

Giới thiệu Hảo Nữ 18 Hảo Nữ Thập Bát Giá

Truyện Hảo Nữ 18 Hảo Nữ Thập Bát Giá xoay quanh nhân vật nữ bị xuyên không trở về thời Tống, nàng trở thành một hài nhi 9 tuổi sống ở chốn nông thôn.

Tuy chỉ mới chín tuổi mà nàng rất thông minh, nhưng không phải kiểu láu lỉnh mưu mẹo mà rất trưởng thành, suy nghĩ thấu đáo .

Cuộc sống của nàng đã bị đảo lộn từ khi gặp hai vị “đại hiệp” , một người thì to xác nhưng rất trẻ con, người còn lại thì sắp chết đói nhưng vẫn mang đồ trong nhà đi cho người khác.

Bạn đang đọc truyện *Hảo Nữ 18 Hảo Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Cuộc sống mới bi thảm của Phạm Tiểu Ngư

Bắc Tống Thiên Hi năm thứ tư, tại Phục Ngư sơn.

Phục Ngư sơn trải dài tám trăm dặm. Trong một sơn cốc, cánh đồng rộng mênh mông, bờ ruộng dọc ngang trải dài trong ánh nắng chiều. Vào vụ xuân, những người nông dân chăm chỉ cày xới ruộng đất nhà mình, thừa dịp mấy ngày nắng ấm này nhanh chóng gieo trồng vụ mùa mới.

Sơn cốc này địa hình có đôi chút kỳ dị, ba mặt đều là sườn núi thoải thoải, chỉ có phía bắc trải dài chừng một dặm, mặt đất bảy tám trượng đang thoải thoải giống như ba mặt khác, bỗng nhiên sơn thể đột ngột mọc lên một ngọn núi dựng đứng cao vút giống như một con rồng vươn thẳng lên trời nhìn bốn phía quan sát nhân gian, chính là Trụ Thiên sơn, ngọn núi cao nhất. Phía bên kia, một dãy núi khác trải dài thoải thoải giống như một cái đuôi vươn ngang trong sơn cốc, lại lên xuống trập trùng không dứt như mình rồng, bởi vậy nên những thôn dân mới đến nơi này định cư được chừng vài thập niên lập ra một thôn gọi là thôn Long Vĩ.

Giờ này, nhà nhà đã bắt đầu chuẩn bị cơm chiều, những làn khói bếp mờ mờ màu trắng tỏa ra từ ống khói các nhà trong xóm núi lượn lờ bay lên trong thung lũng tạo nên cảm giác thật thanh bình.

Ở cạnh một con dốc trên sườn núi thứ nhất, có một ngôi nhà tranh hai gian, cũng vào giờ này nhưng lại lạnh lẽo im ắng, không hề có bóng dáng khói lửa, chỉ có một cô bé chừng tám chín tuổi, thân hình mặc một bộ đồ màu lam cũ rách đã có nhiều miếng vá, một mình đứng trước cổng, thỉnh thoảng lại ngóng nhìn xuống phía chân núi.

Gió núi lạnh lẽo thổi mái tóc của cô bé bay bay, dù đã buộc thành một cái đuôi ngựa nhưng vẫn bị rối tung, ủa vàng như cỏ khô. Cô bé không kiên nhẫn giờ tay vuốt lại mấy sợi tóc qua sau tai, để lộ ra một đôi mắt to đen láy, sáng lấp lánh tinh anh. Tuy cô bé có đôi mắt xinh đẹp, ngũ quan cũng thanh tú cân đối nhưng sắc mặt lại xanh xao, thân hình gầy còm vừa nhìn đã biết là thiếu dinh dưỡng lâu ngày.

Cô bé đợi một hồi không thấy gì, rõ ràng rất sốt ruột liền đưa mắt nhìn về phía tây.

Phía trên sườn núi, mặt trời đã lặn, mây phía chân trời đỏ rực rỡ như ánh đèn đêm dạ hội, cô bé vẫn lặng lẽ ngắm nhìn những đám mây lớn nhỏ muôn hình vạn trạng, ánh mắt chăm chú, kia một đám mây màu vàng khiến cô không kìm được suy nghĩ liên tưởng, đám mây dần dần thay hình đổi dạng ngoạn ngoạn từ từ biến hình thành những chiếc bánh mì mới ra lò nóng hôi hổi, quét một lớp bơ bóng nhoáng tỏa ra hương vị ngọt ngào mê người, đợi ai đó đến cầm lấy cắn một miếng.

Rột.. ột...

Đang lúc người nào đó vui sướng gio tay ra định cầm lấy cắn một miếng cho bồ thì bỗng nhiên một tiếng động vang lên, đánh vỡ mộng đẹp của nàng.

Ai, thực đáng tiếc, chỉ một chút nữa thôi nàng đã có thể nếm được hương vị tuyệt vời này..

Bị lỗi tuột về hiện thực, Phạm Tiểu Ngư theo bản năng hai tay bo bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ tràn đầy tiếc nuối, lại hướng chân núi nhìn xuống.

Trong sơn cốc, đã có mấy người nông dân xong việc đồng áng vác cuốc trở về ăn cơm, thế mà con đường nhỏ uốn lượn dưới chân núi vẫn không có một bóng người.

Chết tiệt, hai vị này còn không trở về? Đừng nói cho nàng rằng hai cái thùng cơm kia lại đi chơi gặp ai đó đau khổ chịu bất công lại hành hiệp trượng nghĩa đi! Nếu lần này trở về bọn họ còn giống như mấy lần trước đồ ăn chẳng thấy đâu lại đem thú săn được đổi lấy tiền mang đi cứu giúp cái gì nhà nghèo đáng thương, nàng thật muốn phát điên.

Rột....ột.. ột..

Cái dạ dày trống rỗng lại một lần nữa nghiêm trọng biểu tình , nhắc nhở Phạm Tiểu Ngư một bụng hòn sỏi không thể ăn được, tức giận cũng không thể

ăn được, nàng nếu không muốn ngồi không chịu cảm giác đói bụng cùng chờ đợi hai người không biết bao giờ mới xuất hiện kia, không bằng bây giờ vào bếp nấu chút rau đại còn lại, rau đó tuy khó ăn nhưng ít nhất cũng lừa được cái bụng một chút.

Ai, còn tưởng hôm nay cuối cùng cũng không cần ăn thứ rau đại – chỉ nghĩ cũng đã muốn phun này. Tiểu Ngư thở dài, một lần nữa buộc lại thắt lưng, quay người đẩy cánh cửa cũ đi vào nhà bếp.

Trời nhập nhoạng tối, trong nhà tối om mờ mờ một cái bóng màu xám trắng, hiển hiện cuộc sống bi thảm hiện tại của Tiểu Ngư.

Mấy ngày qua, nàng thường tự hỏi một vấn đề, nếu trước đó thân thể này sống lại mà không có trí nhớ từ kiếp trước, nàng có thể mê mê tỉnh tỉnh mà sống cuộc sống nghèo khổ này hay không? Tuy nhiên dù sao nếu cũng chỉ là nếu, giả thiết đó cũng không thể phủ nhận sự thật là nàng đến từ một thời đại khác, cuộc sống vật chất đầy đủ phong phú. Cảm quan của nàng sớm khắc sâu các loại mỹ thực hương vị, thói quen sạch sẽ cuộc sống thoải mái, bây giờ khiến nàng phải chịu đói chịu khổ, ngay cả nếu có thể chấp nhận thích ứng với mọi hoàn cảnh, ngày hôm đó lại có thể nào chết dễ dàng như thế?

Từ khổ thành sướng chấp nhận thật dễ dàng, nhưng từ sướng quay về khổ lại thật khó khăn, những lời này thật chí lý, tựa như nàng, đã sống tại ngôi nhà rách nát này nửa tháng cũng không có cánh nào quen được với cảnh nhìn ăn nhìn mặc này, càng không thể chấp nhận nỗi cơ thể chính mình trước kia thon thả cao ráo có thể so sánh với người mẫu, nhưng đáng về hiện giờ đã rút nhỏ lại không chỉ một nửa so với trước kia.

May mắn chính là tuổi nàng cũng nhỏ lại, nếu không chỉ sợ nàng đã sớm leo lên đỉnh núi mà nhảy xuống đi đầu thai lần nữa.

Phạm Tiểu Ngư cúi đầu nhìn thân hình gầy gò của mình, rõ ràng đã chín tuổi nhưng lại chỉ nhỏ như mới sáu bảy tuổi, không khỏi cười khổ, lại nhìn không được một cổ oán khí bốc lên, khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại.

Nếu nói thời đại này dân chúng đều nghèo khổ như nhà nàng hiện tại, nàng dù có không cam tâm thì cũng chỉ có thể oán thán vận không may mắn. Vấn đề lại là hiện giờ gia cảnh mới không những chẳng thể đem so sánh với kiếp trước của nàng, mà ngay cả mười dặm xung quanh đây cũng khó kiếm được nhà nào khốn cùng giống như nhà nàng vậy.

Xét hai ba chục hộ dân thôn Long Vĩ dưới chân núi mà nói, bọn họ tuy rằng nông dân bình thường, làm lụng đầu tắt mặt tối quanh năm cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, nhưng ít nhất con cái nhà họ cũng có thể ăn no mặc ấm. Còn Đông Đông nhà nàng? Theo lý thuyết, trong nhà có hai người đàn ông trưởng thành khỏe mạnh làm trụ cột, tuổi cũng chưa gọi là già, nàng cùng đệ đệ cho dù nếu không được sung sướng thì cũng không phải thường xuyên chịu đói, chỉ có cháo mà ăn đi?

Nhưng, sự thật là vậy, hằng ngày đều như vậy! Có đôi khi Tiểu Ngư còn hoài nghi chính mình và Đông Đông đi ăn xin cũng có thể được ăn no hơn là hiện tại.

Nhớ tới một người cha với một ông chú kia, Tiểu Ngư đôi mắt không khỏi lại trừng lên, vẻ giận dữ lại càng đậm.

Võ công cao cường thì rất lợi hại sao? Được người ta gọi một tiếng đại hiệp thì rất giỏi sao?

Ta nhỏ vào! Ngay cả con mình đói no cơ bản còn không lo được, đại hiệp cho chó ăn à? Nhà ai có việc tìm đến đều gật đầu đồng ý, bất kể ban ngày hay đêm tối đều tràn đầy nhiệt tình giúp đỡ, nhưng con gái nhà mình thì đối xử tốt hơn được gì? Ngay cả trong nhà có gạo hay không cũng không biết, ta gọi là đại ngốc xem ra vẫn còn nhẹ lắm.

Hừ, nếu không xem hán tốt xấu gì vẫn là cha của thân thể này, nàng đã sớm đem cái mặt người tốt kia nắn cho không ngẩng đầu lên được, sau đó một mình cao chạy xa bay. Cho dù hiện tại cơ thể này mới chín tuổi nhưng nàng không tin bằng hơn hai mươi năm kinh nghiệm sống kiếp trước lại không thể nuôi sống được chính mình.

Chỉ có điều, nếu như nàng thật sự bỏ đi thì Đông Đông làm sao bây giờ? Nhớ khi nàng mới tỉnh dậy, mở mắt ra trước tiên nhìn thấy cậu bé chừng sáu bảy tuổi đang chăm sóc mình, Tiểu Ngư thở dài. Cả nhà này, người duy nhất cho nàng cảm giác thân tâm chính là tiểu đệ đệ có vẻ như trưởng thành sớm trước tuổi kia. Chợt nhớ ra dường như đã sắp đến giờ tiểu đệ trở về, Tiểu Ngư lại gạt mình, lúc này mới phát hiện chính mình còn đang đứng ở cửa bếp chưa vào.

Kiểm chế! Kiểm chế! Nếu đã làm tỷ tỷ thì nhất định phải chăm sóc tiểu đệ đệ thật tốt, coi như bù cho kiếp trước nàng không có anh chị em gì đi.

Trong ánh sáng nhập nhoạng, Tiểu Ngư nhắc cái vung gỗ đầy thùng nước lên, múc một ít nước đem đến trước bếp. Quơ mấy thanh củi gạt tro tàn làm bên trong thoáng khí, sau đó xếp vào lá cây củi vụn, dùng đá lửa bắt đầu nhóm lửa.

Động tác này tưởng như đơn giản nhưng cũng khiến nàng mấy lần suýt nữa bị hun khói đến chết, mặt mày nhem nhuốc mới có thể làm xong. Nghĩ lại trước kia, bếp nhà nàng vừa vệ sinh lại vừa sạch sẽ, bếp ga, lò vi sóng chỉ cần ấn một cái là dùng được, làm sao lại như bây giờ, chỉ mới nhóm lửa không thôi đã mất tới nửa ngày?

Cạch...cạch...cạch.. Hơn mười lần lặp lại một động tác mãi, sau rồi một tia lửa rớt cuộc cũng bắt đầu chịu xuất hiện, Tiểu Ngư vội vàng ném đá lửa, cẩn thận nhen cho ngọn lửa cháy to hơn rồi mới nhóm vào bếp, chất thêm một ít nhánh cây vụn, chờ khi củi vụn bén lửa cháy mới xếp thêm những khúc củi to hơn vào.

Xác định lửa sẽ không tắt, Tiểu Ngư yên tâm đứng dậy, nhắc nồi nước đặt lên, rửa rau đại đặt một bên, chờ cho nước sôi mới mở vung đem rau đại cho vào.

Sau lại đến xào rau.

Tiểu Ngư lấy một bình nhỏ, dùng đũa lấy ra một miếng mỡ lợn bên trong. Nhà này thật là nghèo rớt mùng tơi, cứ nhiên một chút dầu cải dầu vừng đều không có, chỉ có thể dùng mỡ lợn chường mất mà kiếp trước tùy tay có thể ném thùng rác.

Trong nồi nước dần dần cạn, đợi thêm lát nữa, Tiểu Ngư cho mỡ lợn vào, mỡ lợn tiếp xúc với đáy nồi nóng, nhất thời phát ra tiếng xèo xèo, hương thơm bay lên. Trong một khắc cái bụng trống rỗng, Tiểu Ngư chỉ muốn đem miếng thịt kia ăn quách, nhưng ý nghĩ này nhanh chóng bị gạt đi, nàng đem miếng thịt mỡ bỏ lại vào trong bình.

Xong rồi, Tiểu Ngư lại vội đem rau dại cho vào đảo đều, khi đã mềm, nàng cũng không muốn ăn đồ cháy, vội bắc ra.

Mùi thức ăn nóng hôi hổi bốc lên tỏa khắp gian bếp, rõ rau đầy tràn ban nãy cũng đã ngót đi chỉ còn được hai bát. Nàng đói đã sắp ngất đi, cau mày cố ép mình dùng tốc độ nhanh nhất ăn hết một bát, sau đó đem một bát còn lại đặt vào nồi cho nóng đợi lát nữa Đông Đông tan học trở về. Về phần hai vị chậm chạp không về kia, cứ để họ ăn không khí đi!

Mọi hồi như vậy, chân trời ánh sáng đã sắp tắt hẳn, bốn phía sườn núi đều chìm vào hôn ám, khói bếp trong thôn đã gần như tắt hẳn, tinh mắt có thể nhìn thấy có mấy người bưng bát ngồi ở cửa nhà họ, vừa ăn vừa tán gẫu cùng hàng xóm.

Một trận gió từ đầu sơn cốc thổi đến, mang theo giọng tục tằn của mấy người nông dân cùng vài dự định gieo trồng mùa vụ. Hơi gió lạnh lẽo, Tiểu Ngư nhìn không được khẽ run rẩy, bộ y phục cũ nát chấp vá này, dù cho hai tay có ôm chặt lấy người hơn nữa cũng không có tác dụng gì. Nhìn trời, gió càng lúc càng lạnh, tự hỏi không biết Đông Đông đi học quần áo vậy liệu có lạnh không?

Tiểu Ngư đang lo lắng không biết có nên mang quần áo đi cho đệ đệ hay không, bỗng dung dưới chân núi xuất hiện hai thân ảnh quen thuộc. Phạm Tiểu Ngư đứng thẳng lên, hai người này rốt cuộc cũng biết đường trở về.

Chỉ là...

Tiểu Ngư nhìn hai người dưới sơn đạo kia, cơ hồ như người nào hai tay cũng trống trơn, vừa đi vừa xoa đi lại hai cánh tay giống như bị lạnh, ánh mắt nàng lập tức đông kết lại không thua gì gió lạnh. Hừ, tốt lắm, thật sự tốt lắm!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 2: Giá áo túi cơm

Đôi mắt Tiểu Ngư đã sắp bốc lửa, dưới sơn đạo kia hai thân ảnh cũng ngày càng tiến đến gần.

Chỉ thấy hai người này chừng độ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, chiều cao tầm thước, không gầy không béo, mày rậm mắt sáng. Đặc biệt hơn, ngũ quan trên khuôn mặt bọn họ đều giống nhau như đúc, một cặp sinh đôi anh tuấn. Hai người này nếu y phục đẹp hơn một chút đi trên đường tuyệt đối có sức thu hút, có thể khiến các cô nương quay đầu lại vụng trộm nhìn ngắm.

“Lão Nhị, đợi lát nữa Tiểu Ngư hỏi tại sao không có tiền, người nhất định phải giúp ta làm chứng nha!” Càng đi càng bước chậm lại, Phạm Thông ngừng đầu nhìn về phía ngôi nhà tranh trên sườn núi lo lắng nói.

“Đã biết đã biết, điều này huynh đã nói đi nói lại bao nhiêu lần, không thấy mệt sao?” Lão Nhị Phạm Đại đáp lại vẻ nóng nảy khó kiềm chế, biểu hiện trên mặt so với lão Đại thì bình tĩnh thoải mái hơn, hắn vừa đi vừa vung vẩy nhánh cây cầm trên tay, chiêu thức mạch lạc rõ ràng giống như đang luyện một môn võ công nào đó.

“Ta là sợ ngươi quên thôi.” Phạm Thông trên mặt hiện vẻ lăm lét, “Nếu Tiểu Ngư biết ta lại không cẩn thận đem tiền cho người ta, nó nhất định rất tức giận, không bằng nói...”

“Không bằng nói dối rằng huynh không cẩn thận bị người ta ăn trộm mất?”

Lời còn chưa dứt, Phạm Đại đột nhiên nhảy bật lên, nhánh cây trong tay vũ thành một loạt những động tác liên tiếp, chiêu thức biến hóa hư ảo cùng lá cây bay tán loạn, sau đó dừng lại nhìn Phạm Thông khinh bỉ: “Đại ca, đừng nói ta không nhắc nhở huynh, tuy Tiểu Ngư đã không còn nhớ rõ sự tình trước kia nhưng huynh đừng quên, từ sau khi nó được chúng ta đã thông kinh mạch đã trở nên thông minh hơn bao nhiêu, ta xem cái cơ cũ rích này của huynh chỉ có thể đánh lừa được Bạch Thái ngây thơ cùng Tiểu Ngư ngốc nghếch trước kia thôi, hiện tại chẳng lừa được nó đâu.”

Phạm Thông phiền não nhíu mày: “Ta biết Tiểu Ngư hiện tại không giống với trước đây, nhưng ngươi nói đi, phải làm sao mới không làm nó nổi giận chứ?”

“Nói thật ra....”

Phạm Đại lại múa một chiêu, vừa định nói ba chữ này, còn chưa có bắt đầu đã chợt nghe có một âm thanh non nớt chen vào nói thay, theo quán tính gật đầu nói: “Đúng, nói thật ra.... A....”

Vừa dứt lời, hắn giật mình nhìn ra phía trước, chỉ thấy từ sau lùm cây đi ra một cô bé sắc mặt lầm lì tối đen.

Ách... Từ khi Tiểu Ngư chết đi sống lại, chẳng phải công phu không luyện chút gì sao? Tại sao khinh công lại tiến bộ nhanh như vậy, có thể cư nhiên khiến hai huynh đệ không hề phát hiện ra, chẳng lẽ... Phạm Đại trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, chợt bưng kín miệng, theo bản năng xoay người trốn ra sau Phạm Thông.

Chết rồi, hắn vừa rồi hình như có gọi qua Đông Đông bằng tên cũ.

“Tiểu.. Tiểu Ngư,... Con.. tại sao con lại ở dưới này?” So với Phạm Đại kinh hách, Phạm Thông vừa nãy còn muốn cầu đệ đệ thông đồng, hiện tại sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, ngay cả lời nói cũng không lưu loát.

“Bởi vì con nghĩ cha cùng thúc thúc trở về muộn như vậy, nhất định là mưa rất nhiều thứ, mang nhất định rất nặng, cho nên đặc biệt xuống dưới này nghênh đón hai người!”

Phạm Tiểu Ngư tiến một bước đến trước mặt bọn họ, lời nói nghe ra thực là hiếu thuận, thanh âm non nớt nghe cũng thật ngọt ngào, nhưng dù ai nhìn mặt nàng cũng có thể nhận ra trong mắt nàng thực chất không có nửa điểm tươi cười. Ánh mắt liếc qua gói giấy dầu nhỏ trong tay Phạm Thông, Tiểu Ngư lại nói tiếp, giọng nói lạnh khiến người ta phải phát run: “Xin hỏi phụ thân đại hiệp vĩ đại của ta, ngài mang gì về cho chúng con ăn vậy?”

“Ta.. Cái kia... Ta....” Bị bắt quả tang, Phạm Thông căn bản cũng không dám nhìn thẳng vào Tiểu Ngư, ngón tay nắm chặt vào cái bao nhỏ đáng thương, đầu cúi sắp chạm đến ngực, nhưng cứ “Ta..” mãi mà không nói ra được cái gì thêm.

“Ta cái gì nha?” Tiểu Ngư lại nói, khoe miệng nhếch lên, cảm giác trong ngực tựa như có một ngọn núi lửa sắp phun trào.

“Ta....” Phạm Thông đầu đỏ đầy mồ hôi, căn bản không dám nhìn thẳng vào Tiểu Ngư, lén lút liếc mắt sang bên cạnh định tìm Phạm Đại giúp đỡ, nhưng lại phát hiện đệ đệ vốn đang đứng bên cạnh đã trốn ra đứng sau lưng hắn từ đời nào.

Làm ngơ trước những cái nháy mắt liên tiếp từ phía huynh trưởng, Phạm Đại chẳng những kiên quyết không nhìn mà ngược lại còn biểu hiện ra một bộ ta đây đại nghĩa tuyệt đối không đồng mưu.

Muốn hắn nói đỡ cho sao, đừng đùa! Từ khi cháu gái này trở nên thông minh, tính tình cũng thay đổi hoàn toàn, hơn nữa còn nghiêm cấm bọn họ gọi tên của Đông Đông là Phạm Bạch Thái (có nghĩa là cái trắng), nếu không sẽ hằng ngày đều làm mặt lạnh lùng. Hiện tại Tiểu Ngư không rảnh để truy cứu hắn lỡ lời, hắn họa có ngu mới đem đầu ra chịu tội.

“Ta.. ta mua bánh bao, Tiểu Ngư có lẽ đói bụng rồi, đây, ăn một cái, rất ngon.” Phạm Thông gấp phải lão Nhị trước đó còn sáng khoai đáp ứng hỗ trợ hắn giờ lại mất hết khí chất co đầu rút cổ lại, đành cắn răng cầm gói giấy bao dầu đưa ra.

“A, thật nhiều bánh bao nha!” Tiểu Ngư liếc mắt một cái đảo qua bên trong gói giấy, mắt mở thật to: “Một cái, hai cái, ba cái, bốn.. Cư nhiên có bốn cái bánh bao nha!”

Nghe nàng có ý dùng khẩu khí kinh hô thập phần khoa trương, Phạm Thông cùng Phạm Đại khoe miệng đồng thời run rẩy. Phạm Đại da mặt dày, hơn nữa không liên quan đến mình, nhất định giữ bộ dạng tai điếc mắt mù, còn Phạm Thông quần đến nỗi hận không thể đào một cái hố mà chui xuống trốn đi.

“Nói đi, lần này rốt cuộc lại là người nào đáng thương khiến người ta phải rơi lệ?” Nhìn người cha bộ dáng hệt như học sinh tiểu học chỉ biết cúi đầu, Tiểu Ngư rốt cuộc nhịn không được oán khí đầy ngập, gấp mạnh gói bánh lại hỏi.

Số thịt thú rừng đủ để bán được hơn một trăm văn tiền cũng chỉ đổi được bốn cái bánh bao này, phụ thân đại hiệp của nàng, thật đúng là có khả năng a!

....

Bóng tối hoàng hôn đã phủ xuống dãy núi phía xa, đang dần hướng lại sơn cốc, thôn dưới chân núi cũng đã không còn nhìn thấy rõ.

Vù..ù..ù.. lại một trận gió đêm thổi qua, mái nhà tranh nhất thời run rẩy, vài cọng không chống chịu được bị thổi bay theo gió. Theo cửa sổ nhìn vào trong gian nhà gần như trống rỗng chỉ có bốn bức tường, cuộc chiến đang vào hồi quyết liệt, vừa lúc nam nhân lại yếu thế thụt lùi một bước.

Trong ngôi nhà tranh, ánh đèn dầu nhỏ bé leo lét, cùng với một tia nắng yếu ớt cuối cùng trong ngày khê lay động, chiếu sáng bên bàn hai khuôn mặt một lớn một nhỏ.

“Sau đó, cha liền đem tất cả tiền trên người cho tiểu nương từ bán mình táng phụ đáng thương kia, cho nên mới trừ bỏ bốn cái bánh này, ngay cả chút gạo chút muối nào cũng không có?” Nghe xong Phạm Thông giải thích, khuôn mặt nhỏ nhắn Tiểu Ngư có vẻ động lòng, còn chủ động kết luận cho câu chuyện.

“Đúng vậy đúng vậy, Tiểu Ngư con không biết Tiểu nương từ kia đáng thương thế nào đâu, nàng cùng trượng phu* vì quê nhà bị lũ lụt mới đi tìm người thân, ai ngờ họa vô đơn chí, còn chưa tới kinh thành trượng phu liền bệnh chết trên đường. Nàng một nữ tử tuổi còn trẻ không nghĩ ra được gì, lại không

quen biết ai, không tiền bạc, ngay cả áo quan cũng không mua nổi, nếu không phải cha vừa lúc thấy, nàng cũng chỉ có thể bán mình vào Hoàng gia làm nô tỳ.”

*Trượng phu: chồng

Thấy con gái sắc mặt lại âm u, có chút áy náy, Phạm Thông tình thần tỉnh táo được một chút, sống lưng cũng thẳng lại ít nhiều, lấy tinh thần hiệp nghĩa nói nghiêm nghị: “Nếu là nàng gặp được một ông chủ tốt thì không nói làm gì, nhưng nếu như là Hoàng gia ở trên, nhà đó nổi tiếng ngang ngược độc ác, ở nhà họ người ở thường bị đánh đập thương tích đầy mình, con nói cha thân là người trong chính đạo, làm sao có thể thấy chết mà không cứu, trơ mắt nhìn người ta nhảy xuống hố lửa?”

“Vâng.” Phạm Tiểu Ngư gật gật đầu, quả nhiên lại là cái chuyện xưa chó gặm.

“Con gái bảo bối, hiện tại con đã biết hết tiền căn hậu quả, sẽ không giận phụ thân chứ?” Đồng dạng nói, Phạm Thông tràn ngập chờ mong nhìn con gái, mà Phạm Đại, sau khi vào nhà liền cố ý đứng lùi ra xa, bất động thanh sắc lui lại từng bước, ánh mắt tràn đầy vẻ đồng tình thông cảm.

Đại ca ngu ngốc, đến bây giờ còn không hiểu tính con gái sao, chuyện này nếu đổi lại là hắn, đã sớm cúi đầu tỏ vẻ hối hận, còn thể không có lần sau, đại ca lại còn dám dùng loại khẩu khí này để nói chuyện?

Ai, cùng một bụng mẹ sinh ra mà tại sao trí thông minh lại cách xa nhau như vậy?

“Đúng vậy, không trách cha, đương nhiên không thể trách cha... Cha mẹ người khác dù cho có người ăn xin chết trước cửa cũng mặc kệ không quan tâm, chỉ cần con cái của mình có thể ăn no mặc ấm, còn lại thì mặc kệ, một chút thương cảm cũng không có. Còn con, con có người cha vô cùng thích hành hiệp trượng nghĩa, thà rằng cả nhà mình chịu đói cũng muốn cứu tế người khác, chúng con thân là con cái, kiêu ngạo còn không kịp, làm sao còn dám trách cha? Con chỉ là có một chuyện nghĩ mãi không ra, rất muốn thỉnh giáo phụ thân, tại sao ngài rõ ràng là người hào hùng vạn trượng, nơi nơi đều tôn kính là đại hiệp, nhưng người ta lại gọi con và Đồng Đông là ăn mày đầu?”

Phạm Tiểu Ngư không giận cười lại, nói đến từ “con cái” cùng “ăn mày” giọng nói mềm mại kéo dài, thực ngọt ngào, hơn nữa thanh âm vô cùng rõ ràng.

Phạm Thông nháy mắt đờ người, hắn dù ngu ngốc cũng nhận ra ngữ khí châm chọc liên tiếp trong lời Tiểu Ngư, lại nhìn trên người Tiểu Ngư bộ y phục cũ nát đầy mụn vá, nhìn khuôn mặt nhỏ gầy của nàng, khuôn mặt ngăm đen nhất thời đỏ lên, sau đó chuyển sang trắng bệch, rồi lại biến thành màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Làm người tốt

Hi hi....

Nghe Tiểu Ngư dùng giọng mềm mại, mỉm cười mà tỏ vẻ giận dữ cùng kiêu ngạo, lại nhìn mặt Phạm Thông biểu tình phong phú, Phạm Đại nhất thời quên mất chính mình hẳn là không nên gây ra bất cứ sự chú ý nào, làm “khán giả” trầm lặng, đáng tiếc lại nhìn không được mà bật cười, thanh âm vừa mới phát ra lập tức hối hận.

“Thúc thúc thân ái của cháu, xin hỏi lời nói của cháu buồn cười lắm sao?” Quả nhiên Phạm Tiểu Ngư ánh mắt lập tức giống như thuốc súng bị đốt ngòi nổ, tóe ra ánh lửa kinh người.

“Không, không buồn cười, tuyệt đối không buồn cười!” Phạm Đại lập tức bảo chữa, thân mình vẫn dán sát vào cửa không nhúc nhích, ánh mắt nhìn chằm chằm vào áo tơi treo trên tường.

Tiểu Ngư khẽ hừ một tiếng, ánh mắt lưu chuyển nhìn trở lại mục tiêu cũ Phạm Thông trong nháy mắt trên trán lại toát mồ hôi lạnh, đem gói bánh đặt trước mặt hắn, vừa cười vừa trầm ngâm hỏi: “Còn nữa, phụ thân à, xin hỏi nhà chúng ta hôm nay ăn xong chỗ bánh này, ngày mai sẽ ăn cái gì? Còn nữa, học phí chúng ta còn khát nợ tiền sinh dạy học khi nào thì đóng? Hình như sáng nay trước khi đi ngài còn nói với Đồng Đông ngày mai nhất định sẽ đưa hắn đi đóng học phí? Sao vậy? Ngài cảm thấy nóng à? Tại sao trên trán lại toàn mồ hôi vậy? Con và Tùng Tùng mỗi tối đi ngủ còn thấy lạnh mà?”

Khó chịu sao? Chính là muốn người cái kẻ muốn làm người tốt này thông suốt! Hừ, nàng không tin, nếu trên đời này mà có nhiều người muốn làm đại hiệp người tốt như vậy, thật sự đại nhân đại nghĩa lúc nào cũng đem lợi ích người khác xếp ở vị trí hàng đầu thì thế giới này đã sớm thái bình vĩnh cửu, làm gì còn nhiều ân oán oán như vậy?

A, không đúng, nàng làm sao lại khoa trương loại người tốt như vậy, phải là kiên quyết khinh bỉ loại người này mới đúng!

“Cái này.. này...” Phạm Thông ngay cả mồ hôi cũng không dám lau, cười nịnh nửa ngày, đột nhiên trước mắt sáng ngời, lấy lòng nói: “Con gái bảo bối, cha xin lỗi, cha biết mình sai rồi, về sau nhất định sửa, cố gắng săn thú nuôi gia đình, cho Đồng Đông học hành, không bao giờ... tiêu loạn tiền nữa, con

đừng giận nữa có được không? Cha ngày mai nhất định sẽ săn thêm nhiều thú rừng đem về, nhất định cho con cùng Bạch Thái ăn no, được không?”

“Cha gọi Đông Đông là gì? Cái trắng (bạch thái có nghĩa là cái trắng)? Nhắc tới cái tên này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ngư nhất thời trầm xuống.

Hắn còn mặt mũi mà kêu cái tên này sao? Thử hỏi trên thế giới này có người cha nào khi đưa con sinh ra, trong nhà chỉ còn mấy cây rau cái trắng liền đặt tên cho đứa con trai là cái trắng? Uống cho hắn bộ dạng đường đường cao bảy thước, không nghĩ rằng sau này sẽ khiến con mình tự ti bị ám ảnh sao? Về sau trưởng thành làm thế nào mà đối mặt cùng bạn bè người ngoài?

“A, không không, là Đông Đông, Đông Đông!” Phạm Thông vội sửa lại, nhân tiện tặng kèm thêm một nụ cười tỏ vẻ thập phần hối lỗi biết sai liền sửa.

“Chuyện của Đông Đông tạm thời gác sang một bên, hiện tại con cũng không muốn nói nhiều vô nghĩa. Con hỏi cha, nếu cha ngày mai vẫn không sửa được, không mang được lương thực và học phí của Đông Đông trở về, đến lúc đó phải làm sao bây giờ?” Tiểu Ngư không có tâm tư đùa cùng hắn nữa, nói vào trọng điểm.

Không ngừng hy vọng, không ngừng thất vọng, loại trò chơi này đã đùa nhiều lần rồi, nàng không có hứng thú chơi lại nữa.

“Sẽ không, cha ngày mai nhất định nói được sẽ làm được.” Phạm Thông vội thành khẩn hứa hẹn.

“Loại cam đoan này con đã nghe qua vô số lần.” Tiểu Ngư khinh thường nói.

Ách.. Phạm Thông sừng sốt, cười nịnh một chút, nhũn mỳ khó xử, rồi đột nhiên đứng dậy, trình trọng giọng tay lên thẻ: “Nếu ngày mai ta không mua gạo và muối đem về, còn khiến mọi người đói bụng, phụ thân ta sẽ không phải là anh hùng mà là cầu hùng!”

“Anh hùng? Anh hùng thì đáng bao nhiêu tiền? Trong mắt ta, cầu hùng so với anh hùng còn tốt hơn nhiều.” Tiểu Ngư châm chọc nói, “Ít nhất cầu hùng còn đem được thức ăn về cho con mình ăn no.”

Đừng trách nàng nói lời chua ngoa như vậy, người làm cha này thật sự làm cho người ta không thể nhịn được nữa. Đúng, nàng không nhớ rõ cái gọi là “qua lại”, khiến nàng có tai có mắt, nàng có thể nghe được nhìn được, cũng miễn bàn linh hồn của nàng nhập vào thể xác này, không thể không nhập gia tùy tục, tự nhiên là muốn tìm hiểu tình huống gia cảnh cụ thể, Đông Đông từ lâu đã buồn thiu kể cho nàng nghe “Công tích vĩ đại” của lão cha nhà này.

Trước đó, nàng sợ dĩ không trách móc truy cứu, ngay cả đôi khổ cũng an phận chịu đựng, tìm một chút rau dại linh tinh làm đồ ăn, không phải không để ý đến lỗi của bọn họ, chẳng qua chỉ muốn cho Phạm Thông một cơ hội, hy vọng Phạm Thông trải qua vài lần như vậy có thể tỉnh ngộ, nhận ra chính người nhà của mình mới là quan trọng, không cần luôn luôn vung vãi lòng tốt mà thôi, cũng không nói lên rằng nàng đồng tình với việc bọn họ làm.

Đúng, giúp đỡ người khác làm niềm vui là một phẩm chất tốt, quả thật cũng đáng để cao tôn trọng, nhưng vấn đề là giúp người cũng phải có khả năng, đầu tiên phải hiểu được chính mình có khả năng gì để giúp. Nếu hôm nay cả nhà được ăn no không phải chịu đói rét khổ sở như vậy, cứ thoải mái làm việc tốt nàng và Đông Đông tám đời cũng không quan hệ, nàng cũng sẽ không can thiệp đến. Nhưng hiện tại thì sao? Mất hẳn để làm gì, ngay cả tình trạng trong nhà rõ ràng như vậy cũng không nhìn ra được?

Nàng không chút nghi ngờ rằng nếu còn tiếp tục như vậy, nói không chừng một ngày nàng và Đông Đông đột nhiên chết đi, dù không phải chết đói, bằng thân thể còm cõi này của hai tỷ đệ phòng chừng một chút bệnh tật cũng đủ để cướp đi sinh mệnh của hai người, đến lúc đó lão cha này mới chịu để ý đến. Nói không khách khí, đây là thời điểm sinh tử, nếu sinh tồn còn khó thì mặt mũi thể diện hết thảy đều vứt hết.

“...” Không nghĩ tới Tiểu Ngư không khách khí như vậy, Phạm Thông nhất thời mặt cứng đờ, nửa ngày sau mới lại bắt đầu hạ giọng thì thầm ừm khuất: “Ta có tìm đồ ăn mà, hôm qua chúng ta còn ăn thịt chim trĩ...”

“Còn nói nữa?” Nhắc tới món thịt này, Tiểu Ngư lại giận dữ, “Cha cho là mỗi ngày đều ăn thịt là rất giỏi sao? Chúng ta muốn ăn chính là cơm, muốn ăn chính là rau dưa, muốn ăn chính là muối, muối! Muối! Cha có hiểu hay không hả?”

Nếu nàng muốn ăn thịt, chẳng lẽ buổi sáng còn không nói bọn họ để lại một chút thịt thú rừng sao?

Vấn đề là từ khi nàng xuyên qua đến đây trở thành một cô bé con chín tuổi, đã nhiều ngày như vậy, bữa ăn có muối ở nhà này đếm số lượng còn không quá năm sáu ngón tay. Đồ ăn nhìn thì có vẻ thịt thà phong phú, kì thực lại thê thảm, ăn thịt rừng suốt ngày khiến nàng răng đau người nóng, nhìn đến là thấy buồn nôn, nếu không phải quá đói thì ngay cả một miếng nàng cũng không muốn đụng đến. Đến đêm, muốn nếm vị mặn của muối đến độ nằm mộng liền thấy mình uống nước biển, lại càng hoài niệm kiếp trước đi chợ khó tính lựa chọn đồ ăn, rau này ăn ngon, loại quả kia ăn không thích.

Bất quá, nếu sớm biết rằng bọn họ lấy tiền bán được đi cứu trợ cái người đáng thương nào đó, nàng thà rằng miệng ăn đầy những thứ đó cũng không khiến bọn họ mang đi bán.

“Từ từ, bình tĩnh...” Đối mặt với con giận dữ của Tiểu Ngư, Phạm Thông không khỏi sợ hãi rút cổ lùi lại, cẩn thận hỏi, bồi thêm gương mặt tươi cười: “Như thế này được không? Cha nghĩ cách đi vay một ít tiền, trước cho Đông Đông đóng tiền học phí, mua trước một ít lương thực, sau đó sẽ cố gắng săn thú trả nợ.”

“Đương nhiên có thể, nếu như cha có thể vay nổi.” Nhắc tới vay tiền, Tiểu Ngư nhìn không được cười nhạo một tiếng.

Nàng sợ dĩ khinh thường Phạm Thông là người tốt, kiên quyết phản đối hắn hành hiệp trượng nghĩa, trừ bỏ lão cha gốc này thường “vĩ đại vô tư” mà đặt người ngoài lên trên đầu chị em họ, nguyên nhân lớn nhất chính là vì thái độ quá ư là vô ơn của người dân nơi này. Phạm Thông quá mức thiện lương, giúp đỡ người khác chưa từng nghĩ đến báo đáp là một chuyện, nhưng người được hắn giúp có thái độ gì lại là chuyện khác. Trong vòng mười dặm

quanh đây có bao nhiêu người có thể giống như Tôn đại thúc có ơn thì báo đáp? Lại có bao nhiêu người rõ ràng là nợ ân huệ cha nàng nhưng sau lưng lại đi chê bai hắt hủi, châm biếm hắt hủi lợi dụng?

Thật giống như cái tên Tiểu Cát hay bắt nạt Đông Đông, cha nó năm trước đánh xe đi đến chân núi không cẩn thận bị lật, nếu không phải Phạm Thông đứng lúc tìm được hắt, lại cõng hắt lên trần trên tìm đại phu, liệu còn có thể sống đến bây giờ sao? Nếu có chút cảm kích nào, hắt nên dạy dỗ lại con mình cho tốt, thằng bé kia kiêu căng hư hỏng luôn bắt nạt Tùng Tùng gầy yếu. Còn có Hoàng gia phía tây trấn, mấy tháng trước nhà bị cháy, cũng là Phạm Thông chịu nguy hiểm giúp bọn họ lấy được tài vật quan trọng ra ngoài, bọn họ báo đáp như thế nào? Lại có nhà tự xưng là dòng dõi thư hương kia, lại là Lý gia, Lưu gia...

Nàng dám đánh cược, trong phạm vi hơn mười dặm quanh đây, khó mà tìm ra được nhà nào không chịu qua sự giúp đỡ của Phạm Thông, nhưng có ai nhớ đến mà giúp đỡ tỷ đệ các nàng được chút nào? Nếu như sau khi tỉnh dậy, nàng còn cảm thấy may mắn có được một người cha nghĩa hiệp, đến giờ này, hai tiếng đại hiệp đối với nàng quả thực chính là một loại châm chọc trắng trợn khó mà chịu đựng.

Tiểu Ngư càng nghĩ càng giận, nhìn đến Phạm Thông kia bộ dạng lúng túng, nửa ngày không nghĩ ra được cách gì, lại cảm thấy tức giận trong ngực như phát nổ bùng cháy dữ dội.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Ta làm chủ nhà

“Tỷ tỷ, cha, Nhị thúc, con đã về!” Đang lúc Tiểu Ngư không chút lưu tình chuẩn bị châm chọc tiếp, bên ngoài đột nhiên vang lên một giọng nói thanh thúy, đúng lúc cứu Phạm Thông thoát khỏi xấu hổ.

“Con ngoan, con đã về rồi? Hôm nay ở lớp học có gì vui không?”

Nghe được giọng nói kia, Phạm Thông nhất thời như tù tử hình vớ được lệnh ân xá, vội lấy cớ quan tâm con cái chạy trốn ra ngoài, đệ đệ sinh đôi Phạm Đại của hắt cũng cơ hồ nhanh như chớp biến mất trong nháy mắt, trong phòng chỉ còn lại một mình Tiểu Ngư.

Thật buồn cười, bọn họ nghĩ lấy Đông Đông làm tấm mộc thì chuyện hôm nay có thể xong sao?

Tiểu Ngư cười lạnh một tiếng, không chút hoang mang đứng dậy, bình tĩnh lại đi ra ngoài. Bất quá khi nàng trông thấy cậu bé gầy gò bé nhỏ như một viên kẹo đậu đỏ bị hai huynh đệ sinh đôi kia vây lấy, trong mắt không tự chủ được cảm giác ấm áp tràn trề, thanh âm cũng nhu hòa lại, mỉm cười gọi tên thân mật của hắt: “Đông Đông!”

“Tỷ tỷ!” Viên kẹo đậu đỏ chân tay đồng dạng nhỏ bé, mái tóc hoe hoe vàng, đại danh là Bạch Thái đang có chút không quen sự quan tâm nhiệt tình bất thường của hai huynh đệ sinh đôi, thấy Tiểu Ngư, khuôn mặt nhất thời giãn ra vui vẻ bước về phía nàng, kéo tay nàng vui vẻ cười không ngừng: “Tỷ tỷ, hôm nay tiên sinh dạy chúng ta Nhất thủ thi, nói là đương kim hoàng thượng chính mình viết, Đông Đông đã học thuộc, Đông Đông đọc cho tỷ tỷ nghe được không?”

“Đương nhiên là được. Đến đây, bên ngoài gió lạnh, mau vào nhà đi.”

Tiểu Ngư mỉm cười nắm tiểu đệ đệ mi thanh mục tú xinh xắn không nhanh không chậm đi vào trong nhà.

Thừa dịp hai chị em xoay người, Phạm Thông vội bắn một ánh mắt về phía đệ đệ, ý bảo lát nữa nhất định phải giúp hắt nói chuyện, Phạm Đại lại nhìn lại, ý bảo lực bất tòng tâm. Phạm Thông chấp tay lại khấn cầu, Phạm Đại hai tay xua lia lia.

“A, hôm nay trong nhà có bánh bao ăn!” Trong khi hai huynh đệ còn đang bế tắc thì Bạch Thái nhìn thấy mấy cái bánh trên bàn đã mừng rỡ kêu to, hai huynh đệ thần sắc không hèn mà cũng cứng đờ.

“Đúng vậy, đây là cha chúng ta lấy hai con thỏ hoang và một gà rừng đổi lấy, Đông Đông, đệ nói cha chúng ta có phải rất lợi hại không?” Bên trong quả nhiên truyền ra lời nói châm chọc.

“Phụ thân lại lấy tiền bán thú săn được cho người ta sao?” Phạm Bạch Thái lập tức hiểu ra tại sao vừa nãy cha và Nhị thúc lại nhiệt tình như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời tràn đầy thất vọng, chán nản cúi đầu, không còn tâm trạng đọc thơ nữa, rầu rĩ nói: “Học phí của đệ làm sao bây giờ? Hôm nay tiên sinh hỏi đệ, đệ còn nói cha hôm nay mang nhiều thỏ hoang gà rừng đem bán, ngày mai là có tiền đóng.”

“Các người nghe thấy không?” Tiểu Ngư đau lòng xoa đầu Đông Đông, lạnh lùng nhìn về phía cửa sổ, “Hiện tại không có tiền đóng học phí, các người nói ngày mai Đông Đông làm sao đi học đây?”

“Thực xin lỗi!” Phạm Thông cúi đầu áy náy đi vào, Phạm Đại sờ sờ cái mũi, chỉ muốn trốn tránh bên ngoài nhưng không dám, đành phải theo vào, bắt

quá vừa qua cửa liền bất động, giữ tư thế sẵn sàng chạy bất cứ lúc nào, giống như Tiểu Ngư đáng sợ như Mẫu Dạ Xoa vậy.

“Thực xin lỗi? Thực xin lỗi có thể làm cho Đông Đông ngày mai được đi học không? Có thể làm cho tỷ đệ chúng ta có cơm ăn, có quần áo mặc không?”

Thấy Phạm Thông lại lộ ra cái loại thành khẩn này, quay người đi sẽ lại chứng nào tật nấy, Tiểu Ngư bức mình nhìn không được đập mạnh xuống bàn, phát ra một tiếng “rầm” lớn, mạnh đến nỗi ngọn đèn suýt nữa thì bị đổ, trong phòng ánh sáng nhất thời lung lay một trận.

Lão hồ không ra uy, coi ta là mèo bệnh sao?

“Tỷ tỷ?”

Chưa từng thấy tỷ tỷ giận dữ như vậy, Phạm Bạch Thái nhất thời hoảng sợ, bánh bao trong tay rớt xuống bàn, Phạm Đại cùng Phạm Thông đều giật mình mở to hai mắt.

“Đông Đông, bánh bao lạnh ăn sẽ không ngon, đệ giúp tỷ tỷ đem vào phòng bếp hấp lại một chút nhé!” Ý thức được chính mình không không chế được tâm tình dọa tới Đông Đông, Tiểu Ngư vội hít sâu một hơi, miễn cưỡng cười một chút, không để ý bàn tay đang đau rần lên đem bao bánh nhét vào tay đệ đệ, dịu dàng nói: “Chờ nóng rồi đệ cứ ăn trước, tỷ tỷ cùng cha và Nhị thúc nói chuyện một lát.”

Nói trắng ra từ ngày đến đây, người duy nhất có thể khiến lòng nàng trở nên dịu dàng ấm áp chính là tiểu đệ đệ bé nhỏ này, cho dù không vì chính mình, nàng cũng sẽ vì đệ đệ duy nhất có cùng huyết thống với cơ thể này mà cố gắng cải thiện cuộc sống.

Bạch Thái tiếp nhận gói bánh, đôi mắt nai con lo lắng nhìn, giọng nhỏ nhẹ cầu xin: “Tỷ tỷ, cha, vậy mọi người có gì từ từ nói, đừng cãi nhau được không ạ?”

Phạm Tiểu Ngư sững một chút, rồi xoa đầu nó, cố gắng nở nụ cười dịu dàng nhất: “Được, tỷ tỷ đồng ý với đệ, cùng phụ thân từ từ nói chuyện.”

Phạm Bạch Thái há miệng tựa hồ như muốn nói gì, nhưng rồi lại im lặng cúi đầu đi vào bếp.

.....

“Tiểu Ngư, con đừng giận nữa, về sau cha nhất định sẽ nói được làm được, nếu không bây giờ cha đi săn thú, ban đêm dã thú đi kiếm ăn nhiều, cha và thúc thúc kiếm một chút thổ sản, sáng mai con cùng cha đi bán, tiền con giữ toàn bộ, không, về sau tiền đều đưa con giữ hết, con xem như vậy được không?”

Nhìn đứa con trai nhỏ bộ dáng mắt mắt biến mất sau cánh cửa, lại nhìn con gái mặt lạnh lùng, Phạm Thông ngoài áy náy ra thì đều là tự trách, xấu hổ lại càng thêm xấu hổ, chỉ có thể cầu xin lấy lòng.

Hắn kỳ thật cũng biết chính mình cho dù muốn trợ giúp mọi người cũng cần biết lượng sức, ít nhất phải nuôi nấng con mình cho tốt rồi mới giúp người ngoài, nhưng mỗi khi nhìn thấy người gặp khó khăn đều không có cách nào làm như không thấy, sau đó không kịp suy nghĩ gì liền đem tiền trên người lấy ra, nhưng điều này cũng không chứng tỏ hắn không yêu thương Tiểu Ngư và Bạch Thái nha! Nếu có thể, hắn nguyện ý trả giá hết thảy để Tiểu Ngư và Bạch Thái được bình an và vui vẻ.

“Đây là ý của cha?” Phạm Tiểu Ngư hoài nghi nhìn hắn, “Cha sẽ không quay đầu đổi ý chứ?”

“Sẽ không!” Phạm Thông dùng hết sức gật đầu, sau đó lại vội lắc đầu, chỉ vào Phạm Đại nói: “Thật sự sẽ không, Nhị thúc của con có thể làm chứng.”

“Nhị thúc, thúc cũng là một thành viên trong gia đình, thúc đồng ý sao?” Phạm Tiểu Ngư lập tức nhìn thẳng Phạm Đại.

“Ta không có ý kiến gì.” Phạm Đại lập tức thức thời tỏ thái độ.

“Tốt lắm!” Phạm Tiểu Ngư vỗ bàn, “nếu cha và Nhị thúc đều nói như vậy, con hôm nay sẽ bỏ qua cho hai người lần cuối cùng. Bất quá, con trước tiên nói rõ, về sau chẳng những tất cả tiền, tài sản trong nhà đều là con bảo quản, mặt khác việc lớn việc nhỏ hai người cũng phải nghe con, nói cách khác, nhà này về sau sẽ do con quản.”

Ý định này đã có từ khi nàng xuyên qua được ba ngày, sau lại hơn mười ngày thích ứng và quan sát càng làm nàng thêm quyết tâm thực hiện. Nếu Phạm Thông không có cách nào ước thúc chính mình, như vậy, nếu nàng muốn cải thiện toàn bộ cái nhà này, điều kiện tiên quyết là nàng phải làm chủ.

“Chủ nhà?” Nhị vị huynh đệ sinh đôi hai miệng một lời hô lớn.

“Thế nào? Không được sao? Chẳng lẽ hai người nghĩ rằng trong cái nhà này còn người có thể so với con làm chủ nhà tốt hơn sao?” Phạm Tiểu Ngư khinh bỉ nhìn bọn họ.

Một người vừa nghe người khác cầu xin liền nhào ra như bunn, có thể tưởng gia bại sản để làm người tốt cứu vớt thiên hạ, một kẻ cả ngày chỉ biết say mê võ công mộng thành đệ nhất cao thủ võ lâm, một đứa trẻ mới bảy tuổi thành thực sớm biết giúp người nhà chần trầu thả ngỗng? Một cái nhà nghèo khổ rỗng tuếch đáng thất vọng thế này ngoại trừ nàng một người xuyên không có trí nhớ từ kiếp trước đảm đương thì còn ai có thể làm nữa?

Ít nhất sau khi nàng làm chủ, tuyệt đối sẽ không khiến cho mọi người ngay cả cơm ăn cũng không đủ no, quần áo không đủ ấm, lại càng không để cho Đông Đông rất chăm chỉ ham học sẽ không được đến trường.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 5: Tìm tới cửa

Nhìn ánh mắt khinh thường của Tiểu Ngư, Phạm Thông và Phạm Đại hai khuôn mặt lại liếc nhìn nhau, hai người trong lòng đều hiện ra một sự việc, ý phản bác rõ rệt không nói ra lời.

Đừng nhìn Tiểu Ngư hôm nay thông minh lợi hại, có thể chạy nhảy khỏe mạnh, thể nhưng đã từng dạo một vòng qua quỷ môn quan, lúc ấy thân thể không một hơi thở, tim cũng không đập, Đông Đông suýt chút nữa khóc ngất đi, tình cảnh bi thảm đêm đó đến nay còn khắc sâu trong trí óc bọn họ, tuy rằng sau đó gặp được kỳ tích, Tiểu Ngư sống lại, nhưng dường như đã thoát thai hoán cốt mà trở nên thập phần thông minh, chỉ cần tưởng tượng đến là đã muốn rùng mình, nghĩ mà sợ hãi.

Bởi vì, Tiểu Ngư sau khi tỉnh lại, đầu óc không như bình thường, thậm chí đệ đệ yêu quý hơn cả tính mạng cũng không nhận ra, tính tình cũng thật đáng sợ, ngay cả người đã trưởng thành như bọn họ cũng vô pháp nắm bắt được, cả ngày trừng to hai mắt ngồi ngây ngốc, thập phần dọa người, gấp đến độ Phạm Đại phải chạy nhanh mười dặm đến y quán, đem lão thầy lang tuyên án nạng đã chết lỗi trở về.

Sau tuy Tiểu Ngư biết được rõ thân phận của mình, miệng cũng gọi họ là phụ thân, thúc thúc nhưng bọn họ có thể cảm thấy được, thực chất Tiểu Ngư cũng chẳng xem họ là trưởng bối, đôi khi trong ánh mắt luôn lạnh lẽo kia hiện lên vẻ coi họ như người đứng xa lạ. Loại cảm giác này làm cho lòng họ cảm thấy sợ hãi, nhưng ngoại trừ cẩn thận tránh làm nạng chịu kích thích, bọn họ không còn nghĩ ra được biện pháp nào khác nữa.

Bởi vì, mặc kệ Tiểu Ngư có thay đổi như thế nào, vẫn chính là nữ nhân yêu quý của họ, bọn họ không mất đi nạng đã cảm thấy thực may mắn, làm sao còn dám oán hận ông trời.

Về sau, Tiểu Ngư chậm rãi trở lại bình thường, nạng bắt đầu nhúng tay cai quản việc nhà, hơn nữa còn hơn trước kia cẩn thận chiếu cố chăm sóc Đông Đông, còn thường xoa tay múa chân để nghị việc này việc khác, kỳ quái chính là mỗi chuyện nạng nói đều hợp tình hợp lý không thể phủ nhận. Sau nửa tháng, nhà bọn họ quả thật có khác hơn, tối thiểu tiên sinh dạy học đồng ý cho Đông Đông được ngồi nghe giảng, trong nhà cũng không đến nỗi mỗi ngày một bữa như trước, hơn nữa cho dù có ăn rau đại so với trước kia cũng có hương vị hơn.

“Con đồng ý tỷ tỷ làm chủ!” Ngay khi Phạm Đại Phạm Thông trong lòng đã muốn gật đầu đồng ý, cửa bếp đột nhiên truyền đến giọng nói của Đông Đông, còn thật sự tỏ vẻ kiên định với ý kiến của mình.

Tuy rằng tỷ tỷ có lúc từng không nhận biết hần, nhưng vẫn như cũ yêu thương hần, lại làm cho hần được đi học như ý nguyện, còn có thể khiến cho cha cúi đầu nhận sai, khiến cho thúc thúc cả ngày luyện võ cũng phải đi săn thú, hần tin tưởng, chờ đến lúc tỷ tỷ làm chủ nhà, trong nhà nhất định có thể tốt hơn rất nhiều.

Tiểu Ngư triu mến nhìn thoáng qua Bạch Thái, đến bên cạnh hần xoa xoa đầu, sau đó hai chị em cùng ngẩng đầu nhìn hai huynh đệ.

“Đông Đông cũng đồng ý, hai người không có ý kiến gì chứ?”

Phạm Đại thần kinh luôn lười suy nghĩ vội vàng tỏ thái độ: “Ta không có ý kiến.”

Tuy rằng hần có dự cảm, sau khi Tiểu Ngư làm chủ nhà hần nhất định không được giống như trước cả ngày chuyên tâm nghiên cứu võ đạo, bất quá điều này so với việc đắc tội cô cháu gái khuôn mặt tươi cười như hoa nhưng ánh mắt lạnh lùng có thể khiến người ta tóc gáy đều dựng thẳng lên trời thì đều không là gì. Có trách thì trách chủ ý kia lúc trước là do hần nói ra.

“Mọi người đều đã đồng ý, ta đây cũng không có ý kiến.”

Trong lòng thua thiệt nhưng Phạm Thông vẫn gật đầu, chỉ cần con gái vui vẻ là được rồi, cứ theo ý nạng, coi như là hần làm phụ thân bù lại một chút vậy. Ai bảo bọn họ hai người là trưởng bối mà ngay cả con cháu mình cũng không chăm sóc nổi đâu? Để Tiểu Ngư làm chủ nhà cũng không có gì không tốt, dù sao hiện tại Tiểu Ngư cũng đang quản hết mọi việc trong nhà đấy thôi. Bọn họ là người trong giang hồ, không thể giống như đám người buôn bán tính toán chỉ li, tùy nạng đi.

“Như vậy đã định, về sau trừ khi con đồng ý, ai cũng không thể lộn xộn một văn tiền.” Phạm Tiểu Ngư trên mặt cuối cùng cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Phạm Thông và Phạm Đại vội vàng gật đầu như gà mổ thóc.

“Tốt lắm, đi ăn thôi! Ăn sớm nghỉ sớm.” Tiểu Ngư kéo bà vai Đông Đông đi hướng phòng bếp, nhà này ngay cả dầu thấp cũng phải tiết kiệm, mấy ngày nay nạng đã muốn quên trời tối là ngủ trời sáng là tỉnh theo tiêu chuẩn, ngủ sớm dậy sớm khỏe người.

Mới đi vài bước, đột nhiên bên ngoài vang lên những tiếng ồn ào, một giọng thờ phỉ phỉ hét lớn: “Phạm Đại, người ra đây cho ta!”

.....

Tốt, thì ra hôm nay chẳng những lão Đại hành hiệp trọng nghĩa, lão Nhị túi com cũng không làm được cái gì tốt a!

Nghe được âm thanh ồn ào bên ngoài, tâm trạng Phạm Tiểu Ngu rất khó mới bình tĩnh trở lại lập tức bị thổi bùng, hai mắt như hai lưỡi kiếm sắc bén quay đầu hướng trong phòng vọt tới, đã thấy trong phòng tối om, Phạm Thông đang ngáy ra nhìn cánh cửa sổ đang lắc lư, mà Phạm Đại vừa đứng đây thổi nhiên nhiên đã chạy án biến mất.

“Phạm Đại, Phạm Đại! Người đi ra cho ta!” Người ngoài cửa lại hô.

Đã gây họa còn dám trốn! Phạm Tiểu Ngu hai nắm tay nháy mắt nắm chặt lại, lồng ngực hô hấp kịch liệt.

“Tỷ tỷ...” Bạch Thái nhìn Tiểu Ngu sắc mặt xanh mét, không khỏi lo lắng kêu lên một tiếng.

Tiểu Ngu cố gắng áp chế cơn tức giận, tận lực ôn nhu nói: “Đồng Đông, đệ đi vào ăn trước đi, không cần ăn rau dại, ăn bánh bao ấy!”

Đuổi Đồng Đông vào trong rồi, Tiểu Ngu hai mắt lạnh băng lập tức bắn về phía Phạm Thông lúc này thần tình cũng đang ngạc nhiên, tựa hồ không hiểu Phạm Đại đã làm ra cái đại họa gì.

“Không liên quan đến ta, ta cái gì cũng không biết.” Thấy con gái ánh mắt sắc như dao mới mài, Phạm Thông bị dọa lập tức giơ hai tay tỏ vẻ mình trong sạch, “Không tin chúng ta ra ngoài xem.”

Phạm Tiểu Ngu mặt bình tĩnh hừ một tiếng, không nói một lời đi thẳng ra ngoài. Tức giận thì tức giận, nhưng việc vẫn phải giải quyết, về phần Phạm Đại, nàng không tin hấn cả đời không dám trở về.

Phạm Thông cũng vội đứng dậy, chân dài đi nhanh bên cạnh con gái, tuy nói Tiểu Ngu từ nhỏ đã được dạy võ công, nam nhân trưởng thành bình thường cũng không làm gì nổi nàng, nhưng dù sao cũng chỉ là một cô bé chín tuổi, cho dù nàng là chủ nhà cũng không thể để nàng một mình đối mặt nguy hiểm.

Vừa ra khỏi nhà, hai người nhìn qua khỏi bức tường bao quanh, bên ngoài có chừng tám chín nam nhân hùng hổ, cầm đầu là một người mặc tơ lụa, thoát nhìn hơn bốn mươi tuổi, vạm vỡ mập mạp, mặt vuông mũi to, mắt mở trừng trừng, đáng vẻ thập phần quen thuộc, chẳng phải là ông chủ của đại tử lâu trấn trên Trương Đức Tuyên sao?

“Đây không phải Trương đại thúc sao?” Phạm Tiểu Ngu còn chưa đi ra ngoài khỏi bức tường quanh sân đã giữ trước mặt khuôn mặt tươi cười đón khách, kinh ngạc hỏi: “Trương đại thúc, ngài sao lại mang nhiều người đến nhà ta như vậy?”

Trương Đức Tuyên giương mắt đảo qua, con bé này nửa tháng trước vẫn là một đứa ngốc, sao bây giờ đột nhiên lại nói chuyện lễ độ như vậy, trong lòng có chút kinh ngạc, bất quá hấn không quan tâm, hai mắt chìa vào Phạm Thông, dùng giọng cực kỳ thô thiển dữ tợn quát: “Phạm Thông, đệ đệ người Phạm Đại đâu? Hấn phá tử lâu của ta rồi bỏ chạy, không thể bỏ qua như vậy được!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 6: Phạm Đại gây họa

“Phá tử lâu?” Phạm Thông và Tiểu Ngu nhất tề giật mình.

“Đừng nói là các người không biết!” Trương Đức Tuyên cười lạnh nói, vươn cổ nhìn vào trong, “Phạm Đại, người không phải là nam nhân, mau ra đây cho ta!”

“Trương đại thúc, xin hãy bớt giận, có chuyện gì từ từ chúng ta cùng nói, thúc thúc ta vào núi săn thú rồi, hiện giờ chắc chưa thể về ngay được.” Đôi phương căn bản là không để ý đến mình, mà Phạm Thông là phụ thân lại chỉ biết gạt đầu há miệng, Phạm Tiểu Ngu tâm tình lại nổi điên, nhưng trước mắt chỉ có thể nhịn lửa giận xuống, cố gắng duy trì mỉm cười.

Mẹ nó, nàng kiếp trước không làm chuyện gì xấu nha, tại sao đời này của nàng lại không may mắn như vậy, đừng nói rằng đây là người ông trời phái xuống để khảo nghiệm năng lực làm chủ gia đình của nàng.

“Săn thú? Lừa ai a! Mới rồi còn có người thấy hấn về nhà.” Trương Đức Tuyên cái mũi phình to nặng nề phun ra hai tiếng cười lạnh, “Nếu hấn trốn đi, người là ca ca hấn cũng vậy thôi, đệ đệ người ở tử lâu của ta đánh nhau, chẳng những phá cửa ta hai bộ bàn, còn đuổi khách của ta, ảnh hưởng đến việc làm ăn của tử lâu nhà ta, người nói xem nên tính toán thế nào đây?”

“Ông chủ Trương, ông đừng vội, nếu là đệ đệ gây họa, ta là ca ca nhất định không thể không quản, không biết ông chủ Trương tổn thất bao nhiêu, Phạm mỗ nhất định đền...” Phạm Thông cuối cùng ngoài ý muốn mà phản ứng lại, vội chính nghĩa mà nói cam đoan.

“Nhất định bồi thường cho ông, bất quá chúng ta hiện giờ còn chưa rõ ràng lắm tiền căn hậu quả sự việc, hy vọng ông chủ Trương trước nói cùng chúng ta nói rõ tình huống, sau đó chúng ta sẽ thương lượng xem nên bồi thường thế nào, Trương đại thúc, ông thấy thế nào?” Phạm Tiểu Ngư cướp lời hân, miễn cho phụ thân ngốc nghếch này cái gì cũng chưa rõ ràng đã buông lời hứa hẹn.

Nếu không phải lòng có quý, Phạm Đại sẽ không vừa nghe thấy người ta đến liền bỏ chạy, cho nên khẳng định là Phạm Đại sai, không người nào là không muốn lui mấy phần để tranh cãi được giải quyết thuận lợi, dĩ nhiên thường là bồi thường phải chịu thiệt một chút.

“Đi ra chỗ khác, người lớn nói chuyện, trẻ con nói leo cái gì!” Gặp Tiểu Ngư mấy lần cướp lời, còn không để Phạm Thông kịp nói cam đoan bồi thường, Trương Đức Tuyên trừng mắt quát lên.

“Trương đại thúc, lời này của ngài không đúng rồi, ta tuy rằng vẫn là trẻ con, nhưng cũng không có nghĩa ta không làm được gì.” Tiểu Ngư khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ thuần khiết vô tội, “Không giấu gì Trương đại thúc, nhà chúng ta vừa mới thống nhất là bắt đầu từ hôm nay mọi việc trong nhà đều do ta làm chủ, nếu ta không đồng ý chỉ sợ cha ta cũng không hứa hẹn được gì với ngài đâu. Có câu tự làm tự chịu, nếu Khai đại thúc ngài không chịu cùng chúng ta bình tĩnh nói chuyện thì ngài nên tự mình tìm thúc thúc bồi thường đi, ta nghĩ cha con ta không thể giúp gì được đâu.”

Những lời này tuyệt đối không giống một đứa trẻ không biết gì nói ra được, Trương Đức Tuyên nhất thời giật mình há to miệng, còn không tin, nhưng lại thấy Phạm Thông vừa bị ngắt lời ban này chẳng những không có gì phản bác, ngược lại hai mắt chỉ lo nhìn trái nhìn phải, cũng không phải nhìn đám người mà trên mặt rõ ràng hiện rõ vẻ ngưng ngưng xấu hổ, Trương Đức Tuyên không khỏi khóe miệng co rút, cuối cùng đành đánh mắt nhìn Tiểu Ngư: “Có thật hiện tại người làm chủ nhà?”

Đứa nhỏ Phạm gia này trước nay vốn ngốc nghếch chẳng biết cái gì, làm sao lại trở nên thông minh được như vậy? Nhìn vẻ hiểu biết giống như người trưởng thành này, có thật đúng là của một con bé ngốc trước kia mỗi lần lên trần trên đều cười ngậy ngậy với mọi người không vậy? Bất quá nói thực thì, bộ dạng hiện tại này của nàng, hình như là gọn gàng xinh đẹp hơn rất nhiều.

“Đương nhiên, không tin ông có thể hỏi cha ta. Cha, người nói xem?”

Tuy khẩu khí này phát ra có điểm kinh thế hãi tục, bất quá nàng cần chính là hiệu quả này, về phần người khác từ sau dùng ánh mắt gì để nhìn nàng, nàng đều lười quản, quan trọng là... từ nay về sau, nàng phải từ từ mà cho mọi người bên ngoài biết, về sau Phạm gia có nàng làm chủ, ai cũng đừng nghĩ Phạm gia giống như trước dễ dàng bị khi dễ, lợi dụng.

“Ách...Này.. khụ khụ, dù sao đều là người một nhà cả, ai làm chủ cũng đều giống nhau, giống nhau!”

Phạm Thông ho khan hai tiếng, không dám mở miệng nói nhiều, hiện tại hân hiểu được vì sao lão Nhị trước đó không chịu giúp mình, sự tình này thật không dễ mà giúp a, không muốn tự chuốc họa, đành quay đầu lại vừa khẳng định, vừa nghĩ cảm giác bị cô con gái mới thoát thai hoán cốt chăm chọc khiêu khích, thật sự rất khổ sở.

“Được rồi, nếu người là chủ nhà, vậy người nói, thúc thúc người phá tửu lâu của ta, tính sao bây giờ?” Trương Đức Tuyên khôn khéo nói, trong lòng lại âm thầm cười nhạo Phạm Thông đúng là vô dụng, trước bị người ta lừa gạt cũng thế, hiện tại ngay cả con gái trong nhà cũng cười lên đầu lên cổ hân rồi, một đứa trẻ chín tuổi làm chủ gia đình, thật sự là cười đến rụng răng. Bất quá hân cũng mặc kệ đôi phương rốt cuộc ai là chủ nhà, dù sao chờ bàn bạc xong xuôi, hân biết chính xác Phạm Thông coi tiền như rác, chỉ chờ hân gạt đầu, đến lúc đó sẽ không sợ đại hiệp đầu gối thật thà này dám chối không chịu đền. Toàn thân phạm vi mấy chục dặm, ai chẳng biết lão Đại Phạm gia là gốc từ thứ hai của nhà họ?

Không đúng, hiện tại con gái bọn họ đã thông minh hơn, hân hân là vinh dự mà thăng lên vị trí hạng nhất mới đúng.

“Trương đại thúc, nếu chúng ta đã đồng ý bồi thường, vậy thì ông có thể hay không đem chuyện tình kể ra cho chúng ta được rõ?” Nếu đôi phương đã đồng ý tâm bình khí hòa bàn bạc, Tiểu Ngư liền hào phóng thỉnh bọn họ vào nhà.

Chỉ cần người trí thông minh bình thường, tùy tiện dùng ngón chân mà nghĩ cũng có thể hiểu được phá tửu lâu của người ta không phải là mấy chục mấy trăm văn tiền là có thể dễ dàng đền bù ổn thỏa, huống chi người ta còn tìm đến tận cửa, vẫn là trước hết nghe Trương Đức Tuyên này nói thế nào, sao đó nghĩ ra đối sách vẫn tốt hơn. Hơn nữa mời người ta vào nhà, trong nhà như thế nào người ta vừa nhìn thấy là sẽ rõ, cũng có lợi hơn trong việc tranh thủ hoãn binh, phải biết rằng hiện tại nhà bọn họ nghèo đến nỗi chuông đánh cũng không kêu ra tiếng (câu so sánh này ta cũng ko rõ nghĩa lắm, ai biết bảo giúp nhé), rách nát như vậy tin rằng không có ai cảm thấy hứng thú.

Không bột đổ gột nên hồ, nàng mặc dù làm chủ nhà, nhưng cái nhà này bốn phía vách tường đều trống trơn, nàng có lợi hại mấy cũng chỉ có thể sử dụng kế hoãn binh trước.

Người ta đều đã nói đồng ý bồi thường, Trương Đức Tuyên tự nhiên cũng không làm gì quá đáng thêm, về mặt tuy rằng còn thực tức giận, nhưng khẩu khí rất cuộc dự đi đôi chút, theo Tiểu Ngư đi vào nhà, ngồi xuống uống một ngụm nước chè thổ liền cau mày buông chén, đem chân tướng sự tình kể rõ.

Nguyên là buổi chiều hôm nay, Phạm Đại đột nhiên cùng một người lạ đến tửu lâu của hân uống rượu, hai người cùng nhau trò chuyện rất vui vẻ, nhìn vào có thể thấy tuyệt đối là bạn tốt lâu năm, cũng không lâu sau, hai người đột nhiên cùng mấy người dân quê ngồi bàn bên cạnh cạnh khố nhau mấy câu, sau đó rất nhanh liền xông vào đánh nhau. Trận đấu võ này, chẳng những đuổi hết khách nhân không còn một người, sau một hồi đấu đá lại đem lầu hai phá tan tành. Cho đến khi Trương Đức Tuyên được báo chạy tới, ba người dân quê mặt mũi bầm dập đã sớm leo lên ngựa chạy mất, quay đầu lại tìm Phạm Đại cùng người lạ kia thì cả hai cũng không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Lần này Trương Đức Tuyên đương nhiên không thể bỏ qua, từ lâu hắn mở để buôn bán, Phạm Đại bọn họ nháo hắn, chẳng những tiền không trả mà ngay cả những người khách khác cũng chạy mất không trả tiền, hơn nữa mấy cái bàn cùng bát đĩa vỡ còn chờ bồi thường tổn thất, nói thế nào cũng phải tìm Phạm Đại bồi thường, nếu không phải vì Phạm Thông bình thường hay giúp đỡ mọi người, tính tình cũng tốt thì hắn đã sớm báo quan đến bắt Phạm Đại.

Trương Đức Tuyên vốn đông dài, Tiểu Ngư vừa hỏi, hắn chẳng những đem sự tình đầu đuôi kể ra hết, cũng thêm mắm dặm muối miêu tả thêm hắn có bao nhiêu thâm, tổn thất có bao nhiêu thảm thiết, thậm chí còn khoa trương nói một trận náo loạn này, chỉ sợ sau này không còn khách nào dám đến...

“Trương đại thúc, ông nói chúng ta nghe đều hiểu được, vậy xin hỏi ông một chút, rốt cuộc ông chịu tổn thất bao nhiêu?” Tiểu Ngư nghe mà không khỏi nhủ lại, nhưng vẫn kiên nhẫn nghe hắn nói hết, sau đó hỏi vào trọng điểm, tuy nói lần này sai ở Phạm Đại, nhưng gian thương có tiếng như Trương Đức Tuyên nhất định là sẽ nói hồng lên để đòi càng nhiều bồi thường càng tốt, năng cũng không thể để cho người ta tùy tiện bóc lột.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 7: Đấu trí

Trương Đức Tuyên đầu ngoảnh lại, cư nhiên để lộ ra tính cách tính toán nhỏ nhặt hoàn toàn bất đồng với hình tượng thô lỗ cố ý gây dựng từ ban đầu, lầm nhảm tính: “Lúc ấy lâu hai tổng cộng có năm bàn khách, Phạm Đại ăn một bàn bốn cân rượu tốt nhất tổng cộng bốn mươi bốn văn tiền, thêm nữa tiền đồ ăn năm mươi tám văn, tổng cộng một trăm linh hai văn. Ngoài ra bốn bàn khách tổng cộng ăn sáu trăm chín mươi hai văn, lâu hai sáu bộ bàn toàn bộ bị đánh vỡ, còn có hai cánh cửa sổ bị vỡ, tổng cộng hết bảy trăm bảy mươi văn, lại thêm bát đĩa sáu mươi văn, tổng cộng hai xâu năm mươi bốn văn, niệm tình chúng ta đều hương thân cùng làng cùng trấn, năm mươi bốn văn ta không tính nữa, tính hai xâu là được.”

“Hai xâu tiền?” Hai cha con không hẹn mà cùng tròn tròn mắt, Tiểu Ngư lại tức giận đến mức thiếu chút nữa thì tắc thở.

Hiện giờ đổi ra thành tròn tám trăm văn tiền, nếu giống nhà bọn họ sống tiết kiệm, hai xâu tiền có thể đủ sống hơn một năm, bất quá mấy ngày nay nàng bị hai huynh đệ thùng com túi com rèn luyện, trái tim đã trở nên cường hãn hơn, tuy rằng khiếp sợ đập mạnh liệt trong lồng ngực nhưng lời kinh hô vừa ra khỏi miệng đã được nén lại, chuyển thành vẻ mặt tươi cười thành khẩn mà lại khó xử, xua tay nhìn xung quanh một lần rồi thở dài: “Trương đại thúc, không phải Phạm gia chúng ta cố ý từ chối, nhưng ông xem tình cảnh nhà chúng tôi, không dám giấu, đừng nói là hai xâu tiền, ngay cả một xu hiện tại cũng không có.”

“Không thể nào, hôm nay Phạm đại hiệp mới bán thịt thú rừng ngoài chợ được một trăm hai mươi văn đấy thôi.” Trương Đức Tuyên cười lạnh đẩy bàn tính ra vang lên tiếng lạch cạch, đôi mắt phù thùng hiện lên một tia khinh thường.

“Trương đại thúc, ông cũng kể như người tinh thông tin tức của trấn trên, chẳng lẽ không biết hôm nay trấn trên có một tiểu nương tử bán mình táng phu sao?”

Nhắc tới Tiểu Ngư liền bức mình, nhưng nhìn Trương Đức Tuyên trong mắt vẫn là khinh thường, vẫn là quyết định đối ngoại trước.

“Này.....” Trương Đức Tuyên sờ sờ cái mũi to, hàm hồ một tiếng, lại nghĩ đến tiểu nương tử kia lúc ấy ngồi quỳ gối bên cạnh từ lâu, hắn ghét người chết mạng xui xẻo liền kiên quyết đuổi người đi chỗ khác.

“Xem ra Trương đại thúc hắn là biết chuyện này, không nói gạt ông, hôm nay cha ta mang về cho chúng ta bữa tối là bốn cái bánh bao, hiện tại đang hâm lại trong nồi, trừ đó ra thì không còn gì khác, ông nếu không tin có thể vào phòng bếp nhìn xem.” Cái gọi là lợn chết thì không sợ nước sôi, Phạm Tiểu Ngư cũng không sợ việc xấu trong nhà đồn ra ngoài, dù sao xung quanh đây ai chẳng biết Phạm gia có “người tốt”.

Một tiếng cười buột ra...

Chỉ nghe một tiếng cười trộm, cũng không biết là ai trong bọn tiểu nhị theo tới, bất quá nhìn mấy người kia nét mặt cố nhịn cười cũng biết họ đối với “đại danh” của Phạm Thông có bao nhiêu hiểu biết.

“Vậy người nói làm sao bây giờ?”

Trương Đức Tuyên quay đầu lại hung hăng trừng mắt bọn tiểu nhị rồi sau đó giả hoạt đem bóng đẩy cho Tiểu Ngư, hắn đương nhiên biết Tiểu Ngư nói đều là sự thật, trên thực tế, hắn chính là biết Phạm gia không có tiền mới cố ý tới cửa, chẳng qua tình huống hiện tại cùng với tính toán ban đầu của hắn đã có chút thay đổi.

Hắn chính là Đại chương quỳ của thủ phủ Song Toàn trấn, phạm vi hơn mười dặm có ai mà không biết. Nếu chỉ vì hai xâu tiền cũng đáng giá để hắn phải vất vả chạy mười dặm chui vào cái nhà tranh rách này hay sao? Hắn chính là nhìn trúng bản lĩnh của huynh đệ Phạm gia, hơn nữa từ hơn tháng nay

đã có chủ ý, chỉ tiếc chưa có cơ hội, hôm nay chuyện Phạm Đại tuy là ngoài ý muốn nhưng lại đúng là cơ hội tốt cho hắn.

“Như vậy đi, Trương đại thúc, ông xem hôm nay sắc trời cũng không còn sớm nữa, cha ta hiện tại trong một buổi tối cũng chẳng thể nghỉ được biện pháp gì, không bằng hiện tại cha con ta dọn trà lâu của ông, trước giúp ông sửa lại bàn ghế bày tỏ thiện ý, cũng tận lực để không ảnh hưởng đến việc làm ăn ngày mai của ông, sau đó kiểm tra lại tổn thất, cũng đưa thúc thúc của ta tới nhận tội, nghĩ cách bồi thường, ông xem vậy có được không?” Phạm Tiểu Ngư mỉm cười nói, đầu óc cấp tốc tính toán giá cả thời đại này.

Chỉ một ít đồ gia dụng với cửa sổ cũng mất một xâu tiền, tuy lớn nhưng cũng dễ bù lại, chỉ cần bàn ghế không hư hỏng quá nặng, lấy trình độ phẩm đức vô tư làm dân phục vụ của Phạm Thông mà xét thì sửa chữa lại không thành vấn đề, nói không chừng có thể giảm tổn thất xuống còn một phần ba. Dù sao nàng còn có thể đốc thúc hai huynh đệ liều mạng sẵn thủ trả nợ, tuy vậy nhà này còn cần dùng đến tiền nhiều, nếu việc bồi thường có thể bớt chút nào hay chút đấy.

“Đúng đúng, ta hiện tại có thể cùng Trương chương quay trở về.” Phạm Thông bên cạnh không dễ dàng tìm được một cơ hội để nói, vội gật đầu phụ họa, đồng thời lấy lòng con gái liếc mắt một cái tỏ vẻ nhất định cố hết sức sửa chữa thật tốt.

Phạm Tiểu Ngư âm thầm xem thường, nếu phụ thân này của nàng có thể động não một chút, có thể quản lý được đệ đệ ham đánh nhau của mình, còn cần gì nàng phải hao tổn tâm trí của mình như vậy?

Sửa chữa đồ đạc? Còn muốn đi từ lâu kiểm tra kiểm kê tổn thất? Trương Đức Tuyên sừng sốt, không nghĩ đến Phạm gia tiểu nha đầu này lại nghĩ ra chủ ý như vậy.

Hắn thầm kêu một tiếng không tốt, lại nhìn lại cái nhà rách này, đột nhiên hối hận không thôi, cảm giác từ đầu mình không nên vào. Sớm biết vậy thì ở ngay bên ngoài bắt Phạm Thông đến tiền có phải sớm xong không?

“Trương đại thúc, cha ta cũng nói như vậy, ông thấy thế nào?” Phạm Tiểu Ngư mỉm cười hỏi lại, trong lòng bắt đầu nghĩ ngợi.

Trương chương quây này thần sắc có điểm không đúng, điều nàng đề nghị không phải rất bình thường sao? Lại nhìn phía sau ông ta mấy tên tiểu nhị về mặt cực lực kiềm chế, cư nhiên là chột dạ, đây không phải nói tình huống thực tế kỳ thật không nghiêm trọng như Trương Đức Tuyên nói sao? Xem ra nàng cần phải xem xét thật kỹ, hướng trấn trên nghe ngóng tìm hiểu trước xem tình huống cụ thể mới được, nói không chừng còn có thể giảm bớt một phần nợ nần, dù sao lúc ấy đánh nhau cũng không chỉ một người là thúc thúc, không có lý nào tất cả tổn thất lại bắt Phạm Đại một người phải chịu hết.

“Sửa thì miễn đi, ta mò quán là để làm ăn, nếu ngay cả bàn đều không ra bàn, còn dùng đồ hỏng sửa lại, khách làm sao còn đến ăn cơm nữa! Về phần kiểm kê tổn thất, có thể, nhưng hôm nay đã muộn, các người đã đồng ý bồi thường, đại thúc ta cũng nhân nhượng, như vậy đi, sang mai các người đến từ lâu.” Trương Đức Tuyên nhanh chóng dùng đầu óc thương nhân suy nghĩ, trong chớp lát liền có chủ ý, ra vẻ hào phóng nói.

“Vẫn là đêm nay đi, nếu không xong hay đại thúc chê bàn quá kém, chúng ta có thể lấy đem đến chợ phía đông bán, ít nhất cũng có thể đổi lấy mấy văn tiền gán nợ.” Tiểu Ngư linh mẫn nói.

“Điều này... Thôi thế cũng được, có điều người tuổi còn nhỏ, đêm tối đường khó nhìn, không cần đi, miễn cho nửa đường lại sợ hãi, để cha người đi xem là được.” Hắn hiểu được, tiểu nha đầu này đúng thật không đơn giản, nếu thực để nàng đi xem, chính mình một chút chuẩn bị đều không có, một số việc sẽ lộ ra, hơn nữa sợ là khó mà lợi dụng chuyện này để bức Phạm Thông làm việc cho mình, mà nếu mình Phạm Thông đi sẽ dễ bề thu phục hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Đêm lên trần trôn

Ads Edit: Rùa River

“Cám ơn Trương đại thúc, nhưng có cha bên cạnh bảo vệ rồi, Tiểu Ngư sẽ không sợ, hơn nữa cha tính toán không tốt lắm, ta sợ ông ấy tính sai.” Tiểu Ngư trong mắt toát ra thần thái cảm kích, nhưng là ngoài mềm trong cứng.

Phạm Thông vừa nghe Tiểu Ngư nói lập tức cảm động không ngớt, tinh thần anh hùng đại trượng, tự động bỏ qua tính tiết Tiểu Ngư căn bản ngay cả khóe mắt cũng không liếc hắn một cái, mà nhìn chằm chằm vào Trương Đức Tuyên.

Tục ngữ nói, ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, người này mũi to, con người loạn chuyển, có thể đoán ra hắn nhất định đang muốn khi dễ phụ thân. Con mẹ nó, cái lão mập vì phú bất nhân này, trong nhà có nhiều tiền như vậy còn muốn chọc ngoáy đến hạng dân chúng cùng khổ. Càng muốn điên hơn là, tui com kia mặc dù có võ công nhưng có tình lại để người ta khi dễ.

“Không đâu, cha người không tính được, Trương đại thúc sẽ giúp a!” Trương Đức Tuyên vội nói. “Yên tâm, Trương đại thúc tuyệt đối sẽ không tính nhiều của các người hơn một xu nào.”

“Nhưng vừa rồi Trương đại thúc hình như cũng tính lầm đấy thôi.” Tiểu Ngư trong lòng khinh bỉ Trương Đức Tuyên tròn mắt nói dối, ngoài mặt lại khề nhừ cặp mày nhỏ, nghiêm trang gờ ngón tay tính, dùng thanh âm non nớt nói: “Vừa rồi ông nói Nhị thúc ta cùng bằng hữu hấn ăn uống hết một trăm linh hai văn, các khách khác hết sáu trăm chín mươi hai văn, đồ gia dụng hư hỏng hết bảy trăm bảy mươi văn, bát đĩa sáu mươi văn, chính xác chẳng phải hai xâu hai mươi bốn văn tiền sao? Tại sao lại biến thành hai xâu năm mươi bốn văn được ạ?”

Vừa rồi khi Trương Đức Tuyên cố ý đem bàn tính gỗ lách cách, nàng đã biết đối phương nói dối, sở dĩ không vạch trần hấn là bởi vì tuy tính sai nhưng được giảm đi hai mươi bốn văn cũng là được giảm. Bất quá, mức bồi thường này là hấn một mình tính toán, nàng còn chưa đi xem thực tế, có phải hay không tồn thất hai xâu tiền còn chưa có xác định. Hiện giờ những lời ban nãy vừa lúc tạo thành một lỗ hổng nhược điểm.

“Ách, phải không? Để ta tính lại.”

Trương Đức Tuyên hơi hoảng khê run, cảm giác sau lưng đột nhiên mồ hôi lạnh túa ra, vội đem bàn tính một lần nữa tính lại. Hấn quả thật cố ý tính lên ba mươi văn rồi giảm bớt để Phạm Thông cảm kích, hơn nữa lúc ấy lại nói rất nhanh, không nghĩ tới Tiểu Ngư lại nhớ kỹ chính xác toàn bộ.

Xem ra, hấn không bao giờ... có thể khinh thường “ngốc nữ nhân” Phạm gia này nữa, ngược lại còn thật sự có chút coi trọng.

“Ha ha, Tiểu Ngư thật lợi hại, đại thúc vừa rồi đúng là có chút nhầm lẫn, bất quá, đại thúc đã giảm số lẻ rồi, tính cuối cùng cũng là các người được lợi mà.” Trương Đức Tuyên cố cười tươi một chút, lại lập tức dùng khẩu khí bố thí nói.

“Cám ơn đại thúc, ta nghe nói nhường nhịn là phúc, đại thúc nhân phẩm quả nhiên tốt!” Tiểu Ngư tủm tỉm cười thuận tay vỗ mông ngựa một chút, sau đó chuyển giọng: “Bất quá nhà chúng ta tuy nghèo khổ nhưng không có thói quen chiếm tiện nghi của người khác, càng không thể để đại thúc chịu thiệt. Vậy tốt lắm, chúng ta tạm thời vẫn tính là hai xâu hai mươi bốn văn, chờ sửa sang xong bàn ghế thì tính lại, giảm được thì tốt.”

Nói xong Tiểu Ngư không chờ Trương Đức Tuyên tỏ thái độ liền đứng lên, thập phần khách khí nói: “Trương đại thúc, ông chờ một chút, ta nói một tiếng với đệ đệ rồi cha con ta sẽ cùng ông xuống dưới trấn.”

“Không cần...” Trương Đức Tuyên mới há mồm, Tiểu Ngư đã giống như một con gió ào đi chạy xuống phòng bếp, có một số việc nàng phải thông qua Đông Đông dặn dò Nhị thúc hẳn hẳn nhất định sẽ trở về sau khi bọn họ rời đi, nếu không ngày mai cả nhà thật sự đều phải uống gió Tây phong mà sống (ý nói nhịn đói không có gì mà ăn)

.....

Cầm theo một cái bánh bao, Tiểu Ngư và Phạm Thông cùng cầm đuốc theo Trương Đức Tuyên dần dần chìm vào trong bóng đêm.

Còn lại ba cái nàng đã dặn Đông Đông, cho nó buổi tối, sáng và trưa mai mỗi buổi ăn một cái đỡ đói bụng. Về phần Nhị thúc đào phạm kia, nàng đã dặn đi dặn lại Đông Đông tốt bụng nhất định nửa cái cũng kiên quyết không cho, hấn nhịn là đáng.

Xuống núi, Trương Đức Tuyên giàu có không cần tự mình đi đường nữa. Hấn an vị ngồi trong kiệu cổ nén bực tức, kiệu lại xóc khiến đầu hấn choáng váng, quát đi chậm lại rồi cần nhân than thở, nói đông nói tây với Tiểu Ngư, muốn đi chậm một chút, ý đồ vụng trộm sai một tên tiểu nhị lên rồi khỏi đội ngũ theo đường tắt chạy trước về.

Nhưng Tiểu Ngư lòng đã sẵn cảnh giác, cơ hồ mỗi thời khắc đều chú ý hấn, không cho hấn thực hiện được ý định, mỗi lần đều cười tủm tỉm nói khiến hấn có miệng mà khó trả lời.

Mười dặm, nói gần không gần mà xa cũng chẳng xa.

Phía sau, Phạm Tiểu Ngư từ nhỏ đã được hai bậc cha chú rèn luyện thân thể rất tốt liền thể hiện ra, hơn nữa có cái bánh bao ám bụng, trên đường đi cứ việc bảm dính vào Trương Đức Tuyên mà nói chuyện, lại liên tục nhắc nhở trời rất tối, các kiệu phu đi phải chú ý dưới chân cho dù đã có đuốc soi đường. Phạm Thông cũng rất quen thuộc con đường này, chưa đến một canh giờ cả bọn đã đi đến tiểu trấn.

Đến ngã tư đường duy nhất của tiểu trấn, xa xa đã thấy từ lâu hai tầng của Trương gia đứng sừng sững, một chuỗi dài đèn lồng đỏ đong đưa trong gió đêm soi rõ lầu trên lầu dưới. Không cần đi vào nhìn cũng có thể thấy rõ xuyên qua lớp màn trúc che cửa sổ lầu hai có bao nhiêu náo nhiệt.

Phạm Tiểu Ngư hơi nhếch khóe miệng, đang muốn châm chọc Trương Đức Tuyên vừa khoa trương làm ăn khó khăn vài câu, thỉnh thoảng một đầu ngựa từ đường vang lên tiếng vó ngựa dồn dập cùng với tiếng bánh xe truyền đến, mọi người không hẹn mà gặp nhất thời đều quay đầu nhìn về phía ấy.

Ánh sáng mờ ảo từ ngọn đèn lồng truyền đến, chỉ nhìn thấy phía trước năm bảy con ngựa cao to, ở giữa là một chiếc xe ngựa lớn xa hoa, trước sau còn có mấy người hộ vệ mặc cùng một kiểu y phục, có vẻ thập phần khí khái, thập phần hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Sợ ngựa xe đông đảo không cẩn thận đụng phải người, Phạm Thông vội vàng kéo Tiểu Ngư vọt qua ven đường, đã thấy những người đó ngừng lại trước từ lâu.

“Ai nha, khách quý đường xa mà đến, vất vả vất vả!” Trương Đức Tuyên vừa thấy có khách, hơn nữa hiển nhiên là vị khách cực kỳ tôn quý, tinh thần lập tức phấn chấn lên, bất chấp tính kế cha con Phạm gia vội chạy đến nghênh đón, nhanh chóng thực hiện công việc chuyên nghiệp tươi cười nhiệt tình tự giới thiệu, đồng thời quát hai tên tiểu nhị: “Còn không mau đi chuẩn bị cho khách quý sương phòng tốt nhất, đun nhiều nước ấm chuẩn bị hầu hạ!”

Hai tên tiểu nhị sừng sốt một chút rồi lập tức gật gật đầu, nhanh như chớp chạy vào, còn lại vài tên khác vội vàng cung kính tỏ vẻ sẵn sàng hầu hạ khách.

Trương Đức Tuyên liên tiếp nói lời hoan nghênh, nhưng vị khách quý trong xe kia thì không vội xuống. Một hộ vệ thân hình cao lớn có vẻ như là đầu lĩnh trước đi vào xem xét, tựa hồ như phải nhìn xem nơi này có an toàn không, sạch sẽ không, Trương Đức Tuyên kia tự nhiên là không dám chậm trễ, vội vàng theo bên cạnh.

Đội ngũ xa lạ này hiển nhiên hấp dẫn không ít ánh mắt dân chúng ở các nhà xung quanh. Cách đó hơn mười thước, Tiểu Ngư và mọi người cũng hưng trí nhìn, đánh giá chiếc xe ngựa đầu tiên nhìn thấy khi xuyên không này, nhất là mấy con tuấn mã cao ngang đầu đang tức giận thờ phỉ phỉ.

Trước đây đi học, bởi vì bài lịch sử cô giáo giảng bài vô cùng sinh động, cũng hằng hái kẻ thêm nhiều về thời kì Tống thịnh, khiến cho hứng thú của nàng với thời kỳ này nổi lên không ít, bởi vậy mà nàng cũng có chút hiểu biết ít nhiều về thời này. Triều Tống vì lãnh thổ có hạn, trong nước cũng không có nơi thích hợp để nuôi dưỡng ngựa tốt nên triều đình vẫn thiếu ngựa, bởi vậy thời đại này xe ngựa không phải là phương tiện giao thông chủ yếu, phần lớn dân chúng đều sử dụng các loại súc vật chậm hơn như xe bò, xe lừa. Nói như vậy nghĩa là chỉ trong quân sự hay triều đình quan viên mới có tư cách sử dụng xe ngựa, đương nhiên, trong dân gian nếu là phú hào cũng có thể trang bị xe ngựa tượng trưng cho thân phận, mà có thể như thế kia, tám chín con ngựa đều có thể sử dụng, hơn nữa thân xe to lớn hoa lệ, chủ nhân này nhất định địa vị lại càng không thấp.

Hôm nay có thể nhìn thấy nhiều ngựa như vậy, coi như nàng lần đầu tiên nhìn thấy khi xuyên qua, nhưng không biết cái người tọa trong kia là đại nhân vật nào?

Xe ngựa ngừng được một lúc, Trương Đức Tuyên lại cúi đầu khom lưng cùng tên thị vệ vừa rồi đi ra. Thị vệ kia đến cửa xe ghé vào nói nhỏ vài câu, cửa xe lập tức mở ra. Đầu tiên đi ra là một cô gái vắn hai búi tóc, ăn mặc kiêu kỳ nữ, sau đó cô gái quay người lại thật cẩn thận đỡ lấy một bàn tay đã vurun ra ngoài.

Phạm Tiểu Ngư đương nhiên nghĩ trong xe khẳng định là một tiểu thư thiên kim nhà giàu có, không ngờ tới cánh tay kia lớn nhỏ không khác lắm so với tay mình, lại nhìn kỹ, cư nhiên bước ra lại là một tiểu chính thái* da trắng môi đỏ, dĩ nhiên là cấp bậc cảnh vàng lá ngọc, xinh đẹp vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 9: Tiểu chính thái xấu tính

Xi, phô trương như vậy, còn tưởng là quan to quý hiển gì đâu, hóa ra chỉ là một đứa nhóc bình thường tầm tuổi nàng.

Nàng vốn cực kỳ yêu thích tiểu chính thái, ngày thường thấy thường nhện không được mà tiến lên đùa giỡn một chút thỏa mãn tính thần trách nữ, hiện giờ thấy ngay trước mắt một nhân vật lý tưởng như vậy, Phạm Tiểu Ngư cơ hồ phản xạ có điều kiện nghĩ muốn trêu chọc, may mắn cái miệng nhỏ nhắn mới nhếch lên liền đúng lúc nhớ tới hiện giờ không phải là thế kỷ hai mươi một có thể dễ dàng tùy tiện đùa giỡn tiểu chính thái vô tội, mà là xã hội phong kiến cấp bậc rõ ràng, vội ngậm miệng nhỏ lại.

Mới chỉ là một tiểu hài tử mà đã có nhiều người bảo hộ như vậy, có thể thấy tiểu chính thái xinh đẹp này lai lịch nhất định không nhỏ, chỉ sợ không nói đến sờ đầu hấn một chút, vuốt cái mặt nhỏ nhắn của hấn một chút, mà nếu có cả gan dám tiến đến gần, phỏng chừng đám thị vệ cao lớn này sẽ xem nàng như gà con mà ném bay luôn.

Ai, ngay cả tiểu hài tử còn chưa lớn thành mỹ nam mà chỉ có thể đứng xa nhìn không thể làm gì được, có thể thấy cô đại thật sự là khuyết thiếu niềm vui a!

Phạm Tiểu Ngư thập phần tiếc nuối nhìn tiểu chính thái tôn quý kia giờ chân bước xuống xe ngựa. Tiểu chính thái này thoạt nhìn tuy rằng có thể đạt đến cấp độ tú sắc khả com, bất quá tiểu Bạch Thái nhà nàng cũng không kém cỏi, cứ nhìn anh em sinh đôi tốt gien kia thì biết, chỉ cần Đông Đông được ăn uống dinh dưỡng đầy đủ lại, thay đổi y phục mới cũng tuyệt đối là một tiểu soái a!

“Ê! Đồ mất gian tà kia, nhìn cái gì vậy?” Tiểu chính thái xuống xe, đang dậm bước chân lên bậc cửa đột nhiên nghiêng đầu hung tợn trừng mắt nhìn về phía này một cái, giọng nói mặc dù đang tức giận nhưng thanh âm cũng có thể đánh giá là tương đối êm tai dễ nghe.

Phạm Tiểu Ngư theo bản năng ngoảnh đầu quay về phía sau nhìn, còn tưởng rằng còn có người so với nàng tà ác hơn nhìn tiểu chính thái đến mức xấu xa chú mục, lại phát hiện phía sau không có một người, càng không có ai “mất gian tà”.

Tiểu chính thái kia thấy Phạm Tiểu Ngư chẳng những không để ý đến, ngược lại còn quay đầu về tìm kiếm, bày ra bộ dáng mê mê tỉnh tỉnh, càng tức giận hơn dậm dậm chân, dùng thanh âm còn non nớt cá giận nói: “Con nhóc, nói người đó!”

“Nói ta?” Phạm Tiểu Ngư lúc này mới phản ứng lại, bất khả tư nghị ngạc nhiên chỉ vào mũi mình hỏi, lại nhìn tiểu chính thái ánh mắt sáng trong suốt, không phải là đang nhìn chăm chăm mình sao? Không thể nào.

“Người nói ai là con nhóc ở đây?”

Phạm Tiểu Ngư vốn sau khi xuyên qua vãn cực kỳ buồn bực bộ dạng chính mình, khuôn mặt nhỏ nhất thời trầm xuống, thích thú thường thức mới rồi trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh. Đồ nhóc con chết tiệt, mới rồi còn khen hán lớn lên xinh đẹp, không ngờ lại vô lễ như vậy, cư nhiên còn nói nàng là con nhóc mất gian tà? Quả thực buồn cười.

“Chính là nói ngươi!” Tiểu chính thái cao ngạo hất cằm lên, còn vươn cánh tay trắng nõn chỉ vào mái tóc cột đuôi ngựa tùy tiện của Tiểu Ngư, cười khẩy: “Một đầu tóc vàng như rom rạ, ánh mắt gian tà đảo loạn phiêu, ngay cả tóc cũng không búi nổi, cũng không đáng để gọi ngươi là nữ hài tử.”

“Ngươi...” Cư nhiên dùng cả vẻ đến châm chọc, Phạm Tiểu Ngư tức giận, dĩ nhiên sẽ đáp lại một cách mỉa mai xứng đáng.

Mẹ nó! Nàng sống hơn hai mươi năm cho đến bây giờ đều chỉ có người ta bị nàng bắt nạt, lưu lạc tới Bắc Tống này cư nhiên lại bị một thằng nhóc con nhân sâm gà trống choai này vênh vào?

“Tiểu Ngư, quên đi, hán vẫn là một tiểu hài tử.”

Thấy con gái ánh mắt nheo lại nguy hiểm, trong mắt lóe ra tia lửa giận quen thuộc, Phạm Thông vội làm người hòa giải đúng lúc kéo nàng lại. Không phải hán nhất gan mà nhìn đối phương tư thế kia nhất định là con nhà quan lại, cái gọi là dân không đầu lại quan, đây là quy củ đã quen thuộc bấy lâu, huống chi bất quá chỉ là tiểu hài tử thuận miệng nói bậy lung tung mà thôi, không cần thiết phải so đo.

Phạm Tiểu Ngư ngẩn ra, đúng vậy, tên hỗn láo này bất quá chỉ là một thằng nhóc mà thôi, nàng làm sao lại có thể cũng một thằng nhóc giận dữ được nhỉ? Thật sự đáng xấu hổ.

“Ngươi cái gì? Sao lại không nói nữa?” Tiểu chính thái rất có khí thế nhìn nàng, hai ánh mắt xinh đẹp tỏa sáng giống như hắc thạch bảo, lại cố tình lóe ra quang mang tiểu nhân đắc chí, hơn nữa vẫn là hư hỏng theo tiêu chuẩn.

Không hứng thú! Còn tưởng rằng trên trời rơi xuống một tiểu Phan An, không ngờ lại là tiểu bá vương không được dạy dỗ, thật sự phá hỏng bộ dáng xinh đẹp kia. Phạm Tiểu Ngư trong lòng tà ác nghĩ, cũng không muốn để ý đến hán nữa, ánh mắt chuyển hướng ngằm vút cho một cái nhìn xem thường, kéo áo Phạm Thông nói: “Cha, chúng ta đi thôi!”

Đại nhân có đại lượng, nàng còn không rảnh đến mức phải đi so đo với một tên tiểu quý, vẫn là nhịn một chút, chờ tiểu quý vào cửa rồi trở về tìm ông chủ tâu lâu nói chuyện chính sự.

“Ê, đứng lại!” Tiểu chính thái kia cũng không biết định làm gì, có điều thật sự chán ghét cái nhìn “thường thức” vừa rồi của Phạm Tiểu Ngư, cư nhiên không buông tha vung tay một cái, lập tức bốn thị vệ chạy rầm rập đến vây quanh hai cha con. “Ngươi nói rõ ra cho ta, ngươi vừa rồi muốn nói ta cái gì?”

“Công tử, bốn ba một đường, cậu nhất định một mối rồi, chúng ta vẫn là sớm vào nghỉ ngơi một chút đi, cậu là thân phận thiên kim, không đáng để so đo cùng với một tiểu nha đầu nông thôn.” Cô gái có hai búi tóc kia thấy hán nói vậy, vội nhẹ nhàng mà kéo tay tiểu chính thái một chút, nghĩ muốn đem hán lừa vào trong khách điểm, ánh mắt khế liếc Phạm Tiểu Ngư một cái.

“Đừng đứng, công tử gia, nó chỉ là một tiểu nha đầu thôn dã, không đáng để cậu tức giận!” Trương Đức Tuyên thật vất vả mới chớp được thời cơ, vội cười cười nịnh nọt vuốt mông ngựa.

“Không được, nó không nói rõ ta sẽ không bỏ qua!” Tiểu chính thái tay lại nắm lại, mười phần không được tự nhiên.

“Tôi muốn nói, vị tiểu công tử này, cậu thật đẹp...” Phạm Tiểu Ngư cố nuốt chữ “mặt” đằng sau, cười khanh khách nói: “Chúng tôi là nông dân, cho đến bây giờ cũng chưa từng gặp qua người nào tuấn như cậu cả!”

Hừ, ngươi muốn gây chuyện sao? Đừng hòng ta cho ngươi như ý, đầu vô mồm với một thằng nhóc con vô giáo dục, mặt mặt ta quá! Nguyên rủa ngươi cứ giữ lấy bộ dáng mỹ nhân lưu manh này đi, tương lai lớn lên nhất định là gay.

“Hừ, vô nghĩa, bản công tử đương nhiên là tuấn.” Tiểu chính thái nghẹn lời một chút, cảm thấy rõ ràng điều Phạm Tiểu Ngư muốn nói tuyệt đối không phải là cái gì tốt đẹp, nhưng không tìm ra được gì để phản bác đành nặng nề hừ mũi.

“Công tử, vừa rồi không phải cậu đói bụng sao? Chúng ta đi hỏi chủ quán có gì ăn ngon, đừng để chuyện này ảnh hưởng đến đồ ăn ngon, cậu nói phải không?”

Cô gái thoát nhìn mới chỉ mười ba mười bốn tuổi nhưng nói ra toàn những câu ôn nhu săn sóc, thần thái bên trong cũng toát ra một loại hương vị tài trí hơn người, khiến cho Tiểu Ngư chợt nhớ đến kiều người Đại nha hoàn trước kia đã từng xem trong phim.

“Hừ!” Tiểu chính thái trừng mắt nhìn Tiểu Ngư đang trưng ra bộ mặt giả vờ thành thật, rồi sau đó mới trong vòng vây của mọi người ưỡn ngực thẳng tắp bước vào trong. Đám thị vệ thấy chủ nhân dùng tay cũng không làm gì khó xử hai cha con, chỉ kêu bọn họ đi xa một chút, không cần làm cho công tử nhìn thấy lại tức giận.

“Tiểu tử thối, thật hỗn láo, có cơ hội nhất định phải chà đạp chết cái mặt kiêu ngạo của nó!”

Mọi người đi vào, Tiểu Ngư trong lòng tức giận nhịn không được nói thầm một câu, tưởng tượng đến thằng nhóc lớn tiếng ra vẻ ta đây lắm tiền, lại không khỏi bật cười. Quên đi, nó được nuông chiều nên sinh hư, cũng chỉ là một thằng nhóc thôi, làm gì mà mình phải mang thù với nó! Không phải mình mới

làm trẻ con nửa tháng mà tâm trí đã phản lão hoàn đồng đầy chứ!

“Con gái bảo bối, đừng tức giận, con nói xem, hiện giờ Trương chương quỳ đã đi vào, chúng ta làm gì bây giờ?” Phạm Thông xoa đầu con gái một chút, cũng không đem mấy lời trẻ con ban nãy để trong lòng, xem tình cảnh này, Trương Đức Tuyên nhất thời không có thời gian cùng bọn họ tính toán tồn thất, chẳng lẽ hai người cứ đứng ngoài chờ hay sao?

Tiểu Ngư thuận tay sắp xếp lại móng vuốt Phạm Thông, giương mắt nhìn lâu hai đang nhộn nhịp, nói: “Đương nhiên là phải vào, chúng ta đến sửa bàn, cũng không phải đến chờ không.”

Hừ, chẳng lẽ nàng lại vì đối phương uy hiếp vài câu mà đã khiếp đảm trốn tránh hay sao? Thế giới này còn có một loại cửa gọi là cửa sau. Hơn nữa, bình thường điều tra từ phía sau mới càng dễ dàng có thể tiếp cận sự thật.

.....

Một lúc sau, trong nhà kho chứa củi.

Phạm Tiểu Ngư cười tủm tỉm chỉ vào mấy vật thể trước mắt: hai cái bàn gãy chân cùng bảy cái ghế, ngọt ngào hỏi: “Trương gia ca ca, bàn ghế thục thục ta và bọn họ đập gãy đều ở đây hết phải không?”

“Đúng vậy, đúng vậy, đều ở đây, buổi chiều nay là ta tự mình mang tới phòng củi mà.” Từ khi vào nơi này làm công vẫn luôn bị chủ hết sai bảo, có lúc còn bị đánh mắng, tiểu nhị làm sao có thể chống lại sự ngọt ngào của tiểu cô nương thanh lệ đáng yêu, mỗi lúc đều gọi mình là Trương gia ca ca thật ngọt, càng không biết ông chủ mình nguyên là muốn mượn cơ hội lừa bịp tổng tiền người ta, lập tức biết gì đều khai tuột hết.

“Trương gia ca ca thật vất vả a!” Phạm Tiểu Ngư lộ ra vẻ đồng tình, lại tò mò hỏi: “Không phải tất cả bát đĩa bàn ghế bị hỏng đều là Trương gia ca ca thu dọn đây chứ à?”

“Đúng vậy, đều là ta thu dọn!” Trương tiểu nhị cảm giận nói, việc này không nên bắt hấn một người phải làm hết a, chỉ là vừa lúc Trương Đức Tuyên dẫn theo mấy tiểu nhị khác đi đến nhà Tiểu Ngư, trong quán người làm còn lại ít, việc lập tức dồn lên vai hấn.

“Vậy Trương gia ca ca có thể mang ta đi xem bát đĩa vỡ không? Đại thúc nói muốn chúng ta kiểm kê rõ ràng rồi bồi thường a!” Phạm Tiểu Ngư thập phần lễ phép nói.

“Ngay ở góc sân chứ đâu, ta còn định vứt bỏ ra ngoài, nhưng vợ chương quỳ nói những mảnh vỡ vừa lúc có thể dùng để cắm lên tường chống trộm, ta đang vội còn chưa kịp làm, chính người đến xem đi! Ta còn nhiều việc lắm!” Trương tiểu nhị tuy rằng luyến tiếc Phạm Tiểu Ngư ngọt miệng, nhưng lại nhớ đến mặt Trương Đức Tuyên khi nổi giận, vội chỉ cho Tiểu Ngư xong liền chạy đi làm việc.

“Bảo bối, con thật lợi hại!” Nhìn đồng chén bát vỡ giá nhiều lắm cũng chỉ hai ba mươi văn, Phạm Thông nhìn không được mừng rỡ nói, hấn cứ nghĩ Tiểu Ngư muốn hấn đến sửa đồ mà thôi, không ngờ nàng đã sớm đoán trước Trương Đức Tuyên có thể nói dối phóng đại tồn thất.

“Đương nhiên rồi!”

Nhìn Phạm Thông ngốc nghếch, Tiểu Ngư nhìn không được hừ một tiếng, nàng dám cá, nếu nàng không đi cùng Phạm Thông chắc chắn sẽ bị Trương Đức Tuyên lừa mà chịu nhận tất cả hình phạt bồi thường. Nói đúng ra, hôm nay cũng coi như chịu sự giúp đỡ của tiểu chính thái kia ít nhiều, làm cho Trương Đức Tuyên không rảnh mà đến bày trò gian lận với hai người được. Xét điểm phân lượng này, nàng không thêm so đo với nhóc con kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 10: Thừa cơ hội

“Đại thúc, chúng ta đã kiểm tra lại tồn thất của ngài, nhưng theo như số lượng ngài nói trước đó thì có chút không đúng a!”

Bọn họ ở phòng củi một lúc, khi Trương Đức Tuyên vội vàng chạy đến, Phạm Thông đã sửa xong hơn một nửa số bàn ghế gãy, mà Phạm Tiểu Ngư mang hết số bàn hỏng này đặt một bên để Trương Đức Tuyên nhìn rõ ràng.

“Đây...” Trương Đức Tuyên không ngờ bọn họ lại nhanh như vậy, nhất thời có chút xấu hổ, bất quá gừng già không phải loại nhạt, hấn đảo mắt tìm cớ, mặt không đổi sắc nói:

“Aiz! Đại thúc sao có thể lừa các người chứ, nhưng đám đồ đạc này quả thật hỏng quá nhiều, ta cũng không ngờ các người lại muốn đến sửa, cho nên mới sai để làm củi đun. Còn đám bát đĩa vỡ này, ta cũng ngay từ đầu muốn gom hết lại, có lẽ bọn tiểu nhị lười biếng nên mới không thu lại hết. Nếu sớm biết cháu không tin đại thúc, ta đã sai bọn chúng giữ lại hết rồi.”

“Thì ra là thế, nhưng đại thúc à, cháu tuy là trẻ con cũng biết rằng chuyện gì cũng phải cần chứng cứ, nếu đại thúc không lấy được thêm những thứ khác bị hồng ra, chúng ta cũng không thể thừa nhận được, phải không?” Phạm Tiểu Ngư cười tủm tỉm.

Từng ấy thứ đồ hồng mà dám báo tổn thất thành ba bốn trăm văn tiền, xem ra phụ thân này của nàng thật là dễ bắt nạt đến nổi tiếng rồi!

Còn khoản đồ ăn cũng tuyệt đối có vấn đề, theo nàng biết, phàm là gian thương nhất định đều có hai bản sổ sách ghi chép, một cuốn là thật, một cuốn ghi số liệu giả để tiện buôn bán trốn thuế. Nếu nàng có ý muốn xem sổ sách ghi chép lại hao tổn lúc ấy, lại bỏ thêm chút công tìm thấy đồ của trấn trên làm người làm chứng cho tin cậy, Trương Đức Tuyên nhất định không dám đem sổ sách thực ra, cứ như thế, hẳn ngược lại còn có thể chịu thiệt thêm.

Có lẽ tổng hợp hết lại, số đền bù chẳng đến một xâu tiền, thật sự khinh nhà họ Phạm đều là đồ ngốc hết cả sao?

“Ha ha, đều là việc nhỏ, việc nhỏ..” Ngoài ý muốn, Trương Đức Tuyên vậy mà lại không dây dưa vấn đề này, ngược lại còn thập phần nhiệt tình kéo Phạm Thông:

“Phạm huynh đệ a! Lão ca đã sớm nghe nói toàn bộ trấn trên trấn dưới đều khen Phạm huynh đệ thái độ làm người hiệp can nghĩa đảm, nhiệt tình vì lợi ích chung, các hương thân nhắc đến người không ai là không dựng ngón tay cái mà xưng Phạm huynh đệ một tiếng đại hiệp a!”

Ah? Quái, đại thúc này nói vậy là sao? Đột nhiên vào rồi cứ thế tung hô như vậy?

“Trương chương quây khích lệ, Phạm mỗ chỉ làm vài việc trong khả năng của mình thôi.” Phạm Thông nghe Trương Đức Tuyên nói toàn lời ngon tiếng ngọt, không khỏi ngượng ngùng, có chút không quen, xoa xoa tay.

“Đại thúc, ngài có chuyện cần cha ta giúp phải không?” Tiểu Ngư trông mắt vừa chuyển, đột nhiên cười đến mười phần thoải mái.

“.....”

Trương Đức Tuyên cổ họng vẫn ứ đầy lời ngon ngọt, nhất thời bị Tiểu Ngư chặn lại, nhìn Tiểu Ngư đôi mắt sáng giảo hoạt, Trương Đức Tuyên trong lòng không khỏi thờ dài một tiếng, hẳn ngàn tính vạn toán nhưng không dự đoán được tiểu nha đầu này tự dung thông minh như vậy, càng không ngờ hôm nay khéo thế nào lại xuất hiện một vị chủ nhân khó hầu hạ, lần này, thực có cảm giác trộm gà không xong còn mất nắm gạo a! Xem ra việc Phạm Thông này tạm thời không giao được, trước đem khách quý hầu hạ tốt rồi nói sau.

“Phạm huynh đệ, ta nói thẳng vậy, hiện tại lão ca có chuyện cần người hỗ trợ, việc này nếu người giúp lão ca làm xong, họa đệ đệ người gây ra chúng ta sẽ thương lượng dễ dàng hơn.” Trương Đức Tuyên buồn mắt vài giây mới quay về với thanh âm của mình.

“Trương chương quây, mời ngài nói! Phạm mỗ nếu có thể làm được nhất định hết sức.” Phạm Thông chấp tay nói.

“Thật ra thì, chuyện này cũng không khó...” Trương Đức Tuyên còn muốn tranh thủ thừa nước đục thả câu.

Tiểu Ngư lại ở một bên cười hi hi:

“Đại thúc, nếu thúc không nói mau, tiểu công tử kia có thể chờ không kịp đó.”

Trương Đức Tuyên giật mình nhìn nàng:

“Người sao lại biết là tiểu công tử kia?”

“Dễ đoán mà, ta coi từ lâu nhà đại thúc hôm nay có một vị khách quý như vậy thôi, nếu không phải vì hắn, ngài giờ sao lại phải chạy đến phòng củi này làm gì?” Tiểu Ngư cười khê, “Cho nên thúc cứ việc nói thẳng đi.”

“Đúng vậy, Trương chương quây cứ việc nói thẳng xem cần Phạm mỗ giúp gì đi.” Phạm Thông hồn hậu nói.

Trương Đức Tuyên khoe miệng run rẩy một chút, nói:

“Là thế này, vị tiểu công tử kia gọi đồ ăn, trong đó có một món là thịt thỏ rừng, vốn trong quán còn nửa con, nhưng vị tiểu công tử kia không chịu, muốn ăn toàn bộ một con, hơn nữa còn khăng khăng đòi là thỏ hoang trên núi. Các người cũng thấy, hiện giờ trời đã tối vậy rồi, ai còn đến bán thỏ rừng nữa? Lão ca ta khuyên can mãi hy vọng tiểu công tử thông cảm, hẳn lại đột nhiên nổi giận, aizz.. Các người không biết mấy hộ bên người hắn kia, một đám đều như hùm như sói... Cho nên ta đành phải tìm Phạm huynh đệ nhờ giúp cho. Phạm huynh đệ nhất định phải giúp lão ca chuyện lần này a!”

“Trương chương quây, người yên tâm.”

“Cha ta nhất định có thể giúp ngài bắt được thỏ hoang, bắt quá chúng ta hãy nói điều kiện trước. Cha, hiện giờ nhà chúng ta do con làm chủ, cha không quên đấy chứ?” Tiểu Ngư lên nheo thắt lưng Phạm Thông một chút, thuận tiện hướng hắn một nụ cười thập phần ôn nhu.

“A...” Phạm Thông hàm hồ, nhớ đến hai xâu tiền nợ, không dám nói tiếp nữa.

Trương Đức Tuyên nhất thời roi thế hạ phong, toàn bộ nguy cơ bất lợi, vội la lên:

“Ôi tiểu tử tông của ta, chỉ cần cháu để cha đi bắt được thỏ hoang, điều kiện nào cũng dễ thương lượng.”

Tiểu Ngự đảo vòng đôi con ngươi đen như hắc châu:

“Được rồi, cha đi bắt thỏ hoang trước đi, ta sẽ nói chuyện với đại thúc.”

Phạm Thông gật gật đầu, thuận tay cầm một cái chân bàn, nháy mắt liền biến mất ngoài cửa.

Trương Đức Tuyên thấy Phạm Thông đã đi, trong lòng nhất thời thả lỏng, đảo mắt liền khôi phục lại bộ dáng thương nhân khôn khéo, tự đắc từ trên cao nhìn xuống nói:

“Cháu gái à, hiện giờ một con thỏ bán nhiều lắm cũng chỉ ba bốn mươi văn tiền, đợi lát nữa cha ngươi bắt được thỏ hoang trở về, ta sẽ trả giá gấp hai, không, gấp ba, ra gấp ba mua một con thỏ, ngươi xem thế nào?”

Tiểu Ngự mắt diếc tai ngơ xoa xoa bụng mình, than thở:

“Aizz, đi xa như vậy, bánh bao đều tiêu hóa hết rồi, thật là đói a!”

Trương Đức Tuyên cơ mặt run lên, lập tức trở về khuôn mặt tươi cười nói:

“A, cháu gái sao không chịu nói sớm, đến đến, đại thúc mang cháu đi phòng bếp ăn chút cơm, ai nha, xem cháu người gầy thế, đợi lát nữa phải ăn nhiều một chút a!”

“Cám ơn đại thúc, đại thúc thật là tốt!” Tiểu Ngự như ý cười ngọt ngào, cơm thơm ngào ngạt nha, ta đã mong nhớ các ngươi ước chừng nửa tháng rồi a!

.....

Hơn nửa canh giờ sau.

Trong sương phòng hậu viện.

“Cháu gái à, ngươi cũng quá đáng rồi, thúc thúc nhà ngươi phá từ lâu nhà ta, đuổi khách của ta, sao có thể chỉ bằng một con thỏ hoang cha ngươi mang về liền xóa hết toàn bộ được?” Trương Đức Tuyên lập tức đứng lên, cười lạnh nói, “Nếu làm ta nóng lên, ta hoàn toàn có thể đi nha môn tố cáo thúc thúc nhà ngươi, cho hắn vào ngồi nhà lao.”

“Đại thúc ngài nếu không đồng ý, cũng có thể a, sao phải dọa Tiểu Ngự?” Tiểu Ngự sợ hãi rút người lại, sau đó nhẹ nhàng nói tiếp nửa câu sau: “Đại thúc, ta nghe nói trong nhà lao mỗi ngày đều có cơm ăn, phải không a?”

Phốc...

Trương Đức Tuyên nhất thời tức đến suýt chút nữa thì hộc máu, hán hôm nay đã dấu vài hiệp với Tiểu Ngự, biết tiểu cô nương này thật sự không khờ dại đơn thuần như vẻ bề ngoài, thậm chí so với hắn còn giả dối hơn, cố tình nó lại nắm được thóp mình không dám đắc tội tiểu công tử kia, thôi thôi thôi, hôm nay cứ cho là hắn gặp hạn, tổn thất thì tổn thất chút ít đi!

Dù sao tiểu nha đầu này cũng không thể mỗi ngày đi theo Phạm Thông, chỉ cần bọn họ còn ở trong hai trấn, sớm muộn gì cũng có cơ hội trả lại con tức này.

“Đại thúc, nói miệng không bằng chứng, đừng quên lập tờ chứng từ, như vậy khi cha cháu trở về là mọi người có thể điểm chỉ vào ngay!”

Phốc... Trương Đức Tuyên lại một lần nữa phun máu tươi trong lòng, hán... tức... đến... chết... mất!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 11: Người nhà

Bóng đêm dày đặc, những ánh đèn thấp trong trấn cũng tắt dần.

Xách túi bánh bao tiện tay quơ được một bên, Phạm Thông gờ cây đuốc cùng Tiểu Ngự ra khỏi từ lâu, nghĩ đến trước đó còn đang phát sầu vì hai xâu tiền nợ nần, sau một hồi con gái đã đem sự tình giải quyết hết, trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần, từ ái nổi lên đang muốn gờ tay vuốt ve đầu cô con gái thông minh nhạy bén này của mình một chút, nhưng nghĩ đến Tiểu Ngự vẫn không thích hắn, lại rút tay trở về.

“Cha?” Tiểu Ngư bỗng nhiên gọi.

“A, con gái bảo bối, có chuyện gì?” Phạm Thông trưng ra khuôn mặt tươi cười.

“Con thấy mệt, cha công con trở về.” Tiểu Ngư dụi dụi mắt, bá đạo ra lệnh, động tác của Phạm Thông vừa này, rất nhỏ thôi nhưng đều không thoát khỏi mắt nàng, trong lòng bỗng nhiên có chút mềm mại cùng không đành lòng.

Tuy nói rằng nàng đối với người cha này thập phần không hài lòng, bất quá Phạm Thông quả thật cũng thật tâm yêu thương hai chị em, cũng không phải cố ý muốn hai chị em phải chịu sống những ngày khổ sở, tựa như mình trong mấy ngày tỉnh lại, hẳn liền lo lắng không dám rời đi, dù thế nào cũng phải tự mình ở bên chăm sóc mới yên tâm, chẳng qua tính hẳn thật sự quá lương thiện, lương thiện đến mức khiến người ta tức điên. Bất quá hiện tại nàng đói bụng suốt cả một ngày, thật vất vả chỉ có một cái bánh bao ăn thôi mà phải chạy cả mười dặm sơn đạo, còn phải kiệt lực đấu với lão cáo già kia, dù có được ăn no xong cũng không chống cự được chút mệt mỏi, mười dặm đường về liền để cho phụ thân tuổi trẻ mạnh khỏe biểu hiện một chút đi!

“Được, cha công con gái bảo bối về nhà nào!” Phạm Thông nhanh nhẹn gạt đầu nói, đồng thời cởi áo dài trên mình khoác lên người nàng, sau đó giương miệng cười vui vẻ ngồi xổm xuống.

Bất hấn làm cu li mà còn vui vẻ như vậy, thật xấu a!

Tiểu Ngư trong lòng càng nhuyến, trên mặt cũng không kìm được mà nhếch lên một chút, chạy lại sau lưng hẳn giờ tay ôm lấy cổ, dặn dò kỹ:

“Cha, người nghe cho kỹ, về sau đừng nói cho Nhị thúc là mọi việc đều đã được giải quyết, hẳn gây ra phiền toái lớn như vậy cho nhà chúng ta, cứ như vậy mà tha thì dễ cho hẳn quá!”

“Được, không thể cứ thế mà tha cho hẳn.” Trên lưng truyền lại cảm giác đã lâu mới thấy, vừa ngọt ngào lại vô cùng áp lực, Phạm Thông chỉ cảm thấy lòng đầy thỏa mãn, vội sùng nịnh nói.

“Phải bắt hẳn tự mình đi kiếm tiền trả nợ.”

“Được, bắt hẳn tự mình đi kiếm.”

“Chờ kiếm đủ tiền rồi, chúng ta trước đóng học phí cho Đông Đông.”

“Được, đóng học phí.”

“Việc kiếm tiền, không chỉ mình Nhị thúc, cha cũng phải đi.”

“Được, cha cũng đi, cha nhất định cố gắng kiếm tiền.”

“Còn thiếu chút nữa.. còn có... hiện tại con làm chủ gia đình, về sau...” Con buồn ngủ mạnh mẽ kéo đến, Tiểu Ngư dần dần khép mi mắt nặng nề, miệng vẫn không quên dặn dò, Phạm Thông cứ thuận tiện gì cũng nói ừ.

Có lẽ là đêm quá tối, có lẽ nhịp bước chân cao thấp nhịp nhàng giống như một chiếc nôi mê người, giờ đây trong ngực nàng tuy còn nghẹn chút lửa giận, nhưng lại đột nhiên không muốn nổi nóng thêm, cũng không muốn so đo nhiều nữa, nàng muốn được nằm yên trên tấm lưng ấm áp này, ngủ ngon một giấc, để mình thực sự trở lại thành một cô bé con chín tuổi, làm một đứa trẻ có người yêu thương bảo vệ.

Liền làm một cô bé đi, cũng không sao cả, phải không? Thật giống như kiếp trước của nàng, khi còn nhỏ, mỗi khi nàng bị ốm, ba lại công nàng đi bệnh viện, khi đó cho dù sốt cao, ý thức đều mơ hồ, vẫn có thể nhớ thực rõ là đang nằm trên lưng ba, có cảm giác an tâm khi được người yêu thương chiều cõ.

“Được, cha phải nhớ kỹ hết đó, cha cùng Nhị thúc về sau nhất định phải cố gắng kiếm tiền nuôi cả nhà, cho hai chị em đều có cơm ăn, có quần áo mặc, còn có sách cho Bạch Thái học...” Tiểu Ngư giọng dần dần nhỏ xuống.

“Không phải Bạch Thái, là Đông Đông!” Tiểu Ngư trong lúc mơ màng còn không quên lầu bầu phản bác.

“Ừ, là Đông Đông, chờ cha kiếm đủ tiền, nhất định đi nha môn sửa lại đại danh cho Đông Đông.”

“Cha nhớ giữ lời, không làm được sẽ lại làm Đông Đông thất vọng.” Những lời này bình thường nghe có chút ý khinh thường, hôm nay trong lúc buồn ngủ lại nói ra thực ni non.

“Cha sẽ giữ lời, về sau nhất định cho các con có cuộc sống tốt nhất!” Phạm Thông ôn nhu nói.

“Uhm, tuy rằng cam đoan của cha chẳng mấy trọng lượng, bất quá con sẽ quyết định tin cha thêm lần nữa.” Lắm bảm xong câu này, giọng ni non của Tiểu Ngư rốt cuộc im hẳn, chỉ còn lại tiếng hít thở đều đặn.

“Lớn như vậy còn bắt phụ thân công, thực không biết xấu hổ!”

Thân ảnh hai cha con cùng ánh sáng lửa đuốc dần biến mất khỏi ngã tư đường, hòa tan vào bóng đêm, chỉ còn lại một chút ánh lửa long lánh, cửa sổ lầu

hai của khách điểm đột nhiên có chút hé mở, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú, thập phần khinh thường nói.

Thế nhưng ánh đèn lồng màu đỏ hơi chút lay động trong gió lại rõ ràng chiếu tỏ, hắt đưa lưng về phía mọi người, trong mắt ánh lên một cổ mắt mát cùng âm mộ.

.....

Sáng sớm tiếng chim hót là chuông đồng hồ báo thức dễ nghe nhất trên thế giới.

Tiểu Ngư miễn cưỡng mở mắt, nhìn nóc nhà đơn sơ, hơi mỉm cười, thật sự là kỳ quái, ngày hôm qua xảy ra nhiều chuyện như vậy, suýt chút nữa khiến nàng tức chết, vậy mà lại là lần nàng ngủ yên nhất từ khi xuyên qua đến thế giới này.

Là vì rốt cuộc đã giải quyết xong cục nợ trời giáng cho nên thấy thoải mái, hay bởi tâm lưng rộng ấm áp kia? Hay là, có nghĩa mình đã tiến thêm một bước tiếp nhận thân tình huyết mạch tương liên của thân thể này?

“Tỷ tỷ, đã tỉnh rồi?” Cửa gỗ kêu kẹ kẹ một tiếng bị đẩy ra, Phạm Bạch Thái vừa thấy nàng mở mắt liền vui vẻ chạy vào, nhào ôm lấy nàng, vô cùng sùng bái nói, “Tỷ tỷ, tối qua đệ nghe cha nói...”

“Suýt!” Phạm Tiểu Ngư vội che cái miệng nhỏ của nó lại, nghe ngóng động tĩnh phòng ngoài, thấp giọng hỏi: “Nhị thúc đâu?”

Phạm Bạch Thái cười hì hì kéo tay nàng:

“Nhị thúc đi săn thú còn chưa về. Đem qua đệ nghe thấy cha lừa Nhị thúc nói chúng ta nợ Trương đại thúc hai xâu tiền, phải liều mạng săn thú mới có thể trả nôi, Nhị thúc nghe xong áy náy lắm, cả đêm đều ở trong rừng.”

“Coi như hần biết điều, hì hì.” Tiểu Ngư cũng vui vẻ nở nụ cười,蹭 vào trán hần một cái, một bên buộc tóc lại hỏi: “Thế cha đâu?”

Quái, vì sao hôm nay tiếng cha này lại đặc biệt dễ gọi như vậy?

“Cha cũng đi săn thú, cha nói, vì chúng ta, cha nhất định phải chăm sóc cả nhà.” Bạch Thái khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa đầy ánh hào quang hy vọng, “đứng rồi, tỷ tỷ có đói bụng không? Đệ đã hâm nóng lại bánh bao một chút rồi nè.”

“Đông Đông ngoan lắm, được, tỷ tỷ rời giường, chúng ta cùng ăn nhé!” May mắn tối qua còn thuận tay moi được của Trương Đức Tuyên mấy cái bánh, hôm nay tất cả mọi người không phải đói bụng, đợi bọn họ về thì đem thú rừng săn được đi bán, sau đó là có thể có gạo, mì và muối để ăn rồi.

.....

Ăn xong bụng đã no hơn, nhìn dáng Bạch Thái xuống núi đi học, Tiểu Ngư dọn dẹp lại ngôi nhà. Tuy nói ngôi nhà này dù có dọn đến thế nào chẳng nữa vẫn siêu cấp rách nát, nhưng rách thì rách, sạch sẽ vẫn sạch sẽ được, có thể tận lực mà sống thoải mái là tốt rồi.

“Cháu gái ngoan, cháu xem thức ăn gì về cho cháu này!”

Tiểu Ngư vừa cầm cái chổi chuẩn bị quét sân, chợt nghe bên ngoài cổng truyền vào một tràng cười to vui vẻ.

Túi cơm vô tâm vô phế này, rước họa lớn như vậy cư nhiên còn cười được. Nhớ đến chuyện tối hôm qua, tâm tình Tiểu Ngư đang vui vẻ nhất thời biến mất, tay cầm chổi trừng to mắt lạnh lùng, thật phải nhìn xem Phạm Đại mang được cái gì tốt trở về.

“Tiểu Ngư, cháu xem cháu xem”

Phạm Đại tiến vào sân liền rung vai, hai con thú hoang trên hai đầu cây gậy bị ném xuống đất, nhanh nhẹn nói câu chào đón lấy lòng, giở vạt áo ra. Chỉ thấy trong vạt áo hần có hai con vật nhỏ trông giống cún con đang cuộn mình, bộ lông xù màu nâu đỏ, cảm giác thấy ánh sáng, hai con vật nhỏ đều sợ hãi he hé mắt, kêu run rẩy hai tiếng, cùng nhau co rúm người lại, rõ ràng vẫn là hai con thú nhỏ mới sinh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 12: Cáo con, chúng ta đều không có mẹ

“A, là cáo con!”

Tiểu Ngư sững sờ một chút, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve hai con cáo nhỏ, tuy trong lòng còn mang tức giận với Phạm Đại “gây rối” nhưng vẫn không

kìm được, nựng nựng âu yếm hai con vật nhỏ xinh xắn, thanh âm cũng dịu dàng hơn rất nhiều.

“Đúng vậy, đây là loài cáo đỏ, khi ta phát hiện ra chúng, hang cáo đã không biết bị dã thú gì phá mất, bên trong đều là máu.”

Phạm Đại thấy Tiểu Ngư nhẹ tay vuốt, nhất thời bổ sung thêm một ít, thừa dịp nàng không chú ý cười trộm một chút.

“Cáo nhỏ đáng thương, mày không có mẹ sao?” Tiểu Ngư nhìn không được ôm lấy một con, chú cáo nhỏ khẽ run rẩy, nhưng rất nhanh đã cảm giác được thiện ý của Tiểu Ngư, lại kêu lên hai tiếng, cọt cọt tay nàng.

“Cháu gái ngoan, chúng ta để chúng lại nuôi được không?”

Phạm Đại ôm con cáo nhỏ còn lại, trên khuôn mặt anh tràn đầy vẻ nịnh nọt, thoạt nhìn vô cùng tức cười.

“Nuôi cáo? Xin hỏi thúc thúc, chúng ta còn đang nợ ngập đầu, lấy cái gì nuôi chúng nó?”

Phạm Tiểu Ngư ngẩng đầu nhìn hấn, tựa tiểu phi tiểu, hấn nghĩ rằng mang hai con cáo con trở về nàng sẽ tha cho hấn sao? Nàng còn đang muốn cùng hấn tâm sự một chút về cái gì gọi là trách nhiệm nữa đây.

Cả nhà già trẻ ngu cách thị trấn mười dặm, lại nghĩ quậy từ lâu của người ta mà có thể trốn được, chỉ số thông minh của thúc thúc này thật còn phải chờ người khai phá.

Ack!... Phạm Đại thân mình cao to nhất thời rùn xuống mấy phần, quả nhiên không dễ qua ải như vậy.

“Cho nên, sự tình căn bản không phải như Trương Đức Tuyên kia nói, thúc thúc dù không hiểu đối nhân xử thế cũng biết không thể phá của người ta gì đó mà trốn tránh không gánh chút trách nhiệm nào đúng không? Bọn họ căn bản tìm không được kẻ đầu sỏ thực sự mới đồ lên đầu ta.”

Bên trong nhà tranh, Phạm Đại kể lại mọi chuyện xong, thực ủy khuất dùng một câu lên án làm kết luận.

Tiểu Ngư một bên nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông tơ mềm mại của cáo con trong lòng, một bên nhìn Phạm Đại cân nhắc xem lời hấn có mấy phần là thật, bất quá nàng nhìn Phạm Đại chỉ sau một phút, trong lòng đã có đáp án.

Phạm Đại thực rất thông minh, nhất là về việc luyện võ, ngộ tính cực cao, có rảnh sẽ nghiên cứu những chiêu thức mới, nhưng về cuộc sống thực tế tính lại đơn giản, làm gì cũng thẳng thắn, không thông thạo nói dối. Một người nếu bình thường như thế mà nói dối, rất dễ dàng để nhận ra ánh mắt đối phương thật giả thế nào.

Hiện tại, trong ánh mắt Phạm Đại hết thấy đều lộ ra bất bình cùng ủy khuất, xem tình huống có thể ước đoán tám chín phần là nói thật.

“Ý của thúc là, thúc nhiều lắm cũng chỉ xô cái bàn, ném vỡ vài cái bát đĩa mà thôi?”

“Hoàn toàn chính xác, nếu thúc thúc nói dối gạt cháu, thì ta sẽ...” Phạm Đại vò vò đầu, nhất thời nghĩ không ra nên thế như thế nào.

“Thúc sẽ thế nào?” Tiểu Ngư khoe miệng gợn lên một chút.

“Ta sẽ bị mất hết võ công!” Phạm Đại hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang vỗ ngực lớn tiếng nói.

“Vậy chúng có ở đâu?”

Phạm Đại nếu dám phát ra thế độc thế này, chứng minh lời hấn nói hết thấy không sai, xem ra thúc thúc này của nàng còn không đến mức là kẻ trốn tránh trách nhiệm. Phạm Tiểu Ngư trong lòng yên tâm, nhưng trên mặt vẫn là thần sắc không dám dễ dàng tin tưởng.

“Bằng hữu của ta có thể làm chứng.” Phạm Đại đứng lý hợp tình nói, lời vừa ra khỏi miệng lại ừ ừ, buồn bực không thôi.

Nếu bằng hữu của hấn lúc ấy không trốn, hấn còn phải chịu tiếng xấu thay người khác như bây giờ sao? Con bà nó, tiểu tử kia rất không trọng nghĩa, lần sau nếu để hấn nhìn thấy, nhất định phải bắt đền gấp đôi lần tổn thất này. Ước chừng hai xâu tiền đó, hấn còn phải săn thú bao nhiêu ngày nữa mới đủ để trả lại cho người ta? Săn thú bán lấy tiền còn chưa tính, vấn đề là hấn còn đâu thời gian mà nghiên cứu tiếp bộ kiếm pháp cho Tiểu Ngư luyện tập nữa?

Bộ kiếm pháp này, từ khi Tiểu Ngư năm tuổi hấn đã bắt đầu cân nhắc, tính toán để khi nàng mười tuổi tặng làm quà sinh nhật, hiện giờ thì tro mắt nhìn sinh nhật Tiểu Ngư đã sắp đến, tính toán thời gian thế nào cũng không đủ a!

“Xem thúc đã thế như thế rồi, lần này ta tạm thời tin tưởng trước vậy.” Tiểu Ngư không biết kế hoạch của Phạm Đại, chậm rì rì nói, ác liệt nhìn Phạm Đại đang thờ phào một hơi không chút giấu giếm, cười cười híp mắt bổ sung một câu: “Nhưng, nếu thúc không tìm thấy bằng hữu của mình, như vậy hai xâu tiền cũng chỉ có thể để tự thúc một người nghĩ cách mà đền thôi.”

Phạm Đại há to miệng, lại chán nản nhắm mắt lại: “Được rồi, ta đền.”

Hấn quay đầu nhìn thành quả mà mình phải vất vả suốt cả đêm qua, chỗ thịt thú rừng này phòng chừng cũng chỉ bán nhiều lắm được hơn trăm văn tiền, tính toán lại số ngày phải nai lưng ra trả nợ với ngày sinh nhật Tiểu Ngư, nhất thời sầu mi khổ kiếm.

Phạm Tiểu Ngư thâm cười trộm, không để ý đến hân nữa, cúi đầu nhìn chú cáo nhỏ trong lòng, hơi sàu một chút, cáo con nhỏ như vậy chắc chưa thể ăn thịt, vậy cho nó ăn cái gì đây?

.....

“Hai con cáo này hẳn là mới sinh không lâu, ta nhớ trên nhà bác gái bán sữa đậu nành có một con chó cái mới đẻ, hay là hôm nay chúng ta mang bọn nó lên trấn trên đi, trước kiếm một ít sữa cho chúng rồi nói tiếp nhé.”

Không lâu sau Phạm Thông cũng trở về nhà vác theo thú săn được, nghe rõ mọi chuyện liền đưa ra phương pháp này, vì thế Tiểu Ngư liền bế theo hai chú cáo con cùng đi.

.....

Lên đến trấn trên, ba người đến trước cửa hàng nhà bác Lữ gái.

Mọi việc đều thuận lợi, bác Lữ gái từng nhận không ít giúp đỡ của Phạm Thông sáng khoái đồng ý rồi đem hai con cáo bỏ vào ổ chó, Phạm Tiểu Ngư lo chó mẹ đuổi hoặc cắn cáo con, bảo phụ thân khá quen với chó mẹ đứng bên cạnh trông, chuẩn bị sẵn sàng nếu có gì thì lấy luôn cáo con ra.

May mắn, con chó cái lông vàng này tính mầu tử dòi dào, đối với hai chú cáo nhỏ có màu lông gần gần giống kia chẳng những không chút địch ý, ngược lại khá là từ ái để cho chúng bú no nê.

Chờ Phạm Tiểu Ngư và Phạm Thông trong phòng cúi đi ra, Phạm Đại vội chạy đến ninh nọt: “Cháu gái ngoan, thúc thúc đã giúp bác gái xách nước rồi.”

“Đến đây mau, uống bát sữa đậu nành nóng đi! Ai da, mấy tháng nay nhà chúng ta cũng đã nhờ mọi người hỗ trợ ít nhiều rồi.” Bác Lữ gái nhìn bọn họ, nhiệt tình nói.

Phạm Thông vội từ chối: “Không cần không cần, chúng ta không khát.”

“Sao nào, các người còn khách khí với ta sao? Mau ngồi xuống, một bát sữa đậu có đáng bao nhiêu, nếu mọi người không uống thực khách khí quá.” Bác Lữ gái thân thiết kéo Phạm Tiểu Ngư đến cạnh bàn, khuyên nài uống một bát.

“Cám ơn bác gái.” Tiểu Ngư nhu thuận ngồi xuống, bác Lữ gái này ở trấn trên có tiếng là người tốt bụng, nếu cứ khách khí ngược lại sẽ khiến người ta giận, không bằng cứ nhận. Dù sao cũng là đạo lý đối nhân xử thế, có đi có lại, cũng không thể xem như mình chiếm tiện nghi.

“Vẫn là Tiểu Ngư ngoan.” Bác Lữ gái vừa lòng múc sữa đậu nành mang đến, nhìn Tiểu Ngư uống sữa nhả nhận giống như tiểu thư khuê các, trong lòng nổi lên thương xót, dịu dàng vuốt vuốt mái tóc đuôi ngựa của nàng, giận dữ nói: “Cô bé đáng thương, không có mẹ ruột bên người, tóc cũng không biết búi, đợi lát nữa uống xong bác gái búi lại cho cháu.”

Phạm Thông ngồi đối diện thân mình đã cứng đờ, động tác uống sữa không khỏi khựng lại một chút, rồi lại cúi đầu. Bên cạnh, Phạm Đại lại quay đầu nhìn ra phố, làm bộ như cái gì cũng không nghe, cái gì cũng không biết.

Mẹ ruột? Đúng vậy, nàng không phải hẳn nên là có một người mẹ sao?

Phạm Tiểu Ngư nhớ lại, từ sau khi tỉnh dậy, người trong nhà chưa từng có ai nhắc đến chữ này, hiện giờ đột nhiên nghe được, không khỏi ngẩn ra, theo bản năng nhìn về Phạm Thông, lại cảm giác sắc thái trên mặt hân trầm xuống rất nhiều.

Xem ra người mẹ ruột này có thể đã sớm qua đời, Tiểu Ngư trong lòng hiện lên một tia tiếc nuối, trên mặt lại lộ ra nụ cười nhỏ xinh xắn: “Cám ơn bác gái.”

Nếu về sau phải sống tại thế giới này, học thêm được chút kỹ năng gì đó ở đây cũng tốt, như là chải đầu, tuy rằng nàng cảm thấy buộc kiểu đuôi ngựa vẫn là tiện nhất, nhưng đối với ánh mắt của thời đại này, chỉ có thể hình dung bằng một chữ xấu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 13: Bán thịt rừng

Trước khi đi, Phạm Thông lén để lại cho bác Lữ gái một con gà rừng, Phạm Tiểu Ngư nhìn thấy, nhưng chỉ mỉm cười, không chỉ trích phụ thân tự quyết định.

Chỉ cần bọn họ thật tâm tính toán vì gia đình mà không phải lạm dụng lòng thương hại, tin rằng sau này nhất định sẽ dần tốt hơn.

Đợi lấy lại được chút tiền vốn, nàng cũng phải ngừng lại có nên học các tiền bối xuyên qua lợi dụng tri thức kiếp trước kiếm chút tiền bạc hay không... Tuy theo cặp sinh đôi thấp phần kiêu ngạo mà nói nàng hiện giờ cốt cách tuyệt đối là kỳ tài luyện võ vạn người có một, chỉ cần chăm chỉ luyện công, tương lai tuyệt đối là đệ nhất nữ hiệp, bất quá xét qua kinh nghiệm từ phụ thân và Nhị thúc mà nói thì, làm nữ hiệp hiển nhiên là không có tiền đồ.

Cuộc sống dân cổ đại đã đủ lạc hậu, nàng cũng không muốn cả đời mình đều sống khổ cực như thế này, cho nên vấn đề cơm no áo ấm là mục tiêu đầu tiên của nàng, cuộc sống tương lai ít nhất cũng phải đạt tới mức thường thường bậc trung mới được.

Rời khỏi cửa hàng của bác Lữ gái, Phạm Tiểu Ngư vừa suy nghĩ vừa đi theo hai huynh đệ sinh đôi khiêng thú rừng vào chợ của trấn, vừa nhìn đã không khỏi hoảng sợ, chỉ một cái liếc mắt thôi, con phố dài cùng lắm ba bốn mươi thước, tính cả nhà bọn họ mà tổng cộng đã có bốn hàng bán thịt thú rừng.

Có câu kỳ hóa khả cư*, nhưng đối thủ cạnh tranh nhiều như vậy, sao dễ bán được giá cao?

Nhìn huynh đệ họ Phạm thành thành thật thật đem thú rừng của mình đặt xuống ngồi một chỗ giống mấy nhà kia, không nói tiếng nào chờ khách đến, Phạm Tiểu Ngư âm thầm lắc đầu, bắt đầu đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Thôn trấn này dù không lớn, tuy nhiên xung quanh trong vòng hơn mười dặm cũng chỉ có một cái trấn như vậy, dân cư xung quanh quen sáng sớm đi chợ rồi còn về nhà làm việc, bởi vậy, giờ cũng là lúc náo nhiệt nhất, dù là quán ven đường hay cửa hàng to đẹp cũng đã bắt đầu buôn bán từ sớm, tiếng người bán rao hàng ồn ào, to đến mức hai con cáo nhỏ sợ hãi run run, rúc vào trong lòng Tiểu Ngư núp kín.

Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, nếu muốn giữa nhiều đối thủ cạnh tranh thế kia mà mình vẫn có thể bán được giá cao, phải hiểu một chút giá cả của người ta.

Phạm Tiểu Ngư nhìn người đến người đi qua ngã tư đường, mấy người bán kia còn chưa chú ý đến mình, liền dặn dò hai huynh đệ trước chưa cần vội bán, chính mình núp sau những người đi đường dạo qua một vòng những quầy bán thú rừng khác, cẩn thận nhìn hàng của họ, lại nghe bọn họ buôn bán cò kè mặc cả, so sánh với hàng của nhà mình, hoàn toàn yên tâm.

Xem ra võ công cao vẫn thực có lợi, bất luận là về chủng loại hay chất lượng, hàng của nhà nàng đều vượt xa, chỉ cần có người mua, không lo giá cả bị rẻ.

Phạm Tiểu Ngư để cho hai người đem hai con lửng* to hơn hai mươi cân, một con sói đặt chính tề ở phía trước dễ nhìn thấy, phía sau bày những thỏ hoang gà rừng bình thường, lại hỏi Phạm Đại Phạm Thông giá thường bán, sau đó nói:

“Cha, đợi lát nữa nếu có người hỏi chúng ta bán giá bao nhiêu, hai người đừng đáp, để con đến bán.”

“Nhưng con đã từng bán những thứ này bao giờ đâu?” Phạm Thông ngờ ngạc.

“Khắp đường cái đều bán hàng đấy thôi, nhìn sẽ biết, tóm lại đợi lát nữa có người mua, hai người ở bên cạnh nhìn là được.” Phạm Tiểu Ngư dặn trước.

Hai huynh đệ đưa mắt nhìn nhau, ngoan ngoãn ngồi xuống một bên, để chỗ chính giữa cho Tiểu Ngư.

Thú rừng được phân loại rõ, những người đi qua quả nhiên để ý đến nhiều hơn, không ít người đến hỏi đám lửng và sói kia, tuy nhiên vừa nghe giá Tiểu Ngư nói liền lắc đầu bỏ đi.

“Tiểu Ngư, giá này có phải cao quá hay không?” Khi mấy người khách đều đã bỏ đi, Phạm Thông nhin không được lo lắng nói.

“Yên tâm” Tiểu Ngư ngồi trên bậc thang một góc tường, không chút hoang mang đùa nghịch cáo con trong lòng, một chút cũng không sốt ruột.

Vừa rồi mấy người khách đó quần áo bình thường, nhìn là biết dân chúng gia cảnh nghèo khó, giống bọn họ, mua gà rừng thỏ hoang về cải thiện bữa ăn một chút thì có thể, nhưng tuyệt đối không có khả năng tiêu tiền mua con lửng về làm thức ăn, không thể xem như khách hàng đúng nghĩa được, có đi cũng không tiếc. Hơn nữa trấn nhỏ này dù không lớn nhưng cũng không ít phú hộ, hướng chi thời gian còn sớm, không tin là bán không được.

Dòng người vẫn tiếp tục qua lại lui tới, người hỏi giá có, người lắc đầu bỏ đi cũng nhiều, Phạm Thông gấp đến độ đứng ngồi không yên, chốc chốc lại đi coi xem mấy hàng khác có bán được không, mỗi khi thấy người ta bán được hàng lại nghĩ phải khuyên Tiểu Ngư, nhưng nhìn Tiểu Ngư vẫn nhàn nhã chơi đùa với cáo con, vẻ mặt như Lã Vọng câu cá, lại đành đem lo lắng nuốt vào trong. Mà Phạm Đại bên cạnh, tuy rằng là kẻ gánh trách nhiệm lớn nhất, lại vô tâm vô phách tuyệt không sốt ruột, một tay bắt ra một cái kiếm quyết, thỉnh thoảng lại chuyên chú cân nhắc suy nghĩ, việc thú rừng có bán được hay không dường như không chút liên quan gì đến hắn.

“Thịt thú rừng này bán thế nào?”

Ngay khi Phạm Thông gấp đến muốn bốc hỏa, một người y phục chỉnh tề giống như quan gia dẫn theo hai tùy tùng đứng trước hàng.

Phạm Thông vội đứng dậy, đang muốn nói, góc áo lại bị Tiểu Ngư kéo mạnh, đành chịu im miệng.

“Xin hỏi đại thúc, thú là muốn mua một con hay là mua hết?” Tiểu Ngư cười tùm tùm hỏi.

Người giống quan gia kia đầu tiên lướt qua Phạm Thông bộ dáng muốn nói lại thôi, Phạm Đại thờ ơ, mới đưa mắt nhìn Tiểu Ngư, cười nheo nheo mắt

nói:

“Mua một con thì thế nào? Mua hết toàn bộ thì thế nào?”

Phạm Tiểu Ngư đem cáo con ôm trong lòng giao cho Phạm Đại, đứng lên cười ngọt ngào:

“Nếu mua một con đương nhiên có giá một con, nếu đại thúc mua toàn bộ, giá nhất định sẽ ưu đãi hơn chút rồi.”

“Vậy nếu ta chỉ mua con lửng kia thôi thì có giá bao nhiêu?” Quản gia kia cười nói.

Phạm Tiểu Ngư giờ tám ngón tay, lắc lắc.

Quản gia kia nhú mày, dùng mũi chân lật lật con lửng kia một chút, nói:

“Nếu con lửng này của cháu còn sống, tám mươi văn cũng không phải đắt, nhưng hiện giờ đã chết, tiểu cô nương, giá này của cháu quá là...”

“Đại thúc là muốn nuôi lửng hay sao?” Tiểu Ngư trừng mắt nhìn, trong mắt đều là vẻ tò mò.

Quản gia kia sùng sốt: “Cũng không phải.”

“Vậy đại thúc là muốn mua làm thịt ăn, hay làm thuốc, hay lấy da đây?” Tiểu Ngư hỏi lại, kỳ thực cũng là đem giá trị của con lửng lợn này nói ra hết.

Quản gia kia ngây ra một chút, sau đó nhin không được cười ha ha, nói:

“Tiểu cô nương này, thật là khôn khéo đó.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Gặp lại Tiểu chính thái

“Đa tạ đại thúc đã khen, tuy nhiên không phải ta tự khen nhà mình đâu, đại thúc ngài có thể nhìn kỹ, thú rừng của nhà chúng ta những thúc thúc bá bá khác đều không dễ dàng săn được, hơn nữa cả người còn nguyên vẹn không hao tổn gì không giống những hàng khác đều lỗ chỗ vết thủng, nếu lột lấy da sẽ tốt hơn nhiều.”

Nghe đối phương nói mình khôn khéo, Phạm Tiểu Ngư mỉm cười, tiếp tục tìm cách đẩy mạnh tiêu thụ. Khen cũng vô dụng thôi, người chỉ cần tỏ ra hào phóng nói, toàn bộ mua hết, vậy mới được.

“Không sai, về điểm này thú rừng của nhà người quả thật có khác.” Quản gia kia hào phóng giơ tay, “được rồi, người nói giá đi, nếu thích hợp ta sẽ mua hết, hơn nữa không chỉ hôm nay, ngay cả ngày mai ta cũng lấy.”

Vừa nghe có người nói mua toàn bộ, Phạm Thông kích động đứng dậy, lại bị Phạm Tiểu Ngư giành nói trước:

“Đại thúc nếu nói vậy, còn muốn mua hàng của chúng ta ngày mai, chúng ta cũng sẽ không bán đất cho ngài, như vậy đi, hai lửng một sói, bốn thỏ rừng hai gà rừng, tổng cộng tính cho ngài ba trăm năm mươi văn đi.”

Nếu theo giá Phạm Tiểu Ngư đã dự tính từ đầu, chỗ thú rừng này ít nhất cũng phải ngoài bốn trăm văn, nhưng Phạm Tiểu Ngư lại giảm đi mấy chục văn, quản gia kia tuy không đề ý đến chỗ nhỏ đó, cũng vui mừng vì nàng thoải mái như vậy, lập tức tiếp lời:

“Tốt, khó khi nào gặp được tiểu cô nương còn nhỏ mà lanh lợi như người. Vậy là quyết định xong, các người cùng ta trở về, cũng tiện đề lần sau nhận ra nơi phải mang thịt đến. Không nói giấu các người, các người lần này gặp may đó, trang chúng ta mấy hôm nay sẽ có hỷ sự, chỉ cần các người có thể bắt được thú rừng lúc sáng sớm trước buổi trưa, bất luận có bao nhiêu cứ việc mang đến, đương nhiên, tốt nhất là càng mới càng tốt.”

Nói xong, đếm luôn hơn ba trăm văn tiền trả ngay tại chỗ cho Tiểu Ngư.

“Đại thúc yên tâm, việc này không thành vấn đề, ta sẽ bảo phụ thân và thúc thúc chú ý bắt những loại thú rừng ngon nhất.”

Phạm Tiểu Ngư cười tủm tỉm nhận lấy, đưa cho Phạm Thông lúc này đã hoàn toàn yên tâm cười vui vẻ, sau đó tự mình bế hai chú cáo con, giao cho hai huynh đệ khiêng thú rừng, trong ánh mắt hâm mộ của đám bán hàng rong xung quanh rời khỏi phố chợ, đưa lên một chiếc xe trâu ở đầu đường.

Đội quản gia kia mua mấy loại hàng hóa khác trở về, mặt trời cũng đã lên cao tỏa nắng ấm áp rực rỡ, cả nhà Tiểu Ngư đi theo sau hơn năm dặm đường

mới đến một trang viên lớn như một thôn làng, quả nhiên đang chăng đèn kết hoa, trên tấm biển lớn hình chữ nhật thâm trầm treo trước cổng đề ba chữ to rồng bay phượng múa: Thượng Quan Phủ.

Quản gia kia dẫn bọn họ đi đến cửa bên, chỉ cho bọn họ lần sau tiến vào như thế nào, rồi sai người dưới khuôn thú rừng đi, lại dặn lần sau tận lực mang đến nhiều và tươi một chút, xong rồi vội vàng đi làm việc.

Phạm Tiểu Ngư nguyên có chút tò mò, trang viên lớn như vậy nhà cửa bên trong là cái bộ dạng gì, nhưng người ta không mời bọn họ vào trong, cũng không tiện thỉnh cầu, đành thu hồi ánh mắt tò mò lại, cùng hai huynh đệ đi ra khỏi cửa bên, tính đi qua trước cửa chính quay về trấn nhỏ. Còn chưa đi được hai bước đã nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập, một người cưỡi ngựa đang phi về phía này. Quản gia đang định đi vào lại vội vàng quay ra nghênh đón.

Chỉ thấy người kia là một thiếu niên vô cùng tuấn tú, ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, một thân hoa phục gấm vóc nhưng ánh mắt thâm trầm, trên mặt không có chút vui vẻ nào.

“Công tử của tôi, sao sáng sớm người đã bỏ ra ngoài vậy, phu nhân tìm người cả buổi, mau mau đi thử hi phục đi.” Quản gia kia thấy hấn xuống ngựa, vội đón lấy dây cương rồi giao cho gã sai vặt bên cạnh.

“Có gì hay kia chứ!” Thiếu niên lạnh lùng nói, ánh mắt lướt qua đám người Phạm Tiểu Ngư rồi lạnh mặt đi vào, quản gia vội vàng chạy theo sau tiếp tục khuyên bảo.

Xem ra chú rể này dường như không vừa ý với hôn sự của mình! Không biết có phải tân nương xấu xí hau là vị tiểu công tử này đã có người trong lòng? Phạm Tiểu Ngư lên đảo con người đen một vòng, tính xem ngày mai có thể tìm một cơ hội xem hỏi thăm được ít tin tức giải trí một chút hay không. Bất quá bất quá thì bất quá, chuyện quan trọng trước mắt chính là phải trở lại trấn nhỏ mua đồ ăn lương thực, bảo đảm cho cả nhà có thể được ăn cơm no mấy ngày.

Rời khỏi trang viên, hai huynh đệ lúc này mới có cơ hội người này hỏi người kia thăm, vừa nể vừa tò mò hỏi Tiểu Ngư, lúc ấy làm thế nào mà chắc chắn hàng nhất định bán được giá tốt như vậy?

“Khi con bán hàng mọi người không chú ý nghe sao?” Tiểu Ngư lắc đầu xem thường, quả thực bị hai huynh đệ này đánh bại rồi, nàng còn tưởng qua lần mua bán thế này hai người phải học được chút gì, biết hàng của mình có ưu điểm thế nào, không ngờ lại cứ nhiên đem mấy lời nàng nói như gió thoảng bên tai.

“Ta đã biết, ý Tiểu Ngư là, hàng thông thường với hàng không thông thường gì đó có thể bán với giá tốt hơn.” Phạm Đại cười hắc hắc, đầu hấn tựa hồ vĩnh viễn đều nhanh hơn Phạm Thông nửa nhịp.

“A, thì ra là thế. Vậy chúng ta từ nay về sau bắt nhiều lưng hơn mới được.” Phạm Thông bừng tỉnh đại ngộ.

“Không chỉ là lưng, còn có hươu nai chồn cáo, hoặc báo hoặc hổ gì đó, càng khó săn càng tốt.” Phạm Tiểu Ngư một chút cũng không lo săn thú khó khăn thế nào, hơn nữa cổ đại dù sao cũng không có vấn đề như bảo vệ môi trường hay thú quý hiếm, những loại thú dữ to lớn, dân chúng bình thường chỉ có trốn, mấy ai dám đi bắt giết, nhưng thời gian Thượng Quan gia này cho cũng quá ít, đành xem có cơ hội gặp được hay không vậy.

“Được, tối nay chúng ta lại đi săn tiếp.” Phạm Thông tuy chịu một nhọc nhưng không lo lắng vất vả hay không vất vả chút nào, miệng đáp ứng luôn, Phạm Đại vốn muốn nhàn hạ, nhưng nhìn thấy Tiểu Ngư ánh mắt tựa tiểu phi tiểu, cũng vội gật đầu theo.

Tuy nói hôm nay bán được ba trăm năm mươi văn tiền, nhưng hấn còn thiếu người ta hai xâu tiền, thêm nữa chuyện tốt như hôm nay không phải ngày nào cũng có, xem ra khi chưa trả hết nợ nần, ở trong nhà này hấn vẫn là nhất định không ngừng nỗ lực lên được.

Trở lại trấn nhỏ, Tiểu Ngư bảo Phạm Thông đưa ra ba xâu tiền nhỏ, chính mình cầm lấy một trăm văn, trên danh nghĩa là đem đến cho ông chủ từ lâu Trương Đức Tuyên, thực tế là tiền học phí cho Phạm Bạch Thái, sau đó số còn lại đổi lấy gạo, muối ăn và một ít nhu yếu phẩm cần thiết khác, đồng thời còn mua cho Đồng Đồng bốn chiếc bánh mìt táo nữa.

Trong túi còn tiền, hơn nữa ít nhất không cần lo lắng tương lai mấy ngày nữa sống thế nào, Phạm Tiểu Ngư rốt cuộc cảm thấy chính mình đỡ đáng thương một chút, lại nhìn hai nhóc cáo trong lòng, hình như đã đói bụng rồi, liền quyết định đi quấy rầy con chó mẹ nhà bác Lữ gái một lần nữa.

Cổ đại một ngày buồn tẻ nhàm chán, nuôi hai con cáo làm thú cưng có lẽ cũng vui, dù sao hai anh em sinh đôi kia chân cẳng nhanh nhẹn, cùng lắm thì mỗi ngày để bọn họ ôm cáo con đến vú sữa chó mẹ, đợi cho lớn một chút có thể ăn thịt thì bảo Nhị thúc phụ trách bắt chuột hay gì đó cho chúng nó ăn.

“Ê, nhóc con!”

Tiểu Ngư đang y y ra cảnh Phạm Đại mặt mày sầu khổ tìm bắt chuột, bỗng nhiên bị một giọng nói xuyên thủng màng nhĩ, xét đơn âm thì là một giọng nói dễ nghe, nhưng tập hợp lại là một câu kiều ngạo vênh vác từ trên lầu hai từ lầu vọng xuống.

Q.1 - Chương 15: Ê, không được đi!

Thằng nhóc chết tiệt! Tại sao lại không may đụng phải nó chứ? Bàn tay Phạm Tiểu Ngư đang vuốt ve cáo con nhắt thời khựng lại, lập tức quyết định có tai như diếc. Hơn nữa tâm trạng nàng hiện giờ đang tốt, lười đi so đo với một tên tiểu quý.

“Tiểu Ngư, tiểu công tử kia hình như là gọi con..”

Nàng không ngẩng đầu, Phạm Thông bên cạnh lại theo bản năng ngẩng mặt lên nhìn thoáng qua, còn ngốc nghếch muốn nhắc nàng.

“Con có tên có họ!” Phạm Tiểu Ngư tức giận trừng mắt liếc phụ thân một cái, Phạm Thông lập tức ngậm miệng, Phạm Đại ở một bên lên cười trộm.

“Con nhóc kia, ta gọi người đó, người đứng lại cho ta!”

Kẻ đứng trên lầu mất lịch sự hét to đúng là tiểu chính thái ngày hôm qua, tuy rằng ở trọ lại phòng thượng hạng nhất, nhưng đối với người được chăm chút nuông chiều từ nhỏ như hắn mà nói vẫn khó mà thích ứng được, lần qua lộn lại mãi đến nửa đêm mới miễn cưỡng chợp mắt, do đó rời giường muộn. Vốn nha hoàn bên cạnh định đem đồ ăn sáng vào phòng cho hắn dùng, nhưng tính tình trẻ con, có mấy đứa chịu ở một mình một người ăn cơm trong phòng, nhất định đòi lên tầng hai từ lâu vừa ăn vừa đùa nghịch, không ngờ trong lúc vô tình ngó nghiêng lại nhìn thấy cô bé hôm trước làm hắn tức giận.

Tuy nhiên, thực ra hôm nay không phải vì tức giận trước đó, cũng không phải có hứng thú gì với con bé này, mà là hai cuộn lông xù trong lòng con bé, con vật nhỏ trông có vẻ chơi sẽ rất vui, chỉ một cái liếc mắt thôi liền hấp dẫn lực chú ý của hắn. Hành trình gần ngàn dặm, trên đường đi không phải kẻ ra có bao nhiêu buồn chán, vừa nhìn thấy con vật nhỏ đáng yêu, tiểu chính thái trong lòng tự nhiên là vô cùng ưa thích.

Nhóc con, nó coi bản thân nó là ai chứ? Phạm Tiểu Ngư không nhịn được xoay người xem thường, bước chân ngược lại nhanh hơn. Loại cậu ấm có tiền này một đám đều được nuông chiều từ bé, một chút việc nhỏ cũng bị xé ra thành lớn đến tận trời, nàng không rảnh chơi cùng bọn họ!

“Công tử nhà ta ra lệnh cho các người đứng lại, các người không có tai sao?”

Thấy Phạm Tiểu Ngư mặc kệ, trên lầu hai truyền ra một tiếng quát, tiếp theo nghe một tiếng bịch, cửa sổ bị đẩy ra, hai hộ vệ võ trang đầy mình nhảy xuống đất, dùng thân cao ngựa lớn chặn đường bọn họ lại, dọa những người đi đường xung quanh nhảy dựng, vội dạt ra xa.

Hay thật, lầu hai này cách mặt đất ít nhất cũng hơn một trượng (~3.33m), hai người kia làm thế nào chỉ nhảy một cái mà giống như bước xuống một bậc thang thôi vậy?

“Con gái bảo bối, con lui ra sau!”

Giữa ban ngày, trước mắt mọi người mà kiêu ngạo như thế, muốn đánh nhau sao? Phạm Tiểu Ngư mày vừa nhíu, Phạm Thông đã đưa bao gạo trong tay cho Phạm Đại, đồng thời giành vị trí bảo vệ trước mặt nàng, thân hình cao lớn không kém đứng lên trước, ngữ khí thập phần lễ phép, còn chấp tay nói:

“Hai vị đột nhiên vô cớ chặn đường, không biết có gì chỉ bảo?”

Phạm Tiểu Ngư nhất thời trán nổi mảy vạch đen, người ta rõ ràng là gây sự, phụ thân ngốc của nàng còn hỏi người ta có gì chỉ bảo, ngất!

“Ê, người ôm trong tay là cái gì, mang lên đây cho ta xem!”

Hai hộ vệ còn chưa trả lời, tiểu chính thái đã từ trên cao nhìn xuống qua cửa sổ, vẻ mặt như đứng rồi chỉ vào Phạm Tiểu Ngư.

Một câu này của tiểu chính thái, ánh mắt mọi người nhất thời tập trung nhìn vào lòng Tiểu Ngư.

“Kỳ lạ, người là ai vậy? Thứ của ta, dựa vào đâu phải đem cho người xem?”

Phạm Tiểu Ngư không nhìn hai hộ vệ kia, lười biếng quay mình xem thường, tuổi còn nhỏ đã bị nuôi thành kiêu căng như vậy, khi lớn lên thì thế nào? Chỉ bằng điểm này, nàng cũng phải tặng cho tên nhóc con này một cây đinh, làm cho nó biết trên thế giới này không phải nó muốn cái gì là được cái đó.

“Ta... ta muốn xem đấy!” Tiểu chính thái hiển nhiên cho đến giờ còn chưa gặp qua có người cư nhiên dám cãi nhau với hắn, hơn nữa còn là một con bé nông thôn trông còn nhỏ hơn cả hắn, ghen lời một chút, nhất thời nổi giận.

“Mặc kệ người.” Phạm Tiểu Ngư hừ một tiếng, ngược lại càng ôm chặt hai chú cáo con, nói với Phạm Thông: “Cha, Nhị thúc, chúng ta đi.”

“Ê, không được đi!”

Tiểu chính thái tức đến dậm chân, hai hộ vệ lập tức tiến đến Phạm Thông, trong đó một người vươn tay về phía Tiểu Ngư.

Lần này, Phạm Thông cho dù hiền đến đâu cũng không khỏi trầm mặt, hắn tùy ý vung tay, một chiêu liền chặn lại hai hộ vệ đang tưởng rằng chuyện dễ như trở bàn tay:

“Các hạ vô cớ muốn động đến con gái Phạm mỗ, cũng phải hỏi trước tại hạ đã chứ!”

Hộ vệ kia vốn tưởng rằng Phạm Thông chẳng qua chỉ là một dân chúng bình thường, không ngờ chẳng những một chiêu đã bại, còn bị ám kinh của đối phương đẩy lui lại hai bước, nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức đề phòng, hộ vệ kia cũng lấp bắp kinh ngạc. Nhìn đến tình huống trở nên như vậy, hai gã hộ vệ khác theo sát bên cạnh tiểu chính thái cũng nhảy xuống, chặn lại đường lui của ba người.

Bốn người vừa vây lại, đám dân chúng tò mò xung quanh nhất thời kêu lên kinh hãi, kẻ nào nhát gan đã nhanh chân lùi lại mấy bước, miễn cho trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Những người bình thường có lương tâm đã từng chịu qua giúp đỡ của Phạm Thông đều lộ ra vẻ lo lắng, lại không biết kỳ thực, mấy hộ vệ này thân thủ thoát nhìn có vẻ lợi hại, trong mắt huynh đệ Phạm gia chỉ là loại thường mà thôi.

“Cháu gái ngoan, có muốn thúc thúc trút giận cho cháu không?”

Thấy đại ca đang cự với mấy người kia, Phạm Đại tay đang xách đồ vội kẻ sát Phạm Tiểu Ngư, làm bộ như lòng đầy căm phẫn, trong mắt lại lóe ra những tia hưng phấn, chỉ chờ Phạm Tiểu Ngư gạt đầu một cái liền ném đồ xông lên chiến đấu.

Từ khi đến nơi này, hắn đã lâu không luận bàn võ nghệ với ai, tuy rằng hôm qua mới đập phá chút ít nhưng còn chưa đã thì mấy tên kia đã bỏ chạy, chẳng thấm tháp gì. Nhưng có vẻ hôm nay mấy kẻ này thoát nhìn không tồi lắm, không chừng còn có thể đã ghiên một chút, cũng tiện thử nghiệm mấy chiêu kiếm hắn mới nghiên cứu ra.

“Cha, không còn sớm nữa, chúng ta về thôi!” Phạm Tiểu Ngư một cái liếc mắt khiến kẻ đang thích gây họa Phạm Đại ngoan ngoãn cầm miệng.

Không phải nàng sợ đối phương nhiều người mình sẽ bị thiệt, nàng tin rằng dù thế nào Phạm Thông cũng sẽ không để cho con gái chính mình bị thương tổn. Nhưng dù thế nào, tuổi thực của nàng cũng lớn hơn thằng nhóc kia mấy lần, nếu đánh nhau thật, chẳng phải biến thành nàng bắt nạt trẻ con hay sao?

Huống chi tiểu chính thái này hiển nhiên là con nhà quyền thế, nhất thời dạy dỗ hắn, quan trọng là người lớn nhà hắn sẽ không nhắm mắt cho qua, đến lúc đó không xong. Nhà họ Phạm ở vùng này danh tiếng vang xa, ai cũng biết nhà họ ở đâu, hòa thượng chạy được nhưng miếu thì không, không đáng vì một thằng nhóc kiêu căng mà rước lấy phiền toái.

Tuy nhiên, cho dù vậy cũng không chứng minh nàng chịu ngoan ngoãn cho tiểu chính thái muốn làm gì thì làm, bằng bản lĩnh của hai huynh đệ, bọn họ “không thể trêu chọc”, không phải không có tác dụng gì.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 16: Nửa ngốc

“Được, chúng ta về nhà.”

Phạm Thông quay đầu cười cười nhìn Phạm Tiểu Ngư, rồi ôm vai nàng đi về phía trước.

Hắn bình thường tuy hay can thiệp chuyện bất bình, không nhịn được khi kẻ yếu bị khi dễ, thật ra trong lòng rất khoan dung độ lượng, đôi khi người ta coi thường hắn quá thành thật, tuy trong lòng biết rõ nhưng trên mặt lại chỉ cười hiền lành bỏ qua, không để tâm. Lúc này, nếu không phải đối phương muốn đụng đến con gái, hắn sẽ không ra tay, hiện giờ Tiểu Ngư đã không quan tâm, hắn đương nhiên càng không đi chấp nhặt một đứa trẻ con.

Chỉ tiếc cha con Phạm Tiểu Ngư đã muốn bỏ qua, đối phương lại không nguyện ý.

“Công tử nhà ta chưa nói cho các ngươi đi, các ngươi không được phép đi!”

Hộ vệ vừa bị Phạm Thông cản lại ban nãy tiến lên quát, hắn tuổi còn trẻ, trong mắt lộ ra vẻ hiếu chiến không khác gì Phạm Thông, có lẽ hiện giờ trong lòng hắn, việc docksức cho chủ tử đã xếp hàng hai, cảm giác gặp được kỳ phùng địch thủ phải giao đấu quyền cước, so tài cao thấp mới là điều hắn muốn nhất.

Phạm Đại lập tức khinh thường buông một tiếng cười nhạo.

“Nhị thúc!” Phạm Tiểu Ngư cảnh cáo đồng thời trừng mắt nhìn hắn, đôi mày nhỏ hơi nhíu lại, đã có quyết định, bảo Phạm Thông cúi thắt lưng, ghé sát tai hắn thấp giọng nói: “Cha, ôm con chạy thoát ra, nếu mấy kẻ này còn đuổi theo, đợi ra ngoài trấn chỗ không người sẽ cho hắn một bài học.”

Nàng nhìn không vừa mất hành động của đối phương là một chuyện, không có nghĩa là có thể hành động theo cảm tính.

Hai huynh đệ võ công tuy cao, không nói đến bốn người này, cho dù tiểu chính thái có sai tất cả những người bên cạnh xuống thì cũng không dễ mà thắng

nổi hai huynh đệ song sinh, vấn đề là, hiện giờ không phải thời loạn lạc mà có thể làm loạn, lại càng không giống thế giới giang hồ của tiểu thuyết võ hiệp dù giết người cũng không ai quản, đánh người là phạm pháp. Huống chi ở xã hội phong kiến mà nói đến những thứ như công bằng dân chủ lại càng nực cười, cái gọi là quan lại bao che cho nhau, lấy thân phận dân chúng tầm thường như bọn họ, không cần nói nhiều, quan phủ nhất định thiên vị cho tiểu chính thái, những người dân chúng kiến trên đường cũng không chắc có thể làm chứng rằng bọn họ là tự vệ mới đánh trả, huống chi hiện giờ lại ở ngay trước cửa tửu lâu của Trương gia, Trương Đức Tuyên kia hôm qua bị nàng thừa cơ vơ vét, nhất định ghi hận trong lòng, không chừng có thể lật lọng vu tội, cho nên, nàng vẫn là lui mấy bước, nếu đối phương không thức thời, tìm một nơi không người dạy dỗ một chút cũng không muộn.

Đương nhiên, nếu không đuổi theo, chuyện này coi như bỏ qua, dù sao bọn họ chỉ đi ngang qua, coi như bị chó dữ sủa sau lưng hai tiếng là được.

“Ê, các người thì thăm cái gì?” Tiểu chính thái trên lầu hiển nhiên là một chủ nhân thiếu kiên nhẫn.

“Phạm lão đại, là người không đúng rồi, tiểu công tử người ta chẳng qua chỉ tò mò nên mới muốn xem cháu gái đang ôm cái gì, cũng không phải cướp đoạt, nhìn một cái cũng không thiếu mất con gái người một miếng thịt, người là người được phụ lão hương thân mời dạm quanh đây tôn xưng là đại hiệp, sao hôm nay lại keo kiệt thế, chẳng lẽ người bắt mất gì với tiểu công tử sao?”

Phạm Đại đang gật gù đầu, tính ôm Tiểu Ngự bắt đầu chạy, Trương Đức Tuyên đột nhiên từ tửu lâu đi ra, mặt đầy chính nghĩa, miệng đầy nghiêm trang, còn thuận tiện châm ngòi.

Khốn kiếp! Phạm Tiểu Ngự nghe vậy trong lòng thầm mắng một câu, biết là gian thương Trương Đức Tuyên sẽ không bỏ qua cơ hội mượn dao giết người tốt thế này mà, quả nhiên đã muốn trả thù.

Phạm Thông sừng sốt, mở miệng định phản bác, lại cảm thấy hình như mình đúng là không có lý, Phạm Đại đứng bên cạnh nhìn thấy Trương Đức Tuyên, nghĩ đến nợ nần còn chưa xong theo bản năng muốn giấu những thứ cầm trong tay giấu ra sau, miễn cho Trương Đức Tuyên đòi gán nợ, tâm trạng “hiếu chiến” mới dâng trào bất giác đã bị đè bẹp.

“Nhìn một cái đương nhiên không thiếu mất miếng thịt nào.” Lão tử không giỏi cãi, không có nghĩa con gái là nàng dễ nói chuyện, Phạm Thông còn đang sững sờ, Phạm Tiểu Ngự đã tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn Trương Đức Tuyên, “Bất quá cũng phải xem là cho người nào nhìn! Nếu có người hiểu được rằng khi nói chuyện thêm vào một chữ “thỉnh” thôi, không chỉ là liếc mắt một cái, ngay cả hai mắt ba mắt nhìn một lúc lâu cũng không sao. Ngay cả lễ phép cơ bản nhất cũng không hiểu, thứ của nhà ta, dựa vào cái gì đem cho người ngoài xem? Đại thúc, nếu mọi người muốn nhìn tượng phật bằng vàng của nhà ông, ông chẳng lẽ cũng thoải mái lấy ra cho mọi người nhìn hay sao?”

“Đây... đây căn bản là hai việc khác nhau, hiện giờ tiểu công tử muốn xem là hai con cáo ranh con nhà người mà thôi, cũng chẳng phải là thứ quý hiếm gì.” Trương Đức Tuyên thôi cười giả dối, nói, “Đinh tiểu công tử là người tôn quý, có địa vị cao như vậy chịu nói chuyện với tiểu nha đầu thấp kém như người đã đủ khách khí, người không cần mặt mũi nữa phải không?”

Hắn miệng nói là con cáo ranh con nhà người, nhưng giọng rõ ràng muốn chế giễu Phạm Tiểu Ngự và Phạm Bạch Thái cũng là hai con cáo ranh con, khiến cho Phạm Tiểu Ngự lòng càng thêm phản cảm.

“Mặt mũi?” Phạm Tiểu Ngự khó hiểu chớp mắt rồi nghi hoặc mở to mắt hỏi Phạm Thông, “Cha, chẳng lẽ mặt con bị mất sao? Đại thúc tại sao lại cho con mặt mũi được?”

Phạm Thông buồn cười xoa đầu nàng, nói:

“Mặt con không mất, vẫn ở trên đầu đấy thôi.”

Phạm Tiểu Ngự nghiêm trang gật đầu, lại quay đầu nói với Trương Đức Tuyên sắc mặt đã muốn rớt xuống: “Đại thúc, ông không cần cho tôi mặt đâu, mặt tôi không có bị rơi.”

“Ta nói là Đinh công tử cho người mặt mũi, người đừng có có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.” Trương Đức Tuyên nhất thời bực mình, nếu không phải tối qua mới thấy Phạm Tiểu Ngự mồm miệng lạnh lẽo, hẳn có lẽ nghĩ rằng Phạm Tiểu Ngự vẫn là con bé ngốc như trước, nhưng hiện giờ “con bé ngốc” này lại muốn đem hắn thành đồ ngốc.

“Cha, con không hiểu, đại thúc mời chúng ta uống rượu lúc nào vậy? Người lớn mới có thể uống rượu, con là trẻ con, trẻ con chẳng lẽ cũng uống rượu được à?” Phạm Tiểu Ngự mặt càng thêm ngây thơ, trong lòng lại buồn cười muốn chết, đột nhiên phát hiện làm trẻ con thật ra cũng không tồi, nếu đổi thành tuổi kiếp trước của nàng, chỉ sợ lời này vừa nói ra, da gà cũng muốn rơi đầy đất.

Thấy Phạm Tiểu Ngự nói đông nói tây chuyện nợ xọ chuyện kia, khiến mình đang tìm cách giáo huấn Phạm gia tiện thể lấy lòng tiểu chính thái mà giống như đám phải bông, không chút ảnh hưởng, lại nhìn hàng xóm láng giềng bên cạnh cũng vài người đang không nhịn được cười trộm, Trương Đức Tuyên tức giận đến nổi mặt hết xanh lại chuyển sang hồng, cố gắng đem câu cãi thứ ba nuốt xuống, chìa mũi nhọn về phía Phạm Thông, hừ nói: “Một tiểu nha đầu lừa đảo, không thể nói chuyện đạo lý với người được, Phạm lão đại, ta nề tình người thường ngày có danh tiếng tốt, hảo tâm giúp người hòa giải miễn cho tổn thương hòa khí với tiểu công tử, người đã không hiểu được, vậy thì tự đi mà xử lý.”

Nói xong, lùi lại hai bước, bộ dáng hưng phấn khi người gặp họa nhìn đám hộ vệ của tiểu chính thái đang áp sát tiến đến.

Q.1 - Chương 17: Làm thịt người!

Trương Đức Tuyên vừa lùi xuống, thế cục hai bên lại trở nên căng thẳng như cũ.

Phạm Thông cúi đầu nhìn Phạm Tiểu Ngư, ánh mắt dò hỏi, Phạm Tiểu Ngư đang muốn gạt đầu, bên tai đột nhiên nghe được một thanh âm rất nhỏ, không khỏi ngẩng đầu liếc mắt nhìn liền thấy đại nha hoàn trẻ tuổi kia ghé sát bên tai tiểu chính thái khẽ khẽ nói nhỏ.

“Chỉ là hai con cáo con, công tử, bỏ đi, nghe nói cáo đều có mùi rất hôi, không xem cũng vậy, miễn cho mùi cáo hôi hám làm cậu khó thở, chúng ta ăn xong cơm còn phải đi nữa! Hành trình đã chậm mất mấy ngày rồi, nếu còn chậm nữa, ông nội cậu sẽ không vui đâu.”

Kỳ lạ, rõ ràng cảm giác được tiếng bọn họ nói chuyện rất nhỏ, sao mình lại có thể nghe được nhỉ? Nhớ lại sau khi mình tỉnh dậy không lâu, ngay cả tiếng gió thổi cỏ lay mà cũng có thể làm mình thấy ồn ào, Phạm Tiểu Ngư không khỏi kinh ngạc về thính lực linh mẫn của thân thể này. Bất quá nếu lúc này đại nha hoàn trẻ tuổi kia nói như vậy, năng ngược lại sẽ không vội đi, dù nói thế nào thì chạy trốn luôn có phần khó coi.

“Cổ Ngọc, sao ngươi cứ lôi ông nội ta ra thế?” Tiểu chính thái nhíu mày buồn bực nói, bất quá hình như nó cũng có phần kính nể vị ông nội kia, miệng tuy bất mãn nhưng giọng cũng nhỏ xuống theo: “Ta mặc kệ. Ta nhìn con bé kia liền thấy khó chịu, nhất định phải xem con cáo của nó, không nhìn thấy ta sẽ không đi!”

Ha! Thật là một thằng nhóc xấu xa!

Nó như vậy, Phạm Tiểu Ngư trong lòng ngược lại trở nên thoải mái, lại nhìn tiểu chính thái kia bộ dáng tức giận, khóe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười mỉm rất nhẹ, đột nhiên cảm thấy vẻ mặt nóng giận này của tiểu chính thái thật sự khá thú vị, khiến người ta có một loại xúc động muốn tiếp tục trêu chọc.

“Công tử...”

“Ngươi xem ngươi xem, nó còn đang đắc ý cười ta kia!” Tiểu chính thái gặp phải ánh mắt của Phạm Tiểu Ngư, tức giận đến đẩy đại nha hoàn trẻ tuổi ra, định ra lệnh cho hộ vệ động thủ.

Đại nha hoàn trẻ tuổi vội vàng giữ chặt nó lại, cầu xin: “Được được được, tiểu công tử của ta, cậu muốn xem cáo, nô tỳ giúp cậu nghĩ cách, cậu trước ngồi xuống có được không?”

Tiểu chính thái do dự một chút, gạt đầu.

Đại nha hoàn trẻ tuổi đứng thẳng dậy, bước lên trước mấy bước rồi mới nhìn Phạm Tiểu Ngư, đeo lên cái mặt nạ mỉm cười, giọng bình thường trở lại, nói:

“Tiểu muội muội, xin hỏi muội ôm trong lòng là cáo con phải không?”

“Đúng vậy, đại tỷ tỷ!” Nghe nàng đặc biệt nhấn mạnh chữ “xin”, Phạm Tiểu Ngư cũng đổi vẻ vẻ tươi cười ngây thơ, chuyện vốn cũng chẳng có gì ghê gớm, bọn họ nếu nhất định muốn cứng rắn nàng cũng không sợ, nếu đối phương muốn mềm mỏng, vậy thì nàng liền đại nhân đại lượng, thuận nước đẩy thuyền thôi!

“Chúng ta chưa từng nhìn thấy cáo nhỏ bao giờ, không biết tiểu muội muội có thể ôm đến cho chúng ta xem được không?” Đại nha hoàn trẻ tuổi lấy ra trong tay áo một xâu tiền nhỏ, quơ quơ: “Nếu tiểu muội muội đồng ý, tỷ tỷ có phần thưởng a!”

Phạm Tiểu Ngư nhìn nhìn xâu tiền trong tay nàng, ít nhất... có hai mươi văn tiền, trong lòng xem thường xì một tiếng, nụ cười trên khuôn mặt càng thêm ngọt ngào: “Đại tỷ tỷ, tỷ nói có thể giữ lời?”

Không nên mất công từ chối, để người nhìn một cái ta liền kiếm hai mươi văn, không làm thịt người ta chính là đồ ngốc, hai mươi văn này có thể mua mấy chục cái bánh bao cơ mà!

“Đương nhiên, nhiều người nghe thấy như vậy, ta dĩ nhiên sẽ không đổi ý.” Đại nha hoàn trẻ tuổi ra vẻ dịu dàng cười, trong mắt lại giấu không được chút kiêu ngạo mình tài trí hơn người, bất quá nhìn nàng đối với tiểu chính thái kia rất có vẻ “ôn nhu hiền đức”. Có lẽ nàng lười không muốn che giấu với một đứa bé gái nghèo khổ mà thôi.

“Được rồi, để cho các người nhìn một cái thôi. Nhị thúc, thúc ở dưới lầu chờ, cháu và cha đi lên một chút.” Phạm Tiểu Ngư làm bộ hơi lo lắng, mỉm cười ôm cáo con lên lầu, tự nhiên giống như tòa lầu to cao này chẳng khác gì ba cánh cửa rách nát nhà mình.

Bốn hộ vệ vừa thấy, cũng lập tức theo sát.

Nhìn nàng một thân áo vải thô màu lam chằng chịt đầy mụn vá, Trương Đức Tuyên cực kỳ muốn nhạo báng để nàng khó xử, nhưng nghĩ đến đây là

khách quý muốn nài đi vào, không thể làm gì khác, đành phải buồn bực lui qua một bên, đi theo sau mọi người.

Mà Phạm Đại vốn đang có chút chột dạ, thấy Trương Đức Tuyên cứ nhiên lại không đến tìm hắn phiền toái, ngạc nhiên muốn sờ sờ mũi, lại nhận ra hai tay đang phải xách bao nhiêu thứ, bất quá sống lưng ngay lập tức thẳng lại.

Mặc kệ Trương Đức Tuyên vì sao lại kỳ lạ như thế, chỉ cần không đến tìm hắn đòi nợ liền vạn sự đại cát.

.....

Phạm Tiểu Ngư bước vào tửu lâu, chỉ tùy tiện liếc mắt nhìn qua xếp đặt trong quán rồi tự nhiên tiến đến cầu thang lên tầng hai, không lộ ra nửa điểm quê mùa nhà nghèo mà Trương Đức Tuyên mong chờ.

Quán trọ cổ đại mà thôi, cũng chẳng có gì đặc biệt, tửu lâu này tuy nói là tửu lâu kiếm khách điểm tốt nhất của trấn, nhưng so với tửu lâu trong TV kiếp trước nâng xem, vẫn là thô sơ khó coi, cho dù cái gọi là nhà gian tốt nhất cũng chỉ trên tường treo một hai bức họa, trong góc đặt một chậu hoa bình thường mà thôi, không có gì đặc biệt.

Thấy Phạm Tiểu Ngư mắt không chớp đi thẳng đến chỗ mình, đại nha hoàn trẻ tuổi trên mặt thoáng chút kinh ngạc, nhưng lại lập tức bỏ qua, phía sau tiểu chính thái mất đã sớm dính chặt vào trong lòng Phạm Tiểu Ngư.

Phạm Tiểu Ngư đưa một con cho Phạm Thông ôm, giọng cười ngọt ngào nói: “Đại tỷ tỷ, đây là Nhạc Nhạc, nhạc trong khoái nhạc. Còn cha ta đang ôm là Bối Bối, bối trong bảo bối, các người nhìn rõ rồi chứ?”

Nhạc Nhạc? Bối Bối? Có thấy Tiểu Ngư đặt tên cho hai con cáo con này bao giờ đâu nhỉ? Phạm Thông bên cạnh kỳ quái nghĩ thầm trong lòng.

Hai con cáo con vốn đang ngủ ngon trong lòng nàng, sau đó cảm giác mất đi ấm áp, không khỏi hoảng sợ mở to mắt kêu ư ử như chó con, vùng vẫy một chút, bốn chân cùng cái đuôi huơ huơ trong không khí, cực kỳ đáng yêu.

“Tên thật khó nghe!” Tiểu chính thái miệng khinh thường hừ một cái, nhưng mắt lại hết nhìn con này đến con kia không rời, trong mắt rõ ràng lộ ra vẻ khao khát.

Phạm Tiểu Ngư không để ý đến nó, cười hi hi ôm lại cáo con vào lòng, bàn tay nhỏ giọng ra hướng đại nha hoàn: “Đại tỷ tỷ, tiền của ta đâu?”

Đại nha hoàn trẻ tuổi vẻ kiêu ngạo không được tự nhiên ném tiền lại, nói: “Các người đi đi!”

Phạm Tiểu Ngư lạnh lẽo tiếp được, cười hi hi nói với Phạm Thông: “Cha, chúng ta về thôi!” Trong lòng lại đoán nói không chừng tiểu chính thái còn chưa chịu đâu.

“Chờ một chút!” Tiểu chính thái quả nhiên lại có chuyện.

“Công tử, chúng ta còn phải đi nữa!” Đại nha hoàn kéo tay nó, nhỏ giọng nhắc.

“Ta biết.” Tiểu chính thái không nhìn được đẩy nàng ra, đến trước mặt Phạm Tiểu Ngư đang xoay người định đi, phụng phịu nói: “Ta muốn cáo của người, bao nhiêu tiền?”

“Người muốn mua cáo con của ta?” Phạm Tiểu Ngư ngạc nhiên như đôi mày thanh tú, trong lòng nhanh chóng cân nhắc xem lát nữa nên đưa ra giá nào thì tốt.

Đại nha hoàn bước đến nói: “Công tử, nếu cậu muốn nuôi thú cưng, chúng ta đi mua mèo con được không? Cáo có mùi hôi, khó chịu lắm.”

“Đúng vậy, tiểu công tử vẫn là đi mua chó con mèo con đi, Nhạc Nhạc và Bối Bối là thành viên trong nhà chúng ta, không bán, cha, chúng ta đi.” Phạm Tiểu Ngư vội phụ họa, lại còn ôm cáo con chặt hơn, vội vàng giục Phạm Thông giống như dùng một chút thì cáo con yêu quý sẽ bị cướp mất, trong lòng lại trộm cười.

Tiểu chính thái này tâm lý phản nghịch không phải mạnh bình thường, e rằng nàng càng không muốn bán nó lại càng muốn mua hơn, ha ha!

“Không, ta muốn mua con cáo này!” Tiểu chính thái quả nhiên giọng tay chỉ vào con cáo nhỏ Phạm Tiểu Ngư đang “cố gắng” bảo vệ, đôi mày nhỏ nhíu chặt.

“Ta không bán.” Phạm Tiểu Ngư một lời cự tuyệt.

“Ta muốn!” Tiểu chính thái càng hăng lên, tiến lên một bước, dùng ưu thế cao hơn đối phương nửa cái đầu của mình muốn đè bẹp khí thế của Phạm Tiểu Ngư.

Q.1 - Chương 18: Mua bán

Tiểu chính thái này cậy mạnh, hộ vệ lại thô bạo đứng chặn ở cửa ra vào.

“Làm gì vậy? Người muốn cướp cáo con của ta sao?” Phạm Tiểu Ngư cảnh giác nghiêng mình, biểu hiện ra vẻ tiểu hải tử tức giận phòng bị, đáy lòng lại cười đến vui vẻ, không sợ người chặn lại, chỉ sợ người không cần nữa thôi.

Đại nha hoàn trẻ tuổi biết rõ tiểu chính thái một khi trở nên ương ngạnh sẽ rất khó thuyết phục, thấy chủ tử lại nổi tính nết, đành chạy theo nó, ôn nhu nói: “Được rồi, công tử muốn mua chúng ta sẽ mua, bất quá để nô tỳ đến nói được không?”

Tiểu chính thái hừ một tiếng, cuối cùng cũng đồng ý.

“Tiểu muội muội, nhìn dáng vẻ muội nhất định là một tiểu cô nương vô cùng thiện lương đáng yêu, hai con cáo nhỏ này là nhà muội nuôi sao?” Đại nha hoàn trẻ tuổi bắt đầu giả vờ ôn nhu nói khách sáo.

“Là cha ta tìm mất rất là lâu, vất vả cực khổ lắm mới bắt được chúng nó.” Phạm Tiểu Ngư nói dối mặt không đổi sắc, thuận tiện dùng vẻ mặt sùng bái kỳ thực là ánh mắt cảnh cáo nhìn thoáng qua Phạm Thông.

Phạm Thông đang muốn hỏi lũ cáo này không phải Phạm Đại bắt sao, gặp ánh mắt của Phạm Tiểu Ngư liền nuốt câu hỏi lại, đơn giản trầm mặc không nói.

“Tiểu muội muội, chúng ta thương lượng chút nhé, muội xem muội dù sao cũng có cả hai chú cáo con, vậy bán cho công tử nhà ta một con được không? Nếu muội đồng ý, tỳ tỳ trả muội một trăm đồng tiền nhé!” Đại nha hoàn trẻ tuổi tự cho là vô cùng hào phóng mà nói, trên thực tế, một trăm đồng tiền chỉ để mua một con cáo con quả thật coi như đã là trả giá rất cao rồi, nếu như người nàng gặp không phải là Phạm Tiểu Ngư.

Ngoài cửa Trương Đức Tuyên vẻ mặt dữ tợn run rẩy, bỗng nhiên thấy cảnh trước mắt vô cùng quen thuộc, đang định ra mặt lấy lòng tiểu chính thái một chút, nhắc nhở hần cần thận phải Phạm Tiểu Ngư xảo trá, nhưng nghĩ đến Phạm Tiểu Ngư miệng lưỡi sắc như dao với mặt mũi của mình, quyết định ngậm miệng không nói, không chừng Phạm Tiểu Ngư tham lam đòi giá quá cao, vị tiểu công tử này giận dữ sai người trừng trị nó, chẳng phải là tốt sao?

Mất hai xâu tiền mới mua được một con chó hoang, mua bán lỗ vốn đến học máu như thế cả đời hẳn cũng không quên được.

“Đại tỳ tỳ, nếu như tỳ có một người bạn rất tốt, mỗi ngày đều ở bên cạnh tỳ, nghe tỳ nói chuyện, cùng tỳ chơi đùa, khi tỳ không vui nó còn an ủi tỳ, tỳ có thể nở lòng bán nó đi không?” Phạm Tiểu Ngư rất chính đáng giảng đạo lý, kỳ thực mới là đoạn dạo đầu của khúc nhạc phiến tình.

Chuyện buôn bán quan trọng nhất không chỉ là nói vật phẩm có giá trị sử dụng gì, thật sự đáng giá nhất là giá trị của nó có thể đem lại hưởng thụ thể nào cho tinh thần con người. Giống như quần áo, nếu chỉ là sử dụng, vậy chỉ cầm giữ ầm là xong, cái khiến người ta ưa thích là kiểu dáng đa dạng để phô ra, còn không phải dùng quần áo để tăng giá trị cho bản thân sao? Giá trị của thú cưng cũng để phục vụ một nhu cầu nào đó cho bản thân con người, như tiểu chính thái này, dù được vây quanh cả một đám đông bảo vệ còn có cả tiểu bảo mẫu hầu hạ bên cạnh, nói trắng ra, bất quá chỉ là một đứa trẻ muốn một thứ đồ chơi thôi.

Thử hỏi, có bao nhiêu đứa trẻ có thể thật sự kháng cự được sự hấp dẫn của một món đồ chơi mà nó thấy mới mẻ? Huống chi lại là thứ đồ mà nó gặp được trong lúc hoàn toàn có thể tự quyết định là mua được.

Thấy Phạm Tiểu Ngư nói phóng lên tầm quan trọng của cáo con với mình, không đáp lời nàng, đại nha hoàn trẻ tuổi đột nhiên có một loại ảo giác Phạm Tiểu Ngư đang phân trư ăn lão hổ, nhưng lập tức gạt đi, tiểu nha đầu trước mắt này đáng vẻ quê mùa, cùng lắm chỉ bảy, tám tuổi, sao có thể hiểu được mặc cả trả giá này nọ, nhất định là nó thật sự tiếc con cáo con, không muốn bán mà thôi.

Tự giải thích cho mình như vậy, nghĩ lại bộ dáng tham tiền ban nãy của Phạm Tiểu Ngư khi nghe có hai mươi văn tiền, đại nha hoàn trẻ tuổi lại đeo lên mặt vẻ tươi cười: “Tiểu muội muội thật sự là có lòng yêu thương rất đáng quý, nhưng tiểu muội muội nếu thích cáo nhỏ này như vậy, có phải cũng hy vọng nó có thể được sống vui vẻ thoải mái hơn không? Nếu muội bán nó cho chúng ta, tỳ tỳ cam đoan, nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho nó, cho nó đồ ăn ngon nhất, cho nó cái ổ tốt nhất, tuyệt đối không làm nó chịu ủy khuất gì, muội nói như vậy được không?”

“Nhưng cha ta nói, ô vàng ô bạc không bằng ô chó nhà mình, ta yêu Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc cũng yêu ta, nó cũng sẽ không rời khỏi ta. Nhạc Nhạc, em nói có đúng hay không?”

Phạm Tiểu Ngư tràn ngập triu mến vuốt ve đầu cáo con, cáo con thoải mái híp mắt lại, cực kỳ ăn ý kêu lên một tiếng, khiến Phạm Tiểu Ngư trong lòng nhất thời cũng thấy đáng yêu chết đi được: “Xem, Nhạc Nhạc nói nó không rời khỏi ta, nó cũng không muốn rời khỏi Bối Bối.”

“Như vậy, tỳ tỳ tăng thêm một trăm văn được không?” Nhớ đến ban nãy mình vừa giờ tiền ra Phạm Tiểu Ngư liền ngoan ngoãn đi lên, nha hoàn vội lấy ra hai xâu tiền, giờ cao lắc lắc phát ra tiếng đing đang, trong lòng lại thấy buồn bực, nàng đường đường một đại nha hoàn của Đình gia lại cư nhiên phải nịnh nọt một tiểu nha đầu mất cả nửa ngày không xong, thật sự mất mặt vô cùng, chờ mua được con cáo này rồi, tiểu công tử chơi chán xong, nàng thế nào cũng phải lột da con cáo này ra mới được.

“Không đâu.” Phạm Tiểu Ngự lắc lắc đầu, còn rụt về phía Phạm Đại, dáng vẻ trông như rất muốn bỏ ra ngoài.

“Vậy tiểu muội muội muốn bao nhiêu tiền mới bằng lòng bán đây?” Đại nha hoàn trẻ tuổi thiếu chút nữa mất hết kiên nhẫn, nhưng vừa để ý thấy khuôn mặt nhỏ xanh xao vàng vọt của Phạm Tiểu Ngự, nhất thời có chủ ý mới, tròn mắt vừa chuyển, dè dặt nói: “Hai trăm văn tiền này, muội có thể mua được rất nhiều đồ ăn nha!”

“Thật vậy sao?” Nhắc đến ăn, ánh mắt Phạm Tiểu Ngự quả nhiên có chút do dự.

Ngoài cửa, Trương Đức Tuyên mắt không chớp qua khe hở giữa hai thân hình cao to của hộ vệ nhìn chăm chăm Phạm Tiểu Ngự về mặt khờ dại, trong lòng tràn ngập xem thường. Hắn chỉ thuận miệng nói ra mà nàng nhớ kỹ rành mạch không sai sót gì, chẳng lẽ không biết hai trăm văn có thể mua những gì? Muốn dọa người? Bất quá việc mắt mặt như vậy hẳn đương nhiên không thể chủ động tự vạch trần mình, đành không ngừng cầu nguyện trong lòng: “Mắc mưu đi, mắc mưu đi, bị lừa đau sau đó mau mau đến dạy dỗ quý nha đầu này một chút!

“Đương nhiên là thật rồi.” Đại nha hoàn nghĩ cuối cùng cũng khiến Phạm Tiểu Ngự động lòng, thăm thò phào một hơi, chỉ vào điểm tâm trên bàn của tiểu chính thái nói tiếp: “Nếu muội có tiền thì muốn ăn gì cũng được, không sợ đói bụng.”

“Nhưng mà....” Phạm Tiểu Ngự mắt nhìn mấy đĩa đồ ăn còn chưa đụng chạm đến chút nào lại nhìn tiểu chính thái, nhịn không được nuốt nước miếng một cái, nửa thật nửa giả tiếp tục do dự.

Không phải nói, nhìn bao nhiêu đồ ăn sáng kia nàng thật rất muốn ăn, phải biết rằng từ sau khi nàng đến thế giới này vẫn phải sống cuộc sống bi thảm vô cùng, yêu cầu vật chất đã thấp xuống mức đáng thương, bánh bao đã là thứ tốt nhất mà nàng được ăn.

“Chỉ cần người bán con cáo này cho ta, tất cả những đồ ăn kia đều cho người.” Tiểu chính thái bên cạnh nghe đại nha hoàn thuyết phục nửa ngày không xong, không kiên nhẫn đứng dậy, lần thứ n đây đại nha hoàn ra, quyết định tự mình làm chủ.

“Nhưng...”

Phạm Tiểu Ngự thoát nhìn như rốt cuộc bị đám đồ ăn đã động, mấy loại đồ ăn sáng này là điểm tâm đủ mọi màu sắc, ở trong cũng không biết bỏ thêm bao nhiêu loại nhân thịt... tổng cộng bảy loại, trừ bát cháo kia đã bị uống hết nửa thì những thứ khác thật ra đều có thể mang đi.

“Đừng có nhưng nhưng mãi thế, đó, ta dùng bạc đổi cáo con của người, vậy được rồi chứ?” Tiểu chính thái hàm hừ kéo túi tiền trên thắt lưng đại nha hoàn, không thèm nhìn qua đã lấy ra một khối bạc, thô lỗ ném vào lòng Phạm Tiểu Ngự, đồng thời đoạt lấy cáo con, giữ trong lòng ngang ngược nói: “Nữ nhân đừng là phiền toái, lè mề.”

“A, Nhạc Nhạc của ta!” Phạm Tiểu Ngự kêu lên một tiếng nói, vừa muốn giữ cáo con lại, vừa muốn tiếp lấy bạc không để rơi xuống đất, cố ý tỏ ra bất ngờ không kịp đề phòng, một khắc do dự, con cáo nhỏ đã bị tiểu chính thái đoạt lấy ôm chặt, mà khối bạc nặng trĩu kia cũng đã nằm gọn trong tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 19: Ấm no khỏi cần sâu muộn

Trong nháy mắt bạc kia rơi vào tay, trong lòng Phạm Tiểu Ngự lập tức ước lượng ra mấy con số: không đến nửa cân, có lẽ là năm lạng bạc, tuy nhiên khối bạc này cũng không có hình dáng nguyên bảo như mọi người bình thường hay tưởng tượng, chỉ là một thỏi bạc nguyên khối hình chữ nhật không có gì đặc biệt, góc cạnh không quá vuông vức, trên có khắc vài chữ phồn thể.

Quả nhiên là năm lạng, Phạm Tiểu Ngự cúi đầu nhìn nén bạc, trong lòng nhanh chóng tính toán.

Nàng từ sau khi đến thế giới này, ngoại trừ tìm hiểu thân thế, đương nhiên cũng phải hiểu biết về tiền tệ trao đổi của thời đại này.

Nếu những điều thú vị như thầy giáo hải hước trước kia đã từng giảng là sự thật lịch sử, vậy thì đơn giản lấy giá trị của thỏi bạc này mà nói, nàng đã đến trước thời đại đó, bởi vì hiện tại những năm cuối Chân Tông này một hoặc hai lạng bạc chỉ trị giá năm trăm văn, không lâu sau, rất nhanh cả nước sẽ vì thiếu bạc mà giá trị tăng đến một ngàn năm sáu trăm gì đó, gần như gấp ba lần, nếu có điều kiện, nàng có thể thừa dịp tiểu hoàng đế Nhân Tông chưa đăng cơ tích trữ ít bạc, chờ đến khi Nhân Tông làm hoàng đế, nhà nàng cũng có thể giàu lên gấp ba lần.

Bởi vậy, nén bạc này của tiểu chính thái hôm nay giá trị nhiều nhất là ba xâu tiền, tương lai có lẽ thành mười xâu vừa vào tay, Phạm Tiểu Ngự trong lòng thật sự là vui đến nở hoa.

Tuy nhiên, căn cứ vào tình thần không thể không chém, nếu tiểu chính thái này lãng phí như thế, vậy thì chém nhiều một chút là được.

“A, công tử, nén bạc này ít nhất... có thể mua được mấy chục con cáo, sao người lại đưa cho nó nhiều như vậy?” Đại nha hoàn đứng bên cạnh thấy tiểu chính thái tiền lung tung như vậy, không khỏi có chút đau lòng.

“Ta thích thì đưa, người quản được sao?” Tiểu chính thái trợn trắng mắt nhìn nàng, tay lỏng ngóng vụng về ôm cáo con, vẻ mặt có chút luống cuống, hiển nhiên là con cáo nhỏ kia thân mình quá mức mềm mại khiến nó có chút chưa quen.

“Cha, đây là cái gì?” Hai người bọn họ nói chuyện đã nhanh chóng nhắc nhở đến Phạm Tiểu Ngư, nàng liền giong nén bạc lên nghi hoặc hỏi Phạm Thông.

Người đời sau, bình thường có nhiều hiểu lầm đối với giá trị của bạc, động chút liền lấy vàng bạc ra mua mua bán bán, cứ tưởng rằng một lượng bạc không có gì đáng giá, thực tế, ở thời Nam – Bắc Tống, bạc không phải là loại tiền tệ lưu thông phổ biến, chỉ yếu dùng trong mậu dịch xuất nhập khẩu và ban thưởng, tiền công hàng năm, bổng lộc của quan viên cũng không dùng bạc để phát, lại càng không nói đến dân chúng bình thường, lấy thân phận của nàng, nên là chưa nhìn thấy bạc bao giờ.

“Đồ ngọc, đây là bạc!” Tiểu chính thái mắng.

“Bạc để làm gì? Ta không cần bạc, ta muốn Nhạc Nhạc.”

Phạm Tiểu Ngư cầm bạc muốn tiến lên trả lại cho tiểu chính thái, tiểu chính thái cảnh giác lùi lại mấy bước, cứ như ngược lại là Phạm Tiểu Ngư cướp của nó không bằng: “Đồ ngọc, bạc còn có giá hơn tiền bình thường nhiều, cha người nếu đã bắt được cáo, người bảo cha người đi bắt mấy con khác không phải được rồi sao? Đồ Ngọc, đem tiền người đang cầm đưa hết cho nó đi. Người đâu, mau chuẩn bị xe!”

Ở cửa một hộ vệ lập tức đáp lời rồi đi làm.

“Còn muốn đưa thêm tiền nữa?” Đồ Ngọc kinh ngạc mở to mắt, khuôn mặt xinh đẹp đã không còn chế trụ nổi oán khí trong bụng, ánh mắt nhìn Phạm Tiểu Ngư đã có chút oán hận, toàn là vì tiểu nha đầu này, tiểu công tử mới có thể đối với nàng quát qua mắng lại, hừ!

“Người là công tử hay ta mới là công tử?” Tiểu chính thái tình tình thật sự không được tốt lắm, hai ba câu nói là có thể chọc hấn tức đến giận chân.

Đồ Ngọc ủy khuất cắn cắn môi, vẻ diễm đạm đáng thương quả nhiên là phong tình vạn chủng, khiến người phải yêu thích, chỉ tiếc tiểu chính thái mới trên dưới mười tuổi, nào đã hiểu được thưởng thức phong tình thiếu nữ, nàng càng chần chừ hấn lại càng trừng mắt, Đồ Ngọc không thể làm gì khác ngoài việc oán hận mà đem tiền ném thẳng mặt Phạm Tiểu Ngư.

Phạm Tiểu Ngư giống như bị dọa đến ngẩn ra tránh cũng không tránh, nhưng Phạm Thông đứng bên cạnh sao có thể để hơn hai trăm đồng tiền đập vào người con gái, cánh tay dài duỗi ra, nhẹ nhàng khéo léo bắt lấy hai xu tiền, dò hỏi Phạm Tiểu Ngư: “Tiểu Ngư, con xem?”

“Quên đi, bán thì bán!” Phạm Tiểu Ngư bĩu môi, “Tuy nhiên, ta có một điều kiện.”

Được rồi, nể mặt tiểu chính thái đã ở đây dạy dỗ nha hoàn giả bộ rụt rè này, sẽ không so đo chuyện vừa rồi với hấn nữa, có điều nàng ban này nếu đã đặt cả tên cho cáo con, còn nói đó là bạn của mình, cũng nên nói thêm một chút để tiểu chính thái tin tưởng.

“Điều kiện gì?” Tiểu chính thái trừng mắt nhìn nàng.

Phạm Tiểu Ngư đưa bạc cho Phạm Thông, lấy lại con cáo kia trên tay hấn, hai mắt mở to nghiêm trang thành thật nhìn tiểu chính thái: “Người là thật lòng thích Nhạc Nhạc sao?”

Tiểu chính thái mím mím môi, rõ ràng nghĩ một đằng nói một nẻo: “Đương nhiên.”

“Vậy người có thể cam đoan sẽ luôn luôn thích nó, chăm sóc nó, không để bất kỳ kẻ nào bắt nạt nó không?” Phạm Tiểu Ngư vờ như không nhìn ra hấn qua loa có lẽ.

“Ta... Ta cam đoan.” Tiểu chính thái thuận miệng nói.

“Người là nam tử hán sao?”

“Đương nhiên.” Lần này tiểu chính thái trả lời rất lạnh lẽo và kiêu ngạo.

“Tốt lắm, chúng ta ngoắc tay.” Phạm Tiểu Ngư giong một ngón tay nhỏ bé, nhìn thẳng bé bằng ánh mắt xinh đẹp trong veo: “Cha ta nói, nam tử hán đại trượng phu, nói chuyện đều là nhất ngôn cửu đỉnh, còn nói, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Hôm nay người cam đoan cả đời bảo vệ Nhạc Nhạc, vậy người nói được phải làm được, nếu không, ta sẽ khinh bỉ người.”

Tiểu chính thái căn bản vốn không nghĩ sẽ lúc nào cũng phải giữ con cáo nhỏ kia, nhưng lúc này trơ mắt nhìn Phạm Tiểu Ngư như thế, lại không tiện đổi ý ngay trước mặt. Lại nhìn ngón tay nhỏ bé xinh xắn của nàng, trong lòng không hiểu vì sao hăng lên, đưa tay gạt ngón tay của nàng đi, xòe bàn tay kia ra, hừ giọng: “Nam tử hán đại trượng phu, đương nhiên nói được làm được, ta không thêm cái loại ngoắc ngoắc tay gây thơ gì đó với người, chúng ta đập ta thề!”

“Được!” Phạm Tiểu Ngư cũng sáng khoái mở to bàn tay, hai người đều dùng sức mười phần đập xuống khiến tay ai nấy đều thâm đau rất, nhưng lại không ai biểu hiện nhăn nhó ra ngoài mặt.

“Đi!” Tiểu chính thái hừ một tiếng, vòng qua Phạm Tiểu Ngư ra khỏi phòng.

Nha hoàn Cổ Ngọc vội nhanh chân đuổi theo, không quên thừa dịp tiểu chính thái không nhìn thấy hung dữ trừng mắt liếc Phạm Tiểu Ngư một cái.

“Đại tỷ tỷ, đừng quên chăm sóc cho Nhạc Nhạc thật tốt nhé. Nhạc Nhạc bây giờ còn nhỏ, chỉ có thể uống sữa, không thể cho nó ăn những thứ khác được đâu.” Phạm Tiểu Ngư tâm tình khoái trá cao giọng dặn, Cổ Ngọc kia nghe xong lão đảo suýt ngã, vội vàng chạy đuổi theo tiểu chính thái.

Chương quây từa lầu Trương Đức Tuyên thấy tiểu chính thái xuống lầu, đành bỏ qua không dám chọc gì Phạm Tiểu Ngư, vội vàng theo đi xuống tiền.

“Tiểu nhị ca, phiền huynh gói lại toàn bộ chỗ này.” Phạm Tiểu Ngư vừa cười dài chỉ vào những đĩa điểm tâm chưa bị đụng đến, vừa nhìn bên ngoài cửa sổ đoàn người ngựa xe của tiểu chính thái bên dưới, tâm tình thật là vui vẻ!

“Phạm Thông, con gái ngươi thật giỏi đó!” Khi ra cửa, Trương Đức Tuyên ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Đại thúc quá khen, đại thúc tạm biệt.” Phạm Tiểu Ngư ôm điểm tâm, cười hi hi chào hỏi Phạm Đại đứng một bên né né tránh tránh, “Nhị thúc, chúng ta đi.”

“Ừ, đi!” Phạm Đại khiêng bao gạo lên, nhanh như chớp chạy lên trước, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi bóng dáng, cứ nhiên không hỏi một chút xem bên trong từa lầu vừa rồi đã xảy ra những gì.

Kỳ lạ, hần chạy nhanh như vậy để làm chi? Phạm Tiểu Ngư nghi hoặc nhìn theo Phạm Đại, bưng tỉnh, a, thì ra hần là sợ Trương Đức Tuyên đòi nợ, haha!

Hắc hắc, tuy rằng hôm nay buôn bán có được thêm chút lời, bất quá “món nợ lớn” kia vẫn phải để Phạm Đại từ từ tự mình trả, để hần khỏi tiếp tục chơi bời lêu lổng nữa.

“Cha, chúng ta cũng đi thôi!” Phạm Tiểu Ngư đột nhiên có loại cảm giác ngứa thớ xúc động muốn được nhảy nhót trên đường, thực ra bây giờ nàng đã có thể thích làm gì cũng được, thật rất vui vẻ, mới qua một ngày đêm thôi chẳng những nợ nần xong hết mà hơn nữa từ nay về sau không còn phải lo lắng mỗi lúc đều hết sạch đồ ăn, haha, nàng và Đông Đông hai thân thể nhỏ bé này cũng nên lớn lên thôi.

Nhìn con gái khó có được lúc biểu hiện ra vui vẻ của trẻ con, Phạm Thông không khỏi vừa kiêu ngạo vừa cảm khái, vội bước sát theo.

Hai cha con một trước một sau đi xa dần, ai cũng không biết chỉ trong chốc lát ban nãy, có một nữ nhân mặc y phục đỏ cười ngựa chạy ngang qua trước từa lầu, mà Phạm Đại vốn đang đứng bên đường, thân hình cao lớn lùi ra tránh sau một người bán hàng rong.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 20: Bạch Thái bị phạt

Hai cha con đi ra liền thấy Phạm Đại lén lút trốn sau một gốc cây, hai người nhìn nhau, đều nghĩ rằng Phạm Đại sợ Trương Đức Tuyên đòi nợ, không khỏi cùng ын bật cười.

Ba người rời khỏi trấn, Phạm Tiểu Ngư để Phạm Đại đem mọi thứ về nhà trước, còn mình và Phạm Thông đi vòng đến Hạnh Hoa thôn cách trấn ba dặm đi đóng học phí cho Đông Đông.

Lớp học nằm cạnh một dòng suối nhỏ trong suốt phía nam Hạnh Hoa thôn, phòng học chỉ là một ngôi nhà ba gian bình thường dựng bằng gỗ, nhưng sau lớp học là rừng vắn bách, bên cạnh nhà có một cây tùng xanh tốt và một đám trúc nhìn rất đẹp, bờ suối bên kia là một rừng hạnh, cũng có thể xem là một nơi thanh nhả.

Lúc này đúng vào mùa hoa hạnh nở rộ, màu trắng màu hồng xen lẫn nhau, từ xa nhìn lại như những áng mây hồng nhạt, đi vào trong rừng, nghe tiếng đọc sách lạnh lạnh, trong không khí tràn ngập hương thơm ngan ngát, thỉnh thoảng trước mắt gió lại cuốn qua một vài cánh hoa rơi lả tả, này tình này cảnh, vào trong lòng Phạm Tiểu Ngư lúc này, đúng là dệt hoa trên gấm, sáng khoái gấp đôi.

Nhưng, đúng lúc Phạm Tiểu Ngư đang khoan khoái đi qua rừng hạnh hoa, bước chân lên cây cầu nhỏ kia, tâm tình đang vui vẻ nhất thời như bị bẻ gãy, sắc mặt trầm xuống.

Tường quanh sân lớp học rất thấp, Phạm Tiểu Ngư liếc mắt nhìn liền thấy bên ngoài lớp học, một đứa bé trai đỉnh đầu đội một chồng sách vừa cao vừa dày một mình đứng trong sân. Nhưng trên mặt nó không có chút uất ức nào, ánh mắt lúc nào cũng cố gắng nhìn qua cửa sổ vào bên trong, tràn ngập khát vọng được học tập, cái miệng nhỏ khấp khểnh mở mở, như đang cùng các đệ tử bên trong cùng đọc, hờn nhiên không chút để ý mình bị phạt.

Đông Đông bị trừng phạt thế xác? Đệ đệ rất mực ngoan ngoãn hiểu biết của nàng cứ nhiên bị trừng phạt?

Một con tức giận lập tức trào lên đau xót, Phạm Tiểu Ngư quay đầu một tay lấy Bối Bối trong lòng đưa cho Phạm Thông, xoay người lao xuống khỏi cầu, chạy đến tiểu viện.

Nếu như muốn nài cả cuộc cùng bất luận kẻ nào, so xem đệ đệ ai đáng yêu nhất thích đọc sách nhất, đệ đệ nàng nhất định là đứng thứ nhất. Với tính tình tốt bụng yếu đuối của Đông Đông, thứ nhất, thằng bé tuyệt đối sẽ không làm loạn lớp học, thứ hai, nó nhất định sẽ không bắt nạt bạn học, thứ ba, nó là đứa bé vô cùng kính trọng thầy giáo, lại càng không dám đối nghịch với thầy, nhưng hiện giờ nó lại bị phạt đội cả đồng sách thế kia, chỉ có một tình huống duy nhất, chỉ có thể là Đông Đông bị bắt nạt.

Chẳng lẽ bởi vì Đông Đông hôm nay đến trường không nộp học phí đúng hạn? Cho dù vậy, để nó đứng bên ngoài không cho học còn không tính, tại sao nhất định còn phải bắt một đứa trẻ mới bảy tuổi đội bao nhiêu sách lên đầu như thế, ức hiếp người như vậy, thật sự là uống công gọi là thầy!

Theo sau là Phạm Thông cũng đã nhìn thấy con trai ở trong sân, không khỏi ngăn người, mới vội vã bước theo Tiểu Ngư đang nổi giận đùng đùng, hẳn không phải sợ Tiểu Ngư sẽ bị tiên sinh mắng, mà là sợ con gái hẳn lại không biết lớn nhỏ đi tìm tiên sinh tính sổ.

“Đông Đông!” Phạm Tiểu Ngư không chút khách khí đẩy cánh cửa viện khép hờ, lập tức bước vào, một tay nhấc ngay sách ra khỏi đỉnh đầu thằng bé, chỉ cảm thấy tay nặng trĩu, chông sách kia ít nhất cũng phải nặng đến ba, bốn cân, sắc mặt càng thêm khó coi.

“Tỷ tỷ?” Phạm Bạch Thái đang chăm chú đọc thầm theo bên trong lớp, cho đến khi Phạm Tiểu Ngư đứng bên cạnh mới phát hiện ra, kinh ngạc kêu lên.

“Đông Đông, sao đệ lại đứng bên ngoài?” Phạm Tiểu Ngư trong lòng chỉ muốn đem đồng sách kia vứt hết xuống đất, nhưng lý trí đúng lúc nhắc nhở nàng bây giờ còn chưa làm rõ chuyện, Đông Đông về sau còn muốn ở đây học bài, không thể trực tiếp nổi giận như đối với Phạm Thông, Phạm Đại, gượng nén lại phần nộ trong lòng, về mặt thoáng dịu xuống đôi chút.

“Đệ...” Phạm Bạch Thái ngập ngừng liếc vào trong lớp, lén lút đưa hai tay giấu ra sau lưng: “Đệ không cẩn thận phạm lỗi, cho nên tiên sinh phạt đệ đứng ngoài này nghe giảng.”

“Đệ phạm lỗi gì mà tiên sinh phạt như vậy? Đệ tỷ tỷ xem tay đệ.” Phạm Tiểu Ngư lạnh mắt nhìn ngay thấy động tác nhỏ của Phạm Bạch Thái, nhìn khắp trên dưới người nó, thuận tay đặt chông sách lên phiến đá bên cạnh, kéo tay nó ra xem.

Thằng bé Đông Đông này, từ trước đến nay có vui buồn gì đều hiện lên trên mặt, lại giống Phạm Thông nhất ở cái tính không biết nói dối, người ta chỉ liếc một cái là biết ngay thật hay giả.

“Tỷ tỷ... Ta không sao đâu!” Phạm Bạch Thái né tránh, “Thật sự là Đông Đông phạm lỗi, tiên sinh mới phạt...”

Lời còn chưa dứt, một cánh tay đã bị Phạm Tiểu Ngư bắt được, chỉ thấy lòng bàn tay vốn nhỏ bé gầy gò không ngờ bây giờ đã thành sung vù đỏ ửng, bị Phạm Tiểu Ngư lúc kéo ra không cẩn thận đụng phải, theo phản xạ rút lại, ánh mắt trong suốt liền phủ một tầng hơi nước.

“Hà? Đây là...” Phạm Thông bên cạnh không khỏi kinh ngạc kêu lên, vội cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Phạm Bạch Thái đau lòng hà hơi thổi thổi.

Đánh ác thật đấy! Phạm Tiểu Ngư run rẩy nâng bàn tay nhỏ bé của đệ đệ, giận dữ vừa nén xuống thoáng chốc lại bùng lên, cực lực khắc chế giữ cho giọng nói còn được bình tĩnh: “Tay kia cũng đưa ra!”

“Tỷ tỷ... tỷ đừng tức giận, Đông Đông lần sau không dám nữa.” Phạm Bạch Thái sợ hãi đưa tay ra, dè chừng như nai con, hai bàn tay cùng giờ ra song song nhau, đứng là hai cái bánh bao màu hồng.

“Đệ đệ ngốc, tỷ tỷ sao lại giận dữ với đệ chứ!” Phạm Tiểu Ngư cắn cắn môi, muốn an ủi đệ đệ, lại không dám đụng vào hai bàn tay sưng đỏ kia, giây tiếp theo, ánh mắt lạnh như băng đã xuyên thấu qua cửa sổ, bắn thẳng về phía tiên sinh dạy học vẫn đang nhắm mắt rung đùi đắc ý nghe đệ tử chậm rãi đọc.

“...Nữ mộ trinh tiết, nam hiệu tài lương, tri quá tất cái, đắc năng mạc vong...” Trong lớp học tiếng đọc sách vẫn tiếp tục, bất quá đã có một vài đứa nhóc nhìn thấy cảnh bên ngoài qua cửa sổ, có chút nghịch ngợm, chẳng những chính mình ngừng đọc, còn chọt chọt mấy đứa ngồi cùng bàn, hất hất cằm chia ra ngoài cửa sổ, thăm thi bàn tán. Trong đó có một thằng bé vóc dáng khỏe mạnh, vừa nhìn thấy ánh mắt Phạm Tiểu Ngư, đột nhiên theo bản năng rút cổ lại.

Phạm Tiểu Ngư cười lạnh trong lòng, được lắm, xem ra người bắt nạt Đông Đông còn có thằng bé Tiểu Cát này.

“Cốp!” Nghe ra tiếng đọc sách không đều, tiên sinh dạy học mở mắt ra rồi gõ thước, lại phát hiện rất nhiều đệ tử đang quay đầu nhìn ra cửa sổ, cũng theo bản năng nhìn lại, lập tức đối diện với một cặp mắt tràn ngập lạnh lùng.

“Tiên sinh, xin chào!” Cơ hồ trong khoảnh khắc chạm nhau, ánh mắt Phạm Tiểu Ngư đã thay đổi, thậm chí còn hơi chút tươi cười, khiến tiên sinh dạy học không khỏi nghi ngờ ánh mắt lạnh lùng mình vừa nhìn thấy kia có phải chỉ là ảo giác hay không.

“Các trò, tiếp tục đọc!”

Tiên sinh dạy học ánh mắt đảo qua liền nhìn thấy sách trên đầu Phạm Bạch Thái đã không còn, trong lòng bản năng hơi hoảng, nhưng lập tức lại nghĩ, mình là tiên sinh cơ mà, lại ưỡn ngực tiếp, nghênh ngang bước ra.

Nhà họ Phạm nếu đem con đến đây học tập, làm tiên sinh đương nhiên là có quyền trừng phạt học trò không ngoan, hưởng chi, học phí nhà họ Phạm còn chưa đóng cơ mà!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 21: Hiền lành bị bắt nạt

“Xin chào Giang tiên sinh!”

Phạm Thông tuy rằng cũng đau lòng, có điều hấn luyện vô từ nhỏ, từ bé đến lớn bị thương không đến trăm lần thì cũng mấy chục, trong ý thức lại cho rằng là nam nhân chịu chút đau bị chút thương cũng không có gì đáng ngại, bởi vậy khi thấy tiên sinh, vẫn lễ nghĩa chu toàn mà đem con cáo đặt lên vai, cung kính chấp tay cúi chào, đồng thời khi hạ tay xuống còn âm thầm kéo Tiểu Ngư một cái, nhắc nhở nàng không nên hành xử xúc động.

Kỳ thật không cần hấn nhắc nhở, Tiểu Ngư có thể ngay lúc đó thay đổi biểu cảm trên mặt, đã tỏ rõ rằng nàng đã nghĩ đến điều này.

Hoàn toàn khác với kiếp trước, giáo viên nếu trừng phạt thể xác đối với học sinh cha mẹ có thể khiếu nại, thời đại này là xã hội phong kiến hết sức coi trọng lời thầy giáo, còn có câu một ngày làm thầy cả đời làm cha. Nói chung, đệ tử đã vào lớp học, cũng gần như hoàn toàn do tiên sinh cai quản, dù có là cha mẹ cũng không thể tùy tiện can thiệp tiên sinh dạy dỗ, trừ phi có chuyện gì hệ trọng xảy ra hoặc sau này không muốn cho con cái học nữa, cho nên trước khi sự tình còn chưa rõ ràng, nếu nàng thẳng thừng chất vấn ngược lại chỉ khiến Đông Đông sau này có thể không được yên ổn.

“À, thì ra là Phạm đại hiệp, thất kính thất kính!” Tiên sinh dạy học họ Giang vuốt vuốt bộ râu thưa thớt bước ra, đáp lại đầy ý tứ.

“Tiên sinh, ta và cha hôm nay đến đặc biệt để đóng tiền học phí.” Ý nghĩ xoay chuyển, trên mặt Tiểu Ngư đã nhìn không ra nửa điểm tức giận, Giang tiên sinh vừa đi ra, nàng trước hết chủ động đưa ra ba trăm văn tiền đang cầm trong tay: “Không nhiều không ít, vừa đủ ba trăm văn, mời tiên sinh đếm lại.”

Phạm Bạch Thái bên cạnh vừa nghe Phạm Tiểu Ngư đến để đóng tiền, khuôn mặt nhỏ trong giây lát nở nụ cười sáng lạn, vui vẻ không thôi cứ như đau đốn ở hai tay thoáng chốc đã biến mất, đóng học phí rồi thì sau này nó có thể đường đường chính chính ngồi trong lớp học cùng mọi người nghe giảng rồi.

“A?” Thấy nhà họ Phạm vừa gặp mình liền cung kính như vậy, hơn nữa còn cầm tiền đến, nhớ rằng Phạm Thông tính tình vốn thành thật, chút chột dạ trong lòng Giang tiên sinh nhất thời biến mất không còn bóng dáng, tay lập tức giơ ra, nhưng chợt ý thức được động tác của mình quá nhanh, lại cố gắng kiềm chế chậm lại, một mặt cầm lấy tiền trong tay Phạm Tiểu Ngư ước lượng một chút, mặt khác lại chậm rãi nói: “Đếm lại thì không cần, lão hủ vẫn tin tưởng vào nhân phẩm của Phạm đại hiệp.”

Nói xong liền quay đầu hướng về một gian phòng khác gọi: “Xuân nương”, một người đàn bà tóc đã hoa râm quá nửa đầu vội đi ra, Giang tiên sinh thuận tay đưa tiền cho bà ta, giống như cái thứ tràn ngập hơi tiền thế này không đáng để quan tâm: “Pha trà cho Phạm đại hiệp!”

“Không cần không cần, không cần làm phiền đại nương, chúng ta đi ngay bây giờ.” Phạm Thông vội xua tay cảm ơn, nhìn Giang tiên sinh thành khẩn nói: “Giang tiên sinh, Bạch... Đông Đông nhà chúng ta tuổi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, nếu như không cần thận mắc lỗi gì đó, xin nhờ tiên sinh thông cảm nhiều cho!”

Phạm Tiểu Ngư thâm nhú mày, trên mặt lại như cười phụ họa: “Đúng vậy, tiên sinh, nếu đệ đệ ta hôm nay chọc phải họa gì, ngài nhất định phải nói cho chúng ta biết, cha ta cũng dễ dạy dỗ nó hơn.”

Nàng hiện giờ giọng vẫn còn trẻ con, thanh âm cố ý tỏ ra ngây thơ, nghe lại càng trong trẻo êm tai.

Nhưng, Phạm Thông đứng bên nhìn nàng cười vô cùng khách khí, trong lòng ngược lại dâng lên cảm giác lo lắng.

Giang tiên sinh chưa từng nghe nàng nói chuyện, nghe không ra giọng điệu thực sự của nàng, nhưng quả thật sau đêm qua hấn bị Tiểu Ngư nắn cho đến cầu hùng cũng không bằng, hấn đối với con gái khâu thị tâm phi này cũng có chút hiểu biết nhất định. Lại thêm hôm nay Phạm Tiểu Ngư vừa cười ngọt ngào vừa đem con cáo nhỏ mới bắt được bán những năm lượng bạc hai trăm văn tiền, biết rằng con gái càng cười như vậy, càng chứng tỏ rằng trong lòng nó đang rất không dễ chịu.

Hiện giờ hấn thật sự lo lắng Tiểu Ngư sẽ nói gì đó khiến tiên sinh giận dữ, dù sao tiên sinh cũng không giống mình và Phạm Đại là người nhà có thể không phân biệt lớn nhỏ, rất nhiều điều không thể nói lung tung. Phạm Thông há miệng muốn ngắt lời để tự mình nói chuyện, nhưng vừa nghĩ đến năng lực giao tiếp của Tiểu Ngư, lại ngậm miệng vào.

Hấn và Tiểu Ngư mới vừa bắt đầu hòa hoãn đôi chút, cũng không thể mạo hiểm làm con gái tức giận, nếu chuyện này thực sự xảy ra điều gì không ổn, hấn sẽ chịu tội sau với tiên sinh là được.

“Khụ... Nếu Phạm đại hiệp đã muốn hỏi, lão hủ cũng không dám giấu.” Giang tiên sinh mặt đầy chính khí nói: “Lệnh công tử sáng nay đến lớp, không biết sao lại cãi nhau với Tiểu Cát, hai đứa đánh nhau đã không nói, lại còn xé hỏng Đạo Đức Kinh của Tiểu Cát. Hành vi như thế, chẳng những không hòa ái với bạn học, còn khinh nhờn đạo đức, càng là đại bất kính với phụ tử, vì vậy lão hủ phạt nó đội sách, cũng là vì muốn dạy nó phải quý trọng sách vở.”

“Xin hỏi tiên sinh, khi đó tiên sinh có tận mắt thấy đệ đệ của ta xé sách?” Sáng sớm đã cãi nhau, nói như vậy, Đông Đông đã cả một buổi sáng đứng đội nhiều sách như vậy? Giọng Phạm Tiểu Ngư lập tức lạnh xuống.

Xé sách? Thật sự là buồn cười muốn chết.

Đông Đông vì nhà nghèo, không có tiền mua sách, thỉnh thoảng có bạn học đồng ý cho nó mượn xem, luôn luôn quý trọng giữ gìn như châu báu, cho dù thực sự có ghét Tiểu Cát kia thế nào cũng tuyệt đối không thể trút giận lên sách vở được, điều đó ai mà không biết? Nhưng ngược lại Tiểu Cát kia, trước đây thường cậy cao to khỏe mạnh mà bắt nạt Đông Đông, bình thường lại càng không thích học hành, là thằng quỷ hỗn láo nổi tiếng trong vùng, chuyện này ai đúng ai sai, nhìn nhân phẩm cũng biết. Thân là thầy giáo ngày ngày dạy dỗ học trò, tính tình chúng thế nào hẳn là biết rõ ràng, vậy mà Giang tiên sinh này lại cư nhiên còn có thể nói như đúng rồi như vậy, thật sự là hợp với bốn chữ: “Đạo mạo giả dối”!

Nếu không phải trong vòng hơn mười dặm quanh đây chỉ có mỗi lớp học này, Đông Đông lại rất muốn đi học, nằng ban nãy đã không thèm đưa tiền mà lập tức trở mặt đưa Đông Đông đi luôn.

“À... cũng không nhìn thấy.” Giang tiên sinh có chút ngẹn lời, nhưng lập tức nói: “Bất quá có rất nhiều đệ tử có thể làm chứng.”

Nói xong, Giang tiên sinh kể tên mấy học trò ra, vừa nghe Phạm Tiểu Ngư đã hiểu, vài đứa nhóc này bình thường xem Tiểu Cát như Thiên Lô chỉ đầu đánh đó, không làm chứng cho nó mới là lạ!

“Tỷ tỷ, là lỗi của Đông Đông, Đông Đông không nên cãi nhau với người khác.” Phạm Bạch Thái nhảy bèn phát hiện Phạm Tiểu Ngư muốn trút giận cho mình, vội kéo áo nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tràn đầy vẻ lo lắng.

“Đúng vậy, Tiểu Ngư, nếu tiên sinh nói là Đông Đông phạm lỗi, giờ tiên sinh cũng đã phạt rồi, như vậy coi như xong chuyện rồi chứ?” Phạm Thông vội chen vào nói, sau đó tiến lên mấy bước, cố ý đứng ngay giữa Tiểu Ngư và Giang tiên sinh, có ý hòa giải: “Tiên sinh, Tiểu Ngư chỉ là lo lắng cho đệ đệ, nếu có mạo phạm, còn mong ngài thông cảm nhiều cho. Chuyện hôm nay ngài làm đúng, Đông Đông có sai quả thật nên phạt, có điều nó từ nhỏ đã gầy yếu, ngài có thể nể mặt ta mà tạm tha cho nó lúc này, chờ sau khi về nhà, tại hạ nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt.”

Phạm Tiểu Ngư hừ một tiếng, đang định phản bác, nhưng Phạm Bạch Thái lại tiếp tục kéo áo nàng lần nữa, đành chỉ thờ dài.

Đông Đông có thể lấy đại cục làm trọng như thế, thà rằng ủy khuất chính mình cũng muốn che chở bạn học, con giận này nằng cũng chỉ có thể tạm thời nén lại, có điều, nằng sẽ không cứ thế mà bỏ qua, Tiểu Cát kia bắt nạt Đông Đông cũng không phải chỉ một hai lần, nói thế nào nằng cũng phải nghĩ cách ngăn chặn chuyện này lại mới được.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 22: Cuộc sống tốt đẹp phải chăm chỉ

Nể mặt Đông Đông một lòng muốn yên chuyện, Phạm Tiểu Ngư không truy hỏi Giang tiên sinh thêm nữa, nhưng lấy cớ hôm nay nhà có việc, muốn đưa Đông Đông về trước.

Giang tiên sinh mặc dù rất không hài lòng Phạm Tiểu Ngư cứ chẹn họng, bất quá trong lòng suy cho cùng vẫn hơi hơi chột dạ, hơn nữa học phí người ta cũng đã nộp đủ, liền biết thời biết thế đáp ứng.

Rời khỏi lớp học bề ngoài tỏ vẻ u nhã mà thực chất chỉ là một nơi dung tục tầm thường, rảo bước trong rừng hạnh hoa Tiểu Ngư nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình, khuôn mặt tươi tỉnh như chưa có chuyện gì xảy ra, lấy điểm tâm cho Đông Đông ăn. Đông Đông hôm nay đã chịu không ít áp lực, nằng không thể để nó lại vì mình mà nghĩ ngợi, dù sao quân tử báo thù mười năm chưa muộn, Phạm Tiểu Ngư nằng theo đuổi nguyên tắc “người không phạm ta ta không phạm người”, cũng không vì đại như lão cha vô dụng này của nằng.

Đông Đông nhìn thấy bánh ngọt, quả nhiên vui sướng mở to hai mắt, lập tức quên ngay đau đớn trên tay, cái miệng nhỏ tràn ngập hạnh phúc ăn bánh, Tiểu Ngư nhìn, trong lòng đang đóng băng lạnh lẽo bắt từ bắt giác tan chảy, Phạm Thông bên cạnh len lén chú ý về mặt nằng, nhìn thấy trên mặt nằng rút cuộc lộ ra vẻ tươi cười, mới thở phào một chút.

Ba người trở lại thôn Long Vĩ, đến một gia đình tốt bụng mượn một cái nồi đất, sau khi về nhà, Phạm Tiểu Ngư lập tức sai Phạm Đại đang ở trước nhà múc gạo đi ra ngoài bắt một vài con gà rừng to béo trở về, lại bảo Phạm Thông đi hái ít nấm mối, còn mình đầu tiên phải cất kỹ nén bạc dự định để dành, sau đó đem gạo và bột mì chia ra cất chứa cẩn thận, cuối cùng bắt đầu đun nước.

Đợi khi hai huynh đệ đều trở về, nước cũng đã sôi, sau đó Phạm Tiểu Ngư lại chỉ huy hai huynh đệ một người giết gà vặt lông, một người ở trước nhà dùng hóc đá làm một cái chậu tạm thời, rửa sạch nấm, xong xuôi đem thịt gà chặt thành miếng, thêm nước, nấm, tỏi, gừng tươi, muối tất cả cho vào nồi đất, để Phạm Thông trông lửa, còn mình thì quay lại bếp nấu cơm.

Một lúc sau, mùi hương thức ăn thơm lừng mê người chậm rãi lan tỏa, dù đồ cả nhà đều thêm nhỏ dãi, đợi đến khi nồi đất được đặt lên bàn, trong bát đã xới đầy cơm, cả nhà kể cả Phạm Tiểu Ngư, không ai lãng phí một giây một phút nào, cơ hồ như đều lang thôn hồ yết, cũng không ngừng lúng búng khen ăn ngon ăn ngon.

Nhìn trước mắt hai lớn một nhỏ nam nhân tăng bốc nằng, Phạm Tiểu Ngư không khỏi dừng lại một chút, hơi hơi cười, trong lòng dâng lên cảm giác cảm giác thành công và thỏa mãn chưa từng có. Tuy rằng nguyên liệu nấu thịt gà rất đơn giản nhưng vì có muối nên hương vị liền khác đi ngay, hơn nữa chỉ dùng nồi đất từ từ nấu chín, Phạm Tiểu Ngư bản thân cũng cảm thấy thịt gà lần này là đồ ăn mình nấu ngon nhất từ trước đến nay.

Lâu mới được ăn ngon, thỏa mãn ham muốn của cái miệng trống rỗng đã lâu khiến tâm trạng mọi người đều tăng thêm một bậc, cũng càng khiến Phạm Thông và Phạm Đại nhận thấy rõ ưu đãi khi Tiểu Ngư làm chủ nhà, hai huynh đệ đều thỏa mãn, cảm thấy cũng không ngủ được, liền bắt một ít sâu bọ cho cáo con ăn, sau đó lại mang theo cung tên tự chế vào núi, nếu may mắn đánh được ít thú rừng trở về, ngày mai lại đi đổi tiền.

Ngày hôm nay, nếu không có việc Đông Đông bị phạt oan, có thể nói là ngày thoải mái nhất của Phạm gia trong khoảng thời gian này.

Buổi tối, hai huynh đệ nghỉ ngơi một chút lại ra ngoài săn bắn, Phạm Tiểu Ngư cũng bắt đầu cẩn thận cân nhắc vấn đề của Đông Đông.

Nếu nói trẻ con cùng đến trường đi học, có chút tranh cãi, thậm chí đánh nhau náo loạn một chút mà không gây ra điều gì nghiêm trọng, cũng là bình thường, nhưng như Đông Đông, lại rõ ràng chỉ có bị người ta bắt nạt. Tuy bây giờ học phí đã giao, Giang tiên sinh kia được tiền rồi chắc cũng phải nể mặt mà đối xử với Đông Đông tốt một chút, nhưng bọn trẻ con thì đâu có quan tâm những chuyện đó, bọn chúng bắt nạt Đông Đông đã thành thói, chỉ nói miệng không có lẽ sẽ không chịu ngừng. Đông Đông tính tình yếu đuối, không biết vì sao mà đến giờ nhất định không chịu học võ...

Chờ chút... Trong đầu Phạm Tiểu Ngư chợt hiện lên một chút ký ức, Đông Đông không học võ công, nhưng thân thể này cũng là có chút trụ cột, hơn nữa Phạm Đại từng nói qua cốt cách tư chất của nàng, trời sinh là kỳ tài luyện võ tốt nhất, nếu trí lực mà không bị ngốc, nàng đã sớm là một tiểu cao thủ. Cũng chính vì lúc trước hai huynh đệ vô cùng mong muốn đem chủ nhân thân thể này bồi dưỡng thành người kế tục, cho nên sau này mới có hành động lỗ mãng muốn thông qua đã thông hai mạch nhâm đốc để khai mở tâm khiếu cho nàng.

Chỉ là, mặc cho bọn họ nghĩ muốn võ đầu cũng không tưởng tượng nổi, hành động này chẳng những không như ý giúp con gái thật sự của mình thông minh hơn, ngược lại còn hại chết Phạm Tiểu Ngư thật sự, để cho cô hồn của mình trùng hợp thay thế để tồn tại.

Nhớ đến thân thể bình thường đi những mưới dặm cũng không có chút nào mệt mỏi, Phạm Tiểu Ngư chuyển mắt lên nóc nhà tối om, yên lặng suy nghĩ.

.....

Sự thật chứng minh, đối với huynh đệ họ Phạm, chăm chỉ là sẽ có thu hoạch phong phú.

Cùng buổi chiều hôm đó, hai người mang về hai con hươu còn sống cùng với ba con gà rừng không ngừng giãy dụa, bởi vì động vậy bình thường đều ngày ăn núp đêm mới kiếm ăn, hoặc chỉ thường đi ra ngoài vào lúc trời nhá nhem, hai người lúc này mới tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một lúc. Đến tối, Tiểu Ngư đun nóng canh gà và nấm còn lại từ trưa, nấu một nồi cơm, khiến cho cả nhà ăn đều cảm thấy mỹ mãn, sau đó hai huynh đệ lại tiếp tục ra ngoài.

Đến nửa đêm, Phạm Tiểu Ngư và Phạm Bạch Thái đột nhiên bị một hồi tiếng rống của dã thú làm cho bừng tỉnh, dậy ra nhìn, lại là hai huynh đệ đem mấy con thú trở về, nhìn thú rừng đầy nhà kêu réo loạn hết cả lên, Phạm Tiểu Ngư nhìn không được vui vẻ nở nụ cười. Nếu hai anh em sinh đôi này có thể cứ luôn chăm chỉ như vậy, có lẽ không cần quá lâu, nhà họ có thể hoàn toàn thoát khỏi tình trạng nghèo đói, mới thật sự được sống cuộc sống bình thường.

Ngày hôm sau, Phạm Thông lại dậy sớm, dùng hai con thú rừng đổi lấy một cái xe lừa, cho hai chị em ở dưới chân núi xem, đem con hươu bị trói bốn chân chất lên xe. Cả nhà trước đưa Đông Đông đến lớp học, Tiểu Ngư cố ý để Phạm Đại vác người cao to đưa Đông Đông vào, cũng như cố ý vô tình để lại một dấu chân trên phiên đá cho tiên sinh đạo mạo và đám quý nghịch ngợm xem, trước khi Đông Đông và mình còn chưa mạnh mẽ hơn, làm cho Phạm Đại có tiếng thích đánh nhau tạm thời dọa dẫm đám tiểu yêu vô lại này một chút, cũng là cách tốt nhất để bảo vệ Đông Đông lúc này.

Có xe lừa thay đi bộ, tốc độ so với đi bộ nhanh hơn một chút, vậy nên chưa đến giờ Thìn (7-9h) bọn họ đã đến Thượng Quan phủ.

Quản gia nhà Thượng Quan tự mình ra kiểm tra, nhìn đến bọn họ quả nhiên đúng hẹn đưa đến hơn nửa số thú rừng đều còn sống, vô cùng vừa lòng, trong lúc vui vẻ không chỉ lập tức trả tiền hào phóng, còn mười phần khách khí mời bọn họ ngày mai đến tham gia tiệc cưới, nói Thượng Quan phủ ngày mai trừ bày yến trong chính sảnh, còn dựng lều bên ngoài, làm hai mươi bàn tiệc rượu để đáp tạ bà con trong vùng. Phạm Thông là đại hiệp nổi danh hai trấn, dĩ nhiên là phải mời rồi.

Phạm Đại vừa nghe có rượu uống, không đợi Phạm Thông khiêm tốn liền lập tức đáp ứng. Thượng Quan quản gia cũng không nghĩ ngợi gì, chỉ cười đưa cho bọn họ một tấm thiệp rồi lại tiếp tục bận rộn.

Ra khỏi trang viện, Phạm Thông trách Phạm Đại không nên không khách khí như vậy, Phạm Đại lại quay mình xem thường. Phạm Tiểu Ngư lúc này đứng về phía Phạm Đại.

Hai lần tiếp xúc, nằng đối với Thượng Quan quản gia này thực ra có ấn tượng khá tốt, nói chung, có chủ nhân thể nào sẽ có hạ nhân như thế, Thượng

Quan quân gia nhân phẩm như vậy, có lẽ nhà chủ chắc cũng không kém được, nếu quan hệ tốt, nói không chừng còn có thể giúp đỡ hai huynh đệ được gì đó, dù sao mỗi ngày sản bán như vậy cũng rất khổ cực. Hơn nữa trọng yếu nhất, nhà giàu đại hộ như bọn họ, chắc chắn trong nhà có không ít sách vở, chỉ cần người ta bằng lòng cho mượn, như vậy việc học tập của Đông Đông tuyệt đối có giúp đỡ rất lớn.

Phạm Tiểu Ngư ôm chặt cào con Bối Bối, vừa đi lên trần trên tìm con chó mẹ nhà bác Lữ gái, vừa suy nghĩ, bất giác không phát hiện chính mình hiện giờ đang sắm vai bà chủ gia đình mà kiếp trước nàng chưa bao giờ nghĩ đến, chỉ ngoại trừ một điều, nàng mới có chín tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Có mỹ nữ truy Phạm Đại

Lần này vì phần lớn thú rừng đều còn sống, lại khá nhiều loại khác nhau, nhà Thượng Quan trả năm trăm văn, dạo một vòng qua trần trên, tiêu hết hơn một trăm văn. Tiểu Ngư nghĩ ngợi một chút, liền chỉ giữ lại trên người mấy chục văn, ba trăm văn còn lại tìm một chỗ bí mật giấu kín.

Cổ đại mua bán đều dùng tiền đồng, vừa nhiều vừa nặng, thật sự rất không tiện, nhưng lúc này tiền giấy còn chưa xuất hiện, một đứa bé gái như nàng cũng không cách nào được như người xuyên không trong tiểu thuyết thần thông quảng đại thay đổi lịch sử, cho nên chỉ có thể nhập gia tùy tục.

Sau khi ăn xong không có việc gì làm, Tiểu Ngư ngồi trên tảng đá trước nhà, chống cằm nhìn những ngọn núi phía xa xa.

Phạm Thông sau khi trả lại chiếc xe lừa vẫn tâm tình không yên, Tiểu Ngư đoán nhất định là lúc còn ở trần trên hắn nghe nói Trương đại nương thôn bên cạnh ngã bệnh, không còn sức làm việc cho nên mới âm thầm lo lắng, liền ngậm ra hiệu cho hắn, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc nàng đặt ra, những chuyện khác muốn làm gì thì làm.

Phạm Thông nghe xong mừng rỡ, vội vàng uống mấy ngụm nước rồi rời khỏi nhà, Tiểu Ngư nhìn theo bóng lưng hắn, lắc đầu.

Hai kiếp nàng sống, chưa từng gặp qua loại người thế này, coi chuyện tốt làm không công như là được lợi lộc gì lớn lắm, thật sự là một “cực phẩm” a!

“Tiểu Ngư à, sắp đến sinh nhật mười tuổi của cháu, cháu muốn quà sinh nhật thế nào?” Phạm Đại thân hình cao lớn ngồi xuống bên cạnh, tay to chân lớn khoan khoái duỗi ra.

“Sinh nhật của cháu?” Tiểu Ngư nghiêng đầu nhìn thoáng qua Phạm Đại, lúc này mới nhớ đến hắn hỏi là sinh nhật của thân thể này, không khỏi khó hiểu hỏi lại: “Hằng năm cháu đều được tổ chức sinh nhật sao?”

Nàng nhớ rõ trẻ con ở cổ đại bình thường chỉ có mừng đầy tháng và một tuổi, sau đó cho đến lúc trưởng thành cập kê mới có chúc mừng sinh nhật, sao ở nơi này mười tuổi cũng sinh nhật nhỉ?

“À, đúng rồi, quên mất cháu đã không còn nhớ rõ chuyện trước đây.” Phạm Đại gãi gãi đầu, cười lộ ra hàm răng trắng lóa: “Ta cũng không biết nhà người ta như thế nào, nhưng cha cháu và ta hằng năm vào ngày sinh nhật đều nghĩ cách cho cháu và Đông Đông ăn một bữa ngon, hoặc mang hai đứa đi đâu đó chơi.”

Đi chơi đâu đó? Nghe có vẻ đáng để tâm, nàng đến thế giới này lâu như vậy, cũng nên tìm một cơ hội đi ra ngoài một chút xem thế giới bên ngoài trần.

“Vậy chờ khi cha và Đông Đông về thì bàn lại đi.” Tiểu Ngư cười nói, “Đúng rồi, Nhị thúc, thúc từng nói trước đây cháu vẫn theo thúc luyện võ phái không?”

“Đúng vậy.” Thấy Tiểu Ngư cư nhiên chủ động nhắc tới điều này, Phạm Đại nhất thời trở nên hưng phấn: “Hồi cháu còn rất nhỏ, có một lần chúng ta gặp Vô Diệu đại sư, đại sư xem xương cho cháu, nói cháu xương cốt hiếm thấy, thiên phú dị bẩm, là kỳ tài luyện võ hiếm có, sau này ta và cha cháu dạy cháu luyện các chiêu thức, cháu luôn học một lần đã thành, nếu không phải trí lực có hạn, không thể lý giải nội công tâm pháp, bây giờ cháu đã sớm là thần đồng võ học rồi...”

Phạm Đại vừa nói đến võ công, lập tức liền thao thao bất tuyệt, khoa tay múa chân mà đem những chuyện kỳ thú từ khi Phạm Tiểu Ngư bắt đầu luyện võ năm ba tuổi nhất nhất kể ra, thỉnh thoảng còn chêm vào khen Phạm Tiểu Ngư chỉ một người đánh bại cả mấy đứa con trai, giúp Đông Đông trút giận, lại từng đá ngã một tên buôn người định bắt cóc Đông Đông. Tiểu Ngư hứng thú nghe, thỉnh thoảng lại kinh ngạc ồ lên, không ngờ trước đây Phạm Tiểu Ngư dù có ngốc nhưng cũng yêu thương Đông Đông đến vậy.

“Nhưng mà, hiện giờ một chiêu cháu cũng không nhớ nổi nữa.” Tiểu Ngư thở dài, nếu nàng cũng lợi hại được như Tiểu Ngư ngốc kia thì tốt rồi, như vậy có thể quang minh chính đại báo thù cho Đông Đông, chẳng cần phải kiêng dè này nọ gì cả.

Phạm Đại ngậm miệng lại, nhìn nhìn nàng, cẩn thận nói: “Nhớ không nổi cũng không sao, chỉ cần cháu bằng lòng, Nhị thúc sẽ dạy cháu lại từ đầu, tuy rằng cháu không nhớ rõ chuyện trước kia, nhưng từ nhỏ cháu đã mỗi ngày kiên trì theo ta luyện võ, học lại một lần nữa hẳn là rất dễ dàng.”

Ánh mắt Phạm Tiểu Ngư lập tức sáng lên, nhất thời cong khỏe miệng, đứng vậy, sao nàng lại quên bây giờ nàng chính là Phạm Tiểu Ngư, Phạm Tiểu Ngư chính là nàng nhỉ? Nếu thân thể này trước kia đã có thể học rất tốt, nàng chẳng lẽ lại còn kém hơn cả một đứa bé ngốc hay sao?

“Sao, cháu có bằng lòng không?” Phạm Đại cơ hồ ngừng thở nhìn chăm chăm nàng, nhưng lại căng thẳng cứ như lần đầu tiên cầu hôn vậy.

“Đương nhiên.” Tiểu Ngư nhướn mày, cười tươi tắn.

Tuy rằng nàng căn bản không muốn làm hiệp nữ hào hùng vạn trượng, trường kiếm đạo giang hồ gì đó, bất quá võ công cũng là một loại bản lĩnh, học được dù sao cũng không có gì không tốt.

“Ha! Tốt quá tốt quá, Phạm gia chúng ta sau này đã có người kế nghiệp rồi!” Phạm Đại đầu tiên là sùng sốt, sau đó đột nhiên hô to nhảy dựng lên, hưng phấn lộn vài vòng trên không trung, nói năng lộn xộn: “Ta phải nghĩ, ta phải nghĩ xem làm thế nào dạy cháu học lại một lần nữa cho thích hợp, ngừng lại, ngừng lại đã...”

Nhìn đứa trẻ to xác thỉnh thoảng lại nhảy dựng lên giữa không trung, Tiểu Ngư bỗng nhiên không nhịn được cười thầm, nếu một ngày nào đó bọn họ quyết định lưu lạc giang hồ, không chừng còn có thể ở đầu đường diễn xiếc, tiết mục tên là “Khi to đùa giỡn.”

.....

Chạng vạng hôm sau, cả nhà tuy rằng vẫn mặc áo vải thô, bất quá mặt mũi tóc tai đều gọn gàng sạch sẽ, vui vẻ nói cười, đầu tiên vòng lên tiểu trăn, gửi nhờ chó mẹ nhà bác Lữ gài cho cáo con Bối Bối uống sữa rồi mới đi đến Thượng Quan phủ.

Phạm Tiểu Ngư bây giờ đã quen đi đường núi, hơn hai mươi dặm đường qua lại cũng không sao, nhưng Phạm Bạch Thái đi chưa được bao lâu liền thở hổn hển, Phạm Tiểu Ngư sớm từ Phạm Đại mà biết Phạm Bạch Thái vẫn nhất quyết không chịu luyện võ liền nhân cơ hội giảng một hồi đạo lý cho nó.

Phạm Bạch Thái nghe Tiểu Ngư nói luyện võ cũng không phải là đánh nhau, tương lai cũng không nhất định phải làm đại hiệp bị người lợi dụng như Phạm Thông, có thể đơn thuần chỉ là rèn luyện cho thân thể khỏe mạnh, sau lại có nhiều sức lực hơn tránh khỏi kẻ bắt nạt mình, quả nhiên dao động, hơn nữa lại là chính tỷ tỷ mà nó rất phục một hai khuyên bảo, cuối cùng cũng đồng ý từ ngày mai bắt đầu theo học võ, để chính mình cũng nhanh nhanh lớn lên.

Tuy hai đứa con chưa đứa nào thật sự muốn kế thừa y bát của hai huynh đệ mình, có điều bọn chúng đã đồng ý học võ cũng là một bước tiến lớn, trong lòng Phạm Thông thật sự rất vui mừng, âm thầm thì thầm nhất định trước sinh nhật Tiểu Ngư phải cố gắng sắm cho mỗi đứa một bộ đồ mới thật đẹp.

Cả nhà vào Thượng Quan phủ, thịt thú rừng coi như lễ vật giao cho quân gia xong, vừa lúc nghe nói tân lang đã đón dâu trở về, liền đi ra cửa.

Mọi người đang tụ tập đông đúc trong vườn vừa nghe, đều ủa theo chủ nhà hướng ra ngoài cửa.

Phạm Tiểu Ngư và Phạm Bạch Thái cũng vội chạy ra xem náo nhiệt, nhưng hai người vừa nhỏ vừa thấp, bị người bốn phía che hết, chẳng còn nhìn thấy gì, quỳnh lên, Phạm Tiểu Ngư mạnh chen lấn mới an toàn che chắn Phạm Bạch Thái chen lên phía trước, lúc này mới nhìn thấy đội ngũ đón dâu.

Chỉ thấy vị Thượng Quan công tử từng nhìn thấy ngày đó mặc một bộ hi bào đỏ thẫm vừa vặn, đang cưỡi một con ngựa cao lớn chậm rãi bước, phía sau hẳn là chiếc xe một ngựa kéo, xe ngựa này tuy rằng không hoành tráng như xe của tiểu chính thái kia, bất quá vì treo lụa hồng rực rỡ, nhìn qua cũng hi khí vô cùng. Bất quá, Thượng Quan công tử này tuy hôm nay làm tân lang, nhưng sắc mặt lạnh lùng kia không tốt hơn chút nào so với lần trước nhìn thấy hẳn, trực tiếp viết thẳng lên trên mặt là cực kỳ bất mãn với cuộc hôn nhân này, khiến bà con vây xem xung quanh xì xào bàn tán.

Cậu bé đáng thương, vừa thoát khỏi tuổi nhi đồng bước vào thời kỳ niên thiếu đã phải cưới vợ sinh con rồi, thật đúng là chế độ phong kiến vạn ác khiến người ta phải sợ hãi đến cỡ nào nha!

Phạm Tiểu Ngư thương cảm nhìn thoáng qua chú rể, bất giác nghĩ đến chính mình, nhin không được sợ run, dù sao nàng cũng không có cách nào tương tượng mình mới mười lăm tuổi đã phải lấy chồng rồi.

Đội ngũ càng lúc càng gần lại, quân gia xướng lên một tiếng, pháo lập lúc nổ lộp bộp, đội nhạc công có phụng má ra sức thổi, bọn trẻ con vừa bịt lỗ tai vừa hưng phấn kêu to, đám người lớn mặt mày cũng cười ha ha.

“Phạm Đại!”

Giữa những tiếng ồn ào đình tai nhức óc, Phạm Tiểu Ngư bỗng đột nhiên nghe thấy có tiếng nữ nhân thét lên chói tai gọi Nhị thúc nàng, theo bản năng nhìn về phía đó, liền thấy một cô gái mặc váy màu hồng phấn khoảng chừng hai mươi tuổi vốn dĩ đang đứng bên cạnh Thượng Quan phu nhân, một đôi mắt phượng xinh đẹp lộ ra vẻ vui mừng kinh ngạc vô cùng, nhưng lại xen lẫn phần nộ đến nghiêng răng nghiêng lợi, thần sắc vô cùng phức tạp.

Chẳng lẽ Nhị thúc này của nàng lại gây chuyện? Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Phạm Tiểu Ngư là như vậy, vội quay đầu nhìn về phía Phạm Đại, thấy Phạm Đại nhìn cô gái áo hồng kia, cũng tỏ ra vô cùng sùng sốt, lại thấy nữ nhân kia liêu lỉnh chạy về phía mình, trên mặt đột nhiên tràn ngập vẻ sợ hãi, hét to một tiếng quay người bỏ chạy.

Q.1 - Chương 24: Rượu mừng uống không được

“Đàm Nhi!” Thấy cô gái áo hồng đột nhiên chạy về phía đám đông, cô sức rề những người xem lễ ra đuổi theo một nam nhân, Thượng Quan phu nhân nhất thời choáng váng.

“Biểu tỹ!”

Người thứ hai lớn tiếng gọi ngay sau đó cư nhiên lại là chủ rề thiếu niên trên ngựa, chỉ thấy hấn ngậy ra một lát, sau đó làm một hành động khiến mọi người không ai tưởng được: Lập tức xoay ngựa lại, có vẻ tính toán bỏ lại tân nương còn chưa kịp xuống xe ngựa, muốn rề những người vây xem đuổi theo cô gái áo hồng kia.

Mọi người nhất thời thẳm ồ lên, các nhạc công cũng kinh ngạc không khỏi dừng lại, Phạm Tiểu Ngư quay đầu lại vừa lúc thấy màn này giật mình tròn miệng, thiếu chút nữa thì rớt cằm.

Không phải chứ? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Phạm Đại vừa thấy mỹ nữ thành thực tên là Đàm Nhi này cứ như chuột thấy mèo, chỉ sợ trốn không kịp, mà chủ rề lúc này đáng lẽ phải cùng tân nương vào đại môn ngược lại muốn đuổi theo một biểu tỹ?

Toát mồ hôi. Chẳng lẽ đầu năm nay đã không còn thịnh hành “Biểu ca biểu muội”, mà là thịnh hành “Biểu đệ biểu tỹ”?

“Hiên Nhi!”

Thượng Quan lão gia bề ngoài hào hoa phong nhã, quát to lên lại cực kỳ có uy thế tuy rằng cũng bị chuyện bất ngờ này làm cho biến sắc, lại nhanh chóng quyết định đúng lúc quát thẳng con mình lại, đồng thời đưa mắt ra hiệu hai bên trái phải, hai gia đình ban đầu vốn đi theo bên cạnh chủ rề vội vàng kéo lại dây cương trên cổ ngựa, không hẹn mà cùng cung kính nói: “Mời công tử xuống ngựa!”

Chủ rề cố sức kéo cương, nhưng con ngựa bị hai người cùng kéo, không có cách nào nghe hấn chỉ huy, hấn cuống cuống nhìn về hướng Phạm Đại và cô gái áo hồng chạy.

“Mời tân nương xuống xe, tấu nhạc!” Thượng Quan quân gia đứng bên thấy tình hình không ổn, nhanh trí hét to một tiếng, may mắn tiếng pháo vẫn nổ duy trì không khí vui vẻ, nếu không cảnh tượng này đã có thể càng thêm xấu hổ.

Nhạc công dẫn đầu tay run run, mới phát hiện ra chính mình đã ngừng lại từ bao giờ, vội giong kèn lên, những người đánh trống khua thanh la phía sau cũng bùng tình, vội vàng rối loạn hai ba nhịp sau mới nhịp nhàng như trước.

Thượng Quan quân gia hô lớn một tiếng xong, người cũng theo đó chạy đến trước chủ rề, tỏ ra ân cần tiếp dây cương, kỳ thực lại nâng tay lợi dụng tay áo che khuất miệng, tay kia bất chấp tôn ti lên nhéo đuôi chủ rề một cái, hạ giọng nói: “Công tử, chẳng lẽ cậu muốn lão gia mất hết mặt mũi trước nhiều người như vậy sao?”

Chủ rề nhếch môi dờ ra chừng hai ba giây, rồi thình lình xuống ngựa, thi lễ với Thượng Quan lão gia và mọi người xung quanh, sau đó nhận lấy gậy xướng buộc dây tơ hồng gia đình bên cạnh đưa đến, gạt tấm màn đỏ cửa xe lên, rồi đứng một bên.

Hai hi nương vội tươi cười mang ghế hi đến, một trái một phải vén vải đỏ lên, cao giọng hô cát tường, mời tân nương xuống xe.

Phạm Tiểu Ngư nhìn Thượng Quan lão gia đứng trên bậc sắc mặt đã thoáng dịu lại, cùng với Thượng Quan phu nhân rõ ràng đang lo lắng không biết làm sao, cuối cùng dừng ánh mắt lại ở tân nương từ đang ra khỏi xe ngựa chuẩn bị bước xuống.

Tân nương từ kia không biết vì trên đầu trùm kín khăn voan hay là ngồi xe lâu quá, hay là vì động tĩnh bên ngoài mà có chút bối rối, lúc xuống xe suýt chút nữa thì giẫm vào khoảng không, thân mình yếu điệu như tơ liễu cơ hồ như sắp ngã sắp trước mặt mọi người, may mắn nha hoàn và hi nương bên cạnh đúng lúc đỡ được, mới nâng hai nhò nhẹ nhàng đặt chân lên trên thảm hồng.

“Tiểu Ngư, các con vào trước, cha đi xem Nhị thúc, đợi lát nữa trở về tìm hai đứa.” Phạm Tiểu Ngư đang cảm thấy kỳ lạ nhìn chủ rề kia giống như đi vào pháp trường, Phạm Thông không biết khi nào thì đứng phía sau nàng, lo lắng nói.

“Chờ chút, chúng ta cùng đi tìm Nhị thúc.” Phạm Tiểu Ngư vội kéo Phạm Bạch Thái chui ra khỏi đám đông.

“Các con đi làm gì? Ngoan, hai đứa trước cứ vào tiệc mừng trước, phụ thân lát nữa sẽ trở lại.” Phạm Thông nói xong, cũng không chờ Phạm Tiểu Ngư trả lời, chân dài chạy nhanh phi thân đuổi theo hướng Phạm Đại biến mất.

“...” Phạm Tiểu Ngư há miệng, lại lắc lắc đầu, vị phụ thân này của nàng sao lại ngốc như thế cơ chứ!

Chuyện vừa xảy ra, dù nghiêm túc mà nói thì cũng không thể đổ lên đầu Nhị thúc nhà nàng, nhưng nếu không phải mỹ nữ gọi là Đàm Nhi gì đó kia thấy hán, lại còn đuổi theo, chú rể nhỏ kia có lẽ sẽ không thất thố, chú rể nhỏ nếu không thất thố, vị Thượng Quan lão gia kia cũng sẽ không biến sắc mặt, Thượng Quan phủ cũng sẽ không trong ngày đón dâu trình diễn một hồi “trò vui” mất mặt.

Hiện giờ không cần phải nói, Thượng Quan phủ người ta chắc chắn là trong lòng đã vô cùng bức mình đem bọn họ liệt vào danh sách khách không được hoan nghênh, thân là cháu gái Phạm Đại, nàng dâu có thể không biết xấu hổ vờ như cái gì cũng không biết đi vào xem lễ, lại càng không nói có thể mặt dày mà vào ăn cỗ, vẫn là thức thời nhanh chóng rời đi thì hơn!

“Đông Đông, đi!” Nhân lúc tất cả mọi người vây quanh hai nhân vật chính đi vào cửa lớn, Phạm Tiểu Ngư vội kéo Phạm Bạch Thái len lén trốn sau con sư tử đá, trong lòng buồn bức muốn chết.

Không nghĩ đến một khắc trước nàng còn vô cùng vui vẻ muốn xem thử xem hôn lễ cổ đại là như thế nào, hơn nữa còn vì chuẩn bị ăn nhiều món ngon một chút mà để bụng đói trống không, không ngờ tân nhân còn chưa vào cửa liền xảy ra chuyện như thế, hại nàng không xem được bái đường, không nhìn thấy động phòng, mà một chút đồ ăn cũng chưa được đụng đến.

“Tỷ tỷ, sao chúng ta không đi theo mọi người cùng vào ạ?” Phạm Bạch Thái đơn thuần ước ao nhìn đám người vừa ào ào nói chúc mừng, vừa nhanh chóng kéo nhau vào trong, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ khó hiểu.

Tiểu Ngư ghen lời, vấn đề này... Đối với một đứa trẻ phải giải thích thế nào đây?

“Ồ... Chúng ta chờ một chút, chờ cha trở lại thì cùng đi vào.”

“Dạ.” Phạm Bạch Thái thành thật đáp, cũng không tranh cãi gì thêm, cúi đầu nhìn những mảnh giấy rơi đầy đất, dùng chân hất hất, muốn xem có còn viên pháo nào may mắn còn sót lại chưa nổ hay không.

Cổng lớn mới náo nhiệt ồn ào ban nãy rất nhanh đã yên tĩnh lại, khi người khách cuối cùng đã rào bước vào sau cánh cửa, bốn gia đình mang theo đèn lồng vội vàng vàng chạy ra, cũng chạy theo hướng hai huynh đệ và cô gái áo hồng, chắc là người của Thượng Quan phủ phải đi tìm kiếm đây.

Mỹ nữ Đàm Nhi kia rốt cuộc là có quan hệ gì với Phạm Đại nhỉ? Phạm Đại tại sao vừa thấy người ta liền chạy? Xem Đàm Nhi này bộ dáng cũng rất xinh đẹp! Bất quá nàng mặc dù còn trẻ tóc kiểu cô nương chưa lấy chồng, nhưng nhìn tuổi thực lại tựa hồ không phải nhỏ.

Chẳng lẽ nàng và Phạm Đại đã từng có hôn ước, nhưng vẫn chưa thành thân, cho nên hôm nay thấy Phạm Đại mới kích động như vậy? Nếu không, nhất định là Phạm Đại làm chuyện gì chọc ghẹo mỹ nữ nhà người ta, chẳng lẽ là nhìn lên người ta tắm rửa?

Phạm Tiểu Ngư trong đầu cứ chuyển lại chuyển những ý nghĩ kỳ lạ, giết thời gian, nhưng trước khi tìm được Phạm Đại, suy đoán gì chẳng nữa thì cũng chỉ là có thể mà thôi, hơn nữa cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Tỷ như: Bây giờ nàng đột nhiên cảm thấy rất đói!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 25: Chạy trốn như gió cuốn

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, đệ đói, chúng ta có thể vào ăn trước không ạ?”

Không hổ là chị em ruột, Phạm Tiểu Ngư mới có cảm giác dạ dày biểu tình thì phía cái bụng nhỏ của Phạm Bạch Thái cũng truyền đến tiếng rột rột, hương thơm mê người của đủ loại món ngon vượt qua bức tường cao, không ngừng lan tỏa ra không khí, chui vào mũi hai người, càng làm họ đói đến khó chịu.

“Đông Đông ngoan, chờ thêm chút nữa được không?” Phạm Tiểu Ngư vượt vượt đầu Đông Đông, chủ nhân trước của trang viên này thích yên tĩnh, diện tích đất lại rộng, nhà khác gần nhất cũng cách đây những hai ba dặm, nàng bây giờ dù trong người có tiền cũng không mua được đồ ăn.

“Dạ.” Phạm Bạch Thái ngoan ngoan gật gật đầu, lại cúi xuống tìm pháo.

Phạm Tiểu Ngư nghiêng đầu nhìn phía cửa lớn Thượng Quan phủ, lại nhìn hai đèn lồng càng lúc càng sáng lên trong bóng tối dần buông, nhìn quanh bốn phía, cảm thấy với loại đầu óc người trời của Phạm Thông, chỉ sợ hai đứa có đợi thêm cũng không phải là cách, trời càng lúc càng tối, đợi lát nữa thì ngay cả đường về nhà cũng sẽ không nhìn thấy rõ.

Nhớ đến thể chất đi mười dặm đường cũng dễ dàng của mình, Phạm Tiểu Ngư quyết định quay lại tiểu trấn một chuyến.

“Đồng Đông, đệ ngoan ngoan chờ ở đây, tỷ tỷ lên trần trên xem, nếu cha trở lại, hai người hãy lên trần trên tìm ta. Nói cách khác, dù thế nào đệ cũng phải đứng ở đây không được đi đâu hết, biết không?”

“Biết ạ.” Phạm Bạch Thái khó hiểu nhìn Tiểu Ngư, nhưng vẫn gật gật đầu.

“Ngoan, tỷ tỷ nhất định sẽ nhanh chóng quay lại.” Phạm Tiểu Ngư dặn nó nhìn thấy người lạ thì núp ra phía sau con sư tử đá xong, lập tức rảo bước chân chạy đi hướng tiểu trấn.

Gió xuân còn lạnh buốt vù vù thổi lật phát vạt áo rộng thùng thình của Tiểu Ngư, nhất thời rùng mình nổi da gà, nhưng chạy một lúc, thân thể dần dần nóng lên, Tiểu Ngư đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ.

Thân thể nàng hình như đột nhiên trở nên nhẹ nhàng hơn, mỗi bước chạy, mỗi lần phất tay đều kỳ dị như tự có ý thức, mũi chân chỉ cần nhẹ nhàng điểm xuống đất đã như có thể nhảy lên cao hơn, ngay cả hơi thở vốn nên hỗn hển cũng như hòa hợp với gió mạnh tạt qua mặt, không chút khó khăn nào, tựa như... tựa như nàng là một con chim vốn sinh tồn trên không trung, chỉ cần thoải mái vẫy hai cánh là có thể tự nhiên bay lượn.

Loại cảm giác này, thật sự là ngạc nhiên đến không nói ra lời, lại mang theo một loại vui sướng đầy thỏa mãn không cách nào tả được, cứ như mặc kệ đáy lòng có bao nhiêu không vui hay phiền muộn đều có thể vứt bỏ, để gió cuốn đi.

Khinh công... Trong đầu Tiểu Ngưu tự động hiện ra từ này, trước mắt như xuất hiện những hình ảnh phiêu phiêu như tiên kiếp trước từng xem trên phim, lập tức trong lòng tràn đầy kinh ngạc cùng vui sướng, nhất thời không còn nhớ rõ đến cái bụng đang rỗng nữa, chỉ toàn tâm toàn ý cảm thụ, chạy, chạy mãi, giống như nàng chính là gió, gió cũng chính là nàng.

Ngay lúc Tiểu Ngu cảm thấy mình vừa lĩnh hội ra một chân lý, những ánh đèn hắt ra từ dãy nhà nối tiếp nhau chợt hiện ra trước mắt.

Phạm Tiểu Ngư ngạc nhiên dừng chân lại, quay đầu nhìn hoàng hôn đang buông xuống, hơi khó tin mình lại đến tiểu trấn nhanh như vậy, hơn nữa hơi thở vẫn đều đều như trước!

Aaaaaa! Nàng yêu cảm giác này chết mất!

Tiểu Ngư đứng nguyên tại chỗ, đang muốn cao giọng hét to một tiếng, nhìn không được càng lúc càng vui vẻ tươi cười chạy về hướng nhà bác Lữ gái.

...

Trên đường trở về, tuy trong lòng Tiểu Ngưu vẫn ôm cáo con Bối Bối, nhét thêm mấy cái bánh bao, trên tay còn cầm theo một chiếc đèn lồng nhưng vẫn không chút ảnh hưởng đến hiệu quả thần kỳ của khinh công vừa khám phá ra ban nãy.

Hiện giờ sắc trời tuy đã tối nhưng vẫn có thể thấy rõ đường dưới chân, Tiểu Ngư không thấp đèn lồng lên miễn cho chạy trên đường không cẩn thận làm nó cháy mất, đợi đến chỗ trước sau đều không có người, sung sướng vì phát hiện ra thân thể này còn tinh thông thứ tuyệt diệu như thế, Phạm Tiểu Ngư không nhịn được nữa hét to một tiếng, giọng lạnh lạnh pha lẫn non nớt vang xa trên sơn đạo yên tĩnh, phía núi xa xa còn âm âm vang lại, giống như đang nói năng không chỉ có một mình.

“Tiểu Ngư?” Tiểu Ngư vừa nhin không được cảm xúc hưng phấn hết lên một tiếng, phía trước liền truyền đến tiếng gọi quen thuộc của Phạm Thông, chỉ trong chớp mắt, Phạm Thông cũng Phạm Bạch Thái trên lưng hiện ra trước tầm mắt nàng, người còn chưa đến gần đã vừa mừng vừa sợ hỏi: “Con đã có nội lực rồi?”

Nội lực? Tiểu Ngư ngân ra, hần nói nội lực là điều nàng mới phát hiện ra sao?

“Tỷ tỷ.” Phạm Bạch Thái ở trên lưng Phạm Thông vẫy tay nhỏ bé chào nàng.

“Đồng Đông, tỷ tỷ mua cho đệ bánh bao nè.” Nhìn thấy đệ đệ bảo bối, Tiểu Ngư đầu tiên liền nghĩ đến nó còn đang đói bụng, vội buông đèn lồng trước, đem bánh bao qua.

Phạm Thông nhanh chóng đặt Phạm Bạch Thái xuống, nắm lấy tay phải nàng, ngón tay chuẩn xác đặt lên mạch đang đập của nàng, ngưng thần trong chốc lát, sau đó cười ha ha: “Tốt quá rồi, tốt quá rồi!”

“Cái gì tốt quá?” Tiểu Ngưu giết tay ra, cầm lấy bánh bao Phạm Bạch Thái đưa cho cắn mạnh một miếng, làm bộ như không hiểu nói, trong đầu đã vui sướng thêm gấp mấy lần.

Khi Phạm Thông vừa đề trên mạch của nàng, nàng rõ ràng cảm giác được có một dòng nhiệt khí thanh mảnh luồn sâu vào trong mạch máu, thần kỳ hơn nữa là, thân thể của hắn tựa hồ cũng có một cảm giác ấm áp dào dạt chuyển động.

“Nôi lực đó, con gái bảo bồi, là nôi lực đó!” Phạm Thông kích động ôm chầm Tiểu Ngưu chặt vào lòng.

“Ồ...” Bất ngờ không kịp đề phòng, Tiểu Ngư suýt nữa thì bị một miếng bánh bao làm cho nghen cổ, vội theo bản năng kháng cự lại.

Nam nữ thụ thụ bất thân, mặc dù thân thể này của nàng là con gái của người đàn ông trước mắt này, nhưng tâm lý nàng vẫn là một người phụ nữ thành thực xa lạ được không? Ngày đó khi nàng tỉnh lại, bị hai nam nhân mừng như điên đại lấy danh nghĩa kiểm tra giờ trò sờ loạn một trận đã khiến người ta ☐ lấm rồi, giờ sao có thể để hấn lại – phi – lễ nữa chứ!

“Này, cha đừng có – động tay – động chân...” Tiểu Ngự dùng hết sức mới đẩy ra được Phạm Thông như động dục, cảnh giác lùi lại hai bước, hung hăng trừng mắt hấn, “Nói chuyện thì nói chuyện, ôm cái gì mà ôm?”

“Hi hi...” Phạm Bạch Thái bên cạnh vừa cắn bánh, vừa nhin không được cười đùa nhìn cha và tỷ tỷ, không hiểu tại sao phụ thân chỉ ôm tỷ tỷ chút thôi, tỷ tỷ lại phản ứng mạnh như thế.

“Hắc hắc...” Phạm Thông căn bản không biết Tiểu Ngự suyết nữa thì đem lão cha hấn liệt vào cùng nhóm với sắc lang, không chút để tâm sờ sờ đầu, lúc này mới cười ngây ngô giải thích: “Con gái bảo bối, con không biết đâu, cha và Nhị thúc con đã trông đợi ngày này từ rất nhiều năm trước rồi.”

“Con mới chín tuổi.” Tiểu Ngự quay đầu xem thường, thuận tiện hung hăng ngoạm một miếng bánh.

“Cha biết, ý của cha là, con gái bảo bối trước kia luyện võ cũng chính là ngoại công, bởi vì... bởi vì...” Phạm Thông có chút cà lăm.

“Bởi vì trước kia con bị ngốc.” Phạm Tiểu Ngự lại liếc mắt xem thường.

“Hắc hắc, không phải, con gái bảo bối, con không phải ngốc, con chỉ là có vài thứ này nọ không thể hiểu hết thôi.” Phạm Thông cuống quýt giải thích.

“Bớt nói nhảm đi, vậy hiện giờ thì sao? Trước kia nếu như con không có cách nào hiểu được nội công tâm pháp, theo lý thuyết hẳn là con không luyện qua, vậy tại sao đột nhiên còn có nội lực gì đó?”

“Nội lực này cũng không phải chính con luyện ra, mà hẳn là lần đó cha và Nhị thúc đã thông hai mạch Nhâm Đốc cho con vô ý lưu lại, đi, chúng ta về nhà trước, cha từ từ giải thích cho con nghe.” Nhắc đến lý luận võ học, Phạm Thông nhất thời thoát không còn khờ si như trước nữa, giảng nhất nhất ra từng chi tiết.

Tiểu Ngự nhún vai, được rồi, lý luận võ học khóa thứ nhất, bắt đầu.

Về phần túi com gặp chuyện chỉ biết chạy trốn kia, lười quản hấn, hừ!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 26: Chú rể còn hơi sữa

Trên đường về nhà, Tiểu Ngự vẫn còn chìm đắm trong vui sướng mới khám phá ra ưu điểm lớn của thân thể này, hơn nữa vì mỗi lần thời gian mũi chân chạm đất đều rất ngắn, độ gập ghềnh của đường núi vô tình giảm đi rất nhiều, đi đường nhanh như bay.

Phạm Thông vẫn giữ nguyên nụ cười, công Phạm Bạch Thái không nhanh không chậm theo sát bên cạnh nàng, còn cầm đèn lồng chiếu sáng cho nàng, hẳn đã là cao thủ từ lâu, cho dù chạy nhanh cũng vẫn có thể giữ cho ngọn nến trong đèn được ổn định, tự nhiên là không cần lo lắng đến vấn đề đèn bị cháy, hơn mười dặm đường núi lập tức như ngắn lại một nửa.

Về đến nơi, trong nhà tối om, hai gian phòng nhỏ chỉ cần nhìn quét qua một cái đã không lọt được gì, Phạm Đại cũng không trở về như bọn họ tưởng.

Tiểu Ngự lúc này mới hỏi Phạm Thông chuyện xảy ra hôm nay, Phạm Thông lại lắc đầu tỏ vẻ chính mình cũng không biết Phạm Đại quen biết vị cô nương kia lúc nào, càng không biết giữa bọn họ có quan hệ gì, lúc đó hẳn cũng không đuổi kịp Phạm Đại, sau tìm xung quanh cũng không thấy nên đành trở về tìm hai chị em trước. Bất quá, coi mặt Phạm Thông cũng không có vẻ gì lo lắng cho Phạm Đại, giống như trước kia Phạm Đại cũng đã từng rước không ít họa.

Nếu Phạm Thông đã không thêm đề ý, Tiểu Ngự tự nhiên cũng lười quản, dù sao nóng nảy cũng không có tác dụng gì, hơn nữa với bản lĩnh của Phạm Đại, Đàm Nhi cô nương kia phỏng chừng cũng không làm gì được hấn, quả thật không cần thiết phải nghĩ nhiều, nếu hai người họ thật sự là đôi tiểu oan gia, vậy thì càng không cần lăm chuyen.

Mấy cha con vô tâm vô phế đun nước nóng tẩy rửa chút ít rồi chuẩn bị đi ngủ, chỉ có mỗi Phạm Bạch Thái bảy tuổi còn lo lắng một hồi lâu cho thúc thúc, nhưng nó còn bé chân ngắn, lại không có chút võ công nào, lo lắng đến đâu cũng không thể giúp gì, đành theo mọi người đi ngủ.

Cả nhà ngủ đến bình minh, vừa thức dậy đã thấy sắc trời âm u, trong sơn cốc cũng mịt mù trắng xóa, thì ra mưa phùn đã rơi không biết từ khi nào, khiến trước sân đã ướt thành bùn đất.

Tiểu Ngự rời giường nấu ít com, nhưng bữa sáng ăn xong rồi cũng vẫn chưa thấy bóng dáng Phạm Đại trở về.

Phạm Thông trầm ngâm một chút, nhắc cái bàn duy nhất trong nhà gọn qua một bên, nói: “Cha đưa Đồng Đồng đi học trước, sau đó đi tìm Nhị thúc, con

ở nhà bắt đầu luyện lại công phu cơ bản đi.”

Nói xong, làm mẫu cho Tiểu Ngư mấy tư thế trung bình tấn cùng với vài đường quyền linh tinh cho Tiểu Ngư luyện tập.

Trong suy nghĩ của Tiểu Ngư, nàng đã sớm là một người trưởng thành, đương nhiên biết đạo lý muốn xây nhà cao tầng trước hết phải có nền móng vững chắc, hơn nữa từ hôm qua sau khi khai quật ra khả năng khinh công, lại nhớ lại trước đó tai thính đến mức có thể nghe được mấy lời nói thầm của tiểu chính thái và nha hoàn của nó, nàng lại càng thêm hứng thú với thân thể này, hiện tại vừa lúc nên thử đi sâu tìm hiểu một chút. Kỳ thật nếu không phải vì trời mưa, nàng còn muốn ra ngoài chạy một vòng, nhìn xem chính mình rốt cuộc có thể chạy một hơi dài bao xa nữa!

Ngay lúc Tiểu Ngư thành thật ổn định đứng yên giữ nguyên tư thế trung bình tấn, khoảng hai giây lại đếm một lần, khi đếm tới chú cừu non thứ một ngàn năm trăm năm mươi bảy, hình như đột nhiên nghe thấy bên ngoài có động tĩnh gì đó.

Là Phạm Đại đã trở về rồi sao?

Tiểu Ngư vội đứng thẳng dậy nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy một bóng người chạy đến nhà mình, nhưng vừa nhìn rõ liền giật mình ngạc nhiên.

Người đến không ngờ lại là đại danh đỉnh đỉnh khốc tân lang mới thành thân hôm qua, hơn nữa lại chỉ có một người.

“Biểu tỷ!”

Chỉ thấy chú rể thiếu niên này bước chân không dừng lại chạy thẳng tới, còn chưa chờ Phạm Tiểu Ngư kịp phản ứng lại đã như gió cuốn vọt thẳng vào nhà, nhìn trái nhìn phải không thấy ai, lại như con gió ào vào phòng bếp, cái loại tác phong công khai bá đạo xông thẳng vào nhà người khác này lập tức khiến Tiểu Ngư sinh ra phản cảm mãnh liệt. Nhưng nàng còn chưa kịp nói gì, chú rể thiếu niên đã đứng thẳng trước mặt nàng, trừng mắt hỏi: “Biểu tỷ ta đâu?”

Biểu tỷ? Vừa đến đã lục soát khắp nhà người ta, chẳng hiểu tại sao lại hỏi nàng biểu tỷ đâu, kỳ lạ, nàng chẳng lẽ phải biết biểu tỷ hần là ai sao?

Tiểu Ngư tức giận mím cười nhìn lại, thật sự là cái đồ thần kinh, mới ngày tân hôn đầu tiên, vút vọt trong chốn không để ý đến, lại muốn đến cái nhà nghèo túng rách nát này của nàng làm loạn một hồi tìm cái gì mà biểu tỷ, nếu bất mãn với cuộc hôn nhân này, sao không dứt khoát đào hôn đi, hai chân chạy nhanh như thế ai có thể tìm thấy hần? Đã bái đường thành thân rồi, ngay hôm sau đã vút tân nương qua một bên, đây là cái loại đàn ông gì vậy?

À, không, tên này căn bản còn chưa tính là đàn ông, nhiều lắm chỉ là một thằng nhóc miệng còn hơi sữa mà thôi, nghe nói có nhiều đứa con trai nhà giàu đã lớn rồi còn có thói quen uống sữa mẹ, nói không chừng thằng nhóc này thật đúng là chưa cai sữa đâu! Tiểu Ngư ác liệt tưởng tượng, nếu hiện giờ nàng có phân nửa tuổi hay khả năng của cha và Nhị thúc, nàng sẽ một cước đá bay tên kia ra khỏi cửa.

“Thì ra chỉ là một đứa ngốc.” Chú rể thiếu niên nào biết Tiểu Ngư đã chửi rủa đầy bụng, thấy nàng cười mà không đáp lại, đôi mày kiếm lăm lăm tắm bụi nước mưa li ti nhất thời nhú lại, tự lẩm bẩm: “Kỳ lạ, nhà Phạm Đại kia rõ ràng ở đây, biểu tỷ một đêm chưa về, còn có thể đi đâu nữa?”

Đứa ngốc? Nàng còn chưa tỏ phản ứng gì với tên điên này, liền gắn ngay cho nàng danh hiệu đồ ngốc, được, được lắm! Nàng thật muốn xem tên điên này muốn làm cái gì với đồ ngốc đây?

Tiểu Ngư dứt khoát im lặng không nói gì đứng trước cửa sổ, nhìn thiếu niên tóc dài hoa phục đều ướt quá nửa vẫn bất chấp mưa phùn loạn đảo vòng quanh trước sau nhà mấy lượt, trong lòng rất nhanh đã suy đoán được tình huống đại khái trước mắt.

Xem ra hôm qua mỹ nữ Đàm Nhi kia đuổi theo Nhị thúc nàng còn chưa trở về, cho nên thằng nhóc còn hơi sữa rõ ràng là ái mộ biểu tỷ nhà mình kia mới có thể lòng như lửa đốt đi tìm. Bất quá, nhìn dáng vẻ hần ngay cả tùy tùng cũng không dẫn theo thế này, không cần nói cũng biết nhất định là hần giấu Thượng Quan lão gia lên chuồn ra ngoài.

Hiện giờ nàng thật sự tò mò, mỹ nữ kia đuổi theo một đêm, rốt cuộc là đuổi kịp Phạm Đại hay không? Nếu đuổi kịp... Đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ...A... Tình hình này có vẻ ái muội ghê, nếu như không đuổi kịp... Nghĩ đến đây, Tiểu Ngư không khỏi lại nhìn thời tiết bên ngoài, bắt gặp có chút thông cảm.

“Ê, tiểu nha đầu, thúc thúc ngươi đâu?” Chú rể thiếu niên quanh quẩn nửa ngày vẫn không phát hiện ra điều gì, đành đem hy vọng đặt lên người Tiểu Ngư.

Ê? Lại còn tiểu nha đầu? Sao cái đám công tử này đều ra cái vẻ cao cao tại thượng như vậy nhỉ, giống như nàng so với đám kiều căng ngạo mạn bọn hần thấp hơn mấy bậc tiến hóa? Phạm Tiểu Ngư trong lòng nhất thời càng thêm chán ghét, ngoài mặt lại bắt chước vẻ mặt của hần, cũng trừng mắt nói: “Ê, tiểu nha đầu, thúc thúc ngươi đâu?”

Vừa đến đã bảo nàng là đồ ngốc, có vẻ như tên nhóc chưa dứt sữa này nếu không phải không biết chỉ số thông minh hiện tại của nàng, thì chính là một tên cực kỳ am hiểu thuật đoán mò, hiện giờ nàng là một đứa trẻ, trẻ nhỏ không chấp nhận thiệt thòi trước mắt, không thể công khai đối đầu với kẻ điên, đơn giản trừu đùa hần trước tạm hết giận, sau còn phải tìm cách phản công lại nữa.

Phạm gia nàng nhà tranh tuy rằng cũ nát tồi tàn, nhưng tốt xấu gì cũng là nhà của nàng, không phải tùy tiện người nào cũng có thể chạy tới chạy lui.

A? Chú rể thiếu niên ngây người một chút, đầu mày nhíu càng sâu: “Thì ra thật sự là đồ ngốc.”

Tiểu Ngư cũng bắt chước nhíu mày: “Thì ra thật sự là đồ ngốc.” Kỳ thật nàng thực sự rất rất muốn đổi cái từ “ngốc” thành từ “điên”.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 27: Thế giới vì có ngu ngốc mà trở nên tươi đẹp

Chú rể thiếu niên há miệng không nói gì, tức giận đến quay đầu bỏ đi.

Phạm Tiểu Ngư đang chuẩn bị lấy ánh mắt xem thường mà đưa tiễn, chú rể thiếu niên đột nhiên xoay người lại, khóe miệng nhếch lên, khuôn mặt lại cứng ngắt vô cùng, cứ như có cánh tay vô hình nào đó đang tự ý kéo vẹo cơ mặt của hắn, gắng gượng cổ nặn ra một vẻ mặt có tên gọi là “tươi cười”.

“Tiểu muội muội, muội nhìn xem, có biết đây là cái gì không?” Chú rể thiếu niên lục lợi ngực rồi lại lục lợi tay áo, cuối cùng từ bên hông lôi ra một miếng bạch ngọc trong suốt xinh đẹp, đưa đưa trước mặt Phạm Tiểu Ngư, tự cho rằng đã dùng giọng điệu hết sức thân thiện.

Nhìn miếng ngọc bội có sợi dây tua màu đỏ cờ rủ xuống, Tiểu Ngư đột nhiên cảm thấy cảnh này quen quen.

Được rồi, đám có tiền bọn các người đều thích động chuyện gì cũng đem tiền đem ngọc đến câu dẫn người nghèo như nàng đây, vậy thì nhận miếng ngọc bội này coi như đền bù cho việc người này xông loạn nhà riêng đi!

Tiểu Ngư trừng mắt nhìn, giấu đi chút giảo hoạt sâu trong mắt, nhìn thẳng miếng ngọc bội, thuận theo tự nhiên nhận lấy vai đồ ngốc, ngoan ngoãn trả lời: “Cục đá màu trắng.”

Ack... chú rể thiếu niên vẻ mặt nhất thời càng thêm cứng ngắt.

Tiểu Ngư trong lòng cười thầm, tiếp theo lại bổ sung một câu: “Cục đá rất đẹp.”

“Đúng, là một cục đá rất đẹp.” Chú rể thiếu niên hiển nhiên là chịu đựng tức giận, dụ dỗ tiếp: “Muội có thích không?”

Tiểu Ngư nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Thích, có thể đem chơi.”

“Vậy muội muốn có nó không?”

“Muốn.” Câu này thực ra là nói rất thật lòng, Thượng Quan phủ có tiền như vậy, chú rể thiếu niên này lại là con trai độc nhất của nhà Thượng Quan, thứ đeo trên người không phải đồ tốt mới là lạ, nếu có thể lấy được miếng ngọc này về tay, ít nhất giá trị cũng phải mấy chục thậm chí mấy trăm lượng bạc chứ?

“Tốt lắm, nếu muội có thể ngoan ngoãn trả lời đại ca ca mấy câu hỏi, đại ca ca sẽ đem cục đá rất đẹp này tặng cho muội.”

“Thật sự?”

“Đương nhiên là thật.”

Tiểu Ngư cắn đầu ngón tay một chút, làm bộ như do dự, sau đó ngoài dự đoán của chú rể thiếu niên mà lắc lắc đầu: “Ta không muốn nữa.”

Chú rể thiếu niên cuống lên: “Sao muội lại không muốn nữa?”

Tiểu Ngư nói cộc lốc: “Cha ta nói, không thể tùy tiện lấy thứ gì của người khác.”

Chú rể thiếu niên hơi kinh ngạc, nói: “Muội không phải sợ, đây là đại ca ca tự nguyện tặng cho muội, cha muội sẽ không mắng.”

Tiểu Ngư lùi lại từng bước, sợ hãi lắc lắc đầu: “Lần trước Lí bá bá cho Tiểu Ngư đồ ăn ngon, cha nói Tiểu Ngư ăn trộm, đánh mông Tiểu Ngư rất đau.”

Nhà Thượng Quan và tiểu chính thái chỉ đi ngang qua kia không giống nhau, cả tòa trang viên to tướng của người ta sừng sững tọa ở đó, nếu biết nàng chiếm đoạt ngọc bội quý giá của tiểu công tử nhà Thượng Quan, vậy thì phiền toái có thể rất lớn. Nàng tham quý tham tài, nhưng yếu tố đầu tiên là đường lui phải xếp đặt ổn thỏa trước đã, tuy rằng luôn tính toán như vậy rất mệt, nhưng trên đời tiện nghi nào có thể dễ dàng kiếm được chứ, cho dù có là tiền rơi trên mặt đất cũng phải cúi người xuống mới có thể nhặt được vào tay cơ mà!

Chú rể thiếu niên hẳn là rất không hiểu biết về giao tiếp với trẻ nhỏ, lại càng không quen nói chuyện với một đứa dù “ngu” rồi lại “ngu” như Phạm Tiểu Ngư đến rút cả gân mặt, trên mặt rõ ràng bày ra vẻ không kiên nhẫn, miệng lại muốn khẩu thị tâm phi cam đoan các kiểu, nhưng Phạm Tiểu Ngư vẫn chỉ lắc đầu, khiến một lúc sau hắn không còn nhẫn nại nổi nữa, rốt cuộc nổi giận hung dữ nói: “Vậy người muốn thế nào mới chịu tin đây hả?”

Phạm Tiểu Ngư hợp thời bày ra vẻ mặt sợ hãi, có điều kỹ xảo của nàng còn chưa được hoàn hảo, mắt ngập đầy nước không phải muốn chảy ra là chảy, đành làm bộ sợ hãi liên tục lùi lại mấy bước, sau đó cố ý không cẩn thận va đổ phải bút mực và xấp giấy Tuyên Thành hôm trước mới mua cho Đồng Đông, danh chính ngôn thuận che khuất đôi mắt oa oa khóc lớn, cũng nhanh chóng vụng trộm bôi nước miếng lên khóe mắt.

Chú rể thiếu niên vốn muốn lấy ngọc bội dụ dỗ Tiểu Ngư nói ra Phạm Đại đi đâu để nhanh chóng tìm được biểu tỳ yêu quý của mình, không ngờ phí công nửa ngày trời vẫn chỉ tắc tị ở giai đoạn hỏi Tiểu Ngư đồng ý hay không đồng ý trao đổi, một câu cũng chưa hỏi được, tâm tình quả thực phiền muộn chết, nào còn chú ý đến Tiểu Ngư khóc thật hay khóc giả vờ nữa.

Đôi mày anh tuấn nhũn chặt, hần liền cúi xuống nhặt bút mực giấy dưới mặt đất lên, đổ ít nước trà trên bàn vào, mài mài vài cái, sau đó dưới ánh mắt “hiếu kỳ” của Phạm Tiểu Ngư đại bút vung lên viết mấy câu, lại lấy ra trong túi tiền một con dấu, thò một tiếng đập phịch xuống.

So với tìm được biểu tỳ, một miếng ngọc bội nho nhỏ hần căn bản không đặt vào mắt.

“Nào, đây là giấy cam đoan đại ca ca tuyệt đối không lừa gạt muội, cha muội về nhà nhìn thấy sẽ không đánh muội.” Chú rể thiếu niên chỉ vào trên bàn nói, “Bây giờ thì muội có thể trả lời câu hỏi của ta chứ?”

“Giấy cam đoan?” Tiểu Ngư trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc xem trái xem phải xem trên xem dưới, đáy lòng đã sớm cười đến nở hoa, tên ngốc này, vậy mà thật sự viết giấy cam đoan, hứa hẹn đem ngọc bội tặng cho Phạm Tiểu Ngư, còn nói là vĩnh viễn không hối hận.

“Đúng, có thứ này, cha muội tuyệt đối sẽ không đánh muội, còn khen muội là giỏi nữa đấy!”

“Ừm!” Phạm Tiểu Ngư mặt mày hớn hờ gật mạnh đầu.

“Tốt lắm, bây giờ muội nói cho đại ca ca, muội có biết thúc thúc ở đâu không?” Chú rể nhỏ cuối cùng cũng ra câu hỏi thứ nhất, lại sơ ý bỏ qua vẻ sung sướng từ sớm trong giọng nói ngây thơ của Phạm Tiểu Ngư.

“Thúc thúc ta...” Phạm Tiểu Ngư lần này thật ra cũng thực sự lo lắng nên trả lời thế nào cho phải.

“Nói cháu biết.” Đúng lúc Phạm Tiểu Ngư chuẩn bị dùng một chỗ nào đó tùy tiện lừa cho chú rể thiếu niên đi tìm, một thanh âm rất nhỏ đột nhiên lọt vào tai nàng.

Phạm Đại? Phạm Tiểu Ngư trong lòng kinh ngạc, nhưng trên mặt lại nhanh chóng quyết đoán gật gật đầu: “Ừm, ta biết.”

“Hần ở đâu?” Chú rể thiếu niên mừng rỡ giọng cao lên.

“Nói ta ở Mai Gia Loan, rồi lại nói cho hần nữ nhân kia cũng ở đó.”

Phạm Tiểu Ngư không vội trả lời, cố ý tiến lên mấy bước, ánh mắt chăm chăm nhìn vào ngọc bội trong tay hần, cũng khéo léo chắn giữa chú rể và cái bàn đặt tờ giấy cam đoan, sau đó sợ hãi giờ cánh tay nhỏ bé.

Chú rể thiếu niên không chút do dự đem ngọc bội bỏ vào bàn tay nhỏ của nàng.

“Lúc sáng sớm, thúc thúc dẫn theo một đại tỳ tỳ rất xinh đẹp, nói muốn đến một nơi có thật nhiều thật nhiều hoa mai.” Phạm Tiểu Ngư hài lòng thu tay lại, vô cùng ngoan ngoãn nói, thuận tiện bịa chuyện, “Tiểu Ngư cũng muốn đi, nhưng thúc thúc không cho ta đi.”

“Nơi có thật nhiều thật nhiều hoa mai là nơi nào?” Chú rể thiếu niên vội kêu lên, nghe nói là Phạm Đại dẫn biểu tỳ cùng đi, trên mặt rõ ràng là tràn ra vẻ ghen tuông.

“Chính là nơi có thật nhiều thật nhiều hoa mai đó.” Phạm Tiểu Ngư giả ngu, bất quá vẫn là có lòng tốt chỉ cho hần một con đường sáng: “Trong thôn các thúc thúc bá bá đều biết mà.”

Lời còn chưa dứt, chú rể thiếu niên đã xoay người vội vàng chạy ra cửa, vọt vào trong làn mưa phùn trắng xóa.

Hần vừa rời đi, Phạm Tiểu Ngư lập tức cất tờ giấy cam đoan có con dấu kia, lại nhìn lại ngọc bội trong tay, mặt mày toàn bộ cười tươi như hoa.

Kỳ thật, nàng dùng là loại kỹ xảo diễn xuất vụng về đến không thể vụng về hơn được nữa, bất quá sự thật chứng minh, trên thế giới đúng là có một loại người gọi là ngu ngốc, vui vẻ khom lưng chấp tay cầu người khác nhận lấy tài vật vốn đang thêm đến nhỏ dần, tiêu chính thái ngày đó như thế, chú rể nhỏ hôm nay cũng vậy. Bất quá, thế giới của nàng lại đúng là vì đám ngu ngốc này mới trở nên đẹp hơn, ngũ lượng bạc là gì chứ, miếng ngọc bội này mới thực sự là món hời lớn nha!

“Hắc hắc, Tiểu Ngư, món lời to thu được hôm nay thúc thúc cũng nên được một phần chứ?” Phạm Tiểu Ngư chỉ cảm thấy ngoài biển mưa một con gió ủa đến, Phạm Đại đã cười hi hi bước vào cửa, đầy mặt mũi đầu tóc đều ẩm ướt vì mưa.

“Đàm Nhi gì đó kia đâu?” Phạm Tiểu Ngư cất ngọc bội vào trong ngực áo, hỏi thẳng: “Nàng rốt cuộc là người nào của thúc? Tại sao vừa nhìn thấy thúc liền đuổi theo? Tại sao thúc vừa nhìn thấy nàng liền bỏ chạy? Hiện giờ nàng đang ở đâu rồi?”

Q.1 - Chương 28: Tình sử của Phạm Đại

“Chuyện kể...” Phạm Đại chuẩn bị pha trò.

“Ta không muốn nghe truyện cổ, ta muốn nghe nói thật.” Phạm Tiểu Ngư kéo ghế qua, dù bận vẫn ung dung triển khai tư thế chuẩn bị trường kỳ nghe kể chuyện.

Nàng là người hiểu lý lẽ, chuyện ngày hôm qua quả thật là ngoài ý muốn, Phạm Đại cũng không phải cố ý hại bọn họ không được ăn tiệc cưới, có điều sự tình nguyên nhân lẫn diễn biến thế nào nàng phải hỏi cho rõ, bởi vì chuyện trước mắt rõ ràng không đơn giản, Phạm Đại tuy nói đã là người trưởng thành, chuyện của hắn chính hắn có thể phụ trách, nhưng hắn là một thành viên của Phạm gia, nàng lại là người quản lý cả nhà này, không thể không hỏi.

Huống chi, nàng quả thật cũng vô cùng tò mò, tưởng tượng một chút, cô nam quả nữ, đêm hôm khuya khoắt, một đêm chưa về, chuyện bát quái thế này khiến người ta nhiệt huyết sôi trào đến cỡ nào a... Khụ khụ...

“Ta... ta không biết phải nói từ đâu nữa.” Phạm Đại có chút phiền não vô vô đầu, ngồi xuống bên kia bàn.

“Vậy đầu tiên thúc nói cho ta biết ngày hôm qua các người sau lại thế nào?” Phạm Tiểu Ngư nghĩ một chút, hỏi.

Phạm Đại run lên một hồi, thở dài nói: “Lúc ấy ta vừa thấy nàng liền bỏ chạy, không ngờ nàng lại lập tức đuổi theo, còn uy hiếp ta nói nếu ta còn chạy nữa, nàng sẽ dùng cây trâm đâm vào cổ mình, ta chỉ có thể dừng lại.”

“Nhưng cha lập tức đuổi theo sau mà, sao cha không thấy hai người?”

Mặt Phạm Đại hiện lên một vết đỏ ửng khả nghi: “Chúng ta trốn ở một bên, cha cháu không phát hiện, chạy thẳng lên phía trước.”

“À~...! Thế còn sau đó?”

Phạm Tiểu Ngư ái muội kéo dài giọng, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh: Sau bụi cây rậm rạp nào đó, Phạm Đại đang đứng sau tiểu mỹ nhân, một tay bưng kín cái miệng nhỏ của nàng, một tay ôm chặt lấy eo nàng, đang vẽ mặt lo lắng và cảnh giác nhìn Phạm Thông chạy qua bên ngoài, mà tiểu mỹ nhân trong lòng hắn, quả thực là vẽ mặt ngượng nghịu đầy ấp xuân tình, chỉ hận không thể vĩnh viễn dựa vào lòng hắn như vậy...

“Khụ... sau ta lại sợ quanh đó nhiều người, nếu như bị người nhìn thấy, đối với danh dự cô nương người ta không tốt, liền đưa nàng rời khỏi Thượng Quan phủ.

“Chuyện này ta biết, ta muốn hỏi hai người sau đó đi đâu? Có làm gì gì đó không?”

“Chúng ta cái gì cũng chưa làm!” Phạm Đại lập tức miễn cưỡng nhảy dựng lên.

“Thúc thúc thân ái, hai người chính là ở bên nhau suốt một đêm đó, đủ để vượt qua... Ta tính xem... Đủ sáu canh giờ, ta không tin hai người cái gì cũng chưa làm” Phạm Tiểu Ngư thì ác cười nói: “Hơn nữa đêm qua trời còn mưa, các người lại làm sao mà tránh được mưa đây nhỉ?”

Phạm Đại trên người tuy có chút ẩm ướt, nhưng không phải ướt sũng, có thể thấy mới bị dính mưa trước đó không lâu.

“Trẻ con còn bé, nghĩ cái gì vậy?” Phạm Đại đỏ mặt gõ đầu Tiểu Ngư, ậm ờ nói, “Chúng ta ngoài nói chuyện ra thì chẳng làm gì cả.”

“Được rồi, vậy cứ cho là hai người nói chuyện không thôi đi vậy.” Phạm Tiểu Ngư cười hi hi, rộng rãi không so đo chuyện hắn gõ đầu, tò mò lại hỏi: “Vậy sau nữa thì sao? Thúc nói nhanh đi, đừng có câu giờ.”

“Ta vẫn muốn khuyên nàng trở về, nhưng nàng...” Nhớ lại lời thề của Đàm Nhi, Phạm Đại trên mặt không khỏi hiện ra chút mê hoặc cùng cảm động. “Nhưng nàng nói dù thế nào cũng không chịu quay lại, cũng không cho ta rời đi, còn nói nếu ta ghét nàng đến nỗi nhắm mắt nhìn nàng chết, ta cứ việc bỏ đi không sao cả. Ta định lên điểm huyết đạo của nàng rồi đưa nàng về, nhưng nàng lại như biết trước ta muốn làm vậy, cười lạnh nói một người nếu thật sự muốn chết, có thiếu gì cách, hôm nay không chết thì có thể ngày mai, ngày mai bị người khác cứu thì còn ngày kia, ông trời có thể quyết định một người sinh ra ở nhà nào, nhưng không thể quyết định một người còn sống muốn chết ở nơi nào.”

Không ngờ mỹ nữ kia tính tình lại cứng rắn mạnh mẽ như vậy, Phạm Tiểu Ngư nhất thời cảm thấy có phần kính trọng nghiêm túc của nàng, dù sao hiện tại không thể so với thế giới kiếp trước, con gái cho dù có thật sự điên cuồng đuổi theo con trai cũng là bình thường, nhưng đây là thời đại phong kiến, tuy nói Bắc Tống nữ nhân địa vị không thấp như thời sau khi tư tưởng cổ hủ của Chu Hi* được khởi xướng, nhưng khi đó mỹ nữ kia dù sao cũng đuổi theo Phạm Đại trước mặt bao nhiêu người, không nói đến gì khác, chỉ riêng dũng khí như vậy cũng đáng bội phục.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó ta liền nói thẳng, giữa chúng ta là không thể, bảo nàng đừng đem tình cảm đặt vào ta.” Phạm Đại cười cười, vẻ mặt có chút đứng đắn hiem có, “Nàng lại nói chúng ta lần này có thể gặp nhau, chính là duyên phận ông trời ban cho, nàng cầu ta, ít nhất cho nàng một cơ hội ở chung, quen thuộc với nàng, nhìn thấy nàng, thực sự hiểu biết nàng là loại người như thế nào, ít nhất cũng phải nghe nàng nói mấy năm gần đây nàng sống như thế nào.”

“Hai người quen biết đã bao nhiêu năm vậy?”

Phạm Đại gật đầu: “Bốn năm.”

Tiểu Ngư càng kính nể: “Oa, thời gian dài như vậy, nàng vẫn không từ bỏ? Chẳng lẽ bốn năm này nàng luôn luôn đi tìm thúc sao?”

Phạm Đại lắc đầu: “Cũng không phải, bốn năm trước, cũng chính là sau khi chúng ta quen biết được một tháng, cha nàng qua đời, nàng ở nhà giữ đạo hiếu ở vậy ba năm, nửa năm trước mất tang, mới đi tìm ta.”

“Vậy cũng không tệ.” Tiểu Ngư gật gù, “Nàng sau ba năm giữ đạo hiếu cũng không quên thúc, còn tìm thúc mất nửa năm, đoạn tình này cũng đủ sâu.”

“Trẻ con còn bé, biết cái gì là tình chứ?”

Phạm Đại lại định sờ sờ đầu nàng, Tiểu Ngư vội vàng tránh thoát, trong mắt tràn đầy giảo hoạt: “Thúc không cần cố tìm cách lạc đề, ta không tin lúc ấy thúc nghe đến chuyện này mà không có cảm giác gì cả.”

“Tiểu Ngư, cháu có biết thúc thúc năm nay bao nhiêu tuổi không?” Phạm Đại bỗng nhiên nghiêm chỉnh hỏi.

“Hai mươi tám!” Tiểu Ngư tròn mắt, nếu đã xuyên không đến, đây là thường thức cơ bản được không, đương nhiên đã sớm hỏi rõ ràng mấy chuyện này rồi!

“Nàng mới mười chín.” Phạm Đại cười khở.

“Á... Cháu cứ nghĩ nàng ít ra cũng phải hơn hai mươi tuổi cơ!” Tiểu Ngư kinh ngạc.

Trong mắt Phạm Đại hiện lên chút vấn vương: “Cho nên ta mới nhất thời không để ý đến nàng, có lẽ... thời gian này nàng cũng sống không được tốt!”

“Đương nhiên là không tốt rồi. Người ta rõ ràng là một mỹ nữ xinh đẹp nũng nịu, đáng ra chẳng nên vì kẻ đại quê mùa như thúc mà buồn ba ở ngoài, ngày ngày phơi nắng hứng gió, da dẻ còn đẹp được mới là lạ!” Tiểu Ngư trong lòng lại càng đồng tình hơn với Đàm Nhi kia.

Hôm qua tuy chỉ là thoáng nhìn, nhưng xem xiêm y của nàng hiển nhiên là đồ chất lượng cao, hơn nữa nàng lại là biểu tỷ của chú rể nhỏ, khách quý của nhà đại quan như thế, nhất định là người có thân phận địa vị, lại vì tìm kiếm ý trung nhân mà không tiếc xuất đầu lộ diện, bỏ qua cuộc sống thiên kim sung sướng an nhàn, thật sự hiếm có. Bất quá, không ngờ Phạm Đại với Đàm Nhi kia lại chênh nhau những 9 tuổi, aa, chênh lệch độ tuổi này không hề nhỏ chút nào, thật không hiểu mỹ nhân kia tại sao lại thích Nhị thúc suốt ngày chỉ biết luyện võ đánh nhau này nhà nàng như vậy.

“Nhị thúc, vậy rốt cuộc thúc có thích người ta không?” Nói lại, tình yêu nếu còn có thể xóa bỏ giới hạn về quốc gia, dân tộc, đương nhiên giới hạn về độ tuổi lại càng không đáng nói.

“Đừng rồi, suýt nữa thì quên, Tiểu Ngư, cháu nhanh nhanh thu dọn hành lý, chờ cha cháu trở về chúng ta lập tức đi ngay.” Phạm Đại không biết đột nhiên nghĩ đến cái gì, cố dừng câu chuyện lại, đứng lên lấy cái bọc vẫn nằm gối ở đầu giường bắt đầu thu dọn.

“Đi? Tại sao phải đi? Mà đi đâu chứ?” Phạm Tiểu Ngư bị hành động của hắn khiến cho sững sờ.

“Mai Gia Loan cách đây không xa, nếu tiểu tử kia không khuyên nổi nàng, nàng tìm đến đây sẽ phiền to.”

“Không đúng, thúc không phải mới nói, Đàm Nhi kia nói nếu thúc rời khỏi nàng sẽ tự sát, vậy thúc sao có thể quay lại đây như bây giờ? Nếu hiện giờ thúc lại bỏ đi, nàng tìm không thấy, tự sát thì làm sao?”

Hơn nữa, hiện giờ nơi này chính là nhà của họ, cuộc sống của họ đang dần tốt hơn, không thể nói chuyện là chuyện.

Phạm Đại tay dừng lại: “Ta đã nói rõ với nàng, nàng sẽ không tự sát nữa.”

“Nếu thật sự nói rõ ràng được, thúc sẽ không cần phải bỏ chạy nữa.” Tiểu Ngư bước đến giật đồ khỏi tay hắn, còn thật sự nhìn hắn, “Nhị thúc, thúc thành thật nói cho ta biết, thúc rốt cuộc có thích Đàm Nhi tỷ tỷ đó không?”

“Thích hay không thích, có tác dụng gì chứ? Chúng ta dù sao cũng không thể.”

Phạm Đại lại muốn thu dọn, Tiểu Ngư liền đặt mông ngồi hằn lên giường hắn, chắn lại, không bỏ qua: “Tại sao?”

Phạm Đại dừng sờ một hồi, rồi ngồi xuống cạnh nàng, cúi đầu dùng chân đạp lên một mầm cỏ mới nhú lên dưới đất: “Cháu có biết nàng họ gì không?”

“Sao?”

Phạm Đại xoay người lại, thở một hơi rất dài: “Nàng họ Triệu.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29: Buộc phải ly hương

“Họ Triệu thì sao?” Tiểu Ngư khó hiểu.

“Nàng là... Quên đi, cháu còn nhỏ, nói ra cháu cũng không hiểu được.” Phạm Đại có phần buồn bã nhìn ra ngoài cửa sổ, như đang muốn xuyên qua làn mưa bụi mệnh mông kia kiếm tìm gì đó.

Tiểu Ngư vốn dĩ định theo thói quen nói móc hán vài câu, nhưng nhìn Phạm Đại vẻ mặt mắt mát hiem thấy, trong lòng không khỏi mềm xuống, đang muốn hỏi tiếp, trong đầu lại đột nhiên hiện lên một tia sáng, không khỏi bất ngờ sững sờ.

Triệu? Bác Tổng, Triệu Khuông Dẫn? Lau mồ hôi, không phải chứ? Nhà họ Phạm lại có thể quan hệ đến hoàng tộc sao?

“Nhị đệ, rốt cuộc là có chuyện gì?” Trong phòng vừa chìm vào lặng im được chút ít, đã bị một người mang hơi mưa ẩm ướt chạy vào phá tan.

“Đại ca!” Phạm Đại kêu lên một tiếng, đứng dậy, sắc mặt nghiêm nghị: “Chúng ta chuyển nhà đi.”

“Tại sao?” Phạm Thông nhú mày.

Tiểu Ngư đang mở miệng chuẩn bị nói chen vào, nhưng lại lập tức quyết định im lặng, thái độ khác thường không phát biểu bất cứ ý kiến gì. Được rồi, nếu Phạm Đại cảm thấy nàng vẫn chỉ là một đứa trẻ nhỏ không hiểu biết, vậy để Phạm Thông hỏi cũng được. Dù sao một đứa bé mới chín tuổi, thông minh đến đâu thì thông minh, nhưng nếu ngay cả chuyện tình yêu cũng hiểu biết thì cũng quá kinh thế hãi tục. Mà mấy ngày này, nàng đang càng lúc càng ưa thích hưởng thụ cảm giác tuổi trẻ, đừng phá bỏ cảm giác này thì tốt hơn.

“Đại ca, huynh đừng hỏi nhiều như vậy, thời gian không còn kịp nữa rồi, chờ khi ra đi rồi ta sẽ từ từ giải thích cho huynh.” Phạm Đại quay lại tiếp tục thu dọn mấy bộ đồ vừa cũ vừa rách.

“Nhị đệ, chúng ta ở đây cũng đã được một thời gian, vẫn luôn bình an, hiện giờ Đông Đông khó khăn lắm mới được đi học, đệ muốn chuyển, vậy rốt cuộc cũng phải có lý do gì chứ?”

Nhớ đến Đông Đông, Phạm Đại không khỏi sững sờ, trầm mặc một chút, nói: “Xin lỗi, là đệ ích kỷ, một mình đệ đi là được.”

“Nhị đệ, đại ca không phải nói đệ ích kỷ, càng không thể để đệ đi một mình, đại ca chỉ muốn biết nguyên nhân, nếu là đệ có lý do thật sự vạn bất đắc dĩ phải rời đi, đại ca nhất định cùng chống đỡ với đệ.” Phạm Thông vỗ vỗ vai hân, chân thành nói, “Có phải liên quan đến vị cô nương hôm qua không?”

“Cha, Nhị thúc nói vị cô nương Đàm Nhi kia họ Triệu, cho nên thúc ấy không thể thích.” Tiểu Ngư hợp thời chen vào một câu.

“Họ Triệu?” Phạm Thông cũng thoáng đờ người, “Cô nương đó họ Triệu thì làm sao? Sao đệ lại... Triệu? Chẳng lẽ nàng là người Hoàng tộc?”

Phạm Đại gạt đầu.

“Nàng là... công chúa?” Phạm Thông giật mình không nhẹ, Tiểu Ngư phản ứng lại không lớn như vậy, bắt quá cũng là lần đầu tiên vô cùng nghiêm túc đánh giá lại Phạm Đại.

Búi tóc mỗi ngày đều tùy tiện buộc, không ít tóc cứ lù xù chen nhau bung ra, áo khoác vừa bụi vừa đen hơn mười ngày không thay, tuy rằng ngũ quan anh tuấn, nhưng bề ngoài tuyệt đối xứng với từ ‘lôi thôi nhếch nhác’, dưới quai hàm còn lún phún râu... Nhìn thế nào cũng đều giống như một người lang bạt giang hồ nghèo túng, cô nàng kim chi ngọc diệp kia tại sao lại khẳng khái một mực coi trọng hân vậy ta?

Tiểu Ngư xem kỹ lại từ đầu đến chân Phạm Đại đứng bên, quái, sao nàng nhìn thế nào cũng không ra trên người Phạm Đại có loại nị lực ‘thiếu nữ tất sát’ (sát gái) gì nhỉ?

Phạm Đại cười khổ: “Nàng tuy không phải công chúa, nhưng cũng là quận chúa, là con gái duy nhất của Anh Quốc Công cháu ruột Thái Tổ, Phi Hà quận chúa Triệu Dao.”

Phi Hà quận chúa? Trong lịch sử có nhân vật này sao? Sao nàng hoàn toàn không có chút ấn tượng nào nhỉ? Bất quá cho dù trước kia thầy dạy sử giảng bài rất hài hước giúp nàng nhớ không ít những kiến thức về triều Tống, nhưng trong lịch sử nhiều nhân vật như vậy, nàng cũng không thể nhớ rõ tất cả, nghĩ không ra cũng là thường.

“Ta hiểu rồi.” Phạm Thông bình tĩnh lại một chút, “Vậy vị quận chúa kia hiện giờ ở đâu?”

“Đệ đệ nàng ở Mai Gia Loan, hiện giờ hẳn là con trai nhà Thượng Quan đã tìm thấy nàng.”

Phạm Thông gật đầu: “Nếu người nhà Thượng Quan đã tìm được nàng, chúng ta đây cũng sẽ không thể mang cái danh lừa gạt, chuyển thì chuyển thôi! Hiện giờ ta xuống núi đón Đông Đông, đệ thu dọn hành lý xong thì mang Tiểu Ngư theo sườn núi đi xuống, đến chỗ sườn núi cách đây năm dặm hội hợp lại, vừa rồi khi ta đi tìm đệ, nhìn thấy nhà Thượng Quan dẫn theo rất nhiều người đi về hướng này, có lẽ không đến một khắc nữa sẽ đến nhà chúng ta.” (1 khắc = 15 phút)

“Đại ca, cảm ơn huynh!” Phạm Đại cảm động nắm chặt hai bả vai Phạm Thông.

“Cha, Nhị thúc, hai người không phải đã quên hiện giờ nhà này là ai quản lý chứ?” Phát hiện hai anh em sinh đôi nói mấy câu đã bàn xong quyết định chuyển chuyển nhà lớn như vậy, thế mà ngay cả hỏi cũng không thêm hỏi qua nàng một chút, Phạm Tiểu Ngư không khỏi buồn bực nói, thì ra vị trí chủ nhà này của nàng chỉ là tùy tiện qua loa mà thôi, vừa có việc đến liền đòi lại ngay được!

Hơn nữa, cho dù quận chúa người ta có quần lấy Phạm Đại đến đâu chẳng nữa, cùng lắm thì đến một lần đối phó một lần là được, hiện giờ chẳng những hôm qua trốn không đủ, còn muốn hôm nay ngày mai đều tiếp tục trốn, đây tính là gì? Khinh bỉ! Hơn nữa hôm nay trời mưa như vậy, trong ngày trời mưa lại đi chuyển nhà, có bệnh sao!

“Tiểu Ngư.” Phạm Thông bất ngờ không tỏ ra chút lo sợ nào như những ngày trước, trái lại ngồi xuống trước mặt Phạm Tiểu Ngư, cầm hai tay nàng, ôn tồn uyển chuyển nói: “Cha biết Tiểu Ngư nhà chúng ta là cô nương thông minh nhất trên đời này, có điều, con có thông minh hơn nữa cũng mới chỉ có chín tuổi, chuyện của người lớn có rất nhiều ân oán con còn chưa thể hiểu được, con chỉ cần tin tưởng cha, cha và Nhị thúc sở dĩ muốn chuyển nhà, cũng là vì con và Đông Đông. Cha biết con nhất định không muốn Đông Đông vừa mới được đi học lại phải chuyển đi, nhưng cha cam đoan, ít thì hơn mười ngày, lâu thì một tháng, chỉ cần chúng ta khi nào ổn định lại, cha nhất định sẽ một lần nữa tìm cho Đông Đông một tiên sinh thật tốt, tuyệt đối không để ảnh hưởng đến việc học tập của đệ đệ. Nhưng hiện tại thời gian cấp bách, con trước hết nghe lời cha, chúng ta rời khỏi nơi này trước đã, được không?”

Tiểu Ngư nhủ mảy, nhìn Phạm Thông ánh mắt tràn đầy chân thành, lại nhìn Phạm Đại vẻ mặt đầy áy náy, tuy rằng lòng hiếu kỳ như mèo đang cào rất muốn biết tại sao một quận chúa theo đuôi Phạm Đại lại khiến cả nhà sợ đến như vậy, bắt quá...

Thôi thôi... Nếu bọn họ có lý do không thể không đi, nàng nhất định sẽ có ngày biết được, giờ tạm thời đáp ứng bọn họ vậy!

“Được rồi, con tin tưởng cha một lần, có điều chờ chúng ta đi rồi, hai người phải nói cho con, tại sao lại vì quận chúa kia mà phải chuyển nhà!” Nàng nếu là con gái nhà họ Phạm này, lại còn phải đợi mưa gió đập bùn lầy mà đi, từ giờ tiến vào hành trình cực nhọc gian khổ bước trên gió thảm mưa sầu, bí mật nhà họ Phạm đương nhiên nàng có quyền được biết.

Hai huynh đệ nhìn nhau, đều gật đầu, lập tức phân chia nhau hành động.

Ngoài một ít gạo và mì mới mua, hành lý của cả nhà ít đến đáng thương, chưa đến nửa khắc đã thu dọn xong, đương nhiên bạc quan trọng nhất tuyệt đối không thể quên được.

Vì ngoài trời mưa phùn vẫn rơi không ngừng, Tiểu Ngư đặc biệt cẩn thận đem giấy Tuyên Thành của Đông Đông xếp gọn cất vào trong bọc, cùng với vài bộ quần áo cũ xếp gọn lại, sau đó lấy một bao vải khác đựng muối và gạo, dùng cái áo to rách quần gọn lại cho Phạm Đại cồng, còn mình thì đội đầu lạp và ôm cảo con.

Mưa xuân kéo dài vô tận vẫn như cũ bay lá tả trong không gian, đất trời như bị một chiếc lồng mênh mông mang xám xịt bao phủ.

Trước khi tiến vào rừng, Tiểu Ngư quay đầu lại nhìn ngôi nhà tranh hai gian nơi đầu tiên nàng dừng chân khi đến thế giới này, mà nay lại đột ngột phải vứt bỏ, đột nhiên dâng lên một cảm giác vô cùng phức tạp, vừa như có một loại phiền muộn xa xứ cùng không nỗi, lại có cảm giác sắp lưu lạc thiên nhai bi tráng mà dừng cảm, còn có một loại cảm xúc chờ mong ẩn giấu đối với cuộc hành trình và tương lai phía trước còn chưa biết đến đâu.

Nơi này, nàng hẳn là sẽ không quay lại nữa, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 30: Bắt đầu lưu lạc

Sự thật chứng minh đi đường ngày mưa đúng thật là một việc rất khổ cực, nhất là ở nơi không có đường nhựa, hơn nữa còn có những lúc phải tách ra khỏi đường lớn.

Tiểu Ngư ôm cáo con Bối Bối, bước cao bước thấp dẫm trên mặt đất đầy bùn lầy lội, đôi giày vải rách cuộc cũng đầy bùn ướt sũng, không nói đến chân nặng như đeo đá, lòng bàn chân cũng vì nước tràn vào mà trở nên trơn ướt khó đi vô cùng.

Mẹ nó nữa, hai vị này tốt nhất là đừng có ở lúc thời tiết như điên này mà không kiểm được lý do gì đích đáng để phải bỏ cửa bỏ nhà, nếu không nàng nhất định không tha cho bọn họ, hiện giờ giày nàng đã ướt toàn bộ, quần áo cũng ướt hết quá nửa, lại bị gió thổi lạnh buốt, quả thực cả người đều khó chịu muốn chết.

“Cha, Đông Đông có thể tự đi được, cha công ty một lúc đi.” Phạm Bạch Thái trên lưng Phạm Thông thấy Tiểu Ngư lại suýt trượt chân, nhìn không được nhỏ nhẹ nói lần nữa.

“Không sao không sao,” Phạm Tiểu Ngư vội tươi cười ngẩng mặt lên, tiện tay vuốt vuốt nước mưa trên mặt, “Chút đường đi thế này đối với tý tý mà nói không thành vấn đề.”

Nếu không phải tất cả hành lý đều do một mình Phạm Đại mang, nàng đã sớm leo lên lưng Phạm Đại bắt hán làm trâu ngựa để cưỡi, ai bảo hán là đầu sỏ, tục ngữ nói ruồi bọ không đốt vô trúng nhãn, xem sắc mặt Phạm Đại, rõ ràng là cũng có ý với người ta, cho nên quận chúa kia mới có thể sống chết quần lấy nhất định phải gả cho hán. Nếu không phải, chỉ cần thật sự có định lực, ý chí sắt đá, dù có là gãy sắt to hay kim khâu nhỏ thì cũng làm gì được, quận chúa kia cũng tự nhiên sẽ bỏ đi suy nghĩ ngu ngốc trong đầu, dù sao người ta lúc ấy mới bắt quá mười lăm tuổi, mối tình đầu cổ nhiên có thể rất hay rất đẹp, nhưng không nhất định phải là tình yêu duy nhất hay cả đời.

Hơn nữa, người ta là quận chúa, chẳng lẽ còn phải lo không gả đi được hay sao?

“Tiểu Ngư, con thử lại cảm giác chạy lần trước, chỉ cần điều chỉnh lại hô hấp cho tốt, thả lỏng thân thể, đi đường tự nhiên sẽ dễ hơn nhiều.”

Phạm Thông thoải mái bước đi bên cạnh nàng, cũng bước đi trên bùn như nàng, lại còn công thêm một người, nhưng chân hán so với Tiểu Ngư sạch hơn rất nhiều. Lại nhìn Phạm Đại cũng giống vậy, trong bốn người, trừ Phạm Bạch Thái được công thì không tính, cũng chỉ có một mình Tiểu Ngư là chật vật nhất.

“Đúng vậy, thử xem nào, không chừng lại chạy nhanh hơn ấy chứ.” Phạm Đại cũng khuyến khích.

“Hừ, thúc nói nghe dễ thế, ta xem thúc là cố ý muốn nhìn ta xấu mặt phải không?” Tiểu Ngư không hờn giận lườm Phạm Đại một cái.

Nàng không phải không muốn thử lại cảm giác chạy thích thú lần đó, nhưng không hiểu sao loại lực lượng tiềm tàng trong cơ thể nàng lại mơ mơ hồ hồ vô cùng khó nắm bắt, thật giống như Lục Mạch Thần Kiếm sát sạo của Đoàn Dự nước Đại Lý trong tiểu thuyết, lúc có lúc không, thậm chí còn suýt nữa thì ngã sấp, khiến Bối Bối đang ôm trong lòng bị dọa đến kêu oa oa.

“Tý tý, tý thử lại lần nữa xem sao?” Phạm Bạch Thái cũng ra sức cổ vũ cho nàng, giọng bàn tay đang rành rỏi: “Đệ giúp tý ôm Bối Bối.”

“Được rồi, nể mặt Đông Đông, ta thử lại lần nữa.” Đông Đông vừa ra mặt, Phạm Tiểu Ngư lập tức mềm giọng lại, đưa cáo con cho nó, sau đó đến bên một bụi cỏ kéo một túm to mạnh tay chà mạnh đế và cạnh giày, để chân được nhẹ nhàng chút.

Chà một lần, rút xuống chừng nửa ký lô bùn đất, Tiểu Ngư lại chuyển sang bụi cỏ khác lau lại đế giày, sau đó hít thật sâu một hơi, cố gắng thả lỏng tinh thần, cố tự nói với mình gió này kỳ thật là gió xuân, mưa phùn kia chính là cam lộ lặng lẽ mà tưới tắm cho vạn vật tốt tươi, còn dưới chân, vẫn là đường đất như đêm qua, chẳng những cứng nhẵn mà còn vô cùng bằng phẳng dễ đi.

Hít vào, thở ra, ngừng đầu, ưỡn ngực, mở hai mắt, chạy...

Gió đập vào mặt đột nhiên mạnh lên, mưa bụi cũng càng dày thêm ập vào người Tiểu Ngư, nhìn ngoài thì có vẻ không đáng gì kỳ thật lại lạnh buốt thấm sâu vào quần áo và thân thể nàng, nhưng nàng không quan tâm, nàng thật sự không để ý chút nào, chỉ vì cái loại cảm giác phóng nhanh như bay lần trước lại một nửa tràn đầy lòng ngực nàng, nàng cứ tăng tốc chạy nhanh rồi lại càng nhanh hơn nữa.

Không biết từ lúc nào, Phạm Thông và Phạm Đại cũng chạy nhanh theo, hai thân ảnh cao lớn một trái một phải cùng với nàng rong ruổi trong mưa gió, như ba con ngựa hoang tự do tự tại, khiến Đông Đông vui vẻ đến cười to không ngừng... Giờ khắc này, nếu có người vô tình nhìn thấy cảnh này, hẳn sẽ vô cùng ngạc nhiên một nhà bọn họ lại có thể hài hòa cả về tốc độ và tâm tình như thế.

Gió thổi liên miên, mưa rơi không ngớt, nhưng niềm vui cứ đơn giản như vậy mà tung bay trên đường núi gập ghềnh.

....

Có điều hưng phấn thì hưng phấn, quần áo ướt sũng vẫn phải hong khô, người cũng cần phải nghỉ ngơi ăn cơm.

Khi Tiểu Ngư nhìn thấy trước mắt rốt cục xuất hiện một tiểu viện, thật sự là cảm động muốn chết, lưu lạc thiên nhai, trước kia nàng vẫn cảm thấy bốn chữ này vô cùng lãng mạn, cố gắng làm việc phần lớn cũng là vì hy vọng mình có thể kiếm đủ tiền nhân rồi đi du lịch khắp nơi, bất quá cũng phải với điều kiện tiên quyết là giao thông nhanh và tiện, còn hai chân đi đường như bây giờ... Aiz, nếu có thể bớt đi được thì đã bớt đi rồi!!

Hoặc là, việc phải làm ngay sau đó hẳn là mua một chiếc xe lừa? Tuy rằng chậm một chút nhưng ít ra có thể giúp đôi chân nhỏ của nàng bớt phải chịu tội.

Tiểu Ngư vẫn đang nói thầm trong lòng, Phạm Thông đã lễ phép tiến lên gõ cửa tiểu viện.

“Các người tìm ai?” Cánh cửa mở ra, một người tóc đã hoa râm cẩn thận lộ ra dò xét.

Phạm Thông vội hỏi: “Lão bá, chúng tôi là người đi đường, đây là đệ đệ và hai đứa con của tôi, chúng tôi đã đi được một ngày, cả người đều ướt nên muốn nhờ một chỗ nghỉ chân, hong lại quần áo, xin nhờ lão bá giúp đỡ cho.”

Ông già kia nhìn Phạm Tiểu Ngư và Phạm Bạch Thái, do dự một chút rồi nói: “Ta đi hỏi chủ nhân trước đã.” Sau đó lập tức đóng cửa lại.

Bốn người chờ ngoài cửa, chỉ chốc lát sau cánh cửa lại mở ra, vẫn là ông già đó: “Chủ nhân nhà ta nói, vì người mang theo hai đứa con nên có thể cho các người ở tạm một đêm ở đây nhà bên, có điều chủ nhân ta tính tình có đôi chút đặc biệt, rất không thích người lạ, các người nếu hứa không đi loạn, hơn nữa đến lúc trời sáng phải đi ngay, thì sẽ cho các người ở lại một đêm.”

Phạm Thông gật đầu liên tục, tỏ vẻ chỉ cần có một chỗ trú chân, những điều khác cũng không dám đòi hỏi quá đáng, lại càng không dám quấy rầy chủ nhân nghỉ ngơi, cả nhà cuối cùng mới được bước vào cửa viện như mong muốn.

Tiểu viện này nhìn bên ngoài không lớn, nhà cửa nhìn từ xa trông thấp nhỏ, nhưng đến gần lại thấy không phải là nhỏ, có những hai khu riêng biệt, tiền viện bốn dãy nhà vây quanh một gian sảnh chính, hậu viện chắc là khu nhà chính của chủ nhân đang ở, xem quy mô cũng là một nhà bậc trung lưu. Chỉ có điều kỳ lạ là, ngoài ông già kia không thấy một người hầu nào nữa, trong tiền viện cũng lạnh lẽo vắng tanh.

Ông già kia đưa bọn họ vào một căn phòng ở mãi góc cuối cùng của dãy nhà, đầy phòng là đồ đạc linh tinh và rom củi, đem cho họ một cái chổi và khăn lau để bọn họ tự quét dọn, lại báo cho họ biết tuyệt đối không được tùy tiện rời khỏi phòng.

Phạm Thông gật đầu đáp ứng tất cả, cũng lấy tiền ra nói là phí tá túc, ông già kia lại khoát tay áo: “Chỉ là cho mượn một phòng trống thôi, cũng không đáng gì, giờ ta đi đun ít nước ấm cho mọi người và đưa ít đồ ăn đến, mọi người nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Người ta đã kiên quyết không chịu lấy tiền, Phạm Thông chỉ đành ngàn on vạ tạ, vội nói để tự mình đi đun là được, ông già kia vẫn không yên tâm, tự mình ngồi cạnh đó, cho đến khi Phạm Thông mang đồ ăn, nước nóng, than lửa mang về phòng, còn dặn dò một hồi nữa mới lo lắng rời đi.

“Ông già này thật kỳ lạ.” Ông ta vừa đi, Phạm Đại nghi hoặc nói, “Tòa viện này cũng lạ, rõ ràng nhìn vẫn giống chỗ có người thường ở, nhưng một bóng người cũng không thấy, cứ như là trốn đi hết đâu rồi...”

“Lão Nhị, không cần nói vậy, người ta đã bằng lòng giúp đỡ chúng ta đã là đủ ơn đức rồi, đừng ở sau lưng bàn tán thị phi nhà người ta.” Phạm Thông nghiêm mặt nói, thuận tay tìm một thanh gỗ che chắn lại cho Tiểu Ngư thay y phục trước, lại rót một chậu nước nóng cho nàng, sau đó lại vội vàng trải chiếu đệm cho hai tỷ đệ ngủ.

Phạm Đại không cho là đúng ngâm miệng lại, cũng tìm mấy nhánh cây chồng vào nhau, tùy tay treo quần áo ẩm ướt lên.

Tiểu Ngư cũng không để ý nhiều như vậy, nhanh chóng lau rửa thân mình một chút rồi thay quần áo khô, lại ra ngoài ngâm chân, không cần nói, đi một ngày đường, chân nàng hiện giờ nhất định là đã bị ngâm nước đến trắng bệch rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 31: Tiểu viện thần bí

Bận rộn nửa ngày, rốt cuộc thân thể khôi phục lại độ ấm, nhưng nhìn Bối Bối trong lòng đang run rẩy, Tiểu Ngư lại phát sầu.

Hôm nay đi quá vội vàng, Bối Bối còn chưa được uống qua một ngụm sữa của chó mẹ đã phải theo nàng bên ba, dọc đường tuy rằng đã cho nó uống ít nước, cũng tìm một ít sâu thân mềm cho nó ăn, nhưng dù sao cũng không có sữa cho nó uống, Bối Bối đói đến đáng thương giống con cún nhỏ không ngừng rên thút thít.

“Chịu đựng một chút vậy, cho nó uống trước ít nước, chờ ngày mai sáng sớm chúng ta sẽ đi tìm cho nó ít sâu.” Phạm Thông cũng thật sự bất đắc dĩ, chủ nhân nhà này đã nói rõ yêu cầu không thể quấy rầy, có thể cho bọn họ mấy thứ đồ ăn cho người đã rất thiện ý rồi, sao có thể vì một con cáo mà đi phiền toái người ta được?

“Cáo con, chúng ta đi ngủ sớm một chút vậy nhé, ngủ rồi sẽ không cảm thấy đói bụng.” Phạm Bạch Thái vuốt vuốt tai Bối Bối, rất có kinh nghiệm nói, khiến cả nhà đều mỉm cười.

Cả nhà thay phiên nhau dùng hai cái chậu một cái rửa mặt một cái ngâm chân, sau đó Phạm Thông lần lượt ôm hai tỷ đệ đặt lên cái giường duy nhất để nghỉ ngơi, còn mình và Phạm Đại thì dùng chậu than bắt đầu hong khô quần áo và giày.

Tiểu Ngư nhìn hai chiếc giày nhỏ ướt sũng trong tay Phạm Thông, nhớ đến ngày mai phải lên đường khó tránh khỏi lại bị ướt tiếp, không khỏi buồn bực.

Tuy nói dùng khinh công đi đường thân thể sẽ vô cùng nhẹ nhàng, nhưng vì thân mình này của nàng chưa từng luyện qua nội lực, chạy một hồi sẽ kiệt sức, căn bản không thể chống đỡ lâu dài, cho nên chỉ cần mưa cứ không ngừng, mặt đất lầy lội, giày này cho dù hôm nay có hong khô, sáng mai vẫn sẽ tiếp tục ướt.

Aiz, quần áo có thể mỏng một chút, bụng có thể co lại một chút, nhưng hai chân cứ ngâm trong nước lạnh như băng cảm giác thật sự khó chịu.

Tiểu Ngư im lặng thờ dài, thân thể tuy mệt nhọc vô cùng, nhưng nghĩ đến ngày mai còn phải tiếp tục bốn ba như vậy liền chán đến không ngủ nổi, liền theo ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn dầu nhìn quanh căn phòng chứa đồ cũ kiêm phòng củi này, khi vô tình nhìn đến mấy cây củi gỗ có cành phân nhánh, trong đầu bỗng lóe sáng, lập tức hưng phấn ngồi dậy, yêu cầu Phạm Thông đem mấy cây củi kia lại.

Phạm Thông khó hiểu cảm lại cho nàng, Tiểu Ngư bảo Phạm Thông chặt sạch bỏ những nhánh nhỏ, chỉ chừa lại hai nhánh cây chĩa ra dưới góc, sau đó đốn tia lại thành một cây gậy thô cao gần bằng thân người, vững chân đặt lên trên, xiêu vẹo bước đi.

“Tỷ tỷ, tỷ muốn chơi cà khoeo à?” Phạm Bạch Thái cũng cảm thấy hứng thú.

“Không, tỷ tỷ muốn dùng nó thay cho chân.” Sau khi thử vài bước, Tiểu Ngư quay lại, nhảy xuống, chỉ vào chậu than đang hong giày nói: “Nếu ta có thể dùng cà khoeo để đi đường, sẽ không phải lo giày bị ướt nữa.”

“A, Tiểu Ngư thật thông minh.” Phạm Đại đầu tiên vui vẻ kêu lên, nhưng lại lập tức hoài nghi nói, “Bất quá hai cành cây thế này, cháu cũng không đi được bao lâu đâu! Đường núi không giống đất bằng, cháu dẫm lên thứ này, không cẩn thận dễ bị ngã, đến lúc đó chẳng phải thảm hại hơn sao?”

“Cho nên mới phải thay đổi.” Tiểu Ngư ngồi xuống chỉ chỗ phân nhánh: “Cà khoeo này không giống như thứ người ta vẫn chơi, không cần quá cao, chỉ cần cao mấy tấc để không chạm vào bùn là được rồi, cứ như vậy, giày sẽ không ướt, cho dù có bị mất thăng bằng cũng có thể đứng lúc nhảy xuống. Hơn nữa nếu nghĩ ra cách nào làm cho chỗ phân nhánh này nhiều hơn mấy cái nhánh nữa, đi sẽ càng vững hơn. Hơn nữa chúng ta không phải còn có cha và Nhị thúc đi bên cạnh sao, sẽ không sợ ngã.”

“Hay quá, như vậy Tùng Tùng không phải nhờ cha cõng nữa, tự mình cũng có thể đi đường.” Phạm Bạch Thái vui vẻ vỗ tay nói.

Phạm Thông vội nuốt một tiếng, ý bảo nó đừng kêu to miễn cho kinh động chủ nhân, Phạm Bạch Thái lập tức bưng kín miệng, nghịch ngợm quay đầu nhìn Tiểu Ngư cười.

“Sáng kiến này của Tiểu Ngư hay lắm, những việc còn lại giao cho cha làm tiếp đi.” Phạm Thông cầm lấy cành cây thô, đẩy hai chị em nằm xuống, đếm chăm kỹ lại cho hai đứa, ôn nhu nói: “Ngủ sớm một chút đi, chờ hai đứa thức dậy, cha cam đoan sẽ làm xong cà khoeo này cho con.”

“Cha, con cũng muốn.” Phạm Bạch nhẹ giọng kêu lên.

“Được, Tùng Tùng cũng có, hai đứa đều có.” Phạm Thông dịu dàng vuốt ve đầu Phạm Bạch Thái, nhìn hai chị em nhắm mắt lại, lại nhìn qua cáo con nằm bên cạnh Tiểu Ngư, cười cười trở lại bên chậu than.

....

Vấn đề lớn nhất đã được giải quyết, Tiểu Ngư rốt cuộc mơ mơ màng màng ngủ, tuy đất dưới chân xa lạ, nhưng cũng may người bên cạnh là quen thuộc, chăn cũng là chăn rách nhà mình, vì thế nên không mất ngủ.

Không biết ngủ đã bao lâu, Tiểu Ngư bỗng nhiên bị cảm giác mót làm bừng tỉnh, vừa định đứng dậy, đột nhiên nghe tiếng cánh cửa kèn kẹt một tiếng vang nhỏ, ngay sau đó một luồng gió lạnh phả vào, khiến ngọn lửa đèn dầu nhỏ nhoi lay động, lập tức vang lên tiếng Phạm Thông trách cứ, theo bản năng nàng ngừng lại không nhúc nhích.

“Lão Nhị, đệ vừa đi đâu? Sao lâu như vậy mới trở về?”

“Hắc hắc, ta cũng không chạy đi đâu, chỉ bám theo lão già kia đi một vòng, đừng nói, thật đúng là làm ta phát hiện ra một bí mật.”

Bí mật? Tiểu Ngư không khỏi dâng lên chút tò mò.

“Ta không muốn nghe, đệ cũng đừng nói với ta.” Phạm Thông một chút cũng không cảm thấy hứng thú gì ngắt lời hắn, lời lẽ chính trực thấp giọng nói: “Mặc kệ người ta có lai lịch gì, bí mật thế nào, tốt xấu gì đêm nay họ cũng giúp chúng ta một nơi che gió chắn mưa, còn cho chúng ta nước nóng và đồ ăn, lại không lấy xu nào, chúng ta đã không nghĩ làm sao báo đáp người ta thì thôi, sao còn vụng trộm thăm dò bí mật của người ta?”

“Nhưng, đại ca...” Phạm Đại vội kêu lên.

“Được rồi, đừng nói nữa, nếu đệ mệt mỏi thì sớm nghỉ ngơi đi, đừng làm ồn đến hai đứa trẻ.” Phạm Thông thấp giọng quát, Tiểu Ngư cảm thấy đôi chút kinh ngạc, thì ra lão cha này của nàng cũng có lúc uy nghiêm như vậy.

“Được rồi!” Phạm Đại tỏ ra không sao cả, lại lấy quần áo tiếp tục hong.

Tiểu Ngư vốn đang giả bộ ngủ, nhưng bàng quang cứ căng lên, liền dứt khoát đứng dậy, động tác lại hết sức nhẹ nhàng, tránh để Tùng Tùng bị đánh thức.

“Tiểu Ngư? Con đây làm gì?” Phạm Thông lập tức quay đầu lại hỏi.

“Con muốn đi tiểu.” Tiểu Ngư có chút gấp nói.

“Ừ.” Phạm Thông vội cầm giày lại, ngồi xuống thực tự nhiên đi vào chân cho nàng. “Lửa này nhỏ, giày còn chưa khô hẳn, con cứ đi tạm, đợi lát nữa cha hong tiếp, nhà xí ở đâu con biết không? Muốn cha đi cùng không?”

“Không cần không cần, con biết nhà xí ở đâu.” Tiểu Ngư vội lắc đầu nói, lúc trước khi ông già kia chỉ nàng đã nhớ kỹ, cách phòng này không đến mấy chục thước.

“Ừ, vậy cầm lấy đèn, cẩn thận đừng để gió thổi tắt nhé.”

Tiểu Ngư lại vâng một tiếng, khoác áo xong, nhận lấy ngọn đèn bước ra ngoài.

Mưa bụi không biết ngừng từ khi nào, trên mặt đất đều trải sỏi nhỏ nên không bị lấy lội, Tiểu Ngư nhanh chóng giải quyết vấn đề, cẩn thận cầm đèn trở về.

Một cơn gió đêm ào qua, ngọn lửa nho nhỏ run rẩy lay động, Tiểu Ngư vội che chắn, sau đó theo bản năng liếc mắt nhìn quanh viện, vì nàng cầm cái đèn duy nhất mang đi, nên xung quanh đều là tối đen, chỉ có chậu than là mờ mờ tỏa ra quang sáng mỏng manh.

Trong viện rất yên tĩnh, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cũng tối đen, không có ánh sao nào, lại càng không có ánh sáng trắng, nhìn phía gian nhà chính, cũng không nhìn thấy bên trong có ánh đèn nào, có vẻ gì đó đặc biệt yên tĩnh.

Tiểu Ngư khi còn ở trên núi đã quen với loại tĩnh lặng này, không sợ hãi, chỉ tùy tiện nhìn qua, hai mắt đang chuẩn bị quay hướng về phòng, nhưng đúng lúc nàng muốn thu hồi tầm mắt, đột nhiên thoáng thấy trên nóc gian nhà chính giữa sân trong và sân ngoài hình như có bóng người, nhưng đối phương rõ ràng là không đoán được sân ngoài trên mặt đất còn có người cầm đèn, lập tức cảnh giác nằm ẹp xuống mái nhà.

“A...” Tiểu Ngư như là phản xạ có điều kiện cố ý ngáp một cái thật dài, sau đó nhìn xuống ngọn đèn bị gió thổi lung lay, lại cuống quýt che chắn, ánh mắt nhìn thẳng đi về hướng cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 32: Áo tơ ấm áp

Đưa đèn cho Phạm Thông, Tiểu Ngư như không có chuyện gì cời giày nằm lại như cũ, cáo con Bối Bối bên cạnh lại tỉnh, rên ư ừ thật đáng thương, Tiểu Ngư đau lòng lại ngồi dậy bảo Phạm Thông cho nó uống tạm ít nước, sau đó vừa nằm vừa nhẹ nhàng vuốt ve nó, bất tri bất giác mơ màng ngủ.

Đúng như Phạm Thông nói, họ và chủ nhà này cùng lắm chỉ là quan hệ một đêm trọ lại, chỉ cần không liên quan đến mình, không cần phải đi tìm tòi dò xét gì đó của người ta, dù sao mỗi người đều có bí mật của riêng mình.

Sáng sớm hôm sau, Phạm Thông đánh thức hai chị em, đúng theo lời hứa đưa ra hai đôi cà khoeo đã gọt đều cẩn thận, chỗ đặt chân cách đầu chống xuống đất chừng nửa thước (1 thước = 1/3m), tuy trông có vẻ kỳ dị vừa giống cà khoeo vừa giống gậy ba-toong(1), lại xù xì thô ráp, có điều chỗ đặt chân chắc chắn, mà thân gậy dài phía trên có thể dùng tay cầm, trên dưới đều vô cùng linh hoạt tiện lợi, tùy lúc có thể sử dụng hoặc bỏ xuống, càng thích hợp với đường núi như hôm qua họ đã đi.

Nhân lúc hai vị người lớn đang thu dọn hành lý, Tiểu Ngư và Đông Đông nhanh chóng tập luyện đi trên cà khoeo ngay ở cửa, cong cong vẹo vẹo bước đi rất vui vẻ.

Vì tối qua ông già coi cửa đã nói sau khi trời sáng bọn họ cứ tự đi không cần chào từ biệt chủ nhà, cho nên Phạm Thông thu dọn hành lý xong chỉ đành hướng về phía nhà chính chấp tay cúi chào mấy cái, rồi mang theo cả nhà mở cửa rời đi.

Chờ cả nhà họ đã đi xa được mấy dặm, cánh cửa thông với sân trong kia mới kéo kết mở, mấy người đàn ông dáng vẻ mộc mạc tầm thường bước ra, dẫn đầu là một hán tử chừng hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt ngăm đen, trên mặt râu quai nón rậm rì nhưng đôi mắt lại lấp lánh hữu thần. Ông già coi cửa dẫn bọn họ tiến vào gian phòng đêm qua cả nhà Phạm Thông ở, không ngờ bên trong đã thu dọn sạch sẽ, hơn nữa bên cạnh chậu than còn đặt một xâu tiền.

“Thì ra thực sự là bọn họ.” Người đàn ông râu quai nón trầm ngâm nói.

“Đại ca, huynh đệ họ Phạm trên giang hồ nổi danh hiệp nghĩa, chúng ta hiện giờ... có nên đi mời bọn họ quay lại?” Một người đứng bên hỏi.

Râu quai nón khoát tay: “Thôi, bọn họ giờ mang theo cả con cái, có lẽ căn bản cũng không muốn bị cuốn vào thị phi giang hồ, vẫn là đừng đi quấy rầy an ninh của bọn họ thì hơn.”

Dứt lời, hấn ngừng đầu nhìn lên bầu trời xanh mênh mông, không biết nhớ tới điều gì, thần sắc đột nhiên ù ì âm đạm.

.....

Nhà họ Phạm đã đi xa được hai dặm, đương nhiên không biết tiểu viện bọn họ từng tá túc đang có một đồng người đang nói về mình, ngoại trừ Phạm Đại thăm dò được điều bí mật nào đó, ba người còn lại cũng không để tâm nhiều chuyện này trong lòng, mà Tiểu Ngư và Đông Đông đơn giản chính là đang vui vẻ vừa đi vừa đùa với bộ cả khoeo của mình.

Có điều hai đứa cũng không vui vẻ được bao lâu, hai bộ cả khoeo dù sao không phải do thợ chuyên làm, chống đỡ được chủ yếu nhờ vào những nhánh cây chĩa ra đầu dưới cả khoeo, thỉnh thoảng dừng lại nghỉ một chút thì không sao, nhưng nếu muốn đi lâu dài, chẳng những khiêu chiến thể lực, hơn nữa bàn chân phải tì vào một nhánh cây nhỏ mãi cũng chịu không nổi.

Cứ như vậy, hao chị em vẫn phải thường xuyên xuống đất, giày cũng không tránh khỏi lại tiếp tục dính đầy bùn.

Thấy “phát minh” của mình cũng không thể hoàn toàn giải quyết được vấn đề, Tiểu Ngư không khỏi uể oải, Phạm Thông thấy nàng không vui, đột nhiên nghĩ ra, bảo hai chị em dừng chân nghỉ, còn mình thì tìm những thân cỏ khô dầm mưa, nhanh chóng vụn vụn thành dây gai, không bao lâu đã làm thành hai đôi giày cỏ để dây cho hai đứa. Tuy nó trông thô ráp lại khó coi, hơn nữa đi không bao lâu ngấm bùn sẽ trở nên rất nặng, phải rửa sạch mới có thể đi tiếp, nhưng quả thật cũng có thể bảo vệ được giày vài đôi chút, chỉ là cứ như vậy, hành trình khó tránh khỏi bị chậm lại.

Hơn nữa dọc đường đi, bọn họ còn phải tìm đồ ăn cho Bối Bối, và phải tìm nhỏ một loại lá cây vừa dài vừa rộng nghe nói có thể làm thành áo toi, trì hoãn không ít thời gian, một ngày cả nhà không đi được bao nhiêu, cũng may sắc trời dù âm u nhưng không mưa tiếp nữa, tạm thời không cần lo lắng bị ướt.

Dân cư sống trong núi vốn rất thưa thớt, lại thêm bọn họ đi khác hướng Song Trán, dọc đường đi rất ít thôn xóm, có điều trong vùng núi này có không ít những thung lũng có thể trồng trọt được, thỉnh thoảng vẫn có thể bắt gặp vài gia đình ngày trước muốn tránh chiến loạn vào đây sống. Trước khi trời tối, cả nhà coi như thuận lợi tìm được một ngôi nhà đơn độc dựng bên mấy khoảnh ruộng ngủ trọ. Phạm Thông thật thà thành thực, ngay từ đầu đã đưa tiền ra làm phí dừng chân, lại nói rõ mình có gạo có thể chia sẻ với họ, chủ nhà cũng vô cùng nhiệt tình mà chiều dài, ngay cả cáo con Bối Bối cũng được chia cho một bát cháo.

Lúc đầu Tiểu Ngư còn lo cáo sẽ không ăn cháo, vì trước kia nàng chưa từng nuôi cáo, hai huynh đệ kia thì chỉ biết săn cáo chứ về việc nuôi thì không hiểu biết gì nhiều, đành nuôi theo những cách hai huynh đệ phỏng đoán lung tung, nhưng con cáo nhỏ này không biết có phải ở cùng nhà họ Phạm mấy ngày mà bị ảnh hưởng, cũng học được tinh thần chịu khổ của bọn họ hay không, hoặc là đói quá không chịu được nữa, cơ hồ cho nó ăn gì là nó đều ăn, cũng không có phản ứng gì không tốt, khiến Tiểu Ngư thở phào.

Ăn bữa tối xong, Phạm Thông xin chủ nhà ít dây gai, bắt đầu bận lại loại lá vừa to vừa dài này.

Phạm Đại thì bắt đầu giảng cho Tiểu Ngư và Đông Đông cách hô hấp bước đầu như thế nào, giảm bớt mệt nhọc đi đường ban ngày, khôi phục thể lực, cũng làm nền tảng cho tích tụ nội lực sau này.

Chờ đến khi hai đứa đã theo lời hoàn thành một chu kỳ hít thở, không nhận được đứng dậy hoạt động hai chân đã tê rần, đã thấy đám lá cây dài màu vàng dưới mười ngón tay khéo léo của Phạm Thông đã chậm rãi xếp thành một hình cái áo toi nho nhỏ.

Lão cha này cứ như thứ gì cũng làm được ấy, Tiểu Ngư tò mò nhìn theo tay Phạm Thông, lại cảm thấy hoa cả mắt không rõ rốt cuộc hấn bận như thế nào, không khỏi càng mở tròn hai mắt ra nhìn. Cô đại tuy rằng lạc hậu, bất quá cũng có rất nhiều thứ này nọ quả thật khiến người ta thấy rất thú vị, ví dụ như cái áo toi này, nàng nhớ rõ có một bài từ nổi tiếng:

Trước non Tây Tái nhện cò bay,

Nước chảy hoa đào mặt cá rô,

Nón lá mảnh,

Áo toi phò,

Mưa phùn gió rít vẫn làm ngơ.(2)

Chỉ tiếc bọn họ cả nhà giờ đi như chạy, nếu có thể yên ổn lại, thật sự giống như trong bài thơ khoác áo toi đi câu cá, loại nhàn tản này nhất định vô cùng thú vị.

Trong lúc Tiểu Ngư đang miên man tưởng tượng, Phạm Thông đã bận xong phần tay áo, mỉm cười bước tới, bắt Tiểu Ngư đứng dậy đo đo đặc đặc trên người nàng để so sánh điều chỉnh độ dài cho cái áo. Áo lá thô ráp khoác trên người, Tiểu Ngư trong lòng bỗng nhớ lại kiếp trước khi mẹ mua cho mình chiếc áo lông mới, một cảm xúc ấm áp nhất thời xông lên, khiến sống mũi nàng cay cay, nhìn không được xúc động xoay người chui vào lòng Phạm Thông, ôm chặt thắt lưng cường tráng của hấn, thật giống như vô số lần được mẹ ôm trong lòng như vậy.

Cha mẹ mọi thời đại đều có trái tim giống nhau, tuy rằng lão cha này bình thường còn chưa trọn vẹn trách nhiệm làm cha của mình, nhưng không thể phủ

nhận tình yêu thương thực sự của hắn đối với hai chị em.

“Sao vậy?” Phạm Thông bị hành động đột ngột của nàng khiến cho hoảng sợ, vội kéo tay nàng ra nhìn khắp trên dưới một lượt, lo lắng hỏi: “Tiểu Ngu, có phải con khó chịu ở đâu không?”

Đại ngu ngốc này! Người ta khó có được lúc tình cảm, hắn lại đại sát phong cảnh như vậy.

“Không thoải mái cái đầu ông í!” Cảm động của Tiểu Ngu nhất thời bị gió lạnh thổi bay, nặng nề hừ một tiếng, trừng một cái xem thường rồi bò lại vào ổ chăn, nghiêng người ôm Đông Đông, nói: “Đông Đông, chúng ta ngủ.”

“Hi hi...” Đông Đông tránh thoát được, quay hướng Phạm Thông đang ngẩn tò te không hiểu gì làm một cái mặt quỷ, sau đó quay lại ôm Tiểu Ngu, vui vẻ nhắm mắt lại.

“Ngu ngốc a ngu ngốc!” Phạm Đại đang rụt trong góc tường mở mắt ra lại nhắm lại.

Phạm Thông sững sờ lại ngẩn ra, rồi đột ngột như mới hiểu ra điều gì, khò khạo nhếch miệng cười, bước đến bên hai chị em, dếm chăn cho hai đứa như bình thường, sau đó hôn lên trán mỗi đứa một cái.

Xì! Bọn họ là người Trung Quốc bảo thủ truyền thống kia mà, khi nào thì một cổ nhân cũng học theo kiểu châu Âu buồn nôn như vậy?

Tiểu Ngu trong lòng xem thường nghĩ, lại không biết khoe miệng mình khê cong lên tự khi nào, trong đầu bất giác lại hiện ra cảnh Phạm Thông lần lượt công hai chị em thật âm áp.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33: Xem được bao nhiêu tiền

Không biết có phải vì thời tiết quá xấu hay là người nhà Thượng Quan đã khuyên giải thành công quận chúa Triệu Dao kia, cả nhà đi liên tục ba ngày cũng không gặp phải nửa bóng người tìm kiếm bọn họ, thuận lợi rời khỏi vùng núi non rộng lớn trùng điệp này, tiến vào một dải đồi núi thấp hơn tương đối bằng phẳng trống trải.

Buổi sáng ngày thứ tư, thời tiết mưa dầm rớt cuộc chuyển thành nhiều mây, ánh mặt trời sáng lạn đôi chỗ lọt qua những dải mây dày đặc xiên nghiêng xuống mặt đất, thỉnh thoảng ngẫu nhiên chiếu vào người có cảm giác ấm áp thoải mái khó tả.

Đứng ở rìa ngoài đỉnh núi nhìn ra xa, có thể thấy rõ ràng đường chân núi chạy ngoằn ngoèo, dần ra xa núi non cũng như lùi lại, hiện ra một vùng thung lũng rộng lớn, bằng phẳng trải dần ra xa, trên mặt đất có thể thấy ẩn hiện một vài thôn xóm làng mạc, cùng với những đường bờ ruộng dọc ngang khắp bốn phía.

Nghĩ đến rời khỏi vùng núi cao này, có lẽ sau này muốn ăn thịt thú rừng sẽ phải mất tiền mua, Tiểu Ngu không khỏi sớm hoài niệm những món đặc sản đó, liền đề nghị hôm nay tạm thời dừng vội đi tiếp, trước đi săn ít thú rừng, vừa có thể đem đi bán lấy tiền, mà bản thân mình cũng có thể làm một bữa ăn ngon.

Vậy nên cả nhà tìm một dòng suối dưới chân núi dừng chân, Tiểu Ngu và Tùng Tùng phụ trách hái nấm và rau dại, hai huynh đệ thì đi săn và kiếm củi, cả nhà lại dùng nồi đất nấu một bữa thịt thú rừng ngon lành.

Cáo con Bối Bối tuy rằng ăn sâu uống cháo được, nhưng hôm nay đã chứng tỏ rằng nó thích nhất là ăn canh thịt, chớp mũi nho nhỏ dính đầy nước mỡ, vui vẻ ngao lên một tiếng, khiến cả nhà cười đến là vui vẻ.

Nghỉ ngơi một chút, cả nhà lại bắt đầu đi tiếp, hai canh giờ sau rốt cuộc đến một thị trấn nhỏ gọi là Y Dương.

Khác với Song Toàn Trấn, đây là lần đầu tiên Tiểu Ngu nhìn thấy một thị trấn thực sự, lầu thành dù không cao, nói là để tượng trưng thì đúng hơn là phòng ngự, nhưng tốt xấu gì cũng coi như có tường thành, cửa thành cũng có hai ba quan binh đứng gác nhưng rất ít kiểm tra người đi đường, cả nhà rất thuận lợi đi theo dân chúng qua lại vào thành.

Thị trấn dù không lớn nhưng khá náo nhiệt, khách điểm, tửu lâu, quán trà, hiệu cầm đồ, tiệm châu báu... đều có đủ, Phạm Thông dùng mấy con thú rừng đổi lấy một đêm dừng chân và ăn uống, cả nhà vui vẻ tắm rửa, sung sướng thoải mái ngủ một giấc ngon lành.

Sáng hôm sau, Phạm Đại bắt đầu xúi giục Tiểu Ngu đem miếng ngọc bội kia đi tiêu thụ, Phạm Thông ở bên cạnh làm bộ như không nghe thấy gì hết.

Hắn từ đầu đã biết miếng ngọc bội đó kiếm được bằng cách nào, tuy rằng không đồng tình lắm với cách của Tiểu Ngu, nhưng chủ rề thiếu niên Thượng

Quan Hiền kia đã tự muốn đưa, còn chủ động viết cả giấy biên nhận, hẳn đương nhiên cũng không có quyền chỉ trích con gái mình có hành vi xảo trá.

“Thúc cho là ở nơi nhỏ thế này, ngọc bội có thể bán được bao nhiêu bạc hả?” Tiểu Ngư lườm Phạm Đại đang nảy sinh ra những suy nghĩ kỳ lạ, “Hôm qua cháu đã hỏi rồi, chương quầy nói thị trấn này chỉ có một cửa hàng, nếu bán ở đây chúng ta sẽ không có lựa chọn khác, mặc cho người ta chiếm đoạt thôi, thúc lớn như vậy không phải là đạo lý đó cũng không hiểu chứ?”

“Cháu mới xem cháu bao nhiêu tuổi, còn chưa làm được bao nhiêu việc, sau cháu biết được chứ? Đi thử đi, thử một lần xem, cũng không nhất định phải bán ngay.”

Phạm Đại vẻ mặt háo hức nhìn Tiểu Ngư, từ ngày đập phá từ lâu nhà người ta, thu nhập trong nhà hết thảy đều do Tiểu Ngư điều khiển, hẳn đã rất nhiều ngày chưa được đụng đến giọt rượu nào cho đỡ thèm, vốn nghĩ tiệc rượu nhà Thượng Quan hẳn có thể kiếm được lộc ăn, không ngờ lại bị một quận chúa dọa cho phải rời khỏi thôn Long Vĩ đi hết mấy ngày liền. Mấy ngày nay mỗi ngày lưng đeo tất cả hành lý đi bộ, chưa nói đến sương hay khó gì, khó chịu nhất là con sâu rượu bị nhà Thượng Quan dụ ra kia vẫn không chịu yên thân, thật sự khiến hẳn cả người đều khó chịu. Hẳn là người giang hồ cơ mà, người giang hồ không uống rượu sao có thể tính là người giang hồ chứ? Trước kia không có tiền thì đành nhịn, nhưng giờ có tiền chẳng lẽ còn phải bắt mình chịu nhịn sao?

Tiểu Ngư tựa tiểu phi tiếu: “Vậy Nhị thúc nói thử xem miếng ngọc này có thể bán được bao nhiêu tiền?”

Phạm Đại thuận miệng đáp: “Miếng ngọc bội này trong suốt tròn bóng, chạm trổ lại tinh xảo như vậy, chắc cũng phải mấy chục xâu tiền.”

Tiểu Ngư cười nói: “Chắc chắn, không ngờ Nhị thúc lại còn biết cả thưởng ngọc cơ đấy!”

Phạm Đại nói: “Đương nhiên rồi, cháu đừng xem ta và cha cháu giờ nghèo túng mà coi thường, trước đây cũng từng thấy nhiều rồi... Thôi, hảo hán không kể lễ chuyện trước đây, Nhị thúc cam đoan là, miếng ngọc bội này ra giá mấy chục xâu tiền tuyệt đối không thành vấn đề.”

Tiểu Ngư truy vấn: “Hai mươi mấy xâu cũng là mấy chục, chín mươi chín xâu cũng là mấy chục, rốt cuộc là bao nhiêu đây?”

“Cái này...” Phạm Đại vô đầu: “Ba mươi xâu, ba mươi xâu nhất định là được.”

Ba mươi xâu, tính ra bạc thì có thể đổi thành bốn mươi tám lượng, một miếng ngọc bội thượng hạng chẳng lẽ giá chỉ được chút xíu như vậy thôi sao? Tiểu Ngư có chút nghi hoặc vuốt ve miếng ngọc, âm thầm tự định giá, tuy rằng nàng không biết thị trấn nhỏ thế này có thể đổi được giá cao đến đâu, có điều đi thăm dò trước, tham khảo giá cả một chút để sau này bán cũng được.

Tiểu Ngư nói: “Vậy chúng ta đi hỏi trước một chút xem.”

Giá trị đồ ở cổ đại không thể dùng giá trị thời hiện đại mà áp đặt, tất cả chỉ có thể từ từ lần mò ở thực tiễn, hơn nữa nàng cũng phải tìm một tiền trang* trước đem thôi bạc kia đổi thành tiền đồng mới có thể giúp cả nhà mua quần áo mới, miễn cho đi đến đâu cũng bị người ta xem như ăn mày mà coi thường.

Thế là, một nhà bốn người cộng thêm một con cáo nhỏ, chậm rãi bước ra khỏi khách điểm.

Bất quá Tiểu Ngư cũng không vội vã đến hiệu cầm đồ, cái gọi là Phật dựa kim trang người dựa y trang, bọn họ nếu cứ như thế mà đi vào, hiệu cầm đồ nhất định nhìn bọn họ kém hơn một bậc, tất nhiên sẽ ép giá.

Thị trấn nhỏ chỉ có một hiệu cầm đồ, có điều tiệm châu báu lại có những hai cái, Tiểu Ngư so sánh tính toán giá cả xong, đem năm lượng bạc đổi trước ở một cửa tiệm, tính ra được một nghìn bốn trăm năm mươi văn, so với dự tính thiếu năm mươi văn. Tuy rằng giá này vẫn trong mức độ chấp nhận được, có điều khi đem đỉnh bạc tương lai giá trị có thể tăng lên gấp ba lần ra đời, Tiểu Ngư vẫn thấy hơi đau lòng, nhưng chỉ do dự một chút rồi vẫn đưa ra.

Bạc không có còn có thể kiếm lại, nếu quá bo bo giữ tiền thì sẽ không phát được đại tài, coi như đầu tư đi vậy!

Từ trong tiệm châu báu đi ra, trạm dừng chân tiếp theo là hiệu may. Phạm Thông dù khi vung tiền giúp người ngoài không thèm chớp mắt lấy một cái, nhưng bình thường lại rất tiết kiệm, kiên quyết nói đồ của mình và Phạm Đại vẫn còn mặc được, nhất định không chịu mua, ngược lại lấy thêm cho Tiểu Ngư và Tùng Tùng một bộ đồ nữa để tiện thay đổi.

Phạm Đại tỏ vẻ không sao cả, đối với hẳn mà nói, quần áo không quan trọng, quan trọng là... lát nữa có thể uống chút rượu nào hay không, liền sốt ruột giục hai chị em nhanh chóng thay quần áo mới rồi đi tiếp. Hẳn càng nóng vội, Tiểu Ngư lại càng cố ý trêu chọc hẳn, chậm chạp nửa ngày mới mặc một bộ váy cổ tròn vạt chéo màu hồng nhạt đi ra, còn cố ý soi đi soi lại trước tấm gương đồng mờ mờ trong quán.

Bốn người xử lý quần áo xong, Tiểu Ngư lại hỏi riêng chủ quán mua ít kim chỉ sau này tiện may vá, sau đó cả nhà mới đi đến một cửa hiệu duy nhất kia “Cầm đồ Trần thị”.

Bước qua cánh cửa cao cao, một người chương quầy gầy xơ xương tầm tuổi trung niên nhận lấy ngọc bội Phạm Thông đưa qua, xem đi xem lại, cuối cùng chìa ra bàn tay, không âm không dương giờ một ngón ra.

Phạm Thông khó hiểu nhìn qua Phạm Đại bên cạnh một chút, lại quay đầu nhìn Tiểu Ngư đang phải kiễng chân lên mới miễn cưỡng thấy được sắc mặt chương quầy, khó hiểu hỏi: “Xin hỏi chương quầy, ngón tay của ngài rốt cuộc có ý bao nhiêu? Mười xâu tiền hay là một trăm xâu?”

Q.1 - Chương 34: Đánh nhau là thạo nhất

“Một trăm xâu? Sao có thể?” Chương quỳ kia liếc mắt âm dương quái khí cười nhạo, “Chỉ một miếng ngọc bội xấu xí cũ nát thế này mà muốn giá một trăm xâu tiền, nói cho người, đừng nói mười xâu, ngay cả hai xâu cũng là quá cao, nhiều nhất trả cho người một xâu.”

“Một xâu?” Phạm Đại đầu tiên là kinh ngạc, sau đó giận tím mặt, xông đến trước cửa quỳ cao cao, giơ cánh tay dài đoạt lại ngọc bội trong tay chương quỳ, tức giận mắng: “Người con mẹ nó thôi lăm, nói hươu nói vượn. Sao người không nói thẳng là một văn tiền đi, hả? Mắt người toàn lòng đen hay lòng trắng, hả? Miếng ngọc tốt như thế còn dám nói là xấu xí cũ nát, ta xem hiệu cầm đồ này người cũng đừng mở nữa. Lại dám khinh chúng ta là không có kiến thức để bắt nạt sao? Nói cho người, ông đây không thèm cầm đồ nữa!”

“Thôi Nhị đệ, nếu người ta ra giá không như ý, chúng ta không cầm cũng được, cần gì khắc khẩu với hắn?” Phạm Thông cầm lấy ngọc bội quay sang Tiểu Ngư, thấy Phạm Đại vẫn tức giận không thôi, lại nhắc: “Nhị đệ, đi thôi!”

“Không bán? Cầm đồ Trần ký là nơi các người muốn vào là vào, muốn không bán thì không bán sao? Hừ!” Ngoài dự đoán của mọi người, chương quỳ kia chẳng những không xấu hổ chút nào, ngược lại còn mạnh tay đập xuống mặt quỳ, đứng lên, hừ lạnh một tiếng kéo dây thùng bên cạnh, chỉ nghe bên trong có những tiếng rầm rập, cư nhiên có ba gã đàn ông nhanh chóng kéo nhau chạy ra, tất cả đều là chế phục giống nhau, thắt lưng đeo trường đao, mà cư nhiên lại là quan binh.

“Các người mở to hai mắt nhìn cho rõ họ là ai. Nói cho các người, hiệu cầm đồ này chính là cháu ruột của huyện úy đại nhân mở, đừng nói dám điều dân như các người, ngay cả huyện lệnh đại nhân tự mình đến đây cũng phải nể vài phần mặt mũi.” Chương quỳ kia lệnh cho ba tên quan binh chặn trước cửa, ngang nhiên la hét: “Nói cho các người, miếng ngọc nát này bản lão gia đúng là coi trọng, các người nếu thức thời, hãy ngoan ngoãn mà đem ngọc giao ra đây, thành thành thật thật ký tên đồng ý cầm đồ vĩnh viễn, lão gia còn thưởng các người một trăm đồng tiền mua bánh ăn, nếu rượu mồi không uống lại thích uống rượu phạt, hừ hừ, đợi lát nữa da thịt đau đớn thì đừng trách.”

Sax, dù là trong phim trình diễn hiệu cầm đồ bá vương cùng lắm cũng chỉ nuôi vài tên gia nô hung ác mà thôi, chưa thấy qua còn có thể dùng quan binh đến trấn thủ cửa hàng, cướp đoạt của khách, hiệu cầm đồ nhà này cũng cường thế quá đi? Cửa hàng như vậy còn có khách đến cửa nữa sao?

Tiểu Ngư kinh ngạc nhìn bốn phía, nhất thời quên mất tình cảnh của mình, hay có thể nói bên người có hai cao thủ, nằng nặc bản cũng không nghĩ đến mình sẽ có nguy hiểm gì. Khó trách hôm qua khi nàng hỏi ông chủ khách điểm, ông chủ kia có chút kỳ quặc, xem ra muốn nhắc nhở nàng lại sợ hiệu cầm đồ này trả thù đây. Nàng đã nói mà, thị trấn này tuy nhỏ nhưng không đến nỗi chỉ có một hiệu cầm đồ, thì ra vẫn là cửa hàng này bá vương lung đoạn đây!

Xem tình hình như vậy, phòng chừng đám dân chúng trong thành nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì chẳng ai nguyện ý bước vào cái lồng bự này, cho nên bây giờ khó lắm mới có mấy con dê béo đến, bọn chúng sao có thể bỏ qua được?

Giờ nàng cũng đã biết tại sao hiệu cầm đồ nhà này tuy treo biển ngoài cửa nhưng đại sảnh của cửa hiệu lại tuốt trong viện, thì ra là để dễ bề đóng cửa xử lý đám khách không “trung thực” đây!

“Sao đây? Muốn đánh nhau hả? Không biết ông đây đánh nhau là thạo nhất sao?” Phạm Đại vừa thấy, nhất thời chuyển giận thành vui, cầu còn không được cười lên ha ha.

“Lão Nhị.” Phạm Thông vẻ mặt nghiêm túc, quát khê trừng mắt Phạm Đại đang hưng phấn, nghiêm mặt nói với chương quỳ kia: “Có câu mua bán không thành nhân nghĩa còn, chương quỳ nếu đã mở cửa buôn bán, nên là thuận mua vừa bán mới có thể hưng vượng, sao có thể làm loại chuyện chiếm đoạt thế này?”

“Lại thế nữa.” Phạm Đại tròn mắt, “Huynh biết rõ có giảng đạo lý cho bọn chúng cũng chẳng nghe, làm gì tổn nhiều hơi, cứ nghe ta, chúng ta xông lên thôi! Bọn người kia, còn thất thần gì nữa? Muốn đánh thì sớm đánh, lẽ mà như đàn bà định ở đây thêu hoa hả?”

“Điều dân to gan, cư nhiên dám đối nghịch với quan gia!” Ba tên quan binh kia vốn tính tàn bạo, bị Phạm Đại trêu chọc như vậy, sao còn nhịn được, trường đao liền giơ lên chém tới.

Phạm Thông đang muốn khuyên can, nhưng lại thấy một tên quan binh cư nhiên ngay cả trẻ con cũng không bỏ qua, không khỏi sắc mặt trầm xuống, chỉ thoáng một cái đã vọt đến bên cạnh hắn, một cái vung tay đã đoạt được đao đối phương, thuận tay đẩy, quan binh bị đẩy kia không ngờ đối phương lại là cao thủ, nhất thời lao đầu vào vách quỳ hàng, lao đảo, trông mắt loạn vòng vòng hồi lâu, bịch một tiếng ngã lăn quay.

Bên kia Phạm Đại cũng không vội xử lý hai tên quan binh, mà cười ha ha đẩy người này một cái, búng trên mặt thanh đao kia một cái, thuận tiện lại dẫm lên một bàn chân, kéo một cái tai, đùa đến là vui vẻ, khiến hai tên quan binh kia vừa tức vừa sợ vừa giận, nhưng làm thế nào cũng không đứng nổi đến xéo áo của hắn, quả thực giống hệt như mèo vờn chuột, khiến cho Tiểu Ngư và Tùng Tùng cười thầm không ngớt.

Ha, hôm nay Phạm Đại lại dạy nàng một bài, có đôi khi giáo huấn người khác cũng không nhất định phải đánh đối phương đến đầu roi máu chảy, có thể vô sự mà đùa giỡn bại hoại cảm giác cũng không tồi nha! Vừa có tác dụng giải trí lại có tính thần giáo dục, hay thật, hay thật!

Hết thấy mọi chuyện xảy ra quá nhanh, chương quây đang đứng sau tủ quây hàng về mặt đắc ý còn chưa kịp ngừng, cũng đã cứng ngắc luôn trên mặt, da mặt đầy nếp nhăn co rúm giật giật, lộ ra răng vàng một bên miệng, cực kỳ xấu xí ghê tởm.

“Được rồi, lão Nhị, đừng đùa nữa!” Phạm Thông nghiêng mình tiến đến, sắp kéo Phạm Đại lại.

“Được rồi! Thật chán ngắt!” Phạm Đại tránh thoát khỏi tay Phạm Thông, từ giữa hai người nhảy ra, còn không quên nhân tiện động tay động chân chút lên thất lưng bọn chúng.

Hai tên quan binh đang nổi giận đùng đùng định đuổi theo, lại đột nhiên phát hiện bản thân mình không thể khống chế được mà cười sảng sắc như điên, khua tay múa chân không ngừng lại được, hai người đáng thương, không bằng ngay từ đầu giả vờ bất tỉnh còn thoải mái hơn.

Tiểu Ngư ánh mắt sáng rực lên: Điểm huyết!

Wase, món võ này thật hay! Nàng quyết định, phải học cái này.

“Lão Nhị, đệ... Quên đi, đi thôi!” Phạm Thông bắt đầu dĩ lặc lặc đầu, đang muốn dắt hai chị em ra khỏi cửa hàng, bên ngoài bỗng vọt vào một tên quan binh bộ dáng đầy nóng nảy sốt ruột, chỉ là phục sức khác đôi chút so với ba tên vừa nãy.

Hắn vừa tiến đến nhìn thấy cảnh trong quán, nhất thời giật mình há to miệng, bất quá không may cho hắn, chưa kịp nói gì làm gì đã đột nhiên thấy trước mặt xông đến một bóng đen, sau đó cái mũi đã đau đớn, hoa lệ ngã gục xuống, ngay cả ai đánh mình cũng chưa kịp nhìn rõ.

Thấy Phạm Đại chưa nói gì đã đánh ngã luôn người mới đến, Phạm Thông không khỏi nhủ mầy, nhưng người đã xỉu rồi, muốn ngăn lại cũng không kịp nữa, đành thở dài đi ra ngoài.

Phạm Đại cười hi hi, cũng bước theo sau đi ra, bỗng đột ngột quay mình vì một cái vọt đến trước quầy hàng, trừng mắt: “Hôm nay xem như tiện nghi cho tên khốn nhà ngươi, lần sau còn dám hoành hành ngang ngược ức hiếp người như thế, ta sẽ...”

Hắn đột nhiên trầm giọng xuống, uy hiếp một câu, chương quây kia vốn đang ngồi trên chiếc ghế cao, bị hắn dọa, nhất thời bạch một tiếng ngã lộn ra sau, không cần nói, nhất định là không thiếu mấy cục u sưng vù được.

Tiểu Ngư mới vừa bước xuống bậc cửa, suýt chút nữa cũng ngã lăn, nhờ cái lỗ tai đặc biệt linh mẫn ban tặng, vừa rồi Phạm Đại thấp giọng uy hiếp cũng đồng thời lọt vào tai nàng không thiếu một chữ:

“Ta sẽ cho lỗ ** của ngươi cảm cái đuôi!”

(Cái ** này mọi người tự hiểu nhé. =.=)

Trời ạ, Nhị thúc này của nàng sẽ không có khuynh hướng BL chứ? Bằng không sao lại uy hiếp người sáng tạo như thế? Nàng nghĩ Phạm Đại cùng lắm thì nói thiếu hần... Mmm...

(BL: Boy love, theo ngôn ngữ truyện trên mạng thì gọi là đam mỹ, còn thông tục thì là gay.)

Không nói đến Tiểu Ngư im lặng mà 囧, bọn họ vừa bước đi, bên ngoài tuy rằng có mấy tên nô bộc còn đang đứng, lại đều trốn thật xa, chỉ dám vụng trộm nhìn lại, đã từ lâu lắm mới thấy vị khách thứ nhất tùm tùm cười mà không phải về mặt khóc tang đi ra, à, không phải vị thứ nhất mà là gia đình thứ nhất!

Cả bọn đợi nhà họ Phạm đi xa rồi, mới dám chạy đến cứu chữa hai vị quan gia té xỉu kia, chia nhau vừa mời thầy thuốc đến vừa chạy đi báo tin.

Nhà họ Phạm cũng không biết rằng, khi tên quan binh bước vào sau cùng vừa yếu ớt tỉnh lại, câu nói đầu tiên là: “Mau... mau... Có điều dân cướp ngục, huyện úy đại nhân sai các người mau chóng quay về cứu viện.”

Bọn người làm của hiệu cầm đồ quay ra nhìn hai tên quan binh đang cười sảng sắc không ngừng, cùng với người ngồi phịch trên ghế hiển nhiên thần hồn còn chưa trở lại, không khỏi ngoảnh mặt nhìn nhau: Bình như vậy, có thể đi cứu viện sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 35: “Công lao” đưa đến tận cửa

“Lão Nhị, đệ quá lỗ mãng rồi, tục ngữ nói: dân không đầu được quan, sao vừa rồi đệ lại thiếu kiên nhẫn như vậy?”

Vừa ra khỏi cửa, Phạm Thông liền cau mày thấp giọng trách, cũng không biết Phạm Đại vô tình đã rước phải đại họa, chẳng những ầu đã quan binh mà còn khiến người ta chậm trễ công vụ, sự tình về sau còn nhiều phiền toái.

“Cũng không phải đệ nóng nảy, vừa rồi đám nhãi nhép kia rõ ràng không để chúng ta đi, nếu không ra tay thì chẳng lẽ bó tay chịu trói, chờ đi ăn cơm tù sao?” Phạm Đại một chút cũng không để ý, ngược lại còn bắt mẫn nói thản: “Quá yếu quá yếu, đám nhãi nhép đó căn bản chẳng có chút bản lĩnh nào cả, không đáng gì đâu!”

“Được rồi, đừng nhiều lời nữa, chúng ta nhanh chóng trở về dọn hành lý rời khỏi đây thôi.” Phạm Thông khuyên đệ đệ không được, không còn cách nào đành nói.

Lần này Phạm Đại cũng biết điều không cãi lại, mặc kệ lý do gì, bọn họ chung quy vẫn là đánh quan binh, quan phủ không có khả năng bỏ qua không truy cứu, hơn nữa căn cứ tình hình hiệu cảm đồ lại có cả quan binh hù bại tọa trấn mà xét, thị trấn này chẳng tốt đẹp gì, huống chi bọn họ dù sao cũng tính lặt tứt rồi đi.

Để tiết kiệm thời gian, cả nhà chia làm hai, Phạm Thông và Tiểu Ngư đi mua lương khô ăn đường, Phạm Đại trở về thu dọn hành lý, sau khi nhanh chóng hội họp lại, đang định đi thuê xe, lại phát hiện chỉ trong thời gian ngắn mà trong thành đã trở nên hỗn loạn, ai nấy đều châu đầu ghé tai nhau thì thầm bàn tán.

“Nghe nói nhà tù trong huyện nha bị cướp, mấy tên giang dương đại đạo* bị giam bên trong đều đào tẩu.”

*Giang dương đại đạo: hình như là từ chỉ trộm cướp.

“Không phải chứ, ta còn nghe nói đám giặc cướp kia rất lợi hại, giết chết mấy tên lính coi ngục và cung thủ nữa.”

“Theo ta thì, đám chó săn cho nhà họ Trần này cứ chết hết đi, miễn cho bọn chúng mỗi ngày đều ức hiếp dân đen chúng ta.”

“Suyt, người không muốn sống nữa à, câu này cũng dám nói?”

“Huyện úy đại nhân đã hạ lệnh đóng cửa thành, còn đang tập hợp dân binh đi lục soát khắp thành nữa, ta thấy đám giang dương đại đạo này có lợi hại nữa cũng trốn không thoát.”

Dù loại tin tức không ngừng ủa vào tai, cả nhà còn chưa đến cửa thành, quả nhiên thấy phía cửa thành một đám đông người muốn ra ngoài đang vây quanh kháng nghị nhưng vô ích.

“Cha, chúng ta làm sao bây giờ?” Tiểu Ngư vẻ mặt vẫn thản nhiên hỏi, cửa thành đã đóng, cho dù bọn họ có mượn được xe cũng vô dụng.

Phạm Thông nhìn tường thành từ cửa thành kéo dài sang hai bên cao chưa đến một trượng, kéo tay hai chị em, nói: “Ở đây đông người quá, đi theo ta.”

Nói xong liền đi dọc theo tường thành tìm một chỗ thừa người, đi một hồi quả nhiên thấy có một đoạn tường thành không có bóng ai, Phạm Thông nhìn quanh một vòng, một tay ôm hai chị em, cúi người, vù một tiếng đã nhảy lên trên tường thành, lại dễ dàng nhảy lại xuống mặt đất, phía sau Phạm Đại cũng theo sát.

“Không ngờ vừa vặn lại có kẻ cướp ngục, lần này xem ra chúng ta gặp họa lớn.” An toàn ra khỏi thành, Phạm Thông nhìn bốn phía lo lắng nói.

“Cái gì mà gặp họa lớn? Không phải là tùy tiện giáo huấn vài tên nhãi nhép thôi sao?” Phạm Đại không cho là đúng.

Tiểu Ngư tròn mắt: “Thúc tướng người ta sẽ tin chúng ta là trùng hợp sao? Mấy tên quan binh kia sẽ thừa nhận chính mình làm tay sai cho hiệu cảm đồ sao?”

Quan sai tự ý dùng cho riêng mình, mọi triều đại đều vô cùng kiêng kỵ, huyện úy kia có thể ở trong thành Y Dương lấy thú tính úp voi, nhưng một khi sự tình bị vạch trần, đầu tiên chính bọn chúng sẽ bị hỏi tội, bởi vậy nếu cấp trên đến tra, bọn quan binh này tuyệt đối sẽ một mực chắc chắn huynh đệ họ Phạm chính là đồng đảng đạo tặc cướp ngục để trốn tránh trách nhiệm, còn thuận tiện báo thù nữa.

“Bọn chúng vốn là cấp cho hiệu cảm đồ làm tay sai mà!” Phạm Đại ngớ ngẩn đáp.

“Ngu ngốc, không lãng phí nước miếng với thúc nữa.” Tiểu Ngư không thèm để ý đến tên đầu gỗ này nữa, hỏi Phạm Thông: “Cha, chúng ta đi đâu bây giờ?”

Phạm Thông trầm ngâm một chút, nói: “Xem ra lúc này chúng ta không thể đi đường lớn được nữa.”

Phạm Đại chen mồm: “Không đi đường lớn thì lại tiếp tục đi dọc theo chân núi kia vậy!”

Lại quay lại núi sao? Tiểu Ngư nhất thời trán nổi hắc tuyến, nhìn dãy núi trải dài xa xa, chỉ sợ ít nhất cũng phải hơn mười dặm.

“Hiện giờ cũng chỉ có thể như vậy, chúng ta đi dọc theo chân núi, nếu có người đuổi theo còn có thể trốn vào núi, hơn nữa cũng không sợ bị đói.” Phạm Thông gạt đầu, chỉ vào dãy núi phía đông bắc, nói: “Chúng ta đi dọc theo hướng đông bắc, đợi đến thị trấn tiếp theo lại hỏi thăm một chút, nếu an toàn

chúng ta lại vào thành mượn xe.”

“Được rồi!” Tiểu Ngư không ý kiến nhún vai.

Cũng may trời quang mây tạnh đã hơn một ngày đêm, mặt đất đã cứng lại, đi đường cũng thuận lợi hơn.

Hơn nửa ngày sau, cả nhà đi vào núi, dọc theo một dòng suối nhỏ chảy hướng đông bắc dưới chân núi mà đi. Đến chạng vạng, vì nơi này cách thị trấn chưa xa lắm, để tránh phiền toái, cả nhà không tìm một nhà nông ở nhờ như trước nữa, mà vào núi tìm một cái hang cách sơn cốc chừng hơn một dặm qua đêm.

Đồng lúa đã cháy to, giường cỏ khô đã trải sẵn, Tiểu Ngư mở tròn mắt quan sát hang núi nhỏ này, có chút cảm giác mới mẻ.

Tuy nói bọn họ đi trong núi đã mấy ngày, nhưng ban đêm vẫn đều dừng chân nghỉ tạm ở nhà người khác, thật sự cắm trại dã ngoại như đêm nay là lần đầu tiên. Kỳ thật sơn động cũng không kém, tuy rằng không đủ rộng nhưng lại có thể mang lại cảm giác đặc biệt an toàn. Sau khi kể hai câu chuyện cổ tích cho Tùng Tùng nghe, Tiểu Ngư thực tự nhiên chậm rãi chìm vào mộng đẹp.

.....

Không biết đã ngủ được bao lâu, Tiểu Ngư đột nhiên cảm thấy bên ngoài động tựa hồ như có động tĩnh gì đó, lập tức tỉnh lại, quả nhiên có tiếng người lạ lọt vào tai.

“Đại ca, đây chính là Song hiệp họ Phạm tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, hôm nay nếu không phải bọn họ ở hiệu cầm đồ Trần ký giúp chúng ta giáo huấn mấy tên cung thủ, trì hoãn bọn chúng đến thành bên cạnh báo tin, chúng ta có lẽ sẽ không thuận lợi thoát thân như thế.” Chỉ nghe một thanh âm trầm thấp hùng hậu nói.

Tiểu Ngư nhất thời muốn ㄟ, không phải chứ, chẳng lẽ bên ngoài chính là đám người cướp ngục? Bọn họ sao lại cũng đến đây chứ?

“Tại hạ La Quảng tạ ơn Phạm Đại hiệp, Phạm Nhị hiệp đã cứu giúp!” Một giọng khàn khàn còn không ngừng ho khò khè nói, không cần nhìn cũng đoán ra đó hẳn là người vừa được cứu ra.

“Các vị đại hiệp hiểu lầm, chúng tôi lúc ấy chẳng qua có chút xích mích với chương quầy hiệu cầm đồ đó thôi.” Ngay sau đó là tiếng Phạm Thông thành khẩn giải thích.

Hắn vốn chính là loại người dù chính mình làm việc tốt cũng không nguyện ý nhận người ta xưng tụng, cũng sẽ không vì người ta khen vài câu đã phồng mũi, càng không thể thừa nhận phần “công lao” chẳng biết nhảy ở đâu ra như vậy.

Nhưng mà, mặc kệ hắn có giải thích mình và Phạm Đại chỉ là vô tình đến thế nào, đối phương vẫn cứ khẳng khái nhận định hai huynh đệ bọn hắn là ân nhân, cảm động đến rơi nước mắt mà nói cả sọt cả rổ những lời xưng tụng, đồng thời thanh âm hùng hậu kia trong lời khen tặng còn loáng thoáng ẩn ý thỉnh cầu.

Nàng hiểu được! Khó trách một chút việc nhỏ lại có thể bị bọn họ tung hô thành thiên ân đại đức, thì ra những người này nghe tiếng tăm của huynh đệ họ Phạm, cố ý đến kéo bọn họ xuống nước đây!

Tiểu Ngư trong lòng lập tức sáng tỏ, nếu như thực sự cùng đám cướp ngục này loạn một chỗ, vậy thì đúng là có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 36: Dẫn* Nhi

*Đàn: Chắc chắn, cẩn thận.

Nghe ra tình hình ngoài động, ý nghĩ đầu tiên của Tiểu Ngư chính là: không thể để những người này dây vào nhà mình được.

“Cha!” Vừa suy nghĩ, Tiểu Ngư đã làm ra vẻ vô cùng sợ hãi gọi một tiếng, quả nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài ngừng lại, một bóng người vội vàng tiến vào, mang theo hơi gió lạnh đến bên cạnh nàng.

“Con gái bảo bối, sao vậy? Mơ thấy ác mộng sao?” Phạm Thông lo lắng vuốt vuốt đầu Tiểu Ngư.

“Dạ.” Tiểu Ngư thuận thế chui vào ngực hắn, sợ hãi nói: “Con mơ thấy có rất nhiều rất nhiều người cầm đao chạy đến muốn bắt con và Tùng Tùng, cha,

cha nói những người đó liệu có đuổi theo chúng ta không?”

“Đừng sợ, cha sẽ không để bất luận kẻ nào bắt các con đi.” Phạm Thông vỗ nhẹ lưng nàng, dịu giọng dỗ dành, ngốc nghếch còn tưởng rằng Tiểu Ngư ban ngày bị dọa. Trong lòng hắn, Tiểu Ngư mặc dù sau khi tỉnh lại đến nay vẫn tháo vát lạnh lợi hơn người, lại thông minh cổ quái, nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là một đứa trẻ chín tuổi, hôm nay ở hiệu cầm đồ, tên quan binh kia giờ đao muốn chém nàng, sau lại thấy trong thành hỗn loạn như vậy, trong lòng sợ hãi cũng là khó tránh khỏi.

“Đứng, Tiểu Ngư, không phải sợ, có thúc thúc ở đây, sẽ không ai đụng vào được một sợi tóc của cháu.”

Phạm Đại cũng tiến vào ngay sau đó, chỉ nghe tiếp theo một loạt những tiếng bước chân cùng tiếng kim loại kỳ lạ leng keng va chạm nhau, bốn năm bóng người cũng nối nhau tiến vào, chính xác mà nói thì hai người đỡ một người, phía sau còn đi theo hai thân ảnh một lớn một nhỏ.

Đồng lửa chiếu sáng dung mạo ba người phía trước, người bên trái thân hình cao lớn mặt đen râu quai nón, hai con mắt sáng rực dưới ánh lửa bập bùng, người bên phải là một thanh niên đáng vẻ bình thường, đứng là người xuất hiện ở trong tiểu viện nhà họ Phạm từng tá túc trước đó.

Có điều sự chú ý của Tiểu Ngư không dừng lại ở hai người này, mà lập tức bị người đàn ông được nâng ở giữa, tóc tai tán loạn che hết phân nửa khuôn mặt, trên người khoác một chiếc áo choàng dài thu hút ánh mắt, chỉ vì trên hai tay hai chân người đàn ông này, rõ ràng là một bộ xiềng xích vẫn chưa tháo bỏ, tay chân cũng buông thõng không bình thường, hiển nhiên đã thương tật, vì còng tay chưa mở nên không thể khoác áo chỉnh tề, có thể thấy rõ bên trong là áo tù dơ bẩn đầy vết máu loang lổ.

“Cha...” Tiểu Ngư lần này thật sự kinh hãi, ngoài phim ảnh trên ti vi, nàng chưa từng thực sự thấy có người nào bị đánh đập thảm như vậy.

“Đừng sợ, vị bá bá này không phải người xấu.” Phạm Thông vội ôm nàng dỗ dành, lại quay đầu nói với mấy người kia: “Mọi người ngồi đi.”

Râu quai nón nói một câu tạ ơn, cùng người thanh niên cẩn thận giúp người tù ngồi xuống vị trí Phạm Đại ngồi trước đó, lại nhanh chóng lấy từ bên hông một hồ lô cho ông ta uống, còn tiếp đón hai người đi sau ngồi xuống, Tiểu Ngư lúc này mới nhìn rõ hai người, trong đó có một người đáng thấp nhỏ, là một đứa bé trai có đôi môi mím chặt.

Thằng bé kia thoạt nhìn đại khái có lẽ tầm hơn mười tuổi, nhưng trong ánh mắt ẩn giấu nét già dặn của người sớm trưởng thành, cặp mày rậm như đỉnh núi sắc nét góc cạnh, bên dưới là đôi đồng tử sẫm màu mà sáng rực, khuôn mặt đường nét rõ ràng, ngũ quan cực kỳ khôi ngô tuấn tú, rất giống như con lai, nếu không cũng là người dân tộc hoang dã.

“Đây là con trai duy nhất của đại ca ta, Đản Nhi. Đản Nhi, mau đến bái kiến hai vị Phạm đại hiệp.” Râu quai nón nói.

“Bái kiến Phạm đại hiệp.” Đản Nhi kia cứng ngắc khom mình cúi chào hai huynh đệ một cái, sau đó lấy ra một miếng vải ngồi xuống trước mặt người tù, định vén tóc lên lau mặt cho ông ta.

“Đản Nhi...” Người tù kia tránh đi một chút, vừa khụ vừa nói: “Đừng, a cha con bây giờ diện mạo rất đáng sợ, đừng làm Phạm gia muội muội bị sợ hãi.”

Ai là Phạm gia muội muội? Tiểu Ngư trong lòng không cho là đúng, sắc mặt lại tỏ vẻ hòa hoãn đôi chút, người này tuy rằng chịu đủ ngược đãi, nhưng vẫn còn biết lo cho người khác, nhân phẩm có lẽ không quá kém, nghĩ như vậy, đối với mấy người có thể liên lụy đến nhà bọn họ cảm giác khá hơn đôi chút.

“Cha... Sao lại có nhiều người như vậy?” Tiếng người nói chuyện khiến Tùng Tùng ngái ngủ tỉnh giấc, khác với Tiểu Ngư, nó thật sự là bị dọa cho sợ hãi.

“Tùng Tùng đừng sợ.” Tiểu Ngư vội thoát khỏi tay Phạm Thông, ôm lấy bả vai nhỏ của đệ đệ, “Các vị thúc thúc bá bá này không phải đến bắt chúng ta, bọn họ chỉ vào sườn ầm nhò, đến sáng sẽ đi thôi.”

Những lời này vừa nói ra, sắc mặt mỗi người trong chốc lát đã biến đổi khác nhau.

Phạm Thông là có chút xấu hổ, Phạm Đại vẻ mặt vẫn như không, râu quai nón như hiểu ra điều gì đấy, mà người tù còn đang ho khan ngồi kia, trước sau vẫn không nhìn rõ vẻ mặt ông ta.

“Dạ.” Phạm Bạch Thái dựa sát vào Tiểu Ngư, ngoan ngoãn đáp một tiếng, nhanh chóng chú ý đến Đản Nhi kia, tò mò ngoảnh đầu nhìn, muốn xem rõ một chút đây là ai.

“Khụ, khụ... Đản Nhi, con còn chưa chào hỏi Phạm gia muội muội và Phạm gia đệ đệ đâu.” Người tù dựa vào râu quai nón ho khan, tóc tai lộn xộn rung rung, thấp thoáng bên trong quang mang chớp động.

Đản Nhi kia nghe lời lò dò bước lại, hướng Tiểu Ngư và Phạm Bạch Thái gật gật đầu, giọng vẫn gượng gạo như trước: “Chào Phạm gia muội muội, Phạm gia đệ đệ.”

“Chào tiểu ca ca.” So với khuôn mặt không chút biểu cảm của thằng bé, Phạm Bạch Thái tươi cười đúng là đáng yêu vô cùng, Tiểu Ngư chỉ hơi gật đầu một cái, không nói gì.

Muốn nàng gọi hai huynh đệ họ Phạm là cha và Nhị thúc thì có thể, nhưng tiểu quý này còn chưa bằng nửa tuổi kiếp trước của nàng, tiếng ca ca này nàng nói không ra miệng được, hơn nữa nàng cũng không có thói quen tỏ ra thân thiết với người lạ.

Ba đứa trẻ chào hỏi nhau xong, trong động nhất thời chìm vào im lặng, bỗng nhiên một tiếng ọc ọc vang lên.

Tiểu Ngự phản ứng đầu tiên là nhìn về phía Phạm Bạch Thái, tưởng nó đói bụng, Phạm Bạch Thái lại nhìn về phía Đản Nhi kia, mà thằng bé Đản Nhi lại theo bản năng lấy tay che bụng, cứ như làm vậy là có thể che giấu ngũ tạng đang biểu tình.

“Tiểu ca ca huynh đói bụng phải không? Chúng ta có đồ ăn đây!” Không chờ mọi người kịp phản ứng, Phạm Bạch Thái đã tránh khỏi vòng tay Tiểu Ngự, trở mình đứng dậy, lấy trong bao đồ đặt bên hai cái bánh bao lớn.

“Đứng đứng, chúng ta có đồ ăn, trong nồi đất còn có ít canh thịt còn nóng nữa.” Phạm Thông là người thứ hai hưởng ứng, cũng đứng dậy dùng cái bát của mình múc trong nồi vẫn đang đặt trên ngọn lửa đưa cho thằng bé Đản Nhi kia.

Thằng bé do dự một chút, nhận lấy bánh và canh thịt, nhưng không ăn mà đưa đến trước mặt người tù, thấp giọng nói: “A cha, cha ăn một chút gì đi!”

Người tù từ ái nói: “Khụ khụ... cha ăn không vào... Đản Nhi con ăn đi...”

“Các người đều ăn đi, còn có nhiều lắm, nếu chỗ này chưa đủ, ta có thể đi săn thêm ít thú rừng.” Bên này Phạm Thông sớm nhiệt tình mà đem toàn bộ bánh bao trong gói đem ra, chỉ sợ bọn họ bị đói.

Cư nhiên đem hết toàn bộ bánh cho người ra, vậy còn nhà mình sáng mai làm thế nào đây?

Thấy Phạm Thông lại tái phát bệnh hào phóng, Tiểu Ngự không khỏi âm thầm khinh bỉ, nhưng nàng không can thiệp. Tuy rằng nàng đối với đám người lạ này rất đề phòng, chỉ ước gì bọn họ có thể cách người nhà mình càng xa càng tốt, nhưng xem bọn họ vừa mệt vừa đói, tặng chút đồ ăn, lòng tốt đó nàng vẫn còn, huống chi Tùng Tùng có vẻ rất thích thằng nhóc đẹp trai còn nhỏ đã khóc này, nàng cũng không muốn nó cảm thấy tỷ tỷ mình không có tình người.

Nói thật là chap này... bắt đầu thấy không thích Phạm Bạch Thái nữa... Hồn nhiên tốt bụng quá chăng? (nó mới có 6 tuổi ==). Chưa gì đã kế thừa gen “đại hiệp” của cha nó rồi. Ghét cái tính dờ hoi ấy ngay từ đầu truyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 37: Cảm xúc

Nhìn nhà họ Phạm đều thành tâm thành ý, người tù La Quảng kia đành phải nói tạ ơn, hai cha con im lặng ăn, nhưng ông ta rõ ràng là ăn uống khó khăn, chưa uống được hai miếng canh lại ho lên, càng không thể nuốt được bánh.

Phạm Thông nhìn ông ta, trong mắt nổi lên vẻ thương hại, nhịn không được tò mò hỏi: “Sao các người không tìm cách gỡ khóa sắt trên mình La đại hiệp xuống?”

Vừa nói xong, râu quai nón sắc mặt lập tức âm trầm: “Khi chúng tôi mới chạy khỏi thị trấn đã từng thử phá khóa, nhưng xích sắt này không ngờ lại là huyền thiết đúc thành, bình khí của chúng tôi căn bản không làm được gì.”

Nói xong, hấn gờ tay rút đại đao trên lưng cho hai huynh đệ xem, trên lưỡi trường đao có thể nhìn rõ ba vết mẻ lớn.

“Huyền thiết?” Phạm Đại kinh ngạc kêu lên trước nhất.

Tiểu Ngự cau mày nhìn, trong lòng cũng lập tức suy nghĩ phân tích, người tù này rốt cuộc là ai? Nếu nói ông ta là nhân vật trọng yếu, tại sao lại bị nhốt ở một thị trấn nhỏ như thế, còn có thể dễ dàng bị cướp ngục cứu ra như vậy? Nếu không phải người quan trọng, tại sao ông ta mang trên người không phải gông xiềng bình thường, chất liệu làm ra ngay cả Phạm Đại đều phải kinh ngạc?

Nhưng mặc kệ thế nào, nhân vật này nhất định là một phiền toái lớn, tạm thời thu nhận đối phương một đêm thì có thể, cung cấp đồ ăn cũng có thể, nhưng tuyệt đối không thể để Phạm Thông lẫn lộn vào một đường cùng bọn họ được.

“Lúc trước bọn Anh Sơn tới cứu ta, ta từng nói cho bọn họ xiềng xích này phá không nổi, muốn bọn họ bỏ cuộc, nhưng bọn họ lại...” La Quảng liên tục ho khan cười khổ, “Tình cảnh ta thế này cơ hồ nửa bước đều khó đi, thực sự là gánh nặng cho mọi người!”

“Đại ca, huynh đừng nói vậy, các huynh đệ trước kia không biết đại ca ở trong tù chịu khổ thì đã đành, khó khăn lắm mới biết được tin tức của đại ca, sao có thể không quan tâm đến? Huynh yên tâm, huynh không đi được bọn đệ sẽ đỡ huynh. Huynh chờ chút, chúng đệ giờ sẽ đi chặt ít cành cây về làm một cái cang. Đản Nhi, chăm sóc cha cháu nhé.” Râu quai nón dứt khoát đứng dậy, chấp tay hướng huynh đệ họ Phạm: “Còn xin nhờ hai vị Phạm đại hiệp trông coi đại ca một lúc, chúng tôi đi một lúc rồi về.”

“Hà đại hiệp yên tâm” Phạm Thông thành thực cam đoan.

Người ta yên tâm, còn nàng thì lo lắng. Tiểu Ngu buồn bực phát hiện lúc này chính mình căn bản chen vào nói không lọt, huống chi cho dù nói thì trước mặt người ngoài cũng không thích hợp.

Trong chớp mắt, râu quai nón đã mang theo hai thanh niên kia đi ra, đến cửa hang hình như lại nghe được hán sai bảo gì đó, có vẻ như ngoài động còn đứng hai người nữa.

Đàn Nhi kia quay lưng về phía Tiểu Ngu ngồi trước mặt La Quảng, cẩn thận đút cho cha nó trước một ngụm canh, sau đó mới chịu tự mình cắn một miếng bánh, nếu La Quảng ho lên, nó liền vội vàng đỡ lấy lưng ông ta, nhưng tay lại không dám đặt mạnh, tựa hồ như trên lưng cũng đầy kín vết thương chạm vào liền đau.

Aiz! Tiểu Ngu lặng lẽ thờ dài, nhưng nghĩ đến những người này đại diện cho phiên toái, lòng lại cứng rắn lên, đứng dậy khoác thêm y phục, đi giày, nháy mắt với Phạm Thông nói: “Cha, bên ngoài tối quá, cha đi cùng con ra ngoài một chút, con muốn đi...”

“À.” Phạm Thông ngốc nghếch nghĩ nàng thật là muốn đi vệ sinh, vội dặn Phạm Đại để ý mọi người, rồi cầm cây đuốc theo Tiểu Ngu ra ngoài sơn động.

Ngoài cửa hang quả nhiên có hai người đàn ông đang đứng, Tiểu Ngu chỉ liếc mắt nhìn qua một cái, rồi theo Phạm Thông đi ra xa.

“Con gái bảo bối, sau bụi cây kia đi, cẩn thận có gai.” Đi một quãng, Phạm Thông dừng lại một chỗ, chỉ chỉ, sau đó quay lưng lại.

“Cha, con không buồn tiểu, chỉ là muốn nói chuyện với cha thôi.” Tiểu Ngu kéo hán tiếp tục đi xa thêm một đoạn, xác định gần đó không còn ai, mới nghiêm túc hỏi: “Cha, cha nói cho con biết, không phải cha tính giúp những người này?”

“À...” Phạm Thông xấu hổ cười cười, nói: “Con gái bảo bối, cha...”

“Cha, chuyện này chúng ta không thể giúp.” Tiểu Ngu dứt khoát nói thẳng: “Cha biết vì sao chứ.”

“Nhưng...con gái bảo bối...”

“Từ khi cha bỏ mặc con và Tùng Tùng.”

“Ta... Aiz, nhưng La đại hiệp là người tốt, giờ hán lại thảm như vậy, ta sao có thể thấy chết mà không cứu chứ?” Phạm Thông khó xử nói, hán đương nhiên biết nặng nhẹ của chuyện này, có điều La Quảng tuy rằng vẫn khoác quần áo, nhưng xích sắt từ thân trên ông ta rũ xuống, có thể thấy được là xương tỳ bà ở hai vai ông ta sợ rằng đã sớm bị xuyên thấu, một đại hiệp từng hô phong hoán vũ giờ lại có thể lâm vào nông nỗi này, sao có thể không khiến người ta thương cảm?

Nếu hán không thấy thì cũng thôi, nhưng đã gặp, nếu giờ bỏ mặc, cả đời hán sao có thể đối diện với lương tâm của mình?

“Nhưng cũng phải nhìn xem đây là tình huống thế nào nữa...”

Biết là không dễ dàng thuyết phục hán như vậy, Tiểu Ngu đang muốn khuyên tiếp, Phạm Thông lại vuốt đầu nàng, nhẹ giọng nói: “Tiểu Ngu, cha hiểu con đang sợ điều gì, cũng biết con là vì muốn tốt cho nhà chúng ta, nhưng Tiểu Ngu, con người sống trên đời, không thể lúc nào cũng vì mình, đôi khi cũng phải nghĩ cho người khác một chút, nếu hôm nay không giúp La đại hiệp, cả đời này cha sẽ không yên trong lòng.”

Tiểu Ngu cảnh giác nhìn hán: “Cha muốn làm gì?”

“Chờ trời sáng, con và Nhị thúc cùng đi trước, cha và mấy thúc thúc khác cùng bảo vệ La đại hiệp, chờ đưa bọn họ đến nơi an toàn, cha sẽ lập tức đi tìm mọi người, con xem vậy được không?”

“Không được!” Tiểu Ngu vừa nghe Phạm Thông muốn rời khỏi mình và Tùng Tùng, một con sợ hãi không biết từ đâu ủa đến, theo phản xạ ôm lấy thắt lưng Phạm Thông.

“Con gái bảo bối, ngoan, con đừng lo cho cha, cha cam đoan với con, cha nhất định sẽ cẩn thận.” Phạm Thông ngồi xổm xuống, yêu thương vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ngu, “Con hãy tin cha một lần, được không?”

Đây chính là giang hồ sao? Đây chính là nghĩa vụ mà thân làm đại hiệp phải đeo sao?

Nhìn vào đôi mắt vừa ôn nhu lại vừa kiên định của Phạm Thông, Tiểu Ngu trong lòng đột nhiên tràn ngập bi ai, nàng biết nếu nàng kiên trì, kỳ thật có thể bắt buộc Phạm Thông buông tay mặc kệ. Nhưng là, với tính cách thiện lương quá mức của Phạm Thông, tương lai tuyệt đối sẽ lương tâm bất an, nếu những người đó lại gặp phải chuyện gì bất trắc, hán thực sự sẽ cả đời không tha thứ được cho mình, càng không thể sống được vui vẻ.

Kể từ sau khi nàng tỉnh dậy, Phạm Thông đối với nàng vẫn cẩn thận từng chút một, cũng rất nghe lời nàng, nhưng hôm nay ánh mắt lại kiên định như vậy, một chút cũng không lo lắng đến an nguy của mình.

“Cha là cha của chúng con, con không muốn cha rời khỏi chúng con.” Tiểu Ngu cắn môi giận dữ, cảm giác mắt mình đã muốn đỏ lên, vội quay mặt đi muốn che giấu.

“Cha cũng không muốn rời khỏi cả nhà, cha cam đoan nhất định sẽ nhanh chóng tìm về với các con.” Nhìn con gái lớn trong lúc vô ý bộc lộ tình cảm không muốn xa rời, Phạm Thông cũng không nhịn nổi tình cảm tràn ra, ôm nàng vào lòng, thương yêu vuốt đôi má nàng, ôn nhu nói: “Cha biết, Tiểu Ngư là một cô bé vô cùng hiểu chuyện và vô cùng thiện lương...”

“Con không muốn thiện lương, con chỉ muốn người nhà chúng ta đều có thể bình an.” Tiểu Ngư cố nén uất ức tức giận trong lòng đang trào dậy, đẩy mạnh hấn ra, chạy về hướng sơn động, “Cha muốn đi thì cứ đi, bất quá nếu cha không bình an trở về, cả đời này con sẽ hận cha.”

Người ta vì hai chữ hiệp nghĩa, ngay cả con ruột của mình cũng có thể vứt bỏ, huống chi nàng vốn cũng không phải con ruột thực sự, chỉ là một cô hồn mà thôi, có tư cách gì yêu cầu người ta.

Đứa bé này... Phạm Thông tay sững lại trong không khí, thờ dài một tiếng, rồi lập tức phản ứng lại, vội giong cây đuốc đuổi theo, “Tiểu Ngư, đừng chạy nhanh như vậy, cẩn thận ngã.”

Hắn cao lớn chân dài, chưa được mấy bước đã bắt được cánh tay nhỏ của Tiểu Ngư, Tiểu Ngư lại hung hăng giãy ra, không cho hắn chạm vào mình, đến khi trở lại sơn động, không ngờ lại thấy Phạm Bạch Thái đang cùng Đan Nhi kia nói chuyện rất vui vẻ, La Quảng kia ngồi dựa vào vách hang, vẫn như cũ không ngừng ho khan, thỉnh thoảng lại trả lời Phạm Đại điều gì đấy.

Thì ra nàng không có mặt, tất cả đều thật là náo nhiệt!

Tiểu Ngư trong lòng nổi lên giận dữ khó hiểu, lạnh mặt đi thẳng đến chỗ ngủ của mình, cởi giày xốc chăn lên, áo ngoài cũng không cởi trùm đầu ngủ.

“Ủa, Tiểu Ngư sao thế?” Phạm Đại thấy lạ hỏi, Đan Nhi kia cùng La Quảng lập tức thính nhạy nhìn về phía Phạm Thông vào theo sau, Phạm Bạch Thái khuôn mặt nhỏ cũng tràn đầy khó hiểu.

“Không có việc gì, Tiểu Ngư chỉ là mệt thôi.” Phạm Thông có chút xấu hổ, đi đến bên cạnh Tiểu Ngư, như mọi khi đắp lại chăn cho nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ hai cái, lặng lẽ thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 38: Nổi giận

Tiểu Ngư im lặng kháng nghị cuối cùng cũng không thay đổi được ý định của Phạm Thông, hắn lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh một lúc rồi dặn dò Phạm Bạch Thái nghỉ sớm một chút, gọi Phạm Đại đi ra ngoài, chắc là bàn bạc việc ngày mai.

“Tỷ tỷ...” Hai huynh đệ đi ra rồi, Phạm Bạch Thái vươn bàn tay nhỏ bé kéo vạt chăn đang trùm kín đầu Tiểu Ngư, lo lắng nói: “Tỷ và cha cãi nhau sao?”

“Không...” Tiểu Ngư lại lúi chần trở về, buồn bực.

“Nhưng mà, tỷ tỷ đang tức giận, tỷ tỷ... Tỷ sao vậy?” Phạm Bạch Thái giọng non nớt hỏi.

Nàng là cực kỳ tức giận, trên đời sao lại có người ngu như vậy chứ, nếu nói sở dĩ hắn phải giúp là bởi vì người ta thật sự rất đáng thương, đau khổ cầu xin, không thể cự tuyệt mới bắt đầu đi mà làm, vậy còn đỡ, vấn đề là những người này rõ ràng vẫn có mục đích theo sát sau nhà họ Phạm, nếu không sao bọn họ lại biết chuyện ở hiệu cảm đồ? Sao trên núi nhiều sơn động như vậy lại có thể có tình tìm đến chỗ này của nhà họ?

Hiện giờ, người ta chẳng qua mới chỉ nói vài câu ca tụng, yêu cầu giả dối gì đó thậm chí còn chưa nói ra, hắn đã ngu ngốc đỏ mắt ngóng chờ như vậy, lời đầu tiên đã đưa đầu mình dâng lên, vì dân phục vụ, như vậy nên coi là gì? Thật vĩ đại sao? Hắn có nghĩ đến tình cảnh hiện tại của nhà mình không? Bọn họ bây giờ cho dù không phải đang chạy trốn thì cũng coi như là tị nạn kia mà.

Ốc còn chưa mang nổi mình ốc, còn muốn đi bảo vệ người khác? Thật không biết đầu óc hắn cấu tạo thế nào nữa.

Tiểu Ngư thật sự cảm giác lửa giận bùng bùng đang phun ra khỏi mũi thật sự có thể thiêu cháy cả cái chăn. Thôi quên đi, nếu hắn cứ luôn xem người khác quan trọng hơn, vậy thì cứ để hắn đi, người cha vĩ đại vô tư như vậy, nàng không xứng.

Không được, nàng không thể để Phạm Thông vì cái tính đó mà khiến cả nhà đều bị liên lụy, chuyện lần này nếu xử lý không tốt, cũng không sẽ chỉ đơn giản là đối bụng. Có lẽ người giang hồ có thể vì thứ gọi là nghĩa khí mà không tiếc tính mạng*, thế nhưng chuyện giang hồ liên quan quái gì đến hai đứa trẻ con là nàng và Phạm Bạch Thái? Nàng cũng không muốn chưa được sống yên ngày nào, mà trước mắt vẫn cứ phải không ngừng chạy trốn thế này.

(*nguyên văn: phao đầu lô sái nhiệt huyết – bỏ hết tâm sức ra mà không tiếc một thứ gì kể cả tính mạng)

Nàng quyết định, cho dù Phạm Thông sau này có áy náy day dứt gì đi nữa, nàng cũng phải ngăn cản chuyện này, hừ hừ, nàng thật muốn xem nếu chị em nàng xảy ra chuyện, lương tâm của hắn có hối hận được chút nào không. Hơn nữa, con gái ngăn cản phụ thân vứt bỏ chính mình, đó là thiên kinh địa nghĩa.

Nghĩ là làm, Tiểu Ngư lại bật mình nhồm dậy, cúi xuống đi giày vào.

“Tỷ tỷ?” Phạm Bạch Thái bị động tác của nàng dọa sợ, “Tỷ muốn làm gì thế?”

“Khụ khụ...” La Quảng ngồi đối diện vừa ho vừa liếc nhìn nàng từ bên dưới đám tóc rối bù, nói: “Xin thứ lỗi, tiểu muội muội, có phải bộ dáng thúc thúc khiến cháu bị sợ hãi rồi không?”

Gan ta không đến nỗi nhỏ như vậy.

Tiểu Ngư rất muốn châm chọc đầu sỏ này một câu, nhưng nghĩ đến cho dù đối phương có mục đích chưa rõ lai lịch bất minh, nhưng dù sao người ta cũng là người bị trọng hình, tình trạng bị thảm cũng là thật, bản thân mình tuy rằng không ủng hộ Phạm Thông, nhưng nếu nói lời vô tình quá cũng không khỏi quá không nhân đạo, vậy nên nàng nuốt câu nói kia lại, chỉ thần nhiên nói: “Không.” Rồi nói với Tùng Tùng: “Đi, Tùng Tùng, chúng ta đi ra ngoài một chút.”

Nói xong nàng kéo Phạm Bạch Thái, cũng không nhìn mặt hai cha con nhà kia, gờ cây đuốc trên tường xuống đi tìm người.

Phía sau, La Quảng kia lại ho sù sụ liên hồi.

...

“Ta nói đại ca này, huynh đây không phải rõ ràng là bắt chó đi cày xen vào việc của người khác sao?” Khi Tiểu Ngư tìm được hai người, Phạm Thông vừa nói ra ý định của mình với Phạm Đại, Phạm Đại lại không cho là đúng nói, “Bên cạnh La Quảng đó ít nhất cũng có năm sáu người bảo vệ hắn rồi, huynh sót ruột thay bọn họ cái gì chứ? Hơn nữa bọn họ cũng không nhờ huynh giúp đỡ, huynh rốt cuộc là nhiệt tình cái gì vậy?”

Không ngờ Nhị thúc này của nàng cư nhiên lại có thể nói ra câu tuyệt như thế.

Những lời này như một gáo nước đổ lên đầu, thoáng chốc đã dội tỉnh Tiểu Ngư đang tức giận, khiến uất ức đang dồn nén trong ngực nàng tan biến như mây khói. Đúng rồi, người ta có nhiều người bảo vệ như vậy, chẳng lẽ năm người đàn ông còn lo không nổi cho hai cha con kia sao? Cũng chẳng phải người bị trọng thương rớt ở ven đường, bơ vơ thoi thóp không người lo, nàng cần gì phải lo Phạm Thông sẽ áy náy chứ?

Ban nãy nàng cũng thật ngốc, chỉ lo tức giận mà không nghĩ đến điều này, không phải là dung hợp vào thân thể này lâu nên dần bị ngốc theo đấy chứ?

“Nhị thúc!” Nghĩ như vậy, bước chân Tiểu Ngư nhất thời thoải mái lên, kéo tay Phạm Bạch Thái đi đến, ngọt ngào gọi một tiếng, cố ý khoa lên: “Nhị thúc, hôm nay đột nhiên phát hiện thúc nói chuyện cũng rất có lý nhé!”

“Hắc hắc, tất nhiên, thúc thúc nói chuyện đương nhiên là có lý rồi.” Nhìn hai chị em, Phạm Đại nhất thời cười ha ha, thuận tay xoa nhẹ đầu Phạm Bạch Thái, cười nói, “Đại ca, việc này huynh đừng quan tâm nhiều nữa.”

“Nhị đệ, đại ca sao không biết bọn họ có năm sáu người, nhưng mà trong năm người đó, trừ một vị Anh Sơn huynh đệ, còn lại võ công cũng không ra sao, nếu quan binh đuổi theo, La đại hiệp lại đang tình trạng như vậy, ngu huynh lo rằng bọn họ không chạy xa được sẽ lại rơi vào lao ngục lần nữa. Như vậy, chẳng lẽ không phải biến thành huynh đệ chúng ta thấy chết mà không cứu sao?” Tiểu Ngư và Phạm Đại nghĩ đến điều hiển nhiên kia, Phạm Thông lại có cách giải thích khác của mình.

Có người bảo vệ chưa đủ, còn phải có tư cách bảo vệ? Tiểu Ngư nhất thời trán nổi hắc tuyến.

“Huynh nói nghe cũng có vẻ có lý, có điều cho dù phải bảo vệ bọn họ, vậy cũng không thể là huynh đi! Nói đến chuyện đánh nhau, ta so với huynh còn thành thạo hơn chứ?” Phạm Đại tỏ vẻ không sao cả, nói, “Hơn nữa, huynh mới là cha của Tiểu Ngư và Tùng Tùng, người hai tỷ đệ không thể tách rời là huynh, muốn ở lại cũng phải là huynh mới đúng.”

“Ta chính là sợ đệ thiếu kiên nhẫn gặp quan binh liền xông vào đánh nên mới muốn tự mình đi.” Phạm Thông nói, “Mọi người yên tâm, ta sẽ không đi quá nhiều ngày, ta đã nghĩ rồi, từ chỗ này theo hướng bắc đi năm mươi dặm nữa có thể ra khỏi Y Dương trấn, khi đến thị trấn cạnh đó rồi, bọn chúng muốn đuổi theo bắt người cũng không dễ nữa, La đại hiệp bọn họ cũng sẽ an toàn rất nhiều, đến lúc đó ta sẽ rời khỏi đi tìm gặp lại mọi người.”

“Nói qua nói lại, cha chính là muốn vứt bỏ chúng ta, trái lại chủ động đi bảo vệ người xa lạ.” Tiểu Ngư lửa giận vừa hạ nhiệt lại bùng lên, thanh âm nhện không được trở nên lớn tiếng, giọng lạnh lùng, “Vậy cha có nghĩ đến nếu như quan binh lại đuổi theo chúng ta trước thì sao? Chúng ta hai người, thúc thúc một người, đến lúc đó cha muốn thúc thúc bảo vệ cho người nào trước?”

“Tiểu Ngư, cha sao có thể vứt bỏ hai đứa chứ, cha chỉ là muốn giúp đỡ La đại hiệp một chút...”

“Dù sao ở trong mắt cha, người ngoài so với chúng ta còn quan trọng hơn.” Tiểu Ngư lạnh lùng nhìn hắn, “Trước kia như vậy, giờ cũng vậy, trong mắt cha, chỉ sợ chẳng gì quan trọng bằng người ta gọi cha một tiếng đại hiệp đúng không? Hiện giờ người ta tự mình có người bảo vệ, cha cũng vẫn muốn xen vào chuyện của người khác, nếu tương lai có một ngày có người uy hiếp cha lựa chọn giữa của mạng sống của chúng ta và mạng sống của một người xa lạ, cha sẽ thế nào? Đùng có nói rằng cha nhất định sẽ chọn chúng ta!”

Tiểu Ngự lúc này thật sự vô cùng phần nộ, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ bừng lên, Phạm Bạch Thái kinh hãi nhìn nàng, sợ đến không dám nói câu nào, Phạm Đại há miệng định nói gì lại thôi, dường như muốn phân bua giúp Phạm Thông, nhưng lại cảm thấy Tiểu Ngự nói cũng không phải không có lý. Với tình hình đại ca sinh đôi này của hắn, không chừng nếu có ngày nào đó như vậy sẽ thật sự là lựa chọn như vậy, có điều hắn cũng tin rằng, sau đó đại ca hắn nhất định sẽ không một mình sống trên đời này nữa.

“Không phải...” Bị chính con gái ruột của mình chỉ trích, Phạm Thông trên mặt hiện ra vẻ đau lòng, “Tiểu Ngự, sao con lại nghĩ như vậy? Con và Tùng Tùng đều là bảo bối của cha...”

“Nhưng người ngoài lại là mạng sống của cha, mạng sống so với bảo bối, đương nhiên mạng sống quan trọng hơn!” Tiểu Ngự kích động ngắt lời, sau đó hít một hơi thật sâu, “Ta không nghe cha giải thích nữa, hôm nay ta chỉ nói cho cha biết một câu thôi, nếu cha còn quyết định bỏ rơi ta và Tùng Tùng đi xen vào việc người khác, vậy thì sau này cha cũng đừng nghĩ đến ta sẽ nhận người cha như ngài nữa! Nếu cha không tin, cứ việc thử xem!”

Dưới con thịnh nộ, Tiểu Ngự cuối cùng vẫn phải quăng ra hai câu uy hiếp căn bản nàng không nghĩ sẽ phải nói ra, xúc động kéo Phạm Bạch Thái quay lại: “Tùng Tùng, chúng ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 39: Mục đích thực sự

“Tiểu Ngự...”

Tiểu Ngự đã đi xa được mấy mét, Phạm Thông đang kinh ngạc vô cùng phụ hồi tinh thần lại, vội gọi nàng muốn đuổi theo giải thích, lại bị Phạm Đại kéo lại.

“Đại ca, trong mắt huynh, rốt cuộc là Tiểu Ngự và Tùng Tùng quan trọng hay là người ngoài quan trọng?” Phạm Đại bên cạnh cũng giống hắn chán kinh một lúc lâu, nhìn hai thân hình nhỏ nhỏ cang lúc chạy cang xa kia, đột nhiên hiểu ra.

“Đương nhiên là hai đứa nó quan trọng hơn.” Phạm Thông không cần suy nghĩ liền đáp ngay.

“Thế nhưng...” Phạm Đại nhìn theo ánh đuốc xa dần, cùng với hai thân hình bé nhỏ dưới ánh lửa, trong lòng đầy nghi ngờ, “Tại sao hai đứa đều cảm thấy ở trong lòng chúng ta, hình như tùy tiện người ngoài nào đó cũng đều quan trọng hơn bọn chúng?”

Vừa rồi phản kháng lại tuy rằng chỉ có Tiểu Ngự, Phạm Bạch Thái không tỏ thái độ gì, nhưng ánh mắt của nó khi nhìn lại nói cho bọn họ, nó lựa chọn đứng về phía tỷ tỷ của nó.

“Có sao?” Phạm Thông ngờ ngẩn nhìn theo bóng dáng hai đứa con, vẻ mặt hoảng hốt, cả người bất giác cảm thấy vô cùng mất mát..

“Aiz, nếu bọn chúng không nghĩ thế, Tiểu Ngự sao lại nổi giận lớn như vậy?” Phạm Đại giận dữ, “Đại ca, Tiểu Ngự và Bạch Thái nếu có giận đối với ta cũng không có gì, dù sao ta cũng chỉ là thúc thúc của bọn chúng, nhưng huynh thì khác, huynh là cha ruột của hai đứa cơ mà? Hiện giờ chính bản thân chúng ta cũng đang phải chạy trốn, trong hoàn cảnh này còn muốn quản chuyện người khác, có phải thật sự là rất có lỗi với hai đứa trẻ không?”

Phạm Thông sững người tại chỗ, mồm miệng không nói được gì.

“Được rồi, ta quyết định, chuyện này nếu huynh còn muốn quản vậy thì cứ đi quản, dù sao ta cũng không nhúng tay vào. Sinh nhật Tiểu Ngự hình như không đến hai hay ba ngày nữa, bộ kiểm pháp kia của ta còn chưa hoàn chỉnh, phải nhanh chóng chỉnh sửa xong trước ngày sinh nhật của Tiểu Ngự mới được.” Phạm Đại vỗ vỗ đầu vai hắn, thi triển thân pháp hướng sơn động lao đi, chỉ để lại Phạm Thông một người đứng một mình chìm trong đêm tối.

Một hồi lâu sau, hắn mới thở dài một hơi, cũng trở về sơn động.

Trong hang, bếp lửa cháy hừng hực chia ra thành hai nhóm người, Tiểu Ngự và Phạm Bạch Thái cùng song song nằm nghiêng người quay vào trong, nhìn như đang ngủ, nhưng hô hấp lại rõ ràng hơi hỗn loạn. Bên cạnh hai chị em, Phạm Đại ngồi dựa vào vách hang nhắm mắt dưỡng thần, nghe tiếng hắn tiến vào cũng không thêm để ý đến, chỉ có La Quảng kia thấp giọng chào hỏi, nhưng sau đó lại ho lên sù sù, con trai hắn Đan Nhi vẫn lo lắng ngồi bên cạnh chăm sóc.

Phạm Thông ngập ngừng một chút, đi đến bên hai chị em theo thói quen tính dèm chán cho bọn chúng, lại bị một cánh tay nhỏ bé hất mạnh ra.

Phạm Thông nhất thời âm ỉm, đây là con gái ruột của hắn mà, chẳng lẽ hắn thật sự đã vô ý tổn thương nó sâu đến như vậy?

Nhớ trước đây sau khi chết đi mà sống lại, Tiểu Ngự nói rất nhiều thứ, hai cha con thật vất vả mới rút ngắn được khoảng cách, Phạm Thông khổ sở nhắm mắt lại, hắn thật sự rất yêu thương con gái mình, cũng thật lòng muốn giúp đỡ những người cần giúp đỡ, nhưng tại sao hiệp nghĩa và tình cảm lại

luôn không thể lường toàn?

....

Thời gian cứ lặng lẽ chậm chậm trôi đi, Phạm Bạch Thái nằm trước nàng dù sao tuổi còn nhỏ, không được bao lâu hơi thở đã đều đặn, Tiểu Ngự tuy rằng vẫn nhắm mắt nhưng làm thế nào cũng không chợp mắt nổi được một giấc yên ổn trước đến sáng dậy rồi nói sau.

Đêm càng yên tĩnh, mọi thanh âm dù nhỏ nhất lại càng thêm rõ ràng.

Tiếng lửa cháy lép bép làm nền có thể bỏ qua không đề ý đến, nhưng La Quảng kia, tuy rằng có vẻ hết sức cố nén xuống tiếng ho khan mình, nhưng thỉnh thoảng vẫn khụ lên vài tiếng, lại giống như chất thêm lửa vào trong lòng nàng đang phiền chán, khiến bức bối trong ngực nàng lại càng đầy thêm mà không nơi phát tiết. Sau đó, không biết có phải do tác động của tâm lý hay thực sự có thật, Tiểu Ngự cứ cảm giác trước mũi quần quanh một mùi lạ, như là hỗn hợp của mực nát và mùi máu... Càng lúc lại càng khiến người ta thấy khó chịu...

Một người mới được cứu từ trong lao ngục ra, ngay cả khóa cùm còn chưa mở được, mùi trên người có thể sạch sẽ được đến đâu? Kỳ thật suy nghĩ một chút, hẳn cũng là người đáng thương, thằng bé tên Đan Nhi kia cũng đáng thương, nhìn thấy cha mình bị tra tấn thành bộ dạng thê thảm như vậy, tâm hồn nó nhất định không tránh được sẽ bị ám ảnh.

Thế nhưng, càng như vậy, nàng lại càng không hy vọng Phạm Thông dính dáng đến chuyện này, nàng không thể tưởng tượng đến tương lai có một ngày người ngồi đối diện kia đối thành dáng vẻ của hai huynh đệ sinh đôi. Bọn họ nói khóa sắt kia là dùng huyền thiết gì đó đặc chế, hẳn là chuyên để phòng bị những cao thủ giang hồ như thế này phải không? Cái gọi là song quyền khó địch bốn tay, một người nếu võ công cao cường, cố nhiên có thể nhờ cô đại thông tin lạc hậu mà trốn trốn tránh tránh được vài năm, mười mấy năm, thậm chí cả đời cũng không để quan phủ bắt được, nhưng cuộc sống như vậy, còn có thể là cuộc sống bình thường sao?

Nàng có thể sống nghèo khổ cả đời, nhưng tối thiểu cũng chỉ có thể ở mức cuộc sống sinh hoạt bình thường mà thôi!

“Khụ khụ khụ.. khụ khụ...”

La Quảng kia lại ho khụ khụ, Tiểu Ngự trong lòng thở dài một tiếng, tay kéo chăn cao hơn, che chắn mũi miệng của mình và Phạm Bạch Thái, hy vọng La Quảng này không mắc loại bệnh truyền nhiễm qua đường hô hấp nào, nếu không hẳn cứ ho khan cả đêm thế này, hai đứa sẽ nguy hiểm mất, nhưng rốt cuộc cũng không thể vì vậy mà đuổi người ta ra ngoài được chứ?

Lại nói, mấy người kia sao giờ vẫn chưa trở về? Bọn họ sẽ không đoán chuẩn tính tình Phạm Thông mà lén chuồn thẳng mất đấy chứ?

Phỏng đoán này nhất thời khiến Tiểu Ngự căng thẳng, cũng không bao lâu sau, sự thật liền chứng minh ý tưởng này của nàng chỉ là tâm lý tiểu nhân, mặc dù bước chân đã cố gắng bước rất nhẹ, tiếng nói chuyện cũng hạ xuống rất thấp, nhưng Tiểu Ngự vẫn nghe được rất rõ tiếng cái người râu quai nón nói cằng đã làm xong, để La Quảng nằm trên giường có lẽ sẽ thoải mái hơn một chút.

Bọn họ, rốt cuộc là ai?

“Phạm đại hiệp, tại hạ muốn cầu xin ngài một việc!” Chỉ nghe tiếng đầu gối lộp cộp, La Quảng kia cố nén ho khan, thấp giọng nói.

Mục đích rốt cuộc cũng đến rồi, Tiểu Ngự lập tức dựng thẳng lỗ tai, bất quá tiếng “đại hiệp” này nàng nghe cảm thấy thật chói tai, có cảm giác đối phương tựa như đang hô to “đại ngốc”.

“La đại hiệp xin cứ nói.” Phạm Thông cũng khách khách khí khí đáp lại một tiếng “đại ngốc”.

“La mỗ bị cầm tù giam giữ, vốn đã tưởng cuộc đời này khó mà nhìn thấy lại mặt trời, lại không ngờ các huynh đệ Anh Sơn trước sau vẫn quan tâm đến phé vật như ta đây, còn giúp cha con ta được đoàn tụ, La mỗ kiếp này tâm nguyện duy nhất chỉ...” La Quảng vừa ho vừa nói ngắt quãng cảm tạ râu quai nón một hồi, râu quai nón tất nhiên là cũng đồng đặc một hồi tò về cam tâm tình nguyện, nhiệt tình không hối hận, chỉ nghe thấy Phạm Thông không ngừng cảm động thờ dài, Tiểu Ngự nghe đến âm thanh trọn mắt khinh thường.

Đúng vậy, râu quai nón dám đi cướp ngục cứu người, đối với La Quảng là đại ân đại đức, có điều bọn họ có cần trắng trợn ca ngợi nhau vĩ đại vô tư như vậy không? Những lời này giờ nàng nghe sao cứ cảm thấy buồn nôn quá, thật sự vô cùng khó nghe.

Chẳng lẽ từ xưa đến nay, cái gọi là tình nghĩa sinh tử giữa các anh hùng hào kiệt đều cứ tung hô khen ngợi ra như vậy sao? Nhớ đến trong Thủy hử, cái đám gọi là hảo hán này, mỗi lần nhìn thấy Tống Giang liền luôn miệng hô “Ca ca”, Tiểu Ngự càng thấy nổi da gà.

Nghe một hồi, hai người cuối cùng cũng chấm dứt vấn đề râu ria này, trở lại chủ đề chính, thì ra, La Quảng này thật sự không phải tìm đến cầu Phạm Thông bảo vệ mình, mà là có một mục đích khác vô cùng quan trọng.

“Cái gì? La đại hiệp muốn cho lệnh công tử báỉ ta làm thầy?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 40: Mềm lòng

“Bái sư?” Phạm Đại kinh ngạc kêu lên, hần vốn vẫn không thích chuyện này, chỉ chuyên tâm nghĩ kiếm pháp, lúc trước gần như không nghe thấy La Quảng nói gì, nhưng câu cuối cùng của Phạm Thông lại khiến hần mở mắt.

Bái sư? Đầu mày Tiểu Ngư lập tức chau lại, La Quảng này thì ra đúng là muốn nhờ vả, muốn cha nàng đến giúp hần trông đứa con?

“Trên giang hồ, ai cũng biết Phạm đại hiệp không chỉ võ công cao cường mà còn đức thâm phẩm hậu, thiên hạ cao thủ tuy nhiều, thế nhưng thực sự đáng giá La mỗ kính nể tận tâm khảm lại chỉ có một người là Phạm đại hiệp. Có thể khiến La mỗ chưa nhìn tận mắt mà dám đem tính mạng người thân phó thác, cũng chỉ có một người là Phạm đại hiệp. Thật không dám giấu diếm, ta hôm nay đúng là nghe nói Phạm đại hiệp ở nơi này nên mới cố ý nhờ Anh Sơn huynh đệ thay mình thăm tra theo dõi mà đến, điều bất kính này, mong rằng Phạm đại hiệp rộng lòng tha thứ!” La Quảng thành khẩn nói, ông ta dù ho rất gấp, nói chuyện cũng chốc chốc lại ngừng, nhưng vẫn kiên trì tự mình nói ra, không cho râu quai nón được nói chen vào.

Thì ra thật sự là theo dõi đến, Tiểu Ngư âm thầm cười lạnh, bọn họ nhất định là muốn ‘chấm’ Phạm Thông tính tình cái gì cũng không tính toán mới có thể “thăng thần thành khẩn” như vậy chứ! Nói chuyện với người thành thật, có đôi khi thẳng thắn thành khẩn so với giấu giếm diêm diêm còn là vũ khí lợi hại hơn, huống chi cái nữ “chỉ có Phạm đại hiệp” mà ông ta chụp xuống, đồ ngốc nào đó sợ rằng chẳng những không thêm đề bụng chút nào, ngược lại còn ngớ ngẩn vì thế mà cảm động.

Quả nhiên, Tiểu Ngư vừa nghĩ vậy xong, Phạm Thông liền thật sự mở miệng tỏ vẻ không đề tâm, hơn nữa còn là vô cùng khiêm tốn.

Ngu ngốc! Đần độn! Ngớ ngẩn! Tiểu Ngư nhin không được bật ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng, mọi người đang nói đều dừng lại.

“Nhị thúc, ta khát!” Tiểu Ngư không nhìn mọi người trong động, chỉ nói với Phạm Đại.

“A, đây.” Phạm Thông vội lấy bầu nước của mình, rút nút lọ, đưa tới, “Uống chậm một chút cẩn thận đừng để bị sặc.”

Tiểu Ngư không nhìn hần.

“Tiểu Ngư...” Phạm Thông sắc mặt đỏ lên, khẽ gọi nàng một tiếng, râu quai nón và La Quảng liếc nhìn nhau, biết điều không lên tiếng, Đản Nhi kia miệng càng nín lại.

“Đại ca, huynh sao lại quên thói quen của Tiểu Ngư thế, Tiểu Ngư và Tùng Tùng luôn luôn chỉ dùng bình nước của mình, nói như vậy mới sạch sẽ.” Phạm Đại kịp thời đưa bình nước của Tiểu Ngư đến giải vây, “Đây, Tiểu Ngư, bình nước của cháu đây.”

Hần vô ý nhắc đến hai chữ sạch sẽ, La Quảng bên kia lại theo bản năng co người lại một chút, tuy rằng tóc tai lộn xộn không thấy rõ vẻ mặt, nhưng hình như có chút xấu hổ.

“Cám ơn Nhị thúc.” Tiểu Ngư không chút hoang mang cầm lấy uống mấy ngụm, sau đó đặt xuống một bên, cũng không nằm xuống nữa, nhìn ra sắc trời ngoài động đã bắt đầu chuyển sang màu trắng, ngáp một cái lại đuổi thất lưng lưng biếng, ôm cáo con nằm bên cạnh lên, nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Bị nàng chặn ngang như thế, cả đám người nhất thời không biết nên làm sao để tiếp tục.

“Tiểu Ngư, bây giờ còn sớm, con có muốn ngủ thêm một lúc nữa không?” Phạm Thông nhìn sang, cười cười lấy lòng, hỏi dò.

“Ngủ không được.” Tiểu Ngư không nóng không lạnh đáp trả, ngay cả khoe mắt cũng không thèm liếc sang, sờ đi nàng không thèm nguy trang giả ngủ nữa, chính là vì muốn nhìn xem Phạm Thông định xử lý chuyện này thế nào.

Bái sư, nói hay thì là hy vọng có thể được giáo dục khỏi cái ngu cái dốt, học tập đối nhân xử thế cách làm người, tương lai đi cứu giúp dân chúng thiên hạ, nói khó nghe một chút, chính là muốn lão cha ngu ngốc này của nàng nuôi con cho hần, hơn nữa cái “nuôi” này, ít nhất cũng chẳng dưới mười năm, sau đó còn phải chịu trách nhiệm cho tương lai của “đứa con” này nữa. Ông ta ở đây chỉ nói nói mấy câu, nhà bọn họ lại sẽ vì cái này mà trả giá cả đời, nếu Đản Nhi này phẩm hạnh tốt thì không sao, nếu như không tốt, chẳng phải là cả đời đều xui xẻo? Hơn nữa nhà họ đã bàn cùng đến vậy rồi, lấy cái gì mà nuôi thêm một người nữa?

Phạm Thông khó xử nhìn Phạm Đại, Phạm Đại lại nhún vai, tỏ vẻ lực bất tòng tâm, tự huynh xử lý đi. Kỳ thật đối với chuyện thu đồ đệ, Phạm Đại cũng không ham thích gì, đối với hần, nhà mình đã có một Tiểu Ngư thiên phú kinh người võ học kỳ tài như vậy là đủ rồi, huống chi đối phương muốn bái sư là Phạm Thông cũng chẳng phải Phạm Đại hần, hần quản cái rắm.

“Khụ khụ... Phạm đại hiệp... khụ khụ...” Vẫn là La Quảng kia phá vỡ tình thế bế tắc trước, ánh mắt từ dưới mái tóc rối bù dừng lại ở Phạm Thông, thở dài, “Huynh ta bèo nước gặp nhau, La mỗ tự biết tình cảnh này thật sự quá đáng, nhưng La mỗ thân trong tù ngục đã nhiều năm, hôm nay được tự do sợ rằng cũng không được bao lâu. Đản Nhi con trai ta, từ nhỏ đã không được sống cùng cha, đáng thương nó còn nhỏ tuổi đã phải chịu khổ sở lưu lạc, nếu không có Anh Sơn huynh đệ đây, chỉ sợ nó đã sớm bị bọn buôn người bán đi, hai cha con chúng ta có lẽ cả đời đều khó được gặp lại... Phạm đại hiệp, cái gọi là một ngày làm thầy, cả đời làm cha, La mỗ hồ thẹn, đời này sợ rằng đã không còn cách nào làm tròn trách nhiệm của một người cha nữa, nếu ngài nguyên ý, sau này cứ coi như nó là con của ngài đi!”

Nói xong câu cuối, thanh âm đã nghẹn ngào.

“Cha...” Đản Nhi kia ánh mắt vốn đã đỏ ửng, nghe cha mình như sắp chết phải nhờ cậy người khác, rốt cuộc nhịn không được lẫn xuống một giọt nước mắt, lại lập tức gạt tay lau đi, coi như mình chưa từng rơi lệ.

“Đản Nhi...”

La Quảng cũng đau lòng muốn an ủi nó, nhưng vừa mới cử động, xiềng xích trên tay liền va vào nhau leng keng, hơn nữa nhìn sức lực ông ta, đúng là ngay cả xiềng xích cũng nâng không nổi nữa. Đản Nhi thấy vậy càng khổ sở, muốn sà đến ôm lấy phụ thân, lại sợ đụng chạm đến vết thương trên người La Quảng, tình cảm cha con cốt nhục thâm tình ào ạt tràn trề, kiếm nước mắt của người xem rất hiệu quả. Râu quai nón bên cạnh cùng mấy người khác đã sớm rầu rĩ nghiêng đầu quay sang một bên, không đành lòng nhìn nữa.

Aiz, có phải mình đã nghĩ về lòng người tệ quá không nhỉ?

Tiểu Ngư nhìn hai cha con đang bị thương, đáy lòng không khỏi mềm xuống, tuy rằng bọn họ đúng là dùng tâm kế, nhưng La Quảng này bị trọng thương là thật, Đản Nhi này tuổi nhỏ như vậy đã trải qua nhiều đau khổ của cuộc đời cũng là thật. Vừa rồi nàng chỉ nghĩ người nhà mình sẽ vì bọn họ mà bị liên lụy, nhưng cũng không nghĩ đến, kỳ thật với Đản Nhi này mà nói, rời xa cha ruột của mình, từ nay về sau phải sống nhờ vào một gia đình hoàn toàn xa lạ cũng là một điều đau khổ!

Người cổ đại từ trước đến nay coi trọng “Bất hiếu có ba điều, một là không có con nối dõi”, nếu không phải bắt đắc dĩ, ai lại muốn đem con ruột của mình cho người khác chứ? Bọn họ dùng tâm kế, cũng chỉ là muốn bảo vệ đứa con của mình thôi, trẻ con là vô tội mà.

Nghĩ đến cảm giác của chính mình khi mới đến thế giới này, Tiểu Ngư không khỏi khẽ thở dài một tiếng, rồi tầm mắt nhìn xuống cáo con trong lòng, trong đầu lại không khỏi nghĩ ngợi, nàng ngay cả một con vật cũng nguyện ý dành rất nhiều thời gian và tình cảm để chăm sóc, chẳng lẽ con người ngược lại còn không so được với một con vật hay sao? Nhà nàng mặc dù nghèo thật, cũng không thiếu sức lao động, chỉ cần Phạm Thông Phạm Đại nguyện ý, trong nhà có thêm một cái miệng nữa kỳ thật cũng không phải là việc khó, đúng không?

“La đại hiệp ngài sao lại nói như vậy? Đản Nhi là con trai ngài, thì cả đời đều là con trai của ngài, ngàn vạn lần chớ nói sau này làm con của ta linh tinh gì đó, về phần bá sư...” Phạm Thông theo bản năng nhìn thoáng qua Tiểu Ngư, thấy nàng nhìn hai cha con kia, trong ánh mắt tuy có chút thương hại nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn lạnh băng, không rõ nàng rốt cuộc nghĩ thế nào, do dự một hồi, rốt cuộc nói, “Kỳ thật tại hạ tư chất cũng chỉ là bình thường, không dám coi khinh mà làm thầy ai cả, liên lụy đến đệ tử. Thế này đi, nếu La đại hiệp bây giờ không tiện, lại tín nhiệm Phạm mỗ như vậy, Phạm mỗ đồng ý tạm thời thay ngài trông coi Đản Nhi, dạy nó chút võ nghệ để cường kiện thân thể, đợi đến khi La đại hiệp khỏe mạnh lại đưa Đản Nhi trở về, ngài xem thế nào?”

“Đại ân của Phạm đại hiệp, La mỗ vô cùng cảm kích!” La Quảng nhất thời kích động đẩy Đản Nhi, vùng vẫy hướng Phạm Thông hành lễ, “Đến, Đản Nhi, mau dập đầu trước ân sư!”

Phạm Thông lời nói tuy rằng có vẻ như không đồng ý nhận đồ đệ, nhưng trên thực tế cũng coi như là nhận Đản Nhi kia, lại còn hảo tâm từ chối bỏ qua tiện nghi là được thêm một đứa con, điều này sao có thể không khiến La Quảng mừng lớn?

“La đại hiệp...” Phạm Thông cuống quýt đứng dậy vòng qua đồng lửa nâng ông ta dậy, Đản Nhi kia đã quỳ gối trên mặt đất, rành mạch gọi một tiếng “Ân sư”, dập đầu liên tiếp.

Ân sư? Ah, một cái nữ thật lớn nha! Xem ra ân này của Phạm Thông đúng là phải ban thật rồi.

Nhìn ba người dưới ánh lửa kia, muốn động nhưng rốt cuộc không động, muốn nói nhưng rốt cuộc lại chưa nói, cuối cùng chỉ còn đành thở dài trong lòng.

Mình nhất thời mềm lòng lần này, rốt cuộc là đúng, hay sai làm rồi?

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 41: Tiểu sư đệ

“Đản Nhi, đi thôi.” Nhìn đoàn người khiêng La Quảng biến mất sau rừng cây, Phạm Thông ôm đầu vai La Đản, nhẹ nhàng nói.

“Dạ.” La Đản thu hồi ánh mắt lưu luyến không rời, đôi mắt đỏ ửng sụp xuống nhìn chân mình.

“Đản ca ca, huynh đừng khổ sở, chúng ta đều chào đón huynh.” Phạm Bạch Thái không chịu được nhất là cảnh người khác chịu khổ, vội kéo tay thẳng

bé, hiểu chuyện an ủi.

“Đúng, sau này con có thể cùng Tùng Tùng và Tiểu Ngư làm bạn, ba đứa các con đều là những đứa trẻ ngoan ngoãn, nhất định sẽ rất hợp nhau.” Phạm Thông thấy con trai mình chủ động như vậy, trong lòng rất mừng, nhưng ánh mắt nhìn sang Tiểu Ngư vẫn lạnh lùng thản nhiên, gần như không mở miệng nói lời nào, lại không nén nổi có chút chột dạ, vội chạy qua lấy lòng, muốn đỡ lấy bọc đồ nhỏ trên người nàng cầm giúp: “Tiểu Ngư, cha cầm giúp con nhé.”

Tiểu Ngư không nói một lời, chỉ lạnh lùng nhìn hấn một cái, liền khiến tay Phạm Thông dừng lại trong không khí.

“Nhị thúc, Nhữ Châu đi hướng nào vậy?” Tiểu Ngư không thèm đếm xỉa đến sự tồn tại của Phạm Thông, quay đầu hỏi Phạm Đại.

Nàng không phản đối để La Đan ở lại cũng không chứng tỏ rằng nàng bằng lòng đồng ý với Phạm Thông, lại càng không chứng tỏ rằng nàng tha thứ cho hấn. Phạm Thông tuy đúng là vẫn còn chưa rời bỏ hai chị em, nhưng suy nghĩ ngày hôm qua đã là xúc phạm rất lớn vào nguyên tắc của nàng, nàng có thể không cần Phạm Thông có quan tâm đến “con gái” như nàng hay không, nhưng nàng không thể tha thứ Phạm Thông trong lúc đang bỏ trốn lại có thể có ý nghĩ vứt bỏ con ruột của mình đi giúp người ngoài.

Vị trí người cha này, hiện tại hấn không có tư cách làm.

“Phía đông, có điều giờ chúng ta còn cách Y Dương trấn khá gần, trước phải đi về phía bắc một đoạn, sau đó mới đi đường vòng đến Nhữ Châu được.” Phạm Đại chỉ chỉ phương hướng.

“Tùng Tùng, chúng ta đi.” Tiểu Ngư vừa ôm cáo con, vừa giơ tay cho Phạm Bạch Thái.

Phạm Bạch Thái lạnh lạnh đáp lại một tiếng, kéo La Đan chạy đến bên cạnh Tiểu Ngư, La Đan ngẩng đầu nhanh chóng nhìn thoáng qua Tiểu Ngư, lại cúi đầu, Phạm Thông chậm rãi theo sát phía sau bọn họ.

“Đàn ca ca, huynh bao nhiêu tuổi rồi?” Đi một quãng, Phạm Bạch Thái rất tự nhiên hỏi một câu.

“Mười hai.” La Đan thấp giọng trả lời.

“Đệ bảy tuổi.” Phạm Bạch Thái vui vẻ nói, lắc lắc tay Tiểu Ngư, “Tỷ tỷ của đệ chín tuổi, tỷ tỷ, Đàn ca ca lớn hơn tỷ ba tuổi đấy.”

“Đúng vậy đúng vậy, Tiểu Ngư, Đàn Nhi lớn hơn con, sau này con cũng giống Tùng Tùng gọi Đàn Nhi là ca ca nhé?” Phạm Thông tự cho là tìm được cơ hội nói, vội hỏi.

Gọi một tiểu quý mới mười hai tuổi là ca ca? Tiểu Ngư cười lạnh, không thèm để ý tiếp tục bước đi, Phạm Thông nhất thời tự rước lấy mất mặt.

“Ta xem thế này đi, Đàn Nhi tuy rằng tuổi lớn hơn Tiểu Ngư, bất quá nếu đã bá đại ca làm thầy, vậy thì với Tiểu Ngư sẽ thành quan hệ sư huynh tỷ đệ, có quy tắc nhập môn không phân biệt tuổi, chỉ phân biệt trước sau, không bằng Đàn Nhi gọi Tiểu Ngư một tiếng tiểu sư tỷ đi?” Phạm Đại ánh mắt thoáng nhìn liền thấy được lãnh ý trong mắt Tiểu Ngư, lập tức hòa giải, trong lòng lại nói thầm, tuổi lớn hơn thì sao, nếu luận tư chất luyện võ, Đàn Nhi này so với cháu gái bảo bối của hấn còn kém xa.

“Sư thúc dạy phải, Đàn Nhi tạ sư thúc dạy bảo.” La Đan cúi đầu nói, sau đó nhẹ nhàng rút bàn tay đang bị Phạm Bạch Thái nắm ra, đến bên cạnh Tiểu Ngư, trình trọng khom mình cúi xuống, nói: “Thưa sư tỷ.”

“Được rồi, đi tiếp đi.” Nhóc này coi như còn biết điều, Tiểu Ngư sắc mặt dịu lại, mọi người lại bắt đầu đi tiếp.

...

Mặt trời vàng rực xuống núi, giữa núi rừng sương mờ bắt đầu lan xa bao phủ, trên đầu thỉnh thoảng lại có một đàn chim về tổ bay qua, dòng suối nhỏ hai bờ chạy dài xanh mát, hai đứa bé trai tay cầm cành cây đã được vót nhọn thành một cái xiên rất nhọn, nhìn chăm chăm xuống mặt nước, thỉnh thoảng lại dùng sức đâm xuống, nhưng đâm hơn mười lần vẫn chẳng đâm được cái gì.

Cách hai đứa không xa, một cái bếp bằng đá bên trong là một đồng lửa đang cháy bập bùng, Tiểu Ngư đang cẩn thận đảo rau xanh xào trong nồi đất, rau này mua được từ ban ngày khi đi ngang qua một nhà nông dân. Nói cổ đại đồ ăn luôn là thiên nhiên sạch sẽ, không bị ô nhiễm, nhưng rau xanh trồng ở đây lại luôn luôn hơi có vị chua chát, cũng chẳng tính là ngon, Tiểu Ngư vừa xào vừa nghĩ, lần sau hấn là mua ít đường về điều vị một chút.

Cho đường trắng vào rau có vẻ như kỳ lạ, nhưng lại là thói quen xào rau kiếp trước của nàng, hơn nữa, khi xào rau bỏ một ít đường trắng như vậy, hương vị sẽ ngon hơn nhiều.

“Đàn ca ca, sao đến một con cá chúng ta cũng không bắt được nhỉ?”

Bên dòng suối, Phạm Bạch Thái rút về cái xiên không lần thứ n, không khỏi thất vọng, nó nhớ khi thúc thúc bắt cá, hầu như đâm xuống nhất nào đều chuẩn nhất đó, nhưng tại sao đến mình lại khó như vậy chứ?

“Có thể do động tác của chúng ta quá chậm. Nhưng cha ta đã nói, chỉ cần có bền lòng, có nghị lực, cứ kiên trì, nhất định có thể thành công. Nếu không, chúng ta ngừng lại một chút, chờ cho cá không bơi nữa thì lại thử xem?” La Đan đứng bên cạnh lại không chút tức giận, chăm chú nhìn lại phóng xiên xuống một lần nữa, lần này, cái xiên của nó vừa vọt sượt qua đuôi cá, tuy rằng thất bại, nhưng cũng tính là chạm được vào.

Hai đứa này thật đúng là hợp nhau! Đản Nhi này, đối với Phạm Thông Phạm Đại, thậm chí đối với nàng đều tỏ thái độ cung kính, luôn luôn hỏi một câu mới đáp một câu, chỉ có trước mặt Tùng Tùng mới có chút giống một đứa trẻ bình thường, có đôi khi cũng sẽ chủ động nói một đoạn tính là nhiều hơn vài câu nói.

Chẳng lẽ con trai với con trai nên dễ dàng hợp nhau sao?

Tiểu Ngư không khỏi ngẩng đầu nhìn hai thân hình nhỏ bé phía dòng suối nhỏ, trong lòng không khỏi có chút dấm chua.

Từ sáng hôm qua dẫn theo La Đản này cùng đi, Tùng Tùng hầu như không rời khỏi thằng bé này... Uhm, tuy rằng cũng không phải tách khỏi nàng, nhưng mà, phần lớn thời gian nó đều dính bên cạnh La Đản cũng là sự thật, khiến cho nàng làm tỷ tỷ, thực sự có cảm giác đệ đệ bị người ta cướp mất.

“Được rồi, chúng ta đến hỏi tỷ tỷ, xem có gì cần chúng ta giúp không đi.” Phạm Bạch Thái nhất thời đem chân nắn vứt sau đầu, cầm cái xiên xuống đất, kéo Đản Nhi chạy lại, vui vẻ gọi: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Tùng Tùng đến giúp tỷ nhé?”

“Không cần, không có gì cần giúp đâu, hai đứa cứ đi chơi đi.” Tiểu Ngư nhìn thoáng qua La Đản quy quy củ củ đứng nghiêm trước mặt không rên một tiếng, mỉm cười.

Tuy rằng bọn họ là bị La Quảng dùng tâm kế mới thu nhận La Đản, nhưng La Đản này cũng là vô tội, hơn nữa xem biểu hiện hai ngày này của nó, tuy rằng Phạm Thông chỗ nào cũng phá lệ chăm sóc, nhưng thằng bé vẫn chưa có biểu hiện được sung mãn mà kiêu, trái lại mỗi lần đều xông vào làm việc, lúc tìm tảng đá lúc kiếm củi, cho đến khi không còn việc gì có thể giúp mới đi chơi với Tùng Tùng.

Nàng là người thích ăn oản rõ ràng, nếu lúc trước mình đã không cần Phạm Thông nhận đồ đệ này, hiện giờ cũng không tất yếu lại đi bắt nạt một đứa trẻ, cũng sẽ không cố ý khắc nghiệt thằng bé, chỉ cần La Đản này hiểu chuyện, Tùng Tùng có gì, nó cũng sẽ có, ít nhất về mặt vật chất nàng sẽ không bạc đãi nó. Nhưng nếu muốn nàng cũng đối với nó như Tùng Tùng, thật lòng yêu thích tiểu sư đệ này, vậy thì đành phải chờ xem duyên phận giữa hai người thế nào rồi.

“Bọn đệ không thể đi tìm cha và Nhị thúc sao?” Phạm Bạch Thái sao có thể đoán được suy nghĩ của tỷ tỷ, nghe nói không cần giúp gì, hưng phấn nói.

“Chuyện này không được.” Phạm Thông và Phạm Đại vào núi săn thú, cây cối rậm rạp, ai biết ở chỗ nào, dù sao cũng không thể để hai đứa trẻ con đi tìm được.

“Oh..” Phạm Bạch Thái dài giọng thất vọng.

“Sư đệ, bây giờ trời đã tối, trong rừng dã thú nhiều, chúng ta không thể tùy tiện đi. Nếu không, chúng ta đứng trung bình tản một lát đi? Sư phụ đã nói, nếu muốn học bản lĩnh thật tốt, đầu tiên là phải luyện tập kiến thức cơ bản trước.” La Đản thấp giọng bổ sung giải thích cho lời từ chối của Tiểu Ngư.

“Được rồi.” Phạm Bạch Thái mặc dù có chút không tình nguyện, bắt quá vẫn đi theo La Đản đứng một bên, cũng có bộ có dạng chồm hồm đứng.

Tiểu Ngư nhìn nhìn La Đản thân trên thẳng tắp, lại xem Tùng Tùng rõ ràng đang lén lười biếng, không khỏi buồn cười lắc lắc đầu, dưới tay càng không ngừng tiếp tục đào rau, nhanh nhanh làm cho xong để nấu cơm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 42: Sinh nhật vui vẻ

“Nhị thúc, chúng ta giờ đang đi đâu đây?” Mặt trời đã lên cao, Tiểu Ngư dừng bước, nhìn tiểu trấn lớn cỡ khoảng hai trăm nhà dân xuất hiện trong tầm mắt, không khỏi thắc mắc nhìn về phía Phạm Đại.

Mấy ngày này bọn họ dù chưa phải trèo đèo lội suối nhưng vẫn dọc theo chân núi mà đi, nếu như gặp phải kẻ nào khả nghi thì lập tức vào núi tránh né, dù có gặp qua thôn xóm nào cũng chỉ cử một hai người vào mua nhu yếu phẩm cần thiết mà thôi, hôm nay tại sao chưa đến buổi trưa mà đã đi về hướng trấn này rồi? Hơn nữa Phạm Thông từ nửa đêm hôm qua đã không thấy tăm hơi bóng dáng đâu, ra về thần thần bí bí không biết đang muốn làm cái quỷ gì đây nữa.

“Đi vào trấn á.” Phạm Đại cười hắc hắc.

“Không phải nói còn muốn trốn tránh thêm vài ngày nữa sao?” Tiểu Ngư càng thêm khó hiểu, trấn Y Dương trọng phạm bị cướp, vụ án này cũng không nhỏ, bây giờ mới qua ba bốn ngày, không thể nào cứ như vậy mà bị từ bỏ, mấy ngày này nhất định sẽ đặc biệt chú ý đến những người lạ, cho dù người ta không nhất định nhớ rõ một nhà bọn họ bộ dạng thế nào, nhưng Phạm Thông Phạm Đại là anh em sinh đôi, cũng là một dấu hiệu vô cùng dễ nhớ để nhận.

“Yên tâm đi, không sao.” Phạm Đại không biết kiếm đâu ra một bộ râu màu đen thui, dính lên trên miệng, vụng về hỏi: “Tiểu cô nương, cô nhìn xem ta là ai đây!!!”

“Đại gấu chó, ô ô...” Phạm Bạch Thái bên cạnh cười khanh khách, còn vung vung hai cánh tay nhỏ giương nanh múa vuốt.

“Oa ha ha, đại gấu chó đến đây!!!”

Phạm Đại cố ý tròn mắt, gù gù lưng vụng về hùng hổ xông từng bước về phía Phạm Bạch Thái, trên lưng hắn đeo tất cả hành lý khiến thân hình vốn cao lớn càng thêm sừng sững, bây giờ lại ra vẻ như vậy, cũng thật giống như một con gấu lớn ngốc nghếch, khiến Phạm Bạch Thái càng thêm khoái chí, vội kéo tay La Đan, cười ha ha chạy lên phía trước.

“Đàn ca ca, chạy mau thôi, đại gấu chó đến rồi!!!”

Ba người đuổi nhau một hồi, rất nhanh đã bỏ rơi Tiểu Ngư lại phía sau.

“Cáo con, chúng ta cũng đuổi theo đại gấu chó nhé.” Tiểu Ngư cười khê vuốt ve Bối Bối trong lòng, thuận miệng nói một câu, tung mình đuổi theo.

Phạm Đại tuy rằng cải trang vụng về, có điều thời đại này còn chưa có chụp ảnh với photocopy, nhà họ Phạm lại chỉ chạm trán với người ở hiệu cầm đồ, kỳ thật cũng không cần phải lo lắng quá nhiều, cho dù người ta có bằng cứ, thì cũng chỉ là hai anh em sinh đôi giống hệt nhau và hai đứa trẻ con, giờ lại thêm một La Đan, thành ra có tới ba đứa trẻ, Phạm Đại lại dán thêm râu, có lẽ người ta thật sự sẽ không nghi ngờ đến bọn họ.

Mà thôi, có hai cao thủ ở cạnh, cho dù đụng đến quan binh thì chạy trốn cũng không thành vấn đề, năng lo lắng gì chứ? Huống chi ở lại nơi hoang dã mấy ngày, cái gì cũng không tiện, cũng nên có một ngày được hưởng thụ cuộc sống bình thường, tắm rửa thay đồ một chút.

...

“Tiểu Ngư, Đan Nhi, Đông Đông, bên này bên này!” Còn chưa vào trấn, Tiểu Ngư từ xa đã nghe thấy ở cửa trấn có thân ảnh vẫy vẫy tay kêu to, đứng là Phạm Thông đã biến mất từ mấy canh giờ trước.

Bốn người đi theo Phạm Thông vào trấn, đến một quán trọ.

“Nước ấm đã chuẩn bị xong rồi, Tiểu Ngư, con trước đi tắm rửa một chút nhé!” Phạm Thông vừa vui vẻ vừa nói cười lấy lòng, bất kể Tiểu Ngư căn bản là chẳng quan tâm đến nhiệt tình của hắn, trước đưa nàng đến một phòng trên lầu hai, sau đó nói tìm được một nhà có dê cái mới đẻ có thể kiếm được sữa cho Bối Bối bú, liền bế Bối Bối đi, sau đó lại bảo Phạm Bạch Thái và La Đan đi theo Phạm Đại đến nhà tắm lâu dưới tắm rửa.

Tiểu Ngư mặc dù có chút ngạc nhiên về sự nhiệt tình của Phạm Thông, có điều cũng lười suy nghĩ, dù sao mặc kệ hắn xun xoe thế nào, nàng cũng không thể dễ dàng tha thứ hắn như vậy, nể mặt Đông Đông thỉnh thoảng gọi hắn một tiếng cha đã là hết mức rồi, về phần hai ngày này hắn chăm sóc hai chị em xác thực khá tốt, đó cũng là điều người làm cha phải làm.

Có điều, người có thể không để ý đến, nhưng tắm thì vẫn phải tắm.

Đóng cửa phòng, nhìn quanh một chút, phòng này có hai cái giường rộng, trang trí dù đơn giản nhưng cũng rất sạch sẽ, hành lý của cả nhà đặt ở một góc, phòng ngoài bên trái có đựng bình phong. Phía sau bình phong là một bồn tắm gỗ lớn đựng đầy nước ấm, bên cạnh có hai thùng nhỏ khác đựng nước nóng và nước lạnh, còn có một cái giá bên trên có đặt một loạt các đồ dùng tắm rửa như xà bông tắm, khăn mặt, lược, kéo nhỏ..., còn có một bao đồ.

Mở bao ra, bên trong là một đôi hài mới, cùng một bộ váy thêu hoa đào có gấu váy màu xanh.

Nhìn thấy bộ đồ này, Tiểu Ngư không khỏi ngẩn ra, kỳ lạ, kinh tế trong nhà đều ở trong tay nàng, Phạm Thông khi nào thì có nhiều tiền như vậy để mua mấy thứ này?

Có điều kinh ngạc thì kinh ngạc, nếu tất cả đã được chuẩn bị tốt, nàng không ngại trước hết hưởng thụ một chút.

Tắm rửa xong, thay quần áo mới, xỏ vào chân đôi hài vừa khít, Tiểu Ngư vừa lau tóc vừa mở cửa phòng.

“Tiểu Ngư, con tắm xong rồi?” Tựa vào lan can nhìn xuống, Phạm Thông đang ở dưới lầu nói gì đó với chủ quán trọ, nghe thấy tiếng mở cửa, lập tức ngẩng lên một khuôn mặt cười rất tươi.

Tiểu Ngư hừ một tiếng, coi như trả lời.

Phạm Thông thỉnh thoảng chạy lên, rất tự nhiên cầm lấy khăn mặt, đứng sau lưng Tiểu Ngư thay nàng lau tóc, vừa cẩn thận cười cười nói: “Con gái bảo bối, quần áo mới và giày có thích không?”

“Mạnh tay quá!” Tiểu Ngư lãnh đạm nói, nhưng không cự tuyệt động tác của hắn, mặc cho hai bàn tay to phía sau nhẹ nhàng lau sát mái tóc dài ướt sũng của nàng, “Mọi người khác đâu rồi?”

Tắm rửa kỳ thật là một việc tốn sức, nhất là ở cổ đại xà bông còn không được tốt như xà bông thơm của thời hiện đại, nếu muốn cả tắm lẫn gội đúng là tốn không ít sức lực, khi tắm xong người cũng muốn lười, có người tự nguyện cống hiến sức lao động thì cứ để cho hắn làm.

“Mọi người đều đã tắm rửa hết rồi, đang thay quần áo.” Thấy con gái rút cuộc để cho mình động chạm, gương mặt anh tuấn của Phạm Thông tràn ngập tươi cười.

“Àh.” Tiểu Ngư neho mắt, nhìn quanh quán trọ không phải loại nhỏ này, nhớ đến nghi vấn lúc trước của mình, đầu mày không khỏi nhíu lại, “Cha ở đâu ra nhiều tiền như vậy?”

“À, đúng rồi, con không nói thì suýt nữa cha cũng quên mất.”

Phạm Thông dừng tay lại, vắt khăn mặt lên vai, hưng phấn lấy trong lòng ra một cái túi tiền nhỏ, đưa cho Tiểu Ngư: “Con gái bảo bối, cho con.”

“Cái gì?” Tiểu Ngư cầm lấy, cảm nhận được trên tay khá nặng, mở ra nhìn, cứ nhiên là ba thỏi bạc, không khỏi lại càng ngạc nhiên, nhìn không được nhìn Phạm Thông: “Nhiều tiền như vậy cha lấy ở đâu ra?”

Muốn nói là tiền ở trọ quần áo đều do sẵn thứ đổi được còn hợp tình hợp lý, nhưng hiện giờ Phạm Thông cứ nhiên lại đưa ra những mười lăm lượng bạc, đây tuyệt đối không phải số tiền nhỏ. Nàng không tin chỉ bằng một vài con hươu chồn thỏ..vv.. gì đó có thể đổi được nhiều bạc thế này, phải biết rằng ngày đó nhà Thượng Quan mở tiệc, hai huynh đệ bọn họ bận rộn mất hai ngày mới bán được mấy trăm văn mà thôi, Phạm Thông chẳng qua đi ra ngoài nửa đêm thêm một buổi sáng, tại sao lại có thể kiếm được nhiều như vậy?

“Hắc hắc, con gái bảo bối, giờ tạm thời con đừng hỏi, đợi lát nữa ăn cơm, cha nhất định nói cho mọi người cùng nghe.” Phạm Thông cười hắc hắc, vẻ mặt kiêu ngạo tiếp tục thay Tiểu Ngư lau khô tóc.

Thần thần bí bí! Tiểu Ngư bĩu môi không thèm để ý đến hấn nữa, bắt quả nhìn ba thỏi bạc kia, khoe miệng không khỏi cong lên một chút.

Người cha này của nàng tuy rằng là một đại hiệp vừa ngốc vừa cổ hủ, có điều tính tình cũng là thành thực lương thiện, việc trái hiệp nghĩa tuyệt đối là đánh chết hấn cũng không làm, vậy nên lai lịch số tiền này nàng không lo lắng chút nào, xem hôm nay rút cuộc hấn bộ dáng cũng giống người làm cha, nói lòng trừng phạt cho hấn một chút vậy.

...

“Tỷ tỷ, nhắm mắt lại.”

Một lúc sau, Phạm Bạch Thái và La Đan cũng đều đã thay một bộ đồ mới đi vào tiểu viện gọi Tiểu Ngư xuống, Tiểu Ngư tùy tiện buộc tóc gọn lại hai bên, mặc cho những sợi tóc hoe vàng mỏng mảnh phủ xuống vai, vừa bước xuống bậc cầu thang cuối cùng, Phạm Bạch Thái liền kiễng chân từ phía sau che kín mắt nàng lại.

“Làm gì vậy?” Tiểu Ngư cười nói.

“Hi hi, đợi lát nữa tỷ tỷ sẽ biết, Đan ca ca, huynh dắt tay tỷ tỷ đi.”

“Ừ, sư tỷ, Đan Nhi đắc tội.” Thanh âm đáp lại vừa cung kính lại pha lẫn chút hưng phấn, Tiểu Ngư chỉ cảm thấy trên tay chạm phải gì đó ấm áp, đã bị một bàn tay nhỏ bé khác nắm lấy.

Hai đứa trẻ tươi cười, vừa dắt Tiểu Ngư bước lên phía trước vừa nhắc nàng chỗ nào bậc cửa hoặc chỗ nào rẽ, Phạm Thông cười cười đi theo bên cạnh giúp đỡ. Ba người dẫn Tiểu Ngư đến phòng ăn, lại cẩn thận đưa nàng lên lầu hai, Phạm Bạch Thái lúc này mới buông tay ra: “Tỷ tỷ, xem này.”

Một bàn đầy các món điểm tâm: mứt, bánh ngọt, đồ nguội.. nhất thời ủa vào tầm mắt Tiểu Ngư.

“Tỷ tỷ, sinh nhật vui vẻ!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 43: Lễ vật và thành tâm

“Con gái bảo bối, sinh nhật vui vẻ!”

“Cháu gái ngoan, sinh nhật vui vẻ!”

“Sư tỷ, sinh nhật vui vẻ!”

“Cám ơn!” Nhìn những gương mặt hoặc không chút giả dối, hoặc mang ý lấy lòng, hoặc thẳng thắn bình thản, hoặc tươi cười cẩn thận, Tiểu Ngư cũng không nhịn cười, dung nhan thanh lệ nhất thời như hoa xuân bùng nổ, mê hoặc động lòng người.

Thì ra hôm nay là sinh nhật của nàng. Những ngày này cứ mãi bốn ba, nàng quên mất đã có lần Phạm Đại từng nói sinh nhật của nàng sắp đến. Ngày đó Phạm Đại hình như nói trước kia hằng năm đến ngày sinh nhật hai chị em, hai huynh đệ sinh đôi đều nghĩ cách dẫn hai đứa đi ăn một bữa thật ngon, hoặc đi đâu đó chơi, không ngờ lại phải rời đi nhanh như vậy, càng không ngờ sinh nhật thứ nhất ở kiếp này của nàng cứ nhiên lại trải qua trong lúc đang chạy nạn.

Bất quá, hôm nay cũng là ngày đầu tiên không giống như chạy nạn.

“Tỷ tỷ, mau ngồi xuống, cha nói, hôm nay tỷ tỷ là tiểu thọ tinh, phải ngồi ở vị trí thứ nhất.” Phạm Bạch Thái vui vẻ đẩy nàng lên ghế đầu, sau đó kéo La Đan cười hi hi ngồi hai bên trái phải cạnh nàng.

“Tiểu Ngư, bây giờ, thúc thúc sẽ tặng cháu lễ vật mà tuyệt đối cháu không thể tưởng tượng ra đâu.” Không đợi Tiểu Ngư đặt câu hỏi, Phạm Đại tự mình đắc ý nở nụ cười đầu tiên.

“Nhị thúc còn chuẩn bị quà cho cháu?” Tiểu Ngư có chút kinh ngạc.

“Tất nhiên rồi, thúc thúc chẳng những chuẩn bị quà cho cháu, hơn nữa quà này còn là đặc biệt được làm theo kích cỡ thích hợp nhất với thân thể của cháu.” Phạm Đại vừa cười vừa lật tay, một thanh kiếm bằng gỗ dài tầm hai thước không có vỏ xuất hiện trước mắt, thân kiếm được chuốt mài bóng loáng, vân gỗ như hoa văn rõ nét chạy dài dọc theo thân kiếm, gần chuôi kiếm hình cánh bướm còn có khắc một con cá trông rất sống động đang vung đầu vẩy đuôi.

“Thanh kiếm gỗ đẹp quá, cảm ơn Nhị thúc!”

Cứ nhiên cho nàng một thanh kiếm đồ chơi? Tiểu Ngư nhìn không được cười nhận lấy, nắm trong tay vung hai cái, phát hiện thanh kiếm gỗ này không nhẹ như nàng tưởng, ngược lại khá là vừa tay.

“Còn nữa.” Phạm Đại kiêu ngạo tuyên bố, “Cháu gái ngoan, ngoài thanh kiếm gỗ này, thúc thúc còn đặc biệt soạn cho cháu một bộ kiếm pháp, chỉ cần cháu gái ngoan chăm chỉ luyện tập thêm, thúc thúc dám cam đoan, sau này trên giang hồ sẽ không quá mười người có thể vượt qua cháu.”

Không quá mười người? Tiểu Ngư nhướn mi cười khê, Nhị thúc này, hẳn thật sự nghĩ rằng chí hướng của nàng có cao có xa đến vậy sao? Nàng muốn chỉ là một cuộc sống bình tĩnh yên ổn, khỏe mạnh sung túc mà thôi.

“Đệ cũng có, đệ cũng có!” Thấy bị thúc thúc tranh tặng trước, Phạm Bạch Thái vội vàng lấy trong ngực áo ra một gói nhỏ, hai tay nâng niu đưa cho Tiểu Ngư, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy chờ mong nhìn Tiểu Ngư, “Đây cũng là Tùng Tùng chính mình tự tay làm, tỷ tỷ mau nhìn xem, thích hay không thích.”

“Cám ơn Tùng Tùng!” Tiểu Ngư nhận lấy gói nhỏ, không vội mở ra ngay mà hôn lên mặt nó một cái, rồi mới trước mặt mọi người từ từ mở ra từng lớp từng lớp, chỉ thấy nằm bên trong là một chuỗi hạt châu dài mang sắc đỏ sáng long lanh rất đẹp, “À, Tùng Tùng, sao đệ có thể tìm được nhiều hạt cây đại này như vậy?”

Mắt Tiểu Ngư nhất thời sáng ngời, nhìn kỹ lại, mỗi viên châu lại không phải là hạt châu thực sự, mà tất cả đều là hạt hồng đậu tròn hình oval, nhưng lại tuyệt không giống như những hạt hồng đậu bình thường mà Tiểu Ngư thường thấy, màu sắc và độ tròn căng đều là hạng nhất, so với loại gọi là đậu tương tư trước kia từng gặp đẹp hơn gấp mười lần, càng khó hơn là, một chuỗi vòng cổ dài như vậy, mà mỗi hạt đều sáng bóng đẹp tuyệt.

“Thích, vô cùng thích, thứ này tỷ lại càng thích.”

Tiểu Ngư cảm lấy chuỗi hạt được dùng chỉ màu đỏ xâu lại thành vòng cổ, trong lòng xác thực tràn ngập kinh hi, con người đều thích chưng diện, nàng hiện giờ tuy rằng chỉ là một cô bé nhỏ nhưng cũng không ngoại lệ chút nào, có điều nhà họ Phạm gia cảnh như vậy, nàng cả ngày lo lắng bận bịu làm sao cải thiện hoàn cảnh cũng chưa xong, căn bản là không hy vọng viên vòng đến mua đồ trang sức gì đó, không ngờ đồ trang sức đầu tiên kiếp này của mình lại là do Tùng Tùng tự tay làm.

Nghe tỷ tỷ khen, Phạm Bạch Thái vẻ mặt nhất thời tràn đầy thỏa mãn và vui vẻ, cười đến hai má đều đỏ ửng, dù dỗi Tiểu Ngư lại nhìn không được hôn nó một cái nữa: “Tỷ tỷ rất thích món quà này, cảm ơn Tùng Tùng thêm lần nữa nhé!”

“Hi hi... Tỷ tỷ, đệ đeo cho tỷ tỷ nhé?”

“Ừ, được!” Tiểu Ngư đưa chuỗi hạt cho Phạm Bạch Thái, nghiêng thân mình xuống.

Phạm Bạch Thái vui vẻ đeo vào cho nàng, gạt mái tóc ướt dờ của nàng lên, nhẹ nhàng thả lại trên vai nàng: “Tỷ tỷ đeo vào thật là đẹp!”

“May mắn có Tùng Tùng mới có thể đẹp mắt như vậy.” Tiểu Ngư thân thiết dùng trán cọ cọ trán thẳng bệ.

“Su tỷ, đệ lúc trước không biết hôm nay là sinh nhật tỷ, hôm qua nghe Tùng Tùng nói mới biết, cho nên...” Thấy Phạm Đại và Phạm Bạch Thái đều đưa ra quà rất đẹp, tay La Đan không khỏi rút lại trong tay áo, ngập ngừng nói, “Lễ vật của đệ rất khó coi... Chẳng thể so được với Tùng Tùng hay su thúc...”

“Dù là lễ vật gì, sư tỷ đều thích, vì chỉ cần đệ có tâm là đủ rồi.” Tiểu Ngư tâm tình đang tốt, nhẹ nhàng khoác đầu vai nó ôm lấy, một chút cũng không nghĩ kỹ thật chính mình so với người ta còn nhỏ tuổi hơn.

La Đan bị nàng khoác vai như vậy, chỉ cảm thấy trên người tiểu sư tỷ lúc này thoảng ra một làn hương thơm mát rất nhẹ nhàng thâm nhập vào chóp mũi mình, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú nhất thời đỏ ửng, lời nói lại càng thêm lắp ba lắp bắp, cắn môi mãi mới lấy từ trong tay áo ra cũng là một cái bao nhỏ, cúi đầu đưa cho nàng.

Tiểu Ngư mỉm cười mở ra, bên trong là một bức tượng con chó nhỏ được khắc bằng gỗ, tuy rằng nét khắc có chút thô ráp, nhưng lại lộ vẻ ngây thơ đáng yêu, hai cái tai nhỏ được mài nhẵn tron bóng, còn có một cái đuôi nhỏ nữa.

“Ha ha...” Tiểu Ngư ngạc nhiên nhìn con vật cầm tinh kiếp này của mình, “Đây là tự tay đệ làm sao?”

“Vâng.” La Đan gật đầu cúi xuống, sắc mặt lại càng đỏ.

“Thật đáng yêu, ta rất thích.” Tiểu Ngư chân thành nói, “Chỉ một ngày mà đệ có thể khắc ra con cún nhỏ đáng yêu như vậy, Đan Nhi thật là giỏi.”

“Thật vậy sao? Sư tỷ thích nó?” La Đan kinh ngạc vui sướng ngẩng đầu.

Tiểu Ngư cười xoa xoa đầu nó: “Đương nhiên thích rồi, đây là quà đệ tặng, ta nhất định sẽ giữ gìn kỹ con cún nhỏ này.”

“Hi hi, đệ đã nói tỷ nhất định sẽ thích mà.” Phạm Bạch Thái cũng cười híp mắt sán đến, nhìn Tiểu Ngư, Phạm Thông và Phạm Đại ở bên cạnh nhìn, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp vui vẻ.

“Đại ca, huynh thì sao? Huynh chuẩn bị quà gì cho Tiểu Ngư?” Như sợ gì đó, Phạm Thông đang lo lắng có nên nhanh nhanh nghĩ cách đi chuẩn bị lại lễ vật khác, Phạm Đại đã đập vai hắn.

Phạm Đại vừa hỏi, ánh mắt ba đứa trẻ nhất thời đều dồn về phía Phạm Thông, Phạm Bạch Thái là tràn ngập tò mò, La Đan thì muốn nhìn, chỉ có Tiểu Ngư là khoe miệng tựa tiểu phi tiểu, không nói gì nhìn chỉ mở mắt nhìn hắn, nói chờ mong mà thần sắc lại thần nhiên, giống như là vốn sẽ không hy vọng gì.

“Ta...” Phạm Thông lần tay vào ngực trên mặt tràn đầy vẻ hổ thẹn, “Quà của mọi người đều là tự tay làm, ta... của ta là mua.”

“Mặc kệ mua hay làm, huynh mau mau lấy ra đi!” Phạm Đại thúc giục.

Phạm Thông hít sâu một hơi, vươn tay nắm cái gì đó trong tay, nói: “Con gái bảo bối, lễ vật nhỏ này con thu trước, ngày khác cha nhất định tự tay làm cho con một thứ.”

Nói xong, mặt tràn đầy vẻ thấy chết không sờn đưa bàn tay to đến trước mặt Tiểu Ngư, mở ra, một đóa hoa bằng lụa màu phấn hồng có đính mấy viên trân châu nhỏ yên lặng nằm trong bàn tay to rộng.

Tiểu Ngư bình tĩnh nhìn thứ đồ trang sức kia, bất kể độ lớn nhỏ, sáng nhẵn của trân châu hay độ tinh xảo của đóa hoa lụa đều cực kỳ tầm thường, không nói thích cũng chẳng nói không thích, tất cả mọi người nhìn nàng, lại nhìn Phạm Thông trên trán đã sắp toát mồ hôi.

Nói thật, trong quà của bốn người, quà thật đồ của hắn tệ nhất.

“Ta nói lão Đại này, sao huynh lại chọn đóa hoa xấu như thế cho Tiểu Ngư hả, cho dù huynh muốn mua trang sức cho Tiểu Ngư, cũng phải chọn thứ đẹp một chút chứ!” Phạm Đại tròn mắt đảo vòng, cố ý trách cứ.

“Con gái bảo bối, cha sai rồi, con nói cho cha, con thích cái gì, cha làm cho con, được không?” Phạm Thông xấu hổ nói, tay rút lại, đang định cất đóa hoa lụa kia đi.

“Cài giúp con đi.” Tiểu Ngư giọng thần nhiên nói.

“Gi cơ?” Phạm Thông ngờ ngác.

“Hoa lụa này không phải dùng để cài lên đầu sao?” Tiểu Ngư tròn mắt một cái, khoe miệng cũng lộ ra vẻ tươi cười, lễ vật này của cha tuy rằng khó coi, nhưng hôm nay hết thấy đều là hắn cố ý đi trước đến sắp xếp, phần tâm này, đã là lớn hơn hết thấy.

“Huynh bị choáng à, Tiểu Ngư nói thích đóa hoa này, giờ muốn cài nó.” Phạm Đại đẩy Phạm Thông.

Phạm Thông nhất thời nhếch miệng cười ngốc nghếch, vội cầm đóa hoa lụa lên, nhưng nhìn mái tóc dài của Tiểu Ngư vẫn đang xoa xuống còn chưa được buộc cao lên lại thấy lúng túng, đóa hoa này nên cài ở đâu đây?

“Cha ngốc quá đi, cài ở vành tai tỷ tỷ đó!” Phạm Bạch Thái không chút khách khí cười trêu chọc, Phạm Thông bưng tỉnh, vội cẩn thận cài lên cho Tiểu Ngư, sau đó nhìn nàng cười ngốc nghếch.

“Con gái bảo bối, con không trách lễ vật của cha quá nhỏ sao?”

“Những thứ chúng ta mặc trên người, không phải đều là quả hôm nay của cha sao?” Tiểu Ngư chịu không nổi lại trợn mắt cái nữa, “Còn đứng ngẩn ra đó làm gì, cha không ngồi xuống, cả nhà ăn cơm thế nào đây?”

“A, đúng đúng, ăn cơm ăn cơm.” Phạm Thông thò lỗ vội vàng trở lại chỗ ngồi của mình, lại vội vàng đứng dậy, chạy đến đầu cầu thang gọi: “Tiểu nhị, làm đồ ăn nóng mang lên!”

“A a, ăn cơm thôi, ăn cơm thôi, tỷ tỷ, đây, ăn điểm tâm, Đản ca ca, huynh cũng ăn...” Thấy băng lạnh giữa tỷ tỷ và cha cuối cùng rốt cuộc cũng bắt đầu tan rã, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phạm Bạch Thái nhất thời cười như nắng xuân sáng lạ, đẩy về hiểu biết ra sức chia điểm tâm cho mọi người, trong lúc nhất thời, mỗi người trong lòng đều là ấm áp, bao gồm cả La Đản trên mặt vẫn còn sót lại màu ửng hồng nhàn nhạt.

Như vậy mới thật sự giống một gia đình, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 44: Mong chờ

“Con gái bảo bối, bây giờ đã ăn cơm xong, con không muốn chơi gì sao?” Khi ba đứa trẻ đều lộ vẻ tươi cười thỏa mãn trên mặt, Phạm Thông cười hóm hờ hỏi.

“Không cần vội, đầu tiên cha nói về chuyện tiền đó ở đâu ra đã.” Tiểu Ngư vuốt vuốt bụng nhỏ đã rất nhiều ngày mới được ăn no, lười biếng nói.

“Được được.” Phạm Thông vội vàng gật đầu, sau đó ho khan một tiếng, đem chuyện đêm qua gặp được đều kể ra.

Thì ra, hẳn đã sớm biết nơi này có một trấn nhỏ, vậy nên mấy hôm trước đã quyết định phải ở đây để Tiểu Ngư qua một sinh nhật thật vui vẻ, cho nên nửa đêm ra ngoài đi săn, nếu bắt được thứ tốt thì vào trấn đổi lấy ít tiền cho cả nhà ăn một bữa ngon, thuận tiện cũng để mọi người được nghỉ chân một chút. Sau khi vào rừng, Phạm Thông vừa tìm săn mấy loại thú bình thường, vừa để ý đến dấu vết trên mặt đất, nhìn xem có con mồi nào đáng giá một chút, không ngờ lại đụng phải mấy tay thợ săn cũng nửa đêm đi săn.

Hỏi ra mới biết, thì ra bọn họ vào núi chỉ để săn một con báo gấm, từ năm ngoái khi nó xuất hiện, gia súc quanh vùng thường xuyên gặp nạn, có khi chủ nhà còn thấy rõ con báo săn cắp lợn hay dê chạy đi, có điều vì quá sợ hãi loại mãnh thú như vậy, không ai có cách nào, đành để mặc nó. Chỉ trong vòng mấy tháng, hương dân quanh vùng dù cho ở xa đến đâu hay tìm bao nhiêu cách để phòng vẫn bị mất gia súc, đường cùng, mọi người đành phải ra một số tiền lớn thuê một phường săn nổi tiếng nhất mời bọn họ vào núi săn báo.

Nhưng con báo gấm này vô cùng khôn ngoan, đám thợ săn đã liên tục tìm kiếm năm ngày trời, có lúc vừa mới tìm ra dấu vết của nó, còn chưa kịp đặt bẫy thì nó đã chạy thoát, đêm nay là đêm đi săn cuối cùng, nếu còn không thành công thì chỉ đành trở về nhà nghỉ ngơi mấy ngày rồi lại vào núi tìm kiếm tiếp.

Phạm Thông nghe xong, lập tức hiệp tâm tràn ra, đương nhiên, đây chỉ là câu bình luận trong lòng Tiểu Ngư, tóm lại lúc ấy Phạm Thông lập tức tỏ vẻ hẳn có thể trợ giúp mọi người, phường săn thấy trên tay hẳn chỉ có một bộ cung nỏ bình thường và một cây gậy gỗ, mới đầu còn tỏ ý không tin, nhưng dù sao cũng là đêm cuối cùng, thêm người cũng coi như thêm chút sức, liền đồng ý.

Chuyện sau đó cũng không có gì lắt léo, Phạm Thông dựa vào giác quan linh mãnh và sự quan sát cẩn thận, rất nhanh liền tìm ra dấu vết con báo gấm kia, tiện thể dùng cây gậy gỗ trong tay đánh ngất nó, để cho phường săn dùng dây thừng đã chuẩn bị sẵn từ trước khênh về.

“Cha thật lợi hại!” Phạm Thông dù đem chuyện kể lại rất đơn giản, nhưng trí tưởng tượng của trẻ nhỏ đúng là vô cùng phong phú, Phạm Bạch Thái vỗ tay trước nhất, tràn ngập sùng bái nói, La Đản cũng hưng phấn đến nỗi hai mắt sáng lên, hiển nhiên là đang cảm thấy vô cùng vui mừng may mắn vì sự phụ của mình lợi hại như vậy.

Tiểu Ngư cười cười, nói: “Sau đó thì sao?”

Có lẽ do kiếp trước nàng xem quá nhiều phim kiếm hiệp khoa trương miêu tả cao thủ võ lâm, sự sùng bái kính ngạc trong lòng nàng không đến nỗi quá mức như vậy, ngược lại nghĩ, nếu như Phạm Thông ngay cả một con dã thú cũng không chế phục nổi, vậy thì quá có lỗi với cái danh hiệu cao thủ kia rồi.

Phạm Thông cười ngốc nghếch: “Sau đó đám thợ săn kia đều vây quanh ta, nói sau khi trời sáng sẽ đưa ta lên trấn trên tìm hương trưởng lĩnh bạc thưởng, còn phải để hương trưởng khua chiêng gõ trống đưa ta dạo quanh phố nữa.”

Phạm Đại cười ha ha nói: “Há, còn đi dạo phố nữa? Không tui không tui! Chẳng trách lúc này vào trấn đã thấy trên đường có nhiều tàn pháo như vậy, ta nói lão Đại này, sao huynh không chờ chúng ta đến rồi hãy dạo phố chứ, cho đám Tùng Tùng Tiểu Ngư được vui vẻ nữa.”

Phạm Thông lắc đầu nói: “Ta không đi dạo phố.”

Tiểu Ngự có chút đăm chiêu: “Là cha nhường công cho bọn họ hay phường săn đó cướp công của cha?”

Phạm Thông lắc đầu: “Bọn họ không cướp, là ta chủ động đề nghị bọn họ nói con báo do bọn họ bắt được. Chúng ta bây giờ còn chưa thể xác định quan phủ có sai người đi tìm chúng ta hay không, vẫn là không nên làm lớn mọi chuyện thì tốt hơn, cho nên ta thương lượng với bọn họ, chỉ cần sau đó chia cho ta một phần tiền thưởng là được rồi.”

Nói đến câu cuối cùng, mặt Phạm Thông hơi đỏ lên, hiển nhiên là cảm thấy bản thân mình cư nhiên cũng thế tục như vậy, đòi người ta thù lao, thật sự khó có thể mở miệng.

Tiểu Ngự mỉm cười, gật đầu: “Ta hiểu được.”

“VẬY... Tiểu Ngự, con không trách cha chứ?” Phạm Thông tay vận xoắn hỏi.

“Trách cha cái gì?”

“VÌ... vì tiền treo thưởng là một trăm lượng bạc, nhưng ta... ta chỉ lấy hai mươi lượng.” Phạm Thông dè dặt ấp úng.

“Cái gì? Một trăm lượng bạc?” Tiểu Ngự thất thanh.

Phạm Thông vội vàng liếc nhìn một cái, lập tức cup mắt xuống, yếu ớt gật đầu.

Tiểu Ngự chỉ cảm thấy một con giận nghen ứ ở cổ họng, trừng mắt nhìn Phạm Thông gần như không nói ra được lời nào, Phạm Bạch Thái nhìn thấy vẻ mặt quen thuộc này của nàng, không khỏi lại lo lắng, rất sợ tỷ tỷ vừa ôn được chút lại bắt đầu bảo nôi.

“Một trăm lượng, một trăm lượng đó!” Phạm Đại bên cạnh ra sức lắc đầu, không biết hẳn không hiểu rõ tình thế hay là lừa cháy đồ thêm dầu lửa.

La Đan cứng người ngồi trên ghế, bị bầu không khí quái lạ này đè ép, chỉ còn đôi con ngươi tối đen như mực hơi chuyển động, khó có thể lý giải tại sao sự phụ của mình lại hại vậy mà lại có thể sợ tiểu sư tỷ này đến thế, giống như tiểu sư tỷ không phải con gái của sư phụ, mà ngược lại cứ như là bà mẹ khó tính nghiêm khắc của hắn vậy.

Thời gian hình như trôi đi rất chậm, mấy giây mà cứ như đã nửa ngày.

Tiểu Ngự trước nhất thở dài một hơi, nói: “Thôi, hai mươi lượng cũng không ít.”

Trong phòng tiếp tục một hồi lặng ngắt, lại nửa ngày nữa, Phạm Thông mới không thể tin được mà ngẩng đầu nhìn nàng, dè dặt muốn chứng thực lại: “Tiểu Ngự, con không tức giận?”

“Chẳng lẽ an toàn của cả nhà chúng ta còn không trị giá đến tám mươi lượng bạc sao?” Tiểu Ngự cố ý nghiêm sắc mặt nói, lúc này Phạm Thông tuy rằng đem số tiền được tặng không đó ném ra khỏi cửa như thường lệ, nhưng xuất phát cũng là vì lo lắng cho an nguy của cả nhà, miễn cho người ngoài chú ý đến, nàng có gì mà không tha thứ được chứ. Chỉ cần hắn một lòng đều là vì người nhà, dù cho có lấy về hai mươi lượng bạc thôi nàng cũng vui vẻ. Có điều, nếu như Phạm Thông thật sự chỉ lấy hai mươi lượng bạc về, nàng không dám bảo đảm là sẽ không có bảo nôi.

“Ha ha ha... Đại ca, huynh còn vờ ngờ ngẩn gì nữa, Tiểu Ngự đây là nói huynh làm rất đúng, nó không trách huynh.” Phạm Đại đột nhiên cười ha hả, cháu gái này của hắn, từ sau khi tỉnh lại thì tính cách hoàn toàn thay đổi, buồn vui thường thường không thể đoán trước, không đúng, hẳn là phải nói, khi vui thoát nhìn như đang tức giận, khi thực sự tức giận thì, ngược lại cười ngọt vô cùng.

“Hắc hắc.. hắc hắc... Ta biết là con gái bảo bối của ta nhất định hiểu cho cha mà.” Phạm Thông mắt sáng ngời, nhất thời cả người đều cảm thấy nhẹ nhàng sáng khoái, đồng thời còn không quên vỗ mông ngựa một cái.

“Hi hi...” Phạm Bạch Thái cũng yên tâm, vui vẻ cười, với nó mà nói, không có gì khiến lòng người yên tâm hơn là chuyện tỷ tỷ có thể không tức giận.

“Cha cũng đừng có vội nói hiểu hay không, ta chỉ tha thứ cho cha một lần này mà thôi, nếu lần sau mà còn gặp chuyện tốt đưa lên tận cửa như vậy mà cha lại đẩy đi, có thể ta sẽ trở mặt đấy.” Tiểu Ngự muốn tiếp tục làm mặt nghiêm nữa, lại nhìn không được chính mình cũng mỉm cười.

“Nhất định nhất định, sau này cha nhất định kiếm tiền nuôi cả nhà.” Phạm Thông lập tức bật dậy ưỡn thẳng người, giống như quân nhân mà thốt ra lời thề son sắt, lại nghiêm túc cứng nhắc giống như bị đại tướng quân đi tuần tra, khiến cả nhà bật cười ầm ĩ một hồi.

“Miệng nói thì có tác dụng gì, hành động thực tế mới là thật.” Tiểu Ngự bĩu môi, tháo túi tiền đeo bên hông xuống ném cho hắn, “Nếu giờ chúng ta đã có tiền, cha đi nhìn xem có thể kiếm được cái xe lừa nào không đi!”

Hiện giờ còn chưa rời khỏi khu vực cai quản của Y Dương trấn, để an toàn, vẫn là đừng rẽ rã lâu ở chỗ này, mấy ngày chạy nạn màn trời chiếu đất vừa qua nàng đã chịu đủ, hy vọng có thể nhanh nhanh đến được Nhữ Châu yên ổn lại.

Ngẩng đầu, nhìn ra nắng trời rực rỡ ngoài cửa sổ, một nụ cười rất nhẹ hiện lên trên gương mặt thanh tú tuyết trần của Tiểu Ngự, có mười lăm lượng bạc này, tuy rằng không mua nổi căn nhà, nhưng nếu là thuê một tiểu viện nho nhỏ có lẽ không thành vấn đề.

Lúc này, nàng hy vọng mình có thể thật sự có được một ngôi nhà, một ngôi nhà yên ổn bình an, sau đó hai huynh đệ sinh đôi kiếm tiền, Tùng Tùng và La

Đàn đi học, mà nàng, cũng có thể chính thức bắt đầu sự nghiệp học tập của mình: tiến thêm một bước tìm hiểu rõ hơn về thời đại này, và học võ.

Dù sao, nếu Phạm Đại đã nói thân thể nàng là trời sinh để luyện võ, mà nàng cũng xác thực là trong lúc chạy đã thể nghiệm ra sự tuyệt vời của khinh công, như vậy, phần thiên phú này dù sao cũng không nên để lãng phí, đúng không?

Tương lai, nhất định sẽ càng ngày càng tốt đẹp hơn!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 45: Ngôi nhà nước chảy chân cầu

Lại là một buổi hoàng hôn, nắng chiều thảng tư chiều xuống dịu dàng, cùng với gió mát cuối xuân khiến lòng người đều tràn đầy không khí vui vẻ.

Chân núi Phong Huyệt, một dòng suối bạc trắng như dải lụa chảy từ sâu trong núi ra, uốn lượn trên mặt đất, trườn qua núi rừng, sơn cốc, thôn xóm, ruộng đồng, chảy dài không dứt về phía đông.

Dòng suối chảy lúc nhanh lúc chậm, chỗ rộng chỗ hẹp, nơi chảy xiết độ dốc cao đến hai mét, bọt sóng tung trắng xóa không ngừng, nơi bằng phẳng nước chảy róc rách, cá lượn rong rêu lẫn tảo dưới mặt nước đều có thể nhìn thấy rõ ràng, những quãng rộng, cách hai ba dặm lại có một cây cầu cong cong như cầu vồng nổi thông suốt hai bờ, quãng nào hẹp hơn thì có đặt những khối đá dài kề sát nhau, có thể để người đi đường hoặc trâu cày, đẩy xe qua được, còn nơi hẹp hơn nữa thì chỉ cần bắc một thân cây hoặc đặt giữa dòng suối mấy tảng đá lớn, bước trên đó là có thể dễ dàng qua suối.

Mấy tảng đá lớn này, là nơi đám trẻ ở thôn Hòe Dương cách suối một dặm thích chơi đùa nhất. Tuy rằng cách đó bảy tám trượng có một cây cầu đá chắc chắn, nhưng chỉ cần trẻ con từ ba tuổi trở đi, không có đứa nào chịu ngoan ngoãn đi qua cầu lớn, ngay cả những đứa trẻ từng trượt chân khỏi mặt đá trơn trượt ngã tòm xuống lòng suối sâu hai thước, biến thành con gà sũng nước bị cha mẹ mắng cho một trận nhưng vẫn như cũ không chịu sửa tính, lần sau vẫn chạy nhảy qua đó như thường. Ngay đứa trẻ cả thôn đều công nhận là ngoan ngoãn nhất hiểu chuyện nhất, đi học có tiền đồ nhất là Phạm Bạch Thái, cũng không ngoại lệ, đều thường xuyên chạy qua cây cầu đó.

Có điều Phạm Bạch Thái và La Đan, tuy rằng thường hay chạy nhảy qua mấy tảng đá lớn đó nhưng cũng là hai đứa trẻ duy nhất chưa từng bị ngã. À, không, chính xác mà nói hẳn là chỉ có một, vì có một lần nếu không phải La Đan nhanh tay lẹ mắt, Phạm Bạch Thái đã rơi vào cảnh thành gà nhúng nước ướt sũng như đám trẻ kia rồi.

“Đàn ca ca, nhìn kia, là tỷ tỷ, hi hi, chúng ta đến dọa tỷ tỷ giật mình cái coi.”

Hôm nay Phạm Bạch Thái tan học trở về, từ xa xa đã nhìn thấy trên mấy tảng đá trên cầu, một thân ảnh màu lục nhạt đang ngồi khom mình xuống suối rửa rau, tóc dài đen bóng xõa xuống, vội kéo La Đan, ý bảo hẳn cúi xuống lút tiếp cận phía sau, vòng đến tảng đá đầu cầu, thuận tiện nhặt trên mặt đất hai hòn đá nhỏ, nhét một hòn cho La Đan.

La Đan buồn cười mím miệng lại, đi theo sau thẳng bệ. Hai đứa len lén bước chân lên cầu, sau đó Phạm Bạch Thái giơ tay lên, hòn đá nhỏ liền thẳng tiến rơi tùm xuống mặt nước chỉ cách thân hình màu xanh lục nhạt có một thước, những giọt nước vừa vụn bắn tung tóe lên người nàng.

Có điều chỉ có một hòn đá bị ném xuống, tuy rằng Phạm Bạch Thái thúc giục ra hiệu mãi nhưng La Đan vẫn nắm chặt hòn đá trong lòng bàn tay.

“Được lắm, hai đứa nhóc hư hỏng này!” Thân hình màu xanh lục nhạt kia đúng là Tiểu Ngư, nàng đang vừa khe khẽ hát vừa rửa rau, đột nhiên bị động, vội theo bản năng giơ tay cản lại bọt nước, ngay sau đó, một đôi mắt sáng ngời như ánh sáng mùa xuân xuất hiện sau cổ tay trắng nõn hạ xuống, nhìn hai thân hình đứng trên cầu, không khỏi đứng dậy vừa cười vừa mắng.

“Ha ha ha...” Phạm Bạch Thái đứng thẳng dậy, một tay giữ chặt túi xách đeo chéo qua người, nhanh chân bỏ chạy xuống dưới, vòng đến sau Tiểu Ngư, thoáng cái đã sà đến nhảy lên lưng nàng, làm nũng hỏi: “Tỷ tỷ, tối nay nhà mình ăn gì vậy?”

“Ăn cái gì? Ăn cái trắng.” (*cái trắng ~ bạch thái*) Tiểu Ngư dùng bàn tay ướt sũng chuẩn xác kẹp chặt cái mũi nhỏ của Phạm Bạch Thái, kéo một cái, trong mắt tràn đầy tươi cười, “Người ta nói càng lớn càng biết chuyện, người thì càng lớn lại càng thêm phá phách!”

“Đệ vẫn rất hiểu chuyện mà, các thúc thúc bá bá các ông các bà đều khen đệ là bé ngoan đấy nhé, hi hi, tỷ tỷ muốn ăn cái trắng, đệ đây cũng muốn ăn cá, cá nhỏ rán thơm ngào ngạt.” Phạm Bạch Thái cười hi hi, vừa vội vả giải thoát cho cái mũi của mình, vừa không quên giơ tay tấn công xuống dưới sườn nách của Tiểu Ngư.

Ba năm này, vì Tiểu Ngư dụng tâm tính toán, nhà bọn họ cuối cùng cũng được trải qua một cuộc sống bình tĩnh yên ổn nhất từ trước đến nay, tuy nói còn xa cuộc sống thường thường bậc trung trong giấc mộng của Tiểu Ngư, nhưng ít nhất cũng là cơm no áo ấm, không lo ăn mặc. Không bị đói khát thường thường ury hiếp, không lại tiếp tục lang bạt kỳ hồ, thân thể hai chị em tựa như cỏ mùa xuân rất nhanh liền khỏe mạnh mà dần lớn lên, cái đầu cũng cao lên rất nhiều, thậm chí còn cao hơn một chút so với những đứa trẻ cùng lứa tuổi.

Cuộc sống sinh hoạt đã tốt, tâm tình tự nhiên là cũng thoải mái hơn nhiều, cái tên Bạch Thái cũng không còn thành cảm kị không thể gọi, có đôi khi sẽ bị hai chị em đem ra đùa giỡn, ví dụ như hôm nay.

Đương nhiên, khi nào hai vị “người lớn” nào đó trong nhà mà “không cẩn thận” lại phạm lỗi, cái tên này vẫn là tuyệt đối không thể gọi, ai nhắc đến là sẽ không hay ho.

“Muốn ăn cá nhỏ, tự mình đi bắt đi.” Tiểu Ngư cười cong thắt lưng, quay lại túm lấy thọc lét thẳng bé, hai chị em lúc này hoàn toàn túm lại thành một cục.

“Đông Đông, cẩn thận chút, sư tỷ còn đứng bên cạnh suối đấy.” Một thanh âm thô khan có phần trầm thấp đúng lúc vọng đến, chính là La Đan mới từ nhi đồng thăng cấp thành thiếu niên, giờ đang tiến vào thời kỳ vỡ giọng.

Đối với một đứa trẻ mười hai tuổi, ba năm thời gian đủ để mài mòn sự trầm mặc dè dặt lúc ban đầu, thân hình cao lớn hơn cùng với võ công tiến bộ càng khiến hần đã mơ hồ mang dáng vẻ thiếu niên trầm ổn và kiêu ngạo, mà tốc độ tăng chiều cao lại khiến hai chị em Tiểu Ngư ao ước hâm mộ không thôi.

“Được rồi được rồi, đừng nghịch nữa, chờ tỷ tỷ một chút, tỷ tỷ phải nhanh rửa xong đồ ăn đã.” Tiểu Ngư dễ dàng bắt được hai tay thẳng bé, thân thiết đẩy nó một cái, đồng thời mỉm cười nhìn sang La Đan bên cạnh, “Đan Nhi, đệ trông coi Đông Đông nhé, đừng để nó lại đến đánh lén ta, thẳng nhóc hư hỏng này, càng ngày càng nghịch ngợm.”

“Vâng.” La Đan nhin cười nói.

“Tỷ tỷ bắt công, đệ đâu có nghịch ngợm chứ.” Phạm Bạch Thái cười hi hi ngồi xuống bên cạnh Tiểu Ngư, xem nàng thành thạo cắt bỏ gốc rau rửa sạch bùn đất, ngược lại tỏ cáo: “Đan ca ca thật chẳng thú vị, chẳng lần nào dám trêu đùa tỷ tỷ, vừa rồi đệ bảo huynh ấy cũng ném đá, mà Đan ca ca nhất định không dám, còn lên vút bỏ hòn đá đi, hi hi.”

“Trong nhà có một đứa nhóc nghịch ngợm như đệ đã đủ rồi, nếu Đan Nhi cũng giống đệ nữa, vậy còn không nháo đến tận trời?” Tiểu Ngư cười mắng lại nó, đồng thời nhanh nhẹn đem rau đã rửa xong cho vào rổ, xoay người đứng dậy, thuận tay đem lợn tóc mái vuốt gọn lại sau tai, cười nói: “Đi, về nhà thôi.”

“Aa, về thôi, về nhà thôi!” Phạm Bạch Thái tiến về phía trước nhảy lên một tảng đá rồi lại nhảy xuống.

Tuy rằng đến giờ nó vẫn nhất định không chịu luyện võ, nhưng thỉnh thoảng cũng theo Tiểu Ngư và La Đan đùa giỡn một hai, toàn bộ coi như là rèn luyện thân thể, có điều vì nhiều ít cũng học chút khinh công, thân thủ so với những đứa trẻ bình thường linh mẫn hơn, hơn nữa bên cạnh nó vẫn có La Đan bảo hộ, lâu dần mọi người cũng để mặc nó tùy ý.

“Sư tỷ, ta cảm giúp tỷ.” La Đan giọng khàn khàn nói, một bàn tay đã vuốt ra cầm lấy quai rổ.

“Được.” Tiểu Ngư cũng không khách khí, thuận thế buông tay, mỉm cười nói, “Đan Nhi, hôm nay ở lớp có gì vui không?”

“Không có gì, nhưng mà ngày mai là ngày hưu mộc, cho nên không cần đi học.” La Đan liếc nhanh nhìn nàng một cái, rồi lại mắt không chớp nhìn về phía trước, trên mặt đã hơi nóng lên.

(Mộc: gọi đầu, Ngày hưu mộc: Lễ ngày xưa làm quan cứ mười ngày được nghỉ một ngày để tắm gội (~bản kinh >”, nên ngày nghỉ thời bấy giờ (mười ngày nghỉ một ngày) gọi là ngày hưu mộc.)

“Đúng vậy nhỉ, mai là ngày hưu mộc, vậy đi, ngày mai chúng ta đến chùa Phong Huyết chơi được rồi.” Tiểu Ngư được La Đan nhắc mới biết, lại nhớ đến ngày mai là ngày cuối của trung tuần (từ ngày 11 đến 20 hàng tháng), lập tức nảy ra một ý.

“A, hay quá!” Phạm Bạch Thái thỉnh tai nghe thấy, hưng phấn hỏi lại: “Tỷ tỷ, cha và Nhị thúc cũng đi cùng chứ?”

Đương nhiên, cả nhà cùng đi.” Tiểu Ngư cười nói, mặc cho Phạm Bạch Thái vui vẻ kéo tay nàng chạy về thôn cách đó không xa, sát rìa thôn về phía đông, sân nhà ngoài tường có một gốc cây hòe to chính là nhà bọn họ.

Nắng chiều sót lại xiên nghiêng chiếu rọi xuống hai chị em, như phủ lên hai người một tầng ánh sáng vàng chói mắt rực rỡ, váy áo màu xanh lục nhạt phát phơ trong gió như một con bướm xinh đẹp, vô cùng thu hút hấp dẫn khiến ánh mắt nhìn vào không thể dời đi được.

Ba năm qua, tiểu sư tỷ càng ngày càng xinh đẹp, không nói trong thôn, ngay cả trấn trên hay trong thành bọn họ hay đến cũng chưa từng thấy có người con gái thứ hai xinh đẹp như tiểu sư tỷ. Thế nhưng, tại sao, hần bây giờ ngược lại càng ngày càng không dám đưa mắt nhìn thẳng nàng?

La Đan si ngốc nhìn, bất giác quên cả bước đi, cho đến khi Phạm Bạch Thái quay đầu lại gọi, mới giật mình lên tiếng đáp, trên gương mặt tuấn tú hơi ngăm đen đã sớm phủ lên một màu ửng hồng nhàn nhạt.

Q.1 - Chương 46: Bối Bối và kẻ thù trong xóm

“Con cáo chết tiệt, mày đừng có chạy, lão nương hôm nay không tóm được mày không lột da mày thì không xong!!”

Ba người đang vui vẻ đi về nhà, thôn Đông đột nhiên truyền tới một tiếng hét chói tai cao vút, ba người vừa sững sốt, một thân ảnh màu đỏ rực như lửa như một tia chớp từ sau cây hòe vút về phía bọn họ.

Tiểu Ngư nhanh tay lẹ mắt giờ tay, chuẩn xác mà nhẹ nhàng tóm được cái bóng màu đỏ kia, rất tự nhiên ôm nó vào lòng, thấp giọng cười mắng: “Bối Bối mày muốn chết hả? Biết rõ Bạch Cốt Tinh kia ghê gớm mà sao còn dám đi trêu chọc bà ta? Lần sau mà còn nghịch ngợm nữa, tao sẽ bắt mày đưa cho bà ta, để bà ta trừng trị mày một chút mới được.”

“U..u...” Thân ảnh màu đỏ chớp chớp ánh mắt vô tội, dụi dụi làm nũng trong lòng Tiểu Ngư, cái đuôi cùng đồng thời cong lên che che cái mặt.

“Giấu nữa cũng không có tác dụng, ai bảo mày dạy mãi không sửa ương bướng phá hoại thể chứ!”

Lại có thể lấy cái đuôi che mặt, thật không biết nó học ở đâu ra cái động tác này, Tiểu Ngư vừa tức giận vừa buồn cười, nhéo cái tai nhọn vênh cao của nó một cái, Bối Bối lại ư ừ hai tiếng, càng rúc sâu hơn vào lòng nàng.

Thân hình nho nhỏ này đúng là cáo lông đỏ Bối Bối giờ đã được ba tuổi, hiện giờ lông của nó đã sớm không còn ngắn ngủn và màu sắc tạp nham như trước, không chỉ mềm mại mượt mà, hơn nữa toàn thân trừ cái bụng là màu trắng thì còn lại đều là màu đỏ rất xinh đẹp, ngay cả cái đuôi và bốn chân cũng vậy, khác hẳn loại cáo lông đỏ tầm thường lông màu sắc pha tạp. Ngay cả những người thợ săn thành thạo nhất cũng phải khen là kỳ lạ, đều nói là trước kia chưa từng thấy qua loại cáo lông đỏ thuần sắc thể này, thậm chí nghe nói cũng chưa từng.

Cáo con Bối Bối hình như cũng biết chính mình không giống loại thường, vậy nên cũng rất có tính khí, lại thêm đi theo Tiểu Ngư lâu ngày, không biết thế nào mà cũng lây phải tật xấu của nàng, chính là nhớ rõ ơn tình và vô cùng thù dai.

Khi nó theo nhà Tiểu Ngư mới đến thôn này, vì còn chưa cai sữa nên thường thường đến nhà bà Nguyễn bị mù trong thôn uống nhờ sữa dê, sau đó dần dần lớn lên, còn thường thường chạy ra đồng cỏ chơi đùa cùng đám dê, đến khi tự nó đã đi săn được, đôi khi còn có thể đem về cho nhà bà Nguyễn một vài con thỏ..., vậy nên bị người trong thôn trêu chọc rằng Bối Bối hẳn là phải lấy tên là Dê Con mới đúng.

Nhưng riêng có một nhà, cũng chính là nhà họ Diêu chỉ cách nhà Tiểu Ngư có ba mươi thước lại hoàn toàn khác.

Ân oán là từ khi Bối Bối mới lớn, trộm của nhà họ một con gà con mà bắt đầu. Tuy rằng sau đó Tiểu Ngư đã nghiêm khắc dạy dỗ Bối Bối một trận, lại đền cho nhà họ Diêu hai con gà rừng một thỏ hoang, nhưng bà thím nhà họ Diêu bộ dạng bình thường giống như Bạch Cốt Tinh từ đó trở đi vẫn lảng tránh không chịu buông tha, nhất quyết đồ rằng chuyện này là nhà họ Phạm đuối lý, thường thường bắt Phạm Thông làm cho nhà bà ta cái này cái nọ.

Tiểu Ngư tuy rằng là người mới đến, bề ngoài cũng nhỏ gầy như nầm đậu, nhưng không phải là người cái gì cũng có thể nhịn nhục chịu đựng, đối với loại đàn bà được một tác lại muốn tiến thêm một thước này, nàng lập tức lấy nụ cười ngọt ngào vô hại làm đối phương yên tâm, sau đó bắt tri bắt giác cuốn Bạch Cốt Tinh vào một vòng đối thoại rồi rầm luẩn quẩn, trong lúc hồ đồ liên động ý chỉ cần nhà họ Phạm đền lại một con gà con là xong việc.

Vì thế, Tiểu Ngư rất dễ dàng mua từ thím hai nhà họ Diêu đã sẵn bắt hòa với chị dâu một con gà con đền cho bà ta, thuận tiện còn “vô cùng keo kiệt tính toán” lấy lại con thỏ hoang đền bù nhà họ Diêu còn chưa kịp ăn, qua tay đưa cho thím hai nhà họ Diêu, lấy cớ nhờ thím làm chứng, từ nay về sau nhà họ Phạm không còn nợ nhà Bạch Cốt Tinh gì nữa.

Chuyện này rất nhanh đã được thím hai nhà họ Diêu sẵn tính lăm mồm tuyên truyền ồn ào khắp xóm, sau đó lại truyền qua thôn bên cạnh, không bao lâu sau mọi người đều biết là nhà họ Phạm có đứa con gái rất thông minh, lại thêm một vài chuyện tình xảy ra sau đó, càng khiến tất cả mọi người vô cùng rõ ràng rằng lão Đại nhà họ Phạm tuy rằng rất thích giúp người làm niềm vui, lại thành thực dễ bắt nạt, nhưng nếu muốn chiếm tiện nghi của nhà họ cũng không phải quá dễ dàng như vậy.

Vốn chuyện đó cứ vậy mà qua, dù sao cáo con cũng chỉ là một con vật không hiểu chuyện, nhưng từ đó Bạch Cốt Tinh kia cũng ghi hận trong lòng, thậm chí còn có thời gian mỗi ngày lên lút rình vách tường nghe trộm muốn moi móc ra nhà họ Phạm có bí mật gì, bị Tiểu Ngư phát hiện, tương kế tựu kế đặt hai cái bẫy nhỏ khiến bà ta dính chút đau khổ, sau đó thù hận này lại càng kết lớn.

Nhà họ Phạm tuy rằng không làm ruộng, bình thường chỉ trông vào săn thú và vài công việc vặt vãnh mà sống, nhưng vẫn mướn mảnh đất trồng ít rau dưa để ăn hằng ngày, Bạch Cốt Tinh không đào khoét được lợi lộc gì, cư nhiên nửa đêm lên lút đến ruộng rau nhà họ Phạm, nhổ hết sạch rau nhà nàng tận gốc ném khắp nơi.

Lần này, liền khiến Tiểu Ngư hoàn toàn bị chọc giận.

Tối hôm sau, đến giờ đi ngủ, nhà họ Diêu đột nhiên truyền ra tiếng kêu thét thảm thiết văng trời, Bạch Cốt Tinh và chồng bà ta chỉ mặc mỗi áo trong chạy ra khỏi nhà, hô to trong nhà toàn là rần rết sâu bọ, chửi ầm rằng nhà họ Phạm phá nhà mình, khiến cả xóm đều bị kinh động. Nhưng đến khi mọi người giờ được cầm gậy chạy đến nhà bà ta xem, lại đâu có thấy bóng dáng con rắn con rết nào ở đó?

Rắn rết nếu không thấy, nhà họ Diêu lên án tất nhiên là chẳng có chứng cứ, nhưng bà thím Diêu lại nhất quyết khẳng định quả thật tận mắt nhìn thấy trên giường đều là rắn rết sâu bọ ghê tởm, kết quả chỉ vền vẹn dẫn đến bị mọi người cười nhạo một trận, ai cũng không biết rằng trong phòng củi nhà họ Phạm lúc đó, Phạm Đại rất vui vẻ ngồi xỏm trên mặt đất, vuốt đầu Bối Bối đang hăng hái làm thịt đám sâu bọ.

Từ đó về sau, Bạch Cốt Tinh không còn dám dễ dàng đến gây chuyện với nhà họ Phạm nữa, có điều Bối Bối còn chưa chịu bỏ qua cho nhà họ, thỉnh thoảng lại len lách đến nhà họ Diêu, đuổi bắt đám gà vịt dọa nạt một trận lại không cần chết bọn chúng, thường đem cả sân gà vịt nhà họ Diêu gà bay vịt gáy, lông gà lông vịt vung vãi khắp nơi, nhưng lại thông minh không lần nào để cho Bạch Cốt Tinh tóm được, cũng chẳng có bằng chứng nào.

Tình cảnh hôm nay hiển nhiên là như vậy.

“Con cáo khôn kiếp, đồ ranh con, chờ lão nương bắt được... ách...”

Tiểu Ngư vừa mới cười mắng Bối Bối mấy câu, liền thấy Bạch Cốt Tinh đang cầm một cây gậy tre hỗn hển chạy đến, mặt mày hùng hổ, nhưng vừa thấy Tiểu Ngư mỉm cười nhìn mình, nhất thời theo bản năng giấu cây gậy ra sau, nhưng cây gậy dài như vậy, sao có thể giấu nổi chứ?

“Đúng vậy, ta vừa mới đi rửa rau về, sao? Thím Diêu, Bối Bối nhà chúng ta lại đắc tội thím gì vậy?”

Tiểu Ngư cười tủm tỉm biết rõ mà cứ hỏi, Bạch Cốt Tinh này mỗi ngày đuổi theo cáo con thành quen, nhưng thật ra từ một cái xác trắng bệch bắt tri bắt giác lại rèn luyện ra một thân thể khỏe mạnh, cho nên, nói theo một khía cạnh khác nào đó, lại coi như là giúp nhà bà ta làm một chuyện tốt ấy chứ!

“Hừ, đồ súc sinh trời đánh, một ngày nào đó...” Bạch Cốt Tinh không dám nổi giận, chỉ làm vẻ mặt khinh thường, vờ như không nghe thấy lời Tiểu Ngư nói, lăm băm nẩy câu rồi ném cây gậy quay đầu đi về nhà mình.

Ba năm này, bà ta đã sớm học được ngàn vạn lần dừng cùng tiểu nha đầu nhà họ Phạm này đấu võ mồm, bởi vì mỗi lần đấu đến cuối cùng, bà ta liền phát hiện, tất cả lý lẽ hình như đều ở bên phía tiểu nha đầu lừa đảo kia, hướng chỉ trong thôn có nhà nào không từng được nhà họ Phạm giúp đỡ, cho dù bà ta muốn tìm người nói lý, ít nhất ngoài mặt cũng chẳng có ai đứng về phía nhà mình.

Hừ, cứ chờ xem, sẽ có một ngày, bà sẽ đem cả vốn lẫn lãi thù mới hận cũ đòi về.

“Bối Bối, sang đây nào.” Phạm Bạch Thái ôm lấy cáo con, dí dí nghịch cái mũi nhọn của nó, cười đùa: “Bối Bối, mày thật là giỏi, chưa lần nào để bà ta bắt được, thật lợi hại.”

Xong rồi, tiểu chính thái lương thiện nhà nàng bây giờ cũng bắt đầu trở nên tà ác, lại còn khen ngợi con cáo luôn quậy phá nhà người ta, có điều, ai bảo Bạch Cốt Tinh kia đến giờ cũng không thêm đề lại mặt mũi cho nhà mình chứ, bình thường vẫn đứng đằng xa tỏ vẻ xem thường phun nước bọt nữa.

Thôn này rất nhiều người tốt, cuộc sống rất yên ổn, nếu như không phải có một hai kẻ xấu lẫn vào, cuộc sống cũng chẳng còn thú vị, phải không?

Nhìn Bạch Cốt Tinh phẫn nộ quay đi, Tiểu Ngư bắt giác cong khóe miệng mỉm cười, kéo Phạm Bạch Thái gọi La Đan một tiếng, vòng qua góc cây hòe đi về phía cửa cổng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 47: Tâm sự thiếu niên

Ngày hôm sau, tinh mơ đất trời đã mờ mờ sáng, Tiểu Ngư theo thói quen tỉnh dậy. Mặc quần áo, cột chặt tóc, đi giày, tùy tiện cột tóc lại thành một cái đuôi ngựa, cầm lấy thanh mộc kiếm mấy năm nay nàng vẫn luôn sử dụng và một bọc vải nhỏ, lặng yên không tiếng động nhảy qua cửa sổ ra ngoài.

“Sur ty.” Trong sân như thường lệ đã có một thân hình cao lớn đang đợi, trên tay hắn cũng cầm một món vũ khí cong cong, nhìn kỹ sẽ thấy là một thanh mộc đao rất nặng, có điều khác với Tiểu Ngư là, tay kia của hắn không phải cầm bao quần áo mà là một cái giỏ trúc.

“Ừ, đi thôi.” Tiểu Ngư thấp giọng.

Hai người thi triển khinh công, cùng sóng vai chạy về phía sau núi, gió sớm còn mang theo chút giá lạnh của đêm, ào ào tạt vào áo đơn trên người Tiểu Ngư, ngấm thẳng vào da thịt. Tiểu Ngư không tránh cũng không che mình, ngược lại chính diện nghênh đón, để thể xác và tinh thần của bản thân hoàn toàn thả lỏng trong bầu không khí tràn ngập hơi sương và hương thơm của đất.

Im lặng chạy một lúc, thôn nhỏ rất nhanh đã bị bỏ lại phía sau, núi rừng chậm rãi hiện ra rõ ràng trước mắt. Hai người chạy vào trong núi, thành thạo tìm được một mỏm đá cao chót vót, liền cùng đặt bao đồ và giỏ trúc xuống đất, nhảy lên trên đỉnh mỏm núi đá. Tiểu Ngư quát khẽ một tiếng, bắt đầu tấn

công trước tiên, hai người ngay trên mỏm đá ngươì qua ta lại giao thủ.

Lúc này núi rừng còn chưa tỉnh, chim chóc cũng chưa bay đi kiếm mồi, làn sương khói màu lam lượn lơ phiêu đăng trên đỉnh những ngọn cây rừng, có thể thấy được những bụi cây và bãi cỏ lơ mờ bên dưới, nhưng hai thân hình trên mỏm núi nhô hẳn ra kia lại vô cùng nổi bật, thỉnh thoảng phi thân nhảy lên rồi lại mạnh mẽ sà xuống như thần tiên hạ phàm.

Dần dần, trong không khí dường như có một mùi hương thơm ngát lan tỏa, không biết là hương của hoa dại sớm nở hay là đến từ ai đó đang không ngừng roi mồ hôi, ẩn hiện, nhàn nhạt, lại như thấp thoáng lúc có lúc không phớt vào mũi La Đản, giống như một bàn tay mềm mại nghịch ngợm, như có như không kích thích tình cảm sơ khai của tuổi trẻ. Suối tóc đen bóng chỉ cột lại đơn giản thả xuống bay lốt phớt, theo những động tác của chủ nhân mà uốn lên lượn xuống, giống như một điệu múa nhanh nhẹn tuyệt đẹp, lơ mờ, La Đản phảng phất như vừa nghe thấy tiếng cười lanh lảnh trong vắt như chuông ngân kia..

Cạch..

Đao kiếm chạm nhau, một cỗ lực mạnh mẽ ập đến khiến thân hình La Đản chấn động, lùi lại mấy bước, lại quên mất mình đang ở trên một mỏm đá cao, thân thể nhất thời bị hụt xuống.

Mất thấy bản thân sắp ngã xuống những mỏm đá lởm ngổm bên dưới thì một bàn tay trắng nõn đã đúng lúc nắm lấy vạt áo hắn, kéo nhẹ một cái, La Đản mới thăng bằng lại được thân hình sắp ngã ngửa về phía sau. Thân thể mất khống chế cùng với mồ hôi lạnh toát ra sau lưng khiến La Đản lập tức từ trong mê đắm tỉnh lại, vừa nhìn lên, một đôi mắt gần trong gang tấc phát ra những tia sáng nhỏ rực rỡ quang mang bức người đang hung dữ trừng mắt nhìn hắn.

“Đản Nhi, đệ đang làm cái gì? Ngay cả một chút lực đạo như vậy cũng không chặn lại được, đệ đang muốn nhường ta sao? Đã nói qua bao nhiêu lần, những lúc luyện tập nhất định phải toàn lực ứng phó kìa mà.” Tiểu Ngư không chút khách khí mắng, may mắn vừa rồi khi đao kiếm chạm nhau nàng cảm giác được khí lực La Đản bất thường, mới đúng lúc ra tay, nếu không tên nhóc này hôm nay ít nhất cũng sẽ phải chịu chút đau đớn.

Ha, sao nàng lại không nghĩ ra kỳ thật hắn là đệ nó chịu ít đau khổ nhỉ! Miễn cho khi luyện võ nó lại lơ đãng.

“Ta...” Gương mặt tuấn tú của La Đản nhất thời đỏ rực, muốn mở miệng, trong mũi lại càng mẫn cảm ngửi thấy làn hương kia, thắm qua vạt áo bị mồ hôi làm ướt, lại như có thể rõ ràng cảm nhận được những ngón tay đang cầm vạt áo của mình, đặt trên ngực mình, một luồng rung động nhất thời từ trong lồng ngực ủa ra, khí huyết toàn thân giống như bị triệu hồi, trong nháy mắt trở nên sôi trào.

“Ta cái gì mà ta? Đản Nhi, dạo này đệ có chuyện gì vậy? Tại sao đang trong lúc luyện võ lại bị phân tâm? Khí lực sử ra như gãi ngứa, có đập muỗi cũng không chết nổi. Đệ có biết không, nếu vừa rồi đứng trước mặt mà là kẻ địch thực sự, nếu mất tập trung như đệ đã sớm bị người ta một kiếm chém chết rồi.” Tiểu Ngư căn bản không phát hiện ra tâm tư của tiểu sư đệ so với nàng còn lớn hơn những hai tuổi này, tiếp tục dùng giọng giáo huấn, đồng thời bàn tay đang túm áo hắn cũng buông ra.

Tuy nói học võ không phải vì so đo cao thấp với ai, nhưng nếu đã học thì nhất định phải tập luyện thật tốt, vì người trong giang hồ mặc kệ bạn phân tâm hay không phân tâm, nếu bạn không học võ, người ta có thể coi thường không thèm ức hiếp, nhưng nếu đã học võ, liền xem như người trong giang hồ, đánh nhau với người ta cho dù có là thua mất tính mạng cũng chỉ có thể nói, bản lĩnh không bằng người.

Nhưng đứng trước mặt ta không phải kẻ địch, mà là nàng.

La Đản nhìn không được trong lòng phản bác lại một câu, nhưng trên mặt cũng chỉ là xấu hổ không thôi, hạ mí mắt nói: “Xin lỗi, sư tỷ, là ta không tốt.”

“Lại một lần! Nếu còn phân tâm nữa, ta sẽ không khách khí.” Tiểu Ngư trừng mắt nói, cũng không thèm đưa tay lên lau mồ hôi trên mặt nữa, sau gáy như có một con mắt nhảy lù về phía sau, lấy thế *kim kê độc lập** đứng trên một khối đá khác, điều chỉnh lại hô hấp một chút rồi tiếp tục tấn công một lần nữa.

Nhị thúc đã từng nói, khi cao thủ giao chiến, có đôi khi một động tác thừa thãi rất nhỏ thôi cũng có thể trở thành nhược điểm chí mạng, bởi vì có lẽ ngay lúc bạn lau mồ hôi thì mũi kiếm và âm khí của kẻ thù đã đợi sẵn như rắn độc ập đến rồi.

Trước đây nàng nghe lời này cũng từng chỉ cười nhạt, dù sao nàng luyện võ cũng chỉ vì muốn tăng cường năng lực của mình, để ngừa vạn nhất mà thôi, cũng chẳng phải thật sự muốn đi làm cái gì mà hiếp nữ trừ bạo an dân, cứu tế thiên hạ, tranh thiên hạ đệ nhất gì đó để chứng minh võ học Phạm gia võ đạo thượng thừa, bởi vậy cũng chẳng để ý đến câu cảnh báo nhỏ nhỏ đó của Phạm Đại.

Thế nhưng Phạm Đại bình thường yêu thương thì yêu thương, một khi đến thời điểm dạy võ công thì một chút cũng không lưu tình, một lần, hai lần, ba lần, Tiểu Ngư chỉ cần phân tâm một chút, cây gậy của hắn sẽ hạ xuống người. Bất kể là tay hay chân, hoặc là cái mông nhỏ nơi kỳ thật không đau nhất nhưng sẽ khiến người ta diên tiết nhất, chỉ cần không cẩn thận, cây gậy kia sẽ linh hoạt như một con rắn, thực thi trừng phạt. Lâu dần, Tiểu Ngư chỉ có thể bị ép buộc thành thói quen rất tốt là một khi bắt đầu luyện võ hoặc ra chiêu liền tuyệt đối tập trung, toàn lực ứng phó.

Có điều Phạm Đại tuy nghiêm khắc với nàng nhưng đối với La Đản lại dễ dãi hơn rất nhiều. Vì đầu tiên, trong lòng hắn cháu gái bảo bối mới là xếp hạng nhất, mà thứ hai, La Đản tự mình có sư phụ, hắn không cần chuyện gì cũng quan tâm. Nhưng Phạm Thông tuy là sư phụ người ta mà bản tính lại khó sửa, mỗi một ngày luôn hơn nửa ngày là đang bận giúp người ta, tự nhiên là không có khả năng giống Phạm Đại sát sao coi sóc đồ đệ của mình, chỉ là cách hai ba ngày hỏi qua một chút, mười ngày nửa tháng lại kiểm tra một lần, hai ba tháng tiến hành một lần thi đấu lớn là thôi, cũng may La Đản tự mình vô cùng siêng năng, cũng không cần Phạm Thông nhọc lòng lo lắng.

“Đại.” Tiểu Ngư hết răn dạy lại tỏ vẻ mặt nghiêm nghị, khiến chút mơ mộng trong lòng La Đản mới hình thành liền lập tức như bị gió lạnh thổi bay. Vội hít sâu một hơi, áp chế cảm xúc khác lại, ngưng lực nơi tay, tùy thời chuẩn bị tiếp đón tấn công mạnh mẽ của Tiểu Ngư.

Tiểu sư tử này của hân tuổi tuy nhỏ, nhưng giống như sư phụ và sư thúc nói, thật sự là trời sinh kỳ tài luyện võ, hơn nữa lại có thần lực, hân mặc dù lớn hơn hai tuổi lại là con trai, nhưng một năm trở lại đây, mỗi lần tiếp chiêu nếu không dùng toàn lực thì thật sự chịu không nổi lực đạo của nàng.

Thằng nhóc này, mới mười lăm tuổi đã nghĩ đến mấy cái chuyện tình cảm lãng nhãng, thảo nào mỗi lần đều đánh không lại cháu gái ngoan của ta. Có điều, nói đi cũng nói lại, cháu gái ngoan thật là nhân tài giống hân, đầu óc thông minh nói chút liền hiểu, học một biết mười, trên đời này sao có thể tìm ra người thứ hai chứ.

Cách đó không xa trên một cây đại thụ, Phạm Đại đang chân bắt chéo nhón nhơ ngồi trên chạc cây, miệng cắn một mảnh lá, đặc ý nhìn chăm chú về phía mỏm đá, chỉ là nhìn nhìn, đột nhiên nhớ lại nhiều năm trước, khi lần đầu tiên hân gặp người nào đó, người nào đó tựa hồ cũng mới mười lăm tuổi.

Thoảng chốc đã ba năm trôi qua, người đó đã sớm không phải một cô gái nhỏ nữa, đã lấy chồng rồi chẳng? Nàng hiện tại, trong lòng hân là còn hận hân? Hoặc là, có lẽ người ta đã sớm quên hân rồi, dù sao, làm quận chúa hoàng gia, dù có dung túng nàng thế nào đi nữa cũng không thể để nàng đến hai mươi hai tuổi còn chưa gả cho ai được!

Quên đi, nghĩ mấy thứ này làm gì! Dù sao Phạm gia đã có Tùng Tùng nối dõi, Phạm Đại hân cũng không cần nhất định phải lấy ai, cứ như vậy cả đời tiểu ngạo giang hồ đi! Anh hùng sao, một người khí khái đến đâu, một khí đánh vào nhi nữ tình trường liền chẳng hay ho.

Đúng, vẫn là nhanh nhanh đem mấy thứ dưới gốc cây này bán lấy tiền uống rượu thì hơn!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 48: Bồn tắm thiên nhiên cỡ lớn

“Được rồi, hôm nay còn phải lên chùa chơi, trước hết tập luyện đến đây thôi.” Luyện được khoảng nửa canh giờ, nhìn sắc trời càng lúc càng sáng rõ, Tiểu Ngư liền thu hồi kiếm.

“Vâng.” La Đan gật đầu, cũng nhảy xuống khỏi mỏm đá, đưa tay lung tung quệt mồ hôi, xách cái giỏ trúc lên đi trước về phía đường quay về.

Tiểu Ngư nhìn hân đã đi sâu vào rừng rồi mới cảm bọc nhỏ của mình nhảy về phía núi, rẽ trái rẽ phải một hồi rồi men theo một dòng suối nhỏ chỉ rộng tầm một thước, đi vào trong một cái hang núi nhỏ, dùng mộc kiếm rẽ những dây leo buông phủ kín cửa động ra, Tiểu Ngư cúi mình luồn nhanh vào trong, như thường lệ treo trên dây leo một chiếc chuông nhỏ, rồi yên tâm theo dòng suối lòng vòng một lúc, đi sâu vào trong.

Đây là nơi bí mật hai năm trước trong lúc nàng tò mò vô ý phát hiện ra, cửa hang chỉ nhỏ đủ cho một người tiến vào, nhưng sau khi đi được bảy, tám bước, bên trong lại có một chốn thần tiên nho nhỏ. Tuy nói chốn bồng lai này thật sự là đẹp để lại tinh xảo, nếu ở kiếp trước của nàng cũng chỉ đủ đặt một chiếc giường cỡ lớn mà thôi, nhưng địa thế nơi này lại đột ngột trũng xuống mà tạo thành một vũng nước nhỏ, suối nước tuôn ra từ sâu trong khe đá, quanh năm không ngừng nghỉ, giống như những suối nước chảy ngầm trong lòng núi, đông ấm hạ mát, hơn nữa trong hang dù nhỏ hẹp nhưng dọc theo vách động vẫn có một chỗ rộng hơn một thước là khô ráo.

Khi nhìn thấy cái động nhỏ này, Tiểu Ngư lúc đó chợt nảy ra một ý hay, sau thời gian vài ngày cải tạo, rốt cuộc cũng có thể đem đoạn suối trong mới từ khe đá chảy ra này quây lại thành một bồn tắm thiên nhiên rộng rãi mà lại riêng tư cho mình. Từ đó về sau, Tiểu Ngư liền có thói quen mỗi lần luyện công xong sẽ đến nơi này tắm rửa một chút, dù có trời đông giá rét cũng không ngừng. Lúc đầu, nàng còn sợ lạnh nên chỉ dùng khăn mặt ướt lau rửa một chút, sau đó lại dần dần yêu thích cảm giác ngâm mình trong nước như vậy.

Như thường lệ, sau khi vào trong động, Tiểu Ngư không vội vàng nhảy ngay xuống nước mà trước tiên lấy một tấm ván gỗ dày đặt bên cạnh chèn vào giữa suối chặn đứng dòng nước lại, sau đó ngồi xếp bằng bên cạnh mép nước, bắt đầu điều tức, chờ mồ hôi quanh thân thể đã hạ nhiệt, hơi thở đều đặn trở lại, mới cúi đầu bước vào trong nước đã sâu đến hơn một thước.

Đáng tiếc chỗ này thật sự quá nhỏ, nếu có thể rộng hơn chừng hai ba lần thì không cần phải thỉnh thoảng lại lén lút chạy ra hồ nước thỏa mãn con ghỉền bơi lội. Người nào đó vô cùng thỏa mãn vừa tắm vừa không an phận YY, aizz, đến lúc nào nàng mới có thể có tiền để có riêng cho mình một cái bể tắm đây??

Hờ, hiện giờ bạc tích cóp lại được cũng không phải quá ít, tình hình kinh tế thời đại này cũng đã quan sát được một thời gian, có phải cũng nên bắt đầu làm làm ăn hân hơi gì chứ nhỉ? Tuy hai huynh đệ kia coi như siêng năng chăm chỉ, có điều sản thú để no ấm thì không thành vấn đề, nhưng để mua ruộng mua nhà thì còn thiếu nhiều lắm, hơn nữa thường thường phải thức khuya dậy sớm, dù sao cũng rất khổ cực. Nói lại, cha và Nhị thúc này của nàng quả thật đều là nhân vật anh hùng, nàng không muốn cứ mãi ép buộc bọn họ, nhất là Nhị thúc, nhìn hân thường xuyên cầm tiền thừa đi mua rượu uống nàng có thể nhìn ra được, trong lòng hân đang phiền muộn!

...

Đứng dậy thay quần áo sạch ra khỏi hang, La Đan như thường lệ đã chờ ở chỗ cũ, trong cái giỏ trúc nhỏ đã đựng đầy nắm rom mới hái.

Con đường tràn đầy hương thơm cây cỏ, những giọt sương trong suốt lấp lánh lóe sáng dưới ánh nắng ban mai, Tiểu Ngư cùng La Đan rửa nắm rom, vừa cười nói vừa thoải mái tận hưởng vẻ đẹp của buổi sớm mai.

La Đan ngồi bên cạnh giúp đỡ, miệng hỏi một câu mới đáp lại một câu, ánh mắt mặc dù không dám nhìn thẳng Tiểu Ngư, nhưng một khắc cũng không rời khỏi đôi tay nhỏ thon thả mềm mại trắng ngần của nàng, dường như chỉ là một cử chỉ nhỏ tùy tiện của nàng như vuốt qua một cái tai nắm thôi cũng đầy xinh đẹp và cuốn hút.

“Đàn Nhi, đệ có tâm sự, phải không?” Đề ý thấy La Đan nửa ngày vẫn còn đang mẩn mê rửa một cái nắm, Tiểu Ngư không khỏi dừng tay, nghiêng đầu hỏi.

“Hả? A, không có, không có.” La Đan rất nhanh liếc nhìn nàng một cái, liền lập tức dời mắt, nhưng Tiểu Ngư vẫn rất nhạy cảm phát hiện trong mắt hắn có một tia bối rối.

“Đệ nói dối.” Tiểu Ngư trực tiếp nói thẳng, ánh mắt sáng ngời nhìn hắn, “Mấy ngày qua đệ vẫn rất kỳ lạ, nhất định là suy nghĩ gì trong lòng. Đan Nhi, ta là sư tỷ của đệ, chúng ta là người một nhà, đệ có tâm sự thì tại sao không nói cho ta biết?”

Ta là sư tỷ của đệ... Những lời này rơi vào lòng La Đan, nhất thời nảy lên thành những bọt bong bóng quái dị, nhưng đồng thời lại khiến La Đan đang tâm thần không yên bình tĩnh lại một chút, hắn lấy lại bình tĩnh, cố gắng giữ nguyên vẻ mặt trấn định, nhanh chóng rửa nốt chỗ nắm còn lại, xách giỏ đứng lên, xoay người nói: “Thật sự không có, đệ chỉ là... chỉ là đang nghĩ về một bộ đao pháp đã luyện được không tồi, sau đó sư phụ sẽ dạy tiếp cái gì mới có thể đối kháng lại được sư tỷ mà thôi.”

“Ha ha, đệ không phải là thấy không thắng được ta nên quá mất mặt đấy chứ?” Tiểu Ngư nhìn La Đan cúi đầu bước nhanh phía trước, nhớ lại khi luyện công hắn thất thần, không khỏi hé miệng cười, thì ra là vì vậy!

“Không phải.” La Đan giọng khàn khàn nói, phủ nhận xong mới đột nhiên phát hiện bản thân hình như đúng thật là có chút cảm giác như vậy.

Sư thúc nói đúng, Tiểu Ngư là kỳ tài luyện võ thiên bẩm, hơn nữa tuy rằng thời gian nàng học võ không nhiều lắm, nhưng mỗi lần tập luyện lại vô cùng chăm chỉ, bởi vậy sau một năm học căn bản làm nền móng, tiến bộ của nàng cơ hồ có thể nói là biến chuyển từng ngày. Sư phụ tuy nói hắn tư chất cũng không tồi, nhưng so với tiểu sư tỷ lại không phải chỉ kém một chút ít, chỉ ít đôi khi sư phụ giảng giải chiêu thức, rất nhiều lần hắn phải suy nghĩ thật sâu thật kỹ mới có thể lĩnh ngộ được, mà phía nàng đã bắt đầu thử liên kết các chiêu thức lại, hơn nữa nghe nói trước khi nàng thần trí thanh tỉnh thì đã tập võ nhiều năm, thời gian lâu dài như vậy, cho đến giờ hắn đã là cố gắng hết sức vô cùng, chỉ sợ không lâu sau nữa, tính theo thành tựu võ học, hắn thực sự chỉ có thể làm một “tiểu sư đệ” mà thôi.

“Còn nói không phải, rõ ràng là như vậy mà.” Tiểu Ngư khẽ cười nói, xông lên vỗ vỗ vai hắn, đùa giỡn: “Yên tâm đi sư đệ, đừng tưởng rằng bại bởi sư tỷ của đệ thì mất mặt, đệ không nghe Nhị thúc nói sao, ta chính là kỳ tài trời sinh luyện võ đấy nha! Sau này có khi lại trở thành cao thủ đệ nhất giang hồ ấy chứ! Cho dù đệ bại dưới tay ta thì cũng là bại bởi đệ nhất cao thủ giang hồ tương lai, có gì mất mặt chứ? Hi hi.. Đừng nghĩ nữa, mau về nhà đi, làm xong bánh bao chúng ta còn phải lên núi chơi nữa!”

Nói xong, nàng hồ hởi một tiếng, nhẹ nhàng phi thân về phía trước, nàng thích nhất là cảm giác làm bạn cùng gió tự do thế này, aa..., không khí thật là tuyệt!

Không, hắn nhất định phải cố gắng hơn nữa, hiện giờ hắn đã là đường đường nam tử hán, cho dù tư chất không bằng Tiểu Ngư cũng tuyệt đối không để khoảng cách giữa hai người chênh lệch quá xa, có lẽ, hắn phải dùng thêm nhiều thời gian nữa để luyện tập.

Quen tay hay việc, cần cù bù thông minh, sư phụ luôn dạy hắn như vậy, hắn tin tưởng, chỉ cần mình luyện tập chăm chỉ hơn nữa, một ngày nào đó, nhất định có thể mạnh hơn Tiểu Ngư. Không phải chỉ vì hắn lớn hơn nàng hai tuổi, càng bởi vì hắn là nam nhân, vì hắn muốn bảo vệ nàng, nếu ngay cả võ công cũng không bằng được người mình muốn bảo vệ, vậy thì hắn liệu có còn tư cách đứng bên cạnh nàng hay không?

Cho nên, hắn nhất định phải cố gắng gấp bội!

Nghĩ đến mục tiêu của mình, La Đan cảm xúc dâng trào, nhin không được ngẩng cao đầu, thét dài một tiếng.

“Ồn ào, hét to như thế làm gì, đệ tưởng mình là gà trống gáy sáng hả? Cần thận bị người ta nghe thấy đấy.”

Sáng sớm yên tĩnh, La Đan đột nhiên cất tiếng thét dài vang động khắp núi rừng, chẳng những không kéo theo được lòng hăng hái của ai đó, ngược lại còn bị người ta quay đầu lại nửa trêu cợt nửa răn dạy.

Tráng chí của La Đan nhất thời suy tụt chút nữa thì bị một chậu nước lạnh dội tắt, mồ hôi lạnh toát ra, vội vàng ngậm miệng lại đuổi theo, hắn sao lại quên giờ bọn họ đang ăn cơm chứ!

Một sự việc nho nhỏ lúc đó cứ vậy mà trôi qua, sau đó, không ai ngờ được, chỉ một tiếng thét ngắn ngủi như vậy lọt vào tai một kẻ có ý đồ, đã chôn xuống một mầm họa cho sau này.

Q.1 - Chương 49: Không Sắc hòa thượng đẹp như ngọc

Nắng sớm mai rực rỡ, đất trời đều bừng tỉnh.

Núi Phong Huyết tràn ngập một không khí tươi mới mát mẻ, một con đường mòn nhỏ rất bình thường lúc ẩn lúc hiện trên sườn núi, xuyên qua rừng, thỉnh thoảng lại có một cành cây vươn ra chắn lối, trên đó hoặc là cây um tùm hoặc hoa xuân nở nà nở rộ, người đi đường ngắm nhìn, chẳng những không khó chịu vì bị vướng đường mà ngược lại, cảm thấy ngày xuân nơi rừng núi tràn đầy những thú vị lạ lẫm của đồng quê.

Hai từ leo núi đối với Tiểu Ngư mà nói, có lẽ là khó mà dùng đến, vì hiện giờ đối với nàng, cũng chỉ có trèo lên một vách đá cheo leo hiểm trở mới được xem là leo núi, những chỗ khác thì, đối với núi Phong Huyết độ cao trên mực nước biển có mấy trăm mét này, căn bản chẳng khác nào bình địa.

“Đồng Đồng, nhanh một chút, mặt trời sắp ló ra rồi.”

Tháo cái đuôi ngựa ra chải lại buộc thành hai búi tóc, lúc này Tiểu Ngư đã sớm đứng trên một mỏm núi, lớn tiếng thúc giục Phạm Bạch Thái và La Đan đang rớt phía sau một quãng xa.

Bối Bối chạy thoát qua thoát lại bên cạnh nàng, nghe tiếng nàng la lên, cũng quay lại nhìn đường cũ vừa đi qua, ngẩng đầu kêu lên hai tiếng cao vút, thân ảnh màu lửa đỏ đặc biệt nổi bật giữa những bụi cây màu xanh um.

“Mặt trời mọc thì có gì hay ho chứ? Chẳng phải mỗi ngày đều như vậy sao?” Phạm Đại bên cạnh lười biếng lê đến ngồi xuống, đang chuẩn bị rút nắp bình hồ lô ra.

“Nhị thúc, buổi sáng bụng rỗng uống rượu không tốt.” Tiểu Ngư lẹ mắt nhanh tay đoạt lấy hồ lô rượu của hắn, nói rõ: “Không phải đã nói với thúc rồi sao? Nếu muốn uống cũng phải ăn một chút lót dạ đã chứ?”

Phạm Đại vô tội nhìn nàng: “Nhưng ta không có gì để ăn.”

Hộp thức ăn ở trong tay La Đan, mà La Đan lại muốn đi cùng Phạm Bạch Thái tốc độ chậm nhất, kết quả là hắn chịu thiệt.

“Đồng Đồng đến nơi không phải có đồ để ăn sao?” Tiểu Ngư vừa bực mình vừa buồn cười trừng mắt lườm hắn một cái, quay lại nhìn về phía đường cũ, hỏi: “Nhị thúc, cha ta nói đại khái khi nào thì có thể trở về?”

Vốn dĩ tối hôm qua đã nói rõ cả nhà đi chơi, đêm sẽ không ra ngoài săn thú nữa, nhưng sau đó một khách quen lại cho người đến nhắn cần gấp thịt thú rừng để chiêu đãi khách quý, nói nhà nàng hùng đông thì đưa đến, cho nên chuyện đến không đúng lúc này tự nhiên chỉ có thể giao cho cu li lớn nhất của cả nhà. Có điều, nếu đã là cả nhà cùng đi chơi, thiếu một người thật sự là cảm giác không được trọn vẹn.

“Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì có lẽ sau nửa canh giờ nữa.” Phạm Đại đứng dậy, duỗi cái lưng dài lười biếng, nói thảm: “Đồng Đồng sao lại cứ nhất định không chịu học võ nhĩ, ngay cả đi đường thôi cũng chậm rề rề, vui lắm sao?”

Hắn oán giận như thế Tiểu Ngư cũng đã chịu không biết bao nhiêu lần, cũng chẳng thèm để ý, đang chuẩn bị tiếp tục cò vũ Phạm Bạch Thái cố lên, trong tai đột nhiên tựa hồ nghe thấy một thanh âm yếu ớt, không khỏi ngăn ra: “Nhị thúc, thúc có nghe thấy gì không?”

“Gì cơ?” Phạm Đại thuận miệng hỏi, ngưng thần một chút, sau đó gần như cùng lúc với Tiểu Ngư vọt đến bên vách núi, nhìn xuống phía dưới tìm kiếm.

“Cứu mạng...” Lúc này, hai người không chỉ nghe rõ được tiếng cầu cứu, đồng thời cũng nhìn thấy rõ cách bờ vách núi khoảng chừng một trượng, đang cheo leo một thân ảnh màu xám lừng đẻo gù lưng, hai tay bám chặt một gờ đá, hai chân lơ lửng giữa không trung.

Dưới hắn chừng ba bốn mét, vách đá tuy không phải thẳng tắp dốc xuống, nhưng lại có rất nhiều những mỏm đá sắc nhọn chìa thẳng lên, nếu không cẩn thận rơi xuống dưới, dù không vỡ đầu gãy chân thì nhất định cũng sẽ bị đá nhọn đâm thủng người. Dưới vách núi rất hút gió, lúc này gió sớm đang vù vù thổi tăng bào của hắn bay lật phật, càng thổi lại càng khiến mạng hắn như treo trên sợi chỉ, vô cùng nguy hiểm.

Hả... Là một hòa thượng? Tiểu Ngư liếc mắt một cái liền nhìn thấy cái đầu trọc lóc.

“Cứu mạng...” Hòa thượng kia nhận ra bên trên có người, vội ra sức cố ngửa mặt đầy bụi đất lên yếu ớt hô, bất quá những cây cỏ lơ thơ mọc bám trên vách đá lại chắn mất gương mặt, nhất thời không thể thấy rõ bộ dáng và tuổi tác của hắn.

“Ta đi cứu người.” Phạm Đại nói, liền sẽ nhảy xuống.

“Chờ một chút.” Tiểu Ngư vội vàng kéo hắn lại, thấp giọng nói, “Nhị thúc, thúc quên rồi sao, chúng ta không thể tùy tiện hiển lộ võ công.”

“Nhưng không xuống dưới thì làm sao cứu người được?” Phạm Đại ngăn ra nói.

“Dùng dây leo đi, nếu hần có thể chống đỡ dưới này được lâu như vậy, nhất thời hần là không có việc gì, chúng ta lập tức đi tìm dây leo xuống dưới là có thể cứu người. Thúc giữ ở đây ngừa vạn nhất, ta đi tìm dây leo.” Tiểu Ngư liếc mắt một cái, hồ vọng xuống phía dưới: “Đại sư, ngài cố gắng một chút, chúng tôi sẽ lập tức cứu ngài lên.”

Nói xong, lập tức quay lại gọi La Đàn chạy nhanh lên.

“Thật là phiền toái.” Phạm Đại sờ mũi, bất quá vẫn âm thầm tập trung sự chú ý vào hòa thượng kia, tính toán nếu có gì không đúng thì lập tức nhảy xuống.

La Đàn nghe nói phải cứu người, vội chạy lên trước, Phạm Bạch Thái cũng bước chân nhanh hơn.

May mắn đây là trên núi, tìm loại dây leo dẻo dai rất đơn giản, hai người nhanh chóng đem nhiều thân dây leo quấn vào nhau, buộc lại thành một sợi dây dài chắc chắn, đem một đầu cột chắc vào thân cây, sau đó Phạm Đại giả bộ như không có võ công buộc dây leo ở thắt lưng chậm rãi leo xuống, rất nhanh liền đưa được hòa thượng kia kéo lên.

“A di đà Phật, đa tạ các vị thí chủ cứu mạng, tiểu tăng Không Sắc vô cùng cảm kích!”

Hòa thượng kia lúc lên được đến nơi, hai chân đã sớm mềm nhũn, nếu không có La Đàn nhanh tay đỡ lấy, suýt chút nữa đã lao đảo ngã xuống đất. Dù vậy, hần vẫn cố gắng đứng thẳng người dậy, trước tiên cúi đầu lau mặt, sau đó sửa sang lại áo tăng, rồi mới vừa ngẩng đầu, vừa nghiêm trang trình trọng chấp tay lại hướng mọi người thi lễ, giọng tuy có hơi khàn khàn nhưng vẫn không mất đi chất giọng dễ nghe trong vắt như nước suối, lọt vào tai có cảm giác vô cùng thoải mái.

“Không Sắc sư phụ không cần khách khí, chúng tôi chỉ là nhắc tay chỉ lao mà thôi.” Tiểu Ngư cũng chấp tay thi lễ lại, ánh mắt rất tự nhiên dừng lại trên mặt hần, nhưng vừa nhìn đến, ánh mắt lập tức giống như bị hút chặt lại không rời ra được.

Chỉ thấy gương mặt vừa rồi vẫn còn dính đầy đất bụi màu vàng, sau khi đơn giản lau sạch đi, quả thực giống như một khối ngọc quý hiếm tuyệt đẹp bị chôn giấu trong đất nhiều năm, giờ được tẩy sạch đất bẩn, một vẻ đẹp ôn nhuận như thấm vào lòng người lập tức che giấu không được mà tỏa sáng ra bốn phía.

Được rồi, nàng biết dùng từ “thấm vào lòng người” để hình dung ra khí chất của một người có lẽ rất kỳ lạ, nhưng càng lạ hơn chính là, dùng trên người hòa thượng khiêm tốn có lẽ trước mắt này, nàng cảm thấy vô cùng thỏa đáng, chỉ vì nàng thật sự có loại cảm giác rằng, hình như chỉ cần nhìn vào hòa thượng dung nhan như tranh vẽ này, tâm tình liền có thể trầm tĩnh bình ổn lại.

Đang quan sát, một tia nắng vàng đột nhiên nghiêng nghiêng chiếu xuống chỗ mọi người, đồng thời cũng dừng lại trên mặt tiểu hòa thượng, sáng lạn rực rỡ, thì ra mặt trời đã ló dạng lúc nào không hay biết.

Lại cẩn thận nhìn qua gương mặt tuyệt đẹp hoàn toàn hiện ra dưới ánh nắng sớm, đôi mắt, hàng mi, cái mũi, đôi môi... Trời ạ, Tiểu Ngư nhìn không được thờ dài một tiếng trong lòng, mỹ nam như vậy sao lại bỏ đi làm hòa thượng? Quả thực là phí của quá đi!!

“Ồ, tiểu sư phụ, người là hòa thượng của chùa Phong Huyết hả? Sao ta chưa bao giờ gặp người nhỉ?” Nam nhân với nam nhân dù sao sức chống cự cũng mạnh hơn gấp trăm lần, nhất là đối với Phạm Đại mà nói, khi Tiểu Ngư còn đang kinh ngạc than thầm thì hần đã rất nhanh phục hồi tinh thần lại, khó hiểu hỏi.

“Tiểu tăng theo sư phụ vân du tứ phương, nửa tháng trước mới đến chùa dừng chân lại.” Không Sắc tao nhã chấp tay đáp, vô cùng lễ độ, bộ dáng tuy có chút chật vật nhưng khí chất lại thanh tân thoát tục, còn ẩn chứa sự cách biệt đặc thù, nếu không phải thấy hần mặc áo tăng, Tiểu Ngư thật đúng là còn tưởng hần là danh môn công tử nhà nào.

“Vậy sao người lại rơi bên dưới thế?”

“Nhị thúc, tiểu...” Tiểu Ngư nhận ra chính mình suýt chút nữa cũng gọi hần là tiểu sư phụ, vội kịp thời sửa lại, “Không Sắc sư phụ vừa mới lên được, chúng ta trước vẫn nên đề người ta nghỉ ngơi một chút, uống miếng nước đã!”

Nói xong, liền bảo La Đàn và Phạm Bạch Thái đỡ Không Sắc môi đã khô nê ngồi xuống bên cạnh.

Không Sắc lễ phép nói tạ ơn, xong mới nhận lấy ống trúc của La Đàn đưa lên miệng uống, lại thấy hần ngay cả động tác ngồi uống nước thôi mà cũng vô cùng thông dong tao nhã, không có nửa điểm vội vàng, Tiểu Ngư xem lại càng tỏ ra hứng thú.

“Khụ khụ...” Không biết là bị ánh mắt không chút kiêng nể gì của Tiểu Ngư dọa sợ, hay là thật sự uống nước bị sặc, tiểu hòa thượng tuần mỹ kia uống được hai ngụm đột nhiên nhìn không được khụ lên, đồng thời hạ hai rèm mi vừa dày vừa dài có thể khiến tất cả nữ tử đều đỏ gục mà thêm muốn, che giấu đi xúc cảm trong đôi mắt đẹp, bất quá, đôi má mới ban nãy còn tái nhợt lại bởi vậy mà trở nên đỏ ửng.

“Hòa thượng ca ca, cẩn thận chút nào.” Phạm Bạch Thái lương thiện vội vàng giúp hần vỗ vỗ lưng.

“Đa tạ tiểu thí chủ.. khụ khụ.. Tiểu tăng không sao.” Không Sắc vô cùng ngượng ngùng nói, uống nước lại càng thêm cẩn thận.

Ha, tiểu hòa thượng này thật đúng là ngượng ngùng đáng yêu, hoàn toàn đảo điên hết hình tượng hòa thượng bình thường rồi! Nếu như người xuất gia cả đám đều bộ dáng giống hần như vậy, hương khói trong chùa đảm bảo cháy liên tục không bao giờ tắt.

Tương tượng ra cảnh đám đông tin nữ đều ý tại ngôn ngoại vây quanh tiểu hòa thượng, Tiểu Ngư không nhịn được khẽ cười thầm, nhưng khóe miệng vừa cong lên, liền cảm nhận được một đạo ánh mắt khác thường, chuyển mắt nhìn, vừa kịp thấy được La Dân bên cạnh nhanh chóng dời tầm mắt.

Kỳ lạ! Tiểu Ngư nói thầm một câu, nhưng cũng không tiện lại nhìn chăm chăm người ra tiếp, nghĩ lại bánh bao sáng nay mình làm đều là nhân nắm rom, vội mở hộp thức ăn ra, nhiệt tình mời tiểu hòa thượng ăn hai cái.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 50: Rốt cuộc ai đen tối trong lòng?

Không Sắc rất cẩn thận đầu tiên hỏi bên trong là nhân gì, sau đó mới lấy trong ngực ra một chiếc khăn lụa bạch vuông nhận lấy bánh bao nhả nhận ăn, từ đầu đến cuối, ngón tay vô cùng cẩn thận không đụng chạm đến Tiểu Ngư.

Hòa thượng còn mang khăn tay? Hình như lần đầu tiên nghe nói, à không, là lần đầu tiên thấy. Hắn thật sự là hòa thượng sao? Sao nàng lại cảm thấy, tiểu hòa thượng này ngoài cái đầu cạo trọc bóng loáng và mặc áo quần nhà sư ra thì, cả người đều tìm không ra chút cảm giác hòa thượng nào nhỉ?

Tiểu Ngư cười tủm tỉm nhìn Không Sắc, tiểu hòa thượng đáng thương đầu càng lúc càng cúi thấp, rốt cuộc tốc độ ăn bánh bao cũng nhanh chóng tăng tốc.

Nhìn đến bánh bao cuối cùng cũng được mang ra, Phạm Đại vội vã cắn một miếng lớn nhồm nhoàm nhai, mắt nhìn nhìn tiểu hòa thượng, lại nhìn nhìn Tiểu Ngư, con người đảo loạn, kéo tay nàng sang một bên, nén thấp giọng xuống, dùng cái miệng đang nhồm nhoàm nhai bánh mờ ám hỏi: “Cháu gái ngoan, cháu sẽ không phải là thích tên tiểu hòa thượng kia đấy chứ?”

Ack... Tiểu Ngư nuốt chút nữa thì bị chính không khí trong cổ họng sắc chết, tròn tròn mắt: “Thức nói bày cái gì thế?”

Ngất mất thôi, kiếp này nàng mới có mười ba tuổi đấy nhé, ngay cả cái đó (~ chắc là dậy thì :) còn chưa đến, dùng kiểu kiếp trước mà nói thì tuyệt đối sẽ là: Hả, yêu đương cái gì? Nàng không muốn bị người ta coi là lolita, lại càng không phải loại tâm lý nghiện hòa thượng... Nghiện hòa thượng... Ohho, nghĩ lại thấy thật là 囧.

“Hắc hắc, thật không có sao? Nếu không phải, sao cháu cứ nhìn chăm chăm người ta làm chi vậy?” Phạm Đại lên cười trộm, nuốt bánh bao trong miệng, lại cắn thêm một miếng nữa hết nửa cái bánh.

“Thức thức yêu quý của cháu này...” Tiểu Ngư run một trận, tròn mắt vừa chuyển, lập tức vô cùng thân thiết kề sát lỗ tai Phạm Đại, gần từng tiếng hỏi, “Thức đã hơn ba mươi tuổi rồi còn chưa chịu cưới vợ, không phải là có xu hướng đoạn tụ đấy chứ?”

Phụt.. Lần này đến lượt Phạm Đại tròn trắng mắt, nuốt chút nữa thì bị bánh bao nghẹn chết, may mà vội vàng cố nhịn xuống lại dòn sức nuốt cổ họng mới nuốt trôi được xuống.

“Oa, Nhị thức, phản ứng của thức mạnh mẽ như vậy, chẳng lẽ là thật sao?” Tiểu Ngư vô cùng khoa trương kinh ngạc mà hô lên.

“Khụ khụ.. Phi phi...” Phạm Đại thuận khí xong, tức giận nhảy dựng, “Nhị thức người đường đường nam tử hán, sao có thể.. có thể...”

“Nhị thức có thể gì cơ?” Phạm Bạch Thái nghe được câu cuối cùng, nghi hoặc hỏi.

“Àh, vừa rồi ta mới hỏi Nhị thức có phải bị... ưm... loạn... ư... ông...” Tiểu Ngư vùng vẫy cố gỡ ra khỏi bàn tay to chần ngoài miệng, lúng búng nói, trong lòng lại buồn cười đến đau cả bụng.

Nhị thức ngốc, câu nói như vậy đương nhiên nàng sao có thể nói trước người ngoài chứ, huống chi người ngoài này lại đúng là tiểu hòa thượng tuấn mỹ mười phần thích hợp làm thụ, người nào đó còn nguyên tư tưởng bị độc hại từ kiếp trước tà ác liếc mắt phiêu sang nhìn tiểu hòa thượng cực phẩm, hiện giờ đã chú ý đến động tĩnh phía này.

“Không có gì không có gì, á, người cần ta... A..” Phạm Đại vội rút tay lại, liên tục phát ra hai tiếng kêu thảm thiết, vừa vùng vẫy tay vừa ôm chân chặt vật, nhìn trông vô cùng đau đớn.

“Ai bảo thức bị miệng ta chứ? Hắc hắc!” Tiểu Ngư đắc ý cười nói, cố ý nhe hàm răng trắng tinh.

“Hai vị thí chủ, mọi người có chuyện xin hãy từ từ nói...” Nhìn thấy Phạm Đại kêu rên, Không Sắc nhất thời trở nên khẩn trương, “Ngần vạ lần đừng tổn thương hòa khí..”

“Không sao đâu, hòa thượng ca ca, Nhị thúc ta thích chơi đùa cùng tỷ tỷ lắm.” Phạm Bạch Thái cười hi hi trấn an hẳn, lại đưa một cái bánh bao nữa qua, “Hòa thượng ca ca ăn thêm cái nữa đi.”

“A đi đà Phật, đa tạ tiểu thí chủ, tiểu tăng không đói nữa. Tiểu tăng đi đã mất nhiều thời gian, đã muộn mất bài giảng kinh buổi sớm, không dám dừng lại bên ngoài lâu nữa. Các vị thí chủ, tiểu tăng xin được khấu tạ ơn cứu mạng của các vị lần nữa, tiểu tăng xin cáo lui trước.” Không Sắc nói năng trôi chảy nhún nhường, cung kính thi lễ với mọi người, sau đó nhấc gùi trúc lên, trước mặt bọn họ lui lại mấy bước, lúc này mới xoay người định xuống núi.

“Tiểu... Không Sắc sư phụ, chân ngài không sao chứ?” Tiểu Ngư thấy cước bộ hẳn dù ổn nhưng chân bên phải có chút bất thường, lại nhìn tất giày của hắn, rõ ràng có dấu vết ma sát, rõ ràng là từng bị ngã sấp xuống.

“Đa tạ thí chủ quan tâm, tiểu tăng không sao.” Không Sắc lại quay đầu, chấp tay, trán tuy hơi nhú lại về đau đớn nhưng lễ nghi lại vô cùng chu toàn, khiến mọi người không khỏi đều có hảo cảm, có điều, nói mọi người cũng không bao gồm La Đản vẫn đang trầm mặc.

Tuy rằng Không Sắc là hòa thượng, nhưng gương mặt hắn tuấn mỹ vô cùng, khiến thiếu niên mới biết yêu giờ đây bản năng cảm giác được một loại uy hiếp, chỉ mong mặc kệ hòa thượng này có đúng thật là hòa thượng hay không, vẫn cứ mau chóng cách xa khỏi tầm mắt Tiểu Ngư là tốt nhất.

“Thật ra, chúng tôi giờ cũng đang muốn đến chùa Phong Huyệt, vẫn là mọi người cũng đi đi, Đản Nhi, đệ giúp đỡ Không Sắc sư phụ một chút nhé.” Chi tiết, hy vọng cuối cùng vẫn chỉ là hy vọng, Tiểu Ngư vốn dĩ không hiểu rõ tâm tư La Đản rất tự nhiên sai bảo.

Bọn họ ở lại đây đã ba năm, chùa Phong Huyệt tự nhiên là đã đến chơi rất nhiều lần, sở dĩ lại đến đây lần nữa, chẳng những vì phong cảnh chùa miếu xung quanh rất đẹp, cũng bởi vì trong chùa có rất nhiều sách, đối với Phạm Bạch Thái trước nay vẫn yêu thích đọc sách thì nơi này đã trở thành thánh địa, bởi vậy, nói là đến chơi, không bằng nói là đến đọc sách. Mà điều hấp dẫn Tiểu Ngư thì lại là cảm giác thanh tịnh yên lành nơi cửa Phật.

Ba năm này, nàng ngoại trừ cả ngày vui đầu vào những chuyện củi gạo dầu muối, quan tâm những chuyện lật vật trong ngoài của gia đình, thì còn lại là mưa dầm sương gội luyện võ, cảm giác bản thân mình còn chưa kết hôn thì đã biến thành một bà thím nội trợ bạo lực. Nếu không phải thân thể còn trẻ trung này nhắc nhở nàng mới mười ba tuổi, có đôi khi thật sự chịu không nổi luôn luôn mỗi ngày đều là nấu cơm giặt quần áo, còn phải thường xuyên đề ý người tốt chết tiết kia có thể vì làm việc tốt mà kiệt sức chết không, mà chùa Phong Huyệt lại vừa lúc có thể cung cấp cho nàng một nơi thanh tịnh tâm trí, cho nên cách một thời gian nàng lại đến, cảm nhận mùi hương nhang khói, lắng đọng lại tâm tình, điều chỉnh lại cảm xúc.

Sau đó, mỗi lần về nhà, nàng lại một lần nữa tràn ngập hy vọng, khát khao ở tương lai, một ngày nào đó nàng sẽ trở thành một tiểu địa chủ thật sự, đến lúc đó, quần áo không cần nàng giặt, cơm không cần nàng nấu, Đông Đông có đủ mọi thứ để học tập nhiều nơi, nàng cũng có đủ không gian, đi khắp Bắc Tống. Có thể nói, từ một thế giới khác đến nơi này, nếu cả đời chỉ có thể hạn chế ở một hai chỗ, thật sự có bao nhiêu tiếc nuối? Dù sao, không chừng nàng còn có thể viết một quyển ký sự “Cuộc sống của tôi ở Bắc Tống” ấy chứ, sau đó mấy trăm năm nữa làm chấn động thế giới không chừng.

“Đúng vậy, hòa thượng ca ca, đệ thường đến chùa đọc sách. Hai tháng trước đệ còn giúp Vô Giới đại sư chép kinh Phật nữa. Đệ đến giúp huynh mang đồ nhé.” Khi ý thức của Tiểu Ngư còn đang bay lượn chín tầng mây, Phạm Bạch Thái cũng nhiệt tình tiến đến muốn giúp đỡ tiểu hòa thượng.

Không Sắc vội vàng thoái thác, nhưng Phạm Bạch Thái trình độ cũng đã kế thừa kha khá từ tính tình lão cha của mình, đã sớm cười tươi đoạt lấy gùi trúc, lại giữ chặt, không cho hắn lấy lại, Không Sắc không còn cách nào đành lại tiếp tục lễ phép tạ ơn, cùng La Đản đang đỡ mình đi phía trước.

“Ồ, hôm nay hình như cũng không ít người vào núi du ngoạn kia!” Phạm Đại đi bên cạnh Tiểu Ngư, dọc đường hết nhìn đông lại nhìn tây.

Tiểu Ngư nhìn theo tầm mắt hắn, quả nhiên nhìn thấy hai ba chiếc xe ngựa lác lác đi về phía ngôi chùa, nhìn về ngoài mấy chiếc xe này, không cần phải nói, nhất định là kẻ có tiền.

“Có lẽ là muốn đến tham quan, Nhị thúc nếu lại muốn đánh nhau với người ta, chú ý đừng có chọc họa đấy.” Tiểu Ngư thuận miệng dặn.

Bọn họ cả nhà đến chùa Phong Huyệt đều có chuyện của riêng mình, Đông Đông đọc sách, La Đản theo cùng Đông Đông, nàng tĩnh tọa, Phạm Thông lên chùa muốn hỗ trợ lao động miễn phí khắp nơi, mà Phạm Đại lại là thích thám hiểm, ba năm như một ngày vẫn nhiệt tình không thay đổi mà đi thăm dò, ngọn núi này sở dĩ có tên là núi Phong Huyệt là có nguyên nhân, theo truyền thuyết kể lại, sâu hơn mười dặm trong núi thường có gió lớn thổi ra, tràn ngập khắp sơn động thần bí tối như mực.

(Phong Huyệt: Phong – gió, Huyệt – hang động / mộ huyệt)

Mà hang động trên núi này, nếu như những người khác vì mộ danh mà đến, Phạm Đại thì lại từng suýt chút nữa động thủ với một vài kẻ trong đó.

“Nghe cháu nói cứ như ta thường hay gặp rắc rối lắm ấy, dạo này ta nghe lời bao nhiêu cơ mà.” Phạm Đại nói thảm một câu, nhớ lại đã từ lâu lắm rồi gần cốt không được thư giãn, không khỏi lại buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 51: Chùa Phong Huyệt

Mọi người xuống núi, xuống khỏi triền núi một chút là có thể thấy ngay ngôi chùa nằm thấp thoáng dưới bóng đại thụ của rừng già, thể dựa vào núi, tuy chất phác mộc mạc giản dị nhưng mái chùa vẫn không mất đi vẻ trang nghiêm cổ kính, đó chính là chùa Phong Huyệt nổi tiếng gần xa.

Ngôi chùa Phong Huyệt này, Tiểu Ngư đã quen thuộc từ lâu.

Nhiều năm qua, ngôi chùa cổ dựng từ thời Bắc Ngụy này, mỗi góc độ nhìn từ trên xuống hay từ dưới lên lại có cảm giác không giống nhau, có thời điểm nàng từng cùng du khách đi từ dưới chân núi lên, một đường thường thức rừng bách xanh suối chảy, chậm rãi theo từng bậc đá leo lên, lấy tâm lòng thành kính nhìn nơi Phật ngụ, nhưng cũng có nhiều lúc, nàng vô cùng vui vẻ đi thẳng xuống từ đỉnh núi, trước nhìn khắp cả núi rừng rộng lớn, ngấm mây mù tràn lan, nghe gió núi thét gào, sau đó mới trở lại trần gian, dọc theo đường mòn trong rừng chậm rãi đi xuống.

Ra khỏi rừng rậm, rẽ một khúc ngoặt là có thể thấy ngay phía trước một lư hương to nghi ngút hương khói, đương nhiên, càng làm người ta chú ý hơn là một toà bảo tháp bảy tầng cổ kính đồ sộ. Lúc này gió núi thổi chậm chậm, phía trên tháp cao chót vót, mỗi tầng bảo tháp bốn góc đều có treo chuông sẽ phát ra những tiếng lanh canh vui tai, xen lẫn với vô số tiếng chim lành lót quanh chùa, giống như một khúc nhạc của thần tiên.

Mọi người vừa đi vừa hỏi Không Sắc làm sao lại rớt xuống vách núi, Không Sắc chỉ chỉ vào gùi trúc trên người Phạm Bạch Thái, nói là đi hái thuốc, hẳn từ dưới vách núi leo lên, không ngờ hái được thuốc xong thì mỏm đá dưới chân không chịu được sức nặng liền rơi xuống, sau đó cứ như vậy bị treo giữa không trung, không thể đi xuống cũng không thể leo lên, suốt một canh giờ.

Trong lúc kể lại, Không Sắc đột nhiên nhớ ra cái cuộc nhỏ đào thuốc của mình còn chưa nhặt lại trở về, hỏi ra thì nó bị rơi xuống bãi đá bên dưới, Tiểu Ngư thuận miệng liền bảo Phạm Đại đi tìm trở về. Còn lại bốn người tiếp tục đi dọc đường mòn một đoạn nữa, theo cửa bên của chùa đi vào. Không Sắc dẫn theo bọn họ đi gặp sư phụ của mình, đồng thời gặp trụ trì xin lỗi hôm nay không thể đến tụng kinh buổi sớm.

Trụ trì Vô Giới đại sư là một vị cao tăng rất hiền lành, biết hẳn sự mất mạng trên vách núi, tự nhiên sẽ không vì vậy mà trách tội, chỉ về mặt ôn hòa dặn Không Sắc cần đi thay quần áo tắm rửa sạch sẽ rồi mới có thể đến trước Phật búi lại bài kinh buổi sớm. Không Sắc tuân mệnh, lễ phép quay về phía mọi người chào rồi mới đi.

Tiểu Ngư vốn dĩ tưởng rằng có thể có đồ đệ xuất sắc như Không Sắc như vậy thì sư phụ hẳn là cũng có chút gì đặc biệt, nhưng sau khi gặp cũng chỉ thấy là một lão hòa thượng tuổi đã quá sáu mươi, dung mạo và cách nói năng cũng không có gì khác biệt, liền để Phạm Bạch Thái và La Đan rời đi, bản thân mình cũng đi theo con đường quen thuộc đến một điện thờ vô cùng đơn sơ ngồi xếp bằng, tĩnh tâm như mọi bận.

Nếu là như những ngày trước, nàng chỉ cần ngồi xuống là có thể ngồi liền trên dưới một canh giờ, nhưng hôm nay mới trầm tư mặc tưởng một lát liền có cảm giác có người bước vào trong viện, còn mang theo những tiếng cười nói, hiển nhiên là có khách hành hương hoặc du khách đang tiến vào.

Tiểu Ngư đứng dậy nhìn ra khỏi cửa sổ, đã thấy người tiến vào đều là nam nhân cầm y hoa phục, không phải ra về ngông nghênh kiêu ngạo thì cũng là bộ dạng đáng khinh, trong lòng không ngừng cảm thấy ghê tởm, nghĩ một chút, rất nhanh liền chạy ra sau tượng Phật núp kín. Chùa này là chùa của hòa thượng, nàng một thiếu nữ không lẽ Phật cũng không thăm viếng mà lại ngồi bên cạnh bồ đoàn, dù sao cũng có vẻ kỳ quái, huống chi những người này vừa nhìn đã thấy chán ghét, vẫn là tránh đi thì tốt hơn.

Bồ đoàn: Bồ-đoàn là một danh từ kép được phối hợp bởi hai thành tố: Bồ là cỏ bồ, đoàn là tròn. Người xưa dùng cỏ bện lại thành nệm có hình dáng tròn để ngồi thiền, lay Phật hoặc ngồi tụng kinh.

“Lâm đại nhân, nơi này cảnh trí không tệ đúng không?” Một thanh âm nịnh nọt nói.

“Ừ, coi như không tồi.” Lập tức vang lên một thanh âm sắc mùi quan cao chức trọng đáp lại, “Chỉ là miếu thờ không khỏi quá thô giản, Bồ tát này cũng quá nhỏ, không bằng được so với đạo gia môn đệ của ta.”

“Đương nhiên, đương nhiên rồi.” Giọng nói đầu tiên vội vàng phụ họa, “Miếu nhỏ như vậy sao có thể xứng với người tôn quý như đại nhân ngài chứ? Đại nhân, hay là chúng ta đến bảo tháp kia thăm thú được không?”

“Hừm!”

Đám người đi qua với vài câu ít ỏi cuối cùng cũng trả lại thanh tịnh cho Tiểu Ngư. Xác định bọn họ đã rời đi, Tiểu Ngư lại một lần nữa ngồi xếp bằng xuống, những người này mặc dù có chút đáng ghét, có điều chẳng liên quan gì đến nàng, coi như nhìn thấy mấy con chuột chạy qua thôi, nàng dù sao cũng không nhất định phải chạy theo đuổi đánh đến chết mới thôi!

Bầu trời, Tiểu Ngư rất nhanh liền ném việc này ra sau đầu, lại tiếp tục tĩnh tọa. Nhưng hôm nay dường như nhất định không để nàng được yên, không quá một lúc lâu, bên ngoài lại có tiếng bước chân vang lên, đại khái có ba người đang đến. Tiểu Ngư tròn mắt xem thường, đành lần thứ hai đứng dậy.

“Thật bực mình, sao chỗ nào cũng đụng phải kẻ như thế chứ?” Một thanh âm còn trẻ căm giận nói.

“Nơi này cách châu phủ không quá ba mươi dặm, phong cảnh tươi đẹp vô cùng, hôm nay lại là ngày hưu mộc, gặp phải cũng là khó tránh khỏi, chúng ta cần thận chút, chớ để chạm mặt với bọn họ là được. Bác Trữ huynh, đừng có rầu rĩ nữa.” Một thanh âm khoan hậu cười nhẹ khuyên nhủ, rồi tựa hồ như nói với người còn lại: “Hiền đệ, đây là lần đầu tiên đệ tới đây, cảm thấy thế nào?”

“Lối vào tự thâm u, chùa giấu trong núi thẳm, nếu muốn tìm tiên cảnh, tình lãng đãn bước vào.. Nơi đây trang diện kính cẩn, bách xanh tùng biếc, gió lạ vờn quanh, bảo tháp cao thẳng, thật là một nơi tuyệt diệu. Nếu không phải tiểu đệ ít ngày nữa phải đến trường học, thật đúng là muốn ở chỗ này lại một thời gian.” Giọng nói thứ ba trong sáng mang theo chút trẻ con, thi cú giai từ hạ bút thành văn, thật khiến Tiểu Ngự cảm thấy có chút hứng thú, không khỏi lén lút nhắc áo Phật lên, nhìn hé ra ngoài.

Ồ, ba thư sinh này quả nhiên trông thuận mắt hơn, Tiểu Ngự rất nhanh nhìn lướt qua, hai người ước chừng trên dưới hai mươi tuổi, y phục cũng coi như thanh niên tầng lớp trên, lại dò mắt sang người thứ ba thoát nhìn mới mười sáu mười bảy tuổi, thiếu niên này không cao không thấp, bộ dạng rất bình thường, trên người cũng chỉ mặc một bộ đồ vải thường, riêng chỉ có đôi mắt lại trầm tĩnh có thần, đang chăm chú nhìn lên mấy cái cột liền nhau bên trên.

“Hiện đệ nếu thực thích nơi này, chúng ta đêm nay có thể nghỉ lại, mặc dù không thể coi là ở lại lâu dài, nhưng cũng có thể sớm chiều nghe tiếng chuông chùa, dạo chơi rừng núi, cũng không phải là không thể tận hưởng?” Thanh âm khoan hậu cười nói.

“Điều này.. chỉ sợ làm chậm trễ hành trình.” Thiếu niên bộ dáng bình thường do dự một chút.

“Aiz, chuyện này có sao đâu, đôi khi trở lại trong thành, bảo đại ca phái người đưa đệ một đoạn đường là được, đảm bảo không chậm trễ thời gian của đệ.” Người thanh niên thứ nhất hai hàng lông mày dày đậm, đôi mắt to tròn lại không cho là đúng, nói chen vào.

“Đúng vậy, hiện đệ cứ yên tâm, ngu huynh tuyệt sẽ không để đệ bỏ lỡ kỳ hẹn đâu.” Người thanh niên béo nhất trong ba người, tuổi cũng lớn nhất nhưng khí chất cũng trầm tĩnh nhất mỉm cười nói.

Bọn họ hai người thay nhau khuyên, thiếu niên y phục giản dị kia cuối cùng cũng đồng ý, người thanh niên lớn tuổi nhất liền đề nghị cúi đầu bái Bồ tát, cầu bình an cho dân chúng Nhữ Châu. Còn chưa bái lạy, người thanh niên mắt to lâm lâm, Nhữ Châu có họ Lâm, dân chúng chỉ sợ càng không thể yên vui nổi. Người thanh niên lớn tuổi nhẹ giọng quở trách, nhắc hắc Lâm đại nhân kia còn ở trong chùa, nói năng cần phải cẩn thận.

Ba người quỳ xuống trước Phật, đều tự cúi đầu bái lạy rồi tự cầu nguyện, sau đó rời khỏi điện thờ.

Sẽ không còn ai đến nữa chứ? Tiểu Ngự lại từ sau tượng Phật đi ra, buồn bực nhìn bên ngoài, đang muốn tiếp tục ngồi, nhưng nghĩ một chút lại cảm thấy thôi đi thì hơn.. Bỏ đi, ai mà biết còn có thể bị quấy rầy nữa hay không? Đi ra ngoài dạo vậy, ba người vừa rồi không ngờ lại đều cầu nguyện tạo phúc cho xã tắc, hơn nữa ý tứ vô cùng chân thành, dù sao cũng không có vấn đề gì, gặp lại lần nữa cũng không ngại, nhìn thử xem là những người như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 52: Thần tượng ôi thần tượng

Tiểu Ngự đi ra khỏi điện thờ, lén lút theo sau ba người, chỉ nghe thấy người thanh niên nhiều tuổi nhất cười nói: “Nếu đệ thật sự muốn cảm ơn ta, vậy thì viết một thiên Phong Huyệt tự ký (viết về chùa Phong Huyệt) tặng cho ngu huynh được không?”

“Đúng đúng, Vĩnh Thúc tuy tuổi còn nhỏ, nhưng văn chương lại tài tình xuất chúng, cũng đáng để chúng ta thưởng thức, đợi sau này hiện đệ đăng tên bảng vàng, núi Phong Huyệt này cũng có thể nhờ hiện đệ mà càng nổi danh tứ phương rồi.” Thanh niên mắt to cũng ha ha cười nói.

Vĩnh Thúc? Hai chữ này sao nghe có vẻ quen quen?

Tiểu Ngự vừa nghe thiếu niên kia tỏ vẻ khiêm tốn với hai người kia, vừa lục lọi trong óc khi nào từng nghe thấy cái tên này, nhưng nghĩ nửa ngày vẫn không nhớ ra nổi, cũng không cảm thấy bản thân mình đã từng có lúc nào quen biết người như vậy, đang nghi hoặc muốn chạy qua chỗ rẽ đuổi kịp ba người, bên cạnh bỗng nhiên có người gọi: “Phạm thí chủ, Phạm thí chủ?”

Tiểu Ngự nghiêng đầu nhìn, là một *tiểu sa di** trong chùa đang bước nhanh đi về phía nàng.

(**Sa-di (Sāmaṇera) là sư mới xuất gia, đang tập sự để tu tiến phạm hạnh.*)

“Tiểu sư phụ, cậu gọi tôi?”

“Phạm thí chủ, trụ trì có mời.” Tiểu sa di chấp tay nói.

“Trụ trì tìm tôi?” Tiểu Ngự ngạc nhiên, “Có chuyện gì sao?”

“Tiểu tăng không biết, trụ trì chỉ nói mời thí chủ đến đó một lát.”

“Được.” Tiểu Ngự cũng không hỏi nhiều, nhìn ngã rẽ phía trước đã không còn bóng dáng ba người đâu nữa, liền lòng ôm nghi hoặc đi theo tiểu sa di đến

phòng thiền.

Đến phòng thiền, vị Không Sắc sư phụ kia đã không còn ở đó, trụ trì khách khứa mời nàng ngồi xuống, chờ tiểu sa đi dâng trà rồi mới hòa nhã đi vào vấn đề, nói: “Tiểu thí chủ, lão nạp có một việc muốn nhờ cậy, xin nhờ tiểu thí chủ có thể giúp đỡ lần này.”

“Không biết đại sư có gì sai bảo?” Tiểu Ngư cũng khách khứa đáp, không trực tiếp đồng ý ngay, kết quả của việc trong nhà có một vị “người tốt” dờ dại chính là khiến nàng hình thành một thói quen, vừa nghe người ta nói muốn nhờ giúp đỡ liền có phản ứng tự nhiên là đặc biệt cẩn thận.

“Là thế này, hôm nay có mấy vị đại nhân đến chùa...” Trụ trì không nhanh không chậm nói ra sự tình nguyên nhân.

Chùa Phong Huệ ở trong vùng này cũng coi như có chút danh khí, lúc bình thường cũng hay có quan to quý nhân, văn nhân thi sĩ đến du ngoạn, bọn họ nếu muốn ở lại chùa dùng bữa, trong chùa cũng sẽ làm ít thức ăn chay đơn giản chiêu đãi, đây vốn dĩ là chuyện thường, nhà Tiểu Ngư cũng hay ăn cơm chay như vậy. Hôm nay có mấy vị đại nhân đến chơi, cũng muốn ở lại ăn cơm chay, nhưng không may là, vị sư phụ nấu bếp bình thường lại vừa lúc hai ngày nay bị bệnh, mà những hòa thượng khác trong nhà bếp lại không am hiểu nấu ăn, bởi vậy đành phải mời Tiểu Ngư đến hỗ trợ.

Ông ta nói mấy vị đại nhân phỏng chừng chính là ba kẻ nàng gặp đầu tiên.

“Đại sư quá khách khứa rồi, chỉ là việc rất nhỏ thôi, đại sư, tôi đến phòng bếp xem thử có đồ ăn gì không, nếu không đầy đủ thì để tôi chuẩn bị một chút.” Tiểu Ngư cười nói, nàng còn tưởng rằng có gì khó xử, thì ra chỉ là nấu vài món ăn mà thôi.

“Như vậy đa tạ thí chủ, nếu có cần mua thêm gì, thí chủ cứ sai bảo Trí Toàn là được.” Trụ trì mỉm cười gật đầu nói, ngừng một chút, lại như có gì đó do dự, cuối cùng vẫn là bắt buộc phải nói thêm một câu: “Bữa cơm hôm nay xin nhờ tiểu thí chủ lo lắng nhiều hơn, vừa rồi là Huệ thừa đại nhân tự mình đến phân phó, nói vị Lâm đại nhân kia chỉ thích món ngon, cơm chay này còn phải mất nhiều công sức.”

Thì ra hôm nay đến lại chính là vị Huệ thừa tham quan mà bắt tài! Không cần phải nói, câu phân phó đó chẳng khác nào mệnh lệnh, có lẽ Huệ thừa kia còn bỏ thêm câu dọa dẫm nếu tiếp đãi có gì không tốt thì Lâm đại nhân kia sẽ uy hiếp thế nào, nếu không trụ trì cũng sẽ không có ý nhờ nàng đến nấu ăn.

Tiểu Ngư trong lòng chán ghét, có điều trên mặt không biểu hiện ra, bởi vì đối với nàng mà nói, ý nghĩa bữa cơm này không phải là nấu cho cầu quan ăn, mà chỉ đơn thuần là giúp chùa Phong Huệ một lần vướng bận mà thôi.

Chào hỏi trụ trì thêm hai câu nữa, Tiểu Ngư liền rời khỏi đó đến phòng bếp, mới vừa ra khỏi cửa sân, liền thấy ba người thanh niên kia đang bước đến ngay đứng trước.

Phút chốc gặp thoáng qua, đôi bên cũng không kiêng kị mà nhìn lướt qua nhau, trong mắt ba người rõ ràng hiện lên chút ít kinh diễm, nhưng hiển nhiên hằng ngày tôi luyện đều vô cùng tốt, chỉ là liếc mắt một cái rồi kiềm chế thu hồi ánh mắt, bước tiếp đến phía tiểu sa đi đứng ở cửa viện, lễ phép xin nghỉ lại ban đêm, chỉ có người thanh niên mắt to là còn quay đầu lại đưa mắt nhìn Tiểu Ngư.

Tiểu Ngư cười thân nhiên bước đi.

...

Sau khi kiểm tra một chút phòng bếp của chùa, phát hiện tuy rằng vẫn còn chút đồ chay nhưng đều vô cùng bình thường, hơn nữa cũng chỉ có một hai loại, hiển nhiên không thể dùng để chiêu đãi quan lớn.

Tiểu Ngư liền bảo nhà sư phòng bếp xuống nhà nông dưới chân núi mua chút rau dưa về, lại nhờ hai người nữa đi ra sau núi lấy chút măng tươi, hái ít nấm về. Đang phân công, tiểu sa đi lại chạy đến nói hôm nay còn có ba vị khách tá túc lại chùa, muốn phòng bếp chuẩn bị thêm một chút đồ ăn, có điều lời này đối với phòng bếp mà nói, hiển nhiên chỉ cần cơm chay bình thường là được.

Tiểu Ngư đoán được vị khách đó nhất định chính là ba thanh niên vừa rồi, trong lòng chợt nảy ra một ý, liền hỏi tiểu sa đi kia: “Tịnh Diệp, cậu có biết ba người khách kia tên là gì, ở đâu đến không?”

Tiểu hòa thượng Tịnh Diệp năm nay mới bảy tám tuổi, bộ dáng khỏe mạnh kháu khỉnh, từ nhỏ lớn lên trong chùa, sau khi quen biết cả nhà bọn họ vẫn có quan hệ rất tốt, hiện giờ nghe Tiểu Ngư hỏi, liền thành thật đem mọi thứ mình nghe được nói hết cho nàng: “Từ đâu đến đây tiểu tăng không biết, có điều tiểu tăng biết bọn họ họ gì, một người họ Lý, một người họ Đỗ, còn có một người họ họ rất kỳ lạ, là hai chữ, gọi là cái gì... cái gì... a, đúng rồi, là họ Âu Dương.”

Âu Dương? Tiểu Ngư nhướn mày: “Người nào họ Âu Dương?”

“Chính là người mặc áo vải thường màu lam ấy.” Tịnh Diệp suy nghĩ rồi nói.

Âu Dương? Âu Dương Vĩnh Thúc? Tiểu Ngư không nhận được ngay người, máu nóng đột nhiên sôi trào, trời của tôi ơi, khó trách nàng cứ cảm thấy hai chữ kia rất quen, Âu Dương Vĩnh Thúc, không phải là một thể hệ đại văn hào đại danh鼎鼎 Âu Dương Tu* sao? Aaaa, hôm nay nàng lại có thể gặp được Âu Dương Tu?!!!!

Âu Dương Tu, Âu Dương Tu đó nha... Trước kia thời đi học nàng từng điên cuồng sùng bái đại tác gia này đến cỡ nào! Không thể tưởng tượng được ông ta lúc này còn trẻ tuổi như vậy, nàng cứ ngỡ có thể nhìn thấy Âu Dương Tu thời còn trẻ!! Tuy rằng bộ dáng không coi là anh tuấn, nhưng vẫn khiến người ta phải kích động nha!!

“Phạm gia tỷ tỷ, tỷ hỏi cái này làm gì vậy?” Tịnh Diệp khó hiểu nhìn Tiểu Ngu đầu tiên là ngây ra, sau đó lại đột nhiên mừng rỡ như điên, không hiểu ra sao.

“A, không có gì không có gì.” Tiểu Ngu vui vẻ cười hắc hắc không ngừng, trước kia khi còn đi học, nàng thích nhất chính là thi từ và văn của Âu Dương Tu, đối với vị danh thần chính trực này vô cùng có thiện cảm, rất nhiều câu thơ của ông ta đều là nghe nhiều mà thuộc, còn từng thuộc lòng mấy chục bài, thậm chí nói, Âu Dương Tu chính là thần tượng thời học sinh của nàng cũng không sai.

“À, vậy nếu Phạm gia tỷ tỷ không còn chuyện gì nữa, tiểu tăng đi trước đây.” Tịnh Diệp lại chấp tay nói, thấy Tiểu Ngu vẫn còn cười ngây ra như không nghe thấy nó nói gì, đành gãi gãi cái đầu nhỏ bóng loáng, khó hiểu bước đi.

Mấy nhà sư phòng bếp cũng không hiểu Tiểu Ngu bỗng dưng ngớ ngẩn cái gì, nhìn nhau một hồi, mới thử mở miệng thăm dò, hỏi Tiểu Ngu còn cần những nguyên liệu nấu ăn này nữa không.

Nguyên liệu nấu ăn... A, đúng rồi, nàng còn phải nấu ăn nữa! Tiểu Ngu đang ngẩn người cuối cùng cũng phản ứng lại, vội xua xua mọi người đi làm mau, nhưng mọi người còn chưa kịp quay đi, nàng lại lớn tiếng gọi lại, nói là phải chuẩn bị gấp bội so với số lượng vừa nói ban nãy.

“Gấp bội? Nhưng trụ trì nói mấy vị đại nhân kia chỉ ăn một bữa thôi là đi rồi mà!” Một hòa thượng nghi hoặc hỏi.

“Nghe tôi đi, không nhầm đâu, mọi người nhanh đi chuẩn bị, tôi cũng phải đi tìm mấy thứ nguyên liệu đặc biệt.” Tiểu Ngu vẻ mặt hăng hái bùng bùng cầm lấy một cái giỏ trúc, giống như thỏ chạy nhanh ra khỏi cửa, lại vội vàng quay trở lại, “Đúng rồi, Không Đạo sư phụ, ngài nhớ nhào thêm nhiều bột một chút, trở về tôi sẽ cần dùng đến.”

Nói xong, đầu lại quay đi, đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Hôm nay, nàng sẽ vì thần tượng của nàng mà nấu một bữa cơm chay thật ngon, còn về mấy tên tham quan ô lại kia, hừ hừ, coi như bọn chúng được hồi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 53: Hoài nghi

Ra khỏi chùa, lên núi, khi đã tiến vào trong rừng, Tiểu Ngu mới cảm thấy hưng phấn trong người chậm rãi bình ổn lại, nhớ lại sự ngốc nghếch của mình ban nãy, không khỏi lắc đầu cười, ha ha, thực không nghĩ bản thân mình cũng có lúc kích động hí hửng như vậy. Nhưng nói thật, cũng chỉ có vị tác gia, chính trị gia, sử gia, nhà thơ Âu Dương Tu trứ danh, một nhân vật vĩ đại, mới có thể khiến nàng, một “người trưởng thành” đến từ thế giới khác mất hết phong độ như vậy, không phải nói, giả như hôm nay dù có nhìn thấy tiểu hoàng đế Nhân Tông đương triều, chỉ sợ biểu hiện của nàng cũng sẽ không hưng phấn như thế.

Lấy lại bình tĩnh, Tiểu Ngu xách giỏ bắt đầu tìm kiếm mục tiêu: những bụi hoa đỗ quyên* đang nở màu tím hồng rực rỡ vô cùng xinh đẹp.

Kiếp trước của nàng, có một thời gian trào lưu dùng hoa tươi làm đồ ăn rất được ưa chuộng, trà hoa quả lại càng đa dạng phong phú nhiều loại, có điều phần lớn đều từ nước ngoài du nhập vào, thời đại này đương nhiên không có, nàng chỉ có thể tìm được một vài loại hoa có truyền thống bản địa có sẵn mà thôi, những bụi hoa đỗ quyên trước mắt này là một trong số đó, nhưng nếu sắc hoa có màu vàng hoặc trắng thì nhất định không thể ăn được, vì trong hoa hai loại này có chứa độc tố.

Tiểu Ngu cảm kéo rào bước trong rừng, thấy đóa hoa nào màu sắc rực rỡ cánh hoa còn nguyên không bị hư hại gì liền cất xuống, chợt nghe phía sau tựa hồ có động tĩnh, thoát quay đầu lại, liền trông thấy một đôi mắt, không khỏi ngạc nhiên: “Đàn Nhi, sao đệ không đọc sách lại chạy lên núi làm gì?”

“Ta.. ta vừa mới đi pha trà, tình cờ trông thấy tỷ lên núi, liền đi đến.” Thân hình cao lớn của La Đan bước ra từ sau gốc cây, trên khuôn mặt tuấn tú ửng lên chút sắc hồng, ánh mắt không biết là không dám nhìn thẳng vào nàng hay là cảm thấy hứng thú với bụi hoa phía trước, nói lảng: “Sư tỷ, tỷ hái hoa này làm gì? Có cần ta giúp không?”

La Đan không dám nói thực ra hôm nay mình căn bản không có tâm tình đọc sách, mà tràn ngập trong óc đều là hình ảnh của một thiếu nữ nào đó, cuối cùng tâm phiền ý loạn đi ra ngoài một chút, đang định đến trước tượng Phật ngồi, không ngờ lại vừa vặn thấy Tiểu Ngu mang theo giỏ chạy ra khỏi chùa.

“À, hôm nay Không Hữu sư phụ bị ốm, trong chùa lại có khách, trụ trì nhờ ta giúp làm đồ ăn chay, ta đang nghĩ hái ít hoa về làm.” Tiểu Ngu không nghĩ ngờ gì hần, thuận miệng trả lời, lại cúi người lựa ra một đóa hoa.

“Ồ.” La Đan cũng đáp lại, thấy nàng nghiêng người, ánh mắt lại không kim chế được chuyển đến gương mặt nàng. Ánh mặt trời xuyên qua những tầng lá rừng, vừa vịn dừng lại trên vầng trán nhắn mịn của nàng, có thể nhìn thấy rõ dưới ánh sáng những sợi tóc mai và tơ nhưng nhỏ mảnh, khiến hần đáng lên

một niềm xúc động muốn nhẹ nhàng chạm đến.

“À, đúng rồi..!” Tiểu Ngự đột nhiên quay lại, La Đan trong lòng hụt hẫng, không khỏi lùi về sau một bước.

Tiểu Ngự nghi ngờ nhìn hắn, có điều không truy vấn, mà nói: “Đàn Nhi, đệ xuống dưới chân núi hái ít lá linh lăng* non về, ừm, hái một rổ đi, đợi lát nữa ta cần dùng.”

“Được.” La Đan có chút bối rối đáp lời, xoay người bước đi, không cẩn thận đâm sầm ngay vào thân cây phía sau, nhất thời mặt mày đỏ ửng, sao còn dám quay đầu lại, Tiểu Ngự lo lắng hỏi cũng chỉ dám ngáp ngừng đáp lại một tiếng rồi nhanh chóng chạy ra khỏi rừng.

Thật là lạ, La Đan này gần đây thật sự là vô cùng không bình thường, Tiểu Ngự nhíu mày, nhớ lại những phản ứng của La Đan dạo này, thật giống như... Trước kia nàng đã từng đọc được trong sách, giống như nam sinh đang đi học mới biết thâm mến... Mới tình đầu? Tiểu Ngự nhất thời hoảng sợ, suýt nữa thì cắt phải tay, không thể nào? Chẳng lẽ La Đan có cảm tình với nàng?

Không, sẽ không!

Tiểu Ngự theo bản năng lắc đầu phủ nhận, cúi đầu nhìn lại thân hình của mình, đáng người mới bắt đầu dậy thì còn đẹp lép, nghĩ mãi không hiểu được, ngoại trừ gương mặt còn có thể, bản thân mình còn có lực hấp dẫn gì của phụ nữ nữa chứ? Nhưng bộ dạng ngây ngô kia của La Đan... Toát mồ hôi, hy vọng không phải là thật, tuy rằng người cổ đại đều kết hôn sớm, nhưng nàng thì lại không có ý định yêu sớm đâu.

Hơn nữa, gọi là Đan Nhi đã nhiều năm như vậy, trong lòng nàng vẫn xem La Đan như cậu em trai nhỏ của mình, nhưng nếu như, nếu như đó là thật, vậy thì thật là quái dị.

Tiểu Ngự vừa vừa miên man suy nghĩ vừa cắt hoa đỗ quyên, vô tình phát hiện mình cứ nhiên lại đi cắt một đóa hoa có cánh bị sâu ăn lỗ chỗ, vội nhanh tay ném xuống kiểm tra lại trong giỏ, toát mồ hôi phát hiện trong giỏ còn mấy bông nữa bị như vậy, vội lựa lại, nhặt ra, điều chỉnh lại tâm trạng, không để mình nghĩ miên man nữa. Loại chuyện cảm tình thế này, từ trước đến nay nàng đều cho rằng thuận theo tự nhiên mới là lâu dài bền vững nhất, nếu bản thân mình và tên ngốc La Đan kia tương lai thật sự có duyên, chấp nhận cũng không sao cả, nếu như ở chung lâu mà vẫn không có cảm giác, thì bản thân mình “không biết” mới là cách bảo vệ hắn tốt nhất.

Gạt đi tâm tư bị nhiễu loạn, Tiểu Ngự bước đến một bụi đỗ quyên khác, lúc này quan trọng nhất là làm đồ ăn chay thật ngon cho thần tượng của mình, cho dù nàng không tính muốn làm quen với thần tượng, nhưng suy nghĩ cho tương lai một chút, nàng từng làm một bữa cơm chay cho vị đại văn hào này, cũng rất thú vị. Uhm, có điều vì Đông Đông, có nên nhân cơ hội này tạo một mối quan hệ không nhỉ?

Tiểu Ngự liền bắt đầu thật sự suy nghĩ về vấn đề này.

...

“Được rồi, đồ ăn của họ đã làm xong, mang đi thôi!” Khoảng một canh giờ bận bịu, Tiểu Ngự nhảy từ trên ghế xuống. Bếp của nhà chùa vừa cao vừa lớn, hiện giờ nàng còn chưa đủ chiều cao, ngay cả xào rau cũng chỉ có thể đứng trên ghế để xào.

“Hoa này không để làm đồ ăn sao?” Không Đạo chỉ vào rổ hoa đỗ quyên và thạch trúc* đã được rửa sạch, hỏi.

“Có chứ, nhưng không phải để bọn họ ăn, muốn ăn món ngon lại chạy lên núi làm gì chứ, hại tất cả mọi người vì mình mà bận rộn.” Tiểu Ngự bĩu môi, hướng Không Đạo cười cười, “Tôi làm cho người khác ăn, tức chết bọn họ.”

Không Đạo nhất thời nổi hắc tuyến: “Nhưng tiểu thí chủ, nếu bị mấy đại nhân kia biết..”

“Sợ gì chứ, chỉ cần chúng ta không nói, bọn họ cũng không biết còn có món này.”

“Nhưng mà, hoa này tiểu thí chủ định làm cho ai ăn vậy?”

Tiểu Ngự cười thần nhiên: “Đương nhiên là làm cho người xứng đáng rồi! Đúng rồi, phiền sư phụ có thể giúp đi gọi đệ đệ của tôi lại đây được không?”

Nàng đã nghĩ rồi, tuy rằng Âu Dương Tu là đại văn hào tương lai, có điều nếu là thần tượng, vẫn nên đứng từ xa ngắm thì tốt hơn, không tất yếu nhất định phải tiếp cận, có điều nàng phải tạo một cơ hội cho Đông Đông, về phần Đông Đông có thể làm quen với đại nhân vật thế này hay không, xem duyên phận giữa bọn họ vậy.

Không Đạo sư phụ sờ sờ cái đầu trọc bóng loáng, muốn nói gì lại thôi, đành bước đi.

...

“Tỷ tỷ, tỷ tìm đệ sao?” Phạm Bạch Thái bước chân thình thịch chạy đến, đúng lúc Tiểu Ngự vừa làm xong món rau linh lăng trộn, lại đặt vào trong đĩa ba đóa hoa đỗ quyên bên cạnh trang trí.

“Thật là nhiều hoa.. Ồ, tỷ tỷ, sao tỷ không đem hoa xào lên như lần trước vậy?” Phạm Bạch Thái khó hiểu hỏi.

“Hoa đó phải ngâm rửa mấy ngày, loại bỏ hết vị đắng chát đi thì xào lên ăn mới ngon, hiện giờ không đủ thời gian, chỉ có thể làm như vậy thôi.” Tiểu Ngự tiếc nuối nói, lúc đó nàng hái hoa xong trở về, tăng nhân trong nhà bếp tò mò hỏi cách làm, nàng mới nhớ ra trong lúc hưng phấn đã quên bém mắt rằng,

muốn những món từ hoa đại này được ngon còn cần tốn nhiều công sức, vậy nên không còn cách nào khác đành dùng làm trang trí.

“À, vậy đệ đi cùng các sư phụ đây.” Phạm Bạch Thái vui vẻ bụng đĩa rau linh lăng, đi theo sau các hòa thượng, bước đến cửa quay đầu lại nói: “Đứng rồi, tỷ tỷ, thúc thúc và cha đâu?”

Đúng vậy, Phạm Đại và Phạm Thông đâu rồi? Phạm Đại từ khi sai hấn đi kiếm cuộc đào thuốc hình như vẫn chưa thấy trở về, Phạm Thông thì ngay cả bóng người cũng chưa thấy, không biết có đến chùa không nữa.

Chờ Phạm Bạch Thái đi rồi, Tiểu Ngự vội vàng đi hỏi thăm mấy nhà sư khác, mọi người đều nói không nhìn thấy Phạm Thông. Lão cha này của nàng nhất định lại là nửa đường gặp chuyện gì khiến lòng nhiệt tình dâng trào rồi, Tiểu Ngự bắt đầu đi lác đác, lại đi tìm Không Sắc, muốn hỏi hấn xem có gặp Phạm Đại không.

Hỏi thăm được Không Sắc ở ngay trong thiền điện, Tiểu Ngự liền lập tức đi thẳng đến đó.

Mới đến cửa đại điện, còn chưa kịp bước vào, liền thấy một hòa thượng nhảy dựng khỏi bồ đoàn, bật một bước dài vọt đến trước tượng Phật, quay lưng về phía Tiểu Ngự gõ mõ.

“Ừa, Không Sắc sư phụ, ngài làm cái gì thế?” Tiểu Ngự ngạc nhiên hỏi, tiểu hòa thượng xinh đẹp này sao lại có bộ dáng bối rối hoảng hốt như vậy nhỉ?

“Là nữ thí chủ à?!” Không Sắc rõ ràng là thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng ánh mắt vẫn lo lắng nhìn ra hướng cửa.

Người quái dị, Tiểu Ngự trong lòng nói thầm, có điều chuyện của tiểu hòa thượng nàng cũng lười quản, liền hỏi Không Sắc có thấy Phạm Đại không. Không Sắc lắc đầu, tỏ vẻ vẫn chưa gặp lại Phạm Đại, cũng không thấy có ai đem cuộc đào thuốc về.

Nói như vậy, Phạm Đại vẫn chưa trở về? Hấn sẽ không đem cuộc đào thuốc của Không Sắc đi đào châu báu đấy chứ? Tiểu Ngự trong lòng buồn cười nói thầm, cũng không nghĩ nhiều nữa, nhưng vẫn quyết định đi tìm hấn, dù sao buổi sáng hấn mới ăn có vài cái bánh bao, nhất định là sẽ bị đói bụng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 54: Tai họa bất ngờ

“Nhị thúc! Nhị thúc! Thúc ở đâu thế? Ăn cơm trưa ngon ngon lắm nè!”

Rời khỏi chùa Phong Huyệt, Tiểu Ngự đầu tiên là chạy về phía hang lớn trên núi Phong Huyệt nằm phía đông chùa, chưa gọi hết hai câu, một bóng người đột nhiên từ trong động chạy vọt ra, một bàn tay nhanh chóng bắt lấy cổ tay nàng: “Suýt! Đừng gọi, đi theo ta.”

“Nhị thúc, không phải thúc lại gặp rắc rối nữa chứ?” Khi người nọ thân thủ vọt đến, Tiểu Ngự bị bất ngờ không kịp đề phòng hoảng sợ suýt chút nữa thì vùng quỳ đánh ra, may là đúng lúc nhận rõ thân ảnh hấn, lúc này mới phát hiện người tóc tai bù xù trước mắt này chính là Phạm Đại, lại nhìn bộ dáng hấn lúc này, theo bản năng nghi ngờ hỏi.

“Trước đừng nói chuyện.” Phạm Đại nghiêm nghị nhắc nhở, quay đầu lại nhìn thoáng qua cửa động, lại nhìn quanh, thấy phía trước có một cây đại thụ cành lá rậm rạp, lập tức kéo Tiểu Ngự nhảy lên, núp trên một tán cây: “Ăn náu không thể loạn động, ngừng thở.”

Tiểu Ngự nghi hoặc nhíu mày, đang muốn hỏi, lại nhìn về mặt hấn không giống như lúc thường nói giỡn, liền theo lời hấn ngưng trụ hô hấp, nhìn xuống bên dưới. Gần như chỉ sáu bảy giây sau đó, ở cửa hang lớn xuất hiện hai thân ảnh lăm lăm cương đao trong tay cực kỳ mau lẹ vọt ra, xẹt qua dưới gốc cây như một làn khói, lao thẳng về phía trước, tốc độ khinh công ngang ngửa với anh em nhà họ Phạm.

“Đi.” Hai người đó vừa qua khỏi, Phạm Đại giọng hạ đến mức thấp nhất nói, đồng thời tức khắc kéo Tiểu Ngự nhảy xuống dưới, chạy về phía cửa động Phong Huyệt, cố ý ở cửa động loạng choạng một chút, giẫm xuống hai đầu chân, sau đó mang theo Tiểu Ngự nhảy khỏi mặt đất, hạ xuống phía sau một bụi cây rậm.

Tiểu Ngự cả đầu mờ mịt cũng ngồi xuống theo, chưa kịp hỏi gì, lại lập tức thấy hai thân ảnh vừa rồi đã quay trở lại, giống hệt nhau vọt lên trên cây đại thụ ban nãy, sau đó cùng lúc ngã xuống, đứng dưới gốc cây.

“Không có.”

“Kỳ lạ, phía trước cũng không có dấu vết.”

Hai người chỉ đối đáp nhau một câu, lại liếc nhìn nhau một cái, đột nhiên ấn ý vọt lao về phía cửa động, sau đó không hẹn mà cùng dừng lại ở cửa động, lại vọt trở vào.

Chờ hai người vào động, Phạm Đại lập tức kéo Tiểu Ngư chạy nhanh về phía chùa Phong Huyệt.

“Nhị thúc, rốt cuộc chuyện là sao?” Sau khi một hơi chạy hai ba dặm, Tiểu Ngư lúc này mới thở ra miệng, giãy ra khỏi tay Phạm Đại.

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là đụng phải hai tên đáng ghét mà thôi.” Phạm Đại trước tiên quay đầu lại nhìn, sau khi chắc chắn đối phương hẳn là không đuổi theo, trên mặt lại lập tức khôi phục vẻ mặt phớt tỉnh thường ngày.

“Nhị thúc, ta không phải đồ ngốc.” Tiểu Ngư dừng chân lại, trừng mắt nhìn hắn, “Tốt nhất là thúc lập tức nói cho ta biết toàn bộ sự thật.”

“Thực sự không có gì.” Phạm Đại cười hắc hắc, ý đồ nhập nhèm quá quan: “Ta chỉ là vô ý quấy rầy đến bọn hắn mà thôi, ai ngờ bọn hắn như chó điên đuổi theo ta đến hơn mười dặm.”

“Ah? Thật sao?” Tiểu Ngư nhún một bên mày, bàn tay trắng nõn duỗi ra, trên tay đã có thêm một mảnh vải thô, lạnh lùng cười: “Vậy Nhị thúc cũng có thể nói cho ta biết không, hai người kia rốt cuộc là ai? Chẳng những khiến Nhị thúc luôn luôn to miệng quang minh lỗi lạc phải giấu kín mặt, hơn nữa cư nhiên lại có thể cắt tung búi tóc của thúc, đuổi thúc chạy trốn chết? Đừng thử tìm cách nói dối ta, thúc biết ta có thể nhận ta thúc có phải đang nói dối hay không đấy!”

“Chạy trốn chết gì cơ chứ? Nhị thúc của cháu là người chịu uất ức như vậy sao? Đó là Nhị thúc của cháu không muốn gây rắc rối đấy chứ? Búi tóc của ta căn bản không phải bị bọn họ cắt tung, là ta tự mình tháo ra, mảnh vải trong tay cháu là khăn trùm đầu của ta.” Thấy Tiểu Ngư hiểu lầm chính mình, còn dùng ba chữ “chạy trốn chết” để tả, Phạm Đại nhất thời giống như bị si nục vô cùng nhảy dựng lên nói, còn kéo tóc gờ đầu đến cho Tiểu Ngư kiểm tra.

Khăn trùm đầu? Tiểu Ngư cúi đầu nhìn, ack... hình như đúng là cái khăn trùm đầu tự mình làm cho hắn, có điều hiện giờ đã bị xé thành hai mảnh.

“Được rồi, vậy thúc nói cho ta biết tại sao lại đắc tội với người ta? Nếu thực sự là thúc vô tình quấy nhiễu đến người ta, tại sao trước đó lại phải che mặt?” Khăn trùm đầu này ban nãy đúng là đang che trên mặt hắn, còn chưa xong đâu.

“Chuyện này... này...” Phạm Đại nghẹn lời, lại quay đầu nhìn nhìn phía sau, vội giật lấy khăn trùm đầu trong tay Tiểu Ngư, lung tung buộc túm tóc của mình lại, nói, “Chúng ta về nhà đã rồi nói sau, về rồi nói sau.”

Tiểu Ngư híp mắt: “Về nhà nói cũng có thể, nhưng thúc trước hết nói cho ta biết, thúc có bị người ta nhận ra hay không?”

“Không có, cam đoan không có.” Phạm Đại lập tức thề, “Nếu không phải không muốn đánh đối mặt với bọn chúng, thúc thúc đây của cháu lại phải chạy sao?”

Điều này cũng đúng, lấy tính tình Phạm Đại, cho dù thân thù không bằng người, chỉ sợ thù trọng thương cũng phải đánh một trận ra trò rồi mới chuẩn mất, nhưng, rốt cuộc là chuyện gì lại cư nhiên có thể khiến Phạm Đại không đánh mà đã bỏ chạy như vậy?

“Cháu gái ngoan, trước đừng hỏi, Đông Đông đâu? Chúng ta tốt nhất là về nhà trước thôi!” Phạm Đại thấy Tiểu Ngư vẻ mặt đầy nghi ngờ, vội vàng lôi Phạm Bạch Thái ra làm tấm mộc.

“Được rồi!” Nhắc đến Phạm Bạch Thái, Tiểu Ngư quả nhiên trước thả cho hắn một con ngựa, “Chúng ta về nhà rồi nói tiếp, đúng rồi, cuộc của Không Sắc sư phụ đâu?”

“À, ở đây.” Phạm Đại đưa tay ra sau lưng rút cái cuốc nhỏ kia ra.

“May là thúc không vứt bỏ, nếu không hai kẻ kia mà nhặt được nó lại tính vào đầu Không Sắc sư phụ thì liên lụy đến người khác.” Tiểu Ngư thở phào, lập tức bước trở về chùa Phong Huyệt. Cử chỉ của Phạm Đại hôm nay thật kỳ lạ, khiến nàng không thể không nghi ngờ về sự nghiêm trọng của sự việc, chùa Phong Huyệt cách sơn động này gần như vậy, thật sự không an toàn, vẫn nên rời đi trước rồi nói sau.

Trở lại chùa, Tiểu Ngư trước đi tìm Không Sắc, đem cuộc trà lại cho hắn, thấy Không Sắc thần thái vẫn một bộ chìm sợ cung tên, còn đặc biệt xin Tiểu Ngư đáp ứng, nếu có người hỏi về hắn, cứ nói là chưa từng nhìn thấy.

Tiểu Ngư nghi hoặc mà đồng ý, chẳng qua trong lòng nàng mặc dù rất hiếu kỳ vì phản ứng của Không Sắc, nhưng lúc này còn có chuyện quan trọng hơn, cũng không rảnh rỗi gì đi quản chuyện người khác, lập tức đến phòng bếp tìm Phạm Bạch Thái, nhưng Phạm Bạch Thái cũng không ở đó. Hỏi lại mới biết, Phạm Bạch Thái sau khi đưa đồ ăn vẫn ở lại trong phòng ba người khách kia, La Đan lo lắng liền đến đó xem, kết quả hai người hình như đều cùng ba vị khách đó trò chuyện rất vui vẻ, cáo con Bối Bối cũng ở chỗ đó.

Nếu trước đây mà nghe được tin này, Tiểu Ngư trong lòng nhất định là vô cùng vui vẻ, nhưng hiện giờ kế hoạch đã bị Phạm Đại đảo lộn hết cả, mà so với chuyện kết giao cùng đại văn hào tương lai, hiển nhiên là nguy cơ còn chưa biết rõ trước mắt này nghiêm trọng hơn, liền trực tiếp chạy qua đó, tính toán gọi Phạm Bạch Thái và La Đan trở về.

Q.1 - Chương 55: Sơ giao

Edit: Rùa River

“Cậu bé này thật là nhạy bén thông minh đáng yêu, tuổi còn nhỏ mà đã có tấm lòng lương thiện, tương lai lớn lên nhất định là lương đồng nhân tài cho đất nước.”

Còn chưa đến phòng cho khách, Tiểu Ngư đã nghe thấy từ bên trong truyền ra một câu khen ngợi rất thật tình, người nói hẳn chính là Âu Dương Tu, không khỏi mỉm cười.

“Đúng vậy, *tri chi vi tri chi, bất tri vi bất tri, thị tri dã*, nhà nghèo tuổi còn nhỏ còn đang học mà đã có lòng cầu tiến như vậy, Vĩnh Thúc, cậu bé này và đệ năm đó thật có phần giống đấy.” Lại một người khen ngợi, ngữ khí rộng rãi bình thản, có lẽ là vị khách họ Đỗ lớn tuổi nhất.

(*Tri chi vi tri chi, bất tri vi bất tri, thị tri dã: *Biết thì nói là biết, không biết thì nói là không biết. Thế mới thật là biết vậy* – Luận Ngữ – Không Tử)

“Tiểu đệ đệ, ta hỏi đệ, đạo lý vừa rồi là ai nói cho đệ biết? Tiên sinh của đệ phải không?” Âu Dương Tu cười hỏi.

“Không phải tiên sinh, là tỷ tỷ của đệ nói, tỷ tỷ của đệ tuy rằng không đi học nhưng tỷ ấy rất thông minh, thường thường đệ chỉ đọc mấy lần tỷ ấy đã hiểu được là ý nghĩa gì rồi.” Phạm Bạch Thái kiêu ngạo đáp.

Tiểu Ngư bên ngoài nghe mà đầu đầy mồ hôi, nàng có thông minh gì đâu, chẳng qua nàng là người trưởng thành đã có suy nghĩ hiểu biết, muốn giải thích mấy câu gì đó bọn trẻ phải học mà nói cũng tương đối dễ dàng mà thôi.

“Ồ, tỷ tỷ của đệ quả là rất giỏi, hôm nay lại làm mấy món chay này vô cùng ngon miệng, khó nữa là nàng có thể nghĩ ra cách lấy hoa tươi trang trí, thật sự khiến người ta càng muốn ăn thêm nhiều nữa, tâm trạng thoải mái vui vẻ vô cùng!” Họ Đỗ tán thưởng.

“Aiz, món ngon mỹ vị vẫn là xếp sau, ta bội phục nhất chính là vị tỷ tỷ của tiểu đệ này mặc dù là nữ tử, tiết khí lại mười phần thanh cao, nàng đồng ý giúp trụ trì nấu ăn, lại không muốn nấu riêng cho cậu quan là thực, tính tình như vậy cũng đủ khiến chúng ta khâm phục.” Giọng nói này sang sảng nhất, vừa nghe liền biết chính là thanh niên họ Lý tính tình ngay thẳng.

Toát mồ hôi, hắc tuyến trên trán Tiểu Ngư lại càng chảy dài, tuy rằng quả thật nàng không mấy tình nguyện nấu ăn cho đám tham quan ô lại, nhưng đó chỉ thuần túy là sở thích cá nhân mà thôi, đối phương lại đem nàng tán dương thành tinh hoa, này cũng quá 矣, chẳng lẽ người cổ đại đối với một người chưa từng gặp mặt lại có thể dễ dàng sinh hảo cảm như vậy sao? Khó trách đám văn nhân thường có nhiều bạn tri kỷ như vậy.

Vẫn nên nhanh chóng gọi người về thôi, nếu nghe thêm nữa nàng có thể xấu hổ đến chết mất.

Tiểu Ngư ra hiệu cho Phạm Đại đứng ngay phía sau đang cười đến rút gân, hai người lén lút lui lại phía sau một chút, giả như vừa mới đến, gọi: “Đồng Đông? Đồng Đông?”

“Tỷ tỷ, đệ ở trong này.” Phạm Bạch Thái vội hô to, chạy ra cửa vui vẻ vung tay, một thân ảnh màu đỏ như lửa lao vút qua chân thẳng bé, bắn về phía Tiểu Ngư.

“Đồng Đông, đệ ở đây sao? Tỷ có việc tìm đệ.” Tiểu Ngư đứng tại chỗ, cười cười ngoác tay vẫy Phạm Bạch Thái và La Đan vừa xuất hiện bên cạnh thẳng bé.

“Chuyện gì vậy tỷ?” Phạm Bạch Thái chạy đến, khuôn mặt nhỏ tròn đầy vẻ hưng phấn hồng nhuận, hiển nhiên đang rất vui vẻ cùng với ba vị khách.

“Ừ, chúng ta đi về trước, về nhà nói sau.” Tiểu Ngư vượt vượt đầu thẳng bé, mỉm cười một chút, nói với La Đan: “Đản Nhi, đi thôi.”

“Ừa, sao hôm nay về nhà sớm vậy a?” Phạm Bạch Thái rõ ràng lộ ra vẻ thất vọng, đồng thời tiếc nuối quay đầu nhìn lại trong phòng, nài nỉ: “Tỷ tỷ, đệ còn đang nói chuyện với các vị đại ca mà, có thể về muộn một chút được không?”

“Các vị đại ca?” Tiểu Ngư vờ như không biết.

“Thì ra vị này chính là tỷ tỷ của Đồng Đông.” Đang nói, ba người bên trong đã nghe thấy tiếng đi ra, thanh niên họ Đỗ mỉm cười, chấp tay nói: “Tại hạ Đỗ Liêm Chi, vị này là hiền đệ Lý Huống, vị này là hiền đệ Âu Dương Tu, chúng tôi hôm nay nhờ có cô nương phá lệ khoản đãi, được hưởng mỹ vị phong phú như vậy, thật sự là vô cùng vinh hạnh.”

“Đúng vậy cô nương, cô làm đồ ăn thật sự rất ngon, ta chưa bao giờ biết đồ ăn chay cũng có thể ngon như vậy.” Vị thanh niên tên là Lý Huống từng hai lần quay đầu lại nhìn Tiểu Ngư kia không chút do dự khen ngợi, đôi mắt không chút giấu diếm nhìn Tiểu Ngư, tuy ánh mắt quá mức trực diện nhưng cũng vô cùng chân thành thẳng thắn, khiến người ta không hề có cảm giác chán ghét.

“Lý huynh nói đúng, cô nương làm món chay quả thực là đồ ăn ngon nhất ta từng nếm qua.” Âu Dương Tu cũng mỉm cười chấp tay nói.

Chính là vì đồ ăn tôi làm các vị chưa từng gặp qua mà thôi, Tiểu Ngư thầm nghĩ, cũng mỉm cười cúi mình đáp lễ: “Ba vị tướng công khen quá rồi, chỉ mà mấy món rau dưa của thôn quê mà thôi, không đáng nhắc đến.”

“Khụ khụ...” Mới nói qua đáp lại một câu, Phạm Đại phía sau liền bắt đầu ho khan.

“Nhị thúc, thúc bị sao vậy?” Phạm Bạch Thái không hiểu rõ ý thấy lạ hỏi han.

Phạm Đại gập gáp như vậy, nhất định là chuyện vừa rồi không nhỏ chút nào, Tiểu Ngư trong lòng trầm xuống, không đợi đối phương mở miệng lần nữa, đã giành lời nói trước: “Xin lỗi, trong nhà có chút việc, xin thứ lỗi không tiếp chuyện được.”

Nói xong gật đầu chào ba người, cũng không chờ bọn họ lên tiếng, kéo Phạm Bạch Thái và La Đan rời đi, Phạm Bạch Thái vội quay đầu vẫy vẫy tay: “Ba vị đại ca ca, chúng ta đi trước, tạm biệt!”

“Tạm biệt.” Ba người nhìn họ rời đi, cùng đồng thanh hô lên, không khỏi đưa mắt nhìn nhau, tiếp đó sáng khoái bật cười, quay trở lại vào phòng.

Chuyện sau khi ba người về phòng sẽ nói gì về việc hôm nay tất nhiên là không nói đến nữa. Lại nói nhà Tiểu Ngư đến chào trụ trì, sau khi bảo tiểu sa đi đem cuộc đào thuốc trả lại cho Không Sắc, liền cầm ít bánh bao trong bếp rồi vội vàng rời khỏi.

Vào trong rừng, Phạm Đại liền cõng Phạm Bạch Thái lên lưng, chuyển nhanh tốc độ, bốn người nương theo cây rừng che giấu, rất nhanh chạy ra khỏi núi Phong Huyết, sau đó mới dùng tốc độ bình thường đi về nhà.

...

“Đàn Nhi, đệ đi dọc theo đường lên trấn hỏi thăm một chút cha ta ở chỗ nào, nếu thấy ông ấy, mặc kệ ông ấy đang làm gì, bắt về nhà ngay lập tức. Từng Từng, đệ tìm trong thôn, không tìm thấy thì trước trở về nhà.” Vừa về đến nhà, Tiểu Ngư lập tức bố trí mọi người.

La Đan và Phạm Bạch Thái tuy rằng còn đang mơ hồ chưa biết chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn nét mặt Tiểu Ngư liền biết sự tình nhất định có phần nghiêm trọng, vội rời khỏi nhà.

“Nói đi.” Đuôi hai người đi rồi, Tiểu Ngư trực tiếp bước vào bếp, vừa thuần thực bắt đầu làm bữa trưa bỏ sung, vừa hỏi, suy nghĩ vô cùng rõ ràng. Chính sự phải nói, cơm cũng phải ăn, càng có chuyện càng cần bình tĩnh, năng không thể vì chuyện gì đó xảy ra còn chưa biết rõ mà đã tự mình trở nên rối loạn trước.

“Được rồi, ta nói.” Phạm Đại từ lâu đã quen coi Tiểu Ngư như người trưởng thành tư tưởng chín chắn mà đối đãi, kéo một chiếc ghế đầu ngồi xuống, nghỉ một chút, nói: “Hôm nay ta ở trong động phát hiện ra một ổ lục lâm, hơn nữa quy mô không hề nhỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 56: Nghi ngại của Phạm Thông

Ổ lục lâm? Trong đầu Tiểu Ngư lập tức nhớ lại trước đây Phạm Đại từng giảng về những thường thức trên giang hồ cho nàng nghe.

Mọi người đều biết, kể từ khi Triệu Khuông Dận khoác hoàng bào thành lập Tống triều về sau, đầu tiên là dùng một buổi tiệc rượu lấy được binh quyền chúng tướng, sau đó áp dụng một loạt biện pháp làm suy yếu các thế lực địa phương, gia tăng tập trung sức mạnh thống trị của hoàng quyền, khi bổ nhiệm quan viên, ngoài trấn an những nhân sĩ võ lâm đi theo mình, những phương diện khác hầu như đều do văn thân đảm nhiệm, sờ dẫm như vậy, e rằng đơn giản là sợ kẻ khác có một ngày cũng sẽ dùng chữ “võ” này để đoạt đi giang sơn họ Triệu.

Mà năm đó, không ít người từng theo ông ta đoạt thiên hạ cũng xuất thân từ dân gian, cũng chính là cái gọi là người trong giang hồ, ngoại trừ các tướng lĩnh từng nắm đại quyền, trong số những đối tượng mà ông ta kiêng kỵ, tự nhiên cũng bao gồm tất cả các nhân vật võ lâm. Bởi vậy, sau khi thống nhất thiên hạ bốn bề đều yên, ngoài sáng thì thay đổi cái tổ xã hội, trong tối cũng bắt đầu thanh lý giang hồ, nếu có thể dùng danh lợi dụ dỗ liền thu dùng, nếu không quy phục thì hết thầy thanh lý. Tiếp sau, Thái Tông hoàng đế và Chân Tông thời kỳ đầu đều kế thừa chính sách sát đẫm máu là “lọc sạch cường đạo, bình ổn triều cương”.

Bao nhiêu võ lâm nhân sĩ trung can nghĩa đảm, tiểu ngao giang hồ đối mặt với trận đồ sát này, lúc đầu còn ra sức phản kháng, nhưng bọn họ dù có anh dũng hơn nữa thì cũng là hai đám khó địch bốn tay, huống chi muốn đối nghịch với triều đình thống trị toàn bộ giang sơn, cho dù lúc đó họ có thể mở đường máu chạy thoát, lại gần không được sự phản bội, mật báo và truy đuổi của bọn ung trào. Hơn nữa, người giang hồ tuy đến rồi đi đều tự tại không trói buộc, nhưng thật sự một thân một mình không vương bận gì cũng chỉ rất ít, đa phần đều có người thân gia quyến. Dưới những trận chém giết

tiêu diệt nhỏ cỏ tận gốc, kết quả của họ đều có thể hiểu, hơn nữa ngay cả sau khi chết rồi vẫn còn bị chụp vào cái danh lưu manh son tặc, ô nhục cả mấy đời.

Dần dần, các cao thủ từng vang danh sa trường, được vạn dân kính phục, sau này dần dần như chó nhà có tang, chìm sợ cung tên, rốt cuộc không thể không tiếp nhận sự thật thiên hạ đang ngày càng bình ổn này đã không còn là thời đại bọn họ có thể tung hoành. Sau đó hai ba mươi năm, những du hiệp giang hồ dân gian thường thấy, thậm chí cả son tặc cướp bóc hầu như đều lựa chọn chôn đao giấu kiếm, thay danh đổi họ, nếu không phải lúc cần thiết sẽ không hiển lộ võ công, dân gian cũng không còn nhìn thấy dấu hiệu nào của các bang phái giáo đoàn gì đó nữa, nhất thời, thiên hạ cũng quá thật “thanh tịnh” đi không ít.

Thế nhưng thân đã từng là người luyện võ, cơ hồ trời sinh đều có tính cách kiết ngạo bất tuân*, hơn nữa lịch sử quang vinh của các bậc tổ tông tiền bối cùng với “truyền thuyết anh hùng” đều vĩnh viễn không thể dập tắt. Đúng là đời cha ông từng có một thời đen tối nghĩ lại còn sợ hãi, nhưng trong mắt con cháu, bọn họ như vậy cũng chính là từng trải qua một “thời kỳ anh hùng” rực rỡ đầy hào quang, nhất là đối với đời sau của một số ít nhân sĩ võ lâm sống sót qua được thời kỳ máu lửa, xuất đầu ngạo thị quần hùng mà nói, thời đại loạn thế rung chuyển thiên hạ trước đời Tống tràn đầy bạo lực máu tanh mà đồng thời cũng cực kỳ tự do không bị câu thúc mới là thiên đường thực sự mà bọn họ hướng đến.

**Kiết ngạo bất tuân: “桀驁不馴” – “kiết ngạo bất tuân”.

Kiệt: hung hăng; ngạo: ngựa chưa được thuần hoá, sánh với ngạo mạn kiêu căng. Tính tình hung hăng cường bạo không biết phục tùng.

Trong đó:

[桀] (HV: kiệt) Nghĩa chính là vua Kiệt, nghĩa bổ sung là ‘kiệt’ trong ‘kiệt xuất’.

[驁] (HV: ngạo) Nghĩa chính là chỉ ngựa bất kham, nghĩa bổ sung là ‘ngạo’ trong ‘cao ngạo’.

Xuất phát từ điển tích về con ngựa bất kham của vua Kiệt, ví người tài giỏi quật cường như mãnh mã (ngựa khó thuần thường là ngựa cực tốt), có sức mạnh, tự lập tự cường, không ai sai khiến, kiềm hãm được

Loại tâm lý này, nói trắng ra, cũng chính là hai chữ: chinh phục!

Bởi vậy theo năm tháng trôi qua, triều đình dần dần cũng thả lỏng cảnh giác với người học võ, giang hồ đã tan tác trước đó lại như đốm lửa nhỏ, bắt đầu lập lòe nhiều điểm, vô cùng ẩn nhẫn và cảnh giác chậm rãi xuất hiện, lặng lẽ tại nơi triều đình không chú ý đến, lại một lần nữa hình thành một giang hồ, đương nhiên, nếu là giang hồ sẽ không thiếu chuyện câu bang kết phái. Mà đã có bang phái, giữa các bên liên tránh không được những chuyện lục đục đầu đá, khoe hung đầu độc, tranh đoạt những thứ gọi là vị trí cao thủ, địa vị lãnh đạo võ lâm mình chủ gì gì đó.

Hai anh em sinh đôi họ Phạm dần lớn lên và trưởng thành trong tình hình như vậy. Có điều, khác với đa số những nhân sĩ võ lâm đã tâm bưng bưng, hai huynh đệ có vốn liếng bề dày võ học gia truyền lại là cá biệt.

Từ tình huống Phạm Đại không muốn tiếp nhận vị Phi Hà quân chúa họ Triệu kia mà xem thì, không cần phải nói, tổ tiên nhà nàng nhất định có cừu oán với hoàng tộc họ Triệu Đại Tống. Có điều, Tiểu Ngư cũng dám lấy mạng mình đảm bảo, lão cha và Nhị thúc này của nàng trong lòng kỳ thực không có một chút gì gọi là ý định báo thù. Bọn họ coi trọng hơn chính là đời đời truyền lại cho thế hệ sau chữ “hiệp” và chữ “nghĩa”. Điều này, qua tính tình lương thiện của Phạm Thông là có thể nhìn thấy rõ mấy phần.

“Nhị thúc, thúc có chắc chắn bọn họ thực sự không nhận ra là thúc chứ?” Tiểu Như nhanh chóng phân tích thời cuộc trong đầu, sau đó nghiêm túc hỏi.

Mặc kệ đám lục lâm hào khách này bí mật tụ tập trong Phong Huyệt động đã bao lâu, tóm lại bây giờ bọn họ đã phát hiện nơi hội họp vốn dĩ rất tốt của mình đã bị người phát hiện, nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào để tìm ra người đó. Mà thôn nhà họ ở lại cách đó gần như vậy, nếu tra được đến trong thôn, tình huống có thể sẽ vô cùng không ổn.

Phạm Đại cẩn thận nhớ lại một chút, nói: “Hắn là không, lúc ấy sau khi ta tình cờ phát hiện ra bọn họ, liền lập tức bịt mật, hơn nữa ta còn xóa tóc, bọn họ hẳn là không nhận ra được.”

“Nhị thúc, loại chuyện thế này không thể hẳn là hay không, mà phải chắc chắn xác định mới được.” Tiểu Ngư gật đầu vung, cúi xuống cúi lura bên dưới, nhú mày, “Thúc và bọn họ đã giao thủ chưa?”

Phạm Đại lắc đầu: “Nhị thúc cháu bình thường tuy rằng lỗ mãng, nhưng chút biết điều ấy vẫn là phải có.”

Tuy rằng những năm gần đây huynh đệ họ Phạm vẫn luôn ẩn cư, cuộc sống vô cùng ẩn nhẫn, nhưng chỉ từ một lần dễ dàng bị đám người râu quai nón nhận ra mà nói, hai huynh đệ họ trên giang hồ quả thực vẫn là có chút danh khí, một khi giao thủ sẽ không giống giáo huấn vô lại đầu đường xó chợ mà không cần dùng chiêu thức nghiêm chỉnh đối địch, đối phương có lẽ sẽ vì vậy mà nhận ra lộ số võ công nhà họ Phạm cũng không chừng.

Cho nên, nếu Phạm Đại không muốn tiết lộ thân phận của mình, cũng không muốn dính dáng đến đám người lục lâm này, càng không tính toán gia nhập vào bọn họ mà nói, cách duy nhất chính là tránh né.

Cũng không ngờ là, lúc qua một ngã rẽ rời khỏi đó lại vô ý bị một tên ra ngoài đi tiểu nhìn thấy, tuy rằng Phạm Đại lập tức đánh bất tỉnh kẻ đó, nhưng hành tích cũng đã bị bại lộ, đối phương lập tức phái hai người đuổi theo. Phạm Đại vốn là muốn dựa vào sự quen thuộc đối với địa hình trong hang mà toàn thân trở ra, không ngờ hai người kia cũng vô cùng quen thuộc với địa hình sơn động, càng không ngờ nữa là bọn họ còn có khinh công rất cao cường, cuối cùng đuổi theo trong động đến vài dặm, còn cứng rắn đem Phạm Đại bức ra ngoài sơn động, nếu Phạm Đại không dùng kế, chỉ sợ hiện giờ

thật đúng là đã bị người phát hiện.

Cũng bởi vì sợ những kẻ đó tìm trong động không có kết quả mà sẽ ra ngoài tìm kiếm cho nên Phạm Đại mới gấp gấp muốn bọn họ trở về như vậy.

“Nhị thúc, bọn họ là ai? Thúc nhận ra bọn họ sao?” Tiểu Ngu đầu mày nhíu lại rất sâu, nếu chỉ là một bang phái võ lâm nhỏ tầm thường, cao thủ như Phạm Đại căn bản không thiết yếu phải tránh né như vậy, càng không thể có hảo thủ có năng lực đuổi theo kịp Phạm Đại.

“Không nhận ra.” Phạm Đại trả lời rất nhanh, ánh mắt hơi hơi lóe lên, lắc đầu nói, “Trước đây ta chưa từng gặp dấu hiệu như bọn chúng, hẳn là bang phái mới phát chừng hai năm nay thôi.”

“Nhị thúc, thúc đang nói dối.” Tiểu Ngu nhìn thẳng vào mắt hắn, không chút khách khí vạch trần, “Thúc nhất định nhận ra bọn họ, ít nhất cũng nhận ra được một người trong đó, hơn nữa nhất định thúc biết bọn họ đang bàn bạc chuyện gì.”

“Không biết, ta thật sự không biết, ta cũng không nghe thấy bọn họ nói gì hết.” Phạm Đại chột dạ quay đầu, nhìn đông nhìn tây chỉ là không nhìn Tiểu Ngu.

“Nhị thúc...” Tiểu Ngu kéo dài giọng.

“Ừa, lão Đại sao còn chưa về nhỉ? Vẫn là để ta tự mình đi tìm vậy!” Phạm Đại tự biên tự diễn nói một câu, thân mình đã chạy thoát ra khỏi phòng bếp.

“Nhị...” Tiểu Ngu vốn định không thèm nề mặt quát, nhưng mày đã nhíu lại, nhìn không được nhìn xung quanh, chẳng lẽ những ngày yên bình của họ lại sắp đến lúc kết thúc rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 57: Phạm Thông trở về

Edit: Rùa River

Phạm Bạch Thái trở về trước nhất, nói tất cả mọi người đều không nhìn thấy Phạm Thông đâu.

La Đan là người thứ hai trở về, cũng nói không tìm thấy Phạm Thông.

Tiểu Ngu bình tĩnh tỏ ra không có chuyện gì, kêu hai người ăn cơm trưa trước, trong đầu lại đem chuyện tình rõ ràng đã liên quan đến an nguy của nhà bọn họ suy nghĩ lại lần nữa.

Đầu tiên, Phạm Đại không chịu nói hắn nghe được điều gì, xuất phát chắc chắn là vì bảo vệ chị em họ, cảm thấy cho dù nói với mình thì nàng mới mười ba tuổi cũng không giúp được điều gì. Tiếp theo, những người đó nếu đã lựa chọn Phong Huyệt động vừa sâu vừa lớn lại nhiều ngã rẽ ngoắt ngoéo làm cứ điểm lâu dài, lại có hai người quen thuộc địa hình trong hang như vậy, chắc chắn là đã điều tra khảo sát không phải chỉ mới một sớm một chiều, cũng không thể dễ dàng buông tay bỏ qua cho nơi bí mật như vậy được.

Từ khi nhà họ Phạm đến đây, vùng này vẫn có đồn đại rằng trong hang Phong Huyệt có ma quỷ ăn thịt người, mặc dù đôi khi cũng có thanh niên to gan cùng nhau vào trong thăm dò, có điều mới đi được hai ba dặm liền lạc đường hoặc là nghe thấy âm thanh gì đó rất kinh khủng, hốt hoảng bỏ chạy, vì vậy Phạm Đại mới trở nên ham thích đi thám hiểm cái hang này đến thế. Hoặc là, kỳ thật Phạm Đại có thể đã sớm phát hiện ra manh mối gì, có điều tình hình bên trong rất phức tạp lại liên quan sâu rộng cho nên đến hôm nay mới xác định, nếu không lúc trước hẳn sẽ không chỉ dẫn theo nàng đi cùng vào thám hiểm hai ba lượt đầu rồi không còn đưa nàng theo cùng nữa.

Tiểu Ngu nghĩ lại cẩn thận, lần gần nhất mình vào động đã là hai năm trước.

Bởi vì trong động kia đầy vẻ thần bí, mà nàng lại thích cuộc sống tươi sáng ngoài ánh mặt trời, ghét sự ảm thấp, cũng không mấy hứng thú với hang động như mê cung mà mình đã đi qua, vì vậy sau này Phạm Đại không mang theo nàng đi, nàng cũng không mấy để ý đến, nhưng Phạm Đại lại thường tự mình đi sâu vào trong hơn nữa.

Như vậy, Phạm Đại rốt cuộc là từ lúc nào bắt đầu hoài nghi bên trong có người?

“Tỷ tỷ, xảy ra chuyện gì vậy?” Im lặng ăn xong cơm trưa, Phạm Bạch Thái rốt cuộc nhìn không được hỏi.

Tiểu Ngu nhìn lại, trong ánh mắt còn đọng trầm tư, thấy Phạm Bạch Thái và La Đan đều đang nghi hoặc nhìn mình, lúc này mới nhớ ra, hẳn cũng nên cho

bọn chúng một lời giải thích, vội mỉm cười nói: “Không có gì, chỉ là nửa ngày vẫn không thấy cha đâu, tỳ không yên lòng nên mới trở về tìm, dù sao chùa Phong Huyệt chúng ta cũng vẫn thường đi mà, đúng không?”

“Nhưng mà tỳ tỳ...” Phạm Bạch Thái đang muốn nói chuyện, lại đột nhiên im miệng liếc nhìn sang La Đan, rõ ràng là La Đan vừa lén kéo nó một cái.

“Được rồi, nói cho hai đứa biết cũng không sao, kỳ thật là thúc thúc đệ vừa nhìn thấy ở chùa có người không muốn gặp, sợ bọn họ biết chúng ta ở chỗ này nên mới muốn mọi người về nhà trước tránh một chút, miễn cho trêu chọc phiền toái không cần thiết.” Xem trước mặt một lời nói dối hiển nhiên không thể giải thích, Tiểu Ngư về mặt tự nhiên lập tức nói lắp đi, nửa thật nửa giả.

“Ồ, thì ra là thế, cho nên thúc thúc mới vội vã muốn đi tìm cha, miễn cho cha cũng bị người ta nhìn thấy.” Phạm Bạch Thái bưng tỉnh đại ngộ.

“Đúng thế, ai bảo hai người họ lại giống nhau như đúc thế chứ!” Tiểu Ngư nhẹ nhàng thở phào trong lòng, đem đồ ăn còn lại để vào nồi, quay đầu đang muốn lấy bát đĩa bẩn lại bị La Đan giành trước cầm đi, liền mỉm cười, cũng không tranh giành rửa chén với hắn, kéo Phạm Bạch Thái ra khỏi bếp, “Đông Đông, không phải ngày nào đệ cũng phải luyện chữ sao? Hôm nay luyện sớm hơn đi, chuyện khác đệ không cần phải lo lắng.”

Đông Đông ngoan ngoãn vâng một tiếng, đi vào thư phòng nhỏ, Tiểu Ngư đứng tại chỗ suy nghĩ một chút, quyết định vẫn là ra ngoài đi lượn một chút, xem có người lạ nào đến dò la hay không. Còn chưa dời bước, liền thấy một thân ảnh màu lửa đỏ lút bò lên trên đồng đồ tạp nham chất đồng ở góc tường, đoán chắc nó lại muốn trèo tường chuồn ra ngoài đây, Tiểu Ngư không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, cố ý khụ mạnh lên một tiếng.

A, bị phát hiện. Cáo con Bối Bối động tác dừng lại, đôi tai nhọn thoáng chốc liền cụp xuống, ư ư một tiếng, ngoan ngoãn kéo theo cái đuôi chạy đến bên chân Tiểu Ngư làm nũng.

“Bối Bối, mấy ngày nay ở ngoài có người xấu, mày phải ngoan một chút, đừng ra ngoài chơi, nếu không nghe lời, bị người ta bắt đi lột da tao cũng mặc kệ đấy.” Thân ảnh màu lửa đỏ nhắc nhở Tiểu Ngư, thời đại này có người nào lại nuôi cáo làm thú nuôi cơ chứ, đừng nói là loài đặc biệt như Bối Bối, thân hình đỏ như lửa của nó có thể thu hút rất nhiều ánh mắt, nhất là ở những thời khắc nguy hiểm.

Bối Bối đã quen được tự do vẫy vẫy cái đuôi to xù mềm mại, hai con mắt thiết tha nhìn về phía ngoài tường, rõ ràng không đem lời Tiểu Ngư để vào tai, trên đầu lập tức trũng một cú gõ đồ đom đóm mắt.

Bối Bối lập tức thành thật trở lại, cái đuôi linh hoạt cong ra phía trước, che lại ánh mắt.

Tiểu Ngư nhìn không được bật cười, quay đầu lại dặn dò: “Đản Nhi, đệ nhìn Bối Bối nhé, đừng để nó chạy ra ngoài.”

“Biết rồi ạ.” La Đan lưu loát vớt lên một cái bát, xát xát, thuận miệng đáp, đợi Tiểu Ngư thả Bối Bối ra bước đến cổng nhìn xung quanh, ánh mắt mới ngưng lại chăm chú nhìn về phía bóng lưng nàng, động tác ở tay cũng chậm lại, gần như không thể nghe thấy một tiếng thở dài.

Hắn đã mười lăm tuổi, nhưng nhà này trên dưới ngoại trừ Đông Đông vẫn kính trọng mình, còn có ai nhìn thấy hắn đã lớn lên rồi chứ?

Nhớ đến tiếng “Nhĩ” kia, La Đan trên mặt không khỏi khẽ cười khổ, nhưng nhìn thấy Tiểu Ngư đang dựa cửa nhìn ra đột nhiên thẳng mình lại, chạy vụt ra ngoài, La Đan nhất thời hoảng sợ, chỉ sợ có chuyện gì xảy ra, vội vàng lau lau tay rồi cũng xông ra ngoài.

Vừa ra khỏi cổng, đã thấy Phạm Thông đang đẩy một chiếc xe cút kít trở về, trên xe chất đầy những bao tải chật căng, cũng không đi về phía nhà mình mà dừng lại trước nhà người khác, người theo sau về mặt cảm kích, là hàng xóm nhà làm đậu phụ, tay cũng đẩy một chiếc xe nhưng là xe không, chỉ là không thấy Phạm Đại đâu.

“Tiểu Ngư, Đản Nhi? Hai đứa sao lại về sớm thế?” Phạm Thông nhìn thấy hai người, khó hiểu dừng xe hỏi, hỏi xong lại vỗ đầu, cười ngốc nghếch nói: “Con gái bảo bối, xin lỗi, cha có việc nên về muộn, ả, đúng rồi, hôm nay cha mua về cho Đông Đông một quyển sách đây.”

Hắn nhìn thấy Tiểu Ngư, về mặt ngoài áy náy thì không còn biểu cảm gì khác, hiển nhiên là chưa chạm mặt với Phạm Đại đang đi tìm hắn.

“Ồ, vậy ả?” Tiểu Ngư bước đến, tiếp lấy cuốn sách hắn vừa lấy ra, như không có chuyện gì nói: “Cha, cha còn chưa ăn cơm trưa phải không?”

“Ăn rồi, đại thúc mời ta ăn mì.” Phạm Thông cười nói, tay cũng không ngừng giúp hàng xóm đỡ bao tải xuống, La Đan cũng chạy lên hỗ trợ.

“Tiểu Ngư à, hôm nay may là có cha cháu, nếu không thì đậu tương của ta còn chưa biết khi nào mới có thể mang về được đến nhà đâu.” Đại thúc đậu phụ cười ha hả nói, lấy từ trong túi đeo trên thắt lưng ra một bọc nhỏ, đưa tới, “Đây, hôm nay trên trấn mới mở một cửa hàng bán điểm tâm, đại thúc mua cho các cháu mấy chiếc bánh hoa quế.”

“Cảm ơn đại thúc.”

Tiểu Ngư cũng không khách khí với ông ta, cười cười nhận lấy, Đông Đông tuy rằng là con trai, lại thích nhất loại bánh ngọt này, thôn này và thôn Long Vi trước kia dân phong khác nhau một trời một vực, loại người như nhà Bạch Cốt Tinh cũng là rất ít, mọi người bình thường đều hay qua lại giúp đỡ lẫn nhau, có gì ăn ngon cũng mang đến cho nhau, khiến lòng người cảm thấy vô cùng ấm áp.

“Nên là ta cảm ơn cha cháu mới đúng, hôm nay cha cháu vốn đã về rồi, nhưng nghe bà vợ ta nói ta nửa ngày còn chưa trở về, ông ấy liền thật sự quay lại tìm thấy ta đang bị hỏng xe nửa đường, Tiểu Ngư à, cháu đừng trách cha cháu không cùng cả nhà đi chơi được nhé.”

“Đại thúc sao lại nói vậy chứ, bình thường thúc chiều cổ nhà cháu như vậy, cha cháu giúp đỡ thúc cũng là việc nên làm.” Tiểu Ngư ngọt ngào cười nói,

tán gẫu qua vài câu việc nhà, chờ Phạm Thông và La Đản đỡ hết hàng xuống rồi mới phụ cùng hai người đẩy xe nhà mình về.

“Cha, cha về rồi ă?” Phạm Bạch Thái nghe thấy động tĩnh lập tức chạy ra, Bối Bối cũng vọt tới quán quanh chân Phạm Thông.

Phạm Thông mới ừ một tiếng, Tiểu Ngư đã nói: “Đông Đông, đây là bánh hoa quế đại thúc nhà hàng xóm cho, đệ và ca ca cùng mang trở về phòng ăn đi.”

“Dạ.” Đã quen bị Tiểu Ngư đuổi đi, Phạm Bạch Thái kéo La Đản quay lại vào phòng, đi được hai bước lại lén lút vẩy tay ra hiệu cho Bối Bối, ý bảo bánh hoa quế nó cũng có một phần, Bối Bối lập tức vui vẻ chạy theo vào.

“Con gái bảo bối, con đừng giận, hôm nay cha thật sự không phải cố ý không đến. Con xem, tiền hôm nay bán được, cha không động đến chút nào.” Phạm Thông thấy Tiểu Ngư đuổi con trai và đồ đệ đi, tưởng rằng nàng lại bắt đầu giận, vội lấy lòng đưa tiền ra.

“Cha, cha không gặp Nhị thúc sao?” Tiểu Ngư nhú mày.

“Không gặp,” Phạm Thông hỏi ngược lại, “Hôm nay không phải mọi người lên chùa chơi sao?”

“Có đi.” Tiểu Ngư quay đầu nhìn vào trong nhà, thấp giọng nói thêm một câu, “Cha, con có chuyện quan trọng phải nói với cha, chúng ta vẫn là đi ra ngoài nói đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 58: Lại phải chuyển nhà sao?

Ta đi tìm lão Nhị.” Nghe xong Tiểu Ngư kể lại, Phạm Thông quay đầu bước đi. “Cha!” Tiểu Ngư lắc mình chặn trước mặt hấn, không chút tức giận nói: “Cha giờ đi chỗ nào tìm Nhị thúc chứ? Thúc ấy chính vì đi tìm cha, tìm không được nên đến giờ còn chưa trở về, cha lại ra ngoài, nếu hai người vẫn không gặp nhau, vậy thì muốn tìm đến lúc nào đây?”

Phạm Thông dừng lại, khó xử nói: “Vậy làm sao bây giờ? Chuyện này ta phải tự mình hỏi kỹ lão Nhị mới được.”

“Ở nhà chờ.” Tiểu Ngư nói, “Nhị thúc không tìm thấy cha, tự nhiên sẽ quay về. Cha, con hỏi cha, cha có biết chuyện trong sơn động kia không?”

Phạm Thông nhất thời có chút do dự.

“Cha có biết đúng không?” Tiểu Ngư lập tức từ về mặt hấn rút ra được kết luận.

“Ta chỉ biết ở nơi đó hình như có người, nhưng không biết bọn họ là ai.” So với Phạm Đại, Phạm Thông vốn lại càng không thành thạo nói dối, bị Tiểu Ngư vạch trần, hấn liền gật đầu, lại nói: “Chuyện này lúc trước ta và lão Nhị từng nói qua, nhưng lão Nhị nói hấn sẽ đi điều tra, hơn nữa chúng ta ở đây lâu như vậy cũng không nghe nói dân chúng quanh vùng có thương tổn gì khó hiểu, cho nên việc này ta liền không xen vào nữa.”

Tiểu Ngư gật đầu, bỗng nhiên bị mấy lời vừa rồi của Phạm Thông chấn kinh, đúng vậy, theo như phân tích vừa rồi của nàng, những người đó đã lợi dụng sơn động làm căn cứ hấn không phải mới một hai ngày, nếu bọn họ có ý định gì không tốt, dân chúng quanh vùng không có lý gì vẫn bình ổn như vậy. Nhưng, Phạm Đại vốn luôn không sợ trời không sợ đất, hiện giờ lại cuống lên như thế, cũng tương đương chứng tỏ rằng chuyện này tuyệt đối không thể nào đơn giản.

“Hôm nay cha sẽ không ra ngoài nữa, trước chờ thúc thúc của con về rồi nói sau.” Trầm mặc một lúc, Phạm Thông nói.

Tiểu Ngư gật đầu, cùng hấn đồng thời bước vào nhà.

Đợi mất nửa ngày, Phạm Đại rốt cuộc giống như gió cuốn chạy trở về, còn chưa vào nhà đã hô: “Tiểu Ngư, cha cháu về nhà chưa?”

“Lão Nhị.” Phạm Thông đáp lời.

“Đại ca, huynh trở về lúc nào vậy? Hại ta ở bên ngoài mất công chạy không nửa ngày.” Phạm Đại thờ phào, nhấc ấm trà rót nước.

“Lão Nhị, đệ đem chuyện hôm nay nói rõ hết ra, trong sơn động kia rốt cuộc là những người nào?” Phạm Thông nói thẳng.

Phạm Đại nhìn Tiểu Ngư là người duy nhất đang ngồi, về mặt chần chừ.

“Nhị thúc...” Tiểu Ngư dài giọng, không lạnh không nóng gọi.

Phạm Đại lập tức theo thói quen rùng mình, sau đó mới cười khỏ một chút, nói với Phạm Thông: “Đại ca, đôi lúc ta thật sự nghi ngờ Tiểu Ngư có phải là con gái ruột của huynh hay không, sao mới còn nhỏ mà đã khôn hết như cáo già ấy.”

“Bớt sàm ngôn đi.” Tiểu Ngư trừng mắt.

“Được rồi,” Phạm Đại quay đầu ra ngoài nhìn quanh một chút, sau đó ngồi xuống nghiêm mặt nói: “Đại ca, huynh còn nhớ vụ biến loạn Cửu Nghi Sơn trước kia không?”

“Cửu Nghi Sơn?” Phạm Thông rõ ràng đối với địa danh này trong đầu khắc sâu vô cùng, vừa nghe Phạm Đại nhắc tới lập tức biến sắc, nửa ngày mới cúi đầu nói: “Thoáng chốc đã qua hơn mười năm, khi đó...”

Đang nói, Phạm Thông đột nhiên dừng lại, liếc nhìn Tiểu Ngư.

Lúc này đây, Tiểu Ngư chỉ nhướn mi nhìn hai người, gì cũng chưa nói, có điều ánh mắt cũng tỏ rõ ý tứ rằng: ta muốn biết toàn bộ chân tướng.

“Khi đó chúng ta mới mười mấy tuổi.” Phạm Đại tiếp tục câu chuyện, ánh mắt vừa như cảm khái lại vừa như hoài niệm, dường như lại nhớ đến những năm tháng đó. “Đám người này chính là cá lọt lưới năm đó?”

Chuyện cũ kể xong cũng đã hết nửa canh giờ, Tiểu Ngư cuối cùng cũng hiểu được đại khái sự tình xảy ra, khi đó hai huynh đệ vừa mới nhập giang hồ. Tuy rằng triều đình đối với người giang hồ có rất nhiều hạn chế, nhưng trong chốn giang hồ cũng có bè cánh, cũng có quy tắc ngầm để xác định danh vọng địa vị các môn phái, triều đình có thể không biết đến danh khí hai huynh đệ, nhưng người giang hồ liền rất nhanh biết được có hai huynh đệ sinh đôi như vậy.

Vì thế không bao lâu liền có người tìm đến cửa, ban đầu lý do đương nhiên đều hoàng hơn nữa cũng là vô hại, huynh đệ họ Phạm ngây thơ nghĩ bắt quả chỉ là tương giao bình thường trong chốn giang hồ mà thôi, thực tự nhiên lấy lễ nghĩa chân thành đáp lại. Sau này dưới sự mời mọc thỉnh cầu hết lần này đến lần khác của đối phương, liền theo bọn họ đi Vĩnh Châu, dù sao người giang hồ đều quen lưu lạc, bốn biển là nhà, chỗ nào cũng vậy thôi. Nhưng sau khi đến nơi, mới biết mấy người gọi là bằng hữu này đã sớm lên tụ họp rất nhiều người, muốn mưu phản khởi nghĩa, bức bách triều đình phải thừa nhận địa vị của bọn họ, giải trừ võ cấm.

Phạm Thông khi ấy liền cảm thấy không ổn, vì theo hấn nhìn nhận, triều đình tuy rằng thực hành võ cấm với người trong giang hồ, nhưng đối với dân chúng mà nói cũng là thực hiện được thái bình yên ổn ở một mức độ nhất định. Là người hướng đến hiệp nghĩa, coi trọng nhất là quốc và dân, hôm nay nếu như thiên hạ đã thống nhất, dân chúng đang nghỉ ngơi lại sức sinh tồn, sao có thể lại lần nữa vì khôi phục “giang hồ”, khôi phục “võ đạo” mà liên lụy đến dân chúng vô tội chứ?

Dưới sự khuyên giải rất nhiều lần của Phạm Thông, Phạm Đại gần như đã bị kích động đành nghe theo huynh trưởng đề nghị, chuẩn bị cùng rời khỏi Vĩnh Châu. Nhưng những kẻ lúc trước tìm đến cửa vốn dĩ đã có mục đích, lại thật vất vả mới lừa được bọn họ đến Vĩnh Châu, sao có thể dễ dàng cho phép bọn họ rời đi chứ?

Kết quả là, dưới tình hình quan điểm hai bên đều không nhất trí, một trận tranh đấu không thể tránh được đã xảy ra, hai huynh đệ khó khăn thắng lợi giành được quyền rời đi, đồng thời cũng bị yêu cầu trước mặt các cao thủ hứa hẹn rằng tuyệt đối không để lộ bí mật.

Hai huynh đệ rời khỏi Vĩnh Châu, không bao lâu sau, vì đề phòng ngừa hai huynh đệ bội tín mật báo, kẻ đứng đầu vội vàng trước thời hạn phát động “khởi nghĩa”, nhưng bởi vì tâm lực chưa đủ, hơn nữa cũng vì kẻ đứng đầu đó từng bại dưới tay huynh đệ họ Phạm mà uy danh giảm sút, đám cát lộng lêu này gần như ngay từ đầu đã nhất định thất bại.

Sau đó, một bộ phận người trong võ lâm tinh ngộ, một bộ phận lại cố chấp không cam lòng, mà đám người không cam lòng này lại càng có cớ để oán hận huynh đệ họ Phạm. Trong đám người hôm nay Phạm Đại nhìn thấy còn có một người là cháu ruột của kẻ đứng đầu năm đó, cùng với tá hữu họ pháp trước kia đã dùng huyết thệ theo tùy tùng, cũng chính là hai người đuổi theo hấn ra khỏi động.

“Chúng ta vậy phải chuyển nhà sao?”

Tiểu Ngư thờ dãi, nói thật ra, nàng thật sự rất thích nơi này, non xanh nước biếc, dân phong thuần phác, thầy giáo mới của Đông Đông phẩm đức không tồi, cuộc sống vô cùng dễ chịu, nếu như không đến vận bất đắc dĩ, nàng thật sự không muốn rời đi, hơn nữa cuộc sống lưu lạc không ổn định rất không có lợi cho sự trưởng thành của Đông Đông.

Hai huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, không nói gì.

“Khi nào thì đi?” Tiểu Ngư bắt đắc dĩ nói, tuy rằng nàng không muốn rời đi, nhưng nàng lại càng phải lo lắng đến an toàn của cả nhà, nhất là Đông Đông, chút công phu kia của nó thật sự chỉ là mèo cào mà thôi, bất luận một người luyện võ nghiêm chỉnh nào cũng đều có thể đánh ngã nó, càng đừng nói đến cấp bậc cao thủ ngang ngửa với Phạm Đại.

Ngay như chính mình cũng không chút chắc chắn thắng được, dù sao nàng chính thức học võ mới bắt quá được ba năm mà thôi.

“Sáng mai.” Phạm Đại nói, “Bọn chúng đã phái người dò hỏi khắp nơi, ban nãy lúc ta tìm đại ca đã phát hiện ra có người lạ. Nếu hiện giờ chúng ta đi ngay thì không khỏi quá thu hút, ngày mai trên trấn vừa vận có phiên chợ, trong thôn sẽ có rất nhiều người đi chợ, chúng ta đi cùng mọi người, bọn chúng sẽ không quá chú ý đến.”

Được rồi, so với lần trước, lần này dù sao cũng còn thời gian một buổi tối chuẩn bị, hai ngày này thời tiết cũng không tồi.

“Quyết định như vậy đi. Có điều về phần Đông Đông và Đan Nhi, hai người tự thân giải thích nhé.”

Tiểu Ngư cười cười tự giễu, đi ra sân, nhìn quanh bốn phía, đến dưới xích đu dưới giàn nho ngồi xuống, nhìn xuyên qua dây lá lên bầu trời màu xanh, chậm rãi đóng cửa.

Cáo con Bối Bối chạy đến trước nàng nhìn một hồi lâu, rồi đột nhiên nhảy vọt lên đùi nàng.

“Bối Bối... Kỳ thật mày cũng không rời khỏi nơi này, phải không?” Tiểu Ngư giờ một bàn tay vuốt ve tai nó, gần như không thể nghe ra trong lời nói mang theo chút muộn phiền.

Hôm nay hai huynh đệ nhìn như thành thật nói ra rất nhiều, nhưng trên thực tế bọn họ đều như nhau giấu đi còn nhiều lắm, mà nàng, cũng trong tiềm thức không muốn biết được quá rõ ràng, bởi vì nàng luôn có một loại cảm giác, có lẽ những ngày sau này của mình, sẽ không thể được đơn thuần giống như lúc này.

Ba năm qua, nàng thật sự cảm nhận được lại một lần nữa có được cuộc sống, lại một lần nữa được hưởng thụ đến những ngày hạnh phúc thân tình, thật khó mà có được, thật khó mà có được! Vậy nên, lưu lạc thì lưu lạc đi, dù sao cũng tốt hơn là tham dự vào ân oán giang hồ, cuộc sống dưới lưỡi đao mũi kiếm như vậy, nghĩ đã thấy chán ghét.

Bởi vì sinh mạng là điều tôn trọng cơ bản nhất của một con người, nếu mạng người đều có thể coi như chuyện vặt, dù có thêm bao nhiêu đại nghĩa cũng chỉ là đối trá.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 59: Khách đến lúc nửa đêm

Ánh trăng sáng ngồi theo cửa sổ cánh khép cánh mở xiên nghiêng chiếu vào phòng, có thể thấy rõ ràng được bài trí bên trong, phòng bên có tiếng hít thở nhẹ của Đông Đông, bên ngoài tiếng côn trùng râm ran nhỏ nhỏ, yên tĩnh vẫn giống như mỗi đêm của ba năm đã qua.

Chẳng qua yên tĩnh như vậy lại chỉ là bề ngoài, Tiểu Ngư mở to mắt nhìn quanh căn phòng nhỏ của mình, nhớ đến thời gian khi bọn họ mới vừa đến nơi này, cảm giác vui sướng vì bản thân có thể có được nơi chốn của chính mình đến nay nàng còn nhớ rõ, mà sáng mai, bọn họ lại phải rời khỏi ngôi nhà đã mất bao tâm sức dựng xây dựng lên này, mặc dù ngôi nhà này chỉ là thuê được, đáy lòng vẫn như cũ không có cách nào cắt đứt được cảm tình.

Ánh mắt Tiểu Ngư nhìn lên mặt hòm, trên đó đặt một bao quần áo.

Thứ gì nên thu dọn thì đều đã thu dọn xong, so với ba năm trước đây bọn họ cuộn chăn khiêng lương thực mang theo cả nhà lưu lạc, lúc này đây hành lý cũng là đơn giản đến không thể đơn giản hơn được nữa, chỉ là một ít quần áo để tắm rửa cùng với vài thứ đồ thiết yếu, miễn cho hành lý quá nhiều sẽ khiến người khác hoài nghi.

Thở dài, Tiểu Ngư bắt buộc mình nhắm mắt lại, đã nửa đêm, sáng sớm ngày mai sẽ đi, hơn nữa chuyến đi này sẽ không thể dự tính quãng đường xa dài bao lâu, vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút, có lẽ mấy ngày sau sẽ không thể được ngủ yên ổn thế này nữa.

Bình ổn tâm trí, bắt buộc chính mình chìm vào giấc ngủ, không suy nghĩ gì, cơn buồn ngủ rất nhanh sẽ đến, giống như thủy triều ầm ập bao phủ hết thảy tâm trí đang mệt mỏi biếng nhác, ngoài sân lại càng trở nên yên tĩnh.

“Gâu gâu...” Xa xa, tựa hồ như thôn bên cạnh có tiếng chó sủa, thanh âm này mỗi ngày đều đã nghe quen, cũng không kinh động đến Tiểu Ngư đang chìm dần vào mơ màng. Thế nhưng rất nhanh, một âm thanh rất không quen thuộc vang lên, hoặc có lẽ nên nói là hai loại âm thanh pha lẫn vào nhau.

“Phạm thí chủ, Phạm thí chủ...” Có người đang gấp gấp đập vào cánh cửa công, nhưng lại sợ kinh động đến người khác, động tác và thanh âm đều dè ẹp xuống rất thấp.

Tiểu Ngư thoáng chớp liên miết, xoay người xuống giường, để ngừa vạ nhất, hôm nay cả nhà đều mặc nguyên áo ngoài để ngủ, tùy thời chuẩn bị đối phó đám khách lục lâm có thể đến trước trong đêm. Thế nhưng, tại sao người tới lại luôn miệng gọi “thí chủ”? Hơn nữa thanh âm này sao nghe lại có vẻ quen quen vậy nhỉ?

“Là người?” Tiểu Ngư mới ra khỏi cửa phòng, liền nghe thấy tiếng Phạm Đại nói, Phạm Thông thì đứng trước cửa sổ trong phòng Phạm Bạch Thái và La Đan, tùy thời cảnh giới miễn cho người ta dùng kế điệu hổ ly sơn.

“Thí chủ, cứu ta, cứu ta!” Người ngoài công phịch một tiếng quỳ xuống đất.

“Không Sắc sư phụ, sao lại là người?” Tiểu Ngư kinh ngạc nhìn cái người đầu trọc kia, dưới ánh trăng, chỉ thấy Không Sắc tay cầm một tay nài nhỏ, thần sắc bối rối khác thường, lại tràn ngập vẻ hoảng sợ.

“Là tiểu tăng, Phạm thí chủ, không, Phạm đại hiệp, là trụ trì bảo ta đến tìm mọi người. Xin Phạm đại hiệp rủ lòng từ bi, cứu ta một mạng.” Không Sắc trên mặt sớm đã không còn sự trấn định tìm đường sống trong chỗ chết như khi bị treo trên vách núi lúc trước, vừa khấn cầu, vừa không ngừng quay đầu lại nhìn quanh.

“Trước tiên vào đã! Vào nhà rồi nói sau!” Nhìn Phạm Đại bị hấn lạy đến hồ đồ không hiểu gì, Tiểu Ngư cau mày, “Nhị thúc, thúc đi ra ngoài xem một chút.” Phạm Đại đáp một tiếng, lập tức vụt ra khỏi cửa, Không Sắc vội vàng bò dậy, hấp tấp bước nhanh vào sân, thanh gỗ chắn cửa công rõ ràng không cao, hấn lại lật đặt thế nào mà suýt chút nữa thì ngã sấp, may là Tiểu Ngư đứng bên đỡ được mới khỏi ngã. Hấn vừa đứng vững, liền lập tức rụt mình lại, tránh khỏi tay Tiểu Ngư.

Vào phòng, Tiểu Ngư đang định đốt đèn, Không Sắc vội can lại: “Đừng, đừng đốt đèn.”

“Được rồi.” Tiểu Ngư đặt hỏa chiết tử xuống, nhờ ánh sáng trăng rót một chén trà lạnh cho hấn, ngồi xuống đối diện, “Xảy ra chuyện gì? Trụ trì sao lại bảo người đến nhà của ta?”

“Ta...” Không Sắc rõ ràng là vừa chạy rất vội vàng, một hơi uống hết chén trà lạnh, lúc này mới chú ý đến trong phòng chỉ có hấn và Tiểu Ngư hai người, vội vã đứng dậy sợ hãi lùi lại ra cửa, chấp tay cúi đầu nói: “Xin hỏi nữ thí chủ, Phạm đại hiệp có ở đây không?”

“Người đã đêm khuya lại chạy đến nhà của ta, còn bản khoản nam nữ khác biệt cái gì?” Tiểu Ngư bực mình nói, “Trụ trì đại sư bảo người đến nhà ta, không nói cho người biết nhà này là ta đương gia làm chủ sao? Người có chuyện gì, ngồi vào chỗ rồi nói.”

Hiện tại là lúc đặc biệt, trước khi Phạm Đại kiểm tra xong trở về, nàng sẽ không mạo hiểm để Phạm Thông rời khỏi Đông Đông và La Đan.

“Nhưng...” Không Sắc vẫn dầy vẻ bản khoản nhìn nàng, lại không chịu tiến vào, cũng không chịu nói rõ mục đích đến của mình.

“Thật sự là không chịu nói, ta đây có thể tiễn người đi ra. Nhà của ta mặc dù muốn làm việc tốt, cũng không có thói quen nửa đêm lưu hòa thượng ở lại qua đêm.” Tiểu Ngư cố ý không nể mặt nói, trong lòng lại thêm mấy phần đề phòng.

Mặc dù lúc này ánh trăng chiếu rọi lên người tiểu hòa thượng càng hiển lộ ra vẻ phong thần như ngọc của hấn, giống như Kim Đồng chuyển thế không vương chút trần tục, nhưng dù sao Không Sắc này mới đến Phong Huyết tự chưa lâu, nàng cũng không biết rõ lai lịch thật sự của hấn, vạn nhất kỳ thật hấn cũng là một kẻ trong đám người ở trong sơn động kia thì sao? Khuya khoắt hấn đột nhiên đến đây như vậy, không thể không đề phòng.

“Không Sắc sư phụ, người cứ việc nói thẳng, ta ở ngay sát vách, chỉ là không tiện sang bên đó mà thôi.” Không Sắc đang khó xử, Phạm Thông ngay phòng bên kịp thời lên tiếng giải vây cho hấn.

Nghe thấy tiếng Phạm Thông, Không Sắc nhất thời thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, lễ phép chấp tay cúi đầu về phía phát ra tiếng Phạm Thông, đang định mở miệng nói.

“Người cứ đứng ở cửa, nếu như bị ai nhìn thấy ta cũng mặc kệ.” Tiểu Ngư khinh bỉ nói, nàng ghét nhất là giao tiếp với kẻ cổ hủ, hòa thượng này đẹp thì cũng đẹp thật, nhưng một khi đã dính dáng đến hai chữ cổ hủ, nhìn liền khó tránh khỏi có chút không vừa mắt.

“Vâng, vâng.” Biết Phạm Thông ở ngay sát vách, Không Sắc trong lòng trấn tĩnh, lại thấy Tiểu Ngư khó chịu, vội đi đến, đoan đoan chính chính ngồi xuống.

Nhưng hấn mặc dù đã ngồi yên, miệng cũng đã mở ra, nhưng khép mở vài lần, lại tựa hồ vẫn khó có thể nói ra trước mặt Tiểu Ngư.

“Thật sự là chịu không nổi người.” Tiểu Ngư bực mình đứng dậy, đi sang phòng bên, nói với Phạm Thông: “Cha đi hỏi.”

Phạm Thông nhìn La Đan đã tỉnh giấc và Phạm Bạch Thái còn đang ngủ say, gật gật đầu, thấp giọng nói một câu: “Cẩn thận.” Sau đó bước sang phòng bên.

Lấy thân thủ của con gái và đồ đệ, cho dù có người đột nhiên xâm nhập phòng cũng có thể tạm thời ngăn đón cản lại, hấn ở ngay sát vách lập tức sang vẫn kịp.

“Sư tỷ, sao vậy?” La Đan thấp giọng hỏi.

“Không có gì, chúng ta trước nghe xem đã.” Tiểu Ngư ra hiệu cho hấn im lặng, chăm chú nghe động tĩnh phòng bên, thính lực của nàng luôn luôn hơn người, sau ba năm học võ lại càng thêm linh mãnh, tuy rằng Không Sắc đang sợ hãi có người nghe thấy nói nhỏ vô cùng, lời nói cũng lóng ngóng vụng về, có nhiều chỗ vòng vo áp úng không được tự nhiên, nhưng nàng vẫn nghe được rành mạch đầu đuôi lời hấn nói, cũng tức khắc đem sự tình phân tích rõ ràng.

Câu chuyện vừa nghe xong, nhất thời đầu muốn to ra.

Ngất mắt, tiểu hòa thượng Không Sắc này khuya khoắt chạy đến nhà mình, không ngờ là bởi vì một bộ túi da mà rước lấy họa. Ai nói hồng nhan họa thủy chứ, theo nàng xem đến, nam sắc họa thủy cũng không ít đâu, ngay cả làm hòa thượng rồi, người ta cư nhiên vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra hấn,

muốn đem hấn đem về đi dâng tặng. Ai đi đả Phật, Phật tổ nếu có biết, phát hiện đệ tử của mình cư nhiên cũng bị người ta cướp đoạt cường ép nạp làm nam sủng, sợ rằng cũng muốn tức mà chết mất.

Nàng đã nói rồi mà, ban sáng nàng nhìn thấy hòa thượng này đẹp như vậy, không giống như làm hòa thượng chút nào, thì ra lại là từ trong phủ quan lớn chạy trốn ra.

Chỉ là... Một Lâm đại nhân thôi cũng đã khiến Huyện thừa kia giống như chó giữ nhà khắp nơi nịnh nọt hiền ân cần, Hạ Tùng kia lại nhớ mãi không quên tiểu hòa thượng... Toát mồ hôi, sẽ không phải là Hạ Tùng lúc này đang làm đại quan trong triều đấy chứ?

Giờ thật đúng là vừa vặn, bọn họ không chỉ chọc hắc đạo, ngay cả bạch đạo cũng muốn đắc tội! Nghe Phạm Thông lòng đầy căm phẫn thấp giọng chửi Hạ Tùng ra về đạo mạo kia, cực lực an ủi Không Sắc, tỏ vẻ nhất định sẽ bảo vệ hấn tránh khỏi độc thủ, Tiểu Ngư nhin không được rên rỉ.

Nếu nàng nhớ không sai thì, Hạ Tùng này trong lịch sử cũng là một kẻ cũng rất nổi tiếng, quan trọng hơn là, người này hiện giờ hình như đang ngồi trên một địa vị rất cao, đường đường là Xu mật phó sứ, Tri sự tham chính đó! Quan bậc này là gì? Đó là thân kiêm cả hành chính lẫn quân chính, Phó tể tướng chỉ dưới vài người mà trên cả vạn người đó!

Nhà bọn họ nếu như nhận lo cả chuyện này, tương đương với nhận lấy phiền toái lớn vô cùng, tình huống này, còn nguy hiểm hơn nhiều so với mấy cái bang phái hào khách lục lâm gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 60: Bị bao vây

“Cha, cha lại đây một chút.” Ngay lúc Phạm Thông đang chuẩn bị hứa hẹn đồng ý tuyệt đối sẽ bảo vệ Không Sắc, Tiểu Ngư kịp thời gọi lại.

Phạm Thông theo lời nàng đi sang, để lại Không Sắc lo sợ bất an một mình ngồi trong căn phòng tối om không ánh đèn.

“Cha, nếu chúng ta thu nhận hấn, sẽ có phiền toái lớn, hơn nữa chính chúng ta ngày mai cũng phải...” Tiểu Ngư kéo Phạm Thông ra hấn đầu kia căn phòng, thấp giọng khuyên.

Nhìn hai cha con đang muốn nói chuyện, tự biết không có phần xen vào, La Đan rất tự giác đi sang phòng bên, tránh khỏi cuộc đối thoại, đến trước mặt Không Sắc một nửa lui trong bóng tối, một nửa bị ánh trăng chiếu rọi, im lặng ngồi xuống.

Không Sắc cung kính cúi đầu thi lễ, hai tay tuy chấp lại trước ngực, nhưng trên mặt vẫn tràn ngập vẻ lo sợ bất an.

La Đan nhìn hấn, im lặng không nói gì, tự mình rót một chén trà chậm rãi uống, tự suy ngẫm tâm sự trong lòng.

Hôm nay Không Sắc đến cầu cứu khiến hấn đột nhiên nhớ lại cái đêm không ngủ đã khắc sâu trong trí nhớ kia, ba năm, thì ra trong chớp mắt, hấn được phụ thân phó thác nhờ sự phụ đã ba năm.

Ba năm, hấn cúi đầu nhìn chén trà đang cầm trong bàn tay rộng của mình, hai bàn tay này nhắc nhở hấn, giờ đây hấn đã sớm không còn là đứa bé bè ngoài kiên cường nhưng kỳ thực trong lòng lại là bất lực, hấn không quyết định thay được sự phụ và Tiểu Ngư, nhưng hấn có thể tận lực dùng hết khả năng mình có để duy trì bọn họ, giúp đỡ bọn họ, giống như bọn họ trước đây từng mạo hiểm bắt chấp tội mưu phản mà thu nhận hấn.

Trong phòng.

“Nhưng mà Tiểu Ngư, chính bởi vì không ai giúp được nên hấn mới suốt đêm tìm đến chúng ta. Chúng ta là hy vọng duy nhất của hấn, sao có thể thấy chết mà không cứu được chứ?” Phạm Thông không đồng ý nói.

Tiểu Ngư không phản bác mà chỉ thẳng vào vấn đề chính: “Con đương nhiên cũng không tán thành việc thấy chết mà không cứu, nhưng cha à, con hỏi cha, nếu chúng ta dẫn hấn cùng đi, lại bị Lâm đại nhân kia phát hiện, phải quan binh đi truy bắt chúng ta, cha và Nhị thúc có thể không thương tổn đến quan binh mà bảo hộ được nhiều người như vậy không? Trước không nói đến con và Đan Nhi mới học võ ba năm, Đông Đông và hòa thượng kia không có chút công phu nào, đến lúc đó người ta mang theo cung thủ đến, cha làm sao bây giờ?”

Nếu Phạm Thông giống như loại hào khách võ lâm giết người không chớp mắt như trong tiểu thuyết, vậy cũng có thể không phải tính toán nhiều, vì triều Tống rất nặng nề phòng địa phương nuôi lính, đại đa số binh quyền đều tập trung về trung ương, binh lực địa phương rất mỏng yếu, hơn nữa trình tự thủ tục triệu tập bao vây tiểu trừ lại khá là phức tạp, nhất thời chắc chắn chỉ có thể phái tới ít lính tốt bình thường, hai huynh đệ họ Phạm nếu có thể hạ nhãn tâm đối phó với những người này, vậy thì tuyệt đối là đến một người chết một người, một nhà bọn họ căn bản không lo sợ gì mà bình yên thoát được. Vấn đề là tính tình Phạm Thông quá lương thiện căn bản không giống người giang hồ, hấn và Phạm Đại tuy thân mang tuyệt kỹ, nhưng xuất đạo nhiều năm như vậy cũng chưa từng giết qua một người, cho dù là đối phương tội ác tày trời cũng chỉ là nghiêm trị mà thôi, tuyệt đối không tước bỏ bất kỳ sinh

mệnh nào, hiện giờ lại càng không nói đến đi đối phó với người quan phủ.

“Ta... Vậy con nói làm sao bây giờ, chúng ta dù sao cũng không thể không quản hần.” Phạm Thông nhất thời quả nhiên không nghĩ được nhiều như vậy, rầu rĩ nhíu mày, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, nói: “Nếu không, Tiểu Ngư, dù sao chúng ta sáng mai cũng đi, trước tiên cứ mang theo hần đi cùng, chỉ cần chúng ta đi nhanh, có lẽ Lâm đại nhân gì đó kia còn chưa phát hiện ra hần mất tích, chúng ta có thể dẫn hần rời khỏi an toàn.”

“Mọi chuyện đều không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất thôi. Cha à! Hiện giờ chính chúng ta cũng đang gặp nguy hiểm, không thể chuyện gì cũng ôm tâm lý may mắn. Nói lại, nếu Lâm đại nhân kia còn chưa đuổi theo, chúng ta lại gặp phải những kẻ trong sơn động đó trước thì sao? Vậy không phải ngược lại còn liên lụy đến người ta?” Tiểu Ngư trong lòng thờ dài, đây xác thực cũng là một mối băn khoăn của nàng, không thể không suy xét trước.

“Nhị đệ chỉ là không cần thận gặp phải bọn họ mà thôi, không định phá hoại chuyện của bọn họ, cũng không tính đến quan phủ mật báo, có lẽ chỉ cần giải thích rõ ràng với người ta, sự tình không nhất định tệ hại như vậy, với uy tín của ta và Nhị thúc con trên giang hồ, nói không chừng...”

“Cha, sao cha tuổi càng lớn lại càng ngây thơ như thế hả?” Tiểu Ngư nhin không được cao giọng lên, lão cha này của nàng cái gì cũng nghĩ theo hướng rất tốt đẹp, có đôi khi thực khiến nàng hoài nghi có phải vì di truyền từ người cha thế này cho nên Phạm Tiểu Ngư trước kia mới là một đứa ngốc.

Phạm Thông mặt thoát cái đỏ bừng, đang suy nghĩ để phản bác lại, chợt thấy sắc mặt Tiểu Ngư đột nhiên trở nên tái nhợt, nhất thời hoảng sợ, vội hỏi: “Tiểu Ngư, con sao vậy?”

“Cha, Nhị thúc ra ngoài bao lâu rồi?” Tiểu Ngư lấy lại bình tĩnh, hỏi.

Khi Không Sắc vừa đến, Phạm Đại liền ra ngoài thăm dò xem có người theo dõi hay không, sau Phạm Thông cùng Không Sắc nói chuyện cả nửa ngày, hiện giờ lại một hồi nàng tranh cãi với Phạm Thông như vậy, theo lý Phạm Đại hẳn đã sớm trở lại mới đúng, thế nhưng sự thật là Phạm Đại vẫn chưa trở về.

“Đánh thức Đồng Đồng, các con đều canh giữ trong phòng, đừng đi ra ngoài.” Nhờ Tiểu Ngư nhắc mới tỉnh ngộ, Phạm Thông cũng đột ngột biến sắc, lập tức trở nên khẩn trương.

“Sư phụ?” Những lời này của bọn họ không nhỏ, La Đan ở sát vách nghe thấy cũng vội chạy sang.

“Con bảo Không Sắc sư phụ sang bên này.” Phạm Thông vội nói với hần, nhìn về phía Tiểu Ngư: “Cha đi ra ngoài nhìn xem.”

“Cha, không nên rời khỏi nhà, đề phòng bọn họ điều hổ ly sơn, tiêu diệt từng phần.” Tinh thể trong chốc lát đã trở nên khẩn trương, Tiểu Ngư chỉ cảm thấy cảnh giới toàn thân đều tự động mở ra, nhưng giọng nói vẫn trầm tĩnh. Năng lực của nàng và La Đan còn chưa đủ để cùng lúc bảo vệ Tùng Tùng và Không Sắc, nếu Phạm Đại đã rơi vào bẫy của bọn chúng, hiện giờ càng cần phải bảo trì thực lực.

“Được, ta lên nóc nhà.” Phạm Thông nói xong, một bước dài đã lắt mình nhảy ra ngoài cửa sổ.

Tiểu Ngư vội đánh thức Phạm Bạch Thái, kéo hần trước sang phòng mình, cầm lấy bao đồ đạc đã chuẩn bị từ sớm, lại ôm cáo Bối Bối, cùng La Đan, Không Sắc tụ lại trong phòng, cũng thuận tay đưa cho La Đan và Đồng Đồng một bao nhỏ có thể giấu trong tay áo.

“Chiếp chiếp... chiuuu...” Trên nóc nhà, Phạm Thông bắt chước tiếng chim hót gọi Phạm Đại, sau đó xung quanh lại lặng yên không một tiếng động, thậm chí, toàn bộ thôn xóm đều im lặng giống như không hề có con người, tiếng chó sủa duy nhất cũng là truyền lại từ thôn khác.

Rất kỳ lạ, theo lý thuyết nếu thôn bên cạnh có chó sủa, chó trong thôn cũng ít nhiều sẽ có vài tiếng đáp lại, hơn nữa quan trọng nhất là, Phạm Đại đã đi đâu?

“Ngoao..ô ô..” Trong tĩnh lặng vô cùng, cáo con Bối Bối đột nhiên bất thành linh ngẩng đầu rít lên một tiếng dài, cả thân mình đều trở nên phòng bị, tiếng chim kêu trên nóc nhà của Phạm Thông cũng nháy mắt dừng lại, rõ ràng là đã nhìn thấy gì đó.

“Tiểu Ngư, Đan Nhi, có người đến, các con cẩn thận.”

“Tỷ tỷ!” Phạm Bạch Thái theo bản năng rụt đầu vào lòng Tiểu Ngư.

“Đừng sợ, có tỷ tỷ ở đây.”

Tiểu Ngư ôm nó, trong tay cầm thanh mộc kiếm, cùng La Đan tựa lưng vào nhau, mắt nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, cảm giác tiếng tim đập đột nhiên trở nên rõ ràng, thỉnh thoảng thỉnh thoảng như tiếng trống, chỉ vì nàng đột nhiên thấy có ánh lửa.

Ngay trên thửa ruộng ngoài kia, đại khái cách nhà bọn họ chỉ có hai ba trăm thước, cách một đoạn lại có một cây đuốc sáng rực, dưới ánh lửa là những thân ảnh đang bước đến, ánh lửa chiếu rõ trang phục của bọn họ, đều mặc đồ đen giống nhau, mặt bịt khăn đen, thái độ thông thả mà cẩn trọng dần tiến đến bao quanh tiểu viện.

Một người, hai người, ba người... Chỉ qua khoảng trống từ trong cửa sổ này nhìn ra, đã thấy đủ ba thân ảnh, lại càng không nói đến những phương hướng khác.

Nhà bọn họ, hiển nhiên đã bị vây kín, mà bọn họ, còn không biết những kẻ xung quanh này là ai.

Có điều, vấn đề này, tin rằng nhà họ rất nhanh sẽ biết, bởi vì, bọn hắc y nhân đã càng lúc càng gần, vòng vây cũng càng lúc càng thu hẹp lại.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 61: Quyết tâm bảo vệ

Họ.. bọn họ có phải đến bắt ta hay không?” Cửa sổ mở một nửa, khi Tiểu Ngư nhìn thấy ánh lửa bên ngoài, Không Sắc tự nhiên cũng thấy, lập tức chân như nhũn ra, nếu không phải đang dựa vào vách tường thì chỉ sợ đã sớm ngã lăn ra đất, “Không, ta không muốn bị bọn họ bắt trở về, ta thà chết cũng không muốn quay lại...” “Câm miệng!” Tiểu Ngư nhướn mày, một kiếm đã dí sát tại cổ họng Không Sắc, thấp giọng quát: “Nếu ngươi dám phát ra một tiếng nữa thôi, việc ta làm đầu tiên sẽ là ném ngươi ra khỏi đây.”

Nhà này của bọn họ tuy nhỏ nhưng cũng có năm gian phòng ở, nếu bị kẻ địch từ đâu liền phát hiện bọn họ đều trốn ở chỗ này, vậy tuyệt đối là bất lợi lớn, hiện tại nàng không có thời gian khách khí với hòa thượng này.

Không Sắc lập tức ngậm chặt miệng, không thể tin được mở to hai mắt nhìn nàng, căn bản không ngờ Tiểu Ngư lại có thể cầm kiếm uy hiếp hắn, có điều hắn cả kinh như vậy, ngược lại thật sự là ngậm chặt miệng.

Tiểu Ngư hừ nhẹ một tiếng, lưu loát cầm thanh kiếm lại ra sau lưng mình, lại cầm lấy một bộ cung tên treo trên tường, đồng thời cũng ném cho La Đan một bộ, đặt một mũi tên lên dây cung tùy thời chuẩn bị bắn ra. Tuy rằng cung tên này bình thường chỉ dùng để săn thú, đầu mũi tên không phải chế tác từ kim loại mà là đá nhọn, uy lực còn kém xa cung tiễn chính quy, có điều cũng có tác dụng dũa thương người, có lẽ có thể trì hoãn được một chút trong lúc nguy cấp.

“Không việc gì chứ?”

Quanh nhà, trong bầu không khí yên tĩnh đến nín thở, một giọng nói thản nhiên vang lên rõ ràng, Tiểu Ngư lập tức nghe ra, thanh âm kia ở trước sân chính, vội thay đổi vị trí cho La Đan, nhìn về phía sân, chỉ thấy cửa cổng còn đóng chặt, người đến còn chưa tiến vào.

“Ngươi là?” Phạm Thông không biết từ khi nào đã xuống khỏi nóc nhà, đứng ở trước cửa, thanh âm nghi hoặc, cũng không lập tức nghe ra lai lịch đối phương.

“Vĩnh Châu từ biệt, hơn mười năm thời gian cứ như vậy vội vàng mà qua, Phạm huynh đệ vẫn phong thái như xưa, Cảnh mỗ thì tóc đã hoa râm sớm bạc.” Thanh âm thản nhiên kia chậm chậm thở dài, ngữ khí như một nhân sĩ trải qua phong sương uyên bác, đối diện với mặt trời chiều phía tây thương tiếc cảm hoài, mà không phải đêm hôm khuya khoắt dẫn theo một đám hắc y nhân che mặt đến vây quanh nhà người khác.

“Cảnh tiên bối!” Đối phương đã nhắc đến đó, Phạm Thông rốt cuộc bùng tình đại ngộ.

“Ha ha, Phạm huynh đệ thì ra còn nhớ rõ Cảnh mỗ, không biết Phạm huynh đệ có để ý Cảnh mỗ đây không mời mà đến không?” Người nọ thoải mái cười, nghe thanh âm thì người đã đứng ở cửa cổng.

“Cảnh tiên bối nếu đến làm khách, tại hạ tự nhiên là hoan nghênh đến chơi, nhưng không biết tại hạ đắc tội tiên bối chỗ nào, lại phiền tiên bối phải đêm hôm khuya khoắt dẫn theo nhiều người đến vây kín hán xá như vậy?” Phạm Thông trầm giọng nói, thân hình cũng không một chút động.

Lời này vừa ra, Tiểu Ngư trong phòng không khỏi nhíu mày, không ngờ lão cha vẫn luôn thật thà lương thiện dờ dơi làm người tốt, giờ phút này cư nhiên cũng nói ra được lời trầm ổn lý trí như vậy, nàng còn tưởng rằng hắn vừa nghe ra đối phương là bạn cũ, lại còn tôn xưng đối phương là tiên bối, sẽ thực sự ngốc nghếch chạy ra mở cửa, để cho người ta vào rồi hỏi chuyện rõ ràng nữa cơ! Thì ra lão cha này của nàng cũng có lúc không cổ hủ!

“Ha ha, Phạm huynh đệ hiểu lầm, chúng ta cũng không có ác ý, chỉ là mọi người nghe nói song hiệp Phạm gia ẩn cư ở nơi này, vì vậy mới đặc biệt đến bái phỏng! Về phần những huynh đệ này, chỉ là vì bảo đảm bí mật cho chuyến đi này của Cảnh mỗ mà thôi.” Tiếng nói kia cư nhiên vẫn cười, lời còn chưa dứt, một thân ảnh cao gầy đã nhảy lên tường bao quanh sân.

Dưới ánh trăng buông xuống tựa như dòng nước bạc, một thân áo dài rộng thùng thình sẫm màu theo gió phấp phới, cho dù không phải ban ngày, cũng có thể khẳng định người này nhất định bạch diện như quan ngọc, nếu không phải có một bộ râu dài được sửa sang cẩn thận biểu hiện ra tầm tuổi của ông ta, chỉ bằng ông ta giờ phút này một tay chấp sau lưng, tay kia nhẹ nhàng vuốt bộ râu đẹp, thẳng người mà đứng thì, tạo hình này thật có chút phong thần tuấn lãng, phong độ vẫn nhả như tiên.

Chỉ tiếc, Tiểu Ngư trong lòng chỉ trôi lên một cái tên: Nhạc Bất Quần*!

Ông ta vừa lên tường, bên cạnh cũng lập tức vù vù vù nhảy lên bốn hắc y nhân áo đen bó sát người chia nhau đứng hai bên, sau đó lại nhất tề nhảy xuống, đều là tay phải chấp sau lưng, trên vai hàn quang lấp lánh, thoạt nhìn rất có khí thế, ít nhất khí thế này quả thật cũng khiến cho mấy người trong phòng đều khản trương lên, kể cả Tiểu Ngư.

Tuy rằng loại cảnh tượng này trước kia nàng đã nhìn thấy nhiều trên ti vi, nhưng dù sao đó đều là dàn dựng, mà hiện tại lại là uy hiếp hàng thật giá thật, càng đừng nói quanh nhà còn có rất nhiều người đang lăm lăm vũ khí trong tay.

“Tiền bối đã làm gì với người dân trong thôn?”

Thời khắc mấu chốt, lão cha Phạm Thông tổ chất đại hiệp vẫn không thất vọng mà thể hiện, mặc dù người đến không chút ý tốt, nhưng hắn không tỏ ra chút nhu nhược, chỉ là hơi mở hai chân, hai tay giữ thẳng bên người, tùy lúc đề phòng đối phương đột kích.

Trong phòng Tiểu Ngư cũng càng thêm cảnh giới, liếc qua con dao phay và dao rựa chặt củi bên cạnh, dùng một tay cầm con dao rựa, dự định tùy lúc đều có thể ném cho Phạm Thông giờ đang tay không.

Người không phạm ta ta không phạm người, nhưng người ta đều đã công khai vung vũ khí đến cửa nhà mình, chính mình dù sao cũng không thể để tay trông không chứ! Nếu đối phương thật sự độc ác muốn giết người, nàng cũng không tất phải khách khí, cho dù chưa bao giờ nàng nghĩ đến muốn giết người, ít nhất cũng phải đáp trả lại một ít đại giới.

Bất giác, trong ánh mắt Tiểu Ngư đã thoáng hiện chút sát khí.

Tại một khắc này, nàng đột nhiên cảm thấy được, chính mình thật có chút thiên phú làm người võ lâm, chỉ vì hiện tại tuy rằng nàng khẩn trương nhưng lại có thể bình tĩnh khác thường, thậm chí giây đầu tiên nhìn thấy kẻ địch, nàng đã nghĩ đến dùng cung tên, muốn dùng cách đánh giết lại người ta để bảo vệ người nhà của mình, thậm chí không tiếc dùng sinh mạng chống đỡ. Khó trách Phạm Đại thường oang oang rằng nàng nhẫn tâm cứng rắn, khó trách La Đan thường bị nàng đánh lui, thì ra bản thân nàng quả thật là có tính bạo lực.

Chỉ là, trước mắt hết thảy không có phép Tiểu Ngư lại tinh thần đảo ngũ, suy nghĩ chỉ phân tán một chút liền tiếp tục tập trung trở lại.

“Ha ha, Phạm huynh đệ yên tâm, Cảnh mỗ giống như loại vào nhà cướp của giết người sao? Chúng ta chẳng qua sợ quấy nhiễu thôn dân, cho nên đơn giản là khiến bọn họ đều ngủ say mà thôi, đợi đến bình minh, bọn họ tự nhiên sẽ tỉnh lại như bình thường.” Nhạc Bất Quần họ Cảnh cười sang sảng.

“Nhị đệ ta đâu?” Phạm Thông lúc này cũng không rảnh rỗi đi nghiệm chứng xem lời hắn nói là thật hay giả.

“Phạm Nhị hiệp sao, ha ha...”

“Đại ca, ta ở đây!” Nhạc Bất Quần họ Cảnh đang định nói, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng gọi, lời nói còn chưa dứt, chỉ nghe vài tiếng leng keng va chạm, một thân ảnh đã như sao rơi nhảy xuống gốc sên, đồng thời cầm một cây gậy nhảy về hướng Phạm Thông, nháy mắt đã đứng bên cạnh hắn, rửa xà: “Con mẹ nó, suýt chút nữa thì bị bọn chúng lừa, may là ta trở về mau.”

“Là Nhị thúc.”

Phạm Bạch Thái không kìm được thình lình reo lên một tiếng, Tiểu Ngư hai tay đều có vũ khí, muốn bịt miệng nó lại cũng đã muộn, đành cười khổ, quên đi, đối phương nếu có thể tìm đến nơi này, tất nhiên từ lâu đã hỏi thăm rõ ràng, nếu thật sự đánh nhau, cả ngôi nhà không có chút cơ quan cũng không có cách nào giấu được người, hơn nữa hiện tại Phạm Đại nếu đã quay về, bọn họ lại có thêm một người bảo hộ, vậy đơn giản là chính diện ứng phó đi, dù sao hiện giờ muốn trốn cũng không có chỗ để trốn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 62: Đêm khuya du thuyết quỷ dị

“Cảnh Đạo Sơn, trước đây ta còn kính ngại là người quân tử, không ngờ người cũng chỉ là kẻ tiểu nhân giả vờ đạo mạo, coi người khác là trẻ con, không phải ta vô tình nhìn thấy các người một lần thôi sao? Lão tử đã nhượng bộ tránh đi như thế, người còn muốn thế nào? Đại ca, huynh bảo vệ đám trẻ, những kẻ này để ta đến dọn dẹp, hử không phát uy, coi chúng ta là mèo bệnh dễ bắt nạt hả? Thật sự là buồn cười!”

Nhìn thấy đệ đệ trở về, Phạm Thông làm đại ca còn chưa kịp nói câu nào, Phạm Đại đã hùng hổ mắng, trên tay cầm một cây đao thép, hẳn là mới đoạt được trong lúc giao thủ vừa rồi.

“Phạm Nhị hiệp thật sự hiểu lầm, chúng ta sợ dĩ nửa đêm đến đây, thật sự chính vì không muốn người ngoài chú ý mà thôi, lại càng không phải đến kiếm chuyện.” Cảnh Đạo Sơn nhận hiệu Nhạc Bất Quần một bộ quân tử nhún nhường tính tình tốt đẹp, bị Phạm Đại mắng sa sả thẳng vào mặt như thế, trên mặt vẫn như cũ không thấy một chút giận dữ nào.

Thế nhưng trong nhà, Tiểu Ngu đối với người này lại thật sự không nảy sinh được chút thiện cảm nào, ngược lại chán ghét càng sâu, cho dù bề ngoài ông ta có quân tử hơn nữa, thế nhưng nếu là quân tử thật sự tuyệt đối sẽ không đêm hôm khuya khoắt đi làm chuyện đe dọa người khác thế này. Nếu nói là lấy ác chế ác còn hiểu được, nhưng nhà mình rõ ràng là thành thật không tranh đấu với ai, còn mang binh khí đến vậy, thật sự là buồn cười.

“Không phải vì chuyện đó, vậy người đem nhiều người đến vây quanh nhà ta như vậy làm gì?” Phạm Đại không chút khách khí chỉ vào vòng đuốc sáng xung quanh.

“Tiền bối, huynh đệ hai người chúng ta quy ẩn đã lâu, những năm gần đây cũng không nhúng tay vào phân tranh giang hồ, việc này các người hẳn là rất rõ ràng. Hiện giờ ta đã có con trai con gái, càng chỉ muốn một cuộc sống bình thường yên ổn, chỉ cần tiền bối tin nhân phẩm của chúng ta, việc hôm nay, chúng ta sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, cũng sẽ ước thúc người nhà mình, tuyệt đối không tố cáo quan phủ hoặc tiết lộ cho kẻ nào khác, không biết ý tiền bối thế nào?” Phạm Thông giờ tay ngăn lại Phạm Đại cười nhạo, vẫn khách khí chấp tay nói.

“Chỉ sợ hiện tại trong phòng đã có kẻ nào khác rồi ấy chứ.” Bên cạnh Cảnh Đạo Sơn, một hắc y nhân đột nhiên cười lạnh mở miệng, tuy rằng lập tức bị ánh mắt Cảnh Đạo Sơn cản lại, nhưng ngụ ý đã rất rõ ràng.

Trong phòng, Không Sắc nghe được, hai chân vốn đang nhũn ra rốt cuộc chống đỡ không nổi nữa, phịch một tiếng sụp xuống mặt đất, hoảng sợ nhìn ra ngoài cửa, lại nhìn đám người Tiểu Ngu. Tiểu Ngu không có thì giờ đếm xỉa đến hắn, không cần nói nữa, những người này nhất định từ trước lúc Không Sắc đến đã ẩn núp trong thôn, Không Sắc bất quá chỉ là một cái cớ để không buông tha cho nhà mình mà thôi.

Hơn nữa, Không Sắc nếu không phải đầu trọc mà để tóc trùm khăn, chỉ bằng lời nói cử chỉ của hắn, ai cũng có thể nhìn ra hắn chỉ là một thư sinh tuấn mỹ nhu nhược mà thôi, không phải cùng một bọn với đám hắc y nhân này. Có điều việc nên làm vẫn phải làm, Tiểu Ngu vẫn nghiêng nửa người, để ý đến Không Sắc, dù sao hiện giờ không phải lúc bình thường.

“Vị tiểu sư phụ bên trong đến tìm tại hạ là có chuyện quan trọng khác cần giúp, cũng không biết chuyện, xin tiền bối cứ yên tâm.” Phạm Thông thành khẩn nói.

“Người nói yên tâm thì yên tâm? Người cho là một câu nói suông của người chúng ta sẽ tin sao?” Trong bốn hắc y nhân lại có kẻ lạnh lùng đáp lại.

“Mẹ nó, vậy các người còn muốn thế nào? Đến đây đi, chúng ta đơn giản bớt nói nhảm, muốn đánh thì đánh!” Phạm Đại tiến lên một bước, mũi đao giơ lên.

“Nhị đệ,” Phạm Thông kéo Phạm Đại một chút, chặn trước người hắn, chấp tay nói: “Cảnh tiền bối chẳng lẽ thật sự không tin hai huynh đệ chúng ta sao?”

“Việc này...” Cảnh Đạo Sơn như đang khó xử, trầm ngâm nói, “Cũng không phải Cảnh mỗ không tin Phạm huynh đệ, nhưng Phạm huynh đệ cũng biết chuyện này trọng đại, hơn nữa năm đó... Phạm huynh đệ người cũng biết, Cảnh mỗ tuy rằng rất tin việc năm đó Phạm huynh đệ tuyệt đối chưa từng tiết lộ bí mật với quan phủ, có điều các huynh đệ này của ta, phần lớn đều là sau này mới chiêu mộ gia nhập vào, hơn nữa Phạm huynh đệ ẩn cư đã lâu, khó tránh khỏi có người không biết đến hiệp danh của Phạm huynh đệ.”

“Vậy người nói thẳng một câu đi, người rốt cuộc phải thế nào mới tin chúng ta lười thèm quản cái chuyện ngớ ngẩn kia của đám các người?” Máu nóng của Phạm Đại chôn giấu đã lâu sớm đã bị đám người này kích động, lúc này sao còn có thể bình tĩnh lại được! Nếu không phải lo lắng đến đám trẻ trong phòng cần bảo vệ, lấy tính tình của hắn, sớm đã xông lên phía trước thống khoái mà chém giết một hồi.

“Trừ phi người gia nhập chúng ta...” Lại một người đứng lúc “nhánh mồm nhanh miệng” nói.

Lời này vừa ra, huynh đệ họ Phạm và Tiểu Ngu trong lòng đồng thời rung mình, thì ra mục đích của những người này quả nhiên vẫn muốn kéo bọn họ nhập bọn.

“Thanh đàn chủ, không được vô lễ với hai vị Phạm đại hiệp!” Cảnh Đạo Sơn làm như bị hai bên cứ chốc chốc lại ngắt lời chọc giận, sắc mặt rốt cuộc trầm xuống, lạnh lùng nhìn qua hai bên: “Các người nếu còn muốn ngắt lời nữa, hãy tự mình về trước đi.”

Hắc y nhân kia hừ nhỏ một tiếng, quay đầu sang một bên.

Cảnh Đạo Sơn hít sâu một hơi, lại đổi sang bộ mặt tươi cười quay về phía anh em Phạm Thông: “Phạm huynh đệ, để người chê cười rồi, mong rằng người đừng để ý, kỳ thật Cảnh mỗ hôm nay là thành tâm thành ý đến mời Phạm huynh đệ cùng chúng ta cùng tính đại sự, về chuyện các huynh đệ quanh đây, chỉ là quy củ mới trong giáo ta thôi. Đề bày tỏ thành ý, Cảnh mỗ xin thề, nếu như Phạm huynh đệ sau khi nghe Cảnh mỗ nói ra xong, vẫn không tin Cảnh mỗ, Cảnh mỗ cũng tuyệt không cưỡng cầu, lại càng không thương hại đến người nhà Phạm huynh đệ.”

Nói xong, còn thật sự là hai ngón tay khép lại, chỉ trời mà thề, sang sảng rõ ràng.

Trong hồ lô của người này rốt cuộc bán thuốc gì vậy? Tiểu Ngu nhất thời khó hiểu.

Cái gọi là hành tẩu giang hồ, chú trọng nhất chính là uy tín, cho dù có là hắc đạo, vì bảo hộ thực lực của mình, quy tập lòng người, cũng có quy củ của mình, phải nói được làm được, không thể nói ra xong liền lật ngược, nếu không ai còn nguyện ý chịu lãnh đạo này sai khiến? Hiện giờ Cảnh Đạo Sơn ngang nhiên thề như thế, không thể không nói, vẫn là có mức độ đáng tin nhất định, nhưng nếu trước đó ông ta không mang nhiều người đến như vậy, mà là một mình đến dò xét, không phải là không cần phát thề hay sao?

Khác thường tức có trá, những lời này tuy rằng còn chưa dứt, nhưng Cảnh Đạo Sơn trước mắt này nhất định có vấn đề.

Có điều mặc kệ Cảnh Đạo Sơn có vấn đề hay không, lời thề này của ông ta thật đúng là tranh thủ được tín nhiệm của huynh đệ họ Phạm, ít nhất là Phạm Thông, tỏ vẻ đồng ý chăm chú lắng nghe.

“Phạm huynh đệ ẩn cư ở đây đã ba năm, như vậy đối với chuyện bên ngoài biết rất ít phải không?” Cảnh Đạo Sơn thở dài một tiếng, bắt đầu bài diễn thuyết dài của mình, giọng nói khi thì oán giận dâng trào, khi thì nức nở sâu thương, khi thì vô cùng đau đớn, lời nói ra rõ thực là cảm xúc tràn trề đầy đủ cung bậc.

Bài diễn thuyết của ông ta tuy rằng hoa lệ, đau thương tố cáo quan lại đương thời hủ bại, dân chúng chịu bao nhiêu tầng bóc lột, tai vạ không còn có thể không chế, dân chúng đều bị tham quan róc tận xương tủy, cơ hồ mỗi câu mỗi tiếng đều là vì nước vì dân, nhưng nghe vào tai Tiểu Ngự lại có cảm giác đây bất quá chỉ là một bài diễn thuyết hoa mỹ kích động mà thôi, thật sự không chút cảm giác được cái gọi là lo cho dân cho nước phát ra từ đáy lòng mà ông ta to tiếng.

Sau đó, Cảnh Đạo Sơn lại vừa tán dương vừa tỏ ra hiểu huynh đệ họ Phạm mười năm như một ngày, nơi nơi đều hiệp nghĩa giúp người làm niềm vui, đồng thời lại khéo léo chỉ ra rằng bọn họ tuy rằng đều là làm chuyện tốt, nhưng đối với dân chúng mà nói, lại chỉ là những việc nhỏ không quan trọng, nếu thật muốn giúp thiên hạ dân chúng đều an vui, nên bắt tay từ việc lớn, hoàn toàn loại bỏ tệ đoan đương thời, giúp chính trị được trong sạch, giúp dân chúng được công bình, giúp thiên hạ đều công chính...

Hiểu, ông ta không phải là muốn tạo phản đây sao?

Tiểu Ngự mấy lần thật sự điên tiết muốn vọt ra cắt đứt tràng thao thao bất tuyệt kia, nhưng vẫn nhịn xuống.

Đối với dân chúng bình thường mà nói, nàng có thể dùng thân phận làm chủ nhà mà ra mặt, nhưng trước mắt lại là những kẻ giang hồ, nàng có khôn khéo hơn nữa cũng chỉ là một đứa trẻ, mà Phạm Thông tuy rằng tính tình không cứng rắn, nhưng cũng có hiểu biết và kiên trì của mình, khi gặp chuyện quan trọng, sẽ không bị người khác nói mấy câu liền thay đổi, huống chi bên cạnh còn có Phạm Đại nữa.

Quả nhiên, đợi cho câu tẩy não cuối cùng của Cảnh Đạo Sơn kết thúc, Phạm Đại liền cự tuyệt đầu tiên, Phạm Thông ngữ khí tuy khách khí rất nhiều lần so với Phạm Đại, có điều ý tứ cũng rất rõ ràng, có thể tổng kết thành một câu: Hắn rất cảm tạ Cảnh Đạo Sơn tán thưởng, nhưng đồng thời cũng khiêm tốn tỏ vẻ chính mình trong lòng không chí lớn, chỉ cần có thể tiếp tục tận một phần sức lực nhỏ bé của mình giúp dân chúng giống như bây giờ đã thỏa mãn rồi.

“Người...” Hai huynh đệ lập tức cự tuyệt lại một lần nữa khiến cho bốn hắc y nhân kia tức giận không hện mà cùng tiến thêm một bước lên trước, ý đồ bức bách vô cùng rõ ràng.

“Cảnh mỗ vừa rồi mới thề, các vị chẳng lẽ không nghe thấy sao?” Ngay khi Tiểu Ngự nghĩ đến Cảnh Đạo Sơn cuối cùng cũng đến lúc trở mặt, thì bất ngờ, Cảnh Đạo Sơn thề nhưng lại không thẹn quá hóa giận, ngược lại kịp thời giơ tay ngăn cản bốn người kia.

Bốn người cùng che mặt, nhìn không rõ sắc mặt bên trong, nhưng xem bốn đôi mắt lộ ra trên mảnh khăn đen mà nói thì, hiển nhiên vô cùng bất mãn với ngăn cản của Cảnh Đạo Sơn.

Cảnh Đạo Sơn lại làm như không thấy gì, cung tay làm lễ hướng Phạm Thông, thở dài một tiếng, cười khổ: “Aiz, Phạm đại hiệp từ chối thật sự khiến Cảnh mỗ thương tâm, có điều bọn Cảnh mỗ từ đầu đã thất lễ trước, Phạm đại hiệp trong lòng không vui cũng là lẽ thường, như vậy đi, việc này liên quan đến thương sinh thiên hạ, mong Phạm đại hiệp suy nghĩ kỹ thêm, trời sáng Cảnh mỗ lại đến hỏi, cáo từ!”

Nói xong, cười khổ một chút, vung tay, xoay người ra cổng, giọng nói vụn vặt thất vọng: “Chúng ta đi thôi!”

Bốn hắc y nhân cùng liếc nhìn nhau, đều xoay người đi theo sau ông ta, mở cửa cổng nói nhau mà ra, chỉ trong chớp lát, những bóng đuốc xung quanh cũng dần đi xa. Lần này, đến lượt nhà họ Phạm nhìn nhau, những người này đêm khuya đem người đến hùng hổ như vậy, trừ lúc Phạm Đại xông vào vòng vây động chạm chút đao kiếm, lại có thể nói là không động chút khí giới, dễ dàng bỏ đi như thế, thật kỳ quái, không thể không khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ quái!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 63: Tiên “lẽ” hậu binh

Một hồi mắt thấy nguy hiểm đang hết sức căng thẳng bỗng nháy mắt đã tiêu tan không còn dấu tích, hơn nữa thậm chí còn không hỏi thêm một câu về sự có mặt của Không Sắc, cứ như vậy đột ngột rút lui, khiến mọi người đều ngỡ ngàng một hồi mới phản ứng lại.

“Hôm nay thật sự là kỳ lạ! Những người này tại sao lại đột nhiên xuất hiện? Đại ca, buổi chiều hôm nay chúng ta đã một mực lưu ý như vậy, không thấy trong thôn có gì bất thường mà? Nếu là ban đêm mới đến, chỉ bằng thân thủ những người đó, chúng ta cũng không thể nào không phát giác ra được chút gì.” Dưới ánh đèn dầu tù mù, Phạm Đại vò đầu, cảm giác đầy bụng buồn bực lại thêm nghi hoặc, nhưng cứ nghĩ mãi cũng không thể nào hiểu được.

Tiểu Ngư ôm Đông Đông ngồi bên trái hần, đôi mày thanh tú cũng chau lại, La Đan và Không Sắc vất vả lắm mới lại được hồn ngồi bên phải, một người trầm tư, một người vẫn còn chìm trong nỗi khiếp sợ còn chưa tan hết, Phạm Thông thì ngồi đối diện Tiểu Ngư nhìn chăm chăm vào ngọn đèn đặt giữa bàn, cố sức suy nghĩ.

“Ta cũng cảm thấy kỳ quái, theo lý bọn họ quả thật không thể nào đột nhiên lại xuất hiện được trong thôn. Nhưng khi ấy ta còn trên nóc nhà nhìn thấy rõ ràng, đột nhiên giữa bốn bề đều có đuốc phát sáng, đông tây nam bắc đều có.” Phạm Thông gãi đầu phụ họa lời đệ đệ.

Đối với võ học mà nói, hai huynh đệ quả thật có tiền vốn đáng giá tự tin, huống chi từ lúc biết Phạm Đại võ ý nhìn thấy cứ điểm lục lâm, bọn họ đã bắt đầu canh chừng tình hình trong thôn, buổi tối lại càng cảnh giác gấp bội để tránh bị đánh lén. Nhưng cũng chính vì như vậy, những người này đột nhiên xuất hiện mới càng có vẻ không thể tin được.

Hai cao thủ bọn họ cũng không biết những kẻ kia đến như thế nào, Tiểu Ngư mới học nghiêm chỉnh trong ba năm lại càng không biết.

Nhất thời, không ai mở miệng, chỉ vì ai cũng không thể nghĩ ra được đáp án.

“Nhị thúc, thúc kể lại rõ ràng xem, từ lúc Không Sắc sư phụ đến đây về sau, thúc làm thế nào phát hiện ra bọn họ?” Một lúc sau, Tiểu Ngư mới nhớ hần là nên phân tích từng chi tiết.

“Được rồi.” Phạm Đại nói, “Đầu tiên ta dạo quanh nhà một vòng, sau đó lên ngọn cây quan sát xung quanh một chút, cũng không phát hiện ra ai hết, đang chuẩn bị vào trong thôn nhìn một chút, đột nhiên phát hiện phía sau ruộng hình như có động tĩnh, ta chạy đến đó, phát hiện một bóng người đứng dậy bỏ chạy. Ta còn nghĩ có lẽ đây chính là người theo dõi Không Sắc sư phụ, liền đuổi theo, không ngờ tên kia khinh công không tồi, chạy đến tận đầu núi mới đuổi kịp hần. Nhưng chưa kịp túm được hần, trong rừng đột nhiên xuất hiện thêm mấy người vây ta lại, ta cảm thấy bất thường, đang muốn quay về cảnh báo mọi người, những kẻ đó đột nhiên tung ra một đám bụi mù gì đó, ta sợ là thuốc mê hay thuốc độc liền ngưng hô hấp lại, kết quả con mẹ nó, tên nhãi ranh kia không ngờ vừa quán lấy ta, lại vừa tiếp tục tung bột trong túi ra, càng đáng giận hơn là, vung nửa ngày ra mới phát hiện bọn chúng dùng chỉ là tro rơm, khiến ta tức đến điên lên tấn cho bọn chúng một trận nên thân rồi mới quay trở về.”

Mọi người lúc này mới để ý đến trên quần áo hần quả thật dính không ít tro, nhất thời đều cảm thấy dở khóc dở cười, đối phương hiển nhiên là muốn cố ý kéo dài thời gian của hần, hơn nữa khi không thể bịt kín miệng Phạm Đại, đã dùng tro làm độc phần quả thực là một cách rất thông minh.

“Đúng rồi... còn dân trong thôn...” Phạm Thông đột nhiên biến sắc bật dậy, “Lão Nhị, đệ canh giữ trong nhà, ta đi coi bọn họ một chút xem thế nào.”

Nói xong vội vã đi ra cửa.

Tiểu Ngư cũng nhảy dựng trong lòng. Cảnh Đạo Sơn kia nói rằng không làm gì các thôn dân cả, nhưng thực tế thì ai biết thế nào, quả thật vẫn là đi nhìn tận mắt xem sao. Nhớ đến Cảnh Đạo Sơn kia, Tiểu Ngư lại cảm thấy đây đầu đuôi là cháo đặc, chịu không thể lý giải được ông ta rốt cuộc muốn làm cái gì!

Phạm Thông đi không quá lâu liền trở lại, nói ngoài nhà mình, toàn bộ thôn đều không phải trúng mê hương thì bị điểm huyết ngủ, có điều không nguy hiểm đến tính mạng, hần là ngủ một giấc sẽ tỉnh lại.

Khả năng Cảnh Đạo Sơn hại đến dân trong thôn như vậy cũng bị bài trừ, nhưng ý đồ của ông ta vẫn đoán không ra được, trái lại càng cảm thấy thần bí.

“Thôi, trước không cần suy nghĩ, một lúc nữa mới trời sáng, Tiểu Ngư, các con ngủ trước một lúc, có cha và Nhị thúc giữ, sẽ không sao.” Trầm ngâm một hồi, Phạm Thông đứng dậy nói, “Về phần Không Sắc sư phụ, người ở tạm cùng Đông Đông, chịu khó chút vậy!”

“Đa tạ Phạm đại hiệp, tiểu tăng không buồn ngủ, ngồi là được rồi.” Không Sắc vội đứng dậy hành lễ.

“Nếu tiểu sư phụ không muốn ngủ, chúng ta đây hãy ra sân tâm sự vậy.” Tiểu Ngư không nóng không lạnh nói, chuyện đêm nay rất kỳ dị, bọn họ dù không đoán ra được ý đồ của đối phương, nhưng cũng không thể loại trừ bất luận khả năng gì, tỷ như hòa thượng xinh đẹp Không Sắc này, đến thật sự là trùng hợp. Nếu hần thật sự có ý đồ gì khác, nhất định sẽ lộ ra chút sơ hở gì đó.

Nhưng rồi, Tiểu Ngư vẫn là thất vọng.

Thời gian tiếp sau đó, dưới sự cường bức ngấm ngấm của Tiểu Ngư, Không Sắc ngoài thân thể của mình, cơ hồ đem cả tổ tông mười tám đời đều khai sạch sành sanh ra hết, vẫn không có chút nào khả nghi. Hết cách, Tiểu Ngư chỉ có thể tạm thời buông tha, lúc này, sắc trời cũng dần dần lộ ra một chút màu xanh rất nhạt.

“Gọi Đông Đông và Đan Nhi dậy đi!” Tiếng Phạm Thông gọi từ gian nhà kho chứa củi, khi Tiểu Ngư tra hỏi, hần vẫn một mình ở trong nhà củi, không ngừng vang ra tiếng càn cạch, cũng không biết đang làm những gì.

Tiểu Ngư đi vào nhà, La Đan đã ngồi dậy đang nhẹ giọng gọi Đông Đông, có lẽ cũng không ngủ được. Tiểu Ngư đưa nước cho hai đứa tỉnh lại hần, lúc này, bọn họ đơn giản vẫn thấp đèn chờ đợi.

“Đến kìa, vẫn là bọn người ban này.” Không dư thêm một khoảnh khắc, trên nóc nhà Phạm Đại nói.

“Nhị đệ, xuống dưới đi!” Phạm Thông trầm ổn bước ra ngoài mở cánh cửa cổng, sau đó lùi về phía sau mấy bước đứng trong sân.

“Ta vẫn không tin chỉ bằng bọn chúng lại có thể tránh thoát khỏi tai mắt của chúng ta.” Phạm Đại nhảy xuống đi vào phòng, lăm bằm, trên mặt lại xuất hiện một chút hưng phấn.

“Nhị thúc, đừng quên trách nhiệm của thúc là bảo vệ chúng ta, không phải là đánh nhau!” Nhìn thần sắc hẩn, Tiểu Ngư không khỏi nhíu mày, theo bản năng cảm lấy cung tên.

“Yên tâm, Nhị thúc tuyệt đối không để cho đám ranh này ức hiếp mọi người.”

“Sao rồi?” Cảnh Đạo Sơn vô cùng đứng giờ xuất hiện, lúc này cũng không đi vào mà đứng ngoài cửa mỉm cười nói.

“Cảm tạ tiền bối đã xem trọng, có điều tại hạ cả đời này chỉ muốn yên ổn nuôi con cái lớn lên, làm một dân chúng bình thường mà thôi.” Phạm Thông thần nhiên nói.

“Phạm huynh đệ chẳng lẽ không muốn suy nghĩ thêm chút nào sao?”

“Mười mấy năm trước chúng ta đã không gia nhập, hiện giờ lại càng không thể.” Phạm Đại ở trong nhà cao giọng tiếp thêm một câu. Cảnh Đạo Sơn này dường như không nghe thấy Phạm Đại nói gì, chỉ nhìn Phạm Thông, “Phạm huynh đệ người hẩn là biết, mười mấy năm trước, trận đấu ở Vĩnh Châu đó, còn có nhiều các huynh đệ ở đây nữa..”

Ông ta nói một nửa liền ngừng lại, trong giọng còn đầy uy hiếp.

Nếu ông ta không nói lời đó, về mặt Phạm Thông còn có chút khách khí, một câu uy hiếp này, Phạm Thông mặt nhất thời trầm xuống: “Tại hạ xưa nay kính trọng phẩm đức Cảnh tiền bối, không ngờ Cảnh tiền bối lại nói ra lời như vậy, thật sự khiến văn bối thất vọng.”

“Aiz, đã như vậy, Cảnh mỗ cũng không còn cách nào.” Cảnh Đạo Sơn thở dài một tiếng, lời nói của ông ta vừa dứt, hai bên sân liền loạt soạt xuất hiện mười mấy cái đầu chính tề thành hàng, cùng với mười mấy bộ cung tên, đầu mũi tên có lửa.

“Quả nhiên là một kẻ nguy quân tử vô si đệ tiện, lại có thể dùng chiêu số hạ lưu như vậy, có bản lĩnh thì vào so chiêu với ông nội mi đây, không cần ở ngoài tường làm rùa đen rút cổ.” Cơ hồ cùng lúc, cửa sổ không có tường bao quanh cũng xuất hiện những mũi tên đầu bốc cháy, Phạm Đại nhất thời giật dử đến nhảy dựng, ở cửa Cảnh Đạo Sơn cũng đã quay đầu lại bước đi, cứ như là chuyện không liên quan gì đến mình.

“Bắn!” Một tiếng hô trầm làm mệnh lệnh vừa hô lên, mấy chục mũi tên lửa lập tức xé gió lao vút tới.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 64: Phá vây

Nhanh sang phòng bếp, tìm vải ướt bịt kín miệng mũi lại.” Phạm Đại chắn trước mọi người quát, tiện tay gạt mấy mũi tên bắn vào từ cửa sổ. Những mũi tên cháy rừng rực này tuy rằng rơi trên mặt đất không gây ra hỏa hoạn, nhưng không có cách nào ngăn được những mũi tên lửa khác đang bắn chỉ chít lên tường, nóc nhà và những phòng bên.

Ngôi nhà này vốn dĩ phần lớn đều kết cấu từ gỗ, lại đã khá cũ kỹ, những mũi tên tẩm dầu trẩu* cháy rực vừa găm vào, thế lửa lập tức lan tràn, cháy rừng rực đỏ cả phòng.

Tiểu Ngư cảm thấy tim mình đập mạnh liên hồi, thân thể cũng tự ý thức được kéo tay Phạm Bạch Thái, thuận tay rút ra hai cái áo cũi mình chạy vào phòng bếp, La Đan cũng gấp gấp kéo Không Sắc chạy sát theo phía sau.

Cổ sức xé rách áo, nhanh chóng nhúng vào vại nước cho ướt, Tiểu Ngư trước tiên dùng bàn tay run rẩy mà vững vàng của mình giúp Phạm Bạch Thái đang sợ hãi nhưng không rên một tiếng bịt kín miệng mũi lại, rồi mới bịt lại cho mình, bên cạnh La Đan cũng nhanh chóng bảo vệ tốt cho mình và cả Không Sắc lúc này đã sợ đến mức răng va vào nhau lập cập.

“Đại ca, sao bây giờ? Chúng ta tìm một hướng xông ra ngoài hay để ta bắt tên khốn kia lại đây trước?”

Tình hình thế này, phòng thủ trước sau đều không còn sử dụng được, hai anh em nhà họ Phạm trước tạm canh giữ bên cạnh ba đứa trẻ.

“Bọn chúng người đông thế mạnh, chúng ta không thể cứng đối cứng, thế này đi, Tiểu Ngư mang theo Đông Đông, Đan Nhi mang theo tiểu sư phụ Không Sắc, đệ đi phía trước mở đường, ta chặn phía sau, trước hết nghĩ cách thoát ra rồi nói sau.” Trong lúc khẩn cấp, Phạm Thông không còn sự cồ

hủ và nhũn nhặn thường ngày đầu nữa, đưa cho Phạm Đại một cái túi da: “Mũi tên bằng gỗ này uy lực không lớn, đến gần hãy bắn.” (có lẽ trong túi da đó đựng mũi tên)

“Không, để để chặn sau.”

“Lúc nào rồi còn tranh với ta!” Phạm Thông quát to, đồng thời dùng một tay nắm lấy cánh cửa, ném cho Phạm Đại, lại nhìn về phía Không Sắc bị dọa đã gần như không còn phản ứng, nghiêm nghị nói: “Không Sắc sư phụ, chuyện đêm nay ngươi đều thấy được. Nếu ngươi muốn còn sống, đột lát nữa nhất định phải dùng hết sức mà chạy trốn.”

Không Sắc thở hổn hển, làm sao còn nói nổi nữa câu, chỉ còn cách dốc sức găt đầu.

“Đông Đông, để cầm cái này che mình lại.” Tiểu Ngư tuy rằng rất nghi ngờ hứa hẹn của Không Sắc, nhưng hiện giờ cũng không thể bận tâm thêm, lập tức cầm cái nỏ đưa cho Phạm Bạch Thái, còn mình thì chọn con dao chặt củi, La Đan cũng nhanh trí cầm lấy một cái ang nước.

“Về phía tây, đi!”

Theo tiếng quát khê của Phạm Thông, Phạm Đại khua cánh cửa nhảy lên tường trước tiên rồi nhảy xuống, đồng thời ngăn cản tên lửa từ phía trước đang không ngừng phóng tới. Tiểu Ngư gọi Bối Bối, ôm lấy thắt lưng Phạm Bạch Thái, đột ngột đề khí nhảy tới. La Đan khinh công còn kém hơn Tiểu Ngư một chút, mang theo Không Sắc người yếu xiu vẫn phải cố sức một chút, may có Phạm Thông ở phía sau trợ giúp một tay, cũng nhảy xuống dưới tường. Bốn phía quanh nhà củi bốc cháy dữ dội, ánh lửa đỏ rực khắp tiểu viện. Hành động của họ tất nhiên đã rơi vào mắt Cảnh Đạo Sơn, chỉ nghe một tiếng hô, hắc y nhân bốn phía lập tức lao nhanh đến.

“Chạy! Bất kể chuyện gì cũng không được dừng lại!” Sau lưng đeo cương đao Phạm Đại cướp được lúc trước, Phạm Thông lại quát, đồng thời cầm cung trong tay, lui sang một bên rất nhanh rút tên lắp cung bắn ra, lại rút tên lại bắn ra.. Hầu như mỗi mũi tên bắn ra lại đổi được một tiếng hét thảm, tên lửa phía sau đều bị đẩy lui kịp thời.

Tiểu Ngư không cách nào suy xét tình hình đang xảy ra, chính mình nên phản kích thế nào, cũng không nghĩ đến mình vốn chỉ là một cô gái bình thường, sao lại đến được nơi giang hồ đẫm máu như thế, lại càng không lo lắng xem chính mình liệu có thể bị tên bắn trúng hay không. .. Giây phút này, trong đầu nàng vừa lộn xộn kỳ lạ lại vừa thanh tỉnh đến khác thường, tay trái nhất nhất nắm chắc tay Phạm Bạch Thái, găt gao theo sát sau Phạm Đại, thẳng hướng về một đầu vòng vây phía trước, đồng thời tai và mắt dường như càng thêm linh mẫn, nửa giây cũng không dám xem nhẹ những tiếng tên lửa rít lên và lao tới từ phía vòng vây.

Vòng vây rất nhỏ, cách sân chỉ có mấy chục thước, bọn họ dùng tấm ván cửa làm tấm mộc xông đến, gần như sẽ lập tức đánh giáp lá cà với ba hắc y nhân đầu tiên.

Ngay khi cách đối phương còn có hơn hai thước, Phạm Đại hét to một tiếng, ném mạnh ván cửa, lập tức liền đụng trúng hai hắc y nhân gần nhất, không đợi bọn chúng giương cung vung đao, trên tay cũng không biết dùng cái gì ném ra ngoài tiếp, nhất thời lại có ba hắc y nhân nữa ôm một chỗ trên thân mình rú lên thảm thiết.

Phạm Đại hay tay không ngừng lại, tiếp đó cho tay vào túi, ám khí bắn ra, lập tức miễn cưỡng chọc ra được một lỗ hồng, đồng thời mũi chân vung lên, đá trúng cổ tay một gã hắc y nhân, mạnh đến mức cương đao của người nọ nhất thời không khống chế được văng lên không. Phạm Đại với tốc độ gần như không thể nhìn thấy đã tiếp được, cắm ngược ra sau lưng, đồng thời hai tay duỗi ra cùng lúc nắm lấy tay Tiểu Ngư và La Đan, vận lực đẩy hai người về phía trước.

“Muốn chạy? Không đơn giản như thế đâu!”

Bốn thân hình cao thấp nương theo lực đẩy của Phạm Đại chạy được hơn mười thước, thanh âm Cảnh Đạo Sơn đã như bóng theo hình vang lên phía trước, dưới ánh sáng trắng hòa lẫn ánh lửa đỏ quỷ dị, chỉ thấy một thân ảnh như quỷ dạ xoa vọt tới trước Tiểu Ngư đang chạy dẫn đầu vượn tay quý.

Tiểu Ngư chỉ cảm thấy máu toàn thân đang chảy gấp gấp trong chốc lát đột ngột dừng lại, nàng căn bản không kịp nghĩ gì, đao rựa trong tay đã lập tức chém ra.

“Ồ!” Tay Cảnh Đạo Sơn lập tức lui lại, không đợi hắn phát ra âm thanh thứ hai, mấy tiếng xé gió rất nhỏ đã lao vọt tới. Cảnh Đạo Sơn kia cũng thật sự bản lĩnh, có thể đang lúc thu sức để tấn công lần thứ hai mà vẫn có thể ép thân mình nghiêng đi một chút. Mà chỉ một cái nghiêng mình đó, Tiểu Ngư đã ổn định lại bước chân, kéo dài khoảng cách ra khỏi ông ta.

“Lại có thể xuống tay với một đứa trẻ, tiền bối ngài chẳng lẽ không thấy có lỗi với hiệp danh một đời hay sao?” Phạm Thông đến cứu kịp thời giận dữ nói, rốt cuộc cũng ném cung mà rút đao, như mãnh hổ phát uy, trong nháy mắt đã bức Cảnh Đạo Sơn tách ra khỏi bốn người Tiểu Ngư một khoảng cách an toàn.

“Tiền bối cái rắm, có thể ti tiện đến ức hiếp cả trẻ con, hắc căn bản không bằng cả một con súc sinh!” Phạm Đại vì mới phát xong lực mà bị chậm mất nửa nhịp lại vung ám khí ra, đám hắc y nhân bị ám khí của hắn dọa sợ, nhất thời đều có phần do dự không dám tiến lên, Phạm Đại vội thừa dịp này giữ chặt tay Tiểu Ngư và La Đan, hô: “Đại ca, ta đưa bọn trẻ đi trước.”

“Được! Đi mau!” Phạm Thông cũng hô lớn, vệt sáng sắc lạnh trong tay như tia chớp đánh về phía Cảnh Đạo Sơn.

Tiểu Ngư chỉ kịp thoáng thấy Phạm Thông chặn đứng Cảnh Đạo Sơn lại, còn chưa kịp lo lắng cho Phạm Thông, giây tiếp theo đã bị Phạm Đại lôi đi, không kịp suy nghĩ gì chạy về phía núi rừng đen thẫm, thậm chí cũng không còn thời gian để quay đầu lần nữa nhìn lại Phạm Thông đang một mình hăng

hái chiến đấu.

Nghĩ đến Phạm Thông sẽ rất nhanh bị đám hắc y nhân vây kín, một cảm xúc bi tráng đột nhiên dậy lên trong con xúc động phức tạp khó có thể nói thành lời, khiến Tiểu Ngư cắn chặt môi. Nhưng nàng biết, trong thời khắc máu chốt này, bất luận do dự gì đó, lo lắng gì đó, la lên gì đó... đều là vô ích, hơn nữa cũng là thêm trói buộc, muốn giúp người cha ruột thịt này của mình và Đông Đông, cách duy nhất chính là tiếp tục chạy trốn, chạy càng xa càng an toàn càng tốt.

May mắn chính là, Phạm Bạch Thái nàng nắm chặt trong tay tuy rằng không học võ, nhưng cũng học được sơ sơ một chút khinh công, hiện giờ bị đột biến đêm nay kích phát tiềm năng, dưới bàn tay của nàng dùng toàn lực kéo đi, trong nhất thời không bị tụt lại chút nào.

Nhưng Phạm Bạch Thái tuy rằng có thể tự mình chạy cũng không chứng tỏ Không Sắc, vốn dĩ muốn đến cầu cứu ngược lại khiến chính mình lâm vào nguy hiểm chết người trước thời hạn, cũng có thể chạy được.

Đối với Không Sắc mà nói, ban ngày bị vạch trần thân phận, sau đó hoảng sợ và lẫn trốn đã rút đi của hắn không ít sức lực, sau đó nửa đêm lần mò đến nhà Tiểu Ngư lại mất đi một phần sức nữa, càng đừng nói đến sau đó bị chấn động sợ hãi vì bị cuốn vào trận ân oán này, hiện giờ cánh tay mặc dù được La Đan giữ chặt nhưng hai chân di chuyển lại hầu như hoàn toàn dựa vào bản năng muốn sống mà cầm cự, làm sao còn có thể giống được Phạm Bạch Thái hiểu chuyện phát huy tốc độ khác thường? Gần như đã chạy ra khỏi vòng vây nhưng còn chưa đến chỗ an toàn, đột nhiên hấn loạn choạng, không chỉ chính mình té xuống còn hại La Đan cũng gần như bị hấn kéo ngã.

“Thật sự là phiền phức, Đông Đông, vút cái nôi đi, Đan Nhi, con và Tiểu Ngư cùng dắt Đông Đông!” Phạm Đại mắng một tiếng, một mạch lôi Không Sắc dậy ném lên lưng mình, lại trùng mắt hướng Tiểu Ngư đang vì chuyện này mà dừng lại nhìn quanh: “Ngần ra đó làm gì, còn không chạy mau!”

Tiểu Ngư cắn răng một cái, đợi La Đan nắm được tay Phạm Bạch Thái, chân lại không ngừng chạy tiếp, chớp mũi đã cay xè.

Cha à, cha nhất định phải bình an tìm được chúng con.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 65: Phạm Thông xảy ra chuyện

“Tỷ tỷ, khi nào thì cha mới có thể tìm đến chúng ta?..”

Trái ngược với rừng núi bên ngoài đã hừng sáng, cách xa nhà cũ hơn mười dặm, trong một sơn động nào đó được che đậy rất kín vẫn tối tăm nhìn không rõ mặt, thêm vào đó là tiếng nước rớt từng giọt từng giọt xuống hồ đá trũng truyền ra từ sâu trong hang càng khiến bầu không khí trong động tràn ngập cảm giác hoảng sợ bất an cùng trống rỗng.

“Sắp rồi, sắp rồi, đợi một lát nữa thôi, cha nhất định sẽ đến.” Tiểu Ngư ôm chặt Phạm Bạch Thái đang run giọng, dịu dàng mà kiên định an ủi.

“Sur tỷ, hay để ta ra ngoài xem thử?” La Đan cũng bắt đầu thiếu kiên nhẫn đứng dậy, giọng nói coi như vẫn ổn định.

“Không. Bây giờ đã sáng, đi ra ngoài sẽ rất dễ bị phát hiện, hơn nữa bên ngoài có Nhị thúc là đủ rồi, về phần chúng ta cần làm là giữ sức, chờ đến lúc cha an toàn trở về còn có thể lên đường nhanh chóng được.” Tiểu Ngư vẫn như cũ khẳng định chắc chắn, chối tất cả những ngờ vực bị quan vô căn cứ mà tận lực điều khiển tâm trí của mình suy xét về chuyện xảy ra đêm qua.

Sự tình rất không hợp lý.

Đầu tiên, những người này tại sao lại mai phục trong thôn từ trước? Có phải là cho dù ban ngày Phạm Đại không phát hiện ra sào huyệt của chúng thì chúng cũng đã tính sẽ đối phó với nhà mình?

Nếu là đã sớm phát hiện nhà mình ẩn cư ở đây, như vậy lấy thủ đoạn đề tiện của bọn chúng, sẽ không thể nào lại không chọn cách tốt hơn uy hiếp, ví dụ như thừa dịp Đông Đông và La Đan đi học, chia nhỏ ra bắt từng bộ phận một, hay bắt người thường một mình ở nhà là mình trước, sau đó lợi dụng ba người để bức bách hai huynh đệ. Nhưng trên thực tế bọn chúng không làm vậy, vậy nên, rất có thể đến hôm nay bọn chúng mới biết nhà mình ở đây, cho nên mới nhân lúc nhà mình không có nhà mới ẩn núp vào trong thôn, phát hiện của Phạm Đại buổi trưa có lẽ chẳng qua chỉ đơn giản là trùng hợp mà thôi.

Thứ hai, bọn chúng nếu đã sớm mai phục trong thôn như vậy, tại sao lúc đó không dứt khoát lập tức phát động công kích, lại muốn đợi đến trời sáng mới động thủ? Ngay cả dù mọi người trong thôn bị hôn mê chưa tỉnh lại, nhà bị đốt cháy thì thôn bên cạnh chắc chắn cũng sẽ có người phát hiện, bọn chúng chẳng lẽ không sợ người ta chú ý đến sao? Từ thời điểm Không Sắc tìm đến nhờ cậy đến lúc sau bọn chúng xuất hiện, rồi đi rồi quay lại, trong khoảng thời gian này, rốt cuộc là chuyện gì khiến bọn chúng phải bỏ qua thời cơ tốt nhất để giết người phóng hỏa như vậy?

Những kẻ này đã ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, lại bí mật nấu kín trong hang núi, chính là để có một ngày bất ngờ phát động phản loạn, bình thường chắc

chấn là giữ bí mật còn không kịp, hơn nữa cho dù khỏi sự cũng tuyệt đối sẽ chọn một nơi đủ oanh oanh liệt liệt như châu phủ nha môn gì đó, chứ sao lại đến nhà mình để làm gì? Cho dù muốn kéo cha và Nhị thúc nhập bọn, cũng không nhất định phải gấp gấp như vậy chứ?

Nhất định là còn có âm mưu lớn gì đó mà mình không biết!

Ý niệm này trong đầu đột nhiên nảy ra, Tiểu Ngư cơ hồ trong chớp mắt nhìn về phía Không Sắc ngồi đối diện, cách bọn họ chừng hai ba thước.

Không Sắc vốn đang chấp tay, môi động đậy nhưng không phát ra âm thanh nào, không biết là đang niệm kinh hay cầu nguyện, đột nhiên cảm giác hình như có người đang trừng mình, mở mắt ra liền thấy ngay ánh mắt lạnh như băng của Tiểu Ngư, không khỏi hoảng sợ, thân thể theo bản năng ngã ra sau: “Thí...thí...thí chủ... Sao người lại nhìn...nhìn... tiểu tăng như vậy?”

“Ta nghi ngờ người là gian tế!” Tiểu Ngư lạnh lùng nói.

“Tỷ tỷ?” Phạm Bạch Thái kinh ngạc lập tức mở to hai mắt, La Đan cũng lập tức cứng người lại, chớp lấy con dao rựa.

“Không không không... Tiểu tăng sao lại là gian tế được? Tiểu tăng thật sự không biết...” Không Sắc cả kinh.

“Nếu không phải bởi vì người níu chân, cả nhà chúng ta đã sớm trốn thoát, người không phải gian tế thì là gì?” Tiểu Ngư hung dữ nói, cũng không chú ý đến mấy tiếng “níu chân” nàng vừa nói ra, La Đan bên cạnh đột nhiên thay đổi sắc mặt.

“Tiểu tăng... tiểu tăng... tiểu tăng thật sự không biết... không ngờ được... tiểu tăng bị oan uổng!” Không Sắc cuống quýt xua tay, lắc mạnh đầu, ngôn ngữ biện giải đã biến thành lộn xộn, đôi mắt đẹp vốn trong suốt hiện giờ đều đã có tia máu, nào còn được nửa phần thần thái sáng ngời như trước?

“Sur tỷ, hán thật sự là gian tế sao? Nếu vậy, để ta một đao kết liễu hán.” La Đan đứng dậy, nhìn chằm chằm Không Sắc, trong mắt có hồ thẹn lại có phần nộ, đúng là vô cùng phức tạp.

Tuy rằng hán biết rõ những lời vừa rồi của Tiểu Ngư không có ý trách cứ hán, nhưng Tiểu Ngư thân là một cô gái còn chưa lớn, còn nhỏ hơn hán hai tuổi, có thể mang theo Đồng Đồng cố sức chạy trốn phía trước, mà hán, đã đường đường là một nam tử hán lại mang không nổi một hòa thượng gầy yếu, còn phải phiền sư phụ giúp đỡ. Nếu nói là vướng chân, sao có thể không tính đến hán? Nghĩ đến mình chẳng những cô phụ phó thác của sư phụ, lại còn để lộ ra điều không tốt trước mặt tiểu sư tỷ mà mình thích, lại liên lụy đến kế hoạch chạy trốn của mọi người, những suy nghĩ phức tạp trăm bề trong lòng La Đan nhất thời đều chuyển thành sát khí đằng đằng.

“Đừng... đừng giết ta.. Ta thật sự... không phải gian tế đâu!” Không Sắc sợ hãi vùng vẫy muốn bò dậy chạy trốn, nhưng mới đứng lên hai chân lại bủn rủn mà ngã xuống, theo bản năng giơ một tay lên chắn trước đầu, trong giọng đã pha lẫn chút nức nở: “Tiểu tăng luôn an phận thủ thường, những người đó tiểu tăng không biết ai cả, tiểu tăng sao có thể là gian tế chứ?”

“Người đã nói mình không phải gian tế, vậy thì đem chuyện tình từ đầu đến cuối nói lại lần nữa, còn cả quá trình người làm sao bị Hạ Tùng kia coi trọng nữa, tất cả đều nói rõ hết từ đầu đến cuối cho ta, nếu có nửa câu giấu diếm, cũng đừng trách chúng ta không khách khí!”

Tiểu Ngư trên mặt phủ một lớp sương lạnh, sau khi đi vào sơn động, nàng từng bảo Phạm Đại kiểm tra qua Không Sắc này, biết được hán quả thật không có võ công, nhưng hiện giờ cha còn chưa trở về, nàng vẫn không thể loại bỏ bất cứ khả năng nào có thể. Không Sắc tính tình trời sinh khiếp nhược, nếu nói dối, dưới hai ba lần nàng ép hỏi đi hỏi lại, trước sau nhất định sẽ có chỗ nào đó mâu thuẫn, nàng lại cố ý đe dọa như vậy, càng dễ lộ ra sơ hở.

“Vâng vâng... Tiểu tăng nhất định không dám giấu diếm” Không Sắc tay chân cuộn tròn lại, co thành một cụm, giống như làm vậy có thể bảo vệ được mình.

“Đàn Nhi.” Tiểu Ngư nói khẽ một tiếng, ý bảo La Đan trước tạm buông dao.

“Phạm thí chủ, tiểu tăng thật sự chưa từng lừa gạt người...”

La Đan lui lại một chút, Không Sắc hơi yên tâm, tìm lại được chút dũng khí, sau đó thành thành thật thật nói, so với lúc trước kể lại cho Phạm Thông còn tỉ mỉ hơn, nhưng cùng với hai lần trước thì quả thật trước sau đều không khác, thậm chí ngay cả khi Tiểu Ngư dò hỏi một ít chi tiết nhỏ cũng không có gì khác biệt.

Nói như vậy, sự xuất hiện của Không Sắc thật sự đúng là ngẫu nhiên? Nhưng tại sao nàng vẫn cảm thấy chuyện này thật sự không thể nào không dính dáng đến Không Sắc chứ?

“Tiểu Ngư, mau ra đây, cha cháu về rồi!” Tiểu Ngư đang nhủ mảy suy nghĩ, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng Phạm Đại.

Mọi người nhất thời thờ phào, nhất tề leo lên mặt đá ở cửa động. Tiểu Ngư người nhẹ nhất, cũng là người đầu tiên vạch dây leo bước ra, chỉ nhìn thấy phía trước mấy chục mét, Phạm Đại đang đỡ một người toàn thân đầy máu bước đến.

“Cha!” Tiểu Ngư trước đó vẫn cố nén mình giữ tinh táo, nhìn thấy Phạm Thông cả người đầy máu trong giây lát gần như không thể kìm mình được nữa, suýt chút nữa thì dẫm phải đám rêu xanh rì trên tảng đá mà trượt ngã.

“Sur tỷ cẩn thận.” La Đan ngay phía sau còn chưa kịp nhìn thấy gì đúng lúc đỡ lấy lưng nàng, trong lồng ngực tim hoảng sợ đập mạnh, nếu không phải Tiểu Ngư còn đang ở ngay phía trước, hán gần như lập tức đã xông lên rồi.

“Tỷ tỷ, cha sao rồi?” Phạm Bạch Thái còn đang ở sau lưng La Đan cuồng đến sắp khóc.

Tiểu Ngư cắn răng, lần đầu tiên không đáp lời Phạm Bạch Thái, hít một hơi, níu cành cây nhảy lên khỏi cửa hang, vọt đến bên Phạm Đại đỡ lấy Phạm Thông đang hôn mê.

“Huynh ấy vẫn bất tỉnh.” Phạm Đại đỡ Phạm Thông đi xuống cửa động, vừa sai Tiểu Ngư cùng La Đan kéo cành cây chắn cửa động miễn cho quệt phải Phạm Thông vừa cẩn thận đỡ hấn xuống dưới.

Tiểu Ngư cẩn thận nâng đầu Phạm Thông nghiêng sang một bên, cảm thấy trong lòng chưa bao giờ kích động như lúc này, bên cạnh Phạm Bạch Thái muốn giúp cũng không giúp được gì rốt cuộc nhịn không nổi nữa khóc òa lên.

“Chút thảo dược chúng ta mang theo không đủ, phải nhanh chóng đi hái thêm một ít về.” Phạm Đại cẩn thận đặt Phạm Thông xuống xong liền đứng lên, “Tiểu Ngư, cháu cũng nhận biết một ít thảo dược, cháu đi theo ta.”

“Đề ta đi đi.” Không Sắc bất ngờ vùng vẫy đứng dậy, trên mặt còn lưu lại dấu vết sợ hãi, nhưng trong giọng đã có một chút mạnh mẽ trấn định, “Ta biết có loại thảo dược cầm máu rất nhanh.”

“Được, vậy ngươi đi theo ta.” Tiểu Ngư còn chưa kịp nói gì, Phạm Đại đã kéo hấn nhảy lên khỏi cửa động.

“Đàn Nhi, đệ cũng đi, chú ý nhiều đến hấn một chút.” Tiểu Ngư mím môi một chút, lập tức bảo La Đan.

“Vâng.” La Đan dậm bước đi.

“Chờ chút.”

“...” La Đan quay đầu lại.

“Đệ phải cẩn thận.” Tiểu Ngư trong mắt có tia xin lỗi bất đắc dĩ, trong thời điểm này, nàng cũng không muốn người nào phải xông vào mạo hiểm, nhưng Phạm Đại quay lại vội vàng, nàng không có lúc nào rảnh để thảo luận nghi hoặc trong lòng với hấn, chỉ có thể để La Đan đi trước tạm thời chú ý.

La Đan mím môi, nặng nề gật đầu, linh hoạt leo ra khỏi cửa động.

“Tỷ tỷ.” Phạm Bạch Thái run rẩy nép sát vào Tiểu Ngư đang ngồi bên Phạm Thông. “Đồng Đồng sợ...”

“Đừng sợ, cha không có việc gì đâu, nhất định sẽ không.” Tiểu Ngư ôm chặt Phạm Bạch Thái, rồi lập tức dùng sức đẩy nó ra, “Lại đây, Đồng Đồng, chúng ta không thể ngồi yên chờ ở đây, mau mau lấy một bộ đồ sạch sẽ, còn cả kéo nữa, lau sạch cho cha một chút.”

Phạm Bạch Thái nghẹn ngào gật đầu, cùng Tiểu Ngư lục lọi trong bao đồ, hai người nhanh chóng đem kéo và quần áo đến bên Phạm Thông, một người nhẹ nhàng lau mặt cho hấn, một người cẩn thận cắt rời quần áo quanh miệng vết thương, một chỗ, hai chỗ, ba chỗ...

Nhìn những vết thương đầy máu rất sâu kia, Tiểu Ngư không ngừng buộc tay mình phải bình ổn phải trấn định, thế nhưng cuộc sống ba năm này cùng với trong trí nhớ, mỗi chút Phạm Thông quan tâm cùng với yêu thương, dường như đều ứa ra ngoài theo những dòng máu đỏ tươi, màu sắc rực rỡ đến chói mắt kích thích tâm trí nàng, nói cho nàng, người đàn ông sống chết chưa rõ trước mắt này là cha nàng, là người cha ruột thịt của nàng.

Cũng chỉ có giây phút này, lòng của nàng mới đột nhiên hoàn toàn hiểu được, thì ra, mặc kệ nàng từng kháng cự đến cỡ nào người đàn ông kém cỏi không chỉ một chút so với kiếp trước của mình làm cha, mặc kệ nàng từng không ít lần chế nhạo tính cách tốt bụng chết tiệt của hấn, ra sức chối bỏ không nhìn đến bản chất thiện lương thật sự vui vẻ khi giúp đỡ người khác của hấn, đều không thể che giấu kỳ thật nàng đã sớm từ huyết mạch cho đến linh hồn đều đã cùng thân tình của hấn hòa cùng một chỗ.

Tiểu Ngư ngẩng đầu kim lại ẩm ướt nóng hổi trong viên mắt, giận dữ mở to mắt, không chớp lấy một cái. Lão cha, cha không phải vẫn là một người lao động ế đến đâu cũng không hết sức sao? Cha không phải vẫn là một người không biết đến cái gì gọi là mệt mỏi sao? Vậy hiện giờ cha phải là sinh long hoạt hổ tiếp tục đi khắp nơi giúp loạn người ta lên mới đúng chứ, tại sao lại cứ im lặng nằm đây như vậy? Ta cảnh cáo ngài, nếu ngài dám không tỉnh lại, dám không quay về, dám không mở mắt nhìn ta và Đồng Đồng, ta thề ta thật sự nhất định sẽ không thừa nhận ngài là cha ta! Càng đừng mong bắt ta phải rơi lệ cho ngài!

Cha có nghe thấy không? Cha đừng có không tin, ta thật sự sẽ thề đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 66: Tầm y

Trong sơn động không có nước nóng, sợ sẽ khiến đám cướp giang hồ kia chú ý nên không thể đốt lửa, may là ngày hôm qua vì chuẩn bị chuyển nhà nên Phạm Đại đã chuẩn bị sẵn cho mình một hồ lò rượu, miễn cưỡng có thể dùng để rửa sạch miệng vết thương được.

Không Sắc qua một lần ra ngoài tìm thảo dược đã phân tán đi sợ hãi, khi trở về cảm xúc ngược lại tăng thêm vài phần trấn định, nhìn vết thương máu thịt lẫn lộn khiến người ta ghê rợn cũng không tỏ ra quá sợ hãi như lúc trước, thủ pháp xác thực cũng có vài phần giống thầy thuốc, coi như là thành thạo, thỉnh thoảng lại có đôi chút căng thẳng run rẩy, quá nửa nguyên nhân cũng bởi vì Tiểu Ngư cứ mãi nhìn hẩn chăm chăm không chớp mắt.

“Cha ta sao rồi?” Cho đến khi băng vải cuối cùng được buộc xong, Không Sắc nâng tay áo lau mồ hôi trên trán, Tiểu Ngư mới cảm giác được thân thể của mình đã cứng ngắc như bị đóng băng.

“Ngoại thương của Phạm đại hiệp tuy nghiêm trọng, nhưng chỉ cần điều trị tốt sẽ không sao, có điều...”

“Có điều cái gì?”

Tiểu Ngư tay nắm chặt lại, nếu không phải ban nãy tiểu hòa thượng này tìm được thảo dược đặc hiệu cầm máu cho Phạm Thông, lại giúp hẩn băng bó ổn thỏa, chỉ bằng cái kiểu áp a áp ứng muốn giày vò người ta đến chết này của hẩn, nằng đã sớm túm cổ áo hẩn mà bức hỏi.

“Có điều lục phủ ngũ tạng của Phạm đại hiệp đều bị thương, tiểu tăng y thuật nông cạn, không có cách nào chẩn đoán chính xác được.” Không Sắc bị thái độ hung dữ của Tiểu Ngư dọa, vội nói liên một hơi.

“Cái gì gọi là không thể chẩn đoán chính xác được chứ?” Phạm Đại lúc băng bó cho Phạm Thông đã không nén được buồn bực mà đi qua đi lại, giờ liền xách gậy Không Sắc lên giận dữ nói.

“Ack ack..” Không Sắc bị cổ áo siết chặt vào cổ họng, bị dọa sợ đến hai mắt trắng dã.

“Nhị thúc, thúc làm gì vậy? Thúc không thể làm Không Sắc sư phụ bị thương, hẩn vừa mới cứu cha cháu mà!” Phạm Bạch Thái cách Phạm Đại gần nhất vội nhào đến.

“Người nói rõ ràng cho ta!” Phạm Đại tuy đã bỏ Không Sắc xuống, giọng nói ngược lại càng trở nên nghiêm khắc đáng sợ, ngay cả Tiểu Ngư cũng lần đầu nghe thấy hẩn dùng loại ngữ khí này để nói chuyện.

“Tiểu tăng không dám nói...”

“Nếu người không nói, chúng ta liền đem người giao cho Lâm đại nhân kia.” Tiểu Ngư mặt lạnh lùng nói.

Lúc trước nằng còn rất tin tưởng rằng với thân thủ của Phạm Thông, cho dù kẻ địch có nhiều hơn nữa hẩn cũng nhất định có thể bình yên thoát hiểm, ai ngờ được bọn họ lại chờ được đến kết cục thế này... Lúc trước nằng vì đe dọa Không Sắc, cố ý nhấn mạnh hẩn sẽ liên lụy thế nào đến nhà mình, không ngờ lại thành sự thật, cho dù hẩn vừa mới giúp được một chút, nằng cũng không có cách nào dễ dàng tiêu tan mất mớ trong lòng như vậy.

“Ta nói... ta nói...” Không Sắc trong lúc sợ hãi, ngay cả xưng hô của mình cũng biến đổi, lùi lại liên tục về phía sau tránh khỏi Phạm Đại so với hồ báo còn đáng sợ hơn, mới cắn chặt răng, đánh liều nói: “Tiểu tăng sợ rằng, nếu trước lúc mặt trời lặn hôm nay mà không đưa Phạm đại hiệp đến y quán chữa trị, chỉ sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Ầm! Bốn người ở đó đều chỉ thấy như có tiếng sấm nổ vang, thân mình cứng ngắc như hóa đá.

“Người nói cái gì?!” Phạm Đại phản ứng lại đầu tiên, mỗi một tiếng lại bước lại một bước, giận dữ vô hình quanh thân tản ra bức người.

“Ta...ta...” Không Sắc vừa rồi thật vất vả mới làm dịu đi được sợ hãi vì bị Phạm Đại bức bách, đến giờ gần như lại lần nữa bị tan rã hết, cũng may là hẩn còn cố gắng giữ được một chút trấn tĩnh, vội vàng bổ sung: “Chỉ cần có đầy đủ dược liệu, ta có thể cứu ngài ấy.”

Bước chân Phạm Đại dừng lại.

“Nhị thúc, chúng ta lập tức xuống núi.” Tiểu Ngư dứt khoát nói, lập tức bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Phàm là người học võ, đại bộ phận đều có chút hiểu biết sơ lược về y thuật, cho dù không thể chuyên nghiệp giống thầy thuốc, đoán không ra đối phương bị bệnh gì thương gì, nhưng vẫn có thể cảm giác được thương thế nặng nhẹ ra sao. Lúc trước nằng thấy Phạm Đại lên bắt mạch Phạm Thông rồi lập tức rút lại, trong lòng vẫn cảm thấy bất an, hiện giờ thái độ của Phạm Đại khác thường lại càng chứng thực điều này, cho nên, nằng đã không còn đường nào khác để đi, mặc kệ bên ngoài ra sao đều phải mạo hiểm.

“Được, xuống núi. Có điều để ta truyền cho hẩn chút chân khí đã.”

Huỳnh đệ thân tình, sinh đôi lại cùng tâm linh tương thông, Phạm Đại cũng bất chấp điều gì khác, lập tức ngồi xếp bằng xuống sau Phạm Thông, bàn tay đặt lên sống lưng, đại khái chừng hai khắc sau mới thu tay lại, thở hắt ra, chuyển đến ngồi xổm trước Phạm Thông: “Đến, đỡ hẩn lên lưng ta.”

La Đan và Tiểu Ngư vội cẩn thận nâng Phạm Thông đang hôn mê dậy.

“Ta đi trước dò đường.” Phạm Đại vừa cõng Phạm Thông đứng dậy, La Đan lập tức chạy đến cửa động, leo hai ba cái liền ra được bên ngoài, trước quan sát xung quanh một chút, sau đó mới quay lại kéo rộng cành cây khỏi miệng hang.

Phạm Đại cõng Phạm Thông nhảy ra, Tiểu Ngư để Không Sắc đi thứ ba, còn mình thì kéo theo Phạm Bạch Thái đi ra cuối cùng.

Trong tiếng chim hót lạnh lớt vang vọng, những luồng sáng mặt trời rực rỡ đã như mọi ngày lấp lánh khắp khu rừng, chiếu rọi trăm lá ngàn hoa, sức sống tràn ngập dạt dào, nhưng mọi người không ai còn chút tâm tình nào để thưởng thức, trái lại giống như đi ở nơi bốn phía mai phục khắp nơi giăng bẫy, đi một chút lại dừng một chút, vô cùng cẩn thận.

Vì ẩn núp, trong núi tuy có đường mòn của tiểu phu thường đi lấy củi, nhưng tất cả mọi người đều cố gắng tránh khỏi con đường nhỏ đó, may là trong ba năm này Phạm Đại thường ở trong núi rừng mây chực đậm sâu thú, rất quen thuộc với địa hình, đoàn người thuận lợi đi được nửa canh giờ, đến một đỉnh núi có thể từ trên nhìn xuống được rõ ba mặt rừng.

Mọi người đang muốn phán đoán xem đi theo hướng nào, Phạm Đại đột nhiên xoay người, hai mắt sáng rực như đuốc nhìn về phía đường cũ, khiến tất cả mọi người đều hoảng sợ, theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên liền thấy trong lùm cây rậm rạp cách đó không xa có lay động bất thường, hơn nữa chuyển động đó còn như một đường thẳng trực tiếp lao về phía này, tốc độ vô cùng mau lẹ.

“Đỡ lấy sư phụ con.” Phạm Đại lập tức buông Phạm Thông giao cho La Đan và Tiểu Ngư, giờ đao tiến lên trước.

“Ừ...”

Đang lúc thần kinh mọi người đều căng thẳng đến cực điểm tính xông lên đánh, thứ gì đó dưới bụi cây còn chưa đến trước mặt, liền vang lên một tiếng kêu quen thuộc đến không thể nào quen hơn được nữa, đồng thời một cái đuôi đỏ rực như lửa dựng thẳng lên giữa bãi đất, lộn lên khỏi bụi cây rậm rạp.

“Bối Bối?” Tiểu Ngư kêu lên, đến lúc này mới nhớ ra từ lúc bị Cảnh Đạo Sơn ngăn lại, vô cùng mạo hiểm mới thoát vây, mình vẫn chưa có lần nào nhớ đến nhóc cáo đã trung thành đi theo mình suốt ba năm nay, trong lòng nhất thời tràn đầy áy náy.

“Ừ...” Cáo con Bối Bối kêu lên trả lời nhảy ra, thoáng cái đã lượn đến trước mọi người, chạy vòng quanh bọn họ rồi cọt cọt vào chân Tiểu Ngư, Tiểu Ngư muốn cúi xuống ôm lấy nó nhưng trên tay còn đang đỡ Phạm Thông cùng La Đan, rút không ra tay.

“Bối Bối, Bối Bối...”

Trong con cảm động, Phạm Bạch Thái đã giờ hai tay ôm lấy con cáo, vuốt ve đỉnh đầu nó: “Bối Bối, tao cứ nghĩ là sẽ không thấy được mày nữa.”

“Ừ...” Bối Bối rúc vào lòng Phạm Bạch Thái, không ngừng liếm mặt thẳng bé, không biết là bị kích động hay sợ hãi mà run rẩy không ngừng.

“Đưa ta!” Phạm Đại thu đao lại, đón lấy Phạm Thông lại cõng lên lưng lần nữa.

“Xin lỗi, Bối Bối, xin lỗi mày, chúng ta không phải cố ý bỏ rơi mày, không phải cố ý không nhớ ra mày.”

Cáo con Bối Bối tuy rằng cũng thích Phạm Bạch Thái, nhưng ba năm dù tắm rửa hay ăn cơm đều là Tiểu Ngư chăm sóc nó, tất nhiên là quán Tiểu Ngư hơn, gần như ngay khi Tiểu Ngư vừa rảnh tay liền vùng vẫy muốn nhảy lại. Tiểu Ngư đơn giản liền kéo cả nó và Phạm Bạch Thái vào lòng, lệ nóng cổ nén lại khi nhìn Phạm Thông đang trọng thương trong thời khắc này lại dễ dàng bị khơi ra, rơi xuống lớp lông ròi xù của Bối Bối.

Bối Bối tuy rằng chỉ là một con cáo, nhưng ngay khi nó mới ra đời thì đã làm bạn bên cạnh mình, cũng coi như một thành viên thân thiết trong gia đình, sao nằng nặc có thể quên được nó chứ?

“Tốt lắm, nếu hiện giờ cả nhà đã đoàn tụ rồi thì nhanh nhanh xuống núi thôi!” Phạm Đại đứng lúc ngắt quãng tự trách của Tiểu Ngư, nhắc nhở.

Tiểu Ngư gật đầu, còn chưa kịp nâng tay lau khô mắt ẩm ướt, đã bị Bối Bối thân thiết săn sóc liếm khô, trong lòng nhất thời ấm áp, lại ngẩng đầu nhìn Phạm Đại bước đi phía trước cùng Phạm Thông trên lưng, nhìn sang La Đan bên cạnh mình, dừng khí lại lập tức dâng trào tràn trề khắp toàn thân.

“Đi thôi!” Tiểu Ngư hít sâu một hơi, nắm tay Phạm Bạch Thái kiên định bước xuống phía chân núi, tuy rằng bọn họ hiện giờ đã không còn nhà để về, nhưng mà, chỉ cần người nhà mà mình yêu quý đều ở bên cạnh, hy vọng sẽ vĩnh viễn không bao giờ mất, nhà, cũng nhất định sẽ có lại được.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 67: Âm mưu

Lão Nhị...” Đang đi trong yên lặng, tai Tiểu Ngư đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi rất nhỏ. “Cha!” Tiểu Ngư lập tức thả Bối Bối xuống, tiến lên trước đến bên Phạm Đại.

“Cha!”

“Sư phụ!”

Phạm Bạch Thái và La Đan cũng cùng nhau tiến lên vây quanh.

Mọi người tìm một chỗ bằng phẳng, thật cẩn thận đặt Phạm Thông xuống, dựa vào đùi Phạm Đại.

“Mọi người đều không sao chứ?” Phạm Thông thở yếu ớt, ánh mắt nhìn từng người Tiểu Ngư, Phạm Bạch Thái, La Đan và Phạm Đại, sau đó nhìn về phía Không Sắc, đang mỉm cười muốn nói gì đó, nhưng miệng vừa mới hé, một màu đỏ tươi đã tràn ra nhuộm đỏ cả đôi môi tái nhợt của hắn.

“Cha?!” Tim Tiểu Ngư nhất thời như bị ai đó bóp mạnh, giống như đột ngột bị một cước đạp thẳng xuống vách núi, cả người căng thẳng.

“Cha?!”

“Sư phụ?!”

“Phạm đại hiệp?!”

Thấy Phạm Thông nôn ra máu, mọi người lại một lần nữa đồng thanh hô lên.

“Ta không sao... chỉ là chút nội thương...” Phạm Thông giờ tay đang muốn giấu diếm, lại bị Tiểu Ngư bắt lấy.

“Cha, cha đừng nói gì, giờ mọi người sẽ đưa cha đi tìm thầy thuốc.” Tiểu Ngư nói một câu, cắn môi, vừa lấy ra khăn tay lau đi vết máu trên môi Phạm Thông, vừa ý bảo Phạm Đại lại tiếp tục công Phạm Thông: “Nhị thúc!”

“Đừng... Không thể tìm đại phu...” Phạm Thông giẫy ra tránh thoát, “Tiểu Ngư.. mọi người nghe ta nói trước đã...”

“Được được được, mọi người nghe cha nói, cha đừng cử động nhiều.” Tiểu Ngư bị động tác của Phạm Thông dọa sợ đến mức vội vàng gập đầu, lần đầu tiên lộ ra vẻ con gái hiểu chuyện nghe lời, sợ rằng hấn cử động nữa sẽ khiến thương tích nặng thêm, liều mạng gập đầu.

“Đại ca uống miếng nước trước đã.” Phạm Đại mặt bình tĩnh đưa hồ lô đến, Tiểu Ngư vội cẩn thận nâng lên cho Phạm Thông uống hai ngụm.

“Tiểu sư phụ...” Phạm Thông nuốt xuống ngụm nước lạnh, thuận thuận khí, rồi nhìn Không Sắc đứng ngoài rìa, ánh mắt mọi người nhất thời cũng kinh ngạc nhìn về phía đó.

“Phạm đại hiệp!” Không Sắc vội chấp tay, trên mặt lộ vẻ mờ mịt, không hiểu tại sao Phạm Thông lại muốn nói chuyện với hắn trước.

“Tôi hôm qua ngui nói, muốn bắt ngui đi là Lâm đại nhân từ kinh thành đến phải không?” Phạm Thông dựa vào Phạm Đại, sắc mặt tái nhợt như thể bất cứ lúc nào cũng có thể nôn ra máu, nhưng vẻ mặt lại rất nghiêm nghị.

“Đúng vậy, hắn là em trai người thiếp của Hạ Tung.” Không Sắc nghi hoặc gật đầu.

“Hắn đã chết.” Phạm Thông thờ dãi nói.

“Chết... Đã chết?” Không Sắc vừa khiếp sợ lại vừa mơ hồ không hiểu.

“Đại ca, Lâm đại nhân gì đó chết thì liên quan gì đến chúng ta?” Phạm Đại nhíu mày.

Tiểu Ngư mặt thoát trở nên trắng bệch, cảm giác được mớ hỗn độn trong lòng trong giây lát tựa hồ đã rõ ràng hơn rất nhiều: “Cha, có phải có liên quan đến những kẻ đêm qua?”

“Ừ.” Nhiều năm như vậy, Phạm Thông sớm đã quen với phản ứng và trí lực khác với người thường của Tiểu Ngư, nói ra nguyên nhân: “Bọn họ muốn bức ta gia nhập, đã giết Lâm đại nhân, lại giả họa cho chúng ta và Không Sắc tiểu sư phụ. Hiện giờ quan phủ sợ rằng đã phát lệnh truy nã chúng ta.”

“Cái gì?”

Nếu không phải Phạm Thông còn đang dựa vào hắn, Phạm Đại sớm đã nhảy dựng, “Mẹ nó, rõ ràng là bọn chúng đốt nhà chúng ta, còn muốn đuổi giết chúng ta, lại còn đồ cho chúng ta giết người?”

“Cụ thể trong chốc lát cũng không thể nói rõ ràng, tóm lại là chúng ta rơi vào bẫy của bọn họ.” Phạm Thông thờ dãi, đầu tiên là nhìn La Đan đang cẩn thận đỡ tay mình, nhưng sau đó lập tức lại chuyển tầm nhìn về phía Không Sắc mặt đã chuyển thành vàng như giấy, “Cho nên, tiểu sư phụ, chỉ sợ trong

thời gian này người sẽ không thể quay trở về Phong Huyệt tự. Không biết người có nơi nào an toàn để đi?”

“Nơi an toàn để đi?” Không Sắc từ đêm qua liên tục gặp phải đã kích, thần kinh tựa như một sợi dây gân da trâu bị kéo căng đến cực hạn, vừa bị kéo vừa bị đẩy, vừa run rẩy vừa sợ hãi, giờ phút này rốt cuộc không thể thừa nhận nổi nữa, cả người đều trở nên ngơ ngẩn, trong mắt chỉ còn lại sự mờ mịt tê dại, lâm lâm thì thào, “Ta vì bảo vệ tôn nghiêm và tự trọng của mình, không tiếc bỏ qua tiền đồ cạo đầu xuất gia, nhưng tại sao ngay cả vậy cũng trốn không thoát? Hiện giờ lại gặp mối họa sát thân này, nơi an toàn để đi? Nơi an toàn? Ha ha... các người nói, dân không vương pháp, quốc thì xấu xa, thiên hạ to lớn, còn có nơi nào là an toàn?”

Nhìn bộ dáng Không Sắc thất hồn lạc phách, Tiểu Ngư trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi thương cảm xót xa cùng bất đắc dĩ, hiện giờ nàng đã hiểu, Cảnh Đại Sơn tại sao không động thủ ngay mà ngược lại chờ đến bình minh, bọn chúng là muốn lợi dụng trong khoảng thời gian đó đi ám sát gã Lâm đại nhân kia, sau đó bố trí dấu vết giả dẫn quan binh đến nhà bọn họ, đây là bọn chúng tự biết không đối phó được với lão cha và Nhị thúc của nàng, cho nên đã sớm chuẩn bị tốt kế sách mượn đao giết người “không ăn được thì đập đổ” đây mà!

Suy nghĩ một chút, chờ đến khi vụ án đưa lên triều đình, sau này một nhà bọn họ sẽ vĩnh viễn không còn ngày yên ổn, đuổi giết bọn họ sẽ là toàn bộ lực lượng của triều đình!

Cảnh Đạo Sơn này, thật độc!

“Con giận này, ta nuốt không trôi!” Phạm Đại nghiêng răng nghiêng lợi, “Lão từ trước đó còn niệm tình vô lâm đồng đạo, muốn giấu giếm thay bọn chúng, hiện giờ bọn chúng lại có thể âm hiểm như thế, lão từ hôm nay liền đem bí mật trong hang của bọn chúng bùng bét ra ngoài!”

“Nhị đệ, đệ cho là bọn họ đã dám giả họa cho chúng ta như vậy, sẽ không nghĩ đến điều đó chút nào sao?” Phạm Thông thở hỗn hển, cười khô, “Lúc ấy ở Vĩnh Châu, quan hệ giữa chúng ta và Cảnh Đạo Sơn còn tốt, hần thậm chí đã từng nói với ta, hần cũng không tán thành cách dùng vũ lực để phá bỏ lệnh cấm, không ngờ mười mấy năm sau, hần lại có thể... khụ khụ...”

“Cha, chúng ta trước đừng nói chuyện này nữa, cha bị thương không nhẹ, chúng ta nên tìm chỗ nào dưỡng thương đã rồi nói sau.” Đang nghiêng răng nghiêng lợi lần đầu tiên có cảm giác điên tiết muốn giết người, chợt trông thấy Phạm Thông bên môi lại có vết máu chảy ra, Tiểu Ngư nhất thời thông minh, lý trí nghĩ đến vấn đề quan trọng nhất trước mắt.

“Vết thương của cha không sao...” Nói một hồi như vậy, tinh thần Phạm Thông rõ ràng đã kém đi rất nhiều, nhưng vẫn cố gắng gượng mà dặn dò: “Ngần vạn lần đừng xuống núi tìm thầy thuốc, trong phạm vi mấy chục dặm này bọn chúng nhất định có mai phục...”

“Nhưng đại ca...” Phạm Đại vội la lên, nhưng mới nói đến đó đã bị Tiểu Ngư ngắt lời: “Cha, cha yên tâm, mọi người nghe theo cha.”

“Tiểu Ngư...”

Phạm Đại không thể tin được trừng mắt nhìn Tiểu Ngư, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của nàng vẫn bình tĩnh lạnh như băng: “Cha nói đúng, hiện giờ nếu chúng ta xuống núi thì chính là chui đầu vào lưới, cha hiện giờ đang bị thương, Nhị thúc sẽ không thể nào cùng lúc bảo vệ tất cả nhiều người như vậy.”

“Nhưng là...”

“Chúng ta trước tìm một chỗ tạm né tránh, qua khỏi cơn nguy khốn này rồi nói tiếp.” Tiểu Ngư gần như là lãnh khốc vô tình nói, “Nhị thúc, thúc nghĩ xem gần đây có chỗ nào tương đối an toàn?”

“Tiểu Ngư nói đúng...” Phạm Thông vừa ho vừa nói, “Bất cứ ai gặp nguy hiểm ta đều không yên tâm, lão Nhị, chúng ta trước tránh một chút, ta có thể hỗ trợ vận công chữa thương, sẽ không sao đâu.”

Nói xong, ánh mắt lại lướt qua La Đan bên cạnh mắt đã đỏ hoe không nói chen được câu nào, khóe miệng hơi nhếch lên an ủi hần, lại không biết rằng ánh mắt vừa rồi đã lọt vào mắt Tiểu Ngư.

Tại sao lúc này cha lại đặc biệt chú ý đến La Đan như vậy? Nếu là lo lắng cho tiểu bối, hần không phải là càng nên lo lắng cho Đông Đông hay sao?

Mặc dù trong lòng đã đầy tràn đau lòng, lo lắng, cùng với áp lực của sợ hãi bất an đè nặng, Tiểu Ngư vẫn miễn cưỡng cảm nhận ra được chút khác thường đó, có điều nàng còn chưa kịp suy xét kỹ thì đã bị thanh âm bức bối của Phạm Đại ngắt ngang.

“Được, chúng ta tìm một chỗ trước đã.” Phạm Đại mặt lạnh lùng nâng Phạm Thông dậy, lại cõng hần lên, không thềm nói gì với Tiểu Ngư, đi nhanh về một phía, La Đan vội đuổi kịp để tùy lúc có thể đỡ Phạm Thông.

“Tỷ tỷ...”

Gương mặt Phạm Bạch Thái tràn đầy u sầu cùng lo lắng, muốn khuyên Tiểu Ngư không cần để ý đến thái độ của Nhị thúc, lại sợ rằng nếu thật sự không đi tìm thầy thuốc, thương tích của cha nhất định sẽ chuyển xấu. Giờ khắc này, nó chưa từng có lúc nào hận chính mình tại sao còn chưa lớn lên, trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, nó lại không thể giúp được chút ít nào.

“Đi thôi!” Tiểu Ngư thẳng người lên, chỉnh trang lại sắc mặt, xốc lại bao đồ kéo tay thẳng bé, đón lấy Bối Bối cùng nhau đuổi theo.

Tuy rằng hơn ba năm ở chung đến giờ, đây là lần đầu tiên nàng và Phạm Đại xuất hiện hiềm khích, nhưng nàng sẽ không để bụng, bởi vì không bao lâu nữa hần sẽ hiểu được kế hoạch của nàng. Tiểu Ngư đi được mấy chục bước, quay đầu lại nhìn Không Sắc vẫn đang bị sốc ngẩn người tại chỗ, giọng

lạnh lùng: “Người còn không đi? Chờ bọn chúng đến bắt sao?”

Sự tình đã đến nước này, hòa thượng biết y thuật này nàng cần, nhất định phải dẫn đi.

“Đi hay không đi, có gì khác nhau? Bắt hay không bắt, lại có gì khác nhau?” Không Sắc si ngốc nhìn núi rừng trải dài trước mắt, vẫn không nhúc nhích, giống như đã hoàn toàn tâm tàn ý lạnh.

“Nói như vậy, người quay về làm nam sùng cũng không sao phải không?” Tiểu Ngư buông tay Phạm Bạch Thái, để nó đứng đó chờ, còn mình thì mặt lạnh lẽo bước đến trước Không Sắc, không chút khách khí nói.

“Không...” Nghe được hai chữ nam sùng, trong ánh mắt trống rỗng của Không Sắc hiện lên sự chán ghét cùng sợ hãi, nhìn không được lùi lại.

“Nếu người không đi theo chúng ta, vậy thì cứ chờ bị gã Hạ đại nhân kia giầy vò chà đạp đi, người da thịt non mềm thế này, Hạ đại nhân nhất định là yêu thân thể này của người muốn chết.” Giọng Tiểu Ngư vừa thanh thúy vừa ác nghiệt, đem sắc mặt như trát phấn của Không Sắc lại một lần nữa trắng bệch như tuyết.

“Cô... Sao cô có thể...” Không Sắc thế nào cũng không ngờ được một tiểu cô nương mới mười ba tuổi lại có thể nói ra lời tà ác trắng trợn như vậy, khuôn mặt vốn đang tái nhợt lập tức nổi giận mang theo sắc đỏ ửng.

“Ta chỉ nói ra sự thật mà thôi.” Tiểu Ngư xoay người, buông ra câu cuối cùng, “Đi theo chúng ta, chữa khỏi cho cha ta, ta thề, nhất định có một ngày ta sẽ giúp người đường đường chính chính, quang minh chính đại một lần nữa làm một người đàn ông bình thường, mà không phải cả đời đều phải tránh trong miếu hòa thượng.”

“Cô chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương, cô dựa vào đâu mà thề như vậy?” Không Sắc chấn động một chút, đuổi theo bóng lưng nàng.

Tiểu Ngư dừng chân, lưng thẳng tắp: “Chỉ dựa vào ta tin tưởng chính mình!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 68: Mua thuốc

Mọi người đi càng lúc càng xa, Không Sắc cuối cùng vẫn đuổi theo.

Non nửa canh giờ sau, Phạm Đại dẫn cả nhà đến một khe đá chỉ rộng chừng ba thước, đẩy một hòn đá nằm nghiêng sang bên, một cái hang cửa cao chừng một thước lộ ra.

“Đàn Nhi, Đông Đông, hai đứa chăm sóc cha, ta và Nhị thúc, Không Sắc sư phụ đi hái thuốc.” Phạm Thông sau khi được Phạm Đại truyền chân khí đã ngủ, Tiểu Ngư vuốt vuốt đầu Phạm Bạch Thái, nhấp đôi môi khô khốc.

“Sư tỷ, để ta đi thì hơn, tỷ ở lại hang chăm sóc sư phụ.” La Đan nhìn sắc mặt tiểu tụy của nàng, trong lòng đau nhói.

“Không, đệ chăm sóc tốt cho cha và Đông Đông là được.” Tiểu Ngư hít sâu một hơi, buộc chính mình không lộ ra thần sắc gì khác, rút tay đang vuốt ve đầu Phạm Bạch Thái lại, xoay người bước đi.

Ba người ra ngoài, ngụy trang ổn thỏa miệng hang lại xong, không ai nói lời nào cứ thế bước đi, một quãng sau, Tiểu Ngư mới đột ngột dừng lại, xoay người nhìn Không Sắc: “Không Sắc sư phụ, nếu ta có thể mua được tất cả thuốc cần thiết, người có chắc chắn nhất định chữa lành được cho cha ta không?”

“Tiểu Ngư...” Phạm Đại vốn còn đang dỗi không nói chuyện với nàng, hiện giờ nghe nàng nhắc đến mua thuốc, nhất thời mở to hai mắt.

“Không Sắc sư phụ, xin hãy trả lời ta rõ ràng.” Tiểu Ngư không rảnh để ý đến hấn, ánh mắt nhìn chăm chăm Không Sắc, giờ đã bình tĩnh lại sau khi nghe lời thề của nàng.

“Nếu có đủ dược liệu, cho dù ta không thể lập tức chữa lành cho Phạm đại hiệp, nhưng ít nhất cũng có thể bảo trụ được tính mạng của ngài ấy.” Chỉ trong nửa canh giờ ngắn ngủi, sắc mặt Không Sắc giống như đã thay đổi hoàn toàn, trên gương mặt xinh đẹp có phần ôn nhu kia lần đầu tiên hiện ra vẻ kiên định và tự tin, giống như một buổi bình minh vừa qua khỏi cơn giông bão.

“Vậy được. Người nói cụ thể lại toa thuốc cho ta biết, bây giờ ta đi mua.” Tiểu Ngư dứt khoát nói.

“Muốn đi thì cũng là ta đi.” Phạm Đại rút cuộc hiểu được Tiểu Ngư tại sao lại đồng ý với Phạm Thông không xuống núi, trong lòng nhất thời áy náy vạn

phần.

“Không được, hiện giờ cha bị thương nặng, tuyệt đối không thể cách xa khỏi thức. Nếu có ai đến đây, thức còn phải bảo vệ mọi người.” Tiểu Ngự quả quyết gạt đi, “Huống chi lúc này bọn họ tập trung truy lùng nhất hần là thức và cha, ta là một đứa bé gái, bọn họ nhất thời có lẽ sẽ không chú ý đến.”

“Nhưng người ta biết cháu là con gái Phạm Thông, nếu có kẻ mặt báo thì sẽ rắc rối.” Phạm Đại vội kêu lên.

“Ta sẽ cẩn thận, hơn nữa trí nhớ của ta rất tốt, tuyệt đối sẽ không nhớ lầm tên thuốc và lượng cần mua, tốc độ đi cũng nhanh, là người thích hợp nhất.” Tiểu Ngự bình tĩnh nói, đồng thời đưa tay gỡ bỏ bụi tóc của mình, vò loạn đầu tóc, che hết cả nửa gương mặt, lại lấy ít đất xoa bầm lên mặt, sau đó thuận tay dùng nhánh cây rách ra mấy lỗ rách thủng trên quần áo, “Hiện giờ còn có thể nhìn qua là nhận ra ta được sao?”

Không Sắc nhìn nàng, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ kính nể.

Phạm Đại vẫn dậm chân nói: “Cháu đi mua thuốc, dù thế nào cũng sẽ khiến người khác chú ý, vạn nhất...”

“Nhị thức, cháu gái của thức không phải kẻ ngu ngốc, hiện giờ đã cách nhà chúng ta ít nhất hai mươi mấy dặm, ở tiểu trấn không nhất định là có người nhận ra ta được.” Tiểu Ngự không muốn giải thích thêm với Phạm Đại nữa, quay sang Không Sắc, “Nói đi, phải lấy loại thuốc nào?”

Lầm nhảm lại toa thuốc Không Sắc vừa nói, Tiểu Ngự phi nước đại thẳng đến tiểu trấn gần nhất. Cẩn thận hơn, trước khi vào trấn nàng còn lẩn qua lẩn lại trên đất một chút, khiến cho mình trông càng bần thủ, còn kiếm thêm một cây gậy trúc nhỏ thành đã cầu bông (*gậy đánh chó đặc trưng của dân Cái Bang* :)), lúc này mới đường hoàng bước vào trong trấn.

Loại thôn trấn kiểu này, bình thường đều chỉ có một phố chợ, Tiểu Ngự rất nhanh liền tìm thấy hiệu thuốc... Nhưng cùng lúc nàng cũng thấy được ở quán trà nhỏ phía đối diện có hai người đàn ông thỉnh thoảng lại đánh mắt nhìn về hiệu thuốc.

Quả nhiên có theo dõi, Tiểu Ngự trong lòng rung mình, làm sao bây giờ? Nếu bây giờ nàng trực tiếp đi vào đó mua thuốc, hai người kia nhất định sẽ chú ý đến, huống chi nàng muốn mua đều là thuốc trị thương, hơn nữa số lượng lại không ít, rất dễ dàng bị nghi ngờ.

Hơn nữa Cảnh Đạo Sơn nếu đã sớm phái người đến canh giữ ở đây, như vậy nhất định không thể chỉ có hai người, bởi vì chỉ hai người thì gần không được Nhị thức là người khả năng đi mua thuốc nhất, nếu nàng không may bị nhận ra, vậy có lẽ ngay cả cơ hội trốn cũng không có.

Vậy làm thế nào mới có thể tránh khỏi tai mắt bọn chúng để vào hiệu thuốc?

Tiểu Ngự vừa làm bộ đáng thương thê thảm gờ tay ăn xin, vừa chậm rãi đi qua con đường giữa hiệu thuốc và quán trà, cố ý tiện tay túm chặt một người đi đường, quần lấy người ta xin tiền, lại ngăm rất nhanh quan sát phạm vi tình hình bên trong hiệu thuốc mà tầm mắt hai người đàn ông kia có thể nhìn được.

Sau khi lại bị hai người đi đường đẩy ra, cũng diễn giả thành thật mà kiếm được một đồng tiền, Tiểu Ngự lúc này mới tiếp tục đi tiếp về phía trước, rất nhanh nàng liền rẽ vào một con hẻm nhỏ bên cạnh hiệu thuốc, vòng ra sau hiệu thuốc, xác định ở đó không có người, lập tức nhanh chóng vịn nhảy lên đầu tường, lén nhìn vào trong.

Trong sân phơi đầy dược liệu, một tiểu nhị miệng lẩm bẩm không dứt gì đó đang đảo lại dược liệu phơi trong nắng, ngoài ra không còn động tĩnh của người nào khác.

Nghe xong hần bức tức tào lao một hồi, Tiểu Ngự trong lòng lập tức có kế hoạch, lại yên lặng trượt xuống, đảo quanh con hẻm một vòng, rất nhanh nàng đã mặc một bộ đồ bà già trở về, đầu tóc vẫn như cũ rối tung che gần hết mặt, sau đó lại một lần nữa nhảy vào trong sân, lén bước đến sau tiểu nhị, trong lúc hần còn chưa ý thức được phía sau có người, đã dùng một mũi tên gỗ nhọn hoắt kẻ sát ngay yết hầu hần.

“Không được kêu lên, không được quay đầu lại, nếu không ta giết ngươi.” Tiểu Ngự cố ý nén thấp giọng nói, tiểu nhị kia sợ hãi muốn gạt đầu lại sợ cổ họng bị đâm thủng, đành phát ra tiếng ư ư không rõ.

“Thấy cái này không? Chỉ cần ngươi giúp ta làm một chuyện, một trăm văn tiền này sẽ là của ngươi.” Tiểu Ngự hơi nói mũi tên ra, lại lấy ra một xâu tiền đựng đưa trước mắt hần, đồng thời từ bên cạnh theo dõi ánh mắt hần.

Tiểu nhị kia ánh mắt quả nhiên hiện lên vẻ tham lam, nhưng lập tức lại lộ ra sự sợ hãi: “Ngươi... ngươi muốn ta làm gì?”

“Rất đơn giản, chỉ cần ngươi đuổi đi người đang ngủ gật đằng trước kia, sau đó giúp ta lấy ít thuốc là xong.” Tiểu Ngự đáp.

“Ngươi muốn lấy thuốc sao không vào từ trước cửa hàng?” Tiểu nhị sợ hãi nói.

“Đó không phải chuyện ngươi cần hỏi, ngươi chỉ cần biết rằng, nếu không nghe lời ta, ta sẽ đâm thủng cổ họng của ngươi!” Tiểu Ngự lạnh lùng nói, tay cũng theo đó mà tăng thêm chút lực.

“Được được được... ta không hỏi, ta không hỏi...” Tiểu nhị sợ đến biến sắc mặt, lại không dám gạt đầu.

“Ngươi cũng không cần sợ, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, ngoài một trăm văn tiền thưởng này, tiền thuốc ta cũng sẽ trả đúng giá.” Tiểu Ngự lại cảnh cáo lần nữa, tận lực làm cho giọng nói của mình trở thành âm trầm khủng bố, “Đừng giờ thủ đoạn với ta, Lạt Thủ Độc Nương* ta tung hoành giang hồ ba mươi mấy năm, dưới tay mạng người vô số, thêm một mạng là ngươi cũng không sao.”

“Dạ dạ dạ...”

“Được, giờ ngươi nghĩ cách đuổi người ở quầy trước kia rồi đi, sau đó ta bảo ngươi lấy thuốc nào thì ngươi lấy thuốc đó.” Tiểu Ngư đẩy tiểu nhị đi hướng quầy thuốc.

Tiểu nhị kia cố trấn định đi ra trước quầy, đầy tỉnh chừng quầy đang ngủ gà ngủ gật, cười nịnh nọt mời chừng quầy đi ngủ một lúc, hẳn sẽ trông cửa hiệu. Chừng quầy kia đang con buồn ngủ, cũng không nghĩ nhiều, tiện tay khóa lại ngăn kéo tiền, mang theo chìa khóa ngáp dài quay về hậu viện đi ngủ.

Thấy sự tình tiến triển thuận lợi, Tiểu Ngư trong lòng không khỏi hô lên một tiếng A di đà Phật, vừa để ý động tĩnh bên quán trà, vừa nương theo quầy thuốc cao che chắn thân mình không để tiểu nhị nhìn thấy gương mặt của mình, thấp giọng đọc ra những tên thuốc và phân lượng cần lấy.

Tiểu nhị kia nọp nọp sợ hãi vừa thấp giọng lặp lại tên thuốc, vừa cẩn thận bốc thuốc cân lên, chia ra gói lại, không dám có chút sơ suất. Quán trà đối diện, hai người đàn ông tuy rằng vẫn thảnh thơi nhìn lại bên này, cũng thấy tiểu nhị đang bốc thuốc, có điều hiệu thuốc bình thường cũng vẫn hay đóng gói lại thuốc để bán, chỉ cần không có ai vào mua thuốc bọn họ cũng không quan tâm, vẫn như cũ uống trà trò chuyện như thường.

Tiểu nhị động tác coi như lanh lợi, không lâu sau đã gói xong thuốc mà Tiểu Ngư cần, cũng nương theo quầy thuốc che chắn mà đưa cho Tiểu Ngư.

Tiểu Ngư dùng vải bao hết thuốc lại, cũng lấy thêm cả một cái ẩm sắc thuốc trong sân cho vào, sau đó thanh toán tiền thuốc, cũng đưa tiền thưởng, đồng thời ân uy đều thi hành hết một phen, nói cho hẳn nếu có thể giữ bí mật, như vậy lần sau đến bốc thuốc nữa sẽ có trọng thưởng, nếu không giữ được miệng, vậy hẳn cứ việc chuẩn bị sẵn hậu sự trước cho mình đi.

Thu phục tiểu nhị xong, Tiểu Ngư lúc này mới lại leo tường rồi khỏi sân, cũng nhanh chóng cõng y phục trả lại, đồng thời trước tiên ở một chỗ bí mật giấu kín bao thuốc, lại dùng tốc độ nhanh nhất mua một ít lương khô vật dụng linh tinh, sau đó mới lên đường cẩn thận rời khỏi tiểu trấn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 69: Lời thề

Mặt trời đã chếch nắng, nghiêng nghiêng chiếu xuống rừng già rậm rạp, bốn phía núi non chạy dài, thảnh thơi lại có cánh chim vút lên không trung bay đi, tiếng hót lạnh lót khiến núi rừng càng thêm u tĩnh.

Dưới ánh mặt trời, trên đỉnh núi, Tiểu Ngư thuận tay nắm lấy một cành cây chìa ngang, vững vàng đứng trên chạc cao, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, dung nhan mỗi một cũng không che giấu được vẻ thanh lệ, trong đôi mắt sáng trong, ánh mắt lại càng sắc bén mà lạnh lùng bình tĩnh. Nàng hơi quay đầu, linh hoạt di chuyển trên những cành cây, xuyên qua cành lá rậm rạp, cẩn thận tuần tra lại xung quanh một lần nữa, son đạo phía xa, cây cối xung quanh, không bỏ sót chút nào.

Trước mắt hết thấy đều không có gì khác trước, đỉnh núi vẫn là đỉnh núi, rừng rậm vẫn là rừng rậm, thế nhưng, ngôi nhà ẩm áp trong thung lũng kia đã không còn nữa, không chỉ có vậy, cuộc sống tương lai của cả nhà bọn họ có lẽ sẽ khó dò, khó bước như con đường rừng gấp gềnh nhất, bởi vì trải qua một đêm này, mối thù giữa nhà bọn họ với Cảnh Đạo Sơn kia rốt cuộc hoàn toàn kết hạ, cho dù nhà nàng muốn thôi chuyện cho yên, đối phương cũng không chịu bỏ qua bọn họ như vậy.

Nhỏ cỏ tất diệt tận gốc, hai ngày này hoặc công khai hoặc ngầm ngầm đều nhất định sẽ có rất nhiều người đến lục soát khắp núi, bọn họ nếu lúc này đi không được, cũng chỉ có thể cảnh giới gấp bội mới có thể đảm bảo an toàn cho mình. Cho nên, trong thời gian đặc biệt này, bọn họ không ai có thời gian mà phẫn nộ, ô m oán, bi thương, cho dù trong lòng có băn khoăn đến thế nào cũng phải cố gắng mà tỏ ra kiên cường.

Huống chi... Tiểu Ngư cười lạnh, cho dù những kẻ đó có chịu dừng tay, nàng cũng không cứ vậy mà cam chịu. Huynh đệ họ Phạm cả đời lương thiện, chị em bọn họ lại tuổi nhỏ vô tội, không có lý gì lại bị âm toán suýt chút nữa thì diệt môn, hiện giờ còn có thể tâm bình khí hòa khoan dung không tính toán chẳng qua là quân tử báo thù mười năm chưa muộn mà thôi. Nhất định có một ngày, nàng sẽ tự tay đòi lại lẽ công bằng, Cảnh Đạo Sơn để tiện kia tốt nhất có thể sống đến ngày đó!

Mang theo sát khí, một lần nữa xác định chắc chắn quanh đỉnh núi không có gì khác thường, Tiểu Ngư cuối cùng mới hạ tầm mắt xuống đồng đá nhỏ hỗn độn chất chồng lên nhau, ánh mắt cũng từ tỉnh anh mà dịu dàng trở lại.

Từ góc độ này của nàng, nếu nhìn kỹ vẫn có thể thấy có một làn khói màu trắng rất mỏng manh từ phía dưới khe đá bốc lên, có điều, hang đá này lại ở một chỗ rất tiện, làn khói vừa bốc lên liền lập tức bị gió núi thốc qua khe đá gào rít suốt cả ngày thổi mạnh xua đi sạch sẽ, hòa tan lên trời không còn lại chút dấu vết. Cứ như vậy, vấn đề quan trọng là nhóm lửa xem như được giải quyết.

Có lửa là có thể sắc thuốc trị thương, có thể nướng thịt thú rừng ăn đỡ đói. Theo Không Sắc dự đoán, thương tích của cha tuy nặng nhưng chỉ cần dùng hết hơn mười gói thuốc nàng mang về là có thể ổn định trở lại, có thể chống chịu được bốn ba đường trường mà tình trạng không bị chuyển xấu.

Ba ngày, chỉ cần bọn họ có thể thuận lợi ở trong này trốn qua ba ngày, là có thể đưa lão cha rời khỏi khu vực nguy hiểm.

Đang muốn dò tìm mắt, đã thấy ở cửa hang hiện ra một thân ảnh, là La Đan đến giao ban, đang chạy hướng về phía nàng.

Tiểu Ngư không nhìn nữa, tiếp tục quan sát xung quanh, trong lòng lại thoáng hiện lên ánh mắt đỏ của Phạm Thông, tại sao lão cha lại nhìn La Đan như vậy, chuyện đêm qua chẳng lẽ có dính dáng gì đến La Đan sao?

Không, hẳn là sẽ không, ba năm nay bọn họ sống cùng nhau, phẩm hạnh của hắn lòng nàng cũng rất rõ ràng, Đan Nhi tôn kính sư phụ sư thúc, cũng rất tôn trọng tiểu sư tỷ là nàng, lại vô cùng yêu thương Đông Đông, tay chân lại càng chịu khó, tuyệt đối không thể nào giúp đỡ người ngoài đến hại bọn họ.

Tiểu Ngư lắc lắc đầu, thế nhưng ánh mắt kia của Phạm Thông cứ quẩn quanh trong đầu xua đi không được, chẳng lẽ là có liên quan đến La Quảng cha đẻ của La Đan đã ba năm không rõ tin tức kia sao?

“Sư tỷ!” Dưới gốc cây truyền lên tiếng nói ngắt đứt suy đoán nghi ngờ của Tiểu Ngư, cúi đầu xuống đã nhìn thấy La Đan đang nhanh nhẹn leo lên cây.

“Sư tỷ, tỷ trở về nghỉ ngơi một chút đi, chỗ này để ta canh.”

“Đệ đã ăn chưa?” Tiểu Ngư gật đầu, đổi vị trí tốt nhất cho hắn.

“Vâng, đã ăn, sư tỷ mau đi nghỉ một chút đi!”

“Được, vậy đệ cẩn thận một chút.”

“Sư tỷ yên tâm, ta nhất định sẽ chú ý cẩn thận.” Nhìn thân hình Tiểu Ngư nhẹ nhàng nhảy xuống đất, đồng thời đỡ được cáo con cũng nhảy xuống theo, La Đan mỉm cười vẫy tay một cái rồi quay đầu, nhưng khi Tiểu Ngư đã quay đi, hắn lại nhìn không được chuyển tầm mắt, từ trong cảnh lá vụng trộm nhìn theo bóng dáng nàng, sau đó mới có chút rầu rĩ khổ sở trong lòng, xốc lại tinh thần canh gác.

Trở lại hang đá, Phạm Thông uống xong gói thuốc đầu tiên đã ngủ, Phạm Đại ngồi xếp bằng bên cạnh hắn, nhắm mắt tĩnh tọa, Không Sắc vẫn canh giữ bên âm thuốc, cúi đầu gặm một cái bánh bao.

Nhìn thấy Tiểu Ngư ôm Bối Bối tiến vào, Không Sắc vội ngừng nhai, hơi hơi ngưng ngừng hướng nàng gật gật đầu, sau đó mới cúi xuống, tiếp tục canh giữ đồng lửa.

“Tỷ tỷ đến ăn canh.” Phạm Bạch Thái sớm đã múc cho nàng một bát canh rau, lại cầm một cái bánh bao bụng đến.

Tiểu Ngư thả Bối Bối xuống, vuốt vuốt đầu nó: “Mọi người đều ăn rồi chứ?”

Phạm Bạch Thái ngoan ngoãn nói: “Nhị thúc nói muốn ăn muộn một chút, tiểu sư phụ nói chỉ cần ăn bánh bao là được, còn đệ thì chờ tỷ tỷ cùng ăn.”

“Được, chúng ta cùng ăn.” Tiểu Ngư mỉm cười, nhìn qua Phạm Thông sắc mặt đã dịu xuống một chút, cúi đầu cắn một miếng bánh bao đã cứng lại. Gian nan một chút cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là sống mà mất đi niềm tin cùng hy vọng, tục ngữ nói, núi xanh còn đỏ, huống chi bọn họ không chỉ có núi, còn có nước và đồ ăn, chỉ cần thân thể Phạm Thông khỏe lại, hết thấy đều có thể làm lại từ đầu.

Ăn xong bữa trưa thì đã khoảng hai ba giờ chiều, Tiểu Ngư tiếp nhận việc Không Sắc đang làm, để hắn đi ngủ một lúc. Không Sắc tự biết thể lực mình đã cạn kiệt, chấp tay thì lễ rồi bước sang một bên, dựa vào vách đá mà ngủ, trong chốc lát hô hấp đã đều đều. Tiểu Ngư thấp giọng gọi Phạm Bạch Thái, bảo nó cầm một cái áo len lên đến đắp cho Không Sắc, Không Sắc cũng vẫn không bị tỉnh lại.

Phạm Bạch Thái lúc đầu còn kiên trì đòi cùng đun thuốc với Tiểu Ngư, nhưng dù sao nó cũng còn nhỏ, bất tri bất giác đã dựa sát vào Tiểu Ngư gà gật, cáo con Bối Bối nằm giữa hai chị em, cũng im lặng không phát ra một tiếng.

Một lát sau, một bàn tay len lén vươn đến, lặng lẽ điểm lên huyệt ngủ của Phạm Bạch Thái, sau đó ôm lấy nó.

“Nhị thúc, thúc cũng ngủ một lúc đi, đến tối thúc còn phải gác đêm nữa.” Tiểu Ngư nhìn Phạm Đại nhẹ nhàng đặt Phạm Bạch Thái xuống phiến đá phẳng đã lót lên một chiếc áo khoác, lại đắp cho nó một cái áo khác, thấp giọng nói.

“Thân mình Nhị thúc khỏe lắm, mấy ngày mấy đêm không ngủ cũng không sao.” Phạm Đại cười hề hề, tiếng cười trầm thấp hơn ngày trước rất nhiều, bước đến ngồi bên cạnh Tiểu Ngư, ánh mắt chăm chú nhìn ngọn lửa đang lừng lừng cháy, trong giọng chất chứa chút tự giễu: “Nhưng thật ra cháu và Đông Đông, là do Nhị thúc làm liên lụy đến.”

“Cho dù đêm qua Nhị thúc không phát hiện thấy bí mật trong hang, bọn chúng cũng sẽ tìm đến cửa.” Tiểu Ngư thần nhiên nói, lại nghiêng đầu dựa vào vai Phạm Đại, “Nhị thúc, hôm nay ta mới thật sự hiểu được một câu.”

“Sao, câu gì?” Phạm Đại còn chưa kịp phản ứng lại từ hành động thân mật đột ngột của Tiểu Ngư.

Cháu gái này của hắn có lẽ là tiểu cô nương tính tình kỳ lạ nhất trên đời.

Không nói đến việc trưởng thành sớm quá mức, bình thường vốn chỉ là chút ít chuyện nhỏ thôi cũng đều tính toán muốn chết, bất kể người là trưởng bối

cái gì, nếu vì phạm đến nguyên tắc của nàng, lập tức sẽ đầu đầu nhử óc, không chút nể nang mà trách mắng một trận rồi mới bàn tiếp, một chút sĩ diện cũng không để lại, thế nhưng đến khi thật sự bị bọn họ liên lụy đến, ví dụ như ba năm trước đây lần đầu chuyển nhà và thu nhận La Đan, nàng lại nhẹ nhàng mà bỏ qua.

Còn có kiếp nạn sinh tử đêm qua, từ đầu đến cuối cũng không nghe thấy nàng oán hận một câu, ngược lại ôn nhu săn sóc còn hơn ngày thường, thực khiến hần không quen, nhưng mà, tại sao hần lại cảm thấy vô cùng cảm động đến như vậy?

“Người trong giang hồ, thân bất do kỷ.” Tiểu Ngư cười cười, đẩy đẩy một thanh củi, “Tựa như cành cây này, nếu chúng nó biết suy nghĩ, nhất định là không muốn bị người ta đem làm củi đốt, nhưng chúng chỉ là cây cối, chẳng khác nào đã bước chân vào giang hồ, khi nào thì bất ngờ bị người ta chặt bỏ cũng không phải chính mình có thể làm chủ.”

“Cháu nói thế thật giống như Nhị thúc chính là cây củi này, chỉ có thể chờ bị người ta chém giết vậy.” Phạm Đại cười nói, không khỏi nhìn về Phạm Thông cách đó không xa, ánh mắt tối xuống, nhưng lập tức lại trở nên sáng rực, ngực ưỡn thẳng tắp, tay nắm chặt đầu vai Tiểu Ngư, kiên định nói: “Nhị thúc cam đoan với cháu, chúng ta nhất định sẽ bình yên mà sống sót.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 70: Soát núi

Bầu trời tối đen, rồi lại sáng, tuy quá trình này không dễ mà sống qua được, nhưng ít ra ngày hôm sau khi Tiểu Ngư mở mắt tỉnh lại, tất cả mọi người còn yên bình đứng trong động. Sau đó La Đan ra ngoài, cũng thuận lợi đổi gác cho Phạm Đại vừa canh gác suốt một đêm.

“Một tin tốt, một tin xấu, muốn nghe tin nào trước?” Phạm Đại vừa vào hang liền nghiêm mặt nói với Tiểu Ngư. Nghe vậy, Phạm Thông, Không Sắc cùng Phạm Bạch Thái lập tức đều trở nên căng thẳng.

“Tin tốt.” Tiểu Ngư nhìn về mặt nghiêm túc quá mức của Phạm Đại, khóe miệng không nhịn được cong lên, về phương diện lấy lòng người khác và giả bộ bí mật, Nhị thúc của nàng chẳng chút am hiểu, vừa hỏi như vậy, trong đầu nàng thật ra đã đoán được bảy tám phần.

Phạm Đại há to miệng, lại thất bại mà khép lại, uống ừng ực mấy ngụm nước rồi mới nói: “Tin tốt là đêm qua có mấy tên vương bát đản đến soát núi, nhưng bọn chúng không phát hiện được gì, hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn hần là sẽ không đến lục soát lần thứ hai.”

Cảm tạ luồng gió núi thổi suốt ngày không ngừng nghỉ trên đầu kia, chẳng những xua tan khói bếp, cũng thổi bay hết mùi thuốc, nếu không xem tình hình bọn họ một ngày phải sắc thuốc mấy lần, chỉ riêng cái mùi này thôi đã có thể hấp dẫn người ta đến, đây là bằng chứng khiến cho mọi người đang căng thẳng đến tột cùng có thể cảm thấy an tâm một chút.

“Vậy tin xấu có phải là đám vương bát đản đó đêm qua đến soát núi?” Tiểu Ngư hé miệng cười trộm cười, một đêm bình an, khiến nàng tâm tình trở nên tốt hơn.

“Không, tin xấu là ta đói bụng!” Phạm Đại trừng mắt nói, lần này khiến tất cả mọi người trong hang đều nở nụ cười.

“Nhị đệ, tuy nói bọn hần đêm qua mới đến, có điều mọi người vẫn phải cẩn thận thêm mới được.” Cười xong, Phạm Thông nhíu mày. Qua một ngày một đêm chỉ nằm nghỉ ngơi, lại uống hết bốn gói thuốc, sức sống của hần khá hơn rất nhiều, đã có thể ngồi dậy nói chuyện một lúc với mọi người. Nếu không phải Tiểu Ngư kiên quyết không đồng ý, con người trời sinh thích chuốc lấy khổ cực như hần còn muốn tự mình ra ngoài xem xét.

“Được, đại ca yên tâm, ta sẽ cẩn thận đề phòng.” Phạm Đại nghiêm nghị gật đầu. Đến bây giờ mới qua một ngày, bọn họ còn thời gian hai ngày, phải thật cẩn thận nghiêm mật.

Nhân lúc đêm qua mới có người đến lục soát, trong khoảng thời gian ngắn này hần là sẽ không quay lại lần thứ hai, Tiểu Ngư cùng Phạm Đại một đêm chưa ngủ liền thừa dịp trời chưa sáng hần ra ngoài tìm đồ ăn, một người hái nấm và rau dại, một người đi săn ít thú rừng, dùng hết sức có thể để chuẩn bị chu đáo thêm cho đồ ăn mấy ngày.

Sau đó đến buổi sáng, mọi người vội vàng làm lông thú rừng, sửa soạn lương khô, Không Sắc tuy là một hòa thượng nhưng vào cửa Phật không phải vì lục căn thanh tịnh mà muốn xuất gia, chỉ coi như đó là một nơi tránh nạn bất đắc dĩ, lúc này tuy hần vẫn kiên trì không ăn thịt, có điều đối với việc Phạm Đại sát sinh thì chỉ tránh mắt đi không nhìn mà thôi. Dù sao hiện giờ đang trong lúc sinh tử khó đoán trước, đối với mạng người mà nói, rất nhiều thứ đã không còn quá quan trọng như trước.

Ăn cơm trưa xong, Tiểu Ngư đi thay gác cho La Đan. Từ khi Bối Bối bị thất lạc rồi quay lại, vẫn luôn theo sát bên nàng, dù cho nàng đi đâu cũng nhất định đi theo, cho dù Tiểu Ngư có nửa đêm bừng tỉnh, nhìn không được đi ra ngoài nhìn, nó cũng sẽ tri kỷ mà ngoan ngoãn theo sát bên cạnh nàng.

Thời gian canh gác vừa dài vừa căng thẳng, nhưng vì an toàn của tất cả mọi người nên không ai dám lơ là, có điều chỉ cần đề tâm, vẫn có thể tìm ra cách

để vui vẻ hơn, ví dụ như luyện công trên những cành cây chạc cây ngang dọc đan xen nhau.

Mặt khác, ngoài việc canh gác, Phạm Đại còn dẫn La Đan và Phạm Bạch Thái bắt đầu chế tạo những đầu mũi tên đơn giản dùng để đối phó với kẻ địch, trên cành cây cũng có chuẩn bị sẵn một bộ cung và một túi tên. May mắn vô cùng là, mặc dù tất cả mọi người đều vô cùng cảnh giác, nhưng cho đến lúc màn đêm buông xuống, xung quanh khe đá rất hẹp đó vẫn yên ổn như cũ, chứng minh ba ngày vô cùng quan trọng đã qua đi một nửa.

Đêm thứ hai. Mọi người ngủ yên ổn hơn đêm trước. Khi Tiểu Ngu đi đến dưới tàng cây, nhìn Phạm Đại cười cười với mình, trong lòng trở nên an tâm hơn rất nhiều.

Có điều, sự thật chứng minh hai người đều cười quá sớm, ngay khi Phạm Đại vừa nhảy xuống, Tiểu Ngu còn chưa tìm được một chỗ ổn định trên chạc cây, trong lòng đột nhiên cả kinh.

“Nhị thúc!” Tiểu Ngu lập tức hô một tiếng nhỏ, Phạm Đại đang chuẩn bị đuổi đuổi thất lung động tác ngừng lại, chỉ nhún mình một cái đã nhảy lên, nhìn về phía nàng chỉ.

Chỉ thấy dưới thung lũng bên ngoài hai ngọn núi, đột nhiên xuất hiện một đám người, không, hẳn là một đội lính.

Không sai, đúng là một đội lính, tầm mắt Tiểu Ngu và Phạm Đại không kém, hiện giờ tuy khoảng cách còn xa, nhưng đám quan binh phục sức và cờ hiệu đều thống nhất kia thì tuyệt đối không thể nhìn lầm, đó là dân binh của châu nha và cung thủ.

“Đừng hoảng sợ.” Phạm Đại bình tĩnh nói, vừa quay đầu đánh giá địa hình bốn phía, vừa nhìn lại chỗ khe đá, rồi nói với Tiểu Ngu: “Cháu đi trước báo tin, báo mọi người trước dập tắt lửa, thuốc cũng đừng sắc vội.”

Tiểu Ngu mím môi, lập tức xuống dưới đất đi sắp xếp. Mọi người vốn từ ngày đầu tiên đã chuẩn bị kỹ càng cho giờ khắc này, hiện giờ nghe nói đến thực sự có quan binh đến soát núi, căng thẳng thì căng thẳng, nhưng xử lý vẫn rất gọn gàng, rất nhanh đã dập tắt lửa, thu dọn xong hành lý.

“Tiểu Ngu, nói với Nhị thúc con, ta đã không sao rồi, chúng ta bây giờ lập tức rời khỏi nơi này.” Phạm Thông đứng dậy, trực giác cho rằng trốn không phải là cách hay.

“Cha, cha cứ ngồi xuống đã, cố gắng bảo tồn thể lực, nếu thật sự phải đi, đường sẽ rất dài.”

Tiểu Ngu trấn định lại một chút, bảo Phạm Bạch Thái đỡ Phạm Thông ngồi xuống, lại dẫn riêng La Đan mấy câu, sau đó yên lặng quay lại trên cây. Đã thấy đội ngũ kia cũng không thẳng hướng đến phía này mà dàn thành hàng ngang bắt đầu cẩn thận tìm kiếm, xem tình hình, không đến nửa canh giờ (1 tiếng) nửa nhất định sẽ lục soát đến bên này.

“Đám quan binh này bình thường tuy rằng đều là tôm tép không đáng kể, nhưng bị nhiều người như vậy phát hiện, thật sự có chút phiền toái.” Tiểu Ngu vừa đến bên cạnh, Phạm Đại liền nhủu mày nói.

“Nhị thúc, cha nói muốn đi, ý của thúc thì sao?” Tiểu Ngu nhìn chăm chú đám quan binh đang dùng cương đao trường thương chọc khua cây cối, từng bước từng bước tiến về phía trước, trong đầu không ngừng nghĩ một cách nào đó có thể khả thi.

Nhiều người cũng không phải vấn đề, bọn họ ở đây đã hai ngày, khá là quen thuộc với địa hình xung quanh, nếu cứ thế lợi dụng địa hình đánh theo lối du kích, khiến đối phương tổn hại hơn nửa nhân số tuyệt đối không thành vấn đề. Vấn đề là hai huynh đệ không chịu sát sinh, hơn nữa, nếu thật sự giết quan binh, vậy thì cái tội danh giết người đó lại càng dính chắc vào bọn họ.

“Không được, cha cháu nội tức chưa ổn, hiện giờ tuyệt đối không thể lộn xộn, nếu không nhất định sẽ gây ra hậu quả suốt đời.” Phạm Đại lập tức bác bỏ.

“Nhưng nếu bị bọn chúng tìm được...” Tiểu Ngu nhủu mày, thương tích của Phạm Thông Không Sắc đã sớm nói rất rõ, nàng đương nhiên biết, nhưng hang đá kia tuy rằng bí mật, cũng khó mà trăm phần trăm cam đoan an toàn, một lần vạn nhất mà bị quan binh phát hiện, không cần động thủ, chỉ cần chất củi lửa ném vào trong là đủ khiến tất cả mọi người chết ngạt.

“Cháu lập tức trở về, đem củi buộc thành hai bó nhỏ, khoác y phục của cháu và Đông Đông. Nếu có chuyện gì xảy ra, cứ để ta dẫn bọn chúng rời đi.” Thời khắc mấu chốt, Phạm Đại động não lại đầu ra đó không chút hồ đồ. “Nếu thật sự vẫn không được, chúng ta đây cũng chỉ có thể đại khai sát giới, cùng lắm thì sau này chúng ta đi về hướng Tây, vĩnh viễn không trở về Trung Nguyên.”

Hướng Tây, chính là Lỗ Phiến hoặc Tây Hạ!

Tiểu Ngu ngăn ra, có điều lúc này tình cảnh không cho nàng thời gian miễn man suy nghĩ, nàng đáp một tiếng rồi lập tức quay trở về động, cùng La Đan bận rộn lu bù, rất nhanh đã làm thành hai hình nhân đơn giản bằng cành cây. Vì để cho chúng trông thật một chút, Tiểu Ngu lại quấn thêm chút cỏ khô làm đầu, sau đó thắt cho một hình nhân hai sợi dây màu hồng.

“Tiểu Ngu, hai đứa không cần phải làm hình nhân, bảo Nhị thúc con trở về, ba người lập tức đưa Đông Đông và Không Sắc trốn đi trước, không cần lo cho ta.” Phạm Thông thấy Tiểu Ngu không chịu đi, vội kêu lên.

“Không, con không rời khỏi cha đâu!” Phạm Bạch Thái nghe Phạm Thông nói thế, hai mắt lập tức đỏ lên, vội vàng ôm chặt cánh tay hắn không buông.

“Cha, cha đừng nói nữa, con và Nhị thúc đều có sắp xếp, hướng đi chỗ này của chúng ta bí mật như vậy, chỉ cần chúng ta không lên tiếng, bọn họ tám

phần là không phát hiện ra đâu.” Bầu không khí căng thẳng ngược lại khiến suy nghĩ Tiểu Ngư trở nên thanh tỉnh lạ thường, nàng vừa nói, động tác của tay không chút ngưng nghỉ, sau đó ôm lấy một hình nhân bằng củi mặc quần áo cùng La Đản rời khỏi hang đá.

Có một câu nàng không nói ra, một đêm chờ đợi vừa qua đã khiến nàng nếm đủ cảm giác lo lắng của người nhà, lúc này đây, nàng không muốn chuyện tương tự như vậy xảy ra nữa.

“Được rồi, đem cái đó đặt chỗ này, hai đứa trở về đi, đứng rồi, Không Sắc kia gan quá nhỏ, lát về bảo hắn bịt kín miệng lại trước, khỏi kêu ra tiếng.” Phạm Đại nhắc hình nhân đặt trên cành cây, giục hai người quay về hang, “Hai đứa thu dọn hết trong động, sau đó chuẩn bị đầy đủ cung tên, nếu thật sự vạn bất đắc dĩ, giết thì giết vậy, dù sao những kẻ này cũng gây ra không ít điều ác cho dân chúng.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 71: Bí mật kinh người không ngờ đến

“Nhị thúc, vậy thúc nhất định phải cẩn thận!” Tiểu Ngư xuống khỏi cây, lo lắng dặn dò.

Cha nàng võ công cao như vậy mà bây giờ vẫn như thế không thể không nằm dưỡng thương, ngay cả đường cũng không đi được, nếu Phạm Đại mà xảy ra chuyện gì, một nhà bọn họ lại càng không còn đường sống.

“Yên tâm!” Phạm Đại đột nhiên nhớ tới điều gì đó, cười hi hi: “Mọi người cứ che kín cửa hang lại, chỉ cần không để bọn chúng nhìn ra được thì hai hình nhân này chúng ta cũng không nhất định cần dùng đến.”

Thấy Phạm Đại bộ dạng tính toán trước không giống như cố giả vờ mạnh mẽ, nghĩ đến thời gian cấp bách, còn phải quay về hang bố trí, Tiểu Ngư cùng La Đản cắn chặt răng, không quay đầu lại chạy vội trở về, còn chưa vào trong đã nghe thấy một loạt những tiếng động bên trong.

“Cha, cha làm cái gì vậy?” Tiểu Ngư bước nhanh vào, liền thấy Phạm Thông đang cố gắng đứng dậy khỏi sạp cỏ, mà Phạm Bạch Thái và Không Sắc thì đang liều mạng giữ chặt không cho hắn lộn xộn, tiếng động sột soạt nghe được vừa rồi là cỏ khô bên dưới phát ra.

“Tiểu Ngư, chúng ta nhanh chóng rời khỏi chỗ này tránh đi một chút, tuyệt đối không thể cứng đối cứng với bọn họ, những quan binh này đều là bị lợi dụng, nếu thật sự động thù hại người, sau này chúng ta liền trở thành khâm phạm triều đình thật sự đấy.” Phạm Thông lo lắng nói, không biết có phải là huynh đệ sinh đôi tâm ý tương thông, hắn lập tức đã đoán đúng tính toán tệ nhất của Phạm Đại.

“Cha, Nhị thúc chính bởi vì không muốn liều mạng với bọn họ nên mới bảo chúng con làm hai hình nhân, đến lúc đó còn dùng để dẫn dắt bọn họ rời đi. Cha phải tin tưởng khinh công của Nhị thúc, đám quan binh này không phải những kẻ võ lâm đêm đó, Nhị thúc sẽ không sao.” Tiểu Ngư trấn định bước đến, hai tay đặt lên đầu vai Phạm Thông, hơi dùng sức nhấn hắn nằm lại xuống sạp cỏ.

Ba ngày thời gian, hiện giờ đã qua hơn hai ngày, chỉ cần không phải bất đắc dĩ, nàng tuyệt đối không thể để tiến trình trị liệu của Không Sắc thất bại trong gang tấc, càng không thể để lão cha lưu lại di chứng cả đời chịu khổ.

“Nhưng...”

“Thật sự không cần lo lắng. Cha, con xem bọn họ cũng không biết chúng ta ở ngay chỗ này, nếu không đã sớm tiến thẳng đến, bọn họ chỉ là tìm kiếm lung tung thôi, chúng ta chỉ cần rắng ở lại trong hang đợi qua đợt này là xong, hơn nữa vừa rồi Nhị thúc hình như đã có kế sách hay gì đó.” Sau đó Tiểu Ngư không đợi Phạm Thông trả lời, quay sang nói với Phạm Bạch Thái và Không Sắc: “Hai người tìm mảnh vải tự bịt kín miệng mình lại, miễn cho lát nữa không cần thận lại kêu thành tiếng.”

Không Sắc cũng tự biết gan của mình to nhỏ thế nào, lại càng sợ nếu không nghe lời, nhà họ Phạm sẽ quăng bỏ mình, vội cuống cuống ngậm chặt miệng gậy đầu, cũng lấy ra khăn tay của mình chủ động nhét vào miệng.

“Nhưng vạn nhất bị bọn họ phát hiện...” Phạm Thông lại sầm lo nói, vẫn còn muốn khuyên mọi người đi trước.

“Sẽ không có vạn nhất. Bây giờ con sẽ cùng Đản Nhi bịt kín miệng hang lại, chỉ cần chúng ta không phát ra tiếng động, bọn họ không thể nào phát hiện ra chỗ này được.”

Không để Phạm Thông có thời gian do dự, Tiểu Ngư lập tức gọi La Đản cùng bắt đầu sắp xếp cửa động.

Trước dùng mấy cành cây lớn đã sớm chuẩn bị từ trước đan chéo nhau chặn ở cửa hang, lại chuyển đến mấy tảng đá lớn, tảng thì đặt ở cửa hang che lại gần hết miệng hang, tảng thì chèn phía trên cành cây thô lớn. Lại để La Đản vác người đã khá cao to xuống trước, còn mình thì cố gắng thu nhỏ lại khe hở cho đến khi miễn cưỡng có thể lọt vào được, lúc này mới cẩn thận theo luồng ánh sáng luồn vào trong hang động đã trở nên tối om, vươn tay nâng tảng đá bên cạnh đặt xuống vừa khít khe hở cuối cùng.

Làm xong công việc tốn sức này, Tiểu Ngư mới thoáng bình ổn lại hô hấp một chút, rồi lại cùng La Đản canh giữ hai bên khe hở cố ý để lại, cẩn thận quan sát động tĩnh bên ngoài. Tuy rằng tầm nhìn rất hạn hẹp, nhưng có thể nhìn thấy một chút tình huống bên ngoài, trong lòng vẫn cảm thấy yên tâm hơn phần nào.

Phạm Thông trên mặt vẫn lộ vẻ lo lắng, nhưng nhìn con gái và đồ đệ của mình luôn tay làm việc đầu vào đấy, hành động còn trấn định hơn xa chính mình, lặng lẽ thờ dãi một hồi không nói gì nữa, dứt khoát chuyên tâm nhắm mắt lại bắt đầu điều tức.

Thôi thôi, nếu tất cả mọi người không chịu đi, vậy mạo hiểm một lần. Nếu đến cuối cùng hang này vẫn bị lục soát, hẳn dù cho liều cả tính mạng cũng phải bảo vệ người nhà của mình bình an thoát hiểm.

Thời gian chờ đợi như ngắn lại như rất dài, nhìn không đến mặt trời, Tiểu Ngư cũng không biết rốt cuộc đã trôi qua mấy khắc, hay là nửa canh giờ, chỉ chăm chú ngưng tụ toàn bộ tâm trí nghiêng tai lắng nghe.

Lúc đầu, nàng nghe thấy toàn là tiếng gió, dần dần, vài âm thanh khác lẫn vào, thỉnh thoảng đã có thể nghe thấy một hai tiếng người. Không lâu sau, tiếng người dần rõ ràng hơn, xen vào đó còn có tiếng cây cỏ bị chặt. Thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại trong hang, ánh sáng dù mờ nhạt nàng vẫn có thể nhìn rõ sắc mặt sợ hãi của đệ đệ mình và Không Sắc.

Lại nhìn La Đản bên cạnh, một gương mặt tuấn tú góc cạnh sắc nét rõ ràng, thần sắc tuy ngưng trọng nhưng trong ánh mắt sáng ngời hữu thần lộ ra sự cương nghị cùng kiên định, chỉ nhìn một cái là có thể nhận ra quyết tâm phải bảo vệ mọi người của hắn, Tiểu Ngư không khỏi mỉm cười, sự chú ý lại chuyển ra bên ngoài.

Lại thêm một lúc nữa, những tiếng động dần tiến lại gần, cho thấy rõ ràng cuộc lục soát đã tiến vào hẻm núi. Tất cả mọi người trong động đều cầu nguyện những người này mau mau rời khỏi tiếp tục đi, đội quan binh đột nhiên dừng lại, liên tiếp truyền đến hiệu lệnh nghỉ ngơi tạm thời.

Những người này muốn nghỉ lại ở đây?

Lần này, không chỉ Phạm Bạch Thái và Không Sắc, ngay cả Tiểu Ngư và La Đản trong lòng cũng trở nên căng thẳng, phải biết rằng đồ giả dù sao cũng vẫn là giả, cửa hang này tuy bọn họ đã bố trí rất khéo, nhưng dù sao vẫn là trước đó vừa di chuyển một vài tảng đá, khó tránh khỏi để lại một vài dấu vết rất nhỏ, nhưng những người này lại nghỉ ngơi ngay trong khe núi, nếu có người vô tình phát hiện ra, sẽ trở nên rất nguy hiểm.

“Lão tử mặc xác, đã lục soát chết một sấp ba ngày rồi, vẫn chẳng thấy nửa bóng người. Lão Tử, người nói, nhà họ Phạm này thật sự trốn trong núi sao? Nếu đổi thành lão tử, lão tử đã sớm nhanh như chớp chạy sang huyện khác rồi.”

Thật đúng là sợ cái gì thì đến cái đó, Tiểu Ngư mới nhủ mảy, đã có tiếng bước chân nặng nề cùng tiếng thở hổn hển bực bội hướng phía hang của mình mà đến, Tiểu Ngư lập tức quay đầu vào trong hang ra hiệu, ý bảo tất cả mọi người cố gắng hít thở nhẹ thêm một chút.

“Nghe nói lão Đại nhà họ Phạm bị trọng thương, phỏng chừng là chạy không xa, hơn nữa bọn họ lại giới về săn thú, ẩn núp trong núi là khả năng rất lớn, chúng ta cũng chỉ còn lại ngọn núi này là chưa soát, đại nhân ngài cố gắng nhẫn một chút, nếu bắt được chính là công to đó! Ngài bây giờ ngồi một chút, nghỉ ngơi nghỉ ngơi. ..Ngài uống nước?” Giữa trảng vắng mênh mông, hình như bên cạnh còn có tùy tùng có chút trí mưu a dua nịnh nọt, hình như còn thuận tay vuốt vuốt tảng đá.

Tiểu Ngư cố nhìn, vừa lúc thấy một bóng dáng nặng nề ngồi xuống, có điều từ góc độ này của nàng, chỉ thấy bóng lưng mà không thấy mặt mũi, cũng không nhìn được tùy tùng kia.

Một thước, chỉ thiếu một thước thôi, “lão tử mặc xác” kia đã có thể ngồi ngay lên trên cửa hang của bọn họ, chỉ bằng tiếng bước chân nặng nề ban này, liền có thể kết luận đó là một người khỏe mạnh béo tốt, vạn nhất tảng đá nhất thời chịu không nổi trọng lượng của hắn, chỉ cần sụt xuống một chút thôi, đã đủ khiến cho đối phương nghỉ ngơi.

“Đại công cái đầu ngươi! Lâm đại nhân ở địa bàn của chúng ta bị vài tên trộm cướp giang hồ giết, triều đình không trừng trị chúng ta tội lớn này đã là on trời, còn dám vọng tưởng công lao. Hừ!” “Lão tử mặc xác” kia uống nước ừng ực, cảm thấy cổ họng sáng khoái được một chút, giọng cũng nén thấp hơn. “Nói đi, người có ý kéo lão tử sang bên này muốn nói cái gì?”

“Đại nhân, ta nói công lớn thật sự chính là công lớn đó!” Tùy tùng kia thần bí nói, “Lâm đại nhân kia tuy rằng đến từ kinh thành, nhưng thật sự mà nói cao lắm cũng chỉ là huynh đệ một tiểu thiếp của Hạ đại nhân mà thôi, Hạ đại nhân kia thích mỹ sắc, nếu chúng ta có thể dâng lên cho ông ta mấy mỹ nữ, sự tình cũng chẳng đến nỗi là chuyện lớn tày trời gì, huống chi cấp trên của chúng ta vẫn còn Huyện thừa đại nhân và Tri châu đại nhân, bọn họ còn chú ý đến mũi ô sa trên đầu hơn cả chúng ta, tất nhiên là sẽ nghĩ ra cách, đại nhân không cần lo lắng.”

“Lão tử mặc xác, lời này sao ngươi không nói sớm, nói sớm lão tử đã không phải chết một chui vào rừng.” “Lão tử mặc xác” kia đập tay kêu bộp một tiếng to, “Nếu họ Lâm kia chẳng phải nhân vật ghê gớm gì, chúng ta còn ở chỗ này lăn lộn cái rắm, truyền lệnh xuống, thu quân quay về nha môn.”

“Đại nhân, ngài trước hết nghe tiểu nhân nói xong đã!” Tùy tùng tui thần nói.

“Có rắm mau phóng!”

“Tiểu nhân sở dĩ muốn đại nhân cẩn thận lục soát núi rừng này, tìm ra dấu vết bắt được nhà họ Phạm, cũng không phải vì song hiệp họ Phạm sinh đôi kia, mà là vì đồ đệ của bọn họ.”

Lời này vừa nói ra, mọi người trong hang đều kinh ngạc, Tiểu Ngự theo bản năng quay đầu nhìn sang La Đan, chỉ thấy trên mặt hắn cũng hiện lên vẻ chấn kinh, tuyệt đối không ngờ đến những người này muốn bắt lại là chính mình.

“Đồ đệ của bọn họ? Huynh đệ nhà họ Phạm giết người thì có liên quan gì đến đồ đệ của bọn họ?” Mọi người còn chưa hoàn hồn, bên trên “lão tử mặc xác” đã không kiên nhẫn hỏi.

“Đại nhân không biết, bởi vì đồ đệ của bọn họ họ La.” Tùy tùng thần bí nói.

“Lão tử mặc xác, ngươi lại thừa nước đục thả câu, lão tử thường cho ngươi ăn vài cái tát bây giờ.”

“Dạ dạ dạ, vậy tiểu nhân cứ nói thẳng. Chuyện còn phải kể từ ba năm trước, đại nhân còn nhớ rõ ba năm trước đây, huyện Y Dương từng có một phạm nhân chạy trốn, muốn chúng ta giúp đi lũng bắt? Lúc ấy người ở huyện Y Dương chỉ úp mở nói đó là giang dương đại đạo, phạm vào không ít án giết người. Nhưng đại nhân có điều không biết là, giang dương đại đạo đó không phải đạo tặc bình thường, mà là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ, danh xưng là La Bán Sơn La Quảng!”

“Cái gì mà La Quảng La Đoản (la dài la ngắn), chưa từng nghe nói qua.”

“La Quảng chưa từng nghe qua, nhưng vụ án đoàn công phẩm quý giá ở đất Thục mấy năm trước bị cướp, đại nhân cũng phải biết chứ? La Quảng này chính là trùm đám thổ phi khi đó.” Tùy tùng kia lại nhẹ nhàng ném ra một quả bom tấn, nổ cho mọi người trong động tim đập liên hồi.

Ánh mắt Tiểu Ngự lại một lần nữa lướt nhanh qua La Đan, thấy sắc mặt hắn đã chuyển thành màu trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 72: Nguyên nhân thật sự của tai họa

Đã sớm biết La Quảng phạm không phải tội nhỏ, nhưng không ngờ lại là vụ án lớn như vậy, thế nhưng nếu là vụ án lớn như vậy, tại sao ông ta không bị nhốt ở kinh thành mà lại là ở một thành trấn nhỏ như Y Dương?

“Năm đó trùm thổ phi không phải vẫn bị nhốt trong thiên lao sao? Tại sao lại biến thành La Quảng đó chứ?”

Bên ngoài, “lão tử mặc xác” kia tuy nghe có vẻ là kẻ thô tục, có điều cũng không phải đồ ngốc, lập tức đã nghĩ đến vấn đề này, thay Tiểu Ngự hỏi ra.

“Đại nhân có điều không biết, năm đó trùm thổ phi bọn cướp tổng cộng có hai người, một người là Gia Cát Tuân, năm đó cũng đã bị triều đình bắt được, nhưng đến nay vẫn không chịu mở miệng cung khai công phẩm cướp được đã đem giấu ở đâu, một người chính là La Quảng, là trợ thủ đắc lực mà Gia Cát Tuân tin nhiệm nhất, có điều La Quảng này rất im hơi kín tiếng, hơn nữa rất nhiều người đều cho rằng hắn đã chết...”

Trong lúc hai người trao đổi, trong động, Tiểu Ngự cũng dần dần hiểu rõ được đích xác sự tình của chuyện này.

Vụ án công phẩm bị cướp này xảy ra vào tám năm trước ở đất Thục. Vì tầm cỡ quá lớn, lúc ấy triều đình liền lập tức phái ra cấm quân tinh anh nhất đến truy bắt, vài huyện phủ xung quanh cùng đồng thời hành động, hai tháng sau đã bắt được đầu sỏ đám cướp là Gia Cát Tuân, nhưng vì vụ cướp đã xảy ra được một thời gian, Gia Cát Tuân xảo quyết kia đã đem công phẩm giấu đi ở một chỗ bí mật từ lâu. Quân đội triều đình liên tục tìm hơn một tháng vẫn không thấy, không còn cách nào khác đành trước đem Gia Cát Tuân về kinh thẩm vấn, có điều bất kể nghiêm hình tra tấn thế nào, Gia Cát Tuân cũng nhất định không chịu cung khai, vụ án cứ vậy bị kéo dài, công phẩm tìm không thấy, *Chân Tông** long nhan nổi giận, trong cơn giận dữ ra lệnh xử phạt quan viên năm ấy phụ trách áp tải công phẩm, trong đó có một người chính là cấp trên của tùy tùng, Đô Kiểm Hạt Vương Nghĩa.

Vương Nghĩa này vốn là tướng tài, trước khi công phẩm bị cướp, hắn từng ra sức yêu cầu thay đổi lộ tuyến, đáng tiếc là không được cấp trên nghe theo. Sau khi Vương Nghĩa bị tước quan làm dân, vẫn không cam lòng, mang theo một đám huynh đệ liên hợp với giang hồ nhân sĩ ngầm ngầm tự điều tra, cuối cùng hai năm sau, rốt cuộc cũng bắt được La Quảng.

Vương Nghĩa vốn định trước tìm cách để La Quảng mở miệng, tìm được công phẩm sau đó mới báo lên triều đình, trước nay lại có giao hảo với huyện ủy huyện Y Dương, liền đem La Quảng dưới danh nghĩa đạo tặc giang hồ giam ở huyện nha. Không ngờ La Quảng này cũng là một kẻ ương ngạnh, dám kéo dài đến ba năm không chịu mở miệng, đồng đảng La Quảng cuối cùng thám thính được hắn bị nhốt ở huyện nha, bày mưu cứu đi.

“Chuyện quan trọng như vậy, tại sao ngươi lại chỉ nói cho mình ta?” Nghe xong tùy tùng kể, “lão tử mặc xác” bán tin bán nghi hỏi.

“Không dám dối đại nhân, Đô Kiểm Hạt Vương Nghĩa chính là ân sư của tiểu nhân, những lời tâm huyết này của tiểu nhân nói với đại nhân, cũng là ân sư bày giúp, nếu lần này đại nhân có thể giúp ân sư của ta...” Giọng tùy tùng kia đột nhiên trở nên đứng mực, chậm rãi nói, vừa khéo léo ca tụng “lão tử mặc xác”, lại vẫn giữ được tôn nghiêm cho “Vương đại nhân” đã sớm mất chức từ nhiều năm kia, đồng thời lại thả xuống một mồi câu rất hấp dẫn là bắt được phạm nhân tìm được công phẩm lập đại công.

Hắn miệng lưỡi rất tốt, thao thao bất tuyệt, “lão tử mặc xác” kia rõ ràng đã động tâm, có điều vẫn nghi ngờ: “Nhưng La Quảng kia ba năm cũng không chịu mở miệng, cho dù chúng ta có thể bắt được hắn nhưng vẫn không tìm được chỗ giấu công phẩm, vậy không phải là mất công toi hay sao?”

“Vậy nên chúng ta mới phải nhanh nhanh tìm được La Đản con trai La Quảng.” Tùy tùng đã liệu trước được, trả lời, “Theo tiểu nhân biết, La Đản này là con trai duy nhất của La Quảng, La Quảng kia ngồi tù mấy năm, từ lâu đã là phế nhân, dù có cho hắn tám hay mười cô nương, cũng chỉ có thể nhìn được mà ăn không được, cả đời khỏi cần muốn sinh thêm đứa con nào nữa. Nếu chúng ta bắt được con trai duy nhất của hắn, thả ra lời đồn thổi, sao phải sợ hắn không chui đầu vào lưới, cạy không được miệng sắt của hắn chứ?”

“Lão tử mặc xác. Tuyệt vời! Hay. Vậy thì làm, không cần nghi nữa, lập tức soát núi, lão tử không lời ra được thẳng nhai con này ra thì không xong.”

“Lão tử mặc xác” hưng phấn vỗ đùi đứng dậy, lập tức đi nhanh về phía trước, vừa đi vừa lớn tiếng hét thuộc hạ lập tức đứng dậy tìm kiếm tiếp.

“Đại tướng cái con khi, đầu óc ngu si tứ chi phát triển, nếu không phải vì lợi dụng người, lão tử thà ăn cút chó cũng dèch thêm vỏ móng ngựa của nhà ngươi!” Tùy tùng kia lại không lập tức đi ngay, mà hăm hăm nhổ nước bọt, thấp giọng mắng một câu, rồi mới điều chỉnh lại cảm xúc bước nhanh đi theo.

Sau một hồi tiếng người ồn ào, khe núi không lâu sau lại quay trở về yên lặng, cho đến lúc không còn nghe thấy tiếng người nào nữa, trong hang vẫn lặng thình không một tiếng động.

Phạm Bạch Thái và Không Sắc là vì Tiểu Ngư còn chưa nói, nên không dám lấy mảnh vải ra khỏi miệng, còn Phạm Thông dù vẫn mở to mắt, lại chỉ nhìn ra cửa hang nơi Tiểu Ngư và La Đản đang đứng.

Mà La Đản, đang cúi thấp đầu, cắn chặt môi, thân mình hơi run rẩy, dường như còn chưa thoát khỏi sự chấn động. Mà Tiểu Ngư, với tính tình bình thường vốn nên lập tức hỏi La Đản, lại vẫn chăm chú nhìn ra ngoài, không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì.

“Khụ khụ... Tiểu Ngư, bên ngoài người đã đi hết rồi chứ?” Một lúc lâu sau, Phạm Thông rót cuộc cũng mở miệng trước.

Tiểu Ngư còn chưa trả lời, đã thấy La Đản nhảy xuống, bước nhanh đến trước mặt Phạm Thông, bịch một tiếng mạnh mẽ dùng sức đập đầu xuống: “Su phụ, đồ nhi bất hiếu, là đồ nhi làm liên lụy đến su phụ, su thúc, su tỷ và Đông Đông!”

“Đản Nhi, con làm gì vậy?” Phạm Thông cuống quýt, vội bật dậy định đỡ La Đản lên, Phạm Bạch Thái và Không Sắc vội đỡ lấy hắn.

“Đản Nhi, đệ đứng dậy!” Tiểu Ngư vẫn nhìn ra ngoài rót cuộc mở miệng, giọng thản nhiên, không vui không giận, lại giống như có một sức mạnh kỳ lạ, khiến cho La Đản không thể đập đầu nữa, đành yên lặng đứng dậy.

“Đến giúp ta một chút, Nhị thúc đã quay lại.” Tiểu Ngư như chưa có chuyện gì xảy ra, đẩy một tảng đá trên đầu ra, La Đản giật mình, bước nhanh đến, cùng nàng hợp lực đẩy ra một lỗ hổng, để Phạm Đại tiến vào.

“Tốt rồi tốt rồi, đám vương bát đần kia cuối cùng cũng đã đi.” Phạm Đại vừa vào đã cười vui vẻ, còn chưa cười xong, nhìn thấy sắc mặt mọi người trong hang tựa hồ có chút kỳ lạ, không khỏi khó hiểu: “Mọi người làm sao vậy?”

Hắn vừa hỏi ra, La Đản lại lập tức quỳ xuống.

“Đang yên đang lành mà ngươi làm gì vậy?” Phạm Đại bị hắn làm cho hoảng sợ.

“Đản Nhi, nam tử dưới gối có hoàng kim, không thể hơi một chút liên quỳ, huống chi chuyện này không thể trách con được. Đến đây, con đến bên này, Tiểu Ngư cũng lại đây.” Phạm Thông thở dài, vậy vậy mọi người.

Tiểu Ngư đáp một tiếng, trước cùng Phạm Đại che kín cửa hang lại xong xuôi, rồi mới cùng đi đến trước mặt Phạm Thông, giúp Phạm Bạch Thái gỡ mảnh vải xuống, cũng ra ý cho Không Sắc có thể bỏ ra.

La Đản lặng lẽ đứng dậy, bước đến trước Phạm Thông, tuy mặt vẫn cúi xuống, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng, xấu hổ và tự trách đến cực độ không ngừng biến chuyển trên khuôn mặt tuấn tú.

Tiểu Ngư trong đầu cũng cảm thấy phức tạp vô cùng. Năm đó khi Phạm Thông thu nhận La Đản, nàng vốn dĩ là chẳng vui mừng gì, có điều sau ba năm sớm chiều ở chung, từ lâu nàng đã bỏ qua thành kiến với hắn, sau vẫn đối với hắn như em trai ruột thịt của mình. Hiện giờ nàng đương nhiên sẽ không tùy tiện vì vậy mà trách tội La Đản, chỉ là nhớ đến người cha tâm cơ thâm trầm của hắn, lại có thể mang đến phiền toái lớn như vậy cho nhà mình, liền nhịn không được bất mãn trong lòng. Năm đó ở hiệu cầm đồ bắt đắc đi ra tay giáo huấn mấy tên quan binh chỉ là việc nhỏ, bỏ trốn thì cũng xong. Nhưng hôm nay lại là một vụ án lớn như vậy, nhà họ một khi bị cuốn vào, muốn thoát thân thật sự rất khó. Nàng dù cho có rộng rãi đến đâu, nghĩ đến nhà mình cả đời đều vì vậy mà phải sống lên lút, con giận này cũng nhất thời không thể tiêu tan.

Có điều... ánh mắt nhìn đến sắc mặt xấu hổ vô cùng của La Đản, Tiểu Ngư trong lòng lại thở dài, aizz, thôi quên đi, La Quảng là La Quảng, La Đản là La Đản, dù bọn họ có quan hệ huyết thống nhưng vẫn là hai người khác nhau. Hơn nữa người ta cung kính thành tâm thành ý mà gọi nàng là su tỷ ba năm, bảo nàng lập tức trở mặt đem tất cả cảm tình đều gạt bỏ, loại chuyện này nàng làm không được.

“Khó trách ngày đó khi Cảnh Đạo Sơn cùng ta giao thủ, từng quanh co lòng vòng muốn ta giao ra bảo tàng gì đó, lại phải người nói nhất định phải tìm được con, thì ra hắn muốn nói đến công phẩm đó.” Phạm Thông lại than một tiếng, thần thái trên mặt vẫn ôn hòa như trước: “Đản Nhi, con thành thật nói một câu với su phụ, con có biết chuyện cha con năm đó cướp công phẩm không?”

“Cổng phạm? Cái gì mà cướp cổng phạm?” Phạm Đại không hiểu ra sao chen vào hỏi, nhưng không ai rảnh trả lời hắn, mà ánh mắt đều nhìn về phía La Đan.

La Đan cắn răng, lắc lắc đầu.

“Con đã không biết, vậy con cần bản không cần phải tự trách mình, càng đừng nói đến liên lụy sư môn.” Phạm Thông mỉm cười một chút, “Cha con là cha con, con là con, mặc kệ cha con đã từng làm chuyện gì, sư phụ đều biết con là một đứa bé tốt. Ân oán đời trước lẽ ra không nên liên lụy đến đời sau, trước đây chúng ta không biết bọn họ muốn tìm con, bây giờ nếu đã biết rồi, chúng ta về sau cần thận thêm nhiều là được.”

“Sư phụ!” Lời vừa nói ra, mắt La Đan lập tức đỏ ửng, rốt cuộc nhìn không được phát ra âm thanh nghẹn ngào trong cổ họng, lần thứ ba nặng nề quỵ xuống, nền đất trong sơn động vốn gỗ ghê không bằng phẳng, lại phần nhiều là cạnh đá sắc bén, đầu gối nhất thời có chỗ bị toạc máu.

“Cha vừa mới nói nam nhi dưới gối có hoàng kim, bảo đệ không cần quỳ, sao đệ vừa quay đầu đã quên rồi?” Tiểu Ngư thở dài, tự mình kéo hắn đứng dậy, trách: “Sau này đường còn rất dài, Đông Đông và Không Sắc sư phụ còn cần đệ chiếu cố nhiều, nếu đệ bị thương, hành trình của chúng ta không phải lại bị trì hoãn sao? Thực không nghe lời!”

Tiểu Ngư vừa nói vừa kéo La Đan ngồi xuống một tảng đá, sau đó quay lại nói với Không Sắc: “Không Sắc sư phụ, phiền ngài đến giúp nó xử lý một chút.”

Không Sắc vội đáp lời, bước đến.

“Sư tỷ... ta...” Một loạt hành động của nàng khiến lệ nóng trong mắt La Đan rốt cuộc nhìn không được rơi xuống một giọt, lập tức lại vội vàng cúi đầu xuống.

“Ta cái gì mà ta? Ta nếu đã là sư tỷ của đệ, chẳng lẽ người trong nhà còn phải đầu đá lẫn nhau hay sao?” Tiểu Ngư quát lên.

“Mọi người nói cho ta biết, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Phạm Đại rốt cuộc nhìn không được trừng mắt nói.

“Đề ta nói đi!” Phạm Thông nói, “Sự tình phải kể đến từ ngày Cảnh Đạo Sơn đánh lên chúng ta...”

Nghe xong Phạm Thông tự thuật, kết hợp với tiền căn hậu quả trước sau, Tiểu Ngư lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, không khỏi không biết nên khóc hay cười, không thể không cảm thán vận mệnh khó lường.

Quả nhiên *phúc vô song chí, họa bất đơn hành***! Không ngờ sáng sớm hôm đó nàng và La Đan luyện võ, trên đường về nhà vô ý hét dài một tiếng, lại chính là căn nguyên cuối cùng. Cảnh Đạo Sơn chọn hang Đại Phong làm sào huyệt, tất nhiên là thường xuyên lưu ý động tĩnh xung quanh, nếu hai người thân phận vẫn chưa bại lộ, trước khi Cảnh Đạo Sơn đến, đám thủ hạ không biết rõ về nhà họ Phạm đương nhiên cho rằng bọn họ là người địa phương từ lâu đã định cư ở thôn Hòa, nhưng trùng hợp khi Cảnh Đạo Sơn đến lại đúng lúc nghe thấy tiếng hét dài của La Đan.

“Thì ra họa này vẫn là do ta mà dựng lên.” Tiểu Ngư vô hạn cảm khái, La Đan lại giật mình chết lặng, trên mặt vốn dĩ còn chút ít huyết sắc thì giờ đã biến mất sạch sẽ.

“Đệ suy nghĩ lung tung cái gì, nếu nói như vậy, tính ra thì phải là ta chọc họa trước mới đúng.” Tiểu Ngư thấy sắc mặt hắn không đúng, nhướn mày, bước đến dùng sức vỗ vai hắn một cái. Ngày đó là nàng nhất thời hứng khởi hô lên một tiếng trước, La Đan mới hét lên theo, nếu không phải nàng... Aiz, con mẹ nó, trên đời này sao lại có chuyện trùng hợp như thế chứ!

“Thôi thôi, các con cũng đừng tranh, có câu là phúc không phải họa, là họa không tránh khỏi, có lẽ là ông trời từ sớm đã định trước nhà chúng ta phải chịu khổ một lần, cũng may tất cả mọi người không sao, chuyện này cho qua đi, về sau cũng đừng nhắc lại nữa...” Phạm Thông khụ một tiếng, nói với Phạm Đại: “Lão Nhị, đệ đi xem lại xem bọn họ đã đi xa chưa. Nơi này không thể ở lâu, chúng ta vẫn là nên nhanh chóng rời đi thì tốt hơn.”

Phạm Đại gật đầu, quay người ra khỏi hang.

“Cha, cha nói nhiều như vậy cũng đã mệt, nằm xuống nghỉ ngơi chút đi, chuyện khác hãy chờ Nhị thúc về rồi nói sau.” Thấy Phạm Thông ho khan, sắc mặt mệt mỏi uể oải, Tiểu Ngư vội cùng Phạm Bạch Thái dìu hắn nằm xuống, cũng cố ý bảo La Đan nhanh chóng nhóm lửa sắc thuốc, phân tán sự chú ý của hắn, còn mình thì lại ra ngoài canh gác.

Một lúc không lâu sau, Phạm Đại yên bình trở về, mang theo một tin tốt, nói hôm qua hắn cố ý tạo ra một “đường chạy trốn”, bọn người kia đều theo đó mà truy tìm, có lẽ sẽ không quay trở lại khe núi này nữa.

Mọi người tò mò hỏi cái gì mà “đường chạy trốn”, Phạm Đại đầu tiên là ra vẻ bí mật, sau bị Phạm Bạch Thái cứ bám theo hỏi mãi, lại thấy Tiểu Ngư đã bắt đầu mài dao soạn soạn, mới rốt cuộc cười hi hi, nói đó là hôm trước hắn vì ngứa vụn nhát, chọc này ra sáng kiến, đặc biệt bắt một con thỏ, rắc máu ra thành một đường dài, lại ngụy tạo một hoi, cho nên hôm nay những kẻ kia vừa lục soát đến ngọn núi này, liền theo hướng kia mà truy tìm.

Mọi người nhất thời cười ha ha, liên tiếp khen Phạm Đại thông minh, bầu không khí bên trong hang nhất thời vui vẻ hẳn lên, dường như sự nặng nề trước đó chưa bao giờ tồn tại. Ngay cả La Đan cũng không nhìn được mà mỉm cười, như sầu muộn đã tiêu tan, nhưng trong lòng hắn, một trận cười sôi nổi như vậy đến tột cùng có thật sự là che phủ hết hết tất cả được không, lại chỉ có tự trong lòng hắn rõ ràng nhất.

Ngay cả người nhà họ Phạm cũng không ai trách cứ, không ai để ý, nhưng chẳng lẽ sự tình thật sự cứ vậy mà qua?

Cho dù hôm nay qua, nhưng còn tương lai?

Cảnh Đạo Sơn muốn tìm hấn, Vương Nghĩa kia bắt được cha hấn lại tra tấn ông ba năm trời cũng muốn tìm hấn, hiện giờ lại thêm người của quan phủ, con đường sau này, bọn họ phải đi như thế nào mới có thể đảm bảo mọi người đều được an toàn đây?

Một đêm này, La Đan không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 73: Qua trạm

Ầm ầm...

Giữa trưa, đáng ra là giây phút ánh sáng rực rỡ nhất trong ngày, nhưng hôm nay lại vì trên đầu mây đen dày đặc mà vô cùng tối tăm, u ám như trời chạng vạng, bước chân trên đường cái Tung Sơn*, gió lớn quay cuồng khiến bốn phía bụi bay mù mịt, không thể nhìn xa. Theo tiếng sấm càng lúc càng dữ dội, những giọt mưa lớn như hạt đậu cũng nhanh chóng rơi xuống phủ ướt hết cát bụi, chỉ trong chốc lát, một cơn mưa to như trút đã bao trùm khắp chốn, hiển hiện ra hết sự dữ dội của thiên nhiên.

Đường cái ngập chìm trong biển mưa, từ lâu đã không còn thấy bóng dáng một người đi đường nào. Hiện giờ tuy thời tiết đã ấm lên, nhưng nếu bị cơn mưa này xối ướt cũng không phải chuyện đùa, cơ thể khó tránh khỏi một trận phong hàn, vậy nên từ lúc trời chuyển sắc, mọi người đều mau chóng đi tìm một chỗ trú mưa, có điều đám quan binh mấy ngày trước đã nhận lệnh lập trạm kiểm soát trên đường cái thì không được may mắn như thế.

Bên cạnh trạm gác tuy có một cái lán nhỏ dựng sơ sài lợp bằng cỏ có thể tránh mưa, nhưng lán này rộng chẳng hơn lòng bàn tay, lại không có bốn vách tường, trận mưa chỉ to một chút, mọi người trú mưa đã cố gắng chen lấn nhau vào giữa nhưng quần áo vẫn bị ướt hơn phân nửa, cả đám quan binh nhất thời liền nằng đến tận trời.

“Mẹ nó, đám khốn kiếp kia đều mù hết rồi chắc, không nhìn thấy lão trời quý này đổi sắc hay sao, áo toi cũng không thèm đưa đến cho chúng ta một cái?”

“Bọn chúng ghen tị chúng ta còn không kịp, còn đem đồ che mưa đến cho chúng ta mới là lạ, tên Trư Nhị kia còn chưa loen loét hỏi chúng ta đã vớt được bao nhiêu béo bở rồi.”

“Phi, béo bở cái rắm, mưa to thế này, kẻ nào còn ngốc mà chạy trên đường chứ?”

“Ồ, Lý ca, người đừng có nói, thật sự có kẻ ngốc đến. Xem kia!”

Một quan binh tinh mắt hô lên, mọi người vội nhìn lại, chỉ thấy trong màn mưa trắng xóa, quả nhiên có một chiếc xe đang lắc lư chạy về phía trạm gác, trong mưa gió thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng hét to: “Giá... giá...”.

“Bản ca. Người qua đó.”

“Á, ta đi sao? Mưa to như thế..” Một quan binh mập mập ngớ ra, nói.

“Bảo người đi thì phải đi, lẩm lờ cái gì!” Lý ca đẩy một cái Bản ca còn đang do dự ra ngoài, “Làm việc nhanh nhẹn chút, sai sót gì trở về lão tử tàn người một trận!”

Bản ca bị đẩy ra khỏi lán cỏ, lập tức liền bị mưa to xối ướt hết mặt mày đầu cổ, nhưng nghĩ đến muốn lùi trở về đã là không thể, đành lau mặt, chạy thêm hai bước nữa ra giữa đường, hét to về phía chiếc xe lửa đang nhanh chóng chạy gần lại: “Dừng lại dừng lại!”

“Ồ, thì ra là một vị quan gia! Quan gia, không biết ngài gọi tiểu nhân lại có gì dặn bảo?” Đánh xe là một người đàn ông sắc mặt ngăm đen, trên đầu tuy đội một cái nón rộng vành, cả người đã ướt sũng nhỏ giọt, trên khuôn mặt cúi nghiêng che một miếng vải đen, thì ra là một tên độc nhãn long (là người bị chột chỉ còn một con mắt ==)

“Bản quan phụng mệnh lục soát khâm phạm triều đình, xe cộ qua lại đều phải kiểm tra cẩn thận, mau mở cửa xe ra!” Bản ca tỏ vẻ nhà quan hống hách lớn tiếng nói, thuận tay lau nước mưa tràn trên mặt, chỉ muốn nhanh nhanh cho xong.

“Khâm phạm?” Độc nhãn long hơi sững sốt, giọng ồm ồm: “Quan gia, trong xe là lão gia phu nhân nhà tôi, nào có khâm phạm chứ!”

“Con mẹ nó, người là quan gia hay lão tử là quan gia? Người nói không có là không có à? Xuống dưới!” Bản ca tâm tình vốn đang kém, thấy độc nhãn

long không lập tức nghe lời, nhất thời cảm thấy mình cực kỳ bị mạo phạm, đang muốn lời độc nhãn long xuống.

“Võ Đại, bên ngoài có chuyện gì thế?” Tay Bản ca còn chưa chạm đến độc nhãn long, bên trong đột nhiên truyền ra một giọng đàn ông rất oai nghiêm.

“Bẩm Đại lão gia, là một vị quan gia, nói muốn lục soát khám phạm!” Độc nhãn long khom người đáp.

“Khám phạm? Buồn cười, chẳng lẽ chúng ta đường đường là người nhà thông phán, còn đi giấu khám phạm gì sao?” Giọng nam bên trong phần nộ quát. Trong lòng Bản ca lập tức ghen, cánh tay đang vươn ra kia cũng không dám tiến thêm một tấc.

“Lão gia, thúc thúc tuy là mệnh quan triều đình, nhưng quan gia người ta cũng là phụng mệnh làm việc, ngài đừng tức giận nữa. Trong xe cũng rộng rãi mà, có khám phạm hay không nhìn một cái là biết ngay. Trời mưa to như vậy, người ta cũng không dễ dàng, chúng ta cứ mở cửa xe để quan gia nhìn một chút, cũng có thể nhanh chóng lên đường đi tiếp hơn.” Trong lòng Bản ca còn chưa kịp nghĩ thông, bên trong đã vang lên một giọng phụ nữ dịu dàng mềm mại.

“Hừ, được rồi, Võ Đại, mở cửa xe ra, để bọn họ nhìn một cái!” Người đàn ông con giận còn chưa hết hấn nói.

Độc nhãn long vội dạ một tiếng, nhảy xuống khỏi cang xe mở cửa xe ra, mưa và gió mạnh cũng theo đó mà thổi thốc vào.

“Ồi chào, mưa lớn quá, phu nhân cẩn thận!” Cửa vừa mở ra, một thanh âm trong vắt lạnh lạnh kêu lên, Bản ca mới nhìn thấy đại khái bên trong ngồi một vị lão gia có chòm râu dê đang về mặt giận dữ, một phụ nhân, một vị tiểu thiên kim và một nha hoàn trên mặt có bột, nha hoàn vừa kinh hãi kêu lên, giờ chiếc khăn tay vuông chắn mưa hắt vào, vừa lúc che khuất gương mặt của phu nhân.

“Nhìn đủ chưa?” Bản ca vừa định vượt nước mưa trên mặt để nhìn lại cho cẩn thận, lão gia đã giận dữ tiếp, “Hừ, sớm biết thế ta đã sai Nhị đệ phái người đến đón, miễn cho người ta tra khám phạm lại tra đến trên đầu ta, chịu bức mình không đâu! Võ Đại, mau đóng cửa!”

Độc nhãn long cuống quýt nhanh chóng đóng cửa xe lại, không đợi Bản ca đang ngăn người kịp nói, liền dúm một xâu tiền nhỏ vào tay hắn, len lén nói: “Quan gia, lão gia nhà chúng tôi có tính dễ nổi nóng, ngài đừng giận. Có điều ngài cũng thấy rồi, trong xe cũng không có khám phạm gì, trời lại đang mưa to, chúng tôi còn phải nhanh chóng tìm khách điểm, xin nhờ quan gia thông cảm cho.”

“Cái này...”

Tiền vừa vào tay, Bản ca bản năng đang muốn làm bộ làm tịch ghét bỏ tiền hồi lộ quá ít, nhưng nghĩ lại chính mình vừa mở miệng, vị đại lão gia tính tình nóng giận trong xe kia liền khí thế uy nghiêm nãy to như vậy, trong lòng không khỏi có chút kiêng dè.

“Võ Đại, người còn lè mề cái gì?” Không đợi Bản ca nghĩ tiếp, lão gia bên trong lại cất giọng quát.

“Quan gia, lão gia nhà chúng tôi nếu còn tức giận nữa thì sẽ không hay đâu!” Độc nhãn long vội nhảy lên cang xe, dùng con mắt con lại kia liếc mạng đánh mắt ra hiệu.

“Ồ...” Bản ca bản thân tránh qua một bên, cảm giác được trong lòng có bao nhiêu buồn bực.

Mấy ngày nay bọn họ phụng mệnh ở chỗ này lập trạm kiểm tra người đi đường qua lại, làm khó dễ bắt chẹt vơ vét không ít người, bắt kẻ có tiền hay không, ai mà không phải ăn nói khép nép moi tiền ra cầu bọn họ cho đi chứ? Làm sao gặp được loại người nào thế này, căn bản không coi bọn họ vào mắt? Thế nhưng hắn lại không có tư cách để nổi nóng, nhìn xe lừa dần dần đi xa, Bản ca áng áng mấy đồng tiền trong tay, thờ dài, thôi. Tuy rằng lão gia này thật keo kiệt, nhưng có tiền so với không thì vẫn tốt hơn rồi. Có điều, Nhị đệ của vị lão gia này rốt cuộc là thông phán đại nhân ở đâu chứ?

Ồi chào, ngay cả vấn đề này hắn cũng vẫn chưa kịp hỏi! Nhìn chiếc xe đang chạy xa dần, Bản ca lập tức nhảy dựng, vừa cười khổ vừa nhanh chóng chạy trở về lán cỏ, thôi thôi, xem tính tình vị lão gia kia, hắn còn dám ngăn trở thêm, chỉ sợ chính mình cũng gánh không nổi. Hơn nữa trong xe còn có ba vị nữ quyến, dù sao cũng không thể là khám phạm, hắn vẫn nên dừng có chuyện gì lại tự đập đầu mình thì hơn.

Không nói đến Bản ca kia trở lại lán cỏ bị mọi người hỏi chuyện gì xảy ra nữa, lại nói đến chiếc xe lừa tiếp tục lác lác đi trong mưa một quãng dài, xác định mấy tên quan binh kia không đuổi theo, người trong ngoài xe không khỏi đều thở phào.

“Thật là nguy hiểm, vừa rồi ta niết cuồng hống mà nói, thật sự sợ bị người ta nghe ra ta là nam nhân.” Trong xe sau khi truyền ra hai tiếng ho khan, vang lên một tiếng nam nhân sợ hãi nói.

“Không chỉ là ngài, ta cũng căng thẳng.” Lão gia có chòm râu dê kia cũng cười nói, “Phạm Thông ta đời này còn chưa từng làm qua lão gia có tiền, nếu không có Tiểu Ngư dạy ta, những lời này bất luận thế nào cũng chẳng nói được ra lời.” Phạm Thông? Thì ra trong xe này thật đúng đắn toàn là khám phạm cả!

“Không Sắc sư phụ thật lợi hại, cha cũng thật lợi hại, có điều tỷ tỷ còn lợi hại hơn!” Cái trang làm tiểu thiên kim, Phạm Bạch Thái cũng cười hi hi nói.

“Đúng vậy, may là sư tỷ nghĩ ra diệu kế này, mới không khiến cho quan phủ nghi ngờ.” Độc nhãn long đánh xe cũng cười, nhưng không phải Phạm Đại mà là La Đan.

Có điều trong ngoài xe tổng cộng chỉ có năm người, vậy Phạm Đại lại ở chỗ nào?

“May là đúng lúc trời mưa, mọi người cũng phối hợp rất tốt khiến quan binh kia không có thời gian nhìn kỹ, nếu không cửa này đúng là không nhất định

có thể qua được.” Tiểu Ngự đóng giả nha hoàn cười nói, trong lòng cũng thờ phào một hơi nhẹ nhõm, nhìn Không Sắc trêu chọc: “Thế nào? Không Sắc sư phụ? Tuy rằng khiến ngài chịu thiệt lắm nữ nhân một lúc, nhưng lần hạ mình này cũng là đáng giá đấy chứ?”

Ngày đó sau khi quan binh soát núi, tuy rằng tạm thời an toàn, nhưng nếu muốn thuận lợi rời khỏi Nhữ Châu cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhất là lần thứ hai Phạm Đại lên xuống núi thám thính, lại phát hiện cả nhà họ đều bị vẽ chân dung truy nã, hơn nữa một bức họa lại vẽ hai huynh đệ giống nhau đến bảy tám phần.

Làm thế nào mới có thể thoát đi dưới tình hình tranh chân dung truy nã đã bị dán khắp nơi, lại còn thuận lợi tránh khỏi tai mắt của quan phủ và Cảnh Đạo Sơn?

Sau một phen vắt óc suy nghĩ, Tiểu Ngự trước tiên nghĩ đến thuật dịch dung hóa trang thường thấy trong phim hay tiểu thuyết. Vì thế, hôm sau Tiểu Ngự liền thử búi tóc mình thành kiểu phụ nhân, cũng sử dụng phương pháp lần trước “mượn” một bộ đồ nữ trà trộn vào trần lén lút mua đồ dùng cần thiết. Trở lại sơn động hóa trang một hồi, mọi người thật sự nhất thời nhận không ra vị phụ nhân thiên kiều bá mị kia lại chính là Không Sắc.

Vì để cẩn thận, xác định xong phương pháp đào tẩu xong, bọn họ cũng không lập tức xuống núi, mà dùng hai ngày nghiên cứu làm sao có thể vào vai các nhân vật càng giống hơn, đồng thời cũng để kỹ thuật hóa trang của Tiểu Ngự thuần thục hơn. Đến lúc càng không dễ lộ ra sơ hở, mới để cho Không Sắc thân là “phụ nhân” mang theo con gái, nha hoàn và gia đình độc nhãn long đi mua một chiếc xe lừa, lại ở ngoài ba mươi dặm mới đến điểm đã hẹn trước đón “lão gia” lên xe.

Về phần Phạm Đại, hắn mang theo Bối Bối có bộ lông nổi bật hiếm có, bí mật ẩn núp ở khoảng cách gần đi theo bảo hộ. Hắn võ công cao cường, lại đi một mình, muốn tránh khỏi những quan binh này tự nhiên là chuyện nhỏ, một hồi này, chắc chắn đã ở chỗ rẽ bí mật phía trước chờ mọi người.

“A đi đã Phật!”

Thấy Tiểu Ngự trêu chọc mình, một thân mặc theo kiểu phụ nhân, trên mặt còn vẽ mi điểm phấn, Không Sắc vội cúi đầu chấp tay đọc phật hiệu, mang tai nhanh chóng đó ừm, không dám nói thêm một câu, lại không biết ngượng ngùng như vậy lại thật càng phù hợp với danh hiệu “mỹ nhân” mà Tiểu Ngự đang trêu chọc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 74: Xác định phương hướng

Mưa to xối xả đến nhanh mà đi cũng nhanh, hơn nửa canh giờ sau, sắc trời như bất ngờ bị lột mất một lớp da cũ ảm đạm, lộ ra màu xanh lam tươi tắn trong vắt, dưới ánh nắng trời, một giọt sương treo trên đầu chiếc lá nhọn hoắt, ánh sáng bị khúc xạ lấp lánh xinh đẹp, khiến rừng cây và đồng ruộng trông càng thêm tràn ngập sức sống.

“A, tỷ tỷ mau nhìn kia, cầu vồng!” Trên sườn núi, Phạm Bạch Thái hưng phấn kéo tay áo Tiểu Ngự, ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn vòng cung xinh đẹp phía chân trời.

“Ừ, thấy rồi, cầu vồng đẹp quá.”

Tiểu Ngự ôm cáo con Bối Bối, mỉm cười nhìn chăm chú, hít một hơi thật sâu bầu không khí trong lành, trong lòng đột nhiên hiện lên mấy câu của một bài hát đã nghe từ rất lâu: *sau cơn mưa rồi trời lại sáng, xin hãy tin sẽ có cầu vồng, mưa gió đến hãy cứ đón nhận, em vẫn luôn ở bên cạnh anh..**

Giờ phút này đứng trước cầu vồng, sợ hãi lẫn kinh hoàng đêm đó giống như cơn mưa lớn vừa rồi, đều đã rơi hết xuống lẫn vào bùn đất dưới chân, ngấm sâu vào lòng đất. Còn tương lai của bọn họ, tuy rằng tạm thời còn giống như con đường lầy lội khó đi trước mắt, nhưng đường dù có nhiều bùn lầy hơn nữa cũng sẽ đến lúc khô ráo, những ngày gian nan rồi cũng sẽ dần đi qua, chỉ cần cả nhà còn ở bên nhau, như vậy, hy vọng sẽ mãi mãi tốt đẹp giống như cầu vồng trước mắt.

“Đúng là cầu vồng kia, hình như đã rất lâu rồi ta chưa nhìn thấy.” Phạm Thông bước lên phía trước, đồng thời ôm chặt vai hai chị em, cảm khái: “Hiện giờ tất cả mọi người đều có thể thuận lợi thoát được, thật là không dễ, chỉ tiếc căn nhà kia... Đúng rồi... Tiểu Ngự!”

“Hm?” Tiểu Ngự phát ra một tiếng bằng giọng mũi.

“Chúng ta... còn bao nhiêu tiền?” Phạm Thông do dự một chút, nhưng rồi vẫn hỏi tiếp.

Muốn làm gì? Tiểu Ngự nhất thời khó hiểu, quay đầu nhìn hắn.

“Chúng ta hại nhà của người ta bị đốt, cũng không nên cứ vậy mà bỏ đi phải không?” Phạm Thông thở dài.

Tiểu Ngư lúc này mới hiểu ra, ngạc nhiên: “Cha à, không phải lúc này mà cha còn muốn đền tiền cho người ta chứ?”

Đúng vậy, nhà bọn họ hại chủ cho thuê nhà bị đốt mất nhà, theo lý mà nói thì, quả thật là nên bồi thường, nhưng chuyện như vậy xảy ra cũng là không ai đoán được, bọn họ bây giờ chạy trốn chết còn không kịp, sao có thể mạo hiểm quay trở về đền tiền cho người ta? Huống hồ...

Nhìn Phạm Thông hơi hơi xấu hổ, ánh mắt lại hiện lên vẻ cương quyết, kỳ thật lúc vừa nói ra, Tiểu Ngư đã biết với tính tình Phạm Thông, tuyệt đối sẽ không cứ vậy mà bỏ đi, nằng thò dài, trước mặt hắn lấy ra túi tiền mang theo bên mình đưa cho Phạm Thông, để hắn tự cân nhắc: “Trước không nói đến việc chúng ta tiếp theo đây chỗ nào cũng phải dùng đến tiền, dù có là không ăn không uống, tất cả chỗ tiền này đưa cho người ta cũng không đủ để bồi thường.”

Ba năm này, cuộc sống cả nhà căn bản chỉ dựa vào hai huynh đệ săn bắn, cần chi ra có tiền học phí cho Đông Đông và La Đán, tiền thuê nhà, thức ăn, quần áo, chi tiêu hằng ngày, tiết kiệm đến đâu cũng không được mấy chục xâu tiền. Lần này vội vàng vàng chạy trốn, vì để tránh bị dò xét phải giả trang người có tiền, không thể không trang diện ngoài mặt, cho nên còn lại càng ít.

Phạm Thông nhìn túi tiền trong tay, giật mình, có chút do dự nhìn Tiểu Ngư, áp ứng: “Tiểu Ngư, cha còn nhớ.. ba năm trước... Thượng Quan công tử kia... hình như...”

Nghe hắn nhắc đến Thượng Quan, Tiểu Ngư lập tức hiểu được ý hắn muốn nói đến trong tay nàng còn có một miếng ngọc bội đáng giá, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Đương nhiên nàng biết mình còn có ngọc bội có thể đáng giá mấy chục xâu tiền, nhưng vấn đề là nàng không thể không giữ lại một đường lùi cho cả nhà chứ! Một nhà năm người mỗi ngày đều phải ăn uống, để tránh lộ ra dấu vết, trước khi rời xa khỏi Nhữ Châu không thể dùng cách cũ để mưu sinh. Quảng đường tiếp theo nhất định chỉ có chi ra chứ không có thu vào, những ngày này vốn đã túng quẫn, hiện giờ lại có thêm một Không Sắc hòa thượng, Phạm Thông còn đang bị thương, sau này càng không biết còn phải chạy trốn bao lâu. Thêm nữa là chẳng lẽ sau này bọn họ tìm được nơi định cư ở lại thì không phải có nơi để ở? Không cần ăn? Không cần mặc? Ngọc bội kia không đến vạn bất đắc dĩ thì sao có thể bán đi chứ! Hơn nữa cho dù muốn bán, lấy thân phận của bọn họ cũng không thể nào đi đến tiệm mà cầm đồ được.

Thấy sắc mặt con gái không vui, Phạm Thông đã biết tính nàng lập tức không dám nhiều lời nữa. Nhưng nhớ đến người chủ nhà vô tội, không khỏi lại bùi ngùi thở dài, sắc mặt ảm đạm nhũn mỳ còn muốn tìm cách khác, Phạm Thông hẳn cả đời cũng không muốn thua thiếu người khác, huống chi người ta chỉ là một dân chúng bình thường, đừng được căn nhà cũng thật sự không dễ dàng, nếu cứ như vậy mà buông tay bỏ đi thật sự hắn không thể yên lòng.

Thấy Phạm Thông áy náy, Tiểu Ngư vốn chính mình cũng đang bất đắc dĩ trong lòng không khỏi mềm lại, lập tức lại càng thêm hận Cảnh Đạo Sơn kia.

Nguy quân tử chết tiết, đều là lão ta làm hại, nếu không phải lão ta, bọn họ tuy rằng vẫn sẽ rời khỏi thôn, nhưng là có thể đường đường chính chính mà đi, lại càng không phải biến thành tội phạm bị truy nã thế này. Thế nhưng bất kể tội là ai gây ra, nhà bọn họ thuê của người ta đã bị đốt cháy chung quy cũng là sự thật, cứ như vậy mà đi, không chỉ Phạm Thông, mà chính nàng lương tâm cũng không dễ chịu, hơn nữa ba năm này, người chủ cho thuê nhà kia đối với bọn họ cũng rất chiếu cố.

“Thế này vậy, cha, tiền này chúng ta sẽ đền.” Tiểu Ngư suy nghĩ một chút, nói, “Có điều không phải bây giờ. Tình huống của chúng ta lúc này là đặc biệt, cho dù có tiền cũng không thể quay trở về đưa tiền bồi thường cho người ta, không bằng trước tạm hoãn đã, chờ sau này yên ổn, chúng ta lại nghĩ cách gửi tiền trở về?”

Phạm Thông ngần ra, thở dài: “Nhưng chúng ta đi lần này, trong thời gian ngắn sẽ không thể nào quay lại, hay là chờ Nhị thúc và mọi người thay quần áo xong, chúng ta lại bàn lại chút đi!”

“Ta cảm thấy Tiểu Ngư nói rất đúng, đại ca, bây giờ cho dù có tiền chúng ta cũng không có cách nào đưa cho người ta, ta còn phải bảo vệ mọi người, huynh có thương tích trong người, lại càng không thể lên lút quay về được.”

Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, Phạm Đại đã thay đồ xong rất nhanh đã bước lại, theo sau là La Đán ôm trên tay một đồng lớn quần áo ướt sũng. “Chúng ta bây giờ còn chưa thể nói là an toàn, từ hôm đó đến bây giờ, tên khốn Cảnh Đạo Sơn kia chỉ xuất hiện một lần trong đêm đó, ai biết bọn chúng muốn giở âm mưu quỷ kế gì, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi Nhữ Châu mới được.”

“Cha, tuy nhà đã bị đốt, nhưng may là đại thúc còn có nhà khác, cũng không cần dùng ngôi nhà đó ngay, chúng ta dù sao cũng đừng làm liên lụy đến người ta, nếu cha cảm thấy áy náy, chờ sau khi chúng ta yên ổn lại để Nhị thúc trở về một chuyến, đến lúc đó đền nhiều thêm chút bạc là được.” Tiểu Ngư gật đầu nói, “Trước mắt việc cấp bách nhất hẳn là tính xem tiếp theo nên đi tiếp như thế nào, đi về đâu mới được.”

“Được rồi, cũng chỉ có thể như vậy.” Nghĩ đến tình hình thực tế, Phạm Thông cũng chỉ còn cách thỏa hiệp, lập tức lấy lại tinh thần. “Nếu Không Sắc sư phụ đã quyết định đi cùng chúng ta, ta cảm thấy chúng ta tốt nhất vẫn là đi về hướng nam. Tục ngữ nói, trời cao hoàng đế xa, chúng ta cách triều đình càng xa càng tốt, lại càng an toàn, chờ qua Trường Giang, chúng ta lại một lần nữa tìm một nơi sơn minh thủy tú hẻo lánh ẩn cư, cả nhà về sau bình an mà sống, mọi người thấy thế nào?”

Còn muốn chui đầu vào núi nữa sao? Tiểu Ngư bản năng cảm thấy không ổn, nhưng còn chưa kịp phản đối, Phạm Đại đã mở miệng trước.

“Đại ca, huynh đừng có nghĩ trong núi là an toàn nhất nữa, theo ta thấy, chỉ cần có đám khốn kiếp Cảnh Đạo Sơn kia thì, chỉ sợ nơi mình càng cho là bí mật lại càng nguy hiểm. Nếu lần trước chúng ta ở trong thị trấn, bọn chúng dám làm càn giết người đốt nhà như vậy sao?” Phạm Đại không cho là đúng nói, “Chuyện đã qua mười mấy năm mà bọn chúng còn chưa hết hy vọng, những chỗ núi sâu rừng rậm còn không biết có bao nhiêu hang ổ của bọn chúng nữa, không ổn, không ổn!”

“Con cũng cảm thấy không ổn.” Tiểu Ngư vừa suy nghĩ vừa chậm rãi nói, “Nhị thúc nói rất đúng, trong núi quả thật không nhất định an toàn, tục ngữ có câu, *tiểu ẩn vu dã, đại ẩn vu thị*, con lại thấy thành lớn càng đông đúc ngược lại càng an toàn.”

(*Tiểu ẩn vu dã, đại ẩn vu thị: đại để nghĩa là ẩn cư ở nơi hẻo lánh là thường, ẩn cư ở nơi thành thị mới là hay nhất.*)

“Thành lớn?” Phạm Thông ghen hòng nhìn trân trối. “Nhưng mà Tiểu Ngư, chúng ta hiện giờ là tội phạm quan phủ truy nã đó.”

“Chính bởi vì chúng ta là tội phạm truy nã, nên bất kể là quan phủ hay Cảnh Đạo Sơn mới càng không thể ngờ được chúng ta lại ở trong thành lớn.” Tiểu Ngư càng nói càng cảm thấy suy nghĩ rõ ràng, “Vấn đề tranh truy nã chúng ta không cần quá lo lắng, quan phủ truy nã là hai người đàn ông giống nhau như đúc mang theo hai đứa con trai, một đứa bé gái và một hòa thượng, nhưng hiện giờ Nhị thúc ẩn nấp kín, chúng ta lại cải trang cách ăn mặc, chỉ cần chúng ta cẩn thận giấu mình để phòng, bọn họ sẽ rất khó nhận ra chúng ta.”

“Thế nhưng chúng ta không thể cứ mãi cải trang như vậy được đúng không?” Phạm Thông cau mày nhìn thoáng qua cái xe, trên đó còn đang ngồi một vị “phu nhân” nữa kia!

“Đương nhiên đây chỉ là một cách tạm thời, không phải nói chúng ta sẽ cả đời đều cải trang như vậy.” Tiểu Ngư cười nói. “Chờ chúng ta đến được thành lớn, lại tìm cách khác che giấu, nhân khẩu ở thành lớn rất đông, quan phủ không thể mỗi ngày đều lục soát được đúng không? Đừng quên, bọn họ vì phòng ngừa người khác tranh công, hiện giờ còn chưa dám đem chuyện công khai hết ra, do đó liền cho chúng ta cơ hội.”

“Tuy nói như vậy, nhưng chúng ta ngoại trừ săn thú cũng không còn nghề nào khác, hơn nữa trong thành không giống như ở nông thôn, cái gì cũng đắt, chi tiêu nhất định sẽ rất lớn, chúng ta sẽ sống thế nào?” Phạm Thông vừa uể oải vừa bất đắc dĩ.

“Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nhất định sẽ có cách.” Tiểu Ngư lại vẫn thoải mái, căn bản không lo về vấn đề này, kinh tế đời Tống phát triển như vậy, nhất định sẽ có cơ hội khởi nghiệp, sao phải sợ không tìm thấy việc gì làm chứ? Cho dù không có việc làm thích hợp, nằng cũng có thể nghĩ cách làm ăn buôn bán nhỏ được mà!

Đến thời đại này đã hơn ba năm, nằng còn chưa có lúc nào dùng đến vốn liếng có từ kiếp trước của mình đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 75: Nửa chén say

Xe lờ thong dong đi trên đường cái, tuy dọc theo đường đi ngoài xóc nảy thì vẫn là xóc nảy khiến người ta đau hết cả thắt lưng xương sống, hơn nữa tốc độ lại chậm đến kỳ lạ, nhưng dù sao cũng không khiến bất luận kẻ nào nghi ngờ, mấy ngày trôi qua bình an.

Đương nhiên, đây cũng không phải nói không có ai đuổi bắt bọn họ, thực tế, bọn họ có mấy lần đã lướt qua quan binh hay những kẻ giăng hồ giả làm người thường. Có lần nghi chân trong quán trà, bọn họ thậm chí còn nghe thấy mấy người giăng hồ đang hỏi chủ quán trà, có từng thấy hai người anh em sinh đôi mang theo ba đứa con trai và một đứa bé gái đi qua không, khiến tất cả mọi người kinh hãi không khỏi toàn thân đề phòng, tim đập như nổi trống, không ngờ mấy người giăng hồ này lại chỉ vô tình quét mắt nhìn thoáng qua bọn họ một cái liền thất vọng, ngênh ngang bỏ đi, khiến mọi người mất công sợ bóng sợ gió một hồi, có điều, sau lần đó cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Còn chuyện đi về đâu, sau khi bàn bạc một hồi, tất cả mọi người cảm thấy nếu muốn “đại ẩn vu thị”, chẳng bằng đơn giản đến kinh thành luôn.

Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, cho dù Cảnh Đạo Sơn có hiểu rõ về hai huynh đệ đến đâu đi chăng nữa, cũng tuyệt đối không thể ngờ được phương hướng của một nhà bọn họ lại do một đứa bé gái là Tiểu Ngư hạ quyết sách.

Đối với quyết định này, lúc đầu Không Sắc còn hết sức lo lắng, vì Hạ Tùng dòm ngó mỹ sắc của hắn cũng ở ngay trong kinh thành, nếu bị hắn đụng trúng chẳng phải là chui đầu vào lưới? Nhưng nghĩ lại thì, kinh thành dân cư phức tạp, không đến trăm vạn cũng mấy chục vạn, chỉ cần mình ở trong nhà không ra ngoài, lại có thể dễ dàng gặp phải như vậy? Huống chi trước mắt hắn toàn bộ đều dựa vào nhà họ Phạm che chở, nếu một mình rời đi, thiên hạ tuy lớn nhưng một thư sinh yếu ớt như hắn làm sao có thể bảo vệ chính mình?

Sau khi suy đi tính lại, dưới sự trung cầu ý kiến của Tiểu Ngư, Không Sắc vẫn đành bất đắc dĩ mà tỏ vẻ đồng ý. La Đan vốn dĩ không chủ động phát biểu ý kiến lại càng không có dị nghị gì, thực tế cho dù hắn có suy nghĩ khác, cũng sẽ không nói ra.

Bởi vì hắn không có tư cách, từ ba năm trước khi hắn bị cha ruột đột ngột phó thác cho sư phụ, hắn đã không có tư cách, lại càng đừng nói đến bây giờ. Hắn đã liên lụy đến gia đình sư phụ quá nhiều, thật sự hy vọng ông trời có thể ban cho hắn một cơ hội báo đáp cũng như bồi thường.

Trong thùng xe. Mấy ngày qua, cuối cùng Tiểu Ngư cũng lần đầu dùng một ánh mắt hoàn toàn mới đánh giá lại Không Sắc.

Hôm nay Không Sắc tâm huyết dâng trào, nhìn sắc xuân tràn đầy trên dải đất hoang hai bên đường, nhìn không được làm một bài thơ, tuy không nhất

định là một tác phẩm xuất sắc, nhưng lưu loát đọc lên cũng rất thanh tân khác biệt, đủ để gọi dậy hứng thú của Phạm Bạch Thái vốn dĩ luôn chăm học, lập tức liền hướng hần lãnh giáo. Nghe hai người hỏi đáp, Tiểu Ngư lúc này mới phát hiện hòa thượng xinh đẹp trẻ tuổi này chẳng những y thuật không kém mà còn từng tham gia khoa cử, là một vị cử nhân hàng thật giá thật, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

“Đúng vậy,” Không Sắc thoải mái gật đầu, nhưng lập tức lại rầu rĩ cụp mắt xuống, thấp giọng: “Tiểu tăng còn từng lập chí phải đề tên bảng vàng, làm rạng rỡ tổ tông... Không ngờ... Aizz...”

Không Sắc cười khổ một chút, ngậm miệng không nói gì nữa.

“Vậy tên thật của ngươi là gì?” Tiểu Ngư hỏi.

“Tiểu tăng vốn họ Nhạc, tên có một chữ là Du.”

Nhạc Du, vượt ngục*? Hoo, khó trách lại cứ gặp phải thị phi kiện cáo. Tiểu Ngư thiếu chút nữa thì mặt đầy hắc tuyến, đang muốn ho một tiếng giấu điếm, Phạm Thông bỗng nhiên a lên một tiếng, tròn miệng nhìn Không Sắc, mặt hiện lên vẻ vui mừng.

**(Hai chữ Nhạc Du (yue yu) và vượt ngục (yue yu) phát âm giống nhau.)*

“Cha à, cha muốn nói gì thế?” Tiểu Ngư bị hần làm cho khó hiểu.

“Tiên sinh, tiên sinh...” Phạm Thông khoát tay, vẻ mặt tươi cười, chỉ vào Không Sắc cười nói, “Tiểu sư phụ nếu đã từng đọc sách, lại còn là cử nhân, có thể làm tiên sinh cho Đông Đông nhà chúng ta đúng không?”

“A, đúng rồi!” Tiểu Ngư lập tức bùng tỉnh, cũng mỉm cười, Không Sắc có tài văn chương thế này, chẳng phải làm vị một tiên sinh bác học quá tốt hay sao?

“Tiểu tăng... làm tiên sinh?” Không Sắc còn chưa kịp phản ứng lại.

“Không biết Không Sắc sư phụ có nguyện ý không?” Tiểu Ngư cười nói, Phạm Bạch Thái cũng vẻ mặt đầy mong chờ nhìn Không Sắc.

“Tiểu tăng chỉ sợ học thức nông cạn, làm chậm trễ đệ tử.” Không Sắc khiêm tốn nói, nhưng thần thái mắt tỏa sáng cũng nói cho mọi người biết hần đã tám chín phần là bằng lòng.

“Không Sắc sư phụ học vấn tốt như vậy, Đông Đông nhà ta nếu bái ngài làm thầy là phúc khí của nó mới đúng, ha ha ha, vậy chúng ta cứ quyết định như thế.” Phạm Thông nhin không được cười to nói. “Đông Đông, mau bái kiến tiên sinh trước, chờ buổi tối đến khách điểm lại hoàn thành đại lễ.”

“Bái kiến tiên sinh.” Phạm Bạch Thái vội cúi đầu hành một lễ, nhưng xe lừa xóc nảy, nó còn chưa kịp bái xong, suýt nữa thì đã té lộn nhào xuống người Tiểu Ngư, mọi người nhất thời đều nhin không được mà cười to.

Bên trong xe thì cười vui vẻ, nhưng La Đan đánh xe bên ngoài thì vẻ mặt âm ảm.

Tuy nói Không Sắc mang đến cho nhà họ Phạm phiền toái, nhưng dù sao hần ta cũng đã cứu sư phụ, hiện giờ lại trở thành tiên sinh của Đông Đông, lại nhanh chóng mà được nhà họ Phạm kính trọng, còn mình thì sao? Chẳng những hại cả nhà sư phụ một nhà lưu lạc thiên nhai còn chưa nói, lại chẳng biết làm gì, vừa không thể giúp đỡ phân ưu cho sư phụ lúc khó khăn, cũng không có sáng kiến gì tốt có thể bảo vệ bọn họ, thậm chí ngay cả xuống núi mua thuốc thám thính cũng phải sư tỷ nhỏ hơn hần hai tuổi tự mình đi mạo hiểm... La Đan ơi La Đan, người như mi không phải phế vật thì là gì? Cho dù sư phụ sư tỷ đối với mình như thân nhân chưa từng có lúc nào thay đổi, hần lại có cách nào thuyết phục được chính mình?

Mờ mịt phát roi, La Đan lại chìm sâu vào một màu xám vô tận.

Hần hần nên biết rõ ràng, mục tiêu của những kẻ đó chỉ ở hần, một ngày bất không được hần thì sẽ không ngừng đuổi bắt đối với nhà sư phụ, hần đã không làm được gì, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục liên lụy một nhà sư phụ như vậy sao?

Màn đêm buông xuống, tìm một khách điểm nghỉ lại xong, để làm lễ bái sư chính thức cho Đông Đông, cũng là để giảm bớt áp lực chạy trốn cho mọi người, Phạm Thông đã đặc biệt dặn chủ quán làm một chút đồ ăn ngon miệng, còn mua mấy cân rượu để chúc mừng. Bầu không khí đến lúc vui vẻ, Tiểu Ngư từ ba năm trước khi chuyển đến nhà mới uống vừa được chén đã say đồ, từ đó về sau không bao giờ đụng vào chút rượu nào nữa, nhưng giờ này nàng cũng phá lệ mà uống hết hơn nửa chén rượu gạo.

Ba năm trước đây nàng đã không uống được rượu, ba năm sau vẫn như cũ không phải đối thủ của chất cồn, nửa chén rượu gạo vừa vào bụng, gương mặt liền nhanh chóng hiện lên hai áng hoa đào, đôi mắt sáng lại càng mê mẩn như nước mùa xuân.

“Hôm nay rất vui, hay là để ta hát cho mọi người nghe một bài nhé. Nói cho mọi người biết nha, bài hát của ta đảm bảo ai cũng chưa từng nghe qua... *Non xanh nước biếc mặt trời trên cao, gió thổi nhẹ nhàng thật mát làm sao...*...” Tiểu Ngư cầm hai chiếc đĩa gỗ gõ bát, cười nói khanh khách, không ngờ lại không nghiêng đầu ngủ gục như ba năm trước, mà ngược lại phá lệ tâm tình lên cao hần.

“Tỷ tỷ say!” Phạm Bạch Thái vì còn nhỏ nên không được uống rượu, hi hi cười nói.

“Say? Ai nói ta say? Ta rõ ràng rất tỉnh táo, nhìn đây, mỗi người ở đây ta đều nhận ra hết!” Tiểu Ngư nắc một cái tròng mắt nói, để chứng minh mình không say, nàng dứt khoát đứng dậy, bàn tay thon thon vung vẩy chỉ vào mọi người, lần lượt chỉ vào từng người, đồng thời lớn tiếng nói: “Đệ là đệ đệ ta

Đông Đông, đệ là tiểu sư đệ của ta La..”

Lời còn chưa dứt, thân thể đột nhiên sững lại, rồi lại mềm nhũn, lập tức ngã sấp xuống.

“Nguy hiểm thật!” Mọi người còn chưa kịp hô lên sợ hãi, Phạm Đại đúng lúc điểm huyết ngũ của nàng đã vững vàng đỡ được nàng, giờ tay quệt mồ hôi, vẻ mặt nghĩ mà sợ, thấp giọng nói: “Ồi chao, suýt chút nữa thì nó đem hết cả gốc gác chúng ta kể ra, sau này tuyệt đối không thể để nó uống rượu nữa.”

Mọi người bị nàng điểm danh suýt chút nữa thì bị dọa thành đau tim, lòng còn sợ hãi gật đầu, nhưng là, khi ánh mắt mọi người lại tập trung đến Tiểu Ngư đang im lặng như một nàng công chúa đang say ngủ, khóe miệng nhin không được mà cùng mỉm cười, trong lòng càng vì nốt nhạc đệm này mà cảm thấy âm áp vô cùng.

“Lần này Tiểu Ngư cũng quá mệt rồi, để nó nghỉ ngơi sớm một chút cũng tốt.” Nhìn con gái, trong ánh mắt Phạm Thông tỏa ra đầy ắp ánh sáng yêu thương, cúi đầu thờ dài.

Phạm Đại gật đầu, đang định ôm lấy Tiểu Ngư, La Đan ở bên lại đứng dậy: “Sư thúc, dù sao con cũng không uống được rượu, để con đưa sư tỷ về phòng cho!”

Không ngờ được La Đan lại nói ra lời không hợp lễ như vậy, Không Sắc vẫn giữ nghiêm lễ tiết thế tục nhất thời miễn cảm đưa mắt nhìn, chỉ thấy trên mặt La Đan vẫn nguyên vẻ bình tĩnh, giống như căn bản không ý thức được nam nữ khác biệt.

“Ồ, cũng được, ta còn chưa uống đã ghiền đâu!” Khác với Không Sắc, Phạm Đại vốn dĩ vô tâm vô phách căn bản không ý thức được kiêng kỵ này, thuận tay trao Tiểu Ngư lại cho La Đan, còn mình lại ngồi xuống, nhanh chóng nâng chén lên nói với Phạm Thông: “Đại ca, đến, chúng ta làm một ly, đêm nay chúng ta cũng hãy vui vẻ uống một trận đã đời!”

“Nhị đệ, uống rượu cũng được, nhưng chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, ngàn vạn lần không thể uống say.” Phạm Thông nghiêm mặt nói, lại cũng giống đệ đệ của mình, không cảm thấy La Đan đưa con gái trở về phòng có gì không đúng, Phạm Bạch Thái bắt chước cười ha ha nhắc vô rượu nhỏ lên, tính toán đúng lúc rót rượu cho hai người.

Chẳng lẽ nàng đã sớm được hứa gả cho sư đệ của mình sao?

Thấy người nhà họ Phạm đều bộ dáng đã quen, lại nhìn La Đan cẩn thận ôm ngang người Tiểu Ngư đi về phía một phòng khác, tâm tình Không Sắc đột nhiên suy sút.

Ngoài hành lang, đêm đen như nước, gió xuân ấm áp dịu dàng phất qua, La Đan cúi đầu nhìn kỹ dung nhan đang say ngủ trong lòng, bình tĩnh trên mặt rốt cuộc tan thành mảnh vụn, thay vào đó là vẻ phức tạp sâu lo mà thiếu niên đang tuổi trẻ như vậy đáng ra không nên có.

Nếu một năm thọ có thể đổi lấy nhiều thêm mấy bước đi lúc này, hẳn tha bớt sống đi hai mươi năm, chỉ vì ba năm nay, đây là lần đầu tiên hắn có thể tiếp xúc với người trong lòng gần đến thế, càng hơn nữa là, có lẽ đây cũng là lần duy nhất trong đời hắn có thể thực sự ôm nàng chặt trong lòng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 76: Lữ đồ nhất dạ

Bên cạnh khách điểm, bên nước bên bờ con suối nhỏ, Tiểu Ngư thành thạo vắt cái áo cuối cùng, bỏ vào giỏ trúc, vẩy vẩy nước dính trên tay rồi đứng thẳng dậy, mũi ngửi thấy mùi hương hoa tường vi thoang thoảng, trước mắt đã thấy phía chân trời một vầng trắng vàng hình lưỡi liềm cong cong treo lơ lửng trên những mái nhà, bỗng dưng nhớ đến câu thơ nổi tiếng này, nhất thời không khỏi ngừng lại một chút ngắm cảnh đẹp trước mắt.

Nếu như đến được kinh thành, lại thấy kinh thành cũng không thích hợp ở lại, vậy thì tiến xuống Giang Nam đi. Hiện giờ cảnh sắc Cô Sơn Tây Hồ*(2) nhất định là thanh khiết đẹp đẽ hơn rất nhiều so với ngàn năm sau, đúng rồi, hình như hiện tại vị Lâm tiên sinh vợ mai con hạc*(3) kia vẫn còn đang sống thì phải? Nếu đi Giang Nam không chừng còn có thể gặp mặt một lần được ấy chứ!

“Sư tỷ, chúng ta về thôi!”

“À, ừ!” Tiểu Ngư vừa mới ngẩn người, chợt nghe tiếng La Đan theo nàng cùng đi giật quần áo gọi, đưa mắt nhìn liền thấy hắn đã xách theo cái giỏ trúc chất đầy quần áo đứng trên thềm đá chờ nàng, vội đáp lời, phui phui mặt váy đang bị nhăn lại, kéo váy nhẹ nhàng nhảy lên.

Mấy ngày này bọn họ luôn đi đường, tất cả quần áo chỉ có thể giặt lúc trời chạng vạng và phơi khô vào ban đêm.

Hai người theo cửa hông vào trong sân khách điểm, cùng nhau đem quần áo rũ ra phơi, tay áo đều được xuyên ngang bằng gậy trúc, mỗi đầu được kéo kéo buộc lại. Kiểu phơi này chẳng những có thể khiến tăng diện tích để nước bốc hơi nhanh nhất, đồng thời tất cả cũng nói vào nhau để kẻ trộm không dễ

ăn cắp. Gia sản nhà bọn họ vốn đã chẳng còn nhiều lắm, trước khi tìm được công việc nào đó để mưu sinh thì một cái áo cũng phải vô cùng quý trọng. Là chủ nhà gánh vác hết mọi quyết định, Tiểu Ngư lúc nào cũng phải tính toán cẩn thận.

Hai người phơi xong quần áo trở về phòng, liền thấy tất cả mọi người đã ngồi quanh bàn chờ hai người bọn họ.

Nếu ngọc bội tạm thời còn chưa thể đi cầm, trong tình hình khó khăn này, về phương diện thức ăn tất nhiên là phải giảm thiểu, nhưng tất cả mọi người đều hiểu lí lẽ, không ai có ý kiến gì với việc này, tuy chỉ là cơm rau dưa nhưng vẫn như cũ ăn rất vui vẻ.

Ăn xong cơm tối, đội tiểu nhị đem bát đĩa thu dọn xong, Không Sắc bắt đầu chỉ dạy Phạm Bạch Thái tập viết, đồng thời cũng chuẩn bị trước cho La Đản bút mực, nhưng La Đản đã dự tính từ trước, nói hần từ nay sẽ không học nữa.

“Tại sao?” Tiểu Ngư ngăn ra.

“Cũng không có gì, ta vốn đã không thích đọc sách cho lắm, cũng chưa từng nghĩ đến phải thi đậu công danh gì đó làm rang rỡ tỏ tông, có thể đọc được sách viết được chữ đã đủ rồi. Chữ không viết đẹp cũng không quan trọng, ta vẫn nên đi lấy cỏ khô cho lừa ăn thì hơn!” La Đản thân nhiên nói, gạt đầu với mọi người rồi đi ra ngoài.

Tên nhóc này, hôm nay sao lại có cảm giác là lạ thế nào đó.. Tiểu Ngư nhú mày, lại nghĩ không ra nguyên nhân, đang muốn nói với Không Sắc La Đản không muốn luyện chữ thì thôi, Phạm Đại ở bên cạnh đã đứng dậy, lười biếng duỗi hai cánh tay một chút, nói: “Đọc sách viết chữ đúng là chẳng vui chút nào, tính này của Đản Nhi thực là hợp ý ta.”

Nói xong, hần bước ra ngoài, “Trần này thực là yên tĩnh, hần là không có những kẻ lộn xộn. Mọi người cứ từ từ viết, ta ra ngoài dạo quanh một chút.”

“Nhị đệ, mọi việc vẫn nên cẩn thận một chút!” Biết đệ đệ sinh đôi của mình tính tình trời sinh hiếu động, sớm như vậy không thể nào bắt hần ở yên trong khách điểm nghỉ ngơi, Phạm Thông cũng không ngăn lại, chỉ dặn theo một câu. Phạm Đại không cho là đúng phát phát tay, cũng không quay đầu lại mà bước thẳng ra ngoài.

“Tiểu Ngư, vậy con cùng Không Sắc sư phụ và Đông Đông luyện chữ đi, ta vào nghỉ ngơi trước.” Phạm Thông nói, vết thương của hần tuy mỗi ngày đều chuyển biến rất tốt, nhưng dù sao xe lừa xóc nảy, không thể ở trên xe vận công, vậy nên chỉ có thể nhân lúc ban đêm tìm nơi ngủ trọ mà vận công chữa thương để đẩy nhanh tốc độ kháng phục.

“Cha, cha lại quên rồi. Hiện giờ đã không còn Không Sắc sư phụ gì nữa, chỉ có một vị Nhạc tiên sinh.” Tiểu Ngư cười nhắc hần.

“Đúng rồi, là tiên sinh, là tiên sinh, ha ha, xem trí nhớ của ta này..” Phạm Thông cười cười, đã bước hần vào phòng.

Tiểu Ngư nhìn hần đi vào, cười quay sang hướng Không Sắc, à không, về sau hần phải gọi hần là Nhạc Du: “Nếu Đản Nhi không thích, vậy để ta đến tập cùng mọi người, chữ của ta chẳng khác nào gà bới ấy, vừa lúc có tiên sinh chỉ đạo cho ta.”

“Thì chứ...”

Vì không để lộ sơ hở, mỗi ngày chỉ lúc ngủ Nhạc Du mới bỏ nữ trang xuống rất tự nhiên hai tay chấp lại, ý muốn tỏ ra khiêm tốn, liền thấy Tiểu Ngư tựa tiểu phi tiểu: “Tiên sinh gọi ta là gì?”

Gương mặt tuấn tú của Nhạc Du nhất thời ửng đỏ, hai rèm mi đen mượt nhất thời sụp xuống, giấu đi ánh sáng trong đôi mắt xinh đẹp, cúi đầu nói: “Uhm, là...Tiểu...Ngư...”

“Đúng vậy, là Tiểu Ngư, về sau tiên sinh gọi nhiều thêm vài lần là quen thôi.” Tiểu Ngư cong khóe miệng cười hi hi, “Đúng rồi, còn có thói quen chấp tay và tự xưng là tiểu tăng này nữa, cũng nhất định phải bỏ đi mới được.”

Không Sắc này đôi lúc thật sự là cổ hủ, đã quyết định hoàn tục còn cứ tự xưng là tiểu tăng, hơn nữa còn luôn luôn không dám nhìn thẳng vào nàng. Kính nhờ, hiện giờ nàng mới mười ba tuổi, còn chưa hoàn toàn dậy thì nữa, còn chưa hần là một nữ nhân được không?

“A, được...” Nhạc Du bỏ tay xuống, nhưng lập tức liền cảm thấy hai tay buông xuống bên cạnh người thực là không quen, không biết nên làm gì, không khỏi lại càng luống cuống.

Tiểu Ngư vốn định giễu cợt hần thêm câu nữa, có điều xem hần da mặt mỏng quá, đành bỏ qua ý định này, nói sang chuyện khác, cười nói: “Đúng rồi, tiên sinh, ta nghe nói viết chữ không chỉ có bút quan trọng mà mực cũng rất quan trọng đúng không. Huynh nói, mực này phải mài như thế nào mới đúng?”

Nhắc đến chuyện mình am hiểu, về quần bách của Nhạc Du quả nhiên giảm xuống, không chỉ giải thích tỉ mỉ, hơn nữa còn tự mình làm mẫu. Sau một lúc như vậy, Tiểu Như nhất thời liền quên mất phải nghĩ lại xem tại sao cảm thấy La Đản có gì đó khác lạ, lại không biết La Đản không lâu sau đã lên lút quay trở về, có điều vẫn ẩn ở một chỗ bí mật gần đó, kính ngọc nhìn nàng từ xa.

* * *

“Đây chính là núi Cự Tỷ?”

Đường lên kinh phải đi qua Tân Trịnh, Tiểu Ngư nhảy xuống xe, vừa lấy tay che lại ánh nắng chói mắt, vừa híp mắt ngẩng đầu lên nhìn những vách đá

dựng đứng trước mắt, những đỉnh núi trần trụi cao ngất trời. Từ hôm trước khi nghe nói phải đi qua nơi này, nàng liền thấy hiếu kỳ, muốn xem thử nơi qua mấy ngàn năm, con cháu Viêm – Hoàng*(4) bao đời sau coi là thánh địa dân tộc hành hương tìm về dâng sơn bái tổ có hình dạng ra sao, lúc này vừa thấy, khí thế quả nhiên bất phàm, nhất là lúc khi bọn họ đang qua đường nhỏ nơi khe sâu, ngựa mất trông lên lại càng cảm thấy núi cao hùng vĩ.

“Tiên sinh, ở đây thật là nơi nằm đó Hiên Viên Hoàng Đế sống sao?” Phạm Bạch Thái cũng nhìn theo không chớp mắt, trên mặt tràn đầy vẻ kính ngưỡng.

Vì đang mặc nữ trang, ngại gặp người khác, dù đang lúc nghỉ ngơi, Nhạc Du cũng không chịu rời khỏi thùng xe chật hẹp, nghe thấy hai chị em hỏi, liền vén rèm lên, gật đầu nói: “Nơi này đúng là núi Cự Tỳ. Năm xưa trong “Trang Tử – Tử Vô Quý”*(5) từng có ghi chép, viết: Hoàng Đế thăm Đại Ngõ trên núi Cự Tỳ. “Thủy Kinh Chú”*(6) của Lịch Đạo Nguyên đời Bắc Ngụy cũng nói: Hoàng Đế lên núi Cự Tỳ, nâng cao đê hồng thủy lên, lấy “tranh của thần” che cho đồng tử, tức thành núi. Đời Xuân Thu sau đó danh tướng Trịnh Tử Sản xây dựng Hiên Viên miếu, cũng đem tháng ba thành tiết lễ, đến tận bây giờ, vẫn thường có thánh hiền đến hành hương bái lạy, thực là thánh địa.” (móa, mấy tiếng đồng hồ với bài giảng này của Không Sắc. Ta ko đảm bảo trăm phần trăm đâu đó.. T^T)

“Ồ, vậy sao? Tiên sinh, mau nói cho ta biết đi, nơi này có thánh hiền nào từng đến? Ta muốn nghe.” Phạm Bạch Thái lập tức mê mẩn, lại leo lên càng xe, chăm chú lắng nghe.

“Được, ta giảng cho trò vài truyện, truyền thuyết Đại Vũ vì muốn trị thủy tai, đã từng đến đây bái lạy...” Nhạc Du mỉm cười, đem một đoạn lịch sử kể lại rất êm tai. Không biết cố ý hay vô tình, Phạm Bạch Thái rõ ràng ngay bên cạnh hẳn, giọng hẳn chuyển thành nhẹ nhàng thấp giọng như trước, nhưng lại rành mạch đến ngay cả Tiểu Ngư đã cách xa cả một quãng nhất đá ném chơi cũng nghe thấy rõ ràng.

“Người đọc sách đúng là người đọc sách, rõ ràng chẳng cần đi đâu mà dường như điều gì cũng biết, khó trách Đông Đông kiên trì nhất định muốn đọc sách. Mấy ngày nay, không nói Đông Đông, ngay cả ta cũng nhiều thêm không ít kiến thức ấy chứ!” Phạm Thông cười đi đến bên Tiểu Ngư, chỉ vào chỗ khe núi thất lại nói: “Tiểu Ngư, chờ qua khỏi núi Cự Tỳ này, lại đi ba mươi dặm nữa là Tân Trịnh, đợi đến Tân Trịnh, chúng ta có thể đổi sang đường thủy đi thẳng đến kinh thành.”

Tiểu Ngư gật gù đầu, ngóng nhìn về phía Phạm Thông chỉ, trong lòng không khỏi có phần bay bổng dâng trào, cũng có chút kích động.

Kinh thành, Khai Phong*(7) đó! Nàng cuối cùng sẽ nhìn thấy kinh thành phồn hoa nhất của đất nước này sao? Chỉ mong đô thị này sẽ không để nàng thất vọng, chỉ mong tất cả đều có thể thuận thuận lợi lợi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 77: Bến tàu có chuyện bất bình

Lại là một ngày trời chiều ngả bóng về tây, bên bờ sông, cỏ lau xanh rì rậm rạp phơ phất theo làn gió muộn ảm áp, chân trời những dải mây lớn nhuộm đỏ ánh chiều tà, trông như những dải lụa trên xiêm y đầy màu sắc của các nàng tiên, vẻ đẹp mộng ảo tựa như tiên cảnh. Nắng chiều xiên nghiêng dường như càng tô đậm thêm cảnh đẹp, bầu trời màu lam khắp ba phía đông nam bắc lại càng thêm xanh trong vắt khiến lòng người say đắm, ngóng nhìn cảnh thiên nhiên trời ban trước mắt, tin rằng không ít người sẽ hận thời gian không thể dừng lại, giữ nguyên vĩnh viễn cảnh đẹp trước mắt.

Nàng ngồi ở đầu thuyền nhìn theo nắng chiều, lúc này đã chìm đắm say mê trong cảnh đẹp ấy, lại không biết trong mắt một vài người nào đó, gương mặt tuyệt đẹp cùng với nụ cười nhân nhật mơ màng kia còn đẹp hơn ráng chiều qua trăm ngàn năm được bao đời vẫn nhân tao khách ca ngợi, ngay cả những chuỗi bọt nước mà cặp chân trần của nàng buông ngoài thuyền khỏa tung lên cũng lấp lánh trong suốt xinh đẹp ngay cả ngọc trai cũng không thể sánh bằng.

Con thuyền nhỏ chậm rãi di chuyển giữa sông, trời và đất dường như đều chìm đắm trong một trạng thái “khoan thai thông thả”, hết thấy đều có vẻ thật tĩnh lặng, thật yên bình, khiến con người trong khi ngỡ ngàng chợt sinh ra một loại ảo giác cả đời đều có thể bình an và vui thích như vậy. Như động tác chống thuyền của người chèo thuyền, đầu tiên dùng một cây trúc thật dài chống xuống nước, đẩy đi hơn một thước dài, rút lên, sau đó lại như cá chìm sâu vào nước, lại đẩy lại thu, giống như vĩnh viễn cũng không thay đổi.

“Cô nương, phía trước chính là bến thuyền, cô vẫn nên nhanh chóng thu chân lại đi, nếu va quệt phải thuyền người khác thì không tốt đâu.” Khi hoàng hôn đã hoàn toàn buông xuống, người chèo thuyền lớn tuổi cười ha ha nhắc nhở.

“Cám ơn đại gia.” Tiểu Ngư bình tĩnh lại, lúc này mới nhận thấy phía trước không xa đâu không ít thuyền, trên bờ người đến người đi, đúng là bất giác đã đến nơi đậu thuyền đêm nay. Nàng mỉm cười ngọt ngào với người lái thuyền, hai chân có buồm bình quẩy nghịch nước một lần cuối rồi mới rút về.

“Tỷ tỷ, cho tỷ nè.” Phạm Bạch Thái vẫn mặc trang phục tiểu cô nương cười hi hi chạy tới, đưa cho nàng một miếng vải lau chân.

“Cám ơn!” Tiểu Ngư cười buông tay thả Bối Bối ra, thân nhiên lau khô hai chân rồi đi tắt xỏ giày vào, tùy ý nhìn thoáng xung quanh, đã thấy La Đan ngồi ở cửa khoang thuyền và Nhạc Du vì say sóng mà có vẻ bệnh ngồi dựa vào vách khoang, không hẹn mà cùng tránh khỏi tầm mắt của nàng, ngược lại so với nàng còn có vẻ xấu hổ hơn, không khỏi mỉm cười.

Với thời đại này mà nói, nằng một cô bé gái trước mặt mọi người cời giầy giòn nước hình như là có chút cời mờ, có điều nằng cũng không phải loại nữ tử cổ đại có ý định tuân theo tam tòng tứ đức, chẳng việc gì phải tự mình chuốc lấy khổ mà đem tư tưởng phong kiến cổ đại đến trói buộc chính mình đâu!

Thuyền nhỏ rất nhanh đã tiến gần đến bến thuyền hai bên đều là cỏ lau rậm rạp. Loại bến thuyền nhỏ thế này tuy rằng cách mấy dặm đường sông lại có một cái, nhưng cũng đang dừng ba chiếc thuyền, lại thêm một thuyền nữa của bọn họ nữa là bốn, có điều bởi vì bến thuyền nhỏ hẹp, hiện giờ lại bị hai thuyền lớn khác chen lấn hết chỗ, đã không còn chỗ nào có thể neo đậu, họ chỉ có thể dừng ở bên cạnh.

“Lão gia, phu nhân, nơi này chính là Hà gia thôn.” Người chèo thuyền rõ ràng là đã quen không chiếm được một chỗ neo đậu chính thức, rất tự nhiên đem thuyền chống sang bên, thành thạo tìm một chỗ bờ sông bằng phẳng, buộc dây thừng neo vào một cây cọc gỗ, sau đó mới cười hỏi Phạm Thông và Nhạc Du: “Trong thôn này có một quán nhỏ, cơm nước tuy rằng đơn giản nhưng giá cả cũng tiện nghi, không biết lão gia phu nhân có muốn lên bờ ăn không? Hay là vẫn để thằng con tôi đi mua chút về?”

Phạm Thông nhìn thoáng qua Tiểu Ngư, Tiểu Ngư cười, vẫy Phạm Bạch Thái và La Đan đến nói: “Đồng Nhi. . .Hầu, hai người theo ta cùng đi mua.”

Sau khi ra khỏi vùng núi, vì chuyển sang đường thủy, hơn nữa cả ngày ở chung với người chèo thuyền, không muốn để cách xưng hô bất hợp lý gây sự chú ý, hơn nữa Phạm Đại cũng không thể giống như trước di chuyển trong bí mật, thân phận cả nhà bắt buộc phải điều chỉnh lại.

Sau khi bàn bạc, Tiểu Ngư quyết định để Phạm Đại cải trang thành một người lạ đi một mình, chỉ là trùng hợp cũng muốn đi kinh thành, sau đó Phạm Thông đã bao cả thuyền tốt bụng cho phép hẳn thuận đường đi cùng. Còn nằng và Đồng Đông từ quan hệ a hoàn và thiên kim biến thành một đôi tỷ muội “Ngư Nhi, Đồng Nhi”. La Đan thì tự động yêu cầu sắm vai nhân vật người hầu, dù sao Phạm Thông và Nhạc Du tốt xấu cũng là “lão gia phu nhân”, cũng không thể nào đến một người hầu cũng không có, cứ như vậy, cách xưng hô đối với hẳn cũng tất nhiên phải sửa lại, vì thế dưới quyền uy đùa giỡn của Tiểu Ngư, La Đan liền biến thành anh hầu.

“Vâng!” Phạm Bạch Thái vươn tay nắm lấy tay Tiểu Ngư, ba người nhảy xuống thuyền đi theo con trai người chèo thuyền đến quán nhỏ kia, giá hàng ở đó quả nhiên là khá hợp lý, nhưng Tiểu Ngư lo lắng tình trạng kinh tế túng thiếu, chỉ mua một ít bánh bao và rau dưa linh tinh. Con trai người chèo thuyền xem nhà bọn họ mặc trông cũng được mà ăn sao lại tiết kiệm như thế, có chút kinh ngạc, có điều cũng biết điều không xen mồm.

“Buông tay, ngươi buông tay... Ngươi dám vô lễ với bản công tử? Buông tay!”

“Còn bản công tử nữa, nếu ngươi là công tử, lão tử đã sớm là đại gia rồi, thằng nhãi này, muốn chúng ta không lột đồ của ngươi cũng được, lấy tiền đồ ra!”

(Dạ, những ai tư tưởng ko trong sáng đừng vội liên tưởng đến dammei, thực ra quần áo tên này cũng khá đáng tiền, họ chỉ muốn lột lấy quần áo tên này đem bán mà thôi. ^^)

Mọi người trở lại thuyền, đang ngồi vòng quanh chuẩn bị ăn, chợt nghe trên chiếc thuyền hàng cách đó không xa truyền đến những tiếng ồn ào, trong đó tiếng người thứ nhất tuy rằng tràn đầy phẫn nộ nhưng lại rất trong trẻo, nghe ra thì hẳn vẫn là một thiếu niên. Mọi người nhất thời ngẩn ra, đều theo bản năng nhìn về phía đó, lại bị một mũi thuyền bị chen ở giữa chặn mất, chỉ thấy đầu vai hai người đàn ông không ngừng nhấp nhô.

“Tuy rằng ta không có tiền, nhưng đã giúp nhiều việc cho các ngươi như vậy, chẳng lẽ còn không trả được mấy chục văn tiền này sao?” Thiếu niên kia cả giận nói.

“Bằng thân hình tèo tèo của ngươi, ngươi làm việc thì đáng được bao nhiêu tiền?” Một người đàn ông xì một tiếng khinh miệt, cúi người xuống, hình như là muốn túm lấy thiếu niên kia. “Ngươi tốt nhất mà ngoan ngoãn cời hết quần áo ra, nếu không chúng ta bóp chết tiểu hồ ly này!”

“Thả ta ra... Các ngươi là đồ vô si... ” Thiếu niên kia giận dữ hét, sấm sét vang tới thanh âm thùng thùng, hẳn là đang vùng vẫy kịch liệt.

“Chúng ta đi xem xem có chuyện gì đi?” Phạm Thông lo lắng nói, hẳn chỉ nghe hai câu đã cảm thấy đứng ngồi không yên, nếu không phải hẳn đang ngồi trong khoang, cửa vừa lúc bị Tiểu Ngư và Phạm Bạch Thái chặn lại, hẳn đã sớm chạy ra.

“Cha!” Tiểu Ngư vốn cũng hơi tò mò bên kia tranh chấp gì, nhưng Phạm Thông rục rịch như vậy, nằng ngược lại lập tức lý trí lên, vội đưa tay đè xuống Phạm Thông đang muốn đứng dậy, nhìn hẳn ra hiệu: “Người ta ngồi thuyền chưa trả tiền, lấy quần áo gán nợ cũng là chuyện bình thường, cha đừng có xen vào việc người khác!”

Đổi thành lúc bình thường, gặp chuyện thế này, nằng có thể không ngăn cản Phạm Thông làm việc thiện, nhưng vấn đề là bọn họ bây giờ còn đang chạy trốn, tận sức im hơi lặng tiếng còn chưa kịp, sao có thể gây chuyện chứ? Huống chi mỗi người đều có số mệnh của mình, chuyện bất bình trên đời có bao nhiêu, nằng tin rằng hai người lái thuyền kia cũng không dám trước mắt bao nhiêu người thật sự dám hành hung giết người.

“Nhưng là...” Phạm Thông vẫn ngồi không yên. “Ngư Nhi...”

“A... Đồ súc sinh này, lại dám cản ta...” Phạm Thông vừa mới nói bốn chữ, trên thuyền kia đột nhiên truyền đến một tiếng hét đau đớn, một người đàn ông nhảy dựng lên, hồn hển vừa ôm một bên tay vừa hô to: “Lấy gây đến, đập chết nó cho ta, đập chết nó...”

Cái gì? Thật đúng là dám giết người? Lần này, Tiểu Ngư cũng giật mình, trong đầu còn chưa kịp nghĩ gì, thân mình đã tự động nhảy lên, hai ba bước đã đến đầu thuyền, muốn xem rốt cuộc là có chuyện gì, Dù sao mạng người quan trọng, đối phương nếu thật muốn giết người cũng không thể ngồi yên

không để ý đến.

“Nhạc Nhạc, chạy! Chạy mau!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay khi Tiểu Ngư mới vòng qua mũi thuyền che chắn, nhìn rõ trên thuyền lớn, một thiếu niên đầu tóc bù xù đột ngột từ trên sàn thuyền nhảy dựng lên, đẩy mạnh người đàn ông đang túm chặt quần áo hắn, liều mạng nhảy khỏi thuyền, đồng thời la lớn. Theo tiếng gọi của hắn, một bóng nhỏ màu đỏ cũng phút chốc mà lui khỏi người đàn ông bị thương, nhanh như chớp chạy khỏi thuyền, vọt lên trên bến, đuổi kịp thiếu niên, hơn nữa rất nhanh chạy lên trước hắn, vọt vào đám cỏ lau rậm rạp.

Ack... Hồ lý? Là một con cáo lông đỏ?

Dù Tiểu Ngư có bình tĩnh nữa, hiện giờ cũng không thể không sững sốt. Cái bóng màu đỏ kia tuy rằng chạy rất nhanh, nhưng năng vốn nhân lực hơn người, hơn nữa ngày ngày đều ở cùng Bối Bối, sớm đã quen với tốc độ nó chạy trốn, sao có thể không nhận ra đó là một con cáo có bộ lông màu đỏ rực như lửa chứ? Hơn nữa, vừa rồi thiếu niên kia lại rõ ràng hô lên một tiếng Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc? Cáo lông đỏ? Chẳng lẽ thật sự là con cáo con năm đó sao? Nhưng Nhạc Nhạc sao lại có thể ở đây chứ, năng rõ ràng là bán nó cho một tiểu chính thái xinh đẹp siêu có tiền mà!

“Ngao!” Không đợi Tiểu Ngư kịp hiểu rõ hết thấy, chỉ nghe một tiếng cáo kêu to, lại là một thân hình đỏ rực chạy vọt lên bờ sông, nháy mắt đã chui vào trong đám cỏ lau rậm rạp, lần này, cái bóng màu đỏ đó là từ bên chân Tiểu Ngư chạy đi.

“Bối Bối!” Lần này, Tiểu Ngư rút cuộc không kịp nghĩ gì nữa, vội nhảy vọt lên bờ, cũng đuổi theo sau.

“Tỷ tỷ!”

“Tiểu Ngư?” Biến cố khiến mọi người đều nhất thời sợ ngây người, Phạm Thông thậm chí còn lơ lờ quên gọi Tiểu Ngư là Ngư Nhi mà hô thẳng tên nàng, may là hình như không ai để ý đến, sự chú ý của mọi người đều đặt lên trên chiếc thuyền kia.

“Không cần lo lắng, mọi người cứ ăn trước, ta sẽ trở lại.” Tiểu Ngư không quay đầu chỉ dặn với lại một câu, thân ảnh rất nhanh đã biến mất trong rừng cỏ lau um tùm.

“Ta cũng đi.” La Đan lập tức đứng dậy, nhưng mới đứng lên đã bị người khác giữ chặt.

“Không cần.”

Ngăn cản lại không ngờ lại là Phạm Thông, chỉ thấy ánh mắt hắn liếc mắt ám chỉ về phía đuôi thuyền. La Đan nhìn theo, đã thấy Phạm Đại vốn dĩ vẫn nằm ở đuôi thuyền mà ngủ không biết đã biến mất từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 78: Nhân sinh hà xứ bất tương phùng

Phía sau rừng cỏ lau ven sông là những cây bụi thấp trồng thưa thớt, rồi tiếp đến là cánh đồng trồng toàn hoa màu tô điểm thêm cho cảnh thôn quê, thêm nữa hoàng hôn đang bao trùm, thiếu niên gắng sức chạy trốn, nhất thời cũng giấu diếm được vết tích, hai con cáo lại càng không dễ dàng tìm thấy.

Tiểu Ngư cũng không vội, nhìn thoáng qua hướng thiếu niên chạy trốn rồi quay đầu nhìn lại phía sau.

“Ồi chào!” Dường như chỉ chờ ánh mắt của nàng nhìn đến, người đàn ông vừa bị thiếu niên xô ra vừa đuổi lên bến thuyền, bỗng chốc như bị buộc chân lại mà ngã bịch, cái trán đập mạnh xuống tấm ván gỗ nghe đánh cốp một tiếng, nghe ra thì bị ngã không nhẹ, trên thuyền lớn, những người khác sớm đã trông thấy mà hoảng, vội chạy lên đỡ hắn dậy.

“Hai người các người, còn không nhanh nhanh đuổi bắt thằng ranh kia trở về đánh một trận...” Người đàn ông bị con cáo cắn ôm tay trái của mình nhếch miệng, “Ồi chào, đau chết mất... còn có con cáo kia... Ack.. hai tên đồ bỏ kia, học gì không học, lại muốn học ngã lăn quay...”

“Hi hi...”

Có Nhị thức ra tay, mấy tên này coi như nhận được bài học, nhìn người đàn ông kia vừa tức vừa nóng vội suýt chút nữa thì phát điên, Tiểu Ngư nhìn không được che miệng cười thầm, không còn băn khoăn gì nữa nhẹ nhàng lao vút về hướng thiếu niên biến mất, đồng thời không quên nương theo cây cối xung quanh che giấu cho mình.

Vừa vòng qua một lượt hơn mười ngôi nhà ít ỏi trong thôn, Tiểu Ngư nhanh chóng khóa mục tiêu tại một mô đất nhỏ sau thôn, không nhanh không chậm tiến đến, quả nhiên, mới đến gần mô đất dốc chẳng cao hơn đầu người đó, liền nghe thấy tiếng thở hổn hển nặng nề, cùng tiếng kêu của hai con cáo.

Ha, nàng còn tưởng hẳn thực sự có thể chạy chứ, thì ra mới một đoạn ngắn như vậy đã không chịu nổi! Nhìn thiếu niên hai tay chống xuống đầu gối, lưng cong lại cúi xuống thở phì phò, Tiểu Ngư nhin không được phì cười.

“Ai?” Thiếu niên kia lập tức như chim sợ cung tên mà nhảy dựng lên, theo động tác quay đầu rất mạnh của hắn, những sợi tóc đã xổ tung rất tự nhiên mà phát qua phát lại sang hai bên, lộ ra khuôn mặt tuấn tú trắng nõn. Đôi mắt vẫn còn sáng rực trong ánh hoàng hôn, bất ngờ gặp phải ánh mắt *đang rất muốn cười* của Tiểu Ngư, thân mình đang tràn ngập đề phòng và khí thế phần nộ sẵn sàng công kích nhất thời sững lại, thế nào cũng không ngờ được đối phương lại là một cô gái còn nhỏ tuổi.

“Người cười cái gì?” Nghĩ cũng không muốn nghĩ, thiếu niên chỉ cảm thấy nỗi hoảng sợ vô cùng ban nãy giờ này đều đã hóa thành nỗi giận vì bị người khác nhìn thấy mình đang chật vật, thân mình gần như theo bản năng đứng thẳng dậy, hung dữ trừng mắt: “Người là ai?”

Ta là ai? Ha. Thật đúng là đời người có nơi nào không thể gặp lại được chứ!

Giọng điệu quen thuộc này vừa vào tai, gặp lại ánh mắt quen thuộc kia, khoe miệng Tiểu Ngư nhất thời cong lên, nhìn gương mặt tuấn tú mình còn nhớ mang máng trước mắt, không khỏi tựa tiểu phi tiểu mà nhưn mẩy khiêu khích.

Ba năm không gặp, không ngờ thẳng nhóc con xấu xa ngày trước lớn cũng khá là nhanh, xem thân thể này, tuy rằng so với khi xưa thì gầy yếu hơn, nhưng nhìn một cái là có thể thấy được đã là một thiếu niên. Có điều ngày xưa nó tiền hô hậu ủng, được bao nhiêu người tận sức bảo vệ hầu hạ, sao chỉ trong chớp mắt đã lưu lạc đến nước này? Tiểu Ngư nhìn từ trên xuống dưới đánh giá tiểu chính thái năm đó, cũng nhìn kỹ hơn quần áo của hắn một chút, sau đó mới đưa mắt nhìn sang bên cạnh, giờ một ngón tay nhỏ thon thon của mình ra cười cười.

Ồ, quần áo tuy có chút dơ bẩn, nhưng nhìn liền thấy được chất vải là hàng thượng thừa cao cấp, khó trách người ta muốn lột quần áo của nó, thoát nhìn trông thẳng bé cũng hẳn là kẻ có tiền, nhưng không biết tại sao lại ở trên một thuyền khách bình thường nhỉ?

Thiếu niên nhìn theo tầm mắt của nàng, lúc này mới phát hiện bên cạnh mình có hai con cáo giống nhau như đúc, không khỏi kinh ngạc mà tròn cái miệng với đôi môi mỏng xinh đẹp.

“U...” Bối Bối cọ cọ đầu kê anh em của mình một chút, rồi ngẩng đầu kêu ư ừ một tiếng với Tiểu Ngư, cái đuôi dài vui vẻ vẫy vẫy. Nhạc Nhạc cũng có chút đề phòng nhìn Tiểu Ngư, lui lại về bên chân thiếu niên, hiển nhiên từ lâu đã không nhận ra nàng.

“Chẳng lẽ người là...” Thiếu niên đột nhiên mở to đôi mắt xinh đẹp vốn đang kiệt sức, ánh mắt trở nên sắc bén sáng rực như sao, chuyển vòng trên mặt nàng, lại nhìn nhìn mái tóc đen óng của nàng, vẻ mặt vẫn đầy kinh ngạc khó tin: “Người là con nhóc tóc vàng hoe kia?”

Hiện giờ tuy chiều đã tối muộn, nhưng khoảng cách giữa hai người chỉ tầm hai ba bước, tóc tai mặt mũi vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Nhìn nàng, cảnh tượng khó có thể quên được ba năm trước đây nhất thời lại hiện lên trong lòng.

Năm đó, hắn vốn dĩ chỉ là đi ngang qua Song Toàn trấn, không ngờ ở trấn nhỏ đó lại gặp phải lần thất bại đầu tiên trong đời mình, nhưng vì kiêu ngạo của công tử thế gia, không thể đem thất bại như vậy kể ra, hại hắn uất ức buồn bực mất vài tháng, thậm chí vừa nhìn thấy Nhạc Nhạc liền tức đến không chịu nổi. Nhưng kỳ lạ là, cáo con Nhạc Nhạc lại cứ khẳng khẳng nhất định quần lấy hắn, lúc này mới khiến hắn dần dần quên đi con nhóc tóc vàng hoe vô lý và xảo quyệt kia, không ngờ sau ba năm lại để con nhóc đó nhìn thấy khoảnh khắc gian nan chật vật nhất trong cuộc đời hắn.

Nhất thời, sắc mặt thiếu niên vô cùng phong phú.

“Cậu chính là thẳng nhóc được nuông chiều khốc lóc cầu xin tôi nhất định bán Nhạc Nhạc cho mình, nếu tôi không đồng ý thì cậu sẽ cứ ương ngạnh cướp Nhạc Nhạc đi ấy phải không nhỉ?” Tiểu Ngư cũng giả bộ vẻ mặt bùng tình đại ngộ, nhanh nhồm nhanh miệng một hơi nói ra mấy chục chữ cũng không ngắt đoạn, trên mặt lại tràn đầy ý cười rõ rệt. Người ta nói “*Kẻ sĩ ba ngày không gặp đã phải nhìn bằng cặp mắt khác*”*, nhưng nàng xem công tử chính thái này sau ba năm tính tình cũng vẫn chẳng tốt hơn chút nào.

**Kẻ sĩ ba ngày không gặp đã phải nhìn bằng cặp mắt khác:* (Sĩ biệt tam nhật, tiện đương quát mục tương đãi) – Một câu danh ngôn của Lã Mông đời Tam quốc nói với bạn, ý nghĩa: Ba ngày không gặp mặt một kẻ sĩ thì khi gặp lại, nên biết trọng đãi hơn mọi hôm, vì họ có thể tiến bộ khác trước nhiều rồi. “Nói vậy, ta nào có khốc lóc cầu xin người? Ta rõ ràng dùng năm lạng bạc mua của người!” Tính tình thiếu niên quả nhiên vẫn không chịu nổi khiêu khích như vậy, không đợi hắn kịp bình ổn lại cảm xúc đã đủ hỗn loạn, lập tức lại nhin không được mà nhảy dựng, hung tợn trừng hai mắt. Chỉ tiếc chỉ bằng thân thể thiếu niên còn nhỏ của hắn, còn lâu mới phát ra được khí khái nam tử hùng hực, đối với Tiểu Ngư mà nói, ngọn lửa bé nhỏ phun ra từ đôi mắt xinh đẹp này ngay cả củi khô cũng không đốt nổi.

“Rõ ràng là cậu ném bạc lại ép đòi mua đấy chứ.” Tiểu Ngư khịt mũi, trong lòng không hề tức giận chút nào, ngược lại suýt nữa thì nhin không được phì cười.

Ái chà chà, ba năm rồi, không ngờ sau ba năm nàng còn có cơ hội báo mối thù “bắt nạt” năm đó, ha, đúng là vui thật! Tiểu Ngư không chút cảm giác mình bị chèn ép, ngược lại cảm thấy giờ này quả thật là lúc vui nhất từ khi phải chạy trốn.

“Người... Hừ, khó trách Khổng phu tử nói Duy nữ tử dữ tiểu nhân vị nan dưỡng dã**, ta không cùng người phí lời nữa.” Thiếu niên nặng nề hừ một tiếng, sau đó hình như nghĩ tới điều gì, vội cúi người ôm lấy Nhạc Nhạc, cảnh giác nhìn nàng.

**Duy nữ tử dữ tiểu nhân vị nan dưỡng dã: chỉ nữ tử và tiểu nhân là khó dạy.

“Ha ha ha ha...” Nhìn thẳng bé cả người phòng bị, cứ như nàng sắp cướp Nhạc Nhạc trở về lại ấy, Tiểu Ngư rút cuộc không thể kiềm chế nổi cơn buồn cười trong lòng nữa, lưng bàn tay đặt trước mũi cười đến nghiêng người.

“Người cười cái gì?” Thiếu niên tức giận nói, càng ôm chặt Nhạc Nhạc, “Ta sẽ không trả lại Nhạc Nhạc cho người.”

Tiểu Ngư thôi không cười nữa, hơi ngạc nhiên nhìn vào đôi mắt đen long lánh như thủy tinh. “Cậu thật sự thích Nhạc Nhạc?”

Thiếu niên héch mặt quay đi, hừ nói: “Ta là nam tử hán đại trượng phu, đương nhiên nói được thì làm được.”

Thanh âm hần tuy rằng có chút trưởng thành hơn so với năm đó, nhưng vẫn trong sáng như vậy, Tiểu Ngư lơ mơ nhớ lại cái đập tay rất vang năm đó, cũng câu nói tương tự như vừa rồi: “Nam tử hán đại trượng phu, đương nhiên nói được, ta không thêm cái loại ngoắc ngoắc tay gây thơ gì đó với người, chúng ta đập ta thề!”

Tiểu chính thái này, xem ra cũng không đến nỗi không có thuốc chữa như vậy!

Tiểu Ngư điểm điểm chớp mũi mình, nhìn thiếu niên nghiêng mặt đi, bên mặt đã dần lộ ra đường nét tuấn dật góc cạnh, lại nhìn thoáng về phía bên sông, quyết định mình vẫn nên hào phóng chút, thôi không so đo với trẻ con nữa.

“Này, cậu tên gì?”

Tiểu Ngư vẫy vẫy Bối Bối, sau đó cúi người ôm lấy nó, tuy rằng dùng một từ ‘này’, nhưng nụ cười mỉm và ngữ khí trong đó lại không còn ý công kích nữa.

“Ta làm chi phải nói cho người?” Thiếu niên hừ nói, vẫn đang giận dỗi và phòng bị nặng nề.

“Tôi tên là Phạm Tiểu Ngư, nể mặt Nhạc Nhạc và Bối Bối hôm nay khó lắm mới gặp được nhau, chuyện trước kia của chúng ta coi như là chuyện cũ bỏ qua chứ?” Tiểu Ngư đầu tiên thoải mái nói.

Ai bảo thực tế tuổi tâm lý của nàng so với tiểu chính thái này... ồ không, hiện tại hẳn là nữ thiếu niên, so với nữ thiếu niên này lớn hơn nhiều như vậy chứ, nếu so đo nữa không phải là Tiểu Ngư nàng quá lòng dạ hẹp hòi rồi sao? Hơn nữa, nói thật, Bối Bối có thể cùng anh em nó gặp lại, quả thật là một chuyện đáng để vui mừng, cho nên nể mặt Nhạc Nhạc, hôm nay nàng giúp đỡ nữ thiếu niên nghèo túng này một phen vậy!

“Đình Triệt.”

Mỹ thiếu niên vẫn dùng mũi hừ ra hai tiếng, vẻ mặt kiêu căng, nhưng vừa nói được đến đó, một tràng tiếng ừng ực vang như sấm âm ỉ kêu lên, gương mặt tuấn tú của thiếu niên qua vài năm nữa tuyệt đối có thể khiến mọi nữ nhân ngừng thở hết chói tai, lúc này không thể không chế nổi mà đỏ lên rùng rục.

Tiểu Ngư nuốt chút nữa lại phá lên cười, có điều tuy rằng nàng chỉ tiếp xúc với nữ thiếu niên này không nhiều nhưng cũng vô cùng rõ ràng sự kiêu ngạo của hắn, nghĩ đến tình cảnh vừa rồi của hắn, hiếm khi cảm thấy có chút thông cảm, lập tức vờ như không nghe thấy, chỉ vuốt ve Bối Bối trong lòng, làm ra vẻ như tùy tiện nói: “Đi thôi, đã muộn thế này, Nhạc Nhạc nhất định đã đói, không bằng tôi mời mọi người ăn cơm tối vậy!”

Đi mấy bước, vẫn thấy Đình Triệt mặt còn đỏ bừng do dự đứng tại chỗ, biết hắn da mặt mỏng, lại giục: “Đi thôi, chẳng lẽ cậu không muốn chúc mừng Nhạc Nhạc và Bối Bối gặp nhau một chút sao?”

Đình Triệt mím môi một chút, rốt cuộc cũng nhấc chân dời bước.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 79: Nghé con và trang tuần kiệt bé nhỏ

“Người muốn dẫn ta đi đâu?”

Ra khỏi thôn, cảm giác được Tiểu Ngư đang dẫn hắn quay về hướng bên sông, Đình Triệt lại cảnh giác dừng chân lại.

“Cứ yên tâm, tuy rằng nhìn bộ dạng cậu nhất định có thể bán được không ít tiền, có điều nể mặt cảm tình giữa cậu và Nhạc Nhạc tốt như vậy, tôi sẽ không bán đứng cậu.” Tiểu Ngư quay đầu lại cười.

Đi thêm hai bước nữa, thấy hắn vẫn còn chần chừ không chịu đi, trong lòng lại dậy lên tà ác: “Có điều, tôi nghe nói có nhiều quan to quý nhân rất thích thiếu niên trẻ trung tuấn mỹ, nếu cậu một người ở tại chỗ này, đột ngột bị người ta dùng bao tải chụp đầu thì cũng đừng có hối hận nhé!”

Đinh Triệt sắc mặt lập tức trắng bệch, cắn răng nói: “Ta sao biết được ngươi không có ý xấu?”

“Ý xấu? Tôi thì có thể có ý xấu gì được?” Tiểu Ngư nhướn mi, giờ tay so so cái đầu của hắn chỉ cao hơn mình chừng ba tấc, cười quý dè: “Cậu sẽ không cho tôi là son trại nữ vương gì gì đó, muốn bắt cậu làm áp trại tướng công đấy chứ? Nói thật thì, tôi thích nam nhân cao lớn cường tráng một chút, thân thể bé nhỏ này của cậu còn chưa phù hợp với yêu cầu của tôi đâu.”

“Ngươi...” Lần này lập tức liền đụng trúng chỗ đau của Đinh Triệt, lòng tự trọng bị đã kích nghiêm trọng, thiếu niên phần nộ nhìn nàng, không chút do dự xoay người bước đi.

“Này, cậu muốn đi đâu vậy?” Ha, cậu nhóc này đúng thực là cá tính, nhìn đến thẳng nhóc xấu xa kiêu căng tự đại ngày đó hiện giờ bị mình chặn họng nói không ra lời, Tiểu Ngư cảm thấy tâm tình thật sự là tốt, hoàn toàn quên vừa rồi mình còn định hào phóng một chút.

“Không cần ngươi quản.” Đinh Triệt không quay đầu lại.

“Nếu không phải bởi vì Nhạc Nhạc, tôi cũng chẳng muốn quan tâm đến cậu!” Tiểu Ngư nhin cười, biết rằng trêu chọc đứa bé đáng thương này có vẻ là hơi quá đáng, nhưng vẫn nhin không được đùa thêm hắn vài câu nữa.

“Nhạc Nhạc là của ta.” Đinh Triệt lập tức xoay người, đương nhiên còn không quên lùi lại về phía sau từng bước, cứ như chỉ cần Tiểu Ngư muốn ra tay cướp Nhạc Nhạc liền lập tức bỏ chạy.

“Cho dù nó có là của cậu...” Thái độ bảo vệ của Đinh Triệt với Nhạc Nhạc khiến Tiểu Ngư thoáng có chút cảm động, có điều ngoài miệng nàng lại nói: “.. Thì tôi cũng không thể để cậu hại Nhạc Nhạc.”

“Ta hại Nhạc Nhạc lúc nào chứ?” Đinh Triệt sắp tức điên mất rồi, con nhóc này quả thực là kỳ quái, trời biết tại sao hắn còn muốn ở chỗ này lãng phí thời gian với nó mà không phải mau mau chạy nhanh khỏi đây, miễn cho lát nữa những kẻ kia tìm đến bắt hắn trở về.

“Hiện giờ trời đã tối, rất nhiều rắn rết chó sói lát nữa đều đi ra kiếm ăn, cậu một người mang theo Nhạc Nhạc đi loạn, nếu Nhạc Nhạc bị dã thú ăn thịt, chẳng lẽ không phải là hại nó sao?” Tiểu Ngư cố ý hù nui.

“Chỗ này sao có thể có chó sói? Ngươi muốn dọa ta sao?” Đinh Triệt vẻ mặt dù vẫn cứng rắn ngang ngạnh, nhưng ánh mắt lại nhin không được mà liếc nhìn quanh, bước chân đang lùi về sau cũng dừng lại.

“Tin hay không tùy cậu, dù sao không có Nhạc Nhạc, tôi và Bối Bối ba năm qua vẫn sống tốt.” Tiểu Ngư vừa quay người đi về phía bờ sông, vừa cúi đầu vuốt ve Bối Bối trong lòng. “Bối Bối, chúng ta đi, chờ có cơ hội, tao sẽ kiếm cho mày một bạn khác vậy!”

Một bước, hai bước, ba bước...

“Chờ một chút.” Mới đi năm bước, phía sau quả nhiên truyền đến câu nói như dự đoán.

Tiểu Ngư cong khóe miệng, mỉm cười quay lại.

“Ta tin ngươi một lần.” Đinh Triệt rõ ràng đã bị ép xuống hạ phong, ngoài miệng vẫn còn ngang bướng như vệt chết: “Có điều nói cho rõ ràng, ta và Nhạc Nhạc sẽ không tách rời nhau, nếu không vì không muốn Nhạc Nhạc gặp nguy hiểm, ta sẽ chẳng theo ngươi quay về.”

Tiểu Ngư vốn còn muốn châm chọc một câu: “Cậu tưởng tôi là vì cậu sao? Tôi chỉ nể mặt Nhạc Nhạc mà thôi.” Có điều nghĩ lại, nàng lần la ở đây cũng đã lâu, trở về muộn nữa thì sợ rằng mọi người sẽ lo lắng, liền chỉ cười nói: “Nhạc Nhạc, chúng ta đi thôi!”

Thật sự là hổ xuống đồng bằng bị chó bắt nạt!

Con nhóc chết tiệt này, chờ đến một ngày hắn thoát khỏi cảnh khó khăn này, nhất định phải bắt nó cầu xin tha thứ về sự vô lễ và trêu chọc hôm nay! Đinh Triệt liều mạng cắn răng không chế chính mình, trừng mắt theo bóng lưng Tiểu Ngư, hai mắt cơ hồ như sắp phun ra lửa, trong lòng âm thầm thề, lại không nghĩ chính mình tại sao đến cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng nàng. Nhìn Tiểu Ngư đi về phía chiếc thuyền nhỏ chỉ cách thuyền lớn kia hơn mười thước, vạch cổ lau ra, có thể nhìn thấy trên thuyền lớn kia người đàn ông đang đi đi lại lại tuần tra, Đinh Triệt lập tức cẩn thận nói: “Ta không đi, ta ở đây là được rồi.”

Thằng nhóc này lòng cảnh giác đúng thật là cao, Tiểu Ngư liếc mắt khinh thường, có điều nếu như chính mình đứng vào vị trí của nó lúc này, quả thật cũng không dễ dàng tin tưởng một người ngay cả một con cáo con cũng bán với giá năm lượng bạc, huống chi khoảng cách giữa thuyền mình và thuyền lớn kia gần như vậy, nàng tỏ ý không sao cả, nói: “Tùy thôi. Vậy cậu ở chỗ này chờ đi.”

Nói xong, ôm Bối Bối trở lại cạnh thuyền nhỏ, nhẹ nhàng nhảy lên.

Đinh Triệt núp sau rặng cỏ lau rậm rạp, ánh mắt không ngừng qua lại giữa thuyền lớn và thuyền nhỏ, cặp mày anh tuấn nhíu chặt lại, bất an nói với con cáo trong lòng: “Nhạc Nhạc, mày nói con bé kia có thể tin tưởng được không? Nếu nó muốn lừa lấy mày trở về, chờ lúc tao không để ý đi báo cho đám kẻ xấu kia thì làm sao bây giờ? Tao đã không còn gì cả nữa rồi, không thể mất thêm mày nữa.”

“Ừ...” Nhạc Nhạc ngẩng đầu, liếm liếm mặt hắn.

“Nhạc Nhạc, mày nói, chúng ta có thể tìm được cha mẹ tao không?” Đinh Triệt tâm tình suy sút áp mặt xuống bộ lông mềm mại của Nhạc Nhạc, buồn rầu nói, “Ông nội mới bị trách tội biếm ra khỏi kinh thành, bọn họ người người đều trở mặt, kỳ thật bọn họ cho đến giờ vốn đều không thật lòng thích tao, trước kia đều chỉ vì quyền thế của ông nội, phải không? Nhạc Nhạc, tao rất nhớ cha và mẹ... Nhưng lộ phí của chúng ta đã bị kẻ trộm đáng ghét lấy cắp hết rồi, đường lại xa như vậy, chúng ta còn lên nhằm thuyền nữa, về sau chúng ta nên làm sao bây giờ?”

Thì ra là trong gia tộc gặp phải biến cố, khó trách tình trạng lại cách biệt một trời một vực như vậy, nghe thằng bé nói thì, tựa hồ như cha mẹ đều còn khỏe mạnh, chỉ là cách rất xa, xem ra nếu nó muốn tìm đến người thân chỉ sợ cũng không dễ dàng.

Trước rặng cỏ lau, nhìn thiếu niên cả người đang chìm trong mịt mờ, Tiểu Ngư cảm thấy chính mình dường như lần đầu tiên kể thừa một chút bi thương trầm ẩn của Phạm Thông, không ngờ lại đáng trào một chút lòng thương cảm hiếm thấy.

“Đứa bé đáng thương.”

Tiểu Ngư còn chưa kịp thở dài, Phạm Thông bên cạnh đã than một tiếng, Đinh Triệt trong rừng cỏ lau lập tức bị kinh động, đột ngột ngẩng đầu lên, mà Tiểu Ngư vừa nghe thấy tiếng Phạm Thông thở dài đã lập tức tỉnh táo lại, liếc mắt xem thường.

“Cha, không phải đã bảo cha đừng ra rồi sao?”

“Ta chỉ nhìn xem đứa bé này mà thôi. Cậu bé đừng sợ, ta là cha Tiểu Ngư, không phải người xấu.” Thấy Đinh Triệt thoáng cái đã lùi về sau, Phạm Thông vội nhẹ nhàng an ủi, hướng về phía hắc lâm một động tác nhẹ, nhìn thoáng qua thuyền lớn, nói: “Chuyện vừa rồi chúng ta đều thấy, cháu không phải lo lắng, hiện giờ cháu rất an toàn, những người đó đều tưởng rằng cháu đã chạy xa, không ngờ được là cháu ở ngay chỗ này đâu.”

Đinh Triệt nhìn hắc lâm, lại nhìn Tiểu Ngư không ôm Bối Bối mà ngược lại cầm hai cái bánh bao cùng với nước, không trả lời. Hắc lâm ở trên thuyền đã ném thử rất nhiều bất nạt ức hiếp của những người lớn tuổi và khỏe hơn hắc lâm, hiện tại đối với người lớn loại nào cũng đều theo bản năng đề phòng. Lý trí nói cho hắc lâm, hiện tại hắc lâm là nên trước khi người đàn ông kia bắt lấy hắc lâm phải nhanh nhanh chạy cho xa mới đúng, nhưng thiện ý trong mắt đối phương lại khiến hắc lâm do dự mà chưa nhích chân.

“Đến đây, trước ăn một ít đi.” Phạm Thông hành tẩu giang hồ đã nhiều năm, trong đời đã từng giúp đỡ không biết bao nhiêu thiếu niên giống như Đinh Triệt, tự nhiên là hiểu được sự không tin tưởng lúc ban đầu của thằng bé, liền nhẹ nhàng mà đẩy Tiểu Ngư một chút, ý bảo nàng đem đồ ăn đến cho nó.

“Cha, cha cứ về thuyền trước đi, chuyện ở chỗ này con sẽ tự giải quyết được.” Tiểu Ngư lại đứng yên, dựa theo tính tình Phạm Thông, nếu để hắc lâm nhúng tay, thế nào cũng không thu nhận Đinh Triệt thì không xong, nhưng vấn đề là nhà bọn họ hiện giờ không có điều kiện thu nhận kẻ lưu lạc, cũng không thể thu nhận bất luận một người xa lạ nào.

“Tiểu Ngư, đứa bé này tốt xấu gì coi như cũng có duyên với chúng ta, hơn nữa có vẻ như nó vẫn chăm sóc rất tốt cho Nhạc Nhạc, mặc kệ có chuyện gì xảy ra, chúng ta trước để người ta lên thuyền nghỉ ngơi một đêm, đợi ngày mai những người kia rồi đi rồi bàn tiếp, được không?” Phạm Thông ôn hòa nói.

Tiểu Ngư liền tròn mắt xem thường: “Cha, cha có lòng tốt muốn giúp đỡ người ta, cũng phải xem trước xem người ta có tin mình hay không mới được.”

Tạm thời thu nhận qua một đêm nàng không phản đối, vấn đề là nàng khó có khi làm chuyện tốt thì người nào đó ngược lại không thêm cảm kích ấy chứ!

“Cám ơn!” Ngay khi Tiểu Ngư nghĩ Đinh Triệt sẽ giữ im lặng hoặc tiếp tục kiêu ngạo mà cự tuyệt, thì bất ngờ, hắc lâm lại thấp giọng có lễ mà nói một tiếng tạ ơn.

Ồ, chú nghe con* ban nãy thoáng chốc đã trở thành một trang tuấn kiệt bé nhỏ** thức thời rồi sao? Nàng còn tưởng rằng nó sẽ kiên trì ở lại trên bờ để đề phòng và tùy thời chạy trốn chứ.

**(Nguyên văn: Tiểu nghe con): ý nói tính ngang bướng hung hăng (như trâu bò) của đứa trẻ.*

*** (Nguyên văn: Tiểu tuấn kiệt): thoát ý từ câu “thức thời mới là trang tuấn kiệt”.*

Tiểu Ngư không khỏi nhú mày một chút, Phạm Thông thì đã mặt mày hớn hờ, vội vàng tiến lên vạch đám cỏ lau ra kéo hắc lâm lên thuyền: “Đến đây, chúng ta lên thuyền ăn, trên thuyền có canh nóng, cũng ấm áp, ta còn có con...”

“Khụ khụ...” Tiểu Ngư ho mạnh mấy tiếng. “À... ha ha... đi thôi, lên thuyền nói sau.” Phạm Thông vội đem chữ “tra” phía sau chữ “con” nuốt lại, vừa kéo Đinh Triệt về mặt nghỉ ngơi, vừa cố ý giúp hắc lâm che chắn phía thuyền lớn.

Động tác ấy quả nhiên khiến cảnh giác của Đinh Triệt giảm đi rất nhiều, tuy nói cha con nhóc này có vẻ gì đó kỳ lạ, nhưng vẫn không phản kháng đi theo hắc lâm.

Tiểu Ngư không tỏ ý gì, lui qua một bên để bọn họ đi trước, trong lòng hạ quyết tâm, quyết định đợi ngày mai thuyền lớn kia đi rồi, nàng sẽ để thằng bé này rời thuyền, thích đi đâu thì đi.

Về phần lộ phí, nếu nó thông minh, đem quần áo trên người bán đi, ít nhất cũng được hơn mười xâu tiền, tiết kiệm một chút cũng đủ chi tiêu, cho nên nếu không phải cùng đường mạt lộ, nhà họ Phạm bọn họ cũng không có nghĩa vụ phải lo làm người tốt, dù sao cũng chẳng ai cậy được vào cái gọi là trách nhiệm cứu vớt, huống chi đối với vị công tử đại gia này mà nói, chịu nhiều trải nghiệm và khó khăn một chút, sớm có nhiều hiểu biết với cuộc sống hiện thực cũng không nhất định là chuyện xấu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 80: Nói hay không bằng kéo bừa

Nháy mắt, màn đêm tối muộn đã hoàn toàn bao phủ đất trời, ánh đèn thuyền cá sáng màu đỏ nổi bật trong đêm đen, chiếu bốn con thuyền lớn nhỏ bóng ngả dập dềnh, nếu không phải cách bờ sông không xa là thôn xóm thì bến thuyền này thật mang vài phần tiêu điều thi vị.

Trên thuyền nhà họ Phạm cũng treo một chiếc đèn lồng nhỏ, buồm hai bên khoang đã hạ xuống, bên trong có sáu người và hai con cáo đang ngồi thành vòng tròn, ngoài thuyền, gió đêm lạnh lạnh đưa đẩy cùng sóng nước. Trong bụi cỏ bên bờ, các loại côn trùng không biết tên bắt đầu trầm trầm râm rân, chỉ nghe được tiếng mà không thấy hình.

Đối với thiếu niên bỏ trốn khỏi thuyền lớn ban ngày hiện giờ lại đột nhiên xuất hiện trên thuyền nhà mình, cha con người chèo thuyền ngoài sự kinh ngạc ra thì không nhiều lời, dù sao mọi người cũng chỉ tạm thời bỏ neo lại đây một đêm, hơn nữa người trên thuyền lớn kia sau khi chạy đuổi theo nhưng lại bị ngã rất kỳ lạ thì không truy đuổi nữa. Chắc hẳn cũng chỉ là một việc nhỏ, bọn họ mắt nhắm mắt mở rồi cũng qua.

Ngược lại là Đinh Triệt, sắc mặt căng thẳng của hắn từ đầu vẫn không thật sự thả lỏng xuống, lúc thì cảm thấy phu nhân đoan trang này trẻ tuổi quá đáng lại xinh đẹp quá đáng, lúc thì cảm thấy cái đứa “muội muội” nhanh nhẹn nhiệt tình của Phạm Tiểu Ngư kia luôn luôn có gì đó không đúng, ngay cả người hầu chột mắt vẫn trầm mặc lặng thinh kia trông cũng không giống người hầu, càng cảm thấy ánh mắt bọn họ cứ luôn không ngừng rà qua quét lại trên người hắn, khiến toàn thân hắn có cảm giác không được tự nhiên nói không ra lời. Chỉ là bụng hắn thật sự rất đói, từ trước đến giờ lại chưa từng có lúc nào phải một mình ở qua đêm trên một cánh đồng hoang vắng, nỗi sợ hãi trong lòng vẫn áp đảo hơn, thêm nữa là còn Nhạc Nhạc vẫn trung thành và tận tâm ở bên cạnh hắn an ủi ít nhiều, nên cuối cùng vẫn không nhảy khỏi thuyền bỏ đi.

Vì để tránh sự chú ý của thuyền lớn, chộc phiên toái không cần thiết, bữa cơm tối diễn ra trong im lặng khác thường, Phạm Thông cũng hiểu ý không dò hỏi Đinh Triệt bất cứ vấn đề gì, chỉ tỏ ra vô cùng bao dung tiếp nhận hắn, đồng thời còn cố ý nhường chỗ của mình cho hắn ngủ.

Đinh Triệt không muốn ngủ, nhưng mệt nhọc trong mấy ngày liền cùng với cảm giác no bụng thỏa mãn vẫn khiến hắn nhanh chóng chìm vào mơ màng. Phạm Thông tìm một cơ hội đơn giản lên điểm huyệt ngủ của hắn để tất cả mọi người đều yên ổn, sau đó đắp cho hắn một cái áo.

“Cha, chúng ta đã nói trước rồi, chỉ giữ lại cậu ta một đêm.” Tiểu Ngư kéo Phạm Thông ra đầu thuyền, thấp giọng nói.

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà. Cha, hiện giờ không thể so với ngày trước, nếu như là trước đây, ta không phản đối cha giúp người, nhưng hiện giờ tự chúng ta cũng khó mà bảo vệ mình, xin nhờ lòng nhân từ của cha hãy tạm thời dừng lại đã, đừng có lúc nào cũng tràn ra như thế!” Tiểu Ngư biết rõ tính tình hắn, tấn công thẳng vào trọng điểm ngắt lời hắn. Nếu hiện giờ Đinh Triệt vẫn là tiểu chính thái nhỏ tuổi năm đó, không chừng nàng còn có thể mềm lòng, nhưng hiện giờ hắn đã là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, nhà họ Phạm bọn họ cũng không phải cơ quan chuyên thu nhận người lang thang cơ nhỡ, huống chi tương lai nhà mình còn đang chưa biết sẽ đến đâu nữa!

Phạm Thông xoa xoa tay cười giảng hòa: “Cha cũng chưa nói nhất định phải mang nó đi theo, chỉ là muốn xem có thể giúp đỡ nó một lần hay không thôi. Tiểu Ngư, chúng ta còn chưa biết nó là người thế nào, hiện giờ nói những chuyện này cũng không có tác dụng, hay là chờ mai nó tỉnh lại thì nói tiếp được không?”

Làm người nhà lâu như vậy, chẳng lẽ còn không biết đây là hắn muốn lấy lui làm tiền hay sao? Tiểu Ngư không khách khí trừng mắt nhìn lão cha trên mặt vẫn gấn bộ râu dài ba tấc trông cũng không tồi, trong đầu rất rõ ràng nếu không sắp xếp ổn thỏa cho Đinh Triệt thì hắn tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua, đành liếc mắt xem thường: “Được rồi, vậy thì ngày mai bàn tiếp.”

Trở lại trong khoang thuyền nằm xuống, trước khi tâm trí tiến vào mộng đẹp, Tiểu Ngư vẫn còn mơ màng suy nghĩ, nếu chỉ là tùy tiện giải quyết vấn đề của tiểu chính thái, kỳ thật rất đơn giản. Bọn họ có thể tìm một chỗ bờ sông nào đó nấu nhiệt đông đúc, giúp nó đem quần áo bán lấy một cái giá hợp lý, giúp nó tìm một cái xe hoặc một chiếc thuyền, lại chỉ dạy cho nó một chút thường thức sinh hoạt và cần phải chú ý những gì khi ra ngoài là được. Dù sao, cuộc sống của mỗi người đều phải dựa vào chính mình, không thể lúc nào cũng dựa dẫm vào người khác.

Đêm dần sâu hơn, ba chiếc thuyền kia cũng dần dần im lặng xuống, thậm chí khoảng cách xa như vậy mà vẫn có thể nghe thấy tiếng người lớn tiếng ngáy khò khò.

Mọi người dường như đều đã ngủ hết, sao trên trời thì bắt đầu mờ mắt lấp lánh nhìn xuống nhân gian, giống như không bỏ sót điều gì, nhưng cái gì cũng không nói ra miệng. Ví như giờ khắc này, chúng cúi xuống thuyền nhỏ nhìn một thân ảnh lặng lẽ đứng dậy, nhẹ nhàng nhảy lên bờ, ngồi xuống một tảng đá, ánh đèn thuyền cá chiếu lên bóng hình mờ mờ, mơ hồ có thể thấy được hắn chỉ có một con mắt, đúng là La Đan đang cải trang thành người hầu.

La Đan đầu tiên là ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao một lúc lâu, rồi lại ngẩn ngơ nhìn thuyền nhỏ một hồi, nửa ngày sau mới lấy trong lòng ra một khúc gỗ

và một con dao nhỏ, lạng lẽ gọt khắc.

Ở đuôi thuyền, Phạm Đại vẫn bắt chéo chân, tựa như vẫn đang ngủ cả ngày lẫn đêm, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Khi Đinh Triệt đột ngột từ trong mơ tỉnh lại, sắc trời bên ngoài đã sáng rực, trong khoang thuyền không có một ai, bên cạnh hắn là hai con cáo bụng tròn vo đang nằm rúc sát vào nhau.

Nhìn xuyên qua màn trúc, người đàn ông nằm ở đuôi thuyền ngày hôm qua đã không thấy đâu nữa, chỗ đó hiện giờ là hai cha con người chèo thuyền đang nấu cơm. Còn ở đầu thuyền, một thiếu nữ búi kiêu tóc đơn giản đang tùy tay đem lược cắm lên chính mái tóc đen óng của mình, hai tay linh hoạt buộc hai búi tóc cho muối muối, sau đó thắt lên hai sợi dây lụa. Trên sàn thuyền, người đàn ông trung niên hòa nhã kia đang ngồi câu cá, phu nhân ông ta thì hiền thực phép tắc ngồi bên cạnh, lật xem một quyển sách.

Đinh Triệt theo bản năng lập tức ngồi dậy, đầu tiên nhìn ra xung quanh, nhận ra thuyền nhỏ vẫn đang dừng lại ở vị trí hôm qua, hơn nữa quanh đây cũng chỉ còn chiếc thuyền này.

Thuyền lớn đã đi, hắn được an toàn rồi sao? Đinh Triệt trong lòng nhất thời vui vẻ.

“Cậu bé, cháu tỉnh rồi à?” Nghe thấy tiếng động, Phạm Thông là người đầu tiên quay đầu lại cười nói, đưa cần câu cho Nhạc Du, tiến vào trong khoang thuyền, Đinh Triệt lập tức thu lại sự vui mừng trong mắt, ánh mắt cảnh giác.

Tiểu Ngư tai rất thính nhạy, từ lúc hắn tỉnh dậy đã biết, lại cố ý làm bộ như không nghe thấy gì, vẫn như cũ không chút hoang mang buộc tóc thật đẹp cho Phạm Bạch Thái, dùng cây lược gỗ đào cong cong chải vuốt mấy sợi tóc mai, sau đó cắm cố định trên búi tóc của mình, cúi người xuống mặt nước rửa tay rồi mới đi vào khoang thuyền, vừa lúc nghe thấy Phạm Thông thân thiết hỏi Đinh Triệt là người nơi nào, muốn đi đâu?

Khỏe miệng hơi gọn lên một nụ cười khó nhận ra, Tiểu Ngư lập tức lấy ra chiếc bàn nhỏ ban đêm đi ngủ đã cất đi, bày lên ấm trà chén trà, lại đến chỗ người chèo thuyền xem cháo đã nấu ra sao, cười nói nhưng không xen vào bất cứ tiếng nào.

Nhưng Phạm Thông dò hỏi cũng không thuận lợi, Đinh Triệt mặc dù ở đây bình yên qua một đêm, nhưng không biết suy nghĩ thế nào đối với một nhà bọn họ, Phạm Thông hỏi liên tiếp mấy câu, hắn chỉ một mực không trả lời câu nào.

“Cậu bé, ta biết cháu còn chưa tin chúng ta, có điều chúng ta thật sự không phải người xấu, đại thúc chỉ muốn xem có thể giúp được cháu hay không thôi. Cháu không muốn nói cho chúng ta biết lai lịch cũng không sao, nhưng nếu cháu không nói mình muốn đi đâu, chúng ta làm thế nào mà đưa cháu đi được?” Phạm Thông không chút bức mình, ngược lại càng thêm kiên nhẫn giải thích.

Đưa? Lúc nào thì nàng đồng ý đưa nó đi? Tiểu Ngư vốn định để Phạm Thông thăm dò một chút tình huống rồi bàn tiếp, không ngờ cái gì cũng chưa hỏi được mà lão cha người tốt khùng khùng này lại hùng hồn mà hứa hẹn, trán nhìn không được nổi lên mấy hắc tuyến (_ _|||), lập tức quay người lại, nhân lúc Phạm Thông còn chưa nói thêm ra những lời khác liền gọi một tiếng cha, rồi liền sau đó dứt khoát đi vào kéo tay Đinh Triệt ra ngoài.

Lần này, ai cũng bất ngờ không kịp đề phòng, ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên cánh tay Đinh Triệt đang bị Tiểu Ngư nắm kéo đi.

Tuy nói Tiểu Ngư mới chỉ là một cô gái nhỏ chưa đến tuổi cập kê, chỉ có thể xem như một đứa bé chưa lớn hẳn, nhưng dù sao cũng là một cô gái, có câu nam nữ thụ thụ bất thân, vì khoang thuyền nhỏ hẹp, ban đêm mọi người cùng ngủ trong đó cũng đã là không thích hợp, nhưng hiện giờ là giữa ban ngày ban mặt, Tiểu Ngư coi như ở trước mặt nhiều người như vậy kéo tay một thiếu niên xa lạ đi ra ngoài, thật sự là...

“Cậu đi theo tôi.” Tiểu Ngư không muốn đề ý nhiều như vậy, không khỏi phân trần, kéo Đinh Triệt nhảy lên bờ sông, tính đi xa một chút một mình nói chuyện câu thông với hắn một phen.

“Ê, người buông tay!” Quá kinh ngạc khiến Đinh Triệt đặt chân lên bờ sông rồi mới phản ứng lại cảnh tượng giữa hai người là không hợp lẽ đến mức nào, vội vàng dùng sức giãy dụa, không ngờ bàn tay cầm cổ tay mình tuy rằng mềm mại nhưng lại ẩn chứa sức mạnh đỉnh chắc vô cùng khiến hắn nhất thời không có cách nào thoát khỏi.

Nghĩ đến hắn đường đường một nam tử hán, thế nhưng bị một đứa bé gái kéo đi, chuyện này quả thực là buồn cười!

Trong nháy mắt, một con túng quăn và nhục nhĩ trước nay chưa từng thấy như ngấm thẳng vào máu nóng, vọt thẳng lên não, kích động hai má trở nên hồng rất như lửa, ngay cả hai tai cũng nóng rực, Đinh Triệt dùng cả tay kia cơ hồ dùng hết sức bản năng giằng khỏi tay Tiểu Ngư, đồng thời dưới chân dùng hết sức chực lại, liều mạng cong mình giật về phía sau.

Trên tay truyền đến lực kháng cự đột ngột khiến Tiểu Ngư khó hiểu quay người lại, nhìn lại, liền thấy Đinh Triệt chẳng những mặt mày đỏ rực lên mà toàn thân đều cong rúm lại, quả thực giống như một con tôm chín đỏ au, nhất thời nhin không được bật cười.

Nàng vừa cười, lực đạo trên tay không khỏi lỏng ra, Đinh Triệt nhân cơ hội giật mạnh, không ngờ dùng sức quá lớn, thu lực lại không kịp, chỉ nghe bịch một tiếng, móng đã đập mạnh ngã ngồi xuống bùn đất bên bờ sông, nửa người trên suýt chút nữa thì bật ngửa ra bãi lau rậm rạp.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 81: Thiên ngoại hữu thiên

Bịch!! Con chân động từ mộng truyền khắp ra toàn thân, cùng với tiếng thân mình tiếp xúc với cỏ lau, Đinh Triệt chỉ cảm thấy máu toàn thân tất thấy đều như nham thạch nóng chảy cuộn cuộn chảy ào vào tim, sau đó nhất tề dồn ngược lên đầu, thiêu đốt khắp mặt, đỏ rực hai tai, nóng tràn con mắt!

Tuy rằng khi hần vừa tiếp đất thì đã phản xạ bật dậy ngay lập tức, tốc độ nhanh đến mức có thể sánh với ếch nhúng nước sôi trong thí nghiệm, nhưng gương mặt trắng nõn vẫn không không chế được mà lúc đỏ lúc trắng lúc xanh. Mấy ngày nay hần đã nếm đủ nhân tình ẩm lạnh, hơn nữa người trên thuyền lớn kia cũng không ít kẻ chửi mắng hần, không hiểu sao, hần đột nhiên cảm thấy không thể chịu đựng nổi về tất cả khuất nhục phải chịu đựng trước đó, thêm cả giờ phút này nữa.

Chỉ tiếc, Đinh đại công tử lúc này tuy rằng xấu hổ và giận dữ muốn chết, thì Tiểu Ngư ngược lại thú vị cong khóe miệng, buồn cười: “Này, tôi chỉ là muốn kéo cậu đi nói chuyện riêng một chút, cũng không phải là mang cậu đi bán, cậu cuống lên như vậy làm gì?”

Nói xong, nàng nhìn Đinh Triệt vuỗi mạnh mẽ và quần áo như đang nóng lòng tiêu hủy chứng cứ, ý cười trong mắt ngày càng sâu, tiểu công tử này, không ngờ tuy sống trong sung sướng an nhàn mà phản ứng cũng thật là lạnh lẽ!

Da mặt Đinh Triệt đỏ bừng, gần như là hung tợn quát: “Nam nữ thụ thụ bất thân!”

“Xì, cậu bây giờ còn chưa phải là một người đàn ông đâu, nhiều lắm chỉ có thể tính là một cậu nhóc choai choai mà thôi!” Tiểu Ngư cười nhạo.

“Người... Người... Người quả thực là không biết liêm sỉ!” Nghe đối phương cư nhiên phủ nhận mình là một nam nhân đường đường chính chính, Đinh Triệt không giỏi ăn nói lúc này tức giận đến thốt ra lời mà không kịp suy xét gì cả.

Không biết liêm sỉ?

Nụ cười của Tiểu Ngư hơi trầm xuống, mặc dù nàng biết Đinh đại công tử này bị mình kích thích mới mắng chửi người, có điều câu mắng này quả thực không dễ nghe chút nào, lập tức không còn hứng thú đùa với hần nữa, quay đầu nhìn lại phía thuyền nhỏ tất cả mọi người đang chú mục về phía này, Phạm Thông lại khần trương nhìn mình, không khỏi nhún vai một chút, được rồi, không đùa nữa. Nói chuyện chính vậy!

Tiểu Ngư trước làm mặt quỷ về phía Phạm Bạch Thái đang nhìn mình cười hi hi, sau đó quét mắt qua Đinh Triệt một cái, tiếp tục bước về phía trước, miệng nghiêm trang nói: “Tôi có lời muốn nói với cậu, cậu đi theo tôi!”

“Bằng vào đâu mà ngươi bắt ta đi thì ta phải đi?” Đinh Triệt vẫn tức giận.

“Chỉ bằng vào đêm qua chúng tôi thu nhận cậu, đương nhiên, nếu cậu muốn một mình ở chỗ này, chúng tôi cũng không phản đối.”

Ha ha, đầu năm nay giúp người ngược lại còn phải cầu xin người ta để mình giúp! Tiểu Ngư nhếch khóe miệng, tên nhóc công tử cổ chấp này, nếu không phải sợ thằng em thiện lương quá mức của mình không yên lòng, chỉ bằng thái độ này của nó, nàng nhún mình là có thể quay lại thuyền, để cho chính nó thích đi đâu thì đi rồi.

“Tiểu Ngư, hai đứa có gì từ từ nói.” Rất sợ Tiểu Ngư thật sự ném Đinh Triệt, Phạm Thông ở đầu thuyền vội kêu lên, trong giọng nói rõ ràng hàm chứa khẩn cầu.

“Đi thôi, đến phía trước nói.” Quên đi, Tiểu Ngư liếc mắt khinh thường, không nhìn về mặt Đinh Triệt cũng không quay đầu lại nữa, nếu không sợ lão cha bởi vậy mà lại suốt ngày áy náy, nàng cũng chẳng muốn quan tâm đến chuyện vô bổ thế này!

Đinh Triệt cắn răng, nhưng vẫn đi theo, có điều không quên quay đầu lại gọi một tiếng Nhạc Nhạc đang ngủ để nó đến bên cạnh mình. Hần không phải tên ngốc, hiểu rõ trừ phi chính mình muốn một đường đi bộ ăn xin, không thì tốt nhất vẫn là nhịn một chút, xem xem con nhóc đằng trước sẽ nói với hần điều gì.

Hai người một trước một sau đi xa khỏi bờ sông, dọc theo con đường nhỏ trên đồng đi xa chừng hai trăm mét, cho đến khi không còn nhìn thấy thuyền nhỏ nữa, lúc này mới dừng lại.

Tiểu Ngư trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Tôi nói thẳng nhé, không phải tôi muốn giúp cậu, mà là lão cha người tốt dở hơi không nhìn nổi người khác phải chịu khổ kia của tôi muốn giúp cậu, có điều chúng tôi chính mình cũng có chuyện quan trọng trong người, không thể trực tiếp đưa cậu về nhà, cho nên tôi tìm cậu bàn riêng.”

Đinh Triệt con giận còn sót lại chưa tiêu hết: “Nếu như vậy, ta tự mình đi là được, ta cũng chẳng cầu xin các người giúp ta!”

“Ồ, còn cố tỏ vẻ oai hùng sao? Cậu tự đi một mình, có biết nên đi đường nào đi hướng nào không? Đi như thế nào? Ăn cái gì? Mặc cái gì?”

“Không cần người quản.”

“Được, Đỉnh đại công tử cậu đương nhiên tôi chẳng muốn quản, có điều tôi hỏi cậu, cậu bảo vệ Nhạc Nhạc thế nào? Hẳn cậu cũng biết loại cáo lông đỏ như Nhạc Nhạc và Bối Bối là rất quý chứ? Nếu có người vừa ý bộ lông của Nhạc Nhạc, muốn cướp nó đi giết chết nó, cậu làm gì đây?”

Để cuộc nói chuyện mau chóng có tác dụng, Tiểu Ngư giống như ngày hôm qua, kéo đề tài lên Nhạc Nhạc, đột phá chỗ hổng đó mà không trực tiếp châm chọc hỏi hấn về sau ăn gì mặc gì đi thế nào nữa. Tình tình đại chính thái này tuy có thối thật, có điều đối với Nhạc Nhạc là thật tình quý trọng, nàng sẽ không kích động lòng tự trọng của hấn quá mức.

“Ta sẽ liều mạng với bọn họ.” Đỉnh Triệt không chút do dự nói.

“Cậu liều mạng thì sao chứ?” Tiểu Ngư lạnh lùng nhìn hấn, cố ý nói: “Không phải tôi coi thường cậu, nhưng chỉ bằng thân thể này của cậu, thật sự là đánh không lại cả tôi ấy, đừng nói đến là những đại nam nhân.”

“Ai nói ta đánh không lại người?” Đỉnh Triệt tức giận nắm tay, hừ giọng. “Ta chỉ không muốn so đo với một nữ nhân mà thôi.”

“Ồ? Vậy sao?” Tiểu Ngư cười khê nhưn mày, “Cậu không tin, chúng ta đây thử xem sao đi!”

Nói xong, đột nhiên lướt tới trước người Đỉnh Triệt, Đỉnh Triệt chỉ cảm thấy thân ảnh nàng nhoáng lên một cái, trong lòng mình đã trống trơn, nhìn lại thì đã thấy Nhạc Nhạc ở trên tay Tiểu Ngư, đang cuống cuống vịn vẹo người muốn cần nàng. Tiểu Ngư không chút hoang mang, nhẹ nhàng túm một cái, đã tóm được da cổ dày xù lông sau gáy của Nhạc Nhạc, dù nó có vùng vẩy thế nào cũng không làm gì được.

“Trả Nhạc Nhạc lại cho ta!” Đỉnh Triệt cuống cuồng, theo bản năng muốn vọt lên.

“Đến đi, có thể đuổi được tôi thì mới là giỏi.” Tiểu Ngư cười khanh khách, cước bộ nhẹ nhàng chuyển động trên đất ruộng, thoạt nhìn tốc độ không mau lẹ nhưng dù Đỉnh Triệt có đuổi bắt thế nào cũng không chạm được một mảnh góc áo của nàng. Vì trêu chọc Đỉnh Triệt, nàng còn mấy lần cố ý để hấn sắp chạm được đến mình lại linh hoạt xoay mình thoát ra.

Nếu đại chính thái này không thích nói lý, vậy dùng hành động thực tế dạy bảo hấn một chút là được, miễn cho hấn không biết trời cao đất dày.

Một lần hai lần, Đỉnh Triệt càng lúc càng phần nộ, hô hấp cũng càng lúc càng nặng nề, lại vẫn như cũ phí công mà chẳng có tác dụng gì, hai người người đuổi ta chạy, bất giác đã tiến thêm một đoạn đường, càng lúc cách xa bờ sông. Phạm Thông đứng trên bờ đê con sông không nhìn được lác đầu thờ dài.

“Ồ, tên nhóc này tư chất cũng không tồi!” Phạm Đại không biết từ khi nào đã đến đứng cạnh Phạm Thông, nhìn không dời mắt bước chân Đỉnh Triệt, càng nhìn càng kinh ngạc, thấp giọng nói: “Đại ca, huynh nhìn ra không, bước chân của nó...”

“Bước chân nó làm sao?” Phạm Thông vốn dĩ không chú ý đến, bị Phạm Đại nhắc tỉnh, hai mắt nhất thời tròn to: “Hình như... a, nó học theo cước bộ của Tiểu Ngư?”

“Nhưng lại học được khá là giống.” Phạm Đại nhìn chăm chăm hai chân Đỉnh Triệt đang tự giác di chuyển, giọng không khỏi trở nên hưng phấn: “Đại ca, môn kinh công này là bộ pháp gia truyền của nhà ta, thoạt nhìn thì đơn giản nhưng học được cũng không dễ dàng, nó lại nhanh như vậy có thể hiểu được, mà lại bất chước nhanh như vậy, nếu có thời gian tập luyện có lẽ là không thua Tiểu Ngư nhà chúng ta. Không ngờ, thật là không ngờ, lại có thể có thiếu niên có tư chất giống như Tiểu Ngư nhà chúng ta.”

“Chỉ tiếc là nó bắt đầu thì đã muộn, nếu bắt đầu tập võ khi còn nhỏ như Đản Nhi thì có lẽ lúc này đã tiến rất xa.” Phạm Thông tuy rằng kinh ngạc, nhưng không đến mức si mê võ đạo như Phạm Đại, chỉ cảm thán nói.

“Ta lại không thấy vậy, tuổi bắt đầu đương nhiên quan trọng, nhưng thiên tư và sự chăm chỉ mới là mấu chốt. Đứa trẻ này lại thông minh như thế, nếu có thể không quản gian khổ, chuyên cần luyện tập mà thắng tiến, qua ba hay năm năm nữa cũng không kém quá xa so với Tiểu Ngư.” Phạm Đại bác bỏ.

Phạm Thông lúc này mới kinh ngạc nhìn hấn: “Nhị đệ, nhiều năm như vậy, ta còn chưa bao giờ thấy đệ đối với một đứa trẻ nào ngoài Tiểu Ngư hứng thú đến thế, chẳng lẽ đệ muốn thu nó làm đồ đệ? Ta xem đứa trẻ này tuy rằng tư chất tốt, nhưng nhìn quần áo nó, sợ rằng là con nhà giàu có trốn nhà đi, chịu không nổi khổ luyện của học võ đâu, càng đừng nói là cả ngày phải luyện tập. Hơn nữa thu đồ đệ là chuyện lớn, dù sao cũng phải hai bên tình nguyện thì mới...”

“Đại ca, huynh nói đi đâu thế, ta chỉ là cảm thấy nó tư chất tốt mà thôi, cũng chưa nói nhất định phải thu nó làm đồ đệ.” Phạm Đại cười nói, trọng giọng đã có một chút tiếc hận, thờ dãi: “Kỳ thật thế gian cao thủ thực sự đâu chỉ có trăm ngàn, ví như ngày xưa Vô Diệu đại sư xem căn cốt cho Tiểu Ngư, học vấn về võ đạo mệnh mệnh uyên bác như biển từng khiến người ta kinh ngạc tán thưởng, mà ba năm này ta dạy dỗ Tiểu Ngư lại càng cảm thấy mình tuy rằng miệt mài theo đuổi nhưng vẫn là biết quá ít, nếu Tiểu Ngư chịu một lòng học nghệ, ta thật sự muốn mang nó đi tìm danh sư!”

“Nhị đệ, đệ nói ngớ ngẩn gì đấy? Hiện giờ chúng ta muốn sống yên ổn còn chưa xong, sao có thể để Tiểu Ngư một bé gái đi múa đao vung kiếm chứ. Theo ta thấy, Tiểu Ngư mấy năm nay đã tiến bộ quá nhiều rồi. Một cô gái nếu quá mạnh mẽ, tương lai đệ bảo làm sao kiếm được nhà chồng cho nó?” Phạm Thông phản đối. “Huống chi, gia truyền tuyệt kỹ nhà người ta, há lại có thể truyền cho Tiểu Ngư nhà chúng ta...”

“Rời rời rồi, ta mới nói vài câu, huynh lại cứ lải nhải mãi, ta chỉ tùy tiện nghĩ chơi mà thôi, thời tiết dễ chịu thế này, ta vẫn là trở về với giấc mộng đẹp của mình thì hơn!” Phạm Đại nhanh chóng đầu hàng, chuyển đề tài, nhìn thoáng qua Đỉnh Triệt lúc này đã bỏ cuộc không đuổi theo Tiểu Ngư nữa mà bắt đầu đàm phán tiếp, xoay người đi về phía thuyền nhỏ, quả nhiên là không hề để ý đến gì khác nữa.

Phạm Thông đứng tại chỗ, nhìn ra hai đứa trẻ phía xa xa, không bao lâu sau, Đỉnh Triệt như gà trống chọi thua quả nhiên vẫn là về mặt chán nản đi theo Tiểu Ngư trở về. Mà một chỗ khác của bờ sông, cùng lúc xuất hiện thân hình La Đản sáng sớm đi ra ngoài hái rau dại, không hề nhui mảy.

Nhị đệ nói đúng, tư chất Đản Nhi xác thực so ra kém cậu bé kia, tuy nhiên đến nay võ nghệ của Đản Nhi còn chưa đại thành cũng là do mình xao nhãng sơ sẩy, trong ba năm này, mình đối với học tập võ nghệ của đồ đệ không chú ý nhiều, Phạm Thông trong lòng không khỏi áy náy. Đản Nhi có thân thể phức tạp như vậy, cho dù hần là sư phụ cũng không có cách nào bảo vệ nó được hết thảy, xem ra hần phải bàn bạc với Nhị đệ một chút, làm thế nào dạy dỗ đứa trẻ này thật tốt mới được.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 82: Tổng Lôu trấn

Phạm Thông nhìn Tiểu Ngư và Đinh Triệt hai người một trước một sau đi trở về, đang định tiến lên dò hỏi, nhưng Tiểu Ngư vốn biết rõ tính hần đã cướp lời trước: “Cha, chuyện này bọn con đã bàn bạc xong xuôi rồi, cha không cần quan tâm.”

Nói xong, không đợi Phạm Thông nói gì thêm, nàng gọi La Đản đang rửa rau ở bờ sông: “Hầu, người lấy một bộ quần áo cho cậu này thay đồ.”

Tuy rằng La Đản cao hơn Đinh Triệt, nhưng cổ mặc hần là không thành vấn đề.

La Đản im lặng đứng dậy, lau tay, dùng con mắt duy nhất lộ ra nhìn thoáng qua Đinh Triệt một cái rồi nhảy lên thuyền. Nhạc Du từ trong khoang thuyền đã sớm nghe được tiếng bọn họ nói chuyện, suy xét rằng mình hiện giờ đang là một “nữ nhân”, vội kéo Phạm Bạch Thái lên bờ tránh, đợi Đinh Triệt thay xong quần áo đi ra, mọi người mới quay lại trên thuyền.

Phạm Thông vốn định hỏi lại rõ ràng, nhưng biết tính con gái mình như vậy, không còn cách nào khác chỉ đành nhiệt tình tiếp đón Đinh Triệt ăn bữa sáng.

Lúc này, Đinh Triệt thật bất ngờ là không còn dùng thái độ lạnh lùng đối lại nữa, ngược lại lễ phép nói một tiếng cảm ơn, biểu cảm trên mặt cũng trầm tĩnh hơn nhiều, mà nếu quan sát xem xét cẩn thận thì có thể phát hiện đằng sau vẻ trầm tĩnh này thì càng nhiều hơn là ủ rũ chán nản sau khi bị đá kích, nhận rõ hơn về năng lực của chính mình.

Để tiết kiệm thời gian, Tiểu Ngư cầm quần áo Đinh Triệt giặt ngay tại chỗ, Phạm Bạch Thái ngoan ngoãn đứng bên cạnh nàng, một tay cầm bánh bao, cắn một miếng lại dứt cho Tiểu Ngư một miếng. Đinh Triệt ngồi một mình gần đó, im lặng gặm chiếc bánh bao gần như là chẳng có vị gì, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn sang hai chị em, không biết trong lòng đang nghĩ gì. Phạm Thông mấy lần muốn tìm cơ hội hỏi thẳng bé một chút, nhưng trước sau vẫn chỉ là một chiếc thuyền nhỏ như vậy. Không gian nhỏ hẹp, hần dù có muốn tránh Tiểu Ngư cũng không có cách nào, lại thấy Tiểu Ngư lại có thể giặt quần áo cho một người xa lạ, nghĩ quan hệ giữa hai đứa chắc cũng không đến nỗi nào, liền yên tâm.

Phạm Đại thì dùng đầu lạp che kín mặt nằm ở đuôi thuyền ngủ, về phần hần có thể ở dưới đầu lạp lên quan sát Đinh Triệt hay không thì không ai biết được.

Trong tiếng hai con cáo đùa nghịch nhau và tiếng đọc sách lạnh lạnh của Phạm Bạch Thái, thuyền nhỏ một đường thuận lợi mà đi, trước giờ Dậu buổi chiều (17-19h) đã đến Tổng Lôu trấn, là nơi hai con sông Vị Thủy và Huệ Dân giao nhau. Mà bộ quần áo ngoài đẹp đẽ quý giá của Đinh Triệt đang phân phát theo gió cũng rất nhanh liền khô ráo.

Khác với Tân Trịnh là nơi lưng chừng núi bán sơn địa, vùng Tổng Lôu trấn bốn phía đều bằng phẳng rộng rãi, trong trấn ngoài trấn, sông to suối nhỏ giăng khắp nơi, quanh co uốn khúc qua những cánh đồng xanh biếc màu mỡ tươi tốt, khiến Tiểu Ngư có cảm giác như mình đang ở vùng sông nước Giang Nam.

Ngoài trấn có mấy bến thuyền đều rất đông, trong đó có những chiếc thuyền khách rất lớn và xa hoa, Tiểu Ngư nhìn không dời mắt, đáy lòng không ngừng tán thưởng tài năng của những người thợ đóng thuyền thời Tống này. Theo yêu cầu của Phạm Thông, người chèo thuyền chọn một chỗ chèo một chút nhưng yên ổn, cách bến thuyền khác chừng hơn trăm thước, dù sao thuyền của họ nhỏ hẹp đơn giản, chỉ cần có chỗ là có thể bỏ neo được.

Mọi người lên bờ, theo lời người lái thuyền chỉ dẫn đi xuống một ngõ nhỏ, mới đi mấy chục thước, phía trước đã truyền đến những tràng âm thanh ồn ào. Vừa ra khỏi ngõ, một con đường vô cùng đông đúc hiện ra trước mắt. Trên đường ngựa xe như nước, người người qua lại nhộn nhịp, tiếng thét to, tiếng nói chuyện, tiếng bánh xe lăn, tiếng cò kè mặc cả... có cảm giác ập vào tràn đầy hai tai đều là những tiếng ồn ào lẫn lộn, nhưng đồng thời cũng khiến người ta hiểu rõ rằng nơi đây náo nhiệt như thế nào.

Theo Tiểu Ngư xem thì, nơi này trên danh nghĩa tuy vẫn chỉ là một thị trấn đơn lẻ, nhưng so với những trấn nhỏ mà Tiểu Ngư từng thấy trước kia, nơi này quả thực có thể tính là một thành nhỏ. Có điều, trong thị trấn tuy rằng phồn hoa, nhà họ Phạm vẫn nhớ kỹ hiện giờ việc gì cũng theo nguyên tắc phải đề chừng cẩn thận, liền để người chèo thuyền quen đường dẫn bọn họ tìm một quán trọ nhỏ tuy có hơi xa một chút nhưng giá cả vừa phải, sau đó hẹn ngày mai đầu giờ Thìn (7-9h) sẽ lại lên đường.

Làm xong hết các thủ tục ở trọ, để tránh nhiều người tạp mắt không an toàn, Tiểu Ngư quyết định một mình mang theo Đinh Triệt đi tìm hiệu cầm đồ, đồng thời để hai con cáo có bộ lông màu đỏ như lửa quá mức nổi bật ở nhà. Phạm Thông lo lắng, âm thầm bảo Phạm Đại đi theo, nhưng kiên quyết

không cho phép La Đan lộ diện. Dù sao hiện giờ hần mới là nhân vật quan trọng khiến cả hai bên quan phủ và lục lâm đều muốn bắt được, vẫn là cần thận chút thì hơn.

Đình Triệt không biết Phạm Đại đang âm thầm đi theo, vừa ra khỏi cửa, mặt lập tức sầm xuống, ôm bao quần áo dùng dùng vượt lên trước Tiểu Ngư. Tiểu Ngư cũng mặc kệ hần, cứ chậm rãi đóng cửa phía sau, nhưng bắt kể Đình Triệt đi nhanh đến thế nào, nàng vẫn luôn giữ nguyên khoảng cách một trượng (10m), khước miệng trước sau như một vẫn là nụ cười lười biếng.

Thằng nhóc này, xem ra còn chưa chịu đủ khổ, nó không tin bộ quần áo tốt nhất này không bán được với giá cao, vậy thì để tự nó đi mà cầm đồ đi, dù sao có chịu thiệt thế nào cũng là tự nó thôi.

“Hi hi, cháu gái ngoan, cháu không nói với cha cháu hai đứa đã thương lượng thế nào, có thể nói cho thúc thúc không?” Phạm Đại về mặt giấu diếm hết mọi hí hửng lên đến sau lưng nàng.

“Cậu ta muốn đi Phòng Châu, cháu bảo cậu ta đem quần áo đi cầm, đến ngày mai chúng ta giúp cậu ta tìm một chiếc thuyền là xong rồi.” Tiểu Ngư hé môi rất khẽ, không quay đầu lại, nàng sớm đoán được lão cha nhất định sẽ lo lắng bọn họ hai “đứa trẻ” một mình ra ngoài, Phạm Đại đi theo sau là chuyện rất hiển nhiên.

“Một mình nó đi Phòng Châu?” Phạm Đại hơi kinh ngạc, “Ngàn dặm xa xôi như vậy, một cậu tiểu công tử nhà giàu có thể đi được không?”

“Nó có đi được hay không liên quan gì đến chúng ta? Không thấy chúng ta giúp mà nó chẳng thêm cảm kích hay sao?” Tiểu Ngư hừ một tiếng, lại nhìn không được tò mò hỏi một câu: “Nhị thúc, Phòng Châu ở nơi nào? Cách đây rất xa sao?”

“Đương nhiên rất xa, đường đi Phòng Châu ở tận phía Tây Nam, qua núi Võ Đang còn phải đi thêm hơn trăm dặm đường nữa, nếu cháu thật sự để nó đi một mình, phỏng chừng thằng nhóc này thật đúng là khó mà an toàn thuận lợi đến được.”

“Ồ, là vậy sao!” Tiểu Ngư kéo dài giọng, không nói gì thêm nữa, trong lòng lại kinh ngạc, Phòng Châu nàng còn chưa từng nghe nói qua, nhưng núi Võ Đang thì cũng có biết, đường này quả nhiên rất xa.

Phạm Đại vốn định mở miệng nói nữa, nhưng nghĩ nghĩ lại, đột nhiên chợt nảy ra một chủ ý, cũng ngậm miệng.

Ba người đi trên đường không bao lâu liền thấy một ngọn cờ một mặt thêu chữ “Cầm” đang lướt thướt trong gió, Đình Triệt do dự một chút rồi bước vào, Tiểu Ngư không nhanh không chậm bước đến mấy quầy hàng rong ở trước cửa hiệu.

Phạm Đại ngạc nhiên nói: “Cháu không vào giúp nó trả giá à?”

“Công tử người ta cũng không cần cháu giúp đỡ.” Tiểu Ngư quay đầu nhìn thoáng qua cửa hiệu cầm đồ, mỉm cười nói, “Có điều, cháu cá nó sẽ lập tức đi ra, hơn nữa sắc mặt nhất định là rất tồi!”

“Thúc không cá cược với cháu đâu.” Phạm Đại lập tức nhớ lại lần đầu tiên vào hiệu cầm đồ cùng Tiểu Ngư, vội lắc đầu tự hiểu, tiện đà cười nói: “Aha, thế không phải là nó còn phải đến cầu cháu giúp sao?”

“Aiz, ai bảo cháu có khả năng cơ chứ!” Tiểu Ngư thở dài, đầu mày khước mắt lại đều là buồn cười.

“Ha ha... nó đi ra rồi kia...” Phạm Đại vừa mới cười được một nửa, lập tức nghiêng mình lướt đi, ẩn kín trong đám đông.

Tiểu Ngư quay đầu lại, quả nhiên thấy Đình Triệt ôm mở quần áo còn chưa thu dọn chỉnh tề về mặt phần nộ vọt ra, nhưng khi vọt vào trong đám đông, trên gương mặt tuấn tú lại không khỏi hiện lên một chút xấu hổ cùng quần cùng với mờ mịt.

“Sao? Không cầm đồ được hả?” Tiểu Ngư nghiêng mặt liếc mắt một cái, làm bộ như chỉ tùy tiện hỏi, ánh mắt lại nhìn xuống chiếc mặt nạ màu trắng trên tay, giống như đang tính mua cho Đông Đông một món đồ chơi.

“Hần dám nói quần áo của ta vừa cũ vừa rách, còn nói chịu cho ta hai xâu tiền đã là tốt lắm rồi, hừ!” Đình Triệt cắn răng nói. “Hần có mất mà không phân biệt được đâu là đồ quý, ta sẽ không cầm đồ ở đó nữa.”

“Vị tiểu ca này, hiệu cầm đồ nào trong thiên hạ chẳng giống nhau, dù của cậu giá trị có đến trăm xâu tiền thì vào hiệu cầm đồ, có thể cầm được mười xâu đã là không tồi rồi.” Tiểu Ngư còn chưa mở miệng, người bán hàng quầy hàng mặt nạ kia đã mở miệng an ủi trước.

“Toàn là gian thương vô si!” Đình Triệt con giận còn chưa tiêu hết.

“Đại ca, mặt nạ này bao nhiêu tiền?” Thấy Đình Triệt một câu gian thương liền đem tất cả những người buôn bán mắng hết, người bán hàng kia về mặt rõ ràng có chút xấu hổ, Tiểu Ngư vội giờ chiếc mặt nạ trong tay chuyển dời câu chuyện.

“Ba xâu tiền.” Người bán hàng rong vội nhiệt tình nói.

“Đây.” Tiểu Ngư chỉ suy nghĩ một chút liền sẵn khoái đưa tiền, sau đó ngọt ngào cười hỏi: “Đại ca, anh có biết trấn này còn có hiệu cầm đồ nào khác không?”

“Có có, cô nương nhìn thấy cây cầu kia không?” Người bán hàng rong bán được hàng, càng thêm tích cực, thậm chí đi vòng từ trong quầy ra, giờ tay

chỉ, nói: “Qua cầu rẽ phải, qua một tiệm tơ lụa, một tửu lâu, một cửa hiệu châu báu, tiếp đó chính là hiệu cầm đồ của Ký gia, có điều tiểu cô nương chừng quầy hiệu cầm đồ đó cũng khôn khéo lắm, sợ là cũng hơn không được bao nhiêu tiền, hai người phải chuẩn bị cho tốt đi.”

Đinh Triệt nghe vậy, lại hiện lên vẻ thất vọng.

“Cám ơn đại ca, vậy xin hỏi tiệm may ở đâu?” Tiểu Ngư vừa cười híp mắt vừa hỏi.

“Cũng ở đầu cầu bên kia, có điều rẽ trái, căn thứ hai là đến.” Người bán hàng rong biết cũng không giấu diếm, cười nói, “Theo tôi thấy, hai người vẫn nên đến tiệm may hỏi một chút đi, trong tiệm cũng có mua quần áo, chừng quầy là một bà thím, người cũng tốt tính, tuy chắc cũng không trả được nhiều tiền nhưng so với hiệu cầm đồ thì vẫn cao hơn một chút.”

“Vâng, được rồi, thật sự rất cảm ơn đại ca, chúng tôi đi đây!” Tiểu Ngư lễ phép nói cảm ơn, người bán hàng rong kia cũng vô cùng nhiệt tình chào tiễn nài, nhưng về mặt tươi cười của Tiểu Ngư khi quay sang Đinh Triệt thì chẳng còn nữa, chỉ ném lại một câu “Đi thôi” rồi bước về phía trước.

Thấy Tiểu Ngư đối với một người bán hàng rong thấp hèn cũng khách khí như thế, mà chỉ duy nhất đối với mình thì không tỏ chút “thân thiện” nào, Đinh Triệt tâm cao khí ngạo thật sự rất muốn quay đầu bỏ đi, nhưng chân ngừng một chút, rồi vẫn cắn răng theo đi tiếp.

Ai bảo hần nợ ân huệ của người ta, chờ sau khi bán được quần áo rồi, trả lại tiền thuyền và tiền ăn uống cho nhà họ xong, hần nhất định cả đời cũng không muốn nhìn thấy con nhóc này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 83: Có biến

“Đưa đây!” Vừa qua cầu, Tiểu Ngư liền xoay người giờ tay.

“Cái gì?” Đinh Triệt nhất thời không hiểu.

“Quần áo đó!” Tiểu Ngư nhét mặt nạ vào túi áo ngực, rồi đoạt lấy bọc quần áo của hần, đặt lên phiến đá bên cạnh trải ra, thuận thực gấp lại.

“Ngươi gấp quần áo làm cái gì?” Đinh Triệt trong lòng tuy buồn bực nhưng không đưa tay ra cướp lại, trong mắt lộ ra một chút tò mò. Nói thật, hần lớn như thế này, cho tới giờ còn chưa từng gấp qua quần áo.

“Nếu cậu là người mua quần áo, thì sẽ chọn bộ đồ chỉnh tề sạch sẽ hay là chọn thứ cũ nát nhếch nhếch thành một đồng?” Tiểu Ngư liếc mắt xem thường, nếu nói chịu không nổi cậu tiểu công tử này, không bằng nói chán ghét chính mình, thẳng nhóc thối chưa bao giờ thèm có vẻ mặt hòa nhã đối với mình, vì sao lại muốn giúp cho nó chu đáo như vậy, chẳng lẽ dòng máu chảy trong huyết mạch nài còn có loại gen gọi là xen vào việc của người khác kể thừa từ Phạm Thông sao?

Con nhóc thối tha này, nói chuyện nhất định phải không khách khí như vậy sao? Đinh Triệt hít một hơi thật sâu mới áp chế nổi xúc động muốn đáp lại một câu thật mỉa mai, đang dưới mái hiên nhà người khác không thể không cúi đầu, hiện giờ hần đang mặc nhà bọn họ ăn nhà bọn họ, hưởng chỉ con nhóc này rõ ràng là muốn giúp mình bán quần áo, nhin, nhin nữa thôi!

Đến tiệm may, ngoài dự kiến của Đinh Triệt, Tiểu Ngư cũng không theo đề nghị của người bán hàng rong đem quần áo trực tiếp bán cho thợ may trong tiệm, mà ngay từ đầu đã lấy tiền chọn một bộ đồ áo vải thường vừa người cho Đinh Triệt. Chờ hần thay xong bộ đồ rộng của La Đan ra, nài cùng với bà thím bán hàng kia đã trở nên khá là thân thiết, khuôn mặt tươi cười và lễ phép mà không mất đi vẻ hoạt bát đáng yêu, Tiểu Ngư nhanh chóng đã trở thành tay trong nghề hiểu rõ về bộ đồ quý giá của Đinh Triệt.

Cái gọi là đồ cũ trước hết giá đều hạ mất ba phần, từ trong tiệm may đi ra, Tiểu Ngư đã tính toán được bộ đồ này đại khái có thể đòi được giá bao nhiêu tiền, nài quay lại chỗ đầu cầu nghĩ nghĩ, lấy từ trong lòng ra miếng ngọc bội quý giá vẫn giữ kỹ kia đưa cho Đinh Triệt.

Đinh Triệt ngạc nhiên: “Ngươi định làm gì thế?”

“Cái này chỉ là tạm thời cho cậu mượn dùng làm đạo cụ một chút, đợi lát nữa vào hiệu cầm đồ, tất cả mọi chuyện đều do tôi nói, cậu chỉ cần hành động tùy theo hoàn cảnh là được rồi.” Tiểu Ngư hừ giọng: “Nhưng tôi phải nhắc cậu, màn kịch này diễn có được không, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến việc bộ đồ này của cậu có thể cầm với giá bao nhiêu đó!”

“Ngọc bội của ngươi có liên quan gì đến quần áo của ta? Ngươi cũng muốn đem đi cầm đồ à?” Cặp mày tuấn tú của Đinh Triệt chau lại.

“Đừng hỏi nhiều như vậy, đi theo tôi!” Tiểu Ngư lười nhiều lời với hần, Đinh Triệt chỉ đành lại âm thầm tức giận đi theo sau nài, hần thật muốn xem xem nài có thể có diệu kế gì.

Hơn một khắc sau, từ trong hiệu cầm đồ truyền ra một thanh âm tức đến hồn hèn: “Cái gì? Miếng ngọc này không cầm sao?”

“Nếu chúng tôi đã có lộ phí về nhà, đương nhiên là không cầm nữa. Nếu lão gia biết công tử làm mất bảo ngọc gia truyền, nô tỳ nhất định sẽ bị lão gia mắng chết mất. Công tử, chúng ta mau đi thôi!” Một giọng nữ lạnh lạnh trong vắt cười nói trả lời.

“Các ngươi... Không được đi!”

“Không đi mới là lạ! Chạy mau!” Vừa nói, Tiểu Ngu đã kéo Đinh Triệt vọt ra ngoài, nhanh chân hòa lẫn vào trong đám đông qua lại trên đường.

Ngoài một lần trốn khỏi thuyền lớn kia thì Đinh Triệt chưa bao giờ từng có kinh nghiệm bị người ta đuổi, lập tức cũng bất chấp cái gì mà thụ thụ bất thân chạy theo như điên, không ngờ lại có thể miễn cưỡng theo sát được cước bộ của Tiểu Ngu. Hai người chạy một hồi đã vọt qua đầu cầu bên kia, trốn vào trong một con hẻm nhỏ.

“Không ngờ... ngươi còn... rất thông minh như vậy!” Sau khi chạy nhanh một hồi dài, Đinh Triệt nhin không được mở miệng thở dốc, lại đã thấy Tiểu Ngu trên mặt không đỏ lên cũng không thở gấp chút nào, giống như so với đi bộ còn thoải mái hơn, trong lòng nhất thời càng cảm thấy kinh ngạc, một cảm giác không sao hiểu được cũng không nói ra được thành lời thoáng chốc đã dâng lên.

“Chút tài mọn mà thôi. Nếu ông ta muốn mua ngọc bội với giá rẻ, đương nhiên phải cho chúng ta nếm thử một chút đường mật, sẽ không ra giá quá thấp.” Tiểu Ngu vươn đầu nhìn một chút, thấy phía bên kia cầu cũng không có người đuổi theo, hiểu được nhất định là đều đã bị Phạm Đại thu phục, liền lấy ra mười hai xâu tiền đồng đưa ra: “Tiền của cậu đây. Ngọc bội trả lại cho tôi.”

Đinh Triệt vội lấy ra ngọc bội trao đổi với nàng, trên tay cầm được mười hai xâu tiền nặng trĩu mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nhìn những xâu tiền này, trong lòng không khỏi thổn thức, nếu là trước kia, hơn mười xâu tiền hẳn chưa từng để vào mắt? Không ngờ hiện giờ lại nghèo túng đến mức ngay cả quần áo cũng phải mang đi cầm, mỗi bữa chỉ có thể gặm bánh bao vô cùng khó ăn, chẳng phải là cơm gạo.

“Trả tiền.” Đinh Triệt còn chưa kịp cảm thán xong, Tiểu Ngu đã không chút khách khí giơ tay ra, khoe miệng hơi cong lên khiến Đinh Triệt nhìn mà muốn nghiêng răng, tựa tiểu phi tiểu: “Vừa rồi bán quần áo tính bảy trăm văn, tiền cơm nước hôm qua và hôm nay, cùng với phí chạy chân tôi đi cầm đồ giúp cậu tính một trăm văn thôi, tổng cộng vừa tròn một xâu tiền.”

Đinh Triệt không nói hai lời, lập tức nhặt ra hai xâu tiền “bộp” một tiếng đặt vào tay nàng, trên người mặc dù mặc áo vải thường, búi tóc cũng hơi hỗn loạn nhưng trên mặt đã khôi phục lại vẻ cao ngạo trước đây, hừ giọng: “Đây là hai xâu, một xâu là ta thiếu nhà các ngươi, xâu còn lại coi như bản công tử thưởng cho.”

Ồ, mới có chút tiền lẻ mà đã kiêu ngạo như vậy rồi! Tiểu Ngu nghiêng mặt liếc nhìn hắn, lại nhìn tiền trong tay mình, chỉ giữ lại một xâu, còn xâu kia thì nhét trở lại trong ngực hắn, quay đầu bước đi: “Miễn.”

Đồ ngu ngốc, không nghĩ xem dọc theo đường đi còn cần phải chi tiêu bao nhiêu, một xâu tiền, cũng đủ cho hắn ăn mấy trăm cái bánh bao.

“Ngươi...” Đinh Triệt sững sốt, vội đuổi theo, giậm dừ: “Đó là ta cho ngươi, sao ngươi lại không cầm?”

“Tôi không thích đây, không được à?” Tiểu Ngu đột ngột xoay người trừng hắn, nhìn thấy hắn còn cầm trong tay chuỗi tiền dài lủng lẳng, nhin không được lại trừng mắt, mắng: “Cậu là đồ ngốc hả? Còn không mau cất tiền đi, muốn cho kẻ cắp lại đến quan tâm chăm sóc nữa à?”

Con bé thôi tha này! Đinh Triệt nhất thời nghẹn lời, trong lòng mới có chút cảm kích nhất thời lại biến mất không còn dấu vết, đành phải trút giận lên đồng tiền, toàn bộ đều hung hăng nhét mạnh vào trong ngực.

“Đi đường cẩn thận một chút, bất luận va chạm với ai cũng phải lập tức kiểm tra xem tiền còn đó không, sau này không chắc là cậu còn có thể gặp được người như chúng tôi đâu.” Tiểu Ngu nhìn hắn chỉnh trang lại quần áo, đem bao quần áo của La Đan đúi vào lòng hắn, tức giận nói: “Lấy cái này mà chán ở trước, xem cái đầu ngu ngốc của cậu, miễn cho đến lúc bị người ta ăn trộm hết tiền cũng không biết.”

“Ngươi yên tâm, chờ quay lại quán trọ mang Nhạc Nhạc đi, ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt ngươi nữa.” Đinh Triệt nặng nề hừ giọng.

“Cậu còn không được!” Tiểu Ngu trả lại hắn bốn chữ. Qua như vậy một hồi, sắc trời đã nhanh chóng lờ mờ tối, trên phố người đi lại bỗng chốc đã giảm đi rất nhiều, mái hiên nhà hai bên đường đều lục tục thấp lên đèn lồng màu đỏ. Nàng không để ý đến Đinh Triệt nữa, bước ra đường cái lớn.

Sau đó, khi nàng gần như mới ló đầu ra, vô tình nhìn lướt qua người đi đường, tức khắc nhanh chóng rút trở về, ép sát mình vào vách tường, không dám thở mạnh, Đinh Triệt dừng chân không kịp suyết chút nữa thì đụng phải nàng, cũng hoảng sợ, tự động hạ thấp giọng xuống: “Người của hiệu cầm đồ đuổi theo sao?”

“Suyt...!” Sắc mặt Tiểu Ngu trắng bệch lạ thường, trầm hẳn xuống, nhìn phía trong ngõ có hai cái tủ hòm bị vứt ở đấy, lập tức kéo Đinh Triệt chạy nhanh ra phía sau, ngồi thấp xuống.

Nhìn nàng về mặt căng thẳng, không giống như đùa giỡn người khác, Đinh Triệt lần đầu tiên không đối nghịch lại nàng, hai người rất nhanh chen chúc nhau phía sau cái tủ.

Thình thịch...thình thịch...

Ngoài đường lớn tiếng ồn ào vẫn truyền đến, không khí trong ngõ nhỏ lại giống như bị đông lại.

Khuôn mặt thiếu nữ bên cạnh không nhìn về phía mình, mà vô cùng căng thẳng nhìn chăm chú ra bên ngoài, thần sắc không rõ, nhưng lại vô cùng kỳ dị. Đinh Triệt lại cảm giác được hình như mình có thể nghe thấy rất rõ tiếng tim đập dồn dập của nàng, có thể nhìn thấy ánh mắt trong giây lát đã trở nên vô cùng nghiêm túc của nàng. Nhưng mà, hắn không thấy những người vừa mới đuổi theo hai người ban nãy đâu cả! Đinh Triệt đầy mặt nghi ngờ nhìn ngã tư đường bị đèn lồng chiếu sáng, nhưng vẫn không dám khinh địch mà lên tiếng.

Hai người ngồi núp ước chừng mất thời gian nửa chén trà, mới thấy một bóng người lạnh lẽo lướt vào, lo lắng gọi nhỏ: “Tiểu Ngư?”

“Nhị thúc, ta ở trong này.”

Đinh Triệt rõ ràng cảm thấy Tiểu Ngư thở ra một hơi, cũng đứng dậy, trong lòng lại kỳ quái. Nhị thúc? Từ lúc nào mà con bé này lại có Nhị thúc chứ? Nhưng vừa nhìn thấy người đến, không phải chính là người khách đi một mình vẫn luôn ngu ở đuôi thuyền sao? Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 84: Áp lực nghiêm túc

“Đi mau!”

Không đợi Đinh Triệt kịp nhìn rõ gương mặt dưới đầu lạp, Phạm Đại đã túm cả hai người vọt ra ngoài.

“Đừng có hỏi gì, hiện giờ tình hình đang rất nguy hiểm, có gì cũng chờ về lại quán trọ rồi nói!” Tiểu Ngư mặt lạnh lùng nói, giống như là biết Đinh Triệt đang muốn mở miệng hỏi, đôi con ngươi sáng ngời hữu thần tỏ rõ không phải là đùa giỡn.

Đinh Triệt lập tức thức thối ngậm miệng lại, đi theo hai thúc cháu rất nhanh xuyên qua ngã tư đường, tiến vào trong một ngõ nhỏ, chạy về hướng quán trọ.

Không biết do ngõ nhỏ tối tăm hay là những kẻ mà bọn họ phải tránh né hiện giờ đã ở chỗ khác, dọc đường tuy rằng chạy rất nhanh, nhưng vẫn rất thuận lợi về đến quán trọ.

Cạch! Phạm Đại không nhiều lời gọi người khác, chớp mắt đã đẩy cửa vọt vào, trong phòng mọi người đều kinh hãi bật dậy, hai tay hắn đã vung lên, thuận tay đẩy Tiểu Ngư và Đinh Triệt về phía trước, nhanh chóng quay tay đóng cửa lại, sau đó vọt đến bên cửa sổ, hé ra một khe hở nhìn ra ngoài, một loạt động tác lưu loát liền mạch, tuyệt không chút nào ngập ngừng do dự.

“Nhị đệ, đệ làm sao thế?” Phạm Thông là người đầu tiên phản ứng lại, theo bản năng liền nhận thấy nhất định có biến cố xảy ra.

“Cha, Cảnh Đạo Sơn đuổi tới.” Tiểu Ngư định thần lại một chút, nói ra tên người mình vừa mới nhìn thấy.

“Con không nhìn lầm chứ?” Phạm Thông giật mình hỏi lại.

“Không nhầm. May là Tiểu Ngư lạnh lẽo, nếu không đã bị bọn chúng bắt gặp ngay tại trận.” Phạm Đại nhìn thoáng qua bên ngoài rồi mới quay đầu lại nói, “Ban nãy Tiểu Ngư dẫn thằng bé đi cầm quần áo bị người ở hiệu cầm đồ đuổi, ta ở phía sau cản bọn họ lại, nhìn thấy rất rõ Cảnh Đạo Sơn đi qua. Tuy rằng ta kịp né tránh, không để bọn chúng nhìn thẳng mặt mình, nhưng bọn chúng nhất định sẽ truy tìm đến. Đại ca, huynh nói chúng ta làm sao bây giờ? Chúng ta có nên nhân cơ hội này dẫn cho tên khốn đó một trận không?”

Làm đảo binh đã nhiều ngày như vậy, Phạm Đại ngoài mặt tuy rằng tỏ ra không sao cả, nhưng trong tâm lý đã sớm cảm thấy bị đè nén uất ức. Nếu không phải lấy đại cục làm trọng, ban nãy hắn đã dẫn dụ Cảnh Đạo Sơn ra ngoài trấn mà dẫn cho tên khốn ấy một trận đã đời.

“Nhị đệ, tuyệt đối không thể xúc động, đây là chuyện lớn, để cho ta suy nghĩ một chút đã...” Phạm Thông nhăn mặt nhíu mày lại ngồi xuống, lâm lâm: “Chúng ta dọc đường đi đều bình an vô sự, chẳng lẽ hôm nay hắn đến đây là trùng hợp?”

Tiểu Ngư cũng nhíu mày.

Xem trước mắt mà nói, nàng vẫn rất có tin tưởng vào bộ dạng nguy trang của mọi người hiện giờ, dù sao bọn họ chính là nhờ vào hai người nam đóng giả nữ mà lừa dối qua quan, hơn nữa qua nhiều lần hóa trang, kỹ thuật của nàng và những hành động cử chỉ của mọi người càng ngày càng thuần thục, theo lý thuyết hẳn sẽ không khiến người khác nghi ngờ mới đúng. Nhưng Cảnh Đạo Sơn làm quân sư cho tổ chức lục lâm kia, một lòng muốn truy ra những công phẩm kia bị giấu nơi nào, tuyệt đối sẽ không thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, vậy rốt cuộc là lộ ra sơ hở ở đâu?

Trong lúc suy nghĩ, Phạm Bạch Thái len lén bước đến bên Tiểu Ngư, giữ chặt tay nàng.

Trong bốn người nhà họ Phạm, nó mới mười tuổi, chỉ là một đứa bé vừa không biết làm việc nuôi gia đình cũng không biết võ công, tựa hồ là một kẻ vô dụng nhất. Nhưng ngay cả trong cái đêm đáng sợ vô cùng kia, nó cũng không gào khóc như những đứa bé bình thường khác, ngược lại rất hiểu chuyện mà khắc chế sợ hãi của mình. Hiện giờ, nó cũng vẫn như vậy tin tưởng cha và Nhị thúc, nhất định sẽ một lần nữa bảo vệ an toàn cho mình và tỷ tỷ, chỉ có điều vì Phạm Thông từng một lần bị trọng thương, trên gương mặt nhỏ nhắn của thằng bé không khỏi có đôi phần lo lắng.

Tiểu Ngư mỉm cười nhìn nó, ánh mắt chuyển một vòng qua Nhạc Du đang cố tỏ ra trấn định, La Đản mặt bình tĩnh tùy thời chuẩn bị liều mạng, còn có Đinh Triệt đầy mặt nghi vấn suy đoán và hai con cáo còn đang nô đùa trên mặt đất, đột nhiên cả kinh, thất thanh nói: “Ta hiểu rồi!”

“Hiểu cái gì cơ?” Hai huynh đệ không hẹn mà cùng bật hỏi.

Tiểu Ngư không giải thích nhiều, nhanh chóng buông Phạm Bạch Thái ra, một tay tóm lấy bao quần áo của Đinh Triệt còn đang nhét trong ngực quần chưa lấy ra, lôi hết quần áo cũ của La Đản trong đó ném sang một bên, lại giờ túi vải màu xám lên, cúi người tóm Nhạc Nhạc đang nô đùa nhét vào, bao kín hết cả đuôi lẫn thân mình, nghe nó thét lên chói tai liền dùng một miếng vải bịt kín miệng nó lại, rồi nhét vào trong lòng Đinh Triệt.

“Thời gian cấp bách, tôi chỉ nói một lần, nếu cậu không muốn bị chúng tôi liên lụy đến, hãy lập tức mang theo Nhạc Nhạc rời khỏi chỗ này, ngoài ra tìm một quán trọ khác trọ lại, ở nguyên trong phòng đừng ra ngoài, chờ sáng mai thì lập tức lên thuyền rời đi. Nhớ kỹ, nếu muốn giữ mạng, cậu hãy coi như cho đến giờ chưa từng gặp chúng tôi, cũng không biết chúng tôi ở chỗ nào! Còn nữa, trước khi rời khỏi nơi này, tuyệt đối không thể để bất kỳ ai nhìn thấy Nhạc Nhạc, cũng không được để nó kêu lên, miễn cho bị người khác lầm tưởng là chúng tôi.”

Hành động và lời nói của nàng đều quá nhanh, Đinh Triệt theo bản năng ôm chặt Nhạc Nhạc đang liều mạng giãy dụa, nhưng không cách nào hiểu được rõ ý của nàng.

Nhưng dù hần không hiểu, không có nghĩa là những người khác không hiểu được, ánh mắt mọi người đều đồng thời nhìn về thân mình màu lửa đỏ trên mặt đất.

Cáo lửa! Bọn họ có thể nam giả thành nữ, nhưng Bối Bối cũng là một con vật nuôi quá mức gây chú ý, ngay cả khi bọn họ trên đường đi đều đã vô cùng cẩn thận, ngoài lúc trên thuyền, khi đi đâu đều bọc thân mình Bối Bối lại, không dám để bất kỳ ai nhìn thấy nó, nhưng vào thời điểm đem bỏ neo trước, những người trên bến sông đó đều nhìn thấy hai con cáo này.

Nếu Cảnh Đạo Sơn đến đây không phải là trùng hợp, vậy thì tất nhiên là vì truy theo mà đến.

Thấy Đinh Triệt còn chưa phản ứng lại, Tiểu Ngư trong lòng đang vô cùng buồn bực đã hung dữ trừng hăn: “Cậu còn ngây ra làm gì, còn không nhanh đi đi!”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Gương mặt tuần tú của Đinh Triệt hơi chuyển sang màu trắng bệch, có điều rất bất ngờ là hần không hỏi thêm những câu như “Các người rốt cuộc là ai?”, “Cảnh Đạo Sơn kia muốn làm gì các người?”...vv..

“Nói với cậu thì có tác dụng quái gì chứ!” Tiểu Ngư không chút khách khí mắng, nhanh chóng ra quyết định nhìn về phía Phạm Đại: “Nhị thúc, thúc tiền tên ngốc này đi đi.”

“Ngươi không nói làm sao biết là không có tác dụng?” Đinh Triệt không rảnh truy vấn sự thô lỗ của nàng, không phục mà kiên trì nói: “Các người đối với ta có ân thu lưu, nam tử hán đại trượng phu, phải biết tri ân báo đáp, ta không thể chẳng biết điều gì cứ như vậy mà rời khỏi.”

“Nếu cậu muốn báo đáp chúng tôi, cách tốt nhất là quên hết tất cả những chuyện này đi!” Tiểu Ngư lười giải thích cho hần cái gì mà không cần hỏi báo linh tinh gì đó, không kiên nhẫn kéo cánh tay hần đẩy về phía Phạm Đại: “Nhị thúc, dẫn cậu ta đi.”

Phạm Đại chỉ ừ một tiếng, liền giữ được Đinh Triệt đang lao đảo, rất nhanh nhìn thoáng qua Phạm Thông.

“Này, ta...” Đinh Triệt cố kêu thêm hai tiếng, chỉ cảm thấy sau gáy tê rần, đột nhiên phát hiện cổ họng không thể phát ra thêm được một tiếng nào nữa, nhất thời theo bản năng muốn giãy dụa, lại phát hiện thân thể của mình cũng không thể cử động, chỉ có thể kinh hãi đảo đôi tròng mắt.

“Tiểu Ngư nói đúng, chúng ta không thể đem một đứa trẻ cuốn vào chuyện này, nhân lúc bọn chúng còn chưa phát hiện Đinh công tử ở cùng chỗ với chúng ta, tốt nhất là nhanh chóng đưa cậu ta đến một chỗ an toàn thôi.” Dưới tình thế không ổn thế này, Phạm Thông cũng không rảnh giải thích rõ ràng hợp lý an ủi Đinh Triệt gì nữa, dứt khoát nói: “Vi để ngừa vạn nhất, mặc kệ Cảnh Đạo Sơn có phải do truy theo chúng ta mà đến hay không, chúng ta vẫn nên tránh đi trước một chút, thế này đi, chúng ta đến bến tàu trước chờ đệ, khi nào đệ quay về đó, chúng ta liền suốt đêm rời đi.”

“Không được, thương tích của đại ca chưa lành, vạn nhất gặp phải bọn chúng ngược lại không ổn, vẫn nên trước ở chỗ này chờ, ta lập tức quay lại.” Phạm Đại đã nghĩ xa hơn, sau đó không đợi Phạm Thông trả lời, liền đem theo cả Đinh Triệt và Nhạc Nhạc đang được hần kẹp dưới nách, nhảy ra khỏi cửa sổ, chỉ nhảy mấy bước đã lẩn vào trong bóng đêm.

“Vậy chúng ta chờ một lúc đi.”

Phạm Thông cười khổ nhìn thoáng qua Bối Bối mang đến rắc rối mà chẳng hiểu gì, trong lòng tràn ngập bất đắc dĩ, tuy nói thương thế của hần bề ngoài đã tốt hơn phân nửa, nhưng nội thương nặng nề lại không dễ dàng khỏi phục như vậy, về phần Tiểu Ngư và Đản Nhi tuy rằng học được chút công phu, nhưng dù sao chưa từng thực chiến, nếu để kẻ địch nhân cơ hội thương tổn được người nào, mọi người nhất định không bỏ lại hần, tình hình sẽ càng tệ hơn, vẫn là đợi Nhị đệ trở về cùng bảo vệ thì an toàn hơn.

Tiểu Ngự gật đầu, thuận tay giữ chặt Bối Bối đang muốn nhảy lên cửa sổ nhìn quanh, dùng quần áo cũ của La Đan bọc quanh người nó giao cho Phạm Bạch Thái, sau đó lần lượt lấy ra một vài thứ vũ khí đơn giản mà bọn họ đã chế tạo khi còn ở trên núi, giao cho mọi người cùng võ trang.

Chuyện đã đến nước này, nàng ngược lại trở nên bình tĩnh, nếu tám chín phần mười là tung tích bị lộ, hơn nữa không có cách nào xác định được Cảnh Đạo Sơn dẫn bao nhiêu người đến, cũng không thể biết được quan phủ ở chỗ này có cấu kết với bọn chúng hay chưa, vậy thì bọn họ cũng chỉ có thể dốc hết sức lao ra khỏi vòng vây này, cũng may bọn họ vẫn đề phòng ngày này, rất nhiều thứ đều vẫn giữ lại không vứt bỏ.

Nàng vừa hành động, La Đan cũng lập tức cùng chuẩn bị theo, đầu tiên đem bao đồ nặng nhất cống lên, Nhạc Du sắc mặt đang tái nhợt cũng vội vàng theo hỗ trợ, nhưng vừa nhìn đến cương đao La Đan đang cầm tỏa ra hàn quang lạnh lẽo, hai tay vẫn nhịn không được run run. La Đan giấu xong vũ khí, lạnh lùng liếc mắt nhìn hần, đi đến trước cửa sổ, cảnh giác canh gác.

Nhận ra hàm ý trong cái nhìn của La Đan, Nhạc Du lập tức nhớ đến mình từng làm vương chân hần, không khỏi có chút quẫn, vội đem bao giấy Tiểu Ngự phân công cho mình nhét vào trong tay áo, trong lòng mới hơi yên ổn một chút, nhưng lập tức lại cảm thấy càng thêm mù mịt.

Những ngày chạy trốn thế này, hần còn phải trải qua thêm bao nhiêu lâu nữa? Lúc này, bọn họ có thể thuận lợi thoát hiểm sao?

Trong khi mọi người căng thẳng chờ đợi, sắc trời càng lúc càng thêm đen tối, trong phòng bầu không khí đã trở nên đầy áp lực nghiêm túc.

Sau đó, một khắc (~15 phút) trôi qua, Phạm Đại theo tính toán vốn nên đã trở về, lại vẫn chưa thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 85: Truyền tin

Lại một khắc nữa trôi qua, trong mắt mọi người đều lộ ra lo lắng vô cùng, thời gian đã bắt đầu trở nên thật khó chịu đựng.

“Sư phụ, đề đồ nhi đi xem?” La Đan là người đầu tiên nhịn không nổi nữa.

“Không, con không thể đi, người bọn chúng muốn bắt là con, nếu con đi ra ngoài chẳng phải là chui đầu vào lưới?” Phạm Thông quả quyết gạt đi.

“Chỉ cần sư thúc có thể bình an vô sự, đồ nhi không quan tâm” La Đan cắn răng nói. “Đồ nhi đã liên lụy đến cả nhà sư phụ, nếu sư thúc lại xảy ra điều gì bất trắc, đồ nhi còn mặt mũi nào sống tạm trên đời này?”

“Nói bậy!” Phạm Thông nghiêm giọng quát: “Nếu ta đã là sư phụ của ngươi, vốn sẽ là phải bảo vệ ngươi cho tốt, sao lại nói đến hai chữ liên lụy? Hơn nữa Cảnh Đạo Sơn kia đã sớm có ân oán với sư phụ sư thúc, cho dù không có ngươi, hần cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.”

“Sư phụ...” La Đan kinh ngạc, kể từ ba năm trước hần bị cha ruột gửi gắm cho Phạm Thông, Phạm Thông vẫn đối đãi với hần chẳng khác nào con ruột, chưa từng nói nặng nửa câu, trong lòng hần, Phạm Thông kỳ thật cũng chẳng khác nào cha hần, lúc này đột nhiên bị Phạm Thông trách mắng, nhất thời không khỏi giật mình.

“Được rồi, con đừng nói gì nữa, sư phụ trong lòng đều có tính toán.” Phạm Thông giọng mềm hơn, hai tay nắm chặt bước thong thả hai bước trong phòng, hạ quyết tâm nói: “Đợi thêm nửa khắc nữa, nếu Nhị đệ còn không trở về, ta sẽ mang mọi người đến bến thuyền trước.”

“Cha, chúng ta không đợi Nhị thúc sao?” Phạm Bạch Thái lo lắng nhìn Phạm Thông, hai mắt đã đỏ ửng lên, Nhạc Du không đành lòng nhắm mắt lại.

“Sư phụ, người cứ đề...”

La Đan chỉ cảm thấy bao nhiêu áy náy cùng cảm động, nhiệt huyết đang lẫn lộn trong lòng đều trào dâng, nghĩ đến hết thấy đều bởi vì mình mà xảy ra, hần quả thực hận không thể xông ngay ra ngoài. Nhưng vừa mới mở miệng, liền đổi lại được tiếng Phạm Thông quát mắng: “Câm miệng! Chẳng lẽ ngay cả lời sư phụ ngươi cũng không nghe sao?”

“Đồ nhi...” La Đan khó khăn thốt ra hai tiếng, khớp xương bàn tay nắm chặt lại vang lên răng rắc, sắc mặt đỏ thẫm nhưng lại không thể phát tiết. Tại sao? Tại sao hần lại vô dụng như vậy? Nếu hần có thể mạnh mẽ hơn nhiều một chút, sao có thể để sư phụ và sư thúc thân như người nhà của hần vì hần mà phải xông vào mạo hiểm?

Hai thầy trò lần đầu tiên xung đột, Tiểu Ngự lại cắn chặt hàm răng không nói được một lời, đầu suy nghĩ đến đau đớn, nhưng vẫn không thể nghĩ ra được cách nào.

Phạm Đại là người chủ ruột thịt của nàng, ba năm lại đây ngày ngày đều dạy dỗ nàng, tình cảm so với Phạm Thông còn sâu hơn, nàng đương nhiên không hy vọng Phạm Đại sẽ bị thương tổn gì, nếu có thể, nàng giờ cũng hận không thể lập tức lập thêm cánh mà đi tìm hần. Đi giúp hần, vì nói không chừng ông

chú luôn chẳng chút đứng đắn cười hi hi ha ha kia giờ phút này đang ở trong tình cảnh đối mặt với sinh tử, đang chờ sự giúp đỡ của nàng. Nhưng... lão cha tuyệt đối sẽ không đồng ý cho nàng đi mạo hiểm, hơn nữa nếu ngay cả Phạm Đại cũng đánh không lại đối phương, thì người chỉ luyện võ công có ba năm như nàng sao có thể là đối thủ của kẻ địch? Nếu cứu người không được lại bị bắt giữ, Đồng Đông sẽ làm sao? Lão cha đang bị thương sẽ phải làm sao bây giờ?

Xúc động muốn đi cứu người cùng lý trí phải ở lại bảo vệ người nhà không ngừng tranh đấu nhau trong đầu nàng, nhưng thân thể nàng lại chỉ có thể bị động mất công ngồi một chỗ... Bất chợt, Tiểu Ngu đột nhiên cảm thấy điều gì đó, lao thẳng tới cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy một thân ảnh đang nhanh chóng di chuyển về phía này.

“Nhị thúc!” Trái tim đang căng thẳng nhìn thấy thân ảnh kia động tác vẫn linh hoạt như trước trong phút chốc liền chùng xuống, tất cả mọi người cũng vui mừng nhìn lại.

“Xong rồi, thằng nhóc kia bị túm mất rồi.” Phạm Đại mới nhảy vào phòng liền dậm chân nói.

Nụ cười của Tiểu Ngu lập tức cứng đờ: “Sao lại như vậy?”

Phạm Đại giận dữ nói: “Cụ thể thế nào ta cũng không biết, ta thả nó ở ngõ nhỏ sau một quán trọ, giải huyết nói bảo nó trọ ở đó, sau đó thì trở về, nhưng mới chỉ một lát liền nghe thấy tiếng con cáo kia rít lên chói tai, trong lòng ta nghĩ, ôi thôi không ổn rồi, nếu như bị người ta nghe thấy tiếng kêu của nó thì nguy mất, vì thế liền nhanh chóng quay lại, nhưng mà...”

“Nhưng cái gì?”

“Nhưng ta mới vừa đến gần, lại nghe thấy một tiếng cáo rít lên, chờ khi ta đến nơi, đã không thấy thằng bé đâu nữa. Ta vội vàng đi kiểm xung quanh, cũng nhìn trong quán trọ, nhưng vẫn không thấy nó đâu, còn đám khốn kiếp kia thì một cái bóng cũng không nhìn thấy.” Phạm Đại tức giận đến trở thành lầm bầm: “Sau ta lại tìm một lúc nữa, vẫn không thấy, sợ mọi người lo lắng nên ta trở về báo tin trước, mọi người nói xem, chuyện này nên làm sao đây?”

Không cần phải nói, nhất định là đã bị bắt rồi! Vốn dĩ vì sự an toàn của nó mới đưa nó đi, không ngờ ngược lại là hại nó! Nếu Đinh Triệt kia thực sự xảy ra chuyện, xem nàng đời này còn có thể an tâm không?

Tiểu Ngu nhú chặt đôi mày lại, ảo não buồn bực đập mạnh vào trán.

“Sư tỷ...” La Đan thấy nàng ngược đãi chính mình như vậy, chấn động, gần như theo bản năng giữ chặt tay nàng lại, đã thấy dưới ánh đèn, vàng trán Tiểu Ngu đã nhanh chóng hiện lên màu đỏ.

“Ta đi tìm cậu ta.” Tiểu Ngu nén xuống không để ý đến đau đớn của mình, hất tay hần ra định bước ra cửa.

“Không được, bọn chúng sẽ làm tỷ bị thương.” La Đan quỳnh lên, bắt chập trong lòng đột ngột bị cửa một vết thương, vội đứng chắn phía trước nàng.

Đôi mày thanh tú của Tiểu Ngu nhướn lên, đang muốn bảo hần tránh ra, Phạm Thông đã lao đến bên cạnh nàng, một bàn tay dè xuống vai nàng, đau lòng nói: “Tiểu Ngu, con bình tĩnh lại một chút. Cảnh Đạo Sơn kia âm hiểm già đời vô cùng, nếu con xúc động mà một mình ra ngoài tìm người, chính là đã trúng kế của bọn chúng.”

Tiểu Ngu vẫn mù mịt đứng, lầm bầm: “Nhưng mà cha, là con hại nó, nếu con không bắt nó phải đi, có lẽ chúng ta đã an toàn rồi khỏi đây, con là thông minh bị thông minh lầm rồi.”

Nàng vẫn hành xử theo tôn chỉ: “Người không phạm ta ta không phạm người”, những kẻ bắt nạt đến người của nàng, dù trong nhất thời không đòi lại được công đạo, cũng tất sẽ ghi tạc trong lòng chờ đợi thời cơ, ví dụ như tên ngụy quân tử Cảnh Đạo Sơn kia, nhưng hôm nay thằng bé công tử nhà giàu kia bất quá chỉ là tranh cãi miệng vãi câu nhảm chán với nàng, nàng lại vô tình mà ngược lại đẩy nó vào ma trảo.

Thiếu niên kia, chẳng qua chỉ là cao ngạo tùy hứng một chút, tính tình công tử nhà giàu nặng một chút, nhưng nó có thể đối xử tử tế với Nhạc Nhạc, hiểu được tri ân báo đáp, người cũng không phải xấu xa, nếu bởi như vậy mà tuổi trẻ chết đi... Nghĩ đến mình có lẽ từ nay về sau lưng sẽ đeo theo một mạng người, nghĩ đến một sinh mệnh tuổi còn trẻ lại cứ vậy mà biến mất, Tiểu Ngu đột nhiên cảm thấy như rớt xuống một hố băng, toàn thân đều là áp lực khiến nàng thở không nổi mà cảm thấy tội lỗi.

“Tiểu Ngu, con đừng quá tự trách, chuyện thế này xảy ra không ai có thể đoán trước, con cũng không phải vì không muốn người vô tội bị cuốn vào mới để cậu ta đi hay sao? Con không làm sai.” Phạm Đại bước tới, nhẹ nhàng vỗ về lên tóc nàng, thờ dài nói.

“Đúng vậy, sư tỷ, không phải lỗi của tỷ.” La Đan cũng vội kêu lên.

“Tiểu Ngu cô nương, Phạm Nhị hiệp và La huynh đệ nói rất đúng, không phải lỗi của cô.” Nhạc Du cũng khuyên nhủ.

“Không, là lỗi của ta, lỗi của ta...” Tiểu Ngu cười khổ, dù cho lỗi này là vô tình, dù cho ban đầu có là thiện ý, cũng không thể chối bỏ sự thật rằng là lỗi của nàng! Nếu Đinh Triệt vì chuyện này mà chết, càng là lỗi của nàng!

“Hiện giờ không phải lúc tranh cãi là lỗi của ai.” Thấy cháu gái luôn kiên cường có chủ kiến của mình đột nhiên trở nên mờ mịt như vậy, Phạm Đại vốn định đem hết trách nhiệm đổ lên đầu mình đập mạnh lên bàn khiến mọi người nhảy dựng, “Như vậy, đại ca, huynh mang theo mọi người đi trước, đến chỗ rẽ sang trấn Chu Gia chờ ta, ta sẽ tìm thằng nhóc kia về.”

“Nhưng Nhị đệ, nếu bọn chúng cố ý muốn giấu một người, mấy trăm căn nhà ở đây, đệ có thể đều tra hết được sao?” Phạm Thông nhủ cặp mày rậm, vừa khuyên vừa vát óc nghĩ cách.

“Bọn chúng bắt thẳng nhóc kia, không chừng tưởng nó chính là Đản nhi, nếu không nhanh tìm về...” Phạm Đại nói được một nửa, đột ngột ngậm miệng, không muốn lại kích thích Tiểu Ngư lần đầu tiên cảm thấy lương tâm tội lỗi.

“Sư phụ, đồ đồ nhi đi ra đi!” La Đản đột nhiên quỳ xuống. “Chuyện đều do cha con mà dựng lên, lại nhiều lần liên lụy đến người khác, đồ nhi thân là con trai, đáng lý nên vì thế mà gánh chịu, đồ nhi không muốn vì tâm tư của một người mà lại hại một người vô tội khác, xin sư phụ thành toàn cho đồ nhi!”

“Đản nhi, con làm gì vậy?”

Phạm Thông vội đến đỡ hấn dậy, đúng lúc này, dưới lầu đột nhiên có người gọi: “Phạm đại hiệp! Phạm đại hiệp! Có vị khách quan bị Cảnh nhờ người mang thư đến, Phạm đại hiệp?”

Tiếng hô này vang lên, bên trong mọi người đều kinh hãi, cùng lúc đó đều trầm xuống, Cảnh Đạo Sơn đã tìm đến cửa! Nói như vậy, tung tích của bọn họ sớm đã bị lộ.

Hai huynh đệ mặt lạnh lùng liếc nhìn nhau, Phạm Đại mở mạnh cửa bước nhanh ra ngoài: “Chính là ta, đưa thư cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 86: Phó ước

Văn quân hữu song hồ

Diễm hồng tự hóa vân

Bất tri nguyệt hoa hạ

Khả biện mê ly hồ

*Đêm nay giờ tý, ở khu rừng ngoài thành cách năm dặm về phía đông, mong bạn đến giải thích nghi hoặc. (*Giờ tý: 23-1h đêm.)*

“Tên khốn đó có ý gì vậy?” Nghe Tiểu Ngư đọc xong, Phạm Đại chỉ cảm thấy ngu ngơ chẳng hiểu gì.

“Thư này bề ngoài nói, đêm nay giờ tý đến rừng cây ngoài thị trấn, muốn các người mang theo Bối Bối đi gặp hấn, để hấn biết hai con cáo này con nào là cái con nào là đực.” Nhạc Du nhìn Tiểu Ngư sắc mặt nặng nề, thấp giọng giải thích thay.

“Xem cáo?” Phạm Đại sừng sốt, “Hai con cáo có gì đẹp mà coi, còn có ý tứ bề ngoài nữa, con mẹ nó rốt cuộc là có ý gì?”

“Mục đích của hấn căn bản không phải nói Nhạc Nhạc và Bối Bối, mà là quanh co ám chỉ chúng ta. Hiện giờ Đinh Triệt ở trong tay hấn, nếu chúng ta muốn cứu người, nửa đêm đi gặp hấn.” Tiểu Ngư lạnh lùng nói, xé hai ba lần tan nát bức thư khiến người ta buồn nôn kia, lại hít một hơi dài mới áp chế nổi cảm giác chán ghét và buồn nôn vô cùng.

Cái gì gọi là giả vờ đạo mạo, cái gì gọi là mặt người dạ thú, cái gì gọi là đề tiện vô sỉ, chỉ cần nhìn Cảnh Đạo Sơn này là biết được ngay! Chữ viết đẹp thì sao? Ngôn từ đẹp để trau chuốt thì có tác dụng cái rắm gì, cho dù hấn có đem tất cả hương liệu quý giá nhất trên thế giới này xức lên người, dùng gấm vóc lụa là đẹp nhất khoác lên người cũng không thể che giấu nổi xác thịt thối rửa mốc meo đầy giò bọ kinh tởm bên dưới.

Loại cận bả ô nhiễm thế gian này, phải dùng một môi lửa thiêu rụi cho sạch sẽ, ngay cả một chút khói tro cũng đừng để lưu lại mới tốt! Tiểu Ngư lạnh lùng híp mắt, tay nắm chặt, hận không thể lập tức một đao giết chết gã nguy quân tử kia.

“Hấn đây là biết rõ tình tình đại ca, biết mọi người tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu, đồ rác rưởi khốn kiếp không có lỗ **¡!” (Sozy, chú Phạm Đại chứn bậy quá, mạn phép ko dịch cụ thể. >Phạm Đại tức đến nghiến răng.

“Sư phụ, để con đi” Phạm Đại vẫn đang hung hăng mắng, La Đản đột nhiên cương quyết nói.

“Người cầm miệng cho ta!” Tiểu Ngư trong lòng vốn dĩ đang điên đầu vô cùng, La Đản còn cứ mãi tỏ vẻ muốn đi tìm chết, khiến lửa giận nàng mới áp xuống được chút lại bùng lên, trừng mắt nhìn La Đản còn đang âm ỉ, mắng: “Đầu người là bị nước vào hay là bị rì sét rồi? Người cho là người đi thì có tác dụng sao? Hay là người cảm thấy nhà họ Phạm chúng ta sẽ trở mặt nhìn người đi chịu chết?”

“Hắn không dám giết ta.” La Đan không ngờ vẫn giữ được bình tĩnh, trong mắt hiển hiện không phải là đau khổ thỉnh cầu, mà là một loại cương nghị, giống như trong chốc lát ấy, hắn đã chính thức trưởng thành là một người đàn ông, mà không phải một thiếu niên ngây ngốc chỉ biết yên lặng theo sau Tiểu Ngư, chỉ biết dùng ái mộ và tự trách tra tấn chính mình. “Sur tỷ, sư phụ, mọi người trước hết nghe ta nói.”

Thấy Tiểu Ngư lại sắp nổi giận, La Đan bình tĩnh nhìn và mắt nàng: “Hắn muốn bắt ta, đơn giản là muốn dùng ta đi uy hiếp cha ta, cho nên trước khi tìm thấy cha ta, bọn chúng tuyệt đối không dám giết ta, nếu mọi người muốn cứu ta cũng có thể có nhiều thời gian hơn. Mà nếu như hôm nay chúng ta không đi, bọn chúng không thấy được ta, cậu công tử nhà giàu kia nhất định là phải chết. Mà nói lại, La Đan ta tuy rằng tư chất bình thường, nhưng ba năm này, ta cũng không dám lơ là tập võ, cho dù có nằm trong tay bọn chúng, ta cũng không phải là không có cơ hội nào tự cứu mình. Cho nên, sư phụ, sư tỷ, cách trước mắt là, chỉ cần ta trước đi đối lại người kia về rồi lại nghĩ cách khác.”

Lý lẽ bình tĩnh mà chín chắn của La Đan vừa nói ra, trên mặt mọi người gần như đều đồng loạt hiện ra vẻ bất ngờ, ánh mắt không ngừng kinh ngạc, nhất tề dừng lại trên mặt hắn. Nhất thời, trong phòng trở nên yên lặng.

Trong khi đó, sắc mặt của Tiểu Ngư lại là giận mình.

Nàng kinh ngạc nhìn La Đan so với mình đã cao hơn nửa cái đầu, không chớp mắt, ánh mắt như những sợi chỉ rối nhìn hắn, dần thay đổi, lại thế nào cũng không thể nhận ra được cảm giác đang tràn ngập trong lòng mình là thế nào nữa, thì ra “tiểu sư đệ” trước đây lúc nào cũng ngoan ngoãn trầm mặc, ở đâu cũng đều tôn kính phục tùng mình, kỳ thật sớm đã không còn nhỏ, chẳng những không nhỏ, hắn thậm chí đã sớm biến thành một người thiếu niên thật sự, mà lời vừa rồi chứng tỏ hắn đang muốn tiến dần đến trở thành một người đàn ông trưởng thành chín chắn.

“Đồ nhi ngoan, lòng của con sư phụ hiểu được, chỉ là trời không tuyệt đường người, không nhất định là phải dùng người đổi người, lúc này đến nửa đêm còn có thời gian, chúng ta có thể nghĩ ra cách khác.” Phạm Thông vỗ vỗ vai La Đan, trong mắt tràn đầy vui mừng.

“Đán Nhi, xin lỗi, sư tỷ... Những lời vừa rồi của ta...” Tiểu Ngư cố nặn ra một nụ cười, cho đến giờ, nàng vẫn cho rằng La Đan rất không có chủ kiến, không có chính kiến riêng của mình, thì ra kỳ thật là nàng luôn luôn bắt giác sắm vai một người chủ nhà quá bá đạo, lại chẳng dễ dàng để người khác nói ra ý kiến của họ.

“Không, sư tỷ, tỷ không cần nói xin lỗi, ta biết tỷ đều là vì muốn tốt cho ta.” Tiểu Ngư vừa nói xin lỗi, La Đan lập tức từ một người đàn ông kiên quyết thoái hóa xuống thành một thiếu niên ngây ngô, luống cuống xua tay.

“Không, là ta đã quá...”

“Được rồi, sư tỷ để các người đều là người một nhà, không tranh ai đúng ai sai nữa, chúng ta vẫn nên nghĩ làm cách nào đối phó lão tặc Cảnh Đạo Sơn kia đi!” Phạm Đại vội chuyển hướng đề tài. “Hay là thế này, mọi người trước đổi một chỗ khác, ta đi cứu người.”

Phạm Thông thở dài: “Sợ là không tránh đi đâu được, nếu hắn có thể tìm được đến đây, xung quanh nhất định là có người giám thị, nếu chúng ta chia ra, ngược lại càng khiến bọn chúng có cơ hội. Hơn nữa, nếu bọn chúng vì thế mà thương tổn đứa bé kia, chẳng phải là tội lỗi của chúng ta hay sao?”

Phạm Đại tức giận gãi đầu: “Nhưng chúng ta không thể cùng đi, nếu bọn chúng sắp đặt bẫy ở đó trước, chúng ta không phải là càng thiệt hại?”

“Nếu không, mọi người cứ để ta ở lại, ta nghĩ hắn có lẽ không đến mức đối phó với một người tay không tác sát...” Nhạc Du trong lòng mặc dù sợ hãi, nhưng cũng hiểu được nếu không có hắn liên lụy, chỉ bằng Phạm Thông và Tiểu Ngư, hắn là có thể bình an mà bảo vệ Phạm Bạch Thái rồi đi.

“Tiền sinh sao có thể cũng nói ra lời ngu ngốc như vậy, Cảnh Đạo Sơn kia nếu là quân tử, cũng đã chẳng chọn dùng thủ đoạn để tiện hạ lưu như vậy, nếu huynh bị bọn chúng tóm được, sẽ chỉ nhiều thêm công cụ để uy hiếp chúng ta mà thôi.” Tiểu Ngư nhàu chặt mày, trong lòng hận đến nghiến răng, kiếp trước xem phim, loại tình tiết uy hiếp như vậy đã trở thành cũ rích, xem đi xem lại cũng chẳng có chút cảm giác kinh sợ hoảng hồn nào, ai mà ngờ được chính mình lại có ngày gặp phải tình cảnh đó kia chứ.

Nhạc Du thở dài, không nói gì thêm nữa.

“Không đúng! Lũ khốn kia làm thế nào mà biết chúng ta ở chỗ này nhanh như vậy chứ?” Phạm Đại đột nhiên đưa ra một vấn đề. Mọi người lại lập tức giận mình. Đúng vậy, quán trọ này coi như ở chỗ hẻo lánh, có thể nói là dạng quán trọ gia đình, cũng không gần đường lớn, Cảnh Đạo Sơn làm thế nào mà biết bọn họ ở chỗ này nhanh như vậy?

“Chẳng lẽ là thằng nhóc kia bán đứng chúng ta?” Phạm Đại tự hỏi tự trả lời.

Tiểu Ngư biến sắc, nếu thật sự là như vậy... Phát hiện chính mình vậy mà lại thâm nghĩ đến hai chữ huê nhau, Tiểu Ngư không khỏi cười khổ một chút, cho dù thật sự là thế, nàng sao có thể trách người khác được, Cảnh Đạo Sơn dễ tiện như vậy, đừng nói là Đinh Triệt, dù có là mình rơi vào tay hắn, cũng không nhất định có thể vượt qua khổ hình mà không khai thật hết ra.

Suy bụng ta ra bụng người, nàng không có tư cách trách tội Đinh Triệt.

“Đây chỉ là chúng ta đoán bừa thôi, cho dù thực sự có là thằng bé đó nói ra, chúng ta cũng không thể trách nó được.” Tiểu Ngư còn chưa mở miệng, Phạm Thông đã rộng lượng nói thay. “Dù sao nó cũng chỉ là một đứa bé con nhà giàu, lại vẫn còn nhỏ, chịu không nổi tra tấn cũng là

bình thường, huống chi nếu chúng ta không liên lụy đến nó, thì nó cũng lắm là cơm áo khó khăn, cũng chẳng ngại đến tính mạng, tính ra thì vẫn là chúng ta có lỗi với nó.”

“Thôi đi thôi đi, chúng ta quên hết quá khứ đi, tên khốn kia không phải hèn gì tỳ sao? Chúng ta giờ đi luôn đi, miễn cho hèn giờ trò quý.” Phạm Đại tỉnh tình cũng rộng rãi như vậy, vỗ bàn một cái khiến ngọn đèn rung lên, bóng người trên tường cũng lay động thành hình quái dị.

Nhận được ánh mắt dò hỏi của Phạm Thông, Tiểu Ngư tâm tình đang hỗn loạn bất đắc dĩ cũng chỉ có thể gạt đầu, chuyện đã thế này, cũng chỉ có thể đến đâu hay đến đó.

Trăng đã lên đến giữa trời, ánh trăng trong veo trải khắp mặt đất.

Cảnh đêm đẹp đẽ như vậy, vốn dĩ thích hợp với những cảnh thường nguyệt ngâm thơ, dưới trăng khiêu vũ, nhưng đối mặt với bọn họ lại là một hồi âm mưu đẫm máu khó mà biết trước.

Tiểu Ngư khẩn trương kéo tay Phạm Bạch Thái, cùng Nhạc Du đã khôi phục lại bộ dáng nam nhi đi ở giữa, dưới sự bảo vệ của hai huynh đệ họ Phạm và La Đan cùng đi từng bước vào trong rừng như trong thư, sau đó dừng lại cách chỗ đó hai trượng, chỉ vì bọn họ đã nhìn thấy một người.

Hoặc có thể nói, là Cảnh Đạo Sơn một người cùng một bàn một ghế, một lò than một cái ấm, một chiếc áo dài, búi tóc chỉnh tề, vẫn còn học đòi văn vẻ phong nhã, nhìn thấy một đám người bọn họ đã đến, mỉm cười: “Ha ha, Phạm đại hiệp quả nhiên đại nhân đại nghĩa, đối với người người cũng nghĩa hiệp can đảm như vậy, chỉ là, tính tình Phạm đại hiệp không khỏi có phần nóng nảy, Cảnh mỗ hèn người giờ tỳ, hiện giờ mới qua giờ Hợi, trăng còn chưa phải là sáng nhất, trà ngon còn chưa đến độ, thật sự là tiếc nuối a!”

(Giờ Hợi: 21h- 23h đêm)

“Chúng ta không rảnh cùng đồ ngụy quân tử nhà người lắm lời, bớt nói nhảm đi, thằng bé kia đâu?” Phạm Đại khinh bỉ cực độ nói, Tiểu Ngư lại hơi hạ mí mắt, chuyển sự chú ý của mình ra xung quanh, nàng thật sự sợ mình nếu còn nhìn tên ngụy quân tử kia thêm chút nữa, sẽ ghê tởm mà nôn ra mất.

Cảnh Đạo Sơn ngồi ngay ngắn trước cái bàn nhỏ, mỉm cười vỗ tay mấy cái, trong rừng lúc này truyền đến tiếng bước chân, hai người đàn ông quả nhiên lôi một người hai tay bị trói đi ra.

Ánh trăng như sương, chiếu sáng rõ ràng thân ảnh kia.

Cặp mày kiếm nhướn cao, gương mặt tuấn tú không chê vào đâu được, đôi mắt tuy rằng nhắm lại, nhưng đôi môi mím chặt thành một đường lại to rõ tính tình của chủ nhân kia quật cường mà kiêu ngạo.

“Giải huyệt đạo cho nó.”

Một ngón tay điểm xuống, thiếu niên chậm rãi mở to mắt, ánh mắt vẫn mờ mịt chưa rõ ràng, không biết mình đang ở nơi nào, nhưng khi đôi mắt vô tình nhìn đến đám người Tiểu Ngư đang đứng kia, lập tức mở to, đôi con ngươi sáng rực như sao lập tức tràn đầy mừng rỡ không thể tả.

Sau khi gặp phải tai bay vạ gió, hán từng tuyệt vọng cho rằng, nhà họ Phạm dù lương thiện đi chăng nữa cũng không thể vì một người xa lạ tình cờ gặp mà đến mạo hiểm chịu chết, lại không ngờ bọn họ thực sự đến cứu hắn!

Nhất thời, một loại cảm giác trước nay chưa từng có mạnh mẽ trào dâng trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 87: Đôi con tin

“Cậu bé, cháu không sao chứ?” Phạm Thông là nôn nóng nhất, tiến lên một bước, lo lắng nhìn Đinh Triệt.

“Ta...” Đinh Triệt trong lòng nóng lên, muốn nói thật, nhưng bản tính kiêu ngạo đã ngăn cản hắn tỏ khổ, chỉ có thể cố cắn chặt môi dưới, gắng sức chặn lại sự yếu đuối sợ hãi đang muốn tràn lên trong lòng.

Nhìn vẻ mặt ương ngạnh cố nén sợ hãi kia của Đinh Triệt, Tiểu Ngư thầm thở dài một hơi, cho dù thật sự có là nó khai ra địa chỉ quán trọ mà không phải Cảnh Đạo Sơn tự điều tra, nàng cũng hoàn toàn không muốn truy cứu, huống chi nếu người đã đến đây rồi, dù sao cũng phải nghĩ cách cứu nó ra trước rồi nói tiếp. Ngẫm nghĩ lại cẩn thận cách mà mình đề nghị lúc trước, Tiểu Ngư tuy vẫn như trước thấy rõ là không chắc chắn thành công, nhưng bất luận

thế nào, chỉ cần có một cơ hội thôi, nhất định sẽ phải tranh thủ cố gắng hết sức mình.

Trong khi nàng còn đang ngẫm nghĩ, Phạm Đại đã lớn tiếng quát muốn Cảnh Đạo Sơn thả người, còn không ngừng châm chọc hấn nếu thật có bản lĩnh thì cùng Phạm Nhị hiệp ta đây đường đường chính chính quyết đấu.

“Đêm nay ánh trăng đẹp như thế này, nếu hai chúng ta vọng động can qua, chẳng phải là có lỗi với cảnh đẹp hay sao?” So với Phạm Đại bộ dạng nổi trợn lời đĩnh hân không thể xông lên đánh lộn, Cảnh Đạo Sơn lại thông thả chậm rì rì cứ như thật sự đang chuẩn bị pha trà ngắm trăng, vừa nhấc ấm trà lên rót nước nóng tráng qua chén trà một lần, vừa không chút để ý mà liếc nhìn về phía Tiểu Ngư, dừng trên người Bối Bối trong lòng nàng, ngừng một chút, mỉm cười: “Cáo có bộ lông màu lửa đỏ rực không chút pha tạp như vậy, có một con đã coi như là hiếm quý, không ngờ thật sự lại có một đôi, Cảnh mỗ hôm nay thật sự là được mở rộng tầm mắt!”

“Cảnh đẹp cái rắm, con cáo kia đâu?” Phạm Đại khinh thường nhổ nước bọt, Tiểu Ngư không nói lời nào nửa mình náu phía sau Phạm Thông, vừa giả vờ như sợ hãi rút rè vừa lên quan sát rừng cây xung quanh. Ba năm nay, ngoài Nhạc Du và Đinh Triệt, nàng chưa từng thể hiện võ công ở trước mặt người ngoài, nếu có thể khiến Cảnh Đạo Sơn cho rằng đứa con gái này nhà họ Phạm chỉ là một đứa bé gái bình thường, phần thắng của bọn họ lại thêm được mấy phần.

Cảnh Đạo Sơn cười cười, lại tự cho là tiêu sái vỗ tay một cái, trong rừng nghe thấy tiếng lại đi ra một người, trong tay đang không chút khách khí túm chặt cổ một con cáo, Nhạc Nhạc đáng thương không giãy dụa nổi, cổ họng lại bị nắm chặt mà không thể kêu ra tiếng.

“Thả Nhạc Nhạc!” Đinh Triệt vốn đang cố nén giận, lúc này nhìn thấy con vật cưng của mình bị ngược đãi như vậy, nhất thời không khống chế được hét lớn, muốn vọt đến, nhưng lập tức trên cổ hấn liền thêm một lưỡi dao găm sáng loáng bén ngọt.

“Chỉ là một con cáo con mà thôi, thả đi!” Cảnh Đạo Sơn chậm rãi lần lượt châm trà, như là căn bản không nhìn thấy thuộc hạ đang cầm dao uy hiếp sinh mạng người ta, còn ra vẻ rộng rãi hào phóng.

Người đàn ông đang túm Nhạc Nhạc đáp lại một tiếng, đột ngột vung tay lên, Nhạc Nhạc đã nặng nề văng lên, sấp té lăn xuống mặt đất. Bên Tiểu Ngư tuy rằng biết hấn sẽ không có lòng tốt mà dễ dàng thả ra như vậy, nhưng khoảng cách giữa hai bên vốn không gần, muốn đỡ lấy cũng đã không kịp, lại bản khoản không biết đối phương có bố trí cạm bẫy gì hay không, không ai có thể xông bừa, chỉ đành trơ mắt nhìn bị kịch sắp xảy ra.

“Ngao...”

“Nhạc Nhạc...”

Gần như trong cùng một khoảnh khắc, Bối Bối trong lòng Tiểu Ngư và Đinh Triệt cùng đồng thời kêu lên, chỉ một loáng, Bối Bối đã nhanh như chớp nhảy ra, khó khăn lắm mới kịp lao đến trước khi Nhạc Nhạc chạm đất, lăn ra dùng bốn chân cố gắng đỡ được Nhạc Nhạc.

“Ư ư...” Hai tiếng kêu rên vang lên. Nhạc Nhạc và Bối Bối cùng lăn ba bốn vòng mới dừng lại được, phát ra những âm thanh đau đớn vì bị thương.

Mọi người đều giật mình, ngay cả Cảnh Đạo Sơn cũng không ngờ lại được chứng kiến cảnh như vậy.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, Phạm Đại thừa dịp đó nhanh chóng phi thân đến, hai tay khua một cái đã ôm được mỗi con cáo một tay, đồng thời mũi chân không dừng lại chút nào, cả người giống như bị một thanh nam châm cực mạnh hút lại, nhanh chóng quay trở về. Chỉ nghe thấy ba tiếng vút vút xé gió nhỏ, ngay tại chỗ hấn vừa diêm chân xuống xuất hiện ba mũi châm dài màu bạc sáng loáng, nếu động tác của Phạm Đại chậm hơn nửa nhịp, mấy mũi châm đó sợ rằng đã ghim trên đùi hấn, mà với bản chất của Cảnh Đạo Sơn, Tiểu Ngư không tin trên đó không có chút độc nào.

Lão thất phu khiến người ta buồn nôn này quả nhiên là tỏ rõ hết thấy bản chất đê tiện của mình, Tiểu Ngư không chút lo là coi thường ông tay áo đang rù xuồng trông như chẳng có gì của Cảnh Đạo Sơn, nén lại cảm giác thấy mà sợ khi nãy trong lòng, âm thầm hừ lạnh một tiếng, cùng Phạm Bạch Thái ôm lấy hai con cáo, cẩn thận kiểm tra chúng nó.

“Ư ư...”

Xem xét hết, Nhạc Nhạc ngoài cổ họng bị bóp lâu thì chỉ có chút bị sợ hãi, cũng không có vết thương nào khác, Tiểu Ngư thuận tay trao Nhạc Nhạc cho Phạm Bạch Thái ôm trước, cẩn thận xem tiểu bảo bối của mình. Dưới ánh trăng sáng tỏ, đôi mắt cáo con đã sớm đắm nước mắt, cuộn mình gần như không động đậy, một chân còn duỗi ra một cách kỳ lạ, rõ ràng là bị thương không nhẹ, Tiểu Ngư dịu dàng vuốt ve chú nhóc cáo lửa dùng cảm thông mình của mình, vừa hành diện vừa đau lòng, sống mũi đã dâng lên cảm giác cay cay.

“Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, mày sao rồi?” Phía đối diện, Đinh Triệt lo lắng kêu lên.

“Nó không sao.” Tiểu Ngư cố nén cảm giác cay sống mũi, Nhạc Nhạc không sao, thế nhưng Bối Bối nhà nàng lại...

“Được rồi, cáo đã trả lại cho các người, Phạm đại hiệp, ta nghĩ người hấn đã biết chúng ta muốn gì rồi chứ?” Cảnh Đạo Sơn một kích không thành, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Hấn vốn dĩ tính toán cho thuộc hạ ném con cáo thành thương nặng, sau đó thừa lúc người nhà họ Phạm ôm trở về, có thể khiến ai bị thương trước thì tốt, càng dễ dàng chiếm được nhiều lợi thế hơn, không ngờ con cáo kia lại thông minh không sợ như thế, lại càng không ngờ được hai huynh đệ kia lúc trước võ công sần sần như nhau, nhiều năm không thấy, hiện giờ đã có chênh lệch nhiều như vậy. Chỉ dựa vào chiêu thức vừa rồi mà thấy thì, Phạm Đại đã không dễ đối phó như đại ca của hấn, lại nghĩ đến nội thương của mình vẫn chưa khỏi hẳn, trong lúc gấp gáp thế này, bên cạnh mình lại không có nhiều nhân thủ, không khỏi có chút ngẫm hoang mang, dứt khoát nghĩ, sự thiện lương của Phạm Thông vẫn là một nhược điểm trí mạng của bọn họ, mình chỉ

cần còn con tin trong tay là vẫn có thể giữ được thượng phong.

“Vô sỉ, dê tiện! Trên đời sao lại có loại người bẽ ngoài đạo mạo mà bản chất dê tiện vô sỉ như thế? Một người còn dám nói chỉ là một con cáo mà thôi, nhưng loài cáo còn hiểu tình trọng nghĩa, vì cứu anh em của nó mà quên thân mình, còn người, dù thân khoác áo nhà nho, thực chất còn không bằng cả loài súc sinh.” Phạm Thông còn chưa nói tiếp, bên cạnh đã vang lên tiếng mắng, thanh âm trong trẻo chính khí nghiêm nghị, ngay cả Nhạc Du tính tình yếu đuối cũng không nhìn nổi điệu bộ giả tạo của Cảnh Đạo Sơn, giận dữ mà tiến lên.

“Người lập lại lần nữa xem!” Cảnh Đạo Sơn sắc mặt trầm xuống, trong mắt lập tức tinh quang tỏa ra, giống như rắn độc đâm vào trong mắt Nhạc Du.

“Ta...” Nhạc Du sao từng gặp qua ánh mắt độc ác âm hiểm như vậy, lập tức cả kinh, đứng khựng lại rồi như quả bóng khí cầu bị châm thủng, căng không nổi như trước nữa.

“Cảnh đại hiệp.” Phạm Thông giải vây đúng lúc, đồng thời nghiêm nghị nhìn Cảnh Đạo Sơn nói. “Năm đó đại hiệp La Quảng đã phó thác Đàn Nhi cho chúng ta, chính là tin tưởng Phạm mỗ, Phạm mỗ đã nhận làm thầy, cũng có nghĩa vụ bảo vệ đồ đệ của mình, sao có thể bán đứng cha con đồ đệ của mình chứ?”

“Ha ha ha ha... Phạm đại hiệp quả nhiên cao thượng.” Cảnh Đạo Sơn như Tứ Xuyên biến điện*, chớp mắt đã khôi phục lại thái độ bình thường, thông dong nhắc một chén trà nhỏ nhấp một ngụm, giọng nói không cao không thấp, giống như tỏ vẻ hàm dưỡng của hán có gì đó cao thâm, nhưng lại nói ra một lời khiến người ta thấy rùng mình ớn lạnh: “Có điều, Phạm đại hiệp hình như còn không tin quyết tâm của Cảnh mỗ, vậy đi, các người lấy một ngón tay đưa cho Phạm đại hiệp nhìn xem.”

Câu cuối này là nói với hai người đàn ông đang giữ Đình Triệt, hai người lập tức chia nhau, một người giữ chặt Đình Triệt, người kia lôi một bàn tay của hán ra, giờ lên, chỉ cần lưỡi sao sắc lạnh xẹt qua, lập tức sẽ có cảnh tượng máu chảy đầm đìa xuất hiện.

“Không!” Dù Đình Triệt có kiêu ngạo ương ngạnh thêm đi nữa, cũng không nén được sợ hãi mà kêu lên. “Chờ một chút.” Hô hấp Phạm Thông đột nhiên trở nên gấp gáp, nhìn chằm chằm Cảnh Đạo Sơn, “Ta biết, người đơn giản là muốn dùng con tin uy hiếp ta, nhưng đứa bé này là vô tội, người thả nó, ta để chính con gái ruột của ta đến đổi cho người làm con tin!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 88: Ngàn cân treo sợi tóc

Để Tiểu Ngư thay Đình Triệt làm con tin?

Lời này vừa thốt ra, lập tức giống như một quả bom nổ tung khiến sắc mặt mọi người đều biến đổi. Phạm Đại lại càng không thể tin được quay đầu nhìn Phạm Thông, diên cuồng hét lớn: “Đại ca, người diên rồi sao?”

“Sư phụ, tuyệt đối không thể!”

“Phạm đại hiệp, tuyệt đối không thể được!”

La Đan và Nhạc Du cùng nhất tề hô to ngăn lại, Phạm Bạch Thái lại nhét Nhạc Nhac vào trong tay Nhạc Du, còn chính nó thì dang hai tay ra, giống như một con chim non muốn bảo vệ Tiểu Ngư, phần nộ trùng mắt nhìn cha mình: “Cha, cha không thể đối xử với tỷ tỷ như vậy được!”

Mà Đình Triệt ở phía đối diện thì đã hoàn toàn ngây ra như phỗng. Tại sao? Tại sao? Tại sao hán với nhà bọn họ chẳng qua chỉ là bèo nước gặp nhau, mà Phạm đại thúc này lại có thể vì mình mà hy sinh con gái ruột của ông ta?

Tiểu Ngư chỉ nở nụ cười, cười rất nhẹ, rất nhạt, có một loại cảm giác tuyệt vọng không nói nên lời, nàng không nhìn ai, chỉ thông thả giờ tay kéo hai tay Phạm Bạch Thái xuống, ánh mắt thẳng tắp nhìn Phạm Thông: “Cha, cha thật sự làm như vậy sao? Cha thật sự nhẫn tâm sao?”

Phạm Thông dời tầm mắt, không dám nhìn thẳng vào nàng, khó khăn cắt lời: “Tiểu Ngư, không phải cha để con đi chịu chết, cha chỉ là muốn tranh thủ thêm một chút thời gian bàn bạc lại với Cảnh đại hiệp mà thôi.”

“Với cái loại tiểu nhân này thì bàn cái rắm! Ta không đồng ý, đánh chết ta cũng không đồng ý, con nhà người khác quan trọng, chẳng lẽ con nhà mình thì không quan trọng sao?” Phạm Đại gầm lên, “Trong lòng người chỉ luôn nghĩ đến người khác với hiệp nghĩa đạo đức, nhưng người có nghĩ đến làm như vậy sẽ khiến con của mình thất vọng đau khổ bao nhiêu? Lão Đại, hôm nay ta đã quyết, nếu người nhất định dùng Tiểu Ngư để trao đổi, ngay lập tức ta sẽ mang theo hai đứa bé bỏ đi, chuyện gì khác ta cũng không thêm quan tâm nữa.”

“Nhị đệ, đệ nghe ta giải thích, ta chỉ không muốn liên lụy đến người vô tội...” Phạm Thông đầy mặt sầu lo, lại khó ănnói, quỳnh đến mặt mày đỏ bừng lên.

“Vô tội? Người khác vô tội, chẳng lẽ Tiểu Ngư thì không vô tội? Người làm cha như người mà tim gan cứng rắn lạnh lẽo như vậy, nhưng kẻ làm thúc thúc ta đây thì nhân tâm không nổi.” Phạm Đại nóng nảy muốn chết, một bước cũng không nhường.

Cảnh Đạo Sơn đối diện nhìn hai huynh đệ đột nhiên trở thành tranh chấp, nụ cười bên mép không khỏi càng nhếch rộng, còn nhàn rãi giơ tay lên: “Hay, hay lắm. Phạm đại hiệp, nếu người bằng lòng để con gái người lại đây, Cảnh Đạo Sơn ta lấy nhân cách đảm bảo, sẽ không đụng đến một cọng tóc mà thả thẳng nhóc này trở về ngay lập tức.”

“Câm miệng, người thì có nhân cách chó má gì!” (chửi rất đúng >.

“Người...” Cảnh Đạo Sơn biến sắc, biết không thể kiếm tiện nghi từ chỗ Phạm Đại, lại lạnh lùng nhìn về phía Phạm Thông đang dửng dưng chưa quyết. “Phạm đại hiệp, người nghĩ xong chưa, rốt cuộc đổi hay không đổi? Cảnh mỗ ta từ khi xuất đạo đến giờ đã sớm không quan tâm đến sinh mạng, nếu người còn do dự thêm nữa, thì đừng trách Cảnh mỗ ra tay giết người.”

“Đổi, ta đổi.” Răng nghiến chặt như sắp vỡ tan, La Đan đột nhiên bước lên phía trước.

“Đàn Nhi!” Phạm Thông hét lên một tiếng, lời chưa nói ra hết đã lao vút đến lời La Đan trở về.

“Sư phụ, đồ nhi dù có tan xương nát thịt cũng không thể để Tiểu Ngư thay ta đi chịu chết.” La Đan hai mắt đỏ sọc lên vùng vẫy, nghĩ đến mình đã hại cả nhà sư phụ lâm vào nguy hiểm, hiện giờ lại phải nhờ người mình thích mà đổi lấy sống tạm qua ngày, hân quả thực đã hận không thể tự mình đâm đầu mà chết, trong cơn xúc động mãnh liệt rốt cuộc không thể kiềm chế được thốt ra khuê danh của Tiểu Ngư, mà không phải gọi là sư tỷ như trước.

“Ta đi.” Một thanh âm thương tâm mà kiên quyết vang lên rõ ràng giữa tiếng la hét của La Đan.

La Đan sững sờ, Phạm Đại giật mình, Nhạc Du mở to mắt, Phạm Bạch Thái ngoảnh mạnh đầu nhìn lại, Đinh Triệt lại một lần nữa cả người cứng ngắc.

“Tiểu Ngư, cháu nói cái gì?” Phạm Đại gần như không tin vào tai mình, vội vàng nói, “Cháu không cần để ý đến cha cháu, cháu yên tâm, Nhị thúc sẽ bảo vệ cháu...”

“Ta nói, ta đi.” Tiểu Ngư nhắc lại rành mạch một lần, sau đó buông tay Phạm Bạch Thái ra, cẩn thận nâng Bối Bối lên, giao cho Phạm Bạch Thái, dịu dàng nói: “Đông Đông, tỷ tỷ giao Bối Bối cho đệ, đệ nhất định phải bảo vệ nó thật tốt.”

“Không, tỷ tỷ không thể đi, Đông Đông không cho tỷ tỷ đi.” Phạm Bạch Thái liều mạng lắc đầu, từng giọt nước mắt to như hạt đậu tuôn ra khỏi đôi mắt, gắng sức ôm chặt nàng không buông ra, cũng không chịu nhận lấy Bối Bối. Tỷ tỷ chẳng khác nào mẫu thân, thân thiết nhất với nó như vậy, nó sao có thể để tỷ tỷ đi chịu chết chứ, nó không đồng ý, nhất quyết không đồng ý.

“Ta mặc kệ, Tiểu Ngư, Đông Đông, ta mang hai đứa đi!” Phạm Đại hung hăng giậm mạnh chân, bước về phía hai chị em.

“Nhị đệ!” Phạm Thông vội điểm huyệt đạo của La Đan, rồi lắc mình đến ngăn Phạm Đại lại.

“Ta nói ta đi, nhưng ta có điều kiện.” Tiểu Ngư nâng cao giọng, thanh âm hơi run rẩy, tựa hồ như dùng dũng khí rất lớn mới thốt ra được, “Ta đi, là bởi vì ta là con gái nên phải tuân theo mệnh lệnh của phụ thân, nhưng, nếu phụ thân ta muốn đẩy ta vào miệng cọp, vậy thì từ nay về sau, bất luận ta là chết hay sống, ta cũng không còn là con gái của Phạm Thông nữa.”

Nói xong câu cuối cùng, gương mặt nhỏ tràn đầy bi ai đau xót của nàng đã chuyển thành cứng rắn lạnh lùng, đồng thời dùng sức đẩy tay Phạm Bạch Thái ra, nhét Bối Bối vào lòng thẳng bé, giơ tay áo bịt kín mũi miệng đang sắp nghẹn ngào, xông ra, bước qua bên cạnh La Đan đi về phía Đinh Triệt.

“Tiểu Ngư!” Phạm Đại gan ruột như vỡ nát hô lên, giơ tay muốn kéo nàng nhưng lại bị Phạm Thông ngăn lại, đang muốn đánh lại Phạm Thông, Phạm Thông đột nhiên quay lưng lại phía Cảnh Đạo Sơn nói nhanh một câu.

Thân thể Phạm Đại nhất thời chấn động, nhưng hân chưa kịp nhận ra thật giả thế nào đã thấy Phạm Bạch Thái khóc hô tỷ tỷ đuổi theo Tiểu Ngư, vội vàng trước kéo lại thẳng cháu đang thương tâm khóc lớn. Chỉ trong khoảnh khắc như vậy, Tiểu Ngư đã tiến xa thêm hơn một trượng, cách Đinh Triệt chỉ trên dưới hai thước.

“Tôi đến rồi, các người thả cậu ta ra.” Tiểu Ngư nhìn hai người đàn ông đang giữ Đinh Triệt, cổ lấy dũng khí run giọng nói.

Hai người đàn ông nhìn Cảnh Đạo Sơn, Cảnh Đạo Sơn cười gật gật đầu, một người đàn ông lập tức tiến lên hai bước túm Tiểu Ngư lại, đồng thời người kia thì đem Đinh Triệt đẩy mạnh đến.

Trắng trong như nước, ánh mắt gặp nhau, giữa khoảnh khắc chớp nhoáng*, hai người mới trao đổi một cái nhìn thì đã bị đẩy tách ra xa.

Một lần chạm mắt tựa tên bắn!

Một lần chạm mắt đã vạn năm!

Đinh Triệt theo quán tính lao đảo lao về phía nhà họ Phạm đang đứng, trong lúc khiếp sợ hân không biết rằng, ngay trong khoảnh khắc này, trong sinh mệnh hân bất giác đã bị khắc một vết thật sâu, một dấu vết khiến hân suốt đời đều không thể quên được, khắc cốt ghi tâm.

“Á!” Mắt thấy Phạm Thông đã kịp thời lướt đến kéo Đinh Triệt ra phía sau bảo vệ, trong khoảnh khắc bị người đàn ông thô lỗ túm về phía Cảnh Đạo Sơn, Tiểu Ngư đột nhiên cô ý kêu lên một tiếng thảm thiết, thân thể mềm nhũn ngã xuống mặt đất.

Lực chú ý của Cảnh Đạo Sơn và mấy người đàn ông ngay lập tức bị chuyển dời, vô cùng tự nhiên nhìn về phía Tiểu Ngư.

Nói thì chậm nhưng sự việc lại diễn ra rất nhanh, ngay trong khoảnh khắc ấy, tay phải Tiểu Ngư đột ngột hất mạnh lên cổ tay trái của người đàn ông đang túm chặt mình, thừa dịp hấn bị đau mà buông ra, tay áo trái lập tức vung lên, một túi vải bột bị bắn lên không nổ tung, tạt vào hai người đàn ông đang cúi xuống muốn bắt lấy nàng, cũng trong giây lát đó, thân mình Tiểu Ngư đã nương theo hướng ngã của mình mà mạnh mẽ lăn một vòng.

Không ai ngờ được một đứa bé gái vừa rồi còn mới nhu nhu nhược nhược bị cha ruột hy sinh lại có thể đột ngột có sức mạnh như vậy, hơn nữa hai người đàn ông kia thấy vội, theo bản năng đều trước tiên nhắm chặt mắt lại bảo vệ đôi mắt của mình, tay chụp lấy Tiểu Ngư khó tránh khỏi ngừng lại do không nhìn thấy gì nữa.

Chỉ một chút thời gian vậy là đủ.

Cho dù chỉ thêm một cái chớp mắt, đã đủ thời gian để thắng cho hai huynh đệ nhà họ Phạm.

Vút vút! Một loạt những tiếng xé gió sắc bén vang lên, hai hàng mũi tên sắc nhọn vót bằng trúc đã chia nhau bắn về phía hai người đàn ông, và cả Cảnh Đạo Sơn cách đó hai thước đang đứng bật dậy vì biến cố đột ngột này.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 89: Gây sự phải trả giá

“Mau bắt lấy nó!” Cảnh Đạo Sơn thẹn quá hóa giận nhảy dựng lên, đồng thời một cước đá lăn chiếc cái bàn nhỏ, cả âm cả chén cả lò đều ném về phía Phạm Đại đang lao về phía mình, khí thế quả nhiên kinh người.

Chỉ tiếc người hấn đôi mắt là Phạm Đại, đứng vậy, chính là Phạm Đại.

Đối với Cảnh Đạo Sơn này, Phạm Đại vốn đã lửa giận đầy bụng, lại thêm thời gian quá ngắn chưa kịp tiêu hóa hết câu nói nhỏ ban nãy của Phạm Thông, trước mắt chỉ còn thấy cảnh Tiểu Ngư gặp nguy hiểm, hiện giờ cả người quả thực giống như một con sư tử hung mãnh cuồng bạo, cơ hồ mỗi tác thân thể đều bộc phát ra sức mạnh cực hạn, tuyệt đối không bỏ qua cơ hội lao về phía con mồi.

“Tiểu Ngư!” La Đan không biết huyết đạo được giải tự lúc nào, vội xông lên phía trước dưới sự yểm hộ của Phạm Thông đỡ Tiểu Ngư dậy.

“Ta không sao.” Tiểu Ngư nở một nụ cười tươi tắn, nương theo lực hấn kéo thoải mái bật dậy.

“Tỷ tỷ... Oa, dọa Đông Đông sợ đến chết mất!”

Phạm Bạch Thái là người thứ hai xông lên, Tiểu Ngư vội giơ tay trái lên, nhẹ ôm lấy Phạm Bạch Thái trước ngực, cười ha ha: “Đừng sợ đừng sợ, tỷ tỷ không phải trở lại an toàn rồi sao? Đề cẩn thận đừng đụng phải Bối Bối, nó bị gây chân đấy.”

“Vâng.” Phạm Bạch Thái đành quệt nước mắt, ở trong lòng nàng cúi đầu nhìn xuống Bối Bối, thấy Bối Bối quả nhiên đang run rẩy, vội lùi lại cách ra một chút khỏi cái chân đau của Bối Bối, dỗ dành nó: “Bối Bối không đau không đau, tỷ tỷ hiện giờ không sao rồi, chúng ta lập tức trở về tìm thầy thuốc cho mày nhé.”

“Người có bị thương không?” Đinh Triệt hốt vía còn chưa hỏi lại cũng tiến lên, căng thẳng xem xét nàng từ trên xuống dưới.

“Tôi cũng chẳng phải làm từ đậu phụ, nào có dễ dàng bị thương như vậy?” Tiểu Ngư cười hi hi, cẩn thận thu lại ba mũi độc châm khi nàng lăn tròn trên mặt đất ban nãy tiện tay nhặt lên, còn không quên nghiêng mắt liếc hân: “Không phải cậu đã nhìn thấy bản lĩnh của tôi rồi sao?”

Dưới ánh trăng bàng bạc, gương mặt nhỏ nhắn của nàng vì mới thoát khỏi nguy hiểm liên tiếp mà đỏ ửng lên, kiều diễm như đóa hoa xuân rực rỡ, so với ngày trang lúc trước hoàn toàn là hai người khác nhau, Đinh Triệt nhìn ngơ ngẩn, nhưng ánh mắt kiều ngạo quen thuộc kia của nàng lại khiến hấn muốn nghiêng rằng. Có điều người ta vừa mới dùng chính mạng mình để cứu hấn, cũng không thể đáp lại bằng ác ý như lúc bình thường, hấn đành đứng quẩn tại chỗ, hừ một tiếng, quay đầu bước đến gần Nhạc Du đang ôm con cáo của mình trong lòng, tìm niềm vui may mắn thoát nạn cùng Nhạc Nhạc vậy.

Phía bên này vui vẻ thoải mái, bên kia chiến đấu lại đang diễn ra căng thẳng vô cùng.

Hai thủ hạ của Cảnh Đạo Sơn mặc dù không phải võ công quá cao cường, có điều hiện giờ thương tích của Phạm Thông còn chưa lành hẳn, vừa động đến chân khí, chưa kịp đánh ngã địch thủ thì chính mình đã bị tổn hại một phần, trong lúc nhất thời thật không dễ dàng bắt được hai người kia. Mà Phạm

Đại bên này tình thế lại khác hoàn toàn, khi giao đầu chiêu đầu tiên với Cảnh Đạo Sơn đã lập tức phát hiện nội thương của Cảnh Đạo Sơn còn chưa khỏi hẳn, nhưng bởi vì hắn âm hiểm xảo quyết, trên người giấu rất nhiều ám khí, muốn tốc chiến tốc thắng cũng có chút khó khăn.

“Đàn Nhi, đệ bảo vệ mọi người, ta lên giúp.” Tiểu Ngư nói xong liền vọt qua hướng Phạm Thông. La Đan đang định nói để hắn đi thì đã không kịp nữa, lại không thể bỏ lại ba người không biết võ công miễn cho kẻ địch thừa cơ lợi dụng, đành bị ai vô cùng đứng tại chỗ canh giữ.

“Nhị thúc, lão tặc kia giao cho thúc đấy, cha, chúng ta chia ra mỗi người một tên.”

Tiểu Ngư như gió cuốn hô lớn xông đến nhập vào vòng chiến, trong giây phút chém ra một chương phong vào kẻ địch, bỗng nhiên cảm thấy máu toàn thân đều như hừng hực cháy rực lên, chỉ trong chớp mắt thấy chính mình giống như trong phim hoạt hình, một cô gái nhỏ hóa thân thành nữ chiến binh dũng mãnh, sáng khoải mà xông pha chiến trận. Không cần dồn hết tâm trí, gần như theo bản năng, những chiêu thức ba năm này Phạm Đại đã dạy cho nàng sử ra cuốn cuộn không ngừng, dễ dàng tách vòng chiến ra làm hai.

Ra quyền, vặn người, xoay khuỷu tay, đá chân, đập mạnh... Mỗi chiêu mỗi chiêu tuyệt đẹp lưu loát sinh động như mây bay nước chảy phóng ta, lập tức bức bách người đàn ông cầm dao găm trong tay kia chỉ còn cách ra sức chống đỡ, thế cục giữa hai người, ngay cả loại thường dân như Đinh Triệt và Nhạc Du cũng có thể nhận ra nữ hiệp Tiểu Ngư đại triển oai phong đã chiếm được ưu thế tuyệt đối.

“Yên tâm đi, Nhị thúc của cháu nếu để cho tên rùa đen khôn kiếp này chạy mất thì ta sẽ mang họ Rùa!” Phạm Đại mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng, đã hiểu toàn bộ vừa rồi đều là kế sách của cháu gái mình, không khỏi nghĩ lại vừa sợ vừa kiêu ngạo.

Bịch...

Chỉ mất mấy phút, Phạm Thông bót đi một đối thủ đã lập tức chế ngự được kẻ địch, một ngón tay điểm ra, tên đầu tiên liền ngã bịch ra đất.

“Cha, cha đi giúp Nhị thúc, tuyệt đối đừng để lão tặc kia chạy, còn tên này cứ yên tâm giao cho con!” Tiểu Ngư thoáng thấy Phạm Thông đang định đến giúp mình, thoải mái hô to.

Trời, không ngờ đánh nhau không vương bận gì lại có cảm giác sáng khoải thế này, khó trách Nhị thúc cứ thích tìm người đánh nhau! Thật đã nghiền, thật sự là quá đã nghiền! Tiểu Ngư cảm giác càng lúc càng thuận tay vui vẻ công kích ra từng chiêu từng chiêu, dễ dàng trên chọc đùa giỡn gã đàn ông đối thủ, hoàn toàn đem đối phương thành bao cát để luyện tập.

Gã đàn ông đáng thương dù trong tay cầm dao găm sắc bén, thân hình cao lớn, nhưng hôm nay đứng trước mặt Tiểu Ngư thấp hơn hẳn cả một khoảng lớn lại gần như biến thành một tên ngốc cầm thanh kiếm đồ chơi, khiến Phạm Bạch Thái khóe mắt còn chưa khô vết nước mắt cũng trở nên buồn cười khó nhin, bắt đầu hô to cổ vũ: “Tỷ tỷ cố lên! Tỷ tỷ cố lên!...”

“Ha ha, Đông Đông, xem tỷ tỷ giỡn khi cho đệ xem nhé!”

Nắm chặt thắng lợi lại cảm nhận được sự kỳ diệu của võ công cao cường, tính nghịch ngợm của Tiểu Ngư chợt nổi dậy, bắt đầu công cuộc trên chọc đùa đàn ông, miệng hô bên trái lại đánh sang bên phải, hô đánh lên mặt lại đá vào bụng, hô Hoành Tảo Thiên Quân (*một chiêu thức đánh quét ngang*) thì lại móc quyền xuống phía dưới, chờ khi hắn ta ăn một tự động phòng thủ ngược lại, nàng lại đánh thật sự, nói thế nào thì đánh vậy, khiến mọi người bên ngoài đang nhìn đều cười ha ha, ngay cả gã bị Phạm Thông điểm huyết đạo cũng thông cảm mà chuyển mắt đi, không dám nhìn nữa.

Tiểu Ngư bên này đánh nhau rất náo nhiệt, Phạm Đại bên kia được thêm một người giúp sức tự nhiên cũng không thể yếu thế, Cảnh Đạo Sơn không có trợ thủ đặc lực trợ giúp bị Phạm Đại đá một cước miệng học máu, đang định giãy dụa bỏ chạy, Phạm Thông đã tiếp thêm một ngón tay điểm trụ huyết đạo của hắn.

“Ha ha ha, đồ rùa đen, lần này sẽ cho ngươi nếm mùi!” Phạm Đại túm Cảnh Đạo Sơn đã chẳng còn phong độ lẫn trấn định gì nữa, cười lớn hướng Tiểu Ngư hô: “Cháu gái ngoan, con rùa con kia chơi không vui, lại đây đùa con già hơn!”

Tiểu Ngư đáp lại một tiếng lanh lảnh, như con cá tron tuột chuyển ra sau gã địch thủ đã đầu vầng mắt hoa, một chương đánh xuống, lòi gã lại.

“Tất cả toàn thắng! Con mẹ nó, hôm nay đánh thật là sáng khoải!” Bắt được Cảnh Đạo Sơn, Phạm Đại hãnh diện, giống như xương cốt toàn thân đều giãn ra thoải mái.

“Bọn chúng có tất cả bốn người, còn thiếu một nữa.” Mọi người đều đang cười, cả người nhẹ nhõm, Đinh Triệt bỗng nhiên nhìn quanh bốn phía, “Chính là kẻ đã ném Nhạc Nhạc, hắn đâu rồi?”

“Yên tâm, ta vẫn còn nhớ!” Phạm Đại không thêm đề ý cười ha ha, nhìn chỗ nào đó trong rừng cây, cười lớn: “Tên nhãi nhép, ngươi muốn tự mình rút ra hay chờ ông nội đây vào bắt? Ông nội đây nói rõ, nếu ngươi không ngoan ngoãn, cũng đừng trách ta đem ngươi giao cho cháu gái bảo bối.”

“Ai dám lại đây, ta sẽ giết lão già này!” Một tiếng quát chói tai vang lên, trong rừng quả nhiên có một người đàn ông đứng dậy, chính là gã đã ném Nhạc Nhạc, ngoài dự đoán của mọi người là, trước người hắn còn đang giữ chặt một ông già tóc đã hoa râm quá nửa.

Ông già này không phải ai khác, chính là người chèo thuyền trên thuyền của bọn họ.

“Phạm đại hiệp, cứu mạng, tiểu nhân không phải cố ý nói ra các người nghỉ lại ở đâu. Nếu tiểu nhân không nói, bọn họ sẽ giết con trai duy nhất của ta!” Người chèo thuyền vừa thấy bọn họ liền nước mắt đầm đìa cầu xin.

Nghi ngờ lúc trước lập tức đã sáng tỏ, thì ra không phải Đinh Triệt bán đứng bọn họ, mà là người chèo thuyền!

“Phạm đại hiệp, ta chỉ là theo lệnh làm việc, cũng không muốn khó xử người, nếu người buông tha ta, ta để lại lão già này, nếu không, ta dù có chết cũng phải kéo theo một cái đệm lưng.” Trong tay có con tin, gã kia không bối rối, ngược lại chẳng hề sợ hãi, giang son dễ dãi, hẳn không tin Phạm Thông thật sự có thể nhẫn tâm nhìn lão già này chết.

“Ta nói này anh bạn, người không làm đấy chứ? Lão già này bán đứng chúng ta, sao người lại muốn chúng ta vì lão ta mà thả người đi chứ?” Phạm Đại quăng một ánh mắt khinh bỉ, miến cưỡng vuron hai tay như muốn đuổi người.

“Vậy sao? Vậy thì ta sẽ...”

Gã đàn ông nhăn răng cười, làm bộ như muốn bóp chặt yết hầu ông già, uy hiếp tăng thêm một bậc, nhưng tay gã mới cử động, đồng tử đột nhiên mở lớn, theo bản năng ngửa đầu ra sau tránh khỏi mũi tên trúc đã lao vút đến trước mắt, sau đó chỉ cảm thấy tay tê rần, người chèo thuyền phía trước đã bị cướp đi, trong khi hàm dưới đau đớn, hai tai mịt mùng, gã loáng thoáng nghe được một giọng nói trên trời: “Thằng nhãi, nắm đấm của ông nội đây có mùi vị thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 90: Đến đến đến, chúng ta tính sổ!

Đuốc được đốt lên, hừng hực cháy sáng, soi rõ vẻ mặt của đám tù binh, tất nhiên là hai ba trượng quanh đó đều sáng tỏ.

Lão lái đò không được tính tiền đuổi đi, cái bàn nhỏ bị đá bay cũng được nhặt về. Dưới ánh đuốc sáng, trên bàn thậm chí còn đặt nghiêm chỉnh một bộ giấy bút mực, cùng với một hộp mực màu đỏ Phạm Đại chạy đi mua về để đóng dấu. Chiếc ghế lán lóc dưới đất cũng được dựng dậy, đương nhiên, người ngồi trên ghế không thể nào lại là Cảnh Đạo Sơn, mà là Nhạc Du phụ trách việc ghi chép.

Cái gọi là nói miệng không bằng chứng, giấy trắng mực đen mới là chứng cứ tốt nhất, nếu hôm nay đã có cơ hội hiếm hoi bắt được Cảnh Đạo Sơn, món nợ này, đương nhiên là phải tính toán cho thật tốt!

Trên mặt đất bên cạnh bàn trải một mảnh vải thô, trên đó bày đầy những thứ lục soát được từ bốn người kia. Phạm Bạch Thái vừa kéo Đinh Triệt vừa cười hi hi kiểm kê chiến lợi phẩm, bạc xếp một đống, chai lọ xếp một đống, binh khí chất một đống, ám khí cũng thành một đống. Bối Bối cái chân bị thương đã được nẹp lại bằng gỗ vui vẻ nằm trên bao quần áo êm ái mở tròn con mắt đen long lanh nhìn chủ.

Sau đó, Phạm Đại ung dung thông thả ngồi trên một tảng đá, giờ chân vắt chéo nhìn bốn người đang quỳ gối trước mặt, lần lượt kêu La Đan lời đến thăm vãn, sau đó bắt bọn chúng phải ký tên đồng ý! Phạm Thông lại một mình ở gần đó bồi hồi, hai bàn tay thỉnh thoảng lại yêu quý mà vuốt ve món chiến lợi phẩm bất ngờ khác: Bốn con tuần mã!

Đúng vậy, chính là bốn con tuần mã, hơn nữa là ngựa trong dân gian không có dấu vết quan phủ, vóc dáng tuy không thể so với loại trước kia hai huynh đệ từng thấy, nhưng của dân gian mà có thể này cũng là không tồi...

Từ khi ở trong rừng lục soát ra được bốn con tuần mã, Tiểu Ngư đã hưng phấn cả nửa ngày, lập tức muốn Phạm Đại dạy sơ qua để lên cưỡi dạo một vòng cảm thụ một chút. Có điều suy nghĩ lại, việc học cưỡi ngựa cũng không phải lúc nhất thời, trước mắt việc trọng yếu nhất vẫn là xử lý đám tù binh này, hơn nữa nàng vừa nảy ra một ý, phải nói là sáng kiến tuyệt diệu.

Từ ba năm trước đây nàng bắt đầu chính thức học võ, có thể coi như là đã học hơn phân nửa tuyệt kỹ của Phạm Đại, duy chỉ có môn công phu điểm huyết lại trước sau không có tiến triển gì lớn, chỉ vì môn tuyệt kỹ thần kỳ này thật sự cao thâm, hơn nữa yêu cầu hiểu rõ những vị trí khác nhau trên cơ thể, lại nam khác nữ khác, hơn nữa bắt buộc phải cực kỳ thuần thực và chính xác, khó khăn rất lớn, thật sự không giống như tiểu thuyết võ hiệp trước kia viết dễ dàng như vậy, ai cũng có thể giỏi được.

Từ khi Tiểu Ngư bắt đầu học tập, huyết vị bình hường còn có thể lấy Phạm Đại, La Đan, thậm chí Phạm Bạch Thái để luyện tập, nhưng những huyết đạo nguy hiểm thì không thể thí nghiệm trên người thân của mình được, quanh đi quẩn lại những kinh mạch nàng nhớ rõ cũng chỉ là lý luận suông, nếu như làm thật chỉ sợ điểm năm mươi lần cũng có thể không trúng.

Bởi vậy, chuyện này vẫn là một sự tiếc nuối trong lòng Tiểu Ngư, nhưng hôm nay đột nhiên lại có một cơ hội thế này, đương nhiên không thể bỏ qua, lập tức lấy bốn người này ra làm thí nghiệm không biết mệt, có thể vừa bức cung lại vừa luyện tập, thật sự là nhất cử lưỡng tiện.

Chỉ đáng thương ba gã đàn ông, thân mình hầu như đều bị thương, hiện giờ lại bị Tiểu Ngư điểm loạn một hồi, sau một phen khi tê khi buốt, khi đau khi ngứa, khi cứng ngắc như đá khi thì như gia súc động kinh co giật, bất kể là thể chất hay tinh thần đều sắp không chịu đựng nổi, chẳng cần đợi lâu, liếc xem những điều họ biết khai tuốt tuốt.

Không lâu sau, mọi người đều đã hiểu rõ bọn chúng làm sao biết được tin tức ở Tân Trịnh, mấy ngày giục ngựa đuổi đến như thế nào, đuổi đến Tổng Lâu trấn, vốn dĩ đang muốn tìm kiếm nhân tiện đợi nhân mã triệu tập đông đủ, trong lúc vô tình túm được Đinh Triệt ra sao, sau đó quyết định to gan dùng con tin uy hiếp Phạm Thông, tất cả mọi chuyện đều khai ra, đương nhiên, ai cũng không quên đem trách nhiệm quan trọng nhất đẩy lên đầu Cảnh Đạo Sơn.

Cảnh Đạo Sơn trở mắt nhìn cả đám thuộc hạ bán đứng chính mình, trong con mắt vốn dĩ thanh tú giờ tràn đầy sự oán độc, chỉ tiếc dòng nước đổi chiều*, phong thủy hôm nay chảy vào nhà họ Phạm, Cảnh Đạo Sơn hẳn dù có ngang ngành mà trùng lời mắt ra cũng chỉ để người ta làm bi chơi đùa cho vui mà thôi.

**Nguyên văn: Ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây: là một câu ngạn ngữ dân gian Trung Quốc: Từ xưa dòng chảy Hoàng Hà không cố định, hay đổi chiều. Nếu một nơi ở phía đông sông Hoàng Hà, thì năm sau do dòng nước đổi chiều, chắc chắn sẽ ở phía tây sông Hoàng Hà, cây này ý chỉ nhân thế khi thịnh khi suy, biến đổi thất thường.*

“Tiểu Ngư, đêm nay chúng ta có thể chuyển bại thành thành, cháu chính là công thần bậc nhất. Hay là, lão rùa đen khốn kiếp này giao cho cháu thẩm vấn?” Thu phục ba gã kia xong, Phạm Đại tháo hồ lô rượu xuống uống một ngụm lớn đầy miệng, nhìn cô cháu gái của mình, trong mắt tràn ngập hân diện, lúc trước hẳn suýt nữa thì tưởng đại ca thật sự bán đứng con gái ruột của mình đổi lấy bình an cho người ngoài, không ngờ màn kịch này lại chính do Tiểu Ngư một tay đạo diễn.

Ha ha, nhảy bén hơn người, can đảm can trọng, võ công càng lúc càng có xu thế trở giỏi hơn thầy, thật không hổ là mầm non tốt do Phạm Đại hắt một tay bồi dưỡng!

“Tốt! Ta đang muốn tính sổ cẩn thận với vị Cảnh đại hiệp này đây! Ồ, bắt đầu trước ở chỗ nào nhỉ? Đúng rồi, hay là bắt đầu từ lúc nguoi giết Lâm đại nhân kia sau đó giả họa cho nhà chúng ta đi!” Tiểu Ngư cười hi hi nói.

Cảnh Đạo Sơn lại quay đầu nhắm mắt, không phun ra nửa chữ.

“A, xem ra vị Cảnh đại hiệp này cũng muốn hưởng thụ mùi vị mà mấy vị đồng bọn kia phải chịu ban nãy nhỉ!” Tiểu Ngư cười nói, nhưng lại hươ hươ cổ tay, làm bộ khó xử, “Có điều ta điểm huyết đạo đã nửa ngày, ngón tay đều mỏi rồi, vậy phải làm sao đây giờ?”

Phạm Đại nhìn về phía Phạm Bạch Thái trề môi, “Chỗ kia không phải có một đồng ám khí sao? Cháu cứ tùy tiện lấy vài cái dùng là được.”

Tiểu Ngư ra và bùng tỉnh đại ngộ: “Đúng nha, dù không điểm cũng có thể đâm mà!”

Nói xong, lấy ra độc châm lúc trước nâng dùng vài bọc lại, cười ngọt ngào đến trước Cảnh Đạo Sơn, ánh mắt không chút hảo ý cúi xuống nhìn hắn: “Đầu tiên đâm vào đâu thì tốt nhỉ?”

Cảnh Đạo Sơn mở mắt, khinh miệt nhìn nàng một cái, vẫn không nói gì. Hắn xuất đạo đã nhiều năm, cũng trải qua không ít sóng to gió lớn, đương nhiên không dễ dàng mà bị một cô gái nhỏ tuổi dọa sợ.

Ha, quả nhiên vẫn có chút cốt khí đàn ông, có điều nàng vốn dĩ cũng chẳng hy vọng xa vời Cảnh Đạo Sơn sẽ nhanh chóng nhận tội, huống chi đêm nay bọn họ có thời gian mà, nếu Cảnh Đạo Sơn ngứa ngứa thì, cùng hắn chơi đùa một lát đã, miễn là Cảnh “quân tử” này không vì miệng mình cứng quá mà hối hận là được!

“Đàn Nhi, đem cây đuốc đến đây, đầu tiên đốt râu lão già này!” Tiểu Ngư đảo mắt, cất độc châm đi, thông dong ngồi xuống chỗ Phạm Đại vừa tọa, bàn tay trắng nõn vung lên, Cảnh Đạo Sơn này không phải lúc nào cũng muốn bày đặt tiêu sái phong độ sao, vậy thì bắt đầu từ mặt mũi bên ngoài hắn trước đã!

“Nguoi dám!” Cảnh Đạo Sơn quả nhiên biến sắc.

“Dạ!” La Đàn nhếch môi cười, hô to linh mệnh, đem cây đuốc đến, Phạm Bạch Thái và Đinh Triệt bên cạnh nghe thế, sớm đã quăng chiến lợi phẩm tiến đến bên cạnh Tiểu Ngư xem trò vui, thấy râu của Cảnh Đạo Sơn rất nhanh liền bốc một trận khói khét lẹt chỉ còn một đám ngắn ngắn sun lại, không khỏi vỗ tay lớn tiếng tán thưởng.

“Lại cắt tóc của hắn, bên trái một dúm bên phải một dúm!”

“Dừng tay...dừng tay...” Đương nhiên, kháng nghị không có hiệu quả.

“Lại lột y phục hắn ra cho ta!” Nhìn Cảnh Đạo Sơn chớp mắt biến thành chạt vật vô cùng, Tiểu Ngư cười lớn ra mệnh lệnh thứ ba, lời vừa nói ra, mọi người đều nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ dị, khiến Tiểu Ngư chẳng hiểu ra làm sao, nửa ngày mới bùng tỉnh, hiểu ra ở đây nàng là một cô bé gái, thế mà cô bé gái này lại có thể muốn lột đồ của đàn ông, khó trách La Đàn cũng thất thần bất động.

“Quên đi quên đi, chiều này tạm thời không cần dùng đến cũng được.” Nhớ ra đây là thời cổ đại phong kiến, Tiểu Ngư hơi mất hứng khoát tay áo, nàng vốn dĩ còn muốn lột áo Cảnh Đạo Sơn, khắc một cái mai rùa trên lưng lão ta, đáng tiếc...

“Thế này đi! Đàn Nhi, Đông Đông, Đinh Triệt, mọi người đến lần lượt thưởng hắn mấy cái bạt tai cho vui!”

Q.1 - Chương 91: Đến đến đến, chúng ta tính sổ!

“Đây là vì ngôi nhà của chúng ta!”

“Đây là vì sự phụ ta!”

“Đây là vì người dám trời ta!”

“Đây là vì Bối Bối!”

“Đây là vì sự tử của ta!”

“Đây là vì Nhạc Nhạc!”

Bàn tay đám trẻ đã chuyển sang màu hồng đỏ. Mặt Cảnh Đạo Sơn thì càng lúc càng sưng vù lên, vừa nhìn cũng biết là kiệt tác của La Đan lớn nhất và cũng khỏe nhất. *(Tiểu Ngư không tắt nhé, đỡ bản tay)*

“Nhạc tiên sinh, huynh cũng lên xả giận đi!” Tiểu Ngư vui vẻ gọi người bị hại còn lại.

“Ta... ta thì thôi cũng được, dù sao ta cũng không có nhiều sức lực.” Nhạc Du bị dọa, cuống quýt xua tay, mặc dù hẳn thật sự là căm ghét kẻ tiểu nhân, nhưng bảo người nhả nhận thư sinh như hắn đi đánh người ta thì cũng thật có phần làm khó hắn.

“Thế này vậy, nếu huynh không muốn đánh người, vậy thì lưu lại một dấu tích gì đó trên trán lão ta đi, lợn hay chó gì đó cũng được, à mà không, đừng vẽ chó, chó là bạn tốt của con người, chó rất trung thành, đồ tiểu nhân này còn không xứng để so với chó!” Tiểu Ngư chừng chặc đảng hoàng nói.

“Vậy... vậy ta vẽ con rắn nhé, lòng dạ hắn ác độc như vậy, rắn rết bò cạp so ra có vẻ thích hợp.” Nhạc Du vội gật đầu nói.

“Tỷ tỷ, đệ cũng muốn vẽ, đệ vẽ con bọ cạp!” Thấy tỷ tỷ của mình chính người, Phạm Bạch Thái cũng bất ngờ nảy ra một chút tà ác. Mặc dù phụ thân vẫn dạy nó phải đối xử tốt với người khác, nhưng ngày hôm nay cha rõ ràng nhìn thấy những gì xảy ra bên này mà vẫn cố ý coi như không nhìn thấy gì, chẳng phải là cổ vũ bọn chúng sao?

“Được, ba người mỗi người vẽ một con.” Thấy Cảnh Đạo Sơn đã tức đến toàn thân phát run, Tiểu Ngư lại rộng rãi phát tay, khoe miệng cong cong.

Nhà bị đốt, người phải chạy trốn, suýt nữa tử biệt, lại bao nhiêu khó khăn... Thời gian này của bọn họ quả thật là chịu đựng không biết bao nhiêu gian khổ nguy hiểm, ngày hôm nay không sáng khoái mà tính sổ một lần thì tâm hồn còn non nớt của bọn họ sẽ bị tổn thương rất lớn đó!

Dưới ánh lửa, mặc kệ Cảnh Đạo Sơn gào thét mắng mỏ, một sói một bọ cạp một lợn rất nhanh đã tạo thành thế tam quốc chân vạc trên gương mặt Cảnh Đạo Sơn *(sao ko có rắn vậy ta?)*. Đinh Triệt là đứa hung hăng nhất, cố ý đem đầu bút lông thấm đầy mực đen chọc rồi lại chọc vào trong mũi hắn, Cảnh Đạo Sơn tức đến suýt nữa là trợn mắt lăn ra ngất xỉu.

“Được rồi được rồi, Tiểu Ngư, con muốn hỏi gì thì hỏi sớm đi, cứ kéo dài lâu như thế, mọi người nhất định mệt mỏi rồi.” Nhìn đám trẻ si nhục Cảnh Đạo Sơn như vậy, Phạm Thông vừa buồn cười vừa không đành lòng, nghĩ đến năm xưa lại càng không nhịn nổi một chút thương cảm oán hận lẫn tiếc nuối, nếu Cảnh Đạo Sơn làm người chính trực nhân nghĩa, sao có thể từ một bậc đại hiệp rớt xuống nông nổi này?

Một người báo thù tất nhiên là có thể đạt được thống khoái nhất thời, nhưng hẳn càng mong muốn bọn trẻ có thể hiểu được lấy bạo lực trị bạo lực không phải là biện pháp tốt nhất. Cái gọi là thù oán dễ kết không dễ giải, nếu mọi người lúc nào cũng chỉ nghĩ đến báo thù, vậy thì những ân oán trên giang hồ làm sao có thể có ngày yên ổn? Hẳn biết, có rất nhiều người đều coi hắn là một kẻ ngu ngốc, nên hẳn cũng không hy vọng rằng con cái mình cũng phải giống mình, nhưng vẫn muốn bọn chúng có thể làm người quang minh chính đại mà khoan dung độ lượng một chút.

“Được rồi, Cảnh đại hiệp, vừa rồi mới chỉ là món khai vị thôi, nếu như người không thành thật mà nói ra người đặt bẫy hãm hại nhà chúng ta như thế nào, bọn người các người tụ tập lại có âm mưu to lớn gì, chúng ta sẽ rất vui vẻ mà đưa lên món chính đó!” Tiểu Ngư nghiêng người trên tảng đá, một chân nhấp nhấp trên mặt đá, bộ dáng cực giống một chị cả xã hội đen.

Cảnh Đạo Sơn thở hổn hển, ánh mắt càng thêm giận dữ tàn độc.

“Xem ra răng của người chặt quá nhỉ!” Tiểu Ngư thần nhiên vung tay. “Đản Nhi, đập gãy một cái răng của lão cho ta!”

“Dừng tay, một con bé mới tí tuổi đầu như người sao có thể ác độc như vậy?” Cảnh Đạo Sơn khàn giọng hô to. “Phạm Thông, người người trên giang hồ đều xưng người một tiếng đại hiệp, chẳng lẽ người dạy con gái mình như thế này sao?”

“Xem ra ngươi còn chưa tìm hiểu rõ hết về nhà chúng ta.” Tiểu Ngư chẳng thèm liếc mắt nhìn Phạm Thông, cười đến ngọt ngào, ưu nhã cong cong đầu ngón tay, “Bí mật nói cho ngươi biết nè, làm chủ nhà là ta, không phải Nhị thúc, cũng không phải là cha ta đâu nha! Cho nên...”

Tiểu Ngư ngừng lại một chút, hàng răng trắng muốt lộ ra nụ cười như ác ma, nói từng chữ một rõ ràng: “Đêm nay ngươi đừng có trông đợi bất luận kẻ nào nói giúp, ai ta cũng không chấp nhận! Đánh cho ta!”

Sau một tiếng hét lên rồi im bật, La Đan dùng một thanh gậy sắt nhỏ chọc vào mồm hắn, rồi mới dùng sức đập một cái, máu tươi lập tức tràn ra khỏi miệng Cảnh Đạo Sơn.

“A!” Phạm Bạch Thái vội vàng quay đầu đi, không dám nhìn nữa, Nhạc Du càng khép chặt mí mắt xuống không dám nhìn loạn, Đinh Triệt hơi hơi sợ lại có chút hưng phấn nhìn, chỉ cảm thấy vô cùng kích thích.

“Nếu như ngươi còn không muốn nói, vậy, ta lại hỏi một lần, ngươi lại thiếu mất một cái răng, hỏi hai câu sẽ thiếu đi hai cái, nếu hàm răng đều gãy hết rồi, chúng ta sẽ chuyển sang ngón tay, nếu ngón tay cũng gãy hết rồi, mà ngươi vẫn muốn làm anh hùng, ta đây sẽ thành toàn cho ngươi mà chuyển xuống ngón chân, trên người ngươi nhiều thứ linh tinh như vậy, dù gì cũng có thứ cho ta cắt xuống... Cảnh Đạo Sơn, ngươi nghe rõ cho ta nhé, cha của ta mặc dù là một vị tốt bụng dở người, nhưng Phạm Tiểu Ngư ta đây lại thích có ân báo ân, có thù báo thù. Ngươi không phạm ta, ta tự nhiên sẽ đối xử vui vẻ với ngươi khác, nếu kẻ nào lòng dạ ác độc, nhất định muốn làm hại người nhà của ta... Ha ha... Ta nghĩ hôm nay đã là một ví dụ rất rõ. Ta nói như vậy, ngươi hiểu rất rõ rồi đúng không? Thế này nhé, ta cho ngươi ba giây suy nghĩ, ta đếm đến ba, nếu như ngươi không muốn nói, vậy thì chúng ta lại cùng chơi tiếp!”

Tiểu Ngư trấn định nhìn hình phạt xảy ra, mắt chẳng thèm chớp lấy một cái, cười khanh khách dùng một giọng rất êm tai nhẹ nhàng mà nói ra một tràng dài những lời rất lưu loát vui vẻ, trước đây đã từng nhìn thấy Phạm Thông toàn thân đều là máu tươi, so với Phạm Thông người đầy máu ngày đó, một cảnh trước mắt này cũng chẳng đáng là gì.

“Phạm đại hiệp, Phạm Thông, các ngươi để mặc con gái mình làm chuyện độc ác, sau này không sợ vô lâm đồng đạo cười chê phi nhõ hay sao?” Cảnh Đạo Sơn nhổ ra cái răng đầy máu, đặt hy vọng cuối cùng vào Phạm Thông đang không nhúc nhích tâm nhìn sang phía bên này.

“Đập!” Lần này, Tiểu Ngư cũng lười dài dòng nữa, vô cùng ngắn gọn ra lệnh.

“Phù!” Cảnh Đạo Sơn buồn bực rên lên: “Chờ một chút!” Cảnh Đạo Sơn nuốt cảm hận xuống, ánh mắt khát máu nhìn chằm chằm Tiểu Ngư, giống như muốn đem gương mặt nàng khắc sâu vào trong óc, vĩnh viễn hận thù, “Nếu như ta nói ra, ngươi có thật sẽ không tra tấn ta?”

“Nếu ngươi thành thành thật thật khai ra rõ ràng mọi chuyện, hơn nữa tự nguyện ký tên đóng dấu, thuận tiện đề rõ vĩnh viễn không thay đổi lời khai, hình pháp ta nói vừa rồi tất nhiên là có thể xóa bỏ, ta lấy danh nghĩa cha ta đảm bảo.” Tiểu Ngư cười nhẹ.

“Được, ta nói!” Cảnh Đạo Sơn oán hận nói.

“Ngươi chắc chắn?”

“Tất nhiên!” Kẻ nào đó muốn nghiêng răng, nhưng vừa hơi dùng sức, trong miệng đã đau nhức thấu tim gan, nhin không được nhếch miệng.

“Aiz, thực đáng tiếc, ta còn tưởng ngươi là một người đàn ông kiên cường, ít nhất phải chờ gãy chừng nửa hàm răng mới chịu lỏng miệng ra chứ. Xem ra là ta đánh giá ngươi cao quá, quên đi, Đan Nhi, trước bỏ qua cho hắn, chờ hắn nói rõ mọi chuyện thì lại đánh cũng không muộn.” Tiểu Ngư thờ dãi, rõ ràng từng câu đều là trào phúng châm chọc, còn ra bộ rộng lượng phát phát tay, khiến Cảnh Đạo Sơn lại thêm một lần nữa tức sứt phát điên, lại chỉ có thể hạ mí mắt, giấu đi những không cam chịu, khuất nhục và cảm hận trong lòng, âm thầm mà thề độc.

Nhìn bộ dạng tựa như khuất phục của Cảnh Đạo Sơn, gương mặt Tiểu Ngư phớt qua một nụ cười nhàn nhạt, một con sói tàn ác dù bị thương cũng sẽ không thay đổi bản tính, họ Cảnh hôm nay tạm nhún mình, tất nhiên là vì tương lai đợi đến ngày trở mình lật lại tình thế. Có điều, Phạm Tiểu Ngư nàng không phải đồ ngốc, dù cho hắn sau này muốn tìm nàng báo thù, cũng phải có năng lực này mới được.

Nàng dù không làm trái nguyên tắc không giết người của mình thì chẳng lẽ không có cách nào khác trừng trị hắn sao? Hắn cũng thật quá coi thường quyết tâm của Phạm Tiểu Ngư nàng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 92: Giải mối hận cũ, lại thêm nỗi lo mới

Hai khắc sau, giấy trắng mực đen đã bày trước mặt Cảnh Đạo Sơn.

“Nhị thúc, phiên thúc giải huyết đạo tay phải hắn.”

“Đây!” Khi Nhạc Du đưa bút qua, cánh tay đã kích động đến run rẩy, có lời khai và nhân chứng, chẳng những nhà họ Phạm từ nay có thể rửa sạch tội danh, ngay cả hắn cũng có thể thoát khỏi hiềm nghi.

Nhìn Cảnh Đạo Sơn tràn đầy hận ý nhưng vẫn không thể không quy quy củ củ mà ký tên đồng ý, Tiểu Ngư rút cuộc vừa lòng gật đầu, sau đó ngửa đầu nhìn Phạm Đại bên cạnh, cười tủm tỉm: “Nhị thúc, thúc hẳn là biết phé võ công chứ?”

“Vừa rồi ngươi đã đáp ứng không tra tấn ta nữa!” Một chữ “phé”, nhất thời đánh sụp hoàn toàn hy vọng của Cảnh Đạo Sơn, hai con ngươi đỏ ngầu máu nhất thời kinh hãi đến phóng đại, điên cuồng hô lớn.

“Ta có nói như thế sao?” Tiểu Ngư làm bộ ngạc nhiên mở to mắt, vô tội nhìn hắn, “Ta rõ ràng chỉ nói, nếu ngươi thành thật khai ra, ta sẽ bỏ qua hàm răng, đầu ngón tay, đầu ngón chân và những phần linh tinh khác còn lại trên cơ thể ngươi, bây giờ quả thật ta có lấy mất thứ gì trên người ngươi nữa đâu nhì!”

“Ngươi...!” Cảnh Đạo Sơn tức đến phun ra một búng máu tươi.

“Ồi cha...!” Tiểu Ngư vui vẻ nhanh nhẹn kêu lên nhảy qua bên, giơ cao hai tay. “Ông trời làm chứng, lúc này ta không hề sai ngươi nhỏ của ngươi một sợi lông, nếu ngươi muốn phun thì cứ phun đi, nếu không, hay ta tìm cái chậu cho ngài phun tiếp nhì, đem làm phân bón tưới ruộng cũng tốt, đỡ lãng phí..”

“Phốc...” Cảnh Đạo Sơn đang cố gắng gượng lại bị bức đến phụt máu tươi tiếp.

“Xi...” Phía bên kia, đám Phạm Đại nhin không được nữa phì cười.

“Được, đối với loại bại hoại vô lâm này, ta cũng đã sớm muốn phé võ công của hắn rồi!” Phạm Đại tán thành hết cỡ. Khác với Phạm Thông mềm lòng, hắn lại thích ăn oán rõ ràng, tuy nói phé võ công của một người luyện võ đối với người giang hồ mà nói là một việc khá tàn nhẫn, có điều ác nhân nên có ác nhân trị, tính tình Tiểu Ngư thế này, thật sự là càng ngày càng khiến người làm thúc thúc là hắn cảm thấy thú vị. *(ôi giấc mơ shipper của mình càng ngày càng bay cao~)*

“Việc này... Tiểu Ngư, người võ lâm coi trọng nhất là bản lĩnh của mình, thế này có phải là hơi...”

“Không phé hắn đi, chẳng lẽ cha còn muốn giữ hắn về sau lại tiếp tục đuổi giết chúng ta?” Phạm Thông mới yếu ớt chen vào một câu, đã bị Tiểu Ngư liếc mắt coi thường bức ngược lại, khoe miệng cong lên cười lạnh: “Lão cha, đừng tưởng rằng hôm nay ta chỉ là đóng kịch. Nếu có một ngày ngài thật sự vì người khác mà hy sinh ta và Đông Đông, ha ha, hậu quả ngài có thể tự mình suy nghĩ một chút đi!”

Thấy Tiểu Ngư không nổi giận mà ngược lại cười lạnh, sắc mặt Phạm Thông nhất thời trắng bệch, bất chợt rung mình, lúc đó, hắn biết rõ Tiểu Ngư chỉ là muốn lừa bọn người Cảnh Đạo Sơn, nhưng khi chính tai nghe thấy con gái nói sẽ không còn thừa nhận hắn là cha nữa, một cảm giác đau đớn như dao cắt đến giờ này hồi tưởng lại vẫn rõ ràng như vậy. Đứa con gái này từ khi sau sống lại, tính tình trở nên cứng rắn lạ thường, nếu như... Nghĩ đến hậu quả đáng sợ, Phạm Thông kinh hãi vô cùng, lập tức không dám nói thêm câu nào nữa.

“Đại ca, huynh đừng có lòng dạ đàn bà nữa, với tính tình tên tiểu nhân này, cho dù hiện giờ chúng ta tha cho hắn, sau này hắn cũng sẽ tuyệt đối không quên chuyện đêm nay, Tiểu Ngư nói rất đúng, huynh nhân nhượng kẻ gian ác, sau này hắn sẽ quay đầu hại cả nhà chúng ta.” Phạm Đại khinh bỉ, sau đó cười ha ha. “Nói lại, dù sao cũng đã kết thù rồi, cũng chẳng có gì gọi là kết nhiều hay kết ít. Tiểu Ngư, cháu lại đây xem kỹ này, Nhị thúc dạy cháu làm thế nào để phé võ công.”

“Nhị thúc, phé không thôi không được, còn phải đảm bảo hắn cả đời sau không còn luyện được võ công nữa ấy.” Tiểu Ngư trầm ngâm một chút, nói, mười phần thành thực quán triệt đạo lý “Độc nhất là lòng dạ đàn bà”, để vĩnh viễn cắt đứt hậu họa.

“Ha ha, điều đó là tất nhiên.” Phạm Đại ghé sát đến bên tai Tiểu Ngư, nhỏ giọng cười trộm nói, “Cha cháu không muốn ta giết người, nói cái gì mà thương thiên đức, Nhị thúc ta bị lải nhải không còn cách nào, đã sớm nghiên cứu ra mấy bộ phương pháp phé võ công rồi.”

Tiểu Ngư nhin không được hé miệng cười, ánh mắt lại sáng lên, mấy bộ phé võ công? Ha ha, năng lực càng muốn học.

“Yêu nữ! Ma quỷ! Hôm nay ngươi làm nhục ta thế này, lại phá bỏ tu vi cả đời của ta, Cảnh Đạo Sơn ta dù có hóa thành quỷ cũng sẽ không buông tha cho ngươi...” Thấy hai thúc cháu đều lộ ra vẻ tươi cười đầy ma quỷ tỏ ý “ngươi xong đời”, Cảnh Đạo Sơn tự biết có cầu xin tha thứ cũng vô dụng, liếc linh chửi ầm lên, nguyên rửa hết sức có thể.

“Đêm trăng thanh gió mát thế này, có con quạ đen kêu quàng quạc thật sự là phá hoại phong cảnh.” Tiểu Ngư nhại luôn câu của Cảnh Đạo Sơn lúc nãy, một ngón tay đã điểm trúng huyệt tâm của Cảnh Đạo Sơn, sau đó cười ngọt ngào nhìn về phía Phạm Đại, “Nhị thúc, bắt đầu đi! Cháu thật sự là háo hức không muốn chờ thêm nữa đâu.”

Tơ mắt nhìn ngón tay Phạm Đại nhanh chóng kích vào các đại yếu huyệt của mình, tự biết lần này rút cuộc khó thoát khỏi vận rủi, Cảnh Đạo Sơn trong cơn kinh hoàng tột độ rút cuộc không chống đỡ nổi nữa, đau đớn ngất đi.

Đầu sỏ đã ngắt, còn lại ba tên lâu la cũng nên xử lý, căn cứ vào nguyên tắc không để thấy máu, Tiểu Ngư quyết định vẫn là dùng cách đó xử lý cho xong.

Đội cuộc thâm vấn xong xuôi hoàn toàn, nhìn trên đầu trăng sáng đã đậu giữa đỉnh trời, vừa vặn là giờ đã hẹn trong tờ giấy nhắn của Cảnh Đạo Sơn lúc trước: giờ Tý.

“Nhị đệ, Tiểu Ngư, sau này mọi người định xử lý bọn họ thế nào?” Nhìn trên mặt đất bốn người nằm ngón ngang, Phạm Thông lại bắt đầu sầu não.

“Đúng vậy, Tiểu Ngư, làm sao bây giờ?” Phạm Đại cũng gãi đầu khó xử, “Nếu thả bọn chúng, khó mà bảo đảm bọn chúng sẽ không quay về gọi viện binh, nhưng giết thì mọi người lại không bằng lòng, dù sao cũng không thể giữ kè kè bên người mãi chứ?”

Tiểu Ngư mỉm cười cầm một tờ khai trên bàn, lắc đầu: “Tất nhiên là muốn bọn chúng giúp chúng ta tẩy sạch tội danh sát hại mệnh quan triều đình, lời vu cáo này một ngày còn chưa bị lật tẩy, chúng ta mỗi ngày vẫn phải trốn trốn tránh tránh như vậy.”

“Nhưng Tiểu Ngư, chúng ta vô quyền vô thế, hơn nữa việc này liên quan đến vụ án lớn nhiều năm trước, ảnh hưởng sâu rộng, một khi quan phủ biết được, khó tránh khỏi lại kéo theo phụ thân Đản Nhi, đến lúc đó chúng ta dù sao cũng không thể giao ra Đản Nhi đúng không? Hơn nữa đừng nói là Đản Nhi, dù có là chúng ta, sợ rằng triều đình cũng không thể nhẹ nhàng cho qua.” Phạm Thông nhíu mày nói ra bản khoăn của mình.

Bọn họ vốn chính là người giang hồ, là sự kiêu kỳ bấy lâu nay của triều đình, cứ như vậy bất chấp nguy hiểm mà tìm kiếm sự trợ giúp của triều đình, thật sự không phải thượng sách, hơn nữa một khi dính dáng đến triều đình, tương lai đồng đạo trong thiên hạ sẽ đối đãi với nhà họ Phạm bọn họ thế nào?

“Đại ca nói cũng có lý, lão tặc Cảnh Đạo Sơn này lại còn cấu kết cùng quan phủ nữa, nếu chúng ta đưa bọn chúng đến quan phủ, vạn nhất bọn chúng lật lọng vu cáo chúng ta, tình hình của chúng ta đến lúc đó càng thêm không ổn.” Phạm Đại cũng gãi đầu nói, “Quạ trong thiên hạ con nào mà chẳng đen như nhau, thẳng cha hoàng đế cả ngày tìm tiên hời đạo, triều chính đều bị nắm trong tay gian thần và đàn bà, chỉ bằng vài tờ lời khai này chưa hẳn đã có tác dụng.”

Tiểu Ngư nhìn thoáng qua La Đản đang cup mí mắt, đôi mày thanh tú chau lại, kỳ thật nàng cũng biết chuyện này có một nút thắt rất khó gỡ, nhưng muốn nàng cả đời đều trốn trong tầm tối như vậy, nàng sao có thể cam tâm? Huống chi Đồng Đồng thích đi học, tương lai còn muốn tham gia khoa khảo, nếu không có một thân phận trong sạch, tiền đồ tương lai của nó sẽ ra sao?

Làm sao mới có thể thoát khỏi nơi hủ nút này mà thoát thân an toàn được đây?

Nhân chứng, vật chứng sát hại Lâm đại nhân, quan hệ quen biết là điều quan trọng nhất khi đi kiện tụng, cùng với một quan viên công bằng chính trực, trước mắt bọn họ còn thiếu những ba điều, hơn nữa nhân chứng này nếu lật lọng nói mình bị vu oan giá họa, lại thêm nếu trong đó có gì đó đề cập đến quan viên bị lục lâm hời lộ, muốn truy tra ra công phẩm lập đại công, bọn họ đi cáo trạng như vậy ngược lại thành chui đầu vào lưới!

Tiểu Ngư mày nhíu càng sâu, suy nghĩ của nàng quả nhiên vẫn là quá ngây thơ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 93: Hai thân phận không thể coi thường của Đình tiểu công tử

“Ta không hiểu, Lâm đại nhân kia nếu không phải các người giết, tại sao các người lại không dám báo quan? Tại sao các người còn chưa báo quan mà đã kết luận là không thắng nổi án?”

Ba người đang phát sầu, Đình Triệt vốn đã chú ý đến bọn họ một lúc lâu, đột ngột mở miệng, dọa ba người nhất thời giật mình phát hoảng, lúc này mới nhận ra, bọn họ đã quên mất phải kiêng dè thiếu niên nửa đường bị cuốn vào này.

Nhìn ba người giật mình còn chưa phản ứng lại, cộng thêm La Đản và Phạm Bạch Thái cũng có phản ứng giống vậy, Đình Triệt ý thức được bọn họ đều coi mình là người ngoài, sắc mặt không khỏi trầm xuống, hừ giọng: “Ta không biết các người có bao nhiêu bí mật, nhưng chỉ cần các người làm việc chính đáng, tại sao lại phải sợ quan phủ như vậy? Hơn nữa tiên đế năm ngoái đã băng hà, tần hoàng đã đăng cơ, chẳng lẽ những chuyện này các người không biết sao?”

“Lão hoàng đế chết tân đế lên ngôi đương nhiên chúng ta biết, không phải đều đã đại cáo thiên hạ sao? Có điều cho dù đổi thành tiểu hoàng đế mới, triều chính chẳng phải vẫn bị nắm trong tay Lưu Thái hậu và đám gian thần đấy à? Giống như Đình Vị, Vương Khâm gì đó, còn có Hạ Tùng biến thái dòm ngó Nhạc tiên sinh nữa.” Phạm Đại vờ như chưa nghe đến hai chữ “bí mật”, hừ giọng, “Như là Khấu Tương một vị quan tốt hiếm hoi, chẳng phải vẫn bị đám người kia đẩy xuống hay sao? Trông cậy được vào đám cầu quan này mới là lạ!”

Dưới ánh trăng trong suốt, sắc mặt Đình Triệt nhất thời trở nên hơi khó coi, vừa muốn giải thích gì đó lại oán hận căn môi, giống như trong số tên những người Phạm Đại vừa nói đến có người liên quan thân thiết đến hắn vậy.

Tiểu Ngư âm thầm quan sát sắc mặt Đình Triệt, trong đầu đột nhiên xoay chuyển.

Ba năm trước đây khi nàng nhìn thấy Đinh Triệt là khi dáng vẻ và khí thế của hắn tuyệt đối chỉ người đại phú đại quý mới có, hơn nữa đến giờ Đinh Triệt vẫn còn một loại khí chất cao ngạo rất tự nhiên, khí chất như vậy không phải con cái nhà quan lại bình thường nào cũng có được, nhất định là từ nhỏ điều kiện gia đình đã cực kỳ sang quý, nhận hết sủng ái nâng niu mà thành. Hơn nữa hắn họ Đinh, từ dòng họ mà suy ra cũng không loại trừ trường hợp có thể liên quan gì đó đến Đinh Vị “Lư Tu” nổi tiếng đời nhà Tống. Còn có, ngày đó từng nghe hắn tự lẩm bẩm nói cái gì mà từ khi ông nội bị trách biếm ra khỏi kinh thành, nếu nàng nhớ không lầm, vào thời điểm ngôi vị hoàng đế bị thay đổi, quan viên trong triều đình như là xảy ra không ít biến động, Đinh Vị kia hình như bị giáng chức đúng vào thời gian này.

“Cậu là cháu nội của Đinh Vị?” Trong đầu vừa ngỡ vực, Tiểu Ngư lập tức tiến đến hỏi thẳng trực tiếp.

“Sao ngươi biết được?” Đinh Triệt lập tức lùi lại về sau hai bước, vô cùng kinh ngạc tròn trừng mắt nhìn Tiểu Ngư. Mọi người xung quanh vừa nghe thấy, cả đám đều muốn rút cằm, không phải chứ? Thiếu niên trước mắt này, thật sự là cháu nội của Đinh tể tướng?

“Ack... Cậu thật sự là cháu nội của Đinh Vị sao?” Tiểu Ngư so với hắn còn muốn nổi hắc tuyến hơn, không ngờ vừa nghĩ một phát là trúng, nhưng nhớ đến lúc này Đinh Vị đã sớm bị giáng chức đến nơi nào đó, không khỏi thở dài, “Đáng tiếc thật! Nếu như ông nội cậu không bị giáng chức, không chừng còn có thể nhờ cậu tìm ông ấy giúp đỡ.”

Tiếng tâm của Đinh Vị trong lịch sử tuy rằng không phải tốt đẹp gì, có điều nếu như ông ta còn tại vị, có lẽ còn có thể nhờ vào quan hệ của Đinh Triệt mà chấm dứt triệt để vụ án giết người này, hiện giờ đã không còn hy vọng.

“Cho dù ông nội ta không ở kinh thành, ta vẫn có thể giúp đỡ được.” Đề cập đến ông nội vì bị giáng chức mà chịu sự bàn luận của dân chúng, Đinh Triệt đang trong thời kì lòng tự trọng bị tổn thương lập tức trở nên càng miễn cưỡng, giống như bị một con nhím bị tấn công, chỉ gió thổi cỏ lay thôi là dựng hết gai toàn thân lên, không chút nghĩ ngợi mà lớn tiếng khoa trương.

“Một thằng nhóc như ngươi, giúp được cái gì chứ?” Phạm Đại phản ứng lại, chẳng chút khách khí mà nghi ngờ.

“Ông nội ta mặc dù bị giáng chức, nhưng ta còn có thể tìm ông ngoại.” Đinh Triệt nghiêng răng nghiêng lợi nói, giống như hỏi tướng lại điều gì đó không tốt, trong mắt thoáng hiện một chút gì đó miễn cưỡng, nhưng lập tức đã ngẩng cao đầu.

“Ông ngoại cậu là ai?” Tiểu Ngư còn đang buồn bực vì Đinh Vị bị giáng chức, đại khái thường khi một Tể tướng bị rút đài, thân tín của ông ta cũng sẽ bị giáng chức theo, có thể ngày xưa vinh quang nhưng hiện giờ lại khó mà giúp đỡ được bọn họ.

“Ông ngoại ta đại danh Tiền Duy Diễn, hiện giờ đang giữ chức Khu Mật Sứ.” Đinh Triệt ngẩng đầu nói.

“Tiền Duy Diễn?”

Tiểu Ngư thân đang sống tại cổ đại Tống triều, nàng đương nhiên biết những người nổi tiếng trong lịch sử thời kỳ này, có điều Tiền Duy Diễn cũng giống như Đinh Vị, tuy rằng bản thân đều tài hoa hơn người, nhưng phẩm hạnh tựa hồ chẳng đến đâu. Nhưng mà... Có điều... Tiểu Ngư mất hạnh lưu chuyển, nếu có thể giúp được gia đình mình thoát khỏi chỗ tối này, nàng quản gì phẩm hạnh của người ta thể nào chứ? Huống chi những quan viên nổi tiếng đời Bắc Tống đều chịu người đời bàn luận, ngay cả Khấu Chuẩn và Âu Dương Tu lần trước gặp mà người đời sau cũng phê phán được không ít. Đại khái ngoại trừ sử ký Tư Mã Thiên, không mấy bộ lịch sử là nghiêm khắc hoàn toàn viết theo sự thật, nhiều ít đều có dẫn theo sở thích sở ghét của người viết, cho nên, sự thật rốt cuộc thế nào, vẫn là phải tiếp xúc mới biết được.

“Ông ngoại cậu là Tiền đại nhân?” Tiểu Ngư còn chưa kịp làm rõ quan hệ, Nhạc Du đã về mặt kinh ngạc mừng rỡ hô lên.

Trước đó Tiểu Ngư đoán đúng Đinh Triệt là cháu nội của Đinh Vị đã khiến hắn vô cùng kinh ngạc, nhưng nghe đến Đinh Vị bị giáng chức lại mất hết hy vọng, hiện giờ không ngờ Đinh Triệt còn có một hậu trường kiên cố khác, trong lòng hắn đột nhiên dậy lên một tia sáng, không khỏi vội vàng hỏi: “Chính là Tiền đại nhân, con trai của Trung Ý Vương Ngô Việt, trước kia là Thần Võ Tướng quân, là người bác học hiểu sâu biết rộng, tham gia biên soạn “Sách Phủ Nguyên Quy”, từng giữ chức quan tri chế cáo, hàn lâm học sĩ, khu mật phó sứ, công bộ thượng thư?”

“Đúng là ông ngoại ta.”

Thân thể Đinh Triệt bất giác ưỡn ra thẳng tắp, bộ dáng kiêu ngạo như đang muốn huênh hoang các người hiện giờ cũng biết lịch bản công tử rồi chứ, nhưng Tiểu Ngư cũng không bỏ qua phân vân vừa rồi trong mắt hắn, không khỏi hồ nghi: “Nếu cậu thật sự là cháu ngoại của Tiền Khu mật sứ, sao lại phải lưu lạc bên ngoài thế này?”

Một câu hỏi của Tiểu Ngư giống như đám mây đen bao phủ lên bầu trời quang đãng sáng sủa của Đinh Triệt.

Thiếu niên quay mặt nói: “Vốn dĩ ta ở cùng ông nội, sau khi ông nội bị giáng chức liền đưa ta đến phủ ông ngoại ở, ông ngoại rất yêu thương ta, nhưng... nhưng cậu và những người khác... Ta không muốn ăn nhờ ở đậu nữa, liền một mình một người trốn ra, định đến Phòng Châu tìm cha mẹ ta, không ngờ... Sau đó... sau đó các người đều biết rồi đấy.”

Nói đến câu cuối cùng, giọng hắn đang áp úng bỗng đột ngột cao lên, vẻ mặt pha lẫn tức giận, rõ ràng là rất không muốn nhắc lại những sỉ nhục mình từng phải trải qua, giọng nhấn mạnh: “Tóm lại, các người yên tâm, Đinh Triệt ta không phải là loại vong ân phụ nghĩa, hôm nay các người mạo hiểm cứu ta, ta nhất định sẽ trả lại ân tình này, ngày mai ta sẽ cùng các người quay về kinh, nhờ ông ngoại ta đòi lại công bằng cho các người.”

“Tiểu Ngư, không ngờ Đinh tiểu công tử lại có bối cảnh như vậy.” Phạm Thông ngờ ngác quay đầu nhìn về phía Tiểu Ngư, còn chưa kịp nghĩ đến mình vốn dĩ chỉ ước tám đời không phải tiếp xúc với quan phủ mà giờ sao bỗng dưng lại có quan hệ với con cháu của những hai vị đại quan thế này?

“Con cũng không ngờ.” Tiểu Ngự thành thật nói, trong đầu đột nhiên nhớ lại lo lắng ba năm trước đây khi mới gặp Đinh Triệt, may mà lúc ấy không quá cứng rắn đối đầu tiểu chính thái này, nếu không thì, nói không chừng đã sớm bị người ta trả thù đến không chỗ dung thân, càng miễn bàn hôm nay có việc tốt bất ngờ này.

Có điều...

“Bạn có thể cam đoan ông ngoại cậu sẽ giúp chúng tôi sao?” Người nào đó giữ nguyên thái độ nghi ngờ nghiêm trọng tỏ vẻ hoài nghi.

“Nếu ta không thể trả lại phần tình này cho các người, ta sẽ không họ Đinh!”

Đinh Triệt nghiêng chặt răng nhìn chằm chằm Phạm Tiểu Ngự không biết tốt xấu, phát hiện bản thân mình tức giận lại dễ dàng bị trêu chọc, tức chết mất, hiện giờ hần mao hiểm bị đám cậu mợ tiểu nhân quyền thế kia cười nhạo sỉ nhục mà quyết định quay về kinh, nếu con nhóc này còn dám hoài nghi châm chọc hần, hần thế, hần nhất định... nhất định... Hừ! Khiến nó đẹp mặt!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 94: Giương buồm lên đường

Không lâu sau khi trời sáng, Phạm Đại thuận lợi tìm được một chiếc thuyền hàng đưa đến nhánh sông nhỏ ở cạnh rừng cây, nhân lúc xung quanh không có người, lén lút chuyển cả tủ binh lẫn tuần mã lên thuyền.

Cái gọi là có tiền có thể sai khiến cả quỷ thần, huống chi còn có Đinh Triệt làm chiêu bài, lại vì thuyền này cũng đang có ý định đi kinh thành mà không phải nơi nào xa xôi khác, chủ thuyền kia dù có hoài nghi bọn họ thần thần bí bí gì đó, nhưng cuối cùng cũng vẫn mắt nhắm mắt mở cho xong việc. Đợi khi nắng sớm đã rải khắp đất trời, mọi người tỉnh khỏi giấc ngủ say, bắt đầu một ngày làm việc của mình, thuyền hàng đã sớm giương buồm, rời xa khỏi Tổng Lâu trấn.

Một đêm một môi, giống như một giấc mộng tốt lành.

Khi Tiểu Ngự mở mắt đã là giữa trưa, nằm trên giường bên cạnh nàng, Phạm Bạch Thái vẫn còn đang say giấc, bên kia, Bối Bối đã được băng bó lại cẩn thận đang im lặng nằm cuộn tròn, thấy nàng tỉnh lại, ngửa đầu kêu nhỏ một tiếng.

“Bối Bối, còn đau không?” Tiểu Ngự dịu dàng vuốt ve đầu của nó, Bối Bối làm nũng cọ cọ lòng bàn tay nàng, thoát nhìn tinh thần có vẻ không tệ, khiến Tiểu Ngự ít nhiều cũng đỡ lo hơn.

Chui ra khỏi cửa khoang thuyền, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu thẳng vào mắt, long lanh chói lọi khiến người ta cảm thấy được cái nóng của đầu mùa hạ, Tiểu Ngự theo bản năng híp mắt lại, gió tay lên trán che, mới nhìn thấy có một người cô độc đứng lặng ở mũi thuyền, mắt không chớp nhìn chằm chằm nước sông cuộn cuộn.

“Đàn Nhi, đệ đang nghĩ gì vậy?” Tiểu Ngự trong lòng suy nghĩ, im lặng bước qua.

“Sư tỷ...” La Đan đột ngột xoay người lại, trên gương mặt còn có chút ưu sầu vì bất ngờ còn chưa kịp che giấu, nhưng lập tức đã cười cười xí xóa đi, phủ nhận: “Đệ không nghĩ gì cả, chỉ là tỉnh ngủ liền ra ngoài hóng gió thôi.”

“Nhạc tiên sinh và Đinh công tử còn nghỉ ngơi sao?” Tiểu Ngự trong lòng hiểu rõ, đứng sừng vai bên cạnh hần, cúi người nhìn bên dưới sóng gợn.

“Đúng vậy.” La Đan đáp một tiếng rồi lại lặng im không nói.

“Đệ sợ rằng sau này đến kinh thành rồi, vạn nhất Cảnh Đạo Sơn vì trả thù chúng ta mà nói ra chuyện của cha đệ, chúng ta sẽ khó xử đứng không?” Tiểu Ngự bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn hần, ánh nắng vàng chiếu rọi trên gương mặt nàng, đôi đồng tử đen láy long lanh như thủy tinh, hình như có ánh sáng lấp lánh chuyển động trong đó.

La Đan tránh khỏi cái nhìn chăm chú của nàng, trong lòng cảm thấy đau nhói, lặng lẽ gạt đầu.

Đêm qua Đinh Triệt thề rằng sẽ giúp chuyện này, tất nhiên là một việc đáng mừng, nhưng nghĩ lại vẫn có nguy hiểm rất lớn. Với tính tình của cả nhà sư phụ, nhất định sẽ trước sau như một kiên trì bảo vệ hần, nhưng dù sao Cảnh Đạo Sơn cũng là một kẻ miệng lưỡi trơn tru, một khi hần có cơ hội gặp được người khác, khó mà chắc hần sẽ không chó cùng dút giậu kéo cả nhà họ Phạm xuống nước. Đến lúc đó, vụ án công phẩm lại bị lôi ra, không có lợi cho ai cả, đối với nhà họ Phạm lại càng thêm một tội danh bao che người nhà khâm phạm.

Cho nên, sau khi Tiểu Ngự và sư phụ, sư thúc bàn bạc xong xuôi, vẫn quyết định cùng Đinh Triệt đến kinh thành, trong lòng hần vô cùng bất an. Mà nếu như không đi kinh thành, sau này muốn tẩy bỏ tội danh sát hại mệnh quan triều đình lại càng khó, nghĩ tới nghĩ lui, điểm mấu chốt vẫn ở một người là hần.

“Đừng lo lắng. Đến kinh thành không phải còn hai ngày đường nữa hay sao?” Tiểu Ngu cười hi hi, cổ ý vung nắm tay, vẻ mặt bất cần: “Đọc theo đường đi chúng ta có thể suy tính kỹ càng thêm một chút, ta và cha, Nhị thúc đều đã tính qua, nếu như thật sự không được, cùng lắm thì chúng ta bịt miệng tên nguy quân tử kia lại, dù sao may mắn ba tên còn lại không biết chuyện công phẩm. Đình Triệt cũng chỉ biết Cảnh Đạo Sơn có ân oán riêng với nhà chúng ta, báo thù không được nên mới có ý hãm hại. Huống chi, hẳn bắt ai không bắt, lại bắt trúng ngay cháu trai bảo bối của Tiền đại nhân, chỉ bằng điểm này, Tiền gia cũng sẽ không tha cho hắn. Hơn nữa chúng ta đã có lời khai, Đình Triệt làm chứng, coi như nhân chứng vật chứng đều đầy đủ. Nói không chừng đến lúc đó Tiền đại nhân giận dữ, buộc nha môn trực tiếp kết án, chúng ta không phải là vô sự sao?”

Nàng lại chuyển đề tài: “Đúng rồi, đệ ăn gì chưa? Ta thấy hơi đói rồi.”

“Đệ lập tức đi lấy đồ ăn cho tỳ.” Quả nhiên nhắc đến mình đói bụng, La Đan lập tức gạt phiên não qua một bên, xoay người bước nhanh vào khoang thuyền.

Nhìn thân hình đã hiển lộ ra cao lớn của La Đan quay lưng đi, Tiểu Ngu âm thầm thở dài một hơi, trong lòng lại một lần nữa khinh bỉ La Quảng kẻ vô trách nhiệm kia..

Phạm Thông tuy rằng tính tình mềm yếu, mọi việc luôn nghĩ đến người khác trước tiên, quá mức tốt bụng khiến người ta phát điên, nhưng ít nhất hắn vẫn luôn ở bên cạnh hai chị em, chưa bao giờ keo kiệt tình yêu thương của mình, cũng luôn tìm cách chăm sóc hai chị em, khi có chuyện nguy hiểm, thà rằng hy sinh chính mình cũng muốn bảo vệ con cái. Nhưng La Quảng thì sao? Năm đó khi ông ta đi cướp công phẩm, La Đan đã sáu bảy tuổi, chẳng lẽ ông ta không nghĩ một chút gì đến vợ con mình? Chẳng lẽ không nghĩ đến vạn nhất chuyện không thành sẽ liên lụy đến người nhà mình thế nào sao?

La Đan từng nói, ngày gặp lại lần cướp ngục đó, là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cha mình từ khi ông ta rời khỏi nhà, năm năm, năm năm thật dài mới đổi được một lần gặp mặt cha, hơn nữa gặp nhau chưa được một ngày đã phải chia cách, đối với một đứa bé đã mất đi người mẹ mà nói, cảm giác khổ sở sâu đến mức nào? Càng đừng nói, trong khi lo lắng cho sống chết của cha mình, còn phải đối mặt với mối nguy hiểm chính mình có thể bị bắt. Đến bây giờ, thậm chí còn liên lụy đến nhà họ Phạm của nàng! Loại phụ thân này... Phi! So sánh với ông ta, người tốt chết tiết như Phạm Thông quả thực còn đáng yêu lên tận trời.

Nhớ tới La Đan từ đêm qua so với trước kia càng trở nên lặng lẽ, Tiểu Ngu giận dữ vô cùng, lại không khỏi nhíu mày, Đan Nhi và lão cha chó má kia của hắn không như nhau, lại hằng năm bị Phạm Thông hun đúc, tâm địa thật sự rất lương thiện, từ khi biết là họa công phẩm kéo Cảnh Đạo Sơn bu đến, hắn không thiếu day dứt khổ sở trong lòng, xem ra nàng vẫn phải bảo Nhị thúc và cha chú ý đến tên khờ này nhiều hơn một chút, miễn cho hắn vì không muốn liên lụy đến nhà mình mà lẳng lặng bỏ đi.

Có điều, bản khoản vừa rồi của hắn không phải là vô cớ, thực tế, khiến Cảnh Đạo Sơn căm miệng thật sự là một hạ hạ sách, Cảnh Đạo Sơn dù đáng giận, nhưng hôm nay vì hắn mà hai tay nhuộm máu tanh sẽ không đáng giá. *(có lẽ cách bắt hắn căm miệng này là diệt khẩu.)*

Nên làm thế nào mới có thể toàn vẹn cả đôi đường, vừa có thể thuận lợi kết án cũng không kéo ra cả chuyện công phẩm nữa? Vốn dĩ còn muốn giấu diếm thẳng nhóc tiểu công tử kia, nhưng tên này nhìn vậy cũng không phải là một kẻ dễ lừa gạt, đêm qua hắn chứng kiến từ đầu đến cuối, không thể nào không nhận ra được sự tình khác thường, vạn nhất hắn bướng bỉnh làm căng, nhất định truy hỏi rõ sự việc rồi mới bằng lòng để ông ngoại hắn giúp thì làm sao bây giờ? Aiz, ai đã từng nói bất luận người nào cũng có bí mật của mình, bí mật có thể đè chết người như vậy, nàng thà rằng không biết cái gì hết, aaaa!!

“Này! Người đang làm gì thế?”

Nghĩ đến Tào Tháo là Tào Tháo đến, Tiểu Ngu mới buồn bực gờ nắm tay lên, một giọng nói đã truyền đến theo tiếng cánh cửa khoang thuyền mở ra, không cần quay đầu lại, Tiểu Ngu cũng biết loại khẩu khí độc nhất vô nhị này là của ai, nhưng không giống như trước đây, không nói đến sau này còn phải nhờ vào quan hệ của hắn, chỉ riêng với tính tình có ân tất báo của người ta, nàng cũng không thể lại cãi nhau với hắn như trước.

“Xem thuyền.” Tiểu Ngu chỉ vào một con thuyền nhỏ ghé sát vào bờ sông mà chạy để tránh đụng phải thuyền lớn, nói.

“Cái thuyền nhỏ như vậy có gì đẹp chứ?” Đình Triệt vẫn trưng ra bộ mặt cao cao tại thượng như người ta nợ hắn cả gia tài.

“Kỳ thật thuyền lớn có điều tốt của thuyền lớn, thuyền nhỏ cũng có cái hay của thuyền nhỏ.” Tiểu Ngu cười nói. “Giống như chúng ta mấy hôm trước ngồi thuyền nhỏ, tuy rằng vừa chật vừa đông, nhưng mép thuyền thấp, ta chỉ cần cúi người là có thể nghịch nước, chơi rất là vui!”

“Lớn như vậy rồi còn nghịch nước, quả nhiên là...” Mấy từ sau Đình Triệt vốn dĩ quen miệng muốn nói “đồ nhóc con”, nhưng vừa kịp lúc nhớ đến “nhóc con” này đêm qua mới cứu mạng chính mình, nếu còn xưng hô người ta như vậy không khỏi quá thất lễ, đành phải hãm hừ cho qua.

Tiểu Ngu cười cười, giả bộ như không nghe thấy hắn nói thầm.

“Sao người không nói gì cả?” Đình Triệt liếc mắt nhìn nàng, rất không quen với bộ dáng con mèo nhỏ Tiểu Ngu đột nhiên thu lại móng vuốt, đêm qua rõ ràng hắn thấy nàng có thể đánh ngã cả một gã đàn ông cao lớn, lúc này đây lại ra vẻ ôn nhu điềm tĩnh, hừ! Nghĩ đến chính mình đường đường là một nam tử hán vậy mà lại không bằng được một tiểu nha đầu, hắn liền tức giận.

Q.1 - Chương 95: Chải đầu

“Cậu muốn tôi nói cái gì?”

Tiểu Ngư vừa duỗi tay ra, vừa quay mặt nhìn hấn, đôi môi đỏ mọng như cánh hoa khép lại thành một nụ cười như có như không, dù còn chưa đến tuổi cập kê, gương mặt nàng thông dong biếng nhác như mèo con nằm phơi nắng, trong lơ đãng như có một loại phong tình khó mà tả được đang lưu chuyển.

“Gì cũng được!” Thấy nàng một đứa bé gái lại không chút e dè vờn vai duỗi người trước mặt nam nhân, Đinh Triệt theo thói quen đang định châm chọc nàng không có giáo dưỡng, nhưng ánh mắt vừa vô tình chạm phải đôi con ngươi linh động kia, trong đầu như đột ngột có gì đó sụp đổ, hô hấp nhất thời trở nên gấp gáp, nhưng theo bản năng lại không muốn nàng phát hiện ra mình trở nên khác thường, trong đầu biến chuyển nhanh chóng, ba tiếng câu kinh đã ương ngạnh buột khỏi miệng, đồng thời cũng nhanh chóng chuyển dời tầm mắt.

“Gì cũng được hả...” Tiểu Ngư kéo dài giọng, tên nhóc tiểu công tử này, dữ với nó thì nó trừng mắt, nhẹ nhàng với nó thì nó lại lỗ mũi xì khói, thật khó hầu hạ, may mà Tiểu Ngư nàng còn chưa lưu lạc đến nỗi phải đi làm nha hoàn cho người ta, nếu không thật khó mà tưởng được những ngày như thế phải sống như thế nào nữa. Mà nói nha hoàn, nàng lại nhớ đến một người. “Đúng rồi, bên cạnh cậu không phải có một tiểu nha hoàn sao? Sao không mang nàng ta theo?”

Nói xong, mắt Tiểu Ngư bất giác nhìn trên đầu Đinh Triệt, công tử đúng là công tử, được người hầu hạ quen rồi, xa rời khỏi người hầu thì ngay cả một cái búi tóc đơn giản cũng không buộc nổi.

“Sao ta nhất định phải mang theo nàng ta chứ?”

Thấy Tiểu Ngư nhìn chằm chằm búi tóc của mình, trong mắt Đinh Triệt chợt thoáng chút xấu hổ, giận dữ lại đột ngột phát tác, quay đầu bước đi, nhưng vừa quay người liền thấy La Đan bưng một cái khay từ sau khoang thuyền bên kia lại, không hiểu sao càng cảm thấy khó chịu, bước nhanh về phía đuôi thuyền.

Nó làm sao vậy? La Đan ánh mắt dò hỏi.

Tiểu Ngư chỉ vào tóc mình, cười nhẹ: “Lòng tự tôn bị tổn thương thì phải.”

La Đan không thừa hơi bình phẩm, nói: “Đệ đã hâm lại đồ ăn cho nóng rồi, có cần đánh thức Đông Đông dậy cùng ăn không?”

“Không cần, để nó ngủ đi, khi nào nó tỉnh ta sẽ làm cho nó sau.” Tiểu Ngư nhận lấy phần thức ăn cho hai người, cười nói: “Ta vẫn nên xem qua vị công tử kiêu ngạo kia một chút, miễn cho chỗ dựa vững chắc của chúng ta bị đối bụng.”

La Đan đáp một tiếng, nhìn nàng đi qua trước khoang thuyền, tay lấy từ trong áo ra một khúc gỗ đang khắc dở đã thành hình người, nhìn quanh, đến một góc kín đáo khoanh chân ngồi xuống, chăm chú chạm trổ tiếp.

Tiểu Ngư đi ra sau, Đinh Triệt quả nhiên đã kéo cái khăn buộc tóc trên đầu xuống, lấy tay vụng về chải đầu, nhưng ngay cả cây lược gỗ cũng không có, ngón tay lại không khéo léo chút nào, lông ngóng mắt nửa ngày vẫn còn rất nhiều sợi lông xòa bung ra ngoài, làm thế nào cũng không thể gọn gàng tề chỉnh được.

Tiểu Ngư cười trộm, lén lút bước qua, đặt đồ ăn xuống bên cạnh, thuận tay lấy cây lược vẫn gài trên đầu mình xuống, rất tự nhiên đón lấy mớ tóc đen nhánh hấn đang cố sức buộc túm lại: “Đề tôi nào!”

Đinh Triệt đang đấu tranh với mái tóc của mình, bỗng nhiên cảm thấy có một bàn tay mềm mại nhẹ nhàng phủ lên ngón tay của mình, trong lòng cả kinh, theo bản năng quay đầu lại nhìn nhưng nào ngờ tốc độ nhanh quá, lập tức liền kéo căng tóc của mình, nhất thời rên lên một tiếng. Lại nhìn thấy là Tiểu Ngư, gương mặt tuần tú càng đỏ rực lên, vội cố gắng giữ chặt lại tóc của mình, buồn bực nói: “Ta tự làm được.”

“Được rồi, vậy cho cậu mượn lược đấy, không có lược thì tóc không thể buộc gọn được đâu, đúng rồi, khi túm tóc lên, tốt nhất là mở ngón cái và những ngón tay khác ra, dùng lòng bàn tay vuốt tóc lên trên, như vậy dễ dàng buộc lại hơn đấy.” Tiểu Ngư cũng không miễn cưỡng, ním cười buông tay, đưa lược ra trước mặt hấn, đồng thời làm mẫu một chút.

Đinh Triệt hừ một tiếng nhưng không từ chối ý tốt của nàng nữa, tuy nhiên cái lược nhỏ hấn nắm trong tay, làm thế nào cũng không gom nổi mái tóc đen dày trên đầu, bàn tay nắm tóc không điều khiển được như ý, hấn không nhìn được, đã có mấy sợi bị đứt mạnh xuống, mặc dù không quá đau, nhưng đối với sĩ diện của Đinh đại công tử mà nói, cũng là một loại đá kích rất lớn.

“Mười đồng tiền một lần búi tóc, vụ làm ăn này có muốn làm không?” Tiểu Ngư nhin cười, nghiêm trang nói.

Đinh Triệt tay ngừng lại hai ba giây, rồi cuối cùng lựa chọn bỏ cuộc, lấy trong lòng ra một xâu tiền, tháo ra mười đồng, xù mặt đập vào lòng bàn tay trắng nõn đang mở ra của Tiểu Ngư.

“Cảm ơn!” Tiểu Ngư cười hi hi cất tiền đi, đứng ra sau hấn, “Ngồi xõm xuống.”

“Để làm chi?”

“Cậu cao hơn tôi, không ngồi xổm xuống tôi làm sao chải đầu cho cậu được chứ?”

“Hừ.” Vị tiểu công tử nào đó kiên quyết khinh bỉ cách ngồi xổm, liền dứt khoát ngồi xếp bằng xuống sàn thuyền.

Thế là, đuôi thuyền liền xuất hiện một cảnh thế này, sàn thuyền đầy nắng ấm áp, hai bàn tay trắng nõn bé nhỏ đan trong mái tóc dày và dài đen nhánh, một đôi thiếu nam thiếu nữ, cứ như vậy im lặng bắt đầu vụ giao dịch chải đầu lần thứ nhất.

Ánh mặt trời yên lặng vây quanh hai người, những sợi tóc rối tung dưới những ngón tay linh hoạt khéo léo rất nhanh được tập hợp lại một chỗ, cuộn lại, quay quanh, chốc lát liền ngoan ngoãn biến thành một búi tóc đen nhánh lấp lánh. (*hào quang dữ zậy.. ^^*)

“Được rồi.” Tiểu Ngư rút tóc rối quần trên chiếc lược gỗ ra, đến bên mạn thuyền ném xuống sông, thuận tay cài lại lược lên đầu.

“Nhanh như vậy?” Đinh Triệt nghi ngờ sờ sờ lên đầu mình, mái đầu bù xù ban nãy quả nhiên đã thành tron mượt, không khỏi cảm thấy thần kỳ.

Trước đây mỗi ngày hẳn đều được người khác hầu hạ chải đầu mặc quần áo, luôn chẳng chút kiên nhẫn, cảm thấy chỉ chút việc cũng lâu la mất thời giờ như vậy, thực là vụng về ngu ngốc, nhưng vừa rồi tự mình dùng tay buộc tóc, vậy mà mất nửa ngày cũng không như ý, mới phát hiện việc này thì ra thật đúng là không đơn giản như mình vẫn tưởng, hiện giờ lại bị Tiểu Ngư chỉ cần phát tay hai ba lần là xong xuôi, thật sự là khó mà tin nổi.

“Tự cậu soi thử xem chẳng phải biết ngay sao.” Tiểu Ngư lấy từ trong thùng gỗ dùng để đựng nước trên thuyền ở bên cạnh, múc một gáo nước rồi đưa cho hắn: “Giúp tôi đổ nước nào.”

Thấy nàng rất tự nhiên sai bảo mình, cặp mày tuấn tú của Đinh Triệt nhướng lại, vốn định không nhận lấy, nhưng lại cảm thấy việc này chẳng qua là tiện tay giúp đỡ, nếu từ chối không khỏi có vẻ là mình quá nhỏ mọn, đành phải rầu rĩ cầm lấy, nghiêng người đứng dậy.

Tiểu Ngư rửa tay xong, rất tự nhiên cầm lại gáo đổ nước cho hắn: “Cậu cũng rửa tay đi, rửa xong ăn cơm mới tốt.”

Đinh Triệt im lặng hứng lấy dòng nước, còn kịp liếc thấy khay đồ ăn đặt một bên, một loại cảm giác vô cùng kỳ lạ giống như dòng nước lửa xuống sàn tàu chảy xuôi trong lòng, khiến hắn đột nhiên cảm thấy được thì ra cuộc sống cũng có thể đơn giản như vậy.

“Các người rốt cuộc là ai?” Một vấn đề mắc trong lòng từ lâu, rốt cuộc giờ này nhịn không được nữa mà hỏi ra.

Tiểu Ngư nhìn lên, ánh mắt trong suốt: “Cậu cảm thấy vấn đề này quan trọng lắm sao?”

“Người đồng ý nói thì nói, không muốn nói thì dẹp đi!” Đinh Triệt xì mặt, lại phát giận.

“Kỳ thật, nhà chúng tôi chỉ muốn làm người bình thường sống một cuộc sống thật bình lặng.” Tiểu Ngư tránh nặng tìm nhẹ nói.

“Nếu các người là người bình thường, thiên hạ sẽ chẳng có ai là bình thường hết.” Đinh Triệt khó chịu nói, coi hắn là đồ ngốc sao? Con gái bình thường có thể giống như nó quật ngã cả một người đàn ông cao lớn sao?

“Vậy cậu cảm thấy chúng tôi là ai?” Tiểu Ngư giao hoạt quăng vấn đề trở lại cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 96: Lại nhận một người thì có làm sao?

“Người không nói thì sao ta biết được?” Đinh Triệt giận dữ lập tức ném cái gáo vào trong thùng khiến nước bắn lên tung tóe, tràn ra cả sàn thuyền, bóng của hắn in trong nước cũng sóng sánh nhòe đi.

Xem ra hôm nay hẳn nhất định phải hỏi rõ ràng, nhìn thái độ xấu tính của Đinh Triệt, Tiểu Ngư chưa nổi giận, chỉ nhìn sóng nước đang xao động dần bình ổn trở lại, mới chậm rãi ngược mắt nhìn hắn một cái, quay người đến bên khay đồ ăn: “Ăn cơm trước đi, từ từ rồi tôi nói cho cậu nghe.”

Nói xong, nàng cũng tự mình ngồi xuống bưng bát lên.

Thấy Tiểu Ngư thái độ khác thường, từ đầu đến cuối không đấu võ mồm với hắn, Đinh Triệt quả thực cảm thấy như hết thầy lòi của mình đều đâm phải một bị bông, nhất thời cảm thấy vô vị, rất muốn nổi giận tiếp, nhưng rồi ngừng lại ở đó, bước đến, xì mặt ăn phần cơm của mình.

Nhìn hần ăn bánh bao uống nước canh, khỏe miệng Tiểu Ngư hơi hơi gợn lên một nụ cười rất nhẹ.

Nhóc công tử nhà giàu này tuy rằng tính tình kém một chút, nhưng cũng có chỗ khiến người khác tán thưởng, đó là hai ngày qua hần không kén chọn thức ăn chút nào, lúc trước cỡi áo gấm thay áo vải thường cũng chỉ là không được tự nhiên lúc mới bắt đầu, nhưng sau rất nhanh thành thói quen, cậu nhóc này so với tiểu chính thái ba năm trước đây ăn sáng thôi cũng phải chật đầy bàn, thay đổi không phải là nhỏ. Cho dù có thể trước đó lưu lạc trên thuyền lớn mấy ngày bị người ta chèn ép bắt nạt hiểu được cuộc sống còn có mặt khác là gian nan, nhưng hiện giờ trên người hần còn có hơn mười sáu tiền, sau đó không quá hai ngày nữa là có thể trở lại địa vị tôn quý bên cạnh ông ngoại hần, mà vẫn không oán giận cái sự ăn mặc ở này, cũng là hiếm có. Huống chi hần lại chịu tri ân báo oán, hơn nữa không chút nào oán giận nhà họ Phạm và La Đan làm liên lụy đến mình, cũng đủ khiến người khác thay đổi con mắt nhìn.

Nhớ đến điểm này, chút không ưa thái độ kiêu ngạo của Đinh Triệt trong lòng Tiểu Ngư cũng dần dần tan biến, nghĩ đến những bản khoản của La Đan và tương lai của nhà mình, Tiểu Ngư chậm rãi mở miệng.

“Cha tôi và Nhị thúc khi còn trẻ từng học được một thân võ nghệ, lại có tính thích giúp đỡ người khác, cho nên được người giang hồ xưng là Phạm thị Song hiệp. Mười mấy năm trước, bọn người Cảnh Đạo Sơn lấy danh nghĩa trợ giúp dân chúng trong thiên hạ, thuyết phục bọn họ gia nhập một bang phái, nhưng cha tôi lại phát hiện bang phái kia thành lập cũng không phải vì trợ giúp dân chúng mà là có dã tâm khác, cho nên cố ý rời đi. Sau đó bang phái đó bị quan phủ tiêu diệt, lại cho rằng cha tôi bí mật tố cáo, từ đó vẫn ghi hận trong lòng, có ý muốn trả thù, cha tôi và Nhị thúc giải thích không được, nhưng vì bảo vệ hai chị em tôi nên đành mang theo chúng tôi lưu lạc tránh họa, bình thường chỉ dựa và săn bắn và làm thuê mà sống. Ba năm trước đây lúc cậu gặp chúng tôi, chính là lúc chúng tôi đi bán thịt thú rừng. La Đan là sau này khi chúng tôi dời đi vô tình gặp được, cha tôi thấy nó đáng thương nên thu làm đồ đệ, sau đó vẫn ẩn cư ở vùng núi Phong Huyết. Chúng tôi vốn tưởng rằng có thể tiếp tục cuộc sống yên ổn như vậy, không ngờ trước đây không lâu, bọn người Cảnh Đạo Sơn cũng đến núi Phong Huyết, tình cờ hần phát hiện ra La Đan chính là con trai một kẻ thù của hần, hơn nữa nhà chúng tôi lại còn thù oán trước đó với hần nữa, nên muốn báo thù chúng tôi. Thế nhưng hần đánh không lại cha tôi và Nhị thúc, lại thấy Nhạc tiên sinh, cũng chính là Không Sắc sư phụ vừa lúc đến tìm chúng tôi giúp đỡ, nên bọn chúng nghĩ ra một độc kế, sát hại Lâm đại nhân giả họa cho chúng tôi, muốn lợi dụng binh lính quan phủ đến mượn đao giết người, những chuyện sau đó thì cậu cũng biết rồi.”

Một đoạn chuyện này, Tiểu Ngư kể chậm rãi, gần như từng câu từng chữ đều có cân nhắc, khéo léo ở chỗ tám phần thực có thêm hai phần giả, đơn giản hóa nguyên nhân Cảnh Đạo Sơn nhất nhất muốn bắt được La Đan. Mà về thân phận hai huynh đệ, cho dù hiện giờ nàng không nói thật, chờ thêm mấy ngày nữa đến kinh thành, cũng khó tránh khỏi bị Tiền Duy Diễn điều tra ra, không bằng tự mình thành thật nói ra trước một phần, hướng hồ hai huynh đệ nhà họ Phạm cũng chưa bao giờ làm chuyện thương thiên hại lý, ngoài bí mật của La Đan phải giữ kín, những chuyện khác cũng không có chuyện gì xấu xa mà không thể gặp người.

“Người từ nhỏ đã theo cha người học võ công sao?” Đinh Triệt im lặng một nửa ngày mới nói ra một câu.

“Xem như là vậy! Có điều ở nhà chúng tôi, luyện võ kỳ thật chủ yếu là để phòng thân khỏe người mà không phải khoe khoang bắt nạt người khác, như đệ đệ tôi, nó không thích học võ, cha tôi và Nhị thúc cũng không bắt ép.” Tiểu Ngư mỉm cười giải thích.

“Ồ.” Đinh Triệt chậm chạp đáp lại một tiếng, như là không có vấn đề gì. Tiểu Ngư thấy được trong mắt hần không ngừng lấp lóe biết được kỳ thật hần còn có điều gì khác muốn nói, quả nhiên dừng một lúc, Đinh Triệt lại chần chừ mở miệng: “Vậy... luyện võ có khó lắm không?”

“Luyện võ rất khổ cực, bền lòng và nghị lực là quan trọng nhất, nếu có tính lười nhác hôm được hôm không thì không được, và còn phải xem tư chất của mỗi người có thích hợp luyện võ không nữa.” Đôi con ngươi của Tiểu Ngư lạnh lợi chuyển động, lập tức hiểu được mục đích của Đinh Triệt, trong lòng nhanh chóng tính toán xem có nên để Nhị thúc nhận đồ đệ này hay không.

Qua biến cố bị ức hiếp lần bắt cóc liên tiếp nhau, người muốn trở nên mạnh hơn cũng là chuyện thường tình, nhất là đối với thiếu niên kiêu ngạo như Đinh Triệt mà nói, đêm qua võ công bọn họ biểu diễn đối với hần khó tránh khỏi có sức hấp dẫn cực độ. Mà xét ở khía cạnh khác, nếu nhà họ Phạm có thể tạo quan hệ thân thiết hơn với Tiền gia, đối với bọn họ đương nhiên càng thêm có lợi.

“Người thấy...” Đinh Triệt càng nói càng quẩn, trên gương mặt tuần tú ngập ngừng một chút cầu xin rất hiếm thấy, nhưng rốt cuộc thì ham muốn học võ chiến thắng kiêu ngạo, vẫn là gạt xuống mặt mũi can rằng hỏi: “Người cảm thấy tư chất của ta thích hợp không?”

“Cậu muốn học võ?” Tiểu Ngư cố ý vờ như kinh ngạc hỏi.

Đinh Triệt đỏ mặt, tránh khỏi ánh mắt nàng, đang định gạt đầu thì trên thuyền đột nhiên truyền đến tiếng gọi to: “Tiểu Ngư, cháu đâu rồi?”

“Ta ở đây.” Tiểu Ngư cao giọng đáp lại, hai bàn tay nhanh chóng thu dọn bát đĩa, đứng dậy. “Tư chất của cậu ra sao thì, phải nhờ Nhị thúc nhìn xem mới được, chờ lát nữa tôi bảo Nhị thúc xem cho cậu vậy, đi đây.”

Đinh Triệt đứng dậy theo, nhìn nàng như một con bướm nhẹ nhàng vòng ra khoang thuyền phía trước, không khỏi xiết chặt nắm tay, hần đã quyết định, cho dù nhà họ Phạm có đồng ý thu nhận hần làm đồ đệ hay không, hần cũng phải tìm người học võ, người ta một đứa bé gái nhỏ tuổi hơn hần cũng có thể đánh ngã một người lớn, hần lại chỉ có thể bị người ta bắt nạt, con giận này, bất luận thế nào cũng nuốt không trôi.

Tiểu Ngư đi ra phía trước, chỉ thấy Phạm Đại đang vuốt cằm mắt sáng rực, không biết đang nghĩ cái gì.

“Chuyện này phải bàn với cha cháu đã, nếu là con cái nhà người thường, chúng ta thu nhận dễ thôi, nhưng bối cảnh nhà nó lại phức tạp như vậy, người giang hồ như chúng ta lại rất kiêng kỵ có quan hệ với người quan phủ, chỉ sợ cha cháu không đồng ý.” Phạm Đại thấp giọng nói.

“Nhị thúc, ý của thúc là, thúc muốn thu đồ đệ này?” Tiểu Ngư hơi ngạc nhiên, dù sao Phạm Đại nhiều năm nắm cao hơn đình đầu chưa từng có ý định thu nhận đồ đệ.

“Nói thực ra, tên nhóc này tư chất không kém cháu đâu.” Phạm Đại cười hi hi thừa nhận, “Có điều cháu gái ngoan yên tâm, nó bắt đầu quá muộn, nếu không chăm chỉ luyện tập tám mười năm, chắc chắn không đuổi kịp cháu được.”

“Nó đuổi kịp hay không có liên quan gì đến ta, ta cũng không phải rảnh rỗi không có việc gì làm mà đi tìm nó đánh nhau.” Tiểu Ngư liếc mắt khinh thường, “Thức đã muốn đồ đệ này, vậy thì chỗ cha ta thức tự đi nói đi.”

“Đừng, chuyện này còn phải nhờ cháu ra tay.” Phạm Đại vội vàng xua tay, “Nhị thức ta tốt xấu gì cũng là người giang hồ, dù sao cũng không thể bảo ta chủ động đi nói muốn nhận một đứa con nhà quan phủ làm đồ đệ chứ?”

“Chúng ta chỉ là nhận một đồ đệ, thuận tiện tranh thủ một phần cuộc sống yên ổn cho mình mà thôi, cũng không phải làm loại tay chân gì khó nghe cho quan phủ, ra vẻ phức tạp như vậy làm gì?” Tiểu Ngư không cho là đúng, năng cũng không có loại tư tưởng cổ hủ thân là người võ lâm nhất định phải đối đầu với triều đình, làm ngược lại chính là phản đồ. “Thôi, chỗ cha thì đề ta đi nói vậy, có điều, Nhị thức, chuyện này chúng ta vẫn nên khiến Đình Triệt chủ động đưa ra, chứ không thể biến thành là thức chủ động tìm người ta.”

Tên nhóc Đình Triệt này, cả người bộ dạng kiêu ngạo như người ta thiếu nợ, chỉ có thể khiến hắn thật vất vả mới bãi sư thành công, nhà bọn họ mới có thể dễ dàng chặn đứng cái loại uy phong con cháu thế gia kia của hắn, chức sư tỷ của nàng mới có thể danh chính ngôn thuận mà làm.

Ha ha, kỳ thật có thêm một sư đệ cũng rất tốt, Đản Nhi quá thành thật quy củ, khiến người ta bất nạt luôn có loại cảm giác phạm tội ác, hiện giờ nếu có một sư đệ mới thích đâm đầu chằm chọc, những ngày sau này nghĩ cũng biết sẽ không còn nhàm chán nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 97: Khích tướng

“Muốn bãi sư học nghệ là nó, ta đây phải làm sư phụ đương nhiên không thể quá chủ động, chẳng những không thể chủ động, ha ha, chúng ta còn phải kiên nhẫn một chút, thả dây câu dài mới có thể bắt được cá lớn, phải biết rằng, muốn làm đồ đệ của ta cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, một khi đã làm, không thể khiến ta mất mặt được.” Phạm Đại cười trộm nói, gương mặt anh tuấn đầy râu không biết là do phơi nắng lâu hay là quá hưng phấn mà đỏ rục lên.

Tiểu Ngư nhất thời trán nổi hắc tuyến, nàng đồng ý thu Đình Triệt nhập môn chủ yếu là vì có thể gỡ bỏ tội danh và có cuộc sống yên ổn ở kinh thành, nhưng xem ý của Phạm Đại lại rõ ràng muốn đem Đình Triệt thành lính đặc chủng để huấn luyện. Ngắt mất, hiện giờ người ta chỉ mới tỏ vẻ hứng thú một chút, còn chưa quyết định, hắn đã nghĩ đến vấn đề mất mặt hay không, nếu Đình Triệt thật sự bãi sư... Vậy thì những ngày huấn luyện ma quỷ kia...

“Nhị thức, thức trước tiên đừng quá kích động, người ta là một công tử nhà giàu, có đồng ý chịu khổ không vẫn là vấn đề đó!” Tiểu Ngư nhin không được hắt một chậu nước lạnh qua.

Đình Triệt đã là thiếu niên, căn cơ để bước chân vào học võ so với khi còn nhỏ đã yếu đi nhiều, một khi nhập môn mức độ huấn luyện phải tăng cường hơn rất nhiều, nhất định Đình Triệt tự bản thân phải có nguyện vọng học võ rất mạnh mẽ, đồng thời có nghị lực và quyết tâm thật lớn mới có thể.

“Cho nên ta nói, chúng ta phải có kiên nhẫn, muốn người ta cam tâm tình nguyện mà đến cầu xin mới được!” Phạm Đại không thèm quan tâm, “Nếu như chỉ chút khổ đó cũng chịu không được, tất nhiên là không xứng để làm đồ đệ Phạm Đại ta rồi.”

Tiểu Ngư không nói gì.

Phạm Thông đối với chuyện này băn khoăn rất nhiều, nhưng cuối cùng cũng không có quyền phản bác. Tiểu Ngư giả bộ như sớm đã quên mất vấn đề kia, hơn nữa làm như cố ý vô tình không để Đình Triệt có bất luận cơ hội nào ở riêng cùng mình. Cả buổi chiều, nếu không phải cùng Đông Đông theo Nhạc Du học luyện chữ thì lại là cùng La Đản đi giao lưu cảm tình với tuần mã, tóm lại ở bất cứ chỗ nào lúc nào, bên mình nhất định có người khác, khiến cho Đình Triệt trong lòng ngứa ngáy muốn hỏi lại không thể nào mở miệng.

Hắn rất muốn kéo nàng ra ngoài hỏi một mình, lại cảm thấy như vậy không khỏi có vẻ lộ ý đồ của mình quá rõ ràng, hơn nữa lại đang ở trên thuyền, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có một chỗ, tất cả mọi người cúi đầu không thấy thì ngẩng đầu lại gặp mặt. Cứ tới tới lui lui như vậy, chớp mắt đã muộn, thuyền bỏ neo nghỉ lại.

Sau bữa cơm chiều, lo lắng tuần mã không chịu đi thuyền, đồng thời cũng cần tiếp thêm cỏ tươi, Phạm Thông liền dẫn theo mọi người dắt ngựa lên bờ, chỉ chừa lại Phạm Đại ở lại trong khoang thuyền trông coi.

“Này!” Đình đại công tử chủ động xung phong giết giặc cũng nhận phụ trách một con ngựa tiến đến cố ý ghé sát Tiểu Ngư, ánh mắt lại nhìn xuống mặt đất, làm bộ lơ đãng hỏi: “Người hỏi Nhị thức của người chưa?”

“A? Hỏi cái gì?” Tiểu Ngư nghiêng đầu nhìn hấn, nghiêm trang giả bộ hồ đồ.

“Người.. không phải người nói phải hỏi Nhị thúc người để hấn xem tư chất của ta thế nào sao?” Đinh Triệt trừng mắt nhìn nàng.

Lúc này nắng chiều đã tắt, trăng cũng chưa lên, màn đêm như một tấm sa mềm mại trải rộng khắp bầu trời, khiến thế gian trở nên mờ mịt, chỉ cách xa vài bước, ngay cả mặt mũi đối phương thế nào cũng nhìn không rõ nổi, chỉ còn có đôi mắt ngược lại càng trở nên sáng ngời, giống như ánh sáng còn sót lại xung quanh đều bị hút vào đồng tử, tựa như thủy tinh bị hòa tan thành chất lỏng chuyển động trong đó.

“Ồ, chuyện này...” Tiểu Ngư làm ra vẻ bưng bít nhớ ra, tâm trí đã có chút phiêu du.

Chắc chắn, tên nhóc xấu tính này lại phát giận, có điều dung mạo này quả thực đúng là trời ban thưởng, tuần tú vô cùng, không nói cái khác, chỉ riêng đôi mắt xinh đẹp này thôi, cho dù lúc tức giận nổi nóng nhìn cũng rất bắt mắt (*bạn Tiểu Ngư sắc nữ.* ^ ^).

“Chuyện này chuyện kia cái gì. người rút cuộc có hỏi không?” Đinh Triệt tức giận rất dễ dàng bị kích động, lập tức quên mất mình vốn dĩ đang tính dấu điểm bí mật thăm dò.

“Cậu gấp cái gì chứ? Hỏi cái này chỉ cần một câu thôi mà, cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng, quay đầu là hỏi được.” Tiểu Ngư chớp mắt đã hỏi thần lại, vuốt ve lông bờm tuấn mã bên cạnh, đáp trả lại bằng một cái liếc xéo, có ý hỏi: “Đúng rồi, cậu hỏi cái này để làm gì?”

“Chẳng làm gì cả, tùy tiện hỏi thôi.” Đinh Triệt âm thầm xiết chặt nắm tay, cố nhịn tức giận, dùng sức kéo dây cương, dắt ngựa lên phía trước không thèm để ý đến nàng nữa.

Nhóc con, cầu người mà còn vênh mặt lên như thế, vậy thì cứ ngồi mà chờ nhé! Tiểu Ngư mím miệng cười thầm, con người lại mất đầu đảo vòng.

Tuy nàng muốn bắt Đinh Triệt chờ, nhưng đường thủy này vẫn cứ vững vàng thẳng tiến, không quá một ngày nữa là có thể đến kinh thành, tốt nhất vẫn là để tên nhóc ngang bướng này sớm mở miệng thỉnh cầu thì tốt hơn, hoặc là, đêm nay bọn họ có thể lại để hấn xem xem cái gì là võ công, tăng thêm một phần hấp dẫn.

Lại một buổi sáng sớm, mặt trời mới mọc chiếu xuống nhuộm mặt sông thành một màu đỏ rực, làn nước trong veo long lanh gọn sóng, giống như có ngàn vạn con rắn bằng vàng đang nhanh nhẹn vui vẻ uốn mình trườn đi (*í ẹ, so sánh hơi ghê >., đẩy thuyền lớn một đường theo gió vượt lên.*

“Ăn sáng nào!” Sáng sớm, Tiểu Ngư bung bàn thức ăn lên đánh thức mọi người.

“Sư tỷ, ta đến giúp tỷ.” La Đan bước đến bày bát đĩa, rất nhanh nói một câu rất nhỏ: “Sau đó nó vẫn không ngủ.”

Chuyện này cũng ở trong tính toán, Tiểu Ngư rất nhanh liếc mắt nhìn thoáng qua Đinh Triệt hai mắt đỏ ửng đang bước đến, trên mặt ý cười rất nhẹ.

Ngày hôm qua, nàng cố ý nửa đêm gọi La Đan dậy đối chiêu, hơn nữa “không cẩn thận” khiến Đinh Triệt ngủ bên cạnh tỉnh dậy, Đinh Triệt quả nhiên len lén theo sát bọn họ lên bờ.

Tiểu Ngư đã sớm thông đồng cùng La Đan, lúc này đây trọng điểm là diễn trò, chiêu số đánh ra tự nhiên là những võ công mà mắt người ngoài nhìn vào chỉ thấy lợi hại vô cùng, không cần Đinh Triệt tự nói ra, nỗ lực thỉnh nhay của Tiểu Ngư cũng từ hô hấp của hấn nhận ra trong cảm xúc của hấn có bao nhiêu phản kích động.

Dùng ngón chân mà nghĩ cũng biết, đối với một thiếu niên tính tình trời sinh kiêu ngạo mà nói, còn có loại kích thích nào có thể sánh với việc đột ngột nhận ra chính mình căn bản chẳng thể sánh nổi với người đồng trang lứa khác?

Nếu hấn không cam lòng khuất phục trước người khác, nếu thật sự muốn chính mình trở nên mạnh hơn, như vậy việc bài sư học nghệ nhất định phải làm.

Thừa dịp sát rên khi còn nóng, ăn cơm sáng xong, Tiểu Ngư chủ động tìm Đinh Triệt: “Tối qua không phải cậu muốn tôi hỏi Nhị thúc xem cậu có tư chất luyện võ hay không sao?”

“Nhị thúc người nói thế nào?” Mắt Đinh Triệt lập tức sáng rực lên.

“Nhị thúc tôi nói, tư chất của cậu quả thật không tồi...”

“Thật vậy chăng?” Người nào đó không nhịn được vui mừng.

“Chỉ là đáng tiếc...” Tiểu Ngư thờ dãi.

“Đáng tiếc cái gì?” Người nào đó sừng sốt.

“Đáng tiếc là tuổi cậu đã lớn quá rồi, sớm đã qua tuổi tốt nhất để học võ, Nhị thúc tôi nói, tư chất như của cậu, nếu sớm luyện võ vài năm, thành tựu tuyệt đối là cao hơn tôi và Đan Nhi.” Tiểu Ngư tiếc hận.

“Chẳng lẽ hiện giờ không thể luyện sao?” Người nào đó ngây ngẩn, vừa mừng vừa lo, cũng có một chút không cam lòng.

“Luyện đương nhiên có thể, chỉ là sẽ không thể dễ dàng như trước, học võ khác với đọc sách, đó là việc tuyệt đối mất rất nhiều sức lực, nhất là với người như cậu.. Chắc chắc..”

Tiểu Ngư cố ý lượn quanh Đình Triệt một vòng, xem gương mặt tuấn tú của hắn đỏ rực lên mà cả giận nói: “Như ta thì thế nào?”

“Cũng không có gì, chỉ là một công tử sống an nhàn sung sướng như cậu, từ nhỏ đã cầm y ngọc thực, áo đến giờ tay com đến há mồm, sao có thể chịu được nhiều khổ cực như thế?” Tiểu Ngư không chút nào giấu giếm chê cười: “Tôi dám cá, nếu cậu mà học võ, đảm bảo ba ngày liền chịu không nổi mà kêu cha gọi mẹ.”

“Phạm Tiểu Ngư, người đừng có mà coi thường người khác!” Một câu này trực tiếp vũ nhục tự tôn của Đình đại công tử, một bụng đầy thuốc súng cũng lập tức nổ bùng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 98: Kế hoạch mới

“Thật sao? Vậy thì tôi đây sẽ chờ cậu chứng minh cho tôi xem.” Cảnh giới cao nhất của đấu võ mồm là địch giận mà ta không giận, Tiểu Ngư nhẹ nhàng quăng lại một câu, xoay người bước đi.

“Chờ một chút!” Đình Triệt kéo tay nàng lại, con ngươi xinh đẹp lóe sáng: “Ta đương nhiên muốn chứng tỏ cho người xem, nhưng không ai dạy ta luyện võ, ta làm sao để chứng minh đây?”

Tiểu Ngư chớp chớp mắt: “Chuyện này không phải dễ dàng sao, ông ngoại cậu làm quan to như thế, ở nhà sao có thể không có cao thủ hộ vệ? Sau khi đến kinh thành, chúng tôi nhiều ít gì cũng sẽ dừng lại ở đó một thời gian, chỉ cần cậu không cố ý giả vờ tìm sự phụ rồi làm biếng, sẽ có rất nhiều thời gian cho cậu chứng tỏ.”

Vừa nói, bàn tay trắng nõn cũng không biết xoay chuyển thế nào mà như con cá trơn tuột thoát ra khỏi nắm tay của hắn, thuận tiện còn tặng kèm theo một nụ cười ngọt ngào.

“Tôi sẽ đợi xem!”

Đợi thì đợi, Đình Triệt ta đây nhất định sẽ chứng minh cho người xem.

Đình Triệt cắn răng nhìn tay mình, rồi sẽ có một ngày, hắn nhất định nắm chặt được con cá nhỏ giao hoạt này, để nó mở to mắt nhìn Đình Triệt hắn sẽ không là đồ kém cỏi trong mắt nó.

“Một chiều lấy lùi làm tiền của cháu thật đúng là tuyệt!” Vừa rời khỏi tầm mắt Đình Triệt, Phạm Đại không biết từ chỗ nào nhảy ra nói.

“Nhị thúc, thúc trước đừng có tăng bốc ta, với tính tình hắn, nhất định là phải tìm một cao thủ còn lợi hại hơn thúc bá sư, kinh thành là nơi tàng long ngoạ hổ, con vịt còn chưa nấu chín này dễ chạy mất lắm, hơn nữa, bọn Cảnh Đạo Sơn kia cũng phiền phức.” Tiểu Ngư ngược lại nhủ mảy, vì nàng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng, chuyện bá sư phải để người ta cam tâm tình nguyện chủ động đến cầu thì đúng là tốt hơn, nhưng cứ thế này, nếu Đình Triệt định quay về kinh thành tìm được danh sư, vậy thì kế hoạch của nhà nàng muốn nhờ quan hệ của Đình Triệt mà bịt kín miệng của Cảnh Đạo Sơn sẽ chẳng thể thực hiện.

“Chuyện này...” Phạm Đại sừng sốt, hắn thật đúng là không nghĩ tới vấn đề này, đôi mày rậm không khỏi cau lại, nhưng lập tức lại cười sang sảng: “Chạy mất thì chạy mất. Chuyện bá sư học nghệ này ấy à, giống như là thành thân vậy, giữa đôi bên cũng cần duyên phận, phải người tình ta nguyện mới được, nếu không thì, dưa hấu xanh không ngọt, đồ đệ bắt ép thu về cũng sẽ chẳng thành tài. Về phần Cảnh Đạo Sơn, vốn dĩ lợi dụng quan phủ báo thù riêng chẳng phải là tốt, chúng ta nghĩ cách khác là được.”

Rõ ràng là vô cùng vừa ý mồm non Đình Triệt này, thậm chí còn từ sớm suy nghĩ xem nên dạy dỗ Đình Triệt học võ kiểu gì thì thích hợp nhất, lại có thể rộng rãi nhìn người mình vừa ý trở thành đồ đệ của kẻ khác, thật không hổ là Nhị thúc của nàng!

Tiểu Ngư đang muốn khen ngợi hắn, trong đầu bỗng nhiên bị hai từ trong lời hắn vừa nói gọi lên nghi vấn đã khúc mắc trong lòng từ lâu: “Nhị thúc, nói đến thành thân, thúc không phải là tính cả đời cũng không tìm cho ta một Nhị thẩm đây chứ?”

Nói đến chuyện này, trong lòng nàng vẫn không có đáp án.

Năm đó một nhà bọn họ là vì tránh né Phi Hà quận chúa, vội vàng đến phải đội cả trời mưa rời khỏi thôn Long Vĩ, sau hai huynh đệ lại chỉ qua loa nói cho nàng biết tổ huấn các đời con cháu nhà họ Phạm đều không được kết hôn cùng con cháu hoàng thất họ Triệu, cũng không chịu nói ra nguyên nhân cụ

thê, chuyện Phi Hà quận chúa cũng đành bỏ đó, khiến nàng cho đến giờ vẫn không rõ ràng, trong lòng Phạm Đại rốt cuộc có người ta hay không. Nếu nói có, đó chính là một chuyện đáng tiếc của cuộc đời, yêu nhau mà không được ở bên nhau, còn nếu như không có, vậy thì tại sao hiện giờ Phạm Đại đã ba mươi một tuổi mà còn không chút ý định muốn thành gia lập thất? Phải biết rằng, tuy tuổi Phạm Đại hơi lớn chút nhưng bề ngoài anh tuấn, không giống như lão cha của nàng phải đeo bông theo hai đứa con không mẹ, số lượng cô nương liếc mắt đưa tình có ý với hắn chưa bao giờ giảm sút cả!

“Nhị thẩm? Nhị thẩm gì cơ? Muốn Nhị thẩm để làm gì?” Phạm Đại lập tức giọng đùa cợt giả bộ hồ đồ: “Được rồi, nếu tạm thời thu không được thẳng nhóc kia, ta vẫn nên đi cùng cha cháu bàn bạc một kế sách nào đó vẹn toàn thì hơn.”

“Nhị thúc...” Thấy Phạm Đại e sợ như chỉ chạm một giây thôi nàng sẽ dùng đại hình hầu hạ hắn mà chuồn mất, Tiểu Ngư vừa tức giận lại vừa buồn cười mà dậm chân, trong lòng cũng đã quyết định, nhất định phải một lần làm rõ chuyện này.

Nếu như Phi Hà quận chúa kia đã lấy chồng thì thôi, nếu như còn chưa... Một người con gái có thể vì người đàn ông mình thích mà lãng phí mất thời gian thanh xuân quý giá nhất của cuộc đời mình, người con gái si tình như vậy thế nào nàng cũng phải giúp người ta một cơ hội. Về phần tổ huấn không thể kết hôn cùng hoàng thất gì gì đó kia, xỉ, nàng chẳng cần quan tâm, quy củ tổ tông có lớn hơn nữa cũng không nên gây trở ngại cho hạnh phúc cả đời của của con cháu đúng không?

Có điều, Tiểu Ngư nghiêng đầu khẽ cắn móng tay, đôi mày thanh tú chau lại, ba năm trước Phi Hà quận chúa kia đã mười chín tuổi, không thể nào bây giờ còn chưa lấy chồng chứ?

Không ngoài dự đoán của Tiểu Ngư, Đình đại công tử bị kích thích nghiêm trọng quả nhiên không còn lộ ra ý muốn báỉ huynh đệ họ Phạm làm thầy nữa, cũng may người nhà họ Phạm cũng không bắn khoả, hơn nữa bởi vì không có quan hệ sư đồ với Đình Triệt nữa, trái lại khiến Phạm Đại nghĩ ra một cách.

“Trước khi thẩm vấn cướp người?” Phạm Thông trầm ngâm suy ngẫm tính khả thi.

“Đúng vậy. Nếu chúng ta không thể giết người diệt khẩu, lại không hy vọng hắn nói ra lời không nên nói, vậy đành giả mạo người của hắn để cứu hắn đi trước mắt rồi, cứ như vậy, cho dù thủ phạm chính có trốn mất, chúng ta vẫn còn ba nhân chứng và khẩu cung, cũng đủ chứng minh chúng ta trong sạch, đợi chuyện xong rồi, chúng ta lại nghĩ cách xử lý hắn cũng không muộn.” Phạm Đại đầy đắc ý nói, “Sao? Cách của ta không tồi chứ?”

“Không tồi, không tồi, thật không tồi!” Tiểu Ngư cười vỗ tay nói, “Cách này của Nhị thúc đúng là rất tốt, chuyện về Đản Nhi chỉ có Cảnh Đạo Sơn biết, chỉ cần không có hắn nói ra với quan phủ chuyện công phạm, vậy thì tất cả đều đơn giản đi nhiều rồi. Chúng ta cứu cháu ngoại của Tiên đại nhân, lại có nhân chứng vật chứng, hắn là người ta sẽ nể nang mà để cho chúng ta một chút thể diện.”

“Nói thì không tồi, nhưng chúng ta ở kinh thành còn chưa quen thuộc, biết giấu hắn đi đâu?” Phạm Thông dù sao cũng có phần ôn trọng, suy tính cũng chu đáo hơn, “Còn có, chúng ta không biết gì về Tiên phủ, nhân thủ không đủ, vạn nhất đến lúc đó bị người phát hiện, chúng ta cũng không dễ mà che giấu.”

“Nếu không... Thế này, Nhị thúc, cha, chúng ta không cần cướp, chúng ta thả người.” Tiểu Ngư chợt nảy ra sáng kiến.

“Thả người?”

“Đúng, sau khi chúng ta đến kinh thành, không thể nào trực tiếp đến thẳng Tiên phủ, nhất định là Đình Triệt sẽ về trước, Tiên phủ mới có thể phái người đến áp giải phạm nhân, trong khoảng thời gian này, chúng ta hoàn toàn có thể bố trí một chút, cố ý để Cảnh Đạo Sơn có cơ hội đào tẩu. Đến lúc đó Nhị thúc có thể lấy danh nghĩa truy đuổi Phạm Nhân đuổi theo, bắt hắn đem giấu đi, trở về nói không tìm được là xong.”

“Ha ha ha, được! Cứ làm như vậy!” Phạm Đại vỗ đùi, vui vẻ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 99: “Cứu” người

Làm một linh hồn xuyên không từng có kinh nghiệm trải qua cuộc sống nhiều trăm năm sau, hơn nữa cũng có nhận thức nhất định về triều Bắc Tống này mà nói, đương nhiên không thể nào không biết đến bộ tranh nổi tiếng truyền lưu thiên cổ “Thanh minh thượng hà đồ”.

Thanh minh thượng hà đồ: nghĩa là “tranh vẽ cảnh bên sông vào tiết Thanh minh”, hay có ý cho là “tranh vẽ cảnh bên sông vào tiết trời trong sáng”, là tên của một số tác phẩm hội họa khổ rộng của Trung Quốc, trong đó bản đầu tiên và nổi tiếng nhất là bức tranh của họa sĩ Trương Trạch Đoan vẽ đời nhà Tống. Tác phẩm mô tả cảnh sống của người dân Trung Quốc đời Tống tại kinh đô Biện Kinh (tức Khai Phong ngày nay) với đầy đủ những sinh hoạt thường nhật, trang phục, ngành nghề, các chi tiết kiến trúc, đường xá cũng được mô tả kỹ lưỡng với nhiều màu sắc trên một diện tích rộng. (bức ở trên chỉ là một trích đoạn của Thanh minh thượng hà đồ bản gốc thôi nhé.) Xem thêm chi tiết: Thanh minh thượng hà đồ – wikipedia

Nhưng mà, vào giờ Tý (9-11h trưa) ngày hôm sau, theo thuyền lớn đi từ vùng ngoại ô vào, nhìn lịch sử chân thật giống như một bộ tranh vĩ đại kéo dài vô tận dần mở ra ngay trước mắt, thật sự đặt mình vào trong đó, Tiểu Ngư vẫn không kim được mà mở to mắt nhìn, chỉ hận chính mình không thể có thêm mấy con mắt nữa để có thể đồng thời nhìn hết bốn phương tám hướng.

Nếu không phải lý trí sau khi kích động nhắc nhở rằng nàng không phải là một người khách vượt không gian thời gian xuống giai đoạn lịch sử này để tham quan, mà còn có rất nhiều thời gian để nàng tỉ mỉ thưởng thức kinh thành phồn hoa vô hạn này, Tiểu Ngư quả thực gần như muốn nhà dò chạy chậm tốc độ lại. Có điều, xem tình hình trên mặt sông thuyền lớn thuyền nhỏ đông đúc thế này mà nói, cho dù nàng muốn chậm một chút thì những con thuyền phía sau đang hối hả vào thành cũng không cho phép.

Thuyền chạy rất nhanh qua cổng Đới Lâu, chính thức tiến vào phủ Khai Phong. (ở thời kỳ này chắc là có bác Bao Chửng đấy ạ. :))

Hai bờ sông cửa hàng san sát cùng với dòng người đi đường nhộn nhịp như nước, ngàn vạn thanh âm bất đồng hòa vào nhau thành âm vang ồn ào náo động, gần như lập tức ủa đến vây quanh Tiểu Ngư, trong lúc kích động tìm đập thỉnh thích, Tiểu Ngư nhìn chăm chú xung quanh. Kinh thành Khai Phong, nàng cuối cùng cũng đã bước chân vào một thành phố lịch sử vĩ đại! Hơn nữa còn là thật sự đứng ở thời đại Bắc Tống này chứ không phải là chút ít mô phỏng của đời sau muốn bắt chước phong thái lịch sử của thời phong kiến cổ đại gần ngàn năm trước.

Sau khi chen lấn qua rất nhiều con thuyền, mất nhiều công sức mới tìm được chỗ đậu lại, Phạm Thông cười ngửa mang theo Đinh Triệt đi trước đến Tiền phủ, để lại đám người Tiểu Ngư chờ ở trên thuyền.

“Nhị thúc, ta có một ý tưởng hay hơn.” Đúng lúc Phạm Đại đang định thực hiện kế hoạch hôm qua, giả bộ như chênh mảng mà để sống mất tù binh, Tiểu Ngư đột nhiên chột nẩy ra ý mới.

“Cái gì?”

“Ta cảm thấy, nếu là hao tổn công sức để Cảnh Đạo Sơn tự mình đào tẩu, tại sao không đơn giản giả trang kẻ địch cứu Cảnh Đạo Sơn đi mất chứ?”

“Cứu đi? Để ai đi cứu?”

“Đương nhiên là thúc cứu rồi. Nhị thúc, thúc nghĩ xem, nếu thúc giả trang thành bạn của Cảnh Đạo Sơn, mạo hiểm đến cứu người, cổ tình lại chỉ cứu mỗi Cảnh Đạo Sơn mà mặc kệ những người khác chết sống, ba người kia có phải nhất định là càng thêm oán hận Cảnh Đạo Sơn liên lụy đến mình không?” Tiểu Ngư giảo hoạt cười.

“Ta hiểu rồi, cháu đây là muốn dùng kế phản gián! Không tồi. Ý này hay hơn so với cách của Nhị thúc, đi, chúng ta biến báo một chút, cứ như vậy mà làm đi!” Phạm Đại mừng tỉnh đại ngộ.

Dựa theo kế hoạch cũ, hai người lại bàn bạc lại một lần nữa xong, Phạm Đại liền kéo chủ thuyền đã hai ngày liền chôn chân trên thuyền lên bờ uống rượu, làm nhân chứng cho mình không có mặt ở hiện trường, đương nhiên, nhân chứng này uống rượu xong đầu óc có còn tỉnh táo mà nhận ra điều gì không là hai chuyện khác nhau.

Chờ Phạm Đại cùng với chủ thuyền đã biến mất trong đám người, Tiểu Ngư lập tức gọi mấy người còn lại thông báo kế hoạch mới. Đợi hai khắc sau, “hiệp nữ tương lai” Phạm Tiểu Ngư làm bộ không chịu nổi Phạm Bạch Thái lèo nhèo đòi lên bờ đi chơi, đồng ý đi dạo xung quanh xem một chút, đồng thời lấy lý do sợ lạc đường mà nhờ một người chèo thuyền đi cùng, cũng rời khỏi thuyền lớn.

Khi hai chị em chậm rãi đi dạo một hồi quay về, trên thuyền lớn đã như ý mà náo loạn vô cùng, ai nên “ngắt” thì đều đã “ngắt”, nên bị cứu cũng đã bị cứu.

Tiểu Ngư làm bộ “kinh hãi”, sau đó một mặt nhờ người đi kiểm Phạm Đại cùng chủ thuyền đang uống rượu về, một mặt “lòng như lửa đốt” mà ngóng Phạm Thông quay lại. Khi mấy người chèo thuyền tìm được chủ thuyền và Phạm Đại, chủ thuyền uống say khướt lại thêm bị điểm huyết đạo tự nhiên là chẳng nhớ rõ điều gì, càng không biết Phạm Đại nữa chừng từng rồi đi.

Phạm Đại cũng uống đến “say khướt”, tự nhiên là không thể trông vào hắn đi đuổi theo kẻ địch được, hơn nữa còn phải tìm cách làm hắn tỉnh rượu. Nhưng Phạm Đại lại thông thạo nhất là mụ rượu giả điên, Tiểu Ngư có thể nói là bận bịu đến “sứt đầu mẻ trán”. Khi Đinh Triệt thuận lợi dẫn theo người quay lại, lên thuyền liền chính là cảnh này.

Phạm Đại say đến “thần trí không rõ” tất nhiên là để thủ phạm đầu sỏ bị cứu đi mất, khiến Phạm Thông bức mình giáo huấn cho một hồi. Nhưng thủ phạm chính đã không còn, trước mắt quan trọng nhất cũng chỉ còn cách nhanh chóng đem ba tông phạm về Tiền phủ trước, sau đó nhanh chóng sắp xếp việc truy nã.

Khi mọi người hoặc là ngồi xe chó tù hoặc cưỡi ngựa qua các phố, bước vào đại trạch Tiền phủ thì đã sớm qua buổi trưa. Là đời sau của họ Tiền từng thống trị Ngõ Việt đất Giang Chiết, tuy rằng nhà họ Tiền định cư ở kinh thành đã hơn mười năm, nhưng phủ đệ vẫn như cũ tràn ngập phong vị Giang Nam, núi giả cây xanh, đình đài lầu các, hành lang quanh co uốn khúc qua những ao hồ, đi bộ trong đó, bầu không khí yên tĩnh khoan thai tựa như gió đương liễu ủa vào mặt, khiến cho người ta cảm thấy như bước chân đến đất Tô Hàng.

Đương nhiên, phủ của đại thần được hoàng thất coi trọng, lại có quan hệ thông gia với anh trai đương kim thái hậu, ngoài sự đặc biệt mà lâm viên bên ngoài không có, một sự uy nghi và trang nghiêm đặc biệt cũng tràn ngập khắp hầu môn thâm viện, quy củ rất nhiều, ngay cả những nha hoàn nô bộc dâng trà cũng một bộ dáng trang trọng nghiêm túc cứng nhắc.

Đình Triệt chỉ ở cùng bọn họ một lúc rất nhanh, sau đó đi vào gặp riêng Tiền Duyệt mới về phủ, người ngoài như bọn họ tất nhiên cũng chỉ có thể trước chờ ở ngoài sảnh. Cũng may hạ nhân bưng trà đặt trà nước điểm tâm rồi đều đi xuống, không khí trong phủ có nghiêm túc thì nghiêm túc, mọi người vẫn có không gian riêng để nói chuyện.

“Nhị đệ, này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Cho đến khi người hầu đều lui ra ngoài, xác định không còn người khác nữa, Phạm Thông mới hạ thấp giọng hỏi.

Khi ấy hắn cùng Đình Triệt và tổng quản Tiền phủ quay lại bên sông, mới đầu thật đúng là hoảng sợ, tưởng rằng thực sự có người của Cảnh Đạo Sơn theo dõi mà đến, sau lại nhìn Tiểu Ngư âm thầm ra hiệu mới hiểu, nhất định là con gái của mình lại có ý tưởng mới, chỉ là vì ngại có người ngoài bên cạnh mà không tiện hỏi, đành nhìn cho tới bây giờ.

“Tiểu Ngư đề ra ý kiến mới hay hơn, chúng ta liền ngay lúc đó sửa chữa đi một chút, giả như có người cứu đi Cảnh Đạo Sơn.” Phạm Đại đang vẹo người dựa vào ghế mở mắt cười hi hi giải thích, trong mắt nào có nửa phần bộ dáng hồ đồ của kẻ say cơ chứ?

“Vậy hắn đâu rồi? Đệ giấu hắn giấu kỹ rồi chứ?”

“Đại ca, ta làm việc huynh còn không yên tâm sao?” Phạm Đại cười nói, “Ta vẫn theo kế hoạch cũ, tìm một quán trọ nhỏ thuê gian phòng, nhét hắn dưới gầm giường, chúng ta chỉ cần mỗi ngày đưa đồ ăn cho hắn, để hắn không đói chết là được.”

“Vậy đệ đã điểm huyết hắn chưa?” Phạm Thông lo lắng hỏi tiếp.

Hỏi như bà mẹ già, Tiểu Ngư đang hưởng thụ điểm tâm của Tiền phủ nhất thời cười trộm, Phạm Đại lại tròn trắng mắt, nếu Cảnh Đạo Sơn có thể cử động có thể lên tiếng, hắn còn giấu làm cái rắm gì nữa chứ!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 100: Đối xử lạnh nhạt

Đợi cả nửa ngày, tất cả mọi người đều ngáp dài, Phạm Đại khó nhin nhất, liền cứ giả say như cũ mà ngửa đầu tựa vào lưng ghế ngủ khò khò.

“Nhị đệ!” Phạm Thông nhíu mày trầm giọng quát khế, tuy rằng Tiền phủ tiếp đãi quá mức lạnh nhạt, nhưng Phạm Đại cứ ngủ lịm ở đại sảnh nhà người ta như vậy không khỏi cũng quá thất lễ.

“Tiền phủ này quy củ ghê gớm thật, thời gian dài như thế, dù cho ăn cơm đi tiểu có phải báo cáo lại thì cũng xong, lão tử ngủ thôi mà cũng không cho à?” Phạm Đại bất mãn lắm bầm một tiếng, thân mình thẳng lên một chút, đại ca thật cô hủ, đại sảnh này im lặng như quý, nếu có hạ nhân đi vào chẳng lẽ hắn không biết?

“Sau khi Đình Triệt rời khỏi nhà, Tiền phủ vẫn phái người đi tìm, hiện giờ ông cháu người ta khó lắm mới gặp lại nhau, tất nhiên là vô cùng vui mừng, dù sao cũng là một biên cố lớn, hơn nữa nó vẫn là một đứa trẻ, bị sợ hãi nhiều như vậy, Tiền tướng muốn hỏi han nhiều một chút cũng là khó tránh khỏi. Nhị đệ, đệ hãy kiên nhẫn chờ một lúc nữa đi!”

Phạm Thông lúc trước đi cùng Đình Triệt đến Tiền phủ, hạ nhân trong phủ nhìn thấy Đình Triệt đều kinh ngạc mừng rỡ, người tổng quản đi cùng bọn họ đến bến tàu lại luôn miệng nói sau khi Đình Triệt trốn nhà, Tiền tướng lo lắng ra sao nhớ cháu thế nào, nếu quan hệ ông cháu tốt như vậy, thời gian tâm sự dài một chút dĩ nhiên là bình thường.

“Nếu không...hừ hừ...” Phạm Đại lẩm bẩm hừ hai tiếng, không nói thêm gì nữa, nhưng Tiểu Ngư cũng hiểu được ý hắn muốn nói gì.

Làm một người giang hồ tiêu dao tự tại, Phạm Đại đối với những đại quan quyền quý đầy hơi tiền vốn trong lòng vẫn tồn tại chút ít coi thường, nếu không phải có việc nhờ vả, lại muốn thu Đình Triệt làm đồ đệ, chỗ như thế này, nửa bước hắn cũng lùi chẳng muốn đặt chân vào.

“Không biết Tiền tướng kia liệu có tin chúng ta hay không.” La Đan cúi đầu chen một câu, nhin không được lại liếc mắt một cái ra ngoài cửa.

“Hắn là sẽ tin, ta xem thằng bé Đình Triệt này tuy rằng tính tình có chút kiêu ngạo, nhưng nếu nó chủ động đề nghị giúp chúng ta, ta nghĩ nó hẳn là sẽ nói được làm được, nhưng mà có thể Tiền tướng kia là người cẩn thận, hoặc là người ta đã báo với Đại Lý Tự đến bắt phạm nhân rồi cũng chưa biết chừng, chúng ta vẫn là chờ một chút đi!” Phạm Thông xoa dịu mọi người.

Tiểu Ngư thì chỉ ngồi nghịch chén trà tinh xảo trong tay mình, không tham dự bàn luận, chính mình lẳng lặng suy nghĩ.

Hai giờ chờ đợi tuy rằng cũng là lâu, nhưng theo lý suy tính mà nói, ở đây là cổ đại, ở Tướng phủ, cũng không phải nhà bình thường, quy củ nhiều kỷ một chút là không thể tránh khỏi, vẫn trong phạm vi có thể chấp nhận, quan trọng nhất là chuyện của bọn họ, Tiền tướng kia ngay cả mặt còn chưa nhìn thấy

có thể tin tưởng bọn họ được mấy phần, là vì xem mặt mũi của Đinh Triệt mà giúp đỡ.

“Tiểu Ngư, cháu nghĩ sao?” Phạm Đại thấy Phạm Thông đều là suy nghĩ cho người ta, không khỏi có phần mất kiên nhẫn, lười nhiều lời với hắn.

“Chờ một chút, người ta tuy rằng bỏ chúng ta ở đây, nhưng nước trà điểm tâm đều không thiếu, cũng không tính là quá thất lễ.” Tiểu Ngư buông chén trà, đang chuẩn bị nói thêm câu nữa để hòa tan sự không kiên nhẫn của mọi người, hai tai linh mẫn đã nhận ra những tiếng bước chân rất nhỏ, khóe miệng lập tức cong lên: “Nhị thúc, ngồi thẳng đi, người đến rồi.”

Nhịp bước chân rõ ràng khác với mấy người hầu trước đó, trong dồn dập lại có chút trầm ổn, hơi hơi giống với tiếng bước chân của quản gia lúc trước cùng Đinh Triệt đến bên sông.

Quả nhiên, một gương mặt khá quen rất nhanh đã hiện ra ở cửa, cùng nụ cười chuyên nghiệp, khách khí và lịch sự: “Các vị, lão gia nhà ta cho mời.”

Sau khi đi vòng vèo qua mấy hành lang gấp khúc nữa, bọn người Tiểu Ngư cuối cùng cũng gặp được vị Tiền Hữu Thần Võ Tướng quân học rộng hiểu nhiều, cùng với Đinh Triệt đã đổi sang y phục gấm vóc, lại khôi phục thành bộ dáng quý công tử. Tiểu Ngư mới bước vào, liền lập tức cảm nhận được trên người hắn khí tức đặc thù mới tắm rửa.

Tiểu Ngư liếc xéo một cái, trong lòng lập tức khinh bỉ, thì ra thằng nhóc này đi trước tắm rửa thay quần áo, khó trách bắt bọn họ chờ lâu như vậy, quả nhiên là loại công tử quen sống an nhàn sung sướng, chẳng lẽ không thể chờ việc nói xong rồi mới đi hưởng thụ được hay sao?

Đinh Triệt như cảm nhận được Tiểu Ngư khinh bỉ, tầm mắt lập tức nhìn lại, ánh mắt Tiểu Ngư đã dời đi trước, thu liễm lại cảm xúc trong mắt mình, hừ, hiện giờ nàng đang dưới mái hiên nhà người, lại có việc cần nhờ vả, tạm thời để món nợ tiếp đãi lạnh nhạt này lại, nếu Đinh Triệt cuối cùng thật sự bái Nhị thúc làm thầy, tương lai còn lo tìm không ra cơ hội bắt nạt hắn hay sao?

Nghĩ như vậy, trong lòng Tiểu Ngư nhất thời cân bằng rất nhiều, lại ngẩng mắt nhìn lên vị danh nhân lịch sử khen chê đủ cả kia, không thèm để ý đến Đinh Triệt phát hiện ra điều gì ở một bên nhũ mày tròng mắt nữa.

Tiền Duy Diễn tướng mạo cũng không có gì đặc biệt, thậm chí so với địa vị hiện giờ của ông ta, chưa mặc quan phục, vẻ mặt bình thản, nhìn sơ qua ông ta càng giống như một tiên sinh dạy học bình thường hơn. Dù sao đó cũng chỉ là bề ngoài mà thôi, Tiểu Ngư không chút lơ là coi thường mà xem nhẹ bỏ qua, khi nhà mình mới bước vào, nghe Đinh Triệt giới thiệu về nhà mình, Tiền Duy Diễn kia nhìn như không chút để ý, nhưng ánh mắt lướt qua bọn họ thoáng hiện tinh quang.

Tiền Duy Diễn đầu tiên tỏ vẻ hết sức cảm tạ, sau khi Phạm Thông khiêm tốn đáp lại, rất nhanh nói đến chuyện án mạng: “Triệt Nhi nói, trong tay các người đã có lời khai của thủ phạm chính Cảnh Đạo Sơn, là thật sao?”

“Đúng vậy, đại nhân, Cảnh Đạo Sơn kia đã thừa nhận tất cả đều là hắn gây ra, tờ khai ở đây, xin đại nhân minh xét.” Phạm Thông lấy ra tờ cung khai của bọn chúng, tổng quản tiếp lấy trình lên.

“Ừm, tuy rằng thủ phạm chính trốn thoát, có điều đã có lời khai cùng nhân chứng, vụ án này chân tướng đã rõ ràng, ban này ta đã thông báo cho Hạ đại nhân đến cùng bàn bạc chuyện này, tin rằng Đại Lý Tự* rất nhanh sẽ đưa ra một phán đoán chính xác. Trước khi thẩm án, các vị không ngại trước ở hàn xá nghỉ ngơi, lão phu còn có công vụ phải xử lý, không thể phụng bồi.” Khẩu khí Tiền Duy Diễn không mặn không nhạt, chẳng nhiệt tình cũng chẳng lạnh lùng, nói xong liền đứng dậy.

“Đa tạ Tiền đại nhân, Tiền đại nhân vất vả.” Phạm Thông cũng vội đứng dậy, mọi người cũng đứng theo.

“Quản gia, đưa gia đình Phạm đại hiệp đến Tùng viện, Triệt Nhi, cháu theo ta đến thư phòng viết thư cho mẫu thân cháu, miễn cho mẫu thân cháu phải mong nghĩ.” Tiền Duy Diễn thân nhiên nói, dặn dò xong lập tức rời đi.

Đinh Triệt nghiêm chỉnh đứng dậy vâng một tiếng, thái độ hoàn toàn khác biệt với vẻ kiêu căng khi đứng cùng Tiểu Ngư, gương mặt tuấn mỹ như đeo một lớp mặt nạ hoàn mỹ nhưng không chút cảm tình, hơi gật đầu với người nhà họ Phạm rồi theo sau Tiền Duy Diễn rời khỏi phòng khách.

“Các vị xin mời theo ta.” Chủ nào tớ nấy, vị Tiền đại nhân này thái độ xa cách lãnh đạm, nụ cười của tổng quản cũng chẳng có bao nhiêu tình người, hoàn toàn là bộ dáng làm việc công, khiến người ta không thể cảm nhận được chút nào thành ý nhiệt tình hay cảm tạ.

Tiểu Ngư quay đầu nhìn thoáng qua hướng hai ông cháu kia rời đi, đột nhiên cảm thấy toàn phủ đệ tràn ngập phong vị Giang Nam này trở nên lạnh như băng, lúc trước còn có chút ý muốn mượn nhờ quan hệ với Tiền phủ thuận lợi đặt chân ở kinh thành một chút, giờ đã không còn sót lại chút nào, nhìn không được tự cười nhạo mình, một nàng lúc trước còn muốn lôi kéo chút quan hệ, giờ cũng biết là “Đại nhân” cao cao tại thượng như vậy đâu phải dễ dàng mà lấy lòng chứ?

Vậy thôi, dù sao nhà họ Phạm mình có tay có chân, vốn dĩ cũng chẳng muốn chiều chực người ta, chỉ cần một khi vụ án xong xuôi, khôi phục lại trong sạch, bọn họ lập tức rời đi. Để đồ mười dặm phồn hoa, chẳng lẽ lại sợ tìm không thấy chỗ cho nhà mình dung thân hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 101: Nhạc Du hy vọng và tuyệt vọng

“Các vị trước ở lại đây, cần gì thì dùng khách khí, cứ sai bảo hạ nhân là được.” Đến Tùng viện, tổng quản thuận tay gọi đến hai nha hoàn, mặt không chút cảm xúc sai bảo: “Đây là khách quý của phủ, hai người các người cẩn thận hầu hạ.”

“Dạ.” Hai nha hoàn đều tầm khoảng mười bốn mười lăm tuổi, đáng vẻ mi thanh mục tú. Một người mặt hơi tròn cung kính cẩn trọng rất giống diễn viên đóng vai “Tiết Bảo Thoa”* trong Hồng Lâu Mộng kiếp trước Tiểu Ngự từng xem, người còn lại có một đôi mắt phượng hơi xếch linh động, vai gầy eo nhỏ, nếu như lấy nhân vật trong Hồng Lâu Mộng so sánh, thật càng giống với Tinh Văn*.

Tổng quản đi rồi, “Tiết Bảo Thoa” Thúy Vân liền cung kính giới thiệu cho mọi người bố cục sắp xếp trong tiểu viện, cùng với “Tinh Văn” Lục Ngạc đưa bọn họ đến xem trước sáu gian sương phòng, cũng mời bọn họ tự chọn chỗ mình muốn ở. Phạm Thông tính tình cẩn thận, không muốn quấy rầy người khác liền nói ngoài Tiểu Ngự và Nhạc Du mỗi người ở riêng một gian, chính mình cùng với Phạm Đại, La Đan và Phạm Bạch Thái ở chung một gian là được.

“Xin hỏi Phạm đại hiệp, còn có một vị khách quý khi nào thì đến, chúng nô tỳ cũng dễ chuẩn bị hơn?” Thúy Vân dịu dàng hỏi.

“Chúng ta có sáu người thôi mà?” Phạm Thông khó hiểu nói, đang muốn giới thiệu mọi người với hai nha hoàn một chút, nhưng ánh mắt vừa nhìn xung quanh, đột nhiên sùng sốt: “Nhạc tiên sinh đâu?”

Mọi người theo bản năng đều đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm, lúc này mới phát hiện Nhạc Du ban nãy gặp Tiền Duy Diễn vẫn còn đó, không biết từ khi nào đã không còn ở bên cạnh bọn họ nữa.

“Chúng nô tỳ chỉ thấy tổng quản dẫn mọi người đến, vẫn chưa nhìn thấy người thứ sáu đâu.” Thúy Vân ngạc nhiên, “Xin hỏi Phạm đại hiệp, vị khách quý vừa rồi là ở cùng với mọi người sao?”

Thúy Vân không nhìn thấy Nhạc Du, vậy nói cách khác là Nhạc Du căn bản không đi cùng bọn họ đến Tùng viện, vậy hẳn một người có thể đi đâu? Trong lòng mọi người đều rất khó hiểu, mới vừa rồi Tiền tướng rời đi trước, cũng đâu có thấy Nhạc Du ở lại đó?

Không Sắc hòa thượng này, làm cái quỷ gì không biết! Tiểu Ngự trong lòng thầm mắng, gương mặt nhanh chóng mỉm cười ngọt ngào: “Hai vị tỷ tỷ, quý phủ lớn như vậy, ta nghĩ vị bằng hữu đó của ta nhất định là vừa rồi trên đường bị cảnh đẹp của quý phủ làm cho mê mẩn rồi, không cẩn thận nên mới không theo kịp đến, không biết hai vị tỷ tỷ có thể theo giúp ta quay lại tìm một chút?”

“Được.” Khách quý đi lạc không phải là việc nhỏ, Thúy Vân cũng không dám sơ sẩy, lập tức gọi một bà sai vật đi bẩm báo tổng quản, đồng thời để lại Lục Ngạc tiếp đón những người khác, rồi vội vàng dẫn Tiểu Ngự đi ra cửa tìm người.

Hai người men theo đường vừa đi, mới qua một đoạn cầu uốn khúc cong cong, liền thấy phía sau ngọn núi giả đối diện, Nhạc Du đang theo một gia đình vòng ra đi về phía này. Tiểu Ngự ánh mắt rất nhanh nhạy, liếc mắt liền nhìn ra trên mặt Nhạc Du tràn đầy vui vẻ hưng phấn, rõ ràng là tâm tình đang rất tốt.

“Nhạc tiên sinh?” Tiểu Ngự trong lòng nghi hoặc, nhưng trên mặt vẫn tĩnh bơ, chỉ gọi to một tiếng. Nhạc Du vừa nhìn thấy nàng, gương mặt lập tức giãn ra trở lại bình thường, thu lại vẻ tươi cười, chỉnh lại thành nghiêm túc một chút rồi bước nhanh chân hơn đến.

“Nhạc tiên sinh thật ngốc, đi đường thôi mà cũng lạc.” Thấy hắn bước đến, Tiểu Ngự giả bộ như không biết gì, nhếch khóe miệng cười trêu chọc.

Nhạc Du sững ra một chút, rồi sau đó cười cười hòa theo: “À.. đúng vậy!”

“Thì ra vị này chính là Nhạc tiên sinh, nô tỳ Thúy Vân xin chào Nhạc tiên sinh!” Thúy Vân đứng bên cạnh Tiểu Ngự lúc này mới tìm được cơ hội cúi mình chào, hàng mi khẽ rủ xuống, gương mặt trắng nõn không biết từ khi nào đã trở nên ửng đỏ.

“Xin chào Thúy Vân cô nương!” Nhạc Du cuống quýt đáp lễ, mắt lại nhìn sang Tiểu Ngự, sắc mặt ngưng ngượng.

“Cũng may là Nhạc tiên sinh không lạc mất hẳn, nếu không mấy người nhà ta đều sẽ rất lo lắng, chúng ta nhanh nhanh trở về đi, tất cả mọi người đang chờ đấy!” Tiểu Ngự mỉm cười nói, nghĩ đến vẻ mặt thẹn thùng của Thúy Vân, trong lòng chợt mơ hồ hiểu ra Nhạc Du tại sao lại “mất tích”.

Năm đó Nhạc Du cũng từng là một thư sinh ngực ôm tráng chí, một lòng cầu đạt công danh, đáng tiếc mệnh phàm phải đào hoa kiếp, còn chưa kịp thi Hương thì đã bị Hạ Tùng nhắm trúng muốn thu làm nam sủng, bắt buộc đi đánh quy y xuất gia rồi xa kinh thành. Hiện giờ mọi người quay lại kinh thành, hơn nữa vụ án này lại có liên quan rất lớn đến Hạ Tùng, trong lòng hắn tự nhiên khó tránh khỏi lo lắng sẽ bị Hạ Tùng phát hiện, chỉ sợ rằng sau khi hắn biết được thân phận của Đinh Triệt thì đã có ý dựa vào Tiền Duy Diễn đã tránh tai họa.

“Dùng tài văn của mình lên đến cầu kiến Tiền đại nhân?”

Quay về tiểu viện, cho mấy nha hoàn vừa nhìn thấy Nhạc Du liền ánh mắt mê say tâm hồn rung động lui xuống xong, Tiểu Ngự liền nói thẳng.

“Sao cô nương lại biết?” Nhạc Du có chút giật mình.

“Ta hiểu được suy nghĩ của huynh, hơn nữa cũng biết Tiền đại nhân có thể rất thương thức tài hoa của huynh, có điều...” Tiểu Ngự thở dài, ánh mắt nhìn chằm chằm Nhạc Du: “Nhạc tiên sinh, huynh có từng nghĩ đến điều này không. Tiền đại nhân một khi biết huynh là người Hạ Tùng muốn, ông ta sẽ vì một thư sinh tự tiến cử mà đắc tội đồng liêu sao? Có thể không có chút nào oán hận đối với một người ngoài phá hỏng quan hệ đồng liêu giữa bọn họ như huynh sao?”

“Cái này...” Nhạc Du sắc mặt đang hồng nhuận nhất thời trở nên trắng như tuyết, còn cổ gầy dựa: “Nhưng Tiền đại nhân là Khu mật sứ, Hạ Tùng kia cùng lắm chỉ là phó Khu mật sứ...”

“Đó chỉ là hiện tại, trên quan trường phong vân trước nay luôn biến đổi khó lường, trước kia ông nội Đình Triệt Đình Vị không phải là một tay che trời sao? Hiện tại như thế nào? Nói khó nghe thì, Nhạc tiên sinh huynh tài hoa đúng là tốt thật, nhưng thiên hạ nhân tài hơn người nơi nơi xuất hiện đâu có thiếu? Huynh chẳng lẽ cảm thấy đường đường là quan hệ trên quan trường lại không quan trọng bằng một môn khách chưa công chưa đức gì sao?”

Nhạc Du suy sụp té ngồi xuống ghế, mặt xám như tro tàn, đột nhiên cảm thấy hy vọng nhiều ngày nay chớp mắt đã bị bẻ gãy, tương lai cả đời đều rơi vào tuyệt vọng sâu vô đáy.

“Tiểu Ngự, con đừng dọa Nhạc tiên sinh nữa, việc đã đến nước này, vẫn là nhanh chóng nghĩ cách đi. Nếu không, hay là chúng ta rời khỏi Tiền phủ?” Phạm Thông ngay thơ đề nghị.

Rời khỏi Tiền phủ? Vị Phạm đại hiệp này lại vì một người dung mà bỏ đi cơ hội rửa sạch tội danh cho gia đình mình? Ánh mắt lạnh như băng dữ dội của Tiểu Ngự thoáng chốc như phi đao chém đến.

“Ý ta muốn nói chờ khi vụ án xong xuôi thì chúng ta rời khỏi, không phải bây giờ, không phải bây giờ...” Phạm Thông trong lòng run sợ, vội vàng giải thích.

“Thế nhưng vụ án kết thúc nhanh lắm thì cũng phải mất ít lâu nữa. Vạn nhất trong thời gian này, Hạ Tùng kia gọi chúng ta đến hỏi thì làm sao bây giờ? Nhạc tiên sinh bộ đáng tuần tú thế này, đi đâu cũng đều rất nổi bật, mọi người không thấy hai tiểu cô nương ban nãy mặt đều đỏ ửng hết sao?” Phạm Đại rất muốn nói chuyện chững chạc đang hoàng, nhưng vừa nghĩ đến hai nha hoàn xuân tâm nhộn nhạo ban nãy, liền nhịn không được muốn cười.

“Nhi thức...” Tiểu Ngự sóng mắt lưu chuyển, lại một cái ánh mắt xem thường quăng qua, Nhạc Du đáng thương đã chẳng còn chú ý đến người khác giễu cợt, chỉ một lòng đắm chìm trong tuyệt vọng.

“Được rồi được rồi, ta không cười.” Phạm Đại ngoài miệng nói không cười, nhưng khóe miệng vẫn nhếch ra một khoảng rộng, hần bước qua vỗ vỗ bả vai gầy yếu của Nhạc Du, không chút lo lắng nói: “Nhạc tiên sinh, người cái gì cũng tốt, chỉ là lá gan quá nhỏ, Tiểu Ngự ban nãy nói đều chỉ là nếu mà thôi, Hạ Tùng đại nhân kia hiện giờ căn bản còn không biết người ở chỗ này, bộ dạng người giống như chết cha chết mẹ để làm gì?”

“Ta...” Tâm trạng Nhạc Du vốn dĩ đã rất kém, bị hần vừa vỗ vừa mắng như vậy, gương mặt lập tức trở thành đúng như cha mẹ chết thật, đầy miệng chua xót.

“Nhạc tiên sinh, Nhị đệ ta mồm miệng không giữ được như vậy đấy, tiên sinh đừng để ý, cứ yên tâm, ngài là tiên sinh của Đông Đông, chúng ta nhất định sẽ dốc hết sức giúp ngài, nếu thật sự không được, chúng ta sẽ đưa ngài rời khỏi kinh thành, tuyệt đối không để ngài rơi vào tay Hạ Tùng kia đâu.” Phạm Thông khuyên giải.

“Tỷ tỷ, tỷ nghĩ cách cứu tiên sinh đi!” Phạm Bạch Thái cũng vội kéo tay Tiểu Ngự.

“Được, tỷ tỷ ta nghĩ cách.” Tiểu Ngự cười cười với nó, nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, quay qua hướng Nhạc Du: “Kỳ thật, ban nãy ta nói chỉ là một khả năng rất lớn mà thôi, sự tình quả thật còn xa lắm mới đến bước kia, cũng không phải hoàn toàn không có cách nào dự phòng.”

Vừa nghe nói vậy, tinh thần Nhạc Du nhất thời rung động, đôi mắt đẹp lại một lần nữa tỏa ra ánh sáng hy vọng, chăm chú nhìn Tiểu Ngự, có điều vẫn cẩn trọng đứng dậy khom người hướng Tiểu Ngự bái một lễ: “Xin Tiểu Ngự cô nương chỉ điểm bến mê.”

“Huynh không cần khách khí như vậy, ta cũng chưa nói đến chỉ điểm bến mê gì, chỉ là...” Tiểu Ngự tránh khỏi đại lễ của hần, cười sáng lạn: “Biện pháp của ta chỉ có hai chữ: giả bệnh.”

“Giả bệnh?” Phạm Thông khó hiểu.

Tiểu Ngự cười nói: “Nhạc tiên sinh tuy rằng có ý muốn đầu nhập dưới trướng Tiền đại nhân, thế nhưng Tiền tướng còn chưa có đồng ý tiến cử, nếu từ giờ Nhạc tiên sinh mắc phải bệnh nặng, còn là bệnh lâu không khỏi nữa, chuyện này tự nhiên là trì hoãn lại, đợi đến khi chúng ta phải đi thì mang theo cả Nhạc tiên sinh lắm bệnh đi cùng luôn, hần là Tiền tướng sẽ không phản đối.”

“Thế nhưng... vạn nhất khi thăm án, muốn truyền ta lên làm chứng...”

“Nhạc tiên sinh, huynh đây là quan tâm quá nên loạn rồi, huynh quên à, trong tờ cung khai kia từng có tên của huynh sao?” Tiểu Ngự cười giảo hoạt, lúc trước nàng bức đám người Cảnh Đạo Sơn đồng ý chính là vì đợi ngày thông qua pháp luật bình thường rửa sạch tội danh cho nhà mình, nhưng người bị hại là anh em với thiếp của Hạ Tùng, Hạ Tùng tự nhiên khó tránh khỏi đích thân hỏi đến, nếu mà viết tên Nhạc Du vào, vậy không phải là đẩy người ta vào hố lửa sao?

Hậu hoạn rõ ràng như vậy, Phạm Tiểu Ngự nàng sao có thể phạm phải chứ. Cho nên, hiện giờ trọng điểm của lời khai chỉ có một, chính là: Lâm đại

nhân số dĩ bị hại hoàn toàn là vì Cảnh Đạo Sơn cần giả họa cho nhà họ Phạm mà thôi, tuyệt đối không liên quan gì đến người khác.

Nhạc Du cố gắng nhớ lại lời khai chính tay mình đã chép, lập tức lộ ra nụ cười sáng lạn, trong lòng lại càng thêm cảm động, cô gái trước mắt với đôi mắt sáng rực đẹp đẽ cùng với lời thề kiên định ngày đó lại một lần nữa hiện lên trong đầu.

Nàng từng nói, sẽ có một ngày, nàng nhất định giúp hấn làm một nam nhân đường đường chính chính, giờ đây, hấn càng thêm tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 102: Đại nha hoàn

Được Tiểu Ngư phân tích trước sau rõ ràng, Nhạc Du tâm tình cao vọt như mây trên trời cũng không dám suy tính cầu may như trước nữa, đến tiểu viện ở không lâu sau liền ngao ngẩn mà “sinh bệnh”.

Vì đề giả bộ cho giống thật, Phạm Đại còn tự tay động thủ một chút, khi hai nha hoàn vừa gặp đã yêu vội vội vàng vàng chạy đi tìm tổng quản mời thầy thuốc, Nhạc Du đã sắc mặt tái nhợt, thân mình ốm yếu, thực đúng mười phần là một bệnh mỹ nhân (*người đẹp mắc bệnh nhưng vẫn đẹp theo kiểu ốm yếu* :)).

Vì sự quan tâm của hai nha hoàn Thúy Vân và Lục Ngạc, không lâu sau thầy thuốc rất nhanh đã được mời đến, nhưng tất nhiên là không tra ra được chứng bệnh gì, hơn nữa chính Nhạc Du là một người thông thạo y thuật, nói mấy câu liền dọa xong thầy thuốc, cuối cùng ông ta đành hồ đồ nói đây là một loại bệnh cũ cần an tĩnh điều dưỡng, không thể suy nghĩ hay làm việc gì mệt nhọc, chỉ có thể kê bừa mấy thang thuốc điều dưỡng thân thể, dặn dò hấn cố gắng nghỉ ngơi mà thôi.

Đúng như Tiểu Ngư đã dự liệu, sau khi Tiền Duy Diễn biết được Nhạc Du vừa tự tiến cử là một tên ma ốm, ngoài việc sai tổng quản nhấc giùm mấy câu hỏi thăm chung chung, quả nhiên chẳng hề đến thăm người mà trước đó không lâu ông ta còn tán thưởng tài văn không dứt, thậm chí còn chẳng thêm sai hạ nhân đến tặng thuốc bổ gì hết.

Nhạc Du được Tiểu Ngư chỉ cho hiểu rõ, mặc dù tâm lý khó tránh khỏi có chút mất mát, nhưng càng nhiều hơn là mừng vì sự sai lầm này được sửa chữa, từ đó về sau lại càng thêm cẩn thận, nhất là khi có hai nha hoàn có mặt lại càng thêm về “yếu đuối”, chỉ sợ sẽ lộ sơ hở. Không ngờ bởi vậy lại càng khiến Thúy Vân Lục Ngạc đặc biệt nhiệt tình chăm sóc, ngại ngần có điểm phức tạp mà lại khó tiêu hóa nổi, bị Tiểu Ngư trêu chọc không ngớt, thật đáng thương.

Dù sao thì ký lai chi tắc an chi, mặc dù chủ nhân không đủ nhiệt tình, người quen duy nhất là Đình đại công tử cũng không thấy bóng dáng, may mà hai nha hoàn yêu ai yêu cả đường đi lối về, hầu hạ mọi người vô cùng tận tâm, Tiểu Ngư cũng nhân cơ hội hưởng thụ một lần cách tắm gội xa hoa của kinh thành, gột rửa mình từ đầu đến chân thanh khí sáng.

Xuyên không đã ba năm vẫn định cư ở nông thôn, lại quanh năm suốt tháng phải tính toán công việc nhà, nàng ước chừng đã mất ba năm làm kẻ quê mùa, ba năm qua bao nhiêu ngày kham khổ, hiện giờ có cơ hội mà không hưởng thụ thì đúng là đại ngốc!

Tắm rửa xong, Tiểu Ngư lười biếng bước đến trước cửa sổ, đẩy hai cánh cửa ra để hơi nước nóng tản đi, vừa nghiêng đầu lau mái tóc dài đen bóng gần đến thắt lưng của mình, vừa đắm chiều nhìn ra những lầu các san sát nhau bên ngoài, tự hỏi về con đường tương lai.

Về vụ án Cảnh Đạo Sơn này, trên đường nàng đã cùng hai huynh đệ tính toán che giấu rất kỹ càng, dự đoán sẽ không có gì lớn xảy ra ngoài ý muốn, chỉ cần lên công đường làm chứng, hấn là còn có thời gian ra ngoài tìm nhà ở. Vốn dĩ nàng tính sử dụng miếng ngọc bội kia của nhà Thượng Quan, nhưng hiện giờ đã có phần thu hoạch từ Cảnh Đạo Sơn, lại bán đi hai con ngựa, cho dù nhất thời không tìm được việc làm thì tạm thời cũng không phải phát sầu vì sinh hoạt phí, vừa lúc nàng có thể sử dụng khoảng thời gian này để làm quen một chút với thành thị thời cổ đại. Cái gọi là thích nghi theo thời, nhập gia tùy tục, bản thân mình dù sao cũng phải hiểu biết một chút về nhu cầu của nhân dân cổ đại mới có thể quyết định làm ăn thế nào được chứ. Phải biết rằng từ trước cho đến giờ chưa có triều đại nào giống triều Tống, nền kinh tế phát triển đa dạng, chỉ cần có thể có được vốn gốc đầu tiên, về sau kiếm tiền hấn là không khó.

“Tiểu Ngư muội muội, muội đã tắm xong rồi à?” Đang mơ màng, Thúy Vân mặc y phục màu xanh nhạt mỉm cười đi đến, khi tiếp xúc với ánh mắt Tiểu Ngư, có thể thấy được trong đó ý cười chân thành mà ôn nhu.

Các nàng đều là những hạ nhân, từ khi vào phủ liền định trước là cả đời thấp kém. Những năm gần đây, tỷ muội các nàng hầu hạ khách không một ngàn cũng đến mấy trăm, tuy rằng trong đó cũng có những người khách tương đối dễ chịu, nhưng chẳng ai không coi việc các nàng hầu hạ là đương nhiên, còn hiện lành giống như người nhà Tiểu Ngư, ngay cả bưng chén trà dẫn đường đi cũng nói lời cảm tạ với nàng thì chưa bao giờ gặp qua, trong lòng không khỏi liền nhiều thêm chút thiện cảm. Hơn nữa Tiểu Ngư luôn luôn tôn trọng gọi các nàng là tỷ tỷ, khi hầu hạ không khỏi càng thêm cam tâm tình nguyện, hơn nữa còn đặc biệt chăm chỉ để tâm, bởi vậy, vừa thấy cửa sổ phòng mở ra liền chạy nhanh lại.

“Vâng, Thúy Vân tỷ tỷ, ta tắm xong rồi.” Tiểu Ngư cười ngọt ngào, nhanh chóng bước đến mở cửa để nàng đi vào.

“Tiểu Ngư muội muội, để ta giúp muội lau tóc nhé!” Thúy Vân rất tự nhiên muốn cầm lấy khăn lông.

Tiểu Ngư vội nghiêng mình một chút tránh khỏi, cười nói: “Không cần phiền toái, chỉ là lau chút tóc thôi, để ta tự mình làm là được rồi.”

“Vẫn là để ta làm đi, việc này tỷ tỷ làm cũng đã quen rồi, hơn nữa Đình công tử vừa mới đến, nói muốn gặp muội muội, muội muội nhanh lau xong tóc cũng sớm đi được hơn.”

“A, Đình Triệt đến sao?” Tiểu Ngư tay dừng một chút, rồi lập tức đẩy nhanh tốc độ lau loạn lên mấy cái, định cầm lấy lược: “Cám ơn tỷ tỷ, ta đi liền.”

“Aiz.. muội muội, chờ một chút!” Thúy Vân còn chưa kịp ngạc nhiên vì nghe nàng lại có thể tự nhiên hô thẳng tên Đình Triệt, vội vàng giơ tay giữ nàng lại: “Tóc của muội còn quá ướt! Hơn nữa...”

Nói được thêm hai chữ, Thúy Vân không khỏi mặt ửng đỏ, nàng vốn định nói tiếp rằng, một cô nương, sao có thể cứ vậy mà tóc tai bù xù đi gặp một nam tử, nhưng lại e nói vậy thì nặng lời quá.

“Không sao đâu.” Tiểu Ngư chỉ một lòng muốn biết Đình Triệt mang đến tin tức gì, căn bản không nghĩ đến những băn khoăn như vậy, tùy tay cầm lấy cây lược gỗ, chải rất nhanh mái tóc đang xõa của mình, bỏ chạy ra ngoài: “Thúy Vân tỷ tỷ, phòng tắm đợi ta quay lại rồi sẽ dọn sau.”

Thúy Vân bị nàng quăng lại câu nói, sững sờ, nghi hoặc lắm lắm, chẳng lẽ nàng không biết chính mình là khách sao? Tiền phủ này nào có đạo lý làm khách mà tự thu dọn phòng tắm? Ai nha, không phải, vấn đề không ở ai thu dọn phòng tắm, mà là nàng không thể thả tóc như vậy mà đi gặp Đình công tử được!

“Tiểu Ngư muội muội?” Thúy Vân tỉnh lại vội vàng đuổi theo định kéo Tiểu Ngư trở về, không ngờ chỉ thất thần có chút thôi, Tiểu Ngư đã chạy đi rất xa rồi, thần trí mới thanh tỉnh của Thúy Vân không khỏi lại mơ hồ, Tiểu Ngư muội muội này là thờ biến thành hay sao? Chớp mắt đã chẳng thấy tăm hơi đâu rồi?

Thúy Vân còn đang đứng đó mê hoặc, Tiểu Ngư đã như một cánh bướm bay vào phòng khách.

“Lớn mật, nguoi như vậy sao có thể cùng công tử nói chuyện?” Đình Triệt mới chuyển mắt đến, còn chưa mở miệng, bên cạnh đã vang lên một giọng quát mắng.

Tiểu Ngư nhún mảy, lúc này mới chú ý đến sau lưng Đình Triệt có đứng một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp, ăn mặc hơn xa so với Thúy Vân Lục Ngạc, giờ phút này đang hơi vênh cằm, lạnh lùng nhìn Tiểu Ngư, khi ánh mắt nhìn đến mái tóc ướt át của nàng, trong mắt hiện lên xem thường và khinh rẻ.

Nha hoàn cáo giá oai hùm từ đâu đến? Tiểu Ngư nhanh chóng quét mắt nhìn qua, đột nhiên cảm thấy mặt mày cô ả này có chút quen thuộc, giây tiếp theo đã bừng tỉnh ngộ, ồ, đây không phải đại nha hoàn năm đó đi theo sau Đình Triệt sao?

“Aa... Thì ra là Cổ Ngọc tỷ tỷ nha, Cổ Ngọc tỷ tỷ, đã lâu không gặp, tỷ tỷ lớn tuổi rồi vẫn ổn chứ?” Tiểu Ngư mỉm cười, chớp mắt gương mặt đã đổi lên một cái mặt nạ ngọt ngào tươi vui, miệng cũng như vô tình mà kéo dài từ “lớn tuổi” thêm nửa nhịp.

Con gái ở cổ đại, phần lớn sau khi đến tuổi cập kê sẽ bắt đầu thành hôn, ba năm trước đây cô ả đã mười ba mười bốn tuổi, hiện giờ ít nhất cũng đã mười sáu mười bảy, ở tuổi này, nha hoàn bình thường như cô ả phần lớn nếu không phải bị chủ tử thu phòng thì chính là gả cho gia đình người hầu, nhưng Cổ Ngọc này ăn mặc rõ ràng vẫn là thiếu nữ, đặt ở thời đại này, quả thật có thể gọi là bà cô lỗ thì.

Mặc dù Tiểu Ngư bản thân chưa từng có ý định kết hôn sớm theo cổ đại, có điều, như vậy cũng không trở ngại nàng dùng chút chút đi nói mát châm chọc người ta, ai bảo nha đầu này vừa thấy mặt đã chẳng để cho người ta chút thể diện nào chứ!

Cho dù hiện giờ nhà mình có việc cần nhờ đến chủ tử của ả ta, nhưng chớ quên, chủ tử của cô ả cũng nợ nhà bọn họ một ân tình, còn chưa đến lượt một tiểu nha đầu ở chỗ này làm điều ra oai.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 103: Bái lạy và con mắt thẩm mỹ

Ads “Nguoi..” Có thể ở bên Đình Triệt hầu hạ đương nhiên không thể là kẻ ngu ngốc, Cổ Ngọc lập tức nghe ra ý tại ngôn ngoại trong lời Tiểu Ngư, gương mặt thanh tú nhất thời biến sắc.

Nhưng Đình Triệt cũng không để ả có cơ hội trả đũa: “Cổ Ngọc, nguoi đi ra ngoài trước.”

“Công tử?”

“Bảo người ra ngoài thì người ra ngoài, làm gì cái gì?!” Đinh Triệt không kiên nhẫn nói.

Cổ Ngọc cắn cắn môi, xiết chặt cái khăn trong tay từ phía sau Đinh Triệt bước nhanh ra đi về phía cửa, khi ngang qua bên người Tiểu Ngư, hung dữ ném lại một cái nhìn, thấp giọng phun ra một câu mắng: “Không biết liêm sỉ.”

Câu này vừa thốt ra, Đinh Triệt và Phạm Bạch Thái không có võ công nên nghe không rõ, nhưng huynh đệ họ Phạm và La Đản lại nghe rõ rành mạch, sắc mặt không khỏi cùng trầm xuống.

“Nha đầu thối tha người đứng lại!” Phạm Đại cực kỳ bênh người nhà, làm sao có thể cho phép người ngoài bỗng dưng mà lại nhục mạ cháu gái bảo bối của mình được, mọi người còn chưa kịp phản ứng gì, hắn đã chẳng chút nghĩ ngợi mà tranh cãi.

Cổ Ngọc vì sợ Đinh Triệt nghe thấy, khi mắng chửi người bước chân vẫn không dừng lại, Phạm Đại lên tiếng vừa lúc ả sai bước qua bậc cửa, bị hắn quát ngọt ngọt, chỉ cảm thấy tiếng quát điếc tai kia giống như sấm đánh ập vào hai tai, trong lòng giật nảy, hai chân nhũn ra, không biết sao mà đột ngột bước hụt chân, cả người nặng nề ngã về phía ngoài cửa. Vốn dĩ bước hụt nhất thời như ả người bình thường đều sẽ chỉ lao đảo một chút vẫn có thể đứng vững lại, nhưng cổ tình hôm nay ả lại ăn mặc cầu kỳ tỉ mỉ, mặc những hai cái váy dài thêu hoa, thân mình vừa nghiêng ra phía trước, lập tức đập phải chính vật váy dài của mình, sau đó chỉ còn nghe thấy một tiếng “rầm” vang lên, đại nha hoàn Cổ Ngọc mới vừa rồi còn kiêu căng đầy mặt thì giờ đã thành thành thật thật mà bái lạy thần đất. *(Cổ Ngọc này chắc muốn câu dẫn Đinh đại công tử đây.)*

Nhìn thấy chuyện này, tất cả mọi người không hện mà cùng nhất tề sùng sốt, Phạm Đại không chút khách khí ha ha cười lớn: “Ha ha ha ha, quả báo đến thật đúng là nhanh!”

Quả báo cái gì? Đinh Triệt nhú mày, lập tức liền suy nghĩ.

Nha hoàn theo bên cạnh mình xấu mặt trước mọi người, chủ nhân là hắn đương nhiên cũng bị mất mặt, nhưng Phạm Đại tính tình rộng rãi, theo lý không thể nào vô duyên vô cớ bắt nạt một nha hoàn, lại liên hệ đến câu nói nhỏ ban nãy nàng ta nói nghe không rõ, trong lòng đã hiểu được bảy tám phần.

“Ai nha, Cổ Ngọc tỷ tỷ, sao tỷ tỷ lại không cẩn thận như thế? Nào, để ta đỡ tỷ dậy.” Trong tiếng cười, Tiểu Ngư làm bộ kinh ngạc vội vàng chạy ra, đỡ dậy Cổ Ngọc sắc mặt đã xấu hổ thành một màu đỏ sẫm, lời trong miệng lại càng ngọt: “Cổ Ngọc tỷ tỷ, tỷ ngã có đau chỗ nào không?”

Kỳ thật, với thân thù của nàng, vừa rồi Cổ Ngọc lao đảo hoàn toàn có thể đỡ ả đứng vững lại.

“Không cần người già vờ làm người tốt!” Cổ Ngọc nổi giận gầy ra, làm sao còn có mặt mũi ngẩng đầu lên, bất chấp bàn tay và đầu gối đau đớn, vùng vẫy đẩy Tiểu Ngư ra, xách váy vọt thẳng ra ngoài.

Sắc mặt Đinh Triệt lại càng khó coi, nhìn theo bóng Cổ Ngọc, trong mắt rõ ràng tức giận đang dâng trào.

“Chuyện này... Đinh công tử, thật sự xin lỗi...”

“Xin lỗi cái gì? Là ả vô duyên vô cớ mắng Tiểu Ngư nhà chúng ta.” Phạm Đại nặng nề hừ một tiếng, ngắt ngang Phạm Thông đang áy náy: “Ta chỉ muốn ả nói rõ ràng tại sao lại mắng chửi người khác mà thôi, cũng đâu có động đến ngón tay nào của ả?”

“Thôi, Nhị thúc!” Tiểu Ngư ngăn lại, cười cười quay lại, ngồi đối diện Đinh Triệt: “Thúy Vân nói cậu tìm tôi, có phải là chuyện vụ án không?”

Đinh Triệt nhìn nàng xỏa tung mái tóc vẫn còn ẩm ướt căn bản chẳng cảm thấy mình có gì thất lễ, trong mắt ngược lại hiện lên vài phần xấu hổ.. ho khan một tiếng, nói: “Ông ngoại ta đã giao vụ án cho Đại Lý Tự thẩm tra, đồng thời cũng đem tình huống chi tiết nói cho Hạ đại nhân, có thể ngày mai sẽ thăng đường thẩm vấn, ta tới là để báo cho các người một tiếng, chuẩn bị cho tốt.”

“Nhanh như vậy sao?” Tiểu Ngư hơi kinh ngạc, nàng còn tưởng rằng chỉ bằng tính tình lạnh lùng nhạt nhẽo kia của Tiền Duy Diễn, dù có nhanh lắm thì cũng kéo dài thêm mấy ngày nữa cơ.

“Hiện giờ nhân chứng và lời khai đều có đủ, đương nhiên sẽ lên công đường thẩm án, có gì mà lạ chứ?” Đinh Triệt hừ nói, rất bất mãn Tiểu Ngư lại dám nghi ngờ năng lực của hắn, nhưng cũng không nhân cơ hội tranh công về phía mình.

Tiểu Ngư mỉm cười, chân thành nhìn hắn, thoải mái nói: “Chuyện này cảm ơn cậu.”

“Người không cần cảm ơn, ta chỉ là không muốn nợ nhà các người mà thôi.” Đinh Triệt bĩu môi, dừng lại một chút, đứng dậy: “Không còn gì nữa, ta đi trước, ông ngoại còn đang chờ ta dùng bữa tối.”

Miệng hắn nói phải đi, nhưng bước chân lại không chút ý định di chuyển.

“Đinh công tử, đi thông thả.” Phạm Thông thành thật vội đứng dậy tiễn, Phạm Đại đứng bên rất nhanh hướng Tiểu Ngư chớp mắt ra hiệu vài cái.

Tiểu Ngư nhin không được cười thầm, miệng lại nói: “Để tôi tiễn cậu một đoạn đi!”

Đinh Triệt không nói gì, lập tức bước ra cửa huýt sáo một tiếng, một cái bóng màu đỏ như lửa vụt ra khỏi phòng Nhạc Du, chạy quần quanh người hắn. Tiểu Ngư cười cười bước theo, bỏ lại Phạm Thông đầy đầu mồ mịt cùng La Đản trước sau vẫn như người tàng hình.

“Này, cậu bỏ nhà trốn đi, ông ngoại cậu không mắng à?” Ra khỏi cửa, Tiểu Ngư vượt lên hai bước, đi song song với hắn, chủ động hỏi, mặc dù dùng từ “Này”, nhưng thanh âm lại rất nhẹ nhàng.

Đình Triệt trầm mặc, không trả lời.

“Vậy thì, chờ việc xong rồi, cậu còn muốn đến Phòng Châu tìm cha mẹ không?” Tiểu Ngư vẫn tỏ ra lơ đãng, hai con ngươi đảo vòng, nói bóng gió.

Đình Triệt vẫn không nói gì, Tiểu Ngư liên tục đụng phải hai cái đình mềm, chỉ đành nhún vai, tiện tay rũ rũ mái tóc còn ẩm, tính đưa đến cửa viện sẽ không quản hấn nữa.

Đồ đệ này là Phạm Đại nhìn trúng, nếu hắn thật sự muốn làm sư phụ người ta, vậy thì tự hắn nghĩ cách đi vậy, Tiểu Ngư nàng cũng không nhiều rảnh rỗi đi lấy mặt nóng tiếp mông lạnh* của người ta! Theo nàng thì, tốt nhất về sau không dính dáng chút nào đến mấy người làm quan này còn thoải mái tự tại hơn.

“Có đôi khi, ta rất hâm mộ các người, có thể tự do tự tại, muốn đi đâu thì đi.” Hai người đi đến cửa, đang lúc Tiểu Ngư định nói không tiễn, Đình Triệt đột nhiên cúi đầu nói một câu như vậy.

Tiểu Ngư ngẩn ra, Đình Triệt đã quay đầu lại, mắt về khinh thường nhìn nàng, giờ ngón tay thon dài chỉ chỉ đầu nàng: “Bộ dáng tóc tai bù xù của ngươi thật là xấu!”

Nói xong, Đình Triệt cất tiếng gọi Nhạc Nhạc theo, xoay người bước đi, quay lưng về phía Tiểu Ngư, trên mặt lại không nhìn được đắc ý cười thầm. Kỳ thật hắn cảm thấy bộ dáng này của con nhóc so với bình thường còn thuận mắt hơn, có điều hắn tuyệt đối sẽ không trước mặt nó thừa nhận điều này.

Xấu?... Thằng nhóc này nghĩ như vậy có thể đã kích đến nàng sao?

Tiểu Ngư vút lại một ánh mắt xem thường, tay lơ đãng rũ rũ mái tóc dài, tiêu sái xoay người lại. Thật là một thằng nhóc ngây thơ! Một chút mất phẩm giá cũng không có, ngay cả cái gì gọi là đẹp tự nhiên cũng không hiểu, xì!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 104: Vậy là kết thúc?

Sau một đêm yên ổn bình tĩnh, ngoài Nhạc Du đang “ngã bệnh”, ngày hôm sau cả nhà trở dậy, tinh thần đều vô cùng thoải mái, Tiền Duy Diễn tuy rằng không tiếp đãi nhiệt tình, nhưng cũng không thờ ơ lạnh nhạt, đồ ăn sáng đưa đến vẫn là ngon lành đầy đủ, theo Thúy Vân giới thiệu, chỉ riêng cháo gạo tẻ bọn họ ăn cũng có những sáu loại nguyên liệu khác nhau.

Bối Bối đi theo bọn họ đã lâu, trừ bỏ thường xuyên nửa đêm tự nó đi săn bên ngoài, bình thường cũng sẽ ăn một ít thức ăn của người, bình thường cả nhà ăn cơm cũng sẽ cho nó ăn một ít món nó thích. Hiện giờ chân nó còn chưa lành hẳn, không thể tự do nhảy lên nhảy xuống, chỉ có thể nằm úp sấp trên ghế, đôi mắt tha thiết nhìn cả nhà ngồi quanh bàn hưởng thụ món ngon, không ngừng phát ra những tiếng ư ừ đáng thương.

“Thúy Vân tỷ tỷ, có thể mang cho Bối Bối nhà ta một chút cháo được không?” Tiểu Ngư nhìn cười yêu cầu.

“Đương nhiên có thể.” Thúy Vân vội lấy một cái đĩa sạch sẽ, múc một ít cháo đặt trước Bối Bối.

Bối Bối lập tức cựa quậy nhồm chán trước đây, vươn cái mõm nhọn tham lam tới, rất nhanh đã liếm hết sạch sẽ cháo trong đĩa không chút dư thừa, sau đó vô cùng đáng thương nhìn về phía Thúy Vân, mọi người rút cuộc nhìn không được nữa đều cười phá lên.

Lần này, đổi thành Lục Ngạc giành trước múc thêm cháo cho nó, Bối Bối vẫn dùng tư thái gió cuốn mây tan như trước nhanh chóng quét sạch, sau đó nhìn về phía Lục Ngạc, giống như hoàn toàn quên mất lúc đầu là Thúy Vân cho nó ăn trước, một lòng nhận định Lục Ngạc mới là tốt nhất, lại dễ dàng cho phép Lục Ngạc vuốt ve bộ lông cáo màu lửa của nó mà nhe răng với Thúy Vân, khiến Lục Ngạc đắc ý đến nỗi phải thốt lên là khôn quá.

“Đồ quý nhỏ hám lợi!” Tiểu Ngư bước qua nhẹ nhàng cốc đầu nó, “Quên vừa rồi ai cho mày ăn ngon trước hả? Còn không mau xin lỗi Thúy Vân tỷ tỷ!”

“Ư..ư...” Bối Bối đôi mắt long lanh nước, làm nũng cọ cọ trong lòng bàn tay Tiểu Ngư, khôn ngoan làm bộ ủy khuất hướng Thúy Vân kêu hai tiếng.

“Bối Bối thật là có linh tính!” Thúy Vân được Tiểu Ngư chỉ cho, cẩn thận sờ sờ vào đầu nó, quả nhiên thấy nó không phản kháng nữa, không khỏi càng vui vẻ: “Ta chưa từng gặp qua con cáo nào xinh đẹp đáng yêu lại có linh tính như thế.”

Tiểu Ngư cười nói: “Sao lại thế chứ? Đình công tử của nhà tỷ không phải có một con sao? Chúng nó chính là cùng một mẹ đó.”

Thúy Vân cũng cười: “Con cáo của Đình công tử tuy rằng cũng đẹp như Bối Bối, có điều nó chỉ thân thiết với Đình công tử, chưa bao giờ dễ dàng để người ngoài chạm vào, ngay cả Cổ Ngọc tỷ tỷ cũng chưa từng thấy có lần nào ôm nó cả.”

Tiểu Ngư ngạc nhiên: “Sao lại thế được? Nó không cho người khác chạm vào, vậy bình thường là ai chăm sóc Nhạc Nhạc, ai tắm rửa cho nó?”

Lục Ngạc nói xen vào: “Đều là Đình công tử tự tay làm, nghe nói vì chuyện này, trước kia ông nội Đình công tử còn từng mắng cậu ấy vài lần nữa.”

“Ồ, vậy sao?” Tiểu Ngư có chút đăm chiêu vuốt vuốt tai Bối Bối. Với thân phận của Đình Triệt, vốn hoàn toàn có thể tìm một người chuyên chăm sóc cho Nhạc Nhạc, nhưng cậu ta lại tự mình làm, hơn nữa ba năm vẫn vậy, cho dù rời nhà trốn đi cũng không quên mang theo nó, xem ra ông chủ bé nhỏ này đúng thật là có tình yêu thương đây!

Câu chuyện vui vẻ qua đi, Tiểu Ngư theo thói quen đứng dậy giúp thu dọn bàn ăn, Thúy Vân và Lục Ngạc vội sợ hãi khuyên can: “Tiểu Ngư muội muội, muội là khách, sao có thể làm những việc nặng này được chứ?”

Tiểu Ngư linh hoạt xoay người tránh khỏi các nàng, đặt bát đĩa xuống khay, cười nói: “chẳng qua là thu dọn chút bát đĩa mà thôi, cũng chẳng phải việc nặng gì, không sao đâu.”

Hôm qua nàng tắm rửa xong đi gặp Đình Triệt, khi quay lại định lấy quần áo bẩn của cả nhà đi giặt mới phát hiện quần áo mọi người thay ra đều đã được hai nha hoàn đưa đến phòng giặt đồ, đến buổi tối chuẩn bị đi ngủ, hai nha hoàn cũng đã sớm trải chăn đệm ra xong xuôi. Tuy rằng việc này đối với Thúy Vân Lục Ngạc mà nói chỉ là việc mà nha hoàn phải làm, nhưng đối với nàng, lại tiết kiệm được rất nhiều sức lực, đương nhiên hẳn là bánh ít đi bánh quy lại, hồi báo một chút.

“Thật sự không cần...” Thúy Vân càng không yên, vội đoạt lấy khay bát chuyển sang bên, “Tiểu Ngư muội muội, nếu để tổng quản biết chúng ta để cho khách dọn bàn, nhất định sẽ quở trách tỷ muội chúng ta mất.”

Tiểu Ngư ngẩn ra, lúc này mới nhớ đây là Tiền phủ, hết thảy đều có quy củ của người ta, dù sao cũng không đến lượt khách nhân phải làm việc, đành cười cười, không động tay vào nữa, nhưng đứng bên cạnh lại cảm thấy không được tự nhiên, đành đi ra sân. Nhưng chân vừa bước ra cửa, liền thấy Đình Triệt ôm Nhạc Nhạc đi đến cùng tổng quản, không khỏi cảm thấy may mắn le lưỡi một chút.

Hắc hắc, thật đúng là nguy hiểm, nếu sớm hơn một chút, thật sự bị tổng quản thấy thì đúng là mình làm liên lụy đến Thúy Vân Lục Ngạc rồi.

“Phạm cô nương, đêm qua nghỉ ngơi tốt chứ?” Tổng quản trên mặt vẫn là nụ cười theo chuẩn quy tắc.

Tiểu Ngư vội thu hồi mặt quỷ, cũng theo quy tắc mà khách sáo chào hỏi, lại không bỏ qua ánh mắt Đình Triệt vòng vo trên đầu mình mấy lần, trong lòng không khỏi thâm hừ một tiếng.

“Nếu các vị đều đã dùng bữa sáng, không còn việc gì nữa vậy xin mời cùng tiểu nhân đến Đại Lý Tự, Tô đại nhân đã phái người qua, chờ các vị lên công đường.” Tổng quản nói với bọn Phạm Thông đang bước ra.

“Đa tạ tổng quản đại nhân, chúng tôi không còn việc gì, có thể đi ngay.” Phạm Thông vội nói.

“Tổng quản đại nhân, Nhạc tiên sinh không liên quan đến vụ án này, giờ lại đang bị bệnh, ngại xem, có thể để tiên sinh ở lại không?” Tiểu Ngư cười cười nói.

“Một tiên sinh dạy học không liên quan, đi hay không có quan trọng gì?” Tổng quản còn chưa kịp mở miệng, Đình Triệt đã lên tiếng, cũng không chờ tổng quản phản bác, lại nói, “Đông Đông vẫn là trẻ con, Bối Bối lại đang bị thương, ta thấy bọn chúng cũng không nhất định phải đi cùng, cứ ở lại trong phủ chơi đi!”

Vừa nói, tay cũng lỏng ra, Nhạc Nhạc từ trong lòng hắn nhảy xuống, chạy vào sảnh lướt tới bên cạnh Bối Bối.

Phạm Bạch Thái có thể không cần lên công đường, Tiểu Ngư tất nhiên là vui còn chẳng kịp, tổng quản cũng không có ý kiến gì, mọi người cứ như vậy rời khỏi phủ, lên xe ngựa đi đến nha môn Đại Lý Tự.

Bước qua cái cổng cao cao, tiến vào nha môn uy nghiêm, Tiểu Ngư chỉ thoáng đảo mắt nhìn đại khái xung quanh rồi liền nén lại tò mò hiếu kỳ đối với nha môn cổ đại, tận lực nhìn không chớp mắt theo sát dẫn đường của nha môn, theo hành lang gấp khúc tiến vào tiểu sảnh bên cạnh công đường chờ đợi.

Một tiếng gõ đập rầm vang, công đường rất nhanh bắt đầu xét xử theo trình tự.

Nửa canh giờ sau, mọi người lần lượt bước ra khỏi nha môn.

“Vậy là xong?”

Bước xuống bậc cửa, Phạm Đại quay đầu nhìn tấm biển treo cao, lại nhìn hai pho tượng sư tử đá uy nghiêm, sờ sờ đầu mình, còn chưa tin lắm cuộc chạy trốn nhiều ngày cứ như vậy tuyên bố chấm dứt. Nhưng trên thực tế, bọn họ thật sự đã ra khỏi nơi quan phủ, hơn nữa đường đường chính chính đứng dưới ánh mặt trời, không bao giờ phải lo lắng bị trở thành tội phạm giết người nữa.

“Sao thế, Nhị thúc? Thúc còn muốn quay lại cảm thụ một chút uy nghiêm công đường phải không?” Tiểu Ngư nói giỡn.

Hôm qua vì Phạm Đại có ý chỉ “cứu” mỗi một người là Cảnh Đạo Sơn, ba người kia liền ghi hận trong lòng, hôm nay đều nhất trí đem trách nhiệm hoàn toàn đổ lên người Cảnh Đạo Sơn, khiến vụ án hôm nay xét xử vô cùng thuận lợi. Đó cũng không kỳ lạ, kỳ lạ chính là, quan phủ lại có thể không đề ra một câu nghi vấn nào đối với người giang hồ như nhà bọn họ, liền tuyên cáo vô tội phóng thích, việc này nhiều ít cũng khiến người ta cảm thấy bất ngờ.

Xem ra, chuyện này không thể thiếu công lao của cậu nhóc chính thái nào đó.

Nghĩ đến đây, Tiểu Ngư không khỏi mỉm cười nhìn về phía Đinh Triệt, lại nhận được ánh mắt sáng ngời như sao của người nào đó, lập tức càng cười sáng hơn, nhất thời, dường như ánh nắng trên đỉnh đầu cũng có phần thất sắc.

“Nha đầu thối, cháu muốn rửa Nhị thúc cháu đấy hả?” Phạm Đại cười ha ha, giọng tay cốc nhẹ đầu Tiểu Ngư một cái, “Đầu Nhị thúc của cháu không bị bệnh, nơi như thế này, cả đời đến một lần cũng đủ khiến ta thấy không thoải mái rồi.”

Tiểu Ngư hiểu ý của hắn, cười hi hi, cả đời này, nàng còn chưa từng quỳ xuống trước người nào, ngay cả hôm trước gặp Tiền Duy Diễn cũng chỉ cúi người mà thôi, nhưng hôm nay trên công đường, cả nhà không thể nào “không đành lòng chuyện nhỏ sẽ làm hỏng chuyện lớn” mà quỳ gối dập đầu, nói thật, loại cảm giác này vô cùng không thoải mái, khiến cho tâm lý nàng bất bình nghiêm trọng.

“Đi thôi, nếu vụ án đã xong, chúng ta cũng nên quay về bãi tạ Tiền đại nhân một chút, hơn nữa cũng không nên cứ mãi quấy rầy người ta.” Phạm Thông một bên cười nói, cả nhà đều nghe ra ý tứ ẩn trong đó, Tiền phủ là nơi quyền quý nhà cao cửa rộng, không phải nơi cho người như bọn họ ở lâu, nhà mình vẫn nên thức thời sớm cáo từ một chút thì hơn.

“Các người phải đi sao?” Đinh Triệt lập tức miễn cưỡng cảm nghe ra ý trong lời Phạm Thông, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Ngư không hiểu sao có chút không vui.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 105: Bão nổi

“Đúng vậy, chúng tôi vốn chỉ là dân quê bình thường, cũng không phải người quen thân thích với tướng phủ, hiện giờ vụ án đã chấm dứt, sao có thể tiếp tục ở lại nhà ông ngoại cậu chứ?” Tiểu Ngư cười nói, cảm thấy hơi hơi tiếc nuối, La Đan và Nhạc Du chưa bao giờ cãi nhau với nàng, về sau thiếu nhóc chính thái xinh đẹp dễ nổi nóng này, cuộc sống thật đúng là có chút không thú vị.

Đinh Triệt mặt lạnh lùng: “Vậy các người định đi đâu?”

Thấy hắn rõ ràng là không thích nhà mình rồi đi, Tiểu Ngư trong lòng có chút ảm áp, nụ cười cũng dịu đi nhiều, nhưng vẫn tạm thời không nói rõ: “Không biết, có lẽ sẽ ở lại kinh thành lâu dài, cũng có thể chỉ dừng lại một vài ngày rồi đi tiếp nơi khác.”

Đinh Triệt thốt lên: “Không được, các người không thể đi nơi khác.”

Tiểu Ngư nhướn mày, còn chưa kịp hỏi tại sao, tổng quản vẫn ở bên cạnh từ trước đột nhiên cười gượng hai tiếng: “Ha ha, công tử lời này không đúng rồi, gia đình Phạm đại hiệp muốn đi đâu đều là tự do của người ta, cho dù chúng ta có ăn cũng không thể ép buộc, huống chi người ta cũng đã từng cứu giúp công tử! Công tử vẫn là để người nhà Phạm đại hiệp tự quyết định đi!”

Nói xong, cũng không nhìn sắc mặt Đinh Triệt càng thêm sa sầm, chuyển hướng Phạm Thông: “Phạm đại hiệp, ở đây là cửa nhà môn Đại Lý Tự, chúng ta cứ mãi đứng ở chỗ này cũng không ổn, có chuyện gì chúng ta về phủ trước rồi nói sau. Các vị xin mời lên xe, công tử, lão nô đỡ cậu!”

Vừa nói, ông ta tình bơ sai hai bước, giọng tay làm một tư thế “mời” cũng thuận tiện ngăn cách giữa Tiểu Ngư và Đinh Triệt, sau đó mời Đinh Triệt lên một chiếc xe ngựa xa hoa, bộ dạng đúng tiêu chuẩn một người đầy tớ hết lòng trung thành tận tâm phục vụ.

“Không cần, ta tự lên được.” Ông ta cười vô cùng ân cần, Đinh Triệt mím chặt đôi môi mỏng nhìn thoáng qua đám người Tiểu Ngư, nhấc tà áo nặng nề đạp lên ghế kê chân và càng xe, nhìn xuyên qua hai tấm rèm che bằng sa mỏng giăng hai bên, vẫn có thể thấy rõ mờ thân hình hắn cứng ngắc.

“Tiểu Ngư, Đan Nhi, chúng ta cũng đi thôi.” Phạm Thông cười cười chấp tay chào tổng quản, sau đó dắt người nhà mình đi về phía một chiếc xe ngựa bình thường phía sau.

“Hừ...” Phạm Đại lên xe cuối cùng, ngồi còn chưa vững đã hừ một tiếng bực bội.

“Rốt cuộc không cần phải lo lắng đề phòng nữa, cha, Nhị thúc, tối nay chúng ta chúc mừng một chút nhé?” Tiểu Ngư không đề cho hắn một cơ hội bất mãn phát biểu, lập tức giành nói, đồng thời quăng lại một ánh mắt, nhắc nhở hắn đánh xe còn có người của Tiền phủ.

Trước đây nàng cứ tưởng rằng vấn đề đơn giản, lại có thể ngây thơ cho rằng chỉ cần Phạm Đại muốn dạy Đinh Triệt muốn học, quan hệ sư đồ cứ vậy là

có thể thành lập, lại quên mất đây là xã hội phong kiến giai cấp chia cách rõ ràng, mà lại còn vô cùng trọng văn khinh võ, cho dù Đinh Triệt nguyện ý chịu khổ thì Tiền Duyệt cũng sao có thể đồng ý để cho cháu ngoại mình trở thành một người luyện võ thấp kém?

Phạm Đại buồn bực nhìn thoáng qua xe phía trước, phẫn nộ ngâm miệng lại.

Phạm Thông nhìn phía trước, hiểu rõ cười cười: “Được, tối nay chúng ta đi tìm một quán trọ. Nhị đệ, hôm nay bất kể đệ muốn uống bao nhiêu đại ca cũng không ngăn cản, cho đệ uống thoải mái luôn.”

“Đây chính là các người nói đây nhé?” Nhắc đến uống rượu, Phạm Đại lập tức hưng phấn lên, chỉ vào Tiểu Ngư cảnh giác, “Không cho phép đổi ý.”

“Không đổi ý, đương nhiên không đổi ý.” Tiểu Ngư cười, từ hôm nay trở đi, một nhà bọn họ lại tiếp tục làm người tự do, đương nhiên là phải thật sự chúc mừng, tính toán cẩn thận mà sống đương nhiên rất quan trọng, nhưng khi nào nên thoải mái thì vẫn nên thoải mái, nếu không cuộc đời chẳng phải rất không thú vị?

Phạm Đại hoan hô một tiếng, tức giận ban nãy nhất thời tan thành mây khói.

Mẹ nó, cái gì mà Tướng phủ phiền chết đi được, không ở thì không ở, giường ở đó mềm nhũn khiến xương cốt người ta vẹo vọ hết cả, còn không thoải mái bằng ngủ đất, nếu không bởi vì có chút võ công quá dương cương không hợp với Tiểu Ngư nên mới muốn thu một đồ đệ tốt, Khu mật sứ gì gì đó có mà mời hẳn đi hẳn cũng lười.

Bọn họ ở phía sau bàn bạc buổi tối chúc mừng thế nào, Đinh Triệt phía trước nghe thấy tiếng hoan hô lại cơ hồ buồn bực muốn chết, trong lòng đồng thời chột cảm thấy tịch mịch vô cùng.

Chính mình rõ ràng có cha có mẹ, nhưng từ nhỏ đã phải rời khỏi cha mẹ đi theo ông nội nghiêm khắc, ngày ngày đều bị một đồng quy củ trói buộc, mỗi ngày đều có bài tập làm không xong, đã bao giờ được hưởng thụ qua sự vui vẻ tự do tự tại như vậy? Nhớ lại lúc trước, thời điểm hẳn tốt xấu gì vẫn còn là chủ tử, ngoài ông nội đối với mình nghiêm khắc một chút thì chưa từng có kẻ nào dám có điều bất kính, nhưng từ khi ông nội rời kinh, đem hẳn phó thác cho ông ngoại...

Nhớ đến mấy người cậu mợ kia, còn có những người anh em bà con nội ngoại lời nói ngấm trào phúng, Đinh Triệt không khỏi nắm chặt tay, nếu không phải hôm qua ông ngoại buộc hẳn viết thư cam đoan với cha mẹ, hẳn thật muốn đêm nay liều lĩnh trốn khỏi tòa phủ đệ lạnh lùng kia.

Xe ngựa mang theo dấu hiệu của Tiền phủ, đi qua chỗ nào người đi đường cũng đều né tránh, rất nhanh liền quay trở về Tiền phủ.

“Làm phiền tổng quản, xin đưa chúng tôi đi gặp Tiền đại nhân để bái tạ chào từ biệt.” Xuống xe, Phạm Thông lễ phép chấp tay.

“Ha ha, Phạm đại hiệp khách khí, nhưng mà Phạm đại hiệp dù có nhất định muốn rời khỏi, cũng nên dùng xong bữa trưa hẵng đi, nếu không lão gia nhất định sẽ quở trách tiểu nhân không hiểu lễ đãi khách.” Tổng quản cười vô cùng quy củ, “Hơn nữa đại nhân nhà tôi cũng không biết có rảnh không, Phạm đại hiệp vẫn nên về Tùng viện nghỉ ngơi, để tiểu nhân đi trước thông báo một tiếng!”

“Vậy thì, tất cả nhờ tổng quản.” Phạm Thông nói tạ ơn, mỉm cười hướng Đinh Triệt rồi đi theo một người hầu khác quay về Tùng viện.

Đinh Triệt không chút nghĩ ngợi nhắc chân cất bước đuổi theo.

“Công tử.” Tổng quản nghiêng thân mình ngăn hẳn lại, bộ dáng cung kính nói, “Tướng gia đã dặn trước, muốn công tử mỗi ngày phải đọc thi thư, hôm nay bài tập của công tử còn chưa làm...”

“Chuyện của ta, còn không đến phiên người quản!” Đinh Triệt đã kiềm chế cả nửa ngày rốt cuộc nhịn không được tức giận, giận dữ đẩy tay ông ta ra.

“Bẩm công tử, không phải là tiểu nhân muốn quản công tử, mà là lão gia...” Trong mắt tổng quản chột thoáng một tia nham hiểm, ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Người đừng có hơi chút là đem ông ngoại ra bức ta, bài tập còn chưa làm buổi tối ta sẽ bù sau.” Đinh Triệt tức giận tránh khỏi ngăn trở của ông ta, cũng không biết xoay chuyển thế nào mà bắt được cánh tay Tiểu Ngư: “Người đi theo ta, ta có việc muốn nói với người.”

Vừa nói, vừa kéo nàng đi nhanh về phía trước.

Ack... Tiểu Ngư căn bản không nghĩ đến cậu nhóc nào đó lại đột ngột dùng đến chiêu thức ấy, trong lúc kinh ngạc, thân thể đã bị động bị kéo theo mấy bước, nhất thời quên mất gậy ra.

“Công tử...” Tổng quản đuổi theo hai bước muốn ngăn cản, Đinh Triệt đột ngột quay đầu lại, hai luồng ánh mắt giống như mũi tên nhọn bắn ra, cực kỳ chán ghét, chẳng cần phải nói ra lời.

Cũng chỉ là một kẻ họ ngoại sa sút mà dám ở trước mặt mình ra vẻ chủ tử! Tổng quản trong lòng hừ một tiếng, nhưng về mặt không tỏ vẻ đuổi theo nữa, nhìn thoáng qua đám người Phạm Thông, trông mặt hơi chuyển, đã có chủ ý, trên mặt nhanh chóng thay lên bộ dáng tươi cười.

“Phạm đại hiệp, vậy xin mời các vị đến Tùng viện nghỉ ngơi, tôi còn phải quay về chỗ lão gia phục mệnh.”

“Đàn Nhi, đi thôi!”

Phạm Đại loi La Đán đang ngẩn ra nhìn theo hướng Đình Triệt và Tiểu Ngự rời đi, ý bảo người hầu đằng trước dẫn đường, trong lòng lại bắt đầu thấy bức bối. Vừa nãy Đình Triệt cước bộ di chuyển tránh thoát tổng quản, rõ ràng là lúc trước khi đuổi theo Tiểu Ngự vô ý mà học được, tính ra chỉ bắt chước có một lần mà có thể học được nhanh như vậy, aizz. đồ đệ như vậy nếu bỏ qua, thật đúng là đáng tiếc..

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 106: Bị sỉ nhục

Phía bên kia, Tiểu Ngự đi vài bước mới phản ứng lại, đang định theo bản năng tránh thoát, đột nhiên nhớ tới trước đây khi mới gặp Đình Triệt, nàng cũng từng kéo người nào đó đi lên bờ sông như vậy, người nào đó còn vì ra sức chống cự lại mà ngã chổng vó, khoe miệng không khỏi cong lên mỉm cười, không nói gì nữa, ngược lại để mặc cho hắn dẫn đi.

Đình Triệt một đường kéo nàng đi dọc theo lối mòn trái sỏi ven bờ sông nhỏ, vòng qua núi già, qua bờ hồ, cho đến nơi không còn nhìn thấy bóng dáng người hầu nữa mới dừng lại buông tay nàng ra.

“Được rồi, ở đây không có ai, cậu nói đi.” Tiểu Ngự nấn nấn cổ tay vừa bị hắn nắm chặt, cười cười nói.

Thấy Tiểu Ngự chẳng những không chút tức giận mà ngược lại còn tươi cười như hoa nhìn hắn, sắc mặt Đình Triệt căng thẳng như băng lạnh lúc này mới biến đổi, ánh mắt nhìn động tác Tiểu Ngự đang lơ đãng xoa cổ tay, gương mặt tuấn tú nhất thời hiện lên một chút áy náy mơ hồ, đôi môi ngược lại mỉm cười càng chặt.

Aizz, thằng nhóc này nhìn có vẻ tự cao tự đại, kỳ thật cũng rất đáng thương.

Tiểu Ngự âm thầm thở dài, buông tay bị đau ra, cũng không thức giục hắn, chỉ nghiêng người giờ tay nhẹ phớt qua những nụ hồng mới nở ở bụi cây rậm rạp bên cạnh, vừa bước chậm chậm lướt qua những khóm hoa.

“Các người không thể... không thể.. không đi sao?” Đình Triệt rầu rĩ theo sát sau nàng, một lúc lâu mới thốt ra một câu.

Không thể không thể không đi? Tiểu Ngự bị câu nói quái lạ này khiến cho sững sốt một chút, mới hiểu được hắn có thể vốn dĩ định như trước đây bá đạo ra lệnh “Các người không thể đi”, nhưng giữa chừng lại sửa miệng biến thành câu dò hỏi “Có thể không đi hay không?”, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút gì mềm mại.

Đình Triệt là người có tính tự tôn rất mạnh, xem hắn khi nghèo túng vẫn ra sức giữ gìn kiêu ngạo của mình là có thể nhìn ra. Tuy rằng loại kiêu ngạo này đôi khi ngược lại khiến hắn có vẻ ngây thơ, ví dụ như khi hai người ở chung hẳn nhất định sẽ tỏ ra ương bướng, giống như có thể từ nàng mà đòi lại được tôn nghiêm bị mạo phạm, là kiêu ngạo của hắn.

Nhưng hiện giờ, thiếu niên kiêu ngạo này lại bởi vì không muốn bọn họ rời đi mà lần đầu tiên nói chuyện mềm mỏng, thậm chí trong giọng còn ẩn chứa hàm xúc thỉnh cầu, khiến Tiểu Ngự thật sự cảm thấy rất bất ngờ.

“Ha ha, Tướng phủ này vừa lịch sự tao nhã vừa thoải mái, đồ ăn cũng ngon, nếu có thể, chúng tôi đương nhiên cũng hy vọng có thể không đi ấy chứ!” Tiểu Ngự không quay đầu lại, chỉ cười nói, “Có điều, tôi cũng đã nói từ trước, chúng tôi chỉ là thảo dân bình thường, có thể được Tướng gia giúp đỡ trả lại trong sạch cho mình đã vô cùng cảm kích rồi, sao có thể dám nhận chiêu đãi lâu dài chứ?”

“Nhưng.. Các người nếu đi rồi, ta làm thế nào chứng minh cho người xem?” Đình Triệt cắn răng nói, hẳn sao có thể không rõ nhà Tiểu Ngự kiên trì phải đi hoàn toàn là do thái độ của ông ngoại mình? Đáng giận chính mình cũng là ăn nhờ ở đậu, ở trong phủ này một chút quyền lợi làm chủ cũng không có.

“Chứng minh cái gì?” Tiểu Ngự khó hiểu.

“Người không phải nói nếu như ta học võ, nhất định là ba ngày cũng không kiên trì được hay sao?” Thấy nàng lại dám quên ước định giữa hai người, Đình Triệt tức tối vượt lên chắn trước mặt nàng, tức giận đến hai tay nắm chặt lại.

“À.. ha ha.. cái này à...” Tiểu Ngự kéo dài giọng, nhìn đôi mắt Đình Triệt vì phần nộ mà tràn đầy tức giận, ánh mắt lưu chuyển, cố ý thoải mái vung tay, “Cậu đã không có cơ hội chứng tỏ, vậy thì tôi rút lại câu nói kia là được rồi.”

“Không được.” Đình Triệt nói như đinh đóng cột, lửa giận trong mắt càng cháy mạnh, “Nam tử hán đại trượng phu, nói được sẽ làm được. Ta nhất định phải chứng minh cho người xem.”

“Cậu tìm được sư phụ rồi?” Tiểu Ngự cười khể, “Nếu cậu tìm được sư phụ, vậy thì chúng tôi ở kinh thành chờ cậu ba ngày cũng không sao cả.”

“Ta... ta có thể bái thúc thúc người làm sư phụ.” Đinh Triệt rút cuộc nhịn không được nữa thốt ra khát vọng giấu đã lâu của mình.

“Trước không nói Nhị thúc tôi nhận hay không nhận, phía ông ngoại cậu tuyệt đối không thể nào đồng ý để đường đường cháu ngoại của mình lại có thể đi theo một người giang hồ, bỏ văn theo võ, cậu đừng quên, cậu xuất thân từ dòng dõi thư hương, danh môn thế gia.” Tiểu Ngư không làm mặt vui đùa nữa, nghiêm nghị nói.

Nghĩ lại mấy hôm trước nàng và Phạm Đại còn trăm phương nghìn kế muốn Đinh Triệt chủ động đề nghị bái sư. Hiện giờ lại phải khuyên cậu ta bỏ cuộc, Tiểu Ngư trong lòng không khỏi có chút cảm khái bất đắc dĩ.

“Ta không nói sẽ bỏ việc học văn, ta có thể vừa học văn vừa học võ.” Đinh Triệt kiên trì nói, “Về phía ông ngoại, ta sẽ đi thuyết phục, chỉ cần ông đồng ý, các người có thể ở lại.”

“Chỉ sợ không thể nào đâu.” Tiểu Ngư cười nói.

“Không thử sao biết được, người về Tùng viện trước chờ ta, ta đi tìm ông ngoại.” Đinh Triệt quay đầu bước đi.

“Aiz, cậu chờ một chút.”

“Sao vậy?”

“Cậu ban nãy kéo tôi đi vòng vòng chóng cả mặt, tôi không biết đường quay về Tùng viện.”

**

“Cái gì?”

Tiểu Ngư được một hạ nhân dẫn về Tùng viện, Phạm Đại liền không nhịn nổi chạy tới hỏi.

“Cậu ta nói muốn bái thúc làm sư phụ, nhưng mà Nhị thúc, ta khuyên thúc vẫn nên đừng có hy vọng gì, nhà họ Tiền sẽ không đồng ý đâu.” Tiểu Ngư không chút hứng thú tự rót một chén trà uống, thuận tiện liếc mắt nhìn Phạm Đại mắt đã bắt đầu đảo vòng vo, “Đừng rồi, ta nhắc nhở thúc, cũng đừng có suy tính đem người ta bỏ chạy gì đó, nhà chúng ta khó khăn lắm mới có thể trở lại cuộc sống yên ổn, nếu thúc dám phá hỏng, về sau ta sẽ không thừa nhận ngài là Nhị thúc ta đâu!”

“Sao có thể chứ? Lừa người bỏ chạy là phạm pháp, Nhị thúc ta sao có thể phạm sai lầm này chứ.” Phạm Đại lúc đầu ngớ ra, sau đó lập tức cười hắc hắc phủ nhận.

“Không làm vậy là tốt nhất, Nhị thúc, thúc biết tính ta rồi đấy. Ta đi tìm Thúy Vân tỷ, hỏi một chút quần áo chúng ta khô hay chưa, chúng ta thu dọn một chút, sau bữa trưa sẽ đi.” Tiểu Ngư buông chén trà, mang theo cảm giác bức bối khó hiểu trong lòng đi ra ngoài cửa, bỏ lại Phạm Đại một mình buồn bực.

Thúy Vân và Lục Ngạc nghe nói bọn họ chỉ ở lại một tối mà đã đi, đều kinh ngạc đồng thời có chút không nỡ, có điều không nỡ thì không nỡ, các nàng dù có ngưỡng mộ Nhạc Du thêm nữa, yêu quý nhà Tiểu Ngư thêm nữa thì thân là hạ nhân cũng hoàn toàn không có quyền giữ lại.

Thuận lợi chính là, quần áo mọi người tắm rửa thay ra tối qua đều đã giặt sạch, phơi cả đêm lại thêm một buổi sáng, vừa lúc đều đã khô. Hai nha hoàn cùng cướp lấy tất cả quần áo cẩn thận gấp lại, khéo mắt không khỏi thoáng hiện hơi nước mắt.

Cơm trưa không bao lâu đã đưa đến, gà vịt cá đều có đủ, mặc dù không đặc biệt quý giá hay tuyệt phẩm, nhưng cũng là phong phú. Mọi người yên lặng ăn xong, đang muốn nhờ Thúy Vân đi thông báo tổng quản, chào từ biệt Tiền Duy Diễn thì tổng quản kia đột nhiên đi đến, theo sau còn có một tên sai vặt bụng theo một cái khay, và một nha hoàn dáng người yếu đuối, mặt hạnh mặt lạnh, nhìn kỹ, nha hoàn kia rõ ràng chính là Cổ Ngọc người hầu bên cạnh Đinh Triệt.

“Đây là một chút lòng thành của Tướng gia nhà ta, để cảm tạ các vị giúp đỡ công tử nhà ta.” Tổng quản dùng một loại ngữ khí vô cảm nói, đầu tiên là giải thích hai câu hôm nay trong phủ có khách quý, Tiền Duy Diễn không rảnh gặp lại bọn họ, Đinh Triệt cũng là người quan trọng phải theo tiếp khách, rồi mở tám vải đỏ phủ trên cái khay tên sai vặt đang bụng ra, là những nén bạc nhỏ đại khái chừng năm mươi lượng.

“Đa tạ ý tốt của tổng quản, nhưng mà...” Phạm Thông nhún mày.

“Cổ Ngọc, thay ta tiễn khách.”

Hắn đang muốn hỏi rõ ràng, tổng quản kia không cho hắn cơ hội, khéo miệng hơi nhếch lên, coi như là cười, xoay người bước đi, chỉ ném lại một câu như vậy.

“Đạ, tổng quản ngài đi thông thả.” Cổ Ngọc hướng về phía ông ta vừa đi cúi chào, rồi ngẩng đầu nhìn nhà họ Phạm, khéo miệng pha lẫn chút khinh bỉ cười lạnh, “Ý tứ chính là quan hệ giữa công tử nhà ta và các người đến đây chấm dứt, các người cầm chỗ bạc này là có thể đi, về sau cũng đừng có mượn danh công tử nhà ta mà đến Tiền phủ nữa.”

“Mẹ nó! Người tưởng chúng ta muốn đòi tiền hả?” Thấy tổng quản kia mới xoay người, nha hoàn này liền đã dám nói chuyện vô lễ như thế, chi liếc mắt một cái là có thể hiểu rõ, Phạm Đại nhất thời điên tiết.

“Sao hà, các người còn muốn giống năm đó được một tác lại muốn tiến một thước sao? Đừng quên, ở đây là Tiền phủ.” Cổ Ngọc trong mắt thoáng qua một chút e ngại, nhưng lập tức không còn sợ hãi, vênh cằm lên cười càng thêm lạnh. *(nó tỳ ngu ngốc ko biết điều, đợi đó Tiểu Ngư trả thù thì đừng có hối hận. >.*

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 107: Muốn đi cũng phải xả giận trước

“Xin hỏi Cổ Ngọc tỷ tỷ, bạc này thật sự tặng cho chúng ta sao?” Mắt thấy Phạm Đại sắp cãi lộn với Cổ Ngọc, Tiểu Ngư bỗng nhiên cười hì hì, bước đến trước tên sai vặt giờ tay cầm hai nén bạc nhỏ, tung hứng chơi đùa, hai nén bạc lần lượt rơi vào lòng bàn tay nàng, lập tức phát ra âm thanh lạch cạch va chạm.

“Tất nhiên, chẳng lẽ Tướng gia nhà chúng ta có thể vì chút bạc này mà đổi ý sao?” Thấy Tiểu Ngư cầm bạc, nụ cười lạnh của Cổ Ngọc đã biến thành khinh thường châm chọc.

“Tiểu Ngư...”

Phạm Thông còn tưởng Tiểu Ngư thật sự muốn nhận lấy năm mươi lượng bạc khuất nhục này, đang định khuyên can. Phạm Đại hiểu rõ tính tình cháu gái ngược lại lập tức không còn giận dữ, đúng lúc kéo Phạm Thông một chút, chờ xem Tiểu Ngư ứng đối.

“Ha ha, nếu đã vậy, còn phải phiền xin nhờ Cổ Ngọc tỷ tỷ cùng với tổng quản đại nhân thay ta nói cảm tạ tới Tướng gia.” Tiểu Ngư hơi mỉm cười, ánh mắt thoáng đảo ra phía bên ngoài tổng quản đã đi ra khỏi cửa tiểu viện, nhận lấy khay, thuận tay đặt lên trên bàn, cười cười nói với Thúy Vân Lục Ngạc vẫn đứng một bên: “Thúy Vân tỷ tỷ, Lục Ngạc tỷ tỷ, đa tạ hai người chiếu cố, ở đây chỉ có năm mươi lượng, hai người hãy cầm chia nhau đi mua kẹo bánh ăn chơi.”

“Cái này...”

Năm mươi lượng bạc đi mua kẹo bánh? Thúy Vân và Lục Ngạc nhất thời đều kinh ngạc ngẩng người, Cổ Ngọc cũng vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

“Ồ, đúng rồi, hai vị tỷ tỷ, không ngại ta lấy lại năm lượng chứ?” Tiểu Ngư đột nhiên lại giờ tay lấy một nén bạc, cười tủm tỉm.

Thúy Vân và Lục Ngạc còn đang kinh hoàng, nào biết lời này của nàng có ý tứ gì, đều chỉ có thể ngây ngốc mà gật đầu, Cổ Ngọc bên cạnh đang ngạc nhiên lập tức lại biến thành khinh bỉ.

“Cổ Ngọc tỷ tỷ.” Tiểu Ngư chẳng thèm đếm xỉa đến vẻ mặt ba người khác nhau, cười cười xoay người đối mặt với Cổ Ngọc, miệng ngọt ngào nói: “Ta và Cổ Ngọc tỷ tỷ cũng chỉ là ba năm trước có duyên tình cờ gặp mặt một lần, Cổ Ngọc tỷ tỷ lại khách khí đặc biệt đến tiền như vậy, thật sự rất vất vả, năm mươi lượng bạc này thưởng cho tỷ tỷ mua nhiều thêm chút phần son đi... Aiz, ta nghe nói nữ nhân thời này ấy à, một khi đã lớn tuổi, nhất định phải bảo đường thật tốt mới được, nếu không tương lai sau này, chủ không thương chồng cũng không yêu, vậy thì không được tốt lắm đâu!”

“Người...” Gương mặt vốn dĩ trang điểm xinh đẹp của Cổ Ngọc lập tức trở nên vẩn vọ.

Tiểu Ngư nói xong, hai tay nhanh như chớp kéo lấy tay Cổ Ngọc, một tay nhét nén bạc nhỏ vào tay ả ta.

Cổ Ngọc rặng nghiêng lại rặng rắc, tức giận đến không nói được thành lời, muốn giằng tay ra vứt bỏ nén bạc nhỏ như khối than lửa đang cháy kia, lại không biết tại sao làm cách nào cũng thoát không nổi đôi tay nhỏ bé của Tiểu Ngư.

“Ai nha.. Cổ Ngọc tỷ tỷ đừng khách khí chứ, chỉ là một chút ban thưởng nho nhỏ thôi mà!” Tiểu Ngư cố ý nói tay nàng giãy dụa thành giả bộ đẩy đưa, lực đạo bàn tay cũng không buông, trên mặt lại cười càng thêm ngọt ngào, đồng thời đánh mắt ra hiệu cho Phạm Đại và La Đản: “Cha, Nhị thúc, cảm lấy hành lý, chúng ta cáo từ thôi!”

Phạm Đại đã sớm cười đến toác cả miệng, nghe nói vậy nhanh chóng xách hai bao đồ nặng đeo lên vai, vẫn còn thừa một tay nhanh chóng kéo Phạm Bạch Thái ôm Bối Bối cùng đi ra ngoài, miệng ha ha lớn tiếng cười nói: “Được, đi, chúng ta đi tiêu dao tự tại!”

Phạm Thông, La Đản và Nhạc Du vội lấy lại tinh thần cũng đều tự mang hành lý, đi theo sau Phạm Đại. Đợi cho bọn họ đều ra khỏi phòng, Tiểu Ngư mới cười khế hướng Thúy Vân Lục Ngạc gật đầu, sau đó thân nhiên cười nhìn Cổ Ngọc: “Cổ Ngọc tỷ tỷ, chúng ta đi nhé!”

Nói xong, hai tay đột nhiên thả lỏng, người đã như cánh bướm nhanh nhẹn quay đi.

“Các người... A!!!” Cổ Ngọc mới phản ứng lại đang muốn liêu lĩnh chửi ầm lên, không ngờ chính mình liêu mạng kéo đẩy lại đột ngột hụt hẫng, cả người

nhất thời bất ngờ không kịp đề phòng mà lui lại mấy bước.

Cũng do ả không may, mấy bước lùi này, vừa vận dụng phải một chiếc ghế thấp, nhất thời trọng tâm bất ổn mà ngã về phía sau, trượt qua cả chiếc ghế ngựa mặt lên trời, chỉ nghe rầm một tiếng, phần dưới xương sống đau đớn vô cùng, nước mắt giống như đập nước mở cửa cống xả, ào ào tuôn ra. Trong lúc đầu óc choáng váng, một cảm giác châm chọc ê chề còn hơn cả đau đớn ngoài thể xác tràn ngập trong lòng.

Chỉ hai ngày ngắn ngủi, vừa ngựa mặt bãi trời vừa gió cả bốn chân, sự nhục nhã này, cả đời ả khó mà quên được.

“Ha ha ha ha... Ta đã nói Tiểu Ngư nhà chúng ta sẽ không mặc kệ người khác bắt nạt mà, ai chà chà, vẫn là Tiểu Ngư nhà chúng ta có cách, chỉ vô cùng đơn giản mà chinh được nha đầu kia khóc cha gọi mẹ, còn cứng rắn khiến người Tiền phủ chẳng nói gì được. Quá đã, thật sự là quá đã!”

Mọi người dắt bốn con ngựa vừa rời khỏi tầm nhìn của bảo vệ Tiền phủ, Phạm Đại lập tức ôm bụng cười to, mọi người cũng không nhịn cười nữa.

“Kỳ thật, gã tổng quản kia con cũng không vừa mắt nổi, thật muốn chinh cả hắn luôn, chỉ tiếc người ta quyền to thế lớn, nếu không...” Sau khi mỉm cười, Tiểu Ngư có chút tiếc nuối nói.

“Tiểu Ngư, chúng ta nếu đã rời khỏi Tiền phủ, sau này cũng đừng nghĩ đến việc này nữa! Con không phải vẫn muốn cuộc sống bình yên sao, chúng ta không đáng vì hơn thua một con gián mà đắc tội bọn họ.” Sợ Tiểu Ngư lại nghĩ ra ý tưởng xả giận nào đó, Phạm Thông vội khuyên nhủ.

“Con đâu có ngốc như vậy!” Tiểu Ngư liếc xéo hắn một cái, loại như Cổ Ngọc sờ dĩ dâm vô lễ như vậy, là ý vào tổng quản dung túng, mà về mặt tổng quản khinh thường thế kia, ở phía sau cũng là Tiền Duy Diễn. Nàng có thể chinh đón một nha hoàn, cũng không thể thật sự đắc tội Tiền Duy Diễn, trừ khi nhà họ Phạm sau này không muốn sinh tồn nữa, huống chi thiên hạ này còn nhiều tiểu nhân đắc chí, nàng dù sao cũng không thể gặp một kẻ lại chinh một kẻ đứng không?

“Aiz, chỉ tiếc một mầm non tốt, lại sinh trưởng trong nhà như vậy, nếu nó là con cái nhà bình thường thì tốt biết bao.” Phạm Đại quay đầu lại liếc nhìn tường bao cao cao của Tiền phủ, có chút không nở nói.

“Nhị đệ, giữa người với người đều phải nói đến duyên phận, có lẽ đệ và đứa nhỏ Đinh Triệt kia thật sự không có duyên thầy trò, đệ đừng nên quá chấp nhất!”

“Nhị thúc, không phải thúc vẫn hay nói có tỷ tỷ là đủ rồi sao? Cẩn thận say này tỷ tỷ không theo thúc học võ công nữa đấy nhé!”

Bên ngoài Tiền phủ chính là đường phố người xe qua lại, mà mọi người ngoại trừ huynh đệ họ Phạm thì không ai khác biết cười ngựa, bởi vậy hiện giờ ngồi trên ngựa chỉ có duy nhất Phạm Bạch Thái đang được Phạm Đại giữ ngựa, hiện giờ nó vừa ngồi trên cao nhìn xuống hưởng thụ cảm giác lắc lư mới mẻ trên lưng ngựa, vừa cười hì hì nói.

“Ta cũng chẳng thèm, mục tiêu của ta là kiếm nhiều tiền ở nhà lớn, có ruộng có đất, làm một người chủ thư nhàn thoải mái, cũng chẳng phải là nữ hiệp oai phong ngút trời gì đó, cho nên, cái gì mà tuyệt thế võ công của ai đó.. không học cũng chẳng sao!” Tiểu Ngư khịt mũi nói.

“Ai nha nha, tiểu nha đầu, cháu là muốn bắt nạt Nhị thúc không có truyền nhân khác phải không? Thật là đau lòng quá, không được không được, đêm nay nhất định phải mua cho ta mười cân rượu ngon bồi thường một chút!” Phạm Đại cố ý khoa trương tức giận oa oa kêu lớn, khiến mọi người lại cười to một hồi, càng vui vẻ mà đem những bức bối ở Tiền phủ bỏ quên tận chín tầng mây.

Hiện giờ mây đã rẽ, mặt trời lộ dạng, một nhà bọn họ tương lai còn rất nhiều thời gian, làm gì phải để chính mình nghĩ đến nhiều chuyện không vui như vậy chứ?

Xen lẫn vào đám đông, cả nhà vừa cười đùa vừa đi càng lúc càng xa, lại không biết sau khi bọn họ đã đi rất xa rồi, trong Tiền phủ đột nhiên lao ra một thiếu niên ôm một con cáo màu lửa đỏ, chẳng quan tâm đến mấy tên hầu phía sau can ngăn, một mình ngo ngắc đứng giữa dòng người, mờ mịt nhìn quanh, đứng rất lâu rất lâu.

Hắn rút cuộc vẫn cô độc một người!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 108: Tân gia và xử lý ngục quân tử

Hai ngày sau, trong sương mù của buổi sáng sớm, một chiếc xe ngựa xen lẫn trong dòng người buổi sáng, từ từ rời khỏi thành Khai Phong phồn hoa, lặng lẽ chạy tới ven một thị trấn nhỏ bên bờ sông Biện, dừng lại trước một tiểu viện nhỏ nằm thấp thoáng dưới bóng cây.

Tiểu viện này Tiểu Ngư mới tìm được sau khi mọi người đều bỏ phiếu đồng ý, quyết định ra nơi vừa ý nhất.

Tuy nói tiểu viện đã có phần lâu năm, hơi cũ nát một chút nhưng được cái có sân rộng, lại khá tách biệt, trong sân còn có một cái giếng, hàng xóm ở gần nhất cũng ngoài hai trăm thước, hai dặm về phía nam chính là sông Biện nhận nhịp, một dặm về phía tây là chợ Đông của thị trấn, thuận tiện đi lại cũng không bị đông đúc ồn ào quá mức làm phiền, quả thật đúng là một nơi ở tốt.

Làm xong tất cả các thủ tục thuê nhà, chủ cho thuê nhà đã dọn vào trong thành cũng tự trở về, chuyển Cảnh Đạo Sơn bị bật mắt từ trong xe ngựa nhốt vào cái hăm mốc meo xong, cả nhà liền bắt đầu công tác tổng vệ sinh, dọn dẹp khí thế ngất trời.

Bước đầu tiên là dọn sạch tro bụi và mạng nhện giăng đầy khắp nhà, ngói vờ trên mái cũng phải tu bổ lợp lại, đồ gia dụng tuy rằng đã cũ nhưng phải sạch sẽ mới trông được, cỏ dại quanh sân vườn phải nhổ sạch, bánh ròn rọc của giếng phải sửa, dây thừng phải thay, còn lại hai còn tuần mã và xe ngựa cũng cần một chỗ để.

Lúc này, tay nghề quanh năm vô tư hiển dâng cho người khác của Phạm Thông lập tức liền biểu hiện ra ưu thế, không quá lâu sau, một chuồng ngựa nhỏ được dựng từ những đồ gia dụng bằng gỗ vứt đi đã đứng sừng sững ở một bên sân. Sau khi thu dọn đại khái đã xong, Tiểu Ngư lại chỉ huy mọi người dựa theo khoa học thẩm mỹ quan điều chỉnh lại bài trí bố cục đồ đạc trong nhà, thay mới rèm cửa sổ, lại tìm ở xung quanh một chút hoa dại cắm vào bình hoa kiểu cổ, nhổ mấy bụi cây thấp trồng ở góc tường. Qua một hồi thay đổi, không khí cũ kỹ mốc meo trong nhà lập tức liền trở nên tươi mới, khiến ai nấy đều cảm thấy sáng sủa, thoáng chốc đã có cảm giác của gia đình.

Kỳ thật Tiểu Ngư đang trong cơn nghiện dọn dẹp vốn dĩ còn muốn mua vôi quét lại mặt tường loang lổ, lại dùng dầu trẩu sơn lại đồ gia dụng bị mối một một lượt, nhưng suy nghĩ đến nhà phải ở ngay và tình hình kinh tế gia đình, chỉ đành tạm thời kiềm chế xúc động muốn đạt đến hoàn mỹ, tạm gác lại sau này hoàn thiện vậy.

Nhà mới đã xong, đương nhiên không thể không mua chút đồ ăn ngon về chúc mừng một phen.

Chạng vạng, theo ngọn đèn dần sáng cùng với mùi hương thức ăn phảng phất, tiểu viện đã lâu chưa có chủ nhân trở nên đầy sức sống. Nhất là tiếng cười sang sảng của Phạm Đại lại càng hấp dẫn không ít người trong trấn đi ngang qua, thẩm đoán nhà này từ đầu đến, nếu không phải cửa cổng đóng chặt biểu hiện chủ nhân tối nay không hy vọng có người đến quấy rầy, sớm đã có hàng xóm nhiệt tình thích hóng chuyện vào cửa chào hỏi.

Nơi ở đã lo liệu xong, tiếp theo là làm gì để sinh sống liền tự nhiên trở thành vấn đề khẩn cấp trong ngày.

Nhưng trước đó, còn phải giải quyết xong một vấn đề khó, đó là: Cảnh Đạo Sơn dưới hăm nên xử lý thế nào đây?

Kỳ thật về xử lý Cảnh Đạo Sơn thế nào, mấy hôm nay bọn họ đã thảo luận không chỉ một lần, nhưng không nghĩ ra được cách nào thích đáng nhất.

Vốn dĩ trong giang hồ vì thù hận mà giết hay bắt giữ người nào đó là chuyện vô cùng bình thường. Nhưng nhà họ Phạm lại là khác biệt trong chốn võ lâm, thế nào cũng không hạ thủ được, dựa theo lời Tiểu Ngư mà nói thì là, tuy rằng Cảnh Đạo Sơn rất đáng chém, nhưng một nhà bọn họ cũng không đáng vì một Cảnh Đạo Sơn mà cả đời đều bị vấy trong bóng ma giết người.

Nhưng mà, giết không thể giết, thả cũng không thể thả, cũng không thể cả đời đều giữ hấn như vậy chứ? Sau khi com nước no say, mọi người lại như lúc trước vắt óc suy nghĩ, ngoài cửa sổ cơn gió lướt qua, thổi ngọn đèn trên bàn lay động như cũng đang suy nghĩ cùng mọi người.

Nên làm gì bây giờ? Hiện giờ bọn họ đã có nhà mới, bất luận thế nào cũng không thể lại để cho tiểu nhân Cảnh Đạo Sơn này ảnh hưởng đến cuộc sống của nhà mình nữa. Nàng cũng không muốn mỗi ngày đều như cho lợn ăn mà nuôi cái tên ngụy quân tử ghê tởm kia.

Tiểu Ngư chống cằm nhìn ngọn đèn dầu, đôi mày thanh tú nhíu lại sít sao.

Phụt.. Đèn bắc đèn bị cháy hết bỗng nhiên rụng xuống, phát ra một tiếng vang nhỏ, cũng khiến linh quang trong đầu Tiểu Ngư đột ngột lóe sáng.

“Ta nghĩ ra rồi!”

“Có cách nào tốt?” Mọi người lập tức bật dậy, đều nhìn về phía nàng.

“Ha, mọi người có biết không, trong kinh thành, đại đa số mọi người bình thường nấu com sẽ dùng cái gì?” Tiểu Ngư đắc ý hỏi.

“Tất nhiên là dùng củi đốt lửa rồi. Con ban nãy nấu com không dùng củi gỗ sao?” Phạm Thông bộ dáng kinh ngạc sao vấn đề bình thường như vậy cũng phải hỏi.

“Đúng vậy, dùng củi chứ sao!” Mọi người cũng đều gật đầu, đều thấy khó hiểu.

“Sai!” Tiểu Ngư vỗ bàn một cái.

“Sai?” Mọi người đều kinh ngạc.

“Hôm nay com tối của chúng ta tuy rằng sử dụng gỗ thừa để đun, nhưng mọi người có nghĩ đến không, Khai Phong phủ này tính ra phải có trăm đến vạn người sinh sống, mỗi ngày mỗi nhà đều phải nhóm lửa nấu com, chưa tính đến những khách sạn quán trà, nếu tất cả mọi người đều dùng củi gỗ, xin hỏi, bọn họ đi đâu để đốn củi?” Tiểu Ngư hỏi ngược lại.

“Chuyện này... ta cũng không rõ lắm.” Phạm Thông nhíu mày, Khai Phong phủ này địa thế bằng phẳng, dân cư đông đúc, quả thật không thể giống như

vùng núi, có nhiều rừng cây để mà cung cấp củi đun.

“Ta cũng không biết, Tiểu Ngư, cháu cũng đừng lòng vòng nữa, nói thẳng cho chúng ta biết đi!” Phạm Đại sờ sờ đầu, cũng nghĩ không ra đáp án.

“Mọi người ấy à, toàn là chẳng biết việc nhà củi gạo dầu muối chi hết. Ta đây nói thẳng vậy, hiện giờ rất nhiều nhà đều dùng than đen, cũng chính là than đá.”

“Nhưng cái thứ dùng để nấu cơm này thì có liên quan gì đến Cảnh Đạo Sơn?” Phạm Đại ngẩn người nói, dù thế nào cũng nghĩ không ra.

“Nhị thúc ngốc!” Tiểu Ngư ném cho hắn một cái nhìn xem thường, “Thức có nghĩ đến than đá bao nhiêu người đều phải dùng như vậy là ở đâu ra không?”

“Tất nhiên là từ nơi có than đá vận chuyển tới.” Phạm Đại càng nói càng thấy mù mịt không hiểu, ánh mắt mọi người cũng nghi hoặc y như thế.

“Thế than đá đó là từ đâu tới chứ?” Tiểu Ngư kiên nhẫn dẫn dắt một đám ngu ngốc.

“Nghe nói là lấy từ trên núi.” Nhạc Du hơi sợ hãi chen vào, nhưng nhìn vẻ mặt hắn hiển nhiên là không chút nào chắc chắn.

“Chính xác mà nói là từ dưới lòng đất rất sâu đào ra.” Tiểu Ngư giảo hoạt nháy mắt, “Theo ta được biết, ngành sản xuất này vô cùng hắc ám đó.”

Nghề khai thác quặng mỏ trước nay đều là một nghề vô cùng nguy hiểm, cho dù là ở thời đại khoa học kỹ thuật vô cùng phát triển như kiếp trước của nàng, trên tin tức báo chí vẫn thường đưa tin có hầm mỏ ở nơi nào đó xảy ra sự cố nguy hiểm bị sập, hưởng chi là ở cổ đại kỹ thuật lạc hậu thế này? Cảnh Đạo Sơn hiện giờ đã không còn vô công, nếu như bị bán vào tay một chủ quặng mỏ độc ác nào đó, những ngày sau này... Ha ha..

“Nhưng mà, Tiểu Ngư, cha vẫn không rõ cái này thì liên quan gì đến Cảnh Đạo Sơn chứ?” Phạm Thông không hiểu được Tiểu Ngư nói vậy là có ý gì, vẫn ngu ngơ hỏi, “Con muốn buôn bán than đá này hở?”

Tiểu Ngư đang yy vô cùng đắc ý, nghe vậy da mặt nhất thời đỏ lên. Ông trời ơi, nàng muốn té xỉu, chẳng lẽ nàng đánh giá cao chỉ số thông minh của cô nhân quá hay sao? Tại sao nàng đã nói rõ ràng như vậy mà cái đám này vẫn không hiểu được chút nào kế hoạch trừng phạt vừa hoàn mỹ vừa tà ác như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 109: Kiểm hũ vàng thế nào đây?

Nhìn gương mặt đen kịt của Tiểu Ngư, cả đám người ngu ngốc cuối cùng hiểu ra mưu ma chước quỷ của nàng.

Sau đó, dưới tình hình năm phiếu ủng hộ một phiếu phản đối, vận mệnh bi thảm của Cảnh Đạo Sơn liền như đinh đóng trên tấm sắt, hoàn toàn không đếm xỉa đến tiếng nói yếu ớt “Không được hay lắm” của Phạm Thông, dứt khoát được quyết định. Tiếp theo, vì lấy lòng Tiểu Ngư, Phạm Đại lập tức xung phong nhận việc hăng hái nói sớm mai sẽ đi vào thành xem xét tình hình, tìm người mua.

Vấn đề khó giải quyết là Cảnh Đạo Sơn xem như đã xong, mưu sinh của cả nhà sau này còn phải tiếp tục bàn bạc.

Hiện giờ tuy rằng vì hoàn cảnh địa lý, không thể lại đi săn thú được, có điều xét năng lực lẫn kinh nghiệm lâu năm vì dân phục vụ của Phạm Thông, cùng với thái độ làm việc cần cù thật thà, chỉ cần chính mình trông giữ, muốn bọn họ ở kinh thành này tìm một công việc bình thường hoàn toàn không thành vấn đề. Vấn đề là hiện giờ cả nhà chi tiêu khá nhiều, bằng vào lao động của hai huynh đệ, ăm no không phải lo, nhưng muốn cuộc sống gia đình tạm ổn mà thoải mái một chút cũng là khó khăn, hơn nữa, ba năm giặt quần áo ba năm nấu cơm, Tiểu Ngư thật sự không muốn chính mình tuổi còn trẻ mà phải đem hết thời thanh xuân ngâm trong những việc nhà vụn vặt tầm thường này. Thời đại này nếu có thể mua bán nô lệ, chỉ cần có điều kiện, nàng cũng không ngại mua một hai người, có lẽ đãi ngộ của nàng có hạn, nhưng đối với những nô lệ đã bị liệt tên vào tiện tịch, “ngang hàng súc vật” mà nói, đi theo chủ nhân tôn trọng người khác như nàng còn tốt hơn là bị bán vào nhà chủ nào đó không quan tâm đến sống chết của con người.

Cho nên, hiện giờ nàng cần không chỉ là một kế hoạch mưu sinh, mà còn là một kế hoạch tốt có thể nhanh chóng kiếm được một món tiền lớn.

Nhưng vấn đề này vừa nói ra, liền khiến tất cả mọi người gặp khó khăn, Phạm Đại lại phiền não liên tục vô đầu.

Tiểu Ngư nhìn quanh một vòng, bốn nam nhân đang ngồi kia (tất nhiên không tính đến trẻ con là Phạm Bạch Thái), đúng là không nghĩ ra được ý kiến nào hay cả.

“Làm sao để kiếm món tiền lớn thì ta nghĩ không ra, nhưng ta có thể đến hiệu thuốc giúp việc, hoặc là viết chút tranh chữ đem bán.” Nhạc Du nhìn mọi người, thành khẩn đề nghị.

“Việc này sao có thể, lúc trước đã nói ngài là tiên sinh của Đông Đông nhà chúng ta, chúng ta không trả được cho ngài chút thù lao nào đã rất hổ thẹn rồi, sao có thể bắt tiên sinh ra ngoài kiếm tiền?” Phạm Thông lập tức phản đối.

“Phạm đại hiệp nói vậy là quá coi thường Nhạc Du rồi.” Nhạc Du nghiêm mặt nói, “Cả nhà các người đều là đại ân nhân của Nhạc Du, nếu không phải nhờ mọi người, Nhạc Du ta không sớm táng thân dưới vách núi đen thì cũng ngày ngày như chó nhà có tang mà bỏ mạng thiên nhai rồi, làm sao có thể như giờ này yên ổn ở đây chứ? Ta chỉ là một thư sinh, tay trái gà không chặt, đã không cách nào làm trâu làm ngựa báo đáp, lại há có thể mặt dày đòi thù lao?”

“Được rồi được rồi, hai người không cần khách sáo tới lui nữa, qua nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ mọi người không coi nhau như người một nhà sao?” Tiểu Ngư mỉm cười không ngừng, “Về phần Nhạc tiên sinh, chức trách của huynh chỉ có một, là dạy dỗ Đông Đông học hành cho tốt, chuyện khác không cần huynh quan tâm, hơn nữa đây là kinh thành, huynh xuất đầu lộ diện đi bán tranh chữ, chẳng lẽ không sợ dung mạo khuynh quốc khuynh thành của mình gây họa hay sao? Cho dù huynh không sợ gặp phải Hạ Tung kia, ta còn sợ huynh bị người ta cướp về làm chú rể ấy chứ? Nếu như vậy, Đông Đông nhà chúng ta chẳng phải ít đi một vị tiên sinh tốt? Hi hi...”

“Ta...” Nghe Tiểu Ngư trêu chọc, gương mặt tuấn tú của Nhạc Du nhất thời đỏ rực lên, quần đến phần bác cũng không phải, không phần bác cũng không xong, trong ngực lại từ “chú rể” Tiểu Ngư vừa nói mà tim đột nhiên thỉnh thoảng đập mạnh, vội theo thói quen chấp tay nhắm mắt, niệm một tiếng “A di Đà Phật”.

“Hắc hắc, Nhạc tiên sinh, nếu người không niệm câu Phật hiệu này, suýt chút nữa thì ta đã quên mất người là hòa thượng rồi. Có điều dù có là hòa thượng cũng tuyệt đối là hòa thượng đẹp nhất!” Nhạc Du đỏ mặt lên, chủ ý của Phạm Đại lập tức chuyển tới cái mũi hần vẫn luôn đội trên đầu mà trêu ghẹo tiếp, cho dù Phạm Bạch Thái kháng nghị giúp tiên sinh của mình và ánh mắt trách cứ của Phạm Thông cũng chẳng bỏ qua.

Cả nhà đang cười đùa, La Đan ở một bên, đôi mắt trầm tĩnh thoáng lướt qua khóe miệng đầy ý cười của Tiểu Ngư, cùng với Nhạc Du mặt như hoa đào, nhanh chóng lại cụp mắt xuống, tay dưới mặt bàn theo bản năng rụt vào trong tay áo.

Ngôi nhà này, có Phạm Đại phóng khoáng, có Nhạc Du tùy tiện đứng một chỗ cũng thành cảnh đẹp, có Đông Đông hoạt bát đáng yêu, có Phạm Thông vì quá thiện lương mà lúc nào cũng bị cản nhắc, có nữ chủ đương gia chẳng lúc nào không như vàng mặt trời chói mắt, duy chỉ mình hần, giống như một chiếc bóng hắt trên mặt đất, chẳng chút đặc biệt. *(xời ời tự ti quá, tự ti đến đáng thương, thế này thì làm sao làm nam 9 được chứ! >.)*

“Được rồi được rồi, đừng trêu chọc Nhạc tiên sinh nữa. Dân Nhi, con có ý kiến gì không?” Thân làm sư phụ, ở trong nhà này kỳ thật Phạm Thông chủ ý nhất không phải là mấy đứa con của mình, mà là đồ đệ thành thật an phận của hần, hiện giờ khó có được lúc xuất ra uy nghiêm trường bối ngăn mọi người lại xong, ánh mắt liền ôn hòa chuyển hướng La Đan.

“Con...” La Đan giọng thô trầm thốt ra một tiếng, lấy lại bình tĩnh, mới tỏ vẻ như không có chuyện gì, nói, “Con có sức lực, có thể cùng người ta đến bến sông tìm việc.”

“Ai bắt đệ đi khâu vá?” Tiểu Ngư không chút khách khí quăng cho hần một ánh mắt xem thường, “Ta muốn nói chính là làm thế nào trong thời gian ngắn nhất tìm được khoản tiền lớn, nếu đệ đi khâu vá, cho dù vá đến ngày tháng năm nào cũng chẳng tích góp được mấy đồng bạc, hơn nữa cho dù phải làm cu li, trong nhà còn có lão cha và Nhị thúc đây, nhiệm vụ chính của đệ hiện giờ là, không khác lắm so với Đông Đông, yên tâm mà đọc sách luyện võ. Khi nào cần đệ hỗ trợ, tự nhiên ta sẽ gọi!”

Bị Tiểu Ngư giáo huấn một trận, sắc mặt mới vừa rồi trầm mặc khác thường của La Đan ngược lại hiện ra một chút sức sống của thiếu niên, hơi ngượng ngùng cười cười, suy nghĩ một chút mới nói: “Là ta ngốc, đầu óc không linh hoạt, nghĩ không ra được cách gì hay, ta chỉ cảm thấy tối qua rượu và thức ăn chúng ta mua thua xa, chẳng ngon bằng được so với đồ ăn sư tỷ tự tay làm, nếu chúng ta mở quán, việc làm ăn nhất định tốt hơn so với người khác.”

“Này nghe cũng khá ổn, cũng là một việc làm ăn lâu dài, nhưng vấn đề hiện giờ là chúng ta không đủ tiền vốn.”

Bất kể là thời đại nào, cuộc sống mọi người đều không khác ngoài ăn, mặc, ngủ, nghỉ và chơi, trong đó kinh doanh về ăn và chơi là kiếm tiền nhiều nhất, chuyện làm ăn lớn bình dân như nàng không chạm đến được, vậy thì cứ làm theo cách truyền thống. Điều này từ khi ở thôn Hồ Thụ nàng đã nghĩ đến, nếu không phải vì xảy ra chuyện bất ngờ, có lẽ hiện giờ nàng đã ở một tiểu thành nào đó mở thử một quán ăn nhỏ. Chỉ bằng tay nghề của nàng cùng với trí nhớ linh tinh đa dạng từ kiếp trước trong đầu, bắt buộc phải nghiên cứu cho tốt, còn có một ít sách lược kinh doanh tiêu thụ hiện đại, đến lúc đó cho dù không thể cạnh tranh với đại tưu lâu thì cũng tuyệt đối có thể đứng vững chân ở đó. Đợi sau khi đào tạo ra được thuộc hạ dưới tay rồi, nhiều nhất hai năm, bản thân nàng hoàn toàn có thể rời khỏi phòng bếp đầy khói và dầu mỡ, tiếp tục tiến hành thêm những ngành nghề nhiều lợi nhuận khác.

Chỉ tiếc, đồng tiền vốn dĩ là “Người giàu giàu lại giàu, người nghèo mãi phát sầu”, muốn nhanh chóng đặt chân vào hàng ngũ thường thường bậc trung, nhất định phải mở riêng một con đường khác.

“Tiểu Ngư, nếu không thì chờ ngày mai chúng ta vào thành xem xem có việc gì tốt để làm không đã, việc kiếm món tiền lớn cứ từ từ nghĩ cũng không muộn, hôm nay đã bận rộn cả ngày rồi, mọi người đều mệt mỏi, vẫn là đi ngủ sớm một chút đi!” Phạm Thông trước nay không có ham muốn gì về tiền tài, nhìn tất cả mọi người vất óc mà không nghĩ ra được ý hay gì, liền đề nghị hội nghị hôm nay kết thúc ở đây.

“Được rồi.” Tiểu Ngư gật đầu, nàng cũng biết chuyện kiếm tiền qua trăm ngàn năm người ta vẫn phải tốn nhiều công suy nghĩ, quả thật không phải dễ dàng có thể lập tức nghĩ ra như vậy, huống chi hôm nay cũng coi như giải quyết được phiền toái lớn là Cảnh Đạo Sơn, những điều khác thì trước hết cứ hiểu biết một chút về cuộc sống thành thị thời đại này rồi nói sau, dù sao bất luận kiếm tiền bằng cách nào cũng phải xây dựng dựa trên nền tảng nhu cầu của người dân thành thị.

Một đêm này, ngoại trừ Cảnh Đạo Sơn bị ném trên đất trong hầm, lòng tràn đầy oán độc, hít thở không khí mốc meo làm bạn với một đồng chuột gián, mọi người đều ngủ một giấc ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 110: Lão già kỳ quặc thích ăn đòn

Sáng hôm sau, vì trong nhà còn có một phạm nhân, để ngừa vạn nhất, ngoài Nhạc Du không dám xuất đầu lộ diện, Phạm Thông cũng ở lại, còn bốn người khác thì cùng nhau cuộc bộ mấy dặm vào trong thành.

Sau khi vào thành, bốn người dựa theo kế hoạch chia làm hai nhóm, Phạm Đại cùng với La Đản đi tìm chủ mỏ than, Tiểu Ngu dẫn theo Phạm Bạch Thái đi dạo trong thành tìm hiểu thị trường.

Trước khi chia ra, Tiểu Ngu lại một lần nữa căn dặn Phạm Đại, bảo hắn khi tìm hiểu đừng có để lộ ra điều gì, chỉ nói là bản thân mình muốn tìm việc là được, hơn nữa khi lựa chọn chủ mỏ quặng, nhất định phải tìm một chủ mỏ nào ba hoa chích chòe tán dương công việc chỗ mình. Bởi vì có cái gọi là gian thương, càng là loại thương gia tán phét hứa suông như vậy bình thường lại càng tính toán chi li xét nét thiệt hơn, đối xử với người khác lại càng khắc nghiệt, trông coi quặng mỏ lại càng chặt, bọn họ bán Cảnh Đạo Sơn, cũng không muốn phải lo lắng về sau.

“Hắc hắc, cháu gái ngoan, cháu yên tâm, Nhị thúc biết rồi, có điều trời càng trưa càng nóng, chạy tới chạy lui thể này, khó tránh khỏi muốn uống chút nước trà, cái này...” Phạm Đại mặt cười hi hi giơ tay về phía nữ chủ gia đình nắm giữ đại quyền kinh tế.

“Tiền nước trà đương nhiên không thiếu thúc, chỉ cần thúc đừng có uống rượu hồng việc là được.” Tiểu Ngu buồn cười đặt bộp một chuỗi đồng tiền vào bàn tay to của hắn.

“Không đâu, cam đoan là không!” Phạm Đại vội lắc đầu như trống bỏi.

“Lời cam đoan của thúc ta cũng chẳng dám tin tưởng gì cho lắm.” Tiểu Ngu mỉm cười, đảo mắt về phía La Đản: “Đản Nhi, đệ trông coi Nhị thúc một chút, đừng để thúc ấy làm loạn.”

La Đản mỉm cười không nói gì, hiểu được Tiểu Ngu cũng chỉ thuận miệng nói vậy thôi. Hắn một văn bối ăn nhờ ở đậu, không giống như Tiểu Ngu làm chủ một nhà, nào dám quản trưởng bối Phạm Đại này? Nhiều lắm chỉ có thể nhìn khi nào Phạm Đại lên con lỗ măng thì ở bên cạnh nhắc nhở hắn đừng có rước lấy đại họa gì về mà thôi.

Sau khi hẹn nhau thời gian và địa điểm gặp lại, Phạm Đại dẫn theo La Đản đi tìm cửa hàng bán than, Tiểu Ngu thì dắt tay Phạm Bạch Thái chậm rãi đi dạo trong thành.

Hai chị em bọn họ, lúc ban đầu giống như mầm đậu mới nhú, nhưng qua ba năm được Tiểu Ngu tận tâm điều dưỡng, sớm đã không còn xanh xao vàng vọt như xưa, chẳng những tóc dài đen bóng, da dẻ hồng hào mềm mại, lớn lên mạnh khỏe, cái đầu cũng cao hơn một chút so với những đứa trẻ cùng lứa tuổi.

Hiện giờ hai chị em cùng sống vai nhau bước đi, tuy mặc áo vải thường nhưng là sạch sẽ gọn gàng, đều môi hồng răng trắng, đều dung nhan thanh lệ, nhất là hai đôi mắt sáng giống hệt nhau, càng giống như tập trung toàn bộ linh khí trời đất rực rỡ như sao, linh động sáng ngời không kể xiết, khiến người ta vừa nhìn liền cảm thấy yêu thích không thôi.

Huống chi, cô chị gái nụ cười xinh đẹp ngọt ngào lại có phần trầm tĩnh phóng khoáng lớn hơn so với tuổi, cậu em tươi cười hoạt bát lại hàm chứa mấy phần đáng yêu ngoan ngoãn thẹn thùng khiến người triu mến, trên đường nhìn lại, hai chị em quả thực giống như một phong cảnh đẹp trong dòng người phức tạp ngược xuôi, hấp dẫn không ít ánh mắt mọi người.

Đối với những ánh mắt như vậy, trước kia Tiểu Ngu đều là cười nhẹ đi qua, có điều hôm nay nàng muốn tìm hiểu đô thành cổ đại này, muốn nhanh chóng quen thuộc cuộc sống nơi đây, đương nhiên là từ những dân chúng bình thường có thể học được những điều cơ bản nhất. Vậy nên, chỉ cần là ánh mắt hiền lành vui vẻ, Tiểu Ngu đều đáp lại bằng nụ cười ngọt ngào, nếu đối phương là chủ cửa hàng nào đó mới bày bán, nàng liền thuận theo ánh mắt người ta mà bước đến, mượn cảm tình tốt của người ta mà tìm hiểu.

Đương nhiên, vì hồi báo, có đôi khi nàng cũng sẽ vận dụng cơ trí, khi khách hàng đến mua thì khéo léo xen vào một hai câu nói, thúc đẩy ham muốn mua hàng của người khách, càng chiếm được nhiều thiện cảm của chủ quán, hai chị em rất nhanh liền được tặng không ít thứ đồ chơi nho nhỏ đại diện cho thiện cảm của chủ quán.

Cứ như vậy, hai chị em vui vẻ dắt tay nhau, cầm theo vài món đồ, một đường nhìn ngắm xung quanh, còn thường thường dừng chân tạm nghỉ. Kết quả là cả nửa ngày vẫn chưa đi được nửa phố chợ, mà thời gian cơm trưa thì đã tới rồi.

Một lúc nữa sẽ đến thời gian hẹn cùng Phạm Đại, Tiểu Ngự vợ kéo Phạm Bạch Thái cáo từ bà thím bán điều đồ chơi.

“Cháu gái, chờ một chút.” Bà thím lưu luyến không thôi vẫy tay chào bọn họ, đột nhiên lại đuổi theo.

“Thím à, thím còn có chuyện gì sao?”

“Cháu gái, các cháu có nhìn thấy lão già ven đường kia không?” Bà thím hiền lành kéo tay nàng, chỉ vào chỗ phía trước cách đó không xa, một lão ăn mày nằm ven đường phơi nắng ngáy khò khò.

“Dạ, thấy ạ.” Tiểu Ngự không rõ bà muốn nói gì, chỉ đành đáp lại.

“*Cửa son rượu thịt ôi, ngoài đường xương chết buốt*”*, mỗi thời đại đều có điều đặc thù này, huống chi là xã hội phong kiến như hiện giờ, ăn mày lang thang ..vv.., cho dù ở dưới chân thiên tử phồn hoa hưng thịnh nhất cũng không là ngoại lệ, chỉ là nhiều hay ít, giống người ăn mày kia, trong kinh thành không biết có bao nhiêu.

* Cửa son rượu thịt ôi, ngoài đường xương chết buốt: hai câu thơ trong Tự kinh phó Phụng Tiên huyện vịnh hoài ngũ bách tự – 自京赴奉先縣詠懷五百字 (Năm trăm chữ vịnh nỗi lo nghĩ trên đường từ kinh đô về huyện Phụng Tiên) của Đỗ Phủ (đời Đường) là bài thơ tổng kết mười năm khổ khổ trên đất Trường An của ông. Toàn bài: Thivien.net “Khi cháu đi qua chỗ lão già đó, thì nên dẫn em trai cách xa xa tránh đi lão ta.”

“Tại sao vậy ạ?” Tiểu Ngự ngạc nhiên.

Bà thím nhỏ giọng nói: “Lão già kỳ quặc này, nằm ở chỗ đó được mấy ngày rồi, nhưng chưa từng thấy lão ta giống những tên ăn mày khác chìa tay xin cơm, nếu có người chủ động bỏ thì lão cũng không từ chối, nhưng tất cả đều cầm đi mua rượu, uống xong lại tiếp tục quay về ngủ. Vốn lão ngủ thì cứ ngủ, dù sao là một chữ bảy tám lão ăn mày ở đó người ta cũng chẳng nhìn tâm đuổi đi, nhưng mà lão già này cũng không biết làm sao lại có cái tính kỳ quặc khiến người ta cực kỳ ghét.”

“Tính kỳ quặc gì ạ?” Tiểu Ngự vừa nhìn đánh giá lão già ườn thân mình gầy trơ xương nằm bẹp giữa mặt lên trời ngủ, vừa tò mò hỏi, Phạm Bạch Thái cũng mở to mắt vênh tai nghe.

“Lão ta ấy à, cực kỳ thích trêu chọc người khác, hơn nữa lại đặc biệt thích trêu chọc mấy đứa bé trai, từ bảy tám tuổi cho đến mười ba mười bốn, phàm là thằng bé nào như vậy đi ngang qua, lão ta lúc nào cũng thích đột ngột giơ chân ngáng chân người ta, khiến người ta ngã chổng vó, sau đó cười ha ha, cười xong lại thờ dài, thờ dài xong lại tiếp tục ngủ.”

“Vậy.. những người bị ông ta ngáng chân thì sao?” Quả thật là quái nhân, Tiểu Ngự hỏi. “Chẳng lẽ ông ta không sợ cha mẹ đứa bé tìm đến sao?”

“Nói đến cái này lại càng lạ. Cháu nói nếu lão bắt cản sảy chân khiến người ta té còn chưa tính, mà lão lại còn có ý, mấy đứa nhỏ bảo bôi con người ta, cha mẹ chúng nó có thể không oán sao? Ta ở đây nhìn, mỗi ngày ấy à, chẳng thiếu có người đến nói lý lẽ, có người tính tình thô bạo còn động tay động chân nữa. Hơn nữa, cho dù không trở về mách cha mẹ, hiện giờ trẻ con đều ương bướng, có mấy đứa là dễ bắt nạt? Ngày hôm qua, ta nhìn thấy một thằng bé du côn bị lão ngáng chân cầm một hòn đá to như cái bát ném lão trả thù, bốp một tiếng nện ở bụng lão, tiếng động ấy chúng ta đều nghe thấy, hơn nữa thằng bé du côn kia ném xong còn chưa hết giận, lại dẫn theo mấy thằng choai choai nữa đến đấm đá lão.” Bà thím vừa thông cảm vừa bất quái, nước miếng tung bay than thở: “Chắc chắn, hai cháu không biết chứ, đấm du côn kia xuống tay đều rất tàn nhẫn! Chúng ta còn chẳng dám nhìn nữa.”

“A.” Phạm Bạch Thái thất thanh, “Vậy ông ấy chẳng phải rất đáng thương sao?”

Tiểu Ngự lại ngưng mắt càng thêm chú ý đến lão già kia, xem lão hô hấp dài mà đều đặn, ngủ ngáy rung trời, ngoài đầu tóc bồm xồm xù xòa, quần áo tả toí, có chỗ nào là chặt vật đau đớn như vừa bị người ta bắt nạt ức hiếp qua đâu.

“Ai nói không phải chứ, nhưng các cháu nói xem, nếu lão ta yên ổn không có ý đi trêu chọc người ta, người ta sao phải lăng nhăng với một lão nát rượu? Còn nữa, càng kỳ lạ hơn là lão già này khi bị đánh đập chưa từng biết phản kháng, sau khi bị đánh xong còn ngây ngốc tròn cũng không tròn, ngày nào cũng vẫn ngẩn ra ở đó, tiếp tục bất thành linh trêu chọc người ta, cháu nói... Aiz.. Ta xem lão già này ấy à, tám phần là bị điên... Tóm lại, các cháu lát nữa qua chỗ lão thì vòng qua mà đi, miễn cho vô duyên vô cớ mà bị ngáng chân té ngã...”

Bà thím nói lái nhai một hồi còn muốn nói nữa, Tiểu Ngự vợ vàng vằng vằng dạ dạ, sau đó nói xạo vài câu chuyện đề tài, lại lần nữa cáo từ.

Trực giác của nàng cho nàng biết, lão già này chắc chắn không phải người thường, nói không chừng chính là loại dị nhân trên giang hồ, có điều, cái gọi là giang hồ nhiều thị phi, một nhà bọn họ đã phải chịu đủ liên lụy từ ân oán giang hồ, lão già này nếu bị đánh vài hồi còn không có chuyện gì, nàng cũng không cần phải xen vào chuyện người khác, rồi xa xa khỏi đó là được.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 111: Xem tướng tay

Tiểu Ngư nắm chặt tay Phạm Bạch Thái, kéo nó cách xa ra, đầu tiên dùng bản thân mình đứng chặn giữa khoảng cách với lão già quái gở này, sau đó tính toán nhanh chóng theo lẽ đường phố bên kia đi qua.

Thế nhưng, nàng phòng bị lão già, lại quên mất đệ đệ mình đôi khi nhiễm phải tính khí của Phạm Thông, quá mức lương thiện. Mới rồi nghe bà thím kể chuyện một hồi, đẩy đầu Phạm Bạch Thái hiện giờ đều là bộ dáng đáng thương của lão già kia bị người ta đấm đá còn cả bị ném đá nữa, lại không biết nghỉ ngơi trong lòng Tiểu Ngư, mới tiến đến quãng đường chỗ lão già quái gở kia liền dùng chân kéo Tiểu Ngư lại, giữa đầu mềm mại cầu xin: “Tỷ tỷ, ông cụ này thật đáng thương, chúng ta giúp ông ấy được không?”

Thấy đệ đệ mình không chịu đi, ngược lại còn muốn giúp đỡ lão già, Tiểu Ngư lúc này mới nhớ đến tính tình thẳng thắn này, không khỏi nhũn mảy, rất muốn mạnh tay kéo thẳng nó đi, nhưng lại biết nhất định nó sẽ thương tâm, lập tức nhanh chóng quyết định, nói: “Được, chúng ta cho ông ta một chút tiền.

Vừa nói vừa lấy tiền ra.

“Ý của đệ không phải vậy.” Phạm Bạch Thái lắc lắc đầu, vẻ cầu xin trong mắt càng đậm, “Tỷ tỷ, thím kia vừa mới nói, ông cụ này bị người đánh rất đau, đệ muốn đưa ông ấy về, nhờ Nhạc tiên sinh xem bệnh.” *(lại được cả thằng cu thánh mẫu >.*

“Đông Đông, đi, chúng ta đi trước, tỷ tỷ nói với đệ điều này.” Đôi mày thanh tú của Tiểu Ngư tiếp tục nhíu lại.

“Tỷ tỷ, đệ biết tỷ tỷ ghét nhất là giúp người lung tung, nhưng ông cụ này tuổi đã lớn như vậy lại bị người ta bắt nạt, thật sự rất đáng thương, tỷ tỷ đáp ứng Đông Đông đi?!” Phạm Bạch Thái khó có được cố chấp mà kiên trì nói.

Đệ đệ ngốc này, aiz! Tiểu Ngư thở dài một tiếng, muốn nói thẳng nguyên nhân cho nó biết, làm cho nó hiểu rõ cái gì mà nàng không giúp, nhưng lại sợ lão già kia thỉnh tai nghe được lời nàng, liền nhìn quanh, phát hiện bên cạnh vừa lúc có một ngõ nhỏ, liền kéo thẳng bé đi vào.

“Thật vậy sao?” Nghe Tiểu Ngư nói lão già kỳ quái này nhất định là một cao thủ, Phạm Bạch Thái không khỏi bán tín bán nghi.

Tiểu Ngư không muốn nổi giận, néo mũi nó một cái: “Tỷ tỷ bình thường tuy rằng phản đối cha làm việc thiện lung tung, nhưng đệ cảm thấy tỷ tỷ là loại người nhấn tâm lòng dạ sắt đá sao? Đệ đệ ngốc, vừa rồi đệ cũng nghe thấy tiếng ngáy ngủ của ông ta, nếu ông ta bị thương hấp hối, sao còn có thể ngủ ngon như vậy? Đệ tin tỷ tỷ đi, tỷ tỷ không nhìn lầm người đâu.”

“Ừm...Nhưng mà... Tỷ tỷ, chúng ta có thể cho ông ấy ít tiền không? Nếu ông ấy đói bụng cũng có thể đi mua chút gì đó để ăn.” Phạm Bạch Thái ngoan ngoãn gật đầu, chỉ là nhìn đến bộ dáng đáng thương của lão già kia lại có chút không đành lòng.

“Được, chúng ta cho ông ta tiền.” Tiểu Ngư tháo ra mười đồng tiền, để Phạm Bạch Thái đứng đó, còn nàng cẩn thận bước tới, cúi mình nhẹ nhàng đặt tiền bên cạnh lão ta, cho đến khi an toàn trở về mới thở một hơi nhẹ nhõm.

Vừa rồi nàng sợ lão già đột ngột gây khó dễ, cũng ngáng nàng một cú ngã ấy chứ, không ngờ lão ta lại không động dậy, nhớ ban nãy bà thím kia vừa nói, lão ta gạt chân toàn là lũ con trai, không khỏi cảm thấy buồn cười, xem ra lão già quái dị này có phần trọng nam khinh nữ đấy!

Cái gọi là nhạc đệm, sở dĩ là nhạc đệm bởi vì nó không ảnh hưởng đến kế hoạch hay cuộc sống sau này. Cho tiền xong, Tiểu Ngư kéo Phạm Bạch Thái tiếp tục đi, vừa hướng tới chỗ hội họp với Phạm Đại, vừa ngắm nghía cảnh phố chợ, xem xét thương gia làm ăn ven đường, rất nhanh liền quên mất chuyện về lão già kỳ quái đó.

Đến quán nhỏ hai ngày trước từng thấy, xuyên qua cửa sổ mở sát ra đường, liền nhìn thấy Phạm Đại và La Đan đã ở đó. Trước mặt La Đan đặt một chén trà, Phạm Đại thì đang bưng một cái bát to uống ừng ực.

“Nhị thúc, ca ca!” Phạm Bạch Thái vui vẻ giơ đồ chơi và đồ ăn trong tay lên, hưng phấn chưa vào đến nơi đã muốn khoe ra, muốn nhanh chóng kể với Phạm Đại và La Đan những chuyện vừa thấy trên đường ban nãy.

“Tiểu Ngư, Đông Đông!” Phạm Đại ngược mắt, miệng còn ngậm rượu lúng búng chào hỏi hai người, nhưng sau đó, hần đột ngột đứng dậy, chuyển mình ra phía sau hai chị em, đồng thời nhanh chóng giơ hai tay, thân mình ngăn trước hai chị em, lưng quay về phía hai đứa như gặp kẻ thù lớn.

Động tác kỳ lạ này của Phạm Đại đương nhiên khiến Tiểu Ngư chú ý, lập tức nàng rất tự nhiên quay đầu nhìn lại, liền thấy lão già kỳ quái ban nãy còn nằm ngủ trên mặt đất không biết từ lúc nào đã theo sát sau hai chị em mấy thước, đang cười hì hì nhìn bọn họ, nhất thời kinh hãi.

Nàng luyện võ từ ba năm nay, chẳng những Phạm Đại thường kiêu ngạo mà khích lệ nàng quả nhiên là kỳ tài luyện võ, ngay cả Phạm Thông không có thói quen khen con nhà mình cũng phải tán thưởng và kinh ngạc. Vì nàng có thị lực và tầm nhìn trời sinh tinh nhạy hơn những người khác mà Phạm Đại còn từng đặc biệt chỉnh sửa một bộ phương pháp cố ý huấn luyện, khiến cảm quan của nàng càng thêm minh mẫn.

Nhưng mà, hôm nay lão già kỳ lạ kia đi theo bọn họ một quãng đường dài như vậy mà võ học thiên tài như nàng lại không hề hay biết, không hề phát hiện ra phía sau có người đi theo, nếu lão già này có ác ý gì với Đông Đông, chút năng lực của mình tuyệt đối không thể chống lại được. Nghĩ đến suy tư chút nữa có thể mất đi Phạm Bạch Thái, Tiểu Ngư nhất thời nghĩ mà sợ, cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội tình

táo giữ chặt Phạm Bạch Thái bước lên phía trước mấy bước, tránh khỏi vòng chiến căng thẳng, lúc này mới quay người nhìn về phía Phạm Đại và lão già kỳ quái kia.

“Tỷ tỷ, ông cụ kia sao lại ở đây? Ông ấy không phải vừa nãy còn đang ngủ sao?” Phạm Bạch Thái lên lút hỏi Tiểu Ngư, dù nó không luyện võ, nhưng trong đầu lập tức suy nghĩ đến vấn đề, hơn nữa rất tự giác mà hạ giọng rất thấp, chỉ muốn một mình Tiểu Ngư nghe thấy.

Lão già kỳ quái kia giống như chẳng hề nhìn thấy Phạm Đại nhìn lão ta đầy cảnh giác, lắc lắc đầu cười ngờ ngạc, thân mình nhoáng một cái không biết làm thế nào đã lướt qua Phạm Đại, đi về phía quầy rượu, vừa đi vừa thò tay vào bộ quần áo rách nát trên người lục lọi.

Phạm Đại thấy lão ta thoáng cái đã tránh được mình, sắc mặt lại càng ngưng trọng, ánh mắt bình tĩnh, nhanh chóng quyết định không giằng co với lão ta nữa mà cực nhanh xoay mình ra phía trước Tiểu Ngư, chắn hai đứa trẻ ra phía sau, đồng thời ra hiệu cho La Dân nhanh chóng ra khỏi quán rượu.

Lão già quái dị dường như chẳng hề cảm nhận được bọn họ khẩn trương, vẫn như trước lão đảo đi vào trong quán, cánh tay bản thủ móc ra trong người một cái hồ lô. Bình hồ lô màu tím tinh xảo vừa xuất hiện, thần sắc Phạm Đại nhất thời thay đổi, ánh mắt sáng rực lên.

“Đến đây, lấy cho ta một cân Kiếm Nam Xuân ngon nhất ra đây!” Lão già quái dị vừa vào quán liền lớn tiếng hét to, ném mạnh ra mười đồng tiền lúc trước Tiểu Ngư vừa cho.

“Ông già, nếu ông muốn loại rượu bình thường như trước thì mười văn này còn đủ cho ông uống hai cân, nhưng nếu ông muốn Kiếm Nam Xuân loại ngon, ha ha, vậy thì còn thiếu năm văn nữa!” Tiểu nhị trong quán cười đùa, dường như đã quen thuộc với lão già lắm.

Chẳng lẽ lão già này vừa lúc đến quán rượu này để mua rượu mà không phải theo dõi hai chị em bọn họ? Nhưng mà lão già này lại có thể né khỏi Nhị thúc, để ngừa vạn nhất vẫn là cẩn thận một chút thì hơn.

Trong lòng Tiểu Ngư thoáng hiện một chút nghi hoặc, hạ giọng nói: “Nhị thúc, chúng ta đổi chỗ khác ăn đi.”

Nhưng mà Phạm Đại nhìn chằm chằm lão già kia, giống như đang kiệt lực suy nghĩ điều gì đó, nhất thời không nghe thấy tiếng nàng.

“Tên tiểu quỷ này, rõ ràng biết hồ lô của ta chỉ có thể đựng một cân rượu, lại cố tình muốn ta mua hai cân, là muốn bắt nạt lão già ta mỗi ngày chỉ có thể uống một cân rượu sao?” Tiểu Ngư đang định kéo Phạm Đại, thì phía quán rượu, lão già quái dị đột ngột trở nên tức giận, dùng hồ lô rượu gõ mạnh mặt bàn.

“Đừng đừng đừng, ngài nếu còn muốn gõ nữa, tủ quầy của ta bị hỏng ngài cũng không có tiền đền.” Tiểu nhị thật đúng là không sợ lão già, cười nói, “Ông già, vậy ông có thể mua trước một cân uống, còn lại năm văn thì sáng mai lại đến mua nữa cũng không muộn!”

“Không được không được không được, hôm nay ta muốn uống Kiếm Nam Xuân, người không lấy đủ một cân rượu ta sẽ không đi!” Nói xong, lão già quả nhiên liền điên điên khùng khùng bám lấy tủ quầy, bắt đầu trợn mắt thờ hồng học, khiến những người khách trong quán đang xem náo nhiệt đều phì cười.

Có người khách quen cười nói: “Lão già này, bình thường đều mua rượu rồi đi, hôm nay sao lại vô lại như thế?”

“Ông già, không phải tôi không muốn đóng rượu cho ông, nhưng mà tôi cũng chỉ là một tiểu nhị, nếu chường quầy biết tôi đem mười lăm văn rượu làm mười văn bán cho ông, cái nghề tiểu nhị nuôi nhà sống tạm của tôi đây đã có thể kết thúc rồi, hơn nữa, cũng không phải với các khách quan khác đúng không?” Tiểu nhị kia vẫn giữ hòa khí cười nói.

“Nha đầu thói, cho người ta tiền sao lại không cho nhiều một chút chứ, khiến cho lão già ta đây ngay cả một cân rượu cũng không mua được, oa oa oa, tức chết ta, tức chết ta!” Lão già kia thấy tiểu nhị sống chết không chịu bán rẻ, liền dứt khoát lăn đùng ra mặt đất giãy dụa ăn vạ.

Tiểu Ngư lại gọi Phạm Đại đang xuất thần, nhưng mới mở miệng, Phạm Đại đột ngột cười ha ha: “Tiểu nhị, lấy hai cân rượu Kiếm Nam Xuân ngon nhất ra, ta mời vị tiền bối này uống mấy ngụm.”

Tiểu Ngư vừa ngẩn ra, lão già quái dị bên kia vừa nghe thấy có người mời đã dừng thôi không lăn lộn nữa, nhưng mà nhìn qua cũng không có vẻ gì cảm kích, ngược lại còn trừng mắt nổi giận đùng đùng nhìn Phạm Đại đang tiến đến, vẻ mặt đề phòng: “Ta sao muốn người mời uống rượu chứ? Người có mục đích gì? Người muốn làm gì?”

Nói xong, thân mình liễu mạng lúi sút vào chân tủ quầy, cũng ôm chặt bầu hồ lô của mình, cứ như là lão ta đột nhiên biến thành một thiếu nữ thiên kiều bách mỹ, sợ bị kẻ khác cường bạo ấy.

Khóe miệng Tiểu Ngư nhin không được co quắp, nhưng khiến nàng kinh ngạc hơn còn ở phía sau.

Chỉ thấy Phạm Đại đột nhiên kéo Tiểu Ngư đến, đẩy nàng đang ngạc nhiên về phía trước, cười sang sảng: “Ta cũng không có mục đích gì, chỉ là muốn tiền bối xem tướng tay cho cháu gái ta một chút mà thôi.”

Quác...

Tiểu Ngư dường như nghe thấy trên đầu có một con quạ đen quang quác bay qua, không thể thốt lên nổi điều gì.

Nhị thức hẳn đang làm cái quái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 112: Bản cô nương không hứng thú

Mới vừa rồi Phạm Đại và lão già tuy rằng lướt qua nhau, nhưng trong mắt người thường thì chỉ là quái dị một chút mà thôi, cũng không nhìn ra được những bước đi nhìn như thông thả thực chất lại hàm chứa tốc độ trong đó.

Phạm Đại vừa nói ra câu kia, chỉ nghe ồ một tiếng, những người khách không biết rõ sự việc đều bật cười.

“Xem ra gã đàn ông này uống say rồi, lại có thể mời lão già điên xem tướng tay cho cháu gái mình, cười chết mất thôi!”

“Đúng vậy, xem bộ dáng hẳn uống rượu ban nãy, tám phần là đồ sâu rượu, uống say mất rồi!”

“Lão già quái dị này mà xem được tướng tay, ta đây còn có thể xem được tướng mặt ấy chứ!”

Tiểu Ngư chỉ quăng ra một ánh mắt xem thường, nàng mặc kệ lão già quái dị này là ai, nàng chỉ biết mỗi người giang hồ đều có cách sinh tồn của mình, không giống như vài người già cả bệnh tật mẹ góa con côi thực sự, cần người khác thông cảm chiếu cố, nàng cũng không quản Phạm Đại đẩy nàng đến là có ý đồ gì, chỉ biết rằng nàng không muốn bất luận kẻ nào phá vỡ dù chỉ là chút ít sự yên ổn vất vả lắm mới giành lại được.

Trong lòng đã có quyết định, nàng cũng không quay đầu chỉ trích Phạm Đại tự ý, chỉ ra hiệu La Đàn để ý đến Phạm Bạch Thái, rồi đi vào trong quán.

Khách trong quán còn tưởng rằng nàng thật sự ngoan ngoãn nghe lời thúc thúc, cam tâm tình nguyện để cho lão già kỳ quái kia sờ vào đôi tay nhỏ nhắn trắng nõn của mình, không khỏi đều về mặt phong phú khác nhau. Mấy kẻ háo sắc không khỏi đỏ mắt, chắc chắn, thiếu nữ này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng chỉ cần là người có mắt nhìn đều có thể thấy sau này tuyệt đối sẽ là một mỹ nhân, hiện giờ mỹ nhân còn chưa trưởng thành, để cho một lão già thối chiếm được tiện nghi trước, thật sự rất đáng tiếc.

Lão già quái dị kia hiện giờ cũng dừng không lùi vào trong nữa, sâu trong đôi mắt tròn tròn trông như đục ngầu vô thần phút chốc thoáng hiện một chút quang mang, nhưng lập tức lại khôi phục như cũ, giả ngây giả dại nhìn hành động tiếp theo của Tiểu Ngư.

Nhưng mà phản ứng của Tiểu Ngư lại ngoài dự đoán của mọi người.

Chỉ thấy nàng đứng là đi về phía tủ quầy, nhưng mục tiêu thì lại là tiểu nhị của quán đứng sau quầy.

“Tiểu nhị ca, xin hỏi vừa rồi thúc thúc của ta uống hết bao nhiêu tiền rượu?” Tiểu Ngư không nhìn những ánh mắt phong phú trong quán, cũng dường như không thấy lão già quái dị dưới chân bên cạnh, giống như bình thường mím cười hỏi.

“Ồ..” Tiểu nhị nhìn gương mặt tươi cười của nàng, ngây ra một chút mới phục hồi lại tinh thần, vội nói: “Thúc thúc cô nương uống hai cân Thiệu Đào Thanh, tổng cộng là mười sáu văn.”

Tiểu Ngư lấy tiền trong túi ra, đếm đếm đặt lên mặt quầy: “Tiểu nhị ca, đây là hai mươi một văn, mười sáu văn là trả tiền, năm văn còn lại là tôi giúp ông cụ này bù vào, anh lấy cho ông ta một cân Kiếm Nam Xuân đi!”

Nói xong liền xoay người định đi.

Lão già quái dị kia không ngờ nàng lại xử lý như vậy, trong lúc ngẩn ngơ, đột ngột giờ mạnh một chân quét về phía mắt cá chân Tiểu Ngư.

Tiểu Ngư sớm đã có đề phòng lão già này, lão vừa động nàng cũng nhanh chóng phản ứng, một tay chống lên mặt quầy, người đã vươn mình lên độ cao hơn một thước, hoàn toàn tránh khỏi được công kích của lão già, sau đó mũi chân nhẹ điểm lên mặt đất, giây tiếp theo đã như chim én nhảy ra xa một thước.

“Hay!” Trong quán nhất thời vỗ tay rầm rầm, hoan hô sự cơ trí của thiếu nữ, đồng thời đều trách lão già không biết phải trái, lại không một người nhìn ra trong phản ứng giống như người thường bị chấn kinh của Tiểu Ngư, kỳ thực bao hàm trong đó tinh túy của khinh công Phạm gia.

Tiểu Ngư vững vàng đáp xuống đất xong, bước chân cũng không dừng lại, đi ra khỏi quán rượu, hung dữ trừng mắt Phạm Đại, kéo Phạm Bạch Thái bước đi, La Đàn chỉ chân chừ một chút rồi cũng liền đi theo nàng.

“Aiz, Tiểu Ngư...” Phạm Đại bị Tiểu Ngư trừng mắt, nhất thời thông minh ra tỉnh ngộ lại, nhà bọn họ ai mới là người làm chủ, vội nín nọt làm mặt cười thật tươi, theo phản xạ có điều kiện bước sát lên, đi được hai bước mới quay đầu lại nhìn thoáng qua quán rượu, chỉ thấy lão già kia nghiêng đầu đại r

nhìn về phía này, không biết là nghĩ cái gì.

“Nhị thúc...” Tiểu Ngư dường như sau lưng có gắn mắt, không quay đầu lại mà gọi, thanh âm trong vắt mà lạnh lạnh.

“A.. Đến đây!” Phạm Đại vội đáp, cuống quýt quay người đuổi kịp, trong mắt lại lộ ra chút tiếc nuối.

Nếu hần không đoán nhầm, lão già kỳ quái mang theo hồ lô tím thật sự là có lai lịch rất lớn, nếu võ công quỷ dị của lão ta có thể truyền cho Tiểu Ngư.. Hắc, cháu gái này của hần tương lai tuyệt đối là ngôi vững vị trí thiên hạ đệ nhất hiệp nữ, chỉ tiếc...

Phạm Đại nhìn cháu gái đi phía trước chẳng tỏ ra chút hứng thú nào với lão già kia, lại quay đầu nhìn lão già đang thúc giục tiểu nhị đóng rượu, âm thầm thở dài, nhưng lập tức con người đảo vòng, nghe đám khách trong quán rượu nói lão già này thường xuyên đến mua rượu, chỉ cần lão ta còn ở kinh thành này, với thói quen của lão, mình cũng không lo không tìm được lão, cần gì phải nóng lòng nhất thời chứ?

Hơn nữa hần cũng không tin lão già đã nhiều năm muốn tìm truyền nhân này nhìn thấy cháu gái mình mà lại không động tâm, nghĩ như vậy, ngực Phạm Đại lại ưỡn thẳng lên.

“Lão già kỳ quái kia không đi theo chứ?” Đi được một quãng đường, Tiểu Ngư cẩn thận nhìn xung quanh.

“Hần là không.” Phạm Đại cũng quay đầu dò xét một chút, lại làm mặt nịnh nọt nói với Tiểu Ngư: “Cháu gái ngoan, cháu đừng tức giận, nghe Nhị thúc giải thích.”

Tiểu Ngư lạnh lùng nói: “Ta nghe.”

Phạm Đại sán lại, hắc hắc cười: “Cháu gái ngoan, cháu có biết lão già kia là ai không?”

Tiểu Ngư lại quăng một ánh mắt coi thường, nằng chẳng phải vạn sự thông, biết rõ nhân sĩ vô lâm như lòng bàn tay.

“Hắc hắc, khi lão tiền bối mang theo hồ lô tím năm đó khuấy đảo phong vân, ngay cả Nhị thúc đây của cháu còn chưa ra đời, cháu không biết cũng rất bình thường.”

“Lão ta trước kia là nhân vật bản lĩnh rất cao cường.” Tiểu Ngư dùng câu trần thuật nói.

“Ồ, sao cháu biết? Ta không nhớ là chúng ta từng đề cập qua về ông ta mà?” Phạm Đại ngớ ra nói.

“Không phải thúc vừa nói lão từng khuấy đảo phong vân sao? Nếu có thể khuấy đảo phong vân, đương nhiên phải có bản lĩnh cao cường, dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng có thể đoán ra, tiếp theo sau này, không gì khác ngoài là vì chuyện nào đó mà thoái ần giang hồ, đã rất nhiều năm chưa thấy..vv.., đúng không?” Tiểu Ngư dường như đã biết từ trước, ngăn ngừa mấy câu đã đem chuyện xưa Phạm Đại muốn kể tổng kết một lần, sau đó bỏ thêm một câu: “Nhị thúc, những chuyện này đều là việc của người khác, không liên quan gì đến nhà chúng ta, thúc có mục đích gì, cứ việc nói thẳng đi!”

Kiếp trước truyền thông phát triển, loại chuyện xưa này xem chẳng thiếu, hơn nữa, người trong giang hồ có mấy ai không trải qua mô típ cũ rích này? Giống như hai tên ngọc nhà nàng... Hừ, hai anh em sinh đôi này đúng là cực phẩm.

Phạm Đại trở mặt ghen hòng sờ sờ mũi: “Khụ khụ.. Tiểu Ngư, đôi khi con gái chó nên thông minh quá thì có vẻ tốt hơn, đàn ông đều có sĩ diện, nếu sau này cháu tìm nhà chồng, gả cho người ta, cũng đừng nói chuyện với vị hôn phu như vậy, còn...”

“Nhị thúc, ta mới mười ba tuổi, thúc quan tâm cái này quá sớm rồi đó!” Tiểu Ngư cười nhạt, “Nếu thúc rảnh rồi quá, có thể trước tìm cho chúng ta một Nhị thám về đi, cũng đỡ việc trong nhà phải theo một nữ nhân như ta, âm thịnh dương suy quá đáng.”

“Ack.. Là ta thuận miệng nói thôi mà, chuyện này về sau chúng ta bàn lại, về sau bàn lại...” Phạm Đại cuống quýt gờ tay đầu hàng, cười nịnh, “Đúng rồi, chuyện cháu bảo ta tìm hiểu...”

“Chuyện này đợi lát nữa nói sau cũng không muộn.” Tiểu Ngư ngắt lời không cho hần nói lái sang chuyện khác, khoe miệng nhếch lên cười lạnh, “Nhưng có điều chuyện vừa nãy, đúng là ta cần một lời giải thích. Nhị thúc, thúc không phải không biết hiện giờ chúng ta cần cuộc sống như thế nào nhất đúng không?”

“Hắc hắc, cháu gái bảo bối, cháu đừng giận, Nhị thúc thật sự không có ý định gây chuyện.” Phạm Đại cẩn thận nhìn quanh, rồi ghé sát bên tai Tiểu Ngư, lén lút nói: “Lão già kia bản lĩnh không nhỏ, nhưng không may là vẫn không tìm thấy một truyền nhân tốt, cháu trời sinh tư chất kỳ tài, nếu lão có thể coi trọng cháu...”

“Xin lỗi, dù cho lão ta có là cao thủ vô lâm từ cổ chí kim tuyệt thế vô song trên trời dưới đất độc nhất vô nhị, bản cô nương cũng không có hứng thú.” Tiểu Ngư đẩy hần ra, lạnh lùng cười, sau đó trước khi Phạm Đại mở miệng lại dùng một câu chặn họng hần: “Nếu thúc còn dám lằng nhằng thêm một câu, ngay cả bộ tuyệt kỹ giấu dưới đáy hòm kia của thúc ta cũng không học, dù sao ta một đứa bé gái, cũng chẳng đi tranh quyền đoạt bá, học nhiều như thế cũng chẳng dùng đến.”

Một câu này lập tức liền đánh trúng mệnh môn của Phạm Đại, nhớ đến lão già kia cả đời còn chưa tìm được truyền nhân, Phạm Đại làm sao không nghe ra Tiểu Ngư đây là dọa mình cẩn thận sau này trở thành lão già kỳ quái không tìm được truyền nhân thứ hai, sợ tới mức cuống quýt hít sâu thở và không dám.

Chỉ là... nhìn thân ảnh Tiểu Ngư đang đi phía trước, trên gương mặt anh tuấn của Phạm Đại là đầy vẻ ưu sầu: Haizz, có ai biết được nỗi khổ cao thủ cô đơn!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 113: Con đường phát tài

Lại nói bốn người vốn định hôm nay đi dạo trong thành nhiều một chút, bởi vậy sau khi rời khỏi quán rượu cũng không rời khỏi thành ngay mà đi dọc theo một con đường khác, tìm một quán nhỏ, gọi mấy món đơn giản bắt đầu ăn trưa.

Phạm Đại còn chưa hết hy vọng, ngửi thấy mùi rượu trên bàn bên cạnh, thỉnh thoảng lại tham lam liếc mắt qua, nhưng nhìn gương mặt bình tĩnh không vui không giận của Tiểu Ngư, suy nghĩ một chút, vẫn là không dám mở miệng gọi rượu, trong lòng nghĩ khi nào phải tìm công việc gì đó, đồ phải ngay cả đồng xu uống rượu cũng không có.

“Này, mọi người có nghe nói chưa? Trích Tinh lâu hôm nay lại có trò xiếc mới đấy!”

Quán ăn này là nơi tiêu chuẩn để tiểu thị dân tiêu pha, hiện giờ đúng lúc giữa trưa, khách đến ăn cơm thật không ít, mọi người ăn uống, bàn tán *ngõa tứ** nào có tiết mục trò vui mới mẻ vui vẻ nhất, bàn bên cạnh Tiểu Ngư này thậm chí còn hưng phấn hơn hẳn.

*Ngõa tứ: còn gọi là “câu lan”, “ngõa tử” (~gạch/ngói) “ngõa xá” (~nhà gạch/ngói), là nơi biểu diễn các loại nghệ thuật biểu diễn như hát nói ca kịch xiếc tạp kỹ.. các loại trò vui đại chúng mới mẻ theo trào lưu. Ngõa tứ phát triển và phổ biến nhiều vào thời nhà Tống. Sở dĩ gọi là “ngõa tứ” bởi vì thời đó chưa có tên gọi sẵn, người xưa cảm thấy những trò vui này dễ tụ dễ tan, như viên gạch ngói, liền gọi những nơi tụ tập biểu diễn như vậy gọi là “ngõa xá”, “ngõa tử”. Vì không thể tìm ra từ nào thay thế được trong tiếng Việt, nếu dịch ra tiếng Việt là “nhà gạch” thì cũng không có ý nghĩa là nơi biểu diễn như từ gốc, nên đành để nguyên vậy, mọi người thông cảm “Ô? Vậy thì đúng là phải đi xem một lần. Lý huynh, chúng ta cùng đi chứ?”

“Hôm nay đúng không? Hôm qua ta đã hẹn người đến trà lâu Mạnh gia nghe kể chuyện rồi, hay là sáng mai chúng ta đi?”

“Trò xiếc mạo hiểm tuy rằng nguy hiểm thật, nhưng cũng không tuyệt bằng ca múa, aiz, mọi người có từng nghe tiểu Bách Linh xướng khúc chưa? Chắc chắn, giọng hát đó, thánh thót non tươi thật đúng là giống như một con *chim sơn ca**, có thể nói là *dư âm vang vọng bên tai ba ngày không dứt**!*”

*Son ca tiếng Trung là bách linh. **Một câu thành ngữ của Trung Quốc, ý chỉ âm thanh du dương kéo dài, hay và tạo ấn tượng khó quên. “Ha ha ha, Lưu huynh thật đúng là mới tới kinh thành, chỉ nghe tiểu Bách Linh non nớt kia hát mấy câu đã bị mê hoặc thành như vậy, nếu ngày nào đó cho huynh nghe giọng hát của Hải cô nương ở Túy Hoa lâu, Lưu huynh còn không phải ngỡ ngàng mấy tháng cũng không hồi hồn lại hay sao?”

Đã sớm nghe nói dân chúng kinh thành đời sống phong phú, thông thạo các trò tiêu khiển, thật đúng là như vậy. Tiểu Ngư vừa ăn vừa nghe bốn người kia trêu chọc nhau, không khỏi mỉm cười, loại cuộc sống yên bình của tiểu thị dân thế này mới là mong muốn của nàng, tất nhiên, nếu tiền có thể nhiều một chút, mỗi ngày cuộc sống có thể thoải mái hơn một chút thì càng tốt.

“Tỷ tỷ...” Phạm Bạch Thái bị cuộc bàn tán hấp dẫn, không khỏi tỏ ra vẻ mặt đầy hiếu kỳ: “Tỷ tỷ, nếu sau này chúng ta có tiền, có thể cũng đi xem được không?”

“Tất nhiên là được rồi, chờ tỷ tỷ nghĩ ra cách kiếm tiền, nhất định sẽ đưa Đông Đông đi chơi hết các *ngõa tứ* trong kinh thành, có điều sau đó phải học bài nhé!” Tiểu Ngư chiều chuộng cong ngón tay điểm điểm lên cái mũi đáng yêu của nó.

Từ sau khi Phạm Bạch Thái đi học, nàng vẫn giáo dục nó dùng cách học tập khoa học linh hoạt nhất, không viết chữ hoặc đọc sách quá lâu dưới ánh đèn tối, thời gian học được phân chia thích hợp, về những thời gian khác, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, nên chơi thì chơi. Dần dần, Phạm Bạch Thái liền hình thành thói quen khi học tập vô cùng nghiêm túc, khi chơi thì hoàn toàn thoải mái, bởi vậy Tiểu Ngư không lo lắng về chuyện học hành của nó, phàm là Phạm Bạch Thái muốn chơi đùa cái gì hầu như đều đồng ý. Dù sao bên cạnh còn có La Đan chiếu cố, hơn nữa Phạm Bạch Thái cũng không để người khác phải lo lắng.

“Đạ, không thành vấn đề.” Phạm Bạch Thái vui vẻ gật đầu, ngoan ngoãn gấp cho Tiểu Ngư một gấp đồ ăn: “Tỷ tỷ, ăn cái này.”

Sau đó lại gấp cho La Đan và Phạm Đại, cười híp mắt nói: “Ca ca, Nhị thúc, mọi người cũng ăn nhiều một chút.”

Nhất thời, không khí có phần lạnh lùng do Phạm Đại lại trở nên ấm áp hòa hợp.

Bốn người đang cười ăn uống vui vẻ, khách ở bàn bên cạnh cũng đã ăn xong, trả tiền rồi định đến *ngõa tứ* chơi, một đôi vợ chồng ở bàn bên cũng nghe được bọn họ bàn tán, không khỏi có chút ngứa ngáy tò mò, liền nhỏ giọng thăm thì nói chuyện.

Nếu thời đại này ngành nghề giải trí phong phú như vậy, tại sao không thử cái này nhỉ?

Nhìn theo mấy người đi ra ngoài, Tiểu Ngự ăn chậm lại, trầm tư suy nghĩ.

Thời Tống, biểu diễn ở ngõ tứ câu lan vô cùng thịnh vượng, trong lịch sử chưa từng có, nhưng dù là thế, so với kiếp trước mà nói, những tiết mục trò vui như vậy vẫn là quá đơn điệu.

Trong trí nhớ của nàng, những vở ca kịch hoàn chỉnh, có các tình tiết lên xuống cao trào hình như mãi đến tận thời cuối nhà Tống, đầu nhà Nguyên mới có, ví dụ như Quan Hán Khanh (tác giả “Đậu Nga oan”), còn có những vở kịch khác như: “Tây sương ký”, “Cứu phong trần”... Mà ca kịch từ thời đó lại trải qua mấy trăm năm phát triển, đến thời hiện đại kiếp trước của nàng, quả thực đã như trăm hoa đua nở, nào là Kinh kịch, Dự kịch, Việt kịch, kịch Hoàng Mai, kịch các địa phương đều trở thành một phái, cũng có những vở kịch truyền thống nổi tiếng như “Hong lâu mộng”, “Luơng Chúc”, “Thiên tiên phối”, “Bạch xà”...

Nàng không đặc biệt thấy hứng thú với ca kịch, nhưng ở nhà lại có một vị trưởng bối vô cùng yêu thích ca kịch truyền thống, chẳng những thường xem đĩa hí khúc, hơn nữa thường ngâm nga một đoạn. Quanh năm suốt tháng mưa dầm thấm đất, bản thân nàng cũng bất giác mà biết được rất nhiều, thậm chí còn có thể hát một đoạn, cũng may trưởng bối thỉnh thoảng tâm huyết dâng trào có thể hát đối lại mấy câu, sau đó hí khúc còn vô tình trở thành một sở trường hạng nhất của nàng, nhớ hồi đi học, nàng còn biểu diễn hí khúc ở trường nữa.

Nếu ngõ tứ thời đại này náo nhiệt hưng thịnh đúng như đời sau miêu tả, có lẽ chút sở trường nhỏ của mình năm đó còn có thể kiếm cơm cho gia đình. Tiểu Ngự suy nghĩ rất nhanh, ánh mắt càng lúc càng ngời sáng, các nhạc sĩ tác giả hí kịch tương lai, rất xin lỗi, vì cuộc sống tiểu địa chủ của gia đình chúng tôi, xin hi sinh một chút quyền tác giả nhé, ai bảo các vị đã phản ánh đúng tiếng lòng của quảng đại nhân dân lao động thời phong kiến chứ?

Làm một nghệ thuật giả vĩ đại, chắc điều dễ ý hân là dân chúng liệu có thích tác phẩm của mình, mà không phải truy cứu tác phẩm của ai đúng không, chỉ cần dân chúng thích, vậy thì tiền tài sau này chẳng phải sẽ cuốn cuộn mà đến rồi sao? Ha ha!

“Sư tỷ, tỷ sao thế?” La Đan ngồi đối diện là người đầu tiên nhận ra Tiểu Ngự khác thường, do dự hỏi.

“À, không có gì, ta suy nghĩ chút việc thôi, tiếp tục ăn đi!” Nghe có người gọi, Tiểu Ngự vội lấy lại tinh thần nhìn hẩn cười, sau đó lại suy nghĩ tiếp vấn đề kia trong đầu, phân tích chi tiết.

Nếu có thể mang hí khúc kiếp trước đến đây, tất nhiên sẽ là tiết mục mới lạ, nhưng lại có những vấn đề lớn: Thứ nhất là diễn viên, phải diễn xuất một vở hí khúc hoàn chỉnh, không phải là diễn viên chuyên nghiệp thì không thể được, nếu diễn viên không tốt, thì dù vở kịch có đặc sắc đến đâu cũng là đập bể biền hiệu của mình. Thứ hai là nếu đã có diễn viên, bản thân mình một người làm sao có thể đồng thời dạy nhiều người như vậy đều học được, dù sao thời đại này không có máy ghi âm, bản thân mình lại không đủ chuyên nghiệp, nếu toàn bộ đều từ bản thân mình với trình độ gà mờ một tay dạy bọn họ học diễn xướng, chỉ sợ cổ họng mình sẽ nôn ra máu mất. Thứ ba, cũng là vấn đề lớn nhất, là nàng không hiểu đọc bản nhạc, cũng không biết chơi nhạc cụ gì, trò hí khúc này yêu cầu toàn diện, cho dù có dạy hết được ca từ diễn xướng, nhưng mà nếu không có nhạc đệm thì chẳng khác nào như trước kia trong nhà chỉ ăn thịt mà không có mắm muối gia vị, không có mỹ cảm thị giác kết hợp với thính giác, người xem sớm sẽ chẳng thêm đề ý đến.

Càng nghĩ Tiểu Ngự lại càng cảm thấy tuy rằng ý tưởng ban đầu không tồi, nhưng thực hiện lại không dễ chút nào, vẫn nên suy tính kỹ hơn.

“Cháu gái ngoan, nếu có gì phiền lòng thì nói ra cho mọi người cùng nghe, không chừng chúng ta có thể có cách giúp đỡ!” Phạm Đại tính tình nóng nảy thấy Tiểu Ngự ăn một miếng mà nhai cả buổi, là người đầu tiên chịu không nổi.

Tiểu Ngự đang định nói ra suy nghĩ đang mắc trong đầu mình, đúng lúc này, hai vợ chồng bàn bên bỗng đứng dậy, thì ra bọn họ đã ăn xong.

“Nương tử, chúng ta đi thôi, lúc này còn có thể đến kịp vị trí tốt.”

“Được, mà hay là chúng ta đi nghe kể chuyện đi, cũng để con chúng ta nghe nhiều một chút, nhiều hơn chút học vấn.” Người vợ một tay chống thắt lưng một tay ôm bụng đứng dậy, mặt mày tươi cười dịu dàng, là một người phụ nữ có thai.

Thì ra người xưa cũng đã biết dưỡng thai nha, Tiểu Ngự mỉm cười, nghĩ đến nơi bọn họ muốn đi, trong lòng bỗng nhiên sáng tỏ.

Nàng thật là ngốc, đã có ý định từ ngõ tứ gây dựng một luồng gió mới, mà không khảo sát trước một chút, làm sao biết được ý định kia nhất định có thích hợp với người cổ đại hay không? Hơn nữa cho dù nguyên vở kịch dài nhất thời chưa thể làm được, nàng cũng có thể sửa sang trước một vài vở kịch ngắn, hài...vv.. Tất cả vấn đề làm sao có thể một lúc mà muốn giải quyết ngay hết được, vậy chẳng phải là chui vào ngõ cụt hay sao?

Vẫn là đi xem trước rồi nói sau!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 114: Ngõ tứ câu lan

“Ta còn có chút việc, mọi người về trước đi!” Com nước xong, Tiểu Ngu đã có quyết định.

“Tỷ tỷ, tỷ định đi đâu?” Phạm Bạch Thái thuận miệng hỏi.

“Tỷ tỷ có một việc quan trọng phải nhanh chóng đến xem.” Tiểu Ngu không nói rõ, chỉ xoa xoa đầu nó, “Nếu đệ còn muốn chơi nữa thì bảo Nhị thúc và ca ca đi cùng một lúc, có điều không được chơi quá lâu, phải về sớm một chút làm bài tập.”

“Dạ.” Phạm Bạch Thái ngoan ngoãn gật đầu, thấy Tiểu Ngu không muốn nói thì không cố hỏi nữa. Phạm Đại cũng đảo tròn mắt, chuyện quan trọng? Bọn họ mới đến kinh thành được mấy ngày, có thể có chuyện gì quan trọng? Hay là...

Nghĩ đến lão già quái dị vừa gặp phải lúc này, Phạm Đại len lén cười, hay là cháu gái ngoan của hắn đã hối hận, muốn len quay lại tìm lão già kia? Hắc hắc, hắn đã nói rồi mà, Tiểu Ngu nếu đã bước chân vào võ đạo, sẽ không thể thờ ơ với võ học cao thâm được, nếu không phải bởi vì mình đã quá lớn tuổi, lại đã tự thành một môn phái, hắn còn muốn bái lão già kia làm thầy nữa cơ! (*Nhị thúc ngốc vẫn hoàn ngốc* = =)

Phạm Đại đứng tại chỗ tự cho là đúng âm thầm đoán, lại không biết đối với võ học, ngoại trừ có mục đích đặc biệt, trên đời này có mấy người nữ nhân nguyện ý đem toàn bộ cuộc sống của mình theo đuổi chìm đắm vào võ học vô tận chứ? Càng đừng nói đến người lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm muốn cuộc sống qua ngày khá hơn một chút, đầu óc lúc nào cũng nghĩ đến có cách nào kiếm khoản tiền lớn sống thoải mái qua ngày như Tiểu Ngu.

“Cháu gái ngoan, vậy chuyện hôm nay cháu bảo ta tìm hiểu thì sao?”

“Không vội, chờ ta trở về cũng không muộn.” Tiểu Ngu cảnh giác nhìn bốn phía. “Nhị thúc, thúc phải trông nom Đông Đông và La Đan, không cho phép dẫn bọn chúng đi gặp những loại người lộn xộn nào hết!”

“Được.” Phạm Đại lập tức cam đoan, trong lòng lại càng đắc ý cười trộm, cháu gái ngoan nói như vậy, tất nhiên có ý là không cho hắn đi tìm lão già kia, miễn cho bị mình bắt gặp nó quay lại, mặt mũi thể diện chịu không nổi. Được rồi. Vậy hắn sẽ không đi quấy rầy bọn họ, miễn cho trở thành cầu xin quá lại khiến lão già quái dị kia mất hứng không chịu nhận. (= =|||)

Tiểu Ngu thấy khoe miệng Phạm Đại nhếch lên cười trộm, tưởng rằng hắn lại nghĩ ra cái gì quỷ quái trong lòng, liền nghiêm túc dặn dò lại một lần, sau đó nhìn bọn họ đi rồi mới xoay người.

Tiểu Ngu tuy rằng sớm biết thời Tổng ngõa tứ câu lan vô cùng hưng thịnh, nhưng sau khi đi sang con đường tập trung nhiều ngõa tứ, vẫn cảm thấy ngây người vì sự náo nhiệt và phồn hoa của nó.

Những người lui tới trên đường, có người y phục quý giá đẹp đẽ, có người mặc đồ thường dân, có trường bào, có áo ngắn, cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé, đủ các hạng người. Có người đi thẳng đến tòa lầu mình đã chọn, có người lại cùng bạn bè thảo luận nên vào ngõa tứ nào xem diễn. Điểm xuyết trong đó còn có quầy hàng ven đường, xe ngựa... đủ các loại không chịu thua kém hậu thế chút nào.

Tiểu Ngu đi theo đám đông vào một tòa ngõa tứ trông có vẻ quy mô.

Sau khi vào cửa, chỉ thấy bên trong có những nhà rạp lớn, có cái mở rộng, có cái dùng màn che khuất. Bên trong những người đi tới đi lui còn náo nhiệt hơn so với bên ngoài, xen giữa còn có rao hàng bán điểm tâm, có bày bàn nhỏ xem bói xem tướng, còn có quầy bán các loại đồ ăn, bán thuốc hoặc bán quần áo đồ đạc trang sức, chẳng khác nào một khu chợ nhỏ. Một vài nhà rạp hoặc nhà lầu đứng riêng lẻ, ở cửa còn có người đứng gác.

Tiểu Ngu kinh ngạc vô cùng, sờ túi tiền của mình, nghĩ thầm, nếu rạp nào cũng phải mua vé vào cửa để xem, hiển nhiên là không thể, điều kiện kinh tế trong nhà không chịu nổi tiêu dùng như vậy, xem ra chỉ có thể nghĩ cách nhân lúc người ta không chú ý mà trà trộn vào thôi.

Nhẹ nhàng khéo léo chuồn vào một cửa sổ tòa lầu, không một tiếng động nhập vào đám người xem hỗn loạn bên trong, Tiểu Ngu bỗng nhiên không được bật cười một tiếng, lần trước đi mua thuốc phải leo tường hai lần, đến giờ hành động này đúng là càng ngày càng thuận tay, có lẽ ngày nào đó thật sự kiếm sống không nổi nữa thì còn có thể đi làm nữ phi tặc ấy chứ!

Đang nghĩ ngợi, bỗng thấy trên đài màn che được kéo mở, bên trong đi ra một cặp chị em xinh đẹp, vẻ trang điểm trên mặt rất đậm, trang phục kiêu diễm, thướt tha nhiều vẻ, bắt đầu múa.

Kia thân hình yếu điệu mềm mại, kia ánh mắt câu hồn đoạt phách, gần như chỉ bày ra mấy tư thế liền được cả đám đông reo hò. Có mấy người hào phóng đã sớm ném tiền lên trên đài, hai chị em kia có lẽ đã rất quen thuộc, trong lúc linh hoạt chuyển động, những đồng tiền này thoát nhìn đều ném vào người, nhưng chỉ dính vào tay áo hay dải váy, hiếm khi mới có một hai đồng tiền có thể ném trúng thân mình các nàng.

Tiểu Ngu mỉm cười, đứng là một cặp chị em xinh đẹp thông minh.

Xem xong biểu diễn múa, Tiểu Ngu lặng yên đi vào phòng diễn, liền thấy những đồng tiền khán giả thưởng ban này có hơn phân nửa được một người đàn ông xưng là quân sự cầm, người nọ cầm tiền, ánh mắt nhìn hai chị em vẫn còn liếc tới liếc lui. Hai chị em dường như đã quen với ánh mắt dâm loạn như vậy, trên mặt tuy đã giận đến tái nhợt, nhưng vẫn nhịn xuống.

Tiểu Ngu sau khi nghe xong quân sự kia nhắc nhở hai nàng ngày mai vẫn như cũ đến biểu diễn đúng giờ liền lặng lẽ rời đi.

Nửa canh giờ tiếp theo, Tiểu Ngu đã xem qua những ngõa tứ lớn nhỏ khác nhau, cơ bản đã tham quan hết một lượt các tiết mục thời đại này, đồng thời cũng len đi xem hậu trường phía sau của mỗi chỗ, nghe lén đủ loại nghệ nhân trò chuyện và oán giận, rất nhanh liền có tính toán đại thể.

Hôm nay quan sát, tổng thể mà nói vẫn là tương đối mới mẻ, nhưng có thể nhìn ra, những câu lan ngôn tứ này hình thành chưa được lâu, nơi biểu diễn bình thường cũng không lớn, gian câu lan lớn nhất nàng xem, nhiều lắm chỉ có thể chứa được mấy trăm người mà thôi. Hơn nữa các tiết mục khác nhau, biểu diễn chủ yếu là dựa vào thân thể như múa hay xiếc thì còn đỡ, nhưng một khi dưới đài không giữ được trật tự, người cười người nói người ăn uống tán phét, thậm chí còn có trẻ con khóc... những trò hát nói vui cười liên tiếp chết cở họng, thật sự là vất vả.

Từ trong ngôn tứ đủ các loại mùi vị khác nhau đi ra, Tiểu Ngự đầu tiên là hít thở sâu mấy hơi không khí thoáng đãng mát mẻ.

Có lẽ, hoàn cảnh trình độ như vậy đối với người xưa mà nói đã là vô cùng không tồi rồi, nhưng đối với nàng... Tiểu Ngự lắc đầu, ở kiếp trước, những chương trình tạp kỹ biểu diễn buổi tối đã xem đến phát ngán, những biểu diễn phần lớn đều còn đơn giản sơ sài thế này chẳng có gì hứng thú cả.

Đối với nàng mà nói, hôm nay đi qua hơn mười tòa lầu rạp, cũng chỉ có màn múa của hai chị em kia và tiết mục bằng miệng bất chúc âm thanh các loại động vật của một người gây cộm tránh sau màn che là còn đỡ chút. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, hiện giờ chẳng phải vì điều kiện cô đại có hạn, giải trí không đủ phong phú mới có thể cho nàng một linh hồn xuyên không sống qua hai kiếp có được cơ hội tốt hay sao?

Đi một vòng, Tiểu Ngự lòng đầy tự tin, quyết định tự mình ra trận thử sức.

Tòa lầu cao đến đâu cũng phải xây dựng từ nền móng dưới đất, nếu nàng muốn ở thời đại này tạo ra ca kịch hoàn chỉnh, đầu tiên phải khiến tài nghệ của bản thân mình có chỗ đứng vững chân trong ngành nghề này, xây dựng danh khí, bằng không, có người nào chịu đồng ý đến học với nàng? Có tòa ngôn tứ nào chịu chủ động đến mời nàng?

Đạo lý này, kỳ thật là cùng loại với đạo lý ở kiếp trước: nghệ sĩ nổi tiếng mới có nhiều người chú ý.

Rời khỏi ngôn tứ, tìm một nơi tương đối vắng lặng thấp giọng ôn lại mấy đoạn đã nhiều năm chưa hát, Tiểu Ngự chọn một khúc “Thiên nữ tán hoa” tiết tấu vui vẻ theo làn điệu hoàng mai tiểu điều làm nước cờ đầu, lại đi mua một tấm khăn sa mỏng nhẹ nhàng che gương mặt mình lại, sau đó chọn một ngôn tứ đủ quý mô nhất, lòng đầy tự tin vào cửa tìm gặp.

Hoàng mai tiểu điều: (tiểu điều: điệu hát nhỏ) Điệu hát dân gian xuất phát từ một địa phương là huyện Hoàng Mai (nên gọi là hoàng mai tiểu điều), phát triển từ đời Minh.

Hai khắc (30 phút) sau, Tiểu Ngự mỉm cười từ trong ngôn tứ bước ra đường, trong túi đã có hơn một trăm văn tiền, đó là tiền đặt cọc để nàng ngày mai lên đài chính thức biểu diễn.

Về phần sau đó sẽ phân chia tiền thế nào, khỏe miệng dưới khăn của Tiểu Ngự cong lên châm biếm, quân sự họ Đồng kia nếu nghĩ nàng chỉ là một thiếu nữ còn non nớt dễ lừa gạt, vậy thì về sau phải thất vọng rồi. Chỉ cần ngày mai nàng lên biểu diễn thành danh, còn sợ ngôn tứ trong kinh thành này không tìm tới cửa hay sao?

Mặt trời đã ngả bóng, ánh nắng ấm áp, Tiểu Ngự quay đầu lại nhìn tòa ngôn tứ mình vừa bước ra khỏi, cùng với quân sự núp sau cửa sổ lầu hai vẫn nhìn theo nàng, cười thần nhiên.

Chim sẻ nhỏ sao biết được chí lớn của hồng học*? Bọn họ tưởng rằng nàng chỉ muốn làm một ca kếp thành danh sao? Nhảm rồi, điều nàng muốn, còn xa hơn rất nhiều không chỉ thế này đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 115: Quả phụ xinh đẹp

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ đã về rồi?”

Ôm trong lòng một trăm văn tiền mới kiếm được, Tiểu Ngự cả đường về đều ôn lại hí khúc trong trí nhớ, tâm tình vui vẻ thoải mái trở lại nhà mới của mình ở Liễu Hà trấn. Mới đến gần cổng, còn mấy chục bước nữa đã thấy Phạm Bạch Thái nhảy ra vui vẻ chạy đến đón nàng, kêu lên một tràng.

“Ừ.” Tiểu Ngự cười bước đến, kéo tay thằng bé gio đến.

“Tỷ tỷ, ông cụ hôm nay chúng ta gặp trên đường giờ đang ở nhà mình đấy.” Phạm Bạch Thái liếc Tiểu Ngự, lén lút nói.

Lão già quái dị đang ở nhà mình?! Tiểu Ngự nhất thời chững lại, giật tái mặt hỏi: “Nhị thúc đưa về?”

“Không phải, khi mọi người về đến nhà đã thấy ông ấy nằm ở cửa ngõ, Nhị thúc thấy mới mời ông cụ đi vào.” Phạm Bạch Thái lắc lắc đầu, con mắt đen tròn mở to tò mò hỏi Tiểu Ngự: “Tỷ tỷ, tỷ nói ông cụ kia sao lại biết chúng ta ở nơi này vậy nhỉ?”

Tiểu Ngự nhíu mày hỏi: “Khi tỷ đi rồi, Nhị thúc có rời khỏi hai đứa chút nào không?”

Phạm Bạch Thái vẫn lắc đầu: “Không ạ, Nhị thúc từ đó vẫn ở cùng một chỗ với bọn đệ mà.”

Tiểu Ngự sắc mặt hòa hoãn lại, nếu Phạm Đại không rời đi chút nào, thoát nhìn hẳn là lão già kia tự mình theo tới, về phần sớm xuất hiện trước cửa, cũng không phải điều kỳ lạ, xung quanh đây chỉ có một nhà bọn họ, lão ta theo hướng bọn họ đi vượt nhanh mấy bước nằm xuống trước là được.

“Chúng ta vào thôi.” Trong giây lát, thần sắc Tiểu Ngự đã bình tĩnh lại, nếu lão già quái dị kia thật sự vì mình mà đến, bản thân mình cự tuyệt là được, chẳng lẽ lão còn có thể buộc người khác bái sư sao? Hiện giờ nàng đã quyết định ở nơi ngõ tứ câu lan tạo dựng thiên địa của mình, việc phải làm nhiều đêm không hết, làm gì có thời giờ để học tuyệt kỹ gì đó chứ.

“Tiểu Ngự, mau đến gặp Bi lão tiên bối.” Vừa vào cổng, Phạm Đại liền xuất hiện ngay giữa cửa nhà chính, cười ha hả vẫy nàng.

Bi? Nghĩa là búp? So sánh? Hay thô tục? Thì ra lão già này không chỉ tính cách quái đản mà dòng họ cũng thật là kỳ dị. (Những từ trên: Búp, so sánh, thô tục đều có cách phát âm là ‘bì’)

Tiểu Ngự dắt tay Phạm Bạch Thái, không nhanh không chậm đi vào, còn chưa vào nhà đã gặp phải một đôi mắt tràn ngập vẻ đánh giá, mà dưới đôi mắt kia là cái miệng đang nhét một cái chân gà lớn, râu ria hỗn loạn dính đầy dầu mỡ.

“Tiểu Ngự, vị này là Bi Lương Bi lão tiên bối hơn mười năm trước danh chấn giang hồ, con nhanh đến hành lễ ra mắt.” Phạm Thông cũng theo bên cạnh, theo lời lễ có lễ độ, lại nhìn về mặt hưng phấn kia của hắn, có thể thấy được địa vị của lão già quái dị này trong mắt hai huynh đệ.

“Xin chào Bi lão tiên bối!” Tiểu Ngự thân nhiên cúi chào, dù chưa biểu đạt ra thái độ thân thiện nhiệt tình gì, nhưng cũng không ở trong nhà mình biểu lộ ra cái gì không thích hay khinh bỉ, chỉ coi như lão là một người khách bình thường vậy.

“Ồ.” Lão già quái dị hừ mũi một tiếng, mười phần kiêu ngạo mà đảo mắt quét qua nàng mấy lần, giống như lần đầu nhìn thấy nàng, rồi lại tiếp tục gặm chân gà.

Phạm Đại ở bên len lén nháy mắt Tiểu Ngự mấy lần, muốn nàng nói mấy câu hay ho vui vẻ, Tiểu Ngự lại coi như không thấy, thân nhiên nói: “Cha, nếu không còn việc gì, con lui trước, con còn có việc phải tìm Nhạc tiên sinh.”

“Này...”

Phạm Thông hơi ngượng ngùng nhìn qua Bi Lương. Tiểu Ngự không đợi hắn trả lời, quay người đi về phòng Nhạc Du ở, nhưng bước chân mới vừa động, phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng gió vun vút.

Trong chớp mắt, Tiểu Ngự chỉ kịp nghiêng mình một cái, một thứ gì đó đã lướt qua y phục nàng bắn về phía ngoài cửa, bụp một tiếng rơi xuống đất, là một cái chân gà mới ăn được hai ba miếng.

Mịa! Muốn lãng phí lương thực cũng không thể lãng phí quá như vậy chứ!

Tiểu Ngự cúi đầu nhìn thất vọng mình đã dính mỡ, tức giận lập tức ùn ùn xông lên. Ba năm nàng tiết ăn kiệm mặc, chính là vì tích góp từng chút tiền vốn để cả nhà có ngày được sống đầy đủ, lão già ăn mày này lại cư nhiên lãng phí tiền mồ hôi nước mắt của nhà mình như vậy.

“Tư chất thì, coi như miễn cưỡng, thân thù thì bất cần cầu thả.” Chưa để Tiểu Ngự bão nổi, Bi Lương đã lăm bắm về khinh thường.

“Không biết thân thù của ta thì có liên quan gì đến lão tiên bối chứ?” Tiểu Ngự ngược mắt, giận dữ trên mặt đã được nụ cười ngọt ngào thân nhiên thay thế.

Thấy nàng mỉm cười, lão già quái dị kinh ngạc nheo mắt lại, hai huynh đệ mới vừa về mặt mừng rỡ vì lão già khen một câu lại nhất thời dờ người. Ở trong nhà này, ai chẳng biết mỗi khi Tiểu Ngự bắt đầu cười như vậy, sự tình liền không ổn nữa rồi.

“Phạm đại ca, Phạm đại ca ở nhà không?”

Trong nhà đang đầy ngập quý dị, ngoài cổng đột ngột truyền đến một tiếng gọi to, nghe như một người phụ nữ tuổi còn trẻ.

Phụ nữ? Sóng mắt Tiểu Ngự rất tự nhiên chuyển đến gương mặt anh tuấn của Phạm Thông.

“Có.” Phạm Thông cao giọng đáp, nhìn Tiểu Ngự, chính bản thân cũng cảm thấy khó hiểu, sờ sờ đầu, thành thật nói: “Ta cũng không biết người đó là ai cả.”

Tiểu Ngự liếc mắt lờm lỏm một cái, không ngó ngang đến lão già kia nữa, bước ra mở cửa. Ngoài cửa đúng là một người phụ nữ tầm hai mươi mấy tuổi, gương mặt đầy phấn trang điểm, đôi mày mỏng dính cong cong, đôi môi đỏ au, ánh mắt ngập nước, trang phục khéo léo, cũng rất có tư sắc.

Người phụ nữ trong tay mang theo một cái giỏ nhỏ, mặt đầy tươi cười đứng ngoài cửa, thấy người mở cửa không phải là Phạm Thông mà là một thiếu nữ xinh đẹp trẻ tuổi, vẻ tươi cười không khỏi sững lại, nhưng lập tức đã nhiệt tình hỏi han: “Cháu là Tiểu Ngự phải không? Ôi chào, thật là một cô bé xinh đẹp, sau này lớn lên nhất định là đại mỹ nhân, xem ánh mắt này này, ôi chào, đẹp như tiên nữ ấy.”

Tiểu Ngự cười nhạt: “Cám ơn, xin hỏi cô là...”

“Ôi chào, cháu xem ta, quên cả giới thiệu mình, ta ấy à, nhà chồng họ Trương, ngu ở trần trên, hiện giờ đang ở góa, cháu cứ gọi là Trương đại thẩm được rồi. Ta là tới cảm tạ cha cháu, hôm nay nếu không có cha cháu giúp đỡ, ôi chào, mạng nhỏ này của ta không chừng đã không còn trên đời này nữa rồi.”

Nói một câu liền ôi chào một tiếng, người phụ nữ cười vẻ kiêu my, vỗ vỗ ngực tỏ vẻ nghĩ mà sợ, Tiểu Ngự lập tức chú ý đến trên tay nàng ta cầm một chiếc khăn tay màu phấn hồng, bàn tay cầm khăn kia lại càng trắng nõn mềm mại như cọng hành mùa xuân nữa.

Là một quả phụ, hơn nữa còn là một quả phụ xinh đẹp, lão cha này của nàng cũng thật là bản lĩnh, mới chuyển đến một ngày đã có quan hệ tốt với một quả phụ xinh đẹp như vậy.

Tiểu Ngự về mặt thân nhiên lại một lần nữa đánh giá nàng ta, nghĩ đến trong nhà còn có một lão già quái dị, liền mỉm cười, cánh cửa mở rộng ra: “Thì ra là Trương đại thẩm, cha ta đang ở nhà đây, mời vào.”

“Được được được.” Trương quả phụ vội không ngừng rảo bước vào, vừa về mặt tươi cười vừa không ngừng khen Tiểu Ngự xinh đẹp ngoan ngoãn, Tiểu Ngự chỉ mỉm cười nghe, thỉnh thoảng mới khiêm tốn một câu, trực tiếp đưa thẳng nàng ta vào phòng khách đang tiếp lão già quái dị kia.

Tiểu Ngự đang có ý quấy rối, về tươi cười lại càng thêm ngọt, đưa người vào nhà lại mời người ta ngồi, mời người ta uống trà.

Lão già quái dị chỉ liếc nhìn Trương quả phụ một cái, sau đó tiếp tục gặm chỗ thịt gà còn lại, mà Trương quả phụ thấy đầu bàn kia là một lão già ăn mày thô lỗ, cả người đều cảm thấy không yên, vội vàng đặt cái giò nhỏ lên bàn, lấy từ trong ra một cái đĩa, sóng mắt như chứa nước mùa xuân hướng Phạm Thông cười cười.

“Phạm đại ca, huynh cứu mạng tiểu nữ tử, tiểu nữ tử thật sự không có gì để cảm tạ, chỉ có thể làm chút đồ ăn vặt đến biếu đạt tâm ý, mời mọi người nếm... Á!!”

Nói còn chưa xong, Trương đại thẩm đột ngột hô lên một tiếng, đã thấy lão già quái dị kia duỗi một cái tay bản lại, không chút khách khí lấy hai miếng điểm tâm cùng nhét vào miệng nhai nhồm nhoàm, chỗ điểm tâm còn lại cũng lờ mờ có in vết mỡ bản.

Gương mặt đầy phấn của Trương quả phụ thoáng chốc đã đen lại.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 116: Lại thêm một cái miệng lớn

“Trương đại thẩm, ngài đi thông thả nhé!”

Tiểu Ngự lễ phép tiễn Trương quả phụ lấy cớ trong nhà có việc bận luôn miệng cáo từ ra khỏi cửa, mỉm cười phát phát tay. Tuy rằng quả phụ xinh đẹp vừa đầu với lão già quái một hiệp liền bại trận, có điều mục đích của nàng đã đạt được, cũng là khách, nhưng thái độ của nàng trước sau lạnh lùng và nhiệt tình hoàn toàn khác biệt, có lẽ đồ ngọc cũng phải nhìn ra, quả thật nàng chẳng hề có chút hứng thú nào với võ công của lão già quái dị này cả.

Thừa dịp tiễn khách, Tiểu Ngự thuận tiện rời khỏi nhà chính, tất nhiên không quay trở lại đó nữa mà trực tiếp đến gõ cửa phòng Nhạc Du. Hai huynh đệ nhìn nhau, nhưng ai cũng không dám lên tiếng gọi nàng, thần tình đó lọt vào mắt lão già quái dị, khiến lão không khỏi lắc đầu quây quây: “Uổng cho hai người các ngươi là hai đại nam nhân, lại còn phải xem sắc mặt của một tiểu cô nương.”

Tiếng lão nghe ra thì không vang mấy, nhưng lại rành mạch lọt vào tai mỗi người.

Bất tự còn chưa xem đã muốn ra oai phủ đầu trước, không nói đến nàng chẳng chút hứng thú với lão già này, mà dù cho có phải bá tử, nàng cũng không thể rậm rạp nói gì nghe nấy với lão được, Tiểu Ngự trong lòng cười lạnh, nhưng không mở miệng phản bác, chỉ coi như không nghe thấy gì.

“Phạm cô nương...” Nhạc Du cũng nghe thấy lời lão già nói, thấy nàng mặt lạnh lùng tiến vào không khỏi có chút lo lắng.

Tiểu Ngự mỉm cười, giống như có gió xuân lướt qua: “Không sao, chúng ta mặc kệ mấy người kỳ dị, đúng rồi, Nhạc tiên sinh, huynh có biết chơi nhạc cụ gì không?”

Nhạc Du giật mình, không rõ nàng có ý định gì, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Ta có học qua cổ cầm một thời gian.”

“Cổ cầm? Còn có nhạc cụ nào khác không?” Tiểu Ngự nhún mày, loại nhạc cụ này quá cao nhã trầm tĩnh, có thể tượng trưng cho phẩm tiết của văn nhân ẩn sĩ, không thích hợp diễn tấu ở những nơi như ngõ tứ câu lan, cũng không thích hợp làm nhạc đệm.

Nhạc Du đỏ mặt nói: “Ngoài ra còn có sáo, còn lại thì không biết loại nào nữa.”

Thanh âm cổ cầm nhã nhặn, thanh âm của sáo là thể tục, cổ cầm có thể tu tâm dưỡng tính, sáo lại vui tươi linh hoạt, không được quân tử yêu thích, hẳn biết đánh đàn lại có thể thổi sáo, thật có vẻ phẩm hạnh không ổn.

Có điều Nhạc Du trong lòng còn đang thăm xấu hổ, Tiểu Ngư lại vô cùng vui mừng: “Ồ, huynh còn có thể thổi sáo à? Tại sao đến giờ cũng không nghe huynh nói chứ? Tôi vẫn muốn học thổi sáo, chỉ là không gặp được thầy, sau này huynh dạy tôi nhé!”

Nhạc Du đôi mắt tỏa sáng: “Cô thích sáo?”

“Đúng vậy, sáo nghe rất hay mà.” Tiểu Ngư tràn ngập hy vọng hỏi tiếp, “Nhạc tiên sinh, vậy huynh có biết nhạc phổ không?”

Nhạc Du chần chừ một chút, nói: “Chỉ biết một chút, nhưng không am hiểu lắm.”

Tiểu Ngư mặt mày hớn hơ: “Biết một chút là được rồi, Nhạc tiên sinh. Tôi có một điệu hát ngắn, nhưng mà không có nhạc phổ, không biết huynh có thể căn cứ vào âm điệu tôi hát ra mà giúp tôi chép lại thành nhạc phổ hay không?”

“Vậy tôi sẽ hết sức thử xem.” Nhạc Du định nói không thể, nhưng nhìn gương mặt tươi cười như hoa xuân rực rỡ của Tiểu Ngư, lại thật sự không đành lòng, đành gắng gượng nói.

Tiểu Ngư hưng phấn: “Thật tốt quá, nhân lúc trời còn chưa tối, chúng ta đi mua sáo đi!”

“Bây giờ?” Nhạc Du giật mình hỏi.

“Đúng, bây giờ, nếu huynh sợ bị người ta thấy thì đội nón vào là được.”

Ngày mai sẽ đi biểu diễn, về ngón giọng và nội lực của nàng, hát không thành vấn đề, nhưng nếu muốn hiệu quả tốt hơn thì hay nhất là có nhạc đệm, hơn nữa trong nhà còn có lão già quái dị, nàng cũng không muốn ở yên đó. Tốt nhất là chờ khi nàng mua sáo trở về, lão già kia đã đi rồi, như vậy cũng dễ hỏi chuyện Nhị thúc đã tìm hiểu thế nào.

Tìm hiểu... Á, Cảnh Đạo Sơn!

Tiểu Ngư mới vừa quay người định đi ra cửa, sắc mặt đột ngột biến đổi, nàng sao lại quên mất trong nhà còn đang giấu một người, liệu có bị lão già kia phát hiện ra chưa?

Chấn kinh này không phải chuyện đùa, Tiểu Ngư bất chấp mọi thứ, vội vọt mạnh ra khỏi cửa phòng hét to một tiếng Phạm Thông.

Nghe ra cấp thiết trong giọng Tiểu Ngư, Phạm Thông vội vàng cáo lỗi với lão già quái dị, để Phạm Đại tiếp tục tiếp đón, vội vàng chạy tới.

“Cha, họ Cảnh kia đâu? Có bị lão ta phát hiện ra không?” Tiểu Ngư hạ giọng rất thấp nói.

Phạm Thông rất nhanh liếc mắt qua nhà chính một cái, cũng thấp giọng trả lời: “Không có, giữa trưa nay ta ra ngoài thuận tay điểm huyết đạo của hân, đến giờ còn chưa giải, Đản Nhi cũng đang trông giữ hân nữa!”

“Đêm dài lắm mộng, cha, con không có hứng thú học võ với lão già kia, cha nghĩ cách mời lão ta đi đi.” Tiểu Ngư nhẹ nhàng thờ ra, gật đầu, lập tức cao giọng nói: “Cha, con đi cùng Nhạc tiên sinh lên trấn trên một chuyến.”

“Cái này... À.. con đi đi.” Phạm Thông ngây ngẩn đáp, trong ánh mắt lại lộ ra thần sắc khó xử, phải mời Bì lão tiên bói đi, cái này...

“Chúng ta đi thôi!” Tiểu Ngư quay đầu nói với Nhạc Du đã che mặt lại cẩn thận.

Nón sa này ngày ấy rời khỏi Tiền phủ, Nhạc Du đặc biệt thỉnh cầu nàng mua, lần này quyết định lên kinh và ở lại kinh thành, Nhạc Du vẫn sợ sẽ bị Hạ Tung phát hiện, bởi vậy làm gì cũng đặc biệt cẩn thận, bình thường có thể không gặp người ngoài thì sẽ không gặp người ngoài, ra cửa nhất nhất mang theo đầu lạp nón sa, quả thực so với thiên kim tiểu thư còn thiên kim tiểu thư hơn.

Hai người lên trấn, may mắn phồn hoa trong thành đã lan ra vùng ngoại thành, không cần phải vào thành, hai người cũng nhanh chóng chọn được hai cây sáo tốt. Để tránh phải giáp mặt với lão già, nhìn mặt trời còn một lúc nữa mới xuống núi, Tiểu Ngư có ý không về nhà mà dẫn Nhạc Du đến cánh đồng cách nhà không xa, ngồi ở một bờ ruộng, sau đó mở miệng hát.

Nhạc Du nghe đến xuất thần, cho đến khi Tiểu Ngư gọi hân lần thứ hai, hân mới giật mình tỉnh lại: “Làn điệu ngắn này cô học được ở đâu? làm sao có thể thanh tân thoát tục như thế?”

Tiểu Ngư cười nói: “Huynh trước đừng hỏi học được ở đâu, hãy thử xem có thể thổi lại được theo điệu hát của tôi không.”

Nhạc Du thôi không hỏi, ngưng thần cẩn thận nhớ lại một chút, thổi ra một hai câu, tuy rằng không quá ăn nhập, nhưng đại thể vẫn là bắt đúng điệu, nhưng mà Tiểu Ngư lại nhanh chóng phát hiện ra một vấn đề. Tiếng sáo này lạnh lạnh trong veo, nếu thổi đơn, tất nhiên là vô cùng dễ nghe, nhưng nếu cứ để nguyên vậy làm nhạc đệm cho toàn bộ bài thì không khỏi quá sắc bén.

Nghĩ một chút, Tiểu Ngư bảo Nhạc Du thử thổi xuống âm thấp một chút, quả nhiên là tốt hơn, sau đó hai người lại tiếp tục thử, lại sửa chữa, mãi cho đến khi Phạm Bạch Thái đến tìm mới miễn cưỡng ổn thỏa được nửa bài.

Com chiều còn chưa nấu! Nhìn chân trời nắng chiều đã tối lại, Tiểu Ngư lúc này mới ý thức được thời gian trôi qua, vội bật dậy, thuận tay vuốt mông: “Đông Đông, đói lắm rồi hả? Tỳ tỳ về nhà nấu com đây. Đúng rồi, người kia đã đi chưa?”

“Đi rồi, Nhị thúc giữ ở lại, nhưng ông cụ kia nói, ông ấy có thói quen màn trời chiếu đất, ngủ ở nơi nào nhiệt, nhà chúng ta quá thanh tịnh, nhưng mà trước đi khi ông cụ nói, hôm nay uống rượu xong mới có gà nướng ăn, ngày mai ông ấy phải vừa uống rượu vừa ăn gà nướng.” Phạm Bạch Thái thành thành thật thật báo cáo, sau đó bổ sung một câu: “Cha và Nhị thúc đều đáp ứng, nói sáng mai nhất định sẽ chuẩn bị tốt cho ông ấy. Tỳ tỳ, ông cụ kia là người nào vậy? Tại sao cha và Nhị thúc đều đối với ông ấy tôn kính như thế?”

“Người nào ấy à? Lão quái nhân quý hút máu!” Tiểu Ngư quả thực muốn cắn răng nghiêng lợi, một cân rượu Kiếm Nam Xuân ngon nhất, một con gà nướng! Một ngày ít nhất phải ba bốn mươi văn tiền, hai huynh đệ sinh đôi nhà này thật đúng là hào phóng!

Nhìn Tiểu Ngư lửa giận phùng phùng trở về, hai huynh đệ lập tức biến thành rùa đen rút đầu, cảm như hén, áp ứng nửa ngày, vẫn là Phạm Thông cười cười nịnh nọt làm lành trước: “Con gái ngoan, cha biết con không thích học võ với Bì lão tiên bối, nhưng mà Bì lão tiên bối trước đây là nhân vật lừng lẫy nổi danh trên giang hồ, trước khi triều đình còn chưa cấm võ, ông ấy còn từng mấy lần lập công lớn, trước kia khi ông nội con còn sống cũng từng sùng bái ông ấy, hiện giờ ông ấy đến nhà chúng ta, chúng ta làm văn bối dù sao cũng nên hết sức chiêu đãi, con nói có phải không?”

“Phải... Phải cái đầu ngài ấy! Một ngày một cân rượu ngon một con gà, ngài cho là nhà chúng ta có tiền lắm à?” Tiểu Ngư quả thực muốn phun ra lửa, “Ta mặc kệ hai người dùng cách gì, ngày mai là ngày cuối cùng, ăn uống xong hai người lập tức mời người đi cho ta!”

Lão già quái dị kia dù y phục rách rưới, nhưng sắc da của lão ta lại rất tốt, người như vậy có giống như sắp đói chết không? Một lần hai lần ra chút máu cũng không sao, coi như là tình cảm kính ngưỡng của hai huynh đệ với lão tiên bối giang hồ, nhưng mà sau này cứ thành quen thói như vậy, Phạm Tiểu Ngư nằng cả đòi đều đừng nghĩ đến từ làm trâu làm ngựa mà vườn mình được nữa.

Hai huynh đệ lại rút đầu một lần nữa, mày chau mặt nhú, không dám phản đối cũng không dám đáp ứng.

Tiểu Ngư nhìn vào mắt, trong lòng điên tiết, bực bội hận không thể hét to lên, nằng ghét nhất ở lúc mắt thấy có thể sống yên ổn qua ngày thế này, thế nhưng cổ tình lại gặp phải cái quỷ biến cố nào đó.

Ông trời chết tiệt! Chẳng lẽ nằng chỉ muốn làm người bình thường thôi mà khó đến như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 117: Cáo dẫn đường

Đêm đen tối om, ngoài mấy trăm mét, Liễu Hà trần sáng rực đèn đuốc, còn tiểu viện thì chỉ có một ngọn đèn dầu nhỏ duy nhất. Bên ngoài nhà, cảnh liễu nhẹ nhàng đong đưa trong gió đêm, bóng liễu lơ mơ mông lung, giống như một vũ điệu mê hoặc lòng người.

“Đừng mà!!!” Trong phòng yên tĩnh bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

“Không muốn cũng phải đi. Đừng quên ta mới là người chủ nhà này, quyết định như vậy rồi. Ngày mai buổi sáng ta tự đi bàn giá tiền, ngày kia thúc âm thầm đi theo, chờ chắc chắn hẳn thật sự đã đến quảng mả thì trở về. Còn nữa, đừng kêu lên ghê tởm như vậy, ai không biết lại tưởng nhà ta giết heo.” Sau tiếng kêu thảm thiết là một giọng thiếu nữ lạnh lùng.

“Tiểu Ngư, cho dù cháu nhất định muốn ta tự mình đi áp giải, vậy cũng nên để cho ta mấy ngày chứ, cháu không cần võ công của ông ta, nhưng Nhị thúc ta đây thật sự rất rất muốn xem mà, không thì, ba ngày sau sẽ đi được không?” Người nào đó vẻ mặt cầu xin, thanh âm thể lương, gương mặt anh tuấn tràn đầy bi thương vì giấc mộng sắp vỡ tan.

“Không được.” Tiểu Ngư một lời cự tuyệt. Nàng biết, Nhị thúc võ si này một lòng muốn lão già quái dị thu nàng làm đồ đệ, chủ yếu nhất là hẳn rất muốn tự mình tận mắt nhìn tuyệt kỹ thành danh của lão già, nếu có thể học được chút nào là tốt nhất.

“Vậy hai ngày đi, cháu gái bảo bối, chỉ hai ngày, hai ngày được không?” Cầm Phạm Đại đã sắp bi thương mà trễ xuống gần mặt đất.

“Gọi cháu gái bảo bối cũng vô dụng, không được là không được.” Tiểu Ngư quăng lại một ánh mắt lạnh lùng, “Nhân tiện nói một chút, chuyện này nếu làm không xong, tốt nhất là thúc ở trên đường tìm một truyền nhân khác! Miễn cho về sau không có đồ đệ.”

“Tiểu Ngư...” Lần này, Phạm Đại thật sự kêu rên, “Cháu xem Nhị thúc ba năm này rất nghe lời, đừng tàn nhẫn như vậy mà! Nếu bỏ lỡ lần này, Nhị thúc thực sự sẽ tiếc nuối cả đời đó!”

“Tiểu Ngư, con thư thả cho Nhị thúc hai ngày đi, hần trời sinh thích võ, cho dù con không muốn bá sư cũng nên cho Nhị thúc con một cơ hội luận bàn, về phần tiền bạc, sau này chúng ta nhất định sẽ cố gắng kiếm tiền.” Phạm Thông nhin không được khuyên nhủ.

“Tỷ tỷ, tỷ đáp ứng Nhị thúc đi, Nhị thúc lần này chỉ có một người ra ngoài, hơn nữa chúng ta cũng sẽ lâu không được nhìn thấy Nhị thúc nữa!” Phạm Bạch Thái lương thiện sớm đã thương cảm không ngừng, cũng bước tới lôi kéo tay Tiểu Ngư giúp đỡ cầu xin, trong đôi mắt to đen láy tràn đầy không nỡ đối với Phạm Đại.

Phạm Đại nhìn nó, cảm động đến sắp rơi lệ.

Vẫn là cháu trai ngoan tốt, còn chưa rời khỏi đã nhớ Nhị thúc, hần quyết định, vì phần tình cảm này của Đông Đông, hôm nào nhất định hần sẽ nghĩ ra một bộ phòng thân thuật đơn giản thích hợp cho Đông Đông luyện tập. Tuy rằng Đông Đông vẫn cố rèn luyện thân thể, cũng học chút khinh công cơ bản nhưng đó đều chỉ là sơ sơ bề ngoài, đường đường nam tử hần, nếu sau này không cẩn thận đánh nhau với người khác, ít nhất cũng có thể bảo vệ mình một chút.

Ba suy nghĩ không rời xa khỏi võ công xoay vòng vòng trong đầu Phạm Đại, hần vừa liều mạng gặt đầu làm cho chính mình có vẻ càng thê lương, phối hợp với thỉnh cầu của lão Đại và thằng cháu.

“Một ngày, nhiều nhất là một ngày. Ngày mai thúc thu xếp hết mọi chuyện, ngày kia thì đi. Nhạc tiên sinh, chúng ta tiếp tục thảo luận từ khúc đi.” Tiểu Ngư nghiêm mặt đứng dậy, trong lòng lại cười thầm không thôi, nàng vốn định thả cho Phạm Đại nhiều thêm một ngày, vừa rồi cố ý nói như vậy bất quá chỉ là cho hần chút giáo huấn mà thôi, miễn cho sau này lại tự quyết định chuyện của nàng.

Giang hồ lắm quy củ như vậy, hần nghĩ bá sư dễ dàng lắm sao? Cũng không thêm nghĩ xem trước kia tiểu chính thái muốn bá sư, người ta chưa lên tiếng hần đã tính toán thế nào rồi? Huống chi lão già quái dị này rõ ràng là trọng nam khinh nữ, mãi cho đến thật sự tìm không được ai, lại phát hiện tư chất của nàng không tồi, lúc đó mới làm ra vẻ gắng gượng miễn cưỡng chấp nhận nàng.

Hừ, Phạm Tiểu Ngư nàng lại không muốn làm thiên hạ đệ nhất cao thủ, nàng cũng chẳng cần lão ta phải coi trọng, cho dù thật sự học thì cũng phải lão ta đến cầu nàng.

Tiểu Ngư gõ cửa phòng Nhạc Du, hai người cùng đi ra cánh đồng, bắt đầu theo từ khúc chuẩn bị từ hôm qua mà tập luyện.

Sương sớm nhàn nhạt, dương liễu vòn theo gió, cánh đồng xanh mướt, một thân ảnh nho nhỏ mảnh tụa như trích tiên xuất trần đứng trên bờ ruộng, thoát ra từ giữa những ngón tay thon dài của hần, tiếng sáo réo rắt như chú chim nhỏ hoạt bát lúc cao lúc thấp tự do bay lượn. Trong tiếng sáo, một thiếu nữ mặc áo vải thường, cánh liễu dài trong tay, thỉnh thoảng lại vũ ra một tư thế tuyệt đẹp, cúi đầu nhẹ giọng hát.

Sắc trời xanh trong vắt, tơ mây nhẹ nhàng, bình minh này giống những ngày qua, tràn ngập hương thơm tươi mát của ruộng vườn.

“Ai?!” Không biết sau khi luyện tập mấy lần, một tiếng quát khê đột ngột phá vỡ mỹ cảm này.

Tiểu Ngư dừng lại, quay đầu nhìn về phía La Đan tung mình chạy về phía xa xa. La Đan từ lúc nàng gọi Nhạc Du ra ngoài vẫn lén lút theo sau, tránh ở góc kín nghe bọn họ luyện tập, việc này thì nàng biết, nhưng người ở đằng xa kia là ai? Chẳng lẽ lão già quái dị sớm như vậy đã đến? Nhưng nếu là lão ta, theo lý thì thỉnh lược của La Đan hần là không thể phát hiện được.

“Là ta..” Một thanh âm trong sáng mà quật cường vang lên, một bóng người từ sau gốc liễu bước ra, vẻ mặt giống như ánh trăng tàn gần sát chân trời, cao ngạo như không phải người cõi trần tục, chẳng ăn nhập gì với ruộng vườn yên tĩnh xung quanh.

“Là cậu?” Tiểu Ngư liếc mắt liền nhận ra là ai, ngạc nhiên bước tới, nhìn thiếu niên ôm con cáo trong lòng, chú ý thấy dưới giày hần dính không ít bùn đất bị sương sớm thấm ướt, “Sao cậu đến chỗ này? Không phải là lại trốn nhà đến chứ?”

Thiếu niên khóe miệng đầy lạnh lùng, mới mấy ngày không gặp, đường nét trên mặt dường như đã cứng cáp thêm một chút, “Ta không phải trốn nhà, chỉ là đi ra ngoài một chút.”

Mới sáng đã đi ra ngoài một chút, thật sự là tâm trạng tốt quá. Tiểu Ngư liếc mắt quan sát hần, khóe miệng mỉm cười: “Tôi cũng cho là vậy, rồi nhà trốn đi ít nhất hần là mang theo chút hành lý gì đó.”

Trên mặt thiếu niên vẫn lạnh lùng như băng, đôi môi mỏng mím chặt, chỉ hừ mũi một tiếng, không biết là đang tức giận cái khi gió gì.

“Cậu còn chưa nói sao lại biết chúng tôi ở chỗ này?” Tiểu Ngư sau khi cười, lập tức cảnh giác hỏi.

Chẳng lẽ sau khi bọn họ ra khỏi kinh thành vẫn luôn trong không chế của Tiên phủ sao? Nhưng theo lý thì, Tiên phủ lúc ấy vẫn ước gì phải sạch quan hệ với nhà mình, hần là không đến mức chú ý một nhà dân chúng nhỏ nhoi như bọn họ đến vậy chứ?

“Ta không có tìm các ngươi, là Nhạc Nhạc đột nhiên nửa đêm chạy đi, ta tìm Nhạc Nhạc mà đến.” Thiếu niên sầm mặt giải thích, nhưng theo nắng sớm nhàn nhạt, Tiểu Ngư thấy rõ ràng trên mặt hần có chút gì đó gọn sóng.

Nhạc Nhạc? Nhớ đêm qua Bối Bối vô duyên vô cớ kêu đến hơn nửa đêm, Tiểu Ngư chợt hiểu, cũng có chút cảm động, không ngờ hai chú cáo nhỏ này thực tình cảm, mới cách nhau mấy ngày đã nhớ nhau như vậy, hơn nữa Nhạc Nhạc xa đến thế vẫn cố thể theo thanh âm anh em nó mà tìm được bọn họ, có lẽ giữa động vật, đôi khi có nhiều hơn một loại bản năng thần bí so với con người!

“Như vậy là đêm khuya cậu chạy ra ngoài?” Tiểu Ngư nhíu mày, phản ứng đầu tiên là có thể Tiền phủ sẽ hiểu lầm nhà mình lừa Đĩnh Triệt tới, vậy thì phiền.

“Ta sẽ trở về.” Đĩnh Triệt dường như liếc nhìn liền thấy được suy nghĩ của nàng, giọng nói lạnh hơn, trong mắt có thể thấy rõ ràng khiêu khích và phóng túng, ngược lại như muốn đặc biệt đến để cãi nhau với nàng.

“Vậy là tốt nhất, miễn cho ông ngoại cậu ghi nhớ.” Tiểu Ngư thở phào, nhận ra vừa nói đến ông ngoại, gương mặt tuần tú của Đĩnh Triệt rõ ràng trở nên căng thẳng, giống như không muốn nàng nhắc đến Tiền phủ.

“Nếu đã đến đây, vậy thì vào nhà tôi ăn chút điểm tâm, cũng để Nhạc Nhạc gặp Bối Bối, mấy ngày nay Bối Bối nằm nhà dưỡng thương, buồn chán đến sắp nhảy lên rồi.” Nhìn trên gương mặt hần hiện hiện cô độc và lẻ loi, không hiểu sao, trong lòng Tiểu Ngư đột nhiên mềm nhũn, bất giác về mặt dịu xuống, quay đầu vẫy tay gọi Nhạc Du đứng cách đó không xa: “Nhạc tiên sinh, không luyện nữa, nghỉ ngơi một chút đi.”

Nhạc Du chậm rãi đi tới, gật đầu với Đĩnh Triệt, Đĩnh Triệt cứng ngắc chỉ gật trả lại một chút rồi dời mắt, vô tình liền gặp phải La Đan mặt không chút biểu cảm. Hai bên nhìn nhau, lần này, người ngoài đi trước là La Đan, không nói một lời dẫn đầu trở về.

Tiểu Ngư nghi hoặc nghiêng đầu một chút, tại sao nàng cảm thấy bầu không khí này vô cùng kỳ lạ, bởi vì Đĩnh Triệt đến sao? Nhưng mà trước kia khi còn trên thuyền, ba người bọn họ tuy không thân thiết gì với nhau, nhưng ở cùng nhau cũng coi như ổn thỏa, tại sao hiện giờ đều không nói được lời nào?

Suy nghĩ một chút, Tiểu Ngư quyết định không để ý đến việc này nữa, gọi Đĩnh Triệt và Nhạc Du cùng nhau đi về phía nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 118: Ở một mình

Đối với việc Đĩnh Triệt đột ngột đến, phản ứng của ba người nam nhân lớn nhỏ trong nhà có vẻ nhiệt tình hơn.

Lúc trước đồng hành, Đĩnh Triệt ngoài việc thường xuyên đấu võ mồm với Tiểu Ngư, quan hệ với hai cha con Phạm Thông tốt bụng lại không tệ chút nào, còn Phạm Đại thì tâm tâm niệm niệm muốn thu người ta làm đồ đệ, hôm nay thấy hần tự mình tìm tới cửa, cười gần như rách hết cả miệng. Thậm chí vì hấp dẫn Đĩnh Triệt, còn có ý giả bộ như mới rời giường chân tay ngứa, muốn luyện quyền cước một chút, liền bày ngay ra tư thế trung bình tấn ở trong sân đầy uy vũ mà luyện tập.

Thân thủ của hần vốn là tốt nhất cả nhà, lại thêm cố ý khoe khoang, tư thế hào hùng phấn chấn, thân hình nhoang nhoáng hư ảo khiến Đĩnh Triệt nhìn không chuyển mắt, ngay cả Nhạc Nhạc trong lòng giãy dụa nhảy xuống cũng không chú ý đến.

Tiểu Ngư lắc đầu, cũng lười bắt chuyện hần, liền đi vào phòng bếp, dù sao có hai anh em sinh đôi ở đó, chắc chắn là không thể nào “vắng vẻ” vị “khách quý” này được.

Bữa sáng rất bình thường, Tiểu Ngư không vì Đĩnh Triệt mà làm thêm món gì, chỉ theo phân lượng mà tăng thêm chút.

Dưới sự chào mời nhiệt tình của Phạm Thông, Đĩnh Triệt giữ ý mà lễ phép ngồi vào, khi ăn cháo thì húp từng miếng nhỏ, tiếng rất nhỏ, nhưng động tác không có vẻ âm nhu giống như Nhạc Du, cử chỉ giờ tay nhắc chân đều có một loại khí chất quý phái của kẻ được nuôi dưỡng ở nhà giàu.

Phạm Đại ở một bên thỉnh thoảng lên nhìn, cảm thấy càng xem càng vừa lòng, nhưng nghĩ đến chính mình sắp phải rời kinh thành, lại không khỏi nhăn nhúm mặt mày, thỉnh thoảng nhìn nhìn Tiểu Ngư, ý đồ vô cùng rõ ràng. Tiểu Ngư tự nhiên là coi như không nhìn thấy gì, sau khi đặt hai bát cháo xuống trước Bối Bối bị thương chưa lành và Nhạc Nhạc đến thăm bệnh xong, cũng như mọi khi ngồi xuống.

“Đĩnh công tử, cậu sáng sớm đã ra ngoài, người nhà có biết không?” Phạm Thông vừa ăn cháo vừa thân thiết hỏi han.

“Ăn không nói ngủ không nói, cha, khi ăn cơm thì cứ ăn cơm đi!” Tiểu Ngư trừng mắt Phạm Thông, thật sự là mở miệng là nhắc đến chuyện này.

Phạm Thông ngẩn ra, trong lòng buồn bực nghĩ, khi nào thì có quy định ăn cơm không được nói chuyện? Tối hôm qua bọn họ còn vừa ăn vừa bàn bạc làm sao khiến Cảnh Đạo Sơn sau khi bị bán cũng không thể mở miệng để lộ bí mật kia mà.

Đĩnh Triệt cúi đầu không mở miệng, Phạm Thông cũng không tiện hỏi thêm. Mọi người cùng yên lặng ăn xong bữa sáng, La Đan rất tự nhiên bắt đầu dọn bát, Nhạc Du cũng hỗ trợ, Tiểu Ngư thì lau lại cái bàn vốn cũng không bẩn gì, rồi bưng khay trà tới.

“Chờ Nhạc Nhạc và Bối Bối chơi thêm một lúc nữa, để cha tôi đưa cậu về thôi, miễn cho Tiền đại nhân lại tìm cậu khắp thành.” Tiểu Ngư nhìn ngoài sân đã có ánh nắng xiên nghiêng chiếu vào, lại nhìn hai con cáo nhỏ trong phòng thân mật cắn nhau, thản nhiên nói.

Nàng cũng thông cảm cho Đình Triệt ăn nhờ ở đậu, nhưng so với rất nhiều người khác, hẳn vẫn là may mắn, ít nhất trong giai đoạn quá độ này, nếu thật sự hẳn không muốn ở Tiền phủ, còn có cha mẹ nhậm chức bên ngoài có thể dựa vào. Về phần vui vẻ, con người sống trên đời, có đôi khi vui vẻ hay không là do mình quyết định, chứ không phải chỉ vì hoàn cảnh khách quan.

Cách điều chỉnh cảm xúc này, nói dễ nghe chính là lạc quan, khó nghe thì là tinh thần AQ. Tựa như nàng, vừa xuyên không liền phải nhận ngay công việc của cả gia đình, ba năm như một ngày đều phải chìm trong những công việc nhà, nhất là bởi vì thời cổ đại nên những việc nhà này hiệu suất trở nên siêu thấp, lại vô cùng bất đắc dĩ lẫn bức mình.

Không có bột giặt và xà phòng công hiệu mạnh, giặt quần áo không dễ mà sạch sẽ, thường thường mệt đến đau hết cả lưng. Không có nước rửa chén, ngay cả rửa bát cũng phải đun nước ấm mới có thể rửa sạch sẽ một chút để ăn uống được vệ sinh. Nếu không phải bây giờ tuổi còn trẻ, thân thể trao đổi chất còn mạnh, hai tay đã sớm giống như củ cà rốt. Lại còn thù thừa may vá, nếu như trước kia nàng chỉ có thể khâu cái nút, quần áo hơi sút chỉ thì đã đi sấm mới, hiện giờ thì sao? Nàng đều đã có thể tự tay làm quần áo cho mình và cả nhà.

Hết thấy điều này, thoát nhìn đều là việc nhỏ, lại vô cùng nặng nề mà tràn ngập trong cuộc sống mỗi ngày của nàng, càng đừng nói đến kinh nghiệm trong những ngày lưu lạc chạy trốn, nguy hiểm tìm đường sống trong chỗ chết, nếu không phải chính mình vẫn có mục đích kiên định, thần kinh cũng đủ cứng cỏi thì đã sớm không chịu nổi rồi.

Suy nghĩ một chút thì ra bản thân mình thật đúng là hiền lành! Mười tuổi đương gia, chưa hưởng qua chút thơ ấu nào đã thành bà quản gia, chỉ chớp mắt đã vát và ba năm rồi!

“Khụ khụ..”

Tiểu Ngư còn đang bất giác vẫn suy nghĩ thấu trời, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng ho khan thật mạnh, lúc này mới đột ngột giật mình nhận ra, bản thân lại trước mặt mọi người mà ngẩn người như đi vào cõi thần tiên, không khỏi bối rối, gương mặt hiếm thấy mà ửng hồng hai đóa hoa đào.

Một khắc này, ánh nắng mới lên vừa vắn lọt vào phòng, chiếu sáng khiến cả phòng sáng rực, cũng ánh lên khiến từng sợi lông tơ trên gương mặt tràn ngập hơi thở thanh xuân của nàng gần như đều sáng rõ, hai gò má đỏ ửng, đôi mắt sáng trong như nước, da thịt trong suốt lung linh.

Trong lúc nhất thời, ba thiếu niên trong phòng đều giật mình.

Phạm Bạch Thái cũng có chút hưng trí nhìn tỷ tỷ mình, phải biết rằng loại đỏ mặt này xuất hiện trên mặt tỷ tỷ, tỷ lệ vô cùng ít, không biết tỷ tỷ nghĩ đến cái gì mà xấu hổ như vậy?

Con mắt Phạm Bạch Thái vùn vụt soi qua soi lại ba gương mặt thiếu niên, Đình Triệt miễn cưỡng nhất là người đầu tiên phát hiện ra nó đang nhìn, lập tức cúi đầu nhìn về phía con cáo, thông minh che giấu đi vẻ mặt của mình. Hắn vừa động, La Đan cũng nhanh chóng cảnh giác lại, ánh mắt nhìn xuống, nhanh chóng rời đi, chỉ có Nhạc Du da mỏng nhất, khi ý thức được chính mình thất thố thì mang tai liền chuyển thành màu đỏ rực.

Ngoài Phạm Thông vừa lúc rót trà uống không chú ý đến màn ngắn này, Phạm Đại cố ý ho khan tất nhiên là xem rõ ràng nhất, dưới sự tự hào, để giảm bớt không khí xấu hổ vô hình, lại ho khan tiếp hai tiếng. Lần khụ này, tự nhiên là hấp dẫn ánh mắt Tiểu Ngư.

“Nhị thúc, nếu thúc không thoải mái thì để Nhạc tiên sinh nhìn xem.” Tiểu Ngư ít khi đỏ mặt, còn tưởng rằng mọi người đều nhìn nàng chê cười, trong lúc xấu hổ liền trở mặt.

Phạm Đại há mồm mấp máy môi, cuối cùng cũng không nói được gì, sờ sờ mũi, túi thân cảm thấy yêt hàu thật đúng là có chút ngứa, nhưng hiện giờ Tiểu Ngư còn đang tức giận, nào dám khụ nữa!

“Tiểu Ngư, Đông Đông, các con tiếp Đình công tử một lúc, ta còn có việc.” Phạm Thông hồn nhiên không nhận ra bầu không khí xệt lửa, uống xong trà, hiền lành cười với Đình Triệt, tính đi xuống hầm đưa đồ ăn cho Cảnh Đạo Sơn. Từ đêm qua khi lão già quái dị xuất hiện, nhà bọn họ không dám sơ suất, mỗi lần đưa cơm đều phải tự mình trông Cảnh Đạo Sơn đã nhanh chóng tiêu thụ ăn cơm, ăn xong lại tiếp tục điểm huyết đạo, miễn cho hắn quấy rối khiến chuyện tình lại dậy lên sóng gió không cần thiết.

Đình Triệt con người chuyển động, liếc nhìn thoáng qua Tiểu Ngư, lại dời mắt lại gặt đầu.

“Nhị thúc, sáng sớm đã cho ngựa ăn chưa?” Tiểu Ngư sắc mặt trấn định, trong con mắt sáng bắt đầu hiện lên phi đao quen thuộc.

“A, ta phải đi đây.” Phạm Đại vội vàng cuống quýt đào tẩu.

“Tỷ tỷ, đệ đi học với Nhạc tiên sinh đây.” Phạm Bạch Thái thông minh sớm đã từ cái nháy mắt của Phạm Đại mà nhìn ra Nhị thúc có việc muốn để tỷ tỷ giúp, mà việc này lại liên quan đến Đình Triệt, liền thông minh kéo Nhạc Du rời khỏi.

“Ta cùng Nhị thúc đi trông ngựa.” La Đan buồn bực nói một câu, bước nhanh theo Phạm Đại đang kéo ngựa ra khỏi chuồng.

“Ngồi đi!”

Thấy tất cả mọi người đều đã đi, Tiểu Ngư quay người đổ một chén trà, rót cho hắn một chén.

Đình Triệt cái lưng quay về phía nàng dựng thẳng lên một chút, xoay người bước thẳng tới ngồi đối diện nàng, gương mặt tuấn tú không biểu hiện gì, đôi

tay được cắt sửa sạch sẽ cùng nắm chén trà, lần lượt xoay tròn nhưng không uống.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 119: Đột ngột từ biệt

“Nhị thúc tôi từng khen cậu, nói nếu như cậu học võ sớm hơn mấy năm, thành tựu hẳn là sẽ rất cao, chỉ là, đáng tiếc...” Tiểu Ngư chậm rãi nói.

“Đáng tiếc tôi sinh ra ở gia đình quan lại.” Đinh Triệt ngón tay đang đặt trên chén trà đột ngột co chặt, đôi môi mỏng vì mím chặt mà trở nên nhợt nhạt.

“Đúng vậy. Hiện giờ triều đình trọng văn khinh võ, cũng không mở võ khoa, bối cảnh gia đình của cậu sẽ không cho phép cậu học võ. Hơn nữa, cậu cũng không nhất định phải học võ.. Cậu nghe tôi nói trước đã...” Tiểu Ngư nhìn hắn, sóng mắt trong suốt, giọng nói mềm nhẹ, “Lần đó tôi nói gì mà sợ rằng ba ngày cậu cũng không kiên trì nổi, kỳ thật là nói giỡn với cậu thôi. Nhị thúc tôi thường nói, học võ, nghị lực võ cùng quan trọng, tôi cảm thấy cậu quả thật là một người rất có nghị lực, tuy rằng tính cách... Ừm, khó tránh khỏi có chút kiêu căng.”

Đinh Triệt vốn dĩ vì nghe ngữ khí nàng nói hiếm có khi được ôn nhu, ánh mắt hơi lấp lánh, thấy nàng đột ngột chuyển lời như vậy, cặp mắt xinh đẹp lập tức lại theo thói quen từ bỏ.

“Ha ha.. Cậu xem cậu xem, lại trừng mắt rồi.” Thấy trong đôi mắt đang âm thầm của hắn đột ngột tỏa ra lửa giận long lanh, Tiểu Ngư mỉm cười, trong mắt lộ ra vẻ bồn chồn, “Có câu giang sơn dễ đổi, bây giờ cậu còn chưa trưởng thành, hy vọng tính tình này còn có đường cải thiện thì tốt hơn, nếu không cứ với tính tình thế này, tương lai nếu có người dùng phép khích tướng, nhất định là một kích đã trúng.”

“Không cần ngại quản!” Đinh Triệt cứng rắn nói, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy nóng hừng hực.

“Đương nhiên không cần tôi quản, cậu coi như tôi chưa nói gì, có điều...” Tiểu Ngư nhún vai, nhấp một ngụm trà, vân đạm phong khinh nói: “Cậu tới nơi này, liệu có thể khiến Khu mật sứ đại nhân hiểu lầm không, dù sao lúc trước chúng tôi đã nhận của Tiền phủ các người những năm mươi lượng bạc kia mà!”

So với người nào đó bộ dáng u ám muốn chết kia, nàng vẫn thích biểu cảm có sức sống một chút, hơn nữa hiện giờ cũng không có gì phải nhờ vả đến Tiền phủ, không cần phải như lần trước chú ý đến cảm xúc của người nào đó, vẫn là cách đối xử ngang hàng thể này thoải mái hơn.

“Đó vốn dĩ không phải ý của ta!” Đinh Triệt cả giận nói, trong lòng lại bùng lên lửa giận hừng hực, sự kiện kia, bị vũ nhục đâu chỉ có một nhà bọn họ? Bị năm mươi lượng kia đâm đập, đồng thời còn có cảm thụ của cháu nội họ Đinh cháu ngoại họ Tiền là hắn, còn cả kiêu ngạo và tôn nghiêm của hắn.

“Tuy rằng không phải ý của cậu, nhưng quả thật là ý của ông ngoại cậu. Ở trong mắt ông ta, cả nhà chúng tôi trị giá năm mươi lượng bạc.” Tiểu Ngư nói thẳng, nhớ lại ngày đó, nói không giận dữ chút nào thì đó là nói dối. Cảm giác bị người ta dùng tiền mà chà đạp tin rằng không một người nào có lòng tự trọng lại thích được, huống chi chỉ là năm mươi lượng, quá vũ nhục bọn họ. “Cậu đừng nói sẽ thuyết phục được ông ngoại cậu, sự thật thế nào, trong lòng cậu hẳn là rất rõ ràng. Nếu cậu lại đến nhà tôi, ông ngoại cậu khó mà không tưởng rằng chúng tôi lừa gạt cậu, đến lúc đó, nhà chúng tôi lại có thể không được yên bình.”

“Nói đi nói lại, chính là ngại sợ ta mang đến phiền toái cho các người. Người cho rằng Đinh Triệt ta là ôn dịch sao?” Đinh Triệt chỉ cảm thấy một cảm giác si nhục so với vũ nhục ngày đó phải chịu còn sâu hơn hung dữ đâm vào trái tim, mạnh bật dậy, ghé phía sau lưng xoảng một tiếng bị lật đổ.

Tiểu Ngư bị phản ứng kịch liệt của hắn khiến cho hoảng sợ, cũng đứng dậy, nhìn ánh mắt bị tổn thương sâu sắc của hắn, muốn giải thích nàng không có ý này, nhưng nghĩ đến Tiền gia, lời đến bên miệng lại nuốt xuống, chuyển thành trầm mặc. Thôi, cứ để hắn hiểu lầm cũng tốt, huống chi thân phận của hắn, quả thật cũng là một loại phiền toái không thể phủ nhận.

“Ta chỉ không muốn người cho rằng Đinh Triệt ta ngay cả chút khổ cũng không chịu nổi mới muốn bái Nhị thúc người làm thầy, người đừng tưởng rằng ta hiếm lạ gì các người.” Uất ức tích góp đã nhiều ngày, giờ đây lòng tự trọng lại bị tổn thương nặng nề, Đinh Triệt giống như một con thú nhỏ bị thương, miệng không kịp suy nghĩ* mà vung ra móng vuốt sắc nhọn, “Trên đời này cũng không chỉ có thúc thúc nhà người là cao thủ! Nếu như không phải vì Nhạ Nhạ, nơi rách nát như các người, có câu bán công từ cũng không thèm nhìn đến!”

**Nguyên văn: Khẩu bất trạch ngôn: nói mà không kịp suy nghĩ.*

“Đã như vậy, sao cậu không ôm ngay con cáo rồi nhấc gót chân cao quý của mình lên mà rời khỏi chỗ rách nát này, trở về hường thụ cảm y ngọc thực của mình đi?!” Không hiểu sao, Tiểu Ngư tuy rằng biết rõ chỉ là đối phương nhất thời tức giận mà nói, nhưng khi nàng nghe được Đinh Triệt dùng ngữ khí cao ngạo cay nghiệt loại này nói ra, ánh mắt lộ vẻ khinh thường, giống như khinh thường lần đầu tiên gặp nhau, nhìn không được cũng bốc lửa trong lòng.

“Ta đương nhiên phải đi!” Đinh Triệt nặng nề buông chén trà còn đang gắt gao nắm chặt trong tay, bước qua chỗ Nhạ Nhạ đang cùng Bối Bối im lặng nhìn bọn họ cãi nhau, thô lỗ ôm nó vào lòng, sau đó hung hăng trừng mắt nàng: “Nói cho người, không có Nhị thúc nhà người, Đinh Triệt ta sau này cũng

nhất định sẽ trở thành một nam tử hán, một ngày nào đó, ta nhất định sẽ tự tay đánh bại ngươi, cho ngươi trông thấy đầu mới là nam tử hán thật sự!”

“Được thôi! Đinh đại nam tử hán, Phạm Tiểu Ngư tôi đây mời mắt trông chờ!” Tiểu Ngư ngồi yên không nhúc nhích, cũng cười lạnh.”

“Tốt! Lúc này mới là chí khí nam nhi. Nói thật hay, nói thật tuyệt nha!” Ngoài sân đột ngột truyền vào một tràng cười ha ha thô lỗ, sau đó một bóng người nhoáng lên, một lão già ăn mày rách nát lúi thúi đã đứng trong phòng, thân hình gần như dí sát vào cái mũi Đinh Triệt, đồng thời hai tay không ngừng, một tay nắm lấy bàn tay Đinh Triệt, một tay khác lại cực nhanh hướng lên trên đầu và cánh tay hắn, trong mắt là kinh hi vô cùng, gần như cảm động mà nước mắt tung hoành: “Ha ha ha ha, thực là *đi mòn giày sắt tìm không thấy, tìm được chẳng tốn chút công phu**, nhóc con, ngươi chính là người mà lão già ta đây đã đợi cả nửa đời sao?”

*(*Nguyên văn: đập phá thiết hài vô mịch xữ đắc lai toàn bất phí công phu (thành ngữ): Đập phá thiết hài vô mịch xữ, đắc lai toàn bất phí công phu – Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công: Tìm một cái gì đó rất phí sức nhưng lại không thấy nhưng đến khi nào đó vô tình lại tìm ra.)*

Lão già quái dị không chỉ nói liến thoắng rất nhanh, động tác cũng mau, khi Đinh Triệt còn chưa nhìn rõ bản mặt già nua dí sát thì lão ta đã xem xong khung xương mà dừng tay lùi lại, gương mặt hồng hào tràn đầy cảm xúc hận không thể tuyên bố cho cả thiên hạ đều biết.

“Ông là...” Đinh Triệt dù đang trong cơn thịnh nộ cũng không chịu nổi bị lão ta dọa phát hoảng.

“Nhóc con, trước hết đừng hỏi ta là ai, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có thật sự muốn làm cho chính mình trở thành lớn mạnh nhất? Tuy rằng ngươi đã qua tuổi học võ tốt nhất, nhưng chỉ bằng bản sự lão già ta đây, không cần quá ba hay năm năm, chẳng những ngươi có thể đánh bại tiêu nha đầu này, thậm chí còn có thể đánh bại lão Nhị họ Phạm, ngươi có tin không?” Lão già quái dị hoa tay múa chân vui sướng nói, sắc mặt rúm rỏ không biết muốn khóc hay muốn cười, bình hồ lô màu tím buộc bên hông lão cũng lắc lư theo từng hồi.

“Ông thật sự có thể giúp tôi biến thành cao thủ?” Đinh Triệt ngập ngừng nói, muốn nghi ngờ, nhưng vừa rồi quả thật mắt còn chưa chớp liền nhìn thấy lão già này xuất hiện trước mặt mình, quả thật so với ma quỷ còn ma quỷ hơn.

“Sai, không phải cao thủ.” Lão già lắc mạnh đầu, rồi đột ngột vô cùng nghiêm túc nói, “Mà là cao thủ trong cao thủ!”

“Tôi phải làm sao mới có thể tin ông lợi hại hơn so với huynh đệ Phạm gia?” Đinh Triệt cũng không phải ngốc, mặc dù trong lòng đã hơi hơi tin vài phần, nhưng không thể nào nhanh như vậy đã bị lão ta bắt cóc.

Lão già cười hắc hắc, tiện tay cầm lấy cái chén còn đang đựng trà trên bàn, tay nắm lại, chỉ thấy trong nắm tay lão ta bỗng nhiên dâng lên một luồng hơi nước, lát sau, lão buông tay, một nắm bột mịn như phấn trang điểm của phụ nữ từ trong ngón tay như khói bụi rơi xuống đất.

Công lực thể này, tuyệt đối đã lên mức đẳng phong tạo cực! Tiểu Ngư khiếp sợ nhìn lão ta, đột ngột cảm thấy có chút lĩnh ngộ về bốn chữ Phạm Đại thường nói: Võ không cùng tận. Đồng thời trong đáy lòng cũng tự nhiên sinh ra một cảm giác sùng kính với võ đạo.

“Không phải ta đây khoe khoang, nhưng thiên hạ này còn không tìm ra mấy người có thể đánh thắng lão già ta đây.” Lão già cười đắc ý, “Thế nào, nhóc con, ngươi có bằng lòng bái ta làm thầy?”

“Sư phụ trên cao, xin nhận cúi đầu của đồ đệ!” Đinh Triệt rút cuộc không chút do dự quỳ gối.

“Lão tiền bối chờ một chút...!!!” Trong tiếng la hét, Phạm Đại nghe thấy tiếng cười đã như tên vọt vào, sắp gần cận bái lạy của Đinh Triệt, lại bị lão già đưa tay cản lại, Phạm Đại quay tròn một vòng mới tránh khỏi đứng vững lại được, mà lúc này Đinh Triệt đã lạy xong.

“Đồ nhi ngoan, mau đứng lên, ha ha ha ha... Bì Lương ta cả đời tịch mịch, hôm nay rút cuộc được đền bù như ý, thật sự là sung sướng vô cùng!” Lão già Bì Lương ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười chấn động khiến mái ngói cũng rung lên. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mọi người chỉ cảm thấy một trận hoa mắt, lão già quái dị đã một tay xách Đinh Triệt còn đang cúi đầu lạy cái thứ ba, một tay xách cáo con Nhạc Nhạc vọt đi, chỉ để lại một câu to rõ: “Lão Nhị họ Phạm, ta mang theo đồ đệ ngoan đi, năm ba năm sau, lão già ta đây có thể sẽ quay lại, nhớ rõ dạy dỗ tiêu nha đầu tự xưng là thiên tư thông hậu của ngươi cho tốt, miễn cho tương lai thua quá khó xem, ha ha ha ha...”

Lão ta vừa ra tay, thân thủ quả thực là mau lẹ vô cùng, trong chớp mắt, Đinh Triệt vừa mới nghĩ quay đầu nhìn lại, đã thấy mình ở không trung bên ngoài, chỉ còn nhìn thấy nóc nhà màu xám, mà không còn nửa phần bóng dáng thiếu nữ.

“Lão tiền bối, xin dừng bước, lão tiền bối...” Thân ảnh Phạm Đại không dừng lại, cũng nhanh chóng lao vọt đi.

Tiểu Ngư vội vàng chạy ra cửa, nhảy lên tường viện nhà mình, chỉ thấy cách đó không xa là thân ảnh của một mình Phạm Đại, lão già Bì Lương quái dị kia và Đinh Triệt đã sớm chẳng còn tung tích.

Sự tình lại có thể biến thành như vậy! Hoặc là, như vậy cũng là một cách vẹn cả đôi đường.

Tiểu Ngư ngờ ngác đứng ở đầu tường, nhìn thân ảnh Phạm Đại đang càng ngày càng xa, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có chút phiền muộn nhàn nhạt. Lần này sợ rằng Đinh Triệt thật sự mất tích, ngay cả nhà bọn họ có thể cũng không tránh khỏi bị hoài nghi phiền toái. Nhưng đối với Đinh Triệt mà nói, ít nhất hắn có thể không cần phải ăn nhờ ở đậu nữa, ít nhất hắn có thể như ý muốn mà học được võ công, hơn nữa lại cơ hồ là đương kim đệ nhất cao thủ truyền dạy.

Có lão già quái dị thân thiện, năng không có lý do gì mà không tin, khi Đinh Triệt lần nữa xuất hiện, tất nhiên sớm không còn là cậu nhóc ngây thơ như

ngày nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 120: Vết mũi tên thời gian

Thời gian như tên bắn, phẳng phát mới vừa rời khỏi dây cung, đuôi lông vũ đã rung lên, mũi tên nhanh chóng xuyên qua bao nhiêu năm tháng.

Hiện giờ là năm thứ tư Thiên Thánh, ngày mừng tám đầu tháng chín, đúng độ cuối thu khí trời quang đãng.

Trong trí nhớ mọi người, dường như mới vừa qua ngày tết Trung thu náo nhiệt, rất nhiều hoa đăng treo dưới mái hiên ở các gia đình vẫn chưa được tháo xuống, chớp mắt lại sắp nghênh đón tết Trùng cửu* mừng chín tháng chín.

Ngoài cửa đông thành Khai Phong, bên bờ sông Biện Hà, qua nhiều năm phát triển đã trở thành Liễu Hà tràn phồn hoa, sắc trời vừa tờ mờ sáng đã xuất hiện cả một biển hoa cúc, cho dù không phải dân chúng ở cạnh đường phố, trước khi mở mắt đã ngửi thấy thoang thoang từng đợt mùi hương thanh nhã thơm ngát. Nếu đứng dậy mở cửa sổ, theo làn hương ngào ngạt, gần như mỗi người đều có thể thấy trên mỗi góc đường phố đầu đầu cũng có một chậu hoa cúc chuyển tới từ lúc nửa đêm hoặc đang ngâm nộ hoặc đã nở rộ đủ loại màu sắc, từ đường phố kéo dài đến tận bờ sông.

Bị hương thơm hấp dẫn, mọi người đều dậy sớm, dẫn theo người nhà đi ngắm hoa cúc nở, đương nhiên, đồng thời trong lúc thưởng thức trăm phong ngàn vị của cảnh đẹp, cũng không ít người muốn mua lấy mấy chậu, mừng lễ Trùng dương*.

Giữa tiếng tiền bạc leng keng, một chậu hoa cúc tươi tốt đẹp mắt rất nhanh được chủ nhân vui vẻ nâng đi, tỏa ra các hướng đông tây nam bắc. Chúng có thể được đặt trong phòng thưởng thức, có một số sẽ bị ngắt xuống những đóa hoa chỉ chít cánh, làm thành bánh hoa cúc hoặc nấu thành một món ngon nào đó, một số lại có thể dùng để ngâm trà hoặc ủ thành rượu hoa cúc thơm mát. Mà những người nông dân trồng hoa cần cù vất vả cả một năm ròng, cảm nhận trong túi áo ngực càng lúc càng nặng, gương mặt dầm mưa dãi nắng khắc khổ cũng tràn ra nụ cười từ tận đáy lòng, có nguồn thu nhập này, một năm của cả nhà sẽ không phải lo lắng.

Sắc trời sáng lên, tốc độ nhanh chóng gần như có thể thấy rõ bằng mắt thường. Lễ hội hoa cúc vẫn đang tiếp tục, những cửa hàng quán nhỏ mới đóng lại hai ba canh giờ lại bắt đầu lần lượt mở cửa. Hầu như trên mỗi mặt quầy đều có nhiều thêm một túi thơm đựng nhiều hạt thù du*, tùy ý mọi người lựa chọn để đeo.

Chợ hoa cúc ở Liễu Hà trấn nổi tiếng khắp kinh thành là đóa to lẫn rực rỡ tươi đẹp, Tiểu Ngư đương nhiên là không có lý gì lại bỏ gần tìm xa.

Có điều, khác với mọi người vì chọn lựa một chậu hoa cúc đẹp mà thậm chí không quản đêm khuya dậy sớm vội vàng đến chợ Liễu Hà trấn, Tiểu Ngư lại không cần phải lo đến mua hoa cúc, Phạm Thông kia đến chỗ nào cũng tràn đầy tình yêu, đôi khi cũng có thể ít nhiều được một chút thiện ý hồi báo.

Từ năm đầu tiên chuyển đến đây, mỗi năm về sau, trong nhà nàng hầu như đều sớm bày cả hơn mười chậu hoa cúc nở rộ các loại, đến giờ đã được ba năm.

Thời gian thật là qua nhanh quá, ba năm lại ba năm, thì ra bất giác nàng đã sống ở thời đại này nhiều năm như vậy.

Nước nóng lạnh dần, được hiệu cũng thăm thấu không kém, thân mình thư giãn sau khi luyện tập một nhọc, Tiểu Ngư bước ra khỏi thùng tắm, vừa dùng khăn sạch sẽ lau bọt nước vừa cúi đầu nhìn đường cong lá lút dần dần trưởng thành cùng với da thịt mịn nhẵn mềm mại của mình, hơi mỉm cười.

Thật sự là không dễ dàng gì, thân thể mười sáu tuổi này rốt cuộc thoát khỏi sự non nớt của một cô bé, bắt đầu có hương vị của kiếp trước. Làm một cô gái từng có được một thân hình người mẫu, tâm lý lại sớm thành thục, còn có gì có thể so sánh được với một thân thể nữ nhân khiến cho người ta phải ao ước? Chỉ là... nhìn mấy chỗ trên thân thể, vết thâm tím hoặc đậm hoặc nhạt, Tiểu Ngư không khỏi cảm giận ném cái khăn, lấy ra thuốc mỡ Nhạc Du tự tay điều phối bôi lên chỗ thâm tím, tâm tình trong chốc lát trở nên buồn bực vô cùng.

Nhị thức biến thái chết tiệt, xuống tay cho đến giờ cũng vẫn chẳng nhẹ nhàng chút nào. Cho dù không vì Đình Triệt, ngày nào đó nàng cũng sẽ đánh hẳn răng rụng đầy đất.

Nhớ đến ba năm này, cứ cách mấy ngày lại bị một trận đánh, tay Tiểu Ngư bất giác ấn mạnh một chút, nhất thời đau đến hít một hơi, vội nhẹ tay lại xoa ấn, cho đến khi cảm giác mát lạnh hoàn toàn ngấm vào da thịt, mới mặc bộ đồ lót tự chế của mình vào.

Bản thân nàng thiên tư không tồi, mà luyện võ vẫn vất vả như vậy, thật không biết Đình Triệt hoàn toàn không có trụ cột kia sẽ là tình trạng như thế nào? Hẳn một thiếu gia công tử sống an nhàn sung sướng, chỉ sợ so với nàng còn khó chịu hơn ấy chứ!

Nghĩ đến ba năm này cũng không riêng mình chịu khổ, có lẽ người nào đó còn khổ hơn mình, tâm tình Tiểu Ngư lại tốt lên, khoe miệng tươi cười cũng nhin mà mang theo chút hưng phấn độc ác.

Năm ấy sau khi Đinh Triệt bị lão già quái dị đột nhiên mang đi, còn tự quay về Tiền phủ một lần tự mình nói với Tiền Duy Diễn ý nguyện muốn học võ.

Tiền Duy Diễn tất nhiên không thể nào đồng ý cho cháu ngoại mình đi bái một lão già ăn mày làm sư phụ, chỉ có thể trách lão già tính tình trời sinh quái đản, trong lòng muốn thu đồ đệ cấp thiết như vậy, làm sao quản được ông ta có đồng ý hay không, sở dĩ bằng lòng cho gặp mặt một lần bất quá là nề mặt tiểu đồ đệ mà chào hỏi mà thôi. Sau khi không hợp ý, liền lập tức lòi Đinh Triệt ngay trước mặt mọi người bay vọt lên mái hiên nghênh ngang mà đi, khiến Tiền Duy Diễn tại chỗ tức giận đến phát điên, hỗn hển lập tức sai quân gia đi Khai Phong phủ báo án, yêu cầu lùng bắt truy nã lão già quái dị lừa gạt dân cư.

Một màn khi đó, Tiểu Ngư đương nhiên không thể nào tận mắt nhìn thấy, thực tế thì chuyện này và tin tức sau đó đều là từ miệng một người khách đến bất ngờ ngày hôm sau mà biết được. Người khách bất ngờ này, chính là Thúy Vân, nha hoàn trong Tùng viện Tiền phủ.

Đồng thời, Thúy Vân còn mang đến một lời nhắn của Đinh Triệt. Nội dung lời nhắn rất đơn giản cũng cực kỳ ngông cuồng: Nếu người có bản lĩnh, ở Liễu Hà trấn chờ ta trở lại chứng minh.

Hắn bảo nàng chờ thì nàng phải chờ sao? Ồ, chẳng lẽ vì một câu nói đó, mà ba năm hắn không trở lại thì nàng phải ở nơi này chờ ba năm, năm năm không trở lại thì nàng phải chờ năm năm? Xì, hắn cũng chẳng phải là người nào của nàng, Tiểu Ngư nàng dựa vào đâu mà phải chờ năm năm vì một câu ám chỉ? Nàng mặc kệ cái loại đồ điên u ù ếch ếch này.

Nhưng mà nàng cho như vậy, không có nghĩa là Phạm Đại cũng có thể cười mỉa như vậy được.

Trên thực tế, Phạm Đại không đuổi kịp lão già đòi được lời giải thích, vô cùng thất vọng và phẫn nộ mà quay về, quả thực là tức giận muốn nổ mạnh, hận không thể lập tức lần khắp chân trời góc biển tìm ra lão già quái dị mà giao đấu. Đợi đến hôm sau Thúy Vân đến truyền lời, lửa giận còn chưa dứt của Phạm Đại đêm đó nhất thời như bị rót thêm dầu mà bùng bùng thiêu đốt, cháy đến khói lửa rừng rực, suýt chút nữa thì dọa Thúy Vân chết vì sợ.

Nhịn cái gì chứ không thể nhịn cái này.

Phạm Đại tức giận đầy ngực, cũng không quản Tiểu Ngư nghĩ gì, lúc này xúc động nhìn trời thề, nếu tương lai đồ đệ hắn là Tiểu Ngư mà không thắng được đồ đệ của lão già, Phạm Đại hắn liền tự phế võ công. Đợi cho mọi người phản ứng lại, hắn đã rầm rầm rầm rầm lay xong thiên địa ba cái đập đầu, tùm hai vai Tiểu Ngư, mất sáng rực, dùng giọng điệu tràn ngập kiên định và tang thương, trình trọng yêu cầu Tiểu Ngư nhất định phải vì Phạm gia mà tranh đấu.

Một khắc đó, Tiểu Ngư bị kéo xuống nước quả thật muốn lấy cái búa đại mà gõ mạnh cho đầu hắn tỉnh ra, nhưng tức giận thì tức giận, nàng rõ hơn ai hết với Phạm Đại người chú trọng chữ tín như vậy mà nói, lời thề độc này có ý nghĩa là gì. Nếu sau này Đinh Triệt trở về, nàng đánh không lại hắn, Phạm Đại thật sự sẽ tự phế võ công. Có lẽ loại như Cảnh Đạo Sơn, không có võ công còn có thể tham sống sợ chết, mà chính nàng, nếu võ công bị phế cũng nhất định vẫn sẽ cố gắng phấn chấn mà giúp mình sống tốt, nhưng Phạm Đại suốt đời theo đuổi tuyệt đối không thể mất đi võ công, nếu muốn phế võ công, còn không bằng trực tiếp giết hắn.

Cho nên, nàng có vẻ như có quyền cự tuyệt, thực tế lại chỉ có một lựa chọn.

Nhưng vấn đề là, cuộc sống của nàng không thể nào chỉ có một chuyện là luyện võ, sự thật sớm chứng minh, nếu chỉ dựa vào Phạm Thông Phạm Đại hai kẻ sinh đôi dở hơi, Phạm gia vĩnh viễn không thể thực sự khá giả lên được, sứ mệnh lớn lao chấn hưng gia nghiệp này, rốt cuộc vẫn đề tại trên vai nàng.

Mà trong lúc liều mạng, nàng chỉ một lòng nghĩ làm thế nào lợi dụng tri thức hí khúc kiếp trước thừa cơ kiểm soát ở thời đại này, lại quên mất địa vị đào kép con hát ở cổ đại địa vị thấp hèn ti tiện đến thế nào, khiến thế nhân coi thường đến cỡ nào.

Bởi vậy, khi Nhạc Du gần đến câu lan mới biết được Tiểu Ngư muốn đi biểu diễn, sau lại bị ép phải thổi nhạc đệm cho nàng, ôm tâm trạng tự trách mãnh liệt tự thú với hai huynh đệ thì, một hồi sóng gió trong gia đình không thể tránh khỏi mà cuộn trào mãnh liệt.

Kết quả hội nghị, năm phiếu đầu với một phiếu, Tiểu Ngư đụng phải chính là áp đảo, phe kia hoàn toàn phản đối.

*Tết Trùng Cửu, Trùng Dương: 重阳 (Trùng dương/ *Chóngjiǔ*) theo phong tục của người Trung quốc vào ngày 9/9 Âm lịch hằng năm.

Có nhiều điển tích về ngày Tết này:

Đời Hậu Hán (25-250) có Hoàng Cảnh, người huyện Nhữ Nam, theo học đạo tiên với Phí Trường Phòng. Một hôm Trường Phòng bảo Cảnh: ” Ngày mồng 9 tháng 9 tới đây, gia đình của nhà ngươi gặp phải tai nạn. Vậy đến ngày đó, ngươi nên đem cả nhà lên núi cao, tay đeo túi đồ, đựng hột thù du (một loại tiêu), uống rượu hoa cúc, tôi sẽ trở về, may ra tránh khỏi tai nạn”. Hoàng Cảnh vâng theo lời thầy. Quả thực đến tối trở về thì thấy gà vịt heo chó trong nhà bị dịch chết hết. Vì tích trên, nên về sau hằng năm, đến ngày mồng 9 tháng 9, người ta bỏ nhà tạm lên núi, lánh nạn... Lâu đời thành tục gọi là Tết Trùng Cửu. Sau dần thay đổi tính chất, Tết Trùng Cửu lại dành riêng cho tao nhân mặc khách lên núi uống rượu làm thơ.

Sách “Phong Thổ Ký” lại chép: Cuối đời nhà Hạ (2205-1818 trước D.L.), vua Kiệt đắm bạo tàn ác, Thượng Đế muốn răn nhà vua nên giáng một trận thủy tai làm nhà cửa khắp nơi bị chìm xuống biển nước, nhân dân chết đuối, cây nổi đầy sông. Nạn thủy tai đó nhằm ngày mồng 9 tháng 9. Vì vậy mỗi năm đến ngày này, nhân dân lo sợ, già trẻ gái trai đều đua nhau quây thực phẩm lên núi cao để lánh nạn... Tục ấy thành lệ. Đến đời Hán Văn Đế (176-156 trước D.L.), vua cho dựng một đài cao 30 trượng ở trong cung, mỗi năm đến ngày mồng 9 tháng 9, nhà vua cùng vương hậu, vương tử, cung phi đem nhau lên đài ở cho qua hết ngày ấy. Sau đến đời nhà Đường (618-907), ngày mồng 9 tháng 9 thành ngày lễ tết gọi là Trùng Cửu. Các văn nhân thi sĩ

mang bầu rượu túi thơ cùng nhau lên núi cao say sưa ngâm vịnh.

Cổ thi có câu: “Gặp ngày Trùng Cửu đăng cao”. “Đăng cao” là lên chỗ cao. “Trùng cửu” và “Đăng cao” đều do điển tích trên.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 121: Con đường gây dựng sự nghiệp gian khổ

“Cô nương, cô đã xong chưa?” Ngay khi Tiểu Ngu đang bắt gác lâm vào tình trạng tim đập loạn xạ, ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng hỏi to rõ.

“Xong rồi.” Tiểu Ngu vội thu hồi suy nghĩ, lên tiếng đáp, mười ngón tay nhanh chóng buộc lại thất lưng y phục, lại quàng thêm áo khoác, lật xệch đôi guốc gỗ đi ra mở cửa.

“Cô nương, bữa sáng tôi đã đặt ở trên lầu, còn có một chén cháo hoa cúc mới nấu, cô nương hãy nhanh nhanh nhân lúc còn nóng nếm thử chút.” Tỷ nữ Xuân Yên vừa thấy nàng liền cười rất tươi, cả nhắc bước lại, xắn tay áo chuẩn bị thu dọn.

“Không phải sáng mai mới là Tết Trùng cửu à? Sao hôm nay đã nấu cháo hoa cúc rồi?” Tiểu Ngu đi phía sau nàng, thuận tay thả xuống mái tóc dài đang được cột chặt trên đỉnh đầu, nhận lấy cây lược Xuân Yên đưa lại chải lên mái tóc, cười hỏi cô hầu gái trước mắt, tuy mới mười bảy tuổi nhưng thân hình lại phát triển cường tráng khỏe mạnh.

Xuân Yên từ một năm trước được Phạm Thông lòng thương tràn ra đưa về, cụ thể mà nói, lúc ấy cô gái này chẳng những chân bị què, còn dẫn theo một người cha bệnh nặng khó chữa, đến hôm sau thì tắt thở.

Thiên hạ có bao nhiêu người khôn khéo, nếu mỗi người đều phải giúp thì sẽ tổn bao nhiêu tiền tài và công sức? Vì vậy, Tiểu Ngu luôn không muốn Phạm Thông ở bên ngoài loạn phát thiện tâm. Thế nhưng lúc này người đã vào cửa nhà mình, hai cha con kia lại trong tình trạng thảm hại như vậy, nếu đuổi người ta đi nàng cũng không nói ra được. Sau khi mai táng cha, Xuân Yên liền nhất định ở lại, còn chủ động tỏ ý muốn cả đời làm nô, hồi báo ơn chôn cất cha cho nhà họ Phạm.

Tiểu Ngu bình thường tuy rằng yêu tiền lại hay tính toán, nhưng loại chuyện giậu đồ bìm leo thế này là không thể làm, hơn nữa nhà bọn họ đối với cha con Xuân Yên chỉ bất quá là tiện tay giúp đỡ mà thôi, ân tình này còn xa mới tới mức độ vĩ đại cần người ta cả đời làm trâu làm ngựa mới trả nổi, bắt người ta làm nô không khỏi quá mức vô liêm sỉ. Huống chi Xuân Yên tuy rằng thân có khuyết tật, đáng người lại quá mức cao lớn, nhưng dù sao cũng là một cô gái, sau này nếu lập gia đình, thân phận nô lệ chắc chắn sẽ là trở ngại lớn với hạnh phúc cả đời của cô gái, bởi vậy nàng nhất định chỉ đồng ý nhận cô vào làm thuê, còn lại vẫn giữ lại cho Xuân Yên thân phận tự do.

Xuân Yên cảm động đến rơi nước mắt, làm việc cũng càng thêm ra sức, ngày hôm sau liền đoạt hết việc của Kim Linh từ ba năm trước vào Phạm gia làm tỷ nữ, khiến Kim Linh cũng phải cười mà nói rằng chính mình một nô tỳ chính quy ngược lại giống người ăn trắng mặc trơn. Nhưng nói đi nói lại, hai nha đầu hợp tác với nhau lại khá là ăn ý.

Kim Linh gọi về kim chỉ nữ công, sức lực yếu hơn, chủ yếu hầu hạ mọi người trong sinh hoạt hàng ngày, giặt giũ quần áo. Xuân Yên tuy chân hơi khép khểnh, nhưng nhiều sức lực, tốc độ làm việc lại nhanh, liền ôm đồm một số việc nặng vốn là của hai huynh đệ nhà họ Phạm. Lại thêm tay nghề nấu ăn của cô cũng không tồi, Tiểu Ngu công việc bận rộn liền dần dần đem chuyện bếp núc cho cô gái, còn mình thì chuyên tâm kiếm tiền và luyện võ.

“Cái này chẳng phải là vì trước đây nô tỳ chưa từng làm sao, nên hôm nay mới thử làm, nếu cảm thấy không tốt còn có thể nhân lúc có thời gian cải tiến tay nghề... Cô nương mau lên lầu đi, chờ nguội sẽ ăn không ngon.” Xuân Yên cười giải thích, động tác trên tay không ngừng lại, đầu tiên dùng túi lưới vớt hết các loại dược liệu trên mặt nước, sau đó lại kéo cái nút mềm nút bên sườn thùng gỗ, khiến nước bên trong rào rào chảy xuống một đường thoát nước đào trên mặt đất chảy ra khỏi phòng. Sau đó lấy quần áo ướt đẫm mồ hôi Tiểu Ngu thay ra bỏ vào giỏ. Hiện giờ cô hầu gái đã quen với việc nhà này có nữ chủ nhân cứ cách hai ba ngày lại có thói quen sáng sớm ngâm tắm bằng nước thuốc, tuy rằng trong lòng vẫn rất lấy làm lạ vì sao cô nương rõ ràng nhìn vô cùng khỏe mạnh, hầu như chẳng hề sinh bệnh mà lại phải thường xuyên tắm nước thuốc chứ?

“Làm khó phân tâm ý này của cô rồi. Được, tôi lên lầu trước đây.” Tiểu Ngu cười gật đầu, tính trở lại phòng mở cửa sổ đón gió, ít nhiều phân tán đi mùi thuốc đông y sót lại trên người. Tắm nước thuốc trợ giúp gia tăng công lực mặc dù hiệu quả tốt, nhưng quanh năm suốt tháng thân thể toàn mùi thuốc đông y thực khiến người ta rất không thoải mái.

“Cô nương.” Xuân Yên bỗng nhiên gọi nàng, gương mặt mày rậm mắt to hơi có vẻ nhăn nhó.

“Có chuyện gì cô cứ nói thẳng là được rồi.” Tiểu Ngu quay đầu cười nói.

“Nô tỳ.. Nô tỳ nghe nói hôm nay trong thành gánh hát Bách Điều sẽ diễn vở Ngu Lang Chúc Nữ, nên muốn hỏi một chút... Nếu như nô tỳ buổi sáng làm xong hết việc rồi, buổi chiều có thể vào thành xem diễn được không?” Xuân Yên áp a áp ứng nói.

Tiểu Ngư cười thoải mái: “Tôi còn tưởng có chuyện lớn gì, thì ra là thế. Như vậy có gì đâu, cô cứ đi đi.”

Xuân Yên ngượng ngùng cúi đầu, giọng nhỏ hơn bình thường bảy tám phần:

“Cám ơn cô nương.”

“Cám ơn cái gì chứ, hả?” Tiểu Ngư hơi nhướn mày, nhìn gương mặt cô hầu đỏ ửng, trong lòng hiểu được bảy tám phần, lại cố ý vờ như không biết gì, trêu ghẹo: “Có phải là có người mời cô đi xem hả?”

“Cô nương...” Xuân Yên bị một câu nói toạc hết tâm sự trong lòng, nhất thời quần vạt xoắn góc áo, hiếm có mà biểu hiện ra chút phong thái yếu điệu của nữ nhi.

“Được được được, tôi không hỏi không hỏi. Thế này vậy, cô dọn xong phòng tắm thì cứ đi, không nhất định phải đợi đến buổi chiều bắt đầu mở diễn, cũng có thể vào thành trước chơi một chút.” Tiểu Ngư cười bước ra cửa, lập tức đi thẳng lên thang lầu, suy nghĩ vì câu “Ngư Lang Chức Nữ” vừa rồi của Xuân Yên mà lại bắt đầu tung bay.

Hiện giờ gánh hát Bách Điều xưa chẳng bằng nay, nổi tiếng khắp nửa kinh thành, nếu không có nàng ngày đó kiên trì, làm sao có tất cả hôm nay?

Tiểu Ngư đi dọc theo hành lang quanh co hướng về lầu các, ánh mắt chậm rãi đảo qua hai viện đã được xây dựng thêm, thực tế đã trở thành nhà mới của Phạm gia, khoe miệng gợn lên một nụ cười cảm thán.

Đúng vậy, ngày đó Phạm Thông quả thực trái ngược hẳn với tích cách ôn nhu từ trước, quyết đoán mà tỏ ý phản đối, trong nhà tất cả phái nam cũng lần đầu tiên toàn bộ đứng về bên Phạm Thông, tỏ vẻ thà rằng ăn cảm nuốt rau cũng không đồng ý để nàng đi làm một ca kếp bị người xem thường.

Nhưng mà, cũng giống như Phạm Thông mười mấy năm như một vẫn làm việc thiện, Phạm Đại vẫn theo đuổi vô đạo, Phạm Bạch Thái khuyên thế nào cũng không chịu học vô, Tiểu Ngư cũng có tính tình bướng bỉnh đặc trưng của người nhà họ Phạm, một khi nàng cảm thấy sự việc có thể làm cũng đáng để làm, liền tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông bỏ.

Có điều, nàng còn không ngốc đến mức dùng cách cổ chấp ngu ngốc nhất để phản bác lại quan tâm của mọi người đối với nàng, cũng không như mọi người hy vọng mà cam đoan không lên đài biểu diễn, mà thông minh áp dụng chiến thuật ba phải, ra vẻ mặt ngoài thoạt nhìn chuyện này cứ như vậy bỏ qua, mọi người còn phải nghĩ cách khác, thực tế thì dưới sự âm thầm, nàng ngược lại đi sâu vào tìm cách tháo gỡ để khiến mọi người có thể tự nguyện chấp nhận ngành nghề thấp kém này.

Về phần nguyên nhân không để ý mọi người phản đối mà vẫn kiên trì, nói cao thượng một chút, là nàng không phục thể nhân kỳ thị ngành nghề này, bất bình cho những người ca kếp đã trả giá tôn nghiêm của chính mình để giúp mọi người được vui vẻ, ngược lại còn bị phi nhõ, muốn hoặc ít hoặc nhiều thay đổi một chút tình cảnh đó, cứu vớt những người mạo hiểm vất vả cực nhọc làm công việc giải trí cho mọi người.

Nói tục tăng hơn thì, rất đơn giản. Chỉ có một chữ: Tiền.

Quả thật, địa vị đào kếp trong lịch sử vẫn luôn xếp mức hèn kém, đào kếp bình thường cũng đều bị bắt buộc, vì bắt buộc đi nên mới bước trên con đường này. Nghề nhân bình thường vô cùng gian khổ cũng chỉ có thể miễn cưỡng đạt được ấm no, nhưng, chỉ cần có thể vào nhóm nổi tiếng, thu nhập tuyệt đối sẽ không thấp. Tựa như ngày ấy nàng chỉ hát một bài từ khúc, vài phút thời gian liền kiếm được ba trăm văn, nếu không có ngày đó thử nghiệm, nàng không thể lấy tiền thưởng người ta ném lên sân khấu thì còn có thể kiếm được nhiều hơn nữa.

Căn cứ vào hai điểm này, Tiểu Ngư bắt đầu suy nghĩ càng kỹ càng cẩn thận và toàn diện hơn.

Về phần người nhà không muốn để nàng lên đài, thật ra lại dễ nói. Ngày đó nàng đi biểu diễn, vốn là che một khăn che mặt phía trước, cũng không báo cho đối phương biết tên thật, hơn nữa nàng sợ đi muốn tham gia vào ngành nghề này, mục tiêu cuối cùng là làm bà chủ đứng sau một đoàn hát chứ không phải chính mình cố sức biểu diễn trên khán đài.

Kinh thành này ngọa hổ tàng long, giọng hát vang hơn nàng, trong hơn nàng, quyền rũ hơn nàng còn có khối người, mà có thể đứng vững nổi bật trong ngành giải trí đại chúng dưới chân thiên tử, cơ hồ tùy tiện tìm một người cũng có thể chuyên nghiệp hơn nàng, nàng cần là tìm một số người có thiên phú, đồng thời có thể tin tưởng là người của mình được. Về phần mặt khác mà Phạm Thông nói, ca kếp thường bị du côn bắt nạt, bị chủ rạp bóc lột, nàng lại càng không lo lắng. Từ xưa đến nay, loại bóc lột người khác như vậy phần nhiều đều là bắt nạt kẻ yếu, hơn nữa cái gọi là rượu thơm không sợ ngõ nhỏ sâu, có trí nhớ kiếp trước, nàng cũng đủ tự tin có thể khiến cho người của mình chỉ một lần là nổi tiếng, giống như kiếp trước, diễn viên nổi danh, còn sợ đạo diễn không chủ động tìm đến cửa sao?

Sau khi suy nghĩ quyết định, nàng liền trước đi tìm hai chị em song sinh có nghệ danh là “Phi Yên Hợp Đức” kia, dùng hình thức khế ước ký hợp đồng một năm với hai người, nàng phụ trách truyền dạy, chỉ điểm kỹ năng mới, hai chị em phụ trách biểu diễn, hợp tác phân chia tỷ lệ bốn sáu. Đồng thời, vì trả thù Phạm Đại lúc trước tự ý quyết định, cũng vì an toàn sau này của nghệ nhân dưới trướng mình, Tiểu Ngư không chút khách khí mà kéo Phạm Đại là người không quan tâm nhất đến giai cấp thân phận xuống nước, âm thầm bảo vệ hai chị em.

Kết quả là, đám chủ rạp lần du côn lưu manh rất nhanh liền nhận ra hai chị em sinh đôi này không dễ bắt nạt, chỉ vì phạm có người dám nói năng lỗ mãng hay động thủ động cước, ngày hôm sau nhất định biến thành một cái đầu heo, thương tích tùy thuộc vào mức độ bắt nạt hôm trước mà định, không bao lâu sau hai chị em sinh đôi ngày càng nổi tiếng ở các câu lan ngõ tứ con đường biểu diễn trở nên thuận lợi, rốt cuộc không có ai dám động đến các nàng một ngón tay nữa.

Sau bước đầu tiên tạo lập danh tiếng, những nghệ nhân khác chịu đủ chèn ép bắt nạt tự nhiên cũng nghe tiếng mà đến, bắt đầu có lẽ là chỉ vì người ta tìm

sự bảo vệ, nhưng dần dần, tất cả mọi người phát hiện trong đầu Tiểu Ngự dường như có vô số những mối lạ hay ho, càng cần hơn cho bọn họ phải cạnh tranh kịch liệt mỗi ngày. Chỉ trong nửa năm, các loại nhân tài dần dần hội tụ, tạp kỹ, thuyết kỹ, hát nói, hài.. từ nhạc sĩ kinh nghiệm phong phú cho tới nghệ nhân lưng còng chân què độc đáo, giỏi về quản lý phụ trách quan hệ xã hội, mê sáng tác, tinh thông về thiết kế trang phục biểu diễn... cơ hồ mỗi người dựa vào tay nghề mưu sinh đều vui mừng phát hiện, mỗi người có tài năng riêng của mình lại có thể ở cùng một nơi hài hòa như vậy.

Muốn chinh phục nhiều người một chỗ như vậy tất nhiên là vô cùng không dễ dàng, huống chi thân Tiểu Ngự còn có một nhiệm vụ gian khổ là mỗi ngày phải kiên trì tập võ: học hết tất cả tuyệt học chân truyền của Phạm gia, học từ Phạm Đại đi trộm về từ các môn phái, cũng phải khiến mỗi kỹ năng đều phải càng ngày càng tốt hơn. Vì tương lai có thể thuận lợi đánh thắng Đình Triệt đồ đệ lão già quái dị, Phạm Đại quanh năm suốt tháng ra ngoài tìm không biết bao nhiêu người đánh nhau, mỗi khi rảnh rỗi vui đầu khổ công sáng tạo chiêu thức mới.

Tiểu Ngự phải cùng đồng thời tiêu hóa hết những kiến thức đó, mặt khác mỗi ngày còn phải kéo lê thân thể đau nhức nghĩ cách cải tạo mấy chục con người cô đại gia thành một gánh hát biểu diễn hoàn toàn mới. Dạy bài hát mới, thông suốt cho biên kịch, thông suốt cho sáng tác từ khúc, chỉ đạo động tác hiểu rõ sáng tạo ngôn ngữ cơ thể, phục trang tạo hình, phụ trách sân khấu nhân viên công tác... Có đôi khi nửa đêm mơ lại, nhớ tới lúc đó căn bản là những vấn đề không ngờ đến liên tiếp xuất hiện, mà càng ngày lại càng khó giải quyết, năng một người chỉ có thể coi là lơ mơ chút ít về hí khúc quả thực hối hận muốn đập đầu vào tường, mắng mình tại sao rõ ràng muốn đi con đường tắt kiếm tiền nhanh chóng, kết quả lại cố tình ngu như vậy một nhọc tốn bao nhiêu sức lao động.

Nhưng mà, nhìn những nghệ nhân tự nguyện giao tiền làm học đồ, chỉ cầu tài năng ở nghệ thuật tạo nên một cảnh giới ngày càng cao, ánh mắt đầy ắp hy vọng vào tương lai tốt đẹp, lời bỏ cuộc Tiểu Ngự mấy lần sắp nói ra tới miệng liền nuốt trở về trong bụng.

May mắn là, giống như mỗi người thành công gây dựng cơ nghiệp từ hai bàn tay trắng, trải qua không biết bao nhiêu khó khăn gian khổ, sau hơn ba trăm ngày xoay chuyển như con quay, năng rút cuộc có được một bộ chính kịch hoàn chỉnh có thể biểu diễn, một gánh hát độc lập hoàn toàn, trở thành đối tượng chào mời đắt hàng của các câu lạc bộ ca nhạc.

Có điều, so với diễn xuất đặc sắc của gánh hát, càng hấp dẫn sự hiếu kỳ dân chúng kinh thành hơn, thường thường ở tửu lâu trà quán suy đoán tranh cãi, thảo luận tìm hiểu là, gánh hát mang đến thưởng thức hoàn toàn mới cho mọi người, người chủ đa tài đa năng đứng sau lưng, rốt cuộc là nhân vật thần bí thế nào?

Thực tế, ngay cả cặp chị em sinh đôi gia nhập gánh hát từ đầu, còn có lâu chủ câu lạc bộ Đông Tiệm lâu lúc đó dứt khoát đưa cho Tiểu Ngự một trăm đồng tiền đặt cọc cũng chưa bao giờ nhìn thấy gương mặt thật sự của nhân vật thần bí này, mà chỉ theo phong thái gương mặt bị che khuất và dáng người cùng giọng nói mềm mại mà kết luận đây chỉ là một cô gái đang độ tuổi hoa mà thôi.

Thật sự biết được thân phận của Tiểu Ngự, ngoài hai anh em sinh đôi và La Đan, Phạm Bạch Thái, cũng chỉ có Nhạc Du thường thường bị Tiểu Ngự tóm đi phổ nhạc sửa từ, ngay cả tỷ nữ Kim Linh và Xuân Yên cũng không biết nàng có một thân phận khác.

Mặc dù trong đó tuy rằng cũng có phần do Phạm Thông kiên trì suy nghĩ cho thanh danh con gái mình, miễn cho tương lai tìm không được nhà chồng, còn có một nguyên nhân quan trọng khác, là vì La Đan.

Người sợ nổi danh sợ béo, năm đó Cảnh Đạo Sơn đuổi bắt bọn họ đã bị bán vào mỏ lấy than, nhưng người biết con trai La Quảng ở tại nhà họ Phạm cũng không chỉ có một mình hắn, ít nhất năm đó có bọn lục lâm câu kết với quan phủ biết, tên tùy tùng trong quan phủ năm đó biết, có lẽ chủ từ phía trên Cảnh Đạo Sơn cũng biết, cho nên, vì an toàn của gia đình mình, bọn họ chỉ có thể giấu kín mình, cho đến khi tìm được cha La Đan, giải quyết dứt điểm hoàn toàn mọi chuyện mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 122: Nỗi buồn phiền của hai huynh đệ

Ăn xong bữa sáng, luyện chữ thêm nửa canh giờ, sau đó lại nằm xuống ngủ thêm một giấc nữa, bù lại mỗi đêm khuya không được ngủ đủ giấc vì phải đi theo Phạm Đại đến nơi vắng người luyện võ, đây là thói quen hiếm hoi từ khi Tiểu Ngự lập ra gánh hát, năng khó có được lúc nhàn rỗi, hôm nay cũng không phải là ngoại lệ.

Sau nửa canh giờ, đợi đến khi năng nần nguyên tỉnh lại từ giấc mộng, mặt trời đã lên cao, ánh nắng chói lọi tỏa khắp nhân gian, trên không trung được mấy đám mây trắng nõn che phủ, bầu trời xanh thăm thẳm kia trở nên vô cùng trong suốt. Từ cửa sổ trên lầu nhìn về phía xa, dưới khung trời cao vút, cô đại trên bình nguyên mênh mông vô bờ một nửa tươi tốt một nửa tiêu điều, mang theo ý cảnh sâu sắc của bầu không khí cuối thu, lại thăm thẳm một loại phong vị chín muồi đặc biệt của sinh mệnh.

Trong bốn mùa của một năm, Tiểu Ngự thích nhất chính là mùa này. Đặc biệt là trải qua một mùa hè nóng bức không điều hòa không quạt điện, ở buổi sáng sớm gió mát hiu hiu thổi thế này, càng cảm nhận sâu sắc được sự đáng yêu của mùa thu.

Thay đổi một bộ y phục màu xanh nhạt thêu hoa cúc nhỏ, vấn một kiểu tóc đơn giản, dùng hai cây trầm gỗ đàn hương cố định xong, Tiểu Ngự sáng

khoái xuống lầu, đến tiền viện tìm Phạm Đại.

Hôm nay diễn vở “Ngưu Lang Chức Nữ”, theo như lệ cũ trước đây, những ngõa tứ câu lan khác ghen tị, sợ rằng khó tránh khỏi sẽ có người đến phá đám, vì bảo hiểm, tốt nhất là đề Nhị thúc tự mình đi một chuyến, bảo đám lưu manh du côn mà Nhị thúc thu phục được kia đến trấn giữ.

Nói đến đám lưu manh trẻ tuổi kia, thật ra là vô tình trông liễu liễu lên xanh, lúc trước vì bảo vệ nghệ nhân của mình, không tránh khỏi phải giết gà dọa khỉ giáo huấn một vài tên ác bá trong đó, không ngờ qua vài lần, ngược lại khiến đám người kia toàn bộ bị thu phục, sống chết thông qua nghệ nhân kiên quyết tỏ ý muốn Phạm Đại thu họ làm đồ đệ. Tiểu Ngưu nhân cơ hội này ra một ý hay, mượn danh Phạm Đại họp nhất bọn họ lại, từng tháng dạy mấy chiêu, đồng thời định ra quy củ không được như trước kia bắt nạt ức hiếp mọi người, chỉ giữ lại một số người dùng phí bảo vệ hạng cao nhất duy trì sinh nhai cho bọn họ, lại chọn mấy người gia thế ôn thuận khuyên họ dùng ít tiền vào nha môn làm người hầu. Đem địa đầu xà kết hợp với lực lượng quan phủ, mặc dù không làm đại sự gì, nhưng cứ như vậy, chuyện gánh hát hay bị du côn lưu manh bắt nạt liền cơ bản giải quyết xong.

Có điều, nhà mình có người bảo vệ, không có nghĩa là chỗ khác không tìm đến quấy phá, nhất là một năm này gánh hát Bách Linh phát triển nhảy vọt, không biết đã chặn lại tài lộ của bao nhiêu người, lên muốn phá rồi cũng không ít, nhất là mỗi lần có vở diễn mới mở màn, mảnh khỏe thủ đoạn lại ùn ùn tới. Mà ở trong câu lan cả ngày đều có dân chúng ra vào, đôi khi thật đúng là khó lòng phòng bị, chỉ có thể chú ý nhiều một chút.

Phạm Đại đang ở trong phòng mình uống rượu, thỉnh thoảng lại múa thanh mộc kiếm.

Ba năm này để giúp võ đạo của Tiểu Ngưu cao thêm mấy tầng, Phạm Đại chạy ra ngoài không ít, cơ hồ chỉ cần nghe ở đâu có cao thủ liền lập tức tiến đến, danh nghĩa là luận bàn võ đạo, kỳ thật là muốn vụng trộm lấy sở trường của người ta để bổ sung cho chính mình, dùng tập hợp nhiều trường phái để khắc chế tuyệt kỹ độc môn của lão già quái dị.

Chỉ là những năm gần đây triều đình trọng văn khinh võ, khiến cho các môn phái đều thu hẹp, rất nhiều cao thủ võ lâm ngày trước đều thoái ẩn, nhưng vậy cũng không có nghĩa người ta sẽ vui lòng đem sở học gia truyền dạy cho người ngoài. Phạm Đại muốn học tất nhiên chỉ có thể sử dụng những phương pháp đặc biệt, may mà hắn còn nhớ rõ cái trang và che giấu hành tung, bằng không chỉ với ba năm hẩn đi “kiêu chiến”, đại viện Phạm gia này đã sớm bị kẻ thù vây chặt như nêm cối, nào có được yên tĩnh như bây giờ?

“Tiểu Ngưu, cháu tới thật đúng lúc, Nhị thúc đang muốn đi tìm cháu đây.” Thấy Tiểu Ngưu bước vào, Phạm Đại không đợi nàng mở miệng đã nhủ mày nói.

“Nhị thúc có việc gì à?”

“Ừ, hai chiêu tinh tú của lão già họ Lý ta nghĩ một tháng cũng chưa thông, cho nên ta định đi tiếp Thái Hành Sơn một chuyến nữa.”

Gia tộc họ Lý ở Thái Hành Sơn? Tiểu Ngưu nhất thời nhin không được giật giật khóe miệng, nhắc nhở: “Nhị thúc, thúc đừng quên lần trước suýt nữa thì thua bọn họ không về được, thúc còn muốn đi nữa?”

Phạm Đại khí phách hiên ngang ưỡn ngực nói: “Chính vì lần trước thất thủ nên lần này mới càng muốn đi. Cháu yên tâm, Nhị thúc tuy rằng còn chưa hiểu được hai chiêu kia, nhưng lúc này ta có chuẩn bị mà đi, nhất định sẽ không giống lần trước...”

“Không được, không cho phép!” Tiểu Ngưu nghiêm mặt nói.

“Cháu gái ngoan, Nhị thúc cam đoan, lần này nhất định sẽ bình an trở về, cháu cũng biết tính Nhị thúc mà, nếu vương mắc này cứ ở trong lòng, Nhị thúc sẽ không ăn ngon ngủ yên được.” Phạm Đại nịnh nọt cười lấy lòng nói.

“Hai chữ: không được.” Tiểu Ngưu không chút chần chừ.

“Cháu gái bảo bối...”

“Không được, không được, không được!” Tiểu Ngưu nghiêm mặt nhìn Phạm Đại: “Nhị thúc, ta cảnh cáo trước, nếu thúc dám vụng trộm đi Thái Hành Sơn, cho dù có bình an trở lại đi chăng nữa, ta cũng sẽ không luận võ với Đình Triệt, cho lòng thúc cả đời thấp thỏm không biết ta và Đình Triệt rốt cuộc ai thua ai thắng. Thúc cũng biết ta luôn nói được làm được đấy!”

“Tiểu Ngưu...” Thấy Tiểu Ngưu không ngờ lại dùng cách không chịu luận võ để đe dọa mình, Phạm Đại nhất thời ngu người.

Ba năm này, hắn vẫn cố gắng huấn luyện Tiểu Ngưu, chính là vì tương lai có ngày được hãn diện, nếu Tiểu Ngưu không chịu luận võ, quả thực giống như thất lung giắt bạc triệu mà không thể cho người ta biết mình có tiền! Khóc! Như vậy sẽ chết người đó!

“Được rồi, ta không đi!” Phạm Đại vòng vo đầu óc cả ngày, vẫn không nghĩ ra cách nào khiến Tiểu Ngưu đồng ý được, đành ừ rừ bỏ qua ý định này.

“Vậy mới phải.” Tiểu Ngưu mỉm cười, “Đúng rồi, Nhị thúc, Đản Nhi đâu?”

“Nó nói hôm nay “Ngưu Lang Chức Nữ” diễn ngày đầu tiên, sợ sẽ có người đến quấy rối, sáng sớm đã vào thành thu xếp rồi.” Phạm Đại vẫn còn ỉu xiu, nói.

Tiểu Ngưu ngẩn ra, lập tức trong lòng âm ập, vẫn là Đản Nhi có tâm, cuối cùng vẫn trước nghĩ đến điều nàng cần.

“Vậy Nhị thúc cũng thông thả suy nghĩ đi.” Tiểu Ngưu cười nói, nếu La Đản đã đi, vậy không cần Phạm Đại tự thân xuất mã, La Đản từ sáu năm trước

vào nhà bọn họ, vẫn như cũ trầm lặng ít lời, không ngờ quần đám lưu manh kia cũng có thủ đoạn.

“Đội, ta đi cùng cháu luôn, miễn cho lát nữa cha cháu lại đây kéo ta đi nhà Trương quả phụ làm việc.” Nhắc đến Trương quả phụ ba năm vẫn nhiệt tình không đổi với hai huynh đệ, Phạm Đại không khỏi giật mình mà run rẩy.

Tiểu Ngư nhất thời buồn cười, nói tới Trương quả phụ này cũng thật sự là hay ho. Năm đó nhà bọn họ mới tới đây, Phạm Thông ở trên đường tiện tay giúp nàng ta chặn một đồng sao trúc bị đổ xuống, nàng liền lấy lý do báo đáp ân cứu mạng, cứ ba ngày bảy lượt lại đến nhà cảm tạ một phen, đồng thời hỏi han ân cần với Tiểu Ngư và mọi người, đưa này đưa kia, nghiễm nhiên ra vẻ thân thiết tự cho mình là trưởng bối. Sau nàng thấy Phạm Thông mặc dù lương thiện nhưng lại giống đồ ngốc hình như không hiểu được tình yêu nam nữ, liền thay đổi ý định tấn công Phạm Đại, qua một thời gian, thấy Phạm Đại dầu muối không tiến, lại xoay chuyển tâm tư một lần nữa đi dính lấy Phạm Thông... Cứ lung lay lúc lắc như vậy, giữa lúc đó thuận tiện thường thường lại biểu thị một chút quan tâm với Nhạc Du tuần mỹ, hoặc sửa chữa y phục cho La Đan..vv.. Không ngờ thoáng chốc đã ba năm trôi qua.

Đương nhiên, về phần trong ba năm này, quả phụ xinh đẹp đa tình kia có len lén đi tìm nam nhân khác hay không, Tiểu Ngư cũng không biết, dù sao nàng cũng chưa từng coi nàng ta thành mẹ kế hay bà thím tương lai, nàng ta thích tìm nam nhân nào thì tìm.

Đáng thương lại đáng tiếc chính là lão cha của nàng, tuy rằng biết rõ Trương quả phụ mỗi lần vờ đáng thương đến kẻ khổ trong nhà không đàn ông làm việc, ý tại ngôn ngoại, nhưng mỗi lần đều không nhẫn tâm từ chối, chỉ có thể tận lực lôi kéo thêm người nữa, hoặc là La Đan hoặc là Phạm Đại cùng đến, miễn cho bị quả phụ xinh đẹp thiên kiều bá mị kia ngược lại ăn đậu hũ của hân.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 123: Ta trộm, ta trộm trộm trộm

“Chết rồi! Tiền của tôi bị trộm!”

Trong thành Đông Kinh, đường phố người qua lại như mắc cửi, đột nhiên vang lên một tiếng kêu cao vút thảm thiết, chớp mắt đã bị mọi người xung quanh chú ý, chỉ thấy một người trung niên mặc áo dài bằng lụa vừa thất kinh hô to, vừa quờ quạng lung tung trên người, ý đồ muốn tìm được cái túi tiền vừa bị mất.

Những người đi đường nghe thấy tiếng kêu, phản ứng đầu tiên là dừng bước kiểm tra lại tiền của mình, xác định chắc chắn là mình không bị trộm, lúc này mới mỗi người một lời nhìn người trung niên kia xì xào, trong lời tuy đều nói đáng tiếc, lại không mấy ai đáy mắt lộ ra thông cảm thật sự.

“Trời ơi, đồ trộm cắp giỏi đánh, tôi ngàn dặm xa xôi đến kinh thành, toàn bộ vốn liếng làm ăn của tôi!!” Người trung niên không màng việc mình đang ở trước công chúng, thương tâm gào khóc.

“Túi tiền của ông trông thế nào?” Trong đám người vây xem có người nghi hoặc hỏi.

Người trung niên mức nở tã lại túi tiền của mình, không đợi ông ta nói xong, đám người đã cười vang ầm ĩ. Thấy mình bị mất tiền mà người ta còn vui vẻ như vậy, người trung niên càng đau lòng muốn chết, hồ lớn ông trời rồi bắt đầu đâm ngực dậm chân, lại nghe có người cười mắng: “Người này, sao lại có thể ngu ngốc như thế, ngay cả túi tiền của mình có hay không cũng không biết, ông thế này, còn có thể buồn bán sao?”

“Đừng vậy, túi tiền của ông không phải còn yên lành ở trên thắt lưng kia à?”

Nghe người đi đường giễu cợt, người trung niên theo bản năng cúi đầu, chỉ thấy phía đai lưng bên phải quả nhiên đang treo cái túi tiền vừa bị mất của mình, vội kéo lên mở ra nhìn, nhất thời ngây người: “Túi tiền này rõ ràng tôi cất trong túi ngực, sao lại treo trên thắt lưng được? Vừa rồi.. vừa rồi tôi thật sự không thấy mà...”

“Lại thấy ngu chưa, rõ ràng là ở đó, còn nói thật sự không thấy. Ha ha ha ha, quả nhiên là một người ngốc..” Thấy ông ta nói năng lộn xộn, mọi người lại cười ầm lên.

Người trung niên mặt đỏ rực lên, bất chấp nghi hoặc túi tiền đang cất trong ngực tại sao lại tự chạy xuống thắt lưng, vội dùng tay áo lung tung lau nước mắt, cất túi tiền vào ngực, dùng một bàn tay cẩn thận che lại, vừa quần vừa mừng gạt đám người đi ra.

“Thấy không, con làm không tệ chứ?”

Cách đám người không xa, trong con ngõ hẹp, một tên ăn mày trẻ tuổi quay lưng về phía đường cái đắc ý nói với lão ăn mày già ở trước mặt hân đang gặm chân gà.

“Chỉ là đùa chọc một thương nhân ngu ngốc, có cái gì hay mà khoe?” Lão già ăn mày chẳng thèm ngẩng đầu, tùy tay chỉ một người đại hán trên đường, “Lấy túi tiền của hân, sau đó khi hân phát hiện ra mất tiền thì để lại nguyên vẹn như cũ, ta sẽ đồng ý với yêu cầu của người.”

Thiếu niên nhìn theo tay lão chỉ quay đầu lại, trên gương mặt nhỏ nhem bị tóc rối tung lòa xòa che lấp, không ngờ lại có một đôi mắt sáng quắc. Nhưng ánh sáng trong mắt chợt lóe chợt tắt, giống như ánh nến đột ngột bị dập tắt âm u không ánh sáng, lại trở về tầm thường chẳng có gì đặc biệt, thậm chí còn có phần ngây đại.

“Lời này là thật?” Thiếu niên nhìn thoáng đại hán đi qua đầu ngõ, hào quang như ánh sáng đá quý rực rỡ lấp lánh trong đôi mắt.

“Vô nghĩa, ông già này khi nào thì nói chuyện không giữ lời chứ? Cho người thời gian một nén nhang, quá hạn không tính.” Lão ăn mày cắn chân gà, phát ra tiếng nhai càn cạch.

Tên ăn mày trẻ tuổi hai chân luân chuyển, chớp mắt đã hòa vào đám đông trên đường, rất nhanh liền đuổi kịp đại hán kia. Từ mười bước kéo gần thành năm bước, từ năm bước lại rút gần thành hai bước. Lúc này, phía trước vừa lúc có một chiếc xe bình thường lướt tới, người qua đường đều quay người né tránh, đại hán cũng không ngoại lệ, tên ăn mày trẻ tuổi lại gần sát hai bước, đúng lúc thò tay ra, đại hán kia bỗng như phát hiện, mạnh quay đầu, hung dữ trừng mắt nhìn hắn.

Tên ăn mày trẻ tuổi lập tức làm bộ như không có việc gì đi lướt qua, trong lòng cũng nảy lên, thầm nghĩ, được lắm, thì ra là một người luyện võ, khó trách lão già nói tốt như vậy, hừ!

Thiếu niên lướt qua đại hán mấy bước, cố ý giả bộ như có hứng thú với sạp hàng bán gì đó bên cạnh, hơi dừng lại một chút, lại một lần nữa tụt lại phía sau đại hán.

Lúc này đây, hắn không nóng lòng đuổi kịp, mà xuyên qua đám đông cẩn thận chăm chú quan sát một hồi đại hán đang đi lúc ẩn lúc hiện.

Đại hán kia trông rất to khỏe, đầu óc cũng có chút nhanh nhạy, không buông lỏng cảnh giác, bước chân tựa hồ như không có chuyện gì vẫn đi về phía trước, nhưng ánh mắt không ngừng nhìn sang bên rõ ràng là đề phòng tên ăn mày trẻ tuổi lại phóng ra lần nữa. Nhưng nếu nói hắn vì đề phòng túi tiền bị trộm, thì chỉ cần cất túi tiền đang đeo bên thắt lưng kia vào túi ngực cũng xong, cố tình hắn còn không thèm làm thế.

Đám kiêu ngạo ở trước mặt ông đây hả, tên ăn mày trẻ tuổi trong lòng thầm mắng một tiếng, đôi tròng mắt vừa chuyển, thân ảnh không biết tại sao mà chớp lên, lại biến mất trên đường.

Đại hán đi được mấy bước, đột nhiên cảm giác tầm mắt phía sau biến mất vô tung, không khỏi có chút kinh ngạc, nhìn không được quay đầu tìm kiếm, quả nhiên đã không thấy tên ăn mày trẻ tuổi kia đâu nữa, lập tức cảm thấy không thú vị, lại một mình đi tiếp.

Đi được một đoạn, đại hán đã đến nơi ngã tư đường, nơi này người ngựa đông đúc, vừa qua khỏi ngã tư, đã thấy một đám trẻ con đang hò reo vui vẻ mang theo chậu hoa cúc chạy thẳng đến. Đám trẻ này lớn nhỏ không đồng đều nhưng lại rất đông, mỗi đứa ôm trong lòng một chậu hoa cúc vừa cao vừa tươi tốt, tiến tới với khí thế rầm rộ, rất nhiều người đi đường đều tránh né nhưng vài người vẫn bị mấy nhóc trẻ con nghịch ngợm cố ý đụng phải một chút, đại hán chính là một trong số đó.

Nhưng đám trẻ vừa đi qua, đại hán lập tức cảm thấy không đúng, giơ tay sờ, túi tiền trên thắt lưng quả nhiên đã không thấy. Đại hán vội xoay người đuổi theo đám trẻ đã vòng qua góc đường bên kia, chỉ thấy gương mặt đứa nào cũng hồn nhiên ngây thơ, duy chỉ có bên cạnh đặt một chậu cúc vàng vô chủ, cánh hoa dài nhỏ dày đặc mà rực rỡ, giống như một khuôn mặt đang cười lớn châm chọc khinh thường hắn.

“Tiểu tặc đáng chết!” Đại hán phẫn nộ gầm nhẹ một tiếng, nhưng không giống như người trung niên lúc trước bồm bồm hô to, mà đôi mắt sáng rực hữu thần như chuông đồng đảo qua bốn phía, ý đồ tìm ra tên trộm giảo hoạt kia. Thế nhưng bốn phía người đông nhốn nháo, làm sao có bóng dáng của kẻ đáng nghi nào chứ?

Đại hán đứng lặng một hồi, tự giễu lắc đầu, thở dài, rốt cuộc tự nhận mình xui xẻo, vẫn là đi đến nơi mình sớm định đến, chỉ là túi tiền đã mất, có bắt đắc dĩ nữa cũng là phí công, đối với những người đi xung quanh cũng không còn cảnh giác như trước nữa.

Nhưng đi được vài bước, đại hán đột nhiên cảm thấy thắt lưng nặng một chút, cúi đầu nhìn, da mặt lập tức từ màu xanh chuyển thành đỏ, lại từ đỏ chuyển thành trắng. Nhìn quanh bốn phía lần nữa, người cười ngựa vẫn cười ngựa, mua hàng vẫn mua hàng, vẫy quạt vẫn vẫy quạt, đeo sọt trúc vẫn đeo sọt trúc, vẫn như cũ không thấy có gì lạ.

Mở túi tiền vừa đánh mất ra, chỉ thấy trong túi đầy tiền đồng rõ ràng có thêm một nén bạc xa lạ, đại hán khòe miệng run rẩy hai cái, hùng tâm tráng chí hùng hực quyết tâm tạo dựng một hồi nghiệp lớn ở kinh thành bỗng chốc bị một chậu nước lạnh không tiếng động mà dập tắt.

Đại hán im lặng ngửa mặt lên trời thở dài nửa ngày, sau đó bỗng chốc như lùn đi một nửa, chán nản chuẩn bị rời khỏi kinh thành. Hắn vừa đi xa, từ lâu bên cạnh một thiếu niên đeo một bình rượu màu tím bước ra. Thiếu niên quần áo bình thường, gương mặt cũng bình thường không có gì đặc biệt, nhưng khi hắn nhìn theo bóng lưng đại hán rồi đi, cười giảo hoạt, ánh sáng sắc bén trong đôi mắt lại khiến người ta quen thuộc vô cùng.

Mà lúc này, lão ăn mày vốn dĩ đang ở trong con ngõ nhỏ găm chân gà, chẳng biết từ lúc nào đã di chuyển vị trí chờ thiếu niên ở một ngõ hẻm tối tăm đối diện, giống như chung tình với ngõ nhỏ của thành Khai Phong, có điều, so với việc cứ kỳ quặc ngồi trong hẻm nhỏ, càng khiến người ta buồn cười là búi tóc loạn xạ trên đầu lão, đang cắm một cây hương sắp cháy hết.

Lấy chính đầu mình làm lư hương, chỉ sợ xưa nay cũng chỉ có một mình lão!

“Thế nào, giờ cũng nên tính con quá quan chứ?” Thiếu niên cười hi hi đi đến, tiện tay gỡ cây hương kia xuống thổi phôi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 124: “Nỗi đau” muốn gặp mà không thể gặp

“Gặp may mà thôi, tên ngọc kia cùng lắm là cỡ tam lưu, nếu có thể giải quyết xong trong vòng nửa nén hương mới miễn cưỡng tính người có bản lĩnh thật.” Lão già ăn mày chẳng thèm liếc cây hương kia lấy một cái, một tay cầm xương gà cắn, một tay lấy ra một hồ lô màu tím ném về phía thiếu niên.

“Sư phụ, người không thể đổi ý được.” Thiếu niên tiếp được hồ lô, ánh mắt đang mang theo ý cười lập tức bị phủ lên một tầng băng sương.

“Ta có nói như vậy à? Tiểu tử thôi, người còn dám bày cái kiểu mặt này ra cho sư phụ xem, cẩn thận ta đổi ý thật đấy! Còn không mau rót rượu cho ta!” Lão già ăn mày cuối cùng ngẩng đầu lên, một đôi mắt mờ to hung dữ trừng hẳn. Nếu hiện giờ Tiểu Ngự và Phạm Đại có ở đây, nhất định liếc mắt cũng có thể nhận ra lão ăn mày này chính là lão già quái dị Bi Lương năm đó cướp Đình Triệt cao chạy xa bay.

Vậy chẳng lẽ cậu thiếu niên lúc thì trông nghèo túng rách rưới giống tên ăn mày thấp hèn, lúc thì y phục đơn giản sạch sẽ nhưng bộ dạng thật thà này, lại là anh chàng công tử Đình Triệt vô cùng cao quý mà ông nội ông ngoại đều từng là quyền thần đương triều năm đó?

Chỉ thấy thiếu niên kia hừ một tiếng, một tay tung vò rượu lên, bàn tay vỗ một chương vào miệng vò, chớp mắt sau đó đã nâng vò nghiêng một cái, chỉ thấy rượu trong vò lập tức đã cong thành một dòng to như ngón tay, hình dạng tuyệt đẹp vừa vọt ra chảy vào miệng hồ lô.

“Bây giờ có thể đi rồi chứ?” Thiếu niên ném vò rượu không sang bên, giống như muốn mượn tiếng vỗ loãng xoảng kia mà phát tiết bất mãn trong lòng.

“Đi đi đi đi đi,” Bi Lương đuổi hẳn như xua ruồi bọ, miệng lạnh tanh, “Không nghe lời người già sẽ chịu thiệt thôi, mới luyện được chút công phu mèo cào đã kiêu ngạo như vậy. Đợi lát nữa bị người ta đánh ngã thì đừng nói ta là sư phụ người.”

“Chưa thử qua sao người biết con nhất định thất bại?” Thiếu niên không phục phản bác lại, hừ, công phu mèo cào? Coi Đình Triệt hẳn ba năm nay đêm ngày khổ luyện là giả sao?!

Đình Triệt nói thầm, bước chân cũng không bỏ phí một giây ngập ngừng, lập tức rời đi, khoe miệng không kìm được mà hơi cong lên mỉm cười, hai mắt cũng sáng rực khác thường, gương mặt tầm thường cũng theo đó mà trở nên rạng rỡ.

“Đứng lại.” Bi Lương vừa mới hít sâu một hơi mùi rượu, đột ngột hô lên.

Đình Triệt cảnh giác quay đầu nhìn lão.

“Không được phép sờ lớp da mặt này xuống khiến bọn họ biết người đã trở lại, miễn cho lão già ta đây mất mặt, cũng không được phép để lão Nhị kia phát hiện. Chút năng lực này của người, còn chưa thể gạt được hẳn.” Bi Lương chỉ chỉ mặt hắn, lại nhếch miệng cười: “Còn nữa, ta chỉ cho người hai canh giờ.”

“Hai canh giờ sao đủ được?” Đình Triệt kháng nghị, “Nếu như nàng không có nhà, hoặc con không có cách nào dẫn nàng một mình đi ra thì sao?”

“Vậy thì là vận khí người không tốt, năng lực không đủ!” Lão già Bi Lương quăng một ánh mắt coi thường, nhét miệng hồ lô vào giữa đám râu dính đầy mỡ uống ừng ực.

Lần này nếu không phải lão vừa lúc xuống núi có một việc phải làm thì đã không đồng ý cho tên nhóc còn chưa xuất sư này đến kinh thành, có điều... Ừm, rượu kinh thành đúng thật là thơm, chính cống luôn, uống ngon, uống ngon...

Thấy lão sư phụ quái dị đã không còn muốn đề ý đến mình nữa, Đình Triệt cắn chặt răng, nhún chân đạp mạnh, thân mình đã theo xung lực từ mặt đất bằng phẳng nhảy lên đỉnh mái nhà, cũng nhanh chóng cời áo ngoài lật ngược phủ lên người. Dưới ánh mặt trời, chỉ thấy một thân ảnh màu xám trắng thoáng qua như gió, không gây một chút chú ý cho người dưới phố.

“Nam đại bát trung lưu a~...” Dưới ngõ nhỏ, lão già quái dị quệt miệng một cái, ngẩng cái đầu rồi tung nhìn lên bầu trời hồi lâu, trông mắt đột nhiên chuyển động, đột ngột vỗ đùi đánh bốp: “Tiểu nha đầu nhà họ Phạm kia cũng coi như một mầm non tốt, nước phù sa sao phải để cho ruộng người ngoài chứ! Hắc hắc, hắc hắc...!”

Không biết là nghĩ đến cái gì, lão già đột nhiên đắc ý cười sằng sặc.

Thiên tài, thiên tài tuyệt thế, lão thật sự là một thiên tài tuyệt thế, trước kia sao không nghĩ ra chủ ý này nhỉ? Cứ quyết định như vậy. Tiểu tử thôi, nếu người không giành nổi khí thế cho lão già này, lão đây mỗi ngày đánh người rãng roi đầy đất!

Đình Triệt một đường nương theo bóng râm che giấu thân thể chạy nhanh, đột nhiên bắt chợt rừng mình một cái, nhớ đến ba năm nay chịu đựng huấn

luyện không phải cho người, người nào đó không khỏi khỏe miệng co rút, còn định hóa trang lại như trước, theo bản năng giờ tay người một chút dưới nách, động tác lập tức chần chừ, hai giây sau, thiếu niên đã chuyển phương hướng, nhảy xuống khỏi nóc nhà đi về phía một nhà tắm.

Hai khác sau, một thân ảnh thon dài cao thẳng bước ra khỏi nhà tắm, gương mặt mặc dù bình thường, quần áo cũng chỉ thuộc hàng trung đẳng, nhưng mà động tác giờ tay nhắc chân đều có một loại phong thái cao quý mà tự tin.

“Nếu con trai nhà lão mà có khí độ bậc này, lão già này dù có chết cũng được nhắm mắt.” Tron nhà tắm, một ông bạn già nhìn theo thiếu niên kia đến khi thân ảnh hắn biến mất ở phố Đông, lúc này mới buồn bã thở dài. Aiz, tuy rằng đến kinh thành định cư đã được mười năm, cũng luôn luôn cố hết sức mình cho con trai duy nhất đọc sách đi học, nhưng loại người quê mùa như mình vẫn đứng là không thể nào so sánh với bậc công tử sống dưới chân thiên tử này được!

Liều Hà trấn ở ngoại thành phía đông, đại viện Phạm gia.

Bối Bối vốn vẫn lười biếng nằm trong thư phòng, đột nhiên ngẩng đầu lên, vụt một cái leo lên cửa sổ hết nhìn đông lại nhìn tây.

“Bối Bối, quay lại.” Phạm Bạch Thái đang úp sấp trên án viết văn vội buông bút chạy tới, ôm lấy chú cáo nhỏ đang chuẩn bị nhảy ra.

Ba năm lại ba năm, thân hình con cáo từ sau khi trưởng thành vốn không có gì biến đổi, nhưng Phạm Bạch Thái mười ba tuổi cũng đã trở thành một thiếu niên khỏe mạnh. Trải qua cuộc sống phồn hoa mà phóng khoáng ở kinh thành khiến dáng vẻ quê mùa ngớ ngác mang theo từ rừng núi dần dần lùi bước, mà Tiểu Ngư cũng không gò ép thiên tính của nó mà buộc nó phải sống chết học tập, càng khiến con người thẳng bé hình thành một loại khí chất dào dạt sức sống, tràn ngập nắng trời.

“Ư..ư...” Bối Bối quấy mình, ý đồ thoát ra ngoài.

“Không được, tỷ tỷ nói, hai ngày nay là tết Trùng Cửu, bên ngoài nhiều người lạ qua lại mua hoa, nếu mày đi ra ngoài bị ai bắt đi, chúng ta tìm cũng không thấy được.” Phạm Bạch Thái vỗ vỗ đầu Bối Bối, dỗ dành: “Mày ngoan một chút, chờ tao viết xong bài văn này, tao mang mày ra ngoài cười đùa, nếu không ngoan, tao chỉ có thể nhốt mày lại thôi!”

Nghe đến từ “nhốt” quen thuộc, Bối Bối lập tức không dám động đậy nữa, trong lòng ủy khuất, nếu nó có thể nói được tiếng người, sớm đã kêu oan với tiểu chủ nhân, chứng minh nó không phải muốn đi chơi, mà là cái mũi thính nhạy của nó ngửi thấy mùi của người lạ.

Lại nói đến người lạ kia lén dạo qua đại viện Phạm gia một vòng, ngoài nhìn thấy Phạm Bạch Thái đã lớn lên không khác nhiều lắm so với mình năm đó, tên giả hòa thượng nam phần nữ trang còn quyến rũ hơn cả nữ nhân nay đã hoàn toàn dài tóc, thì chỉ thấy một thị nữ gương mặt xa lạ, hai huynh đệ họ Phạm và La Đan cũng không thấy đâu cả, trong lòng nhất thời còn ư ờ oải hơn cả Bối Bối.

Mình đúng thật là miệng qua đen, nàng không ngờ lại đúng thật không có nhà, nhưng nàng rốt cuộc đi nơi nào rồi? Liệu có phải lên trên trần? Nhìn Liều Hà trấn cách đó mấy trăm thước, Đình Triệt nhanh chóng đi về phía thị trấn, trong lòng cầu nguyện lần này đoán đúng.

Nhưng mà, cái gọi là cái xấu ứng nghiệm mà cái tốt chẳng linh, việc trên đời này thường là như thế.

Khi Đình Triệt lượn qua rừng hoa cúc một vòng, thân hình đã弥漫 mùi hương hoa cúc, vẫn không thấy nửa phần bóng dáng Tiểu Ngư đâu cả, mắt thấy hai canh giờ ngắn ngủi đã qua đi một phần ba, trong ánh mắt cố ý thu liễm khiến thần thái có vẻ bình thường âm thầm dần hiện ra vội vàng xao động.

Chẳng lẽ vất vả lắm mới tranh thủ được chút thời gian, cứ vậy mà không công lãng phí với việc tìm người sao? Nếu như người cũng không thấy được, vậy thì ba năm bao nhiêu lần chịu huấn luyện mà quý như rắn lột xác còn có ý nghĩa gì nữa?

“Công tử, mua chậu hoa cúc đi, ngày mai là Trùng Dương, mua chậu hoa cúc đón Tết nhé?” Đang buồn bực, mấy người bán hàng rong thấy hắn dừng chân liền mời chào.

Đình Triệt cau mày liếc qua, đang định bước đi, nhưng bước được vài bước, bỗng nhiên sờ sờ gương mặt bằng da giả của mình, trong mắt hiện ra một chút ý cười.

Hắn không thể trực tiếp hỏi Phạm Tiểu Ngư đi nơi nào, chẳng lẽ không thể đi đường vòng một chút sao?

“Cho ta một chậu.” Đình Triệt tùy tiện chọn một chậu hoa cúc nở rộ, lại một lần nữa đi về phía đại viện nhà họ Phạm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 125: Lòng tốt như sợi dây tơ

Đình Triệt chỉ nghe được a hoàn nói rằng Tiểu Ngư vào thành, bước chân liền không ngừng xuyên qua đám đông, vừa đi vừa đảo mắt nhìn xung quanh, không bỏ qua một cửa hàng quán trà nào trên phố chợ, nhưng mắt thấy thời gian quy định sắp hết, lại vẫn như cũ chẳng thấy tăm hơi người muốn tìm đâu cả, cặp mày không khỏi gắt gao nh皺 lại.

“Đại quan nhân, ngài tha cho tiểu lão nhân đi, nhiều năm qua như vậy, Đông gia đối với một nhà tiểu lão nhân không tệ, tỷ muội Hợp Đức cô nương đối với tiểu lão nhân lại kính trọng có thừa, loại chuyện thương thiên hại lý này tiểu lão nhân không thể làm đâu!” Đang chần chừ không biết nên tìm kiếm hướng nào, một thanh âm nức nở nhỏ nhỏ đột ngột truyền vào đôi tai thính nhạy khiến hắn chú ý.

(*Đông gia: nôm na dịch ra là ông chủ, nhưng vì Tiểu Ngư là nữ mà dịch là cô chủ hay bà chủ thì nghe ko thích lắm :))

“Được thôi, lão không làm cũng được.” Một người cười lạnh nói.

“Đa tạ đại quan nhân, đa tạ đại quan nhân...”

“Bản quan nhân không cần lão tạ ơn, lão đã không biết thức thời như thế, đến đây, đem thằng cháu nhỏ của lão vứt cho chó ăn đi!”

“Đừng...” Tiếng người đàn ông cầu xin nhất thời phát ra âm thanh thảm thiết xé gan xé ruột, “Xin đừng mà, đại quan nhân, ngài tha cho ông cháu tôi đi, tiểu lão nhân đã chết cả con trai lẫn con dâu, Nghiêm gia chỉ còn có một đứa cháu trai nối dõi này thôi!”

“Muốn ta tha các ngươi, cũng được thôi, nên làm thế nào lão đã sớm biết rõ. Lão già Nghiêm, lão thống thống khoái khoái cho một câu đi, làm hay không? Nếu làm, bản quan nhân nể tình lão còn chút năng lực, chẳng những thả cháu trai bảo bối của lão, còn thưởng cho ông cháu lão một miếng cơm ăn. Nếu không chịu, lão từ đêm ba tiếng, cánh tay của thằng nhóc đáng yêu này liền có thể rút xuống được rồi!”

“Muốn tháo tay thật sao? Được thôi, bản quan nhân am hiểu nhất việc này!”

Trong nhà chính tiểu viện, ngay phía sau đại quan nhân nào đó đang ngồi trên ghế thái sư, đột ngột vang lên một âm thanh xa lạ, còn chưa chờ đại quan nhân nào đó phản ứng lại, đã cảm thấy đầu vai truyền đến một cơn đau đớn khó có thể nói ra được, một cánh tay đã không còn sức nặng mà rũ xuống.

“Á.....” Đại quan nhân nào đó theo bản năng muốn kêu lên thảm thiết, nhưng mà, dù cho miệng đã vì đau đớn mà há ra rộng hết cỡ, lại cố tình không thể phát ra một thanh âm nào. Trong hoảng sợ cực độ, đại quan nhân nào đó chỉ thấy trước mắt một bóng mờ thoáng qua, bốn gã tay sai hung dữ ban nãy còn giương nanh múa vuốt cũng giống như hắn, ôm cánh tay, té xuống mặt đất lăn lộn rên rỉ mà không phát được ra một âm thanh nào.

Thay vào đó là một thân hình cao lớn thon dài như ngọc, gương mặt kia rõ ràng vô cùng bình thường, nhưng đôi ánh mắt lại sắc lạnh bức người.

Chẳng lẽ đây là người bảo vệ thân bí đứng sau Bách Linh ban sao? Trái tim của đại quan nhân nào đó đang kịch liệt co rút cơ hồ kinh hãi đến độ sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Ông nội...”

Chú bé con vốn dĩ bị một tên lâu la giữ chặt rất thông minh, vừa thấy kẻ xấu đã bị chế phục, lập tức sà tới nâng ông cụ trên mặt đất dậy. Chỉ thấy ông già kia vẻ mặt mừng rỡ nhìn về phía Đình Triệt, run rẩy hỏi: “Đa tạ tiểu quan nhân ơn cứu mạng, xin hỏi tiểu quan nhân là vị Ưng đại ca nào?”

Ưng đại ca? Đình Triệt kinh ngạc nhưn mày một chút, không trả lời.

“Ông nội, vị đại ca này hình như không phải người của Đông gia chúng ta.” Chú bé con vẻ mặt cảm kích sùng bái nhìn Đình Triệt, sợ hãi ban nãy đã sớm biến mất không còn tăm tích.

Ông cụ già nâng tay xoa xoa con mắt đục ngầu, cẩn thận nhìn thoáng qua tay áo Đình Triệt, trên đó quả thật không có dấu chim ưng, lúc này mới tin mình được người ngoài cứu, vội kéo cháu trai lại quý xuông, đập đầu trước Đình Triệt.

“Đứng lên đi, chỉ là một việc nhỏ mà thôi, không cần để trong lòng.” Đình Triệt ngăn bọn họ lại, mặt không chút thay đổi nói, “Nếu các người đã có Đông gia làm chủ thì hãy nhanh chóng trở về tìm người đi, mấy tên kia trong chốc lát còn chưa thể đứng dậy nổi.”

Đình Triệt nói xong, mũi chân đã đá thêm cho mỗi tên lâu la một cước, lại gơ tay một cái túm lấy tên đại quan nhân nào đó đang muốn len lén ở phía sau chạy trốn, tiện tay ném hắn trở lại trên ghế.

Nói đùa, hơn mười con hươu núi chạy trốn khắp tứ phía cũng không trốn thoát khỏi mắt hắn, một tên lưu manh hạng ba cũng dám không biết tự lượng sức mình.

“Tiểu quan nhân, xin tiểu quan nhân đưa phạt đưa đến Tây Thiên được không? Chỗ này đều là địa bàn của Tang gia bọn họ, tiểu lão nhân sợ đi ra được liền sẽ lại bị người bắt được, tiểu lão nhân gần đất xa trời, chết cũng không tiếc gì, nhưng còn thằng cháu này, xin nhờ tiểu quan nhân đại từ đại bi giúp đỡ lần nữa được không?” Ông cụ già vừa cầu xin vừa định đập đầu tiếp.

Đình Triệt nhíu mày: “Đông gia của các người ở đâu?”

Ông cụ vội nói: “Không xa không xa, ngay trong ngõa tứ Tuần gia. Tiểu lão nhân là nhạc sư của Bách Linh ban, chỉ cần tiểu quan nhân có thể đưa ông cháu tôi đến gánh hát là an toàn rồi.” Lời còn chưa dứt, Đình Triệt đã mỗi tay một người túm lấy hai ông cháu.

“Đại ca ca chờ một chút.” Chú nhóc vội kêu lên, giãy ra khỏi tay Đình Triệt, chạy đến cạnh tên đại quan nhân nào đó kia, cầm lấy một bình sứ đặt trên bàn, lại hung hăng nhổ nước bọt vào tên đại quan nhân nào đó đang không thể động đậy nổi, rồi mới cười toe toét chạy trở về: “Đại ca ca, đi được rồi.”

Đình Triệt cũng không hỏi nó cầm lấy cái gì, hai tay giờ lên, đã như một con chim điều hâu cấp theo hai người.

“Oa, đại ca ca bay được, đại ca ca thật là lợi hại!” Chú nhóc đột ngột bị túm lên không trung, chẳng những không sợ hãi ngược lại còn hăm mộ hô lên.

Đình Triệt khoe miệng hơi cong lên, lộ ra một nụ cười mỉm nhàn nhạt, năm đó, hắn cũng từng hăm mộ gia đình kia cỡ nào, chỉ tiếc hôm nay... Nghĩ đến mình lại lãng phí không ít thời gian, Đình Triệt thu lại ý cười, ánh mắt trở nên âm u thăm thẳm. Bình yên tiến vào ngõa tứ Tuần gia, còn chưa đến Bách Linh các, đã thấy bên trong một cậu chàng phi ra, bắn liên thanh: “Lão gia tử, cuối cùng ngài đã quay lại rồi, Đông gia đang phái người đi xung quanh tìm ngài đấy, nếu như ngài về muộn, vở diễn này chẳng thể bắt đầu được, thiếu lão nhạc sư trong cung đình trước đây là ngài, người biểu diễn chẳng còn màu sắc gì cả.”

“Trong ca nhi, trước đừng nói gì cả, Đông gia ở bên trong à? Tôi có chuyện rất quan trọng tìm cô ấy.” Ông cụ già từ lúc đi chuyển như đằng vân giá vũ còn chưa bình tĩnh lại, run giọng nói.

“Nghiêm tiên sinh, tôi đây.” Trương ca nhi còn chưa nói gì, một thiếu nữ che mặt thân hình duyên dáng bước ra từ bên trong, thanh âm vừa lạnh lùng như tiếng thanh thạch động hương, vừa mềm mại như gió xuân.

Đình Triệt thấy người đã đưa đến nơi, đang định yên lặng rồi đi tiếp tục tìm người, vừa nghe thanh âm này trong lòng đột nhiên chấn động, đôi ánh mắt sắc bén nhìn thẳng về phía thiếu nữ che mặt, trong đồng tử nhanh chóng hiện lên một chút kinh hãi, không ngờ nhất thời mềm lòng làm chút việc nhỏ, nhưng lại biến thành một sợi tơ dài dặt dắn dẫn đi đến trước mặt nàng.

Đình Triệt đoán đúng, thiếu nữ che mặt này chính là Tiểu Ngư.

Buổi sáng nắng lo rằng hôm nay sẽ có người đến quấy rối, cho nên tự mình đến giám sát, quả nhiên phát hiện cảm sự là Nghiêm tiên sinh và cháu trai không ở trong gác hát, lấy phẩm đức lẫn chuyên nghiệp của Nghiêm tiên sinh mà nói, nhất định sẽ không trước lúc khai diễn mà còn đi loạn xung quanh, lập tức liền phái người đi tìm. Nhưng kinh thành lớn như vậy, mỗi ngõa tứ câu lan đều đỏ mắt Bách Linh các của bọn họ, nhất thời thật sự khó có thể tìm được bọn họ ở chỗ nào. Đang lo lắng, không ngờ người đã đột ngột bình an trở lại.

Nghiêm tiên sinh khi còn trẻ từng nhậm chức trong cung đình, chú ý nhất là lễ nghi, đến giờ lại quần áo chật vật, hai ông cháu trên mặt đều có dấu đỏ hồng, không hỏi cũng biết nhất định vừa bị kẻ nào đó hành hạ, lại nhìn vị thiếu niên đứng cạnh bọn họ, mặc dù gương mặt bình thường nhưng khí tức tự nhiên mà nội liễm, Tiểu Ngư gần như vừa nhìn thấy họ liền đoán ra hai ông cháu sở dĩ có thể an toàn trở về nhất định liên quan đến người này.

Hiện giờ ánh mắt nàng tuy rằng nhìn về phía Nghiêm tiên sinh, nhưng sớm đã quan sát đánh giá Đình Triệt từ cao xuống thấp, thiếu niên trước mắt này rõ ràng hoàn toàn lạ mặt, không biết sao nàng lại cảm thấy có chút quen mắt. Một cái nhìn đột ngột của Đình Triệt tỏa ra ánh sáng sắc bén, nàng càng thêm cảm thấy ánh mắt này tựa hồ đã từng gặp qua nơi nào.

“Đông gia, Tang gia kia muốn hại Hợp Đức cô nương.”

Tiểu Ngư đang muốn bắt lấy ánh mắt lóe lên trong phút chốc của Đình Triệt, ý đồ tra ra hắn là ai, liền thấy Nghiêm tiên sinh bên cạnh nói xong câu đó rồi đột ngột ngắt đi.

*Chú thích thêm về từ Đông gia: Từ Đông trong Đông gia này giống với nghĩa của từ Đông trong Cổ Đông.

Ở Trung Quốc, trong sinh hoạt hàng ngày người ta gọi chủ nhân là “đông”. Chẳng hạn nước đăng cai các Hội nghị Quốc tế hay các cuộc thi Quốc tế được gọi là “đông đạo quốc”, chủ nhà của các cuộc tụ họp bạn bè được gọi là “đông đạo chủ”, những người nắm cổ phiếu của các công ty cổ phần được gọi là “cổ đông”...

Tại sao lại như vậy? Muốn hiểu điều này ta phải biết về kết cấu và phương hướng các phòng thất thời cổ đại ở Trung Quốc.

Trong thời cổ đại ở Trung Quốc, nhà cửa phần lớn được dựng ở phía Nam và hướng về phía Bắc. Căn phòng khách dùng để tiếp đãi khách khứa thường ở giữa. Phòng này hướng về phía Nam và có hai chỗ ngồi, một ở phía Đông và một ở phía Tây.

Theo nghi lễ cổ đại của người Trung Quốc, khách đến chơi nhà đều ngồi ở phía Tây, còn chủ nhà thì ngồi ở phía Đông. Nhà của quan lại đều làm hai con đường song song, trước nhà lại có hai dãy bậc thềm, một ở phía Đông, một ở phía Tây. Khách nói chung thường đi con đường phía Tây và bước lên dãy bậc thềm phía Tây, còn chủ nhà đi theo con đường và dãy bậc thềm phía Đông. Trong một bộ sách cổ của Trung Quốc là “Lễ Kí” có ghi một điều quy định như sau: “chủ nhân dùng bậc thềm phía Đông, khách dùng bậc thềm phía Tây”. Vì thế, người ta dùng chữ “đông” – ở đây chỉ hướng Đông – dùng cho những người chủ, người nắm giữ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 126: Cùng thăm dò hang ổ kẻ địch

“Đừng lo, ông nội nhóc chỉ là lớn tuổi quá lại bị kích thích mới ngất đi, không có vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi một chút sẽ tỉnh lại.” Cậu bé con vừa kêu lên lo lắng. Đinh Triệt đã đến trước lầu đỡ lấy thân thể mềm oặt của Nghiêm tiên sinh, nhanh chóng dò xét một chút mạch đập của ông cụ, bộ dáng vô cùng chuyên nghiệp nói.

Khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy lão già quái dị mạo muội bá sư, chỉ nghĩ đến sự phụ mình ngoại trừ võ công cao chút thì không có bản sự gì khác, không bao lâu hắn liền hiểu được chính mình thật sự là đụng phải may mắn lớn trong đời, mặc dù những tri thức sự phụ truyền thụ cách rất xa đối với mục tiêu ông nội đã định ra cho hắn, nhưng trong sự học tập phong phú, hắn lại cảm thấy những sở học này mới thật sự có ích.

Nhất là y học, dù chưa đến mức có thiên phú như Nhạc Du, nhưng qua nhiều năm nghiên cứu học hành, làm một lang trung bình thường cũng không phải là không thể.

“Đa tạ công tử, còn xin làm phiền công tử giúp tôi đỡ Nghiêm tiên sinh vào trước.” Tiểu Ngự nhìn thoáng qua đám người bên ngoài, quyết định nói nhanh, cũng sai Trương ca nhi lập tức gọi trưởng ban đến.

Đinh Triệt không lên tiếng, chỉ dùng hành động thực tế đáp lại.

Vừa vào cửa, chương quầy kiểm trưởng ban Liễu Viên Thanh cùng một nam tử mặc huyền y đã tới đón. Nam tử mặc huyền y đỡ lấy Nghiêm tiên sinh trước, trong lúc hai tay chạm nhau, hai người cũng nhanh chóng quan sát lẫn nhau.

Xem vóc người cùng cước bộ hành tẩu của tên này, không hỏi cũng biết, nhất định là La Đan cả ngày theo đuôi nhà họ Phạm. La Đan còn chưa tìm hiểu gì được ở người lạ này, ánh mắt Đinh Triệt đã cực nhanh lướt qua hình con ưng trên tay áo hắn, trong lòng thầm hừ lạnh, bỗng nhiên cảm thấy này sinh bùng phát mãnh liệt ý muốn đánh nhau với người này, nhưng trên nét mặt vẫn không biểu hiện gì ra ngoài.

Sau khi đặt Nghiêm tiên sinh lại trong phòng nghỉ, không đợi Tiểu Ngự hỏi, cậu bé con thông minh đã kể hết ngọn ngành sự việc.

Tang gia mà Nghiêm tiên sinh nói, Tiểu Ngự cũng không xa lạ, chẳng những không xa lạ mà có thể nói rằng vô cùng quen thuộc và hiểu biết. Từ khi gánh hát của Tiểu Ngự chính thức treo biển hành nghề bắt đầu biểu diễn, có thể nói là kết thành thù hận với Tang gia trước đây chiếm cứ vị trí đứng đầu ở các ngõ tứ trong kinh thành. Hai năm này, vì cướp đoạt mối làm ăn, Tang gia đã ngáng chân Bách Linh Ban cả ngoài sáng lẫn trong tối không biết bao nhiêu lần, dùng các loại thủ đoạn muốn đánh sập Bách Linh Ban.

May mà Tiểu Ngự đã sớm biết muốn yên ổn làm ăn ở kinh thành, quan hệ nhân tình tuyệt đối không thể thiếu, bởi vậy đã sớm tìm kiếm một trưởng ban khéo léo biết ứng phó, kinh nghiệm phong phú lại trời sinh tính tình cẩn thận là Liễu Viên Thanh làm quan hệ giao tiếp khắp mọi nơi, thêm vào đó là các tiết mục phong phú của gánh hát thật sự được gia quyền của các vị đại quan rất thích, Bách Linh Ban mới không chịu thiệt thòi nhiều, cũng không ngờ Tang gia lại có thể táng tận điền điền cuồng đến mức đó.

Nhìn bình thuốc cầm trong tay đủ để khiến Hợp Đức từ nay trở thành tàn phế, nghĩ đến Tang gia lại có thể dám đâm đạp đến mạng người của Bách Linh Ban như vậy, ánh mắt Tiểu Ngự trầm xuống sắc lạnh như đao băng, nhưng phần nộ thì phần nộ, chuyện trước mắt lúc này là phải tinh táo để xử lý.

“Lập tức kiểm tra tất cả đạo cụ và nước trà, tăng cường đề phòng.” Tiểu Ngự trước tiên nhìn về phía La Đan, La Đan hơi cúi đầu, ánh mắt thoáng liếc về phía Đinh Triệt, không tiếng động đi ra ngoài, giờ tay bắn một cây pháo hoa lên không trung báo cho Phạm Đại ở bên ngoài.

“Liễu trưởng ban, để Cung nhạc sư tạm thời thay thế Nghiêm tiên sinh, mời đại phu đến xem nữa, và từ giờ trở đi, trong gánh hát mỗi người đều phải chú ý gấp bội, còn có...” Tiểu Ngự thuận thực phân phó trưởng ban Liễu Viên Thanh, nhắc nhở ông ta những chuyện cần chú ý, sau khi Liễu Viên Thanh nghiêm nghị lui đi, mới quay về phía Đinh Triệt, cúi đầu thật thấp, chân thành tạ ơn nói: “Hôm nay may mắn được công tử có lòng hảo hiệp cứu giúp người của Bách Linh Ban khỏi nguy nan, tiểu nữ từ vô cùng cảm kích, không biết công tử xưng hô thế nào?”

“Ta xưng hô thế nào không quan trọng, nhưng mà cô nương lại có thể không hỏi một chút xem đạo tặc trốn ở nơi nào, chẳng lẽ thật sự không sợ bọn chúng chạy sao?” Đinh Triệt cố ý nén trầm giọng xuống, ánh mắt trầm tĩnh như đáy đầm tối đen bí hiểm, nhìn không ra một cảm xúc gì, chỉ là trái tim trong lồng ngực kia, không biết tại sao vừa thấy thiếu nữ miệng lưỡi sắc bén này liền có chút đập lạch nhịp.

Người này rốt cuộc là ai? Tại sao nàng cứ cảm thấy đối phương dường như quen biết nàng, nếu thật sự là quen biết, là biết với bộ dáng chủ nhân che mặt đứng phía sau rạp hát, hay là biết với bộ dáng Tiểu Ngự vốn có?

Đôi mắt đẹp của Tiểu Ngự ẩn dưới sa che mặt thoáng lấp lánh, giống như ánh sao xa xôi giấu sau làn mây mỏng, không thấy rõ ánh sáng nơi đáy mắt: “Ngõa tứ Tuần gia loại người nào cũng có, cảnh tượng ngoài cửa vừa rồi nhất định đã truyền vào tai Tang gia, cho dù chúng ta giờ có đèn đỏ chỉ sợ cũng là người đi, nhà trống.”

Tang gia có thể ở các ngõ tứ trong kinh thành giữ vị trí đứng đầu nhiều năm như vậy, sau lưng tất nhiên có quan hệ sâu xa phức tạp, chuyện hôm nay nếu không phải lúc ấy bị người khác bắt gặp, qua đi Tang gia nhất định sẽ không chịu thừa nhận.

“Thì ra là tại hạ nhiều chuyện.” Đinh Triệt thần nhiên nói, không hiểu sao cảm thấy rất không thoải mái.

“Không, tiểu nữ tử vô cùng cảm tạ công tử trượng nghĩa tương trợ, không biết công tử bây giờ có rảnh, có thể mang tiểu nữ đi một chuyến đến đó được không?”

“Không phải người nói dù có đến cũng là người đi nhà trống sao?”

Đinh Triệt suất nữa thì khôi phục giọng tranh cãi háo thắng với nàng hồi trước, khi ra tới miệng mới kịp thời dùng tiếng nói trầm thấp để áp chế, ý trong lời dù vẫn mang châm chọc, nhưng dùng ngữ khí trầm thấp bình ổn nói ra lại chỉ như câu hỏi bình thường mà thôi.

“Thỏ khôn có nhiều hang động, nhưng nếu có thể phá vỡ được một cái, cho dù nhất thời không bắt được thỏ cũng có thể khiến nó đau đầu.” Tiểu Ngư mặc dù cảm thấy thiếu niên xa lạ trước mắt này luôn có điều kỳ quái, nhưng tốt xấu người ta vừa mới cứu ông cháu Nghiêm gia, liền không thể cố tình truy cứu lai lịch, nhưng trong mắt lại xẹt qua một chút hàn ý, sự tình hôm nay đương nhiên không thể chỉ hiểu như vậy.

Tang gia không phải thích bí mật sao? Vậy nhà mình cũng không tất yếu phải công khai chống đỡ.

Tiểu Ngư gấp cổ tay, chạm một chút vào binh sứ kia trong tay áo, có câu lễ thượng vãng lai, chuyện thương thiên hại lý hại cá trong ao như Tang gia nàng sẽ không làm, nhưng không chứng tỏ nàng sẽ không có biện pháp nào khác. Muốn chơi thuốc phải không? Trong nhà nàng giờ đang có một vị cao thủ càng ngày càng tinh thông y đạo đây.

“Một khi đã như vậy, đi thôi!” Nghĩ đến sự phụ nhắc đi nhắc lại hiện giờ năng lực còn chưa thể đến gần Phạm Đại, Đinh Triệt quay người bước đi. Nếu viện kia đã không người, vừa lúc có thể luận bàn một chút, thăm dò nền tảng của nàng.

Hai người rời khỏi ngõ tứ Tuần gia náo nhiệt, Đinh Triệt quen thuộc rẽ vào một con ngõ nhỏ, tung mình nhảy lên, vừa đến nóc nhà quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Ngư đứng lặng bên dưới, ngửa đầu nhìn hắn, không biết đang nghĩ gì.

“Tất cả đều là người trong giang hồ, nhìn cũng biết là phải hay không, nếu người có thể đứng trên Ứng đại ca, đừng nói với ta rằng người không biết khinh công.”

“Ha ha.” Tiểu Ngư cười cười, xoay mình cũng nhảy lên, nhưng tận lực không sử dụng bộ pháp độc môn của Phạm gia, chỉ dùng khinh công bình thường mà thôi.

Còn giấu diếm nữa, tưởng hắn không biết nàng là ai chẳng? Đinh Triệt quét mắt liếc nàng một cái, quay người bắt đầu phóng đi, trong chớp mắt, người đã nương theo nóc nhà lướt qua hai gian phòng.

Hắn rốt cuộc là ai? Thấy hắn rõ ràng có ý tăng tốc, Tiểu Ngư không khỏi chần chờ một chút, liệu có thể là một quý khách của Tang gia?

“Sợ ta lừa gạt thì đừng tới.” Đinh Triệt cảm giác người không theo kịp, khẽ hừ một tiếng, bỏ lại một câu xong, ngược lại càng tăng tốc.

Không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Nếu Tang gia thực sự mời tới cao thủ giang hồ, chỉ bằng đám lưu manh bình thường của Bách Linh ban cũng không có cách nào ngày đêm bảo vệ mọi người, chẳng bằng mạo hiểm dò xét đến tận cùng, cho dù gặp phải trường hợp xấu cũng có thể toàn thân trở ra, nếu không thì quá uổng phí Nhị thúc nhiều năm dốc lòng dạy bảo cùng với công sức chính mình chăm chỉ khổ luyện rồi.

Hạ quyết tâm, Tiểu Ngư trong giây lát liền đề khí đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 127: Người ta có hậu thuẫn

Mặc dù hai người tài cao gan lớn, ban ngày sáng trưng mà vẫn dám bay tới bay lui trên nóc nhà, có điều kinh thành không thể đem so với nông thôn chỉ có nhà trệt một tầng, nơi nơi đều có đình đài lầu các của gia đình phú quý, khó mà đảm bảo không có ai từ cửa sổ nhìn thấy trên nóc nhà có người hành tẩu. Bởi vậy, hai người dọc đường hết sức cẩn thận tận lực nương theo bóng râm góc khuất mà đi, miễn phải rước lấy những rắc rối không cần thiết.

“Chính là gian nhà kia.” Đinh Triệt thấy Tiểu Ngư trước sau vẫn theo sát bên mình, không tụt lại cũng không vượt quá lên, cảm thấy khoảng cách ngắn như vậy thật khó mà tận hưởng.

“Chờ một chút.”

Thấy Đinh Triệt đang định nhảy về phía tiểu viện, Tiểu Ngư bỗng nảy sinh cảnh giác, theo phản xạ giữ chặt tay hắn lại, thấp giọng nói.

Đinh Triệt thân hình bị kéo lại, nhìn cánh tay bị giữ chặt, trong lòng đột nhiên bùng lên một con giận khó hiểu, nhiều năm như vậy, thói quen tùy tiện kéo tay đàn ông của nàng còn chưa sửa sao? Có phải tay hai gã đàn ông trong nhà nàng kia đều đã bị nàng kéo qua hay không?

“Tôi cảm thấy trong đó có chút khác thường.” Tiểu Ngu thấy hán trùng mắt nhìn tay mình, vội buông ra, nhỏ giọng giải thích, trước kia nàng từng nghĩ phạm là người luyện võ thánh lực thị lực đều tự nhiên mà trở nên thánh nhạy, sau này mới biết được điều này phần lớn là do thiên phú và tổ chất thân thể của mỗi người. Hơn nữa, những cú đánh lên biến thái bất thành hình không quy luật của Phạm Đại càng khiến nàng bất buộc mỗi lúc đều phải giữ vững trạng thái cảnh giác.

Ngay cả tiếng hít thở rõ ràng như vậy mà mình cũng không phát hiện ra, Đinh Triệt theo bản năng ngưng thần nghe, nhất thời cảm thấy hai gò má nóng lên, may mà đang đeo mặt nạ da người, nhìn không ra sắc mặt, nhưng không muốn thừa nhận sự lơ đãng của mình, đầu óc xoay chuyển, cố ép chính mình dùng giọng thần nhiên nói: “Chỉ là mấy tên mèo ba chân mà thôi.”

Lời này nói cũng đúng, từ hô hấp mà phân biệt, nhân số bên trong tuy nhiều, nhưng đối với hán mà nói chẳng qua chỉ là một đám ô hợp mà thôi.

“Mèo ba chân đúng là không đáng sợ. Chỉ là nếu trong đó có người của quan phủ thì chuyện sẽ không dễ làm, chúng ta trước nhìn xem.” Tiểu Ngu nhìn quanh bốn phía một chút, lặng lẽ không tiếng động trượt từ trên mái nhà xuống. Tang gia luôn luôn thích vỗ mông ngựa quan phủ, mà theo nàng biết, ở gần viện này còn có một đội quan binh đóng quân quản lý trị an khu này.

Đinh Triệt thấy Tiểu Ngu cẩn thận thì không cho là đúng, nhưng không tỏ vẻ phản đối, cũng như bóng với hình theo sát nàng.

Hai người chuyển quanh tiểu viện một vòng, rất nhanh phát hiện ra ngay dưới một gian lâu các sát vách có một chỗ quan sát rất tốt.

Không biết có phải vì cố ý dự định hay không, trong phòng cửa sổ mở ra, thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng tên đại quan nhân nào đó kia cùng mấy gã tay chân ngón ngang trên mặt đất, thoạt nhìn hết thảy không khác chút nào so với lúc Đinh Triệt rời đi, một người ngoài đều không có. Nhưng mà Đinh Triệt mắt sáng như đuốc, sao có thể không nhìn ra thân thể bọn họ đã bị từng di chuyển.

Qua bên kia.

Tiểu Ngu làm một động tác ra hiệu, hai người thần không biết quỷ không hay theo một góc chết tiến vào trong viện, mặc dù nhất thời nhìn không thấy những kẻ ẩn núp, nhưng đã có những tiếng hít thở rất nhỏ có thể báo hiệu, rất nhanh liền tránh được giám thị bên trong luôn đến dưới một cửa sổ phòng bên đang đóng chặt. Quả nhiên là người của quan phủ.

Tiểu Ngu ngó qua một lỗ nhỏ nhìn vào, chỉ thấy trong phòng bên này tổng cộng có bốn cung thủ, hai tên tránh sau màn che, giương cung lấp tên nhắm vào gian sảnh giữa, hai tên còn lại đứng trước cửa sổ nhắm vào sân.

Bên này có bốn tên, bên kia nhất định là cũng có mai phục giống thế. Nhưng cho dù có là tám người, đối phó với những quan binh bình thường không biết nhiều công phu quyền cước chỉ dựa vào vũ khí, Tiểu Ngu cũng sẽ không đề vào mắt, chỉ là... Tiểu Ngu cười khổ một chút, thật đúng là bị nàng đoán đúng.

Tại sao phải đi? Thấy Tiểu Ngu tỏ ý muốn lui lại, Đinh Triệt dùng ánh mắt dò hỏi.

Dịch dung loại thượng đẳng, không chỉ là dán một cái mặt nạ da người lên mặt là được, mà ngay cả mí mắt đều thay đổi hình dạng. Con mắt Đinh Triệt vốn dĩ độ lớn vừa đủ, lông mi dài, dày mà cong vút, đồng tử sáng ngời trong suốt, nhưng giờ sau khi dịch dung, mắt hai mí bị mặt nạ đè lên thành một mí, lông mi thoạt nhìn cũng ngắn hơn rất nhiều, hơn nữa tận lực thu liễm thần thái, thoạt nhìn rất khó có thể khiến người ta liên tưởng đến bộ dáng cũ.

Rời đi rồi nói, Tiểu Ngu nhìn lại ánh mắt Đinh Triệt, vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng trước mắt không phải là lúc truy vấn nguyên nhân này nọ.

Hai người lặng im không tiếng động rút đi.

“Thân là quan binh lại trợ Trụ vi ngược, tại sao không để bọn họ gặp chút giáo huấn?” Đinh Triệt nhíu mày, năm đó hán và Tiểu Ngu ở chung tuy không nhiều, cũng hiểu được bản chất nàng kỳ thật yêu ghét rõ ràng, tính tình có thù tất báo, nếu không Cảnh Đạo Sơn kia sẽ không bị phế võ công, Cổ Ngọc cũng sẽ không tức giận đến khóc sướt mướt gặp mình cáo trạng, nhưng hôm nay lại yếu đuối bức này, ngay cả ra tay cũng không dám, thật sự không phù hợp với tác phong của nàng.

“Bọn họ cũng chỉ là phụ庸 mệnh làm việc mà thôi, Bách Linh ban của chúng tôi còn muốn kiếm ăn ở kinh thành.” Tiểu Ngu thần nhiên nói, giống như đã nhận mệnh. Đối với một người xa lạ, đương nhiên nàng không thể nào nói ra tính toán thật của mình.

Con nhóc nhát gan! Đinh Triệt trong lòng châm biếm một câu. “Vậy người tính cứ thế bỏ qua?”

“Người ta có quan phủ chống đỡ, không bỏ qua thì thế nào? Công tử là người trong giang hồ, không thể không biết thái độ của triều đình đối với người luyện võ thế nào chứ?”

Đinh Triệt nhất thời nghẹn lời. Nếu lúc trước hán dẫn thân vào làm môn hạ của lão già quái dị Bi Lương là vì tương lai vung kiếm giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, nhưng đến giờ chắc chắn là vô cùng buồn bức vì đã lựa chọn chức nghiệp này, chỉ vì hiện giờ Đại Tổng phòng bị người luyện võ chẳng phải chỉ là chút một hai. Năm đó Thái tổ hoàng đế đoạt thiên hạ, người trong giang hồ vì cứu vớt sinh linh thiên hạ, chẳng những không cần quân lương, ngay cả vũ khí đều tự mình chuẩn bị, đến giờ thì treo ngao, nếu có kẻ nào dám can đảm giết đao kiếm đi ra đường, tuyệt đối là lập tức nhận được ngay sự “chú ý đặc biệt” của quan phủ.

Việc hôm nay, theo lẽ thường hán vốn có thể làm chứng cho ông cháu Nghiêm gia, nhưng hán là một người giang hồ, lại là một người giang hồ có thể điểm huyết, chỉ bằng điều này, đối với ông cháu Nghiêm gia chỉ hại chứ không lợi chút nào.

“Quân tử báo thù, mười năm không muộn, công tử có tấm lòng hiệp nghĩa, tiểu nữ ghi nhận trong lòng, hôm nay tôi còn phải về Bách Linh các xử lý một việc, không biết trưa ngày mai có được may mắn đón tiếp công tử ở Chính Đức lâu một lần không?”

“Thịnh tình của cô nương, từ chối thì bất kính, vậy ngày mai gặp lại ở Chính Đức lâu.” Nhớ tới trường bối nhà mình hầu như đều là làm quan, Đình Triệt có chút buồn bực, hưng trí muốn tìm Tiểu Ngư thì không khỏi tạm thời tuột dốc, lại nghĩ lại, nếu sư phụ đã đến kinh thành, chắc không đến nỗi lập tức sẽ rời khỏi, mình vẫn còn cơ hội khác, liền chấp tay, tung mình rời đi.

Người này rốt cuộc là ai?

Tiểu Ngư nhìn về phía hắc biến mất, trong lòng lại một lần nữa thấp thoáng nghi hoặc, nhưng như lời nàng vừa nói ban nãy, trước mắt phải bảo đảm an toàn cho gánh hát, bảo đảm diễn xuất có thể thuận lợi tiến hành mới phải, cũng liền tự quay về Bách Linh các.

Sau khi quay lại các, Phạm Đại đã chờ ở đó, vừa mở miệng đã hỏi cả một đống vấn đề, hỏi xong lại một trận chửi rủa âm ỉ Tang gia và quan phủ vô sỉ, cuối cùng mới hứng thú hỏi Tiểu Ngư thiếu niên lạ kia là ai.

“Ta cũng không biết hắc là ai, có điều ngày mai ta đã hẹn hắc buổi trưa ăn cơm rồi.”

“Ta đây cũng đi.” Nghe nói thiếu niên lạ này khinh công không tồi, Phạm Đại si mê võ học đương nhiên không chịu buông tha cơ hội này.

“Chuyện này nói sau. Nhị thúc, chúng ta trước bàn bạc một chút, làm thế nào đáp lễ hàng xóm đi.” Tiểu Ngư lấy bình sứ ra đặt trên bàn, “Ta đã có một ý tưởng, nhất định phải bắt bọn chúng khổ mà không nói được thành lời.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 128: Người phụ nữ đó

Đình đình đình ... đoong.

Hai người còn chưa bàn bạc kỹ kế hoạch trả thù, bên ngoài đã truyền đến âm thanh nhạc đệm mờ mờ của buổi biểu diễn, Tiểu Ngư thu lại bình sứ đứng dậy: “Nhị thúc, việc này dù sao còn phải về nhà tìm Nhạc tiên sinh hỗ trợ, cụ thể chờ đến tối lại bàn kỹ thêm, chúng ta ra ngoài đi một vòng, miễn cho bọn họ một kế không được lại thêm kế nữa, tung ra chiêu số để tiện hạ lưu nào đó.”

“Đôi lúc ta thật sự muốn một lần giải quyết sạch bọn chúng, thoải mái sáng khoái.” Phạm Đại buồn bực che lại mũi miệng (*là đeo khăn che mặt lên đó*), lăm bằm đứng dậy, nếu không phải mấy năm nay còn có thể thương thương ra ngoài tìm người đánh nhau, hắc đã bị tức chết ở kinh thành này mất rồi.

“Cho dù không có Tang gia cũng sẽ có Từ gia Ngũ gia, cuộc sống ấy mà, không phải dựa vào tiền thì cũng là quan hệ.” Tiểu Ngư cười cười, kỳ thật trong lòng nàng làm sao không phải càng nhiều bất đắc dĩ chứ?!

Nếu nói nàng chỉ là một dân chúng bình thường, có lẽ sẽ nhàn nhọc chịu đựng, không giống như hiện tại, rõ ràng dựa vào bản lĩnh võ nghệ của mình có thể làm rất nhiều chuyện, nhưng không thể không tạo ra cho chính mình một tầng kiềng ky, trừ khi nàng không muốn một cuộc sống bình tĩnh.

Hai người đi vào hành lang tròn phía trên sân khấu, Tiểu Ngư đang muốn phân công để Phạm Đại đi tầng một, còn mình ở lầu hai, chợt thấy Phạm Đại đột ngột dừng chân, ánh mắt nhìn chăm chăm vào một gian ghế lô cho khách quý, không chút nhúc nhích.

Tiểu Ngư tự nhiên là nhìn theo tầm mắt hắc, liền thấy ở ghế lô kia đang ngồi một vị phu nhân châu quang diệu nhãn, ung dung quý phái, thoát nhìn như trên dưới ba mươi tuổi, bảo dưỡng rất tốt, hiện giờ đang vừa mỉm cười chăm chú xem biểu diễn dưới sân khấu, vừa dùng ngón tay trắng nõn thon nhỏ của mình nhẹ nhàng gõ nhịp trên bàn trà, như đang hòa nhịp cùng âm nhạc.

Phu nhân này nhìn rất quen mắt, hay lại là một cái nợ phong lưu của Nhị thúc này?

Tiểu Ngư nhìn gương mặt tinh xảo điểm lệ của phu nhân kia, lại nhìn Phạm Đại còn chưa tỉnh lại từ cơn khiếp sợ, trong đầu lục lọi nửa ngày vẫn không có trí nhớ gì về phu nhân này, không khỏi thấp giọng đùa: “Nhị thúc, đừng nói với ta rằng, đây là nhân tình trước đây của thúc đấy nhé!”

Liền thấy đôi mắt không bị vải đen che kín của Phạm Đại tràn ngập biểu cảm cổ quái khó diễn tả thành lời. Hắc nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, như là do dự gì đó, rồi mới kỳ quái nhếch khóe miệng: “Chẳng lẽ cháu không thấy là nàng rất giống một người hay sao?”

“Rất giống một người? Giống ai cơ?” Tiểu Ngư nghi hoặc nói, bất giác lại nhìn phu nhân kia vài lần, người phụ nữ này quả thật có cảm giác càng nhìn càng quen mắt, nhưng nàng thực sự không nhớ rõ đã từng gặp bà ta ở nơi nào hoặc là từng gặp người nào giống như vậy!

Phạm Đại kéo nàng lui ra sau hai bước, đứng sau cây cột, tránh khỏi nơi người khác có thể nhìn trộm, mới áp úng nặn ra được một chữ: “Cháu!”

“Nói bậy nào. Bà ấy sao lại giống ta...” Tiểu Ngư phản ứng đầu tiên là bật cười, nhưng mà vừa cười một tiếng, thì một suy đoán khiến người ta phải chấn động liền hiện ra trong đầu nàng, khiến câu nói ngưng bật giữa chừng, giống như yết hầu đột nhiên bị một bàn tay to gắt gao bóp chặt.

“Ta nghĩ cháu đã đoán ra.” Hành lang không phải nơi nói chuyện, Phạm Đại xúc động thở dài, kéo Tiểu Ngư đang thất thần quay trở về phòng ban nầy, trong mắt hiện lên một chút thương tiếc.

Tiểu Ngư ngăn người mặc cho hấn sắp xếp, đợi hấn đóng cửa lại rồi, đột ngột xóc khăn che mặt của mình lên, hơi hé cửa sổ quay về phía hành lang ra, ghé sát nhìn lại phía đối diện lần nữa, vừa nhìn, vừa bắt giác đưa tay xoa mặt mình, về mặt mờ mịt.

“Bảy năm, không ngờ lại nhìn thấy nàng ở đây, trước đây khi tâm trí cháu chưa sáng suốt thì rất dính nàng, hiện giờ tuy rằng cháu đã không còn nhớ quá khứ, nhưng mẹ con thiên tính, nếu cháu muốn nhận nàng, ta tin cha cháu sẽ không phản đối.” Phạm Đại nhìn lưng nàng nói, hai năm này, cháu gái của hấn trở mã càng ngày càng rõ, cũng càng ngày càng giống nàng, nếu không phải chênh lệch tuổi tác, quả thật như đúc ra từ một khuôn.

“Nhận bà ấy?” Tiểu Ngư ngạc nhiên nhắc lại, đầu óc dường như bị thoái hóa, ngay cả nghĩa mấy chữ này là gì cũng không hiểu được.

Những năm gần đây, nàng vẫn né tránh không hỏi về mẹ đẻ thân thể này, một mặt là vì bản thân mình bất quá chỉ là một linh hồn đến từ dị thể giữa chừng thay thế một kẻ ngốc, đối với cha ruột sớm chiều ở chung còn phải qua một đoạn thời gian mới có thể chấp nhận, tự nhiên không thể nào khát vọng một “mẫu thân” nào đó còn chưa bao giờ gặp mặt. Còn mặt khác là vì bất bình cho Đông Đông tuổi còn nhỏ đã mất đi mẫu thân, không muốn truy cứu tung tích của bà ta.

Chỉ vì bọn họ không có mẫu thân ở bên chăm sóc, không gì khác ngoài hai nguyên nhân.

Một, bà đã chết. Hai, bà rời bỏ bọn họ. Nhưng nếu là đã chết, tại sao hàng năm tế tổ cúng giỗ đều không có bà? Vì sao nhiều năm như vậy cũng không đến trước mộ phần tế bái? Tại sao trong nhà một linh vị nho nhỏ cũng không có? Tình tình Phạm Thông nàng hiểu rõ, đơn giản thiện lương, là kẻ ngốc tốt bụng nhất trên đời, lấy tính cách của hấn, cho dù bà ấy từng phạm phải lỗi lầm nào đó rất lớn, nhưng nếu người đã chết thì nhất định sẽ được tha thứ, thêm vào đó là tình nghĩa vợ chồng, lại còn hai đứa con chung, dù sao cũng không đến mức vô tình như vậy.

Do đó, cũng chỉ có thể là khả năng thứ hai.

Nếu là đoán theo chiều hướng tốt, nguyên nhân rời đi thứ hai này cũng thể chia làm hai hướng.

Đời người khó mà đoán trước, nhất là cổ đại giao thông không tiện, rất nhiều người bắt đắ đi phải trời nam đất bắc, ôm nỗi đau chia cách gia đình, không phải không muốn ở cùng một chỗ mà là không thể ở cùng một chỗ. Nhưng nếu là một đôi vợ chồng vốn dĩ yêu thương nhau bị chia rẽ uyên ương những năm gần đây Phạm Thông chẳng hề muốn lấy vợ khác, có nhiên có thể là vì tưởng niệm đến vợ, nhưng không thể nào ngay cả trước mặt con cái cũng không nhắc nửa chữ đến mẹ của đám trẻ, Đông Đông cũng tuyệt đối không thể nào không hỏi một tiếng rằng mẹ ở chỗ nào.

Như vậy, còn lại cũng chỉ một nguyên nhân xấu xí nhất, là bà ấy chủ động rời đi.

Bà bỏ đi, có lẽ là chịu không được gia cảnh nghèo khó, cũng có lẽ vì một người đàn ông nào khác, nhưng mặc kệ là nguyên nhân gì, đều không thể che giấu một sự thật rành rành là bà từ bỏ chính con ruột của mình.

Cho nên, nhận mẹ? Hai từ này thật sự rất châm chọc. Tiểu Ngư nhin không được cười ha ha.

“Cháu gái bảo bối, cháu không sao chứ?”

Phạm Đại tay giữ đầu vai nàng, giọng lo lắng, không biết vừa rồi có phải mình đã làm sai chuyện.

“Ta đương nhiên không sao.” Tiểu Ngư quay đầu lại cười thản nhiên, trên mặt đã bình tĩnh trở lại, cũng thong dong tự nhiên đội lại khăn che mặt, thản nhiên nói: “Với ta mà nói, người phụ nữ kia bất quá chỉ là một phu nhân bình thường đến xem diễn mà thôi, không chứng tỏ bất cứ ý nghĩa gì.”

“Tuy rằng năm đó nàng...” Phạm Đại úp mở ngập ngừng, lại nói tiếp: “Nhưng dù sao nàng cũng là mẹ đẻ của cháu và Đông Đông, nếu Đông Đông biết, nó...”

Một câu này đâm thẳng vào đáy lòng cứng rắn của Tiểu Ngư, đúng vậy, “người ngoài” là nàng có thể không để ý đến “mẫu thân” này, nhưng Đông Đông thì sao? Đông Đông chẳng lẽ cũng không cần?

Những năm này nàng và Đông Đông như bóng với hình, cho đến giờ cũng chưa từng tách ra, tâm tư Đông Đông nàng hiểu rõ, dù cho Đông Đông ngoan ngoãn từ nhỏ cho tới giờ cũng chưa từng hỏi về vấn đề mẫn cảm này, nhưng nàng có bao nhiêu lần nghe đứa em nhỏ đáng thương này ở trong mơ gọi tiếng “mẹ”? Có bao nhiêu lần trông thấy ánh mắt hâm mộ của Đông Đông khi ngóng nhìn cảnh mẹ hiền con thảo nhà người?

Mẹ con thiên tính, Đông Đông khác với nàng, Đông Đông vẫn luôn khát vọng phần tình thân này. Nàng nhìn thấy người phụ này không có cảm giác gì đặc biệt, không có nghĩa là Đông Đông cũng giống như nàng, cho dù hai chị em có thân thiết hơn nữa thì chuyện lớn như vậy nàng cũng không có quyền thay nó quyết định.

“Nếu không thì, chờ nàng đi rồi, ta đi trước xem nàng ở nơi nào rồi bàn tiếp?” Phạm Đại thận trọng mở miệng, chỉ sợ chạm phải nỗi đau của Tiểu Ngư.

Hôm nay thật sự là lăm chuyen rối loạn, chuyen Tang gia còn chưa giải quyết, không ngờ người phụ nữ đã biến mất những tám năm lại đột ngột xuất hiện, nếu lão Đại biết được, không biết trong lòng có bao nhiêu khổ sở.

Nhớ bộ dáng Phạm Thông năm đó sau khi người phụ nữ đó rời đi, Phạm Đại lại âm thầm thờ dài.

“Vậy thì trước thăm dò một chút đi.” Tiểu Ngư đẩy hẳn mở cửa đi ra ngoài, không muốn tỏ bất cứ ý kiến gì về chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 129: Tính toán của lão già quái dị

Mới có ba năm thời gian, làm sao nàng có thể trở thành chủ gánh hát được như vậy?

Đinh Triệt quay trở lại một mình ngồi trong phòng riêng ở trà lâu bên đường, một tay xoay tròn chén trà trong tay, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Bách Linh Các đối diện, nghĩ mãi mà không hiểu được.

“Tiểu tử thôi, hai canh giờ đều đã qua, vẫn còn nhàn nhã ngồi lì ở đây được.” Thành linh, trên đầu đột ngột đau đớn, vừa ngược mắt lên, đã nhìn thấy đối diện một bóng người đang ngồi.

“Sư phụ..” Đinh Triệt theo bản năng sờ sờ cái đầu, lúc này mới bắt giác nhớ ra lão quái nhân Bì Lương chỉ cho mình thời gian hai canh giờ, mà hiện giờ mặt trời đã ngã về phía tây, chỉ sợ thời gian trôi qua còn hơn cả ba canh giờ, hẳn thế mà lại một mình ngồi ngẩn ra cả ngày.

“Không ngờ tiểu nha đầu này lại có tài, tuổi còn nhỏ mà có thể gây dựng nên một gánh hát nổi tiếng, đào kép diễn cũng không tồi, hát cũng không tệ.” Lão quái nhân Bì Lương nhắc ấm trà đã nguội trên bàn, rót thẳng vào miệng uống ừng ực mấy ngụm, dường như không có ý truy cứu hẳn vượt quá thời gian cho phép.

“Sư phụ, sao người biết đây là gánh hát của nàng?” Đinh Triệt kinh ngạc hỏi, nhưng rồi lập tức hiểu ra, tức giận nói: “Sư phụ, người theo dõi ta?”

Bì Lương khịt mũi: “Đồ đệ ngọc muốn đi chịu trận, làm sư phụ không ở bên cạnh nhìn thì về sau làm sao biết nên dạy dỗ thế nào chứ?!”

Đinh Triệt mắt tròn trắng: “Chưa thấy sư phụ nào chỉ biết dả kích đồ đệ như người, nếu là ta dốt nát, năm đó sao người lại coi trọng ta? Có bản lĩnh ngài lại đi tìm một đồ đệ trong ba năm có thể học được chân truyền của ngài thử xem?”

“Được lắm, tiểu tử thôi, mới học chút xíu công phu của lão nhân gia ta đây đã kiêu ngạo như vậy, nếu ngươi có bản lĩnh đến thế, thì tại sao không đánh ngã nha đầu nhà họ Phạm kia đi?” Bì Lương thôi râu nói, đáng tiếc đám râu của lão bị mỡ dính thành một chùm, chẳng như ý nguyện bị thổi bay lên, ngược lại càng thêm tức cười.

“Ta... đó là ta thấy nàng có việc, quân tử không giấu đồ bìm leo.”

“Xì. Còn quân tử không giấu đồ bìm leo ấy hả? Ta xem thì là tiểu tử ngươi động lòng thương hương tiếc ngọc người ta thì đúng hơn ấy chứ?!” Lão quái nhân Bì Lương cười trộm.

“Sư phụ, người nói bậy bạ gì thế, ai thương hương tiếc ngọc?!” Da mặt mỏng của Đinh Triệt dưới mặt nạ thoáng chốc liền nóng bừng, đồng tử cũng như cháy lên, giọng cứng rắn nói: “Nếu không phải có kẻ muốn hại gánh hát nhà nàng, ta đã sớm cùng nàng một trận phân thắng bại.”

“Hắc hắc, tiểu tử, ngươi đừng có ngược, sư phụ cũng không trách ngươi ăn cây táo rào cây sung... Thực ra thì, sư phụ đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng mới.” Trong đáy mắt Bì Lương lấp lóe ánh sáng, cái đầu rồi tung vuron qua thăm dò, một bộ anh em tốt mách nước cho nhau: “Sư phụ đã nghĩ rồi, từ xưa đến nay nam là trời nữ là đất, ngươi đường đường là một nam tử hán, lại là học trò duy nhất của lão nhân gia ta đây, dù có đánh thắng con bé đó cũng không có gì hay ho để mà đắc ý, chẳng bằng đổi cách khác đè ép nó cả đời.”

Trái tim Đinh Triệt nhảy dựng, ánh mắt lại cố sức tận lực ra vẻ lạnh như băng: “Có ý gì?”

“Nói ngươi ngược, ngươi còn không thừa nhận. Có ý gì? Có ý gì ngươi không biết dùng cái đầu mà ngươi tự cho là thông minh kia suy nghĩ một chút à?” Bì Lương lùi lại, nắm lấy ấm trà thuận tay ném qua: “Ba năm trước, Nhị thúc của nó tìm cách muốn ta thu nó làm đồ đệ, ta coi tư chất của nó cũng được, miễn cưỡng suy nghĩ một chút, nhưng con bé đó lại chẳng thêm cảm kích chút nào, thà rằng xum xue với một quả phụ lẳng lơ chứ không thêm để ý một chút đến lão già ta đây, không coi ta ra gì cả. Nếu ngươi có thể cưới nó về tay, đến lúc đó lấy chồng theo chồng gả cầu tùy cầu, ta xem có còn không chịu ngoan ngoãn gọi ta một tiếng sư phụ, ngoan ngoãn kính trà cho lão nhân gia ta đây, ngoan ngoãn mỗi ngày mua cho ta một cân rượu ngon lẫn gà nướng, hắc hắc hắc... ha ha haaaa...”

Nghĩ đến tương lai một ngày nào đó Phạm Tiểu Ngư biết vâng lời, cung kính, nũng nịu cảm rượu ngon lẫn gà nướng dâng lên, thỉnh cầu lão nhân gia khen

ngồi, Bi Lương không khỏi cười miệng lớn càng thêm ngoác rộng.

Đình Triệt vốn dĩ đã thoải mái tiếp được ấm trà, đến lúc này cơ hồ run rẩy ngay cả ấm trà cũng cảm không nổi, khoe miệng không ngừng co rúm, vừa tức vừa giận ngay cả nửa lời đều thốt lên không nổi.

Tuy rằng hắn sớm biết sư phụ điền của mình cả ngày không nói nổi một câu đứng đắn, nhưng nghĩ đến bản thân mình mỗi ngày mỗi đêm khổ luyện đã ba năm, chẳng lẽ chỉ là một công cụ để đòi lấy rượu ngon gà nướng, quả thực hắn tức đến độ muốn đem ấm trà kia nhét vào cái miệng rộng đang cười hô hô ngoác hết cả ra của lão.

“Ha ha ha, cứ quyết định như thế, để giúp người thu phụ được con nhóc nhà họ Phạm, sư phụ quyết định, không trở về núi nữa, sau này ở lại kinh thành, cho đến khi người truy được con nhóc kia, cưới được nó vào cửa mới thôi.” Thấy đồ đệ “ngoan ngoan” không tỏ ý phản đối gì, Bi Lương càng sung sướng tạo dựng mộng đẹp.

“Sư phụ, mấy năm này, hình như tất cả rượu ngon và gà nướng đều là đồ nhĩ ta đây hiếu kính.” Đình Triệt run rẩy nửa ngày, rốt cuộc tìm được giọng nói của mình, ngữ khí rõ ràng thấp đi tám phần kia cùng với mỗi câu mỗi chữ đầy nghiêng biểu hiện sự giận dữ của chủ nhân đã bị đè ép đến giới hạn.

Năm đó giấc mơ báỉ danh sư của hắn rốt cuộc đã thành, đang vui vẻ mà chuẩn bị học một thân tài nghệ, không ngờ lão quái nhân lại trước quảng cho hắn một nhiệm vụ, đến nay hắn còn nhớ rõ ngữ khí và nội dung câu nói lúc đó của lão.

“Việc trời đã định, làm người cũng vậy, tất trước phải ý chí chịu khổ, gân cốt chịu nhọc, da thịt chịu đói, thân thể chịu khổ cù. Cho nên, đồ nhĩ ngoan, về sau hết thấy ăn ở mặc đi lại của sư phụ đều do người phụ trách, yêu cầu sư phụ về mặc không cao, ở cũng không cao, chỉ có điều mỗi ngày không thể thiếu một cân rượu ngon một con gà nướng, bằng không là do thành tâm báỉ sư của người không đủ, sư phụ ta đây ăn không đủ no bụng, cũng không thể nào có sức lực gì bồi dưỡng người thành tuyệt thế cao thủ đúng không? Cứ quyết định thế... À đúng rồi, nếu ngày nào đó người thật sự không kiếm được gà nướng, thì lột da tiểu hồ ly này làm món cáo nướng lão nhân gia ta cũng có thể chấp nhận một lần..”

Một đoạn dài này, kỳ thật lão quái nhân chỉ nói một lần, nhưng lúc ấy chính mình bị hiện thực tàn khốc đã kích nặng nề, cùng với cáo con Nhạc Nhạc sợ hãi run rẩy rúc vào trong lòng mình dưới ánh mắt như lang như hổ kia, không một chữ nào có thể quên được. Sau đó trong cuộc sống cực khổ, vì bảo đảm an toàn cho Nhạc Nhạc, cũng vì không đến mức uống phí thời gian, thậm chí hắn còn học được cách ủ rượu, trong sân ở ngôi nhà trong rừng kia còn nuôi cả một đàn gà...

Nuôi gà... Có ai nghĩ đến, hắn đường đường cháu đích tôn của Tể tướng, từ nhỏ được xưng tụng là thông minh là rường cột tương lai của đất nước, lại có thể có ngày lưu lạc đến nông nổi này. Lại càng chưa từng phải lo lắng sẽ phải kiếm sống thế nào, năm đó làm cách nào mà vượt qua được những ngày cực khổ giãy dụa như vậy, nhớ tới bản thân luôn luôn khiết phích vậy mà buộc phải ra đầu đường sấm vai một tên ăn mày, hắn cảm thấy chẳng còn mặt mũi nào đi gặp cha mẹ lần thân nhân.

Điều hắn có thể làm chỉ còn một chữ: Nhẫn.

Chỉ vì lão quái nhân còn nói thêm một câu, đợi đến ngày hắn có thể đánh bại Phạm Tiểu Ngư, cũng chính là ngày xuất sư của Đình Triệt hắn, từ đó về sau, trời cao biển rộng, không bao giờ bắt hắn phải mỗi ngày hiếu kính rượu ngon gà nướng nữa.

Nhớ lại năm đó, lại nhìn hiện giờ, phần nộ bao nhiêu ngày đêm của Đình Triệt tựa như một cái bụng heo căng đến mức cực hạn, mắt thấy sắp nổ tung mà vẫn cứ cố tình tròn căng rồi lại căng tròn.

Có điều, hiển nhiên, lão quái nhân tuyệt đối không bởi vì đồng thuốc nổ sắp bùng phát trước mắt mà nao núng hoặc tỉnh ngộ, ngược lại còn dùng ngón tay dơ bản ngoáy ngoáy lỗ mũi, sau đó búng ngón tay, miệng còn không biết xấu hổ nói thêm: “Đồ nhĩ à, lão nhân gia ta đây chỉ là suy nghĩ cho con, mới muốn giúp con nhanh chóng kiếm một người vợ trở về thôi, vợ tương lai của con có khả năng như vậy, đừng nói là một cân rượu một con gà, dù có là mỗi ngày mười cân rượu mười con gà cũng không thành vấn đề ấy chứ. Đến lúc đó chẳng phải con không cần nuôi gà nữa đúng không?”

Đình Triệt tựa như bay lác mình tránh khỏi thứ dơ bẩn kia, hai tay gần như không thể khống chế nổi mà nắm chặt, không ngừng phát ra tiếng răng rắc, như là sắp bùng nổ.

Không được, hắn không thể nhịn nữa, đêm nay hắn sẽ đi tìm Phạm Tiểu Ngư quyết đấu, cùng lắm thì chuyện Tang gia để hắn đến giải quyết là được rồi.

Những ngày như thế này, rốt cuộc hắn không thể chịu nổi nữa!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 130: Thả câu

“Hắc hắc, con nhóc kia tuy rằng xấu tính một chút, nhưng mà trong nhà nó còn có một tiểu tử thanh mai trúc mã và một tiểu bạch kiếm xinh đẹp hơn cả

nữ nhân, nếu chúng ta nhìn trúng con nhóc này, phải phòng ngừa có gần hang chứ phải không?” Lão quái nhân vẫn lải nhải.

“Ai nhìn trúng nàng chứ?” Đinh Triệt cuối cùng không thể nhịn được nữa đột ngột đập mạnh lên bàn, chỉ nghe tiếng cái bàn đáng thương rung lên, mặt bàn lênh lênh nhất thời sụm xuống, cứ như vậy mà bị vạ lây, ấm trà chén trà trên bàn cũng không thoát khỏi kiếp nạn, lăn xuống đất, loảng xoảng loảng xoảng vỡ nát.

“Là ta là ta là ta, là lão nhân gia ta đây nhìn trúng nàng có được không?” Lão quái nhân cuối cùng còn biết nhìn sắc mặt một chút, mắt thấy đồ đệ bảo bối của mình đã bị bức đến sắp trở mặt, trông mắt đảo loạn, vội nhếch miệng cười nịnh nọt.

Đồ đệ này của lão có thể đánh có thể mắng, nhưng nếu thật sự đụng đến giới hạn cuối cùng của nó, khi phát cuồng có thể coi như là đáng sợ. Tựa như năm đó con cáo kia ban đêm chạy ra ngoài kiếm ăn, kết quả suýt chút nữa thì bị dã thú ăn thịt, trốn được về nhà trong tình trạng hấp hối. Lão chỉ thuận miệng đùa một câu, nói nếu cứu không được thì đơn giản làm một nôi cáo kho tàu, tên nhãi ranh này lúc đó liền phát giận, đánh chết cũng không để lão chạm vào con cáo kia một chút, lại còn bế nó xuống núi tìm một lang trung, liên tiếp mấy ngày cũng không nhìn thấy bóng người, hại lão không có gà nướng để ăn.

“Nếu là ngài nhìn trúng nàng, vậy tự ngài đi mà cưới nàng là được, ta không phải là công cụ của ngài!” Đinh Triệt hằm hằm ra khỏi phòng riêng, thuận tay ném cho tiểu nhị nghe tiếng mà đến một xâu tiền coi như bồi thường, không thèm quay đầu lại đi thẳng xuống lầu.

Kỳ thật hắn còn muốn nói một câu: “Con nhóc đó, tặng không cho ta ta cũng không cần.”, nhưng không biết thế nào mà nói ra đến miệng, trong đầu đột nhiên hiện lên một gương mặt như hoa đào phấn hồng rạng rỡ, đôi mắt lạnh lợi sáng ngời như không ngừng nhìn hắn chăm chú, giống như muốn hỏi lại: “Thật vậy chăng?”, khiến trái tim hắn vốn đã lạc nhịp lại một lần nữa đập loạn.

Tiểu nhị trà lâu thấy sắc mặt hắn không tốt, lại vừa được trả nhiều hơn cả tiền trà, không dám ngăn trở, đợi hắn đi rồi mới vào phòng riêng xem sao, chỉ thấy trong phòng là một đồng hồ đồng, không khỏi rung mình run rẩy, mẹ ơi, có thể đánh hỏng cả một cái bàn rắn chắc như vậy, chắc là mất nhiều sức lắm đây?!

**

“Biết rồi!” Phạm Đại nghe câu dặn dò của Tiểu Ngư, chỉ đáp lại một tiếng rồi lắc mình đã không thấy bóng dáng.

Tiểu Ngư không nhúc nhích đứng trong bóng tối nhìn khán giả lục tục ra về, cho đến khi chắc chắn tất cả người xem đều đã rời đi, mới sai Liễu Viên Thanh phái người treo biển tạm ngừng kinh doanh nửa canh giờ, rồi triệu tập tất cả mọi người đến đại sảnh biểu diễn.

“Chuyện của ông cháu Nghiêm gia, có lẽ là không ít người đã biết.” Tiểu Ngư ngồi ở ghế trên sân khấu, từ trên cao nhìn xuống mấy chục người bên dưới, nói thẳng vào vấn đề.

Bách Linh các, chỉ lớn một chút như vậy, lúc ấy Nghiêm tiên sinh ngã trước cửa, thêm vào là Trương ca nhi vốn lắm miệng, mọi người tuy không rõ ràng lắm tình hình cụ thể ra sao, nhưng một câu “Tang gia muốn hại Hợp Đức cô nương” đã sớm truyền khắp mọi người trong sảnh hát.

“Tang gia thật dê tiện!”

“Bọn họ sao có thể táng tận thiên lương như vậy chứ?”

“Bọn họ vẫn ghen tỵ Bách Linh ban chúng ta nổi tiếng hơn họ. Chính mình đã không có bản lĩnh, liền nghĩ ra cách xấu xa như vậy!”

“Bọn họ nhất định sẽ gặp phải báo ứng!”

“May là Nghiêm tiên sinh không sao, nếu không hậu quả thật là không thể tưởng tượng!”

Một viên đá ném xuống làm dậy lên muôn tầng sóng, Tiểu Ngư mới mở miệng, tinh thần quần chúng liền xúc động phấn nộ, có giận dữ chỉ trích, có nhát gan sợ hãi, cũng có thương cảm thân thiết an ủi ông cháu Nghiêm tiên sinh, giờ này đã tỉnh lại được một lúc lâu, đang đứng cùng một chỗ với tỷ muội Phi Yến Hợp Đức.

“Mọi người trước tiên xin hãy im lặng.” Đợi cho mọi người phát tiết xong, Tiểu Ngư mới bình tĩnh nói, ánh mắt dưới sa che mặt chậm rãi đảo qua mỗi người, mọi người tuy rằng không nhìn thấy ánh mắt nàng, lại cảm thấy ánh mắt kia như đang nhìn chăm chăm vào mình, không khỏi đều im lặng trở lại.

“Ta gọi mọi người đến, chủ yếu là có hai việc. Việc thứ nhất, là nhắc nhở mọi người, tuy rằng hôm nay ông cháu Nghiêm gia có thể bình an trở về, Hợp Đức cô nương cũng bình an vô sự, nhưng sau này mọi người nhất định phải chú ý gấp bội an toàn của bản thân. Nếu có ai ra ngoài, tốt nhất nên đi cùng nhiều người, tuyệt đối không thể đi một mình, để tránh kẻ xấu thừa cơ, cùng nhau cũng có thể hỗ trợ nhau một chút, lúc nào cũng phải chú ý có tình huống nào bất thường, báo cáo cho Liễu trưởng ban.”

“Tất nhiên, tất nhiên rồi.” Mọi người đều gật đầu.

“Việc thứ hai, ta cũng nhắc nhở mọi người, Tang gia lần này việc độc cầm Hợp Đức cô nương không thành, không có nghĩa sau này bọn họ sẽ thu tay lại, có lẽ về sau mọi chuyện còn có thể nguy hiểm hơn, mỗi người ngồi ở đây đều có thể trở thành mục tiêu công kích cho bọn họ, nghiêm trọng còn có thể nguy hiểm đến tính mạng. Cho nên hôm nay, ta nói thẳng ra ở đây, nếu có ai sợ hãi, cảm thấy Bách Linh ban không an toàn, cũng có thể tự động xin nghỉ việc, tuyệt đối ta sẽ không thiếu nợ lương tháng của mọi người.”

Câu này vừa nói ra, tất cả đều ồ lên.

“Đồng gia nói gì vậy? Mọi người chúng tôi có ai là không từng được Đồng gia bảo vệ, có ai không phải chịu hết ức hiếp bắt nạt mới rút cuộc tìm được một nơi ở lại, hiện giờ Bách Linh các gặp nạn, nếu chúng tôi bỏ đi thì còn là người hay sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng tôi những kẻ làm đào kép vẫn luôn thấp hèn, đến giờ đều chẳng ai coi trọng, trước kia quanh năm suốt tháng khổ cực đều vì mua vui cho người, chỉ có ở đây mới được sống như con người, mới có đường tồn tại, chúng tôi không đi.”

“Đồng gia đối với chúng tôi ân trọng như núi, chúng tôi không thể quên ân phụ nghĩa..”

“Đúng đúng, hơn nữa chúng ta cũng không phải dễ chọc, mọi người từ nay về sau ra cửa phải đề phòng, kinh thành này là nơi có vương pháp, không tin là bọn chúng dám giết người giữa ban ngày được.”

Lúc này, mọi người nhiệt tình trở nên kích động, có mấy người thậm chí còn đứng lên, giơ cao hai tay tỏ vẻ kiên quyết không rời đi, có người cực đoan thậm chí còn đề nghị đi tìm quan phủ phân xử.

Tiểu Ngư ra hiệu im lặng, nhìn mọi người xung quanh, mỉm cười: “Ý tốt của mọi người ta đều hiểu được, có điều lời ta vừa nói sẽ không thu hồi, nếu mọi người quả thật có ai có nơi tốt để đi, có thể trực tiếp nói với Liễu Trường ban.”

Mọi người sau khi tản ra, La Đan lặng thinh đi đến bên cạnh Tiểu Ngư, nhin không được hỏi: “Ta không rõ ý của tỷ, những người này đều là tỷ vất vả cực nhọc mới bồi dưỡng ra được, nếu thực sự có người bỏ đi, gánh hát sẽ ra sao đây? Trong lúc nhất thời tỷ đi đâu mà tìm người thay thế?”

Tiểu Ngư ngưng thần chú ý bốn phía, mới cười lạnh: “Nếu có người muốn đi, dù cho ta không nói thì bọn họ cũng muốn đi, người thực sự hiểu được lý lẽ tất nhiên sẽ ở lại. Hôm nay việc ông cháu Nghiêm tiên sinh bị bắt cóc cũng không đơn giản như vậy.”

La Đan giật mình: “Ý của tỷ là, trong ban chúng ta có gian tặc?”

“Rút cuộc có hay không, tra ra là biết.” Tiểu Ngư trong mắt xẹt qua một tia sắc lạnh, dặn dò: “Mấy ngày này đề chịu khổ một chút, ở lại trong thành quan sát, có tình hình nào đặc thù thì bắn pháo hoa báo hiệu.”

Trong lúc mọi người đang biểu diễn ở sân khấu bên dưới, nàng lại hỏi lại kỹ càng lần nữa tình hình ông cháu Nghiêm gia lúc đó, luôn cảm thấy chuyện hôm nay không phải là sự cố ngoài ý muốn.

Ở trong gánh hát, lòng người biểu hiện ra ngoài có vẻ như rõ ràng, nhưng có câu nơi nào có người ở đó có giang hồ, gánh hát nhỏ nhỏ cũng không ngoại lệ. Nhất là đây lại là nơi kinh thành cạnh tranh vô cùng dữ dội, ai cũng hy vọng mình có thể trở thành diễn viên được yêu thích nhất, nhận được thù lao càng nhiều, mà Bách Linh ban phân phối lợi nhuận lại hoàn toàn dựa theo năng lực, cố nhiên là khiến một bộ phận docks lòng cầu tiến, nhưng chắc chắn không thể tránh khỏi sẽ khiến một số ít nảy sinh ghen tỵ.

Bên phía Tang gia tất nhiên phải trả thù, nhưng trước mắt quan trọng hơn là phải bắt được con sâu tai hại trong gánh hát trước đã.

Hôm nay nếu không phải thiếu niên xa lạ kia ra tay cứu giúp, Tiểu Nghiêm thông minh đáng yêu có lẽ sẽ chết uống vô ích, đó là mạng người, nàng tuyệt đối không thể nhân nhượng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 131: Cách đáp lễ

Lại ở Bách Linh Các bận rộn một hồi lâu, bí mật sắp xếp xong vài chuyện, Tiểu Ngư cẩn thận tới một nơi bí mật đổi trở về quần áo lúc sáng sớm khi ra ngoài, sau đó mới vội vàng rời khỏi thành về nhà.

Phạm Đại đã trở về, hai huynh đệ đang ở trong phòng kín cửa nói chuyện gì đó, Tiểu Ngư không quản bọn họ, dù sao hiện giờ phòng bếp cũng đã có người nấu cơm chiều, liền lập tức đi tìm Nhạc Du.

“Bọn họ sao có thể tàn nhẫn như vậy chứ? Hợp Đức cô nương nếu uống hết chỗ này, cổ họng của nàng sẽ bị hủy hoàn toàn, lại càng không thể hát diễn gì được.” Nhạc Du kiểm tra thuốc trong bình một chút, không khỏi biến sắc nói.

“Không tàn nhẫn độc ác sao thì sao có thể chèn ép vượt lên chúng ta?” Tiểu Ngư cười lạnh, “Đúng rồi, Nhạc tiên sinh, tôi muốn huynh nghiên cứu một ít thuốc đáp lễ bọn họ một chút.”

“Được.” Nhạc Du chẳng chút nghĩ ngợi liền gật đầu, “Thuốc gì?”

“Loại thuốc có được tính trái ngược với hồ tiên ngư tiên.” (thuốc làm tăng sinh lý, giống như là viagra thời cổ đại í :), bạn Cá muốn bọn này “liệt dương” luôn :))))

Cạch..

Bình sứ nhỏ thoáng cái rớt xuống bàn, gương mặt tuần tú của Nhạc Du lập tức như bị lửa thiêu đỏ rực lên tận mang tai, cả người lại như tượng gỗ đờ ra, lời nói cũng trở nên lắp bắp: “Cô... cô nói cái gì?”

“Huynh là đại phu, chắc không phải là không biết hồ tiên là thuốc gì đúng không?” Tiểu Ngư vốn dĩ cũng hơi ngượng ngùng, cho nên mới ví dụ uyển chuyển, nhưng hiện giờ thấy bộ dạng bị dọa phát hoảng kia của Nhạc Du, trái lại cảm thấy buồn cười, thoải mái nói.

“Cái này... cái này không tốt lắm đúng không?” Nhạc Du một lúc lâu mới hồi thần lại, ánh mắt bối rối, không dám nhìn vào mắt Tiểu Ngư, chỉ cúi đầu nói: “Thứ này tổn hại đến con cháu đời sau của người ta, chính là gây hại đến âm đức.”

“Yên tâm, tôi cũng chẳng muốn huynh tuyệt đường con cháu, chỉ là để bọn chúng tạm thời nếm thử chút sợ hãi loại này thôi. Chúng ta ngoài sáng không động chạm được bọn chúng, chẳng lẽ ngầm trút giận cũng không được sao?” Nhớ đến hôm nay suýt chút nữa thì tạo thành bi kịch, thanh âm Tiểu Ngư lạnh như băng sương: “Tôi vốn đang nghĩ nên ăn miếng trả miếng, hạ chút thuốc đối với diễn viên được yêu thích của bọn họ, nhưng nếu làm như vậy cũng là liên lụy đến những người kiếm ăn vô tội giống như chúng ta. Vậy tôi đây chẳng phải cũng trở thành súc sinh như bọn chúng? Mà nếu để Nhị thúc nửa đêm đi đe dọa bọn chúng, chỉ sợ lúc ấy chúng luôn mồm không dám, nhưng hôm sau liền lập tức tìm một tội danh bất kỳ nào đó đóng cửa Bách Linh các của chúng ta.”

“Nhưng mà...” Nhạc Du cũng cảm thấy Tiểu Ngư nói có lý, chỉ là giáo dục quân tử mà hần được dạy dỗ lại khiến lương tâm hần vô cùng dầy vò.

“Kỳ thật, sở dĩ tôi đột nhiên nghĩ ra cách này cũng có một nguyên nhân là do huynh.”

“Do ta? Cái này.. cái này và ta thì có liên quan gì?” Da mặt Nhạc Du lập tức lại đỏ lên, da thịt vốn trắng hồng lại như nhiễm một tầng son, gương mặt như phù dung hoa đào, kiều diễm như mẫu đơn nở mùa xuân. (tác giả tả này làm mình muốn nhào zô ăn luôn Nhạc Du quá, định lực của bạn Cá không tòi chút nào.. >0

Trời đất chứng giám, tuy rằng hần đối với thiếu nữ trước mắt này quả thực có lòng ngưỡng mộ mà không người nào biết, nhưng tình cảm của người quân tử, xuất phát từ lễ, cũng dừng ở lễ, những việc xấu xa khác, dù là một ý niệm trong đầu hần cũng không từng nghĩ đến.

Đầu óc của Nhạc Du hoàn toàn loạn xạ, không chút chú ý tới suy nghĩ trong đầu mình căn bản chẳng liên quan gì đến vấn đề mà Tiểu Ngư nói.

“Đúng vậy. Huynh đã quên tại sao huynh phải trốn tránh nhiều năm như vậy, ngay cả thi hương cũng không dám tham gia sao?” Tiểu Ngư ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Nhạc Du, không đợi hần trả lời liền nói tiếp, “Bởi vì Hạ Tung, bởi vì Hạ Tung kia yêu thích nam sắc, bởi vì Hạ Tung kia đến nay còn đứng trên vị trí cao. Gã xấu xa đó chẳng những khiến huynh phải xuất gia làm hòa thượng, còn khiến huynh chỉ có thể ngày qua ngày năm qua năm trốn trong tiểu viện này, ngay cả ra cửa cũng phải giống phụ nữ mang khăn che mặt.”

Tiểu Ngư nói một hơi, thấy Nhạc Du sắc mặt từ đỏ ửng chuyển thành trắng bệch, trong lòng có chút không nỡ, thanh âm dần dần mềm dịu xuống.

“Những năm này, tôi thường nghĩ có cách nào có thể giúp huynh thật sự quang minh chính đại đi trên đường lớn, đi vào Quốc Tử Giám, đi vào trường thi. Chính huynh cũng biết, nhà chúng ta chỉ là bình dân, thậm chí còn là người luyện võ giang hồ, địa vị còn thấp hơn bình dân một bậc. Chúng ta là người thấp kém, muốn quyền không quyền, muốn tiền không tiền, càng không thể sáng khoái giang hồ, tùy tiện tính tình của mình mà muốn đánh người thì đánh, muốn giết người thì giết, ngày qua ngày khổ cực uất ức, không cần tôi nói, huynh cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.”

Tiểu Ngư vốn dĩ chỉ đơn thuần muốn làm cho Nhạc Du nghiên cứu ra thuốc, không ngờ lại xả ra một loạt những oán hận mình chôn giấu trong đáy lòng từ lâu, cảm xúc không khỏi có phần không khống chế được.

“Ta biết, ta đều biết hết.” Nhạc Du thấy nàng tâm tình suy sút, không khỏi động lòng lại thương tiếc, thần sắc bình ổn trở lại, chỉ là bàn tay dưới tay áo kia hơi nâng lên nhưng vẫn như trước không dám cao hơn mặt bàn, lại càng không dám đụng tới bản năng chất chứa trong lòng bàn tay muốn khe khẽ vuốt lên mái tóc mượt mà như mây của thiếu nữ trước mặt. (vậy nên anh chỉ là nam phụ... nam phụ... >_

Tiểu Ngư hít sâu một hơi, một lần nữa thay bằng một nụ cười lạc quan: “Tôi biết huynh vẫn không cam lòng, tôi cũng không cam lòng như vậy, cho nên hôm nay khi nghĩ cách làm sao dạy dỗ đám súc sinh đó, liền đột nhiên nghĩ tới chiều này.”

Dừng một chút, Tiểu Ngư lại nói: “Kỳ thật, thuốc này huynh có thể bào chế hai phần, một phần tạm thời, khiến bọn chúng lo lắng mấy tháng là được, còn một phần khác, có tác dụng vĩnh viễn, tôi sẽ bảo Nhị thúc tìm cách cho bọn chúng dùng. Huynh yên tâm, chuyện thể này liên quan đến mặt mũi đàn ông, chỉ cần chúng ta làm sạch sẽ gọn gàng, bọn chúng sẽ không thể nào nghi ngờ đến chúng ta. Hơn nữa, những kẻ ăn trên ngồi trốc này, quanh năm suốt tháng không biết đã chà đạp làm hại bao nhiêu thiếu nam thiếu nữ giống như huynh, chúng ta làm thế này, thứ nhất coi như thay trời hành đạo, thứ hai cũng là cách tốt để triệt luôn nguyên do làm hại huynh. Chờ việc qua đi, huynh chờ thêm nửa năm rồi lộ diện, chẳng phải hết thảy đều thanh thản yên lòng? Đương nhiên, nếu huynh thật sự cảm thấy miễn cưỡng, tôi nghĩ cách khác cũng được.”

Nhạc Du hai gò má lại đỏ hồng, nhưng không nói gì nữa. Nếu Hạ Tung không còn công năng của đàn ông, quả thực không còn có thể uy hiếp đến hắn nữa, tảng đá lớn vẫn đè nặng trong lòng hắn từ nay về sau cũng có thể buông bỏ. Nhưng mà, làm chuyện như vậy thật sự vi phạm đến đạo đức, hắn có thể dùng cách này để đòi lại công đạo cho mình sao?

Tiểu Ngự đợi một hồi, thấy hắn vẫn hạ không được quyết tâm, cười nói: “Huynh có bào chế thuốc này không, hay là cảm thấy tôi quá thiếu đạo đức?”

“Không, ta không có ý đó.” Nhạc Du vội vàng giải thích, ánh mắt vừa chạm phải đôi mắt cười của Tiểu Ngự liền vội cúi đầu, rồi mới cười cười nói: “Để ta thử xem.”

“Có lời này của huynh là được rồi.” Tiểu Ngự cười đứng dậy, bỏ lại Nhạc Du đáng thương đang mặt đỏ hồng một mình lại tiếp tục tiến hành đấu tranh đạo đức lần nữa, “Tôi đến phòng bếp giúp đỡ, đợi lát nữa xong sẽ gọi huynh.”

Phòng Nhạc Du và phòng Phạm Thông, Phạm Đại cùng ở trong một viện, Tiểu Ngự vừa bước ra bên này, cửa đối diện Phạm Thông cũng bước ra, gương mặt không chút thay đổi vì năm tháng xói mòn, ngược lại càng nhiều thêm sức hút của nam nhân trưởng thành, hiện giờ đang tràn đầy vẻ áy náy mà Tiểu Ngự vô cùng quen thuộc: “Tiểu Ngự...”

Phạm Thông chỉ gọi nàng một tiếng liền nói không ra nữa, chỉ đứng sờ đứng tại chỗ, ánh mắt đầy vẻ phức tạp.

“Nhị thúc, điều tra ra rồi?” Tiểu Ngự dừng lại, lẳng lặng nhìn Phạm Đại đứng bên cạnh Phạm Thông.

“Ừ.” Phạm Đại nhìn thoáng qua Phạm Thông, gật đầu.

“Nếu đã biết ở đâu, trước hết cứ tạm thế đã, dù sao nhiều năm qua như vậy, cũng không nóng lòng một chút.” Tiểu Ngự nói thản nhiên, “Nhị thúc, Đản Nhi một mình ở trong thành, ta sợ hắn không lo nổi hết, thúc cũng đi giúp đi! Nếu phát hiện có kẻ khả nghi, không cần đánh rắn động cỏ, cụ thể ta đã nói với Đản Nhi, thúc hỏi hắn là được.”

“Đi luôn bây giờ?” Phạm Đại do dự, hắn còn chưa nói rõ chuyện của người phụ nữ kia cho nàng biết mà.

“Đi luôn bây giờ, miễn cho có người chịu hại.” Tiểu Ngự gật đầu nói.

“Tiểu Ngự, có việc, cha nghĩ muốn nói với con bây giờ.” Phạm Thông cố lấy dũng khí nói.

“Con đã nói, việc này không vội nhất thời. Chuyện gánh hát liên quan đến mạng người, sáng sớm mai con còn phải vào thành, những chuyện khác, chờ việc gánh hát giải quyết xong rồi nói sau!” Gương mặt Tiểu Ngự không nhìn rõ vui hay giận, Phạm Thông thấy nàng quả thật không muốn nói, cụp mắt thờ dãi, quay người bước trở lại trong phòng.

Bàn ăn tối nay, không khí trầm lặng lạ thường, Phạm Bạch Thái chỉ tưởng rằng chuyện gánh hát khiến mọi người phiền lòng, tìm cách khuấy động không khí để mọi người vui lên một chút, nhưng không biết rằng điều thật sự khiến tâm tình phụ thân nặng trĩu lại chính là mẹ ruột của nó đã nhiều năm chưa gặp lại.

Một đêm này, bất kể là trong thành hay ngoài thành, đều là một đêm không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 132: Cẩn cầu

Cái gì? Chị em đào chính Phi Yên Hợp Đức muốn đi?

Ngày Trùng Cửu mừng chín tháng chín, mọi người trong thành ngoài thành đều đang vội vã rủ bạn bè đi dạo vườn dạo hồ, ngắm cúc uống rượu, bên trong Bách Linh Các lại một lần nữa gọi toàn bộ mọi người ra, người ra đi đầu tiên là hai tỷ muội, càng khiến người ta cảm thấy nhân tình thế thái như cuối mùa thu. Tiểu Ngự hôm qua mới nói nếu có người muốn đi, nàng tuyệt đối không ngăn cản, sáng sớm nay, tỷ muội Phi Yên Hợp Đức là một trong số các thành viên lâu đời nhất của Bách Linh Các không ngờ lại muốn rời đi đầu tiên, mọi người bên dưới nhất thời ồ lên.

Ai cũng biết, ba năm này Đông gia đối với hai tỷ muội này có bao nhiêu tín nhiệm và giúp đỡ, tuy nói cơ hội chia đều, người có tài mới có thể đảm nhiệm việc quan trọng, những người khác cũng không thiếu cơ hội cạnh tranh vai chính, nhưng xét về thông minh và thiên phú thì không ai sánh được với hai tỷ muội này cả. Cũng vì như thế, Bách Linh Các phạm là có vô diễn nào mới, hầu như đều là hai tỷ muội cùng diễn vai chính, Phi Yên đóng vai tiểu sinh (vai nam chính), Hợp Đức diễn vai hoa đán (vai nữ chính). Bách Linh Các càng ngày càng phát lên, đôi tỷ muội xinh đẹp này cũng từ trong đội ngũ bán nghệ đồng đào mà nhảy lên thành người nổi tiếng đứng đầu bảng.

Có thể nói, không có Tiểu Ngư, không có Bách Linh Các, thì sẽ không có hai tỷ muội ngày hôm nay. Huống chi, Tiểu Ngư từ trước đến nay đều đối xử vô cùng tử tế với người trong gánh hát, ngoại trừ tiền lương bình thường và phần trăm trích hàng tháng, nếu có khách nào thưởng riêng cho đào kép, Tiểu Ngư chẳng những không bao giờ giống như chủ gánh hát khác cắt xén hơn phân nửa, thậm chí không đụng đến một chút nào, toàn bộ đều về tay nghệ nhân hết. Hiện giờ hai tỷ muội đều đề nghị ra đi, đối với mọi người đều ghi nhận sâu sắc ơn Tiểu Ngư thu nhận truyền nghề mà nói, không khác gì một con sóng lớn.

Lập tức, dưới đài đều truyền đến đủ loại chỉ trích, ánh mắt mọi người cũng từ tôn kính và hâm mộ trước đây nhất tề chuyển thành khinh thường và phản nộ.

“Đông gia, hai người tỷ muội chúng tôi đều nhờ có Đông gia giúp đỡ, những năm này mới có chốn dung thân ở kinh thành, hơn nữa có được địa vị hôm nay. Đại ơn đại đức đó tỷ muội chúng tôi vĩnh viễn không quên...” Cũng như hai tỷ muội nổi danh trong lịch sử kia, trong hai tỷ muội lấy tên mỹ nữ cổ đại làm nghề danh này, muội muội Hợp Đức ăn nói tốt nhất, một tay nâng nắm chặt tay tỷ tỷ đã thẹn đến muốn chui xuống đất, một mặt thần sắc ung dung nói một loạt cảm tạ, sau đó chuyển đề tài, uyển chuyển bày tỏ tỷ muội hai người hiện giờ đã mười tám mười chín tuổi nhưng còn chưa có nơi có chốn, bởi vậy rất muốn quay về quê tìm một gia đình mà sống.

Yêu cầu này tất nhiên là vô cùng hợp tình hợp lý, hơn nữa mặc dù nàng không đề cập đến chuyện hôm qua, nhưng mọi người đều biết Tang gia sẽ không chịu đựng tay như vậy, những tiếng chỉ trích không khỏi đều nhỏ lại.

Tại thế giới lấy nam tử làm trời này, nữ tử dù có làm gì, cuối cùng cũng phải lấy chồng, nếu qua tuổi cập kê chậm chạp chưa lập gia đình, dù bên ngoài có tốt thế nào, cũng tránh không được sẽ bị người chỉ trích, bàn tán, nhất là nghề nghiệp đào kép thế này, lại càng khiến người ta khinh thường.

“Cho dù như vậy, cũng không thể đợi sau chuyện này thì hẵng đi chứ?!” Dưới đài im lặng một chốc, mới lại truyền lên một tiếng nói nhỏ.

“Đúng vậy, hiện giờ đi rồi, kịch của chúng ta làm sao bây giờ? Ngưu Lang Chúc Nữ vừa mới diễn được một ngày.” Không có diễn viên sẽ không thể trình diễn, không thể trình diễn thì không có thu nhập, liên quan đến lợi ích của mỗi cá nhân và cả tập thể, thanh âm của mọi người lại dần dần ồn ào lên.

Lúc này, Tiểu Ngư ở trên đài vẫn chưa nói lời nào, mới nhẹ nhàng khoát tay, tiếp đó nhận lấy cái hộp La Đan bên cạnh đưa đến, mở ra ngay trước mặt mọi người, lấy ra bản hợp đồng của hai tỷ muội, để hai tỷ muội tiến lên xem rõ thật giả, sau đó bản tay trắng trơn tách ra, xé bản hợp đồng thành hai nửa.

Dưới đài nhất thời ồn lên một trận.

Tiểu Ngư cầm bản hợp đồng đã bị xé nát, tùy tay giơ lên, những mảnh giấy như hoa tuyết bay tứ tán xuống dưới đài, ánh mắt nàng đảo qua mọi người, thanh âm bình tĩnh như nước nói: “Mỗi người đều có chí hướng riêng, ta không muốn miễn cưỡng. Liễu trưởng ban, ông tính xem nên trả cho Phi Yến Hợp Đức bao nhiêu...”

Liễu Viên Thanh lập tức tiến lên một bước, lấy ra một cuốn sổ, cầm bản tính gỗ lạch xạch, sau đó cung kính nói: “Trước đây mỗi tháng đều trả tiền lương đúng hạn, dựa theo hợp đồng, nếu chưa tới cuối năm đã từ chức, tiền lãi cuối năm sẽ trừ đi một nửa. Hơn nữa hiện giờ mới đến đầu tháng chín, tương đương với trừ bỏ một phần ba, lại thêm tiền lương tháng tám, tổng cộng mỗi người chưa đến sáu quan.”

“Cứ tính mỗi người sáu quan đi.” Tiểu Ngư thần nhiên nói, ra hiệu cho Liễu trưởng ban mở cái hòm vẫn đặt trên đài ra, ngay tại chỗ đếm mười hai quan tiền trả cho hai tỷ muội. Nàng không muốn cắt xén, cũng không muốn hào phóng lung tung, vẫn là tính toán cho rõ ràng thì hơn.

Thấy Tiểu Ngư thật sự tính đủ thù lao cho hai tỷ muội, lại xem cái hòm bên trong đựng đầy tiền kia, mọi người không khỏi đều hai mặt nhìn nhau, về phần trong đầu là ghen tỵ, là hâm mộ, là bất bình hay là khinh bỉ, cũng chỉ có mỗi người tự biết lấy.

“Không có bữa tiệc nào không tàn, mọi người nếu hảo tự cũng nên hảo tán, hy vọng sau này mọi người có thể sống tốt.” Tiểu Ngư phát tay bảo hai tỷ muội đang rơi lệ bái biệt đứng dậy, thần nhiên nói, rồi chuyển mắt về phía mọi người: “Còn ai muốn đi, cũng có thể đề nghị ngay bây giờ.”

Dưới đài im lặng.

“Mọi người không phải sợ ta lật lọng, đưa tiền lại giữ lại người chứ? Yên tâm, ta không phải loại người như vậy.” Tiểu Ngư mỉm cười.

“Hợp Đức / Phi Yến bái biệt Đông gia! Đa tạ Đông gia.” Hợp Đức đã thành người ngoài, kéo tỷ tỷ, xách theo túi tiền và tay nải đi về phía cửa lớn đã mở rộng.

“Chờ một chút!” Ngay khi hai tỷ muội đã gần như bước ra khỏi đại sảnh, chợt một giọng nam hô lên. Mọi người chuyển mắt, nhìn thấy chính là một nam tử tuổi còn trẻ, trong mắt mọi người nhất thời đều hiện lên rõ ràng.

“Cung đại ca!” Hai tỷ muội kinh ngạc quay đầu nhìn gương mặt thanh tú kia, nam tử này chính là nhạc sư Cung Hòa hôm qua thay thế Nghiêm tiên sinh.

“Ta và hai người cùng đi.” Gương mặt trắng nõn của Cung Hòa hơi ửng đỏ, bỗng nhiên khom người chấp tay hướng Tiểu Ngư: “Tại hạ cũng xin ra đi, xin Đông gia cho phép.”

“Có thể hỏi một chút, Cung tiên sinh tại sao muốn đi?” Tiểu Ngư bình tĩnh hỏi.

Cung Hòa miệng há ra, tựa hồ có chút xấu hổ, nhưng do dự một chút, cuối cùng vẫn dừng cảm nói: “Tại hạ vốn là người lưu lạc thiên nhai, không nơi không chốn, các nàng hai vị cô nương quê hương xa xôi cách nơi này ngàn dặm, tại hạ... tại hạ lo lắng hai vị nữ nhân yếu đuối thân đi đường nguy

hiếm, vậy nên xin rời khỏi cùng tiện hộ tổng hai vị cô nương về nhà.”

“Cung đại ca, điều này sao có thể?” Phi Yến da mặt mòng lập tức mặt ửng đỏ, vừa mừng vừa sợ, nhưng Hợp Đức bên cạnh lại lãnh đạm nói: “Đa tạ ý tốt của Cung đại ca, tỷ muội chúng tôi xin ghi nhận, nhưng chúng tôi không thân không thích, việc ngăn dạm hộ tổng này, thật sự không dám phiền toái.”

Phi Yến vừa thẹn vừa gấp, vừa định kéo tay muội muội một chút, lặng lẽ ám chỉ, Cung Hòa kia đã vội nói: “Không, không phiền toái, không phiền toái... Hợp Đức cô nương, cô đề tôi bảo vệ hai người đi! Bất kể thế nào, hai người dù sao cũng là cô nương gia, luôn luôn có nhiều bất tiện.”

Thấy ánh mắt hân không hề đặt trên người mình chút nào, giống như trong mắt chỉ có muội muội, gương mặt điềm đạm đáng yêu của Phi Yến nhất thời cứng đờ, đột nhiên nhớ tới mỗi lần Cung Hòa lên nhìn trộm nàng, hình như đều là lúc nàng và muội muội ở cùng một chỗ, mà mấy lần nàng cố ý ở một mình thì đều không gặp nhau như ý nguyện.

Thừa nhận này nhất thời khiến huyết sắc trên mặt Phi Yến biến mất, da mặt nàng vốn mòng, ngay cả ái mộ trong lòng cũng chưa từng nói ra miệng, nhưng tự hiểu về mặt ban này sớm đã khiến mọi người hiểu rõ lòng nàng, trong lúc xấu hổ chỉ thầm muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, cố vững giọng nói: “Muội muội, chúng ta đi thôi!”

Nhưng không ngờ Hợp Đức không chịu nhích chân, ngược lại nhìn chằm chằm về phía Cung Hòa, tay chân Phi Yến đột ngột lạnh toát. Chẳng lẽ muội muội cũng thích hân sao?

“Đồng gia?” Thấy Hợp Đức đứng bất động, vẻ mặt Cung Hòa không khỏi trở nên vui vẻ, đang lo lắng lập tức khỏi sắc: “Xin Đồng gia thành toàn.”

“Còn có ai muốn đi, cũng đứng ra đi!” Tiểu Ngư không trả lời hân mà nhìn về phía mọi người.

Dưới đài, mọi người nhìn nhau, rốt cuộc không còn ai đứng ra nữa.

Theo lương tâm mà nói, mỗi người nơi này, bất kể là ai, trước đây khi chưa tới Bách Linh Các, đã chịu đủ cuộc sống gian khổ và sự kỳ thị của thế tục, căn bản đều nghĩ bản thân hiện giờ có thể sống yên ổn như hôm nay là nhờ Đồng gia. Người không phải cây cỏ vô tình, càng hướng cho lấy thân phận và địa vị của bọn họ, mở mắt nhìn khắp toàn bộ kinh thành, còn có nơi nào để đi tốt hơn Bách Linh các sao?

Bởi vậy, mặc kệ bởi vì ân tình hay tư lợi, đại bộ phận mọi người đều lựa chọn ở lại, còn lại ngẫu nhiên có người tâm động, thấy người khác không mở miệng, cũng không cảm thấy do dự nữa.

“Ta đếm đến mười, nếu không còn ai đưa ra muốn đi, vậy thì coi như tất cả mọi người đều muốn ở lại.” Đợi một lát, Tiểu Ngư bắt đầu đếm.

Mười tiếng đếm xong, những ai do dự cuối cùng đều lựa chọn im lặng, không người nào muốn đi.

“Cám ơn mọi người ủng hộ.” Tiểu Ngư đứng dậy, trình trọng khom lưng cúi chào mọi người, sau đó ánh mắt phóng tới Cung Hòa: “Ta muốn hỏi Cung tiên sinh một chút. Người sở dĩ muốn rời khỏi Bách Linh các, chính là vì muốn giúp đỡ tỷ muội Hợp Đức sao?”

“Đúng vậy, tại hạ thật lòng muốn hộ tổng Hợp Đức cô nương và Phi Yến cô nương về nhà, nếu Đồng gia thành toàn, Cung Hòa xin cảm kích suốt đời.” Nghĩ đến Hợp Đức đã muốn ngầm đồng ý, Cung Hòa mặt mày rạng rỡ.

“Vậy sao?” Tiểu Ngư gật đầu, nháy mắt sau đó, giọng nói đột ngột trở nên lạnh như băng: “Nếu người đã thích Hợp Đức cô nương như vậy, tại sao còn muốn cầu kết với Tang gia mưu hại nàng? Chẳng lẽ người không biết giọng nói của Hợp Đức chính là mạng của nàng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 133: Đụng phải người

Lời này của Tiểu Ngư giống như một quả bom siêu cấp, trong phút chốc nổ ra một đồng kinh ngạc.

“Cái gì?” Cung Hòa đột ngột lùi về phía sau một bước, ánh mắt thoáng chốc trở nên hoảng loạn, lời nói lộn xộn mất trật tự: “Đồng... đồng gia, ngài... ngài nói gì... Ta... ta không rõ... Ta... khi nào... thì... theo... Tang. Tang gia...”

“Tiểu An, nhóc lại đây, nói với các vị thúc thúc bá bá, ca ca tỷ tỷ một chút, hôm qua hai người bị người xấu mang đi như thế nào?” Tiểu Ngư mặt lạnh lùng, sai Tiểu An đi lên đài.

“Ngày hôm qua, Cung thúc thúc nói ở đường Diềm Thủy có một nhà cất rượu hoa cúc rất ngon, đưa cho con mười văn tiền, bảo con lên lên đi mua một cân về hiếu kính ông nội, để ông nội được niềm vui bất ngờ, cho nên con liền giấu ông nội lên đi. Sau đó, con mới đi được nửa đường, đột ngột bị người xấu bịt miệng bắt lại, sau nữa, ông nội cũng bị bắt tới, bọn họ bắt ông nội phải hạ độc Hợp Đức tỷ tỷ, hủy cô hòng của Hợp Đức tỷ tỷ. Ông nội không

chịu, bọn họ liền uy hiếp ông nội rằng sẽ giết con, nếu không phải đột nhiên có một vị đại ca ca lợi hại xuất hiện, con và ông nội...”

Nhớ tới tình cảnh hôm qua, Tiểu An vẫn thấy vô cùng sợ hãi, Tiểu Ngự khẽ vuốt đầu nó, ôm lại bên cạnh mình, nhìn về phía Nghiêm tiên sinh dưới đài: “Nghiêm tiên sinh, bây giờ mời ông nói một chút, ông bị bọn chúng bắt như thế nào.”

“Khi đó lão hủ đang kéo đàn chuẩn bị cho buổi chiều diễn, bỗng nhiên có một hòn đá bọc giấy ném vào, trên đó viết nếu muốn giữ mạng Tiểu An, phải lập tức một mình đến ngõ sau, hơn nữa không được nói cho bất luận kẻ nào, nếu không tính mạng của Tiểu An khó mà giữ được...” Nghiêm tiên sinh một mặt kẻ hết sự tình từ đầu chí cuối, một mặt kinh ngạc nhìn Tiểu Ngự và Cung Hòa, không thể tin được nói: “Đồng gia, chẳng lẽ ngài cho rằng Cung Hòa muốn hại ông cháu tôi? Nhưng.. nhưng hẳn là đồ đệ của tôi mà..!”

“Không phải muốn hại, mà là đã hại.” Ánh mắt sắc bén của Tiểu Ngự giống như tám lượt lớn sét sao bao chặt Cung Hòa, khiến hắn cơ hồ không thể động đậy nổi.

“Không... không phải ta...” Cung Hòa liếc mắt giải thích, “Ta không có.. Thật sự không có.. Ta... ta bảo Tiểu An đi mua rượu, là thật sự muốn hiếu kính sư phụ.”

“Vậy chuyện này giải thích thế nào? Đêm qua ngươi vụng trộm lên ra ngoài bí mật gặp người của Tang gia thì giải thích sao đây?” Tiểu Ngự hất mặt, La Đan từ phía sau lấy ra một bao đồ ném xuống dưới đài, vài nén bạc lộn ra.

Cung Hòa lập tức nhún ra trên mặt đất. Đại sảnh lại một lần nữa ồ lên.

“Thì ra thật sự là ngươi...” Nghiêm tiên sinh run rẩy chỉ vào Cung Hòa, đau lòng cực độ nói, tức giận đến mức thân thể choáng váng, may mắn bên cạnh có người đứng lúc đỡ được, Tiểu An Từ cũng vội hô lên ông nội, chạy xuống.

“Tiểu nhân vô si! Phán đồ!!” Hợp Đức nhanh chóng bước lại, mặt hạnh trưng lên: “Ngươi nói đi, ta và ngươi không thù không oán, tại sao ngươi muốn hại ta?”

“Không, tôi không muốn hại cô!” Cung Hòa đang khiếp nhược ôm đầu chịu mọi người thóa mạ, nghe thấy tiếng Hợp Đức thì đột ngột ngừng đầu lên, điên cuồng lớn tiếng giải thích.

“Không muốn hại ta? Chẳng lẽ bình thuốc cầm kia là giả sao?” Hợp Đức càng thêm giận dữ.

“Tôi không biết... Tôi thật sự không biết bọn họ muốn độc cầm cô mà! Bọn họ... bọn họ lừa tôi là chỉ chặt ngón tay sư phụ... Tôi không ngờ.. Tôi không biết bọn họ muốn sư phụ tôi hại cô mà!” Cung Hòa không chịu nổi áp lực bốn phía, càng không chịu nổi ánh mắt chán ghét thù hận của Hợp Đức, tâm lý càng thêm khủng hoảng, bỗng đột ngột nhào lên phía trước ôm chân Hợp Đức, lớn tiếng khóc rống: “Hợp Đức muội muội, em tin tôi đi, tin tôi đi mà! Trong lòng tôi thích em còn không kịp.. Sao có thể hại em được chứ?!”

“Phi...!! Ai là muội muội của ngươi, đồ ngu quân tử vô si đề tiện nhà ngươi, đồ phản bội bị điên này, Hợp Đức ta đây thề rằng không quen biết ngươi, cũng không muốn ngươi đến bẩn mắt của ta!” Hợp Đức vốn là một người mạnh mẽ, thấy Cung Hòa chẳng những vô liêm sỉ nói thích nàng, còn dám đụng vào nàng, trong lúc điên lên, không chút lưu tình đá mạnh hắn ra.

Vì nam nữ khác biệt, trong kịch diễn hầu như vai nam chính đều do nàng đóng, cho nên bình thường cũng rèn luyện thân thể không ít, một cước này đá ra, Cung Hòa thư sinh yếu đuối nhất thời kêu thảm một tiếng, trên mặt nước mắt lẫn máu mũi tùm lùm, làm sao còn có nửa phần phong thái ôn nhã ngày thường?

“Muội muội, đừng đánh...” Phi Yến vội vàng kéo Hợp Đức đang muốn tiếp tục xả giận, nước mắt lưng tròng nhìn nam tử mình từng ngưỡng mộ như vậy, trong lòng vừa đau vừa giận, vừa thương lại vừa hận.

“Tỷ tỷ, tỷ đừng ngăn ta, một tỷ còn đối với hân tâm tâm niệm niệm, loại người vô sỉ này sao có thể xứng để tỷ thích?” Hợp Đức giận dữ không thể kiềm chế được.

“Ta...ta...” Phi Yến bị muội muội ruột của mình trong lúc xấu hổ thế này mà chọc thủng tâm sự ngay trước mặt mọi người, tính tình vốn nhu nhược sao có thể chịu nổi cú đá kích đó? Gương mặt tái nhợt đi, ôm mặt chạy vụt ra khỏi đại sảnh.

“Tỷ tỷ...” Hợp Đức biết mình lỡ lời, rốt cuộc bỏ mặt Cung Hòa, vội ném lại tay nài chạy đuổi theo.

“Trước trông coi hân.” Hiện giờ là lúc không an toàn, Tiểu Ngự tất nhiên là lo lắng hai tỷ muội cứ vậy mà chạy đi, nghĩ đến muốn cản lại cũng tránh không được phải lôi kéo, La Đan và Phạm Đại cũng không tiện ra mặt, suy nghĩ rất nhanh, tự mình xuống đài đuổi theo.

Lại nói tâm hồn thiếu nữ của Phi Yến, nửa khắc trước vẫn còn đặt hết lên Cung Hòa, làm sao đoán được chỉ chớp mắt, tình cảnh của mình đã bị vô tình xoay chuyển hoàn toàn như vậy, trong con nhục nhả tuyệt vọng, chỉ muốn rời khỏi Bách Linh Các càng xa càng tốt. Đôi chân nhỏ dưới tiềm năng được kích hoạt chạy rất nhanh, Hợp Đức khỏe mạnh mặc dù đã hết sức đuổi theo nhưng nhất thời vẫn đuổi không kịp nàng.

Đương nhiên, đối với Tiểu Ngự mà nói, tốc độ đó của hai tỷ muội căn bản không là vấn đề, sở dĩ nàng giữ khoảng cách với hai tỷ muội, kỳ thật là thông cảm cho tâm tình lúc này của Phi Yến, muốn để nàng trong lúc chạy trốn phát tiết ra một chút mà thôi.

Nhưng Tiểu Ngự không ngờ là, Phi Yến vừa chạy khỏi ngõ tứ ra đến đường cái, liền thỉnh linh đâm sầm vào một người ngay trước mặt. Chỉ nghe rầm một tiếng, hai người đều đã ngã nhào xuống đất.

“Phi Yến!”

“Quan... Công tử!”

Hai giọng nói cao vút đồng thời hô lên, chẳng qua một là giọng nữ, một là giọng nam, người trước cao vút cũng vẫn dễ nghe, nhưng tiếng người nam sau thì như vệt đực, thật là không dám khen tặng.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, hai người ngã trên mặt đất còn chưa phản ứng lại, Hợp Đức và một người khác đã rất ấn ý cùng đưa tay ra sau, đỡ người của mình đứng dậy.

“Tỷ tỷ, tỷ sao rồi?”

“Công tử, công tử sao rồi?”

Hợp Đức và người giọng vệt đực lại một lần nữa hai miệng như một.

“Muội muội...”

Trong lòng Phi Yến vốn đang tràn ngập ủy khuất, đau đớn trên thân thể càng như chất xúc tác thúc đẩy nước mắt nàng tuôn ra như suối, không đợi Hợp Đức nâng dậy, bất chấp ngay trước công chúng, nàng ôm vai muội muội òa khóc. Nhưng mà mỹ nữ dù sao cũng là mỹ nữ, tiếng khóc của nàng không như phụ nữ bình thường tục tằn khó nghe, ngược lại càng có vẻ lê hoa mang vũ, đầm đậm đáng yêu, khiến người ta nghe thấy mà đau lòng.

Anh chàng công tử bị đâm ngã choáng váng vừa mới đứng dậy, còn chưa kịp nổi giận thì đã nghe thấy tiếng Phi Yến khóc, lửa giận trong lòng nhất thời tiêu đi phần nửa, lại nghĩ tới ban nãy ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, càng không nổi giận, vừa cúi đầu phủi quần áo, vừa ôn hòa nói: “Ta không sao, không có việc gì.”

“Sao có thể không có việc gì chứ? Vừa rồi tiểu nhân còn nghe thấy tiếng va đập mạnh như vậy, quan... công tử, ngài đau ở đâu, phải nhanh chóng nói cho tiểu nhân, nếu không tiểu nhân dù có muôn lần chết cũng không...” Người mặc áo xanh bên cạnh vội vàng sửa sang lại mũ áo cho anh chàng, cơ hồ như sắp khóc.

“Khụ khụ... Ta nói, ta không sao. Người ta một cô nương vừa nhỏ vừa gầy, chỉ là nhất thời đi đường không cẩn thận đụng phải ta, có thể đụng đau đến đâu? Nhưng mà vị cô nương kia... Lí Đức, người mau đi hỏi xem người ta có bị thương gì không?”

Công tử kia cố nén buồn bực trong lòng, ngẩng đầu nhìn hai tỷ muội đang ôm nhau nức nở, chỉ thấy hần mặc cẩm bào thêu màu xanh nhạt, mặt mày coi như tuần tú, thoát nhìn có vẻ trẻ tuổi, khoảng tầm mười sáu mười bảy, trên mặt mặc dù có vẻ đau đớn nhưng lại mím cười khoan dung, khiến người ta nhất thời cảm thấy vô cùng thiện cảm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 134: Muốn dựa hơi rồng cũng phải trả giá

“Vị công tử này thật là tốt tính, tốt tính quá!”

“Xem cách ăn mặc của vị công tử này, hẳn là quý nhân nào đó đúng không?”

“Tôi xem chắc chắn là vậy, quý công tử dễ tính thế này đúng là không dễ mà gặp được, hiếm có, hiếm có lắm!”

“Đây mới là phong phạm quân tử này!!”

Công tử trẻ tuổi vừa hỏi như vậy, dân chúng vây xem nhất thời đều tán tụng, đồng thời sớm có người tinh mắt nhận ra hai tỷ muội.

“Hai vị này không phải là Phi Yến và Hợp Đức cô nương của Bách Linh Các à? Sao lại khóc thê thảm thế nhỉ?”

“Đúng vậy, kỳ lạ thật, người của Bách Linh Các trước nay rất ít kẻ dám khi dễ, hôm nay sao lại...”

“Này, công tử nhà ta hỏi người, có bị thương không?” Chủ tử tôn quý của mình bị người đụng té trên mặt đất, ngược lại còn muốn an ủi người ta, Lí Đức trong lòng không vui chút nào, nhưng lệnh trên không thể trái, hần vẫn chỉ có thể tiến tới hỏi, nhưng mà ngữ khí chẳng thể nào tốt cho được.

“Không sao không sao. Đa tạ tiểu ca quan tâm, mong tiểu ca chuyển cáo một tiếng, là tỷ tỷ của tôi lỗi mắng trước, va chạm phải quý công tử nhà cậu,

Hợp Đức xin tạ lỗi với công tử!” Hợp Đức vội nói, nhưng vì đang ôm Phi Yến nên không thể đứng dậy hành lễ, đành phải hơi cúi người, vừa vỗ lưng Phi Yến an ủi nằng, vừa thành khẩn hướng công tử trẻ tuổi cười gượng.

Nàng vốn là người lạnh lùng, tính tình cứng rắn, đối với nam nhân trước nay không nể nang gì, nhưng hôm nay là mình đuối lý trước, người ta lại khoan dung, vì vậy cũng hiếm có lúc tự nguyện cúi đầu hạ mình.

“Hừ, nếu không phải công tử nhà ta rộng lượng, nhà người có tạ ngàn vạn lần lễ cũng không đủ!” Lí Đức lại chẳng chút cảm kích, thờ phỉ phỉ ném lại một câu, lại vội vàng trở về nằng chủ tử nhà mình.

“Lí Đức!” Công tử trẻ tuổi quả một tiếng, hơi chấp tay nói với Hợp Đức: “Thì ra tỷ muội cô nương chính là Phi Yến Hợp Đức của Bách Linh Các, tại hạ sớm đã nghe nói về tài nghệ xuất chúng của hai vị. Hôm nay nhìn thấy thật là may mắn.”

“Công tử quá khen.” Hợp Đức nhẹ nhàng đẩy tỷ tỷ, ý muốn nhắc nhở hoàn cảnh nơi chốn hiện tại, đỡ nàng đứng dậy, lại hành lễ một lần nữa: “Tỷ muội tiểu nữ hôm nay còn có chuyện quan trọng, đa tạ công tử khoan dung độ lượng. Vay xin được cáo từ.”

Bọn họ gặp gỡ trên đường, nói với nhau mấy câu, Phi Yến tự nhiên không phải là không nghe thấy, nhưng chính mình vừa đụng phải người ta, hiện giờ một đôi mắt đẹp đồ ùng, xấu hổ nào dám ngẩng đầu, ngay cả mặt đối phương cũng chưa liếc mắt nhìn một cái, chỉ vội vàng cúi mình chào rồi định quay đi.

“Hai vị cô nương xin cứ tự nhiên.” Dung mạo hai tỷ muội tuy rằng xuất sắc, người đi đường xung quanh cũng đều chăm chú nhìn bằng đủ loại ánh mắt tranh thủ mở rộng tầm mắt, nhưng trên mặt vị công tử này trước sau đều chỉ mang một nụ cười âm áp, thường thức tất nhiên là có, nhưng lại chẳng chút khinh nhờn.

“Công tử...” Lí Đức tựa hồ muốn nói gì đó, công tử trẻ tuổi lại hơi hơi lắc đầu, nhìn theo hai tỷ muội quay trở lại ngõ tư, ý định tiếp tục dạo phố như trước.

Nhưng mà, tuy hân đem tiết mục nhỏ này bỏ qua, cũng không thể kiểm soát được kẻ khác có ý muốn quấy rối, nhất là đồ tiểu nhân ranh rồi vô công rồi nghề chạy đi sinh sự mọi người. “Aizz!!” Một giọng nam vô cùng vênh vào nhắc lại liên tiếp đến lần thứ ba, tự cho là tiêu sái phóng khoáng mà ngâm xướng: “Mỹ nhân ni non, lê hoa mang vũ, Phi Yến Hợp Đức, song thù hợp bích, cảnh đẹp khó có được này mà bỏ lỡ, chẳng phải là hối tiếc cả ba kiếp hay sao?” (*song thù hợp bích: hai mỹ nhân cùng kết hợp*)

Tiếng nói này vang lên, đám đông còn chưa kịp tản đi hết đã bị mấy gia đình thô lỗ đẩy ra, một gã ăn chơi trác táng xuất hiện, ngà ngón chặn lại hai tỷ muội.

Tiểu Ngư vẫn ẩn ở một nơi bí mật gần đó không khỏi nhú mảy, không ngờ hôm nay lại gặp phải cảnh đùa giỡn mỹ nhân kinh điển. Mím cười áy náy, dung nhan xinh đẹp của Hợp Đức thoáng chốc đã lạnh như băng son, Phi Yến cũng sợ tới mức nhanh chóng trốn ra sau muội muội, vị công tử trẻ tuổi kia cũng không khỏi quay đầu, hai hàng lông mày xinh đẹp nhú lại.

Tiểu Ngư vốn định tiến lên, nhưng nhìn thấy công tử trẻ tuổi quay đầu, trong lòng chợt thay đổi chủ ý.

Vừa rồi ở trong đám người, nàng đã sớm quan sát rõ ràng vị công tử này, ngay khi hân được Lí Đức kéo dậy khỏi mặt đất, tay và vạt áo đều lật lên một chút, tuy rằng chỉ trong chớp mắt đã được Lí Đức cảnh giác phủ lại, nhưng màu vàng rực rỡ thoáng qua chớp nhoáng nàng tuyệt đối không nhìn nhầm.

Từ đời Tùy Đường, màu vàng này trở thành màu chuyên dụng của Hoàng gia, ngoài Hoàng đế, ngay cả Thái tử và Vương gia cũng không thể tùy tiện sử dụng nó. Mà công tử trẻ tuổi này, thoát nhìn không quá mười bảy mười tám tuổi, đúng là tầm tuổi của vị đương kim hoàng đế kia, hơn nữa còn giọng nói khó nghe rất đáng ngờ của Lí Đức ...

Tất cả những phỏng đoán này, tựa hồ chỉ có thể cho ra một kết luận, cứ việc Tiểu Ngư thật sự cảm thấy mình hân là không khéo như vậy gặp được tình huống cái trang vi hành cầu huyết loại này, nhưng vẫn có thể chín phần chắc chắn rằng nàng quả thật trúng thưởng lớn.

Chỉ là, rốt cuộc nàng có nên mượn cơ hội mà kết bạn với công tử trẻ tuổi có 90% là nhân vật lớn kia không?

Ngay khi công tử trẻ tuổi nói chuyện với Hợp Đức, Tiểu Ngư đã suy nghĩ được mấy vòng, nhưng vẫn kiềm chế tâm lý muốn mượn thế đang lăm le chọc nháy ra kia.

Chỉ vì nếu đối phương thật sự là hoàng đế chí tôn, nào có thể dễ dàng bỏ qua cho mình đeo mặt nạ mà kết giao được chứ? Cho dù là một vị nổi tiếng bình dị trong truyền thuyết, nhưng người bên cạnh hân cũng sẽ không để mặc cho một người xa lạ tiếp cận. Nếu vì leo lên cây đại thụ này mà khiến hết thảy của mình đều bại lộ, cái được sau này chẳng lẽ có thể lớn hơn cái mất? Huống chi... Tiểu Ngư đột nhiên nhớ ra sáu năm trước nhà mình vì né tránh Phi Hà quận chúa mà mất bao ngày đêm mưa bão xức, lưu lạc thiên nhai, còn có tổ huấn của Phạm gia: con cháu Phạm gia đời đời không được kết thân với hoàng thất họ Triệu!

Bản thân mình tuy rằng chưa bao giờ nghĩ sẽ giống như các nữ xuyên khác dẫn thân vào cung đình, cùng với tướng quân, Vương gia, Hoàng đế tôn quý...vv.. bản luận yêu đương, ân oán dây dưa.. càng chưa từng có suy nghĩ nực cười chìm sẽ biến phượng hoàng trong đầu, nhưng vạn nhất gặp phải đối phương cố ý, chuyện đó sẽ không còn do nàng không chế nữa. Mặc dù nàng không tự kỷ, nhưng gương mặt đủ tư sắc này đối với nữ nhân mà nói, khá là thách thức và nguy hiểm. Bản thân mình cẩn thận nhiều năm như vậy, vẫn là đừng nên trông cậy vào ảo tưởng dựa dẫm bên ngoài này thì tốt hơn.

Suy nghĩ như vậy, Tiểu Ngư không ra mặt lúc đó, lấy thân phận chủ nhân Bách Linh các làm quen với công tử trẻ tuổi, cũng may, vị nhân vật lớn thân phận còn chưa rõ này tính tình thật đúng là tốt kỳ lạ, không hề có ý muốn khó xử hai cô gái, mỗi họa va chạm liền dễ dàng tan thành mây khói, nàng cũng

không cần tự thân ra mặt bảo vệ hai người.

Nhưng ai ngờ được, nàng đã thuyết phục được mình không bị vương khí hấp dẫn, vận mệnh lại cố tình không chịu như nàng mong muốn, phải một gã hư hỏng ăn chơi ra, khiến cho sự tình chuyển hướng.

“Nhường? Bản công tử cho đến giờ chưa từng biết chữ “nhường” viết thế nào!” Gã lông bông tự cho là phong lưu thành thật sấm vai xấu xa, vô cùng chuyên nghiệp mà thể hiện sự ngả nón và đáng khinh vô cùng nhuần nhuyễn.

“Không hiểu viết thế nào, thì về nhà hỏi mẹ ngươi đi!” Hợp Đức lạnh lùng nói, thuận lợi lùi một bước, tránh khỏi công cụ đùa giỡn: một cây quạt.

“Tục ngữ nói: ngả theo chiều gió, không bằng tiểu nương tử cùng ta một đường về nhà, tự mình chỉ cho bản công tử viết chữ này thế nào đi!” Gã lông bông tà ác nói, cặp mắt gian tà lướt vài vòng trên ngực Hợp Đức.

“Ha ha ha... Đừng vậy, tiểu nương tử, không bằng theo công tử của chúng ta trở về, công tử của chúng ta có văn phòng tứ bảo tốt nhất, đến lúc đó, hai người các ngươi muốn viết thế nào cũng được...”

Đám tay sai bên cạnh vô cùng phối hợp mà phá lên cười dâm dăng, gã lông bông kia lại đắc ý, mở quạt, phơ ra bộ dáng đầu heo đón gió vô cùng nông nghênh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 135: Gã vô lại to gan

“Làm càn, giữa ban ngày ban mặt, ngươi lại dám dưới chân thiên tử đùa giỡn con gái nhà lành, người lớn nhà ngươi dạy dỗ kiểu gì vậy?”

Như Tiểu Ngư đoán, công tử trẻ tuổi quay lại, trong giọng nói rành mạch hàm chứa giận dữ, mặc dù không lớn tiếng quát tháo tỏ vẻ chính nghĩa đứng đắn, nhưng vẻ mặt ôn hòa đã có vài phần khí chất không giận mà uy.

“Con gái nhà lành? Ha ha ha ha, buồn cười chết người mất, tên nhãi ranh thích xen vào chuyện người khác này, con mắt nào của ngươi nhìn thấy nơi này có con gái nhà lành? Là đây? Hay là đây?” Gã vô lại xoay một cái khế cây quạt lại, cười ngật ngưỡng.

“Ta nói chính là hai vị cô nương bị ngươi đùa giỡn!” Công tử trẻ tuổi tránh khỏi tay Li Đức, nghiêm mặt nói.

“Hai ả đào kép cũng coi như con gái nhà lành? Ừ ừ, đúng là chuyện buồn cười nhất là bản công tử từng nghe được đó!” Gã vô lại càng cười to, trong phút chốc đã biến đổi sắc mặt: “Bản công tử đề mắt đến họ, là phúc khí của họ, tên nhãi ranh thói nhà ngươi đừng có xen vào chuyện của người khác, nếu không thì không có kết cục tốt đâu!”

“Phi Yến Hợp Đức cô nương đều là người băng thanh ngọc khiết, đừng có nói xấu các nàng!” Trong đám đông có người lớn gan hô một câu, nhưng bị ánh mắt hung ác của gã vô lại đảo qua, lập tức liền im bặt.

“Đào kép cũng là người, cũng là con dân của thiên tử, trừ phi có lệnh quan gọi, nếu không các nàng đều có quyền cự tuyệt, bất luận kẻ nào cũng không thể ép buộc.” Công tử trẻ tuổi vẫn bình tĩnh nói, không nổi giận cũng không thoái nhượng, nói chuyện có lý có chứng.

“Công tử...”

Nghe công tử trẻ tuổi vì hai tỷ muội mình mà tranh cãi, Hợp Đức đang bị đám tay chân vây quanh xúc động kêu lên một tiếng, gương mặt lạnh lùng cũng hơi rung động.

Lúc này mới không hô là phong phạm đại gia, Tiểu Ngư âm thầm tán thưởng. Thời đại này mọi người đều coi đào kép thấp kém như nô tỳ kỹ nữ, những lời này cho dù người bình thường cũng khó nói ra, huống chi là người tôn quý như vậy.

Tình huống như hôm nay, nếu đổi lại là lão cha nhà mình, nhất định tận tình khuyên bảo để thuyết phục gã vô lại, cho dù người ta có động thù thì cũng không dễ dàng đánh trả, cho đến lúc bắt buộc mới đành mang theo người đi dùng khinh công đào tẩu. Còn nếu là Phạm Đại, chỉ sợ đã sớm bị mặt tiến lên, bốp bốp vài cú dạy dỗ một trận, uỳnh cho gã vô lại cùng đám chó săn phải kêu cha gọi mẹ mà chạy trốn chết.

Mà nếu là bản thân mình, Tiểu Ngư sờ sờ đồng xu trong tay, khoe miệng hơi cong lên cười lạnh, đối với loại súc vật, nàng thích giáo huấn ngầm hơn.

Bất quá, lúc này nàng muốn xem quý nhân này giải quyết sự việc thế nào.

“Lão tử cứ ép buộc đấy, ngươi định thế nào?” Gã vô lại ghen tị, thậm chí thành giận trở nên ngang ngược, rốt cuộc không kiên nhẫn vờ phong độ nữa,

hung hăng phát tay: “Đem người đi cho ta!”

“Ai dám lộn xộn?!” Công tử trẻ tuổi nổi giận, tiến lên một bước.

“Úi dà, thế nào? Ngươi thật sự muốn phá hoại chuyện tốt của lão tử?” Gã vô lại cũng nổi giận, nhìn từ trên xuống dưới y bào màu xanh nhạt của công tử trẻ tuổi, khinh miệt: “Xem bộ dạng nghèo kiết của ngươi, nhiều lắm cũng chỉ là một tên cừu phẩm tép riu, lão tử khuyên ngươi vẫn nên thức thối một chút thì hơn, không thì, có tin lão tử sẽ tiễn ngươi cút về với ông bà ông vải?”

Quan viên Đại Tổng, từ tam phẩm trở lên có thể dùng màu tím, từ ngũ phẩm trở lên có thể dùng màu đỏ, từ thất phẩm trở lên có thể dùng màu xanh lục, mà cừu phẩm thì chỉ có thể dùng màu xanh nhạt. Công tử trẻ tuổi này thoát nhìn khí độ bất phàm, lại áo màu xanh nhạt, có lẽ cũng làm quan, nhưng mà dù có là quan thì cũng bất quá là một quan nhỏ cừu phẩm, thật sự khiến hắn mất hứng, chỉ bằng quan hệ của hắn, loại quan nhỏ này hắn còn dám bắt nạt. *(ghê chưa dám bắt nạt cả vua, chán sống rồi!! =))*

Kinh thành Đại Tổng này cho dù thiếu cái gì, thì không thiếu nhất chính là loại quan nhỏ chỉ có chức suông mà không có thực quyền.

Gã vô lại này nhìn có vẻ thô lỗ không hiểu biết, trong lòng đã sớm cân nhắc lợi hại, bởi vậy nói ra câu cuối cùng, ánh mắt cũng đột ngột trở nên độc ác, phối hợp với gương mặt dữ tợn thật là có mấy phần khí thế đại ca xã hội đen kiêu trước trên TV vẫn hay chiếu.

“Nếu ngươi biết ta ít nhất là quan cừu phẩm, còn dám vô lễ như thế?” Công tử trẻ tuổi ánh mắt long lên, giống như tức giận không ít.

“Ha ha ha, vô lễ? Lão tử còn chưa có thật sự vô lễ đâu! Tên nhãi thối này, nếu không phải ngươi có bộ da coi như trông vừa mắt, lão tử đã sớm không thêm nhiều lời, giờ lão tử cảnh cáo ngươi một câu cuối cùng, nếu ngươi còn dám lễ mễ lắm điều cản trở lão tử, lão tử sẽ bảo cậu phê bỏ mũ ô sa của ngươi!” Gã vô lại như là không còn kiên nhẫn nữa, lại hạ lệnh: “Mang đi cho ta!”

Đám tay sai cùng nhất tề đáp dạ, sau đó gờ móng vuốt chộp vào tỷ muội Hợp Đức đang muốn thoát ra mà không nổi.

Lông mày của Tiểu Ngư khẽ nhíu lại một chút, định ra tay lại nhịn xuống.

Hai tỷ muội thân đơn lực bạc, tuy rằng là lên giây giũa cầu cứu, nhưng vẫn nhanh chóng bị bốn người túm lấy cánh tay, mọi người xung quanh dù đều tỏ vẻ bất bình, nhưng không ai dám thật sự đứng cảm đứng ra. Biết người ta là quan mà vẫn dám ra tay, lai lịch gã vô lại này lớn đến thế nào? Bọn họ là dân chúng nhỏ bé, làm sao đắc tội nổi với người như thế?

“Dừng tay!” Công tử trẻ tuổi lúc này thật sự nổi giận, gương mặt tuấn tú không còn nửa phần ôn hòa lúc trước, hai mắt như kiếm chiếu thẳng gã vô lại: “Cậu ngươi là ai? Mày dám dung túng ngoại thích cướp người hành hung giữa đường như thế?”

“Cậu ta là ai? Ha ha, nói ra hù chết ngươi!” Gã vô lại cười gằn đáp lại.

“Ta thật sự muốn xem hù chết thế nào!” Công tử trẻ tuổi giọng lạnh lùng, Lí Đức bên cạnh muốn kéo hắn rời khỏi mấy lần cũng không thành, sớm đã gấp đến quai cương.

“Đương kim phó Khu mật sứ, Tri sự Tham chính Hạ Tùng Hạ đại nhân, chính là cậu của ta!” Gã vô lại giờ ngón tay cái chỉ vào mình nói.

“Lí Đức, lấy ấn tín của ta mời Hạ đại nhân lại đây!” Khi nói đến từ “mời”, công tử trẻ tuổi gằn giọng xuống.

“Công tử, không được đâu...” Lí Đức kéo tay áo hắn, khẽ sát tai thấp giọng thì thầm.

Tiểu Ngư tai thính, tinh tường nghe được lời hắn nói: Hôm nay là tiết Trùng Cửu, chỉ sợ Hạ đại nhân không có trong phủ, hơn nữa hôm nay Quan gia vụng trộm chuẩn ra ngoài, nếu chuyện này kinh động Thái hậu, sợ rằng lần sau Quan gia muốn đi nữa sẽ không dễ dàng. *(Quan gia: từ gọi vua ngày xưa)*

Quan gia! Công tử trẻ tuổi này quả nhiên chính là Tổng Nhân Tông Triệu Trinh!

“Cho dù lần sau không dễ dàng ra ngoài, hôm nay trẫm cũng không thể ngồi yên mặc kệ, nếu Hạ Tùng không thể gặp được, ngươi không cần đi tìm ông ta nữa, trực tiếp tìm Khai Phong phủ đi!” Triệu Trinh thấp giọng nói. (tìm Khai Phong phủ: chắc ý bạn Triệu Trinh là muốn đi gọi quan sai của nha môn chăng?)

“Vẫn không được đâu, Quan gia, hôm nay chúng ta đi một mình, ngay cả một thị vệ cũng không mang theo, nếu tiểu nhân đi rồi, còn ai bảo vệ ngài nữa, vạn nhất...”

Lí Đức về mặt cầu xin tiếp tục khuyên, bên kia gã vô lại cũng bị một câu đi mời “Hạ đại nhân” kích cho nhảy dựng, lại thấy chủ tớ hai người thì thầm, như là không thêm để hắn vào mắt, càng giận đến kêu to: “Được lắm, tên nhãi thối tha, đừng tưởng rằng ta cho ngươi vài phần mặt mũi là có thể ngênh ngang, còn dám mời cậu ta đến nơi này, phi!! Ngươi cho cậu của ta là người người có thể mời đến là đến sao? Lên, bọn bay, đánh, đánh cho ta, dạy dỗ một chút cho hắn biết quy củ quan trường!”

Đám chân chó thích nhất chó cạy gần nhà gà cạy gần chuồng đã sớm xắn tay áo lên chuẩn bị đánh người, gã vô lại vừa ra lệnh, lập tức đều như sói như hổ xông lên, Lí Đức sợ tới mức vội vã đứng chắn trước Triệu Trinh, dang hai tay liều mạng che chở chủ tử, đồng thời giọng the thé kêu lên: “Ai dám đụng đến công tử nhà ta một sợi tóc? Các ngươi có biết...”

“Đánh!” Gã vô lại chẳng chút sợ hãi, rất có khí thế tiểu bá vương trời sập cũng có người đỡ giúp hắn.

Ánh mắt hung ác đã trừng lên.

Tám cái nắm tay đã vung lên.

Những cái chân thô chắc đã giơ lên trong thành Khai Phong, đường cái phồn hoa, dưới vô số ánh mắt của quần chúng vây xem, một hồi bị kịch vây đánh hoàng đế một nước cực kỳ bi thảm trước nay chưa từng có sắp diễn ra trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 136: Hợp tác vui vẻ

“Ái!”

“Ồi da..”

“Mẹ ơi..”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong nguy cấp, Lí Đức đang lòng nóng như lửa đốt còn chưa kịp hô lên thân phận đại Boss của Triệu Trinh, đám tay sai kia nắm đầm chưa vung được một nửa, chân thối mới giơ lên đều đột ngột vô cùng ă ý kêu to nhảy chồm chồm thành một vũ điệu rất kỳ dị.

Chỉ thấy bọn chúng một chốc thì bo bụng, chốc thì ưỡn ngực, chốc thì xoay trái, chốc lại xoay phải, hai tay ra sức khua khắng, chắn mặt, che hông, bo lưng, niu tay, ôm chân, rụt cổ... Cổ tình mỗi tư thế đều không giống nhau, kết hợp với tiếng kêu rên ngửa mặt hoặc cúi đầu, cùng với tiếng đồng xu thỉnh thoảng từ trên người bọn chúng rơi xuống mặt đường, cả con đường nhất thời vì những vũ công này mà trở nên đầy ắp sức sống, vui vẻ náo nhiệt.

Một màn quý dị đột ngột diễn ra, nhất thời khiến mọi người sợ ngây người. Gã vô lại sau mấy giây choáng váng cuối cùng nghĩ ra phải ả náu, kéo hai tên tay sai đang giữ hai tý muối qua chắn trước người, chỉ dám lộ ra cái đầu đảo mắt nhìn xung quanh, phản ứng đầu tiên là trừng mắt nhìn về phía hai chủ tớ kia.

Liền thấy hai chủ tớ đối diện giống như không biết chuyện gì, một người vẫn còn giữ nguyên tư thế hai tay giang ra, cầm đã ngạc nhiên đến sắp rơi xuống, một người thì hiếu kỳ nhìn xung quanh tìm kiếm người âm thầm giúp đỡ mình, gương mặt ôn nhã một lần nữa hiện lên ý cười. Lại nhìn bốn phía, dân chúng vây xem đông nghịt, trên mặt mỗi người đều là vẻ hưng phấn khi xem kịch, mỗi người đều giống như là kẻ hạ độc thủ, nhưng trông như cũng chẳng ai có năng lực làm ra chuyện đó.

“Ái? Là ai?” Gã vô lại nhìn một vòng vẫn không tìm ra kẻ khả nghi, lại nghĩ mình đã an toàn, sự phẫn nộ vì bị ám toán rút cuộc chiến thắng kinh ngạc và sợ hãi, nổi trận lôi đình gào lên.

Trả lời hắn chính là một tiếng xé gió rất nhỏ, cùng với...

“Á...Ăc...!” Cái miệng của gã vô lại vừa rồi còn há ra gào to, lập tức đã biến thành một lỗ thủng đầy máu, hai cái răng cửa đã vinh quang rớt xuống, mà tay sai của hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Cái này gọi là không phải không đáp trả, mà là thời cơ chưa tới. Khi thời cơ vừa đến, lỗ thủng là khó tránh khỏi.

“Công tử công tử...” Thấy chủ tử mình miệng đầy máu me, muốn phun nhưng còn tắc nghẹn trong vô cùng kinh khủng, đám tay sai nhất thời đều cảm thấy bất an, rút cuộc bất chấp hai tý muối và chủ tớ Triệu Trinh, cũng không quan trên người đau đớn, vội lùi lại một chỗ kiểm tra thương thế gã vô lại.

Thân là tay sai, hộ vệ bất lực, quay về cũng tương đương với tội chết, những đau đớn trên thân thể cũng không coi như đáng kể. Về phần kẻ âm thầm bắn ám khí, bọn họ cũng phải còn mạng mới có thể truy tra ra được.

“Đi mau, mau bảo vệ công tử hồi phủ.. Hồi phủ...!” Một gã thuộc hạ coi như còn trấn định vội lấy khăn tay che lại cái miệng đã đau đến không nói ra lời của gã vô lại. Cả lũ ba chân bốn cẳng nâng hắn dậy, liều mạng rẽ đám người chạy đi.

“Êêee!”

“Êêê..!

Dân chúng tuy rằng kinh sợ ác danh của bọn chúng, không thể không tránh ra một lối đi, nhưng miệng cũng không quên chế giễu vài tiếng, dù sao nhiều người như vậy, một vài tiếng nhỏ bé gã vô lại cũng không có cách nào truy cứu được.

“Công tử, nơi này không thể ở lâu, vẫn nên nhanh chóng đi đi thôi!” Trong hỗn loạn, Hợp Đức kéo tỷ tỷ, xuyên qua đám đông hô lên với Triệu Trinh một câu, liền vội vàng kéo Phi Yến chạy về phía ngõ sau.

“Phù!” Thấy đám vô lại đã đi hết, Lí Đức giống như đại nạn không chết thở phào, lại hít sâu một hơi, vội vàng quay đầu kiểm tra Triệu Trinh: “Quan... Công tử, người không sao chứ?”

“Ta không sao, Lí Đức, người nhanh nhanh tìm xem, là vị cao nhân nào giúp chúng ta?” Ánh mắt Triệu Trinh còn đang mãi tìm trong đám người, dù sao cũng là tầng lớp trên, được hoàng gia huấn luyện đã lâu, qua hai giây kinh ngạc lúc đầu, hắn đã sớm trấn định được. Chỉ là nhìn lại, xung quanh vô số người đang chuyển động, có người nhìn theo gã vô lại rồi đi, có người chỉ trỏ bọn họ, cũng có người nhân cơ hội nhặt đồng xu trên mặt đất, nhưng không tìm thấy rốt cuộc là ai ra tay giúp đỡ chuyện bất bình.

“Đạ.” Lí Đức lau mồ hôi lạnh, cũng thật sự tìm kiếm, hôm nay nếu không có vị cao nhân này, vạn nhất chủ tử hắn có làm sao, Lí gia nhà hắn dù có diệt môn tịch biên cửu tộc cũng không chuộc nổi tội này.

Chỉ là Lí Đức không nghĩ đến, hôm nay giúp đỡ, không chỉ có một vị mà là những hai vị.

“Ám khí của người cũng không tệ!”

Ở một góc nhỏ không ai nhìn thấy, một thiếu niên gương mặt thật thà nhưng thân mình lại có vẻ uể oải không xương dựa vào vách tường, tay tung hứng đồng tiền, khoe miệng khẽ nhếch, cười như không cười nhìn Tiểu Ngự đứng đối diện, đúng là Đinh Triệt hôm qua còn như đinh đóng cột nói phải suốt đêm đi tìm Tiểu Ngự tỷ thí nhưng đến giờ mới xuất hiện.

“Như nhau như nhau, thân thủ của người cũng thế.” Tiểu Ngự thông dong thu những đồng xu lẻ tẻ trong tay áo vào túi tiền, khẽ cười nói, “Gõ hai cái răng cửa kia không tồi.”

Mới vừa rồi dạy dỗ đám súc sinh, lại hợp tác chặt chẽ bắt phân thắng bại, khiến nàng có cảm giác thoải mái vì được phát tiết, tâm tình do đó cũng tốt hơn nhiều.

Đương nhiên, chuyện không thể chấm dứt đơn giản như vậy, đầu tiên là Hạ Tùng đại nhân trước kia thêm muốn Nhạc Du, mà nay cháu trai hắn lại ức hiếp Phi Yến Hợp Đức, món nợ này nên thanh toán cho thật tốt.

“Người không ra tranh công sao?” Đinh Triệt hát hàm về phía đường cái, “Vị kia không phải nhân vật nhỏ, Bách Linh các của các người nếu dựa được vào núi này, vinh hoa phú quý nửa đời sau cũng không phải sâu nữa.”

“Vậy sao công tử không ra đó mà tranh công?” Lúc này đến lượt Tiểu Ngự tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn, “Chẳng lẽ công tử không muốn một bước lên mây, tiền đồ vô hạn?”

Đinh Triệt sững sốt, lập tức cúi đầu mỉm cười, “Thật đúng là tính của người.”

“Tính của tôi?” Đôi mày thanh tú của Tiểu Ngự nhướng lên, cảnh giác trong lòng lại trở dậy. “Công tử mới nhận thức tôi một ngày, đã biết tính của tôi rồi?”

Nàng càng nhìn ánh mắt người này lại càng cảm thấy đối phương nhất định là người mình từng quen biết, gương mặt kia của hắn tuy rằng xa lạ, nhưng biểu cảm trên mặt gần như tất cả đều thể hiện bằng đôi mắt và khoe miệng, chẳng lẽ... Tiểu Ngự trong lòng đã rõ, chẳng lẽ hắn mang mặt nạ da người mà Nhị thúc từng nói đến?

Từ khi biết trên đời này có giang hồ, nàng vẫn rất hứng thú với mặt nạ da người mà tiểu thuyết vô hiệp thường nhắc tới, nhất là đoạn ngày chạy trốn kia, không chỉ một lần nghĩ nếu thật sự có thể dịch dung mà không phải chỉ trông vào thuật hóa trang để che giấu thì đã tốt hơn, sau này Nhị thúc quả thực chứng minh thế giới này đúng là có môn tuyệt kỹ dịch dung, nhưng mà rất ít người biết đến, người có thể thực hiện lại càng ít hơn, mà không phải khắp nơi đều có như nàng tưởng.

“Biết người do tâm, không liên quan đến thời gian quen lâu hay ngắn.” Gặp ánh mắt nghiên cứu của nàng, Đinh Triệt cứng người, biết nàng nổi lòng nghi ngờ, vội vờ như đùa cợt vờn cánh tay dài, duỗi thẳng lưng lười biếng, “Lúc này loạn trong Bách Linh các của người còn chưa xử lý rõ ràng, người không quay về xem sao?”

Hắn không còn là đứa bé trai dễ dàng nổi nóng như năm đó nữa, nếu không đã quá phí phạm mất ba năm chịu đựng khổ cực.

“Tất nhiên là phải quay về.” Tiểu Ngự thu hồi lại khác thường trong lòng, mỉm cười, “Còn một lúc lâu nữa mới đến giữa trưa, công tử chớ quên cái hẹn hôm qua, để cho tiểu nữ tạ ơn một chút. Về phần vị bên ngoài kia, có lẽ công tử vẫn nên giúp Phật giúp đưa về tận Tây Thiên thì tốt hơn.”

“Người thật đúng là phân cho ta một việc vô ích.” Đinh Triệt im lặng nhìn nàng, muốn nhìn xem trong ánh mắt nàng có gì không, lại chỉ thấy tĩnh lặng như nước, đầu vai run lên, cả người lại trở về một thiếu niên thành thật, lập tức bước về phía đường cái.

Trên đường, đám đông đã tản đi hết, Lí Đức cố gắng khuyên Triệu Trinh: “Quan gia, vị cao thủ kia có lẽ là làm việc thiện không cần báo đáp, chúng ta đã xem hết cả đường rồi cũng không tìm thấy, vẫn là nhanh chóng trở về thôi, miễn cho đám vô lại ban nãy quay lại. Quan gia, cầu ngài đó! Quay về được không?!”

Triệu Trinh thờ dài, vẻ mặt ủ rũ, lại nhìn xung quanh nửa ngày mới gật đầu nói: “Thôi, quay về đi.”

Lí Đức mừng rỡ, vội vẫy tay mướn một cỗ kiệu, mời Triệu Trinh ngồi vào, bản thân còn kinh hồn chưa định vịn cỗ kiệu một đường cẩn thận nhìn quanh, lại không hề chú ý đến đi phía sau một quãng không xa, một thiếu niên trông thành thật khờ dại như vừa mới ở nông thôn ra.

Trước kia xem tiểu thuyết và TV, người dịch dung thường cải trang chính mình thành bộ dạng người không ra người, quý không ra quý, nghĩ như vậy có thể che giấu thân phận, lại không biết rằng kỳ thật phải ẩn nấp trong đám đông, một gương mặt bình thường thành thực mới là an toàn nhất.

Đội bọn họ đi xa rồi, Tiểu Ngư mới lắc đầu nhẹ bước ra khỏi ngõ nhỏ, thông dong đi về phía Bách Linh các.

Về phần thiếu niên kia, nàng không tin rằng hôm nay gặp nhau là ngẫu nhiên, nhưng mà, hắn rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 137: Thanh lý môn hộ

Trong Bách Linh Các, Phi Yến đang dựa vào vai Hợp Đức khóc nức nở.

“Đồng gia, tôi đã theo như ngài phân phó cho Cung Hòa viết hết sự tình đã xảy ra và ấn dấu vân tay, đồng thời còn để những người khác làm chứng, mặt khác tôi cũng đã cho tạm dừng biểu diễn sáng nay, nhưng vở diễn buổi chiều thì làm sao đây?” Vừa vào cửa, Liễu Viên Thanh tiến lên đón.

“Được, ta đã biết.” Tiểu Ngư đi về phía mọi người. “Nghiêm tiên sinh, thân thể ngài thế nào?”

Nghiêm tiên sinh vội đứng dậy, cảm kích nói: “Đồng gia, tôi không sao, ngài yên tâm, bộ xương già này của tôi còn sức lực, còn có thể gắng thêm tám mươi năm nữa.”

Nói xong, lão ưỡn ngực, làm tư thế kéo đàn, chỉ là trong mắt lại giấu không được sự đau lòng.

“Ha ha...” Mọi người biết lão nhạc sư già muốn bầu không khí căng thẳng dịu đi một chút, đều phối hợp bật cười, chỉ là Cung Hòa còn đang co người ở đó, sự phản bội của hắn chung quy là sự thật, bởi vậy tiếng cười nhanh chóng lặng xuống. Mọi người đều nhìn về phía Tiểu Ngư, chờ đợi sự an bài của nàng.

“Nếu Nghiêm tiên sinh không sao, vậy buổi diễn chiều vẫn tiến hành. Hợp Đức, chỗ ngươi không có vấn đề gì chứ?” Tiểu Ngư nhìn về phía Hợp Đức.

“Không vấn đề gì, chỉ là...” Hợp Đức gật nhẹ đầu, ánh mắt lại nhìn về phía tỷ tỷ.

Mọi người đã sớm được Liễu Viên Thanh giải thích hai tỷ muội hôm nay muốn rời đi chỉ là diễn kịch, bởi vậy nghe Hợp Đức nói muốn ở lại cũng không tỏ vẻ gì kinh ngạc.

“Được, về phần Phi Yến, hôm nay cứ nghỉ ngơi cho tốt.” Hợp Đức không nói Tiểu Ngư cũng biết, với tính tình yếu đuối nhu nhược của nàng ta, tràng đã kịch không ngừng thế này không phải chỉ một chốc một lát là có thể khôi phục, liền quyết đoán ra lệnh. Đồng thời ánh mắt cũng lướt qua vài thiếu nữ khác trong ban, cuối cùng nhìn một người học tập chăm chỉ siêng năng nhất trong đó, mỉm cười nói: “Họa Mĩ, cô chuẩn bị một chút, buổi diễn chiều nay cô sẽ diễn vai Chức Nữ.”

“A.. Cảm ơn Đồng gia. Cảm ơn Đồng gia, Họa Mĩ nhất định không phụ sự mong đợi của Đồng gia.” Họa Mĩ thụ sủng nhược kinh, vội vàng đứng dậy hành lễ, nghĩ đến cuối cùng có thể lên đóng vai hoa đán mình từng ao ước, cảm động gần như bật khóc.

“Không cần cảm ơn ta, ta đã từng nói, ở Bách Linh các, cơ hội đều ngang nhau, chỉ cần cố gắng nỗ lực và có thiên phú, ta đều cho mọi người cơ hội.” Tiểu Ngư gật đầu, ánh mắt chuyển tới Cung Hòa dưới sân khấu, hiện giờ đang co người lại, cố gắng muốn làm cho bản thân trở thành vô hình.

“Đồng gia, ngài xem, Cung nhạc sư nên xử lý thế nào?” Liễu Viên Thanh tiến lên một bước, nhìn Cung Hòa, trong mắt có oán giận cũng có tiếc hận.

“Liễu trưởng ban, ta nhớ rõ lúc trước Cung Hòa là ông giới thiệu vào đúng không?” Tiểu Ngư hơi dăm chiêu nói.

Liễu Viên Thanh nhất thời sợ hãi cúi đầu nói: “Là tiểu nhân có mắt không trông.”

“Ông không cần hiểu lầm, ta chỉ muốn nhắc nhở ông, sau này Bách Linh Các chúng ta nhận người, phải cẩn thận nhiều hơn, như loại người không có phẩm hạnh này, tuyệt đối không thể lại trà trộn vào, còn có...” Ánh mắt Tiểu Ngư quét qua mặt mỗi người, “Dù có nhất thời bị lẫn lộn, mọi người cũng phải mở to mắt mỗi nơi mỗi lúc mà quan sát, để tránh con sâu làm rầu nồi canh. Bách Linh Các cổ vũ mọi người cố gắng tiến tới, cùng nhau cạnh tranh, không chúng ta cho phép hay dung túng những thủ đoạn đê tiện, lại càng không cho phép ăn cây táo rào cây sung, hãm hại đồng nghiệp. Nếu không

bị phát hiện ra cũng thôi, nếu là bị phát hiện...”

Tiểu Ngư cố ý dừng ở đây một chút, đưa mắt ra hiệu cho La Đan, sai hần trực tiếp dùng ví dụ thực tế để cảnh cáo: “Bê gãy hai ngón tay cái và ngón trỏ của hần.”

Đúng là Nghiêm tiên sinh chỉ là sư phụ giữa chừng của hần, nhưng cũng là sư phụ, huống chi Nghiêm tiên sinh đối với đồ đệ này luôn đều dốc túi truyền dạy, cho tới giờ cũng chưa từng giấu cái gì, nàng dù có tha thứ hần bán đứng Bách Linh Các cũng không thể tha thứ hần hại Nghiêm tiên sinh.

La Đan không nói một lời, tiến lên túm lấy tay Cung Hòa.

“Không!!...Aaaa.....!!!”

Cung Hòa vừa mới hoảng sợ ngẩng đầu, đang muốn hướng Tiểu Ngư cầu tình, răng rắc một tiếng, La Đan đã bê gãy hai ngón tay của hần. Cung Hòa da thịt yếu mềm, làm sao chịu được đau đớn như thế, hơn nữa đối với nhạc sư mà nói, ngón tay quan trọng như tính mạng vậy, lập tức vừa đau thân vừa đau lòng, mắt trợn lên, hồn mê bất tỉnh.

“Hất tỉnh, lại bê tiếp.” Giọng Tiểu Ngư không chút cảm tình, nàng không có quyền giết người, cũng sẽ không coi thường sinh mạng, nhưng không có nghĩa nàng sẽ nhân nhượng dung túng. Cung Hòa nếu đã có gan quyết tâm hãm hại sư phụ giành chức nhạc sư chủ đạo, như vậy nàng cũng có thể hủy bỏ ngón tay kiếm cơm của hần.

Sớm có một Ứng vệ bụng nước ở bên cạnh, nghe vậy không chút khách khí hất vào Cung Hòa trên mặt đất.

Cung Hòa từ từ tỉnh lại, nhìn lơ mơ qua nước đọng trên mặt thấy Tiểu Ngư, còn chưa mở miệng, đột nhiên cảm thấy tay kia lại truyền đến đau đớn thấu tim, nhất thời lại rú lên thảm thiết, ngắt đi lần nữa.

Dưới đài mọi người chứng kiến cảnh này, vừa há giận lại vừa kính sợ, nhất thời mỗi người đều tự giác im bất không nói gì, Phi Yến thì sợ đến mức ngừng khóc, nhìn Cung Hòa chật vật té trên đất, gương mặt lúc xanh lúc trắng không biết cảm thấy gì.

Chỉ là, lúc này ngoài Hợp Đức thì không ai để ý tới nàng, mà đều chìm ngập trong chấn động mà Tiểu Ngư vừa gây nên.

Mấy năm này, Đông gia tuy rằng thường là thần long thấy đầu không thấy đuôi, ở bên ngoài thoát nhìn khó gần gũi, nhưng lấy lương tâm mà nói, ngoại trừ yêu cầu đối với mọi người nghiêm khắc, thì phương diện truyền nghề không hề keo kiệt, phương tiện phúc lợi cũng không hà khắc, thậm chí còn khắp nơi vì mọi người suy nghĩ, thật sự là một chủ nhân tốt nhất. Hơn nữa nàng lại là nữ tử, lâu dần, mọi người gần như đều quên Đông gia này năm đó làm thế nào đáp trả bọn lưu manh du côn ức hiếp họ, coi như nàng là một nữ tử thần bí lại có năng lực mà thôi. Cho đến nay chứng kiến Cung Hòa thê thảm như vậy, mọi người mới đột nhiên bừng tỉnh nhớ ra, kỳ thật Ứng vệ vẫn bảo hộ bọn họ thần bí khó lường, nhưng thật sự khiến người ta vừa kính lại sợ, hần là vị Đông gia thân là nữ tử nhưng không lấy mặt thật gặp người này mới đúng.

“Chờ hần tỉnh lại thì đuổi đi, nói cho hần, niệm tình hần trước kia từng cống hiến không ít cho gánh hát, chuyện quá khứ chúng ta sẽ không truy cứu nữa, nhưng mà, chỉ cần Bách Linh Các ở kinh thành một ngày, hần sẽ không được phép tiến vào kinh thành một bước, nếu không lần sau sẽ không phải là bê ngón tay đơn giản như vậy.”

Liễu Viên Thanh cúi đầu đáp: “Vâng.”

“Việc khác ta cũng không nhiều lời, hy vọng qua chuyện lần này, về sau mọi người đều phải cảnh giác, phải cẩn thận, cũng an phận một chút, nếu muốn giờ trở tốt nhất trước đó nghĩ xem có thể giấu diếm được ánh mắt mọi người, ánh mắt Ứng vệ hay không. Đương nhiên, lời hôm qua ta nói vẫn có hiệu lực, nếu ai còn muốn rời đi, ta không phản đối, chỉ cần đề nghị trước một tháng, chờ Liễu trưởng ban sắp xếp xong người thay thế là được. Về phần Hợp Đức và Phi Yến, hôm nay hai người rời đi tuy là đồng kích, nhưng ta đã cho phép hai người về quê qua năm mới, sau này vai tiểu sinh và hoa đán bị trống, phải dựa vào mọi người tự mình cố gắng giành được.” Tiểu Ngư lại khôi phục âm điệu trước kia, không nhanh không chậm nói xong, quay qua Liễu Viên Thanh: “Liễu trưởng ban, hai ngày này mọi người bị sợ hãi, hôm nay lại là tết Trùng Cửu, về ăn uống, ông bảo cho phòng bếp, dùng tiêu chuẩn tết Trung Thu ủy lạo mọi người, nhớ rõ chú ý đồ ăn an toàn. Mọi người nếu không còn vấn đề gì nữa, vậy thì đi nghỉ ngơi chuẩn bị cho tốt buổi diễn chiều nay đi!”

Một hồi ân uy đều thi hành, không khí trong ban nhất thời không giống như trước đó uể oải, về mặt mỗi người đều hiện rõ kính ý và hưng phấn, tỏ vẻ mình trung thành xong, đều tự tan đi.

Cung Hòa đi rồi, những nhạc sư khác liền có thêm cơ hội.

Hợp Đức và Phi Yến mấy tháng nữa cũng đi, những thiếu nữ khác ngày thường chỉ có thể nhìn mà ao ước liền có mục tiêu cao để theo đuổi, lại có cam đoan của Tiểu Ngư, chỉ cần mọi người không tùy tiện một mình ra ngoài đi loạn thì nhất định sẽ bảo đảm an toàn, ai nấy ngược lại đều một lòng tìm cách làm sao để nâng cao kỹ nghệ của mình.

Sau đó sắp xếp một số việc, cũng ứng phó Phạm Đại hồi han xong, Tiểu Ngư bảo hần và La Đan thay phiên nhau về nhà nghỉ ngơi trước, còn mình thì đến cuộc hẹn buổi trưa, chỉ kịp uống miếng nước, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

Q.1 - Chương 138: Vấn đề uống hay không

Chính Đức lâu, phòng riêng tầng hai.

“Hai vị, đồ ăn đã đưa lên hết, mời hai vị chậm rãi dùng, có gì sai bảo tiểu nhân chỉ cần kéo sợi dây thừng kia là được.” Tiểu nhị hầu bàn ân cần cúi thấp người, ánh mắt nhìn không được liếc qua mặt nạ hình con bướm của Tiểu Ngư một cái, sau đó mới về mặt hưng phấn lui ra.

Chủ nhân Bách Linh các đầy nhé, kể từ khi hấn khó khăn lắm mới vào xem được một buổi diễn “Ngũ nữ mừng thọ”, liền coi Đông gia đa tài đa nghệ của Bách Linh các thành thần tượng, không ngờ hôm nay có thể nhìn thấy tận mắt, còn có thể trực tiếp nói chuyện với nàng, a a.. thật sự là rất vinh hạnh.

“Xem ra cô ở kinh thành cũng thật là nổi tiếng!”

Đình Triệt miễn cưỡng nhắc bầu rượu rót một chén cho mình, hấn và Nhạc Du giống nhau, đều có một đôi tay thon dài sạch sẽ, có điều, so với Nhạc Du da thịt tinh xảo mềm nhẵn, trắng nõn mà hơi xanh, tay hấn lại có những đường nét và khí chất của nam nhân, dường như mỗi đốt ngón tay đều ẩn chứa sức mạnh vô cùng, chỉ cần hấn muốn, đôi bàn tay thon dài thông thả này lúc nào cũng có thể bộc phát ra sức mạnh khiến người ta kinh ngạc.

“Một chủ gánh hát kiếm miếng cơm ăn mà thôi.” Tiểu Ngư đưa tay chặn giữa miệng chén và bầu rượu hấn đang giờ tới, khéo léo cự tuyệt: “Cám ơn, tôi không uống rượu.”

“Không uống rượu?” Đình Triệt nhíu mày, nhưng nhìn bên ngoài, làn mi dày của hấn chỉ hơi chuyển động rất nhẹ.

“Đúng vậy.” Tiểu Ngư dường như không chú ý đến biểu tình của Đình Triệt, chỉ tự mình giờ tay cầm ấm trà bên cạnh rót một chén cho mình, nâng chén nói: “Hy vọng công tử không để ý tôi lấy trà thay rượu.”

“Là không muốn uống hay không uống được?” Đình Triệt rõ ràng là không tin.

“Là không uống được.” Tiểu Ngư có chút mất hứng vì hấn nghi ngờ, nhưng vẫn thản nhiên trả lời.

“Ngay cả rượu hoa cúc nhẹ như vậy cũng không thể uống sao?” Đình Triệt khẽ dong đưa chén rượu, dường như hấn mới là chủ nhân ân cần tiếp khách.

Rượu này là của tửu lâu tặng kèm, dù là phụ nữ tửu lượng kém mà uống cũng chỉ đỏ mặt một chút mà thôi, nếu nói Tiểu Ngư mà không uống được rượu, thật sự khiến hấn khó mà tin nổi. (yên tâm, đến lúc đó ko phải tin bình thường nữa mà là choáng luôn ấy:))

“Tôi bẩm sinh đã không có tửu lượng, quả thật không thể uống rượu.” Tiểu Ngư nhíu mày, cố nén bức bối tiếp tục giải thích.

“Cho dù không có tửu lượng, nhưng đừng quên cô chính là người giang hồ. Nội công của cô chẳng lẽ bỏ không đẩy sao?” Nàng càng không chịu uống, Đình Triệt lại càng dí sát, kiểm chuyện: “Huống chi hôm nay lại là cô đặc biệt muốn cảm ơn tôi, thân là chủ nhân, ngay cả rượu nhạt cũng không kính một ly với khách, hình như không lễ phép cho lắm thì phải?”

“Tôi cảm thấy thành ý của tôi đã biểu đạt đầy đủ. Huống chi không ai quy định người giang hồ nhất định phải uống rượu, nhất định có thể dùng nội công bức đi hơi rượu, đúng không? Hơn nữa tôi chỉ là một tiểu nữ tử có chút năng lực tự bảo vệ mình, không coi như là người trong giang hồ gì đó được. Nếu công tử thích uống thì cứ việc uống, cho dù muốn uống rượu có nặng có mạnh hơn nữa, tiểu nữ tử cũng vẫn mời được.” Ánh mắt Tiểu Ngư cuối cùng nhìn không được thoáng qua một chút bức bối.

“Chi thế đã giận rồi à?” Đình Triệt phát ra một tiếng cười nhỏ trầm thấp. “Tôi chỉ hiếu kỳ tửu lượng của cô thấp đến mức nào mà thôi, không ngờ ngay cả rượu hoa cúc nhạt đến chẳng coi là rượu mà cũng không uống được.”

“Là do tôi thể chất đặc thù, bất kể rượu gì cũng vừa uống liền say. Đáp án này công tử hài lòng rồi chứ?” Tiểu Ngư hơi nghiêng răng đáp lại. Mịa, nếu không phải nể mặt hấn có ân với Bách Linh các, nàng lại không muốn nợ nhân tình thì đã sớm phẩy tay áo bỏ đi rồi, mặc kệ hấn là khi hay ngựa ở đâu tới, chỉ cần không đến gây sự thì không cần đếm xỉa.

Vốn dĩ nàng cũng không hiểu một người sao lại có thể đựng chút rượu đã say, mà lại say đến tỉnh tỉnh đại biến, hoàn toàn không giống như bình thường nữa. Nhưng mà bất kể nàng không chịu tin hay thế nào, thân thể nửa đường kiểm được này chính là cái dạng thể chất như vậy, chẳng chút liên quan gì đến võ công cao cường hay không.

Vì mỗi lần nàng không tin mà nếm thử, bất kể lúc đó có lập tức vận công bức hơi rượu như thế nào, sau khi tỉnh lại thì đều đã nằm trên giường, hơn nữa hoàn toàn không biết được chuyện sau khi mình say thế nào cả. Nhưng mỗi lần người trong nhà, trước mặt nàng thì tỏ vẻ bình thường, sau lưng lại lên lút cùng nhau cười trộm, về mặt kỳ dị, khiến cho nàng vô cùng hoài nghi có phải sau khi mình say đã làm ra chuyện gì ngớ ngẩn. Nhưng đáng giận là, bất luận nàng cường bức dụ dỗ thế nào, tất cả nam nhân trong nhà đều nhất trí giữ im lặng, kiên quyết không lộ ra chút phong thanh nào, khiến cho nàng đến giờ cũng không biết chính mình sau khi say rượu sẽ có bộ dáng gì, cách duy nhất chính là không uống, miễn cho làm ra trò cười. Hiện giờ thiếu niên lạ này lại có tình đâm vào chỗ đau của nàng, sao không khiến nàng buồn bực cho được chứ?

“Thì ra là cô vừa uống đã say, ha ha...” Một tràng cười trầm thấp buột ra khỏi cổ họng Đinh Triệt, thanh âm rõ ràng không lớn, lại khiến người nghe phải nóng mặt.

“Buồn cười lắm sao?” Tiểu Ngư lạnh lùng nói, ánh mắt đều sắp kết thành tên băng.

“Không đâu không đâu, uống rượu uống rượu, à, không phải, tôi uống rượu, cô uống trà...” Đinh Triệt cúi đầu cầm chén rượu lên miệng ý định che giấu vẻ mặt, nhưng hai vai không ngừng rung lên, cùng với bàn tay cầm chén không xong đã bán đứng tiếng cười hắc hắc cố nén.

Cạch! Tiểu Ngư nặng nề đặt cái chén cầm trong tay xuống, mặt rớt cuộc trở nên cứng đanh, cắn môi nói: “Nếu công tử đã thích cười, vậy thì ở đây cười một mình được rồi, tiểu nữ tử còn có chuyện quan trọng, thứ cho tôi không thể phụng bồi thêm được!”

Đã bao nhiêu năm còn chưa có người thứ hai có thể chọc giận nàng đến thế, khiến cho nàng có một loại xúc động muốn tấn cho gã này một trận.

“Đừng hiểu lầm, không phải tôi cười cô, chỉ là nhớ ra một tiền bối của tôi, ông ta cũng vừa uống rượu liền say đến không biết gì luôn.” Đinh Triệt cuối cùng cũng nghiêm ánh mắt lại đối diện gai nhân, không biết tại sao, nhìn thấy lửa giận lạnh buốt bắn ra từ đôi mắt long lanh kia, hắn lại cảm thấy thoải mái tự tại hơn, giọng điệu vì thế cũng mang theo thân thiết, rất tự nhiên mà giải thích.

Lúc này đây thật sự hắn không phải muốn châm chọc Tiểu Ngư, mà là nhớ tới một người mỗi ngày chỉ có thể uống một cân rượu, khi uống quá nhiều liền... Nhớ lại chuyện cũ, vì đề phòng mình bật cười thành tiếng, Đinh Triệt vội vàng uống cạn chén rượu, nhưng vẫn thiếu chút nữa là bị sặc rượu.

Nhớ lại năm ấy, sau khi hắn báỉ lão quái nhân làm thầy, vẫn vô cùng tò mò tại sao sư phụ mỗi ngày chỉ uống một cân rượu liền thôi, theo lý thì, làm người giang hồ thích uống rượu, chẳng phải là năm hũ mười hũ cũng không gục được sao? Vì tìm ra nguyên nhân chuyện này, hắn kiên nhẫn đợi rất nhiều ngày, rốt cuộc có một lần, lừa cho lão quái nhân uống thêm được một nửa cân rượu nữa.

Vì thế, hắn trọn mắt há mồm mà nhìn cảnh tượng đến nay còn khiến hắn không thể nhịn cười: lúc ấy sư phụ hắn đột nhiên như thanh tỉnh lại, chạy như điên đến một nhà nông, không chút do dự lao thẳng tới chuồng heo, ôm một con lợn béo mà hô ầm ĩ rằng cục cục bảo bối, chết cũng không chịu buông tay.

Đáng thương con lợn béo kia, bị dọa kêu gào ầm ĩ, mà hắn cũng chẳng khác nào khúc gỗ đứng bên chuồng heo một lúc lâu mới hồi thần lại.

“Vị công tử này, tiểu nữ tử một lần nữa tạ ơn công tử ra tay giúp đỡ Bách Linh các chúng tôi. Bữa hôm nay, công tử cứ việc ăn uống thoải mái, hết bao nhiêu tôi sẽ trả. Tiểu nữ tử còn có chuyện quan trọng trong người, không thể phụng bồi thêm nữa.” Tiểu Ngư nhìn lại nhìn, cuối cùng nhìn không được nữa, đứng dậy, lạnh lùng nói thêm mấy câu rồi sẽ đẩy cửa bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 139: Hiệp thứ nhất

“Chờ một chút.” Thân ảnh Đinh Triệt nhoáng lên, đã đứng chặn giữa nàng và cửa phòng, trong mắt tuy còn ý cười, nhưng ngữ khí đã trở nên khá là thành khẩn: “Ta thật sự chỉ là nhớ tới một tiền bối của mình thôi, không lừa cô đâu.”

“Phải không? Vậy thì tôi muốn biết tiền bối kia của công tử rốt cuộc là say đến mức độ nào mới khiến công tử vui đến như thế?” Tiểu Ngư giọng lạnh như băng, âm thầm hít vào một hơi thật sâu cố gắng làm mình bình tĩnh lại.

Thế này là sao? Không phải muốn định tra ra thân phận đối phương sao? Tại sao còn chưa nghiêm chỉnh ăn xong một bữa cơm, trước hết đã căng thẳng với đối phương rồi, còn trẻ con như thế, dường như hai người là oan gia thấy mặt đối phương là cãi nhau? Phi phi phi, cái gì mà oan gia, cái từ oan gia này có thể loạn dùng sao?

“Nếu cô nguyện ý ngồi xuống, ta sẽ nói cho cô.” Câu này vừa nói ra, Đinh Triệt cũng suất chút nữa thì cắn đứt đầu lưỡi chính mình, nhớ tới huấn luyện ma quỷ của sư phụ, không khỏi giật mình, chẳng lẽ hắn thật sự đem chuyện xấu hổ kia của sư phụ nói cho nàng biết sao? Nếu như bị sư phụ nghe được thì làm sao bây giờ? Hơn nữa chẳng lẽ hắn bị văng đầu, lại có thể nói với con nhóc này những lời như thế?

Nhưng mà hiện giờ hối hận cũng không còn kịp nữa, mắt Tiểu Ngư tuy rằng còn đang trừng hắn, bước chân cũng đã lui lại ngồi xuống bên bàn, nâng chén trà lên nắm chặt bình ổn lại bùng nổ đang run lên trong tay, hừ giọng: “Hiện giờ công tử có thể nói.”

“Khụ khụ... Được rồi!” Đinh Triệt vừa hối hận vừa bất đắc dĩ thở dài, cẩn thận ngưng thần nhìn quét qua xung quanh, cảm giác lão già kia có vẻ không ở quanh đây, nhưng mà... Đinh Triệt cứ thấy lo lắng, cảm giác dễ cho an toàn... vẫn là cẩn thận một chút thì hơn, liền hướng Tiểu Ngư ngoắc ngoắc tay: “Cô tới gần chút nữa, ta nói cho cô biết.”

Đinh Triệt chỉ nghĩ đến đề phòng lão quái nhân, không ý thức được rằng động tác và lời nói của hắn hoàn toàn trái ngược với thái độ lúc thường của

mình, mà đôi mắt đối diện Tiểu Ngư đồng thời cũng trở nên lấp lánh.

“Nói đi!” Tiểu Ngư đương nhiên sẽ không vì hấn ngoắc tay liền dạt qua, ngược lại bung chén trà lên che giấu khóe miệng run rẩy.

Còn ngoắc tay nữa... Đây là đứa trẻ nào vậy?

“Khụ khụ...” Đinh Triệt kè sát cái bàn, giọng nén xuống mức thấp nhất: “Kỳ thật cô vừa uống đã say cũng coi như không có gì. Tiền.. tiền bồi kia của ta, chỉ cần uống nhiều một chút, liền nhất định sẽ chạy ra chuồng heo nhà người ta, tìm một con heo thật béo, ôm nó hô to cục cưng bảo bồi, kéo thế nào cũng không kéo ra nổi...”

“Phụt...” Ngay khi hấn nói, vừa lúc Tiểu Ngư nhấp một ngụm trà, nghe vậy tất cả lạnh nhạt trước đó đều lập tức phá công, còn nhin không được phi thăng ra ngoài, sau đó vỗ mạnh bàn phá lên cười.

“Này! Nữ nhân này sao lại như vậy?” Đinh Triệt vội vàng lùi lại sau, rầm một tiếng làm đổ ghế, trong mắt tràn đầy vẻ ghét bỏ, gần như là phản xạ giờ tay áo lên liều mạng sát mặt.

Mặc dù ban nãy phản ứng của hấn coi như nhanh chóng, nhưng vấn đề hấn thật sự không ngờ tới Tiểu Ngư lại phun trà, khi vội vàng lùi lại chớp mũi vẫn không thể tránh né dính phải một hai giọt nước trà... Ô không, trà vào miệng thì đã coi như là nước miếng...

Ack..

“Không.. không thể nhin nổi, tôi.. không phải... có ý...” Tiểu Ngư cười đến run cả người, từng tràng tiếng cười trong trẻo thoải mái không ngừng vang lên, mặc dù không nhìn thấy mặt nàng, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra hiện giờ nàng đang sáng khoái đến thế nào.

“Cô... Thôi.. Không so đo với cô.” Đinh Triệt rầu rĩ một hồi, nhìn nàng cười nghiêng ngả, còn không quên lấy tay vỗ bàn, cười giống như một đứa trẻ không kiêng nể gì hết, cũng nhin không được nở nụ cười.

May là trên mặt còn có một lớp da, không thật sự dính vào da thật, bằng không có lẽ hấn phải chạy đi rửa mặt ngay mất, phải biết rằng cho dù lúc hấn đóng giả làm ăn mày, vẫn luôn kiên trì mặc bên trong nội y của mình, rách rưới cũng chỉ ở bên ngoài mà thôi.

“Yêu thích của tiền bồi công tử cũng thật là khác biệt, ha ha... Ông ta cũng là vừa uống liền say sao?” Tiểu Ngư cười đến mức thân mình ngã xuống bàn, nghiêng mặt nhìn hấn đang đứng thẳng.

“Không phải, ông ấy nhiều nhất có thể uống một cân rượu, uống nhiều hơn nhất định sẽ say.” Đinh Triệt nghiêng người ngồi xuống ghế một lần nữa, kinh ngạc phát hiện trong lòng mình không có một chút tức giận.

“Khó trách Bi lão tiền bồi mỗi ngày chỉ uống một cân là đủ, chưa bao giờ chịu uống nhiều.” Tiểu Ngư tiếp tục nghiêng đầu, nhẹ nhàng cười, đôi mắt đẹp cười vui vẻ như một làn sóng trong suốt.

Nếu đối phương tự cho là hiểu biết mình, như vậy cũng chỉ có hành vi khác thường mới có thể khiến hấn lộ ra sơ hở, quả nhiên, ha ha... Có điều lão quái nhân này thật đúng là ham muốn khác biệt, thích ôm một con heo dơ bẩn mà gọi là bảo bồi, nghĩ lại cũng thấy ghê!

“Sao cô biết...” Đinh Triệt nói một nửa đột nhiên dừng lại, chạm đến ánh mắt giảo hoạt của Tiểu Ngư lại càng buồn bực.

“Khi cậu cười, cơ mặt không hề chuyển động, tôi còn không nhìn ra cậu dịch dung thì đúng là đồ ngốc. Về phần làm sao đoán ra là cậu... Bí mật!” Tiểu Ngư chậm rãi cong khóe miệng, kéo một chút sợi dây thừng gọi tiểu nhị, sóng mắt lưu chuyển, lộ ra vẻ đắc ý động lòng người.

Kỳ thật nàng vốn dĩ còn chưa thể xác định đối phương là Đinh Triệt, có điều trải qua tiếp xúc, cứ cảm thấy thiếu niên này khiến mình có cảm giác quen thuộc.

Mà mấy năm này trong số những người tuổi còn trẻ mà nàng quen, ngoại trừ hấn thì hình như không còn ai có thể có công phu như vậy, có điều ba năm trước đây hấn và cáo con Nhạc Nhạc vẫn như hình với bóng, hiện giờ lại không thấy bóng dáng con cáo đâu, hơn nữa giọng cũng không như trước nên rất khó có thể xác định. Không ngờ là, hôm nay hai người ăn cơm lại thành cục diện như vậy, mà nàng cũng dễ dàng dùng một câu làm lộ ra thân phận của Đinh Triệt, đó cũng là điều nàng không ngờ đến.

Nữ nhân này! Vẫn giảo hoạt như vậy!

Ngâm bồ hòn, Đinh Triệt ảo não trừng mắt nhìn nàng, tức giận đến nói không thành lời, đương nhiên con giận này, phần lớn là giận chính mình, tại sao vừa nhìn thấy nàng, lý trí tỉnh táo rèn luyện được ba năm này chẳng lẽ toàn bộ trả lại hết cho sự phụ? Hiện giờ không cần phải nói, chắc chắn lại bị nàng coi thường. Tức chết mất, còn chưa chính thức tỷ thí đã rơi xuống hạ phong, sao mà hấn thiếu kiên nhẫn như vậy chứ, lại quên được năm đó nàng biết co biết cúi thế nào, sao có thể vì một chén rượu nho nhỏ, mấy câu nói ít ỏi mà tức giận được chứ?

“Đừng rồi, Nhạc Nhạc đâu? Sao không thấy nó?” Tiểu Ngư chiếm được thượng phong, ngữ khí liền trở nên thoải mái, giống như hồn nhiên quên mất chuyện chờ Đinh Triệt học thành quay lại, hai người phải luận võ.

Nếu đối phương là người khác, nàng khó mà khẳng định được người ta hiểu biết về mình thế nào, nhưng nếu là Đinh Triệt, còn từng nói qua những lời như cái gì phù hợp với tính mình, cũng chẳng cần tất yếu giả bộ nữa. Kỳ thật, nói thầm một câu, tuy rằng mới rồi nàng làm ra vẻ tức giận hơn phần nửa là giả bộ, nhưng thật xấu không thể uống rượu thì đúng là tối kỵ của nàng, có câu nói dối luôn giấu trong sự thật mới càng chân thật, đúng không?

Đình Triệt lạnh mặt hừ một tiếng, đang muốn nói chuyện, ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng gõ nhẹ.

“Vào đi.” Tiểu Ngư cao giọng nói.

Tiểu nhị hầu bàn cung kính đẩy cửa vào: “Xin hỏi hai vị có gì sao bảo?”

“Tiểu nhị ca, phiền người bỏ bàn đồ ăn này đi, dọn bàn mới lên.” Tiểu Ngư mỉm cười nói.

Tiểu nhị ngẩn ra nhìn bàn đồ ăn đầy ắp chưa hề được đụng đến, ngờ ngạc nói: “Cô nương, là đồ ăn quán chúng tôi không hợp khẩu vị sao?”

“Không, là bị ta không cẩn thận làm bẩn thôi, người yên tâm, tiền đồ ăn ta sẽ trả đủ, người cứ làm theo lời ta nói đi.”

“Ồ..” Tiểu nhị hầu bàn ngây ngốc bắt đầu thu dọn, không hiểu nổi rõ ràng bàn đồ ăn này vẫn ổn mà, sao lại bẩn được chứ? Có điều, hắc hắc, khó có được một bàn đồ ăn khách không động vào chút nào, nếu chương quầy không đưa ra cho khách khác, không chừng bọn họ hôm nay có thể có lộc ăn. (oh no, nước miếng đó.. :))

Tiểu nhị quán ăn nhanh nhẹn thu dọn, vui vẻ nghĩ tới giấc mộng đẹp, lại không ngờ được đồ ăn đã sớm bị rưới gia vị đặc thù của người nào đó...

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 140: Thảo luận về vấn đề sinh lý

Tiểu nhị đi rồi, căn phòng chìm trong yên lặng, người nào đó vì dễ dàng bị phát hiện thân phận cảm thấy mất mặt nhục nhã mà mất tự nhiên không chịu mở miệng, Tiểu Ngư thì lại thân nhiên đứng dậy, khoan thai thưởng thức hai chậu hoa cúc đặt ở cửa sổ, thuận tiện ngắm nhìn cảnh náo nhiệt dưới phố, nhìn những người dân đeo túi thù du, nói cách khác là cho hắn một chút không gian để giảm xóc cho niềm kiêu ngạo bị đá kích.

Không phải người uống rượu liền say sao? Có một ngày ta nhất định phải xem xem người rớt cuộc là say như thế nào.

Người nào đó một mình buồn bực nửa ngày, lại thấy Tiểu Ngư bộ dáng vẫn thờ ơ như thế, không khỏi tức giận nhìn chằm chằm lưng nàng, trong lòng âm thầm thề, nghĩ đến Tiểu Ngư cứ nhất định không chịu uống rượu như thế, vậy hẳn sau khi say nhất định không phải là mượn rượu làm càn bỉnh thường. Người nào đó YY xong tâm tình lại hồi phục tốt lên, tiện đà nghĩ đến vấn đề trước mắt.

Lúc này đây đến Kinh thành, hẳn vốn dĩ muốn nhân cơ hội này tỷ thí với nàng, nhưng sư phụ lại kiên trì nói mình còn chưa phải là đối thủ của Tiểu Ngư. Hừ, ba năm trước đây cố nhiên hắn không phải đối thủ của người luyện võ từ sớm như nàng, nhưng chính mình khổ luyện ba năm, nàng thì ở đây mở gánh hát, bị tục vụ quần thân, còn có thể không theo kịp nàng sao? Hôm nay nếu bị phát hiện, không bằng nhân tiện, lát nữa hẹn nàng đến một chỗ yên tĩnh giải quyết chuyện này cho xong, chính mình có thể sớm được tự do, cũng miễn cho sư phụ không biết còn muốn cái quý gì nữa.

Nhớ tới “sáng kiến bất ngờ” của lão quái nhân, lại nhìn thân hình yếu đuối đứng trước cửa sổ được ánh nắng mặt trời phủ lên một vàng sáng mông lung, cùng với hoa cúc nở rộ tôn nhau lên đây ý vị, đột nhiên lúc này, Đình Triệt cảm giác gian phòng riêng này dường như quá nhỏ. Hương hoa cúc vốn dĩ nhạt phảng phát cũng vì thế mà trở nên nồng nàn.

Nếu như chỉ là hương hoa cúc thì cũng thôi, nhưng cố tình mũi hắn lúc này tựa hồ như linh mãnh gấp bội, cứ cảm thấy bên trong mùi thơm hoa cúc kia tựa hồ như còn có một hơi thở lạnh lẽo mỏng manh, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, khiến cho hắn trở nên tâm thần bất định khó hiểu, trong đầu lại bắt gặp nhớ đến khi xưa hai người từng núp trong một ngõ nhỏ kề sát nhau để tránh né Cảnh Đạo Sơn, làn hương này tựa hồ ở thời điểm đó cũng như có như không...

“Bán thù du đây!!”

Dưới lầu một tiếng rao hàng đột ngột khiến Đình Triệt bừng tỉnh, hắn gần như là khó khăn thu hồi lại ánh mắt chăm chú, đột ngột nói: “Nó làm cha.”

“Gi cơ?” Tiểu Ngư đang chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, nhất thời không nghe thủng hắn nói gì, ngẩn ra hai giây mới phản ứng lại, không khỏi vui vẻ quay đầu: “Cậu nói Nhạc Nhạc làm cha? Khi nào thế?”

“Năm tháng trước.” Đình Triệt trấn định lại một chút, nói.

“Sinh bao nhiêu con?” Tiểu Ngư bắt tri bắt giác ngồi xuống.

“Năm con.” Nhắc tới chú cáo vẫn làm bạn bên mình, trong mắt Đình Triệt cuối cùng khôi phục lại ý cười.

“Ồ, vậy sao?” Tiểu Ngư mừng rỡ nói, “Chúng nó nhất định rất đáng yêu, là màu gì thế? Con cáo mẹ cũng là cáo lửa sao?”

“Là cáo lông đỏ bình thường, trong đó một con trông giống hệt Nhạc Nhạc, còn bốn con khác giống mẹ, sự phụ ta nói thú có linh tính như cáo lửa, không nên nuôi lâu ở cạnh con người, phải làm cho nó dựa vào chính bản tính của mình sống nơi hoang dã, vậy nên sau khi nó tìm được con cái, chúng ta để mặc cho nó ở bên ngoài sinh sống.” Nói đến thú cưng của mình, giọng Đinh Triệt trở nên mềm mại rất nhiều.

Kỳ thật lúc trước thả Nhạc Nhạc về lại núi rừng không phải là ý của hắn, mà bởi vì lão quái nhân nói một câu, nếu một nam nhân xuống cấp đến nỗi cần tìm an ủi nơi một con vật nuôi, còn có thể trở thành một nam tử hán đỉnh thiên lập địa sao?

Vì câu này, Đinh Triệt chỉ có thể cắn răng nhịn đau bỏ đi thứ mình yêu thích, liên tiếp ba ngày không để ý đến Nhạc Nhạc, mới miễn cưỡng bức nó vào trong núi được, sau này ngay cả đi xem nó cũng lén lút, không dám để nó phát hiện, cho đến khi Nhạc Nhạc có chính con của nó.

“Ồ, không ngờ Nhạc Nhạc đã làm cha, Bối Bối nhà tôi thì chẳng có tin tức gì. Kỳ thật mỗi năm đến kỳ động dục, cha tôi đều đưa nó đến vùng núi có nhiều cáo sinh sống, nhưng mặc dù có khi nó sẽ biến mất mấy ngày, cuối cùng vẫn trở lại với chúng tôi. Nếu không phải nó là do tôi nuôi lớn, chắc sẽ nghi ngờ liệu có có bị thiên không ấy chứ.” Nhắc đến nhóc cáo búng bình muốn chết trong nhà kia, Tiểu Ngư vừa cảm thán lại vừa buồn cười, không chú ý đến ánh mắt cổ quái của Đinh Triệt, cũng không nhận ra nói chuyện phiếm tự nhiên như thế không phải là cách bọn họ vẫn thường dùng khi ở cùng nhau.

“Có thể vì nó chưa tìm được đối tượng mình thích?” Những lời này Đinh Triệt gần như là ghen ra.

“Động vật không phải là theo bản năng mà sinh sôi nảy nở sao? Cũng chẳng phải người, ở đâu ra cái gì mà thích hay không thích, khi đến kỳ động dục...” Tiểu Ngư bỗng nhiên ngừng lại, sắc mặt đột ngột nóng rực lên, trời, nàng lại có thể nói đến chuyện nhà cửa vật nuôi với hắn, còn nói những thứ như động dục, bản năng, thiên... Đây cũng không phải kiếp trước thú cưng nào chó nào mèo nào cáo phổ biến, mọi người đều coi là thường... Còn nữa, khi nào thì hai người trở thành hòa hợp yên bình như thế?

...

Cốc cốc... Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ, như mưa rơi đúng vụ kịp thời xua tan không khí xấu hổ. Hai người một nam một nữ không dám nhìn mặt nhau dùng tốc độ “hiếm có khó tìm”, anh một đĩa tôi một đĩa im lặng xử lý hết bàn ăn. Nhưng ăn xong, đối mặt với bàn đĩa bát đã sạch trơn, Tiểu Ngư bụng nhỏ bị nhét đầy cảm thấy, làm chi ăn xong nhanh như vậy chứ? Ăn xong không phải lại đối mặt sao?

“Uhm... Chúng ta đi thôi!”

Lần này, có lẽ tiểu nhị cũng không ngờ được bọn họ nhanh chóng giải quyết xong bàn thức ăn như vậy, còn chưa tiến vào dọn bàn bày trà, đảm đương đại sứ hòa giải lần nữa, Tiểu Ngư cũng không muốn kéo dài, nhưng hai người cứ vậy ngồi đối mặt cái bàn với đĩa bát không cũng chẳng phải là chuyện tốt, đành chủ động nói trước.

“Ồ.” Đinh Triệt đáp một tiếng, tựa hồ cũng không muốn đối mặt với tình hình tốc độ ăn uống dữ dội của mình ban này, đứng dậy trước.

Hai người một trước một sau xuống lầu, khiến vẻ mặt tiểu nhị chứng kiến trở nên kinh ngạc vô cùng, hiểu rõ hẳn nhất định là nghỉ hoặc lúc trước nửa ngày không động đũa, hiện giờ lại phút chốc đã ăn xong như thế, Tiểu Ngư bỗng nhiên cảm thấy nóng người, không muốn ở lại trong quán thêm chút nào nữa, vội vàng thanh toán rồi ra khỏi Chính Đức lâu.

Một nam một nữ ăn cơm, mà lại là nữ trả tiền, cảnh này tự nhiên khiến cho không ít người chú ý, hơn nữa Tiểu Ngư lại đeo mặt nạ hình cánh bướm, không chờ hai người ra khỏi lầu, đại sảnh đã rì rầm những tiếng nói chuyện nho nhỏ, nội dung đơn giản là đoán chủ nhân Bách Linh các lần này tìm được nhân tài đặc biệt gì, chỉ là thiếu niên này rõ ràng trông rất bình thường mà.

Mà Đinh Triệt “ăn cơm mềm” lại mặt không đổi sắc, thực tế hắn cũng không có cách nào đổi được, ngược lại Tiểu Ngư có chút mất tự nhiên, may là nàng che mặt, chỉ cần cảm hơi nằng nặt một chút có thể khiến người ta cảm giác cao ngạo không đếm xỉa đến ai.

(ăn cơm mềm: được bao)

Khi đã hòa lẫn vào đám đông náo nhiệt, Tiểu Ngư mới cảm thấy không khí kỳ dị ban nãy giảm bớt đi nhiều.

“Ta...”

“Tôi...”

Một tiếng ngay cả nội dung cũng giống hệt nhau cùng thốt ra, khiến hai người cứ vậy mà đứng bên đường nhìn nhau ngạc nhiên.

“Cậu nói trước...”

“Ngươi nói trước...”

Lại một câu nữa, hắc tuyến trên trán Tiểu Ngư tăng thêm ba đường.

“Hi hi...”

Một tiếng cười không dễ nghe thấy mà rất ngắn ngủi vì bị bịt lại đột ngột vang lên, hai người theo phản xạ cùng nhìn về phía thanh âm phát ra, nhưng không thấy có gì khác lạ.

“Sư phụ cậu?” Tiểu Ngư nhìn không được quăng một ánh mắt coi thường.

Đình Triệt gật đầu, nhớ tới lúc trước tiết lộ niềm yêu thích đặc thù sau khi say của người nào đó, không khỏi chột dạ hít sâu một hơi, vội đề nghị trước: “Chúng ta tìm một nơi yên lặng không người nói chuyện tiếp!”

Khi nói những lời này, bên cạnh vừa lúc có một bác gái đi ngang qua như một con cua, nghe vậy trên gương mặt béo núc có tận hai cái cằm nhát thời hiện ra về ám muội, Tiểu Ngư lại một lần nữa hoa lệ... (= =|||)

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 141: Quyền chủ động

“Có việc gì gấp sao? Cậu cũng thấy đấy, mấy hôm nay đúng lúc lắm chuyện rối loạn, tôi còn có rất nhiều việc cần xử lý, ai mà biết đám độc ác kia thất bại lại nghĩ ra chiêu hiểm độc gì mới không nữa.” Tiểu Ngư nhanh chóng từ trạng thái (= =|||) khôi phục lại, có vẻ như hơi han khách khí, kỳ thực đã ngăn chặn trước yêu cầu gì hần có thể đưa ra.

Nếu thiếu niên xa lạ nửa đường xuất hiện này không phải ai khác mà là Đình Triệt, vậy thầy trò bọn họ về kinh mục đích chẳng cần nói ra cũng biết. Có điều nếu nàng không nhớ lầm, nhà họ Phạm và thầy trò họ hình như trước giờ đâu có chính thức ký kết minh ước luận võ gì đó nhỉ? Nếu không có minh ước, đương nhiên cũng không cần phải có nghĩa vụ gì hết.

Cho nên... Tuy rằng nàng cũng muốn xem ba năm không gặp, lão quái nhân có thể huấn luyện Đình Triệt ban đầu hoàn toàn không có võ công thành cái dạng gì, nhưng điều kiện tiên quyết là quyền chủ động phải nắm trong tay nàng mới được.

Chỉ vì một câu của lão quái nhân, một lời thề thốt của Nhị thúc mà người vô tội là nàng phải trả giá suốt ba năm sống khổ sống sợ, trúng phải vô số cơn gầy, con giận này thế nào cũng phải đòi lại, tuyệt đối không thể để bọn họ dễ dàng như ý, dù sao Đình Triệt cũng không tính là ai, chẳng thể nào đem dao kẻ cõ nàng bắt nàng quyết đấu đúng không?

“Nếu thế thì hôm khác nói lại vậy!” Đình Triệt ngừng một chút, hơi buồn bực nói.

Hắn đương nhiên hiểu được ngụ ý của nàng, mà trước mắt Bách Linh các quả đúng là không quá yên bình, nếu chính mình còn cố tình đòi luận võ, không khỏi có chút cảm giác giằng co bìm leo, nhưng mà nếu không nhanh xử lý cho xong chuyện, lại không biết sư phụ sẽ bày thêm trò gì nữa. Thôi thôi, dù sao ba năm đều đã chịu đựng, thêm mấy ngày nữa cũng không đáng là gì.

“Ồ, được rồi.” Tiểu Ngư đi song song cùng Đình Triệt, có điều cứ cảm thấy đôi mắt nào đó ở chỗ tối nhìn chòng chọc khiến nàng rất khó chịu, liền thuận miệng hỏi đại một đề tài: “Đúng rồi, cậu về kinh từ hồi nào vậy? Giờ đang ở nhà ông ngoại cậu à?”

“Hôm trước. Không. Quán trọ.” Đình Triệt tuy rằng đáp lại, nhưng ngữ khí cụt lùn muốn chết.

“Ồ quán trọ sao? Ồ. Cậu có biết ông ngoại cậu đã chuyển đến Lạc Dương rồi chứ?” Tiểu Ngư vốn cũng chẳng trông cậy hắn sẽ trả lời tỉ mỉ, vả lại đã biết tính tình hắn, vậy nên không để ý giọng điệu hắn cho lắm, vừa đi vừa thuận tay lật xem hàng hóa được bày bán ven đường.

“Ồ.” Lần này Đình Triệt trả lời càng thêm ngắn gọn.

Tiểu Ngư bĩu môi một cái, hơi nhún vai, không hỏi lại gì, chợt nhìn thấy thủ du bày bán ở một quầy hàng màu sắc rực rỡ, liền mua một vốc cảm trong tay ngắm nghía. Hai người nghĩ tới lão quái dị đang núp ở chỗ tối, đều nhất thời không nói chuyện, chỉ cứ như vậy im lặng cảm cú buồn bực đi trong đám đông, mỗi người lại suy nghĩ chuyện riêng của mình.

Đi được một đoạn, Tiểu Ngư cảm thấy đi dạo dưới ánh mắt chăm chăm của người khác như vậy thật sự không thoải mái, liền dừng chân quay qua Đình Triệt nói: “Thời gian không còn sớm, tôi còn có việc, không đi cùng cậu được nữa.”

Đình Triệt im lặng nhìn nàng hai giây, đáy mắt sâu thẳm lấp lóe ánh sáng khó đoán, nhưng chỉ chớp mắt đã biến mất, tầm mắt cũng chuyển hướng về phía trước, phun ra bốn chữ: “Quán trọ Vân Lai.”

“Hà?” Tiểu Ngư chớp mắt.

“Ngõ Diêm Thủy. Phố Từ Gia.” Người nào đó tiếp tục tỏ vẻ lạnh lùng nói.

“Ồ, biết rồi. Tôi đi đây, tạm biệt.” Tiểu Ngư phát phát thủ du trong tay, rất nhanh liền như một con cá trơn tuột lặn vào biển người, nương xe kiệu qua lại che khuất, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu cả.

“Này..” Đinh Triệt không ngờ nàng nói đi là đi, vừa giờ tay muốn đuổi theo lại giật mình dừng lại, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy phiền muộn mất mát, mà chẳng hiểu tại sao lại có cảm giác này.

Cho dù lúc nhất thời còn chưa thể luận võ, đành chờ thôi, nhưng tại sao nàng vừa rời khỏi, trong lòng mình liền trống trơn như vậy?

Đúng lúc này, lão quái nhân Bi Lương không biết từ chỗ nào xông ra, một mặt vòng vòng ngón tay vẩy mờ quần lầy đám râu cằm rối loạn của lão, một mặt cười đến nhắm nhúm cả mặt mày. Chỉ là khác với những bô lão nông dân cả đời hiền lành cho ruộng đất, ẩn náu trong những nếp nhăn trên mặt lão phần nhiều là cáo già giả dối.

“Sư phụ..” Người nào đó đang muốn trợn mắt khinh thường, đột nhiên nhớ ra lúc trước để lộ bí mật của lão, nhất thời hơi chột dạ, may là lúc này Bi Lương đang hí hóp tìm kiếm thân ảnh đã đi xa của Tiểu Ngư, không để ý đến ánh mắt hằn.

“Đúng rồi, hai đứa ăn cơm lâu như thế, đã nói những chuyện gì? Tại sao con bé kia cười điên lên như vậy?” Bi Lương quay lại, kéo Đinh Triệt đến bên đường.

“Không phải sư phụ đều nghe được sao?” Đinh Triệt mặt ngoài trấn định, trong lòng lại thấp thỏm bất an.

Trả lời hần chính là một cái cốc vang dội: “Người trông sư phụ người ăn no rảnh chuyện, cả ngày không có việc gì chỉ nghe lén vợ chồng son các người nói chuyện yêu đương thôi hả?”

“Bọn con không có nói chuyện yêu đương, lại càng không phải vợ chồng son gì cả, sư phụ đừng có lúc nào cũng tự cho là đúng.” Nghe vậy, Đinh Triệt lập tức thở phào, lo lắng trong lòng hạ xuống, nhưng vẫn thẳng lưng ưỡn ngực, ánh mắt thêm chút lạnh lùng, quay lưng bước đi theo hướng ngược lại.

“Lại dám nói sư phụ ta đây tự cho là đúng, cứng cánh rồi hả?” Lão quái nhân nhảy dựng lên đuổi kịp hần, trừng mắt: “Này, nhóc con, người đi đâu?”

“Đi mua rượu mua gà nướng cho ngài.” Đinh Triệt khóa lại cảm xúc khó hiểu trong lòng, khoan thai phát tay áo.

Sau khi rời khỏi Đinh Triệt, Tiểu Ngư đầu tiên về Bách Linh các dạo qua một vòng, kiểm tra hỏi han an toàn, đợi lát sau kịch hát chính thức bắt đầu, xem Họa Mi biểu diễn, xác nhận hoa đán mới thay này quả thực có năng lực thay thế Phi Yên, phía Nghiêm tiên sinh cũng không có vấn đề gì, lúc này mới yên lòng.

“Cháu gái ngoan, đã làm rõ tên nhóc kia là ai chưa?” Tiểu Ngư đang chuẩn bị tìm Phạm Đại dặn dò vài câu xong trở về nhà, Phạm Đại liền như hồn ma xuất hiện bên cạnh.

“Hần không nói cho cháu biết tên của hần.” Tiểu Ngư đã sớm chuẩn bị, trấn định đùa nghịch trò chơi chữ, Đinh Triệt quả thật không nói ra tên của hần, là chính nàng nhận ra, cho nên không thể xem là nàng nói dối.

Đùa chứ, nếu Phạm Đại một khi biết thầy trò Đinh Triệt đã quay lại kinh thành, không chủ động tới cửa bắt nàng trút giận cho sư môn mới là chuyện lạ! Nàng cũng không phải là tuyển thủ quyền anh trên võ đài bị người xem đặt cược, chảy máu đồ mồ hôi tranh đấu cho người khác.

“Vậy cháu có nhìn thấy mặt thật của hần không?” Phạm Đại vẫn hứng thú truy vấn.

“Hần không có coi bỏ mặt nạ của mình.” Tiểu Ngư tiếp tục đánh đu.

“Shzzz..” Phạm Đại không chút khách khí khịt mũi, nói: “Lâu như thế mà còn không làm rõ được lai lịch đối phương, xem ra vẫn phải Nhị thúc ta đẩy ra tay vậy.”

“Miễn đi, chỉ cần cháu biết hần ta không uy hiếp đến Bách Linh các là đủ rồi.” Tiểu Ngư giọng điệu bình thản nói, đồng thời không chút dấu vết dời đi đề tài: “Thời gian này là lúc rối loạn, Nhị thúc vẫn nên chú ý nhiều hơn đến an toàn của gánh hát, chờ Nhạc tiên sinh điều chế thuốc xong, thì là lúc Nhị thúc ngài ra tay, thể hiện bản lĩnh.”

Không được, nàng phải nghĩ ra cách tránh cho Đinh Triệt đụng mặt Nhị thúc mới được, không thì với tính cách của Nhị thúc, bảo đảm lập tức bắt nàng đi quyết đấu với người ta luôn ấy.

“Hắc hắc, vậy cũng được, có điều nếu thẳng nhóc kia lại đến, cháu phải nói cho ta biết, để ta thử xem hần đến tốt cùng là môn phái gì, nên biết rằng thời buổi này người trẻ tuổi biết võ công ít lắm.” Phạm Đại hai mắt sáng rực, “Không đúng, nếu cháu không biết hần là ai, vậy thì làm sao biết hần không có ý đồ xấu với Bách Linh các?”

“Nếu hần có ý xấu thì tại sao còn phải cứu Nghiêm tiên sinh chứ?”

“Ồ, điều này cũng đúng.” Phạm Đại sờ sờ cái mỏ ưng nhọn trên mặt nạ, tạm thời dứt khỏi chuyện này, “Không phải cháu nói muốn về nhà đưa Đông Đông ra ngoài chơi à? Gọi cả Đản Nhi nữa, ba đứa cùng đi đi, chỗ này có ta, cứ chơi cho thoải mái.”

Q.1 - Chương 142: Cần vật thí nghiệm

Có lẽ vì Tiểu Ngư đã chinh đốn lại gánh hát, hoặc là đôi phương đã biết Bách Linh các có phòng bị, buổi diễn chiều hôm đó vô cùng thuận lợi, không có chuyện gì bất ngờ xảy ra. Ngày hôm sau cũng vẫn trời trong nắng ấm yên ả, khiến tâm tình mọi người đều yên tâm không ít.

Đương nhiên, cái gọi là yên tâm chỉ là mặt ngoài, Tiểu Ngư không chỉ vì hai ngày yên bình ngăn ngủi mà buông lỏng cảnh giác, vậy nên La Đan mỗi sáng vẫn thay ca cho Phạm Đại canh giữ ban đêm, chỉ huy mấy tay Ưng vệ cam đoan Bách Linh các cùng nơi ở của mọi người đều được bình an. Chỉ duy nhất có sự thay đổi là, sau chuyện như vậy, La Đan là Ưng vệ vẫn thường hay lộ mặt được phái nam từ lớn đến nhỏ trong gánh hát đều yêu cầu dạy học võ để vừa mạnh khỏe lại vừa có thể tự bảo vệ mình, nhất là Tiểu An cháu Nghiêm tiên sinh, còn quỳ gối trước mặt La Đan, kiên trì nói nếu không nhận nó làm đồ đệ thì sẽ không đứng dậy.

La Đan chẳng còn cách nào, đành xin chỉ thị của Tiểu Ngư.

Tiểu Ngư nghĩ rất nhiều, cho rằng tuy triều đình trọng văn khinh võ, còn từng mạnh mẽ đả kích các thế lực giang hồ, nhưng thời đại dù sao đã thay đổi. Chỉ cần mọi người cẩn thận chút, vấn đề hẳn là không lớn. Hơn nữa thân là thành viên gánh hát, mỗi ngày đều phải rèn luyện thân mình, dù có học võ cũng sẽ không gây chú ý nhiều, ngược lại là cái cơ rất tốt, liền đồng ý để La Đan dạy cho bọn họ một ít chiêu số phòng thân.

Gánh hát tạm thời không cần lo lắng, nhưng phía Nhạc Du đang nghiên cứu không biết đã tiến hành đến đâu rồi. Buổi chiều giờ Thân (15-17h), Tiểu Ngư đang ở trong phòng nghiên cứu một vài chiêu thức người thường có thể vận dụng để phòng thân, thì Nhạc Du ngấm mình trong phòng liên tục hai ngày cuối cùng cũng cho Xuân Yển đến truyền lời, mời nàng qua.

Tiểu Ngư nhất thời vui vẻ, vội đến ngay.

“Chai màu trắng được liệu nhẹ hơn, chỉ cần không qua ba tháng vẫn có thể chữa trị, còn chai sứ men xanh này... Có lẽ là vĩnh viễn.” Nhạc Du vẽ mặt môi một nhưng vẫn không giấu được dung mạo tuyệt sắc như trước đây, lấy ra hai bình sứ. “Cách dùng rất đơn giản, chỉ cần trộn lẫn vào rượu, nước trà hoặc thức ăn là được.”

Tiểu Ngư nhận lấy, mở nắp bình ra nhìn nhìn bên trong, đều ở dạng bột, màu trắng xám, lại ngửi ngửi, chỉ có mùi rất nhạt, dù không hẳn là vô sắc vô vị, nhưng cũng coi như không tồi, không khỏi cười hóm hớ, thuận miệng hỏi: “Thuốc này lần đầu tiên sử dụng liền có hiệu quả ngay hay phải dùng mấy lần mới được? Nếu là phụ nữ ăn nhầm phải thì có tác dụng gì không?”

Nhạc Du mắt lấp lóe, lấp bắp nói: “Thuốc này vô hại đối với phụ nữ, còn về hiệu quả, hẳn lần đầu tiên dùng là có tác dụng! Trước đây tôi cũng chưa từng tiếp xúc... cụ thể... tôi... tôi cũng không rõ ràng lắm.”

Ý là chưa thí nghiệm thực tế? Tiểu Ngư nhú mày, thuốc mà chưa từng thử qua sao biết được hiệu quả chứ? Dù sao cũng không thể hạ dược xong còn phải đêm đêm canh giữ ngoài cửa sổ nhà người ta để nghe lén chứ? Vậy cũng quá biến thái! Nhưng mà chuyện này cũng khó trách Nhạc Du không thể cam đoan, mấy nam từng làm hòa thượng này vừa nhìn liền biết chính là một cậu bé ngoan ngoãn thuần khiết, không chừng đến bây giờ vẫn là xử nam ấy, sao mà biết được mấy chuyện bậy bạ như thế. Xem ra chỉ có thể trước tìm người thí nghiệm một chút.

Nhưng vấn đề là tìm kẻ nào thí nghiệm đây?

Loại thuốc này là độc dược tổn hại đến cả tám đời nhà người ta, cũng không thể tùy tiện thử được. Người trong nhà tuyệt đối không rồi. Tuy hai huynh đệ sinh đôi có vẻ không cần phụ nữ, cũng không chứng tỏ rằng sau này bọn họ không muốn làm đàn ông nữa đúng không? Tiểu Ngư nghĩ lung tung, ánh mắt vô thức đảo qua Nhạc Du, liền thấy sắc mặt hắn đột nhiên trắng nhợt, vội vàng lùi lại về sau mấy bước.

Tiểu Ngư nhất thời khòe miệng co rút, thật là, hẳn sẽ không tưởng rằng nàng muốn bắt hắn lấy thân thử thuốc đấy chứ? Nàng có tàn nhẫn như vậy sao? Loại chuyện này đương nhiên phải tìm mấy gã đàn ông xấu xa đến thí nghiệm rồi.

Đàn ông xấu? Trong đầu Tiểu Ngư bỗng nhiên lóe ra sáng kiến, ha, nàng sao có thể quên được có một nơi tuyệt vời để thí nghiệm như vậy chứ?

Tiểu Ngư cất bình thuốc vào trong ngực, cười nói sang chuyện khác: “Nhạc tiên sinh vì giúp tôi mà hôm qua không ra ngoài chơi được, thật sự vất vả.”

“Dù sao tôi cũng không thích ra ngoài, không có gì. Chỉ là...” Nhạc Du ngai ngừng cười cười, nhưng trên mặt vẫn lộ ra một chút xấu hổ.

“Chỉ là huynh vẫn cảm thấy chuyện này không tốt đúng không?” Tiểu Ngư dễ dàng nhìn thấu băn khoăn của hắn, “Huynh yên tâm, Tang gia và Hạ gia đều sớm đã có con cháu, cho nên cách này tuy âm hiểm một chút, nhưng không phải thật sự cắt đứt đường con cháu của họ, chỉ là khiến bản thân họ chịu trừng phạt mà thôi, huynh không cần phải thấy lương tâm bất an.”

“Đêm nay cô sẽ đi sao? Tôi cảm thấy, một cô gái như cô mà đi... dù sao không ổn cho lắm.” Nhạc Du ừ một tiếng, lại do dự hỏi han, trong ánh mắt xinh đẹp có chút bất đắc dĩ, cũng có chút lo lắng cùng với cảm giác khó tả... giống như vừa kính lại vừa sợ.

Với thời đại này mà nói, cách suy nghĩ của mình quả thật đúng là khiến người ta kinh ngạc và có phần phản cảm, nhưng thế thì sao chứ? Cái gọi là người không vì mình... huống chi đến giờ, những việc nàng làm quả thật đều là không thẹn với lương tâm.

“Tất nhiên tôi không đi, tôi sẽ để Nhị thúc đi.” Tiểu Ngư cười nói, sớm đã nhìn rõ ánh mắt phức tạp của Nhạc Du, nhưng căn bản không để trong lòng theo nàng cho rằng, Nhạc Du tuy rằng học vấn sâu rộng và tinh thông y đạo, nhưng vẫn chỉ là một con mọt sách của thế giới này mà thôi, nếu dùng tiêu chuẩn của hắn để đánh giá chính mình thì mới là đồ ngốc.

“Ồ, vậy tốt quá.” Nhạc Du rõ ràng thờ phào một hơi.

Tiểu Ngư cười thầm, nàng tuy rằng không nói tự mình đi hạ thuốc, nhưng mà tìm vật thí nghiệm thì phải tự mình đi rồi, nếu con mọt sách này biết nơi mình muốn đi, về mặt kia không biết sẽ đến thế nào nữa? Có điều, vì lo lắng cho trái tim yếu ớt đáng thương của hắn, cô gái vượt khỏi ranh giới thời đại như nàng vẫn là không nên kích thích hắn lần nữa.

Đầu cành mảnh trắng treo, hoàng hôn người hẹn ước.*

(Nhại thơ bài Sinh tra tử – Đêm Nguyên tiêu của Âu Dương Tu)

Từ xưa đến nay, không có con dân triều đại nào có thể giống như thời đại này, có thể giống dân cư Đại Tống có cuộc sống về đêm phong phú như thế. Màn đêm tuy rằng đã hạ xuống, đô thị ban ngày vì quá nhiều nhà dân mà u ám đôi chút, hiện giờ lại đèn đuốc sáng rực huy hoàng, nhất là ở một số nơi đặc thù, áo xanh lụa đỏ, phấn thơm rượu nồng.

Lúc này hai bên bờ sông Yên Chi lâu các nhấp nhô tiếp nối, chính là thời gian làm ăn tốt nhất, mỗi tòa lầu đều vang lên tiếng đàn hát dập dìu, y hương tán ảnh (*chỉ nữ nhân xinh đẹp trang phục hoa lệ*), các loại thanh âm oanh oanh yến yến yêu kiều mềm mại giống như bách điệu trong rừng, không biết làm say lòng bao nhiêu khách tâm hoan.

Tiểu Ngư mặc trang phục nam giới, vốn định đường hoàng vào khảo sát một chút nơi phong nguyệt cổ đại có bộ dạng thế nào, nhưng mà vừa mới bước vào con phố yên chi kia, liền cảm thấy từng đợt mùi son phấn rở tiền xộc thẳng vào mũi, nghĩ nếu quang minh chính đại vào đó, không tránh khỏi bị đám dung chi tục phấn này bám vào ăn mất mấy miếng đậu hũ, trong lòng liền sinh chán ghét.

Khác với những tiểu thư khinh bỉ nghề nghiệp phục vụ đặc thù này, nàng thật ra không có tâm lý kỳ thị gì với những nữ tử thanh lâu này cả, chỉ vì trong chế độ phong kiến trọng nam khinh nữ này, cho dù là đời Tống kinh tế giàu có nhất, phụ nữ có thể đi làm vẫn ít vô cùng, mặc dù lưu lạc phong trần nhưng hầu hết họ đều xuất phát từ bất đắc dĩ, càng miễn bàn đại bộ phận những cô gái trẻ thân bất do kỷ bị lừa gạt bị bán vào nơi này. Nhưng mà, tâm lý không kỳ thị là một chuyện, đóng giả thành nam nhân đến đây đùa giỡn những nữ tử đó, cũng là một thử thách nổi da gà đó.

Hơn nữa... Tiểu Ngư suy nghĩ cho túi tiền của mình một chút, quyết định vẫn là không nên lãng phí đồng tiền mà mình đổ cả “mồ hôi và máu” ra mới vất vả kiếm được.

Chịu đựng các loại mùi hương tỏa khắp không khí, cùng với những tiếng trêu đùa thỉnh thoảng lọt vào tai, Tiểu Ngư bình tĩnh không đếm xỉa tới những “tiểu mỹ nhân” trang điểm xinh đẹp, ánh mắt đặt ở quy mô lầu viện, cuối cùng chọn một tòa lầu tầm bậc trung, thừa dịp không người chú ý, vòng ra phía sau ngõ, khoác thêm vào người y phục dạ hành màu xám, bịt kín khăn che mặt, và một tiếng nhảy lên mái nhà.

Hiện giờ thời gian còn sớm, phần lớn khách làng chơi còn đang ôm nữ nhân trên đầu uống rượu, còn chưa vào chuyện chính, đúng là thời cơ để nàng quan sát hạ thuốc tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 143: Oan gia ngõ hẹp

Chọn con quỷ xui xẻo nào đây?

Tiểu Ngư nằm trên nóc nhà, nhìn khách làng chơi bên dưới tấm ngói làm đu trò, đều cảm thấy tên này khiến người ta chán ghét, gã kia khiến người ta ghê tởm, dường như kẻ nào cũng phù hợp điều kiện, ngược lại có phần khó quyết định.

Còn đang do dự, chợt nghe ngoài cửa truyền đến một tiếng hô to: “Các con, mau ra đây nào, Già công tử anh tuần tiêu sái, phong lưu phóng khoáng đã tới rồi!”

“Ai~~... Tới rồi.” Sau một tràng những tiếng nũng nịu mềm mại tận xương đáp lại, các kỹ nữ vốn đang đứng trên hành lang lầu hai đãi khách nhất thời đều ồn ào chạy về phía cửa đại sảnh đón khách.

“Đi đi đi... Lão từ đến chỗ này của các ngươi, không phải vì đám dung chi tục phẩn này.” Già công tử bên ngoài rõ ràng là rất không kiên nhẫn.

Tiểu Ngư hơi nhủu mày, cứ cảm thấy giọng nói này nghe hơi quen quen, cho đến khi nhìn thấy Già công tử bị một đám người vây quanh đi vào, tâm tình đột nhiên trở nên thoải mái, không ngờ nàng tùy tiện chọn một tòa thanh lâu cũng có thể gặp được nhân vật thế này, liệu có tính là ông trời mở mắt, cố ý tặng cho nàng một cơ hội không nhỉ?

Đúng vậy, Già công tử này chính là gã lưu manh ngày đó ở trên đường đùa giỡn Hợp Đức Phi Yến, còn muốn đánh cả hoàng đế Triệu Trinh, lại bị đánh rớt hai cái răng cửa. Chỉ là.. Chẳng lẽ Tổng Nhân Tông không hạ chỉ trừng phạt tên vô lại này sao? Sao hắn còn có thời gian rảnh đến thanh lâu chơi bởi chứ?

“Xuân Nương, nói thật cho bà biết, hôm nay công tử tôn quý nhà chúng ta đến chỗ rách nát này của bà...” Một gã chân chó bên cạnh tên vô lại vẩy lui hết đám nữ nhân xung quanh, bám bên tai tú bà thấp giọng nói hai câu.

Trong đại sảnh tiếng người quá ồn ào, gã chân chó kia nói lại rất nhỏ, Tiểu Ngư mặc dù cố ngưng thần lắng nghe, nhưng cũng chỉ nghe thấy vài từ như .. “Thanh quan nhi*” “mới đến”... Có điều, có thể nghe được vài từ thế cũng đã đủ, đơn giản là thanh lâu này có hàng mới mẻ không giống như lúc thường, gã vô lại háo sắc vội vàng đến thử hàng mới mà thôi. Có điều hôm nay nếu gặp phải bản cô nương...

*(*Thanh quan nhi: một từ kỹ viện cổ đại dùng để chỉ gái còn trinh.)*

Tiểu Ngư cong khóe miệng, nở nụ cười ngọt ngào đã lâu chưa thấy.

Vốn nàng hôm nay tới chỉ là muốn thử thuốc ở lọ màu trắng, dù sao đến thanh lâu tuy rằng chẳng phải là người đứng đắn, nhưng không nhất định là người xấu, không thù không oán mà cắt đứt đường con cháu nhà người ta không khỏi quá ác. Nhưng riêng tên vô lại này thì không cần phải băn khoăn, cho hắn nếm thử trước chút thuốc chuẩn bị cho cậu của hắn, cũng tốt cho kẻ làm văn bối hắn được tận tình hiểu đạo chứ nhỉ?

Đã quyết định xong, Tiểu Ngư lập tức trở nên rảnh rỗi, chỉ chờ cơ hội xuống tay, không ở lại đại sảnh nữa mà đi theo về một tòa lầu các phía sau.

Thanh lâu không giống phủ đệ quan lớn vì vấn đề an toàn mà ít khi trồng những loại cây cối cao lớn, ngược lại vì ở nơi phố xá sầm uất để tạo ra những cảnh sắc thanh u mà sử dụng rất nhiều các loại hoa cảnh cây cối khác nhau, vì thế nên Tiểu Ngư rất dễ dàng từ nóc nhà nhảy sang một cành cây đại thụ, lại chuyển từ cành này sang cành khác linh hoạt chẳng kém gì loài khỉ, từ ngoài không trung tới được ngoài cửa sổ phòng của gã vô lại.

“Lập tức đưa người tới cho bản công tử xem!” Già công tử hôm nay tâm tình rõ ràng là không được tốt, cái mặt dài ra như mặt lừ, không chút đáng vẻ phong lưu trên đường ngày đó.

“Việc này...” Bà chủ chần chừ.

“Sao? Các ngươi còn muốn từ chối?” Già công tử trong mắt hung quang chột lóe.

“Không không không... Dù có cho Xuân Nương mấy cái mặt gấu, cũng đâu dám chối từ Già công tử?” Tú bà cuống quýt cười cười giải thích, “Chỉ là thanh quan nhi kia đáng về tuy đẹp nhưng tính tình lại mạnh mẽ cứng rắn, hôm qua mới vào đã cào mấy người liền...”

“Thì ra là một con mèo hoang nhỏ?” Nghe nói thanh quan nhi kia ương ngạnh, Già công tử ngược lại trở nên hứng thú.

“Đúng như Già công tử nói đấy ạ, con bé kia đúng là một con mèo hoang nhỏ. Chỉ có điều công tử ngài thân thể tôn quý ngàn vàng, vạn nhất không cẩn thận bị con mèo hoang đó làm tổn thương sẽ là lỗi của bọn tiện thiếp. Cho nên ý tiện thiếp là, không bằng để tiện thiếp dạy dỗ nó thêm hai ngày, chờ cắt hết móng vuốt của nó rồi sẽ đưa đến quý phủ, ngài xem...”

“Aiz, mèo hoang nhỏ không có móng vuốt thì còn là mèo hoang sao? Hơn nữa, nếu ngay cả một con bé con cũng không đối phó được, vậy bản công tử còn là đàn ông sao?” Già công tử cười ha ha, “Người cứ việc đưa con mèo hoang kia tới đây, có chuyện gì bản công tử sẽ chịu trách nhiệm, bản công tử phải nhìn xem con mèo hoang bé nhỏ này có thực là mê người như người nói hay không!!”

“Nếu Già công tử không ngại, vậy Xuân Nương gọi người chuẩn bị một chút, đợi lát nữa sẽ đưa người tới đây.” Tú bà liên tục trả lời, vẻ mặt nịnh nọt, “Trước khi đưa người đến, công tử có muốn tìm vài cô nương trợ hứng không?”

“Ồ, có điều đừng đưa đến trước mặt bản công tử cái loại hàng kém chất lượng gì, nếu không...” “Tiện thiếp hiểu được, tiện thiếp hiểu được, tiện thiếp lập tức sẽ kêu Mẫu Đơn cô nương tới tự mình tiếp khách.”

“Ngươi lập tức mời Mẫu Đơn cô nương lại đây, sau đó bảo phòng bếp chuẩn bị rượu và thức ăn cùng nước ấm.” Tú bà xuống lầu, lập tức sai tiểu nha đầu, sau đó mới quay sang quy công bên cạnh bảo: “Đi, đến phòng cui.”

*(*Quy công: một từ cổ đại, chỉ một loại người kiểu như tay sai ác ôn cho chủ kỹ viện.)*

Người cổ đại thật là chẳng sáng ý gì hết, quan nhi đều nhốt ở phòng cui, khó trách kiếp trước trong TV luôn diễn như vậy, thì ra là từ cuộc sống thực tế!

Tiểu Ngư từ một nơi bí mật gần đó khinh bỉ, lặng im không tiếng động theo sát.

“Ma ma, bà thực sự muốn đưa con mèo hoang kia lên à? Già công tử này là kẻ nổi tiếng keo kiệt mà.” Quy công kia vừa giơ đèn lồng đi trước dẫn đường, vừa khó hiểu hỏi.

“Hừ, người tưởng ta thật sự muốn bỏ qua cái cây rụng tiền này sao? Ai biết được chúng ta gặp xui, khó lắm mới có hàng tốt thế này, lại cố tình để cho tiểu bá vương kia biết được. Chỉ bằng thân phận của cậu hần thôi, không cần nói đến hần đưa bạc ít, cho dù không trả tiền chúng ta cũng phải ngoan ngoãn đem người dâng lên, nếu chúng ta thoát thác không chịu nghe theo, hừ hừ, ngày khác đóng cửa vẫn là chuyện nhỏ, nói không chừng ngay cả mạng nhỏ cũng khó giữ được... Hừ, không cần phải nói, nhất định là tiện nhân bên cạnh kia gài tay trong ở lâu của chúng ta, cố ý đi mật báo. Tiện nhân thói tha, lão nương sớm muộn gì cũng có một ngày...” Tú bà hiển nhiên tức không nhẹ, phun ra một tràng lại một tràng thô tục, đồng thời cái khăn tay gần như bị xé rách.

Tiểu Ngư đương nhiên không có hứng thú nghe bà ta mắng, xem đằng trước một dãy nhà thấp bé cho hạ nhân, thấy trong đó có một gian có quy công đứng cạnh phía trước, thân mình cúi xuống, liền vòng qua bên cạnh, nhảy lên mái nhà.

Đễ dàng lật một viên ngói, liền thấy phòng cúi bên dưới quả nhiên có một thiếu nữ đang bị trói gô nằm đó. Dưới ánh đèn tù mù, chỉ thấy tóc dài của nàng ta xõa tung, miệng bị nhét cứng một nắm vải, co người không nhúc nhích giống như đang mê man. Có điều, động tĩnh sau đó rất nhanh liền chứng minh căn bản nàng ta không ngủ.

Cửa vừa mở ra, thiếu nữ đang nằm nghiêng liền ngẩng đầu dậy, theo động tác của nàng, tóc vốn dĩ đang che trên mặt cũng trượt sang bên bên, lộ ra gương mặt xinh đẹp rực rỡ, cùng với một đôi mắt hạnh vừa to vừa tròn, bùng bùng lửa giận.

Chỉ bằng một đôi mắt tràn ngập sự không cam lòng khua tay phịch, thiếu nữ này quả thật đủ để xưng bằng một từ “dã”.

“Ồ, nốt một ngày một đêm, mà còn ương ngạnh như vậy?” Tú bà làm như không thấy ánh mắt tràn ngập thù hận của thiếu nữ, ngồi xổm trước mặt nàng ta, ngả ngón sờ soạng lên mặt nàng một cái, trong mắt cười lạnh: “Vốn dĩ lão nương còn muốn cất nhắc người lên làm đầu bài, nhưng nếu người đã không biết điều như vậy, để Già công tử dạy dỗ người một chút cũng tốt. Già công tử có tiếng có mối nói cũ, chơi gái cũng lắm không quá một tháng, đến lúc đó hẳn bán người trở lại về kỹ viện, ngày của người liền không được thư thái như thế này rồi.”

Thiếu nữ ngẩng đầu, mặc cho bà ta sỉ nhục, đôi mắt đẹp trước sau vẫn một mực tràn đầy kiêu ngạo bất tuân.

Trên nóc nhà, Tiểu Ngư nhìn nàng tán thưởng, hơi mỉm cười. Tuy rằng cho tới giờ nàng chưa từng nghĩ tới mình sẽ làm hiệp nữ hành hiệp trượng nghĩa cái gì, có điều nếu thân là người giang hồ, ngẫu nhiên đùa một chút trò “gặp chuyện bất bình” cũng không vấn đề gì cả. Huống chi ánh mắt của thiếu nữ này khiến nàng có một loại cảm giác khá là hợp ý, như vậy, hôm nay nhúng tay vào một chút chuyện lúc rảnh rỗi thôi!

Dù sao rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 144

Thấy tú bà mặc dù muốn lôi thiếu nữ ra trút giận, nhưng lại sợ đắc tội gã lưu manh họ Già mà không dám ra tay ngược đãi nữa, Tiểu Ngư liền tạm thời bỏ mặc nàng ta đi tìm phòng bếp, dù sao xem tình hình trong thời gian ngắn nàng ta không có gì nguy hiểm, mà thử thuốc mới là mục đích chính của ngày hôm nay.

Tiểu Ngư tìm được phòng bếp rất dễ dàng, bên trong đang vội cuống cuồng, vì thân phận của Già lưu manh rất quan trọng, nên có một quy công chuyên môn phụ trách đun đóc rượu và thức ăn cho hần.

“Nhớ rõ rượu của Già công tử phải dùng bình sứ hoa sen trắng để đựng, không thể phạm một sơ suất nhỏ nào hết!” Nghe giọng nói như đèn chỉ đường này, Tiểu Ngư mới lên vào hầm rượu cơ hồ muốn bật cười thành tiếng, đảo mắt liền tìm thấy cái bình hoa sen trắng đặt trên kệ, khoan thai đổ thuốc vào, sau đó tránh ở một bên.

Aiz, không phải Tiểu Ngư nàng muốn lười, thật sự là ông trời cũng đứng về phía nàng, chủ động giúp đỡ như vậy, nàng còn có thể từ chối sao?

Nhìn một nha đầu sai vặt vội vã đầu đầy mồ hôi cầm lấy cái bình đồ rượu ngon vào, rồi đặt lên khay, Tiểu Ngư buồn cười lắc đầu thờ dài.

Một lát sau, rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong hết, được một tiểu a hoàn chừng mười một mười hai tuổi cẩn thận bưng lên phòng riêng.

Tiểu Ngư bám theo, thẳng đến chính mắt nhìn thấy Mẫu Đơn cô nương kia miệng đối miệng mà đem rượu ngon đút đầy miệng Già công tử, lại làm nũng kính hần liền ba chén, mới ngồi trên nóc nhà miễn cưỡng vờn vai. Tốt lắm, giờ việc cần làm là chờ đợi, nếu chỉ vì cứu người, hiện giờ nàng đã có thể mang cô gái kia ra ngoài, có điều...

Tiểu Ngư ngồi trên nóc nhà, nhún vai, nói nàng lạnh bạc cũng được, nói nàng nhiễm bản tính ma quỷ cũng không sao, nàng thật đúng là muốn nhìn một chút xem thiếu nữ kia lúc bị đưa vào phòng như một con dê non sẽ có phản ứng thế nào. Liệu có còn giữ nguyên thái độ hung hăng như sư tử cái nữa

không nhỉ? Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là hiện giờ nếu nàng đưa người đi rồi, hiệu quả của thuốc cũng liền không nhìn được nữa.

Ngoài phòng vang lên tiếng bước chân hỗn độn, trong đó còn xen lẫn cả tiếng “ừ..ừ..” bẽ tắc.

Nhìn thấy tú bà dẫn theo hai gã quy công lực lưỡng, đem thiếu nữ đã được cho ăn mặc trang điểm lại, nhưng vẫn bị trói ngược hai tay, bịt miệng, khiêng lên lầu, cung kính gõ cửa, Tiểu Ngư liền xoay người nằm lại chỗ lỗ nhỏ trên mái nhà, tiếp tục quan sát diễn biến trong phòng.

“Giả công tử, tôi đem người đến đây...” Tú bà cười nịnh nọt, dưới ánh nến sáng ngời, chỉ thấy thiếu nữ mặc váy áo màu hồng, dung nhan vốn dĩ xinh đẹp lại càng thêm rực rỡ, thêm vào đó là đôi mắt hạnh trưng to của nàng ta, khiến toàn thân đều lộ ra một cảm giác hung hăng kích thích.

Giả lưu manh mắt nhất thời sáng rực lên, thuận tay đẩy Mẩu Đon trong lòng ra, đi tới trước mặt thiếu nữ, đôi con mắt tràn ngập tử sắc nhìn không được tham lam híp lại, nâng cằm của nàng ta lên nhìn kỹ.

Cảm nhận được sự dâm tục, thiếu nữ theo bản năng giãy dụa, nhưng bị hai gã to con đè chặt bà vai, chỉ có thể dùng ánh mắt càng thêm phần nộ để biểu đạt sự kháng cự của mình.

“Chắc chắc... Thật đúng là một con mèo hoang xinh đẹp, không tồi, tuyệt vời.” Giả lưu manh vừa ý nói.

“Chứ còn sao nữa.. Tiểu nương tử này tiện thiếp mất món tiền lớn mới mua về được, vốn dĩ trông cậy vào nàng trở thành một đứa con tốt của tiện thiếp, nhưng nếu Giả công tử đã coi trọng, vậy tiện thiếp cũng chỉ có thể nhìn đau bỏ qua thôi.” Tú bà nửa nịnh nọt nửa đau lòng cười cười, ý đồ vẫn hỏi chút ít tổn thất cho mình.

“Ngươi yên tâm, bản công tử sẽ không bạc đãi ngươi.” Giả lưu manh liếc xéo một cái, tùy tùng lập tức bung lên một cái hộp mở ra trước mặt tú bà, bên trong là từng nén từng nén bạc mới sáng long lanh.

“Đây... đây thật sự là cho ta?” Tú bà lấp bắp, lập tức nhìn đến choáng váng, thật sự không thể tin được Giả lưu manh trước nay đều keo kiệt giờ sao tự nhiên lại trở nên hào phóng đến thế.

“Sao? Ma ma không muốn à?”

“Không không không...” Tú bà liều mạng ôm gọn cái hòm vào trong ngực, đầu gật như gà mổ thóc. “Muốn muốn muốn.”

“Một trăm lượng này của ta không phải chỉ là để mua con mèo hoang này của ngươi.” Giả lưu manh bất ngờ không ăn đậu hũ thiếu nữ kia nữa, ngồi lại ghế, thuận tay kéo Mẩu Đon đang tưởng mình không còn việc gì nữa vào lại trong lòng, suông sã lần mò khắp từ trên xuống dưới, khiến thiếu nữ sắc mặt đỏ bừng quay đầu đi.

“Không biết Giả công tử còn có gì sai bảo?” Tú bà ôm chặt hòm, bộ dáng giống như bất chính bà ta ra trận hầu hạ cũng không tiếc mình.

“Ta biết ngươi vì cạnh tranh với đối thủ, mà có chút ít hàng hóa đặc thù.” Giả lưu manh vừa hưởng thụ mỹ nhân, một bên lại đột ngột buông lời kinh động, khiến tú bà sắc mặt nhất thời biến đổi.

“Ngươi không phải sợ, không phải ta muốn cướp chuyện làm ăn của ngươi, mà đang bàn chuyện buôn bán.” Giả lưu manh há mồm kẹp lấy chén rượu Mẩu Đon đưa qua, ngửa đầu uống cạn, mới không chút hoang mang nhìn về phía thiếu nữ liếc một cái, nói: “Về sau nếu có mặt hàng như vậy, thì lập tức báo cho bản công tử, người khác cũng như thế không được làm bản, ngươi nghe hiểu được chứ?”

“Dạ hiểu dạ hiểu, tiện thiếp nhất định nhớ kỹ trong lòng.” Tú bà mừng rỡ gật đầu một cái.

“Tốt lắm, trước dẫn nàng ta đi, chờ lúc bản công tử đi thì đưa lên xe ngựa cho ta.” Giả lưu manh phát phát tay.

“Vậy ngài bây giờ... không giữ nàng ở đây sao?” Tú bà sững sốt, Tiểu Ngư trên nóc nhà cũng ngẩn ra.

Giả lưu manh hung dữ trừng mắt liếc qua thiếu nữ mặt cũng đang đầy vẻ không thể tin được, hừ một tiếng: “Sai ngươi đưa đi thì đưa đi, hỏi cái gì?”

“Dạ dạ dạ.” Tú bà thấy hấn nổi giận, không dám hỏi nhiều nữa, vội sai người đưa thiếu nữ đi, tiện tay nhốt trong một phòng ở lầu một, dặn người trông coi xong liền vui sướng hài lòng nhanh chóng ôm bạc rời đi.

Tiểu Ngư vừa quan sát nơi thiếu nữ bị nhốt, vừa suy đoán sự khác thường của gã Giả lưu manh này, thật sự tò mò, Giả lưu manh này rõ ràng vì thiếu nữ mà đến, sao có thể buông tha như thế này nhỉ?

Đang nghĩ, liền nghe thấy trên lầu kéo kẹt một tiếng đóng cửa, đám chân chó hầu hạ đã lui ra hết.

“Này, ngươi nói hôm nay công tử sao lại đổi tính thế nhỉ?” Đám chân chó vừa xuống lầu, vừa nhỏ giọng bát quái.

“Đúng vậy, ta cũng thấy lạ, lần này công tử đúng là bỏ ra vốn lớn.. Chắc chắc.. một trăm lượng... Ta chưa từng thấy công tử có khi nào hào phóng như thế!”

“Các ngươi biết cái gì? Giờ còn không tiêu tiền thì đến khi nào tiêu tiền? Nghe nói hôm nay Tướng gia vào triều sau đó bị Thánh thượng gọi đến, vắng riêng cho một trận, nói ông ấy thân là Phó tướng mà dung túng con cháu ở ngoài đường đùa giỡn dân nữ, hành hung nho sinh. Sau khi Tướng gia hỏi phủ

liền phát giận, nếu không phải Nhị phu nhân hết sức cầu tình, thì công tử chẳng những ngay cả cửa còn không ra được, còn có thể bị đánh gần chết ấy chứ!”

“A... Thì ra là vậy, khó trách công tử sai người chung quanh tìm hiểu ở đâu có cô nương trẻ trung sạch sẽ, thì ra là để dâng lên Tướng gia...”

“Suyt! Nhỏ giọng chút, cẩn thận bị công tử nghe thấy..”

Té ra Giả lưu manh thu thập mỹ nữ cho cậu hấn, khó trách không dám động tay động chân quá mức.

Chẳng qua... Nhớ tới hành vi hấn gây ra ác liệt như vậy, vị hoàng đế nổi tiếng tốt tính kia lại cư nhiên chỉ răn dạy Hạ Tùng một trận thôi, Tiểu Ngư thật sự càng nghe càng thấy bức mình. Nàng biết Tổng Nhân Tông Triệu Trinh đối đãi với thân tử luôn khoan hậu, nhưng chỉ làm như vậy, có khác gì nuông chiều dưỡng gian chứ? Thật là đáng giận!

Cũng may bản thân mình không tính là hữu tâm vô lực. Cmm, hiện giờ nàng vô cùng may mắn mình nghĩ ra được chiêu này, bằng không càng thêm tức chết. Quyết định, nếu về sau còn có loại tiểu nhân đề tiện vô sỉ này, liền cứ như vậy cho bọn chúng biến thành thái giám hết.

Tiểu Ngư cầm giận YY trong lòng, đồng thời không quên vòng ra mặt sau căn phòng, trước kiểm tra cửa sổ, hơi hé lỏng cửa sổ ra một chút, đợi lát nữa sẵn sàng cứu viện, sau đó mới như mèo hoang lạnh lẽo trở lại nóc nhà. Đương nhiên lúc này đây, nàng không tắt yếu phải nhìn vào trong nữa, chỉ cần chờ loa dùng tai nghe lên là được, con heo ở dưới kia có thể không sợ người ta xem, nhưng nàng thì còn sợ mất mình bị ghê tởm mà nổi gai ấy chứ!

“Công tử, có lẽ hôm nay ngài quá mệt mỏi, nếu không thì nghỉ ngơi sớm một chút!” Một hồi tiếng thờ dốc sau, bên trong quả nhiên vang lên tiếng Mầu Đơn hết sức ôn nhu nhưng lại khó nén thất vọng.

Tiểu Ngư lập tức yên lặng mỉm cười, ha ha ha ha, quả nhiên thành công.

“Đừng. Đừng vậy, bản công tử hôm nay quả thật mệt mỏi... Bản công tử.. Còn có chuyện quan trọng muốn làm... Đúng, có chuyện quan trọng muốn làm, phải về trước đây.” Theo sau giọng nói bối rối, một tràng tiếng sột soạt mặc quần áo vang lên.

“Công tử... Hay là để thiếp lấy đồ tốt đến thử lại một lần nha!”

“Không, không được...” Loảng xoảng một tiếng, trong phòng giống như có đồ gì đó đổ vỡ.

Đáng tiếc không thể lại thương thức trò hề của kẻ nào đó, Tiểu Ngư vừa lắc đầu vừa như chiếc lá nhẹ nhàng bay xuống, không một tiếng động mở cửa sổ, liền gặp ngay một đôi mắt hạnh tròn to, nàng giờ ngón trở trước miệng làm một động tác ra hiệu giữ im lặng.

Một lát sau, Giả lưu manh quần áo không chỉnh tề cửa xông ra, lao đảo xuống lầu.

Một lát sau nữa, dưới lầu vang lên một tiếng hét phẫn nộ điên cuồng: “Người đâu???!!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 145: Thiếu nữ nhiệt tình như lửa

Tiểu Ngư cũng không bỏ chạy, sự thật thì, nàng chẳng những không chạy, mà còn đứng ở phía trên đầu bọn họ, đương nhiên, bên cạnh nàng còn có một thiếu nữ trẻ xinh đẹp.

Thiếu nữ xinh đẹp dám có gan nổi bão với tú bà và khách làng chơi, lúc này đang dùng một đôi mắt tràn đầy sự kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi, nhìn chăm chú Tiểu Ngư, trong mắt có kinh hi vô cùng, lại có sùng bái tràn ngập, thậm chí còn có chút cảm xúc giống như hưng phấn, chỉ duy nhất không có là căng thẳng và sợ hãi mà một cô gái bình thường nên có lúc này.

Oa, thân nhẹ như yến, như dấm trên đất bằng, võ nghệ cao cường, oai hùng tiêu sái... Thiếu nữ nhìn Tiểu Ngư chăm chú không dời mắt, trong lòng thao thao bất tuyệt ca ngợi “nam tử” trước mắt mình, chỉ kém không thoát ra những bong bóng trái tim hồng nữa là đủ bộ.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng không chút che giấu của thiếu nữ, Tiểu Ngư nhất thời có cảm giác chán nản, trong lúc thế này lại có vẻ mặt như thế, cô nàng này nếu không phải người trời sinh thần kinh thô không biết sợ hãi thì chính là loại con gái háo sắc vừa thấy nam nhân có chút bản lĩnh liền không khống chế nổi mình.

“Uhm...”

“Ồ yên đây đừng làm gì cả, tôi sẽ quay lại.” Thiếu nữ vừa mở miệng, đã bị Tiểu Ngư thấp giọng ngắt, đồng thời không để cho nàng ta có cơ hội nói tiếp,

thân hình vừa nhôm dậy liền linh hoạt như mèo nhảy sang nóc nhà bên cạnh, biến mất ở một đầu mái khác.

“Ma ma, không ổn rồi, con bé kia đã trốn mất.” Một quy công vội vã chạy tới lầu trước, đến trước một gian phòng ra sức đập cửa.

“Cái gì?” Cửa phòng đang đóng chặt đột ngột mở ra, đầu tú bà cài đầy châu ngọc thò ra.

“Con bé mà Giả công tử muốn, không biết làm sao mà đột nhiên không thấy đâu, Giả công tử đang nổi trận lôi đình!”

“Trời ơi!” Tú bà hét thảm một tiếng, đang định ra khỏi phòng đi tìm người, nhưng vừa bước một chân ra đã vội vàng lùi lại, đổi thành hung dữ đầy quy công kia một cái: “Vậy người còn dân ra ở đây làm gì? Còn không nhanh sai người đi tìm?!”

Quy công kia cuống quýt văng dạ rồi thình thình chạy xuống.

Tú bà đóng sầm cửa phòng lại, cực kỳ nhanh nhẹn đóng cái hộp trên bàn lại rồi vọt đến bên tủ quần áo, đẩy hết quần áo sang bên, mở ra một ngăn ngăn nhét hộp vào, nhanh chóng che kín lại xong, lách cách một tiếng khóa lại, sau đó dùng một cái khóa to khóa chặt cửa phòng, lúc này mới vừa gào A Di Đà Phật Bồ Tát phù hộ này nọ chạy tới chỗ kia.

Ha, một cái khóa rách có thể ngăn được ai chứ?

Bà ta bước trước vừa rồi đi, Tiểu Ngư bước sau liền từ cửa sổ lườn vào, dễ dàng mở ra ngăn ngăn, lấy ra ba cái hộp.

Hộp ngoài nhất đựng chính là một trăm lượng bạc Giả lưu manh vừa đưa, hai hộp khác một hộp tràn đầy châu báu trang sức, một hộp tất cả đều là văn tự bán mình.

Tiểu Ngư ném hộp văn tự sang bên, dùng túi vải bố đựng hai cái hộp còn lại rồi rút lui. Nàng không phải đại hiệp yêu nước thương dân gì cả, sẽ không ngây thơ mà cho rằng hủy đi những văn tự bán mình này thì những cô gái phong trần có thể có kết cục tốt hơn. Huống chi hôm nay nàng đã tự mình rước về một phiền toái vốn dĩ chẳng cần thiết.

“Cô có thể buông ra!”

Rời xa khỏi phố Yên Chi, Tiểu Ngư vừa đặt chân xuống đất liền buông lỏng cánh tay đang nắm bên hông thiếu nữ, đồng thời cau mày bứt tay thiếu nữ đang làm như sợ muốn chết mà ôm chặt lấy mình.

“Người... người là nữ?” Thiếu nữ thình lình bị Tiểu Ngư đẩy ra, nhất thời đứng không vững, lưng đụng nhẹ vào bức tường phía sau, nhưng nàng ta tựa hồ không chú ý đến mình có bị đau hay không, mà mặt đầy kinh ngạc nhìn chăm chăm Tiểu Ngư, dù mặc nam trang nhưng thân hình vẫn hiện rõ đường cong duyên dáng.

“Tôi có nói tôi là nam sao?” Tiểu Ngư theo bản năng bước sang bên một bước, tránh khỏi cái nhìn chăm chăm của nàng ta, hơi bực mình nói. Nàng còn chưa từng gặp qua loại con gái thế này, cứ nhiên còn dám ra vẻ kén chọn đối với ân nhân cứu mạng, nếu sớm biết thế, lúc trước đã mặc kệ cô nàng, để cho nàng ta chờ “anh hùng” thật sự đến cứu thì hơn.

“Người mặc nam trang, lại che mặt, ta còn tưởng người là đại hiệp nữa!” Thiếu nữ không ngờ còn mặt mày ủy khuất giải thích, giống như bị chấn động còn chưa hồi phục lại, trời mới biết, trong lúc bối rối ban nãy không cẩn thận đụng tới cảm giác mềm mại khiến tâm hồn thiếu nữ của nàng đau đớn đến thế nào.

“....” Nàng ta còn dám lý sự?! Tiểu Ngư khóe miệng run rẩy, lấy túi vải đang đeo ở vai xuống, lấy ra hộp ngân lượng, còn lại đưa cả túi lẫn châu báu cho nàng ta, “Nhìn thấy con phố kia không? Đi thẳng theo hướng nam sẽ đến kênh đào, cô có thể thuê thuyền nhỏ suốt đêm rồi khỏi đây, sau đó muốn đi đâu cũng được!”

“Đây là cái gì?” Thiếu nữ ngây ra nhìn túi vải ôm trong lòng.

“Châu báu. Nếu cô không muốn bị bọn chúng bắt lại, tốt nhất đi ngay bây giờ đi.” Tiểu Ngư nhin không được quãng một câu rồi quay người bước đi.

“A...” Thấy Tiểu Ngư quay đi, thiếu nữ lúc này mới phản ứng lại, hơn nữa tốc độ nhanh như phản xạ.

Chỉ thấy nàng ta đột nhiên quăng bỏ túi vải trong tay, vọt lên rất nhanh, ôm chặt tay Tiểu Ngư, gào lên thảm thiết như đám giết heo: “Nữ ân công xin dừng bước... À không, là nữ đại hiệp, à mà cũng không phải.. là nữ hiệp đại nhân.. nữ hiệp tỷ tỷ...”

Tiểu Ngư bị nàng ta vừa ôm vừa gào, nhất thời rùng mình, cả người đều nổi da gà, suýt nữa theo bản năng vận kinh ném bỏ miếng keo da trâu đang ra sức nịnh nọt mình, may là lý trí đúng lúc nhắc nhở, nếu thực ném đi thật, thiếu nữ này không hổ huyết thì cũng ngã nội thương, lúc này mới cố sức nhin xuống.

“Cô còn có việc gì?” Tiểu Ngư nhanh chóng rút tay mình ra, cảnh giác giữ khoảng cách hai bước với nàng ta, đồng thời nhanh chóng chú ý động tĩnh bốn phía.

“Nữ hiệp ân nhân tỷ tỷ ở trên, xin nhận bái lạy của Kiều Kiều!” Thiếu nữ trải qua các thời kỳ háo sắc, chán kinh rồi ngán người, lúc này đột nhiên trở nên lạnh trí, phịch một tiếng quỳ xuống đất hô lớn, cũng mạnh mẽ vang dội đập đầu mấy cái liền.

“Cô muốn để người ta biết chúng ta ở chỗ này à?” Tiểu Ngư đầu đầy hắc tuyến, thân ảnh loáng một cái, đã tránh khỏi đại lễ của nàng ta.

Thiếu nữ a một tiếng, vội đứng dậy bưng kín miệng mình, sau đó ngoảnh đầu nhìn xung quanh một chút, rồi lại dùng một ánh mắt tràn ngập sùng bái kính ngưỡng vô hạn nhìn Tiểu Ngư, chuẩn bị đập đầu lần nữa: “Kiều Kiều nhất thời kích động, lo lắng không chu toàn, xin nữ hiệp ân nhân tỷ tỷ tha thứ.”

Tiểu Ngư không đợi nàng ta cúi đầu xuống liền kéo nàng ta dậy: “Tôi không phải nữ hiệp ân nhân tỷ tỷ buồn nôn gì đó, hôm nay cứu cô cũng là ngoài ý muốn thôi, cô không cần phải chảy nước mắt cảm ơn tôi như vậy.”

“Tỷ tỷ cứu người không cần báo đáp, chính là phẩm hạnh của tỷ tỷ rất cao thượng, rất khiêm tốn, nếu hôm nay không phải nhờ tỷ tỷ, Kiều Kiều đã sớm bị kẻ xấu làm hại, trong sạch khó giữ được, đại ân đại đức này như núi cao biển sâu, Kiều Kiều suốt đời không thể quên.” Thiếu nữ lập tức như rắn leo theo gậy bám ngược vào tay Tiểu Ngư, tự động đẩy mạnh làm hai chữ “tỷ tỷ” càng thêm thân thiết, hai mắt kích động tỏa sáng.

“Tôi đã nói, tôi chỉ đứng dịp cứu cô mà thôi, không có vĩ đại như cô tưởng tượng ra. Tôi còn có việc đi trước, cô tự lo cho mình đi!” Tiểu Ngư lại một lần nữa tránh khỏi tay thiếu nữ, nàng từ khi xuyên không đến nay không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ phiền toái dính thân, hiện giờ nhìn cô nàng kia bộ dạng tự quen tự thân, nàng thật sự thấy hơi hối hận.

“Tỷ tỷ nếu bỏ đi, Kiều Kiều sẽ quỳ mãi ở đây không đứng dậy.” Thiếu nữ thấy kéo không được nàng, nhất thời nóng nảy, lập tức lại quỳ xuống.

Tiểu Ngư rút cuộc nhìn không được đen mặt: “Tôi đã nói không cần báo đáp nhiều lần như vậy, lại cho cô đủ tiền bạc của cải, chỉ cần cô tiết kiệm một chút, châu báu trong túi này đủ cho cô dùng cả đời, cô còn muốn thế nào nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 146: Mục đích của Kiều Kiều

“Tỷ tỷ đừng giận, Kiều Kiều tuyệt đối không phải ngại tiền ít, tỷ tỷ xin hãy nghe Kiều Kiều nói hai câu có được không?” Thiếu nữ cuống quýt, nước mắt đã lưng tròng.

“Nói.”

Tiểu Ngư tiếp tục nghiêm mặt lạnh giọng, mặc cho nàng ta quỳ, lại thăm buồn bực tại sao mình còn ở đây, lằng nhằng với cô nàng kỳ quái này chứ? Dù sao nếu nàng thật sự muốn đi, đừng nói một cô gái, dù có là mười người cũng không thể ngăn lại.

“Dạ.” Thiếu nữ ngẩng đầu, vô cùng thành thạo mà thu đi một nửa nước mắt trong mắt, chớp mắt lại đổi về ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa cảm kích, thủ thi: “Hôm nay Kiều Kiều dù may mắn tình cờ được tỷ tỷ cứu giúp, nhưng Kiều Kiều chỉ là phận nữ yếu đuối, thân đơn lực bạc, không nơi nương tựa, chẳng thân chẳng thích, phiêu bạt nơi xa lạ... Nếu tiểu nữ từ đêm nay một mình đi thuê thuyền, không chừng tỷ tỷ vừa đi, Kiều Kiều liền bị kẻ xấu nhắm trúng, lại một lần nữa bị bán vào nơi yên hoa, mới rồi miệng hồ lại vào hang sói, vậy chẳng phải là uổng phí ơn cứu mạng của tỷ tỷ... Tỷ tỷ có tâm địa Bồ Tát, hiệp can nghĩa đảm, cầu xin tỷ tỷ cứu người thì cứu đến cùng, tiền Phật tiền đến Tây Thiên, xin hãy giữ tiểu nữ ở lại bên người! Dù có sai lầm nô làm tỷ hay làm trâu làm ngựa, Kiều Kiều cũng cam tâm tình nguyện.”

Nghe nàng ta thao thao bất tuyệt tuôn ra một tràng, chẳng những trôi chảy rành mạch mà còn thêm vào cả tục ngữ lưu loát, hắc tuyến trên trán Tiểu Ngư cũng theo đó mà càng lúc càng nhiều, đợi đến câu cuối cùng, không thể nhìn được nữa, nàng đột ngột dậm chân, tung mình bay lên mái hiên tối đen bên cạnh biển mất, chỉ để lại thiếu nữ dưới đất chớp mắt liên tục đờ như tượng đất. Nàng quả thực là đầu có bệnh mới có thể ở chỗ này lãng phí thời gian.

Thiếu nữ này đầu tiên đối mặt với kẻ mạnh mà lâm nguy không hoảng sợ, sau khi được nàng cứu ra bay tới bay lui trên không trung cũng không kinh hoảng như phản ứng của một cô gái bình thường thường thấy, ngược lại còn rất hưng phấn. Vừa rồi vì giữ chân mình, lại có thể tùy tay ném bỏ châu báu để duy trì cuộc sống tương lai, giờ mở miệng là có thể nói ra những lời lẽ trật tự rõ ràng, có tình có lý, chỉ bằng gan dạ và nhạy bén như vậy, tuyệt đối không phải là một người thường.

Nếu giờ mà nàng còn tin rằng cô ta ca tụng mình chỉ vì báo đáp mà không có mục đích gì, thì chính nàng mới là đồ ngốc.

“Tỷ tỷ...”

Thiếu nữ tròn mắt há mồm nhìn đầu tường, căn bản không ngờ một tràng những lời tốt ý hay mình nói ra tự cho có thể đã động ân nhân, lại ngược lại khiến Tiểu Ngư không thêm nói tiếng nào liền biến mất, nhất thời dù nàng có tính táo lạnh lợi hơn nữa cũng phải sững sờ trong bóng tối, không có cách nào phản ứng kịp.

“Oa.....” Thiếu nữ ngẩn ra sững sốt vài giây sau, bỗng nhiên gào khóc kinh thiên động địa.

Không phải chứ? Lại có thể ra chiêu này!

Tiểu Ngư mới bay qua hai căn nhà gần như lão đảo, nghe tiếng gào khóc trong gió đêm hết sức rõ ràng, giống như cha mẹ chết cực kỳ thâm, cảm

giác hắc tuyến mới gạt đi được lại lần lượt từng sợi từng sợi quay về trên trán, cả người đầy da gà theo gió mà nổi.

Mặc kệ cô à, tùy cô ta khóc đi, khóc chết cũng không quan tâm, đã lớn như vậy rồi, mình cũng đã cho cô ta nhiều châu báu, coi như đủ hết lòng quan tâm giúp đỡ. Lý trí trong đầu Tiểu Ngư chán ghét mắng.

Theo lý nàng có thể mặc kệ, nhưng cô ta khóc như vậy, chắc chắn sẽ gọi người xa lạ tới, nếu có người thật sự thèm thuồng châu báu hoặc sắc đẹp của cô ta, vậy mình không phải cứu người vô ích sao? Một Tiểu Ngư khác trong lòng Tiểu Ngư yếu ớt thăm dò.

Vậy cũng là cô ta tự tìm, ai bảo cô ta khóc to như vậy? Cô ta xảo trá như thế, sao có thể không biết làm vậy rất nguy hiểm? Không chừng chính là vì muốn mình quay lại mới cố ý khóc to. Lý trí lập tức lạnh lùng phản bác.

Nhưng mà... Nếu nàng không quay lại, không chừng thật sự có nguy hiểm, dù sao cũng là một cô gái, còn xinh đẹp như vậy.. chẳng lẽ nàng thật sự có thể an tâm quay về nhà ngủ? Tiểu Ngư buồn bực vô cùng rửa mặt, thân hình cũng đã quay lại.

“Ô ô... a...” Thiếu nữ ngồi dưới đất đang úy khuất tay trái tay phải lau nước mắt, trước mắt bỗng nhiên hoa lên, liền thấy một thân ảnh đứng đó, lập tức lại nhào tới, mừng rỡ hô lên: “Ân nhân tỷ tỷ, tỷ rốt cuộc cũng quay lại? Ta còn tưởng tỷ tỷ thật sự bỏ lại mặc kệ ta!”

“Câm miệng!” Nghe tiếng bước chân lộn rộn bên ngoài ngõ bị tiếng khóc hấp dẫn đến, Tiểu Ngư nhú mày, bước đến nhắc túi vải bên cạnh lên, đồng thời thô lỗ kéo thiếu nữ, túm chặt nàng ta bay lên nóc nhà.

Thiếu nữ vẻ mặt tươi cười gật mạnh đầu, ngậm chặt miệng, hai tay thuần thục ôm ngược lại Tiểu Ngư, oa... tốt quá, lại đằng vân giá vụ nữa! Nàng biết nữ hiệp ân nhân tỷ tỷ là người tốt mà.

Thiếu nữ đã sớm tâm tình rất tốt, nhưng mở miệng liền chính là thanh âm đáng thương, hai tay lại len lén cầm chặt tay áo Tiểu Ngư không buông tay, sợ nàng lại một lần nữa bỏ rơi mình.

Tiểu Ngư đưa ngón tay hơi phất qua cổ tay nàng ta một cái, thiếu nữ không tự chủ được mềm nhũn lỏng tay ra, đôi con mắt lại mở to hoảng sợ.

“Đừng có gọi tôi là tỷ tỷ, tôi và cô không quen không thân.. Im miệng, không được nói, tin hay không cô nói một tiếng thôi, tôi sẽ đưa cô về lại kỹ viện?” Mắt thấy nàng ta lại muốn thao thao không dứt tỏ vẻ sùng bái, Tiểu Ngư lập tức quét qua ánh mắt lạnh như băng.

Thiếu nữ há miệng, vội vàng lấy tay bịt miệng lại, hai mắt sáng long lánh gật đầu.

“Cô nghe cho rõ đây, lời tiếp theo tôi chỉ nói một lần.” Tiểu Ngư lùi lại hai bước, giữ khoảng cách với nàng ta, mặt không đổi sắc, “Hôm nay tôi cứu cô hoàn toàn là ngoài ý muốn, không liên quan gì đến hiệp nghĩa chó má gì hết. Nếu có thể, tôi thà không quan tâm đến chuyện dư thừa này, cho nên, cô không cần lại ghé thăm lăng nhăng ca ngợi tôi, tôi không để mình bị thứ như vậy ảnh hưởng. Còn nữa, con người tôi ghét nhất bị phiền toái, cô đừng có nghĩ tôi nhất thời nổi hứng cứu cô mà được voi đòi tiên, cho rằng tôi đương nhiên phải phụ trách hết cả tương lai của cô, nếu còn dám câu thả, nửa vắn tiền cũng đừng mong tôi cho cô, sẽ để cô thực sự phải gào cha khóc mẹ đấy!”

Tiểu Ngư không dùng câu hỏi uy hiếp nữa, mà nói thẳng lạnh như băng, thực thế, duy nhất ánh mắt lộ ra ngoài của nàng kết hợp với giọng nói không chút ngữ điệu của nàng đã đủ khiến thiếu nữ thu lại ý niệm lấy lòng trong đầu.

“Còn nữa, cô không cần phải làm bộ đáng thương như con chó nhỏ, hờ ra là dùng nước mắt khiến người ta thương hại, tôi không phải là đàn ông thương hoa tiếc ngọc gì hết.” Thấy thiếu nữ mở to con mắt, lại bắt đầu ngập nước, Tiểu Ngư không chút nể nang đá kích, “Cho nên, cô nếu là người thông minh thì nhanh chóng mang châu báu chạy lấy người. Kinh thành lớn như vậy, tôi tin cô có đủ biện pháp bảo vệ mình. Tôi chỉ nói như vậy thôi, tự cô giải quyết cho tốt.”

Nói xong ném lại cái túi cho nàng ta.

“Tỷ tỷ đừng bước.” Thiếu nữ lần này thật sự nóng nảy, tiến lên nghĩ muốn kéo Tiểu Ngư, bị ánh mắt lạnh như băng của nàng đảo qua, lại rút về, đổi thành đứng thẳng cúi đầu trước Tiểu Ngư, rồi nghiêm chỉnh nhìn nàng nói: “Mạng Kiều Kiều là tỷ tỷ cứu, nếu thật sự tỷ tỷ muốn đi, Kiều Kiều cũng không dám lại phiền toái tỷ tỷ. Nhưng mà, trước lúc tỷ tỷ đi, Kiều Kiều muốn hỏi thăm một người.”

“Tôi không phải mật thám.” Thấy nàng ta bỗng nhiên trở nên khéo léo, Tiểu Ngư hơi kinh ngạc nhú mi.

“Không không, tỷ tỷ hiểu lầm.” Thiếu nữ lúc nhả nhận, thật sự có vài phần phong phạm tiểu thư khuê các, giọng nói cũng thêm phần thành khẩn: “Tiểu muội sở dĩ muốn hỏi tỷ tỷ, là bởi vì người tiểu muội muốn tìm cũng giống như tỷ tỷ, là một người giang hồ võ công cao cường, võ công tỷ tỷ tốt như vậy, nói không chừng từng nghe nói qua tên của người đó.

Thì ra là muốn tìm một người giang hồ? Tiểu Ngư trong mắt xẹt nhanh một tia hồ nghi, nhưng giọng vẫn lạnh như băng: “Tên?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 147: Nợ của Phạm Đại

“Phạm Đại, Phạm trong Phạm Lãi, Đại trong Đại Sơn.” Thiếu nữ báo lên tính danh.

“Phạm Đại?” Tiểu Ngư trong lòng chấn động, tuyệt đối không ngờ được người nàng ta muốn tìm lại là Nhị thúc nhà mình.

“Đúng vậy, chính là Phạm Đại, đúng rồi, người đó còn có một ca ca sinh đôi tên là Phạm Thông, được xưng là Phạm thị Song Hiệp, rất được giang hồ kính ngưỡng. Nghe nói hai người họ chẳng những giống nhau như đúc, hơn nữa còn vô cùng anh tuấn, võ công cũng rất cao cường. Còn nữa còn nữa.. Ca ca hình như còn có một con trai một con gái, đệ đệ thì... không biết đã thành gia hay chưa.” Thiếu nữ kiễng mũi chân vung tay múa chân, vẻ mặt hưng phấn, hồn nhiên không phát hiện ánh mắt Tiểu Ngư đã hơi híp lại.

“Cô muốn tìm bọn họ làm gì?” Giọng Tiểu Ngư rất bình tĩnh, tay vừa buông xuống lại sớm chuẩn bị tùy thời bắt người.

“Kỳ thật không phải ta tìm bọn họ.. là biểu tỷ của ta tìm bọn họ!” Không biết nghĩ gì, thiếu nữ bỗng nhiên thở dài một tiếng, rồi mới hỏi tiếp: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ có từng nghe nói về người này bao giờ chưa?”

Biểu tỷ? Tiểu Ngư mặt không chút biểu cảm nói: “Có nghe.”

“A, vậy thì tốt quá!” Thiếu nữ vui vẻ vỗ tay nói, “Vậy tỷ tỷ có biết bọn họ ở đâu không?”

“Cô trước nói cho tôi biết biểu tỷ của cô là ai, tại sao muốn tìm huynh đệ họ Phạm?”

“Việc này...” Thiếu nữ đảo đảo con ngươi. “Cô có thể không nói.” Tiểu Ngư lạnh lùng.

“Người ta cũng chưa nói sẽ không nói mà!” Thiếu nữ ủy khuất nói thào một câu, cần thân nhìn xung quanh, bước lên phía trước, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ hôm nay đã cứu ta, chính là đại ân nhân, Kiều Kiều cũng không gạt tỷ tỷ, biểu tỷ của ta...”

“Ài? Cô nói lại thử xem?” Tiểu Ngư không kìm được giật mình, thân thể nhất thời cứng ngắc.

“Là cháu gái của đương kim Thánh thượng, con gái duy nhất của Anh Quốc Công, Phi Hà Quận chúa Triệu Dao.” Thiếu nữ lặp lại một lần, chờ mong nhìn Tiểu Ngư, “Tỷ tỷ, tỷ quen Phạm Đại kia sao?”

Tiểu Ngư hít một hơi, dừng một chút, không đáp mà hỏi lại: “Vậy cô là ai?”

“Ta họ Kép Thượng Quan, tên chỉ có một chữ Kiều, nữ danh là Kiều Kiều.”

“Thượng Quan?” Tiểu Ngư suy nghĩ nửa thì thốt ra hỏi nàng ta có phải nhà ở trấn Song Toàn, may mà nhìn xuống được, thân nhiên nói: “Việc này lạ thật, biểu tỷ cô là Quận chúa, nàng muốn tìm người, sai thủ hạ đi tìm cũng được, tại sao lại muốn một tiểu biểu muội như cô lẻ loi một mình đi hỏi thăm chứ?”

“Không dám giấu diếm tỷ tỷ, là ta len lén chuồn ra.” Thiếu nữ hơi lè lưỡi, lập tức vẻ mặt oán giận dậm chân nói: “Không ngờ đụng phải người xấu, còn bị bọn họ bán vào thanh lâu. Có điều may mắn gặp được tỷ tỷ. Hi hi, ta ra ngoài đã đến chùa xin xăm, trên quẻ có nói lần này tuy rằng sẽ có chút trắc trở, nhưng nhất định sẽ gặp được quý nhân việc dữ hóa lành, thật đúng là linh nghiệm, sau khi trở về ta nhất định phải xin mẫu thân giúp ta đi lễ tạ thần mới được...”

“...” Thiếu nữ lúc giận lúc mừng lắm lắm, Tiểu Ngư lại không nói nổi lời nào.

Đời người, quả nhiên là hà xức bất tương phù! Khó có khi nàng quán chuyện dư thừa, không ngờ lại gián tiếp liên quan đến Phi Hà Quận chúa kia.

Trên đường vẫn như cũ, người người qua lại, vô cùng náo nhiệt.

“Um. Ngon quá... Ngon quá...”

Dựa vào tường cạnh quán bán canh thịt, Thượng Quan Kiều mặc y phục dạ hành màu xám, vui đầu ừng ực uống bát canh nóng hổi, thỉnh thoảng lại cắn một miếng bánh hoa cúc trên tay, hoàn toàn là một bộ ăn thủng uống cạn, cũng không lơ là thỉnh thoảng lại nhìn về phía Tiểu Ngư đang đứng trong bóng tối, sợ nàng nhân cơ hội đi mất.

Còn Tiểu Ngư thì chỉ âm thầm thờ dài.

Thượng Quan Kiều tuy rằng thông minh giáo hoạt, nhưng dù sao cũng chỉ là một đoá hoa nhỏ mới ra khỏi nhà kính, so với nàng vẫn lăn lộn trong xã hội mà nói tự nhiên là quá non nớt. Nàng cố ý thăm dò, không mất bao nhiêu công phu liền hiểu hết tiền căn hậu quả, đồng thời lại thành thạo nhân Thượng Quan Kiều nổi trống trong bụng mà trước hết mời nàng ta đi ăn, để lại cho mình chút không gian tự hỏi.

Nhưng mà, tuy rằng hiện giờ nàng cái gì cũng biết, tâm tình ngược lại trở nên nặng nề.

Mười lăm tuổi mới biết yêu lần đầu, gặp được người trong lòng, từ đó về sau trầm mê, nhưng không thể không vì cha mà chịu tang ba năm, sau khi mãn tang thật vất vả lấy được khí xuất đầu lộ diện tìm người, không ngờ khó khăn lắm mới tìm được, lại đối lấy kết quả bị nhân tâm cự tuyệt. Vì thương tâm, rốt cuộc nhận mệnh lấy chồng, không ngờ vận mệnh khó lường, không đến bốn năm vị hôn phu liền ồm chết, thành một quả phụ, mà bản thân lại nhiễm

bệnh nặng, nản lòng thoái chí không nghe theo lời thầy thuốc, cam chịu một lòng chờ chết...

Nếu không phải hôm nay nghe được từ miệng Thượng Quan Kiêu, nàng không thể nào tin được nhân sinh bi thảm như vậy lại là cuộc sống mười năm của thiếu nữ kim chi ngọc điệp rực rỡ như nắng kia. Từ mười lăm tuổi đến hai mươi lăm tuổi, trong khoảng thời gian này, vốn dĩ chính là quãng đời đẹp nhất của cuộc đời một người con gái, mà nàng thì...

Giờ khắc này, Tiểu Ngư đột nhiên cảm thấy thực chán ghét tổ huấn trọn đời không được lấy hoàng tộc Triệu thị, nếu không có cái tổ huấn chó má kia thì sáu năm trước Nhị thúc đã chấp nhận Triệu Dao, cuộc đời của nàng do đó sẽ không đến nỗi thảm như vậy đúng không?

Thế nhưng... Hết thầy đều là chữ “Nếu”, chuyện đã xảy ra chung quy không ai có thể thay đổi.

Nếu hôm nay không gặp Thượng Quan Kiêu vì không muốn biểu tỳ cuối đời ôm hận, mà chỉ dựa vào một tấm lòng nhiệt tình lẻ loi ra ngoài đi tìm Phạm Đại, muốn biểu tỳ được gặp lại người yêu xưa lần cuối, chỉ sợ Quận chúa si tình kia chết từ lâu Nhị thúc cũng không biết đúng không?

Bi thảm của đời người, còn gì hơn như thế nữa!

Triệu Dao cố nhiên chết không nhắm mắt, còn Nhị thúc, ai biết được một ngày nào đó hắn biết được, liệu có thể tiếc nuối cả đời?

Thượng Quan Kiêu buông cái tô xuống, miệng vẫn còn ngậm thức ăn chạy lại, tràn ngập chờ mong nhìn vào mắt Tiểu Ngư: “Bây giờ có thể mang ta đi gặp người đó được không?”

“Tôi có nói rằng tôi biết hắn ở đâu sao?” Thấy nàng ta đứng dậy, trong mắt Tiểu Ngư đã nhanh chóng khôi phục lại vẻ đăm đăm như trước.

“Nhưng lúc trước tỷ tỷ rõ ràng...” Thượng Quan Kiêu sững sờ thốt ra nửa câu, bỗng nhiên nhớ tới lúc trước hai người nói lâu như vậy, hình như toàn là nàng nói, mà Tiểu Ngư thì chỉ gật đầu lắng nghe, ngẫu nhiên ờ một tiếng mà thôi, hy vọng đang tràn ngập bỗng biến thành thất vọng: “Ta còn tưởng tỷ tỷ biết người trong lòng biểu tỳ ta ở đâu nữa.”

“Có lẽ, tôi có thể giúp đỡ tìm xem xem.”

Thượng Quan Kiêu đang uể oải cúi đầu, bỗng nhiên nghe được một câu thanh lãnh, nhất thời mừng rỡ ngẩng đầu lên: “Thật sự?”

“Có điều, tôi chỉ nhận lời giúp cô tìm ba ngày. Ba ngày sau, nếu còn tìm không được, cô hãy thành thật về nhà đi.” Tiểu Ngư lãnh đạm nói.

Năm ấy ở Song Toàn trấn, nhà Thượng Quan liên tục ba ngày mua thịt thú rừng của nhà mình, còn mình lại từng lửa của Thượng Quan Hiên một miếng ngọc bội, đổi thành vốn đầu của gánh hát, hoặc nhiều hoặc ít coi như thiếu nhà Thượng Quan một chút tình. Huống chi chính mình năm đó cũng rất tán thưởng thiếu nữ dám dũng cảm theo đuổi hạnh phúc của mình kia, nếu giờ nàng làm như chưa từng nghe thấy cái gì, phui tay mặc kệ, hình như không khỏi quá lãnh huyết.

Chẳng qua chuyện này nàng chỉ có thể làm trung gian mà thôi, cụ thể thế nào, vẫn phải xem chính Nhị thúc.

“Phạm Nhị hiệp kia là cao thủ, tỷ tỷ cũng là cao thủ, tỷ tỷ nhất định có thể giúp ta tìm được hắn.” Thượng Quan Kiêu lại dậy lên hy vọng, vô cùng lạc quan cười vui vẻ.

“Đi thôi.” Tiểu Ngư thần nhiên nói.

Thiếu nữ ánh mắt sáng lên: “Đến nhà tỷ tỷ sao?”

Nghĩ hay quá nhỉ!! Tiểu Ngư quay lưng quăng lại một ánh mắt coi thường: “Quán trọ!”

Bằng không nàng ta nghĩ đến phố Diêm Thủy để làm gì chứ?!

Rate this: 4 VotesChia sẻ trên:Share

This entry was posted in Hào nữ thập bát giá and tagged Hào nữ thập bát giá on 15/03/2014. Hào nữ thập bát giá – chương 146 10 Replies Chương 146: Mục đích của Kiêu Kiêu

“Tỷ tỷ đừng giận, Kiêu Kiêu tuyệt đối không phải ngại tiền ít, tỷ tỷ xin hãy nghe Kiêu Kiêu nói hai câu có được không?” Thiếu nữ cuồng quýt, nước mắt đã lưng tròng.

“Nói.”

Tiểu Ngư tiếp tục nghiêm mặt lạnh giọng, mặc cho nàng ta quỳ, lại thảm buồn bức tại sao mình còn ở đây, lẳng nhăng với cô nàng kỳ quái này chứ? Dù sao nếu nàng thật sự muốn đi, đừng nói một cô gái, dù có là mười người cũng không thể ngăn lại.

“Dạ.” Thiếu nữ ngẩng đầu, vô cùng thành thạo mà thu đi một nửa nước mắt trong mắt, chớp mắt lại đổi về ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa cảm kích, thù thì: “Hôm nay Kiêu Kiêu dù may mắn tình cờ được tỷ tỷ cứu giúp, nhưng Kiêu Kiêu chỉ là phận nữ yếu đuối, thân đơn lực bạc, không nơi nương tựa, chẳng

thân chẳng thích, phiêu bạt nơi xa lạ... Nếu tiểu nữ từ đêm nay một mình đi thuê thuyền, không chừng tỷ tỷ vừa đi, Kiều Kiều liền bị kẻ xấu nhằm trúng, lại một lần nữa bị bán vào nơi yên hoa, mới rời miệng hở lại vào hang sói, vậy chẳng phải là uống phí ơn cứu mạng của tỷ tỷ... Tỷ tỷ có tâm địa Bồ Tát, hiệp can nghĩa đảm, cầu xin tỷ tỷ cứu người thì cứu đến cùng, tiền Phật tiền đến Tây Thiên, xin hãy giữ tiểu nữ ở lại bên người! Dù có sai lầm nô làm tỷ hay làm trâu làm ngựa, Kiều Kiều cũng cam tâm tình nguyện.”

Nghe nàng ta thao thao bất tuyệt tuôn ra một tràng, chẳng những trôi chảy rành mạch mà còn thêm vào cả tục ngữ lưu loát, hắc tuyến trên trán Tiểu Ngư cũng theo đó mà càng lúc càng nhiều, đợi đến câu cuối cùng, không thể nhịn được nữa, nàng đột ngột dậm chân, tung mình bay lên mái hiên tối đen bên cạnh biển mất, chỉ để lại thiếu nữ dưới đất chớp mắt liên tục ngỡ như tượng đất. Nàng quả thực là đầu có bệnh mới có thể ở chỗ này lãng phí thời gian.

Thiếu nữ này đầu tiên đối mặt với kẻ mạnh mà lâm nguy không hoảng sợ, sau khi được nàng cứu ra bay tới bay lui trên không trung cũng không kinh hoảng như phản ứng của một cô gái bình thường thường thấy, ngược lại còn rất hưng phấn. Vừa rồi vì giữ chân mình, lại có thể tùy tay ném bỏ châu báu để duy trì cuộc sống tương lai, giờ mở miệng là có thể nói ra những lời lẽ trật tự rõ ràng, có tình có lý, chỉ bằng gan dạ và nhạy bén như vậy, tuyệt đối không phải là một người thường.

Nếu giờ mà nàng còn tin rằng cô ta ca tụng mình chỉ vì báo đáp mà không có mục đích gì, thì chính nàng mới là đồ ngốc.

“Tỷ tỷ...”

Thiếu nữ trợn mắt há mồm nhìn đầu tường, căn bản không ngờ một tràng những lời tốt ý hay mình nói ra tự cho có thể đã động ân nhân, lại ngược lại khiến Tiểu Ngư không thém nói tiếng nào liền biến mất, nhất thời dù nàng có tỉnh táo lanh lợi hơn nữa cũng phải sững sờ trong bóng tối, không có cách nào phản ứng kịp.

“Oa.....” Thiếu nữ ngẩn ra sững sờ vài giây sau, bỗng nhiên gào khóc kinh thiên động địa.

Không phải chứ? Lại có thể ra chiều này!

Tiểu Ngư mới bay qua hai căn nhà gần như lão đảo, nghe tiếng gào khóc trong gió đêm hết sức rõ ràng, giống như cha mẹ chết cực kỳ thảm, cảm giác hắc tuyến mới gạt đi được lại lần lượt từng sợi từng sợi quay về trên trán, cả người đầy da gà theo gió mà nổi.

Mặc kệ cô ả, tùy cô ta khóc đi, khóc chết cũng không quan tâm, đã lớn như vậy rồi, mình cũng đã cho cô ta nhiều châu báu, coi như đủ hết lòng quan tâm giúp đỡ. Lý trí trong đầu Tiểu Ngư chán ghét mắng.

Theo lý nàng có thể mặc kệ, nhưng cô ta khóc như vậy, chắc chắn sẽ gọi người xa lạ tới, nếu có người thật sự thèm thuồng châu báu hoặc sắc đẹp của cô ta, vậy mình không phải cứu người vô ích sao? Một Tiểu Ngư khác trong lòng Tiểu Ngư yếu ớt thăm dò.

Vậy cũng là cô ta tự tìm, ai bảo cô ta khóc to như vậy? Cô ta xảo trá như thế, sao có thể không biết làm vậy rất nguy hiểm? Không chừng chính là vì muốn mình quay lại mới cố ý khóc to. Lý trí lập tức lạnh lùng phản bác.

Nhưng mà... Nếu nàng không quay lại, không chừng thật sự có nguy hiểm, dù sao cũng là một cô gái, còn xinh đẹp như vậy.. chẳng lẽ nàng thật sự có thể an tâm quay về nhàгүй? Tiểu Ngư buồn bực vô cùng rủa một tiếng, thân hình cũng đã quay lại.

“Ô ô... a...” Thiếu nữ ngồi dưới đất đang ủy khuất tay trái tay phải lau nước mắt, trước mắt bỗng nhiên hoa lên, liền thấy một thân ảnh đứng đó, lập tức lại nhào tới, mừng rỡ hô lên: “Ân nhân tỷ tỷ, tỷ rốt cuộc cũng quay lại? Ta còn tưởng tỷ tỷ thật sự bỏ lại mặc kệ ta!”

“Câm miệng!” Nghe tiếng bước chân lộn rộn bên ngoài ngõ bị tiếng khóc hấp dẫn đến, Tiểu Ngư nhú mày, bước đến nhấc túi vải bên cạnh lên, đồng thời thô lỗ kéo thiếu nữ, túm chặt nàng ta bay lên nóc nhà.

Thiếu nữ vẻ mặt tươi cười gật mạnh đầu, ngậm chặt miệng, hai tay thuần thục ôm ngược lại Tiểu Ngư, oa... tốt quá, lại chẳng vãn giá vụ nữa! Nàng biết tiểu hiệp ân nhân tỷ tỷ là người tốt mà.

Thiếu nữ đã sớm tâm tình rất tốt, nhưng mở miệng liền chính là thanh âm đáng thương, hai tay lại len lén cầm chặt tay áo Tiểu Ngư không buông tay, sợ nàng lại một lần nữa bỏ rơi mình.

Tiểu Ngư đưa ngón tay hơi phất qua cổ tay nàng ta một cái, thiếu nữ không tự chủ được mềm nhũn lỏng tay ra, đôi con mắt lại mở to hoảng sợ.

“Đừng có gọi tôi là tỷ tỷ, tôi và cô không quen không thân.. Im miệng, không được nói, tin hay không cô nói một tiếng thôi, tôi sẽ đưa cô về lại kỹ viện?” Mắt thấy nàng ta lại muốn thao thao không dứt tỏ vẻ sùng bái, Tiểu Ngư lập tức quét qua ánh mắt lạnh như băng.

Thiếu nữ há miệng, vội vàng lấy tay bịt miệng lại, hai mắt sáng long lánh gật đầu.

“Cô nghe cho rõ đây, lời tiếp theo tôi chỉ nói một lần.” Tiểu Ngư lùi lại hai bước, giữ khoảng cách với nàng ta, mặt không đổi sắc, “Hôm nay tôi cứu cô hoàn toàn là ngoài ý muốn, không liên quan gì đến hiệp nghĩa chó má gì hết. Nếu có thể, tôi thà không quan tâm đến chuyện dư thừa này, cho nên, cô không cần lại ghé thăm lăng nhăng ca ngợi tôi, tôi không để mình bị thứ như vậy ảnh hưởng. Còn nữa, con người tôi ghét nhất bị phiền toái, cô đừng có nghĩ tôi nhất thời nổi hứng cứu cô mà được voi đòi tiên, cho rằng tôi đương nhiên phải phụ trách hết cả tương lai của cô, nếu còn dám câu thả, nửa vắn tiền cũng đừng mong tôi cho cô, sẽ để cô thực sự phải gào cha khóc mẹ đấy!”

Tiểu Ngư không dùng câu hỏi uy hiếp nữa, mà nói thẳng lạnh như băng, thực tế, duy nhất ánh mắt lộ ra ngoài của nàng kết hợp với giọng nói không chút ngữ điệu của nàng đã đủ khiến thiếu nữ thu lại ý niệm lấy lòng trong đầu.

“Còn nữa, cô không cần phải làm bộ đáng thương như con chó nhỏ, hở ra là dùng nước mắt khiến người ta thương hại, tôi không phải là đàn ông thương hoa tiếc ngọc gì hết.” Thấy thiếu nữ mở to con mắt, lại bắt đầu ngập nước, Tiểu Ngự không chút nể nang đã kích, “Cho nên, cô nếu là người thông minh thì nhanh chóng mang châu báu chạy lấy người. Kinh thành lớn như vậy, tôi tin cô có đủ biện pháp bảo vệ mình. Tôi chỉ nói như vậy thôi, tự cô giải quyết cho tốt.”

Nói xong ném lại cái túi cho nàng ta.

“Tỷ tỷ đừng bước.” Thiếu nữ lần này thật sự nóng nảy, tiến lên nghĩ muốn kéo Tiểu Ngự, bị ánh mắt lạnh như băng của nàng đảo qua, lại rút về, đổi thành đứng thẳng cúi đầu trước Tiểu Ngự, rồi nghiêm chỉnh nhìn nàng nói: “Mạng Kiều Kiều là tỷ tỷ cứu, nếu thật sự tỷ tỷ muốn đi, Kiều Kiều cũng không dám lại phiền toái tỷ tỷ. Nhưng mà, trước lúc tỷ tỷ đi, Kiều Kiều muốn hỏi thăm một người.”

“Tôi không phải mật thám.” Thấy nàng ta bỗng nhiên trở nên khéo léo, Tiểu Ngự hơi kinh ngạc nhíu mi.

“Không không, tỷ tỷ hiểu lầm.” Thiếu nữ lúc nhả nhận, thật sự có vài phần phong phạm tiểu thư khuê các, giọng nói cũng thêm phần thành khẩn: “Tiểu muội sở dĩ muốn hỏi tỷ tỷ, là bởi vì người tiểu muội muốn tìm cũng giống như tỷ tỷ, là một người giang hồ võ công cao cường, võ công tỷ tỷ tốt như vậy, nói không chừng từng nghe nói qua tên của người đó.

Thì ra là muốn tìm một người giang hồ? Tiểu Ngự trong mắt xẹt nhanh một tia hồ nghi, nhưng giọng vẫn lạnh như băng: “Tên?”

Đó biết người em Kiều Kiều này muốn tìm là ai? Em Kiều Kiều này trẻ tuổi xinh đẹp, có khi là nợ phong lưu của ai ấy chứ nhỉ? (ai đọc convert trước rồi thì đừng tiết lộ nhé. :)))

Rate this: 4 VotesChia sẻ trên:Share

This entry was posted in Hào nữ thập bát giá and tagged Hào nữ thập bát giá on 13/03/2014. Hào nữ thập bát giá – chương 145 11 Replies

Chương 145: Thiếu nữ nhiệt tình như lửa

Tiểu Ngự cũng không bỏ chạy, sự thật thì, nàng chẳng những không chạy, mà còn đứng ở phía trên đầu bọn họ, đương nhiên, bên cạnh nàng còn có một thiếu nữ trẻ xinh đẹp.

Thiếu nữ xinh đẹp dám có gan nổi bão với tú bà và khách làng chơi, lúc này đang dùng một đôi mắt tràn đầy sự kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi, nhìn chăm chú Tiểu Ngự, trong mắt có kinh hi vô cùng, lại có sùng bái tràn ngập, thậm chí còn có chút cảm xúc giống như hưng phấn, chỉ duy nhất không có là căng thẳng và sợ hãi mà một cô gái bình thường nên có lúc này.

Oa, thân nhẹ như yến, như dầm trên đất bằng, võ nghệ cao cường, oai hùng tiêu sái... Thiếu nữ nhìn Tiểu Ngự chăm chú không dời mắt, trong lòng thao thao bất tuyệt ca ngợi “nam tử” trước mắt mình, chỉ kém không toát ra những bong bóng trái tim hồng nữa là đủ bộ.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng không chút che giấu của thiếu nữ, Tiểu Ngự nhất thời có cảm giác chán nản, trong lúc thế này lại có vẻ mặt như thế, cô nàng này nếu không phải người trời sinh thần kinh thô không biết sợ hãi thì chính là loại con gái háo sắc vừa thấy nam nhân có chút bản lĩnh liền không khống chế nổi mình.

“Uhm...”

“Ồ yên đây đừng làm gì cả, tôi sẽ quay lại.” Thiếu nữ vừa mở miệng, đã bị Tiểu Ngự thấp giọng ngắt, đồng thời không để cho nàng ta có cơ hội nói tiếp, thân hình vừa nhom dậy liền linh hoạt như mèo nhảy sang nóc nhà bên cạnh, biến mất ở một đầu mái khác.

“Ma ma, không ổn rồi, con bé kia đã trốn mất.” Một quy công vội vã chạy tới lầu trước, đến trước một gian phòng ra sức đập cửa.

“Cái gì?” Cửa phòng đang đóng chặt đột ngột mở ra, đầu tú bà cài đầy châu ngọc thò ra.

“Con bé mà Giả công tử muốn, không biết làm sao mà đột nhiên không thấy đâu, Giả công tử đang nổi trận lôi đình!”

“Trời ơi!” Tú bà hét thảm một tiếng, đang định ra khỏi phòng đi tìm người, nhưng vừa bước một chân ra đã vội vàng lùi lại, đổi thành hung dữ đẩy quy công kia một cái: “Vậy người còn dân ra ở đây làm gì? Còn không nhanh sai người đi tìm?!”

Quy công kia cuống quýt vâng dạ rồi thình thịch chạy xuống.

Tú bà đóng sầm cửa phòng lại, cực kỳ nhanh nhẹn đóng cái hộp trên bàn lại rồi vọt đến bên tủ quần áo, đẩy hết quần áo sang bên, mở ra một ngăn ngăn nhét hộp vào, nhanh chóng che kín lại xong, lách cách một tiếng khóa lại, sau đó dùng một cái khóa to khóa chặt cửa phòng, lúc này mới vừa gào A Di Đà Phật Bồ Tát phù hộ này nọ chạy tới chỗ kia.

Ha, một cái khóa rách có thể ngăn được ai chứ?

Bà ta bước trước vừa rồi đi, Tiểu Ngự bước sau liền từ cửa sổ lườn vào, dễ dàng mở ra ngăn ngăn, lấy ra ba cái hộp.

Hộp ngoài nhất đựng chính là một trăm lượng bạc Giả lưu mạnh vừa đưa, hai hộp khác một hộp tràn đầy châu báu trang sức, một hộp tất cả đều là văn tự bán mình.

Tiểu Ngư ném hộp văn tự sang bên, dùng túi vải bố đựng hai cái hộp còn lại rồi rút lui. Nàng không phải đại hiệp yêu nước thương dân gì cả, sẽ không ngây thơ mà cho rằng hủy đi những văn tự bán mình này thì những cô gái phong trần có thể có kết cục tốt hơn. Huống chi hôm nay nàng đã tự mình rước về một phiền toái vốn dĩ chẳng cần thiết.

“Cô có thể buông ra!”

Rời xa khỏi phố Yên Chi, Tiểu Ngư vừa đặt chân xuống đất liền buông lỏng cánh tay đang nắm bên hông thiếu nữ, đồng thời cau mày bứt tay thiếu nữ đang làm như sợ muốn chết mà ôm chặt lấy mình.

“Người... người là nữ?” Thiếu nữ thỉnh linh bị Tiểu Ngư đẩy ra, nhất thời đứng không vững, lưng đụng nhẹ vào bức tường phía sau, nhưng nàng ta tựa hồ không chú ý đến mình có bị đau hay không, mà mặt đầy kinh ngạc nhìn chăm chăm Tiểu Ngư, dù mặc nam trang nhưng thân hình vẫn hiện rõ đường cong duyên dáng.

“Tôi có nói tôi là nam sao?” Tiểu Ngư theo bản năng bước sang bên một bước, tránh khỏi cái nhìn chăm chăm của nàng ta, hơi bức mình nói. Nàng còn chưa từng gặp qua loại con gái thế này, cứ nhiên còn dám ra vẻ kén chọn đối với ân nhân cứu mạng, nếu sớm biết thế, lúc trước đã mặc kệ cô nàng, để cho nàng ta chờ “anh hùng” thật sự đến cứu thì hơn.

“Người mặc nam trang, lại che mặt, ta còn tưởng người là đại hiệp nữa!” Thiếu nữ không ngờ còn mặt mày ủy khuất giải thích, giống như bị chấn động còn chưa hồi phục lại, trời mới biết, trong lúc bối rối ban nãy không cẩn thận đụng tới cảm giác mềm mại khiến tâm hồn thiếu nữ của nàng đau đớn đến thế nào.

“....” Nàng ta còn dám lý sự?! Tiểu Ngư khoe miệng run rẩy, lấy túi vải đang đeo ở vai xuống, lấy ra hộp ngân lượng, còn lại đưa cả túi lẫn châu báu cho nàng ta, “Nhìn thấy con phố kia không? Đi thẳng theo hướng nam sẽ đến kênh đào, cô có thể thuê thuyền nhỏ suốt đêm rời khỏi đây, sau đó muốn đi đâu cũng được!”

“Đây là cái gì?” Thiếu nữ ngây ra nhìn túi vải ôm trong lòng.

“Châu báu. Nếu cô không muốn bị bọn chúng bắt lại, tốt nhất đi ngay bây giờ đi.” Tiểu Ngư nhìn không được quãng một câu rồi quay người bước đi.

“A...” Thấy Tiểu Ngư quay đi, thiếu nữ lúc này mới phản ứng lại, hơn nữa tốc độ nhanh như phản xạ.

Chỉ thấy nàng ta đột nhiên quăng bỏ túi vải trong tay, vọt lên rất nhanh, ôm chặt tay Tiểu Ngư, gào lên thảm thiết như đám giết heo: “Nữ ân công xin dừng bước... À không, là nữ đại hiệp, à mà cũng không phải. là nữ hiệp đại nhân. nữ hiệp tỷ tỷ...”

Tiểu Ngư bị nàng ta vừa ôm vừa gào, nhất thời rùng mình, cả người đều nổi da gà, suýt nữa theo bản năng vận kinh ném bỏ miếng keo da trâu đang ra sức nịnh nọt mình, may là lý trí đúng lúc nhắc nhở, nếu thực ném đi thật, thiếu nữ này không thổ huyết thì cũng ngã nội thương, lúc này mới cố sức nhìn xuống.

“Cô còn có việc gì?” Tiểu Ngư nhanh chóng rút tay mình ra, cảnh giác giữ khoảng cách hai bước với nàng ta, đồng thời nhanh chóng chú ý động tĩnh bốn phía.

“Nữ hiệp ân nhân tỷ tỷ ở trên, xin nhận bái lạy của Kiều Kiều!” Thiếu nữ trải qua các thời kỳ háo sắc, chán kinh rồi ngán người, lúc này đột nhiên trở nên lạnh trí, phịch một tiếng quỳ xuống đất hô lớn, cũng mạnh mẽ vang dội đập đầu mấy cái liên.

“Cô muốn để người ta biết chúng ta ở chỗ này à?” Tiểu Ngư đầu đầy hắc tuyến, thân ảnh loáng một cái, đã tránh khỏi đại lễ của nàng ta.

Thiếu nữ a một tiếng, vội đứng dậy bưng kín miệng mình, sau đó ngoảnh đầu nhìn xung quanh một chút, rồi lại dùng một ánh mắt tràn ngập sùng bái kính ngưỡng vô hạn nhìn Tiểu Ngư, chuẩn bị đập đầu lần nữa: “Kiều Kiều nhất thời kích động, lo lắng không chu toàn, xin nữ hiệp ân nhân tỷ tỷ tha thứ.”

Tiểu Ngư không đợi nàng ta cúi đầu xuống liền kéo nàng ta dậy: “Tôi không phải nữ hiệp ân nhân tỷ tỷ buồn nôn gì đó, hôm nay cứu cô cũng là ngoài ý muốn thôi, cô không cần phải chảy nước mắt cảm ơn tôi như vậy.”

“Tỷ tỷ cứu người không cần báo đáp, chính là phẩm hạnh của tỷ tỷ rất cao thượng, rất khiêm tốn, nếu hôm nay không phải nhờ tỷ tỷ, Kiều Kiều đã sớm bị kẻ xấu làm hại, trong sạch khó giữ được, đại ân đại đức này như núi cao biển sâu, Kiều Kiều suốt đời không thể quên.” Thiếu nữ lập tức như rắn leo theo gậy bám ngược vào tay Tiểu Ngư, tự động đẩy mạnh làm hai chữ “tỷ tỷ” càng thêm thân thiết, hai mắt kích động tỏa sáng.

“Tôi đã nói, tôi chỉ đứng dịp cứu cô mà thôi, không có vĩ đại như cô tưởng tượng ra. Tôi còn có việc đi trước, cô tự lo cho mình đi!” Tiểu Ngư lại một lần nữa tránh khỏi tay thiếu nữ, nàng từ khi xuyên không đến nay không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ phiền toái dính thân, hiện giờ nhìn cô nàng kia bộ dạng tự quen tự thân, nàng thật sự thấy hơi hối hận.

“Tỷ tỷ nếu bỏ đi, Kiều Kiều sẽ quỳ mãi ở đây không đứng dậy.” Thiếu nữ thấy kéo không được nàng, nhất thời nóng nảy, lập tức lại quỳ xuống.

Tiểu Ngư rút cuộc nhìn không được đen mặt: “Tôi đã nói không cần báo đáp nhiều lần như vậy, lại cho cô đủ tiền bạc của cải, chỉ cần cô tiết kiệm một chút, châu báu trong túi này đủ cho cô dùng cả đời, cô còn muốn thế nào nữa?”

Rate this: 7 VotesChia sẻ trên:Share

This entry was posted in Hào nữ thập bát giá and tagged Hào nữ thập bát giá on 27/02/2014. Hào nữ thập bát giá – chương 144 18 Replies

Chương 144: Ác nhân cần ác trị

Thấy tú bà mặc dù muốn lôi thiếu nữ ra trút giận, nhưng lại sợ đắc tội gã lưu manh họ Giả mà không dám ra tay ngược đãi nữa, Tiểu Ngư liền tạm thời bỏ mặc nàng ta đi tìm phòng bếp, dù sao xem tình hình trong thời gian ngắn nàng ta không có gì nguy hiểm, mà thử thuốc mới là mục đích chính của ngày hôm nay.

Tiểu Ngư tìm được phòng bếp rất dễ dàng, bên trong đang vội cuống cuống, vì thân phận của Giả lưu manh rất quan trọng, nên có một quy công chuyên môn phụ trách đun đóc rượu và thức ăn cho hắn.

“Nhớ rõ rượu của Giả công tử phải dùng bình sứ hoa sen trắng để đựng, không thể phạm một sơ suất nhỏ nào hết!” Nghe giọng nói như đèn chỉ đường này, Tiểu Ngư mới lên vào hầm rượu cơ hồ muốn bật cười thành tiếng, đảo mắt liền tìm thấy cái bình hoa sen trắng đặt trên kệ, khoan thai đổ thuốc vào, sau đó tránh ở một bên.

Aiz, không phải Tiểu Ngư nàng muốn lười, thật sự là ông trời cũng đứng về phía nàng, chủ động giúp đỡ như vậy, nàng còn có thể từ chối sao?

Nhìn một nha đầu sai vặt vội vã đầu đầy mồ hôi cầm lấy cái bình đồ rượu ngon vào, rồi đặt lên khay, Tiểu Ngư buồn cười lắc đầu thờ ơ.

Một lát sau, rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong hết, được một tiểu a hoàn chừng mười một mười hai tuổi cẩn thận bưng lên phòng riêng.

Tiểu Ngư bám theo, thẳng đến chính mắt nhìn thấy Mẫu Đơn cô nương kia miệng đối miệng mà đem rượu ngon đút đầy miệng Giả công tử, lại làm nũng kính hân liên ba chén, mới ngồi trên nóc nhà miễn cưỡng vờn vai. Tốt lắm, giờ việc cần làm là chờ đợi, nếu chỉ vì cứu người, hiện giờ nàng đã có thể mang cô gái kia ra ngoài, có điều...

Tiểu Ngư ngồi trên nóc nhà, nhún vai, nói nàng lạnh bạc cũng được, nói nàng nhiễm bản tính ma quỷ cũng không sao, nàng thật đúng là muốn nhìn một chút xem thiếu nữ kia lúc bị đưa vào phòng như một con dê non sẽ có phản ứng thế nào. Liệu có còn giữ nguyên thái độ hung hăng như sư tử cái nữa không nhỉ? Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là hiện giờ nếu nàng đưa người đi rồi, hiệu quả của thuốc cũng liền không nhìn được nữa.

Ngoài phòng vang lên tiếng bước chân hỗn độn, trong đó còn xen lẫn cả tiếng “ư...ư...” bẽ tắc.

Nhìn thấy tú bà dẫn theo hai gã quy công lực lưỡng, đem thiếu nữ đã được cho ăn mặc trang điểm lại, nhưng vẫn bị trói ngược hai tay, bịt miệng, khiêng lên lầu, cung kính gõ cửa, Tiểu Ngư liền xoay người nằm lại chỗ lỗ nhỏ trên mái nhà, tiếp tục quan sát diễn biến trong phòng.

“Giả công tử, tôi đem người đến đây...” Tú bà cười nịnh nọt, dưới ánh nến sáng ngời, chỉ thấy thiếu nữ mặc váy áo màu hồng, dung nhan vốn dĩ xinh đẹp lại càng thêm rực rỡ, thêm vào đó là đôi mắt hạnh trưng to của nàng ta, khiến toàn thân đều lộ ra một cảm giác hung hăng kích thích.

Giả lưu manh mắt nhất thời sáng rực lên, thuận tay đẩy Mẫu Đơn trong lòng ra, đi tới trước mặt thiếu nữ, đôi con mắt tràn ngập tử sắc nhìn không được tham lam híp lại, nâng cằm của nàng ta lên nhìn kỹ.

Cảm nhận được sự dâm tục, thiếu nữ theo bản năng giãy dụa, nhưng bị hai gã to con đè chặt bả vai, chỉ có thể dùng ánh mắt càng thêm phần nộ để biểu đạt sự kháng cự của mình.

“Chắc chắc... Thật đúng là một con mèo hoang xinh đẹp, không tồi, tuyệt vời.” Giả lưu manh vừa ý nói.

“Chứ còn sao nữa.. Tiểu nương tử này tiện thiếp mắt món tiền lớn mới mua về được, vốn dĩ trông cậy vào nàng trở thành một đứa con tốt của tiện thiếp, nhưng nếu Giả công tử đã coi trọng, vậy tiện thiếp cũng chỉ có thể nhìn đau bỏ qua thôi.” Tú bà nửa nịnh nọt nửa đau lòng cười cười, ý đồ vẫn hỏi chút ít tổn thất cho mình.

“Ngươi yên tâm, bản công tử sẽ không bạc đãi ngươi.” Giả lưu manh liếc xéo một cái, tùy từng lập tức bưng lên một cái hộp mở ra trước mặt tú bà, bên trong là từng nén từng nén bạc mới sáng long lanh.

“Đây... đây thật sự là cho ta?” Tú bà lấp bắp, lập tức nhìn đến choáng váng, thật sự không thể tin được Giả lưu manh trước nay đều keo kiệt giờ sao tự nhiên lại trở nên hào phóng đến thế.

“Sao? Ma ma không muốn à?”

“Không không không...” Tú bà liều mạng ôm gọn cái hòm vào trong ngực, đầu gật như gà mổ thóc. “Muốn muốn muốn.”

“Một trăm lượng này của ta không phải chỉ là để mua con mèo hoang này của ngươi.” Giả lưu manh bất ngờ không ăn đậu hũ thiếu nữ kia nữa, ngồi lại ghế, thuận tay kéo Mẫu Đơn đang tưởng mình không còn việc gì nữa vào lại trong lòng, suông sã lần mò khắp từ trên xuống dưới, khiến thiếu nữ sắc mặt đỏ bừng quay đầu đi.

“Không biết Giả công tử còn có gì sai bảo?” Tú bà ôm chặt hòm, bộ dáng giống như bắt chính bà ta ra trận hầu hạ cũng không tiếc mình.

“Ta biết ngươi vì cạnh tranh với đối thủ, mà có chút ít hàng hóa đặc thù.” Giả lưu manh vừa hưởng thụ mỹ nhân, một bên lại đột ngột buông lời kinh động, khiến tú bà sắc mặt nhất thời biến đổi.

“Ngươi không phải sợ, không phải ta muốn cướp chuyện làm ăn của ngươi, mà đang bàn chuyện buôn bán.” Giả lưu manh há mồm kẹp lấy chén rượu Mẫu Đơn đưa qua, giữa đầu uống cạn, mới không chút hoang mang nhìn về phía thiếu nữ liếc một cái, nói: “Về sau nếu có mặt hàng như vậy, thì lập tức báo cho bản công tử, người khác cũng như thế không được làm bản, ngươi nghe hiểu được chứ?”

“Dạ hiểu dạ hiểu, tiện thiếp nhất định nhớ kỹ trong lòng.” Tú bà mừng rỡ gật đầu một cái.

“Tốt lắm, trước dẫn nàng ta đi, chờ lúc bản công tử đi thì đưa lên xe ngựa cho ta.” Giả lưu manh phát phát tay.

“Vậy ngài bây giờ... không giữ nàng ở đây sao?” Tú bà sững sốt, Tiểu Ngư trên nóc nhà cũng ngần ra.

Giả lưu manh hung dữ trừng mắt liếc qua thiếu nữ mặt cũng đang đầy vẻ không thể tin được, hừ một tiếng: “Sai ngươi đưa đi thì đưa đi, hỏi cái gì?”

“Dạ dạ dạ.” Tú bà thấy hấn nổi giận, không dám hỏi nhiều nữa, vội sai người đưa thiếu nữ đi, tiện tay nhốt trong một phòng ở lầu một, dặn người trông coi xong liền vui sướng hài lòng nhanh chóng ôm bạc rời đi.

Tiểu Ngư vừa quan sát nơi thiếu nữ bị nhốt, vừa suy đoán sự khác thường của gã Giả lưu manh này, thật sự tò mò, Giả lưu manh này rõ ràng vì thiếu nữ mà đến, sao có thể buông tha như thế này nhỉ?

Đang nghĩ, liền nghe thấy trên lầu kéo kẹt một tiếng đóng cửa, đám chân chó hầu hạ đã lui ra hết.

“Này, ngươi nói hôm nay công tử sao lại đổi tính thế nhỉ?” Đám chân chó vừa xuống lầu, vừa nhỏ giọng bát quái.

“Đúng vậy, ta cũng thấy lạ, lần này công tử đúng là bỏ ra vốn lớn.. Chắc chắc.. một trăm lượng... Ta chưa từng thấy công tử có khi nào hào phóng như thế!”

“Các ngươi biết cái gì? Giờ còn không tiêu tiền thì đến khi nào tiêu tiền? Nghe nói hôm nay Tướng gia vào triều sau đó bị Thánh thượng gọi đến, mừng riêng cho một trận, nói ông ấy thân là Phó tướng mà dung túng con cháu ở ngoài đường đùa giỡn dân nữ, hành hung nhơ sinh. Sau khi Tướng gia hồi phủ liền phát giận, nếu không phải Nhị phu nhân hết sức cầu tình, thì công tử chẳng những ngay cả cửa còn không ra được, còn có thể bị đánh gần chết ấy chứ!”

“A... Thì ra là vậy, khó trách công tử sai người chung quanh tìm hiểu ở đâu có cô nương trẻ trung sạch sẽ, thì ra là để dâng lên Tướng gia...”

“Suyt! Nhỏ giọng chút, cẩn thận bị công tử nghe thấy..”

Té ra Giả lưu manh thu thập mỹ nữ cho cậu hấn, khó trách không dám động tay động chân quá mức.

Chẳng qua... Nhớ tới hành vi hấn gây ra ác liệt như vậy, vị hoàng đế nổi tiếng tốt tính kia lại cư nhiên chỉ răn dạy Hạ Tùng một trận thôi, Tiểu Ngư thật sự càng nghe càng thấy bức mình. Nàng biết Tổng Nhân Tông Triệu Trinh đối đãi với thần tử luôn khoan hậu, nhưng chỉ làm như vậy, có khác gì nuông chiều dưỡng gian chứ? Thật là đáng giận!

Cũng may bản thân mình không tính là hữu tâm vô lực. Cmn, hiện giờ nàng vô cùng may mắn mình nghĩ ra được chiêu này, bằng không càng thêm tức chết. Quyết định, nếu về sau còn có loại tiểu nhân đề tiện vô si này, liền cứ như vậy cho bọn chúng biến thành thái giám hết.

Tiểu Ngư cắn giận YY trong lòng, đồng thời không quên vòng ra mặt sau căn phòng, trước kiểm tra cửa sổ, hơi hé lỏng cửa sổ ra một chút, đợi lát nữa sẵn sàng cứu viện, sau đó mới như mèo hoang lạnh lẽo trở lại nóc nhà. Đương nhiên lúc này đây, nàng không tắt yếu phải nhìn vào trong nữa, chỉ cần chờ lỗ dùng tai nghe lên là được, con heo ở dưới kia có thể không sợ người ta xem, nhưng nàng thì còn sợ mắt mình bị ghê tởm mà nổi gai ấy chứ!

“Công tử, có lẽ hôm nay ngài quá mệt mỏi, nếu không thì nghỉ ngơi sớm một chút!” Một hồi tiếng thở dốc sau, bên trong quả nhiên vang lên tiếng Mẫu Đơn hết sức ôn nhu nhưng lại khó nén thất vọng.

Tiểu Ngư lập tức yên lặng mỉm cười, ha ha ha ha, quả nhiên thành công.

“Đúng. Đúng vậy, bản công tử hôm nay quả thật mệt mỏi... Bản công tử.. Còn có chuyện quan trọng muốn làm... Đúng, có chuyện quan trọng muốn làm, phải về trước đây.” Theo sau giọng nói bối rối, một tràng tiếng sột soạt mặc quần áo vang lên.

“Công tử... Hay là để thiếp lấy đồ tốt đến thử lại một lần nha!”

“Không, không được...” Loảng xoảng một tiếng, trong phòng giống như có đồ gì đó đổ vỡ.

Đáng tiếc không thể lại thưởng thức trò hề của kẻ nào đó, Tiểu Ngư vừa lắc đầu vừa như chiếc lá nhẹ nhàng bay xuống, không một tiếng động mở cửa sổ, liền gặp ngay một đôi mắt hạnh tròn to, nàng giờ ngón trở trước miệng làm một động tác ra hiệu giữ im lặng.

Một lát sau, Giả lưu manh quần áo không chỉnh tề cửa xông ra, lao đảo xuống lầu.

Một lát sau nữa, dưới lầu vang lên một tiếng hét phẫn nộ điên cuồng: “Người đâu???!!!!!!!”

Chọn con quỷ xui xẻo nào đây?

Tiểu Ngư nằm trên nóc nhà, nhìn khách làng chơi bên dưới tấm ngói làm đu đủ tròn, đều cảm thấy tên này khiến người ta chán ghét, gã kia khiến người ta ghê tởm, dường như kẻ nào cũng phù hợp điều kiện, ngược lại có phần khó quyết định.

Còn đang do dự, chợt nghe ngoài cửa truyền đến một tiếng hô to: “Các con, mau ra đây nào, Già công tử anh tuần tiêu sai, phong lưu phóng khoáng đã tới rồi!”

“Ai~... Tới rồi.” Sau một tràng những tiếng nũng nịu mềm mại tận xương đáp lại, các kỹ nữ vốn đang đứng trên hành lang lầu hai đãi khách nhất thời đều ồn ào chạy về phía cửa đại sảnh đón khách.

“Đi đi đi... Lão tử đến chỗ này của các ngươi, không phải vì đám dung chi tục phấn này.” Già công tử bên ngoài rõ ràng là rất không kiên nhẫn.

Tiểu Ngư hơi nhú mồm, cứ cảm thấy giọng nói này nghe hơi quen quen, cho đến khi nhìn thấy Già công tử bị một đám người vây quanh đi vào, tâm tình đột nhiên trở nên thoải mái, không ngờ nàng tùy tiện chọn một tòa thanh lâu cũng có thể gặp được nhân vật thế này, liệu có tính là ông trời mở mắt, cố ý tặng cho nàng một cơ hội không nhỉ?

Đúng vậy, Già công tử này chính là gã lưu manh ngày đó ở trên đường đua giong Hợp Đức Phi Yến, còn muốn đánh cả hoàng đế Triệu Trinh, lại bị đánh rớt hai cái răng cửa. Chỉ là.. Chẳng lẽ Tổng Nhân Tông không hạ chỉ trừng phạt tên vô lại này sao? Sao hắn còn có thời gian rảnh đến thanh lâu chơi bởi chứ?

“Xuân Nương, nói thật cho bà biết, hôm nay công tử tôn quý nhà chúng ta đến chỗ rách nát này của bà...” Một gã chân chó bên cạnh tên vô lại vẩy lui hết đám nữ nhân xung quanh, bám bên tai tú bà thấp giọng nói hai câu.

Trong đại sảnh tiếng người quá ồn ào, gã chân chó kia nói lại rất nhỏ, Tiểu Ngư mặc dù cố ngưng thần lắng nghe, nhưng cũng chỉ nghe thấy vài từ như .. “Thanh quan nhi*” “mới đến”... Có điều, có thể nghe được vài từ thế cũng đã đủ, đơn giản là thanh lâu này có hàng mới mẻ không giống như lúc thường, gã vô lại háo sắc vội vàng đến thử hàng mới mà thôi. Có điều hôm nay nếu gặp phải bản cô nương...

*(*Thanh quan nhi: một từ kỹ viện cổ đại dùng để chỉ gái còn trinh.)*

Tiểu Ngư cong khóe miệng, nở nụ cười ngọt ngào đã lâu chưa thấy.

Vốn nàng hôm nay tới chỉ là muốn thử thuốc ở lọ màu trắng, dù sao đến thanh lâu tuy rằng chẳng phải là người đứng đắn, nhưng không nhất định là người xấu, không thù không oán mà cắt đứt đường con cháu nhà người ta không khỏi quá ác. Nhưng riêng tên vô lại này thì không cần phải bàn khoăn, cho hắn ném thử trước chút thuốc chuẩn bị cho cậu của hắn, cũng tốt cho kẻ làm văn bối hắn được tận tình hiểu đạo chứ nhỉ?

Đã quyết định xong, Tiểu Ngư lập tức trở nên rảnh rỗi, chỉ chờ cơ hội xuống tay, không ở lại đại sảnh nữa mà đi theo về một tòa lầu các phía sau.

Thanh lâu không giống phủ đệ quan lớn vì vấn đề an toàn mà ít khi trồng những loại cây cối cao lớn, ngược lại vì ở nơi phố xá sầm uất để tạo ra những cảnh sắc thanh u mà sử dụng rất nhiều các loại hoa cảnh cây cối khác nhau, vì thế nên Tiểu Ngư rất dễ dàng từ nóc nhà nhảy sang một cảnh cây đại thụ, lại chuyển từ cảnh này sang cảnh khác linh hoạt chẳng kém gì loài khỉ, từ ngoài không trung tới được ngoài cửa sổ phòng của gã vô lại.

“Lập tức đưa người tới cho bản công tử xem!” Già công tử hôm nay tâm tình rõ ràng là không được tốt, cái mặt dài ra như mặt lử, không chút đáng vẻ phong lưu trên đường ngày đó.

“Việc này...” Bà chủ chần chừ.

“Sao? Các ngươi còn muốn từ chối?” Già công tử trong mắt hung quang chợt lóe.

“Không không không... Dù có cho Xuân Nương mấy cái mặt gấu, cũng đâu dám chối từ Già công tử?” Tú bà cuống quýt cười cười giải thích, “Chỉ là thanh quan nhi kia đáng vẻ tuy đẹp nhưng tính tình lại mạnh mẽ cứng rắn, hôm qua mới vào đã cào mấy người liền...”

“Thì ra là một con mèo hoang nhỏ?” Nghe nói thanh quan nhi kia ương ngạnh, Già công tử ngược lại trở nên hứng thú.

“Đúng như Già công tử nói đấy ạ, con bé kia đúng là một con mèo hoang nhỏ. Chỉ có điều công tử ngài thân thể tôn quý ngàn vàng, vạn nhất không cẩn thận bị con mèo hoang đó làm tổn thương sẽ là lỗi của bọn tiện thiếp. Cho nên ý tiện thiếp là, không bằng để tiện thiếp dạy dỗ nó thêm hai ngày, chờ cắt hết móng vuốt của nó rồi sẽ đưa đến quý phủ, ngài xem...”

“Aiz, mèo hoang nhỏ không có móng vuốt thì còn là mèo hoang sao? Hơn nữa, nếu ngay cả một con bé con cũng không đối phó được, vậy bản công tử còn là đàn ông sao?” Già công tử cười ha ha, “Ngươi cứ việc đưa con mèo hoang kia tới đây, có chuyện gì bản công tử sẽ chịu trách nhiệm, bản công tử phải nhìn xem con mèo hoang bé nhỏ này có thực là mê người như ngươi nói hay không!”

“Nếu Già công tử không ngại, vậy Xuân Nương gọi người chuẩn bị một chút, đợi lát nữa sẽ đưa người tới đây.” Tú bà liên tục trả lời, vẻ mặt nịnh nọt, “Trước khi đưa người đến, công tử có muốn tìm vài cô nương trợ hứng không?”

“Ồ, có điều đừng đưa đến trước mặt bản công tử cái loại hàng kém chất lượng gì, nếu không...” “Tiện thiếp hiểu được, tiện thiếp hiểu được, tiện thiếp lập tức sẽ kêu Mầu Đơn cô nương tới tự mình tiếp khách.”

“Ngươi lập tức mời Mầu Đơn cô nương lại đây, sau đó bảo phòng bếp chuẩn bị rượu và thức ăn cùng nước ấm.” Tú bà xuống lầu, lập tức sai tiểu nha đầu, sau đó mới quay sang quy công bên cạnh bảo: “Đi, đến phòng cui.”

*(*Quy công: một từ cổ đại, chỉ một loại người kiểu như tay sai ác ôn cho chủ kỹ viện.)*

Người cổ đại thật là chẳng sáng ý gì hết, quan nhi đều nhốt ở phòng cui, khó trách kiếp trước trong TV luôn diễn như vậy, thì ra là từ cuộc sống thực tế!

Tiểu Ngư từ một nơi bí mật gần đó khinh bỉ, lặng im không tiếng động theo sát.

“Ma ma, bà thực sự muốn đưa con mèo hoang kia lên à? Già công tử này là kẻ nổi tiếng keo kiệt mà.” Quy công kia vừa giọng đèn lồng đi trước dẫn đường, vừa khó hiểu hỏi.

“Hừ, ngươi tưởng ta thật sự muốn bỏ qua cái cây rụng tiền này sao? Ai biết được chúng ta gặp xui, khó lắm mới có hàng tốt thế này, lại cố tình để cho tiểu bá vương kia biết được. Chỉ bằng thân phận của cậu hần thôi, không cần nói đến hần đưa bạc ít, cho dù không trả tiền chúng ta cũng phải ngoan ngoãn đem người dâng lên, nếu chúng ta thoái thác không chịu nghe theo, hừ hừ, ngày khác đóng cửa vẫn là chuyện nhỏ, nói không chừng ngay cả mạng nhỏ cũng khó giữ được... Hừ, không cần phải nói, nhất định là tiện nhân bên cạnh kia gài tay trong ở lâu của chúng ta, cố ý đi mật báo. Tiện nhân thối tha, lão nương sớm muộn gì cũng có một ngày...” Tú bà hiển nhiên tức không nhẹ, phun ra một tràng lại một tràng thô tục, đồng thời cái khăn tay gần như bị xé rách.

Tiểu Ngư đương nhiên không có hứng thú nghe bà ta mắng, xem đằng trước một dãy nhà thấp bé cho hạ nhân, thấy trong đó có một gian có quy công đứng canh phía trước, thân mình cúi xuống, liền vòng qua bên cạnh, nhảy lên mái nhà.

Dễ dàng lật một viên ngói, liền thấy phòng cui bên dưới quả nhiên có một thiếu nữ đang bị trói gô nằm đó. Dưới ánh đèn tù mù, chỉ thấy tóc dài của nàng ta xõa tung, miệng bị nhét cứng một nắm vải, co người không nhúc nhích giống như đang mê man. Có điều, động tĩnh sau đó rất nhanh liền chứng minh căn bản nàng ta không ngủ.

Cửa vừa mở ra, thiếu nữ đang nằm nghiêng liền ngẩng đầu dậy, theo động tác của nàng, tóc vốn dĩ đang che trên mặt cũng trượt sang bên, lộ ra gương mặt xinh đẹp rực rỡ, cùng với một đôi mắt hạnh vừa to vừa tròn, bùng bùng lửa giận.

Chỉ bằng một đôi mắt tràn ngập sự không cam lòng khua phịch, thiếu nữ này quả thật đủ để xưng bằng một từ “dã”.

“Ồ, nhốt một ngày một đêm, mà còn ương ngạnh như vậy?” Tú bà làm như không thấy ánh mắt tràn ngập thù hận của thiếu nữ, ngồi xổm trước mặt nàng ta, ngả ngón sờ soạng lên mặt nàng một cái, trong mắt cười lạnh: “Vốn dĩ lão nương còn muốn cất nhắc ngươi lên làm đầu bài, nhưng nếu ngươi đã không biết điều như vậy, để Già công tử dạy dỗ ngươi một chút cũng tốt. Già công tử có tiếng có mới nói cũ, chơi gái cũng lắm không quá một tháng, đến lúc đó hần bán ngươi trở lại về kỹ viện, ngày của ngươi liền không được thư thái như thế này rồi.”

Thiếu nữ ngẩng đầu, mặc cho bà ta sỉ nhục, đôi mắt đẹp trước sau vẫn một mực tràn đầy kiêu ngạo bất tuân.

Trên nóc nhà, Tiểu Ngư nhìn nàng tán thưởng, hơi mỉm cười. Tuy rằng cho tới giờ nàng chưa từng nghĩ tới mình sẽ làm hiệp nữ hành hiệp trượng nghĩa cái gì, có điều nếu thân là người giang hồ, ngẫu nhiên đùa một chút trò “gặp chuyện bất bình” cũng không vấn đề gì cả. Huống chi ánh mắt của thiếu nữ này khiến nàng có một loại cảm giác khá là hợp ý, như vậy, hôm nay nhúng tay vào một chút chuyện lúc rảnh rỗi thôi!

Dù sao rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 148: Lần đầu tiếp xúc thân mật

Ngô Diễm Thủy, phố Từ Gia, quán trọ Vân Lai.

“Đừng nói với ta rằng, ngươi gọi ta đi ra chỉ vì cô ta.” Rồi khỏi phòng Thượng Quan Kiều, mới lên nóc nhà, Tiểu Ngư chợt nghe thấy một giọng nói lạnh như dự đoán.

Vừa quay đầu lại, liền thấy dưới bóng đèn mờ mờ, một bóng người cao cao nổi bật màu xanh nhạt đứng đó, gương mặt rất bình thường, chỉ có đôi mắt lại giống như sao trời.

Tiểu Ngư chỉ chỉ dưới lòng bàn chân, lại chỉ chỉ về phía cách đó không xa, ám chỉ hần đi xa một chút rồi nói.

Đỉnh Triệt trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, quay người lại trước, nháy mấy cái liền đứng trên đỉnh một tòa lầu cũ gần đó.

Tiểu Ngư theo sau, lắng nghe bên dưới, hiện giờ tòa lầu này không hề có khí tức con người, mà khu dân cư có người sống gần nhất đã cách bên ngoài mấy chục thước, đúng là một nơi yên tĩnh.

“Cô ta là ai?” Đinh Triệt nhìn Tiểu Ngư ngó đông ngó tây, hơi bực mình hỏi.

Từ khi nói cho nàng ta mình ở nơi nào, hấn gần như không ra khỏi cửa, không ngờ rốt cuộc nghe được tiếng cáo kêu, lại nhìn thấy những hai người mà không phải chỉ một như hấn tưởng.

Tiểu Ngư nhìn bên dưới một chút, rồi vén góc áo thuận tiện ngồi trên mái ngói, vừa cười vừa trả lời: “Là một nha đầu ngốc suốt nửa thì bị đẩy vào hồ lửa, tôi thuận tay nhặt được ở thanh lâu, không tiện mang về nhà, cũng không tiện đưa về Bách Linh các, liền tạm thời để cô ta ở nơi này trước.”

“Người đến thanh lâu làm gì?” Đinh Triệt vốn đang hơi giận, nhưng nhìn thấy hành động của nàng, rõ ràng là sẽ không đi ngay, tâm tình bất giác trở nên tốt hơn, nhưng nghe thấy lời nàng nói, không khỏi kinh ngạc hỏi lại.

“Tìm người để thí nghiệm thuốc.” Tiểu Ngư không giấu hấn.

“Thí nghiệm thuốc?”

“Đúng vậy, một loại thuốc có thể biến đàn ông thành thái giám.” Tiểu Ngư mỉm cười nói, trên mặt tuy rằng che khăn, nhưng đôi mắt lại lộ ra ý cười giảo hoạt.

“...” Đinh Triệt nhìn nàng chăm chăm, một lúc lâu sau mới hỏi bằng giọng cổ quái: “Người muốn trả thù ai?”

“Chuyện này cậu không cần xen vào.” Tiểu Ngư cười hi hi, nghiêng đầu nhìn hấn, con người trong trẻo: “Sao? Cậu không phải muốn phát biểu một chút thái độ của mình về hành vi này của tôi sao?”

Đinh Triệt trừng mắt nhìn nàng. Hấn đương nhiên muốn hỏi, nhưng mà, loại vấn đề này hấn có thể nói ra sao? Một cô gái mới mười lăm tuổi còn chưa lấy chồng, lại có thể chạy đến nơi như vậy để thí nghiệm thuốc, lại càng không cần phải nói nàng làm thế nào để biết thành công hay không thành công. . .

Đinh Triệt suy nghĩ một chút, liền cảm thấy da mặt dưới lớp mặt nạ nóng bừng lên, bất ngờ muốn né tránh tầm mắt đang dò xét tra cứu của nàng, cứng rắn nói: “Ta không có thái độ gì hết.”

“Lừa người. Nhất định trong lòng cậu đang nghĩ, con bé này sao lại không biết xấu hổ như thế, lại có thể chạy đến nơi như vậy, còn làm ra chuyện như vậy, đúng không?” Hấn muốn né tránh không nói chuyện, Tiểu Ngư lại không định buông tha hấn, cười hi hi.

Nếu nàng đã làm chuyện này, sẽ không quan tâm đến cái nhìn của người khác, lại càng không phải loại người sợ hãi người ta khinh thường. Chỉ là không hiểu sao, nàng muốn biết, thiếu niên sinh ra ở nhà hào môn lại bái một lão ăn mày làm thầy này, sẽ có cái nhìn gì đối với hành động này của nàng? Hấn sẽ dùng ánh mắt như thế tục để nhìn nàng sao?

Tiểu Ngư thoải mái nhìn Đinh Triệt, như thể bất kể hấn trả lời thế nào cũng không sao hết, cũng không chú ý tới sau khi nói ra câu hỏi này, tay của nàng bắt gặp hơi căng lên.

Bất kể nàng có cảm giác được mình quan tâm hay không, lúc này, nàng đang đợi một đáp án.

Thời gian chờ dường như rất dài, dù cho mới chỉ vài giây trôi qua thôi, khoảng lặng này vẫn như thể kéo dài thật lâu thật lâu.

Gió đêm chậm chậm phát qua nóc nhà, mang theo các loại mùi thơm đồ ăn vặt đang được rao bán ở phố gần đó, tiếng người cười nói trên phố vang đến cũng rõ ràng như ở ngoài đó.

Sau cùng, Đinh Triệt rốt cuộc mở miệng, trong giọng rõ ràng pha lẫn không vui, lời nói ra cũng như vậy: “Trong kinh thành có rất nhiều thanh lâu, trên đời đàn ông tự cho là phong lưu, thích trêu hoa ghẹo nguyệt nhiều không đếm xuể, chẳng lẽ người có thể bắt từng người một biến thành thái giám tất cả sao?”

Tiểu Ngư sững ra, sau đó đột ngột gập chân, ôm lấy hai đầu gối, cúi đầu chôn ở khuỷu tay, bật cười không thể ngừng lại.

“Người cười cái gì? Ta nói sai sao?” Đinh Triệt buồn bực nhìn thiếu nữ mặc trang phục nam tử bên cạnh.

“Không, cậu không nói sai.” Tiểu Ngư nhún vai, cảm thấy cười có chút khó thở, thuận tay kéo khăn che mặt xuống, buồn cười nhìn Đinh Triệt: “Có điều, chẳng lẽ cậu nghĩ tôi là loại phụ nữ cực đoan muốn trả thù tất cả những kẻ bạc tình trong thiên hạ sao?”

Nhìn gương mặt xinh đẹp đang cười bất ngờ hiện ra trước mặt mình kia, rõ ràng rất quen thuộc rồi dường như lại trở nên xa lạ, hai tai Đinh Triệt không hiểu sao như có gì đó nổ bùng lên, lại cố gắng trấn định hỏi ngược lại: “Nếu không thì người vô duyên vô cớ thử cái loại thuốc này để làm gì?”

“Đương nhiên là có tác dụng đặc biệt rồi.” Tiểu Ngư cười khê, duỗi tứ chi, hai tay chống người trên mái ngói, ngửa đầu nhìn trời đêm: “Trên đời này đàn ông không tốt nhiều như sao trên trời, nếu phải trừng trị tất cả thì có sống thêm mấy kiếp nữa cũng không đủ, tôi sao có thể ngốc như vậy chứ? Hơn nữa, tôi có vĩ đại như vậy sao?”

Khi nói câu cuối cùng, nàng lại quay đầu nhìn Đinh Triệt.

Vì hôm nay cải trang nam, Tiểu Ngư buộc hết tất cả tóc lên, cái trán trơn bóng vẫn được tóc mái che khuất lúc này cũng lộ ra, nhờ đó toàn bộ gương mặt bên dưới trở nên thoải mái rõ ràng, chiếc mũi cao thanh tú, khí chất thêm phần hiện ngang oai hùng, mà ý cười nhàn nhạt trong mắt nàng, trong kiên cường lộ ra chút ôn nhu, càng khiến nàng thêm phần cuốn hút kỳ lạ.

Đình Triệt bỗng nhiên nhớ lại nhiều năm trước một lần sinh mệnh biến chuyển, đêm nào đó, rừng cây đó, thấp thoáng lần lượt trôi qua rất nhanh, chỉ một thoáng đã trở thành những dấu vết khó phai khắc trong trí nhớ.

Ngày nào đó... Hình như hẳn.. vẫn chưa chính thức nói với nàng một tiếng cảm ơn.

“Này... ngăn ra gì thế... A...”

Thình lình, như có gì đó bỗng nhiên thoáng qua trước mắt, Đình Triệt gần như theo bản năng giơ tay tóm lấy, lại cảm giác được trong tay mình thật mềm mại, lúc này mới thấy rõ, thứ mình vừa chớp vào là một bàn tay, mà bàn tay này, thuộc về Tiểu Ngư.

Nhưng vừa ngước mắt lên, lại đón lấy một đôi mắt trong suốt vĩnh viễn khó mà quên được, Đình Triệt giống như phải bỗng buông tay ra.

Trong chớp mắt cổ tay trái bị tóm lấy, Tiểu Ngư bỗng nhiên cảm giác trong cơ thể hình như có một chấn động cực nhỏ giống như một tia chớp xẹt qua, khiến nàng không kìm được hơi run lên, nhưng vừa định thần lại, Đình Triệt đã buông tay ra, chỉ để lại hơi ấm nhàn nhạt còn lại trên làn da nàng.

Cảm giác hư hư thực thực giống như ảo giác khiến Tiểu Ngư đột ngột cũng trở nên xấu hổ, không suy nghĩ gì hết, miệng đã thay thế tư duy còn chưa kịp vận hành, làm như không có gì khác thường:

“Ha, xem ra mấy năm này cậu học không tồi. Phản xạ như chớp ấy.”

“Phản xạ như chớp?” Đình Triệt vô ý thức hỏi lại lời nàng, không phát hiện giọng mình có chút khàn khàn.

Tiểu Ngư đưa tay trái ra sau lưng, gương mặt cười rất tươi: “Giống như cậu vừa ban nãy đấy! Nếu như có kẻ địch bắn ám khí vào cậu, cậu nhất định lập tức phát hiện.”

“À! Sư phụ vì huấn luyện ta, luôn luôn bắt thần đánh lén, khiến ta chịu khổ không ít, cho nên bắt giác luyện thành thói quen thôi.” Thấy Tiểu Ngư dường như không để ý mình dường đột, thân mình Đình Triệt đang căng thẳng hơi thả lỏng xuống, thở phào giải thích.

“Tôi hiểu tôi hiểu, sư phụ nào cũng đều nghiêm bạo lực cả. Tôi cũng thường bị Nhị thúc đánh lén, trên người chả lúc nào hết vết xanh tím cả.” Sự thật chứng minh, người đang trong tình trạng tư duy hỗn loạn thì gì cũng có thể nói ra, khi Tiểu Ngư sau khi nói ra những lời này, gật đầu tỉnh táo lại, mới đột nhiên nhận ra chính mình đã cung cấp cho Đình Triệt một cơ hội mời tỷ thí tuyệt hảo, nhất thời ảo não không thôi.

Phạm Tiểu Ngư à Phạm Tiểu Ngư, mày đúng là càng sống càng vô dụng rồi. Ngay cả thanh lâu mày cũng dám đến, chân tường cũng dám nghe, giờ chỉ vì một thằng nhóc túm cổ tay một chút thì đã hỗn loạn thành như vậy? Mày còn là người xuyên không đến sao? Thật sự là mắt mặt của người xuyên không quá đi!!!!

Có điều, sự thật lại một lần nữa chứng minh, lo lắng của Tiểu Ngư hoàn toàn không cần thiết, vì người nào đó cũng đang hỗn loạn y như vậy, căn bản không nghĩ đến có thể nhân cơ hội đưa ra vấn đề mà mình muốn làm ngay từ đầu, ngược lại sự chú ý lại đặt ở một nơi khác.

“Người thường xuyên bị thương sao?” Người nào đó nhíu mày hỏi.

“Cũng không phải, chỉ là một chút thương nhỏ mà thôi.” Thấy có người còn trì độn hơn, trong lúc may mắn, Tiểu Ngư vội vàng nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, vừa rồi cậu nghĩ cái gì mà ngăn ra như vậy thế?”

“Ta...” Đình Triệt nín miệng, hạ mí mắt hít sâu một hơi, thở ra thật dài, rốt cuộc hạ quyết tâm ngẩng đầu nhìn nàng: “Cảm ơn!”

“Cảm ơn? Cảm ơn cái gì?” Tiểu Ngư có chút bất ngờ khó hiểu, “Tôi nhờ cậu giúp chiếu cố người khác, hẳn là tôi phải nói cảm ơn cậu mới đúng chứ?”

Ánh mắt Đình Triệt sáng trong: “Ngày đó ở Tổng Lô trấn, người dùng tính mạng mình để cứu ta, ta vẫn chưa nói hai tiếng này với người.”

Tiểu Ngư ngăn ra, rồi ngay lập tức cười nói: “Haiz, đó là chuyện nhỏ xíu từ đời nào đời nào rồi, hơn nữa, lúc đó chẳng phải cậu đã giúp nhà chúng tôi một chuyện rất lớn sao? Nếu không có cậu, tội mà cha tôi phải gánh không dễ dàng rửa sạch như vậy!”

“Nhưng...”

“Aiya, đừng nói nữa, chuyện đó chúng ta đã sớm thanh toán xong rồi mà!” Tiểu Ngư không đợi hẳn tiếp tục, liền xua tay cản lại, Đình Triệt đột nhiên trở nên thông tình đạt lý như vậy khiến nàng thấy hơi xa lạ, có phần không thích ứng kịp, “Đúng rồi, chuyện tôi vừa nói thì sao? Tôi còn một số chuyện cần làm, cậu tạm thời giúp tôi âm thầm bảo vệ Kiều Kiều một chút hẳn là không thành vấn đề chứ?”

“Nếu chuyện lúc trước đều đã thanh toán xong, vậy hôm nay tính ra không phải người thiếu nợ ta sao?” Đình Triệt bỗng nhiên trở nên sáng suốt.

Tiểu Ngư sững sốt, một lúc lâu sau mới ném trả lại một cái nhìn coi thường: “Được rồi, coi như tôi thiếu nợ cậu, cùng lắm thì hôm nào tôi lại mời cậu ăn cơm là được!”

“Tốt, có điều lần này địa điểm và món ăn đều do ta chọn.” Đinh Triệt mỉm cười, trong mắt thấp thoáng tia giảo hoạt.

Tiểu Ngư lại một lần nữa nổi hắc tuyến, sợ hấn truy hỏi lai lịch Thượng Quan Kiêu, vội đồng ý, rồi đứng dậy: “Được rồi, tôi đây đi trước, sau này gặp lại!”

Vừa nói nàng vừa bịt lại khăn che mặt, hướng Đinh Triệt vẫy tay một cái rồi thả mình vào bóng tối.

Thằng nhóc thối, ban ngày nó còn thể thốt căn bản không có chuyện gì, sau lưng lão lại sớm vụng trộm thông đồng với tiểu cô nương nhà người ta, nếu không phải lão tâm huyết dâng trào định quay về rủ thằng nhóc thối này đi ăn khuya cùng, lão còn không biết thằng nhóc này ở đây “ám độ trần thương”!

*(*Ám độ trần thương: “minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương” – ngoài sáng giả vờ làm thế này để che giấu việc chính làm ả mật trong tối, chọn cách tấn công không ai nghĩ tới)*

Không ngờ lại gặt sư phụ... hừ hừ.. Có điều, nể tình cuối cùng nó cũng thông suốt, trước hết đem việc này ghi sổ là tốt nhất!

Đinh Triệt và Tiểu Ngư không nhận ra ở một chỗ tốt, một lão già có bộ râu rối tung len lén mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 149: Đi tìm nàng

Sau khi rời khỏi phủ Từ Gia, Tiểu Ngư không vội đi tìm Phạm Đại đang ở trong thành làm nhiệm vụ bảo vệ, mà quay trở về trấn Liễu Hà, lẳng lặng gỡ búi tóc, thay áo ngủ nằm xuống, chuyện đêm nay, nàng phải suy nghĩ cho kỹ trước đã mới được.

Một đêm không mộng寐, sáng sớm hôm sau, Tiểu Ngư bảo La Đản ra ngoài thay ca cho Phạm Đại nhấm cho hần, đến một tửu lâu chờ nàng.

“Chuyện gì mà nhất định phải đến tận nơi này mới nói được?” Phạm Đại tới rất nhanh, nhắc ngay bình rượu ngon Tiểu Ngư đã chuẩn bị cho hần, tu ừng ực hết luôn nửa bình.

“Cháu muốn biết năm xưa nhà chúng ta tại sao lại có cái quy củ trọn đời không thể kết hôn với hoàng tộc họ Triệu.” Tiểu Ngư nói thẳng, nhìn chăm chăm Phạm Đại.

“Đang yên đang lành sao bỗng dưng lại hỏi chuyện này?” Trong mắt Phạm Đại rất nhanh xẹt qua chút âm đạm, nhưng vẻ mặt lập tức khôi phục lại như thường, chỉ có điều động tác uống rượu chậm lại.

“Thúc phải nói cho cháu nguyên nhân trước, rồi cháu sẽ nói cho thúc tại sao.” Thấy vẻ mặt như vậy, Tiểu Ngư nhất thời suy tính trong lòng. Xem ra Nhị thúc đối với quận chúa kia không phải không có tình cảm, nếu không với tính tình rộng rãi kia của hần không thể nào miễn cảm như vậy.

“Đó là chuyện mấy chục năm trước. Cháu cũng biết đấy, nhà chúng ta vốn dĩ không phải họ Phạm mà là họ Phưong...” Phạm Đại im lặng một chút, lại uống một ngụm rượu, cũng không phải muốn tìm cơ tri hoãn, dường như chuyện này giấu kín trong lòng hần đã nhiều năm, không thể lộ ra được thì cứ để nặng trĩu trong lòng.

Tiểu Ngư im lặng nghe, thỉnh thoảng lại đứng lúc châm rượu cho hần.

Trên bàn tuy rằng bày đầy những thức ăn Phạm Đại thích ăn, nhưng mắt Phạm Đại như bị mù không nhìn thấy được, chỉ cảm chén rượu từng chén từng chén đưa lên miệng. Tiểu Ngư từ đó tìm hiểu được toàn bộ tiền căn hậu quả. “...Cho nên, về sau ông nội cháu liền lập ra quy củ như vậy.”

Chuyện đã kể xong, trong phòng cũng lặng im.

Một lúc lâu sau, Tiểu Ngư mới thở một hơi thật dài. Tuy rằng nàng biết tổ tiên không thể nào vô cớ định ra quy củ như vậy, cũng biết nhà mình nhất định từng có khúc mắc ân oán gì đó với hoàng thất họ Triệu. Nhưng đến khi thật sự nghe về đoạn lịch sử này, cũng có chút khó mà tin được, bản thân mình lại có một bối cảnh phức tạp đến thế.

Năm đó Tổng Thái Tông Triệu Quang Nghĩa dẫn quân đánh Liêu, thất bại trong một trận chiến ở sông Cao Lương, từng mất tích một đoạn thời gian mọi người đều đã biết. Chỉ là tình hình cụ thể khi đó không ai rõ ràng. Tổ tiên nhà họ Phạm là Phưong Chân Nguyên, đúng là trong thời gian này quen biết Tổng Thái Tông. Chính xác mà nói, trong lúc nguy cấp nhất cứu Tổng Thái Tông một mạng.

Tổng Thái Tông giữ được tính mạng, trong lúc cảm kích, nhất định muốn gả con gái thứ của mình cho Phưong Chân Nguyên lúc đó mới mười bảy tuổi. Sau đó dưới sự bảo vệ của Phưong Chân Nguyên, Tổng Thái Tông về tới kinh thành, muốn trọng thưởng Phưong Chân Nguyên. Nhưng Phưong Chân Nguyên không có chí lớn làm quan, chỉ là vì nhất kiến chung tình với Nhị công chúa lúc ấy mới mười hai tuổi, mới ở lại trong cung làm một thị vệ, tính là

tiếp xúc nhiều hơn với Nhị công chúa, cũng đợi đến lúc công chúa đến tuổi cập kê thì cưới, sau đó cùng vợ quy ẩn.

Không ngờ Phương Chân Nguyên một lòng si tình, chờ đợi Nhị công chúa trưởng thành, Nhị công chúa lại chưa từng có ý định gả cho hắn, không lúc nào không tìm cách bội ước. Tổng Thái Tông lúc đầu còn nhớ ân cứu mạng, không chịu đáp ứng, nhưng đường đường Đế vương từng trải qua gian khổ nghèo túng chung quy không phải chuyện có thể diễn, ngoài phần cảm ơn, trong lòng không khỏi có chút khúc mắc. Hơn nữa Nhị công chúa ngày ngày làm nũng cầu xin, lâu ngày, Tổng Thái Tông rốt cuộc đáp ứng nàng ta. Vì không muốn gánh tội danh bội bạc, hai cha con tính một là không làm, đã làm thì làm đến cùng, lựa chọn một cách vô tình nhất: giết người diệt khẩu.

Đương nhiên, lúc này trước mặt Tiểu Ngu còn một Phạm Đại đang ngồi sờ sờ ra đây, tổ tiên bọn họ là Phương Chân Nguyên rõ ràng không chỉ không chết, còn cưới vợ sinh con, hơn nữa còn để lại một tổ huấn nghiêm khắc rõ ràng.

“Giờ thì cháu nên trả lời tại sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?”

Kể xong một câu chuyện dài, Phạm Đại bụng rỗng uống rượu cũng có chút ngà ngà say.

“Nhị thúc, trước kia cháu từng hỏi thúc một vấn đề, thúc không trả lời cháu ngay lúc đó. Giờ cháu muốn hỏi lại một lần, trong lòng thúc rốt cuộc có Phi Hà quân chúa kia hay không?” Tiểu Ngu nghiêm trang nhìn hắn.

Phạm Đại sững lại một chút, rồi cười ha hả, lại nhắc một chén.

Lúc này, Tiểu Ngu giữ chặt chén rượu, không cho hắn uống nữa: “Nhị thúc, thúc đừng trốn tránh, nói cho cháu biết, thúc có thích nàng hay không?”

“Thích thì sao? Không thích thì sao? Ta với nàng dù sao cũng không thể. Nhiều năm như vậy qua rồi, không chừng con cái người ta đã chạy đầy nhà.” Phạm Đại càng cười to hơn, không giành chén rượu với Tiểu Ngu nữa mà quay sang lấy bình rượu, lại bị Tiểu Ngu cướp mất.

“Nhị thúc, nếu thúc không nói cho cháu biết, cháu sẽ khiến thúc muốn say mà say không được đấy.” Tiểu Ngu uy hiếp, trong lòng lại thoáng chua xót. So với lão cha tốt bụng dờ dơi kia, mấy năm nay nàng gần gũi với Nhị thúc nhiều hơn, sao có thể không nhận ra bề ngoài hắn cười to sang sảng, trong lòng lại chua xót chứ.

“Say cũng là không say, không say cũng là say. Cháu gái bảo bối, có một số việc cháu không thể hiểu được.” Phạm Đại đứng lên, cười ha ha, trông như càng thêm vui vẻ.

“Nàng sắp chết.” Tiểu Ngu đơn giản ném ra một quả bom.

“...” Tiếng cười của Phạm Đại quả nhiên tắc nghẹn lại. “Cháu nói gì?”

“Triệu Dao, Phi Hà quận chúa Triệu Dao, cô gái dũng cảm từng xông qua mưa qua gió chân trời góc biển đi tìm ngài, giờ sắp chết.” Tiểu Ngu gần từng tiếng nói.

Phạm Đại nặng nề ngồi phịch xuống ghế, trên mặt không còn chút tươi cười nào nữa, hai tay nắm chặt mép bàn, lần đầu tiên dùng ánh mắt mười phần sắc bén nhìn chằm chằm cháu gái yêu quý của mình: “Sao cháu biết?”

“Nàng có một biểu muội còn thích hợp làm nữ hiệp hơn là cháu, cũng chính là con gái của nhà họ Thượng Quan ở trấn Song Toàn năm đó, vì giúp biểu tỷ bệnh nặng của mình gặp được người yêu lần cuối, đã ngàn dặm xa xôi tìm tới kinh thành, suýt chút nữa thì bị người ta làm nhục.” Tiểu Ngu nói lại đơn giản chuyện đêm qua một lần, nhưng chuyện Thượng Quan Kiều đã kể thì nhắc lại không thiếu một chữ, “Nhị thúc, mấy năm nay, nàng sống không tốt chút nào...”

Phạm Đại ngồi kinh ngạc, mu bàn tay nổi gân xanh, Tiểu Ngu đã sớm bỏ lại chén rượu và bình rượu, hắn lại như tượng đất không nhìn thấy gì hết, chỉ có tơ máu lộ ra trong đôi mắt chứng minh nội tâm hắn đang bị đã kích đến thế nào.

“Nhị thúc!” Thấy hắn bộ dạng như vậy, Tiểu Ngu trong lòng cũng không chịu nổi, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Cháu biết, kỳ thực thúc thích quận chúa đó, chỉ là ngại vì di huấn của ông nội cho nên mới hết lần này đến lần khác bắt buộc mình rời khỏi nàng. Cháu cũng tin, tuy rằng thúc nhẫn tâm cự tuyệt nàng, nhưng trong lòng vẫn hy vọng nàng có thể sống tốt, sống hạnh phúc, thậm chí vì nàng mà đến giờ thúc vẫn không chịu lập gia đình. Thế nhưng, thúc cũng nghe thấy đấy, nàng sống không tốt, nàng không hạnh phúc, chẳng những không hạnh phúc mà còn thật bi thảm, thật đáng thương...”

“Cháu đừng nói nữa...” Phạm Đại rốt cuộc cũng cất tiếng, thanh âm run rẩy. Phạm Nhị hiệp vẫn luôn tùy tiện, kiên cường rốt cuộc cũng lộ ra phần yếu đuối hắn vẫn giấu kín trong lòng.

“Không, cháu phải nói. Nhị thúc, nếu thúc không có tình cảm với người ta, như vậy hôm nay cháu nói những lời này cũng là vô dụng, chỉ là, nếu trong lòng thúc có nàng, cháu hy vọng Nhị thúc đừng lại né tránh nữa. Kiều Kiều nói nàng mắc bệnh nặng, không còn ý chí muốn sống nữa. Nhị thúc nếu còn do dự, sợ rằng thật sự không thể gặp nàng lần cuối...”

“Ta là người Phương gia...” Phạm Đại nhắm mắt. “Năm ấy khi ông nội cháu qua đời, ta và cha cháu từng đứng bên giường người chính miệng đáp ứng...”

“Vậy cũng phải xem di huấn này có hợp lý không.” Tiểu Ngu nhún mày ngắt lời hắn, không chút khách khí nói, “Nhị thúc, thúc vẫn luôn không phải người cổ hủ, cũng vẫn khinh thường cái gì mà oan oan tương báo, vậy tại sao trong chuyện này lại nghĩ không thông như vậy? Nếu ta yêu phải người nào họ Triệu thì ta sẽ mặc kệ cái tổ huấn chó má gì đó! Thúc đừng trừng ta, thúc nói xem, nếu thực sự có một ngày ta nhất định muốn gả vào hoàng gia, chẳng

lẽ thúc và cha có thể nở lòng giết ta để nhận lỗi với tổ tông sao?”

Phạm Đại trợn mắt há hốc miệng nhìn nàng, muốn phản bác, nhưng mở miệng lại không thể nói được lời nào.

Tiểu Ngư dịu giọng xuống: “Nhị thúc, theo cháu thấy, đời này thúc cái gì cũng tốt, chỉ là đối với tình cảm quá nhần tâm rồi. Nhân gian khó được người hữu tình, huống chi hai người là cùng có tình cảm, thật lòng yêu nhau. Nhị thúc, nếu thúc vẫn là một nam tử hán đội trời đạp đất, thì nên đi gặp nàng một lần được chứ? Trừ khi thúc ghét bỏ nàng đã không phải là thiếu nữ toàn vẹn như trước, cảm thấy nàng không xứng với mình nữa.”

“Ta sao có thể ghét bỏ nàng chứ? Kê không xứng là Nhị thúc, không phải nàng.” Phạm Đại nghẹn nghẹn cười khổ, so với khóc còn khó coi hơn, chỉ có chút nhu tình lộ ra trong mắt, thì thâm rất nhỏ: “Trong lòng Nhị thúc, bất kể nàng trở thành thế nào, vẫn đều giống như năm đó.”

“Vậy đi gặp nàng, nếu bệnh của nàng tốt lên thì đưa nàng về đây.” Tiểu Ngư cổ vũ.

“Đưa nàng về đây?” Phạm Đại lặp lại, nghiêng ngẫm, trong mắt tràn đầy mâu thuẫn tranh đấu.

“Đừng, đưa nàng về, hoặc đưa nàng đến nơi mà hai người muốn đến, sống cuộc sống thuộc về hai người, không cần băn khoăn chuyện gì hết, cũng không cần phải băn khoăn chúng cháu ở đây. Nhị thúc, thúc chỉ là thúc thúc của chúng cháu, không phải cha chúng cháu, chúng cháu không phải trách nhiệm thúc phải gánh, huống chi cha chúng cháu vẫn còn rất khỏe mạnh mà.” Tiểu Ngư cố ý nói đùa, tay phải lại lướt qua thức ăn trên bàn, phủ lên tay trái hấn, ánh mắt sáng rực: “Đi đi, Nhị thúc, cháu và Đông Đông chờ thúc mang Nhị thâm trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 150: Biệt ly

Sau giờ ngo, đầu trấn Liễu Hà , trước sân nhà họ Phạm

Một con tuần mã mất kiên nhẫn hí dài thúc giục, muốn mau chóng kéo thùng xe đen nhẵn bóng ở ngay phía sau lên đường.

” Nhị đệ, chuyển đi lần này, đệ phải hành động cẩn thận, đừng có để lại dấu vết hay nhược điểm .” Phạm Thông thận trọng căn dặn lại lần nữa.

“Được rồi cha ơi , Nhị thúc còn thông minh hơn cha đấy, thúc ấy biết xử lý như thế nào, không cần cha phải dài dòng như vậy. Còn nữa, Nhị thúc cũng đừng lo lắng vô ích, trong nhà còn cha và Đan Nhi nữa, hay thúc cho rằng bản lĩnh của cháu gái thúc là ta đây chỉ là bốc phét thôi hả?” Tiểu Ngư buồn cười nhìn mọi người trong nhà đang lưu luyến bịn rịn.

“Được được, ta không nói nữa.” Phạm Thông cười chất phác, rồi nhịn không được lại dặn một câu, ” Nhị đệ, đi đường cẩn thận đó.”

“Nhị thúc, nhất định phải mang Nhị thâm trở về nhé!” Biết được Phạm Đại chuyển đi này là tìm Nhị thâm, Phạm Bạch Thái vẫn đang trong trạng thái vô cùng vui vẻ, là người chờ mong có thể nhìn đến nhị thâm tương lai nhất.

Phạm Đại bị Phạm Tiểu Ngư bắt phải cạo hết râu ria trên mặt bỗng chốc như trẻ ra vài tuổi, ôn nhu xoa đầu của thằng bé, mỉm cười, lại vỗ vỗ La Đan và Nhạc Du, gật đầu với Phạm Thông, xong rồi mới lẹ làng nhảy lên xe ngựa, Tiểu Ngư cũng vẫy vẫy tay, leo lên xe ngựa.

Hai người trong ánh mắt đưa tiễn của mọi người đi thẳng đến quán trọ Vân Lai ngõ Tử Gia phố Diêm Thủy của thành Khai Phong.

Thượng Quan Kiều ngủ một giấc, lại nghỉ ngơi thêm một buổi sáng, sau đó phát hiện người mình khó khăn tìm kiếm bao lâu mà không thấy nay bỗng đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt, không khỏi sửng sò không tin nổi. Cho đến khi nàng liên tiếp hỏi Phạm Đại, như là Phạm Đại trước kia quen được biểu tỷ như thế nào, khi nào chia tay, khi nào gặp lại, từng nói những chuyện gì... thấy Phạm Đại mặc dù hơi ngượng ngùng, nhưng đều trả lời đúng hết, lúc này mới kích động ôm chặt lấy Tiểu Ngư òa khóc.

Tiểu Ngư thấy nàng ta chẳng thèm để ý đến người khác, có phần hơi xấu hổ lại không khỏi nhẹ nhàng trấn an cô nàng. Thiếu nữ này, chỉ nhỏ hơn nàng hai tháng thôi mà lại có dũng khí vì hạnh phúc của biểu tỷ mà một mình dấn bước giang hồ. Chưa nói đến việc làm của nàng có lí trí hay không, chỉ riêng về dũng khí thì hai biểu tỷ muội quả thật giống nhau vô cùng, đáng để kính nể.

Thượng Quan Kiều khóc một hồi, nhưng cảm xúc còn chưa hết, thoát ra khỏi cái ôm của Tiểu Ngư lại giữ chặt tay Phạm Đại nhảy nhót như trẻ nhỏ, sau đó đột nhiên nghiêm mặt hung dữ trừng mắt Phạm Đại nãy lần, hàm hàm giận dữ chất vấn hấn tại sao lại bỏ rơi biểu tỷ vừa xinh đẹp vừa dũng cảm của nàng, cái tính trẻ con thất thường dễ thay đổi lộ ra hoàn toàn.

Tiểu Ngư không thể không buồn cười lại dỗ dành nàng ta một hồi, cũng khuyên nàng nếu Triệu Dao bệnh nặng, thì vẫn là mau chóng dẫn Phạm Đại quay về thì tốt hơn.

Thượng Quan Kiều lúc trước là bị người bắt đến kinh thành, sau khi được cứu ra vì chờ tin của Tiểu Ngư nên không dám ra ngoài, tuy rằng tò mò kinh thành trông như thế nào, hơn nữa lại không nở rời khỏi ân nhân nữ hiệp tỷ tỷ mới quen biết, nhưng vẫn là một cô gái biết việc gì nên xử lý trước, không

tiếp tục dính chặt ở đây nữa. Nàng rút cục tìm thấy Phạm Đại, hơn nữa biết được Phạm Đại đối với biểu tỷ cũng có tình cảm như vậy, còn muốn theo nàng cùng trở về lên đưa biểu tỷ sau khi” bệnh nặng qua đời” chu du thiên hạ, nàng thật sự rất hài lòng, rất cảm động!

“Tỷ tỷ... quả nhiên là phúc tinh của ta! Cảm ơn tỷ!” Lại một lần nữa đối mặt với biệt ly, Thượng Quan Kiều không khỏi đỏ hồng con mắt, ôm chặt Tiểu Ngư không chịu buông tay.

“Cám ơn tôi cái gì, tôi hẳn là phải cảm ơn cô đã giúp tôi tìm được Nhị thẩm ấy chứ!” Tiểu Ngư cảm thấy mắt tự nhiên mờ ra cánh tay ôm chặt mình, đỡ nàng mau lên xe ngựa, tuy rằng thân thể nàng mới mười lăm tuổi, nhưng tâm trí đã trưởng thành từ lâu, hành động trẻ con như vậy đã bao nhiêu năm chưa làm, có chút không quen. “Đi đi, đồ ăn đồ dùng đều đã để hết trên xe, có chuyện gì thì nói với Nhị thúc của tôi.”

“Vâng, tỷ tỷ, muội không muốn tạm biệt tỷ chút nào.” Thượng Quan Kiều ngoan ngoãn gật đầu, đầu miệng tỏ vẻ đáng thương nắm chặt tay Phạm Tiểu Ngư.

Nhìn đôi mắt nàng ta tràn đầy thật tình, Tiểu Ngư lòng mềm mại, nhưng không nói thêm gì.

Thượng Quan Kiều cắn môi, bỗng nhiên nín khóc mỉm cười: “Hi hi, tỷ tỷ, ta đột nhiên nghĩ ra một vấn đề này!”

“Vấn đề gì?” Mặc dù ở chung không đến nửa ngày, Tiểu Ngư đã hiểu rõ cái tính thất thường và thần kinh thô của nàng ta, cũng không cảm thấy bất ngờ.

“Tỷ nghĩ xem, ta gọi biểu tỷ ta là tỷ tỷ, tỷ cũng là tỷ tỷ của ta, nhưng tỷ lại gọi biểu tỷ phu tương lai của ta là Nhị thúc, vậy sau này chúng ta nên xưng hô như thế nào?” Thượng Quan Kiều nói xong, người lại dán lên, chớp chớp mắt làm nũng.

“Cô không phải vẫn gọi tôi là tỷ tỷ sao? Về phần Nhị thúc của tôi, ai gọi đúng chức phận của người đó là được.” Tiểu Ngư chịu không nổi Thượng Quan Kiều quăn quýt làm nũng, vội đẩy nàng ta lên xe ngựa,” Đi nhanh đi, sớm đi thì biểu tỷ cô cũng sớm được gặp lại Nhị thúc tôi.”

“Được rồi!” Thượng Quan Kiều lưu luyến bỏ tay nàng ra, bò lên xe ngựa chui vào thùng xe, rồi lại vén rèm xe lên,” Tỷ tỷ, chờ ta trở lại tỷ nhất định phải dạy ta học võ nhé!”

Con bé này, ở cửa chính quán trọ mà kêu lớn tiếng như vậy, may là chung quanh hình như không ai để ý, Phạm Tiểu Ngư đỏ mặt, vội ra hiệu cho Phạm Đại đi nhanh.

Phạm Đại trong một ngày đột ngột trở nên trầm ổn, nhìn nàng mỉm cười ấm áp, rồi hô một tiếng “Giá!”, vung tay đánh xe chạy đi, mang theo Thượng Quan Kiều còn đang vẫy tay chào tạm biệt đi xa dần.

Nàng tin tưởng, có liều thuốc tốt nhất là Phạm Đại, quận chúa si tình kia nhất định sẽ khỏe lên.

Im lặng nhìn về phía xe ngựa biến mất, Tiểu Ngư bất giác mỉm cười.

” Xem ra nàng ta không đơn giản chỉ là người tiện tay nhặt được .” Phía sau nàng vang lên một giọng nói thản nhiên .

“Lúc mới đầu thì đúng là như vậy, sau đó mới biết được không chỉ có thế.” Tiểu Ngư quay đầu lại cười thản nhiên, khéo léo tránh khỏi vấn đề ,” Buổi tối mời cậu ăn cơm được không?”

Bọn họ vừa rồi nói chuyện trong phòng, Đinh Triệt chắc chắn nghe được một hai, có điều dường như hắn cũng không muốn bị Nhị thúc biết được thân phận cho nên ẩn nấp khá xa, không nghe hết đầy đủ là bình thường.

Đinh Triệt không trả lời, đi thẳng lên trước.

Người này, thực nhỏ mọn.

Tiểu Ngư bĩu môi, chậm rãi theo sau, hai người cùng im lặng đi một đoạn đường, không biết là Đinh Triệt tốc độ chậm lại hay là Tiểu Ngư ngẫu nhiên bước nhanh hơn, hai người không biết khi lúc nào đã trở thành cùng đi song song.

Ngõ Từ Gia dù ở sâu trong thành, nhà ở đều có phần hơi xưa cũ, nhưng triều đại trước ở nơi này cũng có vài nhà giàu có, sau đó bị phá dỡ thành khu dân cư, bởi vậy dù là nhà một tầng hay lầu các, đều luôn có màu xanh cây cối tô điểm, khá là ưu nhã.

Hai người người thấy mùi hương hoa cúc theo gió bay tới, chậm rãi bước, rất nhanh đã tới đầu ngõ, bước ra phố Đầm Thủy .

“Tôi còn phải đến ngõ tứ, còn cậu?” Tiểu Ngư chủ động phá vỡ im lặng, ai bảo nàng thiếu người ta nhân tình còn chưa trả chứ.

“Thuốc của người, dùng được không?” Đinh Triệt đứng yên, nhìn nàng.

Tiểu Ngư nghĩ hẳn nhất định còn tức giận, nhưng xem ánh mắt hắn bình tĩnh mà ôn hòa, nhìn không ra chút nào là tức giận, thuận miệng đáp:” Còn chưa, cậu hỏi cái này làm gì?”

” Lúc nào đi thì gọi ta, ta và người cùng đi.”

“Quyết định như vậy.” Không đợi Tiểu Ngư trả lời, người nào đó tự quyết định, rồi ra về tùy tiện hỏi ” Nghe nói những võ diễn ở Bách Linh các của

ngươi đều là ngươi tự mình soạn?”

“Suýt!.....” Lần này Tiểu Ngư phản ứng rất nhanh, vội vã nhìn quanh bốn phía, thấy không ai chú ý tới bọn họ đang nói chuyện mới nhẹ nhàng thở ra, trừng mắt nhìn hần, “Cậu muốn để tôi bị phát hiện sao?”

Nàng hôm nay đã không che khăn cũng không mang mặt nạ, là diện mạo thật, nếu như bị người biết khuôn mặt này chính là chủ nhân Bách Linh các thì sẽ phiền chết mất.

“Ngươi còn chưa trả lời ta.” Đinh Triệt về mặt thật thà vô tội”.

“Cũng gần như thế!” Phạm Tiểu Ngư nhìn mặt nạ da người hần đeo không có chút thay đổi nào, không khỏi thấy hơi ghen tị, “Đây, cái này của cậu còn nữa không?”

Đinh Triệt ánh mắt nghi vấn, Tiểu Ngư chỉ vào da mặt.

“Ngươi muốn có?” Đinh Triệt trong mắt thoáng ý cười.

” Tôi muốn mua.” Tiểu Ngư muốn trùm mặt, nhưng không muốn đắc tội người bán, đành không còn cách nào khác bỏ qua không nhìn ánh mắt đắc ý của hần.

“Ta có thể cho ngươi.” Ý cười khó hiểu trong mắt Đinh Triệt càng đậm.

“Cảm ơn, nhưng tôi không thích nợ nhân tình người khác, cậu vẫn là nói một cái giá đi.”

” Dịch dung không phải chỉ dán da lên mặt là xong, việc đó phải học mới có thể làm được.” Đinh Triệt tâm tình sung sướng đi về phía bắc, đó là hướng đi đến Bách Linh các.

Nhài ranh này, không phải là muốn khoe ra hần biết dịch dung sao? Nếu cho nàng đủ thời gian, nàng không cần mặt nạ cũng có thể hóa trang cho hần đến mẹ hần cũng không nhận ra con mình luôn. Phạm Tiểu Ngư nói thầm, hơi bức mình bước nhanh hơn, cố ý đi trước hần, nói chuyện thích nói một nửa thôi hả? Được thôi, vậy thì nàng không nói nữa, để cho hần tự nói một nửa một mình đi. Về phần muốn cùng nàng đi bỏ thuốc, xỉ, hần muốn đi cùng thì sẽ đi cùng sao?

Thấy nàng đột nhiên bước nhanh hơn, Đinh Triệt lập tức theo sát cùng đi, tuy rằng không nói gì nhưng khóe môi vẫn hơi cong lên.

Mắt thấy đã sắp tới khu ngõ tứ, Tiểu Ngư bỗng nhiên dừng bước ở một ngõ nhỏ, nghiêng mắt liếc hần.” Nếu muốn xem kịch thì tự đi đi.”

” Ngươi đi đâu?”

” Thay quần áo.” Phạm Tiểu Ngư không khách khí trợn mắt khinh thường, “Tôi không giống cậu có mặt nạ dùng vạn năm, khi nào cần dán lên một cái là xong.”

Nói xong, không chờ Đinh Triệt trả lời, nàng bước sâu vào con ngõ nhỏ, thật bức mình, nếu nàng cũng có mặt nạ giả da như thế, cần gì ngày nào cũng phải thay quần áo đeo mặt nạ, để tránh bị người ta phát hiện nàng chính là Phạm Tiểu Ngư chứ?

Cái này là cái gì, chính ghen tị chứ còn gì nữa!

Đinh Triệt vui vẻ nhướn mày, phát phát ổng tay áo, tiếp tục bước về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 151: Mỗi người đều có câu chuyện khác nhau

Tuy rằng không rõ Đinh Triệt tại sao lại đột ngột muốn cùng mình quay lại xem kịch, lại còn ngồi rất nghiêm chỉnh, nhìn chăm chú không rời mắt khỏi sân khấu, yên lặng nghiêm túc giống như một khán giả đích thực. Có điều Tiểu Ngư cũng chẳng thêm nghĩ nhiều, dù sao người tới đều là khách, xem một vở diễn nàng cũng không mất miếng thịt nào, huống chi chẳng phải là nàng tự mình biểu diễn.

Chỉ là, khi Tiểu Ngư đang xử lý vài công việc hằng ngày, theo thường lệ đi kiểm tra qua các phòng riêng cho khán giả thì, tầm mắt đột ngột dừng lại ở lầu hai.

Nhiều mày nhìn gương mặt giống mình đến bảy tám phần ở phía đối diện, Tiểu Ngư không kìm được mím môi. Mấy ngày nay nàng vẫn né tránh không để ý tới chuyện này, hơn nữa cho đến khi Phạm Đại đi rồi cũng không hỏi đến tình hình của bà ta, lại càng chưa từng thương lượng gì với Phạm Thông vẫn muốn tìm cơ hội nói chuyện với bà ta, không ngờ hôm nay bà ta lại tới.

Nhìn gương mặt thư thái đang mỉm cười đầy vẻ vui thích kia, nhớ lại trước đây khi Đông Đông còn nhỏ, thường ngủ mơ nói mê sáng thành tiếng ước nguyện của nó, Tiểu Ngư bỗng nhiên cảm thấy vẻ tươi cười kia khó mà chịu nổi. Nàng đột ngột chuyển tầm mắt, liền thấy Đinh Triệt ở lầu một không biết đã ngẩng đầu lên từ bao giờ, đang nhìn theo hướng tầm mắt của mình về phía lầu hai.

Trong chớp mắt, Tiểu Ngư có cảm giác giận sôi lên vì riêng tư giấu kín của mình bị người khác nhìn thấy, lập tức quay đầu bước đi, về thẳng căn phòng làm việc nhỏ của mình.

Cốc cốc...

Từ phía cánh cửa nhanh chóng truyền tới tiếng gõ nhẹ, suy nghĩ đầu tiên bật ra trong đầu Tiểu Ngư là nghĩ Đinh Triệt tới, đang định lạnh giọng hỏi, nhưng lại cảm thấy xem tính tình tên kia hẳn sẽ không gõ nhẹ nhàng như vậy, liền ôn hòa nói: “Mời vào.”

Người tới là La Đan.

Vì mẫu thân mang huyết thống dị vực, La Đan từ nhỏ đã có đường nét đáng dấp của người dân tộc, sau khi lớn lên gương mặt càng thêm sắc nét. Sau khi đeo mặt nạ chim ưng, đôi mắt che khuất sau lỗ nhỏ càng thêm vẻ trầm tĩnh sâu sắc, hơn nữa rất kiêu kì, thân thể cao to rắn chắc, mặc dù mới mười tám tuổi, cũng đã có một loại khí chất ôn trọng khác biệt.

“Có việc gì à?” Thấy là La Đan, Tiểu Ngư bất giác thờ phào. Trong lúc này, nàng thực sự không muốn phải ứng phó với cái kiểu tính tình thất thường hay hiếu kỳ của Đinh Triệt, càng không hơi sức đâu mà đấu võ mồm với hắn.

Nhưng chuyện La Đan nói lại vừa vặn là việc mà nàng không muốn đối mặt.

“Mấy ngày nay, tâm tình sư phụ không được tốt.” La Đan như bức tượng đứng trước thư án, cúi đầu nói.

Tiểu Ngư mím mím môi, không trả lời.

La Đan ngập ngừng một chút, lại nói: “Ta cảm thấy... Tỷ không thể cho sư phụ một cơ hội, nói chuyện với ông ấy? Dù sao...”

Tiểu Ngư nhú mày: “Nhị thúc nói cho đệ?”

La Đan gật đầu: “Ta có thể ngồi xuống rồi nói không?”

“Đệ khách khí như vậy từ bao giờ thế?” Tiểu Ngư khó chịu căng giọng, bước ra từ sau án thư, đến ghế thái sư trước cửa sổ ngồi xuống, thuận tay rót cho hắn một chén trà.

Nếu người đến làm thuyết khách là Phạm Đại, nàng nhất định sẽ quăng cho hắn một cái nhìn coi thường, không chút khách khí cảnh cáo trừ khi chính nàng muốn nói đến, nếu không thì đừng có mở miệng với nàng. Nhưng La Đan không giống thế. Mấy năm qua, dù trên dưới nhà họ Phạm không ai coi hắn là người ngoài, nhưng chính hắn lại nhớ mãi thân phận ăn nhờ ở đậu của mình, bình thường không chỉ im lặng cầm đầu làm việc, ngay cả khi được hỏi cũng không nói nhiều, càng đừng nói đến chủ động tham gia việc nhà của nàng như vậy.

Cho nên, về tình về lý, hôm nay nàng không thể từ chối sự chủ động hiếm có của hắn, chỉ ít nhất là nghe xem hắn nói gì đã.

“Sư tỷ cũng biết, mẹ ta qua đời năm ta mười một tuổi.” La Đan ngồi xuống đầu kia bàn trà, tay trái đặt lên mép bàn, ngón tay giữ chén trà, ánh mắt lại sụp xuống, chăm chú nhìn ánh nắng xuyên vào từ cửa sổ, chậm rãi nói.

Tiểu Ngư biết dù hắn sụp mắt, nhưng khóe mắt vẫn có thể thấy được hành động của mình, liền nhẹ nhàng gật đầu một cái.

“Khi mẹ ta còn sống, vẫn rất khổ sở, vì cha ta hằng năm đều vắng nhà, hơn nữa bề ngoài của ta phần nhiều giống mẹ. Trẻ con xung quanh làng xóm thường mắng ta là đồ tạp chủng không cha... Ta biết ta có cha, nhưng tỷ cũng biết, nhà ta xác thực không giống nhà người khác. Nhớ khi đó, láng giềng bên cạnh có một đôi vợ chồng, cứ hai ba ngày lại cãi nhau một trận, khiến hàng xóm đều không được yên, mọi người đều sau lưng mắng bọn họ, thế nhưng mẹ ta lại thường nhìn sang mỗi khi bọn họ cãi nhau. Ta biết, mẹ ta kỳ thật mơ ước được như bọn họ, mơ ước được như người đàn bà kia có chồng ở bên cạnh để cãi nhau, mà bà thì chỉ có thể hằng năm lại hằng năm chờ đợi người cha không biết khi nào quay về của ta.”

La Đan rõ ràng là có chút không quen dốc bầu tâm sự như vậy, nhưng trong dòng hồi ức đưa hắn trở về thời gian quá khứ, ngữ khí dần trở nên trôi chảy hơn.

“Kỳ thực ta vẫn rất hận ta cha, hận ông ấy nếu không thể cho mẹ hạnh phúc, tại sao còn muốn lấy bà? Hận ông nếu không thể nuôi nấng ta, tại sao còn sinh ra ta? Thế nhưng, người ta hận lại cứ mãi không chịu xuất hiện, dần dần, ta đem tất cả giận cá chém thớt trút lên đầu mẹ. Hận bà sao lại quyết tâm chờ ông ấy trở về như thế, tại sao không quay trở về trong tộc của mình, chỉ ít ở đó, người ta sẽ không coi ta là đứa tạp chủng, bề ngoài ta và bọn họ giống nhau. Ta cứ nghĩ cho mình như vậy, chỉ muốn phát tiết khuất nhục của mình, lại không nghĩ rằng làm vậy sẽ khiến mẹ đau lòng đến thế nào...” Nói đến đây, La Đan đột ngột dừng lại, bàn tay giữ chén trà bất giác nắm chặt.

“Ta nghĩ, mẹ đệ chắc chắn chưa bao giờ trách đệ, nếu đệ cứ nghĩ như vậy, bà ấy ở trên trời, nhất định sẽ không vui.” Tiểu Ngư tay nhẹ nhàng phủ lên bàn tay hắn, dùng sự ấm áp của mình an ủi run rẩy rất nhẹ của hắn, dịu dàng nói.

Năm đó khi nàng lần đầu tiên nhìn thấy La Đan, liền cảm thấy tính tình đứa trẻ này quá mức lạnh nhạt kiên cường, trong lòng ẩn giấu nhiều tâm sự, không

hỏi cũng biết tuổi thơ của hắn nhất định không được hạnh phúc. Kỳ thực, đối lại bất luận kẻ nào lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, không thể nào không buồn một câu oán hận, huống chi mỗi người đều có một thời kỳ phản nghịch của tuổi đang lớn, ai có thể không chế được chính mình khi còn nhỏ như vậy chứ?

La Đan nghiêng đầu nhìn nàng, trong mắt hơi hiện chút lo lắng, chậm rãi nhắm mắt lại, tham lam lưu luyến cảm thụ cảm giác dịu dàng truyền đến nơi tiếp xúc kia, cho đến khi nghe thấy tiếng nàng dịu dàng hỏi khẽ mới kéo mình quay trở về hiện thực.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó mẹ ta bị bệnh, dường như là do vất vả buồn khổ nhiều năm chồng chết lại. Cho đến một khắc khi bà đột ngột té xỉu, ta mới phát hiện mình quan tâm đến bà biết bao, mong bà có thể mở mắt hung dữ nằng ta một trận, đánh ta một trận, giống như bà đã từng ước ao được giống như người phụ nữ nhà bên, cho dù có tỏ vẻ hung dữ nhất với ta, ta cũng cảm thấy hạnh phúc.”

“Sau khi bà tỉnh lại, nhất định không chịu gặp đại phu, ta khóc dọa bà, nếu như bà không chịu đối xử tốt với mình, ta sẽ bỏ nhà trốn đi, dù sao cha đã không cần ta, nếu như mẹ lại muốn bỏ lại ta, không bằng biến thành cô hồn dã quỷ ngay bây giờ. Mẹ ta lúc đó sợ hãi, không còn cách nào khác đành luôn miệng đáp ứng để ta đi mời đại phu.” La Đan bỗng nhiên cười khẽ một chút, trong mắt đã hơi ẩm ướt, “Sau đó, ta rốt cuộc mới được đại phu về, đại phu lại nói, dù làm cách nào bà cũng không sống nổi qua mùa đông. Mà lúc đó, đã là cuối thu.”

Tiểu Ngư mím chặt môi, đột nhiên cảm thấy chóp mũi cay cay, không khỏi cắn môi.

“Ta nghĩ hết mọi cách để chữa bệnh cho mẹ, nghĩ hết mọi cách làm bà hài lòng, làm bà vui vẻ, nghĩ mọi cách để bù lại bất hiếu trước đây, đoạn thời gian đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất đối với hai mẹ con. Kết quả, bà vì ta mà kiên trì được tới mùa xuân năm sau, kiên trì tới mùa hoa đỗ quỳ nở, mới nắm trong tay một bó hoa đỗ quỳ ta hái cho bà, mỉm cười ra đi.”

Giọng hắn càng nói càng bình tĩnh, ngón tay cũng không run rẩy, Tiểu Ngư lại phải quay đầu đi, nhìn về phía ngược lại, mới có thể hơi kìm được xúc cảm yếu đuối mà La Đan đã khơi dậy, trong đầu vừa chua xót vừa yên lòng.

La Đan cúi đầu nhìn bàn tay của mình vẫn bị nàng khẽ nắm lại dịu dàng, khoe miệng hơi cong lên một chút thỏa mãn, sau đó ngẩng đầu mỉm cười nhìn đôi mắt sáng long lanh phấp phấp hơi nước của nàng, gần từng tiếng nói: “Trước khi đi, điều duy nhất bà không yên lòng chính là sự thù hận của ta đối với cha. Bà dặn đi dặn lại ta, ngàn vạn lần đừng hận cha. Bà nói, trên đời này không có cha mẹ nào không yêu con, nếu bọn họ không thể ở bên chăm sóc con cái của mình, thì nhất định là có nỗi khổ bất đắc dĩ, chúng ta phải thử đặt mình tìm hiểu nỗi khổ đó, mới có thể hiểu rõ tất cả. Ta nghe lời bà, sau đó, ta rốt cuộc tìm được cha.. Tỷ cũng biết.. Ông ấy.. quả thực đúng là có nỗi khổ..”

Chẳng biết tự khi nào, ánh nắng vẫn hắt qua song cửa đã dần sẫm xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, không trung giăng đầy mây mờ xám xịt, âm u, dày đặc, che khuất mặt trời mùa thu vẫn còn trên cao.

Trời quang đãng bấy lâu nay như vậy, phải chăng rốt cuộc đến ngày mưa?

Tiểu Ngư thu tay về, nhìn chăm chú ra tầng mây càng ngày càng dày đặc, cảm thấy hơi lo sợ.

Nàng tin rằng trên đời, đa số tình yêu của người mẹ đối với con cái đều là vĩ đại, nhưng nàng cũng tin rằng, trên đời có rất nhiều người căn bản không đủ tư cách làm cha mẹ.

La Đan không phải một người thuyết phục ưu tú, câu chuyện cũ của hắn đã động nàng, nhưng không có nghĩa là thuyết phục được nàng.

Chuyện cũ của mỗi người không giống nhau, nàng không biết nếu như tình cảnh hiện giờ xảy ra đối với Phạm Tiểu Ngư thực sự, sẽ đối mặt với chuyện này thế nào, nhưng linh hồn của nàng không phải con ruột thực sự của người đàn bà kia, cái loại gọi là tình thân này không đã động được nàng. Có điều, nàng chấp nhận vì Đông Đông mà cho bà ta một cơ hội giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 152: Lời mời

Qua tết Trùng Cửu, một e rằng có sương, hai là sợ có tuyết, nhưng hôm nay, một cơn mưa to lại đến trước sương tuyết, mang phong cách mạnh mẽ của mùa hạ ào ào đổ tới, chỉ chớp lát đã phủ cả thành Khai Phong trong làn mưa mù mịt.

Tiếng mưa sà sạt đập trên nóc nhà, hòa lẫn tiếng mưa rơi xuống mái hiên, tí tách trên song cửa, cọ rửa nền nhà lát đá phiến, cuối cùng tụ lại ở những con rạch rồi chảy ra các kênh đào trong thành, rất nhanh đã nhuộm nước sông thành một màu đục ngầu.

Trong Bách Linh Các, vở kịch đã biểu diễn xong, người xem vốn sẽ rời đi nhưng vì không mang đồ che mưa nên nhất thời bị mưa to giữ chân lại, có điều lại giúp cho bộ phận canh cửa thu vé của Bách Linh Các làm ăn thêm được nhiều hơn. Nhất thời, người thu tiền thì thu tiền, người rót trà liền rót trà, người đưa đồ ăn vặt cũng đưa đồ ăn vặt, các tiểu nhị đều bận đến quay cuồng, có diễn viên còn chưa đến lượt diễn của mình cũng tới chủ động hỗ trợ.

Khán giả hay tới đây đều đã quen kiểu hỗ trợ chẳng phân biệt chức nghiệp này, có người khách hào phóng khi thấy mình được chính diễn viên yêu thích phục vụ, còn có thể thuận tay cho thêm tiền trà nước, tỏ vẻ một chút tình cảm sùng bái, coi như đôi bên cùng có lợi. Đợi đến tiết mục tiếp theo mở màn, mọi người lại vô cùng ăn ý im lặng nghe, gần như không có ai ồn ào, ngẫu nhiên có người nhìn không được nói lẩm mẩm vài câu, không cần người của Tiểu Ngư cảnh báo, những người xem bên cạnh cũng đã trừng mắt chỉ trích rồi.

Khách quen ở đây đều biết, muốn vào Bách Linh Các xem diễn, bất luận địa vị anh cao hay thấp, có một điều bắt buộc phải tuân thủ, là quy tắc chung của mọi khán giả, nếu mỗi người đều ồn ào bàn tán ầm ĩ, vậy trên đài có cần diễn nữa không? Người khác còn nghe được hay không?

Nhìn trước mắt trật tự hợp lý, Đinh Triệt hiểu được đôi chút, tại sao hiện giờ người trong kinh thành hầu như không ai không biết về thanh danh Bách Linh các, nhưng có một việc hần và mọi người đều như nhau, đều không thể nào biết được, những làn điệu kịch hát vui tai đẹp mắt như vậy, rốt cuộc nằng nghĩ ra bằng cách nào?

Vừa uống một ngụm trà nóng, ánh mắt Đinh Triệt nhìn không được lại hướng lên một phòng riêng trên tầng hai, người phụ nữ đó giống hệt nàng, rốt cuộc là ai? Hai người có quan hệ gì? Tại sao không thấy hai người chào hỏi hay gặp gỡ?

Hắn bỗng nhiên vô cùng hứng thú, muốn vạch trần hết thảy các bí mật này.

Mà trước mắt, hình như có một cơ hội.

Nhìn thấy người phụ nữ kia kề tai dặn dò gì đó với một a hoàn, Đinh Triệt lặng yên đứng dậy đi theo sau bà ta. Trong mưa gió, mặc dù có giá gỗ cổ định, nhưng cánh cửa vẫn bị gió cuồng phong thổi rung động thành tiếng kêu kẹt.

Liễu Viên Thanh nghe được tiếng đáp lời, đẩy cửa tiến vào phòng làm việc, liền cảm nhận được một cơn gió lạnh ập vào mặt, tập trung nhìn lại, thì thấy Đông gia nhà mình đang đứng quay lưng về phía cửa mở ra cánh cửa sổ trước mặt.

Cửa vừa mở ra, không khí lập tức ứa vào, nhất thời thổi vạt vấy và dây thắt lưng của Tiểu Ngư cuộn lên bay lượn, trông đáng hình thiếu nữ càng thêm duyên dáng, phảng phất như một cánh bướm, chớp mắt sẽ vỗ cánh bay đi.

Liễu Viên Thanh hơi ngần ra, nhưng lập tức vội chống đỡ lại sức gió đóng cửa lại, lúc này mới cung kính bẩm báo: “Đông gia, vị khách ở phòng Trúc Xanh muốn mời gánh hát chúng ta ngày mười sáu đến biểu diễn mừng thọ cho lão gia nhà ấy, ngài xem.”

Phòng Trúc Xanh? Trong lòng Tiểu Ngư đột nhiên chấn động, nhưng không quay đầu lại, vẫn như cũ đưa tay hứng nước mưa rót xuống từ mái hiên, để mặc cho cảm giác lạnh lẽo lướt qua lòng bàn tay, theo kẽ ngón tay chảy xuống.

Công bộ viên ngoại Lang phu nhân? Xem ra cuộc sống của bà ấy quả nhiên không tồi.

Khỏe miệng Tiểu Ngư cong lên một chút giễu cợt, giọng nói lại bình tĩnh như giếng nước cổ đầy kín, không chút nào bị gió mưa ảnh hưởng: “Quy của Bách Linh Các, từ trước đến nay không biểu diễn bên ngoài, ông không nói cho bà ta biết sao?”

“Tiểu nhân cũng nói như vậy, nhưng vị Công bộ viên ngoại Lang phu nhân kia nói rất khéo, lại không hề kiêu ngạo lên mặt ý mình làm quan lại, còn sẵn sàng trả giá gấp ba lần, tiểu nhân nghĩ, ngày mười sáu cũng đúng là ngày nghỉ của Bách Linh Các chúng ta, vì vậy...” Trưởng ban Liễu Viên Thanh có chút khó xử nói.

Làm trưởng ban, đương nhiên ông ta biết quy củ của Bách Linh Các, nhưng có điều đối phương nói rất ôn hòa, không giống như hạng người ý thể ức hiếp trước đây, hơn nữa vừa ra tay chính là một đỉnh bạc tạ ơn, vô cùng hào phóng, ông ta do vậy mới ôm tâm lý cầu may đến thử một lần. Nhưng mà, hôm nay tâm tình Đông gia rõ ràng là không được tốt, không khỏi khiến người ta có chút không yên.

“Ông đồng ý rồi?” Tiểu Ngư thân nhiên hỏi.

“Sự tình liên quan đến quy củ Bách Linh Các, tiểu nhân không dám một mình quyết định, nhưng tiểu nhân cảm thấy việc này mọi người đều có lợi, vị phu nhân kia lại cứ mãi khấn khoản thỉnh cầu, vậy nên mới đến hỏi ý Đông gia, xin Đông gia quyết định.”

Liễu Viên Thanh cung kính nói, nhưng đợi một hồi còn không thấy Tiểu Ngư nói gì, nhớ tới quy củ của Tiểu Ngư mỗi mệnh lệnh ban ra đều chấp hành tuyệt đối, không khỏi hối hận chính mình quá lỗ mãng, đang muốn chủ động thỉnh tội, lại nghe thấy trong tiếng gió mưa truyền lại thanh âm mờ ảo như sương khói của nàng.

“Ông là chương quỳ của Bách Linh Các, ông đã cảm thấy chuyện này đối với mọi người đều có lợi, vậy thì phá lệ một lần đi!”

“Vâng.” Liễu Viên Thanh tuy rằng mừng rỡ, nhưng miệng vẫn quy củ đáp lời, không thể hiện ra cảm xúc của mình.

“Không có việc gì thì đi ra đi, chuyện này ông phụ trách sắp xếp là được.”

Ngày mười sáu tháng chín sao? Nói cách khác còn có ba bốn ngày, hẳn là đủ thời gian để nàng xử lý chuyện Tang gia và Hạ gia.

“Dừng lại!” Ngay khi Tiểu Ngư lại sắp một lần nữa biến thành tượng gỗ, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng La Đan.

Tiểu Ngư đang đắm mình nghe tiếng mưa rơi, cảm nhận giọt nước mưa rơi xuống lòng bàn tay, lúc này mới giật mình nhận ra, không biết từ lúc nào mình

đã quên mất cảnh giác cơ bản.

“Ta tìm Đông gia của các ngươi.” Giọng người kia cười nói thoải mái, không phải Đinh Triệt thì là ai?

“Nếu công tử muốn tìm Đông gia của chúng ta, thì phải để chúng ta đi thông báo trước một tiếng mới phải, tùy tiện đi vào như vậy, không khỏi quá vô phép.” La Đan lạnh lùng nói.

“Các hạ sao biết ta không mời tự vào mà không phải là đang định gõ cửa chứ?” Đinh Triệt thần nhiên đáp lại.

Bên ngoài La Đan dường như nhất thời nghẹn lời. “Để cho hần vào đi!” Nghe bọn họ đối đáp lẫn nhau, Tiểu Ngư nhất thời đành gạt nỗi phiền muộn trong lòng qua một bên, xoay người cao giọng nói. Nàng tin tưởng cách La Đan đối nhân xử thế, nếu không phải Đinh Triệt quả thật muốn trực tiếp đẩy cửa vào, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ chỉ trích Đinh Triệt như vậy. Đinh Triệt này, sao lại càng lúc da mặt càng dày như vậy chứ?

Cửa phòng làm việc lại một lần nữa được mở ra, hai người cùng đứng đó, so sánh ra, Tiểu Ngư lúc này mới nhận thấy Đinh Triệt giờ chỉ thấp hơn La Đan một chút, còn để mình đứng so cùng với hần thì, chỉ nhìn hần thôi, Tiểu Ngư liền cảm thấy buồn bực.

Rõ ràng hai người tầm tuổi như nhau, nhưng chiều cao đã chênh lệch như vậy, rõ ràng là phái nữ yếu thế hơn ở phương diện này.

Đinh Triệt đương nhiên không biết Tiểu Ngư lúc này đang nghĩ cái gì, quay qua La Đan cười cười rồi bước vào như không có chuyện gì.

“Đàn Nhi, ta không sao, đệ cứ đi làm việc của mình đi.” Tiểu Ngư cười cười nói với La Đan.

“Hần là?” Lần đầu tiên ở Bách Linh Các, La Đan nghe thấy Tiểu Ngư gọi thẳng tên hần trước mặt người ngoài, không khỏi ngạc nhiên.

“Còn ai nữa, chính là Đinh Đại công tử của chúng ta đã học hành xong trở về.” Tiểu Ngư mắt liếc qua nhìn gương mặt “thật thà chất phác” của Đinh Triệt, cảm thấy càng nhìn càng chúng chặc. Bây giờ Phạm Đại đã đi rồi, cho dù hần đòi tỷ thí, nàng cũng có thể lấy lý do phải có Nhị thúc ở một bên nhìn mới đáp ứng đề cử tuyệt được.

“Ha ha, La huynh, đã lâu không thấy!” Đinh Triệt chủ động lễ phép chấp tay chào hỏi.

Ánh mắt La Đan sau mặt nạ lấp lóe, cũng chấp tay đáp lại, sau đó quay qua Tiểu Ngư gật đầu, rồi lui ra ngoài tiện tay đóng cửa phòng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 153: Mưa đêm

“Từ giờ đến bữa tối còn sớm đúng không?”

Thấy người ngoài này, Tiểu Ngư đương nhiên không còn nhã hứng đứng trước cửa sổ ngắm mưa, cũng chẳng thèm mời khách vào nốt, vì vị khách nào đó đã thoải mái tự động ngồi xuống từ lâu, còn rất tiện thể đẩy đẩy chén trà để lâu trên bàn chưa dọn.

“Ngươi đã nói ra thân phận của ta, bữa tối nay đến nhà ngươi ăn cũng được, ta nhớ rõ ngươi làm đồ ăn không tồi.” Đinh Triệt nhẹ nhàng cười, chỉ tiếc trên mặt vẫn là cái mặt nạ thành thật, nhìn không ra biểu cảm thực sự.

“Có phải là tôi được khen không đấy nhỉ?” Tiểu Ngư liếc mắt xem thường, quay lại bàn làm việc ngồi xuống, tiện tay lấy một cuốn kịch bản lật xem, “Hôm nay tôi không có tâm trạng nấu cơm, để hôm khác.”

“Vì sao?”

“Vì sao cái gì?”

“Vì sao tâm trạng không tốt?” Đinh Triệt nhớ đến lúc Liễu Viên Thanh ra vào, từ khe cửa hở tình cờ nhìn thấy thân ảnh hiu quạnh đó.

“Đinh đại công tử, cậu rảnh làm phải không?” Tiểu Ngư vỗ nhẹ quyền vờ một chút, gương mặt trềnh hần. Bọn họ có quan hệ gì? Khi nào thì đến lượt hần tới quan tâm trạng nàng như thế nào chứ.

“Có thể nói như vậy.”

“Rảnh rồi quá thì có thể ra ngoài xem kịch.”

Đinh Triệt nhìn nàng, tựa hồ muốn nói gì, nhưng chỉ phun ra một chữ: “Được.”

Nói xong, chân đứng dậy mở cửa, tay chạm đến cánh cửa, lại đột ngột quay đầu: “Nếu tâm trạng không tốt, sao không ra ngoài đánh một trận?”

Hắn thật đúng là biết lợi dụng thời cơ, Tiểu Ngư chán nản, ngược lại kéo mặt nạ cánh bướm xuống, quay nhìn hắn cười rất chi là ngọt ngào: “Cảm ơn. Có điều tôi không có bạo lực như cậu!”

Nói xong, đeo lại mặt nạ, ánh mắt chăm chú nhìn kịch bản, không quan tâm đến người nào đó nữa.

“...” Đinh Triệt ngẩng người hai giây, bỗng nhiên cười nhẹ lắc đầu, sau đó ưỡn ngực mở cửa, liền thấy La Đan cũng đeo mặt nạ đứng cách đó không xa, tay tùy tiện vung lên, thoải mái lướt xuống lầu, chẳng để ý đến mưa gió mãnh liệt, lững lờ bước trên sân vắng trong mưa chậm rãi đi xa.

Chẳng hiểu ra làm sao nữa! Tiểu Ngư trừng mắt khép cửa lại. Người này đi ra đi vào chỉ để nói mấy câu vô nghĩa vậy sao?

Mưa càng rơi càng to, thật giống như một cô vợ nhỏ khép nép đã lâu giờ liền sáng khoái khóc lớn một hồi.

Tiểu Ngư một mình ở trong phòng làm việc hồi lâu, chỉ cảm thấy trong đầu luôn có chút rầu rĩ, bất giác lại ra ngoài phòng nhìn về phía phòng Trúc Xanh, bên trong đã không một bóng người.

“Bọn họ nhận được lời đồng ý, đã đi về rồi.” La Đan đi tới.

Tiểu Ngư gật đầu. Nếu là nhà phú quý, ra ngoài tự nhiên là có xe kiệu che mưa, sẽ không bị chôn chân ở đây như dân chúng tầm thường.

Nghĩ đến dân chúng tầm thường, Tiểu Ngư lại nhìn đám đông khán giả bên dưới phần lớn là đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng lại nhìn hướng ra cửa sổ. Nàng trầm ngâm, ngoắc Liễu Viên Thanh lại: “Liễu trưởng ban, ông tìm vài người đi kiểm một ít ô vại dầu về, bán lại cho mọi người. Nhưng đừng loạn nâng giá, chỉ lấy chút ít làm phí chạy chân cho anh em khỏi mất công là được. Bách Linh Các chúng ta không thiếu chút tiền này.” Liễu Viên Thanh vâng dạ, tự đi thực hiện, không lâu sau liền mang theo mấy bó ô trở về, đợi sau khi tiết mục kết thúc, liền cao giọng thông báo mọi người.

Người xem ở lại đều là ra ngoài không mang đồ che mưa, sợ bị mắc mưa mùa này bị bệnh nên mới đường cùng ở lại chỗ này, lúc này thấy Đông gia Bách Linh các gần như bán giá gốc ô che mưa, không lợi dụng ăn chặn tiền, không khỏi đều tán thưởng, chủ động theo trình tự xếp hàng mua ô, mới rời khỏi Bách Linh Các.

Sau khi khán giả cuối cùng đi rồi, Tiểu Ngư thấy trời vẫn không dứt mưa, trong ngõa tứ cũng vắng vẻ âm đạm, liền đơn giản bảo Liễu Viên Thanh đóng cửa sớm.

Tất cả thu dọn xong, mọi người trong gánh hát đều lần lượt rời đi, chỉ theo thường lệ để lại hai người sai vặt trực ban.

“Đệ về đi, đêm nay ta ở đây là được.” Tiểu Ngư cùng La Đan mỗi người cầm một cái ô, đến đầu phố dừng bước nói.

“Không, ta ở lại.”

“Cái này tranh nhau làm gì, ta thỉnh thoảng mới ở lại một hai lần, hơn nữa hôm nay ta không muốn về nhà, sáng mai đệ đến thay ta.” Tiểu Ngư không để dư đường thương thảo, trực tiếp quyết định.

“Vây tỷ phải cẩn thận, mấy ngày nay chưa có động tĩnh gì, đêm nay lại mưa lớn như vậy, hẳn là cũng sẽ không có chuyện gì, tỷ không cần đích thân đi kiểm tra, cứ ở trong phòng, hai người kia nếu có phát hiện gì sẽ báo lại. Còn nữa, tỷ muốn ăn gì, ta đi mua cho tỷ trước.” La Đan do dự một chút, cuối cùng thỏa hiệp, chỉ là không quên dặn dò. Chuyện nàng đã quyết định không ai có thể dễ dàng thay đổi, hắn đã sớm quen.

“Được rồi, đều là chuyện nhỏ, đệ không cần quan tâm, ta biết tự lo cho mình. Bảo Đông Đông không cần lo lắng, ngày mai ta trở về.” Tiểu Ngư cười đẩy hắn.

Phòng mà hắn nói, là một căn gác thuê từ ba năm trước ngay bên cạnh ngõa tứ, chuyên cung cấp nơi thay đổi hóa trang cho mọi người, cũng có thể dùng đến khi ngẫu nhiên ở lại qua đêm. Nghe nói trước khi cái lầu đó được xây dựng, khắp nơi còn trống trải, sau đó xung quanh nhà ở được xây dựng, ngược lại bị các tòa lầu khác chặn mất tầm nhìn, duy nhất phía trước không bị che khuất thì lại mọc một cây đại thụ, cành cây chắn ngang che khuất hơn nửa cái cửa sổ, lầu các như vậy dĩ nhiên không quá được yêu thích, nhưng đối với Tiểu Ngư mà nói, quả thật là một nơi tuyệt hảo, vì nhìn từ góc này, dù không thấy đủ phong cảnh, lại vừa lúc có Bách Linh Các trong tầm nhìn.

Dưới lầu, chính là ngõ nhỏ quanh co, bốn phía thông suốt, rất thích hợp thoát khỏi theo dõi, nếu Bách Linh các có việc, trực tiếp đi trên nóc nhà, không quá hai trăm thước là có thể đến, đối với nhà Tiểu Ngư mà nói, dĩ nhiên là tiện hơn so với vèo vèo trên mặt đất nhiều lần.

Mua hai lồng tôm, cá hấp cùng một bình canh gà hầm nấm hương nóng, mang đồ ăn lượn hai vòng, xác định không ai theo dõi, Tiểu Ngư mới về căn gác.

Căn gác khô ráo mà ấm áp, Tiểu Ngư tháo mặt nạ cánh bướm, châm đèn lồng, rửa chân đổi giày, rồi rửa tay thay quần áo, sau đó bày bữa tối ra, một mình bầu bạn với tiếng gió mưa chậm rãi ả, đột nhiên nhớ tới mình đã thật lâu không trải qua cuộc sống một mình như vậy.

Hết thấy kiếp trước đã là mây khói, kiếp này mới là thật.

Nàng vẫn nói cho mình như vậy, sau đó bắt buộc chính mình thích ứng thân thể gầy nhỏ lúc trước, thích ứng cuộc sống lạc hậu nghèo khổ gần như khốn cùng, dễ dàng tha thứ hai huynh đệ dờ hoi kia... Quản gia, kiểm tiền, lưu lạc, tìm lối thoát cho cả nhà, cố gắng tìm kiếm cuộc sống yên ổn, khi trong lòng tràn ngập phiền muộn bất lực, nhìn không được nhớ lại kiếp trước, liền cắn răng coi như mình sinh ra ở thế giới này, mà kiếp trước hơn hai mươi năm mới

là một giấc hoàng lương.

Cứ như vậy mà sống, bất tri bất giác, thì ra nàng đã tồn tại ở thời đại này sáu năm đằng đẳng.

Kỳ thật bây giờ quay đầu nghĩ lại, những ngày ở cổ đại cũng chẳng có gì không tốt. Tuy là lạc hậu, nhưng lâu dần thành thói quen, nói không chừng giờ cho nàng trở lại kiếp trước ngược lại không thích ứng được! Hơn nữa, thế giới kia đã sớm không còn người thân thuộc để nàng cam tâm tình nguyện nỗ lực, nàng quay về cũng có ý nghĩa gì? Đối với nàng mà nói, gia đình hiện tại này, em trai, cha, Nhị thúc mới là người nhà thực sự của nàng.

Bỗng dưng, Tiểu Ngư chợt nhớ tới gương mặt giống hệt với mình kia, không khỏi có chút đau đầu.

Rate this:

1 Vote

Chia sẻ trên:

Share

This entry was posted in Hào nữ thập bát giá and tagged Hào nữ thập bát giá on 02/06/2014.

Hào nữ thập bát giá – chương 152

4 Replies

Chương 152: Lời mời

Qua tết Trùng Cửu, một e rằng có sương, hai là sợ có tuyết, nhưng hôm nay, một cơn mưa to lại đến trước sương tuyết, mang phong cách mạnh mẽ của mùa hạ ào ào đổ tới, chỉ chớp lát đã phủ cả thành Khai Phong trong làn mưa mù mịt.

Tiếng mưa sà sạt đập trên nóc nhà, hòa lẫn tiếng mưa rơi xuống mái hiên, tí tách trên song cửa, cọ rửa nền nhà lát đá phiến, cuối cùng tụ lại ở những con rạch rồi chảy ra các kênh đào trong thành, rất nhanh đã nhuộm nước sông thành một màu đục ngầu.

Trong Bách Linh Các, vở kịch đã biểu diễn xong, người xem vốn sẽ rời đi nhưng vì không mang đồ che mưa nên nhất thời bị mưa to giữ chân lại, có điều lại giúp cho bộ phận canh cửa thu vé của Bách Linh Các làm ăn thêm được nhiều hơn. Nhất thời, người thu tiền thì thu tiền, người rót trà liên rót trà, người đưa đồ ăn vặt cũng đưa đồ ăn vặt, các tiểu nhị đều bận đến quay cuồng, có diễn viên còn chưa đến lượt diễn của mình cũng tới chủ động hỗ trợ.

Khán giả hay tới đây đều đã quen kiểu hỗ trợ chẳng phân biệt chức nghiệp này, có người khách hào phóng khi thấy mình được chính diễn viên yêu thích phục vụ, còn có thể thuận tay cho thêm tiền trà nước, tỏ vẻ một chút tình cảm sùng bái, coi như đôi bên cùng có lợi. Đợi đến tiết mục tiếp theo mở màn, mọi người lại vô cùng ăn ý im lặng nghe, gần như không có ai ồn ào, ngẫu nhiên có người nhin không được nói lắm mấy câu, không cần người của Tiểu Ngư cảnh báo, những người xem bên cạnh cũng đã trừng mắt chỉ trích rồi.

Khách quen ở đây đều biết, muốn vào Bách Linh Các xem diễn, bất luận địa vị anh cao hay thấp, có một điều bắt buộc phải tuân thủ, là quy tắc chung của mọi khán giả, nếu mỗi người đều ồn ào bàn tán âm ỉ, vậy trên đài có cần diễn nữa không? Người khác còn nghe được hay không?

Nhìn trước mắt trật tự hợp lý, Đình Triệt hiểu được đôi chút, tại sao hiện giờ người trong kinh thành hầu như không ai không biết về thanh danh Bách Linh các, nhưng có một việc hần và mọi người đều như nhau, đều không thể nào biết được, những lần điệu kịch hát vui tai đẹp mắt như vậy, rốt cuộc nàng nghĩ ra bằng cách nào?

Vừa uống một ngụm trà nóng, ánh mắt Đình Triệt nhin không được lại hướng lên một phòng riêng trên tầng hai, người phụ nữ đó giống hệt nàng, rốt cuộc là ai? Hai người có quan hệ gì? Tại sao không thấy hai người chào hỏi hay gặp gỡ?

Hần bỗng nhiên vô cùng hứng thú, muốn vạch trần hết thấy các bí mật này.

Mà trước mắt, hình như có một cơ hội.

Nhìn thấy người phụ nữ kia kề tai dặn dò gì đó với một a hoàn, Đình Triệt lặng yên đứng dậy đi theo sau bà ta. Trong mưa gió, mặc dù có giá gỗ cố định, nhưng cánh cửa vẫn bị gió cuồng phong thổi rung động thành tiếng kêu kẹt.

Liễu Viên Thanh nghe được tiếng đáp lời, đẩy cửa tiến vào phòng làm việc, liền cảm nhận được một cơn gió lạnh ập vào mặt, tập trung nhìn lại, thì thấy Đông gia nhà mình đang đứng quay lưng về phía cửa mở ra cánh cửa sổ trước mặt.

Cửa vừa mở ra, không khí lập tức ủa vào, nhất thời thổi vạt váy và dây thắt lưng của Tiểu Ngư cuốn lên bay lượn, trông dáng hình thiếu nữ càng thêm duyên dáng, phảng phất như một cánh bướm, chớp mắt sẽ vỗ cánh bay đi.

Liễu Viên Thanh hơi ngần ra, nhưng lập tức vội chống đỡ lại sức gió đóng cửa lại, lúc này mới cung kính bẩm báo: “Đông gia, vị khách ở phòng Trúc Xanh muốn mời gánh hát chúng ta ngày mười sáu đến biểu diễn mừng thọ cho lão gia nhà ấy, ngài xem.”

Phòng Trúc Xanh? Trong lòng Tiểu Ngư đột nhiên chấn động, nhưng không quay đầu lại, vẫn như cũ đưa tay hứng nước mưa rớt xuống từ mái hiên, để mặc cho cảm giác lạnh lẽo lướt qua lòng bàn tay, theo kẽ ngón tay chảy xuống.

Công bộ viên ngoại Lang phu nhân? Xem ra cuộc sống của bà ấy quả nhiên không tồi.

Khỏe miệng Tiểu Ngư cong lên một chút giễu cợt, giọng nói lại bình tĩnh như giếng nước cổ đầy kín, không chút nào bị gió mưa ảnh hưởng: “Quy của Bách Linh Các, từ trước đến nay không biểu diễn bên ngoài, ông không nói cho bà ta biết sao?”

“Tiểu nhân cũng nói như vậy, nhưng vị Công bộ viên ngoại Lang phu nhân kia nói rất khéo, lại không hề kiêu ngạo lên mặt ý mình làm quan lại, còn sẵn sàng trả giá gấp ba lần, tiểu nhân nghĩ, ngày mười sáu cũng đúng là ngày nghỉ của Bách Linh Các chúng ta, vì vậy...” Trưởng ban Liễu Viên Thanh có chút khó xử nói.

Làm trưởng ban, đương nhiên ông ta biết quy củ của Bách Linh Các, nhưng có điều đối phương nói rất ôn hòa, không giống như hạng người ý thể ức hiếp trước đây, hơn nữa vừa ra tay chính là một đĩnh bạc tạ ơn, vô cùng hào phóng, ông ta do vậy mới ôm tâm lý cầu may đến thử một lần. Nhưng mà, hôm nay tâm tình Đông gia rõ ràng là không được tốt, không khỏi khiến người ta có chút không yên.

“Ông đồng ý rồi?” Tiểu Ngư thần nhiên hỏi.

“Sự tình liên quan đến quy củ Bách Linh Các, tiểu nhân không dám một mình quyết định, nhưng tiểu nhân cảm thấy việc này mọi người đều có lợi, vị phu nhân kia lại cứ mãi khần khoản thỉnh cầu, vậy nên mới đến hỏi ý Đông gia, xin Đông gia quyết định.”

Liễu Viên Thanh cung kính nói, nhưng đợi một hồi còn không thấy Tiểu Ngư nói gì, nhớ tới quy củ của Tiểu Ngư mỗi mệnh lệnh ban ra đều chấp hành tuyệt đối, không khỏi hồi hận chính mình quá lỗ mãng, đang muốn chủ động thỉnh tội, lại nghe thấy trong tiếng gió mưa truyền lại thanh âm mờ ảo như sương khói của nàng.

“Ông là chương quỳ của Bách Linh Các, ông đã cảm thấy chuyện này đối với mọi người đều có lợi, vậy thì phá lệ một lần đi!”

“Vâng.” Liễu Viên Thanh tuy rằng mừng rỡ, nhưng miệng vẫn quy củ đáp lời, không thể hiện ra cảm xúc của mình.

“Không có việc gì thì đi ra đi, chuyện này ông phụ trách sắp xếp là được.”

Ngày mười sáu tháng chín sao? Nói cách khác còn có ba bốn ngày, hẳn là đủ thời gian để nàng xử lý chuyện Tang gia và Hạ gia.

“Dừng lại!” Ngay khi Tiểu Ngư lại sắp một lần nữa biến thành tượng gỗ, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng La Đan.

Tiểu Ngư đang đắm mình nghe tiếng mưa rơi, cảm nhận giọt nước mưa rơi xuống lòng bàn tay, lúc này mới giật mình nhận ra, không biết từ lúc nào mình đã quên mất cảnh giác cơ bản.

“Ta tìm Đông gia của các ngươi.” Giọng người kia cười nói thoải mái, không phải Đinh Triệt thì là ai?

“Nếu công tử muốn tìm Đông gia của chúng ta, thì phải để chúng ta đi thông báo trước một tiếng mới phải, tùy tiện đi vào như vậy, không khỏi quá vô phép.” La Đan lạnh lùng nói.

“Các hạ sao biết ta không mời tự vào mà không phải là đang định gõ cửa chứ?” Đinh Triệt thần nhiên đáp lại.

Bên ngoài La Đan dường như nhất thời nghẹn lời. “Để cho hắn vào đi!” Nghe bọn họ đối đáp lẫn nhau, Tiểu Ngư nhất thời đành gạt nỗi phiền muộn trong lòng qua một bên, xoay người cao giọng nói. Nàng tin tưởng cách La Đan đối nhân xử thế, nếu không phải Đinh Triệt quá thật muốn trực tiếp đẩy cửa vào, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ chỉ trích Đinh Triệt như vậy. Đinh Triệt này, sao lại càng lúc da mặt càng dày như vậy chứ?

Cửa phòng làm việc lại một lần nữa được mở ra, hai người cùng đứng đó, so sánh ra, Tiểu Ngư lúc này mới nhận thấy Đinh Triệt giờ chỉ thấp hơn La Đan một chút, còn để mình đứng so cùng với hắn thì, chỉ nhìn hắn thôi, Tiểu Ngư liền cảm thấy buồn bực.

Rõ ràng hai người tầm tuổi như nhau, nhưng chiều cao đã chênh lệch như vậy, rõ ràng là phái nữ yếu thế hơn ở phương diện này.

Đinh Triệt đương nhiên không biết Tiểu Ngư lúc này đang nghĩ cái gì, quay qua La Đan cười cười rồi bước vào như không có chuyện gì.

“Đản Nhi, ta không sao, đệ cứ đi làm việc của mình đi.” Tiểu Ngư cười cười nói với La Đan.

“Hắn là?” Lần đầu tiên ở Bách Linh Các, La Đan nghe thấy Tiểu Ngư gọi thẳng tên hắn trước mặt người ngoài, không khỏi ngạc nhiên.

“Còn ai nữa, chính là Đinh Đại công tử của chúng ta đã học hành xong trở về.” Tiểu Ngư mắt liếc qua nhìn gương mặt “thật thà chất phác” của Đinh Triệt, cảm thấy càng nhìn càng chướng mắt. Bây giờ Phạm Đại đã đi rồi, cho dù hắn đòi tỷ thí, nàng cũng có thể lấy lý do phải có Nhị thúc ở một bên nhìn mới đáp ứng đề cử tuyệt được.

“Ha ha, La huynh, đã lâu không thấy!” Đinh Triệt chủ động lễ phép chấp tay chào hỏi.

Ánh mắt La Đan sau mặt nạ lấp lóe, cũng chấp tay đáp lại, sau đó quay qua Tiểu Ngư gật đầu, rồi lui ra ngoài tiện tay đóng cửa phòng lại.

Rate this:

4 Votes

Chia sẻ trên:

Share

This entry was posted in [Hào nữ thập bát giá](#) and tagged [Hào nữ thập bát giá](#) on 27/05/2014.

[Hào nữ thập bát giá](#) – chương 151

6 Replies

Chương 151: Mỗi người đều có câu chuyện khác nhau

Đỗ quyên: đại diện cho sự chờ đợi chung thủy, tình yêu vĩnh hằng

Tuy rằng không rõ Đinh Triệt tại sao lại đột ngột muốn cùng mình quay lại xem kịch, lại còn ngồi rất nghiêm chỉnh, nhìn chăm chú không rời mắt khỏi sân khấu, yên lặng nghiêm túc giống như một khán giả đích thực. Có điều Tiểu Ngư cũng chẳng thêm nghĩ nhiều, dù sao người tới đều là khách, xem một vở diễn nàng cũng không mất miếng thịt nào, huống chi chẳng phải là nàng tự mình biểu diễn.

Chỉ là, khi Tiểu Ngư đang xử lý vài công việc hằng ngày, theo thường lệ đi kiểm tra qua các phòng riêng cho khán giả thì, tầm mắt đột ngột dừng lại ở lầu hai.

Nhú mảy nhìn gương mặt giống mình đến bảy tám phần ở phía đối diện, Tiểu Ngư không kìm được mím môi. Mấy ngày nay nàng vẫn né tránh không để ý tới chuyện này, hơn nữa cho đến khi Phạm Đại đi rồi cũng không hỏi đến tình hình của bà ta, lại càng chưa từng thương lượng gì với Phạm Thông vẫn muốn tìm cơ hội nói chuyện với bà ta, không ngờ hôm nay bà ta lại tới.

Nhìn gương mặt thư thái đang mỉm cười đầy vẻ vui thích kia, nhớ lại trước đây khi Đồng Đông còn nhỏ, thường ngủ mơ nói mê sáng thành tiếng ước nguyện của nó, Tiểu Ngư bỗng nhiên cảm thấy vẻ tươi cười kia khó mà chịu nổi. Nàng đột ngột chuyển tầm mắt, liền thấy Đinh Triệt ở lầu một không biết đã ngẩng đầu lên từ bao giờ, đang nhìn theo hướng tầm mắt của mình về phía lầu hai.

Trong chớp mắt, Tiểu Ngư có cảm giác giận sôi lên vì riêng tư giấu kín của mình bị người khác nhìn thấy, lập tức quay đầu bước đi, về thẳng căn phòng làm việc nhỏ của mình.

Cốc cốc...

Từ phía cánh cửa nhanh chóng truyền tới tiếng gõ nhẹ, suy nghĩ đầu tiên bật ra trong đầu Tiểu Ngư là nghĩ Đinh Triệt tới, đang định lạnh giọng hỏi, nhưng lại cảm thấy xem tính tình tên kia hẳn sẽ không gõ nhẹ nhàng như vậy, liền ôn hòa nói: “Mời vào.”

Người tới là La Đan.

Vì mẫu thân mang huyết thống dị vực, La Đan từ nhỏ đã có đường nét dáng dấp của người dân tộc, sau khi lớn lên gương mặt càng thêm sắc nét. Sau khi đeo mặt nạ chìm ung, đôi mắt che khuất sau lỗ nhỏ càng thêm vẻ trầm tĩnh sâu sắc, hơn nữa rất kiêu ngạo, thân thể cao to rắn chắc, mặc dù mới mười tám tuổi, cũng đã có một loại khí chất ổn trọng khác biệt.

“Có việc gì à?” Thấy là La Đan, Tiểu Ngư bất giác thờ phào. Trong lúc này, nàng thực sự không muốn phải ứng phó với cái kiểu tính tình thất thường hay hiếu kỳ của Đinh Triệt, càng không hơi sức đâu mà đầu võ mồm với hắn.

Nhưng chuyện La Đan nói lại vừa vặn là việc mà nàng không muốn đối mặt.

“Mấy ngày nay, tâm tình sư phụ không được tốt.” La Đan như bức tượng đứng trước thư án, cúi đầu nói.

Tiểu Ngư mím mím môi, không trả lời.

La Đan ngập ngừng một chút, lại nói: “Ta cảm thấy... Tỳ không thể cho sư phụ một cơ hội, nói chuyện với ông ấy? Dù sao...”

Tiểu Ngư nhú mày: “Nhi thức nói cho đệ?”

La Đan gật đầu: “Ta có thể ngồi xuống rồi nói không?”

“Đệ khách khí như vậy từ bao giờ thế?” Tiểu Ngư khó chịu sắc giọng, bước ra từ sau án thư, đến ghế thái sư trước cửa sổ ngồi xuống, thuận tay rót cho hắn một chén trà.

Nếu người đến làm thuyết khách là Phạm Đại, nàng nhất định sẽ quăng cho hắn một cái nhìn coi thường, không chút khách khí cảnh cáo trừ khi chính nàng muốn nói đến, nếu không thì đừng có mở miệng với nàng. Nhưng La Đan không giống thế. Mấy năm qua, dù trên dưới nhà họ Phạm không ai coi hắn là người ngoài, nhưng chính hắn lại nhớ mãi thân phận ăn nhờ ở đậu của mình, bình thường không chỉ im lặng cắm đầu làm việc, ngay cả khi được hỏi cũng không nói nhiều, càng đừng nói đến chủ động tham gia việc nhà của nàng như vậy.

Cho nên, về tình về lý, hôm nay nàng không thể từ chối sự chủ động hiếm có của hắn, chỉ ít hắn là nghe xem hắn nói gì đã.

“Sư tỷ cũng biết, mẹ ta qua đời năm ta mười một tuổi.” La Đan ngồi xuống đầu kia bàn trà, tay trái đặt lên mép bàn, ngón tay giữ chén trà, ánh mắt lại sụp xuống, chăm chú nhìn ánh nắng xuyên vào từ cửa sổ, chậm rãi nói.

Tiểu Ngư biết dù hắn sụp mắt, nhưng khóe mắt vẫn có thể thấy được hành động của mình, liền nhẹ nhàng gật đầu một cái.

“Khi mẹ ta còn sống, vẫn rất khổ sở, vì cha ta hằng năm đều vắng nhà, hơn nữa bề ngoài của ta phần nhiều giống mẹ. Trẻ con xung quanh làng xóm thường mắng ta là đồ tạp chủng không cha... Ta biết ta có cha, nhưng tỷ cũng biết, nhà ta xác thực không giống nhà người khác. Nhớ khi đó, làng giếng bên cạnh có một đôi vợ chồng, cứ hai ba ngày lại cãi nhau một trận, khiến hàng xóm đều không được yên, mọi người đều sau lưng mắng bọn họ, thế nhưng mẹ ta lại thường nhìn sang mỗi khi bọn họ cãi nhau. Ta biết, mẹ ta kỳ thật mơ ước được như bọn họ, mơ ước được như người đàn bà kia có chồng ở bên cạnh để cãi nhau, mà bà thì chỉ có thể hằng năm lại hằng năm chờ đợi người cha không biết khi nào quay về của ta.”

La Đan rõ ràng là có chút không quen docks bầu tâm sự như vậy, nhưng trong dòng hồi ức đưa hắn trở về thời gian quá khứ, ngữ khí dần trở nên trôi chảy hơn.

“Kỳ thực ta vẫn rất hận ta cha, hận ông ấy nếu không thể cho mẹ hạnh phúc, tại sao còn muốn lấy bà? Hận ông nếu không thể nuôi nấng ta, tại sao còn sinh ra ta? Thế nhưng, người ta hận lại cứ mãi không chịu xuất hiện, dần dần, ta đem tất cả giận cá chém thớt trút lên đầu mẹ. Hận bà sao lại quyết tâm chờ ông ấy trở về như thế, tại sao không quay trở về trong tộc của mình, chỉ ít ở đó, người ta sẽ không coi ta là đứa tạp chủng, bề ngoài ta và bọn họ giống nhau. Ta cứ nghĩ cho mình như vậy, chỉ muốn phát tiết khuất nhục của mình, lại không nghĩ rằng làm vậy sẽ khiến mẹ đau lòng đến thế nào...” Nói đến đây, La Đan đột ngột dừng lại, bàn tay giữ chén trà bất giác nắm chặt.

“Ta nghĩ, mẹ đệ chắc chắn chưa bao giờ trách đệ, nếu đệ cứ nghĩ như vậy, bà ấy ở trên trời, nhất định sẽ không vui.” Tiểu Ngư tay nhẹ nhàng phủ lên bàn tay hắn, dùng sự ấm áp của mình an ủi run rẩy rất nhẹ của hắn, dịu dàng nói.

Năm đó khi nàng lần đầu tiên nhìn thấy La Đan, liền cảm thấy tính tình đứa trẻ này quá mức lạnh nhạt kiên cường, trong lòng ẩn giấu nhiều tâm sự, không hỏi cũng biết tuổi thơ của hắn nhất định không được hạnh phúc. Kỳ thực, đối lại bất luận kẻ nào lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, không thể nào không buông một câu oán hận, huống chi mỗi người đều có một thời kỳ phản nghịch của tuổi đang lớn, ai có thể khống chế được chính mình khi còn nhỏ như vậy chứ?

La Đan nghiêng đầu nhìn nàng, trong mắt hơi hiện chút lo lắng, chậm rãi nhắm mắt lại, tham lam lưu luyến cảm thụ cảm giác dịu dàng truyền đến nơi tiếp xúc kia, cho đến khi nghe thấy tiếng nàng dịu dàng hỏi khẽ mới kéo mình quay trở về hiện thực.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó mẹ ta bị bệnh, dường như là do vất vả buồn khổ nhiều năm chồng chết lại. Cho đến một khắc khi bà đột ngột té xỉu, ta mới phát hiện mình quan tâm đến bà biết bao, mong bà có thể mở mắt hưng dữ mắng ta một trận, đánh ta một trận, giống như bà đã từng ước ao được giống như người phụ nữ nhà bên, cho dù có tỏ vẻ hưng dữ nhất với ta, ta cũng cảm thấy hạnh phúc.”

“Sau khi bà tỉnh lại, nhất định không chịu gặp đại phu, ta khóc dọa bà, nếu như bà không chịu đối xử tốt với mình, ta sẽ bỏ nhà trốn đi, dù sao cha đã không cần ta, nếu như mẹ lại muốn bỏ lại ta, không bằng biến thành cô hồn dã quỷ ngay bây giờ. Mẹ ta lúc đó sợ hãi, không còn cách nào khác đành luôn miệng đáp ứng để ta đi mời đại phu.” La Đan bỗng nhiên cười khẽ một chút, trong mắt đã hơi ẩm ướt, “Sau đó, ta rốt cuộc mời được đại phu về, đại phu lại nói, dù làm cách nào bà cũng không sống nổi qua mùa đông. Mà lúc đó, đã là cuối thu.”

Tiểu Ngư mím chặt môi, đột nhiên cảm thấy chóp mũi cay cay, không khỏi cắn môi.

“Ta nghĩ hết mọi cách để chữa bệnh cho mẹ, nghĩ hết mọi cách làm bà hài lòng, làm bà vui vẻ, nghĩ mọi cách để bù lại bất hiếu trước đây, đoạn thời gian đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất đối với hai mẹ con. Kết quả, bà vì ta mà kiên trì được tới mùa xuân năm sau, kiên trì tới mùa hoa đỗ quỳên nở, mới nắm trong tay một bó hoa đỗ quỳên ta hái cho bà, mỉm cười ra đi.”

Giọng hắn càng nói càng bình tĩnh, ngón tay cũng không run rẩy, Tiểu Ngư lại phải quay đầu đi, nhìn về phía ngược lại, mới có thể hơi kìm được xúc cảm yếu đuối mà La Đan đã khơi dậy, trong đầu vừa chua xót vừa yên lòng.

La Đan cúi đầu nhìn bàn tay của mình vẫn bị nàng khẽ nắm lại dịu dàng, khóe miệng hơi cong lên một chút thỏa mãn, sau đó ngẩng đầu mỉm cười nhìn đôi mắt sáng long lanh phấp phấp hơi nước của nàng, gần từng tiếng nói: “Trước khi đi, điều duy nhất bà không yên lòng chính là sự thù hận của ta đối với cha. Bà dặn đi dặn lại ta, ngàn vạn lần đừng hận cha. Bà nói, trên đời này không có cha mẹ nào không yêu con, nếu bọn họ không thể ở bên chăm sóc con cái của mình, thì nhất định là có nỗi khổ bất đắc dĩ, chúng ta phải thử đặt mình tìm hiểu nỗi khổ đó, mới có thể hiểu rõ tất cả. Ta nghe lời bà, sau đó, ta rốt cuộc tìm được cha.. Tỷ cũng biết.. Ông ấy.. quả thực đúng là có nỗi khổ..”

Chẳng biết tự khi nào, ánh nắng vẫn hắt qua song cửa đã dần sẫm xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, không trung giăng đầy mây mờ xám xịt, âm u, dày đặc, che khuất mặt trời mùa thu vẫn còn trên cao.

Trời quang đăng bấy lâu nay như vậy, phải chăng rốt cuộc đến ngày mưa?

Tiểu Ngư thu tay về, nhìn chăm chú ra tầng mây càng ngày càng dày đặc, cảm thấy hơi lo sợ.

Nàng tin rằng trên đời, đa số tình yêu của người mẹ đối với con cái đều là vĩ đại, nhưng nàng cũng tin rằng, trên đời có rất nhiều người căn bản không đủ tư cách làm cha mẹ.

La Đan không phải một người thuyết phục ưu tú, câu chuyện cũ của hắn đã động nàng, nhưng không có nghĩa là thuyết phục được nàng.

Chuyện cũ của mỗi người không giống nhau, nàng không biết nếu như tình cảnh hiện giờ xảy ra đối với Phạm Tiểu Ngư thực sự, sẽ đối mặt với chuyện này thế nào, nhưng linh hồn của nàng không phải con ruột thực sự của người đàn bà kia, cái loại gọi là tình thân này không đã động được nàng. Có điều, nàng chấp nhận vì Đông Đông mà cho bà ta một cơ hội giải thích.

Rate this:

5 Votes

Chia sẻ trên:

Share

This entry was posted in Hào nữ thập bát giá and tagged Hào nữ thập bát giá on 28/04/2014.

Hào nữ thập bát giá – chương 150

6 Replies

Chương 150: Biệt ly

Sau giờ ngo, đầu trấn Liễu Hà , trước sân nhà họ Phạm

Một con tuần mã mất kiên nhẫn hí dài thúc giục, muốn mau chóng kéo thùng xe đen nhẵn bóng ở ngay phía sau lên đường.

” Nhị đệ, chuyến đi lần này, đệ phải hành động cẩn thận, đừng có để lại dấu vết hay nhược điểm .” Phạm Thông thận trọng căn dặn lại lần nữa.

“Được rồi cha ơi , Nhị thúc còn thông minh hơn cha đấy, thúc ấy biết xử lý như thế nào, không cần cha phải dài dòng như vậy. Còn nữa, Nhị thúc cũng đừng lo lắng vô ích, trong nhà còn cha và Đan Nhi nữa, hay thúc cho rằng bản lĩnh của cháu gái thúc là ta đây chỉ là bốc phét thôi hả?” Tiểu Ngư buồn cười nhìn mọi người trong nhà đang lưu luyến bịn rịn.

“Được được, ta không nói nữa.” Phạm Thông cười chất phác, rồi nhin không được lại dặn một câu, ” Nhị đệ, đi đường cẩn thận đó.”

“Nhị thúc, nhất định phải mang Nhị thẩm trở về nhé!” Biết được Phạm Đại chuyển đi này là tìm Nhị thẩm, Phạm Bạch Thái vẫn đang trong trạng thái vô cùng vui vẻ, là người chờ mong có thể nhìn đến nhị thẩm tương lai nhất.

Phạm Đại bị Phạm Tiểu Ngư bắt phải cạo hết râu ria trên mặt bỗng chốc như trẻ ra vài tuổi, ôn nhu xoa đầu của thằng bé, mỉm cười, lại vỗ vỗ La Đan và Nhạc Du, gật đầu với Phạm Thông, xong rồi mới lẹ làng nhảy lên xe ngựa, Tiểu Ngư cũng vẫy vẫy tay, leo lên xe ngựa.

Hai người trong ánh mắt đưa tiễn của mọi người đi thẳng đến quán trọ Vân Lai ngõ Tử Gia phố Điềm Thủy của thành Khai Phong

Thượng Quan Kiều ngủ một giấc, lại nghỉ ngơi thêm một buổi sáng, sau đó phát hiện người mình khó khăn tìm kiếm bao lâu mà không thấy nay bỗng đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt, không khỏi sửng sò không tin nổi. Cho đến khi nàng liên tiếp hỏi Phạm Đại, như là Phạm Đại trước kia quen được biểu tỷ như thế nào, khi nào chia tay, khi nào gặp lại, từng nói những chuyện gì. . . thấy Phạm Đại mặc dù hơi ngượng ngùng, nhưng đều trả lời đúng hết, lúc này mới kích động ôm chặt lấy Tiểu Ngư òa khóc.

Tiểu Ngư thấy nàng ta chẳng thèm để ý đến người khác, có phần hơi xấu hổ lại không khỏi nhẹ nhàng trấn an cô nàng. Thiếu nữ này, chỉ nhỏ hơn nàng hai tháng thôi mà lại có dũng khí vì hạnh phúc của biểu tỷ mà một mình dấn bước giang hồ. Chưa nói đến việc làm của nàng có lý trí hay không, chỉ riêng về dũng khí thì hai biểu tỷ muội quả thật giống nhau vô cùng, đáng để kính nể.

Thượng Quan Kiều khóc một hồi, nhưng cảm xúc còn chưa hết, thoát ra khỏi cái ôm của Tiểu Ngư lại giữ chặt tay Phạm Đại nhảy nhót như trẻ nhỏ, sau đó đột nhiên nghiêm mặt hung dữ trừng mắt Phạm Đại mấy lần, hàm hàm giận dữ chất vấn hắn tại sao lại bỏ rơi biểu tỷ vừa xinh đẹp vừa dũng cảm của nàng, cái tính trẻ con thất thường dễ thay đổi lộ ra hoàn toàn.

Tiểu Ngư không thể không buồn cười lại dỗ dành nàng ta một hồi, cũng khuyên nàng nếu Triệu Dao bệnh nặng, thì vẫn là mau chóng dẫn Phạm Đại quay về thì tốt hơn.

Thượng Quan Kiều lúc trước là bị người bắt đến kinh thành, sau khi được cứu ra vì chờ tin của Tiểu Ngư nên không dám ra ngoài, tuy rằng tò mò kinh thành trông như thế nào, hơn nữa lại không rời khỏi ân nhân nữ hiệp tỷ tỷ mới quen biết, nhưng vẫn là một cô gái biết việc gì nên xử lý trước, không

tiếp tục dính chặt ở đây nữa. Nàng rút cục tìm thấy Phạm Đại, hơn nữa biết được Phạm Đại đối với biểu tỷ cũng có tình cảm như vậy, còn muốn theo nàng cùng trở về lên đưa biểu tỷ sau khi” bệnh nặng qua đời” chu du thiên hạ, nàng thật sự rất hài lòng, rất cảm động!

“Tỷ tỷ... quả nhiên là phúc tinh của ta! Cảm ơn tỷ!” Lại một lần nữa đối mặt với biệt ly, Thượng Quan Kiều không khỏi đỏ hồng con mắt, ôm chặt Tiểu Ngư không chịu buông tay.

“Cám ơn tôi cái gì, tôi hẳn là phải cảm ơn cô đã giúp tôi tìm được Nhị thẩm ấy chứ!” Tiểu Ngư cảm thấy mắt tự nhiên mờ ra cánh tay ôm chặt mình, đỡ nàng mau lên xe ngựa, tuy rằng thân thể nàng mới mười lăm tuổi, nhưng tâm trí đã trưởng thành từ lâu, hành động trẻ con như vậy đã bao nhiêu năm chưa làm, có chút không quen. “Đi đi, đồ ăn đồ dùng đều đã để hết trên xe, có chuyện gì thì nói với Nhị thúc của tôi.”

“Vâng, tỷ tỷ, muội không muốn tạm biệt tỷ chút nào.” Thượng Quan Kiều ngoan ngoãn gật đầu, đầu miệng tỏ vẻ đáng thương nắm chặt tay Phạm Tiểu Ngư.

Nhìn đôi mắt nàng ta tràn đầy thật tình, Tiểu Ngư lòng mềm mại, nhưng không nói thêm gì.

Thượng Quan Kiều cắn môi, bỗng nhiên nín khóc mỉm cười: “Hi hi, tỷ tỷ, ta đột nhiên nghĩ ra một vấn đề này!”

“Vấn đề gì?” Mặc dù ở chung không đến nửa ngày, Tiểu Ngư đã hiểu rõ cái tính thất thường và thần kinh thô của nàng ta, cũng không cảm thấy bất ngờ.

“Tỷ nghĩ xem, ta gọi biểu tỷ ta là tỷ tỷ, tỷ cũng là tỷ tỷ của ta, nhưng tỷ lại gọi biểu tỷ phu tương lai của ta là Nhị thúc, vậy sau này chúng ta nên xưng hô như thế nào?” Thượng Quan Kiều nói xong, người lại dán lên, chớp chớp mắt làm nũng.

“Cô không phải vẫn gọi tôi là tỷ tỷ sao? Về phần Nhị thúc của tôi, ai gọi đúng chức phận của người đó là được.” Tiểu Ngư chịu không nổi Thượng Quan Kiều quăn quýt làm nũng, vội đẩy nàng ta lên xe ngựa,” Đi nhanh đi, sớm đi thì biểu tỷ cô cũng sớm được gặp lại Nhị thúc tôi.”

“Được rồi!” Thượng Quan Kiều lưu luyến bỏ tay nàng ra, bò lên xe ngựa chui vào thùng xe, rồi lại vén rèm xe lên,” Tỷ tỷ, chờ ta trở lại tỷ nhất định phải dạy ta học võ nhé!”

Con bé này, ở cửa chính quán trọ mà kêu lớn tiếng như vậy, may là chung quanh hình như không ai để ý, Phạm Tiểu Ngư đỏ mặt, vội ra hiệu cho Phạm Đại đi nhanh.

Phạm Đại trong một ngày đột ngột trở nên trầm ổn, nhìn nàng mỉm cười ấm áp, rồi hô một tiếng “Giá!”, vung tay đánh xe chạy đi, mang theo Thượng Quan Kiều còn đang vẫy tay chào tạm biệt đi xa dần.

Nàng tin tưởng, có liều thuốc tốt nhất là Phạm Đại, quận chúa si tình kia nhất định sẽ khỏe lên.

Im lặng nhìn về phía xe ngựa biến mất, Tiểu Ngư bất giác mỉm cười.

” Xem ra nàng ta không đơn giản chỉ là người tiện tay nhặt được .” Phía sau nàng vang lên một giọng nói thản nhiên .

“Lúc mới đầu thì đúng là như vậy, sau đó mới biết được không chỉ có thế.” Tiểu Ngư quay đầu lại cười thản nhiên, khéo léo tránh khỏi vấn đề ,” Buổi tối mời cậu ăn cơm được không?”

Bọn họ vừa rồi nói chuyện trong phòng, Đinh Triệt chắc chắn nghe được một hai, có điều dường như hắn cũng không muốn bị Nhị thúc biết được thân phận cho nên ẩn nấp khá xa, không nghe hết đầy đủ là bình thường.

Đinh Triệt không trả lời, đi thẳng lên trước.

Người này, thực nhỏ mọn.

Tiểu Ngư bĩu môi, chậm rãi theo sau, hai người cùng im lặng đi một đoạn đường, không biết là Đinh Triệt tốc độ chậm lại hay là Tiểu Ngư ngẫu nhiên bước nhanh hơn, hai người không biết khi lúc nào đã trở thành cùng đi song song.

Ngõ Từ Gia dù ở sâu trong thành, nhà ở đều có phần hơi xưa cũ, nhưng triều đại trước ở nơi này cũng có vài nhà giàu có, sau đó bị phá dỡ thành khu dân cư, bởi vậy dù là nhà một tầng hay lầu các, đều luôn có màu xanh cây cối tô điểm, khá là ưu nhã.

Hai người người thấy mùi hương hoa cúc theo gió bay tới, chậm rãi bước, rất nhanh đã tới đầu ngõ, bước ra phố Đềm Thủy .

“Tôi còn phải đến ngõ tứ, còn cậu?” Tiểu Ngư chủ động phá vỡ im lặng, ai bảo nàng thiếu người ta nhân tình còn chưa trả chứ.

“Thuốc của người, dùng được không?” Đinh Triệt đứng yên, nhìn nàng.

Tiểu Ngư nghĩ hẳn nhất định còn tức giận, nhưng xem ánh mắt hắn bình tĩnh mà ôn hòa, nhìn không ra chút nào là tức giận, thuận miệng đáp:” Còn chưa, cậu hỏi cái này làm gì?”

” Lúc nào đi thì gọi ta, ta và người cùng đi.”

“Quyết định như vậy.” Không đợi Tiểu Ngư trả lời, người nào đó tự quyết định, rồi ra về tùy tiện hỏi ” Nghe nói những võ diễn ở Bách Linh các của

ngươi đều là ngươi tự mình soạn?”

“Suýt!.....” Lần này Tiểu Ngư phản ứng rất nhanh, vội vã nhìn quanh bốn phía, thấy không ai chú ý tới bọn họ đang nói chuyện mới nhẹ nhàng thở ra, trừng mắt nhìn hán, “Cậu muốn để tôi bị phát hiện sao?”

Nàng hôm nay đã không che khăn cũng không mang mặt nạ, là diện mạo thật, nếu như bị người biết khuôn mặt này chính là chủ nhân Bách Linh các thì sẽ phiền chết mất.

“Ngươi còn chưa trả lời ta.” Đinh Triệt về mặt ‘thật thà vô tội’.

“Cũng gần như thế!” Phạm Tiểu Ngư nhìn mặt nạ da người hán đeo không có chút thay đổi nào, không khỏi thấy hơi ghen tị. “Này, cái này của cậu còn nữa không?”

Đinh Triệt ánh mắt nghi vấn, Tiểu Ngư chỉ vào da mặt.

“Ngươi muốn có?” Đinh Triệt trong mắt thấp thoáng ý cười.

” Tôi muốn mua.” Tiểu Ngư muốn trừng mắt, nhưng không muốn đắc tội người bán, đành không còn cách nào khác bỏ qua không nhìn ánh mắt đắc ý của hán.

“Ta có thể cho ngươi.” Ý cười khó hiểu trong mắt Đinh Triệt càng đậm.

“Cảm ơn, nhưng tôi không thích nợ nhân tình người khác, cậu vẫn là nói một cái giá đi.”

” Dịch dung không phải chỉ dán da lên mặt là xong, việc đó phải học mới có thể làm được.” Đinh Triệt tâm tình sung sướng đi về phía bắc, đó là hướng đi đến Bách Linh các.

Nhài ranh này, không phải là muốn khoe ra hán biết dịch dung sao? Nếu cho nàng đủ thời gian, nàng không cần mặt nạ cũng có thể hóa trang cho hán đến mẹ hán cũng không nhận ra con mình luôn. Phạm Tiểu Ngư nói thầm, hơi bực mình bước nhanh hơn, cố ý đi trước hán, nói chuyện thích nói một nửa thôi hả? Được thôi, vậy thì nàng không nói nữa, để cho hán tự nói một nửa một mình đi. Về phần muốn cùng nàng đi bỏ thuốc, ừ, hán muốn đi cùng thì sẽ đi cùng sao?

Thấy nàng đột nhiên bước nhanh hơn, Đinh Triệt lập tức theo sát cùng đi, tuy rằng không nói gì nhưng khóe môi vẫn hơi cong lên.

Mắt thấy đã sắp tới khu ngõ tứ, Tiểu Ngư bỗng nhiên dừng bước ở một ngõ nhỏ, nghiêng mắt liếc hán. “Nếu muốn xem kịch thì tự đi đi.”

” Ngươi đi đâu?”

” Thay quần áo.” Phạm Tiểu Ngư không khách khí trợn mắt khinh thường, “Tôi không giống cậu có mặt nạ dùng vạn năm, khi nào cần dán lên một cái là xong.”

Nói xong, không chờ Đinh Triệt trả lời, nàng bước sâu vào con ngõ nhỏ, thật bực mình, nếu nàng cũng có mặt nạ giả da như thế, cần gì ngày nào cũng phải thay quần áo đeo mặt nạ, để tránh bị người ta phát hiện nàng chính là Phạm Tiểu Ngư chứ?

Cái này là cái gì, chính ghen tị chứ còn gì nữa!

Đinh Triệt vui vẻ nhún nhảy, phát phát ồng tay áo, tiếp tục bước về phía trước.

Rate this:

4 Votes

Chia sẻ trên:

Share

This entry was posted in Hào nữ thập bát giá and tagged Hào nữ thập bát giá on 21/04/2014.

Hào nữ thập bát giá – chương 149

8 Replies

Chương 149: Đi tìm nàng

Sau khi rời khỏi phố Từ Gia, Tiểu Ngư không vội đi tìm Phạm Đại đang ở trong thành làm nhiệm vụ bảo vệ, mà quay trở về trấn Liễu Hà, lẳng lặng gỡ búi tóc, thay áo ngủ nằm xuống, chuyện đêm nay, nàng phải suy nghĩ cho kỹ trước đã mới được.

Một đêm không mộng寐, sáng sớm hôm sau, Tiểu Ngu bảo La Đản ra ngoài thay ca cho Phạm Đại nhấc cho hắn, đến một tửu lâu chờ nàng.

“Chuyện gì mà nhất định phải đến tận nơi này mới nói được?” Phạm Đại tới rất nhanh, nhắc ngay bình rượu ngon Tiểu Ngu đã chuẩn bị cho hắn, tu ừng ực hết luôn nửa bình.

“Cháu muốn biết năm xưa nhà chúng ta tại sao lại có cái quy củ trọn đời không thể kết hôn với hoàng tộc họ Triệu.” Tiểu Ngu nói thẳng, nhìn chăm chăm Phạm Đại.

“Đang yên đang lành sao bỗng dừng lại hỏi chuyện này?” Trong mắt Phạm Đại rất nhanh xẹt qua chút âm đạm, nhưng vẻ mặt lập tức khôi phục lại như thường, chỉ có điệu động tác uống rượu chậm lại.

“Thức phải nói cho cháu nguyên nhân trước, rồi cháu sẽ nói cho thức tại sao.” Thấy vẻ mặt như vậy, Tiểu Ngu nhất thời suy tính trong lòng. Xem ra Nhị thúc đối với quận chúa kia không phải không có tình cảm, nếu không với tính tình rộng rãi kia của hắn không thể nào miễn cảm như vậy.

“Đó là chuyện mấy chục năm trước. Cháu cũng biết đấy, nhà chúng ta vốn dĩ không phải họ Phạm mà là họ Phương...” Phạm Đại im lặng một chút, lại uống một ngụm rượu, cũng không phải muốn tìm cơ tri hoãn, dường như chuyện này giấu kín trong lòng hắn đã nhiều năm, không thổ lộ ra được thì cứ đè nặng trĩu trong lòng.

Tiểu Ngu im lặng nghe, thỉnh thoảng lại đứng lúc châm rượu cho hắn.

Trên bàn tuy rằng bày đầy những thức ăn Phạm Đại thích ăn, nhưng mắt Phạm Đại như bị mù không nhìn thấy được, chỉ cảm chén rượu từng chén từng chén đưa lên miệng. Tiểu Ngu từ đó tìm hiểu được toàn bộ tiền căn hậu quả. “...Cho nên, về sau ông nội cháu liền lập ra quy củ như vậy.”

Chuyện đã kể xong, trong phòng cũng lặng im.

Một lúc lâu sau, Tiểu Ngu mới thở một hơi thật dài. Tuy rằng nàng biết tổ tiên không thể nào vô cớ định ra quy củ như vậy, cũng biết nhà mình nhất định từng có khúc mắc ân oán gì đó với hoàng thất họ Triệu. Nhưng đến khi thật sự nghe về đoạn lịch sử này, cũng có chút khó mà tin được, bản thân mình lại có một bối cảnh phức tạp đến thế.

Năm đó Tổng Thái Tông Triệu Quang Nghĩa dẫn quân đánh Liêu, thất bại trong một trận chiến ở sông Cao Lư, từng mất tích một đoạn thời gian mọi người đều đã biết. Chỉ là tình hình cụ thể khi đó không ai rõ ràng. Tổ tiên nhà họ Phạm là Phương Chân Nguyên, đúng là trong thời gian này quen biết Tổng Thái Tông. Chính xác mà nói, trong lúc nguy cấp nhất cứu Tổng Thái Tông một mạng.

Tổng Thái Tông giữ được tính mạng, trong lúc cảm kích, nhất định muốn gả con gái thứ của mình cho Phương Chân Nguyên lúc đó mới mười bảy tuổi. Sau đó dưới sự bảo vệ của Phương Chân Nguyên, Tổng Thái Tông về tới kinh thành, muốn trọng thưởng Phương Chân Nguyên. Nhưng Phương Chân Nguyên không có chí lớn làm quan, chỉ là vì nhất kiến chung tình với Nhị công chúa lúc ấy mới mười hai tuổi, mới ở lại trong cung làm một thị vệ, tính là tiếp xúc nhiều hơn với Nhị công chúa, cũng đợi đến lúc công chúa đến tuổi cập kê thì cưới, sau đó cùng vợ quy ẩn.

Không ngờ Phương Chân Nguyên một lòng si tình, chờ đợi Nhị công chúa trưởng thành, Nhị công chúa lại chưa từng có ý định gả cho hắn, không lúc nào không tìm cách bội ước. Tổng Thái Tông lúc đầu còn nhớ ân cứu mạng, không chịu đáp ứng, nhưng đường đường Đế vương từng trải qua gian khổ nghèo túng chung quy không phải chuyện có thể diện, ngoài phần cảm ơn, trong lòng không khỏi có chút khúc mắc. Hơn nữa Nhị công chúa ngày ngày làm nũng cầu xin, lâu ngày, Tổng Thái Tông rốt cuộc đáp ứng nàng ta. Vì không muốn gánh tội danh bội bạc, hai cha con tính một là không làm, đã làm thì làm đến cùng, lựa chọn một cách vô tình nhất: giết người diệt khẩu.

Đương nhiên, lúc này trước mặt Tiểu Ngu còn một Phạm Đại đang ngồi sờ sờ ra đấy, tổ tiên bọn họ là Phương Chân Nguyên rõ ràng không chỉ không chết, còn cưới vợ sinh con, hơn nữa còn để lại một tổ huấn nghiêm khắc rõ ràng.

“Giờ thì cháu nên trả lời tại sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?”

Kể xong một câu chuyện dài, Phạm Đại bụng rỗng uống rượu cũng có chút ngà ngà say.

“Nhị thúc, trước kia cháu từng hỏi thức một vấn đề, thức không trả lời cháu ngay lúc đó. Giờ cháu muốn hỏi lại một lần, trong lòng thức rốt cuộc có Phi Hà quân chúa kia hay không?” Tiểu Ngu nghiêm trang nhìn hắn.

Phạm Đại sững lại một chút, rồi cười ha ha, lại nhắc một chén.

Lúc này, Tiểu Ngu giữ chặt chén rượu, không cho hắn uống nữa: “Nhị thúc, thức đừng trốn tránh, nói cho cháu biết, thức có thích nàng hay không?”

“Thích thì sao? Không thích thì sao? Ta với nàng dù sao cũng không thể. Nhiều năm như vậy qua rồi, không chừng con cái người ta đã chạy đầy nhà.” Phạm Đại càng cười to hơn, không giành chén rượu với Tiểu Ngu nữa mà quay sang lấy bình rượu, lại bị Tiểu Ngu cướp mất.

“Nhị thúc, nếu thức không nói cho cháu biết, cháu sẽ khiến thức muốn say mà say không được đấy.” Tiểu Ngu uy hiếp, trong lòng lại thoáng chua xót. So với lão cha tốt bụng dờ hơi kia, mấy năm nay nàng gần gũi với Nhị thúc nhiều hơn, sao có thể không nhận ra bề ngoài hắn cười to sang sảng, trong lòng lại chua xót chứ.

“Say cũng là không say, không say cũng là say. Cháu gái bảo bối, có một số việc cháu không thể hiểu được.” Phạm Đại đứng lên, cười ha ha, trông như càng thêm vui vẻ.

“Nàng sắp chết.” Tiểu Ngự đơn giản ném ra một quả bom.

“...” Tiếng cười của Phạm Đại quả nhiên tắc nghẹn lại. “Cháu nói gì?”

“Triệu Dao, Phi Hà quận chúa Triệu Dao, cô gái dũng cảm từng xông qua mưa qua gió chân trời góc biển đi tìm ngài, giờ sắp chết.” Tiểu Ngự gần từng tiếng nói.

Phạm Đại nặng nề ngồi phịch xuống ghế, trên mặt không còn chút tươi cười nào nữa, hai tay nắm chặt mép bàn, lần đầu tiên dùng ánh mắt mười phần sắc bén nhìn chằm chằm cháu gái yêu quý của mình: “Sao cháu biết?”

“Nàng có một biểu muội còn thích hợp làm nữ hiệp hơn là cháu, cũng chính là con gái của nhà họ Thượng Quan ở trấn Song Toàn năm đó, vì giúp biểu tỷ bệnh nặng của mình gặp được người yêu lần cuối, đã ngàn dặm xa xôi tìm tới kinh thành, suýt chút nữa thì bị người ta làm nhục.” Tiểu Ngự nói lại đơn giản chuyện đêm qua một lần, nhưng chuyện Thượng Quan Kiều đã kể thì nhắc lại không thiếu một chữ, “Nhị thúc, mấy năm nay, nàng sống không tốt chút nào...”

Phạm Đại ngồi kinh ngạc, mu bàn tay nổi gân xanh, Tiểu Ngự đã sớm bỏ lại chén rượu và bình rượu, hẩn lại như tượng đất không nhìn thấy gì hết, chỉ có tơ máu lộ ra trong đôi mắt chứng minh nội tâm hắn đang bị đã kích đến thế nào.

“Nhị thúc!” Thấy hắn bộ dạng như vậy, Tiểu Ngự trong lòng cũng không chịu nổi, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Cháu biết, kỳ thực thúc thích quận chúa đó, chỉ là ngại vì di huấn của ông nội cho nên mới hết lần này đến lần khác bắt buộc mình rời khỏi nàng. Cháu cũng tin, tuy rằng thúc nhẫn tâm cự tuyệt nàng, nhưng trong lòng vẫn hy vọng nàng có thể sống tốt, sống hạnh phúc, thậm chí vì nàng mà đến giờ thúc vẫn không chịu lập gia đình. Thế nhưng, thúc cũng nghe thấy đấy, nàng sống không tốt, nàng không hạnh phúc, chẳng những không hạnh phúc mà còn thật bị thảm, thật đáng thương...”

“Cháu đừng nói nữa...” Phạm Đại rốt cuộc cũng cất tiếng, thanh âm run rẩy. Phạm Nhị hiệp vẫn luôn tùy tiện, kiên cường rốt cuộc cũng lộ ra phần yếu đuối hắn vẫn giấu kín trong lòng.

“Không, cháu phải nói. Nhị thúc, nếu thúc không có tình cảm với người ta, như vậy hôm nay cháu nói những lời này cũng là vô dụng, chỉ là, nếu trong lòng thúc có nàng, cháu hy vọng Nhị thúc đừng lại né tránh nữa. Kiều Kiều nói nàng mắc bệnh nặng, không còn ý chí muốn sống nữa. Nhị thúc nếu còn do dự, sợ rằng thật sự không thể gặp nàng lần cuối...”

“Ta là người Phương gia...” Phạm Đại nhắm mắt. “Năm ấy khi ông nội cháu qua đời, ta và cha cháu từng đứng bên giường người chính miệng đáp ứng...”

“Vậy cũng phải xem di huấn này có hợp lý không.” Tiểu Ngự nhíu mày ngắt lời hắn, không chút khách khí nói, “Nhị thúc, thúc vẫn luôn không phải người cổ hủ, cũng vẫn khinh thường cái gì mà oan oan tương báo, vậy tại sao trong chuyện này lại nghĩ không thông như vậy? Nếu ta yêu phải người nào họ Triệu thì ta sẽ mặc kệ cái tổ huấn chó má gì đó! Thúc đừng trùng ta, thúc nói xem, nếu thực sự có một ngày ta nhất định muốn gả vào hoàng gia, chẳng lẽ thúc và cha có thể nỡ lòng giết ta để nhận lỗi với tổ tông sao?”

Phạm Đại trợn mắt há hốc miệng nhìn nàng, muốn phản bác, nhưng mở miệng lại không thể nói được lời nào.

Tiểu Ngự dịu giọng xuống: “Nhị thúc, theo cháu thấy, đời này thúc cái gì cũng tốt, chỉ là đối với tình cảm quá nhẫn tâm rồi. Nhân gian khó được người hữu tình, huống chi hai người là cùng có tình cảm, thật lòng yêu nhau. Nhị thúc, nếu thúc vẫn là một nam tử hán đội trời đạp đất, thì nên đi gặp nàng một lần được chứ? Trừ khi thúc ghét bỏ nàng đã không phải là thiếu nữ toàn vẹn như trước, cảm thấy nàng không xứng với mình nữa.”

“Ta sao có thể ghét bỏ nàng chứ? Kê không xứng là Nhị thúc, không phải nàng.” Phạm Đại nghèn nghẹn cười khổ, so với khóc còn khó coi hơn, chỉ có chút nhu tình lộ ra trong mắt, thì thầm rất nhỏ: “Trong lòng Nhị thúc, bất kể nàng trở thành thế nào, vẫn đều giống như năm đó.”

“Vậy đi gặp nàng, nếu bệnh của nàng tốt lên thì đưa nàng về đây.” Tiểu Ngự cổ vũ.

“Đưa nàng về đây?” Phạm Đại lặp lại, nghiền ngẫm, trong mắt tràn đầy mâu thuẫn tranh đấu.

“Đúng, đưa nàng về, hoặc đưa nàng đến nơi mà hai người muốn đến, sống cuộc sống thuộc về hai người, không cần băn khoăn chuyện gì hết, cũng không cần phải băn khoăn chúng cháu ở đây. Nhị thúc, thúc chỉ là thúc thúc của chúng cháu, không phải cha chúng cháu, chúng cháu không phải trách nhiệm thúc phải gánh, huống chi cha chúng cháu vẫn còn rất khỏe mạnh mà.” Tiểu Ngự cố ý nói đùa, tay phải lại lướt qua thức ăn trên bàn, phủ lên tay trái hắn, ánh mắt sáng rực: “Đi đi, Nhị thúc, cháu và Đông Đông chờ thúc mang Nhị thẩm trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 154: Phóng hỏa

Đêm mưa xối xả sau mấy ngày yên ổn, tựa hồ luôn nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Nói là gác đêm, nhưng nếu không có đông người ở Bắc Linh các như ban ngày, chỉ cần để ý thấy tiếng báo của tín hiệu hay không, đối với người luyện võ như Tiểu Ngư mà nói là chuyện đơn giản. Sau khi tĩnh tọa một lúc lâu, Tiểu Ngư liền nằm xuống, vừa nghe tiếng mưa gió, vừa để chính mình chìm vào giấc ngủ đang mơ hồ kéo tới.

Bỗng nhiên, một âm thanh xẹt dài qua không gian mưa gió, bụp một tiếng nổ thành một bông pháo hoa sáng rực trong màn đêm.

Có tình huống? Tiểu Ngư lập tức mở mắt, bật dậy giống như người lính luôn trong trạng thái sẵn sàng, nhanh chóng xỏ giày và đeo mặt nạ, phủ thêm tấm da thuộc màu đen, đẩy cửa sổ xuyên qua cây đại thụ nhảy lên nóc nhà phía trước, cúi đầu tránh mưa gió đập vào mặt, cực nhanh tiến vào Bách Linh Các.

Vì là ngày mưa nên khách rất ít, trong ngõa tứ bình thường múa hát thâu đêm đã chìm trong đêm tối lặng im từ lâu, chỉ chừa lại mấy cái đèn lồng lắc lư trong gió, khiến tiếng động lạch cạch rầm rầm trong Bách Linh Các cùng tiếng kêu hét càng thêm rõ ràng.

Tiểu Ngư không có thời gian nhú mảy, ánh mắt sắc bén đã sớm nhìn thấy một cánh cửa sổ nhỏ mở toang, ngưng thần cảnh giác đi vào, liền nghe thấy một mùi lạ đậm đặc, rõ ràng là bốc ra từ sân khấu, trong lòng nhất thời rung mình, là dầu trẩu?

Không ngờ dám trong ngày mưa to đến đây phóng hỏa? Tiểu Ngư không vội suy nghĩ, phóng về phía tiếng đánh nhau ở đại sảnh, vừa lúc thấy một người mềm oặt ngã xuống, sau đó bị một trong hai kẻ bật mặt nhanh chóng kéo sang một bên, tên còn lại thì quẹt cây đánh lửa, đang định ném về phía sân khấu.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ nghe một tiếng “phù” cực nhẹ, cây đánh lửa trong tay hắn đột ngột tắt ngấm. Không đợi gã bật mặt kinh ngạc quay đầu lại, Tiểu Ngư đã vọt tới như một mũi tên, nắm tay ngưng lực, phịch một tiếng đánh mạnh vào mặt hắn, đồng thời nghiêng người xoay tròn, một chân nâng lên đánh về phía gã đang xử lý bảo vệ, tay trái vẩy một cái, ba đồng xu sắc bén mạnh mẽ trong chớp mắt bắn về phía gã bật mặt thứ ba.

Ba gã bật mặt vừa mới dễ dàng đánh ngã hai người canh gác, vốn cho là sự tình sẽ rất dễ dàng, không ngờ sau lưng lại có một cao thủ còn lợi hại hơn, trong lúc bất ngờ không kịp cảnh giác, đã bị trúng đòn mạnh. Trong lúc kinh hoàng, vội đem bản lĩnh giỏi nhất của mình ra, muốn cứu vớt lại cục diện, nhưng Tiểu Ngư sao có thể cho bọn chúng cơ hội nữa chứ.

Thân thủ ba gã này nếu như đặt trong hoàn cảnh bình thường, dùng để đối phó mấy người canh gác xuất thân du côn thì chỉ như một bữa ăn sáng, có điều khi đối mặt với Tiểu Ngư thì chính chúng lại biến thành bữa sáng. Mà Tiểu Ngư lại cảm hận bọn chúng đề tiện muốn phá hủy Bách Linh Các, xuống tay dĩ nhiên không chút lưu tình, mỗi chiêu đều ác liệt vô cùng, lưu loát cực độ, còn triệt để đánh gãy hết các đốt ngón tay chân của bọn chúng.

Chỉ trong chốc lát, ba gã đã kêu lên thảm thiết không ngừng, lăn lộn trên đất, lại bởi vì chính chúng lén lút nên không đốt đèn, chỉ nương theo bóng dáng mơ hồ mà hành động nên ngay cả đáng về đối thủ thế nào cũng không rõ ràng.

Không chút lưu tình đánh cho ba gã bất tỉnh xong, Tiểu Ngư mới đốt một cái đèn lồng, tìm dây thừng trói chặt bọn chúng vào một chỗ, lại đi xem xét hai người canh gác bị bọn chúng đánh ngã. Cũng may chỉ là hôn mê, lại đảo mắt nhìn quanh, nhanh chóng tìm được một người canh gác còn lại cũng đang hôn mê ở một góc, không khỏi thở phào. May mắn hôm nay ba người này tới có vẻ như thuần túy phóng hỏa mà không phải giết người, bằng không cũng sẽ không kéo người khỏi sân khấu bị rưới đầy dầu trẩu. Chỉ là nàng sẽ không vì vậy mà cảm kích được, bọn chúng không dám giết người như lần trước, đơn giản là vì hôm nay hòa hoãn nhất định sẽ khiến mọi người chú ý, không muốn phức tạp mà thôi.

Đặt Miêu Nhị Miêu Tam hai người canh gác lên ghế, Tiểu Ngư kiểm tra lại một lần toàn bộ tòa lầu, hiện giờ trọng điểm của chúng chỉ là sân khấu và hậu trường, lại còn chọn ngày thời tiết mưa to mà trộm lên vào trong Các phóng hỏa, vừa có thể đốt Bách Linh Các, vừa có thể nhân cơn mưa to ngăn cản lửa lan tràn dễ dàng không chế tình thế không để quá nghiêm trọng, không bởi vì hại cả sang nhà khác mà gây công phẫn, một chiều này quả thật đứng là gian trá ác độc!

Nói vậy.. Lần này vài kẻ nào đó ở cách đây không xa cứ chờ mà xem náo nhiệt đi! Chỉ tiếc để bọn họ phải thất vọng rồi!

Tiểu Ngư cười lạnh, đá mạnh một gã bật mặt một cái, đang muốn cứu tình hai người canh gác, đột nhiên trong lòng nảy sinh cảnh giác, mới vừa quay đầu lại, một thân ảnh đã nhảy vào từ cửa sổ, vô cùng tiếu nuối nói: “Aiz, xem ra là ta đến chậm.”

Tiểu Ngư nhú mi: “Tôi nhớ rõ cậu ở phố Diêm Thủy.”

“Ta đi ngang qua không được sao?” Người vừa vào nhẹ nhàng đi tới, thuận tay ném một cái bọc lên bàn, trong bọc lập tức phát ra tiếng va đập lạnh lạnh.

“Thì ra Đình đại công tử nửa đêm không ngủ được, chạy tới làm quân tử leo xà nhà, thật đúng là có hứng thú quá đấy!” Tiểu Ngư liếc qua y phục dạ hành của hắn, hơi kinh ngạc tên nhóc này trên người có vẻ khô ráo, ngoài tóc hơi thấm ướt ra thì giống có thuật tránh mưa ấy.

(Quân tử leo xà nhà: thành ngữ, chỉ kẻ ăn trộm.)

Đình Triệt “hắc” một tiếng, nhìn đầu trẩu vãi trên mặt đất, đi quanh ba gã bật mặt một vòng, thuận miệng nói: “Muốn ta hỗ trợ gì không?”

Tiểu Ngư nghĩ một chút, nói: “Được, đến nhà tôi gọi cha tôi và La Đan tới.”

Đình Triệt dừng bước, khó chịu quay đầu lại trợn mắt nhìn nàng: “Chỉ vậy thôi?”

Tiểu Ngự cố ý nói: “Tôi cũng chẳng muốn thiếu nợ cậu nhiều đâu.” Ngự ý, cậu chỉ đi một chuyến chắc không đến nỗi không biết xấu hổ tính nợ ân huệ này chứ?

“Ngươi... Thôi!” Đinh Triệt cũng không đấu võ mồm với nàng, quay người đi luôn.

Tiểu Ngự nhìn cái bọc của hắn, lắc đầu, cầm lấy tiện tay giấu lên xà nhà, xong rồi mới nhảy xuống, bấm nhân trung hai người canh gác, lại truyền chút ít chân khí để bọn họ tỉnh lại.

“Đông gia, có kẻ gian...” Miêu Nhị Miêu Tam thấy Tiểu Ngự, vội bỏ dậy, vừa kích động vừa xấu hổ, bọn họ tốt xấu cũng theo Ứng Nhị ca lâu như vậy, không ngờ ba gã kẻ cắp cũng đánh không lại, đừng nói gì đến bảo vệ Bách Linh Các.

“Không cần lo lắng, đã không có chuyện gì nữa.” Tiểu Ngự mỉm cười nói, “Việc này không trách hai người, hai người không cần tự trách, nghỉ ngơi một chút, nếu đỡ hơn thì đi báo cho Liễu Trưởng ban lại đây.”

“Chúng tôi không sao, chúng tôi đi gọi Trưởng ban luôn.” Hai huynh đệ từ khi cái tà quy chính, cũng tận trung làm hết phân sự, vô cùng chăm chỉ, lúc này cảm thấy xấu hổ, làm sao còn quần đến thương thể của mình, đều xưng phong nhận việc.

Hai khắc chung sau (30 phút), Liễu Viên Thanh vội vàng đội mưa đi đến, cùng đi còn có mấy người bảo vệ của gánh hát, nhìn thấy cảnh trong Các, không khỏi vừa kinh sợ vừa kính nể. Vài năm nay phụ trách bảo vệ vẫn là mấy Ứng vệ, bọn họ mặc dù nghỉ ngơi Đông gia cũng là cao thủ, nhưng chưa bao giờ từng chính mắt thấy nàng ra tay, không ngờ hôm nay một cô gái nhìn trông yếu ớt như nàng, một người hạ hết mấy gã mà Miêu Nhị Miêu Tam cũng không đánh lại, lại nhìn Tiểu Ngự, càng cảm thấy Đông gia này toàn thân đều là cảm giác thần bí khiến người khác thấy kính nể.

“Đông gia, có báo quan không?”

“Từ từ.” Tiểu Ngự khẽ lắc đầu, “Đội lát nữa hai Ứng vệ sẽ đến, trước hết nghe khẩu cung của mấy tên này đã.”

Khi Đinh Triệt cùng với La Đan, Phạm Thông đến, Liễu Viên Thanh rất kinh ngạc, thiếu niên đã từng cứu ông cháu họ Nghiêm sao lại ở đây, nhưng nếu hắn đi cùng Ứng vệ, có một số việc tự nhiên sẽ không phải ông ta nên hỏi, liền đề xuống lòng hiếu kỳ.

Quá trình thẩm vấn rất thuận lợi, ba người ngay từ lúc tỉnh lại còn già mồm không chịu thừa nhận, La Đan cũng không nói lời thừa, một cước đạp lên chân bị thương của một gã, “nhẹ nhàng” xoay tròn một chút, gã kia lập tức gào khóc thảm thiết cầu xin tha thứ.

Nhưng sau khi lấy được lời khai, Tiểu Ngự lại trầm ngâm, chậm chạp không sai đi báo quan, chỉ ra lệnh trước trông coi cẩn thận ba gã phóng hỏa, bảo vệ tốt hiện trường, rồi đi tới phòng làm việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 155: Báo quan hay không báo quan

“Đông gia, giờ khác với lúc trước, chúng ta có nhân chứng vật chứng, Đông gia còn có gì phải băn khoăn nữa?” Liễu Viên Thanh đợi một lúc lâu, thấy Tiểu Ngự vẫn không tỏ thái độ gì, rốt cuộc nhìn không được hỏi.

Mấy năm qua, Bách Linh Các từ công khai đến ngầm ngầm chịu Tang gia ức hiếp không biết đã bao nhiêu lần, nhưng vì đối phương có hậu trường quá mạnh, vì sự yên bình của Bách Linh Các và sự an toàn của các đệ tử trong gánh hát, cũng vì bảo vệ thân phận thực của mình không bị bại lộ, Đông gia lần nào cũng đều thà rằng chuyện lớn hóa chuyện nhỏ, chuyện nhỏ hóa thành không có, không muốn đến bước cuối cùng phải đưa ra công đường nhờ xét xử, những điều đó ông ta đều có thể hiểu. Nhưng hiện giờ, bọn chúng đầu tiên là độc ác muốn mạng người, lúc này lại đến phóng hỏa, con giận này nếu còn cố nuốt xuống, trong lòng ai cũng sẽ uất ức không cam lòng.

“Liều trưởng ban, ông nghĩ chuyện này quá đơn giản rồi, băn khoăn quá nhiều sao?” Giọng Tiểu Ngự nghe không ra cảm xúc trong đó: “Mặc dù có lời khai, nhưng ông có nghĩ đến, nếu Tang gia nhất quyết khẳng định không phải bọn họ sai sử, thì phải làm sao?”

“Mấy người này đều là tay chân của Tang gia đã từ lâu, người ở ngựa tứ ai mà chẳng biết? Bọn họ dù có muốn chối tội nhưng cũng phải hiểu được lý lẽ này chứ?” La Đan bất ngờ ngắt lời.

“Theo lý thì không thể chối được, nhưng trên đời này không phải chuyện gì cũng theo đúng công lý. Phía sau Tang gia bao nhiêu quan hệ phức tạp rắc rối mọi người không phải không biết, cho dù toàn bộ công lý đều đứng về phía chúng ta, vụ kiện cũng không thể khẳng định chắc chắn chúng ta sẽ thắng. Hơn nữa mọi người đừng quên, hôm nay vụ phóng hỏa này không thành công, Tang gia không thấy ánh lửa, chắc chắn đã sớm biết kế hoạch thất bại, bọn họ không thể nào tro mắt để mặc cho chúng ta tùy ý đi báo quan. Huống chi với tình hình hèn hạ của bọn chúng, không chừng còn có thể vu hãm nói đầu trâu đổ là chúng ta tự mình hắt, thậm chí còn có thể cắn ngược tố cáo lại chúng ta bắt cóc người của bọn chúng, cường bức mấy gã kia thừa nhận phóng hỏa. Nếu như vậy, mọi người cảm thấy chúng ta còn có phần thắng sao?”

Lời này nói xong, mọi người đều kinh hoàng, Liễu Viên Thanh hít sâu một hơi lạnh, một lúc lâu sau mới tái nhợt nghiêm túc gật đầu nói: “Đông gia lo

lắng không sai. Lúc này Tang gia nhất định đã sớm biết được tin, chỉ sợ đã có kẻ ứng đối. Vụ kiện này...”

Ông ta cười khỏ một tiếng, cực kỳ chán nản lắc đầu, thờ dãi.

“VẬY NGƯỜI ĐỊNH KHÔNG TỐ CÁO À?” ĐÌNH TRIỆT MIỄN CƯỜNG NGỒI LẠI GẦN ĐÓ ĐỘT NGỘT NÓI. KỶ THỰC TIỂU NGƯ VỐN KHÔNG ĐỊNH ĐỂ HẮN THAM GIA VIỆC RIÊNG CỦA BÁCH LINH CÁC, NHƯNG NGƯỜI NÀY KHÔNG CÓ NỬA PHẦN KHÁI NIỆM “NGƯỜI NGOÀI”, TỰ THÂN THEO VÀO, KHIẾN LIỄU VIÊN THANH TÒ MÒ NHÌN MẤY LẦN, NHƯNG THẤY ĐÔNG GIA NHÀ MINH CŨNG CHƯA ĐUỔI NGƯỜI, ĐƯƠNG NHIÊN ÔNG TA SẼ KHÔNG NÓI THÊM GÌ.

Tiểu Ngư bỗng nhiên nhếch khóe miệng, im lặng cười: “TỐ CÁO, ĐƯƠNG NHIÊN PHẢI TỐ CÁO..”

Liễu Viên Thanh ngây dại: “NHƯNG ĐÔNG GIA KHÔNG PHẢI VỪA MỚI NÓI...”

“VỪA RỒI TA NÓI NHƯ VẬY, CHÍNH LÀ PHÂN TÍCH CHÚNG TA CÓ THỂ GẶP NHỮNG VẤN ĐỀ GÌ, CŨNG KHÔNG PHẢI NÓI BỌN CHÚNG NHẤT ĐỊNH NGHĨ NHƯ VẬY. NGƯỜI TRONG NGHỀ NHƯ CHÚNG TA, ĐỊA VỊ NHƯ THẾ NÀO LIỄU TRƯỞNG BAN HẮN LÀ RÕ RÀNG HƠN CẢ, THÂN PHẬN NHƯ CHÚNG TA NẾU MUỐN ĐI KIẾN CÁO, CÒN CHƯA LÊN CÔNG ĐƯỜNG ĐÃ NẪM Ở TÌNH THẾ XẤU RỒI, VẬY NÊN CÓ NHỮNG VIỆC KHÔNG THỂ KHÔNG LO LẮNG TRƯỚC, BẰNG KHÔNG, CHẴNG NHƯNG KHÔNG ĐÒI LẠI ĐƯỢC CÔNG LÝ, MÀ NẾU KHÔNG CẢN THẬN, BÁCH LINH CÁC TỪ NAY BIẾN MẤT CŨNG CÓ THỂ.”

Không phải nằng nhất gan sợ phiền phức, quá mức cẩn thận, mà ở đây dù sao cũng là xã hội phong kiến không có dân chủ!

Khoảnh khắc này, Tiểu Ngư bỗng nhiên cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, không khỏi có chút hối hận ngày đó không mượn cơ hội quen biết với Triệu Trinh, nếu hợp mắt Hoàng đế, kết thêm được tầng quan hệ đó, giờ phút này sự an nguy của Bách Linh Các đã không cần lo lắng.

Liễu Viên Thanh mặt toát mồ hôi nói: “LÀ TIỂU NHÂN LO LẮNG KHÔNG CHU TOÀN, NGHĨ SỰ TÌNH QUÁ ĐƠN GIẢN.”

“ÔNG CŨNG LÀ SUY NGHĨ CHO BÁCH LINH CÁC, SAO CÓ THỂ TRÁCH ÔNG CHỨ!” TIỂU NGƯ PHẢN CHÁNH LẠI TÌNH THẦN, HÒA NHẢ NÓI: “LIỄU TRƯỞNG BAN, PHIỀN ÔNG SAI NGƯỜI CHUẨN BỊ MỘT ÍT ĐỒ ĂN UỐNG LÊN ĐÂY, CHUYỆN NÀY CHÚNG TA CÒN PHẢI SUY NGHĨ THÊM RỒI QUYẾT ĐỊNH.”

“Vâng.” Liễu Viên Thanh biết ý nằng muốn bí mật bàn bạc cùng Ứng vệ, vội lui ra trước.

“TIỂU NGƯ, NGÀY NÀO CŨNG PHẢI LO LẮNG ĐỀ PHÒNG NHƯ VẬY, HAY LÀ CHÚNG TA GIẢI TÁN GÁNH HÁT ĐI THÔI?” PHẠM THÔNG VẮN IM LẶNG KHÔNG NÓI, NẶNG NỀ THỜ DÃI: “BÂY GIỜ NHÀ CHÚNG TA KHÁC XƯA, CŨNG COI NHƯ CÓ CHÚT SUNG TÚC, CHÚNG TA CÓ THỂ Ở CHỖ KHÁC MỜ QUÁN ĂN NHỎ THÔI CŨNG ĐƯỢC, CHO DÙ TIỀN ÍT HƠN CHÚT, NHƯNG NGÀY QUA NGÀY CÓ THỂ BÌNH AN.”

“SỰ PHỤ, BÁCH LINH CÁC LÀ TIỂU NGƯ KHỔ SỞ VẮT VÀ MỘT MINH TỰ TAY XÂY DỰNG, NẾU CHỈ VÌ MỘT TANG GIA MÀ ĐÃ...” NHÌN TIỂU NGƯ ĐEO MẶT NẠ THÁI ĐỘ YÊN LẶNG, LA ĐÀN SỢ SỰ PHỤ MINH LẠI KHIẾN TIỂU NGƯ BỰC MINH, VỘI NGẮT LỜI, CHỈ LÀ NÓI MỘT NỬA KHÔNG NÓI THÊM GÌ NỮA, NHƯNG PHẠM THÔNG ĐÃ HIỂU ĐƯỢC Ý HẮN. BÁCH LINH CÁC CHẬT CHỮA BAO NHIỀU TÂM HUYẾT CỦA TIỂU NGƯ, TRỪ KHI VẠN BẤT ĐẮC DĨ, LÀM SAO CÓ THỂ TÙY TIỆN VỨT BỎ NHƯ VẬY ĐƯỢC?

“TA CHỈ LÀ CẢM THẤY TIỂU NGƯ NHƯ VẬY QUÁ MỆT MỎI.” PHẠM THÔNG ĐAU LÒNG NHÌN TIỂU NGƯ, GIỐNG NHƯ CÓ THỂ NHÌN THẤY ĐÔI MÀY CỦA CON GÁI ĐANG NHÚ CHẶT DƯỚI TẮM MẶT NẠ.

Điều La Đan nói sao hắN LẠI KHÔNG BIẾT CHỨ? NHƯNG THÓI ĐÒI LÒNG NGƯỜI THẬT SỰ HIỂM ÁC! HUỐNG CHỈ ĐIỀU KIỆN NHÀ MINH HIỆN GIỜ CŨNG ĐẦY ĐỦ TẠM ỔN, CẦN GÌ PHẢI KIỂM TIỀN KHỔ CỰC NHƯ VẬY? TRƯỚC ĐÂY HẮN ĐÃ SỚM TỪNG KHUYÊN TIỂU NGƯ THU TAY LẠI, GIỜ LẠI CÀNG MÃNH LIỆT HY VỌNG HON, BÁCH LINH CÁC Ở KINH THÀNH ĐÃ CÓ DANH TIẾNG RẤT LỚN, CHO DÙ GÁNH HÁT GIẢI TÁN, MỖI THÀNH VIÊN Ở ĐÂY ĐỀU SẼ LÀ ĐỐI TƯỢNG TRANH GIÀNH CỦA CÁC NGŨA TỬ KHÁC, CŨNG KHÔNG CẮT ĐỨT ĐƯỜNG SỐNG CỦA MỌI NGƯỜI, COI NHƯ TRƯỚC SAU VẸN TOÀN CÒN GÌ.

“MỆT? NGƯỜI SỐNG TRÊN ĐÒI, CÓ AI KHÔNG PHẢI MỆT MỎI BAO GIỜ CHỨ?” SỰ CHÂN THÀNH TRONG MẮT CHA TIỂU NGƯ ĐĨ NHIÊN KHÔNG XEM NHẸ, NHƯNG NẶNG CHỈ CẢM THÁN TRONG MỘT GIẤY, TRONG MẮT LẠI MỘT LẦN NỮA LẠNH LẼO: “HON NỮA, CHO DÙ NGOÀI SÁNG CHÚNG TA KHÔNG ĐÒI LẠI ĐƯỢC CÔNG LÝ, CHẴNG LẼ KHÔNG THỂ DÙNG CÁCH ẨM THẨM HAY SAO?”

Đối với Tang gia, nằng vốn đang ý định để cho một con đường sống, chỉ dùng thuốc trong lọ màu xanh, giờ xem ra, còn phải phiền Nhạc Du chế nhiều thêm loại có tính vĩnh viễn. Ngựa càng lành càng bị người cười, người càng lương thiện càng bị ức hiếp, đạo lý này mãi mãi không thay đổi. Phải độc ác hơn, cho nên, Tiểu Ngư nằng phụng bồi, để xem cuối cùng ai mới là người thắng! Ai trả giá nhiều hơn đây!

Bộp bộp bộp!

Trong phòng bỗng nhiên vang lên tiếng vỗ tay giòn giã, thì ra là Đình Triệt vỗ mặt “thật tà chất phác” đang vỗ tay: “Nói rất hay, nói rất hay, có điều, không biết Đại Đông gia định tố cáo cách nào?”

“ĐÌNH ĐẠI CÔNG TỪ THÔNG MINH TUYỆT LUÂN, KHÔNG NGẠI ĐOÁN THỬ XEM!” TIỂU NGƯ CỐ Ý NÓI, TUY RẰNG CĂN BẢN TRONG LÒNG NẶNG KHÔNG CÓ Ý XẤU, NHƯNG NẾU NGƯỜI TA CỨ NHẤT QUYẾT TỰ ĐỘNG ĐẾN KHUẤY CHO NƯỚC ĐỤC THÊM, NẶNG CŨNG KHÔNG CÓ LÝ DO NGĂN CẢN ĐÚNG KHÔNG? HUỐNG CHỈ GIỜ NẶNG CHỈ NÓI NGƯỜI TA ĐOÁN, MÀ KHÔNG PHẢI NHỜ VÀ GÌ CẢ, KHÔNG TÍNH LÀ NỢ NẪN ẨM HUỆ GÌ HẾT.

“ĐOÁN THÌ TA KHÔNG CÓ HỨNG THÚ ĐOÁN, TA CHỈ BIẾT ẨM TƯỢNG CỦA DÂN CHÚNG ĐỐI VỚI BÁCH LINH CÁC CÓ VÈ KHÔNG TÔI, CÓ CÂU “BA NGƯỜI THÀNH HỒ”, “MIỆNG NHIỀU NGƯỜI XÓI CHẤY VÀNG”, HUỐNG CHỈ SỰ THẬT RÕ RÀNG, CHỈ CẦN CÓ CHỨNG CỨ CHÍNH XÁC VÀI NGƯỜI CẦU KẾT, CHO DÙ CÓ KẼ MUỐN QUAN LẠI BAO CHE ĐÔI TRẮNG THAY ĐEN, SỢ CŨNG KHÔNG DỄ DÀNG.” ĐÌNH TRIỆT THỜ Ơ THỐI THỎI LÁ TRÀ TRÔI NỔI TRONG CHÉN.

(“Ba người thành hồ”: Thành ngữ Trung Quốc.

(Nghĩa đen) Ba người nói có cạp, thiên hạ cũng tin có cạp thật.

(Nghĩa bóng) Một việc, dù cho sai lầm, nhưng nhiều người đã có cùng một nghị luận đều như thế cả, thì cũng dễ khiến người ta nghi nghi hoặc hoặc rồi đem bụng tin mà cho là phải.

“Miệng nhiều người xói chảy vàng”: cũng là chỉ sức mạnh dư luận.)

Ý của hắn rất trọn vẹn, lợi dụng miệng lưỡi dân chúng, đơn giản làm lớn chuyện lên, khiến quan phủ phải đắn đo? Không ngờ hắn xuất thân một công tử thế gia mà cũng có thể nghĩ đến lực lượng dư luận. Tiểu Ngư miệng mỉm cười, nhìn hắn cảm thấy bất ngờ.

“Ta cảm thấy có thể thử.” La Dẫn trầm giọng nói, dân chúng bình thường muốn lấy chứng cứ rất khó khăn, nhưng bọn họ thì không phải luyện võ rồi bỏ không, về phần truyền bá, rất đơn giản, mấy tên thủ hạ của hắn trước kia lăn lộn phố phường, chỉ cần nửa ngày là có thể khuếch đại sự việc lên ồn ào tã lã.

“Nếu như bọn họ ngược lại hăm hại chúng ta, nói chúng ta vu cáo? Quan phủ ngược lại phán chúng ta có tội thì sao?” Tiểu Ngư cười càng tươi hơn.

Đình Triệt cười thông thả: “Các ngươi chính là người giang hồ, dù sao cũng luôn có cơ hội “trò chuyện giao tiếp” với các vị đại nhân này đúng không?”

Tiểu Ngư không nói gì nhìn hắn, lại có thể ngang nhiên ám chỉ bọn họ có thể nửa đêm đi uy hiếp người, hắn vẫn còn là cháu nội của Đình Vị, cháu ngoại của Tiên Dục Diễn sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 156: Dịch dung

Nắng sớm dần lên, mưa to dần ngừng lại. Bầu trời một màu xanh thăm thẳm, trong sáng thoáng đãng vô cùng.

“Bây giờ cậu có thể nói rồi chứ, rốt cuộc đưa tôi đến quán trọ làm gì?” Trong quán trọ Vân Lai, Tiểu Ngư có chút mệt mỏi, xoa xoa huyệt thái dương.

Suốt đêm nàng bàn bạc cả một đồng chuyện, thật vất vả đem mọi sự xếp đặt thỏa đáng, sau đó mới bảo Liễu Viên Thanh đi báo quan. Cái tên này lại còn cố chấp muốn nàng cùng về quán trọ hắn ở, hỏi nguyên nhân thì không chịu nói rõ, chỉ nói nàng không đến nhất định sẽ hối hận, cứ làm ra vẻ thần bí bí.

“Ngươi ngồi đó trước đã.” Đình Triệt khoác thêm một cái áo choàng, bỏ lại một câu nói rồi biến luôn ra ngoài.

Hiện giờ nàng đang rất bận rộn, không rảnh theo hắn làm trò, tốt nhất là thật sự có việc, nếu không... Tiểu Ngư hừ một tiếng, lại không nghĩ đến bằng không thì sẽ thế nào, chỉ vì nàng mơ hồ cảm thấy, lúc này Đình Triệt không phải cố ý vẽ chuyện, mà thật sự có việc, hơn nữa dường như có lợi cho nàng. Có điều nàng mệt nhọc suy nghĩ cả đêm, thật sự là thấy mệt mỏi, dù sao đã đến đây rồi, lười đoán thêm.

Tiểu Ngư ngồi ở bên cái bàn hình tròn, tay chống má, vừa buồn chán xem xét bài biện trong phòng, vừa nghỉ ngơi dưỡng thần, căn bản không hề nghĩ tới mình là một cô gái, ở trong phòng một thiếu niên thì có gì không thích hợp.

Đình Triệt quay lại rất nhanh, trên tay còn cầm một cái bình được bịt kín. Tiểu Ngư còn chưa mở miệng nói gì, hắn đã quay nhìn nàng nói: “Ngươi trước tránh đi một chút.”

Tránh cái gì? Tiểu Ngư vừa mới nhường mảy, đã nghe bên ngoài có tiếng người bước lên lầu, không cần phải nói, nhất định là hướng về phòng này đi tới. Nàng nhanh chóng nhìn quanh, gầm giường hay sau giường đều rất bẩn, chỉ có thể nhảy lên xà nhà.

Người vào không phải là kẻ địch gì, chỉ là hai tiểu nhị. Một người cấp nấc một cái chậu rửa mặt trống không, tay bưng điếm tâm, một người mang một cái bếp lò còn đang cháy và ấm trà bay hơi, đặt hết đồ xuống xong còn mười phần cung kính hỏi cần gì nữa không.

Hai người lui ra rồi, Đình Triệt đóng cửa phòng, cười nói: “Xuống đi chứ?”

Tiểu Ngư nhìn chằm chằm điếm tâm trên bàn, cảm thấy hồ đồ: “Không phải cậu mời tôi đến chỉ để ăn điếm tâm đây chứ?”

“Ta còn phải chuẩn bị một chút, dù sao ngươi cũng phải chờ.” Đình Triệt không trả lời thẳng, trực tiếp động thủ đặt bếp lò sang một bên, đặt hai bình bằng sứ lên than, lại lấy trên giường một bao đồ, đặt lên cái bàn trống mở ra, bên trong là một đồng chai lọ, còn có rất nhiều công cụ bằng kim loại như kim, kẹp, ngân châm mảnh, móc mảnh..

Đến khi Đình Triệt lấy từ trong một cái hộp ra một tấm mỏng giống như màng đắp mắt, Tiểu Ngư bỗng nhiên hiểu ra, kinh ngạc nói: “Cậu muốn giúp tôi dịch dung?”

“Không lẽ ngươi muốn đeo mặt nạ lên công đường?” Đinh Triệt đứng từ cao nhìn xuống nàng đang ngồi, ánh mắt rất chi là muốn ăn đòn.

“Tôi không thích mặc nạ.” Tiểu Ngư ngẩng người, rồi lăm bắm một câu, nhưng lời ra như vậy, trong giọng nói lại mang ý cười, tiện tay tháo mặt nạ đặt xuống một bên, về mặt tự nhiên ăn điểm tâm.

Phải lên công đường, nàng là Đông gia dĩ nhiên không thể tránh lên công đường, lên công đường không thể tránh phải tháo mặt nạ, tháo xuống mặt nạ lộ ra ngoại hình thật sau đó khó tránh khỏi phiền phức, mà nàng sở dĩ vẫn quyết định phải báo quan, là đã chuẩn bị có điều nhờ cậy Đinh Đại công tử trước mặt này rồi. Hiện giờ người ta chủ động như vậy, nàng còn cự tuyệt thì nhất định là đâu có vấn đề.

Đinh Triệt liếc nhìn nàng một cái, khỏe miệng cong lên, bắt đầu giống như bác sĩ phẫu thuật, bày một loạt dụng cụ chỉnh tề ra trước, sau đó pha trộn thuốc bột. Đợi đến khi bình sứ đến nhiệt độ nhất định, miệng bình bung ra, liền đổ ra cùng trộn lẫn, cho vào chậu rửa mặt, một mùi chua chất lập tức tràn ra khắp phòng. Đinh Triệt đem thuốc đã điều phối tốt gan ra một ít, lấy mảnh mặt nạ da người trải rộng, ngâm vào đó.

“Trước tiên ngươi bao hết tóc dư thừa lại.” Đinh Triệt đưa cho nàng một tấm vải, Tiểu Ngư súc miệng xong, theo lời bao quanh đầu, chỉ để lại gương mặt và hai tai cúi xuống xông hơi ở chậu rửa mặt đang bốc khói, trong tay cầm một chiếc khăn tay màu lam Đinh Triệt đưa.

Nước thuốc này pha trộn không biết bao nhiêu loại thuốc, mùi rất khó chịu, hắc đến chảy nước mắt. Tiểu Ngư vừa tận lực nín hơi, vừa thỉnh thoảng lau mặt và mũi, trong đầu không khỏi tiểu nhân hoài nghi Đinh Triệt liệu có phải có ý nhân cơ hội này chỉnh nàng hay không, chỉ tiếc là mùi thuốc hắc ghê người, không phải lúc chất vấn.

Cũng may thời gian “hun đúc” còn có thể chịu được. Không bao lâu sau, Tiểu Ngư dường như có thể cảm giác mỗi lỗ chân lông trên da mặt đều giãn ra để chịu, ngược lại con mắt nàng thì không mở ra nổi.

“Trước tiên đừng mở mắt, đợi ta lau nước thuốc đi đã.”

Đinh Triệt rất tự nhiên nắm tay nàng, dẫn nàng trở lại bên cạnh bàn ngồi xuống, sau đó lấy một mảnh vải trắng sạch sẽ, đang chuẩn bị thấm mồ hôi bọt nước trên mặt nàng, nhưng khi ánh mắt hắn nhìn vào gương mặt bị nước thuốc hun đỏ bừng, hơi ngẩng lên của nàng, bỗng nhiên nhịn không được run lên, cánh tay dường như không thể hạ xuống.

Từ lúc gặp lại ở bờ sông năm đó, hắn cũng đã phát hiện con bé tóc tai xơ xác, xanh xao vàng vọt trước đây, từ lâu đã thay da đổi thịt không còn ngây ngô như trước, mà như cánh bướm phá kén, bày ra vẻ xinh đẹp khiến người ta kinh ngạc. Lần thứ ba gặp lại, hắn phát hiện gương mặt dường như chẳng gì may may kích động nổi này lại có một chút biến hóa, giống như lúc này, gần gũi, tỉ mỉ, chăm chú, cũng là lần đầu tiên..

Hắn đột nhiên cảm thấy, gương mặt trái xoan đầy hơi nước đọng trước mặt mình, đã không chỉ là một gương mặt, mà giống như một đóa hải đường mùa xuân đang say ngủ, sen hồng mới hé sau cơn mưa, đôi môi như cánh hoa đào...

“Này, cậu lau nhanh chút tôi với! Chảy vào trong cổ tôi rồi đây này..” Tiểu Ngư đợi một lát, không phát hiện trước mặt mình là cảnh tượng gì, vừa lúc một giọt mồ hôi lăn xuống cổ, rất tự nhiên giơ tay lên lau đi, mu bàn tay trắng nõn mượt mà nhẹ nhàng xoa miết.

Đầu nàng vốn đã hơi ngẩng lên, lúc này để lau đi nước thuốc chảy xuống, lại ngửa thêm hai phần, khiến cằm cổ mảnh khảnh hiện ra trông rõ thêm đường cong duyên dáng, dường như có một loại ma lực khác thường, khiến ai đó nhìn không được muốn hóa thân thành một giọt bọt nước...

Bụp.. Cối lòng tâm tưởng thiếu niên nào đó đột nhiên toàn bộ rối loạn, chỉ cảm thấy mũi nóng lên, đột ngột chảy ra hai dòng chất lỏng.

“Chờ... chờ một chút... Ta ... đi lấy thuốc bột.. Ngươi ngàn vạn lần đừng mở mắt...” Trong lúc hoảng loạn, thiếu niên vội vàng che mũi, gấp gáp xoay người.

“Oh...”

Không biết là bị nước thuốc hắc chết người này hun tỉnh sự miễn cảm của thiếu nữ, hay là một ảo giác khó hiểu, Tiểu Ngư bỗng nhiên cảm thấy bầu không khí đầy mùi chua chất đột ngột trở nên có gì đó khác thường, nhưng rốt cuộc khác cái gì, nàng cũng không dám nghĩ thêm, chỉ làm bộ như không nghe thấy những âm thanh gì đó rất nhỏ, tỷ như tiếng hít sâu, tiếng chà lau, tiếng ném gì đó rất nhẹ..

Rất nhanh lau xong máu mũi thật mất mặt, tự mình điểm mấy chỗ huyết đạo, lại hít sâu mấy hơi bình tĩnh lại tâm tình một chút xong, Đinh Triệt lúc này mới từ bên cửa sổ quay lại, ép buộc mình lại một lần nữa cầm lấy tấm vải đối diện với gương mặt của Tiểu Ngư, chỉ là ánh mắt lúc này.. không dám nhìn tới một chút nào, lại cố tình để lại hai mắt nàng lau cuối cùng.

“Rồi tiếp theo bây giờ là dán thẳng mặt nạ lên mặt sao?” Tiểu Ngư rút cuộc mở mắt, ánh mắt trực tiếp nhìn một đồng dụng cụ trên bàn.

“Không, trước phải điều chỉnh đường nét trên mặt ngươi đã.” Thấy nàng không nhìn mình, Đinh Triệt mặt vẫn còn nóng ran như lửa đốt không khỏi thở phào nhẹ nhõm, rất nhanh xoay người, lấy trong bình nhỏ ra một thứ thuốc mỡ giống như nước hồ màu trắng, sau đó cầm một cái thìa nhỏ xúc lên, ho khan một tiếng: “Tốt nhất là ngươi lại nhắm mắt tiếp đi.”

Tiểu Ngư làm theo, nhắm hai mắt lại: “Cậu định dịch dung tôi thành dung mạo kiểu gì?”

Đinh Triệt ngẩn ra, lúc này mới phát hiện mình quên mất không hỏi nàng muốn dịch dung thành thể nào, hơi bối rối hỏi: “Ngươi nói đi?”

Tiểu Ngư nghiêng đầu một chút, suy nghĩ, nói: “Giống như cậu, phổ thông một chút, đúng rồi, tôi quanh năm đều đeo mặt nạ, nếu không có lý do đặc biệt

gì cũng không hợp lý. Nếu không thì cậu cứ làm trên mặt tôi có vết sẹo hay gì đó xấu xấu chút là được.”

“Được.” Đinh Triệt hít sâu một hơi, lệnh cho chính mình tập trung lực chú ý, nghĩ qua một chút, liền có hình dung đại khái, bắt đầu động thủ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 157: Gló mát đến tự nơi nào

Hẻm nhỏ nằm trong ngõ Diêm Thủy, tuy không náo nhiệt như những khu phố hoa mới lập, nhưng sắc trời càng sáng, đủ loại âm thanh cũng theo mọi người thức dậy vang lên rộn rã.

Khách sạn Vân Lai cũng không ngoại lệ, theo công việc bắt đầu bận rộn, tiếng mở cửa, tiếng bước chân, tiếng khách hàng ồn ào, tiếng đáp dạ của tiểu nhị, tiếng trút nước rửa mặt, tiếng dầm trên thang lầu thỉnh thoảng. Hai mắt nhắm lại, tất cả mọi âm thanh đều lọt vào tai thật dễ dàng.

Tiểu Ngư cố gắng phân tán sự chú ý của mình vào những tạp âm bên ngoài, nhưng thị lực không nhìn thấy gì khiến dây thần kinh càng thêm mất cảm truyền lại càng thêm rõ ràng các loại cảm thụ mà nàng muốn quên đi, ví như âm thanh mờ ám nhẹ nhàng như đang chạm trở một món đồ tinh mỹ, ví như tiếng hít thở cô nén gần trong gang tấc của ai đó, đậm hơn cả mùi chua chát trong không khí, khí tức đàn ông thanh tân nhân nhạ... Thậm chí, nàng dường như còn có thể cảm thụ được nhiệt độ từ phía thân thể kia..

Khoảng cách như vậy hình như gần quá!

Tiểu Ngư bỗng nhiên cảm thấy ngồi thế nào cũng không thoải mái được, bàn tay đặt trên đầu gối bất giác nắm chặt, rất muốn điều chỉnh lại tư thế ngồi một chút, nhưng mới vừa nghĩ tới, bên tai chợt nghe thấy một giọng nói vừa êm ái lại pha lẫn trầm thấp: “Đừng lộn xộn.”

Tiểu Ngư đột nhiên cứng đờ, sắc mặt hơi nóng lên, hô hấp vốn dĩ đang nhẹ nhàng nhất thời trở nên dồn dập, nhìn không được cần môi, nhưng lập tức nhớ đến đôi phương đang nhìn xuống mặt nàng, động tác này có vẻ không được ôn cho lắm, vội nhả ra, nhưng sau đó cảm thấy cứ để miệng như vậy lại càng không ổn, vội mím lại.

Nhưng, gần như đồng thời, bỗng có gì đó nhẹ nhàng đụng vào mũi nàng một chút, dường như là chút rung động không không chế được..

Trái tim, ngay trong khoảnh khắc này, đột nhiên lạc nhịp đập thỉnh thoảng trong lồng ngực, khiến người ta có cảm giác như mình đang làm kẻ trộm. Vì giấu diếm cảm giác xấu hổ và bối rối khó hiểu này, Tiểu Ngư vội cố trấn định, tìm đề tài nói chuyện: “Dịch dung thể này.. có nhanh không?”

“Cũng không lâu.. Trước tiên ta sẽ thêm độ rộng cho mũi.. sau đó thêm cả gò má, trên mặt cũng giống như vậy.” Giọng nói của Đinh Triệt cũng không trôi chảy như bình thường. Thực tế, lúc đang nói chuyện, tay hắn cơ hồ không dám chạm vào làn da mượt mà ứng đỏ bên dưới.

“Ồ.. Vậy.. cảm ơn..” Tiểu Ngư ngồi cứng ngắc, móng tay vô thức nhấn sâu vào lòng bàn tay.

“Không có gì.” Người nào đó mất tự nhiên nhẹ giọng đáp lại. Sau khi lấy lại bình tĩnh, mới một lần nữa dùng thuốc mỡ phủ lên.

Tập trung làm xong hình dạng cho mũi, tiếp theo là lót xương gò má, Đinh Triệt nhẹ nhàng quét một lớp chất lỏng lấp lánh lên mặt nàng, sau đó mới dùng nhíp lấy một miếng mặt nạ da cần thận dán lên mặt Tiểu Ngư, ngón tay cẩn thận lót trải từng chút một, sửa chữa lại những chỗ những góc dư thừa, cuối cùng lại xúc thêm nước thuốc, khiến ria mặt nạ và làn da dính chặt lại.

Quá trình đó, tay hắn trước sau như một không chạm thẳng lên da Tiểu Ngư, thậm chí động tác cũng mềm nhẹ giống như vô cùng thành kính chạm vào một thứ gì đó thần thánh, e sợ chỉ mạnh thêm một chút sẽ phá hư tất cả.

Cảm giác này giống như gió xuân từ đâu lướt tới, phảng phất dịu dàng..

Phạm Tiểu Ngư!! Mau chấm dứt cảm giác khó hiểu kia ngay, hiện giờ chẳng qua mày đang được hưởng thụ dịch vụ làm đẹp cao cấp nhất mà thôi, hết thấy đều là vì khuôn mặt này, là việc rất bình thường, rất bình thường, không có gì ghê gớm cả, không cần phải biểu hiện thật mất mặt giống như một đứa quê mùa!

Khi một đôi tay giống như làn gió mát phất qua thái dương, mũi, bên môi, cằm, vành tai.. Người nào đó trong lòng cố gắng tự thôi miên mình, thậm chí còn vô thức ép mình nghĩ đến vài chuyện lung tung khác.

Ví dụ như, kiếp trước nàng từng gặp được một bộ ghép hình rất tuyệt, đó là một bức tranh vẽ một ngôi nhà, trước sau có rất nhiều loại cây ăn quả, một cô gái người nước ngoài đội mũ rơm, cùng với em gái nắm tay nhau đứng bên bờ hồ nở đầy hoa đại, ngắm nhìn những cánh bướm nhỏ màu trắng trên hồ.

Ví dụ như, một ngày tan tầm, trên đường về nhà đi ngang qua tủ kính của một cửa hàng, bên trong có một bộ đồ thủy tinh rất đẹp, có điều giá quá đắt.

Lại ví như, nàng từng rất muốn một mình đi du lịch Cửu Trại Câu, nhưng rốt cuộc vẫn không có cơ hội.

Tư tưởng dần dần miên man, Tiểu Ngự rốt cuộc chậm rãi thả lỏng, cho đến khi đột ngột nghe thấy tiếng “Tốt lắm!” vang lên, mới đột nhiên nhớ ra, những điều đó đã sớm là mây khói từ kiếp trước, bây giờ mình cũng không phải đáp mặt ở tiệm làm đẹp mà đang dịch dung. Tiểu Ngự mở đôi mí mắt có chút đập dính, nhìn gương mặt xa lạ trong gương, chớp mắt đã quên đi hết thảy.

Làn da tái nhợt, gò má hơi cao, mũi thấp, rộng, trong hốc mắt hơi sưng lên vẫn là đôi mắt hai mí, kỳ thật không thay đổi hình dáng lông mày và đôi mắt, nhưng trông lạ lẫm rất nhiều, hơn nữa nếu nói các bộ phận tổng hợp lại miễn cưỡng xem như hơi chút thanh tú, thì vết sẹo hình con rết bên mắt trái lại hoàn toàn phá hủy dung mạo tầm thường đó.

Tóm lại, đây quả thật là một người hoàn toàn khác với mình.

Tiểu Ngự lạ lẫm quay trái nhìn phải ngắm người trong gương đồng, thử nhìn mặt nhìn mũi, nhưng cảm giác toàn bộ mũi đều bị dính lại, muốn mở to hai mắt, trên mí mắt lại truyền đến cảm giác mắt tự nhiên thật khác thường, có điều động tác nhướng mày vẫn có thể tự nhiên như thường, và nói chuyện cũng không bị ảnh hưởng nhiều lắm.

“Sao?” Đinh Triệt đưa gương qua xong, nghiêng người rót chén trà, chậm rãi uống, hai tay nhìn như trầm ổn, nhưng ngón tay nắm chặt lại bán đứng tâm tình khẩn trương của chủ nó.

“Cái này...” Tiểu Ngự sờ sờ mặt, cố ý ngừng lại một chút mới nói: “Tuy rằng biểu tình cứng nhắc, thời gian lại lâu, hơn nữa quá trình làm lại có vẻ rất phiền toái, có điều làm xong quả thật không nhìn ra là giả, coi như tạm được!”

“Tạm được?” Hấn mất bao nhiêu công sức mới hoàn thành được một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, lại chỉ là tạm được? Đinh Triệt đang khẩn trương biến thành buồn bực, nghiêng đầu nhìn chăm chăm nàng: “Có giỏi thì người làm một cái cho ta nhìn xem?”

“Nếu tôi biết dịch dung, nhất định làm tốt hơn cậu nhiều.” Hấn trừng mắt, Tiểu Ngự ngược lại càng thêm ung dung, giao hoát nhìn lại.

“Đừng cho là ta không biết người muốn lừa ta để học được thuật dịch dung.” Đinh Triệt quay đầu, hừ một tiếng, bắt đầu dọn dẹp những lọ những bình.

“Thuật dịch dung của cậu phiền như vậy, tôi đâu có muốn học!” Tiểu Ngự đứng dậy phát phát tay, giống như xua đi mùi lạ trong phòng, “Hon nữa mùi còn nặng như thế, hun chết người ta!”

“Người đã chó cắn Lã Động Tân, không nhìn thấy lòng tốt như thế, vậy thì trả lại mặt nạ cho ta!” Đinh Triệt không ngờ lại chẳng hề tức giận, ngược lại cười ha ha, bỗng nhiên vươn hai tay, giả bộ như muốn xé bỏ mặt nạ của Tiểu Ngự.

“Con gả ra ngoài giống như bát nước hắt đi, đây là chính cậu chủ động cho tôi, đâu có phải là tôi muốn xin đâu.” Tiểu Ngự cố ý điều ngoa nói, tuy rằng biết hấn sẽ không thật sự xé đi, nhưng vẫn nghiêng mình nhẹ nhàng tránh khỏi.

“Ta hối hận không được sao?” Đinh Triệt hừ một tiếng, không chút do dự đuổi theo.

“Cậu hối hận cũng được gì, trên đời này không có cơm hối hận để ăn đâu.” Tiểu Ngự cười khẽ một tiếng, tránh đi tiếp, lại thấy hấn theo đuổi không ngừng, nhất thời hiểu ra, tên này nhất định là cố ý muốn nhân cơ hội này tởm khinh công với nàng đây, liền chuyển giọng: “Có điều, cậu đã hối hận, tôi đại phát từ bi thành toàn cho cậu một lần cũng được.”

Nói xong, đột nhiên không tránh nữa, ngược lại xoay người nghênh đón, trong đôi mắt quang mang linh động.

Chiều này thật là bất ngờ, bàn tay Đinh Triệt cách người nàng không xa, nàng vừa quay lại, thật đúng là đụng phải mặt nàng, hấn vội vàng rút tay, thân hình cũng khựng lại.

“Người...”

“Xé đi, sao không xé vậy?” Tiểu Ngự vô lại héch mặt lên, bĩu môi, trong ánh mắt lấp lánh tràn đầy vẻ giao hoát.

Nàng đây là chắc chắn hấn sẽ không động thủ sao? Đinh Triệt hung dữ nhìn chăm chăm nàng, nặng nề hừ một tiếng mở cửa ra: “Người có thể đi được rồi, ta muốn đi ngủ.”

“Cậu còn phải nói cho tôi biết phải gỡ xuống thế nào nữa chứ?” Ý cười trong mắt Tiểu Ngự càng đậm, không nhúc nhích.

“Chờ ta có tâm trạng rồi nói sau.” Đinh Triệt xụ mặt, bỗng nhiên không biết lấy dũng khí ở đâu, kéo tay nàng mạnh đẩy ra ngoài cửa, rồi rầm một tiếng đóng sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 158: Tổ tụng

Hắn lại dám.

Tiểu Ngư trừng to mắt, đang định tức giận gõ cửa, nhưng tay mới nâng lên, bản thân lại nhin không được bật cười.

Đình Triệt này.. cách bày tỏ thiện ý tuy rằng vẫn kém cỏi y như thế, có điều lớp da mặt giả này lại thật sự là giúp đỡ kịp thời, như vậy cho dù nàng có phải mang thân phận Đông gia Bách Linh Các lên công đường, cũng không phải sợ vì vậy mà hủy đi sự yên ổn của cả nhà. Về phần cái mặt nạ kia, thôi, đi mua cái khác vậy, dù sao hiện giờ nàng mang gương mặt này đi trên đường cũng không ai nhận ra được.

Đeo mặt nạ mới, Tiểu Ngư lén lút đi cửa sau về Bách Linh Các, sắc trời đã sáng hẳn, Liễu Viên Thanh đang cười nhìn mấy người nha dịch ngấp ngấp dài khám xét hiện trường không ngừng. Những nha dịch này rõ ràng là qua loa có lệ, miệng còn không ngừng hùng hùng hổ hổ hô to quát lớn, Tiểu Ngư không khỏi nhú mày, lại chỉ có thể ở nơi bí mật gần đó bất đắc dĩ chờ đợi, rồi quay về phòng làm việc của mình nhắm mắt mặc kệ.

Ba năm trước đây, Tiết Khuê đại nhân vẫn dùng chính sách nghiêm khắc cai quản đã đi sứ Khiết Đan, không còn chương quân Khai Phong phủ, từ đó không khí trong kinh thành vẫn rất kém, kéo dài đến tận cấp thấp như đám nha dịch, loại ban sai mượn cơ hội ngầm vơ vét mồ hôi nước mắt nhân dân kiểu này đã quá thông thường.

“Bọn họ muốn chúng ta trước viết đơn kiện trình lên, sư phụ đã về nhà tìm Nhạc tiên sinh. Bên Tang gia có thể đã dứt lốt hết quan phủ, đám nha dịch này tuy nhận ưu đãi nhưng vẫn nhất định muốn chúng ta trước đóng cửa, nói là phải phải giữ nguyên hiện trường để cấp trên đến kiểm tra.” La Đan đi đến nói.

“Có nói là phải đóng cửa bao lâu không?”

“Không có, chỉ nói quá quá là phải đợi cấp trên xử lý.”

“Đây là trước ra oai với chúng ta đấy mà!” Tiểu Ngư cười lạnh một tiếng, “Chúng ta không ngại chờ một hồi, xem cấp trên kia bao lâu mới có thể xuống tới đây. Để nói cho mọi người đừng hoảng loạn, dù sao vừa lúc ngày mười sáu cũng ra ngoài biểu diễn, cứ để bọn họ tập luyện như cũ đi.”

Nghĩ muốn dùng cách ngừng buôn bán đến áp chế Bách Linh Các sao, ngay cả tình huống tệ hơn nàng đã chuẩn bị tốt, còn có thể để ý đến chút đá kích nho nhỏ ấy? Huống chi những gì Tang gia còn nợ, nhất định có một ngày nàng đòi lại gấp bội.

Không bao lâu sau, Phạm Thông cũng mang theo Nhạc Du vào thành. Đương nhiên, ở thời điểm này sẽ không thể đưa hắn đến Bách Linh Các, gian lâu bí mật kia tạm thời trở thành phòng nghỉ sự, chỉ để lại La Đan trấn thủ Bách Linh Các.

Tài văn chương của Nhạc Du dĩ nhiên không cần phải nói, chỉ là ngày ngày đều ở trong nhà, ngôn ngữ không khỏi sáo rỗng nhàm chán. Tiểu Ngư đọc kỹ lại bản nháp, mắt sắc gạch đi mấy chỗ dư thừa, lại bảo hắn sửa sang văn phong lại một chút, vừa biểu đạt mong đợi vô hạn đối với nha môn lại vừa khéo léo khen tặng một chút người phán xử, tranh thủ hảo cảm của quan phủ, cuối cùng mới chép lại lần nữa, về Bách Linh Các đưa đơn kiện cho Liễu Viên Thanh.

Mọi người đã từng đi kiện đều biết tầm quan trọng của đơn kiện, đơn kiện phải viết thế nào cũng phải có rất nhiều kiến thức.

Làm dân chúng, bình thường khinh bỉ quan trường hắc ám, quan tham trơ trẽn là một chuyện, nhưng lúc lên công đường mà còn dùng thái độ thật sự như thế, không biết cách lấy lòng các vị đại lão gia trên quan trường này, thì dù là mình có lý, cũng chỉ có nước ăn đòn.

Nhân sinh bất đắc dĩ, có một số việc nếu không cố mà làm, thì sẽ phải chịu oan ức. Chỉ ít, trong vụ án phóng hỏa lần này, phải biểu diễn cung kính nịnh nọt một chút.

Giảng có nửa ngày, cũng ra không ít lợi lộc, bọn nha dịch cuối cùng cũng mang theo đơn kiện và kẻ phóng hỏa rời đi. Nhìn theo bọn họ không chỉ có người của Bách Linh Các, còn có một đám đông quần chúng nhân dân đứng vây xem. Không bao lâu sau, chuyện Bách Linh Các nửa đêm bắt được kẻ xấu phóng hỏa đã lan khắp ngõ tứ Tuần gia, lại qua những cái miệng thích buôn chuyện mà truyền tới cả những ngõ tứ khác, những quán trà, tửu lâu, đầu đường, cuối hẻm.

Đây chẳng qua chỉ là một trong những mục đích của Tiểu Ngư. Việc kích động dư luận tất nhiên phải làm, nhưng khiến cho mấy chục người dân chính mắt nhìn rõ ràng mặt của ba kẻ xấu kia, cũng là một loại bảo hộ rất được, có thể ngăn chặn quan phủ bịa đặt lật lọng, ít nhất, việc đó là người của Tang gia không ai có thể phủ nhận. Tang gia ngàn vạn lần không nên phải mấy kẻ quen mặt như vậy đến làm công việc phóng hỏa.

Nói đến chuyện này, trong lòng Tiểu Ngư không khỏi dâng lên chút cảm kích, nếu không phải ngày đó Đình Triệt tình cờ bẻ gãy tay mấy gã giang hồ mà Tang gia mới chiêu nạp, có lẽ giờ phút này Tang gia hoàn toàn có thể ngậm chặt miệng không chịu nhận.

Đương nhiên, làm việc không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, vì đề phòng, tuy biết rõ đã có nhân chứng vật chứng rõ ràng quan phủ không thể không lập án, nhưng Tiểu Ngư vẫn cho Phạm Thông ngầm đi theo đám nha dịch trở về, để tìm hiểu rõ hành động sau lưng của quan phủ, giám sát bọn họ liệu có ngầm liên lạc với Tang gia hay không, từ đó để có được biện pháp ứng phó cho tốt.

Ngay sau đó, Tiểu Ngư lại phái Liễu Viên Thanh ra ngoài, nàng cần tìm một thầy kiện, một thầy kiện thật sự, có chuyên nghiệp cũng có can đảm, có thể giúp nàng chống cự lại đối trả và âm mưu của Tang gia.

Cuối cùng, Tiểu Ngự lại đích thân ra mặt trấn an tất cả các thành viên trong gánh hát, rồi để cho La Đan phụ trách ở lại cảnh giới.

Xong xuôi hết các việc hao tâm tổn sức, Tiểu Ngự cũng nhện không được có chút mệt mỏi, La Đan nhìn thấy, gương mặt dưới mặt nạ không khỏi lộ ra chút đau lòng.

“Mau trở về nghỉ ngơi một chút, sự phụ bọn họ không thể nhanh chóng trở về đâu.”

Tiểu Ngự nghĩ một chút, đứng là ở đây chờ xác thực không bằng nhân cơ hội nghỉ ngơi dưỡng thần cho tốt, hơn nữa Đông Đông một người ở nhà nhất định rất lo lắng, mình cũng nên về để nó yên tâm, liền đưa Nhạc Du vẫn tránh ở bên ngoài cùng trở về nhà.

“Mặt của tỷ?” Phạm Bạch Thái vô cùng tò mò gương mặt xa lạ của Tiểu Ngự, lúc ăn cơm không biết nhìn bao nhiêu lần, cơm nước xong rốt cuộc không nhện được nữa.

“Sờ đi!” Tiểu Ngự buồn cười chủ động giờ mặt tới.

Khác với trước đây, vì đang đeo da mặt giả, không thể đeo mặt nạ bắt mắt, hôm nay nàng về nhà quả thực giống như làm kẻ trộm, không thể không tránh cả nha hoàn nhà mình, ngay cả lúc tắm rửa và ăn cơm đều phải lén lút.

Xem ra vẫn nên tìm vị Đình đại công tử tính tình dễ thay đổi kia một chút, “cầu khẩn” hần đại nhân đại lượng nói cho nàng biết phải gỡ dịch dung xuống như thế nào.

Phạm Bạch Thái cũng vươn tới, tay cẩn thận sờ sờ hai má nàng, lại nhẹ nhàng sờ mũi nàng, còn mở to hai mắt tìm ở chân tóc mai nàng một lần, cuối cùng mới thấy đủ, đồng thời tràn ngập kính nể nói: “Tỷ tỷ, Đình ca ca thật là lợi hại! Một chút cũng không nhìn ra là giả, nếu không phải tiên sinh nói với đệ trước, đệ thật sự không tin tỷ là tỷ tỷ nữa.”

“Tên kia quả thực coi như có chút bản sự.” Tiểu Ngự cười nói.

“Tỷ tỷ, nếu Đình ca ca đã trở lại, còn tốt như vậy giúp tỷ dịch dung, sao tỷ không mời huynh ấy đến nhà chúng ta chơi?” Phạm Bạch Thái cười hi hi làm nũng, động tác dù còn mang tính trẻ con, nhưng gương mặt ngày càng vuông vức đã bắt đầu tràn đầy sức sống bừng bừng cùng khí chất sáng lạn của một thiếu niên trẻ tuổi.

“Đệ muốn gặp hần sao?”

Tiểu Ngự chột chột mũi thẳng bé, hài lòng cậu em của mình không giống lão cha quá mức thật thà ôn hòa, cũng không giống Phạm Đại quá mức thoải mái, việc gì đều không để ý đến, mà bình thường một chút, rất hiểu được chính mình muốn gì, càng hiểu được có một số việc không phải nó muốn là có thể quan tâm được. Ví dụ như chuyện Bách Linh Các lần này, Tiểu Ngự cũng không giấu nó, nó cũng rất ngoan ngoãn làm một người hiểu chuyện, mà không phải cả ngày lo lắng muốn giúp sức, lại càng không phải không hiểu chuyện mà hỗ trợ lung tung.

“Đúng vậy, tỷ tỷ mời Đình ca ca đến nhà chúng ta chơi đi!” Phạm Bạch Thái ánh mắt sáng ngời lộ ra sự mong đợi.

“Được, chờ đến lúc nào thuận tiện, tỷ sẽ mời hần đến nhà chúng ta ăn cơm.” Tiểu Ngự sáng khoái đáp ứng, trong lòng đã có chút nghi hoặc, Đông Đông với Đình Triệt khi nào thì có quan hệ tốt như vậy, có điều dù sang vừa lúc nàng nợ người nào đó một bữa cơm, mời cũng được, có điều điều kiện trước nhất là làm thế nào lấy được mặt nạ dịch dung này, về sau sử dụng còn không tiện sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 159: Thầy kiện Ngô Ngôn Chi

Bách Linh các đang dính kiện cáo, trấn Liễu Hà dù có gần thành Khai Phong thì cũng cách xa năm sáu dặm đường, Tiểu Ngự không đủ thời gian ngủ nữa, chỉ tắm rửa ăn cơm rồi lại chạy về trong thành.

Sự thật chứng minh, sự lo lắng trước của Tiểu Ngự không phải là nói quá.

Nàng vừa về đến, La Đan liền báo một tin tức không tốt, Miêu Thất chuyên canh giữ ở gần chỗ quan phủ chuyển tin tức của Phạm Thông về nói, Tang gia quả nhiên đã sớm thông đồng với quan phủ, sau khi đơn kiện tới nha môn, vị phán quan* lão gia họ Thôi kia nhìn kỹ một lần, không ngờ sau đó liền sai phụ tá chép lại một bản, đợi khi bên ngoài không chú ý đến mới lén lút đưa đến Tang gia.

(*Phán quan: nguyên văn từ gốc là “Thôi quan”, là từ cổ sử dụng từ đời Đường, chỉ một chức quan có nhiệm vụ giống như thẩm phán, quan tòa ngày nay, chuyên về tư pháp, xử án)

“Kẻ làm quan như vậy cũng thật khinh người quá đáng!”

Trong phòng làm việc, không cần tháo mặt nạ ra cũng có thể cảm giác được sắc mặt u ám của La Đan.

“Nếu một kẻ là sói, thì một kẻ là bái*, hợp lại với nhau cấu kết làm chuyện xấu là điều rất bình thường.” Tiểu Ngư thần nhiên nói, trong giọng không nghe ra chút tức giận nào, chỉ bảo Miêu Thất lui ra, sau đó giữ chặt tay áo phải, xoay cổ tay chậm rãi mài mực.

(*Bái: là một giống thú như chó sói chỉ có trong truyện cổ của Trung Quốc. Ngày xưa nói con lang con bái phải đưa nhau đi mới được, lia nhau thì ngã, vì thế cùng nương tựa nhau gọi là lang bái 狼狽. Như lang bái vì gian 狼狽為奸 cùng cấu kết với nhau làm bậy.)

“Chúng ta làm sao bây giờ?”

“Yên lặng xem xét, việc lên tòa chúng ta không thông thạo, trước chờ Liễu trưởng ban tìm thầy kiện về đã.” Trong lòng Tiểu Ngư đương nhiên phần nộ, nhưng chỉ phần nộ không cũng chỉ vô ích.

Đợi đến buổi chiều, sau khi rời đi được gần ba canh giờ, Liễu Viên Thanh rút cuộc mệt mỏi trở về, nhưng chỉ có một mình.

“Bọn họ sợ thế lực của Tang gia? Không dám nhận vụ án này?” Tiểu Ngư suy đoán theo phương án tệ nhất.

“Ngoại trừ như vậy, còn có người vừa nghe nói là giúp một gánh hát lên tòa...”

“Sợ mất thân phận của bọn họ? Thật sao?” Ánh mắt Tiểu Ngư trở nên lạnh buốt. Lúc trước biết quan phủ và Tang gia cấu kết năng cũng chưa giận như thế, nhưng lúc này, năng thật sự nổi điên.

Đào kếp thì làm sao? Không phải đều là cha mẹ sinh ra? Không phải đều là một cái mũi hai con mắt? Lẽ nào bọn họ làm thầy kiện vốn cũng bị coi là hạng tam giáo cửu lưu là có thể thanh cao lên tận trời? Có giới thì đừng làm thầy kiện nữa, sao không đi làm quan lớn ấy? Có bản lĩnh thì đừng có đứng dưới công đường khoe khoang võ mồm mà lên trên ghế xử án mà ngồi? Nếu khinh thường đào kếp đến vậy, cũng được thôi, sau này năng dựng ở cửa Bách Linh các một tấm biển “Chó và thầy kiện cấm vào”, không, hẳn là “Chó và đồ mồm mép vô lại”. Bọn họ còn không xứng với cái danh xưng thầy kiện.

“Đồng gia, cô trước đừng nóng giận.” Liễu Viên Thanh cười khỏ, lập tức phần chân trở lại, “Hôm nay tôi chạy mấy chỗ, dù chưa mời được người, nhưng nghe nói có một vị Ngô công tử thi Hương chưa đậu, nay sống nhờ ở chùa Thiên Thanh phía thành Bắc, khá là tinh thông luật pháp. Tiểu nhân muốn đi nhìn xem lần nữa.”

“Mấy kẻ cãi thuê chỉ dựa vào ruộng đất gia sản mà sống cũng dè dặt như vậy, lại càng không cần nói đến là thư sinh cỏ hủ thi rớt.” Tiểu Ngư châm chọc nói, nhưng dừng một chút lại đổi ý. “Có điều, ông đi một chuyến cũng được, nếu thực sự có thể đồng ý giúp chúng ta là tốt nhất, nếu chỉ là mua danh chuộc tiếng tự cho mình là thanh cao thì thôi.”

Nói xong, lại dặn dò Liễu Viên Thanh một hồi, bảo ông ta trước khi mời người thì hỏi Ngô công tử kia mấy vấn đề. Nếu đều trả lời hết, hơn nửa câu trả lời gần với đáp án, thì dù có tốn nhiều tiền cũng phải mời người trở về, ngược lại không cần đề ý đến.

Liễu Viên Thanh gật gật đầu, chỉ ở trong các ăn một chút, liền mượn một chiếc xe bò đi vội vàng, hy vọng trước lúc trời tối kịp trở về.

Lúc sau, tạm thời chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, Tiểu Ngư liền đơn giản coi phòng làm việc thành phòng nghỉ, ngủ bù trên bàn làm việc.

Hạ loại thuốc này không giống như những độc dược khác, dù là lên giường mà không cương được, cũng không thể nghĩ ngay được rằng mình trúng độc, hơn nữa, nếu như “bệnh” phát một thời gian, không ai lại dám đem chuyện riêng tư mất mặt này tùy tiện loan truyền, dù sao phải vài lần thất bại mới có thể bí mật mời thầy thuốc. Mà đến lúc đó, sợ rằng đã bỏ lỡ thời kỳ giải độc tốt nhất.

Cho nên, đêm nay năng muốn đi “thăm viếng” vài người, về phần mạo hiểm hay không, Tiểu Ngư không để vào mắt.

Tang gia dù có giàu hơn nữa, trong nhà có nhiều hộ vệ nữa cũng bất quá chỉ là hạng xoàng, nếu như nhà chúng có cao thủ, đêm qua trộm lên vào sẽ không phải là ba người kia. Đương nhiên, nếu như năng đánh giá thấp phòng vệ của Tang gia, bằng khinh công của năng, nguyên vẹn thoát ra không phải là khó, huống chi, năng không phải đến ám sát, hoàn toàn có thể hành sự tùy hoàn cảnh.

Một lúc lâu sau, Liễu Viên Thanh trở về. Lúc này đây, ông ta cuối cùng không phải một người về nữa.

Nhìn qua, vị Ngô công tử này tướng mạo xấu xí, mặc dù khoác áo bào trắng nhưng màu sắc đã ố vàng, hơn nữa dáng người thấp nhỏ, sắc mặt ngăm đen, không giống như người đọc sách mà giống nông dân hơn, duy chỉ có đôi mắt nhỏ nhưng con người sáng rực hữu thần, lộ ra vẻ chấp nhất của tuổi trẻ và duy trì chính nghĩa, khiến người ta không dám khinh thường.

Liễu Viên Thanh khi giới thiệu hai người, thái độ của người này trước sau đều đúng mực, sắc mặt không xuất hiện sự khinh bi đối với giới nữ, mặc dù tướng mạo không tốt lắm nhưng lại khiến người ta thấy rất có cảm tình.

Qua hai câu khách sáo, Tiểu Ngư không nói vô nghĩa nữa, trực tiếp kể lại tình huống rõ ràng, cũng dẫn hấn dạo một vòng qua hiện trường, cho hấn xem bản sao đơn kiện, cuối cùng mới thỉnh giáo.

“Cô nương tìm tại hạ đến, cũng chỉ là hành động dư thừa.” Ngô Ngôn Chi còn thật sự nghe và xem xét, xong rồi lắc đầu nói.

“Ngô công tử sao lại nói vậy?”

“Đã có đầu trâu làm bằng chứng, lại là bắt được tận tay, có nhiều láng giềng hàng xóm đều chứng kiến, hơn nữa đơn kiện rõ ràng trật tự như thế, nếu trong này không có vấn đề gì, thì chứng cứ đã vô cùng xác thực, cô nương dù không mời Ngô mỗ, ngày sau lên công đường cũng không cần lo lắng gì, sao phải phí tiền tài như vậy?” Ngô Ngôn Chi thân nhiên nói, chẳng những không nói ngoa lên giống thầy kiện bình thường, thỏi phồng độ nghiêm trọng của vụ án khiến gia chủ chỉ thêm phí kiện tụng, lại còn khuyên Tiểu Ngư thu hồi lời mời, không cần thiết mời người cãi giúp.

Đầu mày Tiểu Ngư nhất thời hơi nhướn lên, tiện đà cười khê: “Nói như vậy, Ngô công tử cho rằng vụ án này Bách Linh các của chúng tôi hẳn là thắng?”

“Nếu không có gì sai khác, y theo pháp lý, chắc chắn sẽ thắng.” Ngô Ngôn Chi gật đầu nói.

“Nếu Tang gia cầu kết với quan phủ thì sao? Ngô Ngôn Chi cho rằng vụ kiện này chúng tôi vẫn nắm chắc thắng lợi?”

“Xin chi giáo?” Sống lưng Ngô Ngôn Chi nhất thời càng thêm thẳng, nghiêm nghị hỏi.

“Không giấu gì Ngô công tử, Tang gia có hậu trường, hơn nữa hậu trường rất sâu, hôm nay người thụ lý vụ án của chúng tôi là Thôi phán quan, có quan hệ rất tốt với bọn họ, vì vậy chúng tôi không thể hoàn toàn nắm chắc.” Tiểu Ngư chăm chú nhìn thẳng vào vị công tử Ngô Ngôn Chi này.

Tuy rằng vị Ngô công tử này đã đến đây, cũng đã chứng minh về phẩm hạnh của mình, nhưng chỉ tinh thông luật pháp và một tấm lòng chính nghĩa còn chưa đủ, còn cần có sự can đảm và sáng suốt rất lớn mới được.

Ánh sáng trong mắt Ngô Ngôn Chi nhất thời tăng vọt, ngay cả một chút lo lắng cũng không có, lập tức đứng dậy chấp tay nói: “Đã như vậy, án này Ngô mỗ xin nhận.”

“Ngô công tử lẽ nào không lo lắng một chút?” Tiểu Ngư nhìn hấn, “Vụ này, có lẽ là đầm rồng, là hang hổ.”

“Ta chỉ mong công lý chính nghĩa trong thiên hạ có thể rộng mở.” Ngô Ngôn Chi cười ngạo nghễ, thân thể thấp bé dường như đột nhiên cao thêm vài tấc.

“Có lẽ sẽ là quan lại bao che cho nhau, hắc bạch điên đảo.”

Ngô Ngôn Chi lại cười: “Đây là kinh thành, ngoài Khai Phong phủ, còn có Đại Lý tự, Ngự Sử đài, Hình bộ, cho dù ba bộ này cùng cầu kết, thì lanh lánh cần khôn, phía trên còn có Thiên tử thánh minh. Bốn năm thuần hóa, kinh kỳ có dân gõ trống kêu oan, tổ gia nô bị mất một con heo nhỏ, Thái Tông hạ chiếu ban thưởng ngàn đồng tiền vượt ngoài giá trị, lời rằng: sự nhỏ như vậy cũng tổ với trăm, chỉ để nghe định đoạt, thật đáng vui mừng. Có lòng lắng nghe cả thiên hạ, dân chúng không phải chịu oan. Chỉ cần xác thực có oan tình, tại hạ nguyện theo cô nương cùng gõ trống kêu oan.”

“Như vậy, xin kính nhờ Ngô công tử.” Tiểu Ngư nghiêm trang nói, đứng dậy hành lễ, sau đó bỗng nhiên nghi hoặc: “Ngô công tử mới nói ngày sau lên tòa, xin hỏi làm sao biết được?”

“Trong Khai Phong phủ hai bên trái phải đều có sảnh làm việc, hai bị phán quan thay nhau ngồi công đường xử án, nếu hôm nay Thôi phán quan kéo dài thời gian điều tra, tự nhiên ít nhất cũng phải đẩy chuyện này ít lâu mới giải quyết.”

Tiểu Ngư gật đầu, vị tú tài thi rớt không giống học trò bình thường chút nào này, không ngờ lại cải biến rất nhiều ấn tượng trong lòng nàng về người đọc sách.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 160: Bí mật đánh trả

Bất ngờ mời được một nhân tài, tâm trạng Tiểu Ngư nhất thời yên ổn chút ít.

Luật pháp thời đại này nàng không thông thạo, tuy nói nhà mình chiếm lý, nhưng phía quan lại có thể lợi dụng kẽ hở luật pháp, hiện giờ ngoài sáng có Ngô công tử, trong tối có thể bám sát tìm bằng chứng, phần thắng nắm chắc hơn.

Sắp xếp thỏa đáng cho Ngô Ngôn Chi xong, Tiểu Ngư lại cẩn thận dẫn dò Liễu Viên Thanh một hồi, chút ân oán giữa Bách Linh các và Tang gia lúc này dĩ nhiên phải để cho Ngô Ngôn Chi hiểu được một chút, nhưng chỗ nào cần giữ bí mật thì vẫn phải giữ bí mật, ví dụ như kẻ gian là Tiểu Ngư bắt mà không phải mấy bảo vệ là Miêu Nhị Miêu Tam.

Liễu Viên Thanh vốn là kẻ khôn khéo lời đời, Tiểu Ngư chỉ cần điểm một ngón tay, ông ta liền biết đúng mực, tự mình ân cần chiêu đãi Ngô Ngôn Chi, chuyện không cần thiết sẽ không đề cập đến.

Tiểu Ngư một mình ở lại thư phòng, sờ sờ cái lọ trong lòng, cười lạnh lùng.

Đơn kiện đã trình lên, phạm nhân đang bị giam giữ, thầy kiện cũng mời được rồi, các công việc bên ngoài cần chuẩn bị đều đã sẵn sàng, trong bóng tối cũng có Phạm Thông trông coi canh giữ, hiện giờ là lúc nên thực hiện kế hoạch ban đầu.

Ngô Ngôn Chi rời khỏi một lúc lâu, Phạm Thông liền trở về, nói là Thôi phán quan kia lại sao chép một đơn kiện nữa, sai người đưa đến Tang gia.

“Có thư từ gì khác không?”

Phạm Thông suy nghĩ một chút, khẳng định: “Có, ta thấy hần viết một phong thư sai mang đi cùng.”

Tiểu Ngư hé miệng cười: “Có là tốt rồi, có lẽ sự tình còn đơn giản hơn so với chúng ta đã nghĩ.”

Có nên gọi tên kia cùng đi không nhỉ?

Trong bóng tối, Tiểu Ngư nghiêng đầu đứng ở nóc nhà, cau mày suy tư.

Cũng không hiểu tại sao, từ khi vị Đình đại công tử này trở về, dường như luôn vô tình hữu ý giúp đỡ mình. Từ đầu khi hần cứu ông cháu nhà họ Nghiêm, có thể nói là tình cờ, nhưng mấy ngày sau đó thì sao?

Nếu như nói, bí mật đánh lủ lưu manh trên đường là vì giúp tiểu hoàng đế, đồng ý tạm thời trông coi Thượng Quan Kiêu là thuận tay giúp đỡ, đêm qua tới Bách Linh các là tiện đường ngang qua, vậy ngày hôm nay? Nếu như hần thực sự rất muốn đấu với mình một trận, hoàn toàn có thể đưa ra điều kiện khi giúp mình dịch dung, nhưng lại không nhắc đến một câu nào. Lại xem mấy lần nàng nói muốn cảm ơn, chỉ nói là một bữa cơm. . .

Tiểu Ngư nhìn không được lác đầu, Đình đại công tử đã làm độc hành đạo tắc như vậy, sao có thể com cũng không ăn nổi? Thế nhưng, hần không tất yếu phải đối với nàng tốt như vậy chứ? Tuy rằng cách biểu hiện sự tốt bụng của hần không giống như người bình thường, tâm trạng cũng biến hóa rất nhiều lần, nhưng nghĩ kỹ lại, sau khi gặp lại, mỗi lần có chuyện dường như hần đều quan tâm nàng. . .

Nhớ tới bầu không khí khác thường lúc dịch dung, da mặt Tiểu Ngư có chút nóng lên, vội vàng vứt bỏ những suy nghĩ vẩn vơ ra khỏi đầu.

Quên đi quên đi, mình không nên nghĩ nhiều như vậy, hần muốn tham gia thì cứ để hần tham gia! Mặc kệ hần là đại thiếu gia lòng mang hiệp nghĩa nhớ tới tình nghĩa cũ, hay là ăn no rảnh việc muốn lịch lãm cũng được, dù sao bọn họ cũng chẳng phải kẻ địch, hơn nữa, xét ở một mức độ nào đó thì hần không phải không biết bí mật của nhà họ Phạm.

Trong đầu đã quyết định xong, Tiểu Ngư miễn cưỡng nằm trên nóc nhà phát ra một tiếng cáo kêu sắc bén.

..

Tang gia ở phía Tây Nam thành là nơi có hậu trường, làm ăn không chỉ có một ngõ tứ ở thành Đông, thực tế nói chính xác, ngõ tứ của Tang gia chỉ là một nơi rửa tiền bẩn, vì theo như Tiểu Ngư biết, trong phố Yên Chi còn có một tòa thanh lâu thuộc về Tang gia, cùng với sông bạc bí mật nơi khiến cho vô số người tan nát gia đình, và cả tiền trang bí mật nữa.

Một địa đầu xa như vậy, sào huyệt của chúng dĩ nhiên không thể nào không có phòng bị, không chỉ vậy, thâm nghiêm chặt chẽ không thua gì phủ đệ quan lớn. Đương nhiên, vẫn không làm khó được hai người bịt mặt toàn thân y phục màu xám đen, lúc này, một đội hộ vệ tự cho là đang cảnh giới cũng không phát hiện được có người đang nằm ở trên mái hành lang gấp khúc nơi bọn họ vừa tuần qua.

“Cậu phía đông tới phía tây, nếu như thuận lợi thành công, lập tức hội hợp, mà không, tự hành sự theo hoàn cảnh đi.” Thị vệ dần đi xa, Tiểu Như hơi nheo mắt lại, một lần nữa quan sát bốn phía, xác định phương hướng.

“Nghe nói lão tử của Tang gia này rất biến thái, hay là ngươi đừng ta tây?”

“Đừng nhiều lời vô ích như thế.” Tiểu Ngư chuẩn bị đứng dậy.

“Chờ chút.” Một đôi con ngươi sáng rực hưng phấn đề nghị, “Chỉ hạ thuốc thì quá đơn giản, hay là đi quanh thêm chút, so nhau xem ai gặp vận may hơn?”

“May cái đầu cậu ấy! Đầu phải chỉ tùy tiện bỏ thuốc là được, còn phải xác định bọn họ uống hết nữa.” Tiểu Ngư thấp giọng mắng, “Hôm nay mục tiêu của chúng ta chỉ là hạ thuốc, cậu đừng có đánh rắn động cỏ!”

Không phải là nàng biết Tang gia và quan phủ có thư từ cấu kết cũng không đi tìm, nhưng vì còn chưa tới thời điểm, rắn bị đánh động tất sẽ có chuẩn bị khác.

Chẳng vui chút nào! Đình Triệt khẽ nhếch miệng, nhún vai, giống như một con mèo đen không một tiếng động chạy ra, đi theo phía sau đội hộ vệ.

Lúc này canh giờ còn sớm, trong viện đèn đuốc sáng trưng, có thể thần không biết quỷ không hay làm cho bọn họ tự mình uống vào thuốc này đã là không tồi, nàng cũng không định để cho người ta phát hiện, chơi trò bỏ trốn.

Tang gia một đám tay sai chó săn, chủ sự chân chính lại chỉ có hai người.

Mục tiêu của Tiểu Ngư là lão Tứ của Tang gia, Tang Cao Khoa, một ông chủ biến thái bỉ ổi thích nhất là khai bao xử nữ.

Ông chủ biến thái có rất nhiều thiếp thất, tổng cộng những mười ba phòng, ông chủ biến thái cũng ham nhiều trò lạ, thích chơi mấy trò kiểu hiện đại, thích làm dưới ánh sáng, còn thích mở cửa sổ, may mà phòng của gã ở lầu hai, nếu không thì vệ tuần tra nhất định là thường thấy bên trong biểu diễn đồng cung đồ sống động.

Ngày hôm nay, ông chủ biến thái không biết làm sao, cảm thấy vô cùng khó chịu, chỉ mặc áo trong đứng bên giường vung roi. Gã vung roi rõ ràng là rất có kinh nghiệm, mỗi một roi quất xuống đều để lại một vết đỏ trên thân thể trắng như tuyết của tiểu thiếp nằm trên giường, mà lại không phải thương quá nặng. Tiểu thiếp đang khóc nỉ non, siết chặt mền gấm quấn quai, phần nửa là vì đau đớn, một nửa khác là vì lựa ý đón hùa.

Tiểu Ngư trong lúc yên lặng chờ đợi, bỗng nhiên phiên muộn nghĩ tới một vấn đề: có phải nàng đã nghĩ sự tình quá ngây thơ rồi?

Tuy rằng nàng có thể chinh đốn ông chủ đốn mạt này thành tàn phế, nhưng nàng có thể đồng thời khiến sự biến thái của gã cùng biến mất theo không? Đáp án rõ ràng là không, nếu không lịch sử cũng sẽ không có nhiều thái giám vì không còn chức năng đó nữa mà phát cuồng.

Thôi thôi, dù sao không hạ thuốc cũng biến thái, hạ thuốc cũng biến thái, vậy thì cứ hạ đi, có thể thiếu tàn phá được người nào hay người ấy.

Nhắm mắt lại, Tiểu Ngư im lặng thờ dài, sờ sờ cái lọ trong lòng, nhìn thoáng qua ấm trà đặt trên bàn, lại tính toán lần nữa thời gian cần dùng.

Tiếng cầu xin của tiểu thiếp đã ngừng lại, roi rút cuộc cũng ném sang một bên, ông chủ biến thái liền bò lên giường.

Phù.. Một cơn gió mạnh thổi qua, nện trong phòng đột ngột tắt ngấm! Cánh cửa sổ cũng lắc lư theo luồng gió mạnh.

“Con gió chết tiệt, làm lão từ từ cả hứng, còn không mau rút xuống châm nện lại cho lão từ?!” Bịch một tiếng, như có gì đó rơi mạnh xuống, trên đất một bóng người trắng nhờ nhờ ngụy bò dậy.

Một lát sau, gian phòng lại sáng lên, tiểu thiếp trên mặt cười nhăn nhó, so với mướp đáng còn khó coi hơn về lại trên giường.

Tiểu Ngư lúc này đã ở trên nóc nhà đối diện cách đó chừng mười mét. Không muốn lại nghe thấy những lời lẽ bẩn thỉu nữa, chỉ từ xa xa nhìn lại, chờ gã biến thái làm xong đứng dậy uống trà. Mà khiến nàng thực sự không thể nói nổi là, bỗng nhiên có hai gã hộ vệ lén lút bò lên trên, vừa lúc nhìn thấy rõ bên trong lầu hai, cùng không tiếng động cười gian bẩn thỉu như nhau.

Tiểu Ngư cảm thấy buồn nôn quay mặt đi, chỉ để lại một thoáng ánh mắt trông chừng, bỗng nhiên không muốn ở lại trong viện này thêm một chút nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 161: Tây Thi vẫn thấn

“Người chậm hơn ta một khắc kia.” Tuy nói không tỷ thí, nhưng thấy Tiểu Ngư chậm chạp đến hội họp, Đinh Triệt không khỏi có chút đắc ý.

Tiểu Ngư chẳng chút hứng thú, phát phát tay, rút lui trước đã.

“Người làm sao vậy?” Đinh Triệt cảm giác được tâm tình nàng hạ thấp, không khỏi kinh ngạc: “Lẽ nào không thành công?”

Tiểu Ngư bỗng nhiên ngừng lại, ghé mắt liếc nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Có vẻ cậu rất quen thuộc với loại chuyện này?”

“Cái gì mà quen thuộc? Chỉ là hạ một chút thuốc mà thôi, đương nhiên ra rất dễ dàng.” Đinh Triệt cảm thấy khó hiểu, đột nhiên nghĩ ra ý tứ sâu hơn trong lời nàng, ánh mắt nhất thời có chút xấu hổ: “Vận khí của ta khá là tốt, gặp được một a hoàn bụng canh tinh rượu mang tới, đánh lạc hướng một chút, khiến cô ta tưởng là gặp ma, nhân cơ hội hạ thuốc, sau đó xem con ma men kia uống xong là rồi đi liền.”

Thì ra là vậy, khó trách đại công tử này nhàn nhã như thế, sớm biết vậy để cho hắn ta đi Tây uyển. Bức bối trong lòng Tiểu Ngư nhất thời thả lỏng, lại nhanh chóng xoắn xuýt lại, giận mình ban nãy sao không đồng ý đề nghị của hắn chứ?

“Người sẽ không phải là...” Suy đoán đến các khả năng, Đinh Triệt bỗng nhiên nói lắp.

Nói gì không nói lại nói cái này! Tiểu Ngư hung dữ trừng một cái khinh thường, cánh tay vung lên, đã lao vào bóng đêm.

“Ta..” Đinh Triệt muốn bảo chữa, nhớ tới có một lần hành tẩu ban đêm vô ý từng nghe qua âm thanh rên rỉ khả nghi nào đó, gương mặt tuấn tú thoáng chốc cháy bỏng, xấu hổ mất một lát, lại nhớ tới lúc này hai người đều không thấy rõ mặt nhau, mới đuổi theo hướng Tiểu Ngư vừa đi.

Chạy một đoạn đường, Tiểu Ngư bỗng ngừng lại ở một ngõ nhỏ. Cởi bỏ y phục dạ hành, lấy ra một tấm vải bọc kín quần áo và khăn bịt mặt, sau đó lại tháo tóc xổ ra như có như không che đi phân nửa gương mặt, lập tức nhanh chóng biến hóa thành một cô gái bình thường đến không thể bình thường hơn, sau đó như không có việc gì đi ra ngoài.

Bên ngoài chính là phố chợ đêm. Người đến người đi vô cùng náo nhiệt.

Đinh Triệt cũng chỉnh sửa lại hành trang đôi chút. Nhưng ngược ngược ban nãy còn chưa hết hân, không định đi quá gần nàng.

Vì vậy hai người liền một trước một sau, giống như hai người xa lạ cùng đi trên một con đường, nhìn cùng một phong cảnh, người thấy mùi vị giống nhau, bị cùng những người bán hàng rong đó nhiệt tình chào mời, có thể còn bị cùng mấy đứa trẻ nghịch ngợm đang chạy đuổi nhau không cẩn thận đụng phải...

Những người đi dạo ở đây hoặc là vẻ mặt hiếu kỳ, hoặc là tươi cười, hoặc nhìn không chuyển mắt, hoặc thì thầm với nhau, nhìn những người bán hàng rong hai bên ra sức mời chào, cảm nhận được hơi thở nồng đậm của cuộc sống. Khóe miệng Tiểu Ngư rút cuộc lộ ra một nụ cười mỉm âm áp.

Tuy nói mỗi thời đại đều có một mặt xấu xa hắc ám của nó, nhưng đồng thời, nàng cũng không thể phủ nhận cuộc sống có rất nhiều những điều bình thường giản dị, như bà mẹ hiền lành đang mua mì cho đứa con kia, người chồng đang chọn mua đoá hoa lụa cài đầu cho vợ kia, hai vợ chồng già đang dắt nhau tản bộ kia... Quầy hàng chợ đêm tuy đơn sơ nhỏ hẹp, hàng hóa cũng không có gì quá sang quý, là những thứ mà dân chúng bình thường yêu thích mà thôi, nhưng mỗi lần đều khiến Tiểu Ngư có cảm giác thật thân thiết.

May mà đi tới thời đại khá cởi mở này, không phải nhất nhất làm một cỗ nhân quy củ. Nếu không cuộc sống nhất định sẽ mất đi nhiều niềm vui.

“Văn thần cái trắng đầu hũ đây! Năm văn tiền một bát!” Dàn đi về phía đông, quầy hàng thưa dần, Tiểu Ngư bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm non nớt, nhìn qua, chỉ thấy một cô bé con chừng bốn, năm tuổi đang đứng bên cạnh một người phụ nữ, hét to rao hàng, mà người phụ nữ ở bên cạnh, thuần thực gói văn thần, thỉnh thoảng lại ôn nhu nhìn đứa bé.

Trong một khoảnh khắc, tựa hồ như có gì đó đột ngột bắn trúng nơi sâu nhất trong linh hồn Tiểu Ngư, hoặc giống như có một bàn tay vô hình, đột nhiên lướt qua khuấy đảo bao nhiêu thế kỷ, nhấn chìm nàng trong mớ hỗn độn giữa ký ức và hiện thực.

Chỉ là, văn thần biến thành đậu phụ thối, tiếng người lui tới biến thành tiếng còi xe.. Nhưng, giữa lúc Tiểu Ngư muốn bắt lấy những hình ảnh đã biến mất từ lâu, một tiếng kêu quái đản đã đánh vỡ tất cả.

“Aaa... Tây Thi văn thần, hôm nay sao không thấy đã hán tử của nhà ngươi đâu?”

“Không phải là bị nhân tình quăng rồi chứ?”

“Quăng đúng lúc lắm, vừa lúc theo đại ca của chúng ta là được rồi, đại ca của chúng ta chính là thích loại như Từ nương đây, nạ dòng... Nói là gì ấy nhi. cái gì mà...”

“Ngư ngốc! Là đủ vị!”

“Đúng đúng đúng, gái nạ dòng đủ vị, ha ha ha...”

Tràng cười vang lên điếc tai, mấy gã trai trẻ theo sau một người còn trẻ mặc áo lụa, nhưng có ý không cài cổ áo, vây quanh quán văn thần.

“Trong sạch hở? ... Ai tin được chứ?! Tây Thi văn thần à, không bằng ngươi đi cùng ta vui vẻ rồi so sánh xem, mới biết ai thương ngươi hơn chứ, đúng không?” Gã lưu manh dẫn đầu không nể nang gì cười cười, vừa phun ra mấy câu thô tục, vừa giơ tay heo định tóm lấy tay người phụ nữ.

Người phụ nữ vội vàng rút lại, đồng thời nhanh nhẹn giơ vung nôi, dùng muôi gỗ múc một muôi nước sôi giơ lên như sắp hất vào đám lưu manh: “Cút, không thì đừng trách ta không khách khí!”

“Được lắm, một muôi điểm thôi tha như ngươi, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!” Lưu manh hoảng hồn vội lùi về sau, hồn hèn mắng: “Nếu muôi già này đã không biết tốt xấu, xông lên, đập nát cái quán rách này cho ta!”

“Các ngươi dám?! ” Người phụ nữ cổ lớn tiếng hét to, muôi gỗ trong tay cũng run lên, ánh mắt nhìn không được lo lắng nhìn bốn phía xin giúp đỡ.

Chỉ tiếc, dân chúng bình thường nhu cầu vật chất không cao, gan cũng nhỏ, nghe vậy, người qua lại vốn đã không nhiều trên đoạn đường này lập tức ba bước biến thành hai bước, vội vàng rời khỏi nơi thị phi.

“Hôm nay nhân tình Phạm đại ca của ngươi không có ở đây, chúng ta không dám mới là lạ!” Gã lưu manh kiêu ngạo cười lớn, vung tay lên định phát tay ra hiệu tiền lên, có điều hân còn chưa kịp hoàn thành động tác thì tự mình đã kêu lên thảm thiết.

Tiểu Ngư không ra tay, người ra tay là Đinh Triệt đứng bên cạnh nàng, leng ka leng keng làm Tán Tài đồng tử. Mấy gã lưu manh bị đánh trúng đầu đòn, nhưng còn chẳng biết là ai đánh nốt, đầu còn dám ở lại, thoáng chốc đã tè ra quần chạy không còn tầm hơi.

Tiểu Ngư bỗng nhiên lắc đầu, mím chặt miệng đi nhanh qua quán vằn thắn. Đinh Triệt thoáng liếc mắt nhìn người phụ nữ còn đang trợn mắt há mồm không biết chuyện gì đang xảy ra, vội túm chặt tay áo đuổi theo, giống như một gã ngớ ngẩn tìm chuyện để nói: “Khụ khụ.. Vừa rồi người nghe thấy không, người phụ nữ kia hình như là gọi Phạm đại ca, người nói Phạm đại ca này liệu có thể là cha người không nhỉ?”

“Trên đời này người trung tuổi họ Đinh có rất nhiều, chẳng lẽ tất cả đều có thể là cha của cậu?” Tiểu Ngư lạnh lùng châm chọc, chân chỉ ngừng một chút rồi lại bước tiếp, rất nhanh đã rời khỏi chợ đêm, giống như muốn xóa bỏ những gì vừa nhìn thấy.

Đinh Triệt ghen hòng, có thể nhìn thấy ánh mắt băng lãnh của nàng, đáy mắt thịnh nộ như gió lốc, rõ ràng là thực sự tức giận.

Nhưng rốt cuộc nàng giận cái gì? Mới ban nãy đi một đoạn đường, rõ ràng cảm giác tâm tình nàng đã thả lỏng, sao đột ngột lại càng thêm giận dữ? Là vì hai mẹ con kia sao? Nếu là thương cảm, tại sao không giúp đỡ những người đó? Không phải là đôi mẹ con kia thực sự có quan hệ gì với cha nàng chứ? Nhưng.. mẹ của nàng không phải là phu nhân Lang viên ngoại kia sao?

Đinh Triệt quay đầu nhìn một chút quán vằn thắn, thực sự mơ hồ, nhưng không chú ý rằng, nếu như bình thường với tính tình của hắn, gặp một hồi này thì sớm đã phẩy tay áo bỏ đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 162: Tranh luận kịch liệt trên công đường

Tiểu Ngư vốn tưởng rằng nếu Thôi phán quan cầu kết với Tang gia, nhất định sẽ trì hoãn vụ này thêm mấy ngày, khiến gánh hát lao đao thêm chút ít, không ngờ sáng hôm sau, Thôi phán quan liền tới kiểm tra hiện trường. Không chỉ làm ra vẻ ta đây quan thanh liêm, còn nói Bách Linh các nếu thật có oan tình, nhất định sẽ xử án công chính vì dân phán xử, lại còn quyết định sáng mai sẽ khai đường xử án.

Tốc độ nhanh như vậy, dường như có gì đó không hợp lý!

Khi Tiểu Ngư hỏi Ngô Ngôn Chi, Ngô Ngôn Chi thần nhiên nói: “Không có gì đáng ngạc nhiên cả, một, thân là phán quan, nhận được đơn tố cáo của dân chúng, tất nhiên là phải đích thân tới kiểm tra hiện trường, nơi này dù sao không phải là thành trấn nào khác mà là dưới chân thiên tử, những chức trách cơ bản này hắn không dám quá mức kéo dài, để tránh tổn hại danh tiếng làm quan của mình. Thứ hai, là hôm qua hắn đã trì hoãn một ngày đêm, hắn nhất định đã bàn bạc với Tang gia, có đối sách, có lẽ, hắn đang chờ ngày mai lên công đường, nhân lúc đó mà định án ngay tại chỗ.”

“Ngô công tử nói có lý.” Tiểu Ngư gật đầu.

“Ta tên là Ngôn Chi, dĩ nhiên là phải nói lời có lý.” Ngô Ngôn Chi mỉm cười, thần sắc mang theo ngạo khí nhàn nhạt, không chút nào uể oải chán nản của người thì rớt.

Tiểu Ngư nhin không được cười khê, lại càng cảm thấy hắn hợp với tính khí của mình, đồng thời trong lòng cũng nảy lên chút hiếu kỳ, chỉ có điều trước nay nàng không thích dò xét người khác, có những vấn đề có lẽ nàng vĩnh viễn không bao giờ hỏi đến.

Nghi người thì không dùng người, dùng người thì sẽ không nghi ngờ, nàng tin Ngô Ngôn Chi này sẽ đứng về phía lẽ phải, những điều khác, sẽ chỉ là vấn đề rầu rĩ mà thôi.

Vì ngày hôm sau sẽ mở công đường, vì cẩn thận, phân nửa thời gian Tiểu Ngư đều ở trong thành, cùng Phạm Thông thay nhau bí mật tìm hiểu tin tức. Về phần chứng cứ, án còn chưa xét xử, tình huống chưa rõ ràng, lúc này còn chưa đến lúc lấy cấp.

Một buổi sáng này, các thành viên khác của Bách Linh các đều vội vàng quét dọn vết dầu, sửa sang bàn ghế, dĩ nhiên tạm thời chưa thể mở cửa.

Sau đó, chớp mắt đã đến sáng hôm sau. Công đường mở.

Thôi phán quan sau khi lên công đường, đầu tiên là xác nhận thân phận hai bên. Tiểu Ngư mờ Bách Linh các, lại muốn giữ bí mật về mình, đương nhiên không tránh khỏi phải lập một thân phận. Cho nên hai năm trước, chuyện này đã làm tốt, lúc này đương nhiên không tra được gì khác. Mà lúc này, dân chúng được Tiểu Ngư ngấm loan tin đến dự thính mới biết được tên họ của chủ nhân Bách Linh các: Diệp Như Quân.

Đối với yêu cầu tháo mặt nạ của Thôi phán quan, Tiểu Ngư cố ý ra vẻ chán chừ. Hết tự kể khổ lại thỉnh cầu châm chọc, cuối cùng mới thực sự bắt đầu đi bỏ đi mặt nạ, cẩn thận chỉ để Thôi phán quan một người nhìn thấy một chút “dung mạo”, còn nhất định không chịu để cho người thứ ba nhìn thấy, để sau này còn có tác dụng khác, mặt nạ dịch dung này, càng ít người nhìn thấy càng tốt.

Những người khác dù không nhìn thấy, nhưng từ sắc mặt Thôi phán quan là có thể đoán được một hai phần, thấy lão ta nhú mày, lập tức đều tự cho là lời Tiểu Ngư trước đây nói dung mạo của mình xấu xí không phải là nói dối. Về tin đồn Đông gia Bách Linh các mặt như Vô Diện, từ nay về sau truyền lưu khắp các ngõ hẻm. Dĩ nhiên, đây là nói sau.

Lại nói, so nhau thì, nguyên cáo đều có mặt đầy đủ, còn lão đại và lão tứ Tang gia ngay cả mặt mũi cũng chưa lộ ra chút nào, chỉ sai quân gia tới xử lý, thái độ vô cùng kiêu ngạo, có điều bọn họ rõ ràng đã nghe nói Bách Linh các mời thầy kiện, liền không chịu lạc hậu cũng mời tới một người.

Nho sam màu trắng, ngũ quan đoan chính, tự tin phóng khoáng, vị Văn Thanh Vân tướng mạo đường đường này vừa ra đứng trước công đường, liền khiến Ngô Ngôn Chi vừa thấp lại vừa đen không khỏi yếu thế xuống mấy phần.

Đương nhiên, chênh lệch lớn này chỉ con mắt người thường thấy vậy, sự tin tưởng của Tiểu Ngư với Ngô Ngôn Chi không chút nào dao động. Văn Thanh Vân này tuy bề ngoài không tồi, nhưng dung mạo anh tuấn thế nào cũng không thể che giấu nổi dấu vết kiêu ngạo và giả dối trong mắt y. Mà Ngô Ngôn Chi, biểu hiện như một mặt giếng cổ, không chút sóng gợn, trầm ổn vô cùng.

Sau khi kiểm tra thân phận không có vấn đề gì, liền bắt đầu mỗi bên tự thuật.

Bên Tiểu Ngư là nguyên cáo, dĩ nhiên là bọn họ nói trước, Liễu Viên Thanh làm đại diện cho Bách Linh các, nhanh chóng kể lại mọi chuyện rõ ràng. Đến lượt Tang gia, không ngoài dự đoán, bọn chúng chối tội sạch sẽ.

Ba gã tay sai vừa lên công đường liền hô to oan uổng, lật lọng nói người của Bách Linh các bắt cóc bọn chúng, sau đó hất đầu trâu, vu cáo hãm hại, khẳng khái nói là lời thuật bên phía Bách Linh các là vu oan giá họa. Đến lượt thầy kiện bạch diện Văn Thanh Vân trình bày, đầu tiên là giả mù sa mả khiến cho ba gã “thuật lại” một lần “chân tướng”, sau đó đẩy về cầm phần chỉ vào Bách Linh các vu cáo, cũng muốn cầu thanh thiên đại lão gia làm chủ cho người vô tội.

Thấy bị cáo bỗng nhiên xoay người thành nguyên cáo, không chỉ không thừa nhận phía mình có ý đồ phóng hỏa, còn chớp mắt đổ cho Bách Linh các ba tội danh bắt cóc, vu khống, lừa dối trên công đường, dân chúng chứng kiến xung quanh đều xì xào bàn tán không ngớt, mọi người của Bách Linh các gồm cả Liễu Viên Thanh đều vừa tức giận vừa kinh hoàng, nhìn về phía Tiểu Ngư và Ngô Ngôn Chi, không biết bọn họ sẽ ứng đối thế nào.

Liền thấy Ngô Ngôn Chi không chút hoang mang, không vội vàng phản bác lại, mà trước tiên khẩn thiết mời người khám nghiệm tử thi nghiệm thương cho Miêu Nhị Miêu Tam, sau đó đem hết mọi thứ từ địa vị đến thực lực của Bách Linh các và Tang gia, ân oán hai nhà, cùng với việc Bách Linh các trước nay đều nhất nhất nhường nhịn và nhượng bộ kể hết ra, rồi cung kính mời Thôi phán quan và dân chúng suy nghĩ kỹ càng, Bách Linh các và Tang gia, động cơ bên nào lớn hơn?

Một chuỗi dài tự thuật, vốn ban đầu đồng tình với Bách Linh các, đồng thời bị dư luận ảnh hưởng, lại được những lời nói của Ngô Ngôn Chi khéo léo dẫn dắt, tất cả dân chúng nhất thời đều đứng về phía Bách Linh các, thừa dịp đông người, còn có vài kẻ trong đám đông đánh bạo chỉ trích những hành vi bá đạo của Tang gia trước nay, trên công đường còn không thể nào, nhưng phía bên ngoài, quần chúng đã trở nên phần nộ.

Văn Thanh Vân đã làm thầy kiện của Tang gia, đương nhiên không thể nào nhanh bại trận như vậy, lập tức khẩu chiến liên hoa thể hiện tài hùng biện, nhất nhất phản bác, đồng thời vạch ra Bách Linh các có động cơ lớn nhất, đó chính là vì bất mãn với Tang gia đã quá lâu, vẫn muốn trả thù, cho nên lớn gan làm ác, mới có chuyện vu hãm vừa rồi, cũng mời người khám nghiệm tử thi nghiệm thương cho ba gã tay sai.

Tài ăn nói của y rất tốt, cộng thêm tướng mạo đường đường, lại luôn miệng hùng hồn đầy lý lẽ, cảm xúc của dân chúng thật đúng là bị y xoa dịu không ít, có vài người thậm chí còn bắt đầu nghi hoặc. Dù sao là người thi đều có tính nóng nảy, Bách Linh các bị Tang gia chèn ép ba năm, không thể nào không tức giận, một khi đã có oán thì xử sự cực đoan cũng là khó tránh khỏi.

Thấy ngay cả trưởng ban Liễu Viên Thanh của Bách Linh các cũng biến sắc, Văn Thanh Vân cực kỳ đắc ý, thu quạt, hai tay chấp lại, chuẩn bị thỉnh Thôi phán quan phán án.

Thôi phán quan tay vuốt chòm râu, làm ra vẻ công bằng hỏi Ngô Ngôn Chi có gì biện giải, nhưng lúc đối diện với Văn Thanh Vân, trong mắt hiện lên một chút khen ngợi.

Chỉ thấy Ngô Ngôn Chi mỉm cười, vái chào Thôi phán quan, sau đó giọng nói vang vang: “Đại nhân, học trò nghĩ đến ba câu hỏi giả thiết, muốn thỉnh giáo đại nhân một chút, không biết đại nhân liệu có thể thử cho học trò tội bất kính?”

Thôi phán quan thấy Ngô Ngôn Chi mặt không đổi sắc, trong lòng không khỏi khó chịu, nhưng biểu hiện ra ngoài chỉ có thể nói: “Nếu chi là giả thiết, bản quan thứ người vô tội, người nói.”

Tuy rằng lần đầu tiên lão ta nhìn thấy học trò thi rớt tướng mạo xấu xí này, nhưng đã nghe biện luận lúc trước của hắn, cũng khiến lão ta có chút cảnh giác con người trấn định xảo trá mà lại khéo dẫn dắt lòng người này.

Ngô Ngôn Chi nghiêm nghị nói: “Học trò xin hỏi, giả như đêm khuya hôm qua, có người bất ngờ đến quý phủ của đại nhân định hành thích, lại bị đại nhân biết được sự việc, bắt giữ đúng lúc, đại nhân phúc lớn, chưa từng có bất cứ thương tổn gì, xin hỏi, thích khách này có tính là thích khách không?”

Lời này vừa nói ra, Thôi phán quan và Văn Thanh Vân lập tức biến sắc, ánh mắt Tiểu Ngư cũng sáng lên, mỉm cười.

“Lớn mật! Người dám rửa đại nhân!” Văn Thanh Vân quả nhiên tâm tư miễn tiếp, lập tức đoán ra dụng ý của Ngô Ngôn Chi, ý định lớn tiếng dọa người áp chế hắn.

Ngô Ngôn Chi mặt cũng không thêm liếc qua, chỉ mỉm cười nhìn Thôi phán quan, đợi câu trả lời của lão.

“Tính, đương nhiên phải tính chứ! Có gan ám sát mệnh quan triều đình, sao không phải là thích khách?” Không đợi Thôi phán quan trả lời, trong đám

đồng quần chúng đã có người lớn tiếng nói, mọi người lập tức đều tán thành.

Tiểu Ngư nghe giọng nói tựa hồ có chút quen quen, theo âm thanh nhìn lại, liền thấy trong đám người có một cái đầu hơi nghiêng, vừa lúc trốn phía sau một người khác, nhìn không được muốn cười thầm. Người này, không ngờ cũng đến giúp vui!

“Nếu thật có chuyện này, dĩ nhiên là tính.” Thôi phán quan biết rõ câu hỏi có bẫy, nhưng cũng chỉ có thể trả lời như vậy.

Ngô Ngôn Chi lại chấp tay, một lần nữa nghiêm nghị hỏi: “Học trò hỏi tiếp, nếu thích khách này không phải đến ám sát đại nhân, mà đêm đột nhập tương phủ, muốn mưu sát Tề tướng đương triều, chỉ là vẫn như cũ không thành công, lại bị người ta bắt được, xin hỏi, nếu như thích khách này khăng khăng chống chế nói mình chưa từng ám sát, là bị Tề tướng đại nhân hãm hại, xin hỏi đại nhân, thích khách này nói là thật sao? Hay là giả?”

Ngô Ngôn Chi này được lắm!

Tiểu Ngư ở bên cạnh nghe rõ ràng, nếu không phải đang ở trên công đường, quả thực là muốn sáng khoái vỗ tay, lớn tiếng mà hoan hô!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 163: Người chịu tội thay

Sau câu hỏi thứ hai của Ngô Ngôn Chi, trên dưới công đường nhất thời yên tĩnh lạ thường. Giờ phút này phàm là người có chút đầu óc đều không khỏi nín thở, chẳng ai dám lẩm mồm, đều nhìn Thôi phán quan, chờ đợi câu trả lời của lão ta.

Bởi vì chỉ cần không phải người có vấn đề về tai nghe, trí nhớ hoặc là kẻ ngốc, ai cũng có thể đoán ra câu hỏi giả thiết thứ ba mà Ngô Ngôn Chi đang muốn dẫn dắt là gì? Thử hỏi, trên đời này còn ai có thể cao hơn cả Tề tướng? Thử hỏi, có ai dám nói Thiên tử vu cáo một tên thích khách? Lại thử hỏi, dù là vị nào đó thật sự xuất phát từ động cơ chính trị, có lẽ thật sự có tội, lại có ai dám vạch trần?

Cho nên, câu hỏi thứ hai kỳ thật không trọng yếu, quan trọng là đáp án của câu hỏi thứ ba, mà tuyệt diệu hơn chính là, cái đáp án duy nhất ấy, lại hoàn toàn có thể chứng minh lời tố cáo của Tang gia tuyệt đối không thể đứng vững.

Chiều này, cao tay, thật sự cao tay!

Thôi phán quan không phải kẻ ngốc, có lẽ kẻ làm quan trong thiên hạ, có rất nhiều người ngu ngốc, nhưng quan viên có tư cách làm một phán quan ở Khai Phong phủ, cách một ngày lại thăng đường thẩm vấn, tuyệt không thể nào là đồ ngốc, bằng không thể diện triều đình quan phủ biết để ở đâu? Pháp luật Đại Tống vứt ở nơi nào?

Vì thế, Tiểu Ngư vui vẻ thoải mái, Thôi phán quan lại âm thầm toát mồ hôi!

Chỉ có điều, Thôi phán quan không hề kinh nghiệm quan trường dày dạn, sau một thoáng bối rối lập tức lấy lại tinh thần, đột nhiên gõ kinh đường một, cầm tức nhìn ba tên tay sai, thái độ kiên quyết khác thường, quát: “Đây tớ lớn mật, bọn mi rõ ràng có ý định phóng hỏa, nhân chứng vật chứng đều đủ, thế mà còn dám ăn nói bừa bãi dối trắng thay đen vu cáo ngược lại bên nguyên, là coi vương pháp bằng vung, hay cho là bản quan đây mắt mù? Kẻ gian trá giáo hoạt như thế, xem ra không dùng đại hình sẽ không nhận tội. Người đâu, đại hình chờ lệnh!”

Thấy Thôi phán quan nổi giận, ba gã tay sai nhất thời choáng váng, vốn nghĩ cứ làm theo lệnh chủ, nói năng xằng bậy rồi sẽ được phóng thích, nhưng vừa nghe phải chịu đại hình, chân tay lại càng thêm bủn rủn, liên tục cầu xin tha tội. Ngày đó bọn chúng trộm lên vào Bách Linh các, cũng đã bị Phạm Tiểu Ngư dạy dỗ một trận. Về sau, để khiến “sự thật” mà chúng bịa ra càng thêm chân thực, lại ăn đòn không ít. Hiện tại bầm tím khắp người, nếu lại bị đánh tiếp, sao còn mạng để sống?

“Đại nhân tha mạng a, cả chuyện này đều là.....” Một gã tay sai đang muốn nói ra chân tướng, lập tức đã bị quản gia của Tang gia hung tợn trừng mắt một cái. Nhớ tới thủ đoạn của Tang gia, tức thời nuốt cả lưỡi và nửa câu sau trở vào, sửa lại thành liều mạng đập đầu dùng ánh mắt cầu cứu.

“Còn không mau lui xuống, đánh cho ta!” Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, không đợi mọi người kịp phản ứng, Thôi phán quan đã ném thẻ phạt đánh xuống, đồng thời liền đánh mất ra hiệu với bên kia.

Tiểu Ngư cau mày, vội quay lại nhìn Ngô Ngôn Chi, hai người nhìn nhau, đều cảm nhận thấy có điểm không hợp lý.

Thế nhưng không chờ bọn họ làm rõ, mấy nha dịch đã lôi ba gã tay sai ra ngoài công đường. Tiếng gậy đánh bịch bịch vang lên, sau đó là mấy tiếng kêu gào đau đớn. Ba tên lần lượt ngắt đi.

“Hỏi bẩm đại nhân, phạm nhân đã ngắt!”

” Hắt nước cho tỉnh!”

“Đạ!”

“Tạm thời chưa thể tỉnh dậy!”

Kể tri hoãn, hóa ra bọn họ xài chiêu này, nghe đến câu cuối cùng, trong lòng Phạm Tiểu Ngư đã rõ mồn một.

Quả nhiên, chỉ thấy Thôi phán quan hơi nhú mày, rồi đường hoàng thông báo, nói bởi vì phạm nhân đã ngất, không thể tiếp tục tiến hành khai thác chứng cứ nên bãi đường, buổi chiều tiếp tục xử án. Bọn Tiểu Ngư biết rõ có điều mờ ám, nhưng người ta là quan, bọn họ là dân, hơn nữa lý do thoát nhìn hết sức thuyết phục, dù có nghi ngờ hay bất bình cũng đành tạm thời phục tùng.

“Liệu có giết người diệt khẩu không?” Ngồi trong quán trà gần Khai Phong phủ, Tiểu Ngư nhú mày nói.

Sau khi bãi đường, nàng liền bí mật ra hiệu cho Phạm Thông đi theo Văn Thanh Vân và quản gia của Tang gia, dò la xem bọn họ định bày trò quỷ gì. Thế nhưng hiện giờ là ban ngày ban mặt, hơn nữa lúc bọn họ nói chuyện với Tang gia nhất định sẽ vô cùng cẩn mật, không tiện nghe lén, không thể trông cậy vào Phạm Thông có thể theo dõi toàn bộ được, hơn nữa thời gian ngắn ngủi, mặc dù có biết bọn họ âm mưu chuyện gì, nhất thời chỉ e khó có thể ứng đối, bởi vậy phải tự mình phân tích trước một phen.

” Vẫn chưa đến mức diệt khẩu, nơi đây là dưới chân thiên tử, không phải châu huyện xa xôi, mà bọn họ cũng chưa có cái gan ấy, chỉ là.....” Ngô Ngôn Chi sắc mặt bình tĩnh do dự bụng chén trà, nửa ngày cũng chưa uống ngụm nào, bỗng nhiên hít một hơi, nói, “Bọn họ tuy rằng không dám phản cung hoàn toàn, tiếp tục vu hãm các người, nhưng có thể sẽ khiến ba gã kia sửa lại lời khai, đẩy một người ra chịu tội thay.”

” Người chịu tội thay!” Phạm Tiểu Ngư mắt liền lóe sáng, chợt nghĩ tới tên quản gia đại diện cho Tang gia hôm nay, Ngô Ngôn Chi nói rất có lý, dưới tình huống như thế, Tang gia nếu không thể chối tội danh phóng hỏa, vậy tất sẽ thí chột giữ tướng, “Đúng vậy, chỉ sợ ngay lúc chúng ta ngồi ở đây, bọn người Tang gia đã muốn vào nhà tù, sai thuộc hạ sửa khẩu cung!”

” Dân cùng quan khác biệt, chính là thế.” Ngô Ngôn Chi cười chua sót, tựa hồ vì nhớ tới chuyện cũ nào đó, sắc mặt hơi hơi ử dột.

Trong lúc nhất thời, hai người đều không nói thêm gì.

Cách một hồi, Tiểu Ngư đánh võ trước không khí trầm mặc, ngón tay khê gõ mặt bàn, nói” Vậy theo Ngô công tử nhận định, chúng ta còn nắm chắc mấy phần có thể bắt được kẻ chủ mưu thật sự?”

Ngô Ngôn Chi hơi chau mày, chậm rãi nói:” Trọng lúc này ta vẫn chưa nghĩ ra biện pháp gì, nếu là giết người, người chịu tội thay chưa hẳn sẽ thuận theo an bài của chủ, nhưng mà hiện giờ tuy rằng là rập tâm phóng hỏa, nhưng chưa gây thành bi kịch, nên nói nhẹ cũng đúng mà nói nặng cũng phải. Với Thôi đại nhân luôn bao che Tang gia, có lẽ chỉ phán hai năm tù mà thôi, bởi vậy, chỉ cần Tang gia âm thầm hứa hẹn lợi ích, lại thêm dăm uy trước đây, người chịu tội thay sẽ ngoan ngoãn nhận hết tội. Cái gọi là Chu Du đánh Hoàng Cái, xưa nay những vụ án kiểu có người thế tội như này luôn khó xử nhất, trừ phi kẻ thế tội tự thú nhận, bằng không vụ án e rằng chỉ có thể kết thúc như vậy.”

Nói xong lời cuối, Ngô Ngôn Chi bỗng nhiên đứng dậy áy náy cúi mình trước Tiểu Ngư, mặt tỏ vẻ xấu hổ:” Buổi chiều thẳng đường, tại hạ sẽ dốc sức phản biện, nhưng nếu có phụ sự phò thác của cô nương, xin đành thứ lỗi!”

Tiểu Ngư vội đứng dậy đáp lễ lại, thành khẩn nói:” Ngô công tử đừng nói thế, ngày hôm nay nếu không phải ngài cơ trí hơn người, sợ rằng Bách Linh các chúng tôi ngay cả muốn đòi chút công bằng cũng chẳng xong, sao nói là phụ được? Huống chi ngài đã giúp chúng tôi rất nhiều rồi, về phần không thể bắt kẻ chủ mưu thực sự đến tội, thì đành nói là mưu sự tại nhân thành sự tại thiên thôi, hơn nữa.....”

Tiểu Ngư mời hán ngồi lại, trấn định nói:” Việc này chúng ta nên bàn bạc lại xem, nếu thật sự bất lực thì vẫn còn nhiều thời gian, lúc này chúng ta cũng không nhất định phải nóng lòng.”

Nghe thấy trong giọng nói của nàng có sự bất khuất và có gì đó còn ẩn giấu, Ngô Ngôn Chi rất kinh ngạc, trong mắt nhất thời lại tăng thêm sự kính nể, đồng thời trong đầu lại nhanh chóng tìm kiếm phương pháp khả thi.

Dừng cảm cùng Tang gia lên công đường vốn đã không tầm thường, còn dám tỏ rõ thái độ quyết không chịu thua, có dũng khí như thế, thiếu nữ này quả thật không phải đơn giản. Chẳng qua, nếu nàng có thể một tay lập nên Bách Linh các, còn có thể đứng vững ba năm trong kinh thành, vốn đã là việc khó tin rồi.

” Ngô công tử.....” Ngô công tử này gây ấn tượng rất tốt với nàng, sau khi Tiểu Ngư thận trọng cân nhắc, quyết định một lần nữa thẳng thắn, ” Nếu ta có thể tìm ra chứng cứ Thôi đại nhân lén lút cấu kết với Tang gia, cục diện có khả năng cải thiện?”

Ngô Ngôn Chi bèn giật mình, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ:” Cô đang nói.....”

Tiểu Ngư trong mắt là ý cười:” Chỉ là giả thiết.”

Ngô Ngôn Chi chau mày nghĩ một hồi, đột nhiên lắc đầu:” Không thể, không thể!”

Lần này đến phiên Phạm Tiểu Ngư nhú mày: “Vì sao không thể?”

Ngô Ngôn Chi nhìn nàng chăm chú, nghiêm túc nói:” Diệp cô nương, ta biết cô có thể xây dựng Bách Linh các thành quy mô như thế, nhất định là có chỗ hơn người, nhưng nếu tại hạ không đoán sai, phương pháp thu thập chứng cứ của cô nương chẳng những hậu hoạn khôn lường, hơn nữa chỉ sợ còn có thể phạm vào điều tối kỵ của triều đình.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 164: Kết nghĩa kim lan

Không ngờ một thư sinh lại có thể nhất châm kiến huyết vạch ra lợi hại trong chuyện này, Tiểu Ngư nhất thời chấn động, mắt sáng rực nhìn chăm chăm Ngô Ngôn Chi.

Ngô Ngôn Chi thần nhiên mà thành khăn đón nhận ánh mắt nàng, không hề chớp mắt.

Nhất thời, hai người dùng ánh mắt im lặng trao đổi vài ý niệm trong đầu, sau đó, Tiểu Ngư thu lại ánh sáng trong mắt, thờ dài một tiếng: “Ngô công tử nói không sai, đúng là ta thiếu suy nghĩ.”

Đúng thế, nếu như nàng có thể lấy được chứng cứ Tang gia cấu kết với Thôi phán quan, vụ kiện này chắc chắn sẽ có chín phần mười là thắng, nhưng Tang gia còn có hậu trường khác, huống chi phóng hỏa chưa thành không phải là tội chết, cũng không khiến gốc rễ Tang gia lung lay được chút nào. Chi cần gốc rễ Tang gia không suy chuyển, hơn nữa còn có thể lực quan phủ chống đỡ sau lưng, nhất định sau này sẽ còn những vụ trả đũa dài dài, có thể là công khai hoặc bí mật, nhưng tuyệt đối không phải một Bách Linh các nho nhỏ của nàng có thể chịu được. Trừ khi nàng có thể nắm giữ toàn bộ chứng cứ cấu kết giữa Tang gia và thế lực sau lưng, một lưới tung ra bắt hết, nhưng việc này, không cần suy nghĩ cũng biết là rất khó. Nếu không nàng sao phải nhẫn nhịn đến tận bây giờ? Huống chi Ngô Ngôn Chi còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “tối kỵ”. Nếu là dân chúng bình thường, không cần nghĩ cũng biết, tuyệt đối không có năng lực để mà bí mật lên vào nơi cơ mật của người ta ăn cắp chứng cứ, mà có thể dễ dàng lấy được những chứng cứ này, nhất định là một người giang hồ...

Triều đình có thể cho phép thả lỏng những người giang hồ an phận thủ thường. Như là Phạm gia nhà bọn họ, năm đó sau vụ án Cảnh Đạo Sơn, quan phủ vẫn có một thời gian tới gây phiền toái, chẳng lẽ triều đình sẽ dễ dàng bỏ qua cho lực lượng giang hồ thần bí của Bách Linh các?

Như vậy, Bách Linh các còn có đường sống sao?

Tiểu Ngư càng nghĩ càng thấy kinh sợ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nghĩ nhiều năm qua mình đã mất công cần thận hành động, giờ lại có thể suy nghĩ mọi chuyện ngây thơ như thế.

“Dù ta không biết trước đây cô nương thế nào, nhưng biết rằng Bách Linh các có thể có ngày hôm nay đã là không thể coi thường, huống chi vừa rồi cô nói còn nhiều thời gian, cần gì phải hành động mạo hiểm chứ?” Ngô Ngôn Chi thấy ánh mắt nàng lộ ra hoảng sợ, biết nàng nghĩ thông, hơi mỉm cười, nhẹ giọng khuyên nhủ.

Tiểu Ngư đứng dậy, cúi thấp mình vái Ngô Ngôn Chi: “Đa tạ Ngô công tử nhắc nhở!”

Ngô Ngôn Chi thần nhiên nhận lễ của nàng, sau đó chấp tay thờ dài, mỉm cười nói: “Thật sự không dám giấu diếm, Ngô mỗ từ nhỏ tính tình quái gở, mặc dù phiêu bạt nhiều năm, nhưng hiếm có tri kỷ. Lần này gặp được cô nương, thực có cảm giác gặp nhau quá muộn, nếu cô nương không chê, hai chúng ta sau này xưng nhau là bằng hữu, có thể chứ?”

Tiểu Ngư nhìn sâu vào mắt hắn, đột nhiên mỉm cười: “Ngô công tử nếu đã coi trọng tiểu nữ tử, chỉ xưng nhau là bằng hữu sao có thể đủ?!”

Từ trước đến nay nàng rất tin tưởng trực giác của mình, nam tử trước mắt mặc dù đáng vẻ quê mùa, nhưng lại có ý chí và khí chất của bậc nam tử hán đại trượng phu chân chính. Người như vậy, chẳng lẽ không đủ để nàng chân thành tận ý kết giao hay sao?

Ngô Ngôn Chi khó hiểu nhượng mày: “Ý của cô nương là..?”

Tiểu Ngư cười tươi cúi đầu: “Ngô đại ca ở trên, xin nhận của tiểu muội một lạy!”

Ngô Ngôn Chi ngăn ra, trong mắt bỗng nhiên chan chất, gần như nghẹn ngào: “Cô nguyện ý cùng ta kết làm huynh muội?”

“Không biết hành động này của tiểu nữ tử liệu có đường đột?” Tiểu Ngư giương mắt mỉm cười, ánh mắt bình thản mà chân thành, lại chú ý thấy đau xót và sưng sờ trong mắt hắn.

Ngô Ngôn Chi ngẩng đầu nhắm mắt, sau đó ưỡn ngực, nâng Tiểu Ngư dậy: “Ngô mỗ vô cùng vinh hạnh.”

Sắc mặt hắn cực kỳ trịnh trọng, trên mặt chỉ có sự vui sướng vì kết nghĩa kim lan, không chút tính toán Tiểu Ngư vẫn còn mang mặt nạ thần bí.

“Sau này đại ca hẳn phải xưng là đại ca mới đúng.” Tiểu Ngư nói, cả đời này nàng hành sự luôn luôn vô cùng cẩn thận, ít khi có tùy hứng, nhưng ngày hôm nay, nàng dự cảm về sau tuyệt đối sẽ không hối hận vì lần xúc động này.

Ngô Ngôn Chi cảm động gật đầu.

Tiểu Ngư rót trà cho cả hai, nâng chén nói: “Hôm nay thời gian gấp gáp, tiểu muội trước lấy trà thay rượu, kính đại ca một chén, chờ sự tình kết thúc, huynh muội chúng ta lại trò chuyện thêm nữa.”

Ngô Ngôn Chi nhận lấy chén trà, vui mừng trong mắt lấp đầy hết những phức tạp khác, cùng chén, nói: “Đại ca cũng kính tiểu muội, cạ!”

Không quen biết mà kết thành huynh muội, chuyện này không chỉ không có trong sự dự tính của mọi người, ngay cả Tiểu Ngư và Ngô Ngôn Chi cũng chưa từng nghĩ đến, nhưng kết quả lên công đường lần thứ hai, lại không sai chút nào so với dự đoán của hai người.

Ba gã tay sai trong lúc “hôn mê” được chỉ điểm lần nữa, vị quân gia không may kia quả nhiên bị đẩy ra. Lý do rất đơn giản, vì ngỗ tứ của Tang gia phần lớn đều do hần phụ trách, mất thấy Bách Linh các đoạt mất không ít vụ làm ăn, khiến rất nhiều đào kép lưu động ở các ngỗ tứ đều trở thành người cố định của Bách Linh các, khiến hần bị chủ tử răn dạy, cho nên lòng mang oán hận, rốt cuộc có một ngày không nhịn được ra tay với Bách Linh các.

Nhưng là, như dự đoán của Tiểu Ngư khi tận mắt nhìn thấy bọn chúng hất đầu trẩu, quân gia liều chết cũng không nhận trọng tội phóng hỏa không để ý đến sinh mạng dân chúng xung quanh, khẳng khẳng nói lúc ấy hần chỉ muốn đốt cháy chút ít trong Bách Linh các, chỉ muốn phá hoại bên trong Bách Linh các mà thôi. Dĩ nhiên, ba gã tay sai cũng lập lại nhân mạng bọn chúng chưa từng nghĩ đến muốn gây tai nạn chết người, lúc ấy đã chuẩn bị kéo hai người bị đánh bất tỉnh tới nơi an toàn.

Mà đoạn này bọn chúng nói cũng là thật, hoàn toàn vì điểm này mới thực sự là gian xảo, cũng khiến người ta bất đắc dĩ.

Vụ án tới lúc này, chỉ có một kết cục.

Lão Tứ đáng ghê tởm của Tang gia cuối cùng cũng nhân khuông cẩu dạng mà bước ra, đầu tiên là đau đớn sám hối rằng nhà mình quản lý không nghiêm, nên để người hầu dám một mình tự quyết định trả đũa, chối sạch sành sanh hết tội, lại làm bộ đầy thành khẩn tỏ vẻ nếu việc này có liên quan đến Tang gia, gã làm chủ, có nghĩa vụ bồi thường tổn thất cho Bách Linh các, mặt khác còn chủ động xuất ra năm mươi xâu tiền coi như nhận lỗi.

Miệng gã thì nói rất hay, nhưng phàm là người sáng mắt đều có thể thấy được chỉ là đang diễn trò, hơn nữa Thôi phán quan có ý định giảng hòa, Tiểu Ngư cũng liền làm bộ phối hợp, từ đây chấm dứt vụ án phóng hỏa. Một câu chuyện hay hoàn thành, tiếng hoan hô cười vui rợp trời.

Tuy nói lúc này không thể lật đổ Tang gia, nhưng cũng là một lần thắng lợi lớn nhất của Bách Linh các trong ba năm nén giận này. Hơn nữa Tiểu Ngư hào phóng liền dùng toàn bộ tiền bồi thường lần này khao thưởng, mỗi người đều có một phần, sự lo lắng trong lòng mọi người đều được dọn sạch. Hơn nữa Tiểu Ngư còn tuyên bố trước mặt mọi người, từ ngày hôm nay, Ngô Ngôn Chi chính là nghĩa huynh của nàng, mọi người đều chúc mừng, còn xưng phong lên đài biểu diễn để chào mừng, khiến bên dưới hoan hô hết mình, như thể một buổi hội liên hoan của toàn dân vậy, ngay cả Phi Yến vẫn mặt ừ mà chau cũng phải nở nụ cười đã lâu mới thấy.

Buổi tiệc mừng công này, Phạm Thông không tham gia, vì nghĩ đến hai người vẫn ở nhà nên sớm đã về trước. La Đan vẫn cẩn thận tự hạn chế mình, tuy rằng vui vẻ nhưng cũng chỉ uống một chút, Tiểu Ngư thì không đụng đến một giọt, chỉ có Ngô Ngôn Chi là uống nhiều nhất, chỉ một chốc đã say.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 165: Vu oan

“Tiểu muội biết không, kỳ thật trước kia đại ca cũng có một muội muội, đáng tiếc... đáng tiếc... đáng tiếc...” Ngô Ngôn Chi lắc đầu như cười mà như khóc, liên tục nói đáng tiếc ba lần, cuối cùng lại chỉ có thể ngẩng đầu cảm lấy bầu rượu độc cạ.

“Đại ca, chúng ta giờ đã là huynh muội, nếu đại ca trong lòng có chuyện thương tâm gì, nói ra cũng sẽ dễ chịu hơn.”

Tiểu Ngư cúi đầu đến một bên.

Ngô Ngôn Chi cười chua xót, lắc đầu: “Đại ca năm nay đã sắp hai mươi tư, thi rớt hai lần, rơi vào cảnh túng khó, đành nương nhờ trong chùa, sống lay lắt qua ngày, lại vẫn kiên trì tham gia thi tiếp, muội có biết là vì sao không?”

Tiểu Ngư biết giờ phút này bản thân chỉ cần làm một người lắng nghe, liền khẽ lắc đầu.

“Bởi vì ta muốn làm quan, làm quan lớn!” Ngô Ngôn Chi vung hai tay, hai mắt đỏ lên, đột nhiên hùng hồn đứng dậy, nghiêng ngả mà nói: “Qua nhiều năm

như thế, đại ca xem như hiểu được, kẻ sĩ xuất thân bản hàn như chúng ta chỉ có thông qua con đường khoa cử, mới có thể thực hiện sở nguyện, mới có thể chân chính làm chủ cho dân chúng, vì dân mình oan giải tội, mới có thể dùng hết sức mọn gột rửa nên một vùng trời xanh... Một thường dân như muội... Dẫu cho muội hao hết tâm huyết, cũng bất quá là ngãi ngựa cho phường tham quan ô lại, gian tà ác bá kia.”

“Tiểu muội!” Ngô Ngôn Chi bỗng nhiên bắt lấy tay Tiểu Ngư, say khướt mà trịnh trọng nhắc nhở, “Tang gia sẽ không dễ dàng bỏ qua, về sau muội nhất thiết không thể lơ là, còn phải cảnh giác gấp bội.”

“Đại ca yên tâm, muội sẽ cẩn thận.” Gặp Ngô Ngôn Chi người đứng còn không vững, vẫn nhớ đến an toàn của mình, Tiểu Ngư thấy ấm áp trong lòng, lại dịu dàng diu hấn ngồi xuống lần nữa.

“Đại ca nghĩ đến công danh lợi lộc nghiêm trọng như thế, tiểu muội sẽ không giữu cột đại ca chứ?” Ngô Ngôn Chi lúc say rượu so với ban ngày, càng giống một anh tiểu phu bình thường, thiếu vài phần nghiêm nghị, hơn vài phần khờ khạo.

“Đại ca lòng mang chí lớn, chẳng phải hạng người phạm phu, là thật tâm vì dân, tiểu muội làm sao có thể giữu cột đại ca đây?” Tiểu Ngư thật lòng thật dạ nói. Qua lần kiện tụng này, nàng có cái nhìn sâu sắc hơn về địa vị. Thứ quyền lợi này, thật ra cũng là một thanh kiếm hai lưỡi: có thể nổi giáo cho giặc, cũng có thể trừ kẻ bạo tàn giúp người yếu thế, còn phải xem kẻ cầm kiếm là loại người nào.

Tuy rằng quan lại xấu xa trên đời diệt mãi chẳng hết, nhưng nếu có thể thêm một vị quan tốt, lại có thể tạo nên hi vọng cho vô số người.

Nhớ đến trong nhà còn có một đệ đệ ruột thuở nhỏ liền nuôi chí khổ luyện thành tài, muốn thông qua việc đi học thay đổi địa vị của cả nhà, Tiểu Ngư chợt nhớ tới câu chuyện của một người tên là Trần Tam Lượng, trong truyện Trần Tam Lượng là gái phong trần, lại nhận một đứa trẻ ăn mày làm em trai, hơn mười năm như một luôn chăm sóc dạy bảo hấn thành người. Mặc dù mình và Trần Tam Lượng không phải cùng loại người, chí hướng cũng không có rộng lớn như nàng ta, có điều...

Nhìn Ngô Ngôn Chi đã muốn nằm bò ra bàn, nhớ tới Phạm Bạch Thái ở nhà, Tiểu Ngư bỗng cảm thấy cuộc sống của mình có thêm một ý nghĩa mới.

Ha ha. Không ngờ chính mình không lo chuyện bao đồng thì thôi, vừa quan tâm đã ôm vào người việc vớ vẩn đầu đầu.

Dưới ngọn đèn chập chòn, Tiểu Ngư khẽ nở nụ cười, bắt đầu suy nghĩ cặn kẽ chuyện thu xếp về sau.

Bách Linh các cây to đón gió, là thời điểm cần đổi mới một phen, còn có, việc mở thêm lầu lầu nàng đã trù tính nhiều năm, cũng đến lúc chuẩn bị rồi. Đợi cho mọi chuyện lắng xuống, nàng sẽ quay lại trả đũa Tang gia, sẽ ôn hòa hơn rất nhiều.

Khai Phong thành lại bắt đầu náo nhiệt.

Thời tiết rất mát mẻ, hơi có khí lạnh, hôm nay có sương mù, mỏng như vải the, len lỏi vào ngõ ngách lớn nhỏ trong Khai Phong thành, cũng lượn lờ trước mặt mọi người ở trong đại tạp viện của Bách Linh các.

Tuy rằng đêm qua có không ít người uống rượu say, nhưng đại bộ phận trong viện vẫn chui khỏi ổ chăn từ sáng sớm, bắt đầu rửa mặt chuẩn bị cho buổi tập sáng, dùng trạng thái tốt nhất để tiếp tục diễn xuất, đón tiếp việc kinh doanh sau ba ngày đóng cửa.

Một phút trên đài bằng mười năm dưới đài, câu nói này dán ở cửa chính sảnh, mỗi giờ mỗi khắc đều nhắc nhở mọi người cố gắng vươn lên, mọi người cũng không dám không ghi nhớ trong lòng, không dám buông thả, khoảng thời gian này cũng đang là lúc trong viện náo nhiệt nhất.

Thế mà, đang lúc mọi người mới toát chút mồ hôi, cửa viện đột nhiên bị người đập rầm rầm.

Cửa mới mở, một đám bộ khoái xông vào. Sau khi thay phiên tuần tra, Tiểu Ngư qua một đêm trông coi cùng với tự hỏi vừa mới chìm vào giấc ngủ, chợt nghe thấy La Đan gõ cửa.

“Đã xảy ra chuyện, vừa rồi bắt gặp có một đám quan binh xông vào viện, nói chúng ta chứa chấp giang dương đại đạo, lục soát khắp nơi trong viện, sau đó tìm được trong phòng của Miêu Tam Miêu Tử hai bọc đồ, bên trong đều là châu báu đồ cổ.”

“Cái gì?” Tiểu Ngư kinh hãi, “Người thế nào rồi?”

“Phòng Miêu Tử tám người đều bị họ bắt đi, Liễu trưởng ban nghĩ hết biện pháp chu toàn, nhưng họ ngay cả bạc cũng không thu, nặn nhặt đều không chịu.”

“Có hỏi qua những người khác, bao đồ kia là ở đâu ra không?”

“Đã hỏi qua, không ai biết chuyện gì xảy ra.” La Đan cúi đầu, “Là ta không bảo vệ tốt mọi người, mới khiến kẻ địch có cơ thừa dịp.”

“Tiệc đêm qua, trong viện không người, lén lẻ vào trong phòng bọn họ, hơn mười người ở trong viện, lúc nào cũng có thể có người đi tiểu đêm, bọn chúng lần trước bị quả tang, tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như thế, cho nên, vị huynh đệ Ứng Vệ này mới không có phát hiện động tĩnh gì.” Ngô Ngôn Chi mới tỉnh rượu, vừa uống trà đặc cố gắng vực lại tinh thần mệt mỏi, vừa phân tích.

“Đại ca nói có lý, chuyện này không liên quan đến đệ, mọi người không có thể mỗi tối trước khi đi ngủ đều phải kiểm tra hết mọi nơi.” Tiểu Ngư an ủi La Đan một câu, bản thân lại giận đến mức xiết chặt nắm tay, “Chuyện này không cần đoán cũng biết chắc là người của Tang gia làm.”

“Không ai khác ngoài bọn họ.” Ngô Ngôn Chi che miệng nói, ấn đường lộ vẻ buồn rầu, “Tình thế của chúng ta thực sự không ổn, nếu bọn họ đã ráp tâm hãm hại, chắc chắn đã sớm chuẩn bị tốt khổ chủ và nhân chứng, e là sẽ ý vào cái gọi là nhân chứng và vật chứng mà dùng đại hình bức cung, nhất định là muốn kéo toàn bộ người của Bách Linh các xuống nước.”

“Điều ta lo lắng chính là việc này, hôm qua trên công đường bọn họ mới giả vờ giả vịt đánh người, hôm nay nhất định sẽ không nương tay, nếu mọi người có ai đó mệnh hệ gì...” Tiểu Ngư nhíu chặt mày, cảm giác trong lồng ngực có ngọn lửa cháy hừng hực đang không ngừng bùng lên, “Đại ca, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Chuyện này thật không dễ xử lý, tuy rằng chúng ta biết rõ là bị bọn họ hãm hại, nhưng nhất thời lại khó có thể tìm ra chứng cứ xác thực để phản bác.” Ngô Ngôn Chi luôn tự nhận tức trí đa mưu, lúc này day day huyện thái dương không ngừng, vắt hết óc suy tính, lẩm bẩm: “Chúng có... Chúng có... Chúng có... Đúng rồi, có một khả năng...”

“Có khả năng gì?”

“Cái gọi là quan hệ của khổ chủ và Tang Gia, nếu như chúng ta có thể tìm ra bằng chứng giữa bọn họ có liên hệ mật thiết, là có thể kéo dài thời gian, tổ cáo ngược lại bọn họ liên kết nhau vu oan chúng ta, huống chi giả dù sao cũng là giả, đêm qua bọn họ vội vàng hành động, nhất định sẽ mắc nhiều sơ sót, không thể cân nhắc từng chi tiết nhỏ, chỉ cần có thể đề ta hỏi thêm vài lần là có thể khiến bọn họ lộ sơ hở. Nhưng chỉ sợ...”

“Chỉ sợ đại ca không có cơ hội như vậy, nếu quan phủ đã cấu kết cùng bọn họ, nhất định không thể nào để đại ca hỏi ngược lại.” Tiểu Ngư tiếp lời, trong mắt không khỏi hiện lên chút hung ác, “Nếu thực sự không còn cách nào, bọn họ cũng đừng nghĩ được sống dễ chịu.”

Ngô Ngôn Chi một hơi uống cạn chén trà đặc, ôm trán đứng lên, “Như vậy, chúng ta cứ đi nha môn chờ mở công đường trước đã, trên đường đi lại thương lượng tiếp.”

“Đại ca, thân thể của huynh...”

“Ta đã khỏe hơn nhiều, đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 166: Đang án lại tiếp án

Tiểu Ngư đang định cùng Ngô Ngôn Chi, La Đan ra cửa, bỗng nhiên nhớ tới một việc.

“Vây đi, đệ đưa đại ca đi trước, một lúc nữa ta sẽ đến.” Tiểu Ngư nói với La Đan một câu, rồi lại nói với Ngô Ngôn Chi: “Đại ca, nếu mở công đường, huynh trước hãy tận lực chu toàn một chút.”

Ngô Ngôn Chi cũng không hỏi nàng đi đâu, gật đầu nói: “Ta sẽ dốc hết sức kéo dài thời gian.”

Tiểu Ngư gật đầu, lập tức biến vào một ngõ nhỏ, nương theo đám sương mờ, chạy như điên tới ngõ Diềm Thủy, lúc này nàng cần gấp nhân thủ, lão cha lại ở ngoài thành, chỉ có thể đi trước tìm Đinh Triệt hỗ trợ.

“Tang gia vu oan cho gánh hát chúng tôi, đồ cho gánh hát là giang dương đại đạo, đã bắt đi mấy người của chúng tôi, sợ là sẽ lập tức bức cung bọn họ, cậu có thể giúp tôi đi báo với cha tôi một tiếng, nói ông ấy đến nha môn được không?!”

“Được.” Đinh Triệt gật đầu, đang định đi ngay, đột nhiên quay đầu lại, giật mình nói: “Giang dương đại đạo? Là coi thành ta sao?”

Mấy ngày nay hắn vẫn luôn làm đầu trộm đuôi cướp, muốn nói giang dương đại đạo, kỳ thực hắn còn giống hơn.

“Chỉ là mượn danh cậu thôi, dù cho không có cậu, bọn chúng cũng vẫn sẽ hãm hại chúng tôi.” Tiểu Ngư không nhân cơ hội lừa đảo, giọng căng thẳng: “Thời gian cấp bách, hiện giờ tôi phải lập tức tới nha môn, cậu đi trước giúp gọi cha tôi đến nhé!”

Nói xong, không đợi Đinh Triệt nói gì, đã như sao băng xẹt về phía Khai Phong phủ.

Đinh Triệt đứng ngây tại chỗ, nhíu mày nhếch môi, sau đó hai đầu lông mày bỗng nhiên thả lỏng, chợt hiện ý cười, dường như có ý hay gì đó.

Cửa công đường, hôm nay là ngày mười lăm, ngồi ngay ngắn phía trên không phải Thôi phán quan, mà là một vị Tà đại nhân. Nếu muốn nói đến đường đường chính khí, có phong thái uy thế nhà quan, vị này thoạt nhìn so với Thôi phán quan còn chính trực mấy phần. Thế nhưng, sau khi Ngô Ngôn Chi lên công đường một lúc liền biết được, bàn tay của Tang gia cũng đã với ra phía sau vị Tà đại nhân này rồi.

“Đại nhân.” Ngô Ngôn Chi chấp tay, “Nếu thực mấy người này là giang dương đại đạo, học trò tất nhiên không dám bao che, lại càng không dám nói giáo cho giặc, về đường cho hươu chạy. chỉ là học trò có ba nghi vấn, thực sự khó giải đáp.

Thứ nhất, nếu bọn họ thật sự là kẻ xấu, thì cần gì phải ở lại Bách Linh các nhiều năm như vậy? Tự chấp nhận ăn nói khép nép cầu cho được cuộc sống khổ cực vất vả? Hơn nữa vì sao trước đây không ăn cắp mà lúc này mới gây án?

Thứ hai, nếu mấy vụ án trước là do bọn họ gây nên, vậy với giá trị tang vật mà họ lấy được, đã sớm có thể cao chạy xa bay, dựa vào những bảo vật đó cũng có thể sống sung sướng suốt đời, tội gì còn phải mạo hiểm ở lại?

Thứ ba, trước đây bọn họ tuy rằng từng có một thời sa chân lỡ bước làm du côn đầu đường, nhưng nếu nói bọn họ có bản lĩnh võ nghệ cao cường, chỉ sợ từ lâu đã đi làm hộ viện cho nhà giàu người ta, đến lúc đó trộm cắp chẳng phải càng dễ đắc thủ? Hà có gì phải ở lại một Bách Linh các nhỏ bé để kiếm cơm ăn? Học trò nghe nói...”

Ngô Ngôn Chi lời lẽ lưu loát, đầy vẻ ung dung tung ra những vấn đề nối tiếp nhau, cổ hết sức kéo dài thời gian dùng hình, chỉ là chính hắn cũng biết những nghi vấn này tuy có giá trị thuyết phục nhất định, nhưng đối phương rất dễ phản bác lại, bởi vậy vừa nói lại vừa nhanh chóng tìm tòi những ví dụ khác có sức thuyết phục.

Nhất thời, công đường hầu như chỉ có hắn một người thao thao bất tuyệt, nhưng những vấn đề hắn hỏi đều rất khôn ngoan, không thể dùng tội lạc đề mà trách cứ rõ ràng, quá qua mặt người dân bên ngoài chứng kiến. Vị Tả phán quan này so với Thôi phán quan còn sĩ diện hơn, trong lòng mặc dù tức giận mắng to điều dân, nhưng ngoài miệng còn muốn làm bộ công chính liêm minh, vừa muốn nói hay, lại vừa muốn đạt được mục đích phản bác lại, liền cơ hồ phí mất rất nhiều tế bào não.

Có điều lão có thể làm đến được vị trí này, dĩ nhiên cũng là người thông minh, hơn nữa chỉ cần lão bắt được kẻ chủ chỉ rõ xác nhận, nhân chứng một mực chắc chắn, cùng với vật chứng đầy đủ, với ba điểm này, những chi tiết nhỏ khác đều xử lý dễ dàng hơn.

Cái gọi là chín người mười ý, mặc kệ ai có lý, chung quy không quan trọng bằng chứng cứ. Hơn nữa, lão đã cẩn thận tránh khỏi Ngô Ngôn Chi nắm được sơ hở trong lời nói, không bao lâu sau, tình thế sẽ trở lại như cũ, chuẩn bị dùng hình.

Tiểu Ngư ở bên ngoài công đường căng thẳng nắm chặt tay, Phạm Thông vừa vào thành, nàng lập tức bảo hắn đi điều tra nhà kẻ chủ. Nhưng loại chuyện này, Phạm Thông vốn không am hiểu, thời gian lại gấp gáp, cách này cũng chỉ có thể coi như ngựa chết làm ngựa sống mà thôi.

Đang sốt ruột, chỉ nghe có mấy tiếng trống đánh “Thùng.. thùng.. thùng..”. Lại có người đến báo án.

Tả phán quan nhướng mày, gọi tiểu lại bên cạnh sai hắn đi giải quyết. Nhưng tiểu lại một lúc sau quay về, ghé sát vào tai lão thì thầm gì đó, Thôi phán quan cả kinh, vội gọi người lên công đường. Người tới là một quản gia, quản gia của một đại nhân tứ phẩm, báo ngay vừa rồi trong phủ đột nhiên gặp kẻ trộm, mất vài món đồ cô, nhưng không hiểu sao lại nhiều thêm ra mấy thứ châu báu, trình lên liền thấy, mấy thứ châu báu này chính là kẻ chủ khác mấy ngày trước bị mất.

Dân chúng xem náo nhiệt vừa nghe chuyện này, liền nhất thời vui vẻ. Nói xem, một kẻ khác trước đại lão gia còn nói đã bắt được giang dương đại đạo, một kẻ khác sau giang dương đại đạo lại xuất hiện liền vậy? Mà lại đổi thành ngay giữa ban ngày, công nhiên gây án, này không phải đánh cho đại nhân một cái tát thật đau thì là gì?

Nhưng bất kể phía trên Tả phán quan và phía dưới đám dân chúng nghĩ gì, Ngô Ngôn Chi cũng hiểu được đây là một cơ hội tuyệt vời, lập tức hùng hồn tràn từ, nhanh chóng lợi dụng sự kiện này biện hộ cho mọi người.

Tả phán quan một án chưa xong lại thêm một án, thấy kiện vụ án trước chưa xong còn đang kêu oan, quản gia nhà quan lớn mới tới cũng yêu cầu bắt trộm, đầu lập tức to lên mấy phần.

Nhưng sự tình còn chưa xong, chỉ trong chốc lát, trống lớn bên ngoài lại vang ầm ầm, lần này, là quân sự một đại viện tam phẩm bước vào, cũng là mất trộm lại nhiều thêm ra tang vật. Một hồi sau, lại một bên nữa tiến vào, vẫn là vụ án như vậy, liền tiếp ba cái tát, khiến cho Tả phán quan cuống cuống đến độ sắp ngất xỉu.

Loại chuyện hay ho lạ lùng này, trăm ngàn năm cũng chưa từng thấy, làm sao một phán quan nhỏ nhỏ như lão có thể xử lý được? Đường cùng, Tả phán quan chỉ còn cách lời lẽ nhã nhặn đầu tiên trấn an ba quản gia nhà quan lớn kia, còn mọi người có liên quan của Bách Linh các vẫn tạm thời bắt giữ.

“Thì ra tiểu muội đã định ra diệu kế như vậy. Thực khiến đại ca bội phục sát đất!”

Ra khỏi nha môn, thật khó mới đợi đến lúc không có người đi đường, Ngô Ngôn Chi vội vàng tranh thủ nói.

“Đại ca khích lệ sai rồi, đây không phải ý kiến của muội.” Tiểu Ngư nghẹn cười lắc đầu nói.

“Ồ, nếu không phải tiểu muội thì là ai?” Ngô Ngôn Chi kinh ngạc.

“Ai biết được? Có lẽ là vị giang dương đại đạo thật sự kia nghe nói đến vụ án này, nghĩ quan phủ lại dám coi một đám du côn đào kếp thành hãn, làm nhục phong phạm hiệp đạo của hãn ta, cho nên cố ý kháng nghị chăng?” Tay phải Tiểu Ngư ôm chặt bụng, cố gắng khống chế để tránh cho mình cười thành quá mức rêu rao.

Nàng đương nhiên biết chuyện này là ai làm, nghĩ đến hôm trước Tang gia lén lút đến phóng hỏa, người nào đó còn tùy tiện ném một bao tang vật lên bàn

ở Bách Linh các, còn kêu nàng đem giấu trước, sau này quay lại lấy. Sợ rằng hôm nay trên bàn của Tà đại nhân là mấy thứ đồ ấy chứ! Chỉ là, chuyện này liên quan lớn, Đình Triệt làm như vậy, quan phủ nhất định sẽ gia tăng quyết liệt đuổi bắt hắn. Nàng dĩ nhiên sẽ không tùy tiện lộ ra chuyện này với người khác, chỉ ít bây giờ là không thể.

Ngô Ngôn Chi nhìn Tiểu Ngư cười đến nước mắt sắp chảy ra, mỉm cười lắc đầu, đương nhiên hắn không tin Tiểu Ngư không biết người này, chỉ là, tính khí vị giang dương đại đạo thực sự này cũng có chút đáng yêu, khiến người ta biết tuy rằng trộm cướp là không tốt, nhưng lại không thấy phản cảm chút nào.

Có điều, tuy công đường buổi sáng bị chuyện này quấy nhiễu, tạm thời kéo dài, nhưng thực sự muốn hoàn toàn rửa sạch oan khuất cho mấy người của Bách Linh các cũng không phải dễ dàng như vậy, điểm này Tiểu Ngư và Ngô Ngôn Chi đều rất rõ ràng.

Tất cả, đều chỉ là tạm thời mà thôi. Một ngày bọn họ chưa được thả, cũng là một ngày bị ép buộc phải chịu tội oan, còn phải đối mặt với hai tầng uy hiếp nổi khố da thịt và hình pháp.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 167: Đại cứu tinh đến đây

Mọi người trở lại Bách Linh các, chớp mắt đến giữa trưa, Phạm Thông đã trở về.

Lúc này đây, thu hoạch của Phạm Thông thực khiến mọi người vui mừng, cũng không biết hắn dò la thế nào, chẳng những tìm ra vị khổ chủ phú thương kia và Tang gia có làm ăn qua lại, hơn nữa lúc chập tối hôm qua, phú thương kia còn từng nài nỉ hết lời với bọn cơ thiếp để lấy một số châu báu trang sức quý giá, cũng hứa hẹn hôm nay nhất định sẽ trả lại.

Hiển nhiên đây là tin tốt. Bọn cơ thiếp này chỉ là hạng đàn bà tầm thường, lại yêu tiền tài, chỉ cần lên công đường, với tài ăn nói của Ngô Ngôn Chi tuyệt đối có thể thoải mái kéo bọn họ xuống nước, lại mượn uy nghiêm của công đường đặt chút bẫy trong lời nói, hết tám mươi phần bọn họ sẽ nhảy vào, đợi cho tình tiết vụ án lộ ra điểm đáng ngờ, thì vụ kiện có vẻ như chỉ còn đường chết rất có thể xoay chuyển giành phần thắng.

Bởi vậy, Tiểu Ngư cuối cùng có thể nhẹ lòng đi một ít, nhưng chỉ chút chứng cứ này rõ ràng là không đủ.

“Đồng gia, mai là ngày quý phủ viên ngoại lang tổ chức lễ mừng thọ, nhưng hiện giờ không đủ người, phải làm sao đây?” Liễu Viên Thanh vì chuyện này quả thực lo lắng vô cùng.

Thế nhưng ông ta vừa hỏi câu này, thật ra lại nhắc nhở Tiểu Ngư còn có thể thử mượn sức của công bộ viên ngoại lang kia dùng một chút, vội chỉ điểm Liễu Viên Thanh vài câu, sai ông ta tự mình đi một chuyến đến nhà vị viên ngoại lang kia.

Sau khi Liễu Viên Thanh rời đi, Ngô Ngôn Chi không nhịn được cười: “Tiểu muội quả nhiên trí tuệ tuyệt luân, bằng vài câu nói đã kéo vị viên ngoại lang kia vào cuộc. Theo đại ca thấy, lần này Tang gia không thể dễ dàng làm kẻ ngoài cuộc rồi.”

Tiểu Ngư cười nói: “Ai bảo bọn họ tâm địa gian trá, làm chuyện xấu quá tuyệt tình! Đại ca, muội đã nghĩ rồi. Huynh nói dùng một ít chứng cứ bí mật để uy hiếp triều đình đại thần quả thật là nguy hiểm, nhưng muội vẫn cảm thấy vẫn nên nắm những chứng cứ đó trong tay, hơn nữa nắm nhiều một tí, cũng tốt để phòng ngừa bất trắc.”

Chuyến đi này của Liễu Viên Thanh, trên danh nghĩa là cáo lỗi khước từ, ngầm đương nhiên là mạnh mẽ tố khổ, tranh thủ sự duy trì của của phu nhân viên ngoại lang, để bà ta có thể gây chút áp lực với Tà phán quan. Dù sao chế độ phán quan ở Khai Phong phủ này là lần lượt mỗi người cách ngày lại thẩm án, mà cách một ngày, là đã qua ngày mừng thọ của viên ngoại lang. Chỉ là không ngờ tới, còn chưa nhận mẹ, thì đã nhận tình của bà trước rồi.

Ngô Ngôn Chi mỉm cười lắc đầu: “Đại ca giờ tuyệt đối tin tưởng muội có bản lĩnh này, nếu không mang tới uy hiếp gì, vậy muội cứ đi lấy đi! Nhưng ngàn vạn lần phải cẩn thận.”

“Ha ha. Muội biết.” Tiểu Ngư nói xong, bỗng nhiên dùng ánh mắt khác thường đánh giá Ngô Ngôn Chi vài lần.

Ngô Ngôn Chi ngạc nhiên nói: “Sao muội lại nhìn ta như thế như vậy?”

Tiểu Ngư cười nói: “Đại ca không phải lập chí muốn vào con đường làm quan sao? Sao nghe đến mấy thủ đoạn giang hồ này, ngược lại dường như rất quen thuộc?”

Ngô Ngôn Chi cười ha ha: “Dĩ nhiên quen thuộc rồi, bởi vì đại ca muội trước kia đã từng được một vị đại hiệp giang hồ cứu một mạng.”

“Ồ, mau nói xem, lúc ấy là xảy ra chuyện gì? Người cứu huynh là ai?” Tiểu Ngư nhất thời nổi hứng, không ngờ lúc trước Ngô Ngôn Chi cũng từng giao

tế với người giang hồ, khó trách thái độ của hắn tự nhiên như vậy.

“Đó là chuyện hơn ba tháng trước. Lúc ấy, ta đang từ ngàn dặm xa xôi lên kinh dự thi...”

Hai huynh muội đang ở trong thư phòng tâm tình. Bỗng dưới lầu truyền đến những tiếng ồn ào.

Tiểu Ngư mấy ngày nay thần kinh luôn căng thẳng, vừa nghe có tạp âm liền lập tức phát hiện. Hai người cùng nhau ra cửa, nhìn xuống dưới lầu, đã thấy một đám người đang vây quanh một vị công tử trẻ tuổi đang đi vào trong đại sảnh, gương mặt ôn hòa kia, đúng là khá quen thuộc.

Tiểu Ngư đứng ngây tại chỗ, sau đó cơ hồ mừng như điên, ông trời, đại biểu tối cao của cơ quan tư pháp Bắc Tống đã đến, nhất định là số trời định Bách Linh các tử nay về sau sẽ đổi vận rồi!

“Đại ca, mau cùng muội xuống lầu.” Tiểu Ngư mạnh tay kéo Ngô Ngôn Chi, mặt mày hớn hờ đi xuống lầu, nhưng đi được vài bước, đột nhiên tính ngộ mình không thể vui vẻ như thế, vội làm vẻ mặt nghiêm trang như bình thường.

Nàng vẫn đeo mặt nạ, Ngô Ngôn Chi không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, chỉ nghĩ là nàng muốn hắn đi theo hỗ trợ, đương nhiên không có dị nghị mà theo sát xuống lầu.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiểu Ngư làm bộ không phát hiện hoàng đế Đại Tống Triệu Trinh, vừa xuống lầu liền hỏi.

“Đồng gia, mấy vị khách này nhất định nói muốn vào xem diễn, chúng tôi có giải thích hôm nay ngừng kinh doanh đến thế nào, bọn họ vẫn không tin.” La Đan giải thích.

“Ừm, vậy sao.” Tiểu Ngư nghiêm trang gật đầu, thuận thế nhìn về phía đám người Triệu Trinh, làm như chuẩn bị giải thích, nhưng vừa thấy Triệu Trinh và thái giám Lý Đức bên cạnh hắn, không khỏi kinh ngạc nói, “Là các người?”

Lần này, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

“Đồng gia quen biết bọn họ?” Đây là La Đan hỏi.

“Cô biết công tử nhà chúng ta?” Đây là thái giám Lý Đức lập tức cảnh giác hỏi.

“Biết, đương nhiên biết chứ!” Tiểu Ngư vui vẻ nói, nghiêng đầu dùng giọng nói tất cả mọi người có thể nghe thấy ra lệnh, “Mau dâng trà ngon, sau đó đi gọi Hợp Đức và Phi Yến cô nương một tiếng, nói ân nhân của các nàng đã đến đây!”

Nói xong, không đợi mọi người phản ứng, nàng bước lên trước, cách một đám người tuy rằng mặc các loại trang phục khác nhau, nhưng vừa nhìn liền biết đó là thị vệ, cúi chào Triệu Trinh: “Tiểu nữ tử chính là chủ nhân Bách Linh các, cảm tạ công tử mấy ngày trước trượng nghĩa tương trợ!”

“Cô cũng thấy?” Triệu Trinh hơi kinh ngạc nói.

“Ngày ấy, tiểu nữ tử vốn nên lập tức tiến đến cảm tạ công tử, chỉ là...” Tiểu Ngư mập mờ lướt qua đoạn mà Triệu Trinh cũng không muốn nhắc tới, lại khéo léo cúi mình một cái nữa, “Còn thỉnh công tử thứ lỗi!”

“Ha ha ha ha, không sao không sao, ngày ấy, ta cũng chỉ là nói mấy câu mà thôi, người thật sự cứu Hợp Đức Phi Yến cô nương cũng là người khác, trăm... chỉ tiếc nghĩa sĩ chân chính không hiện thân, làm ta cũng khó mà tìm gặp.” Triệu Trinh vẻ mặt ôn hòa vỗ tay ý bảo thị vệ tránh ra, ánh mắt nhìn chăm chú vào mặt nạ hình cánh bướm của Tiểu Ngư, lại nhìn mặt hình ung của La Đan, cười nói, “Mặt nạ này của cô nương thật đặc biệt, chỉ là không biết vì sao cô nương phải che khuất dung nhan?”

Tiểu Ngư cười khỏ một tiếng, nói: “Tiểu nữ tử mang mặt nạ cũng không phải do ý muốn, thật sự là tiểu nữ tử từng bị thương, dung nhan xấu xí, không dám gặp người, cho nên mới che giấu!”

“Ồ, thì ra là thế,” Nghe nàng nói trên mặt bị thương, Triệu Trinh cũng không hỏi thêm, vốn định hỏi tiếp La Đan vì sao cũng đeo mặt nạ, lại cảm thấy hình như mình có vẻ lăm chuyen, liền chuyển chủ đề, hỏi nàng sao Bách Linh các hôm nay không kinh doanh?

“Công tử có điều không biết, Bách Linh các đã nhiều ngày không thể kinh doanh như bình thường. Nhắc đến việc này, một lời khó nói hết!” Tiểu Ngư thờ dài một tiếng, cố ý đưa mắt nhìn bốn phía, lời nói đượm nỗi bi ai, “Mấy ngày gần đây, Bách Linh các liên tục gặp bất hạnh, có lẽ thêm vài ngày, đã không có cách nào còn tiếp tục mở cửa nữa!”

Nghe nàng thờ dài, những người tụ tập trong đại sảnh nhất thời bị khơi ra tâm tình, đều tức giận mắng Tang gia.

“Đây là có chuyện gì?” Triệu Trinh nghe được mấy lời từ miệng mọi người, không khỏi nhíu mày.

“Nếu công tử có hứng thú, lát nữa tiểu nữ tử sẽ kể rõ mọi chuyện cho công tử.” Tiểu Ngư ngoắc tay ra hiệu Hợp Đức và Phi Yến đi qua, hướng Triệu Trinh hành lễ, “Hợp Đức, Phi Yến, mau tới đây gặp ân nhân của hai người... Ôi, tiểu nữ tử thật là thất lễ, lại quên thỉnh giáo tôn tính đại danh của công tử.”

Triệu Trinh thoáng giật mình, Lý Đức bên cạnh đã cướp lời: “Công tử nhà ta họ Triệu, cô xưng hô là Triệu công tử là được.”

“Thì ra là Triệu công tử, xin nhận Hợp Đức/Phi Yến một lạy!” Hai tỷ muội từ sớm đã nhận ra Triệu Trinh, cùng dịu dàng cảm tạ.

Các nàng là hai tỷ muội sinh đôi, diện mạo giống nhau, khí chất lại hoàn toàn khác biệt, một người nhớ tới ngày ấy lỗ mưng và chạm, xấu hổ đến khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng cả lên, một người lại thoải mái, vẻ điềm lệ lại pha chút anh khí, vừa bước ra trước đám đông, tầm mắt của mọi người liền tự nhiên bị các nàng hấp dẫn.

“Xin mau đứng lên!” Triệu Trinh vội giơ tay ra làm động tác đỡ.

Khoảnh khắc ánh nhìn ba đôi mắt chạm nhau, Tiểu Ngư đặc biệt lưu ý, thấy Triệu Trinh dừng lại nhìn mặt Hợp Đức một lát, mà sắc mặt của Hợp Đức mặc dù trấn định, hàng lông mi dài so với trước càng thêm vài phần rung động.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 168: Đông phong cực mạnh

Hai tỷ muội bái kiến xong, Tiểu Ngư lại dẫn dắt câu chuyện vòng lại chủ đề cũ, bắt đầu từ các loại ân oán giữa Tang gia và Bách Linh các, giữa chừng thường thường lại khiến cho hai tỷ muội tiếp lời, đau thương tố cáo những việc ác của Tang gia, liên tục mấy vụ, sau đó chuyển đề tài, nói vào chuyện chính, kể lại vụ án phóng hỏa mấy ngày trước, cùng với quá trình lên công đường.

Câu chuyện kể ra thành lời, Tiểu Ngư đương nhiên là tường thuật miêu tả lại quá trình càng thêm gay cấn hồi hộp, ly kỳ xúc động, đồng thời thành thạo khiến cho Ngô Ngôn Chi nói lại một lần những lời đã nói trên công đường, quả nhiên Triệu Trinh đang tập trung tinh thần nghe chuyện, ánh mắt nhìn Ngôn Ngôn Chi đã khác đi vài phần.

Đội nghe xong đoạn kết thúc xử án, Triệu Trinh lúc này đã hoàn toàn bị Tiểu Ngư dẫn dắt tâm trạng vô cùng phẫn nộ mà đập bàn, hô lên một tiếng “Buồn cười!”

Tiểu Ngư nhân cơ hội rên sất khi còn nóng, liền đem cả chuyện sáng nay ra nói một lần, đợi đến khi hoàn toàn xong chuyện, Triệu Trinh đã sắc mặt giận dữ, nếu không phải có Lý Đức nhắc nhở, cơ hồ đã thất thố mấy lần, nhưng dù như vậy, vẫn tức giận không ngừng.

Tai của hoàng đế Nhân Tông này, quả nhiên là cực mềm.

Tiểu Ngư một mặt đóng vai yếu gọi lòng thương cảm, một mặt giả hoạt trên chộc tâm tình của Triệu Trinh, một chuỗi thật dài tự thuật liên tiếp, không biết qua bao nhiêu thời gian, Lý Đức phải ghé tới bên tai Triệu Trinh nhắc nhở thời gian không còn sớm.

Tiếng thì thầm nhỏ nhỏ của hần Tiểu Ngư đương nhiên nghe rất rõ, liền đúng lúc đến đoạn kết thúc, dùng dáng vẻ vô cùng bất đắc dĩ để biểu hiện sự lo lắng và bẽ tắc đối với tình cảnh hiện tại, hoàn toàn khai ra sự đồng cảm của Triệu Trinh.

“Không ngờ đường đường dưới chân thiên tử lại có kẻ ác nhân như vậy, không chỉ làm xằng làm bậy, còn nhiều lần hãm hại người tốt. Là ai có thể nhẫn nhịn được cơ chứ?!” Triệu Trinh sau một phen tức giận, dĩ nhiên không quên vài hứa hẹn: “Diệp cô nương, cô yên tâm, quốc gia này có quốc pháp, vương pháp rõ ràng. Các người bị oan uổng, ta tin triều đình nhất định sẽ cho mọi người một công đạo. Sẽ không oan uổng người vô tội.”

Tiểu Ngư lại vội vàng bái tạ, cảm kích nói: “Hôm nay công tử riêng đến đây, nhưng không thể như ý, tiểu nữ tử trong lòng vô cùng áy náy, nếu ngày nào đó đúng như công tử nói, oan khuất được sáng tỏ, tiểu nữ tử nhất định sẽ khiến mọi người chỉ biểu diễn riêng cho công tử xem một hồi.”

“Như vậy, tạ ơn Diệp cô nương! Có điều mọi người thường ngày làm ăn đã khổ cực, thật không tiện khiến cô nương tốn kém, vậy đi!” Triệu Trinh đánh mắt, Lý Đức lập tức hiểu ý lấy ra hai thỏi bạc giao cho Tiểu Ngư.

Triệu Trinh mỉm cười nói: “Số bạc này tạm thời coi như tiền đặt cọc, nếu ngày nào đó bản công tử muốn tới, sẽ phái người đến báo cho cô nương!”

Tiểu Ngư thất thố cầm hai đỉnh bạc giá trị hai mươi lượng, bất an khưốc từ, nói: “Không, như vậy sao được? Hợp Đức và Phi Yến là hai diễn viên chính của Bách Linh các chúng tôi. Công tử cứu các nàng chính là đã cứu Bách Linh các, sao còn có thể khiến công tử phải tiêu phí?!”

“Cô cứ nhận lấy! Chỉ là một chút ngân lượng mà thôi.” Triệu Trinh nhẹ nhàng nói, “Mọi người đã ngừng kinh doanh mấy ngày, nói vậy tổn thất cũng không nhỏ, vừa lúc bù vào...”

Tiểu Ngư từ chối một hồi, cuối cùng cũng nhận lấy, lại cung kính cảm ơn, cùng với mọi người tiễn hần ra cửa.

Trước khi chia tay, Triệu Trinh như vô tình hữu ý thoáng nhìn về phía Hợp Đức, mà Hợp Đức lại không giống bình thường thản nhiên, hơi chút hoảng hốt tránh né, hiện ra vẻ nữ nhi yếu đuối hiếm thấy. Phù... Tâm tình Tiểu Ngư cũng trở nên bay bổng giống như đám mây trên bầu trời.

“Tiểu muội, vị Triệu công tử này rốt cuộc là người nào vậy?” Hai người một lần nữa trở lại thư phòng, Ngô Ngôn Chi rốt cuộc không nhịn được nữa đặt câu hỏi, hần loáng thoáng cũng đoán được vị công tử hôm nay nhất định không phải người bình thường, nhưng suy nghĩ đến thế nào cũng không đoán ra được.

Tiểu Ngư cười hì hì, tay chấm nước trà, viết lên bàn một chữ: thiên.

Ngô Ngôn Chi nhất thời ghen hờn nhìn trần trời, lúc lâu không thốt ra lời: “Hắn.. hắn.. Muội nói hắn là ai?”

Tiểu Ngư cười, lại viết thêm vào sau một chữ: tử.

Ngô Ngôn Chi lặng im đọc hai chữ, thân thể bỗng nhiên run lên, Tiểu Ngư vội vàng đỡ lấy, hần phục hồi tinh thần lại, túm mạnh bắp đùi mình, sau đó hô thảm: “Ôi.. Thì ra là thật.”

“Đương nhiên là thật rồi, lẽ nào tiểu muội còn có thể lừa gạt huynh sao?”

“Nhưng.. sao muội có thể chắc chắn?” Ngôn Ngôn Chi vẫn còn chút ngây ngẩn như người uống say.

Tiểu Ngư cười hì hì kể lại chuyện lần trước cho hắn nghe, đương nhiên nàng rút ngắn khoảng cách giữa mình và Triệu Trinh lúc ấy, chỉ nói đầu tiên không cẩn thận thấy được vật áo trong màu vàng của Triệu Trinh, lại thỉnh tai nghe được Lý Đức kêu hắn một tiếng “Quan gia”, kết hợp với khí độ của hắn, sau đó mới xác định rõ.

“Nói vậy, hôm nay muội gọi đại ca cùng xuống dưới, còn khiến ta tái hiện lại cảnh trên công đường... Thì ra...” Ngô Ngôn Chi bỗng nhiên kích động túm lấy tay Tiểu Ngư, môi run run, cuối cùng chỉ có thể tràn ra hai hàng nam nhi lệ.

“Chúng ta là huynh muội, lẽ nào đại ca còn phải vì việc nhỏ như vậy mà nói cảm ơn với tiểu muội sao?” Tiểu Ngư cười đỡ hắn ngồi xuống, lại để hắn ngồi trấn định lại một chút, “Huống chi hiện giờ muốn nói gì cũng còn sớm, sau này nếu thực sự có ân đức ban xuống, đại ca lại cảm ơn muội cũng không muộn mà!”

Người cổ đại đối với Hoàng quyền cực kỳ sùng bái và kính sợ, ngay cả những danh thần lịch sử vững vàng ngay thẳng, lần đầu tiên nhìn thấy hoàng đế cũng sẽ kích động vạn phần, Ngô Ngôn Chi dù có là kẻ không tầm thường, ở tình huống này dĩ nhiên khó tránh thất thố, không giống người ngoài có tư tưởng được giáo dục bình đẳng ngang hàng như nàng.

Ngô Ngôn Chi ngồi một lúc, ngây ra một hồi, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, sau đó lại một lần nữa cùng với Tiểu Ngư phân tích tình hình và ưu thế trước mắt của mình.

Đã tố cáo đến tận “Ngự tiền”, dĩ nhiên là có thể mượn cơ hội lật đổ một chuỗi bao gồm Tang gia và tham quan bao che cho nhau, sự tình vẫn là phải cẩn thận tìm cách thỏa đáng một chút.

Nhân lúc sắc trời còn sáng, cùng với Ngô Ngôn Chi cảm thán một hồi, Tiểu Ngư đi tìm Đình Triệt.

Mặt nạ da này quả nhiên là tốt, nhưng đeo mấy ngày luôn sẽ có cảm giác khó chịu, hơn nữa thực sự không tiện cho nàng về nhà.

Thành thạo tránh khỏi ánh mắt của người trong khách sạn, Tiểu Ngư lặng lẽ đi tới trước cửa phòng Đình Triệt, đang định nhắc tay gõ cửa, chợt cánh cửa gỗ màu nâu bỗng nhiên từ bên trong bật mở, giống như một cái trap cổ đột ngột bị mở ra, lộ ra một gương mặt như một bức tượng điêu khắc từ thủy ngọc (thạch anh), lông lảnh chói mắt, như thể tỏa ra hào quang khiến người ta không thể nhìn gần.

Sao hắn lại không đeo mặt nạ? Tiểu Ngư ngạc nhiên tay vẫn giữ nguyên, nhất thời chưa phản ứng lại.

“Ngây ra cái gì? Còn không mau tiến vào!” Bức tượng thủy ngọc hơi nghiêng người, hơi ẩn vào trong bóng tối của cánh cửa, ánh sáng chói mắt nhất thời thu liền hơn phân nửa, cuối cùng cũng hiện rõ thành một người, cặp mày thẳng tắp như bảo kiếm, đôi mắt sáng ngời như sao mai, gương mặt nhìn nghiêng lại càng thêm sắc nét.

“Ồ..” Tiểu Ngư thân mình căng thẳng, khẽ thở ra hơi thở sưng lại ban nãy, vội bước vào trong cửa

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 169: Nam đại mười tám biến

Trong phòng đương nhiên là không sáng như bên ngoài, có điều ánh sáng như vậy ngược lại khiến Tiểu Ngư bình tĩnh hơn một chút.

Sau khi vào cửa, nàng bước thẳng đến bên bàn, thấy phía trên vẫn bày những chai lọ như lần trước, chỉ là bên cạnh thiếu chậu rửa mặt và bếp than, trong không khí cũng không có mùi chua chát khó ngửi như lúc đó.

“Cậu gỡ mặt nạ xuống thế nào vậy?” Tiểu Ngư cup mắt xuống, nhìn mấy cái lọ kia, ngón tay vô ý thức xẹt qua mép bàn, có chút bối rối không biết nên đối mặt với cái người có sự biến đổi quá lớn kia thế nào.

Thời gian thực sự là một bậc thầy tạo hình, ba năm trước khi gặp nhau ở bờ sông, hắn mới đang tuổi thiếu niên còn chưa hoàn toàn thoát khỏi vẻ ngây thơ non nớt, xinh đẹp kiểu nam nữ khó phân, không ngờ hiện giờ gặp lại, cũng đã trở nên anh tuấn cao ngất như vậy, còn có khí chất mạnh mẽ của bậc nam nhi rung động lòng người, lực sát thương mạnh đến nỗi ngay cả người trưởng thành đã sớm miễn dịch với nam sắc như nàng cũng không ngoại lệ mà thất thần.

Nên biết rằng, đàn ông trong nhà nàng toàn bộ đều là mỹ nam đặc sắc kiểu gì cũng có nhé! Mạnh mẽ có, dịu dàng có, giàu có, ngây thơ cũng có, ngay cả Đông Đông, giờ đây cũng đã hấp dẫn không ít thiếu nữ trên trần. Nhưng hôm nay nàng thấy Đinh Triệt, không ngờ lại giật mình ngăn người như vậy, thực là.. người này.. rảnh quá hay sao mà lớn lên hấp dẫn người ta như vậy chứ?

“Dù sao cũng không thể ngày nào cũng đeo.” Giọng nói người nào đó có chút căng thẳng, đóng cửa đi tới đối diện nàng, cầm lấy một cái lọ, rót nước thuốc bên trong vào một bình nhỏ khác.

Động tác của hắn khiến Tiểu Ngư chú ý tới hai cái lọ đều có dán chữ “gỡ”, để khắc chế tiềm chất hủ nữ bấy lâu nay ẩn tàng đến nay đột nhiên rục rịch, miễn cho không cẩn thận ngây người, Tiểu Ngư nhanh chóng dồn hết chú ý vào vấn đề: “Đây là cái gì?”

“Dùng dịch tháo mặt nạ cho người. Khi nào người muốn tháo mặt nạ xuống thì dùng nước thuốc này bôi lên, sau đó có thể nhẹ nhàng gỡ ra.”

“Cho tôi sao?” Tiểu Ngư giật mình, giương mắt nhìn hắn.

Nàng vốn chỉ hỏi, nhưng khi lần nữa chạm mắt tới gương mặt tuấn mỹ không chút tỳ vết kia, lại nhìn không được phân thần nghĩ loạn. Nói xem, ông trời nếu như sáng tạo một mỹ nữ tuyệt sắc thì đã dành, tại sao lại tạo ra một nam nhân giống như một khối đá nam châm thế này?

Đinh Triệt lười trả lời vấn đề không thiết yếu này, rót chừng một phần ba chất lỏng rồi nút kín lọ, sau đó đặt lại cái lọ tới chỗ xếp hàng loạt chai lọ khác, giờ ngón trở thon dài sạch sẽ chỉ chỉ: “Trên đó ta đều ký hiệu rõ, trình tự tự người nhớ kỹ. Sau khi gỡ mặt nạ xuống, rượu và dầu, mỗi thứ nửa cân (1 cân = 1/2kg), thêm vào ba giọt nước thuốc. Ngâm chừng một khắc để giữ độ mềm mại cho nó, nhưng nếu thời gian lâu quá cũng không tốt, sau khi hong khô lại cất vào hộp, tránh gặp ánh mặt trời trực tiếp. Đến khi nào cần dùng, đầu tiên rửa sạch mặt, lau khô, sau đó bôi nước thuốc, đắp lên mặt thoa đều, lại dùng bình này chỉnh sửa lại phần rìa góc. Còn có hộp thuốc thoa mặt này, sau khi gỡ xuống lại bôi lên.”

Nói xong, lấy ra một cái hộp to bằng lòng bàn tay, bao gồm cả những chai lọ kia, gói thành một bọc nhỏ buộc kỹ lại, đưa cho nàng.

“Việc này.. Cảm ơn cậu!”

Hắn đột nhiên trở nên tốt bụng như thế, khiến Tiểu Ngư có chút không quen, nhưng khi ánh mắt gặp nhau, nàng phát hiện ánh mắt hắn lấp lánh vô cùng, trong suốt thấu đáo giống như hồ nước sạch sẽ nơi thiên giới.. Ngay cả ánh mắt cũng có sức tác động mạnh mẽ thế này... May là Đinh Triệt nhanh chóng dời tầm mắt, quay đi thu dọn đồ của hắn.

“Bây giờ người có muốn gỡ mặt nạ xuống không?” Đinh Triệt nghe nàng nói cảm ơn kỳ thực cũng không quen, sờ cái chai này, đụng cái lọ kia, nhất thời không biết nên nói gì, liền hỏi qua quýt.

“À.. Đúng, tôi đang muốn tìm cậu nhờ gỡ cái này xuống đây.” Tiểu Ngư vội nói. “Hay là bây giờ tôi thử luôn, cậu ở bên cạnh chỉ bảo một chút, miễn cho sau này nhầm nhọt.”

“Uh.” Đinh Triệt gật đầu, tìm được một cái gương đồng tinh xảo đặt lên bàn.

Tiểu Ngư khá là hưng phấn, hăng hái ngồi xuống, dù sao lần trước hoàn toàn là Đinh Triệt làm giúp, khác với lần này là tự nàng thực hành.

Mở ra bao bì Đinh Triệt mới đưa cho ban nãy, Tiểu Ngư đem nước thuốc làm như lời hắn nói ban nãy, sau đó buộc tóc lại, rửa tay, lau mặt, cẩn thận dùng cọ mềm sạch sẽ cẩn thận quét nước thuốc lên mặt. Một lát sau, ở rìa mặt nạ quả nhiên xuất hiện nếp nhăn giống màu da, Tiểu Ngư cẩn thận dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng khều ra, chậm rãi kéo một nửa, lộ ra cái cằm và đôi môi đỏ mọng, lại cầm cọ nhẹ quét thêm vào đầu mũi cùng với gò má, kể cả những chỗ đã trở nên cứng ngắc từ lâu, cẩn thận lột xuống, mở ra nhìn lại, mặt ngoài vẫn còn nguyên vẹn không tì vết, không bị tổn hại chút nào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Có điều mặt thật của nàng bị mặt nạ phủ lên nhiều ngày như vậy, lúc này gỡ xuống, sắc mặt có phần tái nhợt.

“Ui cha..” Tiểu Ngư sờ sờ mặt mình, đang định đặt mặt nạ xuống, mới chợt nhớ tới mình còn chưa chuẩn bị nước thuốc để ngâm, đang chuẩn bị đứng dậy liền thấy Đinh Triệt tiện tay đưa tới một cái chậu rửa mặt tới, nhất thời có chút xấu hổ, nói cảm ơn xong liền nhúng mặt nạ xuống.

Còn chưa xoa người, một bàn tay lại vươn đến, là một chiếc khăn mặt sạch sẽ: “Nước ở bên kia, gỡ mặt nạ xuống xong tốt nhất là dùng nước ấm rửa lại, còn nữa, đừng quên hộp thuốc thoa mặt kia.”

Đinh Triệt nghiêng người, thuận tay chỉ một chậu rửa mặt khác ở trên giá gỗ, sau đó khoanh tay đi tới trước cửa sổ.

“Hả? À..” Tiểu Ngư có chút cứng ngắc cầm khăn mặt bước qua, vắt khăn mặt, nhẹ nhàng chà lau, trong lồng ngực trái tim bỗng nhiên đập thành thịch loạn nhịp.

Pha nước thuốc, đưa khăn mặt, chuẩn bị nước ấm, nhấc nạng bảo vệ da mặt. Những việc này tuy đơn giản, nhưng chuyện săn sóc người khác kiểu này sao cũng không giống như hấn có thể làm. thể mà lại đều là hấn làm. mặc dù có chút mất tự nhiên, nhưng hấn vẫn là quan tâm sớm chuẩn bị cho mình từ trước.

Tiểu Ngư vừa chậm rãi lau mặt, vừa len lén coi trộm một chút Đinh Triệt đang thẳng băng thân ngọc đứng trước cửa sổ, trái tim đang đập loạn hơi có phần rung động, trong đầu lại càng mê mang, giữa mình và hấn lúc này, rốt cuộc là quan hệ gì đây?

Kẻ thù? Dĩ nhiên không phải, tuy rằng từ nhỏ hai người có chút oán giận nhau, nhưng nạng đã cứu hấn, hấn cũng từng giúp nạng, chút không vui về đó đã sớm tan thành mây khói.

Bạn bè? Uhm. Mặc dù có lúc hai người ở cùng nhau cũng không phải không vui vẻ, nhưng trong trí nhớ của nạng, hình như thời gian hai người đầu vô mồm trở mặt chiếm phần nhiều thì phải?!

Nếu không tính là kẻ thù, cũng không phải bạn bè, như vậy, chỉ là quen biết?

Bởi vì chút quen biết này, hơn nữa hấn cũng biết thân phận của nạng, cho nên nạng mới có thể nghĩ đến tìm hấn nhờ giúp đỡ, hấn cũng sẽ nể tình quá khứ, đòi một hai bữa cơm mang tính tượng trưng bồi thường, điều này rất bình thường. Nhưng hấn lại mấy lần chủ động giúp nạng, vì sao? Hấn không phải cáu giận với nạng từ rất lâu rồi sao? Theo lý thuyết, hấn nếu không chán ghét nạng, thì cũng nên là tìm mọi cách, thậm chí có thể bất chấp suy nghĩ của nạng mà bức nạng luận vô đúng không? Sao còn có thể kỹ càng chu đáo như vậy, ngay cả những việc nhỏ này cũng ...

Tiểu Ngư nắm khăn mặt, hơi kinh hoảng, bỗng nhiên lại nghĩ tới ba năm trước khi hai người đầu vô mồm, hình như đều là nạng nắm trong tay toàn cục, nhưng lần chia tay rồi gặp lại này, nhiều lúc hấn đều bình tĩnh như không, mà chính nạng lại cáu giận không hiểu vì đâu. có đôi khi lời lẽ chua ngoa gay gắt, giống như một tiêu thư cáu kỉnh tùy hứng, chẳng lẽ là càng sống càng trở nên ấu trĩ?

Không đúng, hôm qua Ngô đại ca còn nói nạng tuổi nhỏ nhưng đã thành thực hiểu đời, bền bỉ nhẫn nại, không chút nào xúc động, quản lý Bách Linh các gọn gàng ổn thỏa, thực sự không phải tính tình biến đổi, nhưng tại sao khi gặp Đinh Triệt, dường như lại nhịn không được mà thích so bì tranh cãi? Nạng rõ ràng nên biết Đinh Triệt kỳ thực không có ác ý, lẽ nào... Trong đầu Tiểu Ngư bỗng nhiên tự động hiện ra cảnh tượng khi dịch dung, tay run lên, khăn mặt lập tức rớt thẳng xuống chậu rửa mặt.

Không. Không đâu! Tiểu Ngư bỗng nhiên vốc nước hắt vào mặt, ép mình phải nhanh chóng ném bỏ những ý nghĩ lộn xộn kỳ quái này ra khỏi đầu, để tránh thất thố lần nữa, cũng tránh cho mình lại miên man suy nghĩ, Tiểu Ngư nhanh chóng lau khô mặt, hắng giọng nghiêm trang nói: “Đúng rồi, chuyện hôm nay cảm ơn cậu.”

“Người có cần phải luôn khách khí như vậy không?” Đinh Triệt quay đầu lại, cặp mày tuấn dật nhíu lại, có vẻ rất mất hứng trừng mắt nhìn nạng.

Ack.. Sao sắc mặt lại thay đổi như vậy? Có điều, bọn họ đều biết nhau đã hơn sáu năm, tốt xấu gì cũng coi như người quen, như vậy có phải thực sự là quá khách khí?

“Ha ha...” Nghĩ vậy, Tiểu Ngư không khỏi xấu hổ cười cười, “Hình như là không cần..”

“Biết không cần là được.” Khó chịu trong mắt Đinh Triệt lúc này mới nhạt đi chút ít.

“Dạ.. Đinh đại công tử! Sau này tôi sẽ không khách khí với cậu nữa.” Ma xui quỷ khiến, Tiểu Ngư bỗng nhiên nói đùa một câu: “Có điều, cậu đã nhất quyết không muốn tôi khách khí, vậy một bữa nợ cậu lần trước có phải là có thể xóa bỏ?”

“Không được!” Đinh Triệt nghiêm mặt, “Vậy chẳng phải ta chịu thiệt quá rồi hay sao?”

Nói như vậy, nhưng nhìn gương mặt tươi cười lấp lánh giảo hoạt của nạng, Đinh Triệt vẫn nhịn không được mà mỉm cười. Hai người đối diện nhìn nhau, cuối cùng cũng không nén cười nữa, bỗng nhiên nghĩ, vui vẻ yên bình như lúc này mới nên là cách hai người ở chung.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 170: Thay đổi bầu không khí

Sau khi những bờ ngõ, bắn khoăn và xích mích lúc trước tan biến, bầu không khí trong phòng liền giống như chú nai con học được cách chạy nhảy, dần trở nên sinh động hơn. Tiểu Ngư càng nghĩ càng cảm thấy những suy diễn lung tung vừa nảy của mình thật là ngớ ngẩn, nghĩ ngợi thông suốt, liền khôi phục bản tính thoải mái thường ngày, chủ động tươi cười sáng lạn, nói chuyện pha trò.

“Chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi! Tính ra thì chúng ta cũng là bạn bè cũ, gò bó quá lại thành khách khí.”

Đinh Triệt mỉm cười, đi nhanh qua, thờ phào nhẹ nhõm nói: “Ta cũng nghĩ thế, luôn cảm thấy giữa chúng ta cứ quái lạ sao ấy, nói thế nào thì người cũng là ân nhân cứu mạng của ta kia mà.”

Câu đùa khoa trương của hắn khiến Tiểu Ngu phải che miệng nén cười, nghĩ lại khuôn mặt tuần tú hoàn mỹ kia, dường như đã không còn chói mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng nữa, mà thêm vài phần cảm giác thân thuộc tự nhiên: “Lúc đó chẳng phải cậu cũng giúp chúng tôi sao? Việc khác không đề cập tới, riêng nói chuyện lần này thôi, nếu không có cậu, người của tôi có lẽ đã phải chịu phạt đánh rồi.”

Đinh Triệt cũng phối hợp với nàng, gia cố vững chắc thêm cho bầu không khí tốt đẹp mới giữa hai người, cười nói: “Bọn họ không phải muốn bắt giang dương đại đạo sao, ta đây liền cho bọn họ mạnh mỗi, nếu bắt không được, thì là vì bọn họ không đủ bản lĩnh thôi!”

“Trong thời gian ngắn như vậy, lại có thể liên tục trêu chọc ba vị quan lớn, cậu thật quá lợi hại rồi.” Tiểu Ngu vừa thoa thuốc bảo vệ da mặt, vừa cười nói, bỗng nhớ tới lời La Đan kể hồi sáng, bèn vội nhắc nhở, “Có điều nơi này là kinh thành ngoạ hồ tàng long, tôi nghe La Đan nói hôm nay trong đám bộ khoái tôi bắt người, có một tay chẳng vừa, cậu vẫn nên cẩn thận một chút”. Lần đầu tiên nàng đứng trên lập trường bạn bè, rất tự nhiên khuyên bảo Đinh Triệt, ánh mắt Đinh Triệt thoáng rung động, cũng lần đầu thành khẩn nghe theo lời đề nghị của nàng, khẽ gật đầu: “Được, buổi tối ta xử lý xong mấy chuyện, vài ngày nay tạm thời sẽ không hành động. Đúng rồi, kể tiếp người tính làm gì? Vị thầy kiện đó của người có thể giúp người thắng vụ kiện này không, dù sao biện pháp này của ta cũng chỉ có thể trì hoãn nhất thời, không phải cách làm triệt để. Không rửa sạch được oan tình cho các người.”

“Cậu yên tâm đi, không thành vấn đề. Bởi vì chúng tôi gặp được một đại quý nhân, cậu đoán xem, đó là ai?” Tiểu Ngu cố ý làm bộ thần bí cười nói.

Đinh Triệt nhíu mày khó hiểu: “Đại quý nhân? Hắn có thể giải quyết hết mọi vấn đề?”

“Đúng vậy.” Tiểu Ngu cười tủm tỉm gật đầu.

“Ta biết hắn?”

“Ừ, cậu biết.”

Đinh Triệt hơi nhíu mày, rũ mắt suy nghĩ, tựa hồ nghĩ tới gì đó, nhưng lại lắc đầu.

“Sao cậu lắc đầu?” Tiểu Ngu rất có tình thần hiếu học hỏi.

“Chắc không phải là người đó chứ?” Đinh Triệt hơi lưỡng lự.

“Người đó là ai?” Tiểu Ngu mắt láo liên giáo hoạt.

Đinh Triệt chăm chú nhìn đôi mắt linh động của nàng, bỗng nhiên nở nụ cười: “Còn có thể là ai, dĩ nhiên là vị anh hùng cứu mỹ nhân nào đó rồi.”

“Trả lời chính xác, mười điểm!” Hồi tưởng lại dịp may hôm nay, Tiểu Ngu không nhịn được thoải mái cười to, hưng phấn mà nói, “Cậu biết không, khi tôi nhìn thấy người đó, đúng là bị hù đến giật nảy người, quả thật không tin mình may mắn như thế.”

“Sau đó người liền giả bộ như không biết hắn là hoàng đế, tìm cách tiếp cận hắn. Rồi đem chân tướng sự việc đều nói với hắn?” Đinh Triệt cười nói.

“Sai!” Tiểu Ngu đắc ý lúc lắc ngón tay nói: “Không phải tìm cách tiếp cận, là người ta tự động đưa mình tới cửa. Ha ha ha. Hắn hôm nay vốn là đến xem biểu diễn, kết quả hôm nay chúng tôi không mở cửa, tôi gọi hai tỷ muội đến bái tạ hắn, thuận tiện giải thích một chút nguyên nhân vì sao không biểu diễn.”

“Xem người đắc ý chưa kia, có điều..” Đinh Triệt cũng cười phá lên: “Cái thuận tiện này của người, nhưng lại hơn cả trăm nghìn lời nói ấy chứ! Xem ra, lần này Tang gia chết chắc rồi.”

“Đương nhiên rồi, hoàng đế cũng đã lên tiếng, bọn cầu quan kia nếu còn dám bao che, trừ phi không muốn đội mũ cánh chuồn nữa. Đúng rồi..” Tiểu Ngu hưng phấn mà nói, “Tôi còn có một ý hay.”

“Cái gì?”

“Tôi sẽ đi trộm chứng cứ Tang gia cấu kết với quan phủ, càng nhiều càng tốt, sau này đợi ngày nào đó người kia đến xem biểu diễn, cậu tìm cách dùng danh nghĩa của mình giao hết chứng cứ cho hắn. Đến lúc đó cậu sẽ từ giang dương đại đạo biến thành hiệp đạo, cũng coi như cao quý hơn rồi.” Tiểu Ngu hé miệng cười nói.

“Trộm đạo cũng là đạo, ta vốn là hiệp đạo!” Đinh Triệt cố ý khinh thường nói, lưng ưỡn thẳng, vẻ mặt rất chi là chính nghĩa hào hiệp.

“Tôi nhớ trước đây da mặt cậu rất mỏng, sao một thời gian không gặp, đột nhiên dày lên thế?” Tiểu Ngu cười xì một tiếng.

Đinh Triệt nhất thời thẹn quá thành giận trừng mắt với nàng: “Ta vốn nói sự thật, bằng không người cho rằng ta trộm nhiều thứ như vậy làm chi? Ta cũng không có tùy tiện nhà nào cũng vào để trộm, đương nhiên là..”

Hắn bỗng nhiên hơi đỏ mặt: “Hôm nay không tính, hôm nay ta chủ yếu là muốn quấy phá mấy tên đại quan quanh vùng này, không ngờ trộm nhiều như vậy, ngày sau đưa trả về là được, không tính phá quy củ.”

Thấy hấn quần bách lại còn đỏ mặt, Tiểu Ngu lại cười đến ná thở.

Đình Triệt tức giận trừng mắt nhìn nàng cười cả người run rẩy, cuối cùng cũng không làm mặt nghiêm được nữa nữa, bật cười theo, chỉ cảm thấy cả người đều tràn đầy cảm giác ấm áp mới lạ, thoải mái vô cùng, thầm nghĩ muốn vĩnh viễn cùng nàng ở chung vui vẻ thế này.

Hai người hưởng thụ bầu không khí chung mới vừa thành lập, lại tán gẫu một hồi, mãi đến khi ánh nắng trong phòng dần tắt, mới tỉnh ngộ thời gian đã không còn sớm, hơn nữa chết người là, hai người đều quên mất mặt nạ da còn đang ngâm trong chậu rửa mặt, cả hai vội lao tới, hai bàn tay cùng vươn ra, muốn vớt mặt nạ lên, kết quả...

Hai giây sau.

“Để tôi...”

“Để ta đi...”

“Được rồi, cậu làm đi.” Tiểu Ngu thu ngón tay hơi run rẩy về, cố ép mình giữ vẻ bình tĩnh, đặt mọi chú ý vào cái mặt nạ, về mặt đau khổ nói, “Ngâm lâu như vậy, sẽ không hỏng mất chứ?”

Đình Triệt âm thầm hít vào một hơi, áp chế cảm xúc khác thường trong lòng, tỉ mỉ kiểm tra một hồi, có chút tiếc nuối, nói: “Tuy rằng không hỏng, nhưng về sau dùng hiệu quả sẽ kém đi một ít, nếu nhìn kỹ, chi e sẽ có sơ hở.”

“Có chút sơ hở cũng chẳng việc gì, dù sao chỉ lúc nào tôi lên công đường mới lộ mặt, chỉ là tấm mặt nạ da tinh xảo thế này.. nếu hỏng rồi thật sự quá đáng tiếc...” Tiểu Ngu hồi hận nói.

“Như vậy đi, mặt nạ da này cứ để ở chỗ của ta, để ta xem kỹ lại.” Đình Triệt suy nghĩ một chút, rồi nói: “Hoặc là ta đi tìm sư phụ, bảo ông ấy nghĩ cách làm lại một cái khác? Chỉ là mất nhiều thời gian một chút.”

“Không. Không cần phiền toái thế.” Tiểu Ngu nghĩ đến lão già quái đản kia liền khó chịu, vội hỏi, “Dù sao khi nào tôi không dịch dung cũng phải đeo mặt nạ bên ngoài mà.”

Nói xong, nàng buồn bực thở dài một hơi: “Aiz, nếu một ngày nào đó có thể xuất hiện quang minh chính đại thì tốt biết bao. Đeo mặt nạ ba năm, chán muốn chết.”

Đình Triệt ngạc nhiên nói: “Nếu người thấy chán, thì không đeo là được, sao phải miễn cưỡng chính mình?”

Tiểu Ngu bất đắc dĩ nói: “Cậu cũng biết, nhà chúng tôi vẫn luôn muốn sống yên bình. Thân phận chủ nhân của Bách Linh các này quá nhạy cảm, nếu như bị người ta biết được thân phận thật sự của tôi, sẽ mang đến phiền toái cho người nhà tôi mất.”

Đình Triệt gật đầu, không nói nữa, đôi mày kiếm xinh đẹp khẽ chau, rơi vào trầm tư.

Đại soái ca đúng là đại soái ca, ngay cả lúc nhíu mày cũng thành cảnh đẹp ý vui, khuôn mặt này đúng là được trời ưu ái! Chỉ là nam nhân có bộ dạng tuấn mỹ hiếm có thế này, đối với nữ nhân mà nói, thực đúng là tai họa! Cũng không biết người này đã mê hoặc bao nhiêu cô gái rồi? Tiểu Ngu nhìn Đình Triệt vẫn còn trầm tư suy nghĩ, suy nghĩ không tìm được, bất giác như lạc vào chốn thần tiên.

“Người nhìn gì đấy?” Đình Triệt bỗng nhiên nhìn lại nàng.

“A.. Không có gì.” Tiểu Ngu vội lấp liếm, “Thời gian không còn sớm. Tôi đi về trước, tìm được chứng cứ rồi tôi sẽ đưa cho cậu.”

“Ta cũng đi.”

“Hà?”

“Nếu người muốn lấy chứng cứ, có người canh chừng thì tốt hơn.” Đình Triệt đứng lên, trong nụ cười lộ ra vẻ giảo hoạt đặc ý, “Đừng quên ta là giang dương đại đạo đến không bóng dáng đi không dấu vết.”

“Đừng có luôn miệng nói giang dương đại đạo, coi chừng bị người khác nghe thấy, bắt cậu bây giờ.” Tiểu Ngu cố ý nói.

“Muốn bắt ta? Cũng không dễ vậy đâu.” Đình Triệt cười khà khà, dựa vào năng lực của hấn, trừ lão sư phụ của hấn ra, thật đúng là không có mấy người có thể tiếp cận trong vòng mười thước mà không bị hấn phát hiện, lão sư phụ đã nói, đôi khi con người không cần phải khiêm tốn mà nên kiêu ngạo một chút.

“Không nghe cậu khoác lác nữa, vậy nửa đêm gặp lại.” Tiểu Ngu phẩy tay, đeo chiếc mặt nạ hình cánh bướm lên, theo thường lệ nhảy qua cửa sổ ra ngoài.

Vân Lai khách sạn này, nàng có lui tới vài lần, nhưng ngoại trừ lần đưa Thượng Quan Kiêu trở về, hình như cho tới bây giờ vẫn chưa từng đi bằng cửa chính, mỗi ngày đều bay thẳng vào phòng, mùi giang hồ hy vọng là không quá nặng!

Trong khách sạn, ánh mắt của Đình Triệt vẫn dõi theo đến khi hoàn toàn không thấy bóng dáng của Tiểu Ngu đâu nữa mới thu về, cúi đầu nhìn mặt nạ

trong tay, khoe môi bất giác khẽ nhếch lên mỉm cười, dường như đây là lần đầu tiên sau khi bọn họ gặp lại dùng khuôn mặt thật mà nói chuyện thẳng thắn chân thành với nhau thì phải.

Nhớ lại khoảnh khắc Tiểu Ngư thất thần khi mới gặp mình, gương mặt tuần tú của người nào đó lại nhin không được mà đỏ lên.

Thành Khai Phong hôm nay thời tiết rất tốt, bầu trời về đêm cũng trở nên sâu thẳm thẳm, đẹp lạ thường, nhất là vầng trăng sáng tỏ treo cao trên đỉnh đầu, tỏa ra ánh hào quang bàng bạc sáng ngời, trong veo như nước.

Ban đêm mà sáng thế này, thật không thích hợp với hoạt động “thăm viếng” chút nào, cho nên Tiểu Ngư có hơi do dự, vẫn đi sao?

“Đi, đương nhiên đi.” Đỉnh Triệt giẫm lên ánh trăng mà đến, mặc trên người một bộ trường sam nho nhã màu nguyệt bạch, tóc đen như mực, tuấn nham như họa, giống như một vị công tử muốn đi tản bộ ngắm trăng, chẳng biết có ý hay vô tình, vẫn chưa đeo mặt nạ, chỉ cầm trong tay một tấm khăn che mặt màu trắng.

Tiểu Ngư vừa cố nén lòng ham muốn thưởng thức sắc đẹp, vừa lắc đầu: “Quá mạo hiểm, nếu không thể một lần đắc thủ, Tang gia nhất định sẽ cảnh giác, sau này muốn tới nữa sẽ khó khăn.”

“Ta có nắm chắc.” Đỉnh Triệt mỉm cười, khuôn mặt tuần tú như quan ngọc dưới ánh trăng, tuấn mỹ như thiên thần hạ phàm.

“Nắm chắc cái gì?” Tiểu Ngư muốn né tránh không nhìn khuôn mặt ngày càng toát ra sức hấp dẫn chết người của hắn, lại không thể không hỏi.

Đỉnh Triệt cười thần bí: “Không nói cho ngươi.”

Tiểu Ngư tức giận ném cho hắn một ánh nhìn khinh bỉ, nghi hoặc nói: “Cậu thật sự có nắm chắc?”

“Nếu không chúng ta đánh cược một ván?”

“Không cược, đánh bạc có hại cho sức khỏe!”

Sau nửa canh giờ, Tiểu Ngư nghẹn họng nhìn trân trối sờ sách hồi lộ trong tay, sau đó dùng ánh mắt hoàn toàn mới nhìn Đỉnh Triệt: “Hiện giờ tôi cực kỳ nghi vấn, ba năm này sư phụ cậu huấn luyện cậu như thế nào?!”

Đỉnh Triệt nhếch miệng cười thành một đường cong duyên dáng: “Tin ta đi, ngươi sẽ không muốn học đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 171: Ra ngoài biểu diễn

Lại qua thời khắc giao hòa giữa đêm và ngày, ánh sáng chậm rãi phủ trắng phương đông, hòa tan ánh trăng, cũng nhuộm bầu trời màu thiên thanh dịu dàng thành một bức tranh hoa mỹ.

Ngày mười sáu tháng chín đã tới, chính là ngày lễ mừng thọ của Công bộ viên ngoại lang.

Sáng sớm, Liễu Viên Thanh bước qua bước lại trong Bách Linh các không biết bao nhiêu lần, cũng vô số lần ngóng cổ ngóng nhìn ra phía ngoài.

Hôm qua ông ta phụng mệnh đến phủ công bộ Viên ngoại lang, coi như thuận lợi gặp được vị phu nhân Viên ngoại lang hòa nhã kia, chuyện liên quan đến tiệc mừng thọ mà đã mất nhiều công sức đích thân chuẩn bị lại không được hoàn mỹ, phu nhân Viên ngoại lang đương nhiên thấy sót ruột, lập tức tỏ vẻ nhất định sẽ nhờ Viên ngoại lang hỏi thăm. Chỉ là sau đó vẫn không có tin gì, mắt thấy đã qua một canh giờ, nhất định phải đến phủ Viên ngoại lang biểu diễn, nhưng Đông gia vẫn chưa đến, khiến cho Liễu Viên Thanh bứt rứt lòng như lửa đốt, nhin không được lại đến hỏi Ngô Ngôn Chi.

“Ngô công tử, ngài cảm thấy vị đại nhân Viên ngoại lang kia sẽ giúp chúng ta sao? Rốt cuộc có thể thuận lợi thả người được hay không?”

“Canh giờ còn sớm, không vội, không vội.” Ngô Ngôn Chi mặt vẻ lão thành tự tại uống trà.

Tiểu hoàng đế hôm qua mới nghe nói đến chuyện này, sau khi trở về dù sao cũng cần thời gian điều tra, sau đó đợi đến sáng nay lên triều mới có thể công khai giao cho Khai Phong phủ thẩm tra lại tỉ mỉ. Hạ triều xong vị Phủ doãn đại nhân kia không thể không hỏi lại hai thủ hạ rõ ràng, bao nhiêu việc như vậy, dĩ nhiên cần thời gian không ít.

“Ôi, công tử của tôi. Tiểu nhân có thể không gấp gáp sao? Sân khấu ở nhà Viên ngoại lang đã sớm dựng lên rồi, thiệp mời cũng đã gửi, buổi biểu diễn này bất luận thế nào cũng phải tiến hành, nhưng lại phải vội vàng thay đổi mấy vai quan trọng, nhất định là sẽ kém đi nhiều. Vạn nhất đến lúc đó các đại

nhân phụ nhân xem rồi mắt húng, vậy thì làm sao đây?”

Tối qua sau khi trở về, ông ta đã dồn hết sức chuẩn bị, để ngừa vạn nhất đến lúc đó phải tạm thời điều chỉnh một chút kết cấu dàn diễn viên, thế nhưng Bách Linh các xưa nay coi trọng chất lượng biểu diễn vô cùng. Nếu như người mới không biểu hiện tốt, vậy biểu hiệu của Bách Linh các chẳng phải là bị đập bẻ sao?

“Ông yên tâm đi, Đông gia của ông đều có chừng mực, hơn nữa chúng ta đã phái người canh ở cửa nha môn, có tin thì lập tức sẽ biết. Chỉ phải chờ một chút thôi!” Ngô Ngôn Chi cười cười, nhìn người mới ở trên sân khấu tập đi tập lại.

Liễu Viên Thanh bắt đắc dĩ, không còn cách nào khác là lại bắt đầu đi bộ vòng vòng.

Giờ Mẹo (5-7h sáng) dần qua, giờ Thìn (7-9h sáng) đã tới, theo mặt trời từ từ lên cao, giờ Tỵ (9-11h sáng) cũng sắp bắt đầu.

Lửa trong lòng Liễu Viên Thanh càng cháy lớn, Ngô Ngôn Chi thì vẫn điềm nhiên tự tại.

Ngay khi Liễu Viên Thanh đang chuẩn bị nhìn ra cửa lần thứ n, liền thấy một người chạy như gió đến, lớn tiếng hô to: “Mở cửa! Mở cửa!”

Chính là Miêu Cửu vì hôm đó trực ở Bách Linh các nên may mắn chưa bị bắt. Liễu Viên Thanh nắm chặt bả bai hán:

“Người nói cái gì?”

Miêu Cửu sắc mặt vui mừng, hít thở xong lại cười: “Bọn Miêu Tứ... Toàn bộ đều được thả!”

Liễu Viên Thanh mừng rỡ: “Thật không? Người đâu?”

“Ồ.. Ở ngay sau tôi thôi!” Miêu Cửu vừa thở phì phò, vừa chỉ.

Liễu Viên Thanh vội vàng chạy ra ngoài ra cửa ngõ tứ, mọi người đang tập luyện trên sân khấu nghe được tin vui này, nhất thời đều ầm ầm chạy theo, Miêu Cửu cũng theo đuôi, lại bị Ngô Ngôn Chi kéo lại, cười nói: “Tất cả mọi người đều chạy ra, nếu người cũng đi, trong gánh hát này không còn ai trông coi nữa đâu.”

Người bị bắt quả nhiên đều trở về.

Đám người Liễu Viên Thanh nhìn Đông gia dẫn theo một đám người thông thả từ đầu phố bên kia bước tới, bọn Miêu Tứ thoát nhìn tuy có chút mệt mỏi, nhưng tinh thần không tệ lắm, nhìn không được ủa ra hoan hô đón chào, vậy quanh bọn họ, hơi han lộn xộn, khiến cho con đường gần như tắc nghẽn.

“Mọi người đừng vội hỏi, hôm nay là ngày biểu diễn đầu tiên của Bách Linh các chúng ta sau khi ngừng mở cửa, hơn nữa lại là ra ngoài diễn, mọi người trước tiên nâng cao tinh thần để buổi chiều diễn cho thật tốt, những chuyện xảy ra đến tối sẽ giải thích rõ ràng cho mọi người biết.” Tiểu Ngư mỉm cười vung tay, ổn định lại những câu hỏi của mọi người, sau đó cười cười nhìn xung quanh: “Mọi người nói xem, có lòng tin rằng buổi chiều sẽ biểu diễn một sân khấu thật hoàn mỹ không?”

“Có!” Trên con đường nhất thời vang lên một trận đồng thanh, khiến cho mọi người đi đường đều ghé mắt lại, cũng khiến những người ở câu lan cạnh đó vừa ước ao vừa đổ kỵ, aizz.. Bách Linh các khôi phục lại kinh doanh, việc làm ăn của bọn họ lại ầm ầm đi rồi.

Tiểu Ngư vừa lên tiếng một lần xong, toàn bộ Bách Linh các lập tức hoạt động, cần ở lại trực thì ở lại, cần ra ngoài thì ra ngoài, tất cả đều trật tự gọn gàng.

“Việc ở đây đã xong, ta cũng cần phải về.” Nhìn mọi người đồng tâm hiệp lực, mạnh mẽ đồng tâm mà xuất phát, Ngô Ngôn Chi đứng ở cửa cười ha ha nói.

“Đại ca nói gì vậy? Nếu chúng ta giờ đã là huynh muội, sao còn có thể để cho huynh một người ở lại chùa miếu, sống kham khổ như vậy?” Tiểu Ngư vờ nổi giận.

“Tiểu muội nói vậy sai rồi, chúng ta tuy là huynh muội...”

“Đại ca!” Tiểu Ngư sắc mặt nghiêm trọng. “Sao huynh cũng thế tục như vậy chứ!? Tóm lại, hôm nay huynh tuyệt đối không thể đi, hơn nữa...”

Nàng hạ thấp giọng: “Tiểu muội còn có một việc quan trọng chưa nói với đại ca, chờ biểu diễn xong, muội sẽ đưa huynh đến một chỗ.”

Ngô Ngôn Chi im lặng nhìn nàng, thấy đôi mắt nàng sáng suốt trong veo, rõ ràng không phải khách sáo mà thật tâm thực lòng, suy nghĩ, nếu vị thiên tử trẻ tuổi kia có thể nâng đỡ mình, sau này hẳn sẽ có cơ hội báo đáp, liền mỉm cười gật đầu, không câu nệ lễ tục nữa, chấp tay nói: “Cũng được, vậy chờ muội trở về lại nói.”

“Đông gia, mọi người đều đã đi, chúng ta cũng nhanh lên thôi!” Liễu Viên Thanh chạy tới.

Tiểu Ngư gật đầu, lại dặn La Đan vài câu, rồi cùng Liễu Viên Thanh lên xe lừa ngồi, ngoài La Đan ở phía sau, không ai biết rằng chuyến đi này của nàng có một mục đích quan trọng hơn.

Trong xe cũng đã có một người ngồi. Liễu Viên Thanh thoáng nhìn gương mặt thanh tú của thiếu niên xa lạ mà Đông gia sai ông ta cho vào làm sai vặt khi tới phủ Viên ngoại lang, thức thời không hỏi điều gì, chỉ suy đoán thăm trong lòng, thiếu niên này có quan hệ gì với Đông gia?

Thiếu niên cũng rất im lặng, hầu như là nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt đẹp to tròn ẩn chứa chút sầu lo, chỉ có đôi lúc đối diện với Tiểu Ngư mới lộ ra một chút tươi cười.

Thiếu niên này chính là Phạm Bạch Thái, có điều gương mặt thẳng bé lúc này đã được Đinh Triệt sửa sang lại một chút, cải trang thay đổi khiến cho khoảng cách giữa mắt và lông mày trở nên xa một chút, khéo léo khiến cho cậu ta còn giữ lại được vài phần dung mạo cũ, nhưng không đến mức quá giống với Phạm Thông.

Mang Phạm Bạch Thái vào phủ, đến nhìn tận mắt mẹ đẻ của mình, là kết quả sau rất nhiều lần suy nghĩ kỹ càng của Tiểu Ngư, dù sao Đông Đông có quyền gặp mẹ đẻ của nó, nàng không thể cướp đoạt quyền lợi này, mà trước khi mẹ con bọn họ nhận rõ nhau, quang minh chính đại gặp mặt cũng chỉ có cơ hội lần này, bình thường không thể mỗi ngày ở tại Bách Linh các chờ vị kia hạ giá quang lâm được.

Kỳ thực Tiểu Ngư vốn chỉ dự định để Phạm Bạch Thái tình cờ gặp được mẹ đẻ, mà không nói cho nó người đàn bà kia chính là mẹ mình, thế nhưng nếu như gặp mặt, dung mạo gần như giống hệt nàng kia không thể lừa được Đông Đông thông minh. Nhớ tới đệ đệ mình sớm trưởng thành, sớm hiểu chuyện hơn so với những đứa trẻ cùng tuổi khác, Tiểu Ngư cuối cùng vẫn quyết định nói thẳng, sau đó để cho chính nó quyết định có muốn đi gặp hay không.

Sau khi trầm mặc, Phạm Bạch Thái trả lời bằng khát vọng vẫn chìm sâu trong nội tâm cậu ta.

Thế nhưng sau khi quyết định, trong lòng cậu ta ngược lại trở nên mịt mù, tràn ngập thấp thỏm và sầu lo, năm đó mẹ rời nhà bỏ đi, cậu ta mới bốn tuổi, đến nay đã mười ba, mẹ có còn nhớ cậu ta và tỷ tỷ? Bà có từng nghĩ rằng quay trở lại tìm bọn họ? Nếu như bà ta biết mình chính là con trai ruột, giờ đây bà đã là vợ người ta, đường đường phu nhân Viên ngoại lang, sẽ còn nhận hai tỷ đệ nữa hay không? Còn có cha, ông ấy nên làm gì bây giờ?

Những vấn đề này, hiện giờ không ai có thể biết đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 172: Mẹ là vợ của người ta

Khi bọn Tiểu Ngư tới, đại môn phủ công bộ Viên ngoại lang đang náo nhiệt đón khách, đội ngũ tưng lễ xếp thành một hàng thật dài, đầy không khí vui mừng náo nhiệt.

Gánh hát địa vị thấp kém, đương nhiên không thể nào đi vào bằng cửa lớn. Dưới sự tiếp đón của Nhị quân gia Lô phủ với gương mặt luôn ôn hòa tươi cười, không chút ra vẻ kiêu căng cao ngạo, mọi người đi vào từ cửa hông bên phải, lập tức tập trung vào công việc chuẩn bị, dù sao các vị đại lão gia ở phía trước phủ kia com nước xong sẽ đến xem diễn kịch.

“Diệp Đông gia, phu nhân nhà ta nói, hôm nay là ngày sinh của lão gia, để cảm tạ Đông gia đã phá lệ tới đây biểu diễn, xin mời Diệp đông gia tới sảnh trước uống một chén rượu thọ.” Nhị quân gia chỉ huy mọi người sắp đặt xong, liền bước tới lễ phép mời.

Tiểu Ngư ngẩn ra, lập tức lấy cơ phải chuẩn bị một cách hoàn hảo nhất, cần đích thân giám sát mọi người hóa trang bố trí, uyển chuyển cự tuyệt.

Nhị quân gia có chút kinh ngạc, không ngờ Tiểu Ngư lại bỏ qua cơ hội tốt có thể kết giao với các quý nhân như vậy, có điều tôn trọng ý của nàng, liền đổi thành sai người đưa một bàn tiệc rượu phong phú vào hậu viên, những người khác dĩ nhiên cũng có chiêu đãi không cần phải nói.

Rạp sân khấu được dựng trong hoa viên. Vườn hoa bố trí rất thanh nhã, cảnh vật đan xen thú vị, những dải băng lụa màu, đèn lồng cũng góp phần làm đẹp, vui vẻ mà không lộ liễu, quý khí mà không quá hoa lệ, còn có những người hầu nhanh nhẹn qua lại như thoi đưa, cùng với thái độ đón tiếp của Nhị quân gia vừa rồi, càng gián tiếp thể hiện khí độ hàm dưỡng của gia chủ. Một nữ chủ nhân của phủ đệ như vậy, năm xưa lại là một người đàn bà nhẫn tâm vứt bỏ chồng con, nếu nói điều này ra, liệu có ai sẽ tin chứ?

Nghĩ đến đánh giá chân thành của Liễu Viên Thanh về người đàn bà năm xưa là vợ một kẻ giang hồ, đến nay đã trở thành phu nhân quan lớn, Tiểu Ngư chỉ cảm thấy tất cả trước mắt đều thật hoang đường.

“Tiểu Ngư, chuyện giữa cha và mẹ con năm xưa, nhất thời không thể nói rõ. Nhưng con phải tin cha, mẹ con, trước đây bà ấy thật sự rất thương các con. Cha nghĩ.. Bà ấy.. Nhất định là có nỗi khổ bất đắc dĩ.. Con.. đừng hận bà ấy.” Vì mấy ngày bận rộn, lại phải phân thân bảo vệ Bách Linh các, lúc này nàng dù dẫn theo Đông Đông đến, nhưng hai cha con cũng chưa từng nói chuyện rõ ràng, Phạm Thông cũng chỉ nhân lúc đưa Đông Đông tới, mới có lấy dừng khi vội vàng nói với nàng vài câu ngập ngừng như vậy.

Bà ta rốt cuộc là người phụ nữ thế nào? Nếu như bà ta thật sự tốt như mọi người nói, tại sao lại có thể vứt bỏ hai đứa con như vậy? Nếu chỉ có một mình đứa con gái ngu ngốc là nàng thì coi như cũng có thể nhẫn tâm, nhưng Đông Đông là đứa trẻ ngoan ngoãn đáng yêu hiểu chuyện đến cỡ nào, năm

đó sao bà ta có thể quyết định như vậy được chứ? Nhìn đệ đệ giúp đỡ trên sân khấu, mà không ngừng ngóng nhìn ra phía cửa hoa viên, Tiểu Ngư lại thấy đau lòng.

Phạm Bạch Thái đứng dưới dàn thường xuân phía một góc khán đài, xuyên qua núi giả cùng với dây thường xuân lấp ló, lẳng lặng nhìn một người trong đám phu nhân đang xem diễn.

“Tỷ.” Phạm Bạch Thái khẽ gọi một tiếng, giọng rầu rĩ.

“Ừ?” Tiểu Ngư vẫn chú ý đến sắc mặt của Phạm Bạch Thái, nghe tiếng nó gọi liền dịu dàng đáp.

“Bà ấy sống rất tốt.” Phạm Bạch Thái mờ mịt nói.

“Đúng vậy, xem ra năm đó bà ấy rời khỏi chúng ta là quyết định đúng rồi.” Tiểu Ngư nói, hơi châm chọc.

Phạm Bạch Thái cúi đầu không nói.

Tiểu Ngư im lặng thờ dài, ôm đầu vai thẳng bé đã cao lên rất nhiều, dịu dàng hỏi: “Đệ muốn nhận bà ấy không?”

Phạm Bạch Thái giương mí mắt, trong mắt ánh nước lấp lánh, muốn nói, rồi lại gắt gao cắn môi.

“Đệ muốn nhận, đúng không?”

Phạm Bạch Thái im lặng lắc đầu, một giọt lệ trong suốt lăn ra khỏi khóe mắt.

“Trước mặt ta, đệ không cần phải giấu kín suy nghĩ của mình, bất kể đệ muốn nói gì làm gì, ta sẽ không trách đệ.” Tiểu Ngư dịu dàng nói.

“Nhưng.” Phạm Bạch Thái rớt cuộc mở miệng, những giọt lệ trong suốt rơi xuống. “Đệ biết tỷ hận bà ấy, tỷ không muốn nhận bà ấy.”

Tiểu Ngư ngẩn người, vô thức phủ định: “Ta không hận bà ấy.”

“Tỷ có.” Phạm Bạch Thái nghẹn ngào, trong mắt là phức tạp, thống khổ, lại mang theo ưu thương vô tận. “Tỷ, cho tới giờ tỷ chưa từng nhắc đến bà ấy, cũng chưa từng hỏi cha rằng mẹ đi đâu? Khi còn bé đệ nhớ mẹ, từng ở trong mơ khóc đến tỉnh lại, tỷ vẫn ôm chặt đệ, dỗ dành an ủi đệ, nhưng đệ có thể nhận ra, tỷ không hề nhớ đến bà ấy chút nào..”

Chớp mũi Tiểu Ngư đột nhiên chua xót, ai nói con gái mới là mẫn cảm nhất chứ, nàng hẳn nên biết đệ đệ này vẫn luôn hiểu chuyện, vô cùng hiểu chuyện, trước nay đều đem lo lắng giấu dưới đáy lòng, mà nay, nó chịu chấp nhận vì nàng mà đè nén khát vọng của chính mình.

Sau một lát im lặng, Tiểu Ngư dịu dàng lau khóe mắt vương lệ của thẳng bé, nhìn sâu vào mắt nó, ôn nhu nói: “Đệ đệ, đệ quên rồi sao? Sau khi tỷ tỷ chết đi rồi sống lại, những chuyện trước đó đều không còn nhớ rõ nữa, dĩ nhiên cũng không nhớ được bà ấy. Đối với một người không còn nhớ nữa, không nghĩ tới cũng là rất bình thường, chứ không phải là hận bà ấy.”

Phạm Bạch Thái hơi mím môi, cố gắng ngừng lại những giọt lệ đã rất nhiều năm chưa rơi xuống, chớp cặp lông mi còn vương dấu nước, chăm chú cẩn thận nhìn Tiểu Ngư: “Tỷ, tỷ thực sự không phải hận bà ấy?”

“Ta là tỷ tỷ ruột của đệ, sau này nói gì với ta không nên cân trọng như vậy, muốn nói gì thì cứ nói.” Tiểu Ngư sờ sờ đầu thẳng bé, suy nghĩ một chút, cũng chăm chú trả lời nó: “Tỷ tỷ thật sự không hận bà ấy, chỉ là nghĩ tới bà ấy lại có thể bỏ lại đệ, tỷ tỷ mới thấy tức giận, đệ là cậu con trai ngoan nhất trên đời, là đệ đệ đáng yêu nhất trên đời, tỷ tỷ bất bình cho đệ, tỷ tỷ không thể nghĩ ra sao bà ấy có thể quyết định như vậy, cho nên tỷ tỷ mới có mấy câu trách bà ấy.”

“Cha nói, đều là lỗi của cha.” Phạm Bạch Thái len lén ôm thắt lưng của nàng, cảm nhận thân tình ấm áp từ thân thể nàng, yếu ớt nói. “Đệ cũng nhớ rõ, mẹ dường như luôn giận cha, lớn tiếng mắng cha, mắng xong thường ôm hai chúng ta mà khóc...”

“Ôm hai người chúng ta mà khóc?” Tiểu Ngư kinh ngạc, bất giác nhắc lại câu cuối cùng.

“Vâng, đệ còn nhớ rõ, mẹ luôn đau lòng quỳ trên mặt đất, kéo chúng ta vào lòng, ôm thật chặt...” Phạm Bạch Thái nghẹn ngào.

Đau lòng khóc? Còn ôm chặt?

“Khi đó...” Tiểu Ngư ngắc ngứ đáp, “Khi đó đầu óc ta không rõ ràng lắm. Bà ấy.. bà ấy ghét ta không?”

Phạm Bạch Thái lắc đầu như trống bỏi: “Không, tuy rằng đệ không nhớ rõ nhiều lắm, nhưng có thể khẳng định với tỷ, mẹ vẫn rất thương chúng ta..”

Nàng chưa bao giờ biết, chưa bao giờ biết.. Thì ra khi còn bé cũng từng được người kia thương yêu như vậy, mà không phải như nàng vẫn tưởng, ruộng bỏ nàng, chán ghét nàng, nóng lòng rời khỏi nàng...

Tiểu Ngư kinh ngạc, lần đầu tiên cảm thấy một thứ tình cảm không thuộc về mình ẩn sâu trong nội tâm bắt đầu trỗi dậy.. Thật giống như.. giống như kiếp trước, nàng cũng từng trăm nghìn lần khát vọng có thể mơ thấy được người mẹ đã mất ôm mình lần nữa, bất tri bất giác, một chất lỏng ấm áp phủ kín viên mắt.

Trên giàn thường xuân, lá xanh rì rào đong đưa trong gió mát.

Dưới giàn dây leo, hai tỷ đệ không nói gì, đứng dựa sát vào nhau, cùng nhìn chăm chú một thân ảnh, tâm tình giống nhau.

Nhưng hình ảnh tĩnh lặng này, nhanh chóng bị phá vỡ.

Một a hoàn nhẹ chân đi tới, nâng bên tay vị phu nhân Viên ngoại lang kia nói nhỏ vài câu, sau đó thấy bà ta vẻ mặt xin lỗi đứng lên, nói vài câu với phu nhân khác, thì lễ xong vội vàng đứng dậy, bước về phía hậu trường gánh hát.

“Chúng ta đi xem xem” Tiểu Ngư ngạc nhiên kéo Phạm Bạch Thái, để nó mau mau lau khô nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 173: Gặp lại nhưng không quen biết

“Đi mà đi mà, Liên Nhi chỉ muốn chơi ở đây thôi mà, mẹ yêu quý của con, Liên Nhi hứa với mẹ, Liên Nhi nhất định ngoan ngoãn không quấy phá, chỉ ngoan ngoãn xem các ca ca tỷ tỷ này thôi được không?”

Hậu trường là một cái lán đơn giản chật chội, một cô bé con phấn điêu ngọc mới chừng năm sáu tuổi, tóc búi hai bên như hai cái sừng, đang nũng nịu lắc tay vị phu nhân Viên ngoại lang kia, giọng làm nũng ngọt ngào khiến người nghe muốn mềm nhũn, mà vị phu nhân Viên ngoại lang vẻ mặt vốn dĩ ôn hòa, giờ đã chuyển thành nghiêm nghị, không chút động dung sai a hoàn ôm cô bé đi, sau đó áy náy nói với Liễu Viên Thanh:

“Thật sự xin lỗi, tiểu nữ không tốt, nhất định là quấy rầy đến mọi người phải không?”

Liễu Viên Thanh nghe vậy vội vàng xua tay: “Phu nhân nói gì vậy? Lệnh thiên kim thông minh hoạt bát, vô cùng đáng yêu, sao có thể gây phiền phức cho chúng tiểu nhân chứ?”

Nói xong, ông ta lạnh mặt thấy Tiểu Ngư, vội nói: “Đông gia, vị này chính là phu nhân Viên ngoại lang, phu nhân, đây là Đông gia của chúng tôi.”

“Thì ra cô chính là Diệp cô nương.” Phu nhân Viên ngoại lang mỉm cười gật đầu.

“Đúng là tiểu nữ.” Tiểu Ngư từ lúc nghe tiếng hô của Liễu Viên Thanh đã thu gọn lại cảm xúc của mình, lúc này thấy bà ta chào hỏi trước, liền lễ phép cúi người chào, thân nhiên nói: “Bái kiến phu nhân.”

Vừa nói, nàng vừa thoáng liếc qua Phạm Bạch Thái đứng bên cạnh, chỉ thấy nó căng thẳng cúi đầu, thân người hơi run lên, rõ ràng là đang cố kiềm chế tình cảm của mình, lại nhìn cô bé kia không ngừng làm nũng kia, không khỏi im lặng thờ dài.

Không ngờ nàng vừa nghĩ tới muội muội cùng mẹ khác cha kia, cô bé con bỗng nhiên nổi hứng thú với nàng, nũng nịu hỏi: “Tỷ tỷ, mặt nạ hình con bướm của tỷ đẹp quá, có thể cho ta đeo thử một chút không?”

Câu này vừa ra, Tiểu Ngư và Phạm Bạch Thái không khỏi đều sững sờ.

“Còn nói lung tung. Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần, không được tùy tiện hỏi xin đồ của người ta. Hà Nhân, mau ôm cô nương đi. Nếu nó còn tùy hứng nữa, người cứ nhốt nó lại trong phòng.” Không đợi Tiểu Ngư trả lời, phu nhân Viên ngoại lang đã không nể mặt.

“Đừng mà. Mẹ ơi... Liên Nhi muốn xem kịch, Liên Nhi muốn xem kịch thôi mà!” Cô bé con gào lên thảm thiết, gương mặt nhỏ nhắn lập tức trở thành rưng rưng muốn khóc, vừa đáng yêu vừa đáng tội.

“Phu nhân.. Ngài cứ để tiểu thư chơi một lúc đi!” Một giọng nói rụt rè khe khẽ bỗng nhiên vang lên, mọi người nhìn theo, liền thấy là một thiếu niên tầm mười ba mười bốn tuổi ở bên cạnh Tiểu Ngư. Chỉ thấy đôi mắt to của cậu ta hơi ửng đỏ, lấp lánh khát vọng khác thường, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào phu nhân Viên ngoại lang.

“Người...” Phu nhân Viên ngoại lang nhìn mặt Phạm Bạch Thái, gương mặt trang điểm đẹp đẽ bỗng nhiên thoáng chút hoảng hốt, nhất thời quên nói chuyện.

Phạm Bạch Thái muốn nhìn bà ta, bà ta cũng nhìn Phạm Bạch Thái, nhưng Tiểu Ngư đều nhìn thấy rõ sắc mặt hai người, trong lòng không khỏi có chút mịm mèm. Gương mặt Đông Đông đã được dịch dung một chút, nhưng tại sao bà ta còn nhìn thẳng bé như vậy? Lễ nào thật sự là do bản năng mẫn từ? Nếu đúng như vậy, vì sao bản thân mình lại không có chút cảm giác nào?

“À, thừa phu nhân, đây là thằng bé sai vặt trong gánh hát, nó còn nhỏ dại, nếu va chạm phu nhân, xin phu nhân nể tình tiểu nhân mà tha thứ cho nó!” Thấy không khí là lạ, Liễu Viên Thanh vốn giỏi nhìn mặt đoán ý liền vội vàng tiến lên hòa giải.

“Ha ha, Liễu trưởng ban hiểu lầm, ta không trách nó.” Phu nhân Viên ngoại lang ôn hòa cười cười, dời mắt khỏi Phạm Bạch Thái, chỉ là Tiểu Ngư lại nhạy cảm nhìn thấy trong mắt bà ta một chút ưu thương mất mát nhàn nhạt.

Bà ta nhận ra Đông Đông? Hay là nhớ tới đứa con của mình có lẽ cũng đã lớn như thằng bé này?

“Mẹ, Liên Nhi thật sự sẽ ngoan mà!” Liên Nhi thấy diễn biến chệch khỏi ý muốn của mình, lập tức thông minh tiếp tục triển khai cuộc tấn công ngọt ngào của mình, lắc lắc thân hình mềm mại cầu xin: “Nếu mẹ lo lắng, có thể để Hà Nhân tỷ tỷ ở lại nhìn con mà, mẹ.. mẹ yêu quý của con..”

“Được rồi, chỉ được chơi một lúc thôi, nếu không đến tối sẽ phạt con chép Thiên Tự Kinh đó.” Phu nhân Viên ngoại lang rút cuộc bắt đắc dĩ buông tha, sau đó dặn dò Hà Nhân mấy câu trong tiếng hoan hô của Liên Nhi, gật gật đầu về phía Tiểu Ngư và Liễu Viên Thanh rồi mang theo a hoàn khác ra ngoài. Tiểu Ngư chú ý thấy bà ta không còn nhìn về phía Đông Đông nữa.

Phu nhân Viên ngoại lang vừa đi, Liên Nhi liền giẫy khỏi tay Hà Nhân, cười hi hi chạy về phía Phạm Bạch Thái: “Ca ca chơi với ta được không?”

Phạm Bạch Thái khó xử nhìn Tiểu Ngư, trong đôi mắt ửng đỏ hàm chứa khát vọng. Tiểu Ngư nhẹ nhàng gật đầu, cô bé tên gọi Liên Nhi này tuy không cùng cha nhưng vẫn cùng mẹ, đều là muối muối ruột thịt của nàng và Đông Đông, hơn nữa còn ngây thơ hồn nhiên như vậy, sao nàng có thể nhẫn tâm cự tuyệt chứ!

Nhìn hai người vui vẻ quăn quýt chơi với nhau, Tiểu Ngư cười cười đi ra ngoài, đứng dưới giàn thường xuân như trước.

Lúc này, ánh nắng hường về khu vực khách nam ở một phía khác khán đài, dựa vào thính lực hơn người, một lát đã từ trong lời mọi người nhận ra thọ tính của buổi tiệc hôm nay: Một người đàn ông trung niên ít nhất đã hơn bốn mươi tuổi, thân hình mập mạp cộng thêm một cái bụng phệ, tai to mắt chữ điền, gương mặt luôn tươi cười thật giống như một ông Phật Di Lặc mở miệng là cười.

Đây là người chồng hiện tại của mẹ đẻ nàng?

Tiểu Ngư ngạc nhiên nhìn vị Viên ngoại lang kia, lại xem lại bà mẹ đẻ trông nhiều lắm cũng chỉ hơn hai mươi tuổi của nàng, nhớ tới lão cha anh tuấn đang lúc tráng niên ở nhà, không khỏi tự giễu cười, nhất thời cũng không rõ trong lòng có tư vị gì.

Nếu lúc trước Nhị thúc muốn nói tin tức thám thính cho nàng, nàng không lạnh lùng cự tuyệt thì lúc này có lẽ đã không có cảm giác đột ngột thế này, ít nhất nàng sẽ biết trước mình còn có một muội muội, ít nhất nàng cũng có tâm lý chuẩn bị.. Chỉ là nói vậy, nàng lại có gì mà chuẩn bị cơ chứ? Có một số việc mặc kệ là biết sớm hay muộn, vẫn luôn phải trải qua, phải nếm mùi.

Hơn nữa... Đông Đông tuy rằng muốn nhận mẹ ruột, nhưng mẹ ruột của nó không biết liệu có muốn nhận nó hay không?

Dù sao, hiện giờ bà ta đã có gia đình của riêng mình, và thậm chí, bà ta đã là phu nhân Viên ngoại lang.

Khác với tâm trạng phức tạp của Tiểu Ngư, Bách Linh các lần đầu ra ngoài biểu diễn rất thành công, thưởng của Lô phủ cũng hơn rất nhiều so với dự đoán từ trước. Hơn nữa, theo như lời vị Nhị quân gia kia nói, hôm nay mấy vị phu nhân ngồi kia đều rất thích, còn nói lần sau nếu trong phủ có mở tiệc nhất định sẽ mời bọn họ đến biểu diễn.

Chuyện này Liễu Viên Thanh dĩ nhiên không dám tự quyết định, trước đành ba phải ậm ờ ứng phó, tính sau đó thương lượng với Tiểu Ngư. Nhưng chờ ông ta quay lại tìm người, lại nghe nói Đông gia đã đi rồi.

Mà lúc này, Tiểu Ngư đã khôi phục nguyên trạng, cùng với Phạm Bạch Thái sống vai đi trên đường cái.

“Đông Đông, đệ có biết tỷ tỷ hai ngày trước có nhận một vị nghĩa huynh, đệ nói, chúng ta mời huynh ấy về nhà ở cùng được không?” Sau khi rời khỏi Lô phủ, Tiểu Ngư suy nghĩ một hồi, cảm thấy chuyện hôm nay vẫn nên đề cho Đông Đông chút thời gian, liền có ý không đề cập đến chuyện mẹ đẻ hai người.

“Dạ, nghĩa huynh tỷ tỷ chính là đại ca của Đông Đông, tỷ tỷ nói là được rồi, phụ thân và ca ca nhất định cũng sẽ không phản đối.” Phạm Bạch Thái ngoan ngoãn gật đầu, hôm nay được gặp lại mẹ đẻ, lại thấy được sự thân thiết giữa bà mẹ và cô em gái chưa bao giờ được gặp kia, so với tính cách trước nay vẫn hoạt bát và thoải mái của nó, lúc này Đông Đông có vẻ trầm tĩnh khác thường.

Tiểu Ngư nhìn thấy rõ, đau lòng, nhưng nhất thời nàng cũng không thể làm gì được, có lẽ về đến nhà, nghe ngóng suy ngẫm rõ tình hình, sẽ tìm một cơ hội đi gặp riêng bà ta! Dù cho bà ta không công khai thừa nhận hai chị em họ, nhưng chỉ cần có thể thỉnh thoảng đến gặp Đông Đông, chắc chắn nó vẫn sẽ cảm thấy vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 174: Thánh ân

Sự đời xảy ra có đôi khi luôn ngoài dự đoán của mọi người. Sau khi Tiểu Ngư tẩy bỏ dịch dung đơn giản cho Phạm Bạch Thái để cho nó tự về nhà trước, rồi một mình đến Bách Linh các đón Ngô Ngôn Chi, liền phát hiện ngõ tứ Tuần gia hôm nay rất kỳ lạ, hình như mọi người đều vào trong cả, ở cửa ngõ tứ hầu như không một bóng người, mấy rạp hát gần cửa cũng vô cùng quanh quẩn.

“Đông gia!” Tiểu Ngư đang nghi hoặc, đứa cháu của Nghiêm lão tiên sinh Nghiêm Tiểu An đã vội vàng hoang mang chạy ra: “Mau mau mau...”

“Tiểu An, đừng vội vàng, từ từ nói, xảy ra chuyện gì?”

“Thánh.. Thánh chỉ tới...” Nghiêm Tiểu An kích động hầu như không nói được ra lời, chỉ cố hết sức chỉ vào bên trong.

Hả?.. Tiểu Ngư ngẩn ra, nhanh chóng đi vào, đã thấy bên trong ngõ tứ, lối đi vào rạp hát đã sớm bị đám đông vây chặt như nêm cối.

“Đông gia của chúng ta đã về, nhường một chút! Mau nhường đường một chút!” Tiểu An chạy chậm sát sau nàng cũng khôi phục lại ngôn ngữ, lớn tiếng hưng phấn hô to.

Rì rầm. Soạt!

Đám đông phía trước nhất tề quay đầu lại, sau đó vô cùng ấn ý cố gắng tách ra thành một con đường nhỏ chỉ đủ cho một người đi lọt, ngay cả Tiểu Ngư to gan lớn mật, nhưng bị mấy trăm mấy nghìn đôi mắt cùng nhìn chăm chăm như thế, cũng không khỏi có chút run rẩy, vội vàng bước chân nhanh hơn.

Khác với lúc bước vào phải chen chúc, khi sắp tới gần Bách Linh các thật ra lại có một khoảng rộng, mọi người tự giác giữ khoảng cách với phía trước, những người tới sớm đều lánh vào những rạp hát hai bên, cơ hồ người người chen nhau đứng cùng một chỗ. Những quán nhỏ bình thường vẫn bày bán hai bên cũng đã rút lui hết vào góc, trước cửa Bách Linh các lúc này đang có một đám người quây thành hàng lối chỉnh tề. Phía trước bày một cái hương án lớn, phía sau hương án có tám người đang đứng, một người là thái giám đang tuyên đọc thánh chỉ, hai tiểu thái giám cầm mũ quan quan phục, bốn người thị vệ uy vũ.

Tiểu Ngư vừa bước tới gần, chợt nghe thái giám kia kéo dài giọng nói đọc ra hai chữ cuối cùng: “Khâm thủ!” Sau đó ánh mắt thoáng nhìn tới Tiểu Ngư còn đang đứng cách đó chừng hơn mười mét.

Tiểu Ngư lập tức quỳ xuống tại chỗ, theo mọi người phía trước lạy ba cái, cùng hô to: “Vạn tuế.. Vạn tuế.. Vạn vạn tuế!”

Đây không phải là nàng vội vàng muốn bày tỏ sùng bái với hoàng quyền, mà hiện tại dân chúng có thể trốn vào nhà cửa hai bên đã sớm trốn. Trốn không được thì đều tự động chen nhau ở phía ngoài thành một giới tuyến vô hình, thật sự là trong vòng chu vi mười mét cũng chỉ có một mình nàng, chẳng lẽ nàng có thể không quỳ gối theo hay sao? Trừ khi nàng có lá gan to bằng trời.

Hô xong, chỉ thấy một người thấp bé đứng trước nhất dẫn đầu đứng dậy, cung kính nhận thánh chỉ, chính là nghĩa huynh mới nhận của Tiểu Ngư, Ngô Ngôn Chi.

Nếu tiếp chỉ là Ngô Ngôn Chi, như vậy thánh chỉ có thể là nhằm vào hắn, không ngờ vận may của đại ca nhanh như vậy đã tới rồi! Tiểu Ngư trong lòng kích động, vội bước nhanh tới gọi một tiếng Đại ca, sau đó thì lễ với thái giám kia, đang muốn cười tiếp đón, thái giám kia lại the thé giọng hô: “Đông gia Bách Linh các Diệp Như Quân tiếp chỉ!”

Ừa.. Nàng cũng có phần?

Mọi người lập tức úp sấp xuống lần nữa, Tiểu Ngư cũng quỳ xuống, trong lòng có chút vui mừng. Ha ha, Bách Linh các cũng có thưởng sao? Hoàng đế này thật là người tốt.

Chỉ thấy thái giám kia lấy từ tay thị vệ bên cạnh một đạo thánh chỉ, cũng không yêu cầu Tiểu Ngư tháo mặt nạ, chỉ dùng cái giọng cao chót vót đọc lên.

Tiểu Ngư vênh tai nghe nửa ngày, thánh chỉ dùng từ ngữ chau chuốt hoa mỹ, thành thật mà nói có mấy từ Tiểu Ngư nghe không hiểu, có điều phàm là người có tai thì đều hiểu được nội dung đại ý của thánh chỉ. Tổng kết lại chỉ có hai câu: Một là, pháp luật triều đình lập ra chính là vì giữ gìn lợi ích của toàn thể quần chúng nhân dân, mặc kệ là ai cũng không thể trái với điều này. Thứ hai, triều đình đã điều tra rõ ân oán giữa Bách Linh các và Tang gia, xác thực Tang là trước phái người phóng hỏa, sau đó lại vu cáo hãm hại, mua chuộc quan phủ ý đồ một tay che trời, tội ác chồng chất, nhất định phải nghiêm trị. Mong rằng con dân trong thiên hạ sau này đều có thể tuân theo giữ gìn luật pháp, an phận thủ thường.

Sau đó, khi Tiểu Ngư đang vui vẻ chờ câu thứ ba thì, thái giám lại cao giọng nói một câu: “Khâm thủ!”

Không thể nào, như vậy là xong sao? Không có vàng bạc châu báu tư lự gì gì ban thưởng? Tiểu Ngư vừa ngạc nhiên đập đầu tạ ơn, vừa nhìn không được oán thầm trong lòng. Có điều bản thân nàng cũng biết Bách Linh các chẳng qua chỉ là một gánh hát, cũng không có cống hiến gì cho triều đình, các vị phía trên cũng chẳng có lý do ban thưởng nàng, nghĩ vậy tâm lý cân bằng lại, vội cười “cung kính” mời vị thái giám tuyên chỉ kia vào trong uống trà. Vị thái giám kia cười tùm tùm đồng ý, vào trong ngồi xuống, ý tứ ý tứ nhấp chút trà, sau đó rút vào áo ngực hai thỏi bạc, vừa lòng oai phong rời khỏi.

Hắn vừa đi, Tiểu Ngư liền nhanh chóng hỏi nội dung thánh chỉ của Ngô Ngôn Chi, thì ra là đặc biệt đề bạt hắn làm một Huyện lệnh bát phẩm, có quan

chức, nắm thực quyền, chỉ là ngày mai sau khi đến Bộ Lại báo danh, nhất định phải lập tức ra ngoài đến một thị trấn nhỏ ở đất Thực nhậm chức.

“Sao gấp như vậy chứ? Lại còn xa thế nữa.” Tiểu Ngư có chút bất mãn tiểu hoàng đế kia, sao không thường vùng nào và chức quan nào tốt một chút chứ!

Ngô Ngôn Chi thì vô cùng vừa lòng, cả người hăng hái, ngay cả cái đầu như cũng cao thêm không ít, thậm chí gương mặt ngăm đen dường như cũng phát ra ánh sáng: “Vừa rồi vị công công kia lộ ra cho ta một ít, nói vì Huyện lệnh nơi đó một thời gian trước đột nhiên bệnh nặng mà chết, cần gấp có người thay thế nên giờ mới phải vội một chút.”

Thấy Tiểu Ngư ngoài mừng cho hắn còn có chút mất hứng, hắn lại tâm tình rất tốt khuyên Tiểu Ngư thông suốt, nói về sau có thể thường xuyên viết thư, cũng nói trải qua chuyện này, kinh thành hắn là sẽ không lại có người dám đến trêu chọc Bách Linh các nữa, bất cứ lúc nào nàng cũng có thể đến thị trấn thăm hắn.

Mười năm gian khổ học tập, hai lần thi cử thất bại, chớp mắt ân huệ từ trên trời rơi xuống, từ tú tài thăng thành mệnh quan triều đình, từ nay có thể thực hiện mong muốn cả đời mình, vì dân làm chủ giải oan.. Những điều vui sướng này, ngay cả tính tình Ngô Ngôn Chi có trấn định hơn nữa cũng khó có thể tự kiềm nén. Tiếp sau đó, tâm tình của hắn vẫn ở trong tình trạng hưng phấn cao độ, một hồi nói rằng phải đi chào hỏi mấy người bạn tốt cùng trường, một hồi lại nói phải đi một chuyến về chùa Thiên Thanh, chốc lát, cả buổi tối đã kín mít lịch trình.

Tiểu Ngư vốn đang định đưa hắn về nhà mình, nói cho hắn biết thân phận thực của mình, nhưng nghĩ lại, lúc này không phải thời cơ thích hợp, liền tạm thời bỏ qua ý định này, hết sức giúp hắn chuẩn bị việc đi nhậm chức, đồng thời, cũng chân thành vui thay cho hắn.

Hi hi, giờ nàng tốt xấu cũng coi như có một người anh trai làm quan, về sau nếu ở kinh thành không làm ăn nổi nữa, cùng lắm thì đi tìm nghĩa huynh này nương tựa, không cần phải lo thiên hạ rộng lớn mà không có nơi nào đi.

Ban đêm, trong khi chuẩn bị hành trang, còn xảy ra một chuyện rất khéo, quê của một vị am hiểu kỹ thuật giả giọng trong các là Trương ca nhi lại chính là thị trấn nơi Ngô Ngôn Chi sẽ đi nhậm chức, vì vậy Trương ca nhi chủ động yêu cầu đi theo Ngô Ngôn Chi. Ngô Ngôn Chi ở Bách Linh các hai ngày coi như quen biết, cũng thật sự thích tính tình lạnh lùng của hắn, liền thương lượng với Tiểu Ngư, Tiểu Ngư dĩ nhiên là không chút dị nghị, lập tức, Trương ca nhi liền trở thành tùy tùng thân cận của Ngô Ngôn Chi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 175: Nhớ năm xưa

Tiền xong nghĩa huynh Ngô Ngôn Chi mới kết bái mới ba ngày, tâm tình Tiểu Ngư không khỏi có chút sa sút, thêm vào là những trần trụi ngày hôm qua khi đến phủ Viên ngoại lang, đêm đó lại gần như không ngủ để giúp Ngô Ngôn Chi chuẩn bị hành trang, cùng với lao lực mấy ngày trước, hiện giờ ngoài việc nhận lại mẹ thì mọi việc đều đã xong xuôi, cả người nhất thời lười biếng, chẳng muốn làm gì hết.

Nếu đã không muốn làm gì, vậy thì đừng làm gì nữa.

Sau khi về nhà, việc đầu tiên nàng làm là ngâm mình vào bồn nước nóng tắm một trận sáng khoái, thay áo ngủ thoải mái nhất, sau đó nhào vào cái giường mềm mại ngủ ngay lập tức, cho đến khi cơ thể đã hoàn toàn thỏa mãn mới sung sướng mở mắt.

Trong phòng đã tối om, nàng vừa ngủ liền ngủ cả ngày, giấc ngủ bất kể trời trăng gì như vậy đã bao lâu chưa có?

Tiểu Ngư ôm chăn ngồi dậy, nhìn hình dáng mơ hồ của những thứ đồ dùng, nhớ tới mấy ngày nay xảy ra đủ thứ chuyện, ngồi ngẩn người, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng thở dài. Lúc này, nàng bỗng nhiên hoài niệm mấy năm ở thôn Cây Hòe, khi đó tuy rằng có chút kham khổ, nhưng lại có sự vui vẻ bình dị mà giản đơn, không giống hiện giờ thật nhiều phiền não.

Có lẽ, nàng nên nghĩ tới việc chuyển nhà, chỉ là.. Tiểu Ngư cười khổ, lắc đầu, sau đó lau mặt, đột ngột xốc chăn nhảy xuống giường.

Được rồi, nàng vốn không phải loại đa sầu đa cảm như vậy, vẫn nên giấu lại chuyện trước mắt giải quyết thế nào cho tốt.

Đầu tiên, vì Đông Đông, cũng nên đối mặt với những ân oán lúc trước của cặp cha mẹ tiện nghi này, điều này lát nữa nàng sẽ nói chuyện rõ ràng với Phạm Đại, sau đó xem xét tình huống mà quyết định.

Tiếp theo. Lúc này Bách Linh các tuy tránh được một kiếp, nhưng nhất định phải rút ra kinh nghiệm từ bài học cây to đón gió này, nghĩ cách nào tránh khỏi sự ganh ghét, hoặc.. nàng có thể hợp tác cùng những ngõa tứ gánh hát khác, thông qua đám người này đem những hí khúc hiện đại lưu truyền, phổ biến, nói không chừng còn có thể kéo toàn bộ giới giải trí thành trăm hoa đua nở. Về phần lợi nhuận của Bách Linh các? Nàng tin tưởng vị thiên tử trẻ tuổi keo kiệt kia nhất định còn có thể đến. Lúc đó nghĩ cách mời hắn về tắm biển. Một khi có biển chữ vàng, mỗi lần kịch mới ra lò biểu diễn, thu nhập nhất định khỏi cần lo lắng.

Hơn nữa, trứng không thể đặt hết cùng một chỗ, cách kiếm tiền cũng như vậy, nàng sẽ mở quán ăn nữa, làm vài món đặc sắc, mục tiêu cũng không cần quá lớn, trung trung là được rồi, sau đó từ từ phát triển. Sau nữa nếu có tiền, sẽ tìm quanh đây thị trấn nhỏ nào đó mua căn nhà với ít ruộng vườn, thật sự thực hiện nguyện vọng làm một tiểu địa chủ nhân nhả.

Nghĩ đến tương lai tốt đẹp, Tiểu Ngư không khỏi lại lộ ra nụ cười, nhanh chóng rửa mặt chải đầu xong, cố ý bước mạnh chân, rầm rầm rầm chạy xuống lầu.

“Cô nương đã dậy rồi?” Tiếng bước chân của nàng đã đánh động đến Kim Linh đang khâu vá ở lầu một, chạy tới xem Tiểu Ngư, nhất thời nở một nụ cười rất tươi.

Mấy ngày nay, cô nương nhà mình giống như rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, đã vài ngày không thấy ở nhà.

“Uh.” Tiểu Ngư cười nói. “Bây giờ là canh giờ nào rồi? Có gì ăn không? Ta đã đói bụng.”

“Giờ Tuất (7-9h tối).” Kim Linh che miệng cười. “Lão gia nói cô nương có lẽ sẽ tỉnh lại lúc này, tự quyết định hoãn lại bữa tối, lúc này mọi người đều đang chờ cô đó. Cô nương nhanh đến tiền sảnh đi.”

“Ta cũng đâu phải khách khứa gì, ngủ dậy tùy tiện ăn gì đó là được rồi, còn phải nhất định chờ ta làm gì?!” Tiểu Ngư sảng giọng, vừa nói vừa đi ra sân trước.

“Hi hi, cái này cô phải hỏi lão gia, cô đi đi, tôi vào bếp bung thức ăn.” Nói xong, chạy đi nhanh như chớp.

Tiểu Ngư mỉm cười, huyết lên một tiếng, trong bóng đêm một thân ảnh bé nhỏ vụt chạy tới, mạnh mẽ nhào vào người nàng, cõ mình kêu ư ư.

“Nhóc con nghịch ngợm, mấy ngày nay tao không ở nhà mày có phá phách gì không hả?” Tiểu Ngư cười nheo nheo mũi Bối Bối, lại búng tai nó một cái. Bối Bối ư ư hai tiếng, cái đuôi vênh cao quét qua mặt nàng, ngứa hết cả mặt.

“Tỷ tỷ, tỷ tỉnh rồi!” Chạy đến tiếp theo là Phạm Bạch Thái, so với hôm qua, tinh thần của nó đã tốt hơn nhiều, nụ cười cũng đã trở lại trên gương mặt.

“Tiểu Ngư.” Phạm Thông đứng sau thẳng bệ, cười lấy lòng, Nhạc Du thì đứng ở cửa mỉm cười ngai ngừng nhìn nàng.

Nhìn Phạm Thông bộ dáng dè dặt cẩn thận, Tiểu Ngư trong lòng không khỏi thờ dài, cảm thấy có chút không đành lòng. Dù sao hắn cũng là cha ruột của nàng, tuy nói đôi khi hắn thật sự chẳng ra gì, nhưng làm cha mà luôn phải dè dặt nịnh nọt lấy lòng đứa con, cũng thực là có chút bi ai. Suy nghĩ một chút, dù năm đó mẹ Đông Đông bỏ nhà đi đều là vì hắn, nhưng mấy năm qua hắn cũng đã đủ vất vả.

Nghĩ đến đây, Tiểu Ngư trong lòng lại mềm nhũn, cho hắn một cái mỉm cười: “Cha, có món gì ngon vậy?”

“Đều là những món con thích ăn.” Thấy Tiểu Ngư không có vẻ gì tức giận, Phạm Thông nhất thời vui vẻ cười toét miệng, liền tiếp báo liền ra tên ba món.

“Được rồi được rồi, nhanh vào thôi, ngủ một ngày con sắp chết đói rồi.” Nhìn hắn kích động có xu thế thao thao bất tuyệt, Tiểu Ngư vội ngắt lời, kéo Đông Đông bước tới.

Phạm Thông sờ sờ đầu, cười ngượng ngùng.

“Ừa, Đản Nhi đâu? Không phải con bảo cậu ta về nghỉ ngơi một ngày sao?”

“Nó nghe thấy tiếng của con nên vào bếp bung thức ăn rồi.” Phạm Thông cười nói.

Đang nói, La Đản, Xuân Yến và Kim Linh trước sau bung đồ ăn và bát đĩa đi đến, mọi người vội giúp đỡ mang đồ ăn đem vào, lại chia bát đĩa, sau đó vui vẻ hòa thuận cùng nhau ngồi xuống.

Vì Phạm Thông ước lượng rất chuẩn, thức ăn làm xong để ở phòng bếp chỉ một lát, còn nóng sốt, thêm vào là tay nghề Xuân Yến, bữa ăn này mọi người đều vui vẻ lạ thường, không ai nhắc đến chuyện gì không vui cả.

..

“Cha, bà ấy tên là gì?” Sau một hồi im lặng, Tiểu Ngư nhìn lá trà lập lờ trong chén, thản nhiên mở miệng.

“Mẹ con khuê danh là Chi Yến, Chi trong lan chi, Yến trong chim én. Nàng.” Phạm Thông do dự một chút, nhưng vẫn nói ra, “Nàng họ Diệp.”

(Chi cũng là một loại thực vật, thường gắn với lan, là những loại cây có hương thơm)

“Diệp?” Tiểu Ngư nhớ tới cái tên giả của mình, lúc ấy họ Diệp là do Nhị thúc thuận miệng đề nghị, không ngờ là ý của Phạm Thông.

“Xin lỗi.” Phạm Thông cúi đầu nói, biết con gái mình thông minh đã đoán được nguyên do.

“Nói chuyện năm đó cho chúng con biết đi.” Tiểu Ngư rời mắt khỏi chén trà, nhìn thoáng qua Phạm Bạch Thái ngồi bên, cười cười với nó.

Phạm Thông gật đầu. Dừng một chút, rót cuộc bắt đầu kể lại những chuyện cũ đã giấu kín trong lòng đã chín năm.

“Ta và mẹ con khi mới biết nhau, mẹ con còn nhỏ hơn con một tuổi, năm đó, ông bà ngoại con mang theo mẹ con đang trên đường đi tìm người em trai của ông, thì gặp phải sơn tặc. Khi ta và Nhị thúc con nghe thấy động tĩnh chạy đến, ông bà đã bị sơn tặc sát hại. Chúng ta cứu mẹ con, sau đó bắt đám sơn tặc kia đến quan phủ, lại cùng mẹ con đi tìm thân nhân, nhưng tìm ba tháng cũng không có kết quả. Sau đó mẹ con gả cho ta, chúng ta tìm một nơi ổn định lại, năm sau, chúng ta có con. Ta còn nhớ rõ khi con mới sinh, cả người nhăn nhúm, mẹ con rất lo lắng, sợ con xấu xí sau này khó tìm nhà chồng tốt. Chỉ là, sau mấy ngày, con đã nhanh chóng trở thành đẹp như tiên, xinh đẹp vô cùng.”

Nhớ lại năm đó, ánh mắt Phạm Thông không khỏi trở nên dịu dàng, ánh nhìn Tiểu Ngư cũng tràn đầy từ ái của người cha.

“Sau nữa, chúng ta lại có đệ đệ con, cũng mũm mĩm nhăn nhúm, nhưng lại có những vết đốm trắng nhỏ, mẹ con lại sợ hãi, vội hỏi bà đỡ, bà đỡ nói chỉ là chuyện bình thường, qua vài ngày sẽ hết, lại nói rất nhiều cho chúng ta, cha mẹ mới biết, thì ra không phải tất cả trẻ con trên đời sinh ra đều đẹp.”

“Ha ha...” Nghe cha nói rất thú vị, Phạm Bạch Thái không nhịn được bật cười.

Tiểu Ngư có chút đăm chiêu, giống như nhìn thấy một thiếu phụ mới mười mấy tuổi, tay chân luống cuống vụng về nuôi con. Mười lăm tuổi thành thân, mười sáu tuổi có con, hơn nữa là một thân một mình không nhà mẹ đẻ, khi đó nhất định bà ấy rất khổ?

“Ta không cho mẹ con được mấy ngày sống tốt.” Lần theo trí nhớ ngày một hiện hiện rõ ràng, giọng nói Phạm Thông tràn đầy hối hận và áy náy, không dám nhìn ánh mắt của hai đứa con, tự trách cúi đầu: “Khi đó, ta tuổi trẻ hăng hái, một lòng muốn vì dân chúng thiên hạ làm điều tốt, thà rằng mình chịu chút khổ cũng phải nghĩ cách giúp người khác, lại quên chính ta có thể chịu khổ, cũng không nên để cho mẹ con và các con cùng theo ta chịu khổ. Mẹ con vì thế, thường cãi nhau với ta. Ta cũng muốn thay đổi, chỉ là bất giác lại phạm vào tật cũ...”

Không ai có thể hiểu điều này hơn so với nàng và Đông Đông! Tiểu Ngư nhắm mắt lại, im lặng thờ dài, không muốn khiến mình nghe điều này lại nhớ đến những chuyện bức mình, ngắt lời: “Sau thì sao?”

“Sau đó...” Phạm Thông giương mắt liếc nhìn hai đứa con, lại nhanh chóng cúi đầu, khó khăn nói: “Qua vài năm như vậy, con sáu tuổi, Đông Đông bốn tuổi, chúng ta mới phát hiện thì ra con không phải là chậm phát triển hơn những đứa trẻ khác, mà là.. Mẹ con không chịu chấp nhận số phận, kiên quyết tìm đại phu cho con. Vì thế, chúng ta và Nhị thúc con liền mang theo hai đứa đi tìm kiếm những danh y, dọc đường săn bắn thú rừng đổi tiền, tiền đều giao cho mẹ con giữ... Tìm một năm như vậy, con còn nhỏ mà đã phải uống không biết bao nhiêu thuốc, nhưng vẫn vô dụng, còn vì nước thuốc đắng mà thường xuyên khóc. Mẹ con thất vọng, lại đau lòng, tâm tình càng ngày càng kém...”

Nói tới đây, Phạm Thông lại khó có thể mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn cố lấy dũng khí nói ra.

“Một năm đó, cũng là vào mùa này, ta đổi được ít tiền, đang định mua ít đồ ăn ngon về cho ba mẹ con bồi bổ, lại gặp một đám nạn dân chạy nạn, nhất thời nhẹn không được, liền... Sau đó, mẹ con tức giận đến lấy kéo đuổi ta, nói ngày này thật sống không nổi nữa. Ta sợ mẹ con không cẩn thận làm mình bị thương, liền đoạt kéo của bà ấy, sau đó vội vàng chạy vào núi, tính lại săn mấy đầu thú rừng đổi tiền, nhưng lúc này khi ta về nhà, mẹ con không còn ở đó nữa, chỉ còn lại con đang tỉnh tỉnh mê mê chơi với đệ đệ.. Sau nữa, ta không còn gặp lại mẹ con, cho đến khi Nhị thúc nói cho ta biết...”

Phạm Thông tự giấu cười cười, viền mắt đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 176: Chạy điên cuồng đến con sông lớn

“Cứ như vậy?” Một lúc lâu sau, Tiểu Ngư mới lạnh lùng hỏi.

Phạm Thông cười khổ, cúi đầu: “Cha biết là mình sai rồi, cha muốn tìm mẹ con trở về, muốn giải thích với bà ấy, muốn bà ấy đừng rời khỏi hai tỷ đệ con, chỉ là tìm không ngừng nghỉ cả một tháng cũng không tìm được. Sau có người nói, từng thấy mẹ con và một người đàn ông xa lạ trên một chiếc thuyền. Ta và Nhị thúc con liền vội vàng mang theo con và Đông Đông đi tìm, không ngờ tìm tới tận...”

“Tiểu Ngư, Đông Đông...” Phạm Thông bỗng ngừng đầu, thành khẩn nhìn hai tỷ đệ. “Cha biết, chuyện này đều là lỗi của cha, là cha tự tay mình đuổi mẹ con đi, bắt kể mẹ con đối với cha thế nào, cha cũng sẽ không oán hận, là cha có lỗi với mẹ con trước. Chỉ là dù sao bà ấy cũng là mẹ ruột các con, cha chỉ hy vọng.. hy vọng ít nhất cho bà ấy biết hiện giờ các con đang ở đây...”

“Quả thật là cha có lỗi với bà ấy trước. Quả thật cha không có tư cách trách bà ấy.”

Cảm xúc phức tạp trong lòng bắt đầu dấy lên, Tiểu Ngư thật sự không muốn mở to mắt nhìn cái người khiến mình muốn bùng cháy này, chỉ sợ mình vừa mở mắt sẽ nhìn không được mà nổi điên.

“Tỷ, cha đã biết sai lầm rồi, hơn nữa, cha đã sửa rồi.” Phạm Bạch Thái lo lắng nhìn Tiểu Ngư trong trạng thái ở miệng núi lửa, lại nhìn Phạm Thông vô cùng hồ thẹn rồi lại tràn đầy khát vọng, nhẹ nhàng đặt lên tay nàng: “Tỷ, không phải tỷ thường nói như thế này sao? Quá khứ không quan trọng, quan trọng là trước mắt, hiện tại và tương lai.”

Tiểu Ngư chậm rãi mở mắt, nhìn sâu vào đôi mắt tràn ngập khoan dung của đệ đệ, thở một hơi thật dài, ổn định lại cảm xúc, nhìn Phạm Thông: “Vậy bây giờ cha định thế nào?”

“Nếu các con đồng ý, cha sẽ đi tìm bà ấy, giải thích với bà ấy.” Trên mặt Phạm Thông hiện lên một chút cô đơn, “Nếu bà ấy bằng lòng để các con sống cùng bà ấy, ta.. ta...”

“Ta cái gì mà ta? Lẽ nào chỉ cần bà ấy bằng lòng, cha sẽ quăng chúng ta cho bà ấy đúng không?” Tiểu Ngư lại bùng lửa giận.

“Không. Không phải.” Phạm Thông cuống quýt giải thích. “Ta không phải có ý đó...”

“Vậy ngài có ý gì? Đầu ngài hồng rồi sao? Hay là ngài vốn dĩ không có đầu óc?” Tiểu Ngư tức giận đến đứng vụt dậy. “Ngài có biết bây giờ bà ấy đã có chồng có con có gia đình mới của mình? Chúng ta đến sống cùng bà ấy? Vậy là cái quái gì? Lẽ nào muốn chúng ta gọi một người đàn ông khác là cha?”

“Không.. Không phải.” Phạm Thông lắc đầu như trống bỏi, cuống quýt như sắp bật lên. “Tiểu Ngư, Đồng Đồng, ta thực sự không phải có ý này mà!”

“Tỷ.. Tỷ trước hết đừng tức giận. Tỷ vừa giận là cha lại sốt ruột, quỳnh lên sẽ không nói rõ nổi.” Phạm Bạch Thái nhẹ nhàng kéo Tiểu Ngư ngồi xuống, nhẹ giọng nói, “Chúng ta cứ nghe cha giải thích một chút đi xem, được không?”

“Được, để cho ngài ấy nói rõ ra xem!” Tiểu Ngư nén giận nói.

Phạm Thông lau mồ hôi lạnh, lại chà chà tay, mới cẩn thận nói: “Ý của cha là, nếu như các con muốn nhận lại mẹ, vậy cha sẽ đi tìm mẹ các con, để cho ba mẹ con đoàn tụ. Sau đó, nếu các con muốn, gia đình bà ấy cũng đồng ý, các con có thể ở lại cùng với mẹ các con, cha ở nhà đây không đi đâu hết, lúc nào các con muốn trở về đều được.”

“Nếu như bà ấy không muốn thì sao?” Một câu “cha ở nhà đây không đi đâu hết” khiến phần nộ của Tiểu Ngư nhất thời bình ổn đi nhiều.

“Không muốn? Vậy thì.. vậy thì..” Phạm Thông cứ vậy thì cả ngày, lại không biết nên nói về Diệp Chi Yên, ái thiếp năm xưa của mình nay đã là vợ của người khác như thế nào, khiến người ta cảm thấy vừa đáng thương vừa khó xử.

“Nếu như mẹ không muốn nhận chúng con thì thôi.” Phạm Bạch Thái cup mí mắt, ẩn giấu tâm tình trong đôi mắt, nhẹ nhàng nói, “Dù sao chúng ta cũng đã gặp được mẹ, giờ bà ấy sống tốt như vậy, con cũng không muốn quấy rầy bà ấy!”

Thằng bé lương thiện này!

Tiểu Ngư thờ dài kéo Phạm Bạch Thái vào lòng, hai tỷ đệ cùng dựa vào nhau.

“Tỷ, cha, con nói thật lòng đấy.” Sau khi im lặng, Phạm Bạch Thái dừng cảm ngắc đầu lên, nhìn hai người thân nhất của mình, chăm chú nói: “Tỷ, cha, cuộc sống hiện giờ của chúng ta cũng tốt, mẹ cũng có cuộc sống của chính mình, con chỉ cần biết người mẹ trước đây từng thương chúng ta, từng yêu chúng ta, giờ vẫn sống tốt là được, không nhất định phải ở cùng một chỗ.”

Tiểu Ngư nắm chặt cánh tay nó, thấp giọng nói: “Tỷ sẽ tìm cơ hội gặp bà ấy, nếu như bà ấy không muốn nhận lại chúng ta, tỷ nghe theo đệ.”

“Vâng!” Phạm Bạch Thái nặng nề gật đầu.

Vàng trắng tròn chậm rãi lộ ra, ánh sáng trong veo lạnh lạnh, mang theo một chút khoan từ, lẳng lẳng ngóng xuống thế gian.

Cốc.. cốc.. cốc.. Trán trên truyền đến tiếng mõ canh, vừa như rõ ràng, lại như xa vắng. Không biết là gia đình ở thôn xóm nào gặp phải đầu trộm đuôi cướp, khiến những chú chó trung thành trong xóm được một trận sủa đã đời. Gió đêm hơi mạnh, thổi những tán lá cây dưới lầu xào xạc, như tầm xuân đang gặm lá dâu, lại như tiếng rấn trườn qua bụi cỏ khô.

Có đôi khi tai thính quá cũng không phải điều tốt. Tiểu Ngư thờ dài trở mình, chỉ cảm thấy trong đầu tâm tư hỗn loạn khiến mình không thể ngủ được, liền dứt khoát đứng dậy, khoác áo ngoài, theo ánh sáng mờ mờ mở cánh cửa đi thông ra cái sân nhỏ.

Trước kia khi mở rộng thêm sân, xây thêm cái gác này, nàng vốn dự định vừa làm phòng ngủ cho mình, vừa làm thêm một cái ban công, lại đặt trên ban công một cái ghế nằm và một chiếc bàn nhỏ, nếu thỉnh thoảng có gì vui vẻ, hoặc tâm tình phiền muộn, nàng sẽ đi ra ban công nằm một lúc, hoặc là ngửa mặt ngắm nhìn lên trời sao vô tận, hoặc tắm mình trong ánh trăng như nước, thậm chí đơn giản chỉ là ngủ một đêm ở ngoài.

Có đôi khi, cứ nằm ở ghế như vậy giấc ngủ còn tốt hơn so với nằm trên giường. Nhưng ngày hôm nay, ở thế giới giành cho tâm hồn này, vẫn không có cách nào giúp nàng bình tĩnh lại tâm tình như trước.

Tiểu Ngư nhủ mảy, trong lòng càng phiền muộn, đứng dậy đổi một bộ y phục trắng, lén lút rời khỏi trấn Liễu Hà.

“Có muốn tỷ thí khinh công với ta không?”

Quán trọ Vân Lai, Tiểu Ngư mái tóc đen dài được buộc lên tùy tiện, dung nhan xinh đẹp trong trẻo lãnh đạm, giống như tiên nữ dưới trăng xuất hiện trước cửa phòng Đình Triệt.

“Ta thay y phục một chút.” Đình Triệt chỉ mặc áo trong mở cửa, chỉ nói một câu như vậy.

Theo tốc độ chạy cực nhanh, gió bỗng nhiên mãnh liệt, giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, tìm kiếm tất cả những chỗ có thể luồn lách, thổi phồng tay áo, điên cuồng lướt qua vạt áo dài, vuốt thẳng mớ tóc dài, từ trên xuống dưới múa may quay cuồng...

Đêm nay gió cuối mùa thu, thực ra rất lạnh, nhưng như vậy mới có thể bùng phát ra được tất cả những tâm tình như sóng lửa cuộn cuộn.

Tiểu Ngư bắt đầu chảy mồ hôi, hô hấp dồn dập, trái tim trong lồng ngực cũng đập gấp gáp, bên tai chỉ có tiếng gió thổi, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn phía trước, nhưng bất luận cố gắng làm cho đầu óc trống rỗng thế nào, nàng vẫn như cũ có thể cảm thấy rõ ràng có người vẫn nhất mực yên lặng theo sát bên cạnh nàng, vẫn duy trì cự ly thích hợp, mà lại khiến nàng cảm thấy rất thân thiết, rất yên lòng.

Rốt cuộc, một con sông lớn chặn lại lối đi của bọn họ. Dưới ánh trăng, có thể nhìn thấy nước sông phía trước đục ngầu cuộn cuộn, nghe rõ tiếng sóng nước xô nhau dào dạt không ngừng.

Tiểu Ngư dừng lại, đứng trên bờ đê cao, ngửa đầu, ngực phập phồng kịch liệt, thở dồn dập từng hồi, hít vào không khí mang hơi nước, hít.. thở.. thở.. Rồi đột nhiên nàng nói:

“Nghe nói đầu nguồn Hoàng Hà, dòng nước chảy xiết hơn ở đây cả trăm lần, hùng tráng gấp trăm lần, cậu từng thấy chưa?”

“Uh, đã từng thấy! Sư phụ đã dẫn ta đi qua rất nhiều nơi.” Đình Triệt cũng hít thở thật dài, đứng song song với nàng, bỗng nhiên cười khẽ một tiếng. “Sư phụ từng ném ta xuống khúc sông chảy mạnh nhất, đương nhiên, vẫn còn cho ta một sợi dây thừng.”

Cho dù có dây thừng, nhưng là Hoàng Hà đó, ông ta thật sự không sợ đồ đệ của mình cứ thế xông đời? Tiểu Ngư ngây người, nói: “Sư phụ cậu.. thật biến thái..”

Đình Triệt ngẩn ta, sau đó toàn bộ lồng ngực đều rung lên, cúi đầu nén tiếng cười: “Ồ, đôi khi ông ta đúng là rất biến thái, nhất là khi uống say.”

Tưởng tượng ra cảnh lão quái nhân ôm con heo nái lấm bầm lấm bầm, Tiểu Ngư nhất thời phì một tiếng, ôm bụng cười không thể kìm lại nói: “Cậu không nên nói đến chuyện này, nhắc tới bụng tôi lại đau quá.”

“Vậy ta nói chuyện khác nhé? Nói chúng ta từng đi qua nơi nào, người nghe không?” Đình Triệt mỉm cười nhìn nàng tươi vui trở lại, trong đôi mắt như ánh sao ẩn giấu nhu tình sâu kín.

“Được!” Tiểu Ngư vừa cười run người, vừa tiện tay chống xuống, chẳng quản tảng đá có bẩn hay không, ngồi ngay xuống đó, một cơn gió mạnh phát qua, mớ tóc dài đen mượt nhất thời bay loạn xạ phủ lên gương mặt nàng.

Một khắc này, Đình Triệt cơ hồ muốn đưa tay bắt lấy những sợi tóc buồng bình đó, giữ chặt chúng trong tay, nhưng hắn không dám, chỉ có thể nhìn Tiểu Ngư gờ cổ tay trắng muốt lên chỉnh lại, nhưng rất nhanh, hắn phát hiện dường như mình yêu phải những ngón tay thon thon nhỏ nhắn của nàng, những ngón tay đang rất tự nhiên chải vuốt lại mái tóc đen rối loạn.

Không muốn Tiểu Ngư phát hiện ra bí mật nhỏ trong lòng, Đình Triệt cũng nhanh chóng ngồi xuống, trong đầu chỉnh sửa lại, bắt đầu chọn những chuyện thú vị để kể.

Dưới ánh trăng, bên bờ sông lớn, một người bắt đầu kể chuyện, một người nghiêng tai lắng nghe trong tiếng sóng lớn dào dạt.

Cả một đêm, Tiểu Ngư không biết mình phá lên cười bao nhiêu lần, ôm bụng bao nhiêu lần, tâm tình bất giác trở nên dễ chịu.

Nàng chưa bao giờ biết Đình Triệt còn có thiên phú như vậy, uhm.. Nàng có thể suy xét xem có nên lừa người này về Bách Linh các của mình, mở riêng cho hắn một tiết mục kể chuyện ứng khẩu hay không nhỉ? Đảm bảo có thể hấp dẫn một đám đông phụ nữ già trẻ lớn bé ấy chứ, hi hi..

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 177: Ai đùa giỡn ai?

Cho dù không muốn, nhưng bình minh vẫn sẽ đến.

Đình Triệt giương mắt nhìn bầu trời dần chuyển sáng, đưa hai ngón tay thon dài nhẹ nhàng nắm lấy một lọn tóc phe phẩy trên gương mặt nàng, sau đó rất nhẹ nhàng nghiêng đầu nhìn về phía gương mặt xinh đẹp như đóa phù dung như ẩn như hiện dưới làn tóc đen.

Lúc này nàng đang say giấc, ngay cả gió cũng không muốn đánh thức nàng, chỉ thỉnh thoảng len lút phớt qua mấy lọn tóc đen nhánh, hai hàng mi cong dày run rẩy cùng với hơi thở nhẹ nhàng từ chiếc mũi xinh xắn biểu hiện chủ nhân lúc này đang chìm sâu trong một giấc mộng an lành.

Trong giấc mơ của nàng, sẽ có những gì?

Đình Triệt yên lặng nhìn vầng trăng mờ nhạt mà của nàng, cặp mày thanh tú vừa dịu dàng lại pha chút anh khí, sống mũi buồm bình cá tính, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch. Nàng đang cười, như vậy, lúc này trong giấc mơ nhất định nàng đang rất vui vẻ đúng không? Liệu có thể chính là hân đang chọc nàng cười? Hân chưa bao giờ biết, bản thân mình lại có thể nói ra những điều như vậy, lại càng chưa bao giờ biết, khi ở cùng với một cô gái lại có thể có cảm giác hạnh phúc và thỏa mãn đến thế, thật giống như hân có thể bỏ qua tất cả, chỉ cần ở cùng nàng một chỗ như vậy là đủ.

Còn nàng thì sao? Nàng có thể an tĩnh dựa vào mình, yên tâm như thể hân có thể gánh vác tất cả sự tin tưởng của nàng, là bởi vì nàng cũng có cảm giác giống như hân sao?

Trái tim thiếu niên bắt đầu mơ màng, dường như có thể xuyên thấu qua sắc trời màu xanh kia, nhìn thấy lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp nàng ở trấn nhỏ, đường nét trên mặt liền trở nên nhu hòa.

Khi đó, ai có thể biết, số phận của bọn họ còn có nhiều lần gặp lại như vậy? Nhớ lại những cảnh tượng từ khi hai người quen biết, nhớ tới chính mình từng bị nàng lột tiền không thương tiếc, nhớ thời gian mình vấp ngã thảm hại nhất, nhớ ánh mắt chạm nhau ngắn ngủi rồi lướt qua ở bờ rừng lúc đó, nhớ nàng khi thì cười bao dung hào phóng, khi thì trừng mắt tức giận, khi thì sóng mắt long lanh.. Còn có những tràng cười vui vẻ không chút ngại mình, nụ cười thiếu niên càng thêm sâu.

Ta biết cuộc sống của nàng thật không dễ dàng, ta hy vọng từ giờ trở đi, nàng có thể trở nên vui vẻ hơn, cười thoải mái nhiều hơn như vậy. Nàng chỉ là một cô bé mười sáu tuổi, không nên mang trên mình nhiều gánh nặng cuộc sống đến thế.

Nhìn nước sông cuộn cuộn trôi đi, thiếu niên lẳng lặng hứa nguyện, sau đó bỗng cảm thấy trên vai trĩu nặng, nhưng hân biết, sự trĩu nặng đó không phải vì nàng cử động, mà bởi vì trên đó chủ nhân của nó đã tự giác đặt lên đó thật nhiều thứ không nhìn thấy được.

Trời dần sáng, đêm đã qua, mặt trời sẽ xuất hiện.

Đang lúc Đình Triệt do dự xem có nên đánh thức Tiểu Ngư lúc này hay không, Tiểu Ngư đột nhiên khẽ động dậy, mở mắt, mơ màng chớp mắt.

“Tỉnh sao?” Thấy nàng ngơ ngác, trong vẻ uể oải biếng nhác pha lẫn chút ngây ngô lại có thể câu hồn đoạt phách người ta, Đình Triệt cả đêm không có một chút tà niệm lúc này đột nhiên cảm thấy hơi khô nóng, giọng nói bất giác pha lẫn chút khàn khàn.

“Uh, tôi vốn dậy sớm mà.” Nghĩ đến mình dựa vào một người con trai mà ngủ cả đêm như vậy, Tiểu Ngư không nén được có chút ngượng ngùng, vội vàng đứng dậy, bỗng rồi khoát tóc loạn ra sau vành tai giấu giếm, xấu hổ tự giễu: “Tôi đúng là một con heo mà, hôm qua tôi đã ngủ cả ngày, thế mà đêm nói chuyện lại ngủ mất. May mà là cậu, nếu như có Nhị thúc của tôi ở đây, chẳng biết sẽ bị ông ấy đánh bao nhiêu gậy nữa.”

“Nhị thúc của ngươi có biến thái nữa cũng không biến thái bằng sư phụ ta.” Đình Triệt mỉm cười, bỗng nhiên ma xui quỷ khiến đưa ngón tay lướt qua khóe miệng nàng: “Đừng nhúc nhích. Heo con chảy nước miếng...”

Hả?! Tiểu Ngư nhất thời ngây ra như phỗng. Nàng chảy nước miếng? Không thể nào. Nàng chưa bao giờ chảy nước miếng cả. Ngắn ra một chút, Tiểu Ngư cuống quýt cúi đầu đưa tay lau mạnh môi, nhưng không cảm thấy có gì ướt cả, nhất thời tức giận trừng mắt Đình Triệt.

“Làm gì có nước miếng? Cậu lừa tôi. Còn...” Đang nói, bỗng nhiên nhớ tới cử chỉ mờ ám của hân ban nãy, gương mặt nhỏ nhắn nhanh chóng đỏ rực lên, rồi lại không cam lòng bị hân trêu đùa như vậy.

“Còn cái gì?” Đình Triệt cũng không rõ là chuyện gì đang xảy ra nữa, không ngờ mình có thể làm ra hành động ngà ngón như vậy, thế nhưng không chút hối hận mà còn muốn trêu chọc nàng lần nữa.

“Cậu đang đùa giỡn tôi!” Tiểu Ngư đỏ mặt lên án, chỉ cảm thấy thân thể nóng bừng bừng.

“Ồ, phải không!” Đình Triệt chớp cặp mi dày, sóng mắt thăm thẳm như biển khơi nơi sâu nhất, phản chiếu hàng ngàn hàng vạn ánh sao, lấp lánh không ngừng.

“Đúng là vậy đấy!” Tiểu Ngư cảm thấy sự xấu hổ lúng túng chưa từng thấy dồn dập tấn công mình, rồi lại không cam lòng giống như con thỏ nhỏ bị dồn đến góc tường không đường lùi lại, mạnh miệng trừng mắt hân, giận dữ sáng giọng: “Không thì đôi lại tôi đùa giỡn cậu thử xem nhé?!”

Nói rồi chẳng kịp suy nghĩ, tay nàng giờ lên sờ soạng cái cảm nhẫn nại của Đình Triệt một cái, sau đó tay còn chưa kịp lùi về liền cứng lại, trời ạ, nàng đang làm gì vậy?

Trong khoảnh khắc tay nàng mon trón lên da thịt mình, thân thể Đình Triệt đột nhiên trở nên căng thẳng, giống như mỗi tế bào đều cảm thụ được một cơn chấn động khác thường, nhất thời, hân chỉ có thể chăm chú nhìn nàng mà không thể nói gì, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp ướt át hơi hé mở kia lại càng như vòng xoáy giữa cơn sóng kia, kéo người ta xuống thẳng vực sâu không kịp phản kháng.

Khi ánh lửa nóng khác thường trong mắt người nào đó, cùng với gương mặt tuấn tú chậm rãi áp sát, mang theo áp lực mạnh mẽ nhất, lặng thinh đè nặng lên trái tim Tiểu Ngư, dường như muốn coi nàng là một con mồi nhỏ mà tóm lấy, Tiểu Ngư rút cuộc thật sự luống cuống.

Trong lúc hoảng sợ, nàng vô tình nhận ra bàn tay của mình vẫn đang dừng ở cằm người ta, vội vàng rút tay lại, cùng lúc đó mượn lực hơi ngẩng mặt lên, cố gắng trấn định nói: “Được rồi, giờ đã công bằng, tôi sẽ đại nhân đại lượng không tính toán nữa.”

“Ha ha...” Mê chương mới này mằm bị thủ đoạn thật ngốc nghếch phá vỡ, Đinh Triệt đầu tiên là thanh tỉnh lại, sau đó nhin không được cúi đầu mím miệng cười nghèn nghẹn.

“Cười cái gì mà cười? Không được cười như vậy, khó nghe muốn chết!” Tiểu Ngư nghĩ một đằng nói một nẻo mắng.

Trên thực tế, nghe tiếng cười vừa trong trẻo lại pha lẫn chút trầm âm, rõ ràng là phát ra từ tâm can đó, Tiểu Ngư bỗng nhiên có cảm giác cậu trai trước mắt trong chớp mắt đã biến thành một người đàn ông, hơn nữa tiếng cười thành thực đó thậm chí còn quyến rũ hơn so với gương mặt đẹp đẽ không tì vết của hần, khiến người ta không cách nào chống đỡ.

Xí xí xí... Đàn ông cái gì?! Hần rõ ràng chỉ là một tên quý nhỏ mười bảy tuổi, lớn hơn nàng ở kiếp này một tuổi mà thôi, so với kiếp trước của nàng, mười bảy tuổi vẫn còn là cậu nhóc vị thành niên ấy chứ!

Tiểu Ngư trong lòng thầm phi nhổ, ánh mắt kiên trì không lùi bước, nhất quyết trừng mắt nhìn cho đến khi tràng cười độc hại tâm trạng con nhà người ta này dừng lại mới thôi.

“Ha ha ha ha...” Đinh Triệt như ý nàng ngừng tiếng cười nghèn nghẹn lại, nhưng đôi thành ngữ mặt lên trời cười phá lên, như thể tám đời chưa từng được cười vậy, lần này, tiếng cười dường như biến thành đại bàng giương cánh, phản phật lướt trên bầu trời.

A! Nàng thật sự muốn nổi giận!

Tiểu Ngư cắn môi dưới, thật muốn lập tức giơ tay bóp cổ hần, bỗng nhiên trong đầu lóe lên một ý hay, đôi mắt sáng nhất thời híp lại, lặng lẽ giơ tay về phía sau hần nhẹ điểm một cái.

Tiếng cười đang sang sảng liền tắc nghẹt!

Người điểm huyết cam của ta? Đinh Triệt cúi đầu, không thể tin được nhìn chằm chằm nàng.

Ai bảo cậu làm càn vậy chứ? Có giỏi thì đuổi theo tôi đi!

Tiểu Ngư đã sớm lạnh trí bò dậy, quay về phía hần làm một cái mặt quỷ, rồi cười lớn chạy về phía xa, chỉ để lại một tràng tiếng cười lạnh lạnh như chuông gió lạnh canh không ngừng.

Ta không tin là không đuổi kịp người! Năm tay Đinh Triệt căng cứng, toàn bộ thân thể đã nhanh chóng bật lên, đuổi theo thân ảnh đang phát phơ phía trước.

Bình minh đã trải khắp bầu trời, chiếu xuống khiến sóng nước cuộn cuộn trên con sông lớn cổ xưa càng thêm vàng lấp lánh, cũng soi rọi đôi thân ảnh đang vui vẻ chạy đi, nhuộm đậm ánh sáng khiến bóng hình cả hai như trở thành một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ mới hạ phàm trần.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 178: Nói chuyện đúng sai

“Đừng chạy, cẩn thận bị người ta thấy.” Sau một lúc đuổi chạy vui vẻ, thấy bốn phía đã có bóng người, Đinh Triệt vội nhắc nhở.

Tiểu Ngư cười ngừng lại, tiện tay sửa sang lại mái tóc rối bung của mình, nhìn những người dân dậy sớm phía trước, hơi hồi hận hôm qua ra cửa quá tùy tiện, chẳng mang theo một cây trâm búi tóc, giờ trời đã sáng, nếu cứ đi về thế này, nhất định sẽ khiến không ít người chú ý.

Đinh Triệt thấy nàng bưng tóc nhìn quanh, liền tiện tay bẻ một cành cây nhỏ, không biết lấy ở đâu ra một con dao con, xọt xọt gọt sạch vỏ, làm thành một cây trâm đơn giản đưa cho nàng.

“Ồ, cậu có thể làm cả cái này được à?” Tiểu Ngư vô cùng kinh ngạc, tiện tay quán một búi tóc, cố định lại mái tóc, chỉ chừa lại một lọn thả ở trước ngực, biểu trưng cho thân phận thiếu nữ.

“Chỉ là gọt vỏ cành cây mà thôi, có gì mà không thể?” Đinh Triệt thân nhiên cười, trong lòng lại hiện lên hình ảnh đã từ rất lâu rồi: có một người từng ở

trên thuyền len lén khắc tượng một ai đó, mặc dù chỉ có những đường nét sơ sơ thôi nhưng trông vẫn rất sống động, mặc dù hẳn không giỏi khắc như người ta, nhưng về thì nhất định là tốt hơn.

Tiểu Ngư không biết suy nghĩ của hắn, cười nói: “Đàn Nhi cũng biết khắc, khi tôi mười tuổi, cậu ta từng tặng cho tôi một con cún bằng gỗ rất đáng yêu.”

“Ồ, thật sao?” Đinh Triệt mỉm cười, ý cười không chạm tới đáy mắt.

“Được rồi, hôm qua cậu kể những chuyện đó, rất nhiều đều là bịa đúng không?” Tiểu Ngư không chú ý tới biểu hiện của hắn.

“Đương nhiên không phải rồi.” Đinh Triệt mỉm cười, lúc này khóe môi đã cong lên, lại bồi thêm một câu: “Coi như có thể thật, ta cũng sẽ không thừa nhận.”

“Thật vô lại.” Tiểu Ngư cười lớn.

“Nếu như ngươi muốn biết những chuyện đó có thật hay không, sau này có thể đi theo ta xem là biết ngay.” Đinh Triệt như lơ đãng nói.

“Ày.. Tôi nào có thời gian?..” Tiểu Ngư cường điệu thở dài. “Cậu cũng biết nhà tôi có ông bố tốt bụng chẳng trông cậy gì vào được. Tôi còn phải nuôi gia đình chứ. Thời gian này tôi còn muốn mở quán cơm hoặc tửu lâu gì đó nữa.”

“Ngươi muốn mở tửu lâu?” Đinh Triệt thoáng ngừng lại.

“Ừ.” Tiểu Ngư gật đầu. “Cậu cũng biết gánh hát làm ăn không dễ dàng. Tôi tính từ từ ngẫng ra, để cho người của rạp hát khác cũng có thể đến học, như vậy người ta sẽ không luôn chú mục vào Bách Linh các chúng tôi nữa. Giờ đã không còn Tang gia, nhưng ai biết được sau này sẽ còn có Tang gia thứ hai thứ ba nào khác xuất hiện hay không? Chỉ cần có lợi ích dục dồ, thì chuyện gì cũng có thể làm ra được, tôi thật sự không muốn mệt mỏi ứng phó.”

“Tiểu hoàng đế kia không phải đã hạ thánh chỉ sao? Tất cả mọi người giờ đều nói Bách Linh các là Hoàng đế tự mình hạ chỉ, ai còn dám ăn gan báo đến chọc giận làm phiền các người?” Đinh Triệt cười nói.

“Đừng nói cái gì mà tự hạ chỉ gì đó nữa, cậu không nói còn đỡ, nói đến tôi lại thấy bức!” Tiểu Ngư bức bối kể lại nội dung thánh chỉ kia cho hắn nghe. Kỳ thực nàng cũng hiểu trong thánh chỉ Triệu Trinh không ban cho Bách Linh các cái gì, chủ yếu bởi vì địa vị của Bách Linh Các quá thấp kém. Làm Hoàng đế cũng có nguyên tắc của hoàng đế, huống chi hắn còn chưa được xem nhà mình diễn, đâu biết được là có hay hay không. Không có gì thường cũng là bình thường.

“Đừng nóng. Sau này nhất định hắn còn có thể đến nữa, khi đó ngươi lừa hắn gì đó là được rồi.”

“Ha. Tôi nghĩ thế này, đôi hắn ta ban cho một tấm biển tự tay đề chữ, như vậy khắp kinh thành sẽ hát kịch của chúng tôi, mọi người cũng sẽ cam tâm tình nguyện đến rạp hát của tôi.”

Không ngờ cả hai lại nghĩ giống nhau, hai người nhìn nhau, không khỏi cùng cười.

Hai người im lặng đi một hồi, thỉnh thoảng ghé mắt nhìn về phía ánh bình minh càng lúc càng rực rỡ, đơn giản đứng lại cùng ngắm, cùng đợi mặt trời nhô lên.

Từ khi xuyên không đến đây, Tiểu Ngư hầu như đều thức dậy rất sớm, cảnh mặt trời mọc cũng thường xuyên nhìn thấy, vì vậy, khi vầng mặt trời đỏ rực bứt ra khỏi chân trời, nàng cũng chẳng mấy kinh ngạc, xem xong quay đầu tiếp tục đi.

“Cảnh mặt trời mọc ở kinh thành này thực ra cũng chẳng có gì đặc sắc. Ngươi có từng đi qua Hoàng Sơn?” Đinh Triệt đột nhiên hỏi.

Tiểu Ngư lắc đầu, kiếp trước nàng từng đến Thái Sơn, Hành Sơn và Hoa Sơn, nhưng chưa từng đến Hoàng Sơn, còn kiếp này lại càng không thể, lúc nào cũng vội chuyện kiếm tiền nuôi gia đình, nào có thời gian rảnh?!

“Đó là một nơi rất đẹp, ngay ở Hấp Châu phía đông Giang Nam.” Nhắc tới Hoàng Sơn, Đinh Triệt nhất thời trở nên hưng phấn, “Nơi đó phong cảnh rất đẹp, những đỉnh núi mồm đá trùng trùng điệp điệp hình dáng lạ kỳ, quanh năm bốn mùa đều có mây mù bao phủ, khi mặt trời mọc, biển mây mênh mông đều được nhuộm trong ánh sáng, hào quang thành dòng chảy lượn lờ, quả thực đẹp vô cùng, ngươi thật sự nên đến đó xem.”

Tiểu Ngư hơi mỉm cười, vẻ mặt say sưa, kỳ thực, nàng dù chưa từng đến Hoàng Sơn, nhưng kiếp trước thông tin phát triển, nàng từng xem vài clip phong cảnh Hoàng Sơn trên mạng, dĩ nhiên biết đó là một nơi vô cùng đẹp đẽ. Hiện giờ Đinh Triệt nói vậy, nàng thật đúng là có chút động lòng, muốn đến đó xem một lần.

“Nếu có dịp, ta đưa ngươi đến đó nhé.” Đinh Triệt nhìn nụ cười ngọt ngào của nàng, nhin không được mời mọc.

“Được.” Tiểu Ngư thoải mái nói, rồi lại cúi đầu cười.

Đi được một đoạn, Đinh Triệt đột nhiên nói: “Ngươi vừa nói muốn mở tửu lâu, nhưng một mình ngươi sao kham được nhiều như vậy?”

Tiểu Ngư cười: “Dĩ nhiên là phải mời người, có điều tôi sẽ không mở tửu lâu lớn, chỉ là một cửa hàng chừng hai tầng hai gian thôi, có lẽ mời bốn năm hầu bàn là đủ. Về phần nhà bếp, nhà tôi có một người hầu tên Xuân Yên, cô ấy rất khỏe lại nấu ăn ngon, có thể giúp tôi, sau đó tôi sẽ tìm hai vị sư phụ làm chương quỹ, cái khác thì để cha tôi và La Đan giúp là đủ rồi.”

“Vậy cũng cần không ít tiền vốn đúng không?” Đinh Triệt ngẫm nghĩ.

“Giai đoạn đầu dĩ nhiên là phải đầu tư, có điều tôi tin nhất định có thể làm tốt.”

Những năm gần đây, bận thì bận nhưng nàng vẫn giữ thói quen xuống bếp nấu ăn, thỉnh thoảng lại nhờ vào ký ức, nghiên cứu chế tạo một vài món khác biệt mới lạ so với thời đại này, chờ mấy ngày nữa tìm được nơi thích hợp, lại đem công thức những món này viết lại, hơn nữa có sách lược kinh doanh tốt, tin rằng một khi đưa ra, phản ứng tuyệt đối sẽ không quá kém.

“Nếu người đã tự tin như thế, vậy thì đề ta nhập cổ phần được chứ?” Đinh Triệt đảo tròn mắt, cười nói.

“Cậu có tiền hả?” Tiểu Ngư cười mà như không nhìn hắn. “Tôi nói là tiền thực sự của cậu ấy, chứ không phải là tiền quân tử đâu nhé.”

Cái từ “quân tử” này, đương nhiên từ câu “quân tử leo xà nhà” rồi.

(Quân tử leo xà nhà, nghĩa là đầu trộm đuôi cướp; từ câu chuyện đời Hán, trong nhà Trần Thục ban đêm có một tên ăn trộm nấp ở trên xà nhà, Trần Thục kêu hắn là ‘quân tử trên xà nhà’)

“Người khinh thường tiền quân tử đó sao?” Đinh Triệt sờ sờ mũi, cũng không tức giận.

Tiểu Ngư suy nghĩ, nói: “Không phải khinh thường, chỉ là không muốn dùng tiền đó thôi. Tôi tin cậu nếu không điều tra trước thì nhất định sẽ không ra tay. Tiền tài cướp được cũng không phải vì thỏa mãn sự tham lam của mình. Chỉ là tôi nghĩ, lời đồn thổi không nhất định có thể tin. Con người tốt hay xấu, thiện hay ác không phải dễ dàng nhận định. Có tiền không nhất định là người xấu, kẻ nghèo không nhất định là người tốt. Cậu cho rằng cướp của người giàu chia cho dân nghèo là hành hiệp trượng nghĩa, nhưng không chừng lại là đã kích người chăm chỉ, dung túng kẻ lười nhác.”

“Chỉ giáo cho?” Đinh Triệt thích thú nói.

“Rất đơn giản, ví dụ như sau này tôi làm ăn tấn tới, có nhiều tiền, kiêu căng ngạo mạn, nhưng cậu không nhận ra tôi, chỉ nghe người ta đổ kị mà phi báng như vậy, liệu có thể cho rằng tiền của tôi là không sạch sẽ, nhất định là do bóc lột người nghèo mà có được? Lại ví dụ nữa, cậu xem ở chỗ bên cạnh cái cống kia có một gã ăn mày, trông rất đáng thương, áo cơm không có, không người thân thích, liền cho hắn tiền ăn cơm. Nhưng có nghĩ rằng hắn vì sao mà trở thành ăn mày? Nói không chừng hắn được tiền liền nướng vào sòng bạc, chỉ cần đổi một bộ y phục mà lại thoải mái không cần làm việc vẫn có tiền xài? Nếu như vậy, lòng hảo tâm liền biến thành chuyện xấu.”

“Người yên tâm, dù cho người làm ăn nhiều tiền hơn nữa, ta nhất định cũng sẽ không trộm của người.” Đinh Triệt nói đùa, trong mắt lại lộ ra suy nghĩ sâu xa.

“Nếu cậu không muốn nghe thì tôi không nói nữa!” Tiểu Ngư nhún vai.

“Đừng, ta không có ý đó, người nói cũng có đạo lý nhất định, chỉ là trước đây ta chưa từng nghĩ như vậy. Khi tuyển chọn dê béo, ngoài nghe người ta nói, còn nhiều nữa là bản thân quan sát, tự mình quyết định, giờ nhớ lại, xác thực khó tránh khỏi có thành kiến hay hiểu lầm.” Đinh Triệt vội nói, vô cùng thành khẩn nhìn Tiểu Ngư, “Những đạo lý này ngay cả sư phụ cũng chưa từng nói với ta, ta rất muốn nghe, người nói tiếp nữa đi!”

“Thật muốn nghe?” Tiểu Ngư nghiêng mắt liếc hắn.

“Thật sự đấy.” Đinh Triệt ngoan ngoãn gật đầu, nụ cười có chút nịnh nọt trên mặt hắn thật sự trông đáng yêu vô cùng.

“Được rồi, tôi nói tiếp vậy.” Tiểu Ngư hơi chút thất thần, lập tức quay mặt đi, vừa đi vừa nói. “Khi còn nhỏ, cha tôi bắt kẻ là ai, chỉ cần đóng vai đáng thương, đến nhờ ông ấy giúp đỡ, ông ấy đều dốc hết sức mình ra hỗ trợ, chẳng cần biết đối phương có thật sự cần giúp hay không, hoặc là liệu có đáng để giúp? Kết quả người ta trước mặt gọi ông là đại hiệp, sau lưng thì nói ông là đồ ngu, thậm chí có kẻ được cha tôi giúp rất nhiều, nhưng quay lưng đi lại bắt nạt Đồng Đổng nhà chúng tôi. Cho nên tôi rất ghét cái loại giúp người bừa bãi chẳng phân thiện ác, càng khinh bỉ những kẻ không xứng đáng được giúp đỡ nhưng vẫn nhăn mặt than khổ than nghèo.”

“Vậy ý của người là, để thuận theo tự nhiên, mặc kệ bọn họ tự sinh tự diệt không can thiệp sao?”

“Không, tôi chỉ nghĩ nếu đã muốn hành hiệp trượng nghĩa, lại muốn đảm bảo mình không giúp đỡ nhầm người, vậy nhất định là phải tốn rất nhiều thời gian công sức, lại rất khổ cực, chẳng phải người bình thường có thể làm được. Đương nhiên, nếu cậu thích, không ai có thể can thiệp. Có điều đối với tôi, tôi vẫn thích dùng hai bàn tay gây dựng nên cuộc sống của mình hơn.”

“Aiz. Người nói vậy, sau này ta cũng không dám dễ dàng ra tay nữa.” Đinh Triệt than thở, lập tức khổ não sờ sờ đầu. “Nhưng nói sau này không đi nữa cũng đơn giản, chỉ là đem tiền giúp người cũng khó như vậy, chẳng lẽ lại phải đem những thứ kia trả về? Nhiều như vậy, ta sớm đã quên thứ nào của nhà nào rồi.”

Tiểu Ngư buồn cười: “Cậu đừng vờ thương cảm, tôi không tin cậu thật sự đau đầu vậy đâu, nếu thực sự muốn tìm nơi cho tiền, quá dễ luôn, hai bờ sông nhiều người làm phu kéo thuyền, khuân vác, cậu cho mỗi người một chút, để họ và người nhà được ăn thêm mấy miếng thịt, không phải là một việc thiện rồi sao?”

“Ồ, cách này được đấy, hay là sau này ta lấy được gì đều giao cho người nghĩ cách ‘trả lại cho dân’ được không?” Đinh Triệt cười hi hi.

“Thôi xin, việc làm đại hiệp cực nhọc vì nước vì dân để cho mình cậu hưởng thụ đi, tôi không phải người tốt gì đó, cũng chẳng muốn làm người tốt. Gương người tốt cha già nhà tôi sờ sờ đó, chẳng lẽ không đủ để tôi rút ra bài học hay sao?” Nhớ tới người mẹ ruột của mình và Đồng Đông, cảm xúc trong lòng Tiểu Ngư đột ngột hạ xuống.

“Cái gì mà vì nước vì dân, ta chỉ là tâm huyết dâng trào thuận tay làm việc thôi, đâu có chí hướng to lớn như vậy?” Đinh Triệt miễn cưỡng chú ý thấy khóe miệng nàng nhú lại, không khỏi nhẹ giọng: “Làm sao vậy?”

“Không có gì, chúng ta nhanh trở về thôi, mọi người ở nhà thấy tôi một đêm không về, có lẽ đang lo lắng cuống cuống rồi cũng nên.” Tiểu Ngư miễn cưỡng cười cười, bước chân nhanh hơn.

Đinh Triệt mơ hồ đoán được cảm xúc của nàng có liên quan đến điều gì, liền không hỏi thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng tiếp tục sống vai đi bên cạnh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 179: Mọi người cùng chia bánh

Một đêm nói chuyện ngoài ý muốn, khiến ấn tượng của Tiểu Ngư về Đinh Triệt lại biến đổi không ít, nhưng điều này không có nghĩa là nàng sẵn sàng cùng với Đinh Triệt đi về trấn Liễu Hà, công khai về nhà trước mặt đám phụ nữ nhiều chuyện sáng sớm đi ra giặt quần áo. Tin đồn dù không đáng sợ, nhưng lại khiến người ta thấy chán ghét, cho nên phiền phức kiểu này dĩ nhiên tránh được thì tránh.

Cũng may, Đinh Triệt không yêu cầu đến nhà nàng chào hỏi, thậm chí cách Liễu Hà trấn một đoạn, hắn đã chủ động rời khỏi trước.

Có điều, Đinh đại công tử tính tình đột nhiên thay đổi này, trước khi đi cũng không quên nhắc nhở Tiểu Ngư còn nợ hắn một bữa ăn tự tay làm. Đương nhiên, theo đạo lý đàng hoàng của hắn mà nói, không phải là hắn muốn đòi nợ, chỉ là tốt bụng mà khảo sát Tiểu Ngư có đủ tư cách mở quán ăn hay không thôi, giúp nàng đánh giá một chút ấy mà.

“Tên vô lại này.” Tiểu Ngư vừa cười vừa mắng, đi về phía cửa nhà mình, dự định nếu có người hỏi, nàng sẽ nói sáng sớm không ngủ được đi ra ngoài dạo một chút, nhưng không phát hiện một thân ảnh trốn ở phía xa xa, đã sớm nhìn thấy hai người đi cùng nhau.

Mình và nàng, rốt cuộc không có bất cứ cơ hội nào sao?

Dưới tán cây liễu, người thật sự không ngủ được đi ra tản bộ buổi sớm, Nhạc Du, cô đơn vuốt ve cây sáo trong tay, âm thầm thở. Hắn từng cho rằng chỉ cần có một nơi yên ổn để sống, chỉ cần ngày ngày có thể nhìn thấy nàng một lần là hắn đã thỏa mãn, nhưng lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy thật cô đơn, thật mệt mỏi.

Nghe tiếng sáo mơ hồ, Tiểu Ngư mới bước vào sân bỗng nhiên nhớ tới một việc: hai vị đứng đầu Tang gia đã bị hạ ngục, nhưng chỗ Hạ Tòng hại Nhạc Du phải lần trốn bốn năm, lúc nào cũng như chim sợ cành cong, thì vẫn chưa đến bãi phóng.

Tiểu Ngư ngẩng đầu nhìn trời, quyết định chờ đêm không trăng nào đó sẽ đi một chuyến.

Bách Linh các ngừng kinh doanh mấy ngày, một lần nữa mở cửa, chuyện làm ăn không chỉ không kém đi chút nào, ngược lại còn trở nên rất thịnh vượng, tuy nói Hoàng thượng không trực tiếp ban thưởng Bách Linh các, nhưng lại riêng hạ thánh chỉ an ủi Bách Linh các chịu oan khuất, đây là gì? Chẳng phải là hoàng ân mệnh mông cuốn cuộn hay sao?

Có điều, trong khi các khán giả đến xem diễn nhiệt huyết sôi trào, ở thư phòng, Liễu Viên Thanh lại kinh ngạc đến nhảy dựng.

“Cái gì? Đông gia định để cho các gánh hát khác đến chỗ chúng ta học? Việc này việc này.. Việc này sao có thể?” Liễu Viên Thanh quá kinh hãi, liên tục phản đối, đồng thời liều mạng khuyên nhủ: “Đông gia, có câu cùng nghề kỵ nhau. Cô cũng không phải không biết Bách Linh các của chúng ta sở dĩ có ngày hôm nay, chính là vì Đông gia mất bao công sức nghĩ ra được những kịch bản hay, những vở diễn này khác với của người ta, nếu như cô để cho người ta cũng học được, sau này ai còn chỉ riêng chọn đến nhà chúng ta xem diễn nữa?”

“Liễu trưởng ban, ông đừng kích động như vậy, nghe tôi từ từ nói rõ nào. Tuy Bách Linh các của chúng ta đi đến được như ngày nay quả thực không tồi, nhưng ông cũng thấy đây, chúng ta đồng thời cũng đứng nơi đầu sóng ngọn gió. Ba năm nay, chúng ta đã gặp phải bao nhiêu những tai họa, những đồ xét ác ý?” Tiểu Ngư kiên trì nói rõ ý nghĩ của mình, lại nhấn mạnh rằng mở rộng cửa hoan nghênh đến học tập không phải là vô điều kiện.

Đầu tiên, không phải kịch bản Bách Linh các đã diễn đủ mười ngày thì sẽ không truyền ra ngoài, thứ hai, phạm là muốn học, những gánh hát hoặc cá nhân đó đều phải giao nộp một khoản phí nhất định.

Liễu Viên Thanh buồn bực một hồi, nói: “Đông gia, tôi vẫn không nghĩ ra, vì sao vô duyên vô cớ lại để cho người ta được lợi? Như vậy lâu dài, người ngoài đều biết hết, Bách Linh các của chúng ta còn gì nữa?”

Tiểu Ngư âm thầm thở dài, giảng cho một người cổ đại một vài ý tưởng mới quả thực không dễ dàng.

“Liễu trưởng ban, ông suy nghĩ một chút, Bách Linh các của chúng ta lớn bao nhiêu? Mỗi lần diễn xuất có thể chứa được bao nhiêu người? Coi như toàn bộ kinh thành đều muốn đến chỗ chúng ta xem kịch, nhưng nơi này có thể chứa được hết sao? Giống như một cái bánh thật to, nếu không ăn ngay sẽ bị hỏng, ông rất muốn một mình ăn hết, nhưng cái bụng của ông chỉ có thể ăn một miếng nhỏ, còn lại ông không ăn, cũng không để người khác ăn, chẳng phải là quá lãng phí rồi sao? Nếu như chúng ta chấp nhận để cho người khác ăn cùng, điều kiện là chúng ta được ăn no trước đã, đồng thời cũng yêu cầu tất cả mọi người muốn ăn phải giao tiền trước, ông nghĩ cách nào có lợi hơn?”

Liễu Viên Thanh nghĩ một chút, nhủ mày: “Đồng gia, ý của cô muốn nói, Bách Linh các của chúng ta một ngày diễn một vở kịch, nhất thời chỉ có thể kiếm được chừng ấy khách, nhưng còn nhiều khách khác không thể phục vụ hết, không bằng để lại cơ hội cho đồng nghiệp khác?”

“Đúng vậy, chính là ý này.”

“Nhưng Đồng gia, những khách hàng này đâu phải là cái bánh to không ăn hết trong một ngày thì sẽ hỏng chứ?” Liễu Viên Thanh lại nghi vấn nữa, “Bọn họ hôm nay không đến, ngày mai sẽ đến, ngày mai không xem được, ngày hôm sau nữa cũng có thể, bánh này vẫn là của chúng ta, nếu như cô để cho gánh hát khác học được, khách hàng chẳng phải sẽ sang nơi khác xem hay sao?”

“Đúng là tình huống này, hơn nữa dĩ nhiên nó sẽ xảy ra, và cũng là điều tôi muốn thấy.” Tiểu Ngư khen ngợi gật đầu. “Liễu trưởng ban ông nghĩ vậy rất chu đáo, có điều ông đã quên hai điểm.”

“Xin Đồng gia giải thích cho.”

“Cái bánh to này có thể chia ra làm rất nhiều miếng nhỏ, những miếng nhỏ này đều do bọn họ tự đi làm, bánh có ngon hay không, khách hàng có muốn ăn hay không, có thích thú, có nguyện ý ăn hay không? Vậy lại là chuyện khác. Có người thích ăn đồ quý lại ngon, sẽ không tùy tiện ăn bữa, phải ăn thứ ngon nhất, tươi mới nhất. Có những người nghĩ chỉ cần giá cả hợp lý, hương vị dở một chút, cũ một chút cũng không sao, giống như đại từ lâu và quán ăn nhỏ vậy, khách hàng đều không giống nhau. Mà với danh tiếng của Bách Linh các chúng ta, ông nghĩ chúng ta là loại nào?”

Liễu Viên Thanh kiêu ngạo: “Đương nhiên là đại từ lâu rồi!”

“Vậy thì đúng rồi. Đó chỉ là điểm thứ nhất. Thứ hai.” Gương mặt Tiểu Ngư lộ ra nụ cười chỉ gian thương mới có, “Ông quên tôi vừa nói đến thời gian quy định, là sau khi chúng ta biểu diễn mười ngày mới bắt đầu nhận dạy ra ngoài, học diễn xướng đơn giản hay không, ông hẳn cũng biết rồi, chỉ cần ông tính rõ, từ khi bọn họ đến học, đến khi học giỏi lại phải sửa sang chuẩn bị, cho đến lúc có thể chính thức biểu diễn cần bao nhiêu thời gian, mà đợi đến khi bọn họ có thể thật sự chia phần bánh, chúng ta đã làm ăn lời lãi bao nhiêu rồi, ông phải rõ chứ. Còn nữa, ông có thể nghĩ thêm, giờ chúng ta có trong tay bao nhiêu kịch bản?”

Chỉ mười vở kịch cũng đủ cho người khác học trong một năm, huống chi người dạy lại chỉ có thể là Bách Linh các bọn họ, thời gian địa điểm tất cả đều chỉ có thể do bọn họ an bài.

Liễu Viên Thanh nghĩ kỹ, nhất thời bừng tỉnh: “A ha ha... Quả nhiên là Đồng gia lợi hại nhất, tiểu nhân thật sự mặc cảm, mặc cảm!”

“Gian thương!”

Đội khi Tiểu Ngư về nhà, vô cùng đặc ý tuyên bố sách lược mới với mọi người, Phạm Bạch Thái cười hi hi phát biểu.

“Tiểu Ngư thật sự rất thông minh!” Nhạc Du từ trước đến nay đều không nói Tiểu Ngư nửa câu không tốt.

“Như vậy, kỳ thực chúng ta ngược lại kiếm nhiều tiền hơn.” La Đan thành linh phán ra một câu ngấp hơi tiền rồi lại hết sức thâm trầm.

“Ha ha, chuyện làm ăn cha không hiểu, dù sao có việc gì cần cha làm, cứ nói một tiếng.” Phạm Thông vẫn như cũ chất phác thật thà.

Vì vậy, chính sách cải cách của Bách Linh các cứ thế được quyết định, đương nhiên, chi tiết cụ thể hoàn toàn có thể phát huy thêm nữa bản chất gian thương, ví dụ như nếu có nhu cầu muốn đào tạo trọng điểm, muốn liên kết với thương hiệu Bách Linh các, hay muốn giành được cơ hội diễn thử ở Bách Linh các, còn có trang phục, bối cảnh, đạo cụ...vv.. Cứ nghĩ đi, còn nhiều cơ hội kiếm thêm nữa.

Đêm, Tiểu Ngư nằm trên giường suy nghĩ cụ thể chi tiết kế hoạch, nghĩ đến con đường phát tài lại nhin không được cười toe toét.

Nhưng mà, trước đây sao nàng lại không nghĩ ra cách này nhỉ? Xem ra nàng vẫn còn chậm hiểu lắm, hi hi..

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 180: Tâm sự của Đình công tử

Tiểu Ngư là một người ưa hiệu suất cao, ngày hôm sau đã đặt ra phương án hoàn chỉnh trọn vẹn, khi nghĩ thì không mất nhiều thời gian lắm, nhưng lúc viết lại tốn không ít sức lực, cuối cùng không còn cách nào khác đành chịu thất bại nhờ Phạm Bạch Thái và Nhạc Du tới giúp đỡ.

Đến trưa, tất cả các ngõ tứ câu lan đều có dán bố cáo của Bách Linh Các. Tin tức Bách Linh Các muốn chiêu sinh giống như mọc cánh nhanh chóng bay khắp phố lớn ngõ nhỏ kinh thành, chỉ đáng thương Liễu Viên Thanh từ nay không còn thời gian nghỉ ngơi nữa.

“Đồng gia, tôi cũng muốn học diễn, xin hỏi cô có thu nhận tôi làm đồ đệ không?”

Buổi chiều, Tiểu Ngư bị các đồng nghiệp nhiệt tình “ủng hộ”, vất vả lắm mới chạy thoát khỏi, còn chưa kịp thở ra một hơi đã nghe thấy bên cạnh thỉnh thoảng vang lên một giọng nói quái dị, dọa nằng nhảy dựng.

“Nhận chứ, có điều trước khi dạy gọi một tiếng sư phụ thử xem. Nếu nghe vừa ý tôi mới có thể suy nghĩ.” Tiểu Ngư liếc gương mặt tuấn tú của người nào đó rõ ràng là ban ngày chạy tới đạo bộ.

Đình Triệt cười ha ha, nhưng trong nụ cười lại có chút ưu thương nhàn nhạt.

“Sao vậy? Có chuyện gì à?” Tiểu Ngư không khỏi hoảng sợ, loại sắc thái này trên mặt Đình Triệt thực sự vô cùng hiếm gặp.

“Ừ, ta muốn ngươi đi cùng đến một nơi.” Đình Triệt cười cười.

“Cậu muốn đi đâu?”

“Đi sẽ biết.”

“Cậu cứ thế này mà đi ư?” Tiểu Ngư thấy hơi kỳ lạ, mấy lần trước hắn dịch dung đều vào buổi đêm, lúc này trời nắng chang chang, hắn không biết mình khiến người khác chú ý đến cỡ nào?

“Ừ.” Đình Triệt chỉ đáp sơ sài, “Đi thôi.”

Đi. Được rồi. Chính chủ còn không ngại, nằng nề ý cái gì chứ? Hơn nữa hôm nay nằng cũng không dịch dung, bỏ mặt nạ ra thì cũng là một giai nhân thanh tú, không có đẹp xấu tương phản đối lập, sợ cái gì?!

Hai người thành thạo tất qua ngõ nhỏ rồi khỏi phố ngõ tứ. Đến một cửa hàng thực phẩm ở một góc chợ phía nam thành, Đình Triệt mua một đồng dưa, trái cây và đồ bỏ, rồi mướn một con thuyền nhỏ nương theo sông Biện đi về phía tây.

Tiểu Ngư có chút hiếu kỳ Đình Triệt muốn đi gặp ai, có điều hắn đã nói đi thì biết, nằng cũng không muốn hỏi nhiều, dù sao đến lúc đó tự nhiên sẽ rõ.

Thuyền nhỏ đi xuôi theo dòng sông, khi thì thông thả, khi thì lanh lẹ vượt qua những con thuyền lớn bé khác, đi mãi ra phía tây thành, đại khái sau non nửa canh giờ mới ngừng lại.

“Dừng ở đây đi!” Đình Triệt suốt đường nhìn cảnh vật hai bên bờ sông, cũng chẳng nói gì với Tiểu Ngư, thấy thuyền đi đến một xóm nhỏ mới nói một câu.

Tiểu Ngư đi theo hắn lên bờ ở một bến sông nhỏ đơn sơ, đưa mắt nhìn, bốn phía cây cỏ đã khô héo quá nửa, giữa vạt cây rừng thưa thớt, một căn nhà nhỏ cũ nát nằm đó, cùng với xóm nghèo hai bên bờ kênh, so với Liễu Hà trấn càng ngày càng trở nên sầm uất quả thực khác biệt một trời.

Đình Triệt thanh toán tiền đò, bảo nhà đò chờ ở đó, còn hắn và Tiểu Ngư mang theo lễ vật im lặng bước đi. Nhìn có vẻ quen thuộc, có lẽ trước đây hắn đã tới rồi.

Hắn tới nơi này làm gì? Chẳng lẽ ngày đó nghe mình nói liền thông suốt những thiếu hụt khó xử khi hành hiệp trượng nghĩa cướp của người giàu chia cho dân nghèo? Cho nên hôm nay Đình đại công tử mới đặc biệt tới học Lôi Phong làm việc tốt? Nhưng về mặt hắn không giống như để làm việc đó. Tiểu Ngư âm thầm suy đoán, vừa đi vừa nhìn quanh quan sát.

Chỉ thấy ngoài bìa làng, không ít những người nông dân đang chăm chỉ làm việc, có điều tuổi tác đều lớn, cách bọn họ không xa có mấy đứa trẻ con vừa đùa nhau vừa cắt những mớ cỏ khô vàng cho vào rổ, thỉnh thoảng gặp được phân súc vật cũng nhặt hết. Tiểu Ngư biết bọn họ mang về nhà phơi khô để đốt thay củi. Hiện giờ trong thành Khai Phong tuy người dân đa số dùng than đá, nhưng những người sống ở vùng quê ngoại ô thu nhập thấp hầu như đều không mua nổi than, nếu không phải quan phủ nghiêm lệnh không được chặt cây, chỉ sợ cây cối thưa thớt bốn phía đã không còn bóng dáng.

Dọc đường đi vô cùng yên tĩnh, không thấy một ai rảnh rỗi, nếu không có tiếng kéo sợi canh củi đơn điệu, Tiểu Ngư gần như tưởng rằng đây là một xóm không người.

Xóm rất nhỏ, hai người chỉ đi một lát đã tới cuối thôn, nơi đó có một căn nhà nhỏ giống như bỏ hoang.

Nhà ở trong xóm này vốn dĩ đã là rất cũ kỹ, nhưng căn nhà trước mắt lại càng thâm thẳm, tưởng chừng một trận gió là có thể đẩy sụp nó.

Đình Triệt hít một hơi, nhẹ nhàng nâng tay, gõ gõ cánh cửa cổng đã bị một ăn boang lỏng.

“Ai vậy? Vào đi, cửa không khóa.” Một giọng nói già nua vang lên, sau đó, qua khe cửa chỉ bằng một ngón tay, Tiểu Ngư thấy một bà cụ già run rẩy tìm

gậy chống, một tay chống cửa nhà.

Đình Triệt hít một hơi, đẩy cửa vào: “Là con.”

“Cậu là ai?” Bà lão nghiêng đầu, tai trái quay về phía cổng, đôi mắt đục ngầu mờ mịt, rõ ràng là một người mù.

Tiểu Ngư kéo Đình Triệt, ý bảo hắn đưa hết đồ trên tay cho mình, Đình Triệt nhìn nàng cười giọng gao, rồi bước tới đỡ lấy bà cụ, giọng nói vẫn luôn bình tĩnh đột nhiên trở nên nghẹn ngào: “Nhũ mẫu, là con, con là Triệt Nhi.”

“Triệt.. Triệt Nhi?” Cây gậy trong tay bà lão rơi cạnh xuống đất, bà quờ tay túm lấy Đình Triệt, đôi mắt trống rỗng mờ to: “Thật là cậu, Triệt Nhi?”

“Đúng vậy, Triệt Nhi bất hiếu, giờ mới đến thăm nhũ mẫu. Nhũ mẫu, người có khỏe không?” Đình Triệt đau lòng nhẹ giọng trả lời, đồng thời đỡ bà lão đến phiến đá dài trước cửa ngôi xuống, quỳ một gối ngồi trước bà, để bà tiện chạm vào mình.

“Tốt tốt tốt!” Bà lão nghe nói người đến là Đình Triệt, giống như bà nội đã lâu không gặp đứa cháu ruột thịt của mình, nhất thời kích động ứa nước mắt, đáp lại một tràng dài chữ tốt, đồng thời đôi tay khô gầy quàng lung tung về phía trước.

Đình Triệt cố nén chua xót, chủ động nắm tay bà đặt lên mặt mình, để mặc những ngón tay như cành khô vuốt ve gương mặt mình.

“Đúng vậy, cậu là Triệt Nhi, đôi mày này, đôi mắt này, cái mũi này, chính là Triệt ca nhi đẹp đẽ của nhũ mẫu! Triệt Nhi à, ba năm nay cậu đi đâu vậy? Nhũ mẫu ngày nào cũng nhớ cậu, lo cho cậu chết đi được!” Bà lão vừa kích động vừa kêu ngao nói, đôi mắt đục ngầu không ngừng trào lệ nóng, một tay ôm Đình Triệt vào lòng, khóc nức nở.

“Nhũ mẫu, không phải con đã yên lành trở về hay sao? Ba năm này, con đi báỉ sư học nghệ.” Đình Triệt nói, ngửa đầu nhìn đôi mắt bà: “Nhũ mẫu, mắt người...”

“Mù rồi, mù từ hai năm trước!” Không nhắc tới không sao, nhắc tới bà lão càng thêm đau lòng nước mắt không ngừng tuôn ra ào ạt.

“Nhũ mẫu, đừng buồn nữa. Người nói cho Triệt Nhi biết tại sao người lại chuyển đến đây đi? Mấy năm gần đây có chuyện gì xảy ra? Người cứ từ từ nói, Triệt Nhi giờ đã trưởng thành, nhũ mẫu chịu ủy khuất gì, Triệt Nhi nhất định giúp người hết giận.” Đình Triệt vừa cầm khăn tay lau nước mắt cho bà, vừa dịu giọng an ủi, ánh mắt lộ ra băng lãnh ác độc.

“Đều là quá khứ, quá khứ rồi...” Bà lão thổn thức lắc đầu nói, trong bụng bỗng truyền đến một âm thanh óc ách, nhất thời gương mặt nhăn nheo đỏ ửng lên.

“Nhũ mẫu, đã bao lâu người chưa được ăn rồi?” Cặp mày tuấn tú của Đình Triệt thoáng nhíu chặt.

Tiểu Ngư trước nay chưa từng thấy bộ dáng hiếu thuận của Đình Triệt, đang ngây người, nghe tiếng dạ dày của bà lão kêu lên mới tỉnh lại, không đợi Đình Triệt mở miệng, bước tới phía trước đem lễ vật đều đặt lên trên ghế đá, đồng thời lấy ra một bao bánh ngọt, mở đưa tới.

Đình Triệt nhìn nàng cảm kích, cầm lấy một miếng bánh đưa tới miệng bà lão. “Cũng không bao lâu, chỉ là người già ăn uống không tốt lắm, đôi khi vui vẻ lại lười ăn, cho nên không làm bữa trưa.” Bà lão xấu hổ vỗ vỗ tay Đình Triệt, định nói tiếp, bỗng nhiên cảm thấy bên miệng có gì đó, hơn nữa còn có mùi thơm ngọt ngào, không khỏi sùng sốt.

Đình Triệt nhân cơ hội đó nhét miếng bánh vào miệng bà, cười nói: “Nhũ mẫu, người có đoán ra đây là bánh gì không?”

Bà lão run run nhắm nháp miếng bánh trong miệng, kích động nước mắt chảy ròng: “Bánh hoa quế nhân táo ở cửa hàng ngõ Diêm Thủy, khi còn bé cậu thích ăn bánh này nhất.”

“Còn đây?” Đình Triệt cười tìm tìm lấy một miếng khác nhét vào miệng bà lão.

“Bánh hoa cúc...”

“Cái này?”

“Bánh đậu xanh...”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 181: Một Đình Triệt rất khác

Tiểu Ngư đứng bên cạnh, yên lặng nhìn một già một trẻ vừa khóc vừa cười trước mắt, nhìn thiếu niên xinh đẹp cao sang kia không chút nào để ý quỳ

một gói xuống nền đất, mặc cho người đàn bà mù lòa già cả khắp người tản ra thứ mùi khó ngửi của người nghèo kia tùy tiện vuốt ve, khoe miệng luôn mỉm cười, giống như một đứa trẻ vô cùng ý lại vào người lớn, thỏa mãn quyền luyến thân nhân đã nuôi dưỡng mình bấy lâu nay.

Người Đình Triệt muốn gặp là bà lão mù này? Hơn nữa tình cảm giữa hai người lại tốt như vậy?

Tiểu Ngư vừa chuẩn xác đặt bánh ngọt vào tay Đình Triệt, vừa suy đoán thân phận của bà lão.

Bà lão này hẳn không phải người có quan hệ huyết thống với Đình Triệt, Đình gia tuy rằng sa sút, nhưng không đến mức khốn cùng như vậy, huống chi Đình Triệt còn gọi bà là nhũ mẫu, cho nên tám phần mười chỉ là một hạ nhân thương yêu khi hắn còn nhỏ mà thôi. Chỉ là, Đình Triệt trước nay vốn cao ngạo, tình cảm đối với bà lão mù lại nồng hậu và chân thành đến thế, thật giống như hắn vốn dĩ chưa từng là con cháu nhà quyền tướng mà chỉ là một đứa trẻ bình thường hầu hạ dưới gối bà nội mình mà thôi.

“Khụ khụ khụ...” Bà lão đang vui sướng ăn bánh ngọt, bỗng nhiên bị nghẹn, Đình Triệt vội vàng vỗ nhẹ lưng cho bà.

Tôi đi tìm nước, Tiểu Ngư dùng ánh mắt ra hiệu cho Đình Triệt, rồi bỏ bánh ngọt xuống chạy vào nhà.

Mới bước vào một bước, Tiểu Ngư thấy trước mắt tối sầm lại, đồng thời, một mùi lạ xộc vào mũi khiến nàng nhin không được nín thở. Những năm gần đây, dù là những ngày gian khổ nhất khi nàng mới xuyên không đến, cũng phải đem căn nhà tranh nho nhỏ của mình quét dọn sạch sẽ, chưa bao giờ nghĩ phải thứ mùi buồn nôn như vậy.

Cũng may trên cái bàn bên cạnh giường có một ấm trà và một cái chén, Tiểu Ngư vội bước tới rót nước, nhanh chóng bước ra ngoài.

Bà lão uống trà, lúc này mới thấy thoải mái một chút.

“Nhũ mẫu đói bụng đã lâu, không nên ăn quá nhiều bánh ngọt khô, đợi lát nữa ăn ít cháo thì thích hợp hơn.” Tiểu Ngư nhắc nhở.

“Triệt Nhi à, vị cô nương này là a hoàn của cậu sao?” Bà lão giờ mới phát hiện có người khác, ngẩng cặp mắt mù hỏi.

Đình Triệt thoáng nhìn qua Tiểu Ngư đang làm mất quý với hắn, mỉm cười nói: “Không, nàng là bằng hữu của con, gọi là Tiểu Ngư.”

“Ồ, là bằng hữu của Triệt Nhi sao? Vậy bà già này phải xem cho rõ mới được.” Bà lão nhất thời kích động kêu lên, giờ tay cố gắng chạm đến Tiểu Ngư, gọi: “Tiểu Ngư cô nương...”

“Con chào nhũ mẫu...” Tiểu Ngư không còn cách nào khác, đành bước tới, ngồi xổm xuống bên cạnh Đình Triệt, để cho bàn tay gầy khô của bà chạm vào mình.

Vừa ngồi xuống, lập tức có thể cảm thấy mùi lạ rất nặng tỏa ra từ người bà lão, nhưng trước mặt Đình Triệt, nàng thật sự không tiện nín thở, đành cố sức xem nhẹ.

“Tốt tốt tốt, bé ngoan.” Tay bà lão run run sờ qua mặt Tiểu Ngư, nét mặt tràn đầy vui sướng: “Triệt Nhi à, đây nhất định là một cô nương rất xinh đẹp đúng không?”

“Đúng vậy.” Đình Triệt mỉm cười nhìn thoáng qua Tiểu Ngư đang đỏ mặt, ánh mắt ôn nhu khác thường. Tiểu Ngư vội vàng cup mi mắt, hơi hoảng loạn không dám tiếp xúc trực tiếp với mắt hắn.

“Không chỉ đẹp người, mà còn có tấm lòng lương thiện.” Bà lão như biết xem tướng, vui mừng tuyên bố, nắm tay Tiểu Ngư, từ ái vỗ nhẹ hai người trẻ tuổi, bỗng nhiên trở nên thương tâm. “Triệt Nhi à, nhũ mẫu nghe nói khi cậu và lão ăn mày kia rời đi, chẳng mang theo a hoàn người hầu nào, Triệt Nhi đáng thương của ta, khi đó một mình cậu làm sao sống nổi?”

Đúng nhĩ, năm đó quý công tử như hắn trải qua cuộc sống thế nào? Với tính tình lão già quái dị kia, tuyệt đối không thiếu muốn hắn đi hầu hạ, không biết làm sao mà hắn vượt qua được? Tiểu Ngư cũng không nên được hiểu kỳ, nhìn về phía Đình Triệt, mở to đôi mắt long lanh như một câu hỏi không lời.

“Mọi việc đều luôn có bắt đầu, quen rồi thì không sao hết.” Đình Triệt mỉm cười, ngược lại khuyên giải bà lão đang đau lòng: “Nhũ mẫu, người đừng lo cho con, giờ không phải con đang rất tốt hay sao? Hơn nữa, nếu không có những năm ấy, Triệt Nhi cũng sẽ không hiểu được rất nhiều đạo lý, sẽ không học được nhiều điều khác nhau.”

Hắn nửa chữ khổ cũng không nhắc đến, lại khiến bà lão tiếc thương vô cùng.

“Nhớ lại năm đó ông nội cậu chưa bị bãi chức, Đình gia chúng ta vinh quang thế nào, được người tôn kính thế nào...” Bà lão rõ ràng là cô quạnh lâu lắm, khó khăn mới có một người nghe mình nói chuyện, hơn nữa người này lại là tiểu công tử mà năm xưa bà yêu thương nhất, nhất thời lâu bầu tâm tư không ngừng, hai tay thường vỗ vỗ tay hai người, khiến Tiểu Ngư không thể không liên tục ngồi trước mặt bà, không đành lòng đứng dậy.

“Nhũ mẫu, những chuyện này đừng nói nữa. Nói đến người đi! Hôm nay con mới nghe ngóng được nhũ mẫu ở đây, sao người lại ở chỗ này vậy? Mấy năm nay người sống thế nào?”

Đình Triệt áy náy nhìn thoáng qua Tiểu Ngư, Tiểu Ngư đáp lại hắn một cái mỉm cười, nhìn hắn vẻ mặt như thường quý dưới chân bà lão hầu hạ, nàng bỗng cảm thấy mùi từ người bà lão cũng không đến nỗi quá khó chịu ghê tởm.

“Aizz, chỉ trách bà già này nắm đó mất mùi, tin thằng ranh con không lương tâm đáng chém ngàn dao kia...” Nhắc tới chuyện cũ chua xót, bà lão đau lòng không ngớt, kể lại hết mọi sự tình.

Một lúc lâu sau, thân thể vốn dĩ không tốt, lại vừa ăn no xong dễ dàng mệt mỏi, bà lão mặc dù gắng gượng chống con buồn ngủ, Đinh Triệt lại không đành lòng, nhẹ điểm qua huyết ngủ của bà, để bà lão được yên ổn nghỉ ngơi.

Đi ra khỏi căn nhà tràn ngập mùi mốc meo khó ngửi, Đinh Triệt yên lặng đứng bên cạnh bờ tường rào lụp xụp.

Hôm nay hắn mặc áo dài màu trắng phớt xanh, thân áo dài tôn rõ dáng người cao thon, thỉnh thoảng vạt áo lại bị gió thu phất tung, lại thêm bốn phía cảnh thu tiêu điều, dường như trên người hắn có một loại tang thương nhàn nhạt không hợp độ tuổi.

Tiểu Ngư bước tới bên cạnh, nhẹ nhàng an ủi: “Cậu đừng buồn, bất kể trước đây thế nào, hiện giờ không phải đã tìm được bà ấy rồi sao?”

“Khi ta còn nhỏ, cha mẹ ở bên cạnh không nhiều. Vì phụ thân thân thể không tốt, mẫu thân không thể đủ sức chăm sóc tất cả, vì vậy phần nửa thời gian đều gửi ta ở bên cạnh ông nội. Sau phụ thân ra ngoài nhậm chức, mẫu thân đi cùng, cơ hội gặp họ lại càng không có. Ở nhà tuy có a hoàn bà vú, nhưng thật sự coi ta làm người thân mà đối đãi lại chỉ có như mẫu trước đây của cha. Sau khi Đinh gia suy tàn, ông nội ta vì như mẫu đã chăm sóc cả hai đời cha con ta, liền cho bà ấy một khoản phí dưỡng lão không ít.” Đinh Triệt không quay đầu, chỉ chăm chú nhìn lên bầu trời xanh vô tận, rành rọt nói, giọng hơi trầm thấp: “Vốn dĩ ta tưởng rằng bà ấy có nơi chốn dựa vào, có thể áo cơm không lo an hưởng tuổi già, không ngờ khoản tiền đó lại hại bà.”

Tiểu Ngư im lặng nửa ngày, mới nói: “Có một số việc không phải mỗi người đều có thể khống chế, huống chi những tình huống đó nhà cậu cũng không thể dự liệu trước được, cậu không cần đổ trách nhiệm vào mình.”

Năm đó Đinh gia cũng không bạc đãi bà lão, chỉ là bà lão bất hạnh có một đứa cháu trai bẽ ngoài thật thà hiền lành, thực tế lại nghiện cờ bạc, không chỉ mất đi nhà cũ và người vợ, còn phải đền cả tính mạng mình nữa. Nếu không phải người tỷ muội năm xưa còn nhớ thương tình cảm chị em, bỏ qua sự phản đối của con cháu mà thu nhận bà, chỉ sợ bà lão hai mắt mù vì khóc đã sớm chết đói chết rét ở đầu đường.

Mỗi người có số mạng của mình, nhất là đối với những người dân thường không có năng lực đặc thù để tự bảo vệ mình, đối diện với số phận, lại càng yếu ớt vô lực, may mắn nàng không nằm trong số đó. Những gì thuộc về nàng, nàng nhất định dốc hết sức mình chống đỡ, bảo hộ những điều đó.

“Ta muốn nhờ người giúp một việc.”

“Cậu nói đi.”

“Ta muốn mua một ngôi nhà ở gần nhà người, đem như mẫu đến đó ở, sau đó mua hai hạ nhân hầu hạ bà. Chỉ là ta không thể ở bên cạnh bà lâu dài, cho nên, muốn nhờ người khi nào rảnh thì đến giúp đỡ chút ít, miễn cho hạ nhân bằng mặt không bằng lòng mà bắt nạt bà.”

“Được.”

“Sao nhận lời nhanh vậy? Ta nghe nói người ghét nhất là quản chuyện của người khác.” Đinh Triệt quay đầu nhìn nàng, như muốn tìm trong ánh mắt bình thần của nàng một chút gì miễn cưỡng.

“Vì... việc này chẳng hề phiền phức.” Tiểu Ngư hơi nhún vai, cười thản nhiên, “Việc tôi cần làm chỉ là thuận tiện qua xem xét một ít thôi mà.”

Thực tế, khi Đinh Triệt mở miệng nàng đã đoán được nhất định có liên quan đến bà lão này, hơn nữa cũng dự định trước sẽ đồng ý yêu cầu của hắn, với điều kiện nhà mình bây giờ, lại tìm hai người hầu đến chuyên hầu hạ bà lão cũng không có gì khó khăn, dù cho không có người hầu, tin rằng lão cha của nàng chắc chắn cũng chỉ có vui mừng không chút để bụng, chẳng cần nàng phải tự mình đi hầu hạ. Huống chi Đinh Triệt cũng không có ý giao hảo bà lão cho nàng, chỉ là nhờ cậy chút vì tiện gần nhà, thỉnh thoảng nàng đến giám sát hạ nhân có tận tâm hầu hạ hay không, việc nhỏ chút ít như vậy mà nàng không giúp được, thì không khỏi quá là máu lạnh.

“Cám ơn!” Đinh Triệt thấp giọng nói, ánh mắt trời mùa thu rực rỡ chiếu xuống gương mặt tuần tú của hắn, như phủ lên đó một lớp hào quang nhàn nhạt, chói mắt vô cùng.

“Có cần khách khí như vậy sao?” Tiểu Ngư liếc mắt, đem một câu y hệt trước đây trả lại cho hắn.

Đinh Triệt ngẩn ra, nhớ tới những lời hai người nói trước đó không lâu trong khách sạn, bất giác mỉm cười: “Hình như không cần.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 182: Thiên luân

Đề bà cụ có thể nhanh chóng chuyển khỏi căn nhà cũ nát kia, Đình Triệt lập tức đi tìm người chị em thân thiết của bà, hiện giờ cũng ở trong thôn, cho bọn họ rất nhiều tiền cảm tạ, cũng xin nhờ bọn họ chiếu cố thêm một chút nữa.

Người con dâu vốn dĩ không thích mẹ chồng giúp đỡ người khác, vừa nhìn thấy một xâu tiền rủng rỉnh, làm sao còn có thể nói ra nửa chữ không, đầy miệng cam đoan đảm bảo. Bà bạn già thì nước mắt đầy mặt, cảm thấy may mắn thay cho người chị em của mình rốt cuộc hết ngày cực khổ.

“Vậy thì chúng ta chia làm hai, chuyện nhà ở giao cho tôi, còn cậu, đầu tiên mua trước hai người hầu thành thật đáng tin cậy đã, sau đó đến nhà của tôi.” Sau khi rời thôn lên thuyền, Tiểu Ngư chủ động đề nghị.

“Ừ.” Đình Triệt gật đầu.

Về đến nhà, Tiểu Ngư tìm Phạm Thông đang làm giúp ở nhà người ta, để cho hắn đi hỏi thăm chuyện nhà ở.

Sau đó, nhân duyên ngày thường của Phạm Thông liền thể hiện ra, không đến một canh giờ, liền hỏi được cách nhà họ Phạm hơn một dặm, có một tiểu viện không còn mới, nhưng chỉ cần quét tước một chút là có thể ở được. Tiểu Ngư đích thân đi xem, cảm thấy chấp nhận được, liền thay Đình Triệt quyết định mua căn nhà này, đợi khi Đình Triệt dẫn theo một cặp vợ chồng trung niên có kinh nghiệm hầu hạ trở về, liền đưa bọn họ đi mua tất cả đồ đạc cần thiết.

Phạm Bạch Thái từ khi Tiểu Ngư giao cho Phạm Thông tìm nhà đã biết Đình Triệt muốn đến, vô cùng hưng phấn, sau khi nhìn thấy Đình Triệt, vẫn thân thiết gọi Đình đại ca, Đình đại ca không ngừng, cũng muốn đi theo hỗ trợ. Nhạc Du thì vẫn chỉ khách khí có lẽ cười nhẹ.

Nhiều người làm việc cũng nhanh, mới hoàng hôn, tiểu viện đã được thu dọn thỏa đáng, Đình Triệt liền mang theo người mướn thuyền đón bà lão đến Liễu Hà trấn.

Lần này Tiểu Ngư không đi, mà cùng Xuân Yên ở nhà sửa soạn cơm chiều.

Đợi khi cơm đã làm xong, Đình Triệt cũng dẫn theo bà lão đến nơi. Chỉ mấy canh giờ không gặp, bà lão so với lúc trước đã thay đổi rất nhiều.

Mái tóc hoa râm được chải gọn lại, búi thành kiểu phú quý trường thọ, không một sợi loạn, trên búi tóc quấn Bách Phúc Trảo (hình như là một loại khăn quần đầu sang trọng của người già thời xưa), trên người cũng mặc quần áo mới, cả người đầy mùi lạ lần trước giờ đã tràn đầy tinh thần và sức lực. Ngay cả đôi mắt mù cũng như vì thế mà trở nên sáng hơn nhiều.

Phạm Thông trước nay vốn cực kỳ có duyên với người già, lập tức là người đầu tiên ân cần tiến tới, tự mình đỡ bà lão ngồi xuống ghế. Phạm Bạch Thái giọng ngọt như đường, nhũ mầu nhũ mầu liên tục, Xuân Yên và Kim Lăng cũng tiến lên hành lễ, khiến bà lão vui vẻ cười đến không ngậm miệng lại được, kéo Đình Triệt khen Phạm gia đều là người tốt.

Đến khi tiệc rượu bày lên, nghe mùi thơm xông vào mũi, bà lão đã quá vui mừng, lại nhìn không được chảy lệ, nhưng rất nhanh đã được Đình Triệt và Phạm Thông dỗ dành, người phụ nữ mới mua về tên Lý Hương rất có ánh mắt, hầu hạ đặc biệt ân cần, những món ngon cá dòi chưa từng được hưởng từng gấp từng gấp được đưa vào miệng, bà lão cả người sáng khoái không còn thời gian nghĩ đến những chuyện đau lòng nữa.

Một bàn đầy thức ăn đủ loại, nhìn bà lão vui vẻ, Đình Triệt không khỏi dành cho Tiểu Ngư một ánh mắt cảm tạ, Tiểu Ngư thoải mái cười đáp lại.

Giao tiếp giữa hai người vốn dĩ bình thường, nhưng rơi vào mắt hai người có tâm là Nhạc Du và La Đan, lại mười phần nhức mắt. Phạm Thông tuy ngốc nhưng trong thâm tâm có thể, chỉ vẻn vẹn không phát hiện tâm sự nhỏ của hai người, thường thường gấp cho người này món này, người kia món kia, chu đáo không lạnh nhạt với ai. Phạm Bạch Thái thì nhỏ mà ranh như quỷ, rõ ràng đều thấy cả, nhưng chỉ cười hì hì cùng với cha già tranh nhau gấp thức ăn cho mọi người, chẳng biểu hiện gì ra ngoài.

Một bữa cơm, chủ khách đều vui vẻ, duy chỉ có hai kẻ sống nhờ không phải chủ cũng không tính là khách trong lòng âm thầm nặng trĩu.

Sau khi ăn xong, bà lão thấy buồn ngủ, Đình Triệt liền dẫn theo vợ chồng Lý Hương và Trương Viễn đỡ bà cụ cáo từ ra về.

Mọi người đưa tiễn tới cửa, quay đầu lại, thấy Phạm Bạch Thái còn đang ngóng nhìn theo đám người đang đi xa dần, Tiểu Ngư cười dịu dàng, khoác vai đệ đệ.

“Tỷ, ta đến phòng tỷ ngồi chút được không?” Phạm Bạch Thái tựa vào Tiểu Ngư hỏi.

“Đương nhiên là được rồi, đi thôi!” Tiểu Ngư vuốt ve đầu thẳng bé, ôm vai, hai tỷ đệ cùng nhau đi về phía sân sau.

Phạm Thông nhìn hai tỷ đệ quay đi, nụ cười vẫn đọng trên mặt này mới thu liễm, âm thầm thở dài, vừa chuyển mắt liền thấy đồ đệ của mình và Nhạc Du đều đang nhìn theo Tiểu Ngư, trong lòng lại thở dài một tiếng.

Hắn không phải đồ ngốc, đương nhiên từ lâu đã nhìn ra hai cậu con trai này đều có ý với con gái mình.

Với hắn mà nói, kỳ thực hắn muốn con gái có thể có kết quả với bất kỳ ai trong hai người này, vì con gái nhà mình chưa đầy mười tuổi đã phải quản mọi việc gia đình, mười sáu tuổi cũng đã tích góp được một phần gia nghiệp như thế, cá tính mạnh hơn nhiều so với nữ tử bình thường. Cứng rắn như vậy người bình thường rõ ràng không cách nào tương xứng, nếu có thể tìm được một phu quân khoan dung tốt tính thì vợ chồng mới có thể hòa hợp, mà bất luận La Đan hay Nhạc Du đều phù hợp điều này, dù sao mọi người đã ở cùng nhau nhiều năm liền, hiểu nhau rất rõ. Mà đứa bé Đình Triệt này, mặc dù không tồi, nhưng bất luận xét tính cách hay gia thế, đều thật sự không thích hợp.

Chỉ tiếc, hai cậu con trai kia về phương diện cảm tình đều âm thầm nội liễm, ở cùng dưới một mái nhà lâu như vậy, lại không ai dám mở miệng trước, mà Tiểu Ngư đối với chung thân đại sự của mình không chút ý thức, vậy sau này phải làm sao đây?

Không đề cập đến chuyện Phạm Thông bắt đầu phát sầu vì chung thân đại sự của con gái, ở trong khuê phòng hậu viện, hai tỷ đệ đang ngồi trước bàn tâm sự.

“Có phải nhớ đến bà ấy rồi không?” Tiểu Ngư dịu dàng vuốt đầu Phạm Bạch Thái.

“Vâng.” Từ khi Tiểu Ngư nói nó không cần phải cần trọng trước mặt người thân, Phạm Bạch Thái không còn có ý giấu diếm suy nghĩ của mình.

“Ngày mai tỷ tỷ đi tìm bà ấy.” Tiểu Ngư tính toán, mới phát hiện từ hôm ra ngoài biểu diễn, một ngày nằng ngu bù, một ngày thì bàn chuyện Bách Linh các với Liễu Viên Thanh, ngày hôm nay lại mất thời gian chuyện nhủ mẩu Đình Triệt, chỉ chớp mắt không ngờ đã ba ngày trôi qua, không khỏi áy náy.

Mình không nhớ đến bà mẹ vô tâm vô phế kia, nhưng Đông Đông là một đứa bé ngoan ngoãn đầy tình cảm, đợi ba ngày, nhất định trong lòng suy nghĩ rất nhiều.

“Tỷ tỷ.” Phạm Bạch Thái do dự một chút, khát vọng nhìn nàng, “Có thể đưa đệ đi cùng được không? Đệ sẽ đứng thật xa, không để bà ấy nhìn thấy. Nếu như.. Nếu như bà ấy không muốn nhận chúng ta.. Đệ.. đệ đã mười bốn tuổi.. Đệ có thể chịu đựng được.”

“Được, tỷ tỷ đưa đệ cùng đi. Cũng không cần phải đứng thật xa, nếu như bà ấy nhẫn tâm, chúng ta cũng không cần người mẹ này, dù sao đã qua nhiều năm như vậy, đến lúc đó, chúng ta sẽ tìm cho cha một người mẹ kẻ thật tốt.” Tiểu Ngư suy nghĩ một chút, cố ý đùa giỡn.

“Đạ.” Phạm Bạch Thái cũng cười hi hi, sau đó dựa sát vào Tiểu Ngư, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ, Nhị thúc đi nhiều ngày rồi, tỷ nói Nhị thúc có thể mang Nhị thẩm về không?”

“Đương nhiên là có chứ. Nhị thúc ấy à, không quyết thì thôi, nhưng đã quyết tâm thì không ai có thể ngăn được thúc ấy. Đệ yên tâm đi!”

“Vậy Nhị thúc mang Nhị thẩm về, có thành thân không?”

“Đương nhiên sẽ vậy rồi, đến lúc đó đệ làm hoa đồng cho Nhị thúc, khi bọn họ thành thân, đệ phải đi theo tung hoa chúc mừng cho họ chứ.”

“Nhưng giờ đã là mùa thu, chờ họ trở về, hoa cúc cũng đã tàn hết rồi.”

“Vậy thì mua hoa giả bằng lụa, mua hai giỏ đầy luôn.”

“Hi hi.. Nhưng đệ đã mười bốn tuổi rồi, không đủ nhỏ để làm tiểu hoa đồng nữa.”

“Ha ha, vậy thì đệ làm đại hoa đồng là được rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 183: Chân tướng bị vút bỏ

Ngày hôm sau, trong một khu vườn chơi cờ thanh tịnh u nhã, Tiểu Ngư đã sớm đặt trước một gian độc lập bên cạnh hồ nước.

(*Vườn chơi cờ: hình như là vườn kiểu như công viên, có các gian phòng độc lập để bày bàn cờ, dành cho người thích chơi cờ)

“Tỷ tỷ, bà ấy sẽ đến chứ?” Canh giờ hẹn còn chưa đến, Phạm Bạch Thái đã đứng ngồi không yên, năm quân cờ hạ xuống đều liên tục sai lầm.

“Đã nhiều năm qua rồi, đừng để ý một chút thời gian như vậy, kiên nhẫn một chút, ngồi xuống, lại chơi một ván nữa.” Tiểu Ngư thần nhiên nói, không hề ý rằng kỳ thực chính nàng cũng có chút căng thẳng, bất giác dùng giọng nói như đeo mặt nạ này nói với đệ đệ.

Phạm Bạch Thái không nhìn xung quanh nữa, dạ một tiếng, không yên lòng thu dọn bàn cờ đang dở lại, lại thu lẫn cả quân cờ đen của Tiểu Ngư. Tiểu Ngư không nói gì, chỉ lén lút lấy lại quân cờ của mình về, làm bộ như không có việc gì giục thẳng bé bắt đầu.

“Tỷ, là bà ấy sao?” Vừa hạ cờ xuống, Phạm Bạch Thái bỗng nhiên đứng dậy, chạy vội tới phía trước cửa sổ.

Tiểu Ngư bước tới, chỉ thấy một chiếc kiệu nhỏ đi dọc theo đường mòn trong vườn, mỗi bên đi theo một a hoàn.

“Tỷ, là bà ấy, đệ từng thấy a hoàn tỷ tỷ kia rồi.” Tiểu Ngư còn chưa trả lời, Phạm Bạch Thái đã tự đáp, căng thẳng bắt lấy tay nàng.

“Ừ.”

Kiểu nhỏ càng lúc càng tới gần, rốt cuộc đi tới trước phòng còi nhỏ. Hai a hoàn vén rèm kiệu lên, người phụ nữ Phạm Bạch Thái vẫn chờ đợi rốt cuộc xuất hiện rõ ràng trước mắt, nhưng thằng bé lại sợ hãi không dám tiến lên, chỉ dám trốn sau cửa sổ nhìn bà ta.

Tiểu Ngư nhìn thằng bé cười cổ vũ, sau đó lùi về trong phòng, lẳng lặng chờ.

“Các người ở đằng kia chờ ta.” Diệp Chi Yên bộ dáng quý phái ung dung hoa lệ cúi đầu ra lệnh cho người hầu.

Hai a hoàn đáp dạ, cùng với phu kiệu lui ra.

Diệp Chi Yên nắm khăn tay đứng trước cửa, lặng mắt một hồi, rốt cuộc nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra.

Ánh nắng mùa thu đẹp đẽ, trong phòng, một thiếu nữ uyển chuyển đứng đó, trang phục sắc trắng đơn giản gọn gàng, ánh mắt trầm tĩnh như nước.

Diệp Chi Yên trong phút chốc che miệng lại, kinh ngạc nhìn gương mặt giống như đúc thời trẻ của mình, còn chưa nói được lời nào, lệ đã tuôn rơi.

Nhìn gương mặt dù có son phấn trang điểm cũng không giấu được viên mắt ửng đỏ của người đàn bà, Tiểu Ngư không khỏi nao nao, ánh mắt vô thức tìm kiếm Phạm Bạch Thái đang trốn bên cửa sổ. Bà ta như thế này, là trên đường tới đây đã khóc hay sao?

Diệp Chi Yên nhìn theo ánh mắt nàng, thân thể nhất thời vô lực nghiêng ngã.

“Mẹ..” Phạm Bạch Thái thất thanh kêu lên, muốn bước tới đỡ lấy người đàn bà, nhưng Tiểu Ngư đã giành trước.

Diệp Chi Yên nghiêng người dựa vào Tiểu Ngư, hai tay nắm chặt lấy hai tỷ đệ, đôi môi run rẩy không nói thành lời, chỉ rơi lệ không ngừng.

“Trước ngồi xuống đã!”

Tiểu Ngư không nghĩ tới bà ta sẽ xúc động như vậy, trong lòng mềm nhũn, cùng Phạm Bạch Thái đỡ bà ta ngồi xuống sập bày bàn còi. Đang định rót cho bà ta một ly trà, Diệp Chi Yên bỗng nhiên sinh ra sức mạnh, thoáng chốc đứng dậy, hai tay ôm lấy hai người, òa khóc: “Các con.. các con của mẹ.. Mẹ nhớ các con muốn chết!!”

“Mẹ..” Phạm Bạch Thái cũng đau đớn kêu lên một tiếng, ôm ngược lại bà ta, nỗi nhớ đau đớn tích lũy nhiều năm rốt cuộc bạo phát.

Tiểu Ngư thì chỉ hơi dờ dẩn mặc kệ cho bà ta ôm, có điều đôi mắt nhắm chặt không giấu được khóe mắt ẩm ướt.

Nàng vẫn cho rằng người mẹ này xấu xa, nhưng có đúng hay không?

Chỉ vì nhìn thấy thằng bé hơi giống với Phạm Thông thời niên thiếu liền thất thần, chỉ vì một phong thư viết ngày sinh tháng đẻ hai tỷ đệ mà không chút do dự chạy tới, chỉ vì vừa thấy hai tỷ đệ liền xác định bọn họ chính là cốt nhục thân sinh của mình, hơn nữa câu đầu tiên khi gặp mặt lại là “Các con, các con của mẹ.” Vì sao? Vì sao một người mẹ thoát nhìn đầy dịu dàng yêu thương từ ái lại làm người khác phải đau lòng như vậy?

“Mẹ xin lỗi các con, mẹ xin lỗi các con..” Diệp Chi Yên thả sức tuôn rơi nước mắt, ôm chặt như thả lỏng một chút cũng cảm thấy luyến tiếc. Chỉ sợ rằng nếu như hơi chút buông lỏng, trước mắt tất cả sẽ biến thành giấc mộng hoàng lương, tỉnh lại là tan biến, chỉ có thể đau khổ chờ đợi một giấc mộng khác.

(*Giấc mộng hoàng lương – giấc mộng kê vàng: trong truyện “Châm Trung Ký” thời Đường kể chuyện một chàng trai gặp một đạo sĩ trong một quán trọ. Đạo sĩ cho chàng trai một chiếc gối bảo ngủ đi. Bấy giờ chủ quán đang nấu một nồi cháo kê vàng, chàng trai nằm mộng thấy mình được làm quan, hưởng phú quý, nhưng khi tỉnh dậy, cháo kê vàng vẫn chưa chín, sau ví với sự vỡ mộng)

Phạm Bạch Thái cũng nghẹn ngào ôm lấy bà, ôm lấy niềm hạnh phúc mong muốn đã lâu nay đột nhiên ủa tới.

Một hồi lâu, tiếng khóc của hai mẹ con mới yên lại một chút.

“Được rồi, đừng khóc nữa, cẩn thận người ta nghe thấy.” Tiểu Ngư sớm đã khống chế tốt cảm xúc, nhẹ nhàng tránh ra, dù sao bà ta cũng chỉ là một người đàn bà yếu ớt, ra sức lâu như vậy cũng khó mà tiêu được, chỉ là nhờ cảm xúc mầu tử mà cố chống đỡ mà thôi.

“Được, không khóc, chúng ta cũng không khóc.” Diệp Chi Yên ngừng nước mắt, lấy khăn lau nước mắt cho con trai, nhưng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn Tiểu Ngư, ánh mắt dịu dàng loang loáng nước mắt tràn đầy kinh hi: “Tiểu Ngư, con.. Con đã khỏe?”

“Mẹ, tỷ tỷ đã sớm khỏe lại, hơn nữa bây giờ tỷ tỷ rất thông minh, mấy năm nay, trong nhà là tỷ tỷ đương gia đó.” Phạm Bạch Thái vừa khóc vừa cười lung tung lau nước mắt, hiểu thuận đỡ Diệp Chi Yên ngồi xuống.

“Ồ? Thật vậy sao? Vậy thì tốt quá, tốt quá!” Diệp Chi Yên chăm chú kéo tay Tiểu Ngư, nhìn gương mặt hoàn toàn bình tĩnh của nàng, vẻ buồn rầu nhất thời nhuộm lên đôi mi thanh tú, hơi sợ hãi nhìn nàng, lại nhìn Phạm Bạch Thái một chút, run rẩy nói: “Tiểu Ngư, Bạch Thái, hai con nhất định rất hận mẹ năm đó bỏ rơi các con, đúng không?”

Hai tỷ đệ liếc mắt nhìn nhau.

Thấy ánh mắt hàm chứa đầy vẻ cầu xin của Phạm Bạch Thái, Tiểu Ngư âm thầm thở dài, lắc đầu: “Không, chúng con không hận mẹ, chỉ là sau khi con hiểu chuyện vẫn là tính tình này mà thôi.”

“Mẹ, là thật đó, chúng con không hận mẹ, không hận chút nào cả.” Phạm Bạch Thái sợ hãi ra sức phủ nhận.

Diệp Chi Yên cảm động cười, ngây ngốc nhìn hai đứa con, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Nhìn bà mẹ này, động một cái là cả người thành nước, Tiểu Ngư bỗng nhiên có chút đau đầu, cứ như vậy, cả ngày cũng chẳng nói được mấy câu.

Vì vậy, Tiểu Ngư chuyển giọng, nói thẳng vào mắc mớ trong lòng: “Chúng con tuy không hận mẹ, nhưng, chúng con muốn biết năm đó rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

“Mẹ, cha nói, tất cả đều là lỗi của ông ấy, không thể trách mẹ được.” Phạm Bạch Thái vội vàng giảng hòa thay Tiểu Ngư, chỉ sợ Diệp Chi Yên nghe xong đau lòng.

“Cha con...” Diệp Chi Yên ngăn ra, vô thức trông ngóng xung quanh.

“Ông ấy không tới. Là con bảo ông ấy trước đừng tới.” Tiểu Ngư rút cuộc đưa chén trà đã rót lúc đầu cho bà ta, giúp bà ta bình tĩnh lại một chút.

“Không phải mẹ cố ý bỏ lại các con.” Diệp Chi Yên đau lòng nói. Ngồi cùng hai tỷ đệ trên sạp, vừa chấm nước mắt, vừa nói về những sự kiện ngày đó vắn vắt ngang trong lòng khiến trái tim bà đau nhức bao nhiêu năm.

“Hôm đó, sau khi mẹ đi bốc thuốc cho con, cả nhà chẳng còn gì ăn, cho nên cha con lên núi săn thú, Nhị thúc con thì đi hỏi thăm xem nơi nào có danh y, mẹ ở nhà cùng các con chờ cha con về.” Diệp Chi Yên khe khẽ nói.

“Cái này cha đã nói với chúng con, nói ông ấy đưa tiền kiếm được cho người khác, sau đó mẹ tức giận cãi nhau với cha một trận, bỏ đi, sau đó thì không trở về.” Tiểu Ngư ngắt lời.

“Không phải mẹ không muốn trở về, chỉ là không có cách nào về được.” Diệp Chi Yên ưu thương thở dài, “Ngày đó thật sự mẹ rất giận, hơn nữa cảm thấy cuộc sống thật bế tắc, trong đầu nảy ra ý niệm vứt bỏ mạng sống, liền chạy tới vách núi.”

“Mẹ...” Phạm Bạch Thái kinh hô một tiếng, như thể đến giờ Diệp Chi Yên vẫn còn luẩn quẩn trong lòng.

Diệp Chi Yên từ ái vuốt ve gương mặt thẳng thừng, ôn nhu nói: “Bây giờ mẹ còn sống đây mà. Chỉ là lúc đó... Lúc đó thật sự mẹ quá tuyệt vọng, chỉ nghĩ đem cái mạng này của mẹ đánh đổi khiến cha con có thể hoàn toàn thay đổi, để hai đứa sau này không đến mức cơm cũng không đủ no, dù cho Tiểu Ngư mãi mãi không lớn khôn, cũng sẽ không bị người bắt nạt.”

Hai tỷ đệ lặng yên nghe.

“Mẹ đứng trên vách núi một lúc, mấy lần muốn nhảy xuống con sông bên dưới, nhưng vẫn không quyết tâm được, nghĩ lại vẫn là không đành lòng bỏ lại hai con, liền bỏ đi ý định tự sát trong đầu, quyết định cho cha các con một cơ hội nữa. Nhưng không ngờ, khi mẹ quay lại định rời khỏi đó, lại phát hiện phía sau có một con hổ...”

“Á...” Phạm Bạch Thái thấp giọng thốt lên, Tiểu Ngư cũng giật mình tròn miệng.

“Lúc đó mẹ rất sợ, chỉ biết không ngừng lùi lại phía sau. Nhưng lại quên phía đó là vách núi, trượt chân liền rơi xuống, ngã xuống sông. Sau đó chẳng còn biết gì nữa.”

Phạm Bạch Thái sợ đến nỗi nín thở.

Diệp Chi Yên thương cảm nói tiếp: “Khi mẹ thật sự tỉnh táo lại, phát hiện mình đang ở trên thuyền, hơn nữa đã mười lăm ngày sau khi chuyện đó xảy ra, trùng hợp là, người cứu mẹ lại chính là Nhị thúc năm xưa gia đình ta muốn tới nương nhờ, cũng chính là em trai ông ngoại các con. Lúc đó ông ấy đúng lúc quay về kinh báo công, không ngờ đi thuyền ngang qua vô ý cứu được mẹ, lại đúng dịp tay áo mẹ bị cành cây xé rách nên thấy được vết bớt trên tay mẹ, mới biết được thì ra mẹ là cháu gái ông ấy.”

Diệp Chi Yên xấn tay áo lên, cho hai tỷ đệ xem, chỉ thấy trên cánh tay, ngoài một vết bớt hình cánh hoa còn có một vết sẹo dài, biểu thị rõ ràng kinh tâm động phách năm đó.

“Mẹ, còn đau không?” Chuyện cũ chưa nói hết, nhưng Phạm Bạch Thái đã hoàn toàn tiêu tan khúc mắc trong lòng.

“Đã sớm không đau nữa.” Diệp Chi Yên ôn nhu cười cười, buông tay áo, tiếp tục nói, “Mẹ vừa tỉnh lại, liền nói cho Nhị thúc tất cả mọi chuyện, nhờ ông ấy đưa mẹ trở lại. Nhưng đến khi chúng ta quay ngược trở về, mọi người đều đã biến mất. Mẹ điên cuồng tìm kiếm các con mấy ngày, nhưng không một tin tức, mà Nhị thúc lại phải nhanh chóng về kinh, không thể dừng lại nữa, mẹ chỉ có thể tạm thời đi cùng Nhị thúc. Sau đó, mẹ quay trở lại đó tìm các con hai lần, nhưng...”

“Suyt.. Mẹ, đừng khóc, đừng khóc... Chúng ta bây giờ không phải gặp nhau rồi sao?” Phạm Bạch Thái miệng an ủi Diệp Chi Yên, nhưng chính mình lại

roi nước mắt.

Tiểu Ngự ngửa đầu, không nói gì nhìn lên nóc nhà, không ngờ sau việc bị vứt bỏ này chân tướng lại đầy bi ai bất đắc dĩ như thế. May mắn, còn có một chút có thể khẳng định, mẹ của nàng và Đông Đông không thật sự vứt bỏ bọn họ, chỉ có thể đổ thừa vận mệnh ngang trái, tạo hóa trêu ngươi mới có thể khiến thân sinh cốt nhục bị chia cách thất lạc trời nam đất bắc nhiều năm như vậy.

Chỉ là, tuy rằng năm đó lời đồn bà mẹ này bỏ trốn cùng nam nhân khác là giả, nhưng hiện giờ bà ấy thật sự đã có một gia đình khác, trở thành thê tử của một người đàn ông khác, có đứa con riêng của mình. Tiểu Ngự lại im lặng.

Hiều lắm đã tan biến, nhưng hiện thực tàn khốc còn tồn tại. Ngay cả người thường cũng không thể nào nhường thê tử của mình lại, huống chi là một viên ngoại lang!

Suy nghĩ của ta về bà mẹ này: Ko hiểu sao cách kể của tác giả ko thấy ta cảm động chút nào, mà chỉ thấy bà mẹ này kiểu bạch liên hoa. Tuy rằng cũng nhiều chuyện bất đắc dĩ thật đấy, nhưng gặp chuyện gì cũng thụ động, phụ thuộc vào người khác, hoặc chỉ biết khóc thì rõ ràng chẳng bao giờ tự thân làm được gì cả. Khi gặp ông chú mình, ông ta cần đi về gấp thì bà ấy cũng có thể xin hỗ trợ tiền bạc hoặc người hầu để ở lại tìm gia đình mà, phụ nữ có chồng rồi chứ có phải thiếu nữ cả ngày ko ra khỏi khuê phòng đâu mà sợ này sợ nọ, chứ về kinh thành cùng ông chú luôn thì sau này quay về tìm còn khó hơn (hơn nữa Phạm Thông và Phạm Đại cũng tìm bà ta rất lâu, nếu như ở lại đó tìm kiếm thì có lẽ đã ko thất lạc nhau rồi).

Và lại đã có gia đình, đã quyết định tha thứ cho chồng một lần mà sau này ông chú bảo gả cho người khác cũng đồng ý được. Ko biết bà ta lúc này tỏ vẻ đau khổ kiểu gì nhưng khi chưa gặp mấy đứa con (mấy chap trước đó), thấy có vẻ cuộc sống vẫn sung sướng hạnh phúc lắm. Kiểu con người nước chảy bèo trôi, miệng nói đau khổ nhưng cuộc sống thì vẫn phải hưởng thụ cái đã. Nói chung 2 chị em Tiểu Ngự có thể tha thứ cảm động gì đó chứ ta là ta ko thể cảm tình nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 184: Nhân gian vốn có người chân tình

“Được rồi, mau nói cho mẹ biết, mấy năm nay các con sống thế nào? Bệnh của Tiểu Ngự sao lại chữa khỏi được?”

Hai mẹ con khóc xong, Diệp Chi Yên cũng hiểu khó khăn lắm mới gặp lại được, cứ khóc mãi cũng không tốt, rốt cuộc cố gắng nén thương cảm trong lòng xuống, cố hết sức mỉm cười, nhìn ngắm hai đứa con của mình.

Phạm Bạch Thái nhìn Tiểu Ngự, những chuyện trải qua mấy năm nay, thật sự không phải một hai lời là có thể nói rõ được, hơn nữa trong đó còn rất nhiều mạo hiểm, nó không biết có nên nói cho mẹ biết không.

Tiểu Ngự mỉm cười, đáp qua loa: “Mẹ, bệnh của con tự nhiên mà khỏi, chỉ là sau đó, chuyện trước kia đều không nhớ rõ. Sau này cả nhà tìm một nơi định cư, cha cũng không tùy tiện giúp người nữa, qua mấy năm, cả nhà liền chuyển tới kinh thành.”

“Cha con không tùy tiện giúp người nữa? Cuối cùng... cuối cùng cũng...” Nhớ tới Phạm Thông, Diệp Chi Yên nhin không được có chút bối rối kinh hoàng.

“Mẹ.” Phạm Bạch Thái nhẹ giọng gọi, do dự nói, “Mẹ có nguyện ý gặp cha hay không?”

“Gặp cha con? Nhưng ta hiện giờ...” Diệp Chi Yên trong mắt hiện lên một tia sáng khát vọng, nhưng nhớ tới thân phận mình hiện giờ, rõ ràng lại chần chừ.

“Nếu như không tiện thì thôi, vốn dĩ con và Đông Đông cũng chuẩn bị sẵn tâm lý là mẹ sẽ không nhận lại chúng con nữa. Nhưng mẹ vừa nhìn đã nhận ra.” Tiểu Ngự và đệ đệ liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng mỉm cười, “Khó xử của mẹ, chúng con hiểu.”

Nàng thật ngây thơ, quá khứ qua đi, tình hình cũng đã khác. Gương vỡ sao có thể dễ dàng hợp lại được?

“Đừng vậy, mẹ, chúng con cũng không trách mẹ.” Phạm Bạch Thái vốn dĩ tốt bụng mềm lòng, thà rằng chính mình chịu đựng, cũng không nỡ để người mẹ mới nhận lại này có một chút không vui.

“Sao mẹ lại không nhận lại các con chứ, chỉ là hiện giờ mẹ đã gả cho người ta. Nếu gặp lại cha con, còn cần phải lão gia đồng ý mới được.” Bất thành linh, Diệp Chi Yên mỉm cười, “Có điều các con yên tâm, lão gia biết chuyện quá khứ của ta, cũng biết các con, ông ấy sẽ không ngăn cản ta nhận lại các con.”

Hai tỷ đệ cùng nhìn nhau, trong mắt đều có kinh ngạc.

“Năm đó ta theo Nhị thúc về kinh, sau đó vẫn tìm cách nghe ngóng tin tức của cả nhà ở các nơi có danh y nổi tiếng, nhưng luôn không có tin tức.” Diệp Chi Yến thở dài nói. “Tìm như vậy hai năm, Nhị thúc công của các con bỗng nhiên mắc bệnh nặng, trước lúc lâm chung làm chủ đem ta gả cho Lô lang làm vợ kế. Lô lang tuy tuổi lớn một chút, nhưng là người tốt, quen biết Nhị thúc công của các con từ rất lâu rồi, hơn nữa năm đó tìm các con, ông ấy cũng ra sức giúp đỡ rất nhiều.”

“Ông ấy không ngại sự có mặt của bọn con?”

“Không ngại. Đương nhiên là không ngại rồi, ông ấy vẫn nói nếu như tìm được các con, sẽ coi các con như chính con đẻ của mình, chỉ là...” Diệp Chi Yến vừa cảm động vừa đau lòng nói, “Chỉ là lão gia nói, ông ấy có thể không tính toán, nhưng giờ ta đã là thê tử của ông ấy, ông ấy sẽ không trả lại cho cha các con, để cho ta lại phải theo cha các con chịu khổ.”

Tiểu Ngự hỏi khẽ: “Ông ấy đối với mẹ tốt không?”

“Tốt, ông ấy đối với mẹ tốt lắm.” Diệp Chi Yến không chút do dự trả lời, gương mặt hiện ra cảm xúc hạnh phúc, “Sau khi ta gả cho ông ấy, chỉ sinh ra một đứa con gái, sau đó cũng không có động tĩnh gì, nhưng ông ấy trước sau không nạp thiếp, chỉ nói nếu như tương lai già đi vẫn thế thì cũng là số mệnh không cho có con, lúc ấy tìm họ tộc xin một đứa về làm con thừa tự cũng được.”

“~~~~~ Aaaa edit đến đây buồn nôn quá ta ko chịu đc phải xả một chút... tác giả chả nhẽ đầu bị chập dây thần kinh hay sao? Ông kia biết người ta phụ nữ có chồng lại vẫn đang tìm kiếm gia đình con cái thế kia rồi mà vẫn cười, có phải rắp tâm trước muốn chiếm đoạt ng ta ko? Ông Nhị thúc biết cháu gái có chồng rồi, cũng chỉ là thất lạc chứ ko phải bị hưu hay góa phụ mà vẫn gả cháu cho người ta, đầu có vấn đề gì không? Bà mẹ kia rõ ràng còn lưu luyến Phạm Thông, còn nói nhớ nhưng con cái này nọ, mà ông chú kêu gả là gả, có phải là sợ chú chết thì ko còn người lo cho mình nên đồng ý lấy ông kia hay không? Rõ là một giuộc. Bà kia kẻ hạnh phúc của mình với mấy đứa con ko thấy xấu hổ à? Tiểu Ngự bình thường thông minh mà sao đoạn này tác giả ko cho nhận ra những điều này vậy???? Edit vậy mà phải gõ những từ như chân tình hạnh phúc cảm động này nọ ta chịu không nổi mất.... Chap này đúng là ác mộng...”

Tiểu Ngự thở dài: “Xem ra ông ấy đối với mẹ rất tốt.”

Hạnh phúc của Diệp Chi Yến ở đâu đã rất rõ ràng, tuy rằng Đông Đông vẫn khát vọng cha mẹ có thể lại ở cùng nhau, chỉ là.. Như vậy cũng tốt, dù sao mỗi người hẳn là đều có quyền lợi tìm cho mình hạnh phúc.

Diệp Chi Yến gạt đầu, lập tức con mắt sáng lên: “Được rồi, các con còn chưa gặp muội muội, nó gọi là...”

“Liên Nhi.” Tiểu Ngự và Phạm Bạch Thái cùng đồng thanh nói.

“Các con.. sao lại biết được vậy?”

“Con chính là chủ nhân của Bách Linh các.” Tiểu Ngự mỉm cười, nhận mẹ thuận lợi như vậy, chút bí mật ấy của nàng cũng không cần lại giấu.

“Ồ..”

Diệp Chi Yến vô cùng kinh ngạc mở tròn hai mắt, vẻ mặt không dám tin. Tuy rằng bà ta đã quá ba mươi, nhưng khi làm vẻ mặt như vậy, có vẻ xinh đẹp đáng yêu chẳng khác nào các thiếu nữ trẻ tuổi, khiến hai tỷ đệ đều không nhịn được mỉm cười.

“Mẹ, con cho mẹ biết nhé, tỷ tỷ sau khi khỏi bệnh, thông minh vô cùng, hi hi, tỷ tỷ thông minh nhất thiên hạ luôn đó.” Phạm Bạch Thái kiêu ngạo nói.

Tiểu Ngự mỉm cười, lập tức nghiêm mặt nói: “Mẹ, thân phận chủ nhân Bách Linh các này của con là bí mật, hiện giờ ngay cả Hoàng thượng cũng biết Đông gia Bách Linh Các là Diệp Như Quân, nếu để cho người ta biết Diệp Như Quân là tên giả, chỉ sợ sẽ là tội khi quân, cho nên, mẹ, bí mật này mẹ không thể nói cho ai biết được, ngay cả Lô đại nhân cũng không thể.”

Diệp Chi Yến hoảng hồn gạt đầu: “Con yên tâm, mẹ biết nặng nhẹ mà, khi đó chúng ta sẽ nói các con tình cờ gặp được mẹ trên phố, liền hỏi thăm tước danh của mẹ, sau đó mới tìm tới.”

Tiểu Ngự lúc này mới yên tâm gạt đầu, nói: “Mẹ, mẹ đã nói Lô đại nhân không ngại sự tồn tại của bọn con, con nghĩ, ông ấy sẽ đồng ý cho cha mẹ gặp lại nhau lần cuối, dù sao hai người cũng từng là vợ chồng nhiều năm như vậy. Về phần cha, từ lâu cha đã biết tình hình của mẹ hiện giờ, mẹ biết tính tình của cha rồi đấy, sau này ông ấy sẽ không đến quấy rầy các người đâu.”

Nhớ tới tình vợ chồng năm đó, trên mặt Diệp Chi Yến hiện ra chút mờ mịt, trong mắt lại càng ưu thương, nói: “Có thể để ta về phủ bàn bạc với lão gia một chút không?”

“Chuyện này hẳn là đương nhiên rồi.” Tiểu Ngự gạt đầu.

“Thực không thể tin được, mẹ rốt cuộc tìm được các con.” Thấy tâm nguyện nhiều năm đã hoàn thành, hơn nữa bệnh ngặt của con gái đã khỏi, hai người lại lớn như vậy, hiểu chuyện như vậy, Diệp Chi Yến không khỏi vui mừng mà khóc, hoan hi kéo tay hai người đứng dậy: “Tiểu Ngự, Bạch Thái, cùng mẹ về nhà đi.”

Tiểu Ngự ngăn người: “Đi ngay bây giờ sao?”

“Đi ngay bây giờ, mẹ không thể chờ đợi để huynh đệ tỷ muội các con đoàn tụ.” Diệp Chi Yến ôn nhu cười nói: “Các con yên tâm, lão gia thật sự là người dễ nói chuyện.”

“Tỷ?” Phạm Bạch Thái nhìn Tiểu Ngư, ánh mắt đáng thương.

Tiểu Ngư buồn cười lắc đầu: “Được rồi, vậy đi thôi!”

Diệp Chi Yến dắt hai đứa con ra khỏi phòng, hai a hoàn và kiệu phu từ xa nhìn thấy, vội vàng chạy tới, nhìn thấy Tiểu Ngư trông rất giống phu nhân nhà mình thì vô cùng kinh ngạc, nhìn sang Phạm Bạch Thái lại càng cảm thấy hồ đồ khó hiểu.

“Hai người này đều là tỷ nữ sau này mới tới, không biết chuyện năm xưa của mẹ.” Diệp Chi Yến cười giải thích.

Mẹ? Hai a hoàn thấy phu nhân tự xưng mẹ với người ta, không khỏi nhất tề che miệng ngăn cản tiếng kinh hô của mình. Diệp Chi Yến cũng không giải thích, kiên quyết không ngồi kiệu nữa, cùng hai tỷ đệ đi bộ ra ngoài.

“Mẹ, mẹ ngồi lên kiệu đi! Nếu mệt thì không tốt đâu.” Phạm Bạch Thái thân thiết nói, trong giọng bắt giặc mang theo chút làm nũng.

Tiểu Ngư cũng khuyên thêm, một người phụ nữ yếu đuối khóc lâu như vậy, trải qua đại hi đại bi, thân thể khó tránh khỏi suy yếu, thật đi bộ về nhất định là ngã bệnh.

“Được rồi, mẹ ngồi kiệu vậy.” Diệp Chi Yến không nói lại được hai người, rốt cuộc đồng ý ngồi kiệu, nhưng vén lên rèm kiệu hai bên, một lúc nhìn bên này, lại một lúc nhìn bên kia, hạnh phúc tràn trề.

Mọi người đến Lô phủ, Diệp Chi Yến sai ngừng kiệu một chút, hỏi gác cổng: “Lão gia ở nhà không?”

Nghe nói không ở, liền lập tức sai người cười ngửa đi tìm Lô Từ Triều, nói rằng trong nhà có chuyện vô cùng quan trọng, bảo ông ấy lập tức quay về, sau đó mang theo hai tỷ đệ vui vẻ vào phủ, để cho con gái nhỏ gặp hai người nhiều một chút.

Liên Nhi tới rất nhanh, nghe nói hai người chính là tỷ tỷ và ca ca chưa từng gặp, quả thực so với Diệp Chi Yến còn hưng phấn, nhanh chóng quán lấy hai người hỏi đông hỏi tây, rồi lại không để người ta trả lời, tự mình nói rồi lại nói, kết quả cả phòng chỉ nghe tiếng cô bé líu lo không ngừng. Sau đó lại sai hạ nhân đem những thứ mình thích nhất, ăn ngon nhất, đồ chơi tốt nhất mang ra chia sẻ với hai tỷ đệ, căn bản là không chút sợ người lạ nào, lại càng không có vẻ xấu tính được nuông chiều.

Có con gái đáng yên thiện lương như vậy, xem ra, vị đại nhân Lô Từ Triều kia xác thực có lẽ không tệ.

Không bao lâu, vị Lô đại nhân kia quả nhiên bỏ qua cả kiệu, lập tức trở về.

Người còn chưa tới viện, đã lớn tiếng gọi: “Phu nhân, phu nhân!”

“Cha!” Liên Nhi lanh lẹ, chạy ra ngoài trước tiên, nhào về phía Viên ngoại lang, lớn tiếng như đang khoe: “Cha, con vừa có tỷ tỷ, lại vừa có ca ca nữa!”

“Hử?” Viên ngoại lang còn chưa nghe ra, chỉ thấy thê tử của mình dắt một đôi thiếu nam thiếu nữ đi ra, không khỏi ngây người, nửa ngày sau mới giật mình vui mừng ôm con gái dậy bước tới: “Phu nhân, nàng tìm được bọn trẻ rồi?”

Một từ bọn trẻ, khiến tia nghi ngờ cuối cùng trong lòng Tiểu Ngư triệt để mất đi. Nàng bỗng nhiên cảm thấy thế giới này, kỳ thực rất đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 185: Mọi người đều say mình ta tỉnh

“Tỷ, đệ nghĩ là đệ đang nằm mơ.” Sau khi rời khỏi Lô phủ, đi trên đường, Phạm Bạch Thái ngay cả bước chân cũng trở nên mơ màng.

“Đệ đệ ngốc, đó không phải mơ.” Nói thật, đến lúc này Tiểu Ngư cũng vẫn còn chút cảm giác choáng váng khó tả.

Nàng không thể ngờ được sự tình lại giống một trò đùa như vậy, thật giống như ông trời độc ác ngược đãi bọn họ nhiều năm, nay bỗng nhiên rũ lòng từ bi bồi thường lại, ngay cả vấn đề khó xử nhất, vị Lô đại nhân kia cũng đồng ý ngay lập tức. Chỉ cần mẹ bọn họ, phu nhân của ông ta không phải gặp Phạm Thông ở bên ngoài, hơn nữa không lừa dối ông ta, ông ta sẽ không phản đối bọn họ gặp lại thu xếp tình vợ chồng năm đó.

Xem ra, đàn ông tuổi lớn một chút quả nhiên thành thực khoan dung, nhớ tới Lô đại nhân với cái bụng phệ kia, Tiểu Ngư không khỏi mỉm cười, theo nàng

thấy, câu “bụng Tề tướng có thể chống thuyền” hẳn nên đổi thành “bụng Viên ngoại lang cũng có thể chống thuyền”.

Bà mẹ dịu dàng, tiểu muội đáng yêu, cha kẻ khoan dung, những điều này thật là kinh hi ngoài ý muốn.

Về đến nhà, Phạm Bạch Thái tranh kể lại sự tình trước, Phạm Thông tuy là nam tử hán thân cao bảy thước, nhưng nghe được cũng đỏ mặt, khó kiềm nén nổi. La Đan và Nhạc Du nghe chuyện, cũng mừng cho bọn họ, đề nghị buổi tối mọi người vui vẻ chúc mừng một phen.

Tiểu Ngư đương nhiên không có ý kiến khác, chuyện vui như vậy, nàng cũng không tìm ra bất luận lý do gì phản đối. Hơn nữa nàng quyết định, bất kể hôm nay say thế nào, nàng cũng phải uống với mọi người một trận sáng khoái.

Tuy rằng Tiểu Ngư vì mọi người cùng vui vẻ, quyết định kiên trì đến cuối bữa tiệc, chờ mọi người say xong thì nàng mới uống, sau đó mọi người cùng say, miễn cho một mình nàng một người bị giễu cợt. Nhưng nàng vẫn là đánh giá thấp tác dụng kích thích hưng phấn siêu mạnh của cồn. Vì vậy, khi mọi người còn khá là tỉnh táo, thì nàng đã nhanh chân say trước, đùa giỡn rượu điên rồi, một lần lại một lần hát nghêu ngao.

“Trên đời má là tốt nhất, con có má như là báu vật, được má ôm trong lòng, thật là hạnh phúc. Trên đời chỉ có má là tốt, con không có má chẳng khác nào cỏ cây, rời khỏi vòng tay má, hạnh phúc ở nơi nào?”

“Cha, má là gì? Sao tỷ tỷ cứ nói rằng má là tốt nhất?” Được sự cho phép của Tiểu Ngư, Phạm Bạch Thái lần đầu tiên quang minh chính đại uống rượu, lúc này gương mặt chữ điền còn phảng phất nét trẻ con cũng trở nên đỏ bừng.

“Cha cũng không biết, có điều tỷ tỷ con hát nghe hay thật, hát hay thì phải vỗ tay!” Phạm Thông uống ừng ực mấy chén rượu to, vỗ tay bồm bộp, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên hẳn cảm thấy nhẹ nhõm, lần đầu tiên hẳn muốn uống say, muốn nốc đến say mềm.

“Ha ha ha... Cha, nói hay lắm!” Thấy Phạm Thông hôm nay hào sảng trợ hứng chẳng khác nào Phạm Đại, Tiểu Ngư cực kỳ hài lòng vỗ bàn.

“Nhạc nữ nhân, thế nào? Bản cô nương hát không hay sao? Sao không vỗ tay?” Thấy Nhạc Du bị nàng vỗ một cái càng thêm hoảng sợ, Tiểu Ngư càng hài lòng, lác lư bước tới, một tay khoác lên cổ hần, bắn mị nhãn.

“Ta... ta...”

Bất ngờ bị nàng đùa giỡn, gương mặt Nhạc Du vốn bị rượu ngon nhuộm hồng lại càng giống một đoá mầu đơn nở rộ, nhưng lại không thể giận mắng nàng, vừa thẹn vừa cuống, dung mạo tuyệt sắc thật sự đẹp không sao tả xiết.

“Ta cái gì mà ta? Ta hát rồi cuộc có hay hay không?” Tiểu Ngư dướn đầu tới, hơi thở đậm hương rượu phả vào mặt hần.

“Rất.. rất hay..”

Nhạc Du đáng thương quỳnh lên muốn bỏ chạy, nhưng bị Tiểu Ngư đè vai lại, chẳng thể nhúc nhích. Nhìn không được quay sang La Đan bên cạnh cầu cứu. La Đan lại xấu hổ tránh mắt đi, chỉ vì ban nãy hẳn nhìn thấy Tiểu Ngư trong lúc lơ đãng thể hiện mị hoặc vô hạn, quả thực giống như nắng chói mùa hè, rực rỡ bức người không thể nào nhìn thẳng được, dù chỉ là một cái liếc mắt cũng khiến người phát sốt, thần hồn tán loạn, đâu còn dám đến trêu chọc cô thiếu nữ đang say không nhẹ này chứ?

“Vậy tại sao huynh không vỗ tay?”

Tiểu Ngư đang say sưa chẳng hề biết mình đang làm gì, lại càng không chú ý thức nam nữ khác biệt, vẫn mở to mắt trừng Nhạc Du.

“Ta vỗ.. Ta vỗ..” Nhạc Du trái tim đập kinh hoàng, vội vàng vỗ tay thật mạnh.

“Thế mới ngoan! Là một nam tử hán đại trượng phu, làm gì cũng nên sáng khoái mới được..”

Nói xong, Tiểu Ngư lại nghiêng mắt nhìn sang La Đan, La Đan không đợi nàng rời khỏi Nhạc Du, lập tức giơ tay lên vỗ. Có điều Tiểu Ngư cũng không vì vậy mà tha cho hần, thân thể mềm mại xoay tròn, đã tựa trên người hần, ghé thêm tạo nữa, đã đến sát trước mặt hần.

Chỉ thấy nàng cười hi hi giơ một ngón tay, vô cùng thân thiết phất qua mũi La Đan: “Cậu nhóc này, đệ thật là không ngoan, phải ta nhìn đệ mới vỗ tay, thật không thành ý, khó chịu quá đấy! Phải phạt, phải phạt!”

Nói rồi, thân thể nghiêng đi một cái, đã chen vào giữa La Đan và Nhạc Du, mồm nửa bàn rồi ôm lấy một bầu rượu, giơ trước mặt La Đan, động tác thô lỗ suýt chút nữa thì dí sát vào miệng hần luôn.

“Uống! Uống hết cho ta!” Tiểu Ngư hào khí vô cùng nói.

Cậu nhóc? La Đan sớm đã bị cái nick name này khiến cho run cả người, đề phòng Tiểu Ngư nhét bầu rượu vào miệng hần, vội vàng đưa tay cầm lấy. Nhưng cầm rồi lại hối hận, tư lượng của hần cũng không quá tốt, lẽ nào cả một bầu rượu này, hẳn thực sự phải uống hết sao?

“Uống đi, uống nhanh đi!” Tiểu Ngư vỗ tay thúc giục.

“Đàn Nhi, cứ uống đi, khó có được khi nào say như thế này.” Phạm Thông cười cổ vũ.

“Ca ca, cô lên!” Phạm Bạch Thái cũng lớn tiếng phụ họa.

Cầm bầu rượu trong tay, La Đan nghiêng đầu nhìn Tiểu Ngư cười khanh khách, nhớ tới tiếng gọi “cậu nhóc” ban nãy của nàng, thân người run lên, thực sự sợ nàng gọi mình như vậy, chỉ đành cố gật đầu, gắng hết sức đưa bầu rượu lên miệng, ừng ực uống.

“Hay, hay lắm!! Đến đây, ta uống cùng đệ!” Thấy như ý, Tiểu Ngư nhất thời hưng phấn, cổ vũ hết mình, còn chưa hết vui vẻ, vô cùng thuận lợi mà cướp luôn chén rượu của Nhạc Du, một ngụm uống cạn.

Nhạc Du nhìn chén rượu trống trơn của mình, nhớ tới cái chén này ban nãy mình vừa uống, mà nay lại nhuốm hương thơm của nàng, hơi nóng bốc lên đầu, chịu không nổi kích thích này, rầm một tiếng ngã sấp xuống bàn, loảng xoảng gạt ngã một cái bát.

“Ha ha ha, say! Nhạc mỹ nhân say đầu tiên!!” Tiểu Ngư ngăn ra, lập tức đắc ý cười ha ha, lại đập tay La Đan.

“Ta cũng say!” Phạm Bạch Thái rất sợ người tiếp theo đến lượt mình, vội giã hoạt tuyên bố, rồi ngã lăn xuống bàn, chỉ len lén nhìn trộm qua kẽ tay.

“Đồng Đồng cũng say! Hai người, hai người...” Tiểu Ngư tiếp tục vỗ tay.

“Ta...” La Đan vất vả uống xong một bầu rượu, nặng nề nấc lên một tiếng, đôi mắt vốn sâu thẳm vì hơi rượu xông lên mà híp lại chỉ còn một đường, kết hợp với đường nét gương mặt sắc bén của người dị tộc, nhất thời có một loại mị lực khó tả.

Nhưng Tiểu Ngư đứng bên cạnh hẳn lại chẳng hề để ý đến, chỉ vô cùng thỏa mãn nặng nề vỗ vỗ vai hắn: “Lợi hại, thật là lợi hại. Nhóc con, đệ thật đúng là một nam tử hán chân chính, đại trượng phu! Tốt, tốt lắm!”

La Đan vốn miễn cưỡng đứng thẳng, bị nàng đập mạnh như thế, hơi rượu bỗng xông lên đột ngột, thân thể nghiêng ngã, đã từ ghế trượt xuống, té lăn trên mặt đất, cũng ngủ.

“Ba, ba người!” Tiểu Ngư giống như một đứa trẻ đánh thắng trận, cảm giác thỏa mãn thật là khó lời nào tả được, kích thích nàng cả người rõ ràng đã say khướt siêu vẹo, cặp mắt lại sáng rực lên, sắc mặt dung mạo càng trở nên tỏa sáng rạng rỡ.

“Ta... Ta cũng không xong rồi!” Mắt thấy Nhạc Du và La Đan đều đã gục, không cần phải nói tiếp theo sẽ đến lượt mình, nghĩ còn một người tinh táo cũng không nên, Phạm Thông lúc này muốn thực say cũng không được, vội vàng giả vờ gục.

“Hức... Cha à, cha cũng say sao?” Tiểu Ngư lướt qua, lấy tay chọc chọc đầu vai Phạm Thông, nhú mồm: “Cha à, cha thực kém quá đi, kém hơn Nhị thúc đó! Hừm. Đáng tiếc Nhị thúc hôm nay không ở nhà, thật là tiếc quá đi!”

Tiểu Ngư lắc lư lượn một vòng quanh bàn, nhìn quanh, thất bại phát hiện không còn ai có thể uống rượu cùng nàng được nữa, mà chỉ có mình nàng là “thanh tỉnh”, không khỏi phiền muộn.

Đột nhiên, mắt nàng sáng lên, “Đúng rồi, còn có Đình đại mỹ nhân nữa mà! Ta đi tìm hắn uống rượu, ta đi chuốc say hắn! Oa ha ha!!”

Nói xong, nàng túm lấy bầu rượu cuối cùng còn lại đang hâm nóng trên bếp lò, lao đảo đi ra cửa.

“Cha, làm sao bây giờ?” Phạm Bạch Thái lén lút ngẩng đầu, hỏi Phạm Thông.

“Đề cha đi xem, con trông bọn họ nhé.” Phạm Thông cẩn thận đứng dậy, lén lút đi theo sau Tiểu Ngư.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 186: Gục

“Đình đại soái ca! Đình đại mỹ nhân!”

Tiểu Ngư mở cổng nhà mình, lao đảo bước ra cửa, sau đó nương theo ánh trăng nhàn nhạt, mơ màng nhìn phương hướng, rồi đi về phía đông.

Thấy nàng say như vậy mà còn không nhận sai phương hướng, Phạm Thông không khỏi buồn cười, nhưng nghĩ đến nàng cứ hét to như vậy sẽ khiến hàng xóm tỉnh giấc mà thấy được, nhất thời mồ hôi chảy ròng, vội bước lên định kéo nàng về nhà.

Nhưng Tiểu Ngư say thì say, thân thể lung lay, tốc độ lại không chậm, chỉ chốc lát đã cách xa hơn mười mét. Lúc này thấy Phạm Thông giơ tay định kéo, nàng bỗng nhiên giống như cực kỳ tỉnh táo quay người tránh thoát, lần ra thật xa, cười khanh khách: “Cha già à, thì ra cha không say nha, thật là xảo quyệt! Có điều cha không say cũng không bắt được ta đâu, ở nhà chúng ta, khinh công của ta hạng nhất.. hi hi...”

“Tiểu Ngư ngoan, cha say rồi tỉnh lại, hay là chúng ta về nhà hát tiếp, đồ rượu tiếp được không?” Phạm Thông dụ dỗ.

“Xi, hát với một ông chú thì có gì vui chứ?!” Tiểu Ngư khinh thường phất tay, hùng hồn bước đi tiếp, “Ta muốn đi tìm đại soái ca hát, rượu ngon mỹ nhân. Hi hi.. Ta cũng muốn hưởng thụ hưởng thụ!”

Còn hưởng thụ? Lần này Phạm Đại cả người đều mồ hôi chảy ròng, chết sống nhất quyết phải kéo Tiểu Ngư lại.

“Dừng tay!” Tiểu Ngư linh hoạt né tránh, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, chỉ ngón tay, trừng đôi mắt hạnh: “Ai dám chạm ta ta sẽ không tha!”

Phạm Thông đột nhiên giật mình đứng sững, ngây ra như phỗng, không biết là con gái say thật hay mượn rượu giả điên nữa. Hắn là say thật, trước đây nàng chỉ uống một chút là đã say rồi, có điều mấy lần trước, sợ rằng quá mất hình tượng, mỗi lần đều là khi nàng say liền điểm huyết đạo của nàng. Hôm nay vì muốn để nàng tận hưởng một chút mới dung túng, không ngờ đến giờ điểm huyết không nổi nữa.

Đương nhiên, hắn cũng có thể cưỡng chế, dù sao Tiểu Ngư mỗi lần tỉnh lại đều không nhớ mình đã làm gì. Thế nhưng.. nhớ tới con gái mấy năm nay khổ cực, Phạm Thông lại không đành lòng. Chỉ một chút chần chừ, Tiểu Ngư đã đi xa hơn mười mét, tiếp tục hô to Đinh Đại soái ca.

“Tiểu Ngư, ngoan, nghe cha, chúng ta về nhà đi!” Phạm Thông khó xử, chỉ đành lẻo đẻo theo sau khuyên bảo.

Tiểu Ngư đầu lắc mạnh, không chịu.

“Tiểu Ngư? Thật là nguoi?” Hai cha con đang giằng co, Đinh Triệt mấy ngày nay đều ở chỗ bà cụ rồi cuộc nghe thấy động tĩnh, chạy ra, khiếp sợ nhìn Tiểu Ngư loạn choạng. “Sao nguoi lại uống say như vậy?”

“Sai! Tôi không say. Tôi rất tỉnh. Nói cho cậu biết, tư lượng của tôi rất tốt đó, ha ha ha ha, cậu biết không? Nhạc mỹ nhân và tiểu Đan nhi đều bị tôi hạ gục, giờ đến phiên cậu đó.” Tiểu Ngư nói vô cùng lưu loát, rồi xông tới túm lấy Đinh Triệt.

“Đinh Triệt, thật xin lỗi, nó say quá, không biết mình đang làm gì đâu.” Phạm Thông đuổi theo, xấu hổ giải thích, rất sợ Tiểu Ngư lại gọi soái ca mỹ nhân gì đó.

“Ta không có say! Lão cha, sao cha luôn nói ta say vậy? Cha quên ai là chủ nhà rồi à? Dám nói ta say? Thật là gan lớn quá rồi! Hừ!” Tiểu Ngư nổi giận, thân thể lại như tự có ý thức, một lần nữa linh hoạt né tránh tay Phạm Thông, ngược lại ngã về phía Đinh Triệt.

“Bá phụ, có chuyện gì vậy? Sao nàng lại uống nhiều rượu như thế?” Đinh Triệt vừa đỡ lấy Tiểu Ngư nồng nặc mùi rượu, vừa nhíu mày hỏi.

“Hôm qua chúng ta tìm được mẹ Tiểu Ngư, hôm nay nó và Đông Đông đi gặp mẫu thân, sau đó vui vẻ liền uống nhiều một chút.” Phạm Thông các loại cảm xúc giao đầu trong lòng, nói.

“Đừng vậy, hôm nay tôi và Đông Đông gặp lại mẹ đó, thì ra không phải mẹ vứt bỏ chúng tôi! Đinh đại soái ca, chúng tôi quên mời cậu, cho nên giờ tôi đến bồi tội, cậu đừng có tức giận nha!” Tiểu Ngư cười hi hi, thuận thế tựa lên người Đinh Triệt, giờ bầu rượu: “Đến, tôi mời uống rượu.”

“Ta không tức giận, như vậy đi, hôm nào đó chúng ta uống sau.” Đinh Triệt nghiêng đầu tránh bầu rượu, gương mặt tuấn tú vì bị thân thể mềm mại dựa vào người mà nhanh chóng đỏ rục cả lên.

“Không được, hôm nay phải uống ngay. Ngày mai lại nói ngày mai nữa, sao mà lăm lăm ngày mai thế. Cậu nghĩ xấu lắm, đừng có định lừa tôi chứ! Tôi không mắc lừa đâu!” Tiểu Ngư không nghe, nhất định tự tay giờ bình rượu bắt hắn uống.

Đinh Triệt bất đắc dĩ, không còn cách nào khác đành đồ mặt uống.

Hắn nhớ kỹ rằng nàng từng nói nàng có tật vừa uống đã say, cũng từng muốn nhìn một chút bộ dáng khi say của nàng thế nào, hiện giờ nhìn thấy, lại không có cách nào chống cự được đáng về ngây thơ của nàng.

“Mới chỉ một ngụm, không tỉnh không tỉnh..”

Coi Đinh Triệt như trẻ con mà dỗ, Tiểu Ngư nhất thời không quan tâm đến, kháng nghị mạnh mẽ.

“Tiểu Ngư, con muốn uống rượu, cha uống với con..” Phạm Thông tiến lên nói.

“Đừng có tới đây! Cha tránh ra đi! Ta có Đinh đại mỹ nhân, không thèm một ông chú tới làm gì.”

Tiểu Ngư thoáng cái đã trốn sau lưng Đinh Triệt, kiễng chân bám lên vai hắn, cả người dán trên lưng hắn, từ phía sau nhô đầu ra nhìn Phạm Thông, trừng mắt: “Mau tránh ra! Tránh ra!”

Lại bảo mình là ông chú nữa, Phạm Thông không còn cách nào, đành cười khổ: “Đinh Triệt, thật sự xin lỗi..”

“Bá phụ, hay là.. Ta trước cùng nàng uống một lúc, chờ nàng tỉnh táo một chút thì sẽ đưa nàng trở về?” Đinh Triệt cố gắng ép mình quên đi cảm giác mềm mại trên lưng, đồ mặt đề nghị, đồng thời lên lút làm thủ thế điểm huyết cho Phạm Thông thấy.

Phạm Thông bắt đầu nói: “Vậy phiền cậu rồi.”

“Hi hi...” Tiểu Ngu cười cười một chút bên tai Đinh Triệt, bỗng nhiên quay người chạy nhanh. “Đến đây đi, soái ca, chúng ta tỷ thí kình công, xem ai nhanh hơn!”

“Bá phụ yên tâm, ta nhất định sẽ đưa nàng bình an trở về.” Đinh Triệt vội vã bỏ lại một câu, vội vàng đuổi theo.

Gió đêm vù vù thổi, Tiểu Ngu cười vui vẻ, dưới ánh trăng, hai thân ảnh nhanh chóng mất dạng.

Phạm Thông đứng tại chỗ, run rẩy một hồi, không khỏi lắc đầu, hẳn tin Đinh Triệt chính trực, sẽ không lợi dụng lúc người khó khăn, giao cho cậu ta cũng yên tâm, ai bảo Tiểu Ngu thế nào cũng không chịu nghe lời cha già này chứ!

Phạm Thông vừa thở dài, vừa cô đơn quay về, chỉ không nghĩ đến một điểm trọng yếu là, tuy Đinh Triệt không lợi dụng lúc người khó khăn, nhưng người nào đó ban tới vừa đùa giỡn hai thiếu niên, hơn nữa bây giờ còn luôn miệng hô Đinh đại mỹ nhân..

Ai bắt nạt ai? Đáp án này tựa hồ rất rõ ràng.

Chạy khỏi trấn Liễu Hà, Tiểu Ngu vui sướng chạy đi, còn không quên quay đầu lại nhìn mặt trời chọc Đinh Triệt.

Kình công của nàng vốn tuyệt hảo, hơn nữa có rượu kích thích lại càng vượt xa người thường có thể phát huy, nhất thời Đinh Triệt không đuổi kịp.

Đường cùng, Đinh Triệt chỉ có cách dừng trí, cố ý hô to: “Không phải ngươi muốn ta cùng ngươi uống rượu sao? Ngươi lại chạy nữa, ta sẽ quay về đó.”

Câu này vừa nói ra, Tiểu Ngu quả nhiên dừng lại, sau đó điểm đầu ngón chân, nhào về phía Đinh Triệt sắp tiếp cận mình, đồng thời ngang ngược nói: “Không cho quay về!”

Đinh Triệt thấy nàng dừng lại, trong lòng vui vẻ, đang định thừa cơ điểm huyệt ngũ của nàng, không ngờ nàng lại nhào đến. Trong phút chốc ngăn người, hẳn đã bị một lực mạnh mẽ đẩy cho lao đảo, chân đứng không vững, nặng nề ngã xuống đất, lưng đập vào đất cứng, đau đến nhả răng.

“Uống rượu!” Tiểu Ngu vui vẻ nói, giờ bầu rượu đổ xuống miệng của hắn, lại không nhắm được chính xác, lại rót đầy mặt và cổ hắn. “Đề ta, đề ta...” Đinh Triệt cuống quýt nắm lấy bầu rượu, vừa chặt vật vừa bức bối, cảm thấy cả người giống như có ngọn lửa bùng cháy, mẫn cảm không thôi, khàn khàn nói: “Ngươi đứng lên trước đã.”

“Không, đứng lên sẽ không bắt được cậu nữa. Uống nhanh, uống nhanh đi!” Tiểu Ngu lộn xộn lại muốn cầm lấy bầu rượu, hồn nhiên không nhận ra thân thể mềm mại của mình đang kê sát đối phương sẽ gây cho một người đàn ông bình thường kích thích nhiều đến thế nào.

“Được, ta uống, nhưng ngươi đừng kích động.” Một hồi kích thích điên cuồng hành hạ Đinh Triệt nhịn không được rên lên một tiếng, hẳn giờ ngón tay, muốn thừa lúc tất cả còn chưa muộn mà điểm huyệt, nhưng ngón tay giống như có ý thức của riêng nó, dùng dằng không chịu hạ xuống.

“Uống đi, uống đi.” Tiểu Ngu không để ý tới cảnh cáo của hắn.

Đinh Triệt cắn răng, bắt đầu uống rượu, nhưng để phòng ngừa mình cũng uống say, hắn dùng kế một chút, cố ý lung lay bầu rượu, khiến cho phân nửa đều chảy ra ngoài miệng, dự định lừa dối quá quan.

“Ai da.. Cậu không uống thì có thể để cho tôi mà, rượu đều chảy ra hết rồi, thật lãng phí.”

Tiểu Ngu chỉ cho phép quan phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn, mở to đôi mắt sáng long lanh, đầu môi nói, ánh mắt nhìn dòng rượu phân nửa đều chảy xuống cổ áo, trong lúc bối rối, chẳng kịp nghĩ ngợi liền cúi đầu, lè lưỡi, kê sát cổ hắn mút lấy rượu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 187: Kích tình dưới trăng

Trong khoảnh khắc bị đôi môi mềm mại kia tập kích, trong đầu Đinh đại soái ca phảng phất như có một tia sét xẹt mạnh, nổ rầm khiến hắn tứ chi cứng ngắc, cả người run lên, dòng máu trong cơ thể điên cuồng chuyển động. Nhưng trong khiếp sợ cực độ, thân thể cứng ngắc giống như bị điểm huyệt đạo, nhất thời căn bản không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể bất lực mặc cho nàng làm xằng làm bậy ở cổ hắn, khoi mào một chuỗi ngọn lửa vô hình.

“Uhm. Uống ngon thật...”

Tiểu Ngu thoải mái dụi dụi, hai tay chống trên ngực hắn, giống như con mèo nhỏ chăm chú liếm láp làn da sạch sẽ mà thấm đẫm rượu thơm, không chút

phát hiện thiếu niên dưới thân đã hóa thành một ngọn núi lửa.

“Tiểu Ngư..”

Giọng Đinh Triệt đã trở nên khàn khàn không giống giọng của mình, gương mặt tuần mỹ đồ bùng, khó khăn lắm mới khôi phục lại khí lực một chút, cổ sức muốn đầy nằng ra.

“Đừng cử động mà!”

Tiểu Ngư như chưa hết hứng thú cổ nín thêm, đầu lưỡi vô ý lướt qua hầu kết của hắn, nơi trí mạng khiến lý trí của ai đó khó khăn lắm mới tìm được lại tan biến.

“Ta...”

Đinh Triệt rốt cuộc nhìn không được đột ngột xoay người lật ngược nằng xuống mặt đất, ánh mắt nóng rực lấp lóe, tìm được đôi môi đỏ mọng đang hé mở của nàng, mạnh mẽ hôn xuống. Học theo nằng cuồng loạn mà ngây thơ ngậm mút lấy đôi cánh hoa kiều diễm kia, lưu luyến quần quýt hết lần này đến lần khác, lại không biết còn có thể tiến sâu thêm một bước..

“Ừm..”

Tiểu Ngư thoải mái rên rỉ một tiếng, không chỉ không tỉnh táo lại, ngược lại còn chủ động gờ tay ôm lấy cổ hắn, chủ động vờn lưỡi mình, đột kích vào đôi môi đang quần quýt của hắn, tấn công vào lãnh địa của hắn, như muốn đi tìm bạn nhảy ẩn ý đã khao khát rất nhiều năm.

Đáng thương Đinh Triệt, tuy trước kia từng cao ngạo, nhưng về phương diện nào đó vẫn cực kỳ thuần khiết, sao chịu nổi trêu chọc trí mạng như vậy, trong cơ mê loạn, lập tức cũng học theo, vận dụng vũ khí của mình nỗ lực quần lấy tinh linh nghịch ngợm kia. Hai người trong một thế giới ướt át giống như hai con cá truy đuổi nhau quần quýt không rời.

Ban đầu, cả hai đều là ngây thơ vụng về, chỉ biết đầu đá lung tung, nhưng rất nhanh, bọn họ theo bản năng tìm được một loại tiết tấu ngọt ngào, khi thì ở bên kia, lúc thì tới bên này mà đùa nghịch nhau, thắng cho đến khi vì không có kinh nghiệm mà hết sạch không khí trong lồng ngực. Lúc này cả hai trán đỏ bừng, mũi chạm mũi, môi dán môi, hôn hên thở dốc.

“Đinh Triệt..”

“Hử?”

“Sao cậu.. lại...” Tiểu Ngư thờ phỉ phò.

Giọng nói như đang chỉ trích vừa lọt vào tai Đinh Triệt, thân thể nóng rực lửa của hắn thoáng chốc căng thẳng, lúc này mới ý thức được mình đang làm gì, mạnh ngẩng đầu lên, liền thấy thân thể bên dưới mình mất sáng rực chăm chú nhìn hắn, trong sóng mắt dập dờn như nước mùa xuân ngoài say sưa chỉ còn sự mê mẩn ngây thơ: “..Sao.. lại.. đẹp .. hức.. như thế hử?” Tiểu Ngư nặng nề nắc một cái, nói tiếp nửa câu sau.

Ack.. Người nào đó đang muốn tách ra, lập tức ngây dại, có chút dờ khóc dờ cười, nằng muốn nói là những lời này, mà không phải trách móc hắn..

““Chắc chắc.. Lê nào cậu không biết đẹp như vậy.. rất.. rất mê hoặc khiến.. người ta phạm tội sao?! Có điều.. Tôi thích...” Tiểu Ngư tham lam nhìn gương mặt tuần tú gần trong gang tấc, cổ sức kéo cổ hắn lại, đồng thời ưỡn ngực nghênh đón, cắn vào môi hắn.

“Tiểu...”

Đinh Triệt chỉ kịp nói một chữ, liền bị cơn sóng ngọt ngào nóng bỏng cuốn ra biển lớn, lồng ngực rần rần càng mãnh cảm nhận được một loại mềm mại khác hẳn phái nam. Theo cái đầu của chủ nhân đang chuyển động triền miên không ngừng, hai bầu ngực mềm mại có thể khiến tất cả ý chí của đàn ông phải tan rã kia lại càng khiến thiếu niên đáng thương kia gần như chảy máu não ngay tại chỗ.

“Nói cho cậu biết nhé, hôn thế này gọi là kiểu Pháp..” Tiểu Ngư nỉ non nói xong, lại bắt đầu thâm nhập thám hiểm lần nữa.

“Chúng ta...”

Đinh Triệt một bên cố hết sức bảo trì thanh tỉnh của mình, nỗ lực bứt ra, một bên lại buông thả chính mình tiếp tục trầm luân, thậm chí, khi trên lưng hắn có một đôi tay thon thả mềm mại bắt đầu không ngừng di chuyển, hắn bất giác muốn thêm càng nhiều, cánh tay chăm chú siết chặt vòng eo nàng, nặng nề đè ép về phía lửa nóng của chính mình.

“Ừm..” Tiểu Ngư thoáng rên rỉ một tiếng, hai tay bắt đầu lột bỏ vạt áo của người nào đó.

Cứ tiếp tục như vậy.. Hắn nhất định nổ tung như pháo mât. Người nào đó không còn khả năng chống cự vùng vẫy đấu tranh trong đầu, cố giữ một chút thanh tỉnh.

Người không nên giấu đồ bím leo như vậy! Hắn muốn dùng lý trí nghiêm túc chỉ trích chính mình.

Thế nhưng, cảm giác này vì sao lại tốt đẹp như vậy? Ngọt ngào mà lại khiến người ta khó nhịn muốn liều lĩnh làm gì đó..

Tình cảm ngất ngây vui sướng cứ phát sinh như mây mờ ngấm ngấm bông bênh lan rộng.

Đình Triệt cảm thấy thân thể mình như sắp tan ra, nhưng lại không có cách nào tan được, ngọn lửa hùng hực cuộn cuộn quét qua mỗi tấc thân thể và linh hồn hần, muốn đem hần thiêu đốt thành tro, nhưng hần lại thà rằng cứ thiêu hần thành tro bụi cũng được, chỉ cần khắc cuối cùng hần vẫn có thể cùng nàng một chỗ.

“Hò..”

Không khí lại một lần nữa bị hai người chưa có kinh nghiệm tiêu hao sạch.

Dưới ánh trăng, Tiểu Ngư thờ hỏn hỏn kiều diễm như một đóa hoa tươi bùng nở rộ, đôi môi mọng đỏ hơi sưng lên, giống như cánh hoa đầy đặn ướt át khẽ run rẩy, thanh thuần mà quyến rũ tàn ra sức hấp dẫn khiến người ta không cách nào chống cự.

“Đình Triệt...” Tiểu Ngư thỏa mãn thở dài, giống như mèo dùng trán cọ cọ trán hần, tay vuốt ve vòm ngực cổ áo đã bị xả rộng, thân thể theo bản năng nhúc nhích, muốn càng dán chặt vào hần hơn.

“Cái gì?” Đình Triệt khàn khàn nói, khó khăn nghiêng người một chút, tránh thoát khỏi tiếp xúc trực tiếp nhất. Trải qua những dẫn vật ngọt ngào như vậy, khi cả người hần vẫn như cũ bốc lửa ngàn ngút, hần không biết nên làm gì bây giờ, hần thực sự không biết nên đem người con gái mỹ lệ dưới thân nên làm gì đây?

Dưới thân?

Từ ngữ này đột nhiên lặp lại trong đầu, khiến thiếu niên cả kinh, vội vàng nghiêng người buông nàng ra.

Nhưng hần đã quên, tay người nào đó vẫn còn đang ôm hần. Cử nghiêng này, hai người không những không rời nhau ra, ngược lại biến thành tư thế ban đầu khi bị người nào đó đẩy gục.

“Tôi thích như vậy.. Cậu có thích không?” Tiểu Ngư mê mang những nhéo làm nũng, giờ một ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mắt hần, mũi hần, dừng lại ở đôi môi đem lại cho nàng niềm vui thích vô cùng này.

“Ta.. thích..”

Người uống say nói lưu loát, người không say lại lú lờ, có điều, ai dám chắc người không uống rượu thì nhất định không say?

“Hi hi.. Sau này chúng ta.. thường thường làm như vậy được không?” Tiểu Ngư vui vẻ đề nghị, gương mặt nỏ nà cọ cọ hần, sau đó xuống tới lồng ngực, thờ dài dán ở vị trí trái tim hần, nghe tiếng tim đập thình thịch bên trong.

“Nàng.. Nàng nói thật sao?” Tay Đình Triệt bất giác trở nên dịu dàng ôm lấy nàng.

“Ừ, thật hơn cả thật.” Tiểu Ngư cười hi hi, sau đó chợt giật mình, ngáp một cái dài, lẩm bẩm: “Hmm, mệt quá...”

“Mệt thì ngủ đi!” Đình Triệt cố nén thân thể lại nổi lên phản ứng của mình, như được đại xá dễ dàng.

“Trước khi đi ngủ.. phải hôn cái đã!” Tiểu Ngư hí hóp đôi mắt đã sắp không mở ra nổi, ngẩng đầu, chu đôi môi đỏ mọng.

Còn hôn nữa sao?! Lại một lần nữa hần thực sự sẽ không kiềm chế nổi, Đình Triệt thống khổ khắc chế khát vọng của thân thể.

“Nhanh lên đi mà, hôn một chút thôi.” Tiểu Ngư làm nũng, phần cơ thể mềm mại lại đụng vào nơi trí mạng nào đó.

Không xong! Đình Triệt nghiêng răng, vận nội lực, nhanh chóng điểm xuống.

Phốc.. Người nào đó ngã xuống theo ngón tay kia, rốt cuộc yên tĩnh.

Đình Triệt vội vàng kéo tay nàng, nhẹ nhàng đẩy nàng đặt sang bên cạnh, giải thoát cho thân thể đang chịu đựng dẫn vật khổ sở của mình, thờ hỏn hỏn, lúc này mới phát hiện toàn thân ướt đầm.

Mà đầu sỏ gây nên đã rơi vào mộng đẹp, lúc này lại còn ngây thơ chu môi, tàn ra sự dụ hoặc không lời, ánh trăng nhu hòa phủ trên thân thể nàng, tàn ra vàng sáng nhàn nhạt, như công phẩm trên đàn tề của thánh thần.

Phải lập tức đưa nàng trở về! Nếu không hần thực sự không thể khắc chế mình sẽ gây ra chuyện gì, Đình Triệt ép buộc mình quay mặt đi, đứng dậy đón gió hít thở thật sâu, cố gắng ổn định lại nhiệt độ thân thể.

Chỉ là, đêm nay nàng say thật hay giả vờ? Những lời này.. rốt cuộc là thật hay đùa vậy?

Chờ nàng tỉnh lại, còn có thể nhớ rõ tất cả?

Mà hần thì sao? Sau này hần làm thế nào đối mặt với nàng được?

Hôm nay dù tất cả không phải hẳn chủ động lợi dụng lúc người say rượu, nhưng sau đó hẳn có cơ hội ngăn cản mà chẳng hề làm vậy, thậm chí. Vốn dĩ không muốn ngăn cản.

Chỉ là, chờ khi nàng tỉnh lại, liệu có hận hẳn khinh bạc nàng? Tuy rằng, sự thật là nàng quyến rũ hẳn trước...

Vùng thôn quê, trong gió đêm, trái tim thiếu niên mới quen mùi tình ái lúc này đã toàn bộ rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 188: Quên và khó quên

Sự thật chứng minh, say rượu là đáng sợ, nhất là với những người không có tư lượng.

Ngày hôm sau, Tiểu Ngư sau trận đấu tranh rớt cuộc rồi giường, ôm cái đầu đau đớn không ngừng đi ra phòng ngoài ăn sáng, ỉu xiu chào hỏi mọi người: “Chào buổi sáng.”

“Tỷ tỷ, tỷ dậy rồi?” Phạm Bạch Thái vội buông đĩa, chạy tới đỡ nàng.

“Ừ.” Tiểu Ngư lắc đầu, ngồi xuống, uống một ngụm sữa đậu nành Xuân Yển vừa bung tới, cau mày hỏi: “Hôm qua ta uống bao nhiêu rượu vậy?”

Trong phòng nhất thời cùng im bật, Tiểu Ngư nghi hoặc ngẩng đầu, nhưng phát hiện La Đan và Nhạc Du đều né tránh ánh mắt của nàng, nhất là Nhạc Du, gương mặt tuấn mỹ sớm đã ửng hồng như thoa son, khiến cho Xuân Yển và Kim Linh nhìn đến đỏ cả hai con mắt.

“Hôm qua nhất định ta đã gây ra chuyện gì kỳ cục, đúng không?” Thấy Nhạc Du mặt đỏ rực, Tiểu Ngư nhất thời đỏ mặt, vội vàng nhìn về phía Phạm Bạch Thái cầu cứu.

“Thật ra cũng không có gì!” Phạm Bạch Thái khụ hai tiếng, làm ra vẻ như lão tiên sinh, vuốt chòm râu mà vài chục năm nữa mới xuất hiện, nghiêm trang nói: “Chẳng qua chỉ là hát một bài cái gì mà trên đời chỉ có má là tốt nhất, sau đó thì bắt Nhạc tiên sinh vỗ tay, sau đó lại nhất quyết bắt Đan ca ca uống hết một bầu rượu, còn đập một cái khiến Đan ca ca ngã lăn!”

“Như vậy sao?” Tiểu Ngư vô cùng nghi ngờ rượu phẩm của mình từ lúc nào trở nên tốt như vậy chứ?

“Đại khái là như vậy.” Phạm Bạch Thái cười hi hi, nói: “Ngoài ra tỷ còn gọi Nhạc tiên sinh là Nhạc mỹ nhân, sau đó gọi Đan ca ca là nhóc con nữa.”

“Khụ khụ khụ...” Tiểu Ngư sắc mặt, Xuân Yển bước lên trước thay nàng vỗ lưng.

Mặt Nhạc Du càng trở nên đỏ như sắp nhỏ ra máu, trán cúi gằm sắp đụng tới mặt bàn. La Đan cũng ngoảnh mặt, ngồi nghiêm chỉnh, mắt không chớp nhìn điểm tâm trên bàn, vờ như tai điếc.

“Tiểu Ngư, sự tình tới qua con thực sự không nhớ rõ chút nào sao?” Phạm Thông thử dò hỏi.

Đêm qua, khi Đình Triệt đưa nàng về, hẳn quanh co lòng vòng hỏi xem Tiểu Ngư liệu có làm gì không. Lúc ấy Đình Triệt chỉ khẳng khái nói Tiểu Ngư ngoại trừ so khinh công với hẳn một hồi, sau đó không cần thận té ngã, nhân lúc đó hẳn điểm trụ huyết đạo thì không xảy ra chuyện gì cả.

Nhưng vấn đề là, trên y phục của Đình Triệt lại rõ ràng ướt một mảng lớn, còn đầy mùi rượu. Về mặt cũng thoáng chút chật vật khó tả. Hơn nữa khi ngủ khuôn mặt nàng lộ rõ vẻ vô cùng thỏa mãn. Làm hẳn nhìn không được, nét mặt già nua đỏ ửng lên, hoài nghi Tiểu Ngư cũng giống như lúc đùa giỡn Nhạc Du cùng La Đan, bắt nạt người ta. Có điều loại chuyện thế này hẳn tuy rằng nghi ngờ cũng không thể không biết xấu hổ mà hỏi ra. Cho nên, rốt cuộc tới qua đã phát sinh chuyện gì, nếu Tiểu Ngư nghĩ không ra, vậy chỉ có một mình Đình Triệt biết rõ.

“Không nhớ nữa. Cha, cha cũng không phải không biết, mỗi khi con uống rượu đâu có thể nhớ rõ chính mình đã làm gì chứ. Thôi quên đi. Sau này con vẫn là đừng đụng đến rượu thì hơn.” Tiểu Ngư buồn rầu nhìn mọi người trong phòng về mặt quý dị, thờ dài, trịnh trọng nhìn hai chàng thiếu niên nói: “Nhạc tiên sinh, Đan Nhi, ta xin lỗi. Nếu hôm qua có gì quá đáng, hai người đừng để ý nhé!”

Bọn họ có thể không để ý sao? Thực sự có thể không để ý sao?

Nhạc Du và La Đan nhìn nhau, liếc mắt một cái, ánh mắt trao đổi chỉ có hai người hiểu được, lại nhanh chóng quay đi.

Nhạc Du giọng nhỏ như tiếng muỗi, nói: “Tối hôm qua thật sự không xảy ra chuyện gì cả.”

La Đan cũng trầm ồm gật đầu. Thản nhiên nói: “Đúng thế, chỉ là một bầu rượu mà thôi.”

“Thật sao?” Tiểu Ngư nghi ngờ nhìn hai người, liếc nhìn Xuân Yến và Kim Linh đang đứng bên cạnh hầu hạ đồng thời len lén thưởng thức sắc đẹp, tính toán đợi lát nữa hỏi các nàng xem sao.

”Thật sự là vậy đó, tỷ tỷ, nhanh ăn đi, tỷ quên hôm nay chúng ta còn phải đi cùng cha tới gặp mẫu thân à?” Phạm Bạch Thái gấp cho nàng một cái bánh bao, trong mắt đều là ý cười tình nghịch.

Tiểu Ngư khoe miệng giật giật, chỉ đành tạm thời im lặng.

Ăn cơm vậy, ăn không nói ngủ không nói. Rốt hôm qua mình đã làm cái gì vậy ta?!!!!

Bởi vì đầu thật sự rất đau, chẳng còn sức mà tắm rửa nữa, vậy nên ăn xong điểm tâm, Tiểu Ngư phá lệ lần đầu tiên để cho Kim Linh thích lắm lời nhiều chuyện đến giúp mình, sau đó nhân cơ hội tìm hiểu.

“Thì không khác gì nhiều so với tiểu công tử nói, đầu tiên cô hát ầm lên, sau đó gọi Nhạc tiên sinh là mỹ nhân, bắt tiên sinh vỗ tay, lại bảo Đại công tử là cậu nhóc, buộc ngài ấy uống rượu, còn cụ thể hơn, bởi vì trước khi cô nương uống rượu lão gia đã cho chúng tôi ra ngoài, cho nên bọn nô tỳ cái gì cũng chưa thấy, chỉ là nghe được một ít mà thôi.” Kim Linh vừa cười hi hi nói, vừa nhẹ nhàng chà xát tấm lưng mịn màng của nàng, không ngờ tiểu thư nhà mình lại có làn da tốt như vậy, thực sự khiến người ta phải ước ao hâm mộ.

Xem ra hỏi vô ích rồi, Tiểu Ngư chán nản tròn mắt quay đi. “Sau đó thì sao? Ta thật sự chỉ là ngủ thôi sao?”

Lão cha nói sau đó nàng liền ngủ, không có gì đặc biệt. Nhưng nàng luôn mơ hồ cảm giác sự tình dường như không chỉ có vậy, nhưng có nghĩ thế nào cũng không ra rốt cuộc tối qua nàng đã làm cái gì.

“À, đúng rồi, cô nương không biết sao? Tối qua cô còn chạy đi tìm Đình công tử nữa.” Kim Linh mỉm môi cười, “Sau đó là Đình công tử tự mình ôm cô về, có điều khi đó cô đã ngủ rồi.”

”Ta còn đi tìm Đình Triệt?” Còn bị người ta ôm trở về? Việc này sao lão cha không nói cho nàng? Toát mồ hôi, xem vẻ mặt trước đó của ông ấy, không phải là nàng còn đi đùa giỡn ai đó rồi chứ?

“Đúng vậy, khi cô nương ra ngoài, còn lớn tiếng gọi Đình đại mỹ nhân, Đình đại soái ca... Hình như khiến cho hàng xóm đều nghe thấy cả, có điều về sau nô tỳ cũng không biết.....” Kim Linh giảo hoạt bồi thêm một câu.

Trời ạ, để cho nàng chết đi! Nhất thời Tiểu Ngư thật muốn chui đầu vào thùng tắm, trong lòng lại càng hoảng loạn. Đáng sợ hơn nữa là, nàng dường như cảm thấy được đêm qua trong lúc vô thức nàng còn phạm một sai lầm lớn. Nhưng rốt cuộc là sai cái gì, lại một chút ấn tượng đều không có.....

Không được, nàng vẫn là đi hỏi lại hỏi lão cha thôi.

“Thật sự chỉ là như vậy?” Nghe xong Phạm Thông giải thích, Tiểu Ngư vẫn cảm thấy được mọi chuyện không chỉ có vậy, “Con thật sự chỉ gọi bảy vài tiếng, muốn đi tìm hắc đầu khinh công, sau đó bị hắc điểm huyết ngưu đưa về thôi sao?”

“Là Đình công tử nói như vậy.” Phạm Thông trấn định nói, kỳ thật trong lòng lại rất hối hận hôm qua không đi theo cùng. Cho dù Tiểu Ngư uống say không cho hắc theo, nhưng vì danh dự của con gái mình, dù thế nào hắc cũng nên ở bên cạnh trông nom mới phải.

Cho nên giờ thì hay rồi, con gái mình chỉ một lát đã đùa giỡn cả ba thiếu niên, trong đó lại có hai người có thể chắc chắn là đều thích nàng. Chuyện lộn xộn này nên xử lý sao đây?

“Ồ, vậy là tốt rồi.” Theo bản năng, Tiểu Ngư cũng không dám lại tiếp tục tìm hiểu, có ý chuyển đề tài nói, “Đúng rồi, cha, uống thuốc của Nhạc tiên sinh đưa, lúc này con đã khá hơn rồi, chúng ta nhanh đi thôi, đừng để mẹ chờ đợi sốt ruột!”

“Ừ, chúng ta đi.” Phạm Thông gật gật đầu, lại đứng lại căng thẳng chỉnh trang lời kéo bộ đồ mới, sờ sờ tóc, “Tiểu Ngư..... Cha như thế này có ổn không?”

“Đương nhiên là quá ổn. Cả Liễu Hà trấn ai chẳng nói cha và Nhị thúc đều siêu đẹp trai, đi thôi!”

Chỉ tiếc có đẹp nữa cũng vô dụng. Mẫu thân đã vĩnh viễn không thể trở lại, Phạm Tiểu Ngư đồng tình nhìn hắc một cái, chủ động giữ cánh tay hắc, im lặng cổ vũ.

Phạm Thông hơi mỉm cười, vỗ vỗ tay nàng, gọi Phạm Bạch Thái đã sớm chờ ở bên ngoài, một nhà ba người đi vào thành, mà ký ức của Phạm Thông cũng theo từng bước tiến lên mở ra một lần nữa.

Thời còn trẻ đó, ngọt ngào khi đó, cái vã khi đó, đau thương khi đó...

Hắc từng cho rằng sẽ cùng nàng sống hạnh phúc cả đời, nhưng rốt cuộc lại mất đi nàng, hắc nghĩ đến cuộc đời này sẽ không còn được gặp lại nàng, mà nay, lại lập tức có thể đứng đối diện với nàng, mà không phải như mấy lần trước len lút nhìn trộm từ xa.

Cuộc đời có lẽ là như vậy, vốn dĩ khó có thể đoán trước. Lô Từ Triều khách khách khí khí tiếp đãi Phạm Thông, sau đó mời thê tử ra.

Ngày xưa từng là một đôi vợ chồng, Diệp Chi Yến trong lòng đau xót, nước mắt lại rơi.

Có điều, giờ phút này trong phòng còn có ba đứa con và trưởng phu hiện tại, Diệp Chi Yến chỉ chầy hai hàng lệ rồi cố gắng nén lại cảm xúc của mình, hỏi Phạm Thông vài câu linh tinh như sức khỏe có tốt không, lại hỏi Phạm Đại ở nơi nào, nghe nói Phạm Đại đang đi du ngoạn, cảm thán nói chờ Phạm Đại trở về nhất định phải nhiệt tình cảm tạ hẳn nhiều năm qua đã chiếu cố hai đứa con, chỉ có chuyện riêng của hai người năm đó là không nhắc đến.

Lô Từ Triều ngồi một lúc, biết chính mình còn ở đây, thê tử chung quy không thể cùng Phạm Thông nói thẳng, liền chủ động đề nghị đưa tỷ đệ Tiểu Ngư đi dạo trong vườn, hào phóng cho đôi vợ chồng cũ bọn họ không gian riêng.

Tuy rằng đã cùng Diệp Chi Yến là vợ chồng nhiều năm, nhưng ông ta biết, tiền duyên với Phạm Thông ở trong lòng thê tử cần một cái kết, mà cái kết này, luôn phải có cơ hội mới có thể kết thúc.

Tại chòi nghỉ mát trong hoa viên, Tiểu Ngư nhìn Lô Từ Triều: “Lô đại nhân, cảm ơn ngài đối với mẹ tôi tốt như vậy, càng cảm ơn ngài đã khoan dung với chúng tôi như vậy.”

“Trước kia ta từng có một vị phu nhân là thanh mai trúc mã, đáng tiếc nàng vì khó sinh mà chết, đứa bé trong bụng cũng không thể nhìn thấy nhân thể, sau đó, ta từng nghĩ tới cả đời sẽ không kết hôn nữa, cho đến khi ta gặp mẹ của con.” Lô đại nhân trù mên vuốt đầu cô con gái nhỏ bên cạnh mình, ánh mắt tràn đầy từ ái. “Ta biết phụ nữ mỗi lần sinh con giống như một lần dạo qua quỷ môn quan, mẹ các con sinh ra được các con lại càng không dễ dàng. Cho nên, ngay khi đó ta đã nghĩ, nếu có thể tìm được các con, ta nhất định coi như con của mình mà yêu thương, không uống công mẹ các con cực khổ mười tháng mang thai và khổ sở nuôi nấng. Nhớ khi mẹ các con sinh Liên Nhi...”

“Ngài nghe nói mẫu tử bình an, liền té xỉu.” Tiểu Ngư mỉm cười nói nốt câu, trong lòng thấy cảm động. Vị Lô đại nhân này nhìn bề ngoài có vẻ không tốt lắm, nhưng bất luận điểm nào cũng có thể coi là một người chồng tốt, người cha tốt, hiện giờ, lại là một cha dượng tốt.

“Đúng vậy! Lúc ấy trái tim ta như bay lên tận cổ họng ấy.” Lô Từ Triều cũng cười ha ha.

“Tỷ tỷ, cha nói, muội là bảo bối trời ban cho cha mẹ.” Liên Nhi cười hi hi cọt cọt phụ thân, vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên, bắt đầu giơ ngón tay lên đếm đếm, “Hiện giờ mẹ có thêm hai bảo bối, tổng cộng lại có những ba bảo bối.”

“Con không nói đúng hết rồi, phải nói là cha mẹ có những ba bảo bối mới đúng chứ.” Lô đại nhân cười ha ha sửa lại, Tiểu Ngư cùng Phạm Bạch Thái đều nở nụ cười. Nhất thời, tiếng cười vui vẻ bay đầy vườn hoa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 189: Người dạy ta một việc

Rời khỏi Lô phủ, Tiểu Ngư vô cùng vui vẻ một mình tới Bách Linh các trước, dự định nếu như không có chuyện quan trọng gì, thì bắt đầu tìm mặt tiền cửa hàng, chuẩn bị bắt đầu sự nghiệp thứ hai.

Mới đến Bách Linh các, Liễu Viên Thanh lệ mắt chèn ra từ một đám đông người, thờ hồng học chạy tới báo cáo: “Đông gia, lần trước không phải cô nói nếu vị Triệu công tử kia tới, sẽ dọn sạch chiều đài riêng vị đó sao? Mới rồi có người đến thông báo, nói buổi chiều muốn tới, để cho chúng ta chuẩn bị một chút.”

“Vây thì nhanh hủy hết các lịch hẹn đặt trước, mau mau quét tước sạch sẽ, chuẩn bị tốt trà nước điểm tâm. Đúng rồi, trà chọn loại tốt nhất, nhưng điểm tâm chỉ cần chọn vài loại ngon mà thường gặp là được, không nhất định chọn loại đắt tiền. Còn nữa, dặn mọi người chú ý, buổi chiều phải biểu hiện trạng thái tốt nhất.” Đã kinh qua hai lần kiện cáo, biết rõ thế đạo này quyền lực cực kỳ quan trọng, quan niệm Tiểu Ngư cũng khó tránh khỏi có chút thay đổi, tuy không có hết sức tiếp cận, nhưng cơ hội đưa đến tận cửa thế này nàng sẽ không bỏ qua.

Dù sau này có lợi ích gì hay không, lúc này nhất định phải hầu hạ tốt, dù sao người ta là đương kim thiên tử.

“Được ạ, Đông gia yên tâm, tất cả cứ giao cho tôi.” Liễu Viên Thanh vội vàng hưng phấn đi sắp xếp.

Hai ngày nay ngoại trừ sắp xếp biểu diễn, mỗi ngày người tới hỏi theo học nghề nối liền không dứt, toàn bộ cần một mình ông ta tiếp đãi, ký hẹn, sắp xếp, đến tối Bách Linh các đóng cửa còn có người tìm đến nhà riêng nữa, thật sự là bận rộn đầu ngón chân không chạm đất, dù ông ta vất hết sức cũng thật sự có phần không đảm nổi. Hôm nay treo bảng, chỉ cần chiều đài một người khách, cuối cùng cũng có thể thở một hơi rồi.

Tiểu hoàng đế muốn tới, vậy hẳn là nên chuẩn bị gì đó chứ nhỉ? Tiểu Ngư ở thư phòng nghĩ ngợi, đột nhiên nhớ tới mặt nạ da Đình Triệt cho lần đó cùng với tất cả dụng cụ vẫn còn ở chỗ hẳn. Tuy lần trước Triệu Trinh không yêu cầu nàng gỡ mặt nạ cánh bướm xuống, có điều dễ ngứa vụn nhất, vẫn nên đeo trên mặt thì hơn.

Nhớ tới mấy ngày nay Đinh Triệt vẫn ở Liễu Hà trấn, Tiểu Ngư liền đi thẳng ra khỏi thành.

Nhưng tới nhà bà cụ, Lý Hương lại nói đêm qua sau khi Đinh Triệt rời khỏi vẫn chưa quay về.

Một câu tới hôm qua, nhất thời làm cho cảm giác trong lòng Tiểu Ngư biến đổi. Khiến nàng nhớ tới nghi hoặc giấu trong lòng, bỗng nhiên nàng muốn tìm Đinh Triệt chứng thực một chút, nếu không thì cứ ngứa ngáy mãi giống như trong lòng nàng đang có một con mèo nhỏ cào cào khó chịu.

Tiểu Ngư quay đầu rời khỏi nhà bà cụ, lại chạy vào thành, mà không biết rằng khi nàng quay đi, Đinh Triệt thoát linh ra từ phía sau tường bao, xa xa theo sát ngay sau nàng.

Đêm qua hán không quay về, cũng không về trong thành, mà vẫn ẩn núp ở một nơi không xa nhà họ Phạm. Nhìn phía lầu bán khoán nghỉ ngơi cả đêm, cho đến sáng sớm sợ người ta phát hiện người mình có mùi khác thường mới vội vã quay về quán trọ tắm rửa thay quần áo. Sau đó ma xui quỷ khiến lại chạy tới Bách Linh các, cũng theo nàng về trấn Liễu Hà, thấy nàng tới tìm mình, tâm tình nhất thời lại rập rờn khó định. Nhưng nhà nhũ mẫu không phải nơi nói chuyện, hơn nữa hán cũng không nghĩ ra nên đối mặt nàng thế nào, không còn cách nào hơn là tiếp tục bí mật bám theo, hơn nữa vô cùng cần thận giữ cự ly.

Không ở trấn Liễu Hà, cũng không ở quán trọ, rốt cuộc hán chạy đi đâu?

Huyết sáo ám hiệu một hồi mà vẫn không có kết quả, Tiểu Ngư nghi hoặc bước đi trong con ngõ nhỏ. Nhìn hai bên cây già lơ thơ lá rụng, tâm tình nàng không hiểu sao chán nản, đầu cũng mơ hồ đau nhức, nàng nhìn không được giờ tay nhần nhần thái dương.

“Sao vậy?”

Một giọng nói dịu dàng bỗng lọt vào tai, nàng ngược mắt nhìn, chỉ thấy dưới tán cây phong phát phơ lá rụng, một thân hình lẳng lẳng đứng đó. Mắt đen bạch y, phong tư như ngọc. Thật giống như hán đã ở đây chờ từ lâu lắm rồi, hoặc giống như thật ra hán vẫn luôn đứng nơi này.

Trong khoảnh khắc ánh nhìn giao nhau, ánh mắt kia dường như mang theo sự dịu dàng trước nay chưa từng có. Trái tim Tiểu Ngư không khỏi hơi run rẩy, nhưng nàng lập tức đã mỉm cười.

“Thì ra cậu ở chỗ này!”

“Ừ.” Đinh Triệt bước về phía nàng, vóc người vốn dong dỏng cao lúc này thẳng tắp lạ thường, ánh mắt bình tĩnh khóa chặt nàng, hỏi lại: “Ngươi đang không khỏe?”

“À, không có gì.” Tiểu Ngư buông tay xuống, cười nói: “Có lẽ do đêm qua uống quá nhiều rượu.”

“Ồ. Vậy đi thôi!” Đinh Triệt dừng lại bên cạnh nàng, tay phải bỗng nhiên duỗi tới, chuẩn xác bắt lấy tay trái Tiểu Ngư, chân lại tiếp tục bước đi, giống như thể động tác này đã làm qua rất nhiều lần, vô cùng tự nhiên.

“Đi đâu cơ?” Tiểu Ngư vừa mới ngăn ra, liền bị hán nắm tay dắt đi.

Nhìn bàn tay đang nắm lấy tay mình kia, mọi đầu dây thần kinh dường như trở nên mẫn cảm gấp bội, lòng bàn tay gầy lát đã trở nên nóng bỏng, đầu óc lại biến thành choáng váng ngơ ngẩn, ngất ngây hỗn loạn.

Sao hán lại dắt tay nàng? Giữa bọn họ có quen thân như vậy sao? Cũng không phải, hai người quen thân, nhưng thân nữa cũng không đến mức như vậy chứ? Dắt tay như vậy không phải bạn bè bình thường là có thể, dù có là bạn bè tốt dường như cũng không quá hợp lý... Ồi... Nàng loạn óc mất rồi!

“Đưa ngươi đến một nơi.”

Đinh Triệt ra vẻ như không có chuyện gì kéo nàng đi, rất nhanh đã tới một ngõ nhỏ chỉ rộng chừng một thước, hai bên toàn là những ngôi nhà cũ quay lưng lại. Hán không quay đầu, nhưng thực tế, lòng bàn tay hán đã sớm căng thẳng toát mồ hôi.

Thẳng đến lúc này, hán cũng không biết mình lấy đâu ra dũng khí và can đảm, hoàn toàn không suy nghĩ gì liền làm như vậy. Nhưng khi hán cảm nhận rõ mềm mại trong lòng bàn tay mình, lại liếc nhìn về mặt ngơ ngác mơ hồ của Tiểu Ngư, trong lòng nhất thời tràn đầy rộn ràng và thỏa mãn, nếu không phải sợ dọa nàng, thậm chí hán còn muốn nhảy lên, chạy như bay, tuyên bố với cả thế giới những sung sướng vui vẻ của hán lúc này.

“Đi nơi nào vậy?”

Tiểu Ngư đỏ mặt, muốn bứt ra khỏi tay hán, lại sợ mình phản ứng quá mức, chỉ là một cái nắm tay mà thôi, cũng không phải là...

Cũng không phải là gì? Tiểu Ngư trong lòng cả kinh, lại một lần nữa đầu óc hỗn loạn. Sao nàng lại cảm thấy giữa bọn họ hình như từng xảy ra “cái gì đó” còn nghiêm trọng hơn cả nắm tay vậy?

Nhìn xa xa phía trước, vừa lúc có thể thoáng nhìn thấy một bên gương mặt hoàn mỹ của Đinh Triệt, Tiểu Ngư nhớ tới Kim Linh đã nói rằng nàng một mực hô to Đinh đại soái ca, Đinh đại mỹ nhân.. Nàng hoảng hồn thoáng chốc dừng chân lại, suýt nữa thì kinh hô thành tiếng.

Toát mồ hôi.. Không phải là nàng “thả dê” con người ta đấy chứ?

Cảm giác lực kéo truyền đến ở tay nàng, Đinh Triệt vô thức quay đầu lại, liền thấy Tiểu Ngư đang che kín miệng mình, giật mình mở to mắt nhìn hắn.

Nàng nhớ ra? Nhìn bàn tay nhỏ nhắn Tiểu Ngư giờ lên che miệng, đôi mắt Đinh Triệt đột nhiên trở nên sâu thẳm, cũng dừng bước, thâm sâu nhìn nàng, nhưng không nói gì.

“Ừm. Tôi muốn hỏi một chút, tối qua.. Cha tôi nói, tối qua tôi say khướt đi tìm cậu..” Ánh mắt nhìn nàng khác lạ của Đinh Triệt khiến Tiểu Ngư bản năng có chút hoảng loạn, vội vàng buông tay lấp bấp sắp xếp ngôn từ, ánh mắt ngập ngừng nhìn cái mũi hoàn mỹ của hắn: “Tôi muốn hỏi một chút.. Tôi.. có làm chuyện gì mất mặt không vậy?”

“Chuyện mất mặt?” Đinh Triệt chăm chú nhìn đôi rèm mi không ngừng rung động của nàng, đôi mày kiếm kiêu ngạo mà lạnh lùng nhíu lại, nàng hỏi hận sao?

“Ừ, mỗi lần tôi uống say, hình như đều làm chuyện mất mặt, cho nên...” Tiểu Ngư bỗng nhiên cảm thấy miệng khô không khóc, nhẹn không được nhấp môi dưới một chút, nhưng “cho nên” không nói nổi tiếp nữa, giống như một con thỏ nhỏ bối rối lo sợ.

Đọc trên gương mặt nàng chỉ có bối rối đơn thuần, lại thấy động tác nhỏ lén lút của nàng, lạnh giá trên đôi mày Đinh Triệt thoáng chốc tan biến, ngón tay hơi ra sức, tiến lên một bước giữ chặt tay nàng, giọng khàn khàn: “Không, người không làm chuyện mất mặt, người dạy ta một việc.”

Một việc khiến hắn suốt đời khó quên, lúc nào cũng muốn nhớ lại, tựa như hiện tại, tựa như lúc này.

“Tôi dạy cậu một việc? Việc gì?” Vì quá kinh ngạc, Tiểu Ngư nhất thời quên cả né tránh khỏi ánh mắt lạ lùng của hắn, sau đó, ánh mắt nàng nàng giống như con côn trùng nhỏ không cẩn thận dính phải mạng nhện, không thể tránh thoát.

Thình thình thình! Trái tim vốn đang thấp thòm thoáng chốc như được tăng thêm điện lực mạnh mẽ, nảy lên thật nhanh lại thật mạnh, dội lên màng nhĩ. Tại sao nàng cảm thấy ánh mắt hắn đột nhiên trở nên thật.. kỳ lạ.. kỳ lạ đến mức nàng có phần không dám nhìn thẳng.

“Chờ người nhớ ra, người sẽ biết.”

Ký ức ngọt ngào in dấu trong đầu thúc giục Đinh Triệt nhanh chóng nắm lấy cơ hội, nhưng bối rối mê mang trong đôi mắt nàng lại khiến Đinh Triệt lý trí dừng lại.

Ánh mắt nàng cho hắn biết, nàng thật sự đã quên tất cả những chuyện sau khi say đó, mà không phải cố ý né tránh hắn, cho nên, hắn nên kiên nhẫn một chút, bình tĩnh một chút mà không phải kích động mà phạm phải sai lầm lớn. Hướng chỉ cảm giác cứng ngắc trong lòng bàn tay nhắc nhở hắn, nàng đang căng thẳng, hắn không thể vội vàng, không thể dọa nàng chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 190: Một trong ba mươi sáu kế ...

“Nói thừa, tôi mà nghĩ ra thì cần đến hỏi cậu sao?!”

Đinh Triệt tuy rằng chỉ đơn thuần nhìn nàng, cũng không kéo gần khoảng cách giữa hai người, nhưng Tiểu Ngư lại cảm thấy từ người hắn truyền lại một áp lực vô hình, thêm vào là cảm giác thất bại không thể nắm rõ mọi chuyện trong tay khiến Tiểu Ngư rốt cuộc then quá thành giận, nhẹn không được nhíu mày tiên phát chế nhân trừng mắt nhìn hắn.

“Ha ha...” Đinh Triệt ghen cười, hai vai không ngừng run lên.

Đáng buồn cười vậy sao? Nàng ghét nhất loại cười như vậy, như thể nàng thoáng chốc đã biến thành một kẻ ngu ngốc, rõ ràng mọi người đều biết nàng làm gì, chỉ một mình nàng là mê mang không rõ.

“Không nói thì thôi!” Vừa tức giận vừa chột dạ, nàng cá nào đó rốt cuộc không chịu được bầu không khí khó thở này nữa, mạnh vung tay định quay người bỏ đi.

“Tiểu Ngư!”

Đinh Triệt vội vàng ngừng cười, cầm chặt tay nàng không buông, đồng thời kéo giật lại, khiến cho nàng cá nhỏ nào đó suýt chút nữa thì bị ngã ngược vào lòng hắn, may mắn nàng đứng lúc dừng thân thể lại, tay phải phản xạ giờ lên chống trước ngực hắn.

Nhưng dù nàng phản ứng rất nhanh, khoảng cách giữa hai người cũng đã bị thu hẹp lại rất nhiều, hơn nữa con ngõ nhỏ hẹp mang lại cảm giác chật chội, trong khoảnh khắc toàn bộ thế giới dường như chỉ còn lại một mét vuông nơi này.

“Không phải là ta không muốn nói, chỉ là hiện giờ người chắc chắn không muốn biết đâu.” Đinh Triệt cúi đầu chăm chú nhìn Tiểu Ngư thấp hơn mình nửa cái đầu, khẽ thở ra, nói giọng khàn khàn.

Tiểu Ngư thân thể cứng ngắc, cặp mi muốn ngược lên lại không dám động, ánh mắt chỉ dám dừng lại ở ngực hắn, có chút co quắp, có chút hoảng loạn, lại càng cảm thấy sợ hãi không dám nhìn thẳng vào chân tướng.

Nàng rất muốn lớn tiếng nói nàng muốn biết ngay bây giờ. Thế nhưng.. câu nói hùng hồn đó lại chẳng thể nào thốt ra được khỏi miệng, chỉ có thể mất tự nhiên mà xấu hổ, gượng xé trong lòng.

“Đi thôi! Phía trước có một vườn cây bỏ hoang. Ta biết bên trong có một loại thảo dược vắt thành nước có thể trị liệu say rượu rất tốt.” Không dám bức ép nàng quá mức, Đinh Triệt không đành lòng buông bàn tay nhỏ bé ra, bước về phía trước.

“Không cần, tôi đã uống thuốc tỉnh rượu rồi.” Hắn vừa lui ra, không gian lập tức trở nên rộng rãi, áp lực khó hiểu cũng theo đó biến mất. Tiểu Ngư vội vàng trấn định tinh thần lại, đứng tại chỗ nói: “Tôi tới tìm cậu là muốn lấy bộ mặt nạ da kia. Vị Triệu công tử đó hôm nay muốn đến xem diễn, tôi nghĩ mình nên cẩn thận một chút.”

“Hắn muốn tới?” Đinh Triệt kinh ngạc quay đầu lại.

“Ừ.” Tiểu Ngư gật đầu, tiện tay vén tóc một lọn tóc mai ra sau tai, cup mắt nói: “Đầu tôi thật sự không đau nữa. Chúng ta vẫn nên đi cho kịp thời gian.”

Đinh Triệt dừng một chút, nói: “Không mất bao nhiêu thời gian. Người chờ ta.”

Nói xong, người đã lao về phía trước.

Tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc nàng dạy hắn cái gì? Vì sao hắn lại nói giờ nàng sẽ không muốn biết? Cái đó liên quan đến việc hắn đột nhiên nắm tay nàng sao?

Tiểu Ngư đứng trong con ngõ cổ xưa, nhìn thân ảnh màu trắng xa xa tung người bay qua một bức tường, trong lòng mờ mịt pha lẫn bất an, nhưng trong đó lại có gì đó thật mãnh liệt, không thể nói rõ được, chỉ biết rằng nàng chưa từng trải qua điều đó bao giờ.

Lẽ nào bọn họ cứ như vậy? Âm mưu đưa qua kéo lại như vậy? Nhưng như thế có tính là yêu sớm không nhỉ? Hắn mới mười bảy, nàng mới mười sáu... À không, sai rồi, nàng đã sớm không còn mười sáu tuổi, nàng chắc chắn là có tư cách rồi, trước đây cũng từng thử qua, tuy rằng chỉ là một đoạn tình cảm rất ngắn ngủi, nhạt nhẽo đến cả kiss cũng không có, nhưng... Trời ạ.. Rốt cuộc nàng đang nghĩ đến cái gì vậy?

Cô nàng Tiểu Ngư vốn luôn tự xưng là lạnh nhạt thành thực lúc này cảm thấy mình giống như một con sâu mắc trong mạng nhện. Xung quanh toàn là mạng nhện dính dấp, càng muốn trốn tránh lại càng mờ mịt, suy nghĩ càng thêm loạn.

Có lẽ.. nàng hẳn đừng nên nghĩ gì cả thì tốt hơn! Đúng, mấy chuyện này đều quá sớm, quá hư vô, nàng không nên nghĩ, không nên nghĩ...

Vì vậy, khi người nào đó nhỏ được mấy cọng thảo dược trở về, con ngõ nhỏ chật hẹp đã không còn bóng người nào nữa!

Nàng bỏ chạy?

Đinh Triệt nhìn thảo dược trong tay, khóe miệng từ từ cong lên, nụ cười cũng càng lúc càng đậm. Nếu nàng không có chút cảm giác nào, thì khi hắn nắm tay nàng kéo đi nàng không phản kháng? Nếu nàng không thêm đề ý một chút nào, với tính tình của nàng, sao có thể bỗng dưng bỏ chạy? Thậm chí quên cả chuyện dịch dung?

Đinh Triệt một đường cười đi trở về quán trọ, dự định tự mình vì kẻ bỏ trốn nào đó tặng đồ qua, nhưng vừa vào phòng liền phát hiện không cần thiết nữa. Vì lúc này bao đồ của hắn được mở ra đặt ở trên bàn, mà trong đó, rõ ràng thiếu mất một bọc nhỏ.

Trên lầu, dán xong mặt nạ da lên mặt, Tiểu Ngư tỉ mỉ soi gương nhìn lại, phát hiện ngoại trừ sắc mặt cứng ngắc, thoạt nhìn không khác gì so với lần trước, hẳn là đủ để qua mắt người ngoài. Sờ sờ gương mặt qua lớp da giả, Tiểu Ngư khẽ thở phào, nhất thời cảm thấy an toàn hơn rất nhiều, vì như thế này, dù nhìn thấy người nào đó, trên mặt có vẻ khác thường gì cũng có thể che giấu tốt.

Có điều, mặt nạ này không phải lúc nào cũng có thể dễ dàng lột đi rồi lại dán lên, lúc thay đổi rất bất tiện, nhất là khi về nhà, dù sao cũng không thể luôn quay lưng với hai nha đầu ở nhà, hoặc là tránh mặt bọn họ?

Aizz.. Hai tầng thân phận quả thực phiền phức, vẫn nên nhanh chóng mở túu lâu thôi. Sau này đem trọng tâm kinh tế chuyển tới túu lâu, Bách Linh các bên này dần dần giao cho Liễu Viên Thanh, như vậy nàng có thể dùng hầu hết thời gian làm chính mình.

Đeo mặt nạ cánh bướm lên, Tiểu Ngư theo thói quen đi quanh một vòng mới vào Bách Linh các từ cửa sau. Nhưng mới vào con hẻm ở cửa sau, liền phát hiện hai chị em Phi Yến Hợp Đức đang đứng bên ngoài lặng lẽ nói chuyện.

Một lúc nữa tiểu hoàng đế sẽ tới, hai chị em nhà này sau không nhanh chóng chuẩn bị, ngược lại trốn ở chỗ này?

Tiểu Ngư vô thức giấu kín thân hình, bí mật lại gần.

“Chuyện như vậy ta không thể làm được, tỷ tỷ, tỷ nghe ta, bỏ ý định đó đi!

Đầu tiên là tiếng Hợp Đức, nghe có vẻ không vui.

“Muội muội,” Chỉ nghe tiếng Phi Yến khuyên nhủ, “Vị Triệu công tử kia còn trẻ lại anh tuấn, khí độ bất phàm, nhiều tùy tùng như vậy, nhất định là có tiền có thế, chúng ta dù ủy thân cho hắn làm thiếp, cũng còn hơn là về quê lấy một nam nhân thô lỗ nào đó làm chồng chứ?!”

Chúng ta? Tiểu Ngư nhất thời ngạc nhiên, Phi Yến muốn làm thiếp của tiểu hoàng đế? Nhưng khi trước nàng không phải còn thích Cung Hòa bị đuổi ra ngoài kia sao?

“Tỷ tỷ, thà làm vợ bình dân, chứ không làm thiếp kẻ giàu có, câu này năm đó khi tỷ muội chúng ta bị buộc nên bất đắc dĩ trở thành đào kép đã thề, lẽ nào tỷ đã quên?” Tiếng Hợp Đức có chút nghiêm khắc, nhưng lập tức lại mềm xuống: “Tỷ tỷ, ta biết tỷ hiện giờ có chút nản lòng thoái chí, nhưng chúng ta mấy năm nay mệt nhọc khổ sở, giữ mình trong sạch, không phải vì có một ngày có thể về quê đường đường chính chính lập gia đình hay sao? Triệu công tử tuy trẻ tuổi giàu có, nhưng những công tử phong lưu lắm tiền đó sao có thể thiếu nữ nhân? Dù cho tỷ muội chúng ta nhất thời được sủng ái, nhưng thiếp dù sao cũng vẫn là thiếp, chúng ta cũng sẽ đến lúc nhan sắc ứa tàn, lúc đó hắn tiện tay cũng có thể bán cho người khác, những ngày như vậy, thật sự là điều tỷ muốn sao?”

Tiểu Ngư nghe mà gật gù, trong lòng có chút vui vẻ, cũng may Hợp Đức vẫn là một cô gái có chủ kiến.

“Nhưng vị Triệu công tử kia không phải người như thế, hắn là người tốt, quan trọng hơn là hắn thích muội, mà muội cũng thích hắn, hai người đã cùng thương nhau, sao muội nhất quyết không chịu? Chỉ cần muội nguyện ý bày tỏ với hắn, hắn nhất định sẽ đối tốt với muội, đến khi muội sinh cho hắn mấy đứa con, sao hắn có thể bán muội?” Phi Yến nhỏ giọng sục sịt, “Còn tỷ tỷ, vốn dĩ là một kẻ bạc mệnh, mong muốn chỉ là một nơi sống yên ổn mà thôi, nếu muội nguyện ý giúp đỡ tỷ tỷ, tỷ tỷ vô cùng cảm kích, nếu không thể, chỉ cần muội muội hạnh phúc, tỷ tỷ cũng cảm thấy mãn nguyện.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 191: Lòng người luôn thay đổi

Phi Yến nói những lời này, nhất thời khiến Tiểu Ngư nhủ mảy.

Nàng vẫn biết Phi Yến tính tình nhu nhược, không nghĩ rằng ngoài nhu nhược, nàng ta lại có thể nói ra được những lời như vậy, thực sự khiến nàng quá kinh ngạc! May mà mấy ngày này vai Chức Nữ luôn do Họa Mi diễn, nếu không với tâm tình nàng ta như vậy, sao còn có thể diễn tốt được?

“Tỷ tỷ, sao tỷ có thể nói ra lời như vậy, nếu muội muội thật sự phú quý, sao có thể bỏ mặc tỷ tỷ không để ý?” Hợp Đức tức giận nói, thở dài: “Nhưng tỷ tỷ, chúng ta làm đào kép vốn dĩ đã khiến người coi thường, làm sao lại đi đập hư chính mình, tự rước lấy nhục?”

“Nhưng... Nhưng ngày đó trước mặt mọi người, ta và hắn đã có da thịt chi thân như vậy, nếu không lấy hắn, tỷ tỷ ta đâu còn mặt mũi gả người khác?” Phi Yến ngân nga, bỗng nhiên khóc òa.

“Ngày ấy chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi, có ai nói gì tỷ đâu?” Hợp Đức nhẫn nại nói, “Tỷ cứ thích nghi ngờ huynh đệ tỷ muội trong gánh hát coi thường mình, muội khuyên thế nào cũng không chịu lọt tai. Nhưng tỷ lẽ nào đã quên, mọi người bình thường giúp đỡ chúng ta thế nào rồi sao? Mấy ngày này quần áo của tỷ muội ta là ai vẫn chủ động cướp đi giặt? Được, cho dù kinh thành này mọi người đều coi thường tỷ muội ta, đợi khi chúng ta về quê, giữ gìn phép tắc giúp chồng dạy con, còn có ai biết được quá khứ của chúng ta?”

“Không phải ta đa nghi, là bọn họ thật sự như vậy...” Phi Yến vẫn ngu xuẩn không nghe.

“Được rồi, tỷ đừng nói nữa. Triệu công tử là ân nhân cứu mạng của chúng ta, hôm nay khó khăn lắm ngài ấy mới đến xem diễn một lần, chúng ta nên vì ngài ấy mà diễn cho tốt, những chuyện khác đừng nghĩ nhiều nữa.” Hợp Đức cắt đứt tràng khóc của nàng, “Tỷ hãy bình tĩnh lại, lau sạch nước mắt đi, muội vào hóa trang trước.”

Nói xong, Hợp Đức nén giận đi trước vào cửa sau.

“Hợp Đức, muội đừng đi...” Thấy muội muội không chịu để ý đến mình nữa, Phi Yến dựa vào tường, khóc càng dữ hơn, tay không ngừng đập tường, oán hận lầm bầm: “Mọi người đều lấy lòng người, nịnh hót người, đương nhiên người nói ta nghi thần nghi quỷ rồi... Cung đại ca thích người, ngay cả Triệu công tử cũng thích người... Vì sao? Vì sao chúng ta rõ ràng giống nhau như đúc, trong mắt mọi người lại chỉ có người? Hợp Đức!! Ta hận người, ta hận người! Nếu không vì người, Cung đại ca sẽ không cầu kết với Tang gia, lại càng sẽ không bị Đông gia đuổi ra ngoài... Hôm nay người lại ở đây cố làm ra vẻ... Aaa... Ta hận người!!”

Nhìn Phi Yến xưa nay vốn dịu dàng hiện giờ lại trở nên điên cuồng, Tiểu Ngư ngây người, đồng thời có cảm giác không lạnh mà run. Không ngờ Phi Yến

qua một lần biến cố tình cảm lại biến hóa lớn như vậy. Tuy nói thời đại này phụ nữ muốn cúi mình làm thiếp cầu địa vị tài phú cũng không tính quá mức, nhưng Phi Yến đem chính muội muội ruột thịt của mình làm bàn đạp tiến thân không khỏi quá mức đề tiện.

Aiz. Nàng thật sự bị ai thay cho Hợp Đức khi có người tỷ tỷ như vậy. Tiểu Ngư thở dài, nhắc nhở chính mình nhất định phải sai người lưu ý hành động đạo này của Phi Yến, đừng để cho nàng ta gây ra chuyện gì không thể cứu vãn.

Về phần chuyện khác, dù sao cũng là việc tư của tỷ muội người ta, nàng cũng không tiện nhúng tay quá mức.

Cửa sau có một vị nương nương đứng chắn như vậy, dĩ nhiên không thể đi qua. Tiểu Ngư chỉ đành quay một vòng ra cửa trước đi vào, sau đó lại vòng ra hậu trường. Trường hợp của Phi Yến chỉ là cá biệt. Bầu không khí ở hậu trường vẫn rất tốt. Tất cả mọi người đang giúp nhau hóa trang. Hợp Đức vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, tâm tình coi như ổn định. Họa Mi thì vừa kẻ mắt vừa tranh thủ ngâm nga ôn tập lại đoạn hát giọng cao, không chút vì mười ngày nữa được thăng chức làm hoa đán mà kiêu căng tự đắc.

Nhìn Họa Mi tràn đầy lòng phấn đấu tiến tới, nghĩ lại Phi Yến còn đang ở cửa sau, Tiểu Ngư nhìn không được thở dài, gọi Liễu Viên Thanh lên thư phòng của mình, bảo ông ta nói một chút về cảm xúc mấy ngày nay của hai tỷ muội.

Thấy vậy, Liễu Viên Thanh hiểu rõ Đông gia nhất định là nhận ra điều gì, nhân tiện nói: “Đông gia, mấy ngày qua Bách Linh Các của chúng ta xảy ra nhiều chuyện như vậy, ngài cũng đã quá mệt mỏi. Tiểu nhân thật sự không dám đem vài chuyện nhỏ quấy rối ngài. Chỉ là đạo này Phi Yến cô nương qua thực tâm trạng không tốt, tính tình cũng trở nên kỳ quái rất nhiều, diễn xướng cũng mắc lỗi liên tục. May mà nàng ta hầu như diễn vai phụ, mọi người nhanh trí che đậy xong xuôi.”

Tiểu Ngư nhíu mày: “Ồ, thì ra còn có chuyện như vậy. Nàng ta mắc lỗi rất nhiều lần sao?”

Liễu Viên Thanh có chút bất đắc dĩ gật đầu: “Đúng vậy, nếu đúng theo quy củ, Phi Yến cô nương chỉ ít trong vòng một tháng không thể lên sân khấu. Nhưng niệm tình nàng đã ở Bách Linh các nhiều năm, Hợp Đức cô nương lại chưa đào tạo xong người kế tục. Tiểu nhân sợ ảnh hưởng đến tâm trạng nàng, nên mới lại cho nàng cơ hội. Vì việc này, tiểu nhân cũng đã tìm nàng nói chuyện hai lần, nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Nhưng khi tiểu nhân vừa nói, Phi Yến cô nương liền khóc không ngừng, cũng cam đoan sau này nhất định chuyên tâm. Tiểu nhân không còn cách nào, đành phải tận lực giảm công việc cho nàng, lấy cơ thể nàng không khỏe để nàng ta tĩnh dưỡng cho tốt, dù sao thanh danh chữ tín của Bách Linh các quan trọng hơn, không thể vì một mình nàng mà liên lụy đến mọi người.”

“Vậy hôm nay có phân vai cho nàng không?”

“Chỉ có đoạn thất tiên nữ cùng nhau hạ phàm mà thôi, không còn gì nữa. Đông gia sai biểu diễn riêng cho Triệu công tử xem, tiểu nhân không dám mạo hiểm.” Liễu Viên Thanh chợt có gì đó muốn nói lại thôi.

“Có gì ông cứ việc nói thẳng.”

“Vâng.” Liễu Viên Thanh ngập ngừng, “Là Phi Yến cô nương từng lên hỏi tiểu nhân chuyện của Triệu công tử, nói là muốn báo đáp người ta, nhưng tiểu nhân nghĩ nàng... Hình như có suy nghĩ khác...”

“Nói có suy nghĩ khác còn là nhẹ nhàng, thực tế, nàng muốn lợi dụng muội muội ruột thịt của mình để đạt được vinh hoa phú quý.” Tiểu Ngư đem đoạn đối thoại nàng nghe được nói ra một cách ngắn gọn, “Liễu trưởng ban, chuyện hôm nay ông đừng tiết lộ ra ngoài, dù sao tỷ muội họ không ở chỗ này mấy tháng nữa, hôm nay chúng ta mở cửa truyền nghề, Bách Linh các tìm người cũng không khát khe như trước, nếu ông gặp được ai hợp ý, không ngại bồi dưỡng nhiều chút. Phi Yến đã nói vậy, tạm thời đừng để nàng lên sân khấu, có điều có thể sắp xếp cho nàng ta vài việc truyền nghề, miễn cho nàng ra rãnh rồi lại nghĩ nhiều, mặt khác, có cơ hội ông khuyên nhủ nàng ta một chút.”

Liễu Viên Thanh vội gật đầu, Tiểu Ngư hỏi han những người khác, lại dặn vài câu, xem thời gian cũng không sai biệt lắm, mới sai ông ta ra ngoài, thuận tiện giám sát Phi Yến một chút, miễn cho nàng ta phạm lỗi ngay đoạn mở màn.

Xử lý xong việc này, Tiểu Ngư bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Kỳ thực nàng vẫn luôn là một người sợ phiền phức, nhất là những việc nhân sự phức tạp này, không muốn mất nhiều thời gian thân cận với bọn họ, cho nên nhiều năm như vậy, cảm tình đối với người trong gánh hát đều rất nhạt, chủ yếu là quan hệ giữa chủ thuê và người làm công.

Hôm nay biểu hiện của Phi Yến khiến nàng vô cùng không thích, nhưng muội muội Hợp Đức của nàng ta lại không chỉ là vai chính, còn là một cô gái tốt và đáng tôn trọng, vì Hợp Đức, cũng chỉ có thể tạm thời buông lỏng chuyện này.

Phi Yến không khóc bao lâu, khi Liễu Viên Thanh tìm được, nàng ta đã lau khô nước mắt và quay lại hóa trang, hơn nữa trang phục kỹ lưỡng tỉ mỉ khác thường. Liễu Viên Thanh đoán nàng ta có thể sau khi diễn xong, nhân tiếp theo không cần lên sân khấu nữa sẽ tiếp cận Triệu Trinh, liền đứng lúc đề ra suy đoán của bản thân với Tiểu Ngư.

“Ta đã biết, việc này ta sẽ xử lý.”

Tiểu Ngư lắc đầu, sớm đoán được nàng ta sẽ không dễ dàng hết hy vọng. Có điều, nếu Hợp Đức đã không có ý định kia, như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không để mặc Phi Yến đem hạnh phúc tương lai của Hợp Đức làm bàn đạp, chỉ ít chi cần Hợp Đức còn đang ở Bách Linh các, Tiểu Ngư sẽ che chở

nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 192: Thị giá

Tiểu hoàng đế Triệu Trinh đến đúng giờ, còn mang theo một đám mang danh là bạn bè lần lượt ngồi xuống xung quanh.

Tiểu Ngư đương nhiên biết những người xưng là bạn bè này kỳ thực đều là thị vệ. Khác không nói, chỉ xem bọn họ làm bộ tự nhiên ngồi cùng với Triệu Trinh, nhưng dưới móng thì hầu như chỉ dám ghé chút vào ghế ngồi cứng ngắc là rồi. Người khôn khéo như Liễu Viên Thanh cũng phát giác ra chút gì, không khỏi trở nên căng thẳng.

“Không cần khẩn trương như thế, cứ chiêu đãi như bình thường là được.” Tiểu Ngư cười nói, suy nghĩ một chút liền tự mình đến chào hỏi, thẳng thắn cười nói: “Triệu công tử, Bách Linh các của chúng tôi thật sự là thiếu công tử ngài một ân tình.”

Triệu Trinh mỉm cười nói: “Diệp cô nương chỉ giáo cho?”

Tiểu Ngư cười: “Lẽ nào mấy ngày trước đây lên công đường không phải Triệu công tử ngài giúp đỡ hay sao?”

Lời này vừa nói ra, bầu không khí thoáng chốc trở nên căng thẳng, mấy thị vệ xung quanh tỏa ra áp lực bức người.

Chân khí nội lực của Tiểu Ngư gần như bị những sát khí này kích phát, nàng vội che giấu làm bộ sắc mặt sợ hãi đến hoảng loạn, kinh ngạc nhìn thị vệ xung quanh.

Triệu Trinh nhướng mày, hơi thoáng nhìn xung quanh, những thị vệ này lập tức thu liễm sát khí, lúc này Triệu Trinh mới ôn hòa mỉm cười nói: “Sao cô lại cho rằng ta giúp đỡ?”

“Là tiểu nữ đoán.” Tiểu Ngư vỗ nhẹ ngực một chút, hít sâu, nói: “Vì ngày đó tiểu nữ nói ra oan tình với Triệu công tử, ngày hôm sau quan phủ đã thay đổi thái độ rất lớn, mà lại đúng dịp tra ra rất nhiều chuyện Tang gia làm xấu làm bậy. Sau đó, tiểu nữ dần đo suy nghĩ, cảm thấy trận tai bay vạ gió này không thể nào bỗng nhiên vô duyên vô cớ biến mất, nhất định là có quý nhân âm thầm tương trợ, biết Bách Linh các của chúng tôi oan uổng nên mới trượng nghĩa ra tay. Mà tiểu nữ trong thời gian này chỉ biết được Triệu công tử ngài, mà ngài thì vừa nhìn liền thấy được khí độ bất phàm, cho nên tiểu nữ cá gan suy đoán, vị quý nhân đó nhất định là Triệu công tử rồi.”

“Ha ha ha.. Diệp cô nương quả nhiên thông tuệ hơn người.” Được nàng thối phòng khen ngợi, Triệu Trinh cảm thấy thoải mái, nghĩ thầm mấy câu này so với những lời nịnh hót hoa lệ của các đại thần dễ nghe hơn nhiều, không khỏi cười hỏi: “Diệp cô nương nếu đoán được việc này liên quan đến ta, vậy cô đoán được ra ta là ai không?”

Tiểu Ngư cười: “Tiểu nữ nếu như đoán sai, Triệu công tử xin chớ có tức giận.”

Triệu Trinh vẫn cười nói: “Không giận không giận. Cô nói đi.”

“Tôi đoán, ngài nhất định là một vị vương hầu, hơn nữa thường ngày còn có thể gặp được hoàng thượng nữa.” Tiểu Ngư mỉm cười.

“Ồ, sao lại nói như vậy?”

“Rất đơn giản. Vì công tử ngài họ Triệu, lại quý khí như vậy. Còn nữa, nếu ngài không phải vương hầu, sao có thể nhanh chóng khiến quan phủ điều tra hết thảy oan tình như vậy. Còn cảm phiền cả thiên ân, nhờ Hoàng thượng tự mình hạ chỉ, giải oan cho Bách Linh các chúng tôi, lại có thể tình mắt nhìn người, nhận ra được nhân tài như Ngô đại ca, phá lệ dẫn huynh ấy lên con đường làm quan. Cho nên, tiểu nữ đoán, công tử nhất định là người trong Hoàng gia, hơn nữa còn nhất định là được Hoàng thượng vô cùng tin cậy.”

Triệu Trinh lại thoải mái cười, không nói phải cũng không phủ nhận, cũng không hỏi Tiểu Ngư tại sao lại gọi Ngô Ngôn Chi là đại ca.

Tiểu Ngư đương nhiên không ngốc mà cô chứng thực sự thật đã biết từ lâu, chỉ đứng dậy trình trọng cúi đầu bái tạ hần, sau đó mỉm cười: “Ngài xem, tôi lại quên công tử hôm nay đến đây là để xem diễn kịch.”

Nói xong, nàng vỗ tay một cái, Liễu Viên Thanh lập tức tự mình đưa đến một cuốn tập và một giá gỗ, đồng thời trên sân khấu thanh la cũng bắt đầu gõ vang.

“Triệu công tử, đây là lời thoại và hát của vở ‘Ngư Lang Chúc Nữ’, tiểu nữ sợ ngày lần đầu tiên tới, không quen nghe diễn xướng kiểu này, cho nên công tử ngài vừa có thể xem diễn vừa xem trong cuốn sách này, như vậy sẽ thú vị hơn.” Tiểu Ngư để giá gỗ bên cạnh Triệu Trinh, đặt cuốn kịch bản lên, sau đó ở bên cạnh lật ra cho hần xem, vừa thể hiện kính cẩn tỉ mỉ lại không hề có vẻ nịnh hót a dua.

“Diệp cô nương thật là có tâm. Có điều chuyện lật sách này là việc nhỏ, không cần nhọc phiền Diệp cô nương.” Triệu Trinh cười nói, Lý Đức lập tức tiến lên, thay thế vị trí của Tiểu Ngư.

“Vậy tiểu nữ không quấy rầy nữa, mời Triệu công tử từ từ thưởng thức, hoan nghênh những ý kiến đóng góp quý giá.” Tiểu Ngư sớm đã biết đối phương tuyệt đối không cho phép mình đứng sát bên cạnh Hoàng đế. Dù sao nàng cũng không thật sự muốn giống như một nô tài lật sách cho Triệu Trinh, chẳng qua chỉ là là bộ một hồi mà thôi, vì vậy liền cười cười, sau đó hành lễ lui sang một bên.

Triệu Trinh gật đầu, lập tức nhìn về phía sân khấu.

Hắn tuy rằng thân là thiên tử, trước nay tiếp nhận giáo dục chính thống, nhưng dù sao cũng còn rất trẻ, có chút bướng bỉnh thiếu niên cố nén cũng không nén được, bởi vậy không đến một lúc, ánh mắt đã bị thu hút không rời đi đâu khác được.

Trên sân khấu, màn một nhanh chóng biểu diễn xong, Phi Yến lên trốn ở bên phóng toàn bộ sự chú ý về phía Triệu Trinh.

Nàng thăm quan sát Triệu Trinh tuần lễ trẻ tuổi, nhìn hắn rất tự nhiên mà tỏa ra khí độ không giống người thường, trái tim thiếu nữ càng thêm mất hồn mất vía, đột nhiên nghĩ, trước đây mình coi trọng nam nhân vô dụng kia, quả thật là mất bị mù.

Lấy lại bình tĩnh, chỉnh trang tóc tai, lại lên lút kéo kéo lại ống tay áo, không dấu vết lộ ra xương quai xanh duyên dáng và cái cổ thon thon, lại chuẩn bị tốt về mặt thương cảm động lòng người, Phi Yến hít sâu, đang chuẩn bị đi đến đó, không ngờ mới bước đi, liền bị người gọi lại.

“Phi Yến cô nương!”

Liễu Viên Thanh che giấu chán ghét trong lòng, cười bước tới: “Thì ra cô ở đây, tôi đang có việc tìm cô.”

“Trường ban có chuyện gì có thể đợi lát nữa không? Phi Yến thấy ân công tôi, đang muốn đi vào bái tạ, để tránh thất lễ.” Phi Yến ôn nhu nói.

“Đồng gia đã đặc biệt dặn dò, khi Triệu công tử đến xem, trừ khi Triệu công tử gọi, không thì không ai được phép đi vào quấy rầy, hơn nữa, không làm ảnh hưởng để cho khách nhân yên ổn thưởng thức vở diễn, cũng là quy củ của Bách Linh các chúng ta, cô nương sao lại quên vậy?” Liễu Viên Thanh thân nhiên cười nói, “Về phần Phi Yến cô nương muốn bái tạ Triệu công tử, cũng không cần vội nhất thời, đợi sau khi kịch hạ màn, cô và Hợp Đức cô nương cùng đi là được. Đến đây, chúng ta bàn việc chính sự thôi. Phi Yến cô nương, trước đây không phải cô nói quá rảnh rồi sao, nói cho cô một tin tốt...”

Nhìn Liễu Viên Thanh khéo léo dẫn Phi Yến vẫn không cam lòng liền tiếp quay đầu lại rồi khỏi đại sảnh, Tiểu Ngư vừa thờ dài vừa lắc đầu.

Vở diễn hôm nay giống như những lần trước, cực kỳ thành công, hơn nữa vì có Tiểu Ngư quan sát toàn bộ, mọi người càng ra sức thể hiện, Triệu Trinh dĩ nhiên xem cực kỳ thỏa mãn, trong lúc long tâm đại duyệt, phát tay chông ra một đồng phí bao rạp kék xù.

“Triệu công tử, tiền này chúng tôi không thể nhận, ngài là đại ân nhân của Bách Linh các chúng tôi, dù là diễn riêng cho ngài xem mười lần cũng hẳn là, sao còn có thể nhận bạc của ngài? Không được, không được.” Tiểu Ngư hết sức chối từ.

“Aiz, không phải cô nói ta là vương hầu sao? Nếu là vương hầu, dĩ nhiên có trách nhiệm tận một phần tâm lực vì Hoàng thượng vì con dân Đại Tống, lại há có thể ngược lại để cho bách tính tốn kém cho mình? Cứ như vậy đi, Diệp cô nương chớ có từ chối, lại từ chối sẽ không còn là chủ nhân Bách Linh các hào sảng trước kia nữa.” Triệu Trinh cười nói.

Tiểu Ngư kỳ thực không muốn lấy bạc, chỉ muốn hắn cho tranh chữ đề danh gì gì đó, có điều nghĩ lại người ta căn bản không muốn để lộ thân phận, hiển nhiên sẽ không đưa những thứ đó, chỉ đành cảm ơn rồi nhận lấy, sau đó chủ động để cho Hợp Đức và Phi Yến đến bái tạ.

Phi Yến đã sớm ngóng trông giờ khắc này, vội vàng giành tới chào hỏi Triệu Trinh trước, trong lúc uyển chuyển nghiêng người cúi đầu dùng tất cả ngôn ngữ tứ chi biểu lộ nhu tình và ngưỡng ngưỡng xấu hổ.

Chỉ tiếc nàng nhanh chóng thất vọng và phần nộ phát hiện, Triệu Trinh dường như chưa từng nhìn thấy phong tình của nàng, chỉ khách sáo hai câu, ngược lại khen ngợi người vừa biểu lộ khéo léo vừa ngầm giữ khoảng cách là Hợp Đức.

Nhìn ánh mắt u oán của Phi Yến, Tiểu Ngư lại một lần nữa bị ai thay cho Hợp Đức, chỉ tiếc nàng không phải trường bối của hai người, không thể làm chủ cho họ, nếu không, nhất định nàng đã nhanh chóng đem Phi Yến gả ra ngoài miễn cho sinh chuyện không hay.

Về chút suy nghĩ ban đầu muốn giúp Hợp Đức thành đôi với Triệu Trinh, từ lâu nàng đã cho nó tan thành mây khói. Nếu Hợp Đức đã không muốn làm thiếp, lại có một người tỷ muội hẹp hòi ngu xuẩn, thì nàng gả cho một người thường vẫn tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 193: Phòng ngựa chu đáo

Nhìn theo Triệu Trinh bước lên xe ngựa dưới sự bảo vệ của mọi người, Tiểu Ngư bỗng nhiên rung mình một cái, nhớ tới một vấn đề vô cùng quan trọng.

Hôm nay xem phản ứng của Triệu Trinh, rõ ràng hắn rất thích kiểu diễn kịch mới mẻ như vậy, có điều hắn là thiên tử, dù hiện giờ còn chưa tự mình chấp chính, thực quyền đều nằm trong tay Lưu thái hậu, nhưng việc ra cung chắc chắn không phải muốn là ra được. Nếu lúc nào đó hắn lười đi ra, hoặc là bà mẹ Thái hậu kia không cho phép hắn ra, mà hắn lại rất muốn xem diễn, vậy Bách Linh các không phải rất có thể phải vào cung rồi sao?

Chuyện tiến cung không phải tầm thường, việc kiểm tra không cần hỏi cũng biết tuyệt đối nghiêm ngặt, thậm chí có thể đào xới cả tổ tông 18 đời của nàng lên ấy chứ, lúc đó nàng chỉ có nước chịu tội khi quân. Nghĩ vậy, Tiểu Ngư nhất thời toát mồ hôi lạnh, một suy nghĩ nảy ra cực nhanh, không được, để ngừa vạn nhất, nàng phải nhanh nghĩ cách thoát thân.

Tiểu Ngư ở thư phòng ngồi một mình một lúc lâu, nhớ Phạm Thông từng kiến nghị nàng giải tán gánh hát, không khỏi có chút suy nghĩ.

Hiện giờ đang thời gian mở rộng truyền nghề, gánh hát đương nhiên không thể giải tán, nàng cũng không muốn bỏ mặc cho tâm huyết trong nhiều năm khổ cực để tạo ra một môn giải trí mới mẻ của mình giờ lại suy tàn. Có điều, nàng giữ lại gánh hát cũng chỉ là muốn dân gian có thể bảo tồn truyền lưu lại kiểu kết cấu kịch hát hoàn chỉnh này, như vậy, sao nàng không đơn giản đem phân nửa cổ phần gánh hát ra ngoài nhỉ?

Tiểu Ngư suy nghĩ cẩn thận một hồi, nghĩ Liễu Viên Thanh tuy rằng không phải một người hoàn mỹ, nhưng nhiều năm qua tận tâm làm hết phận sự, cũng là một người không tồi, lúc này hạ một quyết định quan trọng.

“Đồng gia, cô không thể chậm về quê một chút sao? Hiện giờ toàn bộ ngũ tứ câu lan ở kinh thành có đào kép nghệ nhân nào nhân rồi đều đến tìm tôi, nếu cô mà đi, tiểu nhân thực sự không thể xử lý hết được đâu!” Nghe nói Tiểu Ngư sẽ “về quê” hai tháng, Liễu Viên Thanh vốn bận chân không chạm đất nhất thời bụng gurgong mặt khóc tang đến.

“Ông đừng bày ra vẻ mặt đáng thương thế. Tôi biết năng lực của ông mà, vẫn dư dả lắm.” Tiểu Ngư cười mắng, thuận tiện tăng bốc: “Huống chi tuy rằng tôi đi, nhưng Nhị Ung vệ vẫn còn đó, có việc ông có thể tìm hắn bàn bạc. Về phần nhân thủ, hiện giờ Bách Linh các đã không cần bảo mật như trước, ông có thể tùy ý tìm mấy trợ thủ được việc. Những chuyện khác, cứ dựa theo quy định trước đây của chúng ta, nguyên tắc phương châm cơ bản cũng không đổi, quy tắc lật vật thì ông dần xếp chút cũng được, tôi tin tưởng ông sẽ có chừng mực.”

Hai tháng này coi như thử việc, giá phải trả là làm việc cực khổ. Tiểu Ngư sẽ tăng thêm cho Liễu Viên Thanh một thành vào vốn cổ phần ban đầu.

Nếu Liễu Viên Thanh biểu hiện tốt, sau khi nàng hết hạn “về quê”, Liễu Viên Thanh sẽ phát hiện một bất ngờ lớn chờ đợi ông ta. Mà những thành viên khác trong gánh hát, nàng cũng sẽ bồi dưỡng hậu hĩnh và kéo dài hợp đồng. Thậm chí có thể lập ra hợp đồng cả đời, cùng cổ trình độ, cổ vũ bọn họ tự sáng tác, làm cho Bách Linh các thành khởi đầu chân chính của kịch hát ở thời đại này.

Giải quyết xong một nỗi lo lớn, không biết có phải vì suy nghĩ quá độ hay là hôm qua say rượu quá nặng còn dẫn vật nàng, Tiểu Ngư lại bắt đầu đau đầu. Vì vậy nàng sai Liễu Viên Thanh xuống dưới chỉnh lý kế hoạch lại một chút, trong hai ngày nàng chưa đi xếp đặt xong xuôi tất cả mọi chuyện. Sau đó nàng lập tức trở về căn gác của mình, gỡ bỏ dịch dung, lại kiên trì đợi một khắc cho mặt nạ khô cát kỹ đi, mới xuống đường thuê xe bò trở về nhà.

Về đến nhà, La Đan bị Tiểu Ngư cưỡng chế nghỉ ngơi ra đón đầu tiên, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, nhất thời hoảng sợ, vội vàng tới đỡ nàng, đồng thời cao giọng gọi Nhạc Du.

“Tỷ, tỷ làm sao vậy?” Phạm Bạch Thái vội vàng vọt ra, sợ hãi đỡ bên kia Tiểu Ngư.

Tiểu Ngư dờ khóc dờ cười: “Ta chỉ là hơi mệt thôi, mọi người căng thẳng vậy làm gì?”

“Mau vào nhà đi!” Nhạc Du cũng căng thẳng nói, cùng vây quanh nàng vào phòng ngồi xuống, lập tức bắt mạch.

“Ta thật sự không sao, có thể là hôm qua uống rượu nhiều mà thôi.” Tiểu Ngư chịu không nổi mọi người đột nhiên vây quanh nàng như vậy, giống như nàng là một thiếu nữ gió thổi qua sẽ gục, phải biết rằng, mấy năm nay nàng còn không bị ốm lần nào, thân thể phải nói là quá tốt.

Chỉ là, lúc này không ai tin nàng, ai nói người chưa từng ốm thì nhất định sẽ không thể ốm? Đại phu không lên tiếng, đương nhiên tất cả đều không tính.

Một lúc sau, Nhạc Du rút cuộc buông tay.

“Nhạc tiên sinh, tỷ tỷ của tôi thế nào? Tỷ ấy khó chịu chỗ nào?” Phạm Bạch Thái vội kêu lên.

“Xem mạch mà nói, cũng không đáng lo, chỉ là Tiểu Ngư dạo này suy nghĩ quá độ, quá hao tổn sức lực, hơn nữa chưa hết tác dụng của rượu, mới có thể đau đầu, chỉ cần xoa bóp thích hợp một chút, lại uống bát canh giải rượu là được rồi.” Nhạc Du thở phào, nhưng trong mắt thoáng chút đau lòng, “Ta lập tức đi pha một bát thuốc giải rượu.”

Nói xong đứng lên đi ra ngoài.

“Tỷ, đệ xoa bóp cho tỷ!” Nghe nói là do tâm sức hao tổn, Phạm Bạch Thái đau lòng vội ngồi ra phía sau Tiểu Ngư, xoa nắn thái dương cho nàng, lại khuyên nhủ: “Tỷ, hiện giờ đã kiện cáo xong xuôi, chúng ta cũng không sợ người ta quay lại ức hiếp, sau này tỷ không cần cực nhọc như vậy nữa!”

“Đồng Đông nói không sai, hiện giờ gánh hát không còn chuyện gì lớn, ngay cả chuyện chiêu sinh cũng chỉ cần để Liễu trưởng ban làm là được. Tiểu

Ngư, mấy ngày này tỷ ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, phía gánh hát có đệ, tỷ cứ yên tâm.” La cũng thấp giọng nói.

“Ta thật sự không có việc gì, hai người đừng nghĩ mọi chuyện nghiêm trọng như thế.” Tiểu Ngư cười nói, “Hơn nữa ta đã quyết định sang tay Bách Linh các, sau này coi như là một chủ gánh nhàn rồi, chỉ lấy phần chia lợi nhuận, thỉnh thoảng ra một kịch bản, chứ không quản nhiều như vậy nữa.”

Sau đó, nàng nói ra lo lắng và cách giải quyết của mình cho hai người nghe.

Phạm Bạch Thái hoan hô trước nhất.

Những năm gần đây, dù nó không đề cập đến, nhưng nói thật, trong lòng vẫn cảm thấy hồ thẹn vì để cho tỷ tỷ mình vì sinh nhai của gia đình mà phải làm công việc thấp kém, cho nên một lòng muốn qua con đường tranh đấu công danh, tiến tới làm quan để tỷ tỷ khỏi phải vất vả như vậy. Hiện giờ Tiểu Ngư nói sẽ từ từ rút lui khỏi nghề nghiệp này, dĩ nhiên vui vẻ vô cùng.

Một lát sau, Nhạc Du bung nước thuốc lên, bên trong còn bỏ thêm thuốc an thần, hy vọng Tiểu Ngư ngủ yên ổn một giấc, không cần suy nghĩ gì hết. Tiểu Ngư mỉm cười nhận lấy ý tốt của hắn, dưới sự chăm sóc của ba thiếu niên, ngoan ngoãn uống hết sạch bát thuốc, sau đó để cho tự tay Phạm Bạch Thái nâng mình về khuê phòng trên gác.

“Tỷ, nhớ kỹ đừng lo nghĩ nữa, thân thể quan trọng hơn, miễn cho cha mẹ đều lo lắng.” Phạm Bạch Thái giống như ca ca dèm chán cho nàng, trịnh trọng dặn dò, định chờ nàng ngủ rồi mới đi.

“Được rồi, nghe lời đệ, ông cụ non!” Tiểu Ngư giờ tay phớt qua mũi thẳng bé, bỗng nhiên nghe thấy trong sân có tiếng sáo du dương truyền đến, phảng phất như đưa người trôi vào giấc mộng. Biết là Nhạc Du muốn cho nàng càng an tâm, Tiểu Ngư không khỏi mỉm cười, đang muốn nói gì đó, được hiệu an thần đã bắt đầu phát huy, con buồn ngủ ập đến, mơ màng chìm vào mộng đẹp.

Vừa tỉnh lại, sắc trời đã tối đen.

Trước khi động mí mắt, cảnh giới đã thức tỉnh trước một bước đã nhắc nhở nàng trong phòng có người. Vừa mở mắt, chỉ thấy một đôi mắt đen láy sáng long lanh mà lại dịu dàng vô cùng đang cúi phía trên nàng, vừa như ẩn chứa trầm tư, lại như tràn trề thâm tình sâu đậm chăm chú nhìn nàng. Tiểu Ngư cả kinh, nhưng con buồn ngủ lại ập tới mạnh mẽ, liền ngủ mất.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 194: Trêu chọc

Một lần nữa mở mắt, Tiểu Ngư trong đầu còn rơi rớt lại cảnh giác lúc trước lập tức bản năng quan sát khắp phòng, liếc mắt liền thấy một thân hình đứng trước cửa sổ, vội nhanh chóng ngừng đầu, quát: “Ai?!”

“Là ta, Tiểu Ngư, con tốt hơn chưa?” Người trước cửa sổ quay lại, qua trước bàn mộc hòa chiết tử ra châm đèn lên rồi mới bước tới, rất tự nhiên sờ sờ trán nàng, ôn nhu nói: “Đầu còn đau không?”

“Cha?” Tiểu Ngư nghi hoặc ngồi vững: “Cha vẫn luôn ở đây sao?”

“Sau khi trở về cha thấy mọi người bảo con khó chịu, liền vẫn ở đây.” Phạm Thông vén tóc mái có chút hỗn loạn của nàng, từ ái hỏi: “Giờ con tốt hơn chưa?”

“Uhm. Con không sao.” Tiểu Ngư hơi hoảng hốt nói, lẽ nào trước đó thấy Đinh Triệt nhìn mình đầy cảm xúc, là nằm mơ sao?

Hắn là mơ, tên kia sao có thể nhìn mình như vậy chứ?! Tiểu Ngư nhanh chóng phản bác lại nghi hoặc của mình, nhưng cảnh ban ngày cứ tự động hiện hiện trong đầu nàng, hắn cầm lấy tay nàng.

“Có phải khó chịu chỗ nào không?” Thấy nàng ngẩn người, Phạm Thông nhất thời hoảng hốt, vội đứng dậy, “Cha đi tìm Nhạc tiên sinh.”

“Cha!” Tiểu Ngư vội kéo hắn lại, cúi đầu che giấu xấu hổ trên mặt, tùy tiện bịa một câu nói dối: “Chỉ là con chưa ngủ đủ thôi.”

“Vậy con ngủ nữa đi. Khi nào dậy gọi một tiếng là được. Phòng bếp đang hầm tổ yến, tỉnh lại là có thể ăn ngay.” Nói xong, Phạm Thông liền đỡ nàng nằm xuống.

“Không được, giờ con không muốn ngủ, con dậy rửa mặt chút là được rồi.” Tiểu Ngư vội lắc đầu, lại nhú mày: “Cha, cha mua tổ yến làm gì, con đâu có bệnh, chỉ là uống rượu hơi nhiều, rất bình thường.”

“Ai nói chỉ là uống rượu nhiều, Nhạc tiên sinh rõ ràng nói con mất nhiều tâm sức mới có thể đau đầu.” Phạm Thông kiên quyết không để con gái đứng dậy, hồ thẹn nói: “Toàn do cha vô dụng, để cho con tuổi còn nhỏ đã phải gánh nặng cả gia đình, cha không phải người cha tốt.”

“Đang yên đang lành nói chuyện này để làm gì? Không phải hiện giờ tìm thấy mẹ rồi sao?” Nhớ tới Diệp Chi Yến, nhìn lão cha bộ dáng thất thần, Tiểu Ngu có chút không đành lòng, nhẹ nhàng nói: “Cha, hiện giờ mẹ đã có nơi chốn, cha cũng nên vì mình suy nghĩ.”

“Ta.. Ta suy nghĩ cái gì...” Phạm Thông bỗng nhiên hoảng lên, ánh mắt né tránh.

“Cha, sao cha trông có vẻ kỳ lạ thế?” Tiểu Ngu nghi hoặc trừng mắt. Nàng chỉ thuận miệng nói một câu, sao lão cha phản ứng mạnh như vậy chứ? Không phải là hán có mùa xuân thứ hai rồi chứ? “Lẽ nào cha thích ai à?”

“Không có không có... Ta nào có thích ai chứ?!” Phạm Thông mặt đỏ lên, buông nàng ra.

“Thật sự không có?” Bỗng cảnh tượng ngày đó dạo chợ đêm cùng Đinh Triệt nàng từng nhìn thấy lướt qua trong lòng, nhất là một tiếng “Phạm đại ca” kia. Tiểu Ngu đảo mắt, cười hi hi: “Cha, con muốn ăn một chén mì vằn thắn ở chợ đêm đầu phố Đông. Cha giúp con đi mua một chén nhé.”

“A?!” Lần này, Phạm Thông kinh hãi nhảy dựng lên, thoáng chốc rời khỏi mép giường, quần bách giật mình nhìn Tiểu Ngu: “Con.. con...”

“Quả nhiên là Tây Thi vằn thắn kia. Cha à, cha giấu chúng con kỹ quá rồi đó!” Tiểu Ngu râm rì nói.

“Không.. Không phải... Tiểu Ngu, con đừng.. đừng hiểu lầm. Cha... Ta... Chúng ta không phải... Không như con nghĩ vậy đâu!” Phạm Thông nhất thời căng thẳng.

“Nói cũng lấp bắp thế này, bảo không có vấn đề, ai tin?” Tiểu Ngu nhìn không được nữa, phá lên cười, vừa cười vừa chỉ vào Phạm Thông đang hân không thể chọc lỗ chui xuống đất: “Cha, cha cũng hơn ba mươi rồi, sớm đã là nam tử hán đại trượng phu đường đường, thích thì thích, có cái gì không dám thừa nhận? Lẽ nào cha sợ con và Đông Đông trách cha?”

“Tỷ, cha sợ chúng ta trách cha cái gì?” Phạm Bạch Thái thấy trong phòng nổi đèn, liền bùng tỏ yến lên, vừa lúc nghe thấy câu cuối cùng.

“Tiểu Ngu!” Phạm Thông vô cùng quần bách kêu lên, giọng nói đầy vẻ cầu xin.

“Cha thích ai đó, sợ chúng ta không đồng ý.” Tiểu Ngu chẳng thêm đề ý tới hân.

Phạm Bạch Thái chớp mắt, nửa ngày mới tiêu hóa xong tin tức này, sau đó đột nhiên quay về phía Phạm Thông nháy mắt: “Cha, thì ra cha và Nhị thúc cũng không phải hòa thượng!”

Phi.. Tiểu Ngu vội đẩy tỏ yến mới cầm lấy ra xa. A đi đà Phật, may mà nàng còn chưa kịp ăn, nếu không thì Xuân Yến phải giặt chăn mất.

Đêm nay, tuy rằng Phạm Thông nói đi nói lại hân và đôi mẹ con đáng thương kia thực sự không có gì, chỉ giống như những người trước đây hân từng giúp đỡ, thỉnh thoảng giúp người ta ngăn cản lưu manh bắt nạt một chút mà thôi, nhưng vẫn trốn không thoát sự ép hỏi “nghiêm khắc” của hai đứa con, từ đầu đến đuôi, một chi tiết cũng không tha.

Sau đó, Tiểu Ngu lại một lần nữa cảm thán sự thần kỳ của số phận.

Tây Thi vằn thắn kia không ngờ lại chính là quả phụ trẻ tuổi chồng chết mà khi nàng mới xuyên không, Phạm Thông cầm số tiền đáng lẽ mua gạo muối cho cả nhà đi tài trợ. Hồi đó, quả phụ kia đã mang thai đứa con mồ côi. Vốn chỉ là một chuyện bình thường với Phạm Thông, không ngờ hơn sáu năm sau, Phạm Thông gặp lại họ lần nữa.

Vì hai mẹ con kia kiếm ăn không dễ dàng, biết họ còn thường bị ức hiếp bắt nạt, vậy nên qua vài lần giúp đỡ hai người liền có qua lại.

“Vậy đi, cha, không phải con đã nói muốn mở tửu lâu sao? Để vị Cừu Cừu nương kia giúp chúng ta đi. Chỉ cần bà ấy có thể qua được khảo nghiệm của con và Đông Đông, hơn nữa cũng có tâm ý như cha, chúng con sẽ không phản đối bà ấy làm Nhị nương.” Tiểu Ngu sáng khoái quyết định. “Dù sao mẹ đã không thể quay lại nữa, chúng con cũng mới nhận một muối muối, nếu lại tới một muối muối nữa lại càng náo nhiệt!”

“Đúng vậy đúng vậy, cha, ngày mai mang chúng con đi gặp vị Cừu đại thẩm kia nhé.”

Thấy hai tỷ đệ kẻ xướng người họa, Phạm Thông thực sự cuống lên: “Tiểu Ngu, xin hãy tin tưởng cha, Cừu gia muối tử thực sự không có gì với cha hết, chúng ta thực sự không có gì cả.”

Hân mới tìm được mẹ ruột của Tiểu Ngu và Đông Đông, cho dù phu thê không thể gương vờ lại lành, nhưng hân cũng không thể nào tìm nữ nhân thứ hai nhanh như vậy được.

“Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thực, cứ định như vậy đi, ngày mai đi gặp người trước.” Tiểu Ngu cố ý nói, sau đó đánh mắt cho Phạm Bạch Thái: “Ta muốn thay quần áo, Đông Đông, đưa cha ra ngoài đi!”

“Vâng!” Phạm Bạch Thái cười ha ha đẩy Phạm Thông vẫn đang không ngừng thanh minh ra ngoài.

Trong phòng, Tiểu Ngu cười gập thắt lưng. Ấy dà, cặp sinh đôi nhà nàng quả thật rất hài hước, một người buồn bực nhiều năm, rầm cũng không đánh được một cái, thoáng chốc đã xoay chuyển, hoa đào nở liên tục thế này!

Tuy Tiểu Ngư cố ý nói ngày hôm sau sẽ đi gặp Cừu Cừu nương biệt danh Tây Thi vẫn thần kia, cùng với đứa con mồ côi của bà ta, có điều muốn từ bỏ Bách Linh các cũng phải có rất nhiều điều cần tính, chỉ riêng công việc cần bàn bạc với Liễu Viên Thanh và La Đan cũng đã mất cả ngày trời, mới có thể quyết định phương hướng chính.

Đến chiều, Lô phủ lại phái người tới đón hai tỷ đệ đến chơi, ăn tối trong phủ, đến khi cửa thành sắp đóng mới có thể cáo từ về nhà, không thể dôi ra chút thời gian nào để hỏi Phạm Thông, Phạm Thông vì vậy thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng sáng hôm sau, hân lại trở nên căng thẳng, dứt khoát sáng sớm đã bỏ ra ngoài, khiến hai tỷ đệ cười muốn chết, không ngờ lão cha nhà mình đụng tới chuyện cảm tình lại trở nên xấu hổ như vậy, thật không biết năm đó mẫu thân làm thế nào mà gả cho hân được.

Có điều Phạm Thông đã ra ngoài, chợ đêm đến tối mới bày hàng, hai tỷ đệ muốn tìm Cừu Cừu nương kia cũng không được, Tiểu Ngư liền bảo Phạm Bạch Thái yên tâm ở nhà học bài, còn nàng thì một mình vào thành xem có mặt tiền cửa hàng nào thích hợp mở quán hay không.

Cứ dạo như vậy, một ngày trôi qua, về nhà ăn uống sum vầy, nói chuyện phiếm, ngủ, sinh hoạt bình tĩnh mà yên ổn, chỉ ngoài việc trong lòng nàng tựa hồ luôn cất giấu chút cảm xúc hoảng hốt, không giống như xưa rất nhanh chìm sâu vào giấc ngủ.

Hai ngày, hân vẫn không xuất hiện, mà ánh mắt ngày đó, rốt cuộc là thật hay là tưởng tượng?

Tiểu Ngư coi như mình trở thành đả điều giấu đầu trong cát, cố chấp không chịu suy nghĩ kỹ nội tâm chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 195: Khảo sát

Ngày thứ ba, sáng sớm Tiểu Ngư đã chặn đứng Phạm Thông, nhờ hân đi tìm cửa hàng mà không đề cập tới Cừu Cừu Nương nữa câu, lúc này Phạm Thông mới không lo sợ nữa, tích cực chạy khắp nơi hỏi thăm.

Cứ tìm như vậy mất một ngày, cửa hàng cũng có mấy chỗ nhưng không phải vị trí không tốt thì lại là kết cấu phòng không thích hợp, hoặc là đối tượng khách hàng không phù hợp với dự định của Phạm Tiểu Ngư.

Từ lâu của nàng, mà coi là quán cơm thì thích hợp hơn, chủ yếu hướng về đối tượng khách hàng cấp thấp, cũng không định đi giành mỗi làm ăn với những từ lâu cao cấp. Trong kinh thành khắp nơi là quan lại, mặc kệ là có thực quyền hay chức tước suông, dù sao đều ở trong quan trường lẫn lộn, nàng mới thoát khỏi Bách Linh các nên không muốn lại lần vào một vùng nước đục khác.

Có điều nhà cửa ở kinh thành vẫn đó, việc buôn bán lại càng không dễ dàng, đạo lý này từ ba năm trước Tiểu Ngư đã sớm hiểu được nên cũng không nóng nảy, sở dĩ mỗi ngày đều ra ngoài xem cửa hàng, sau đó tìm nơi cung cấp nguyên liệu nấu ăn, tìm những dụng cụ cần thiết, chẳng qua là để cho bản thân mình nghỉ ngơi đồng thời để cho cuộc sống thường ngày trôi qua phong phú một chút mà thôi.

Tối chạng vạng, sau khi Tiểu Ngư gặp Phạm Bạch Thái ở cửa thành, dựa theo dự tính trước, sớm tìm một nơi ẩn nấp ở trong góc chợ đêm. Không bao lâu, quả nhiên đợi được Phạm Thông đang gánh tất cả đồ đạc cùng với mẹ con họ Cừu ra bày quán, hai tỷ đệ nhất thời đắc ý nhìn nhau cười. Lão cha ngu ngốc, còn đang tưởng rằng hai đứa con rốt cuộc đã buông tha cho hân rồi, đâu biết chúng đã sớm chuẩn bị mà chờ hân ở đây chứ?

(*Nói thật đọc đến đây thì mình ko còn lời nào để nói Phạm Thông nữa, mệnh thì chối đây đây, nói sao có thể quên mẹ Tiểu Ngư nhanh như vậy nhưng tối nào cũng tới gánh đồ ra và vào vào cùng mẹ con nhà ng ta.. Trước đây chưa tìm được bà mẹ thì rõ vẫn là người có gia đình, cũng tìm kiếm ngóng đợi vợ như ai, vậy mà ko hiểu là người tốt kiểu gì mà giúp ng ta kiểu này, hai mẹ con kia chắc chắn cũng chả thể nào ko hiểu sang ý khác được, giúp có nhiều cách, sao ko tìm cách khác tị hiềm chút ấy. Đến đây mình ko thấy ghét bà mẹ như trước nữa, giả sử ko lấy chồng khác thì cũng chả tái hợp nổi với ông chồng kiểu này... Ai đi đường nấy kết hôn với người khác có lẽ là kết cục chẳng sai.)

“Tỷ, người kia chính là Cừu đại thẩm mà tỷ nói phải không?” Phạm Bạch Thái lên lút xem xét hai mẹ con ở phía xa. “Đúng vậy, đệ nhìn đứa bé gái kia có phải là có chút giống với đệ trước đây hay không?” Bộ dạng có vẻ thiếu dinh dưỡng, vóc dáng nhỏ con, mắt rất to, có chút ngượng ngùng, có chút sợ hãi, chỉ có điểm khác biệt duy nhất không giống là khi con bé nhìn Phạm Thông đang bận rộn, trong ánh mắt tràn đầy sùng bái và khát vọng.

Phạm Bạch Thái lắc lắc đầu: “Đệ vẫn có tỷ tỷ, cha và Nhị thúc thương yêu, còn nó chưa sinh ra thì đã không có cha, so với đệ còn đáng thương hơn.”

Tiểu Ngư ôn nhu cười cười. Lặng lặng mà nhìn Phạm Thông đến phía sau một nhà trong chợ đêm mượn mấy chiếc bàn ra, bày gọn từng cái một, xong lại nói với Cừu Cừu Nương mấy câu, sờ sờ đầu đứa bé sau đó vội vàng rời đi.

Nàng biết, đây là hân muốn chạy về ăn cơm tối cùng hai tỷ đệ.

”Tỷ. Chúng ta không ra gặp bọn họ sao?” Phạm Bạch Thái thắc mắc.

“Xuyt!” Tiểu Ngư kéo Phạm Bạch Thái ắn núp càng sâu, chờ sau khi Phạm Thông vội vàng đi qua rồi mới cười nói: “Yên tâm, hiện tại cha đang nhảy cẫng, nếu sau khi về nhà thấy hai chúng ta cũng không ở nhà nhất định ông ấy sẽ quay lại.”

” Chúng ta cứ ở đây mà chờ như vậy sao?”

Phạm Bạch Thái cười hì hì. Tuy hiện tại nó đã mười bốn tuổi rồi, trước mặt người khác thì có vẻ tiểu đại nhân thành thực hoặc hoạt bát của tuổi thiếu niên. Nhưng ở trước mặt Tiểu Ngư thì lại luôn bất giác lộ ra tính tình trẻ con như trước. Thế nên Tiểu Ngư vẫn luôn coi nó giống như vẫn là đứa trẻ mười tuổi vậy.

“Đương nhiên không. Chúng ta đi dạo trước, sau đó thì ăn vằn thắn. Phải nếm thử chút tay nghề của Tây Thi vằn thắn chứ.” Tiểu Ngư nghênh ngang đi tới, cố ý che đi gương mặt trông rất giống Phạm Thông của Phạm Bạch Thái, vừa đi dạo ngay gần đó vừa thỉnh thoảng nhìn tình hình trong quán vằn thắn.

” Vằn thắn, vằn thắn vừa to vừa ngon đây!!”

Hai mẹ con kẻ xướng người họa, rất nhanh đã người tới chào hỏi: “Tây Thi vằn thắn, cho một bát.”

“Có ngay! Khách quan mời ngài ngồi, vằn thắn lập tức xong đây!” Mẹ làm vằn thắn, đứa bé gái lập tức xách một ấm trà to rót cho khách.

Một lúc sau, khách dần dần đông hơn. Cũng có vài người cầm bát tới mua mang về ăn, cả hai mẹ con đều bận rộn chân không chạm đất, rất nhanh đầu đã đầy mồ hôi.

Khách ăn vằn thắn xong, đứa bé gái nhanh chân chạy tới dọn bàn rửa bát, sau khi rửa sạch xong, dùng nước sôi tráng cả hai mặt sạch sẽ rồi úp lại. Động tác cực kỳ thành thạo, chỉ là đứa bé còn nhỏ, làm quá nhiều việc như thế, chỉ cần sơ suất một chút là có thể bị bỏng khiến cho người ta nhìn thấy liền sinh lòng thương xót. Phạm Bạch Thái chỉ nhìn một chút đã không đành lòng đứng dậy.

“Tỷ...”

” Sao?”

“Cho dù cha thật sự chỉ là đơn thuần mà giúp vị đại thẩm này, không phải là muốn lấy cô ấy làm Nhị nương thì sau này chúng ta cũng mời tiểu muội muội này đến quán làm việc có được không?” Phạm Bạch Thái khẩn cầu nhìn Tiểu Ngư.

“Được.” Tiểu Ngư cười cười, “Khác không nói, thấy họ chịu khó tự lực cánh sinh như vậy tỷ tỷ cũng quyết định sẽ mời họ về làm việc.”

” Bây giờ chúng ta liền qua đó đi, đệ muốn ăn.” Nhận được hứa hẹn của tỷ tỷ, Bạch Thái lập tức trở nên vui vẻ.

Lúc hai người đi qua, Cừu Cừu Nương còn đang quay lưng về phía bọn họ thu tiền, đứa bé gái liền tới đón khách:” Đại ca ca, đại tỷ tỷ, ăn vằn thắn không? Vằn thắn nhà chúng tôi rất ngon.”

“Phải không? Vậy mang tới cho chúng ta hai bát.” Tiểu Ngư chọn một cái bàn ngồi xuống, mỉm cười nói.

“Mẹ...” Đứa bé vui vẻ quay đầu lại gọi. Cừu Cừu nương cũng nghe thấy, tiến xong mấy người khách kia, rất tự nhiên cười quay đầu lại, thấy Phạm Bạch Thái, nhất thời ngẩn ra.

Đứa bé gái thấy mẹ không nói gì, không khỏi cũng nhìn nhìn Phạm Bạch Thái, nhưng vừa nhìn, đôi mắt to nhất thời ngạc nhiên mở lớn, len lén tới bên cạnh Cừu Cừu Nương, thấp giọng nói: “Mẹ, trông ca ca kia thật là giống Phạm bá bá!”

“Mau đi rót trà cho khách.” Cừu Cừu Nương cũng chỉ sững sốt một chút liền trấn định lại, gật gật đầu với bọn họ sau đó liền quay người làm vằn thắn, chẳng qua là cái lưng thẳng băng vẫn làm bại lộ sự khẩn trương của người thiếu phụ.

“Đại.” Đứa bé gái vội lau tay, lấy chén tới rót trà, giống như con thỏ con hơi ngượng ngùng cười cười, “Đại ca ca, đại tỷ tỷ, xin đợi một chút, vằn thắn xong ngay đây.”

“Đề ta, đề ta.” Phạm Bạch Thái sao có thể không biết xấu hổ để cho đứa bé rót trà, vội vàng lấy ấm trà tự mình làm.

“Cám ơn đại ca ca!” Đứa bé phát ra âm thanh nhỏ như muỗi kêu, nhận lấy ấm trà liền chạy tới bên cạnh Cừu Cừu Nương, lần này cũng không lạnh lạnh chào mời vằn thắn nữa, mà len lén xem xét tỷ đệ bọn họ.

“Tiểu muội muội, cũng cho ta một bát đi.”

Tiểu Ngư còn đang đánh giá Cừu Cừu Nương, bỗng nhiên thấy dưới ngọn đèn mờ nhạt xuất hiện một thân ảnh quen thuộc, mang theo nụ cười ấm áp dịu dàng như ngọc, giống như đang nhìn nhá dạo chơi bước tới.

Sao hán lại tới đây? Trong ngực Tiểu Ngư đột nhiên nảy lên, trong giây lát ánh mắt hai người chạm nhau, nàng thật muốn lập tức quay đầu làm như không phát hiện, đáng tiếc Đinh Triệt đã khẽ nhếch mày kiểm, đôi mắt sâu thẳm gắt gao khóa chặt nàng lại, khẽ cười nhẹ chào hỏi: “Tiểu Ngư, Đông Đông, hai người ở đây à?”

“Đình đại ca, huynh cũng đến ăn vằn thắn sao?” Phạm Bạch Thái nghe thấy tiếng liền quay đầu lại xem, thấy là Đinh Triệt, rất tự nhiên gọi, “Tới đây, ngồi

bên này.”

Tiểu Ngư hơi hơi cứng ngắc gật đầu, miễn cưỡng nở nụ cười một chút, thừa dịp thời điểm hân hoan đối diện cùng Phạm Bạch Thái, nhanh chóng cụp mí mắt, sau đó lập tức tự thâm phi nhỏ mình một trận. Xí, người kéo tay nàng là hắn, sao nàng lại cứ chột dạ mãi như kẻ trộm vậy chứ? Tốt xấu gì nàng đã từng sống một kiếp ở thế giới hiện đại cõi mờ, cũng đã là một người phụ nữ trưởng thành từng qua một lần yêu đương, giờ lại có thể sợ một cậu trai trẻ vị thành niên mới mười bảy tuổi như vậy, thật là quá mất mặt rồi!!

Nghĩ thế, nàng liền trấn định ngẩng đầu lên, nhìn Đinh Triệt ngồi ngay ngắn ở chiếc bàn nhỏ bên cạnh, làm như không có việc gì nói: “Hôm nay cậu không ở cùng nhũ mẫu à?”

“Hôm nay vừa vận có chút việc.” Đinh Triệt nhận lấy ấm trà đưa bé gái đưa tới, cũng tự rót cho mình một chén sau đó trả lại cho đưa bé, cười cười với nó, sau đó nhìn về phía Tiểu Ngư, ra vẻ tùy tiện hỏi han: “Đúng rồi, bệnh đau đầu của ngươi đỡ chưa?”

Vừa nói, cặp mi dày như vô tình hay cố ý mà chớp chớp, giống như đang nhắc nhở chuyện gì.

Tiểu Ngư không khỏi có chút rộn lòng khó hiểu, vội làm bộ như không có việc gì nói: “Đã tốt lắm rồi, thật ra cũng không có gì, chỉ là do di chứng say rượu thôi.”

“Vậy là tốt rồi.” Đinh Triệt mỉm cười, quay qua nói chuyện phiếm cùng với Phạm Bạch Thái.

Đợi một lát, vãn thần cũng được bung lên.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 196: Kết phùng

(Edit: Vịt Con May Mẩn, Beta: Rùa River)

...

”Tỷ, rất ngon!” Phạm Bạch Thái múc một miếng vãn thần lên, cắn một cái, trên mặt nhất thời hiện lên vẻ kinh hi, thối phù phù một hơi, sau đó ngoạm một cái ăn hết luôn nửa còn lại.

Tiểu Ngư cũng nhẹ nhàng cắn một miếng, cố ý lưu lại dư vị ở trong miệng một chút, phát hiện nguyên liệu nấu ăn tuy rằng đơn giản, nhưng rất có hương vị gia đình, liền mỉm cười gật gật đầu.

Đinh Triệt thì không chút hoang mang múc một miếng vãn thần lên, giương mắt mỉm cười với Tiểu Ngư, lúc này mới tao nhã mà ăn.

Ăn thì cứ ăn đi, nhìn cái gì không biết, trong lòng Tiểu Ngư oán thầm, cúi đầu múc một miếng khác lên ăn.

Nhất thời, ba người đều ăn trong im lặng, không chú ý tới hai mẹ con đang bận rộn làm việc kia, sau khi nghe mấy lời khen ngợi, trên mặt đều mỉm cười.

Mười miếng vãn thần to nóng hổi rất nhanh liền chui vào trong bụng mọi người, cả ba ăn xong trên mặt đều toát ra mồ hôi.

Phạm Bạch Thái nâng bát lên uống sạch nước dùng, thỏa mãn mà thở một hơi dài, đang chuẩn bị nói với Tiểu Ngư là ăn quá đã, liền thấy Đinh Triệt mỉm cười, lấy một chiếc khăn tay màu lam đưa về phía Tiểu Ngư

“Lau một chút đi!”

Thấy khăn tay đưa tới trước mặt, cùng với bàn tay thon thả sạch sẽ kia, Tiểu Ngư không khỏi ngần ra, phản ứng đầu tiên là chột dạ thoáng nhìn qua đệ đệ, liền thấy Phạm Bạch Thái kinh ngạc nhìn nàng và Đinh Triệt, trong mắt như có vẻ sáng tỏ điều gì đó, gương mặt nàng vốn dĩ vì uống canh nóng mà hồng nhuận lại càng thêm đỏ, vô thức ngả người lui lại, dùng tay kia thuận tiện lau mồ hôi một chút, cố giữ bình tĩnh tự nhiên nói: “Không cần.”

Đinh Triệt vốn cũng không cho rằng nàng sẽ nhận lấy, chỉ là nhớ tới nàng cố ý tránh né mình mấy ngày, liền không nhìn được cố ý trêu chọc nàng một chút trước mặt Phạm Bạch Thái, để xem phản ứng của nàng. Hiện tại thấy nàng trong lúc vô ý thay đổi sắc mặt dù rất nhỏ thôi, hắn đột nhiên cảm thấy thật vui vẻ.

Có điều mọi việc hắn nên chừng mực, hơn nữa tỷ đệ bọn họ cũng không thể nào vô duyên vô cớ mà tới đây ăn vãn thần, chuyện liên quan tới việc nhà của người ta, hắn vẫn nên về trước tránh đi một chút.

Vì thế Đinh Triệt đứng lên, cười nói: “Đồng Đông, khó có dịp đệ vào thành, hôm nay Đinh đại ca liền làm chủ đãi khách, hôm nào lại mời mọi người bữa nữa. Giờ Đinh đại ca có việc đi trước.”

Chẳng qua cũng chỉ là món tiền nhỏ, dĩ nhiên Phạm Bạch Thái sẽ không khách khí với hắn, liền phát tay nói: “Đinh đại ca có rảnh tới nhà đệ ăn cơm.”

Đinh Triệt quay đầu lại cười, khi qua chỗ đưa bé gái, liền thuận tay nhét một thỏi bạc vào bàn tay nó. Không đợi cho hai mẹ con kịp phản ứng đã biến mất ở trong đám đông đang ngày càng trở nên náo nhiệt. Y phục trắng giống như rơi xuống biển, rất nhanh đã không còn tăm tích.

“Này.....” Cừu Cừu Nương nhận lấy bạc con gái đưa, sợ run một hồi, vội vàng gọi to Đinh Triệt nhưng đã không thấy được hắn nữa, đành phải bước nhanh tới, xấu hổ cầm bạc nói với Tiểu Ngư: “Phạm cô nương, Phạm công tử, vị Đinh công tử kia vừa rồi đưa tiền nhiều quá, có thể phiền hai người giúp tôi trả lại cho ngài ấy không?”

Tiểu Ngư cười không đáp hỏi lại: “Đại thẩm biết chúng tôi là ai?”

Cừu Cừu Nương nhẹ nhàng đặt nén bạc lên bàn, thần nhiên khẽ gật đầu, thoáng nhìn qua Phạm Bạch Thái nói: “Vị tiểu công tử này cùng với lệnh tôn đều độc nhất vô nhị, dĩ nhiên tôi có thể nhìn ra được. Phạm cô nương, lệnh tôn là người tốt. Ngài ấy thấy mẹ con chúng tôi nghèo khổ lại thường xuyên bị người ta ức hiếp nên thường tới đây giúp đỡ, mẹ con chúng tôi không có gì để báo đáp, chỉ có thể mời hai vị ăn một chén văn thần để biểu đạt tâm ý.”

Tiểu Ngư nghe nàng nói chuyện, trong nhu có cương, tuy có hơi chút ngượng ngập nhưng vẫn có vẻ tự nhiên hào sảng, trong lòng không khỏi tăng thêm một phần hảo cảm. Nàng cười nói: “Nếu Cừu đại thẩm đã biết được chúng tôi là ai thì tôi cũng không che giấu nữa. Hôm nay chúng tôi đến tìm đại thẩm là muốn mời đại thẩm giúp cho một việc.”

Cừu Cừu Nương mặt hơi biến sắc, không khỏi cầm lấy tay con gái, yên lặng nói: “Tôi biết Phạm đại ca vì thường xuyên đến giúp tôi nên đã chọc không ít lời ong tiếng ve. Phạm cô nương, cô yên tâm, tiểu phụ nhân là người biết chừng mực, sáu năm trước Phạm đại ca từng có ân với tiểu phụ nhân, hiện giờ ngài ấy lại trọng nghĩa trợ giúp mẹ con chúng tôi, đối với mẹ con chúng tôi mà nói, ngài ấy vĩnh viễn là đại ân nhân mà nhà chúng tôi kính trọng.”

“Đại thẩm, đại thẩm đã hiểu lầm rồi.” Tiểu Ngư đứng lên, mỉm cười đổi sang dùng kính ngữ: “Chúng tôi tìm đến ngài, là muốn nói với đại thẩm, nhà chúng tôi đang chuẩn bị mở một quán ăn, đang rất cần người, muốn mời đại thẩm tới làm việc cho chúng tôi, không biết đại thẩm ngài có đồng ý hay không?”

Cừu Nương này luôn mềm mại xưng tiểu phụ nhân, lại đặc biệt gọi Phạm Thông là đại ân nhân của nhà mình, tự nhiên cho rằng mình là tới đây khỏi binh vãn tội, muốn nhân lúc này để tỏ rõ cõi lòng, nói cho mình biết nàng cũng không có những ý nghĩ không an phận. Nữ nhân như thế thật sự là thức thời hiểu biết, nếu thật sự muốn gán ghép hai người với nhau, ghép với lão cha đầu gỗ nhà nàng còn là chịu thiệt ấy chứ!

“Mời tôi đi tới quán ăn của cô nương làm việc?” Lần này Cừu Cừu Nương thật sự giật mình.

“Đúng vậy,” Tiểu Ngư cười, đang muốn nói tiếp thì bỗng nhiên nhanh mắt nhìn thấy cách đó không xa có một người đang muốn len lén rời đi, lập tức cao giọng kêu lên: “Cha!”

Cừu Cừu Nương cả kinh, cũng theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy thân ảnh của người kia cứng ngắc tại chỗ hai giây, sau đó vô cùng xấu hổ quay đầu lại, đó không phải là Phạm Thông đã đi rồi quay lại sao? Ánh mắt hai người vừa chạm, lập tức đều né nhau như trốn tránh.

Trong lòng Tiểu Ngư bỗng nhiên thoáng động, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, lão cha nhà nàng cùng với Cừu Cừu Nương rõ ràng là có tình ý với nhau nên mới có thể ngưng ngừng, vậy còn mình và Đinh Triệt thì sao? Chẳng phải cũng nhắn nhủ khó xử như vậy? Chẳng lẽ nàng thật sự có phản động tâm với tên kia sao?

Trong lúc hoảng thần, Phạm Bạch Thái nhìn Phạm Thông đang đi tới, gọi “cha” một tiếng. Tiểu Ngư vội tỉnh hồn lại trong con ngõ ngách, đặt sự chú ý về phía trước mặt, cười khanh khách nhìn Phạm Thông nói: “Cha, bọn con đang nói với Cừu đại thẩm, muốn mời đại thẩm đến giúp đỡ cho quán ăn tương lai nhà chúng ta, cha mau tới khuyên Cừu đại thẩm nhận lời chúng ta đi?!”

Câu cuối: “Nhận lời chúng ta đi”, Tiểu Ngư cố ý nói với vẻ cực kỳ ám muội, quả nhiên mặt hai người đều đỏ ửng lên.

“Mọi người thật sự muốn mở quán cơm sao?” Cừu Cừu Nương trấn định một chút, đáp ứng động tác đưa tay mời của Tiểu Ngư cùng ngồi xuống với mọi người, không chắc chắn chứng thực lại một lần nữa.

“Đúng vậy, suy nghĩ cũng đã lâu rồi, nhưng gần đây mới hạ quyết tâm, nếu không mấy ngày này tôi đi xung quanh tìm mặt bằng để làm gì!” Tiểu Ngư nửa thật nửa giả nói, “Tiệm cơm của chúng tôi chủ yếu nhắm vào tầng lớp bình dân cấp thấp, dự định tăng một bán những món ăn bình thường, tầng hai có thể chọn món. Nghe nói văn thần của Cừu đại thẩm rất ngon cho nên hôm nay đặc biệt đến nếm thử, nếu Cừu đại thẩm cũng đồng ý, sau này có thể đến trong quán nhà chúng tôi làm văn thần, đương nhiên, cũng có thể làm những món khác nữa. Về phần đãi ngộ.....”

Tiểu Ngư cố ý nhìn Phạm Thông liếc mắt một cái: “Cừu đại thẩm ngài cũng có thể lựa chọn nhập cổ phần, cùng tôi hùn vốn mở quán.”

“Hùn vốn? Nhưng mà... Tôi không có tiền vốn...” Cừu Cừu Nương cực kỳ tâm động, rồi lại khó xử nói.

“Tay nghề của Cừu đại thẩm không phải tiền vốn sao?” Tiểu Ngư cười nói, “Chi tiết hơn, chúng tôi muốn mời đại thẩm hôm nào đến nhà chúng tôi, thể hiện một chút tay nghề của mình, sau đó sẽ xác định số cổ phần. Những việc khác hiện giờ tôi không dám nói trước, nhưng có mấy thứ tôi có thể khẳng định, nếu Cừu đại thẩm đồng ý, sau này ngài có thể hoàn toàn nuôi sống tiểu muội muội bằng chính tay nghề của mình, không cần con bé phải đi theo ngài làm việc cực khổ, hơn nữa hai người cũng không cần phải lo lắng sẽ có người bắt nạt mẹ con mình.”

Cừu Cừu Nương ngân ngấn nước mắt, lại ép mình cố nén, nhìn Tiểu Ngư, nghiêm túc nói: “Chỉ cần cô nương có thể giúp mẹ con tôi có một nơi cư trú yên ổn, không để cho Vân Anh bị người ta bắt nạt, Cừu Nương nguyện ý nghe theo sự sai bảo của cô nương.”

“Cừu Nương lại sai lầm rồi, chúng ta nếu là quan hệ hợp tác, mọi việc đều là bàn bạc trao đổi, sao có thể nói là sai bảo hay không sai bảo chứ?” Nói xong, cầm miếng bạc trên bàn kia nhét vào trong tay đứa bé, mỉm cười nói: “Bạc này là Đình công tử đưa, chúng tôi cũng không có quyền làm chủ thay cho hắn, đại thẩm vẫn nên nhận lấy đi!”

Sau đó nàng kéo tay Phạm Bạch Thái rồi lại cười nói với Phạm Thông: “Cha, cha giúp cừu đại thẩm dọn đồ đạc đi, bọn con về trước đây.”

Phạm Thông khúm núm đứng đó, nhìn hai đứa con của mình đi xa, lại xấu hổ mà nhìn Cừu Cừu Nương, không biết nên nói gì cho phải.

Đôi mắt Cừu Cừu Nương ngấn lệ nhìn hắn, cũng không nói cái gì, trong lòng hiểu được, mình và con gái cực khổ, rốt cục cũng có thể nhìn được đến cuối cùng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 197: Hẹn ước qua song cửa sổ

Có hai đứa con đột nhiên tập kích, Phạm Thông dù da mặt có mỏng hơn nữa, hôm sau cũng chỉ có thể mời mẹ con họ Cừu đến nhà mình.

Phạm gia hiện giờ ở Liễu Hà trấn đã nhiều năm, mỗi người trong nhà đều thật xuất sắc, Phạm Thông từ lâu vì thích làm việc nghĩa giúp đỡ mọi người, gần như trở thành danh nhân trong trấn. Hôm nay thấy nhà họ Phạm đột nhiên đón tiếp một đôi mẹ con, lại để con gái chủ nhà tự thân cùng đi chợ mua đồ ăn, biểu hiện thân mật, các loại bát quai lập tức nổ tung trong đám phụ nữ lắm chuyện. Mọi người đều suy đoán hai mẹ con họ là thế nào với nhà họ Phạm, nhất là bà mối họ Liễu nhiều năm qua vẫn nhắm vào hai huynh đệ họ Phạm, càng là mặt dày tới cửa tìm hiểu.

Tiểu Ngư cười cười nói nói ngậm đuôi đi bà già bám dính này xong, bắt đầu để cho Cừu Cừu Nương biểu hiện tay nghề.

Vẫn thần tới qua đã ăn xong, dĩ nhiên không cần thử nữa, Cừu Cừu Nương trước liền xào mấy món ăn sáng. Những món ăn nàng làm đều là truyền thống, đối với người nhà họ Phạm đã sớm thưởng thức qua những món mới mẻ của Tiểu Ngư, món ăn nàng làm hương vị không khỏi có phần bình thường.

Cừu Cừu Nương là một thiếu phụ thông minh nhạy cảm, lập tức nhìn ra mấy món đều không qua cửa, không khỏi có chút lo sợ bất an.

“Cừu đại thẩm, tôi nghĩ vẫn thần của thẩm ngon như thế, ở phương diện này hẳn là có nhiều am hiểu, hay là thẩm làm một ít bánh bao xem thử? Tốt nhất là nhân bên trong thật tươi ngon mới được.” Tiểu Ngư suy nghĩ một chút, hẳn nên nâng cao sở trường tránh sở đoản.

Cừu Cừu Nương nghe vậy, nhất thời an lòng, bắt đầu thành thạo nhào bột, hiển nhiên đây là sở trường vốn có.

Bên đó làm bánh bao, Phạm Bạch Thái liền dắt tay đứa bé gái, kéo nó ra sân chơi cùng cáo con Bối Bối. Cô bé ban đầu còn có chút gò bó, nhưng Bối Bối đáng yêu nhanh chóng hóa giải cảm giác xa lạ, chỉ chốc lát, trong viện truyền đến tiếng cười như chuông bạc. Cừu Cừu Nương nghe thấy tiếng cười của con gái, trong lòng càng vui vẻ, tay làm việc càng thêm nhanh nhẹn cấp tốc.

Một lúc sau, một lồng hấp nhỏ được bung lên, Cừu Cừu Nương gần như dùng hết các nguyên liệu trong phòng bếp, làm thành bánh bao đủ dáng đủ loại, không chỉ có bề ngoài hoàn mỹ, lên men cũng vừa chuẩn. Hơi cần lộp da bánh bột mì bên ngoài, cảm giác được một mùi thơm ngập tràn, vị ngon cũng đầy miệng, khiến người ta càng thêm thèm ăn.

Không cần Tiểu Ngư nói, nhà họ Phạm cũng rõ lúc này tuyệt đối qua cửa. Tiểu Ngư cũng tỏ vẻ, sau này để cho Cừu Cừu Nương phụ trách làm theo sở trường của mình là vẫn thần và bánh bao nhân, và vẫn dùng tên hiệu của Cừu Nương.

Xác định chức trách của Cừu Cừu Nương xong, Tiểu Ngư liền bảo hai mẹ con, cùng với Xuân Yên và Kim Linh đều ngồi xuống hưởng thụ những món ăn ngon này.

Phạm Thông cẩn thận tỉ mỉ, riêng cầm một vi hấp đưa đến chỗ nhũ mẫu Đình Triệt, để cho bà lão ném thử món ngon. Chờ khi hắn trở về, phía sau liền thêm một thiếu niên tuổi lông mím cười.

Trước đó Phạm Thông nói muốn đến tiểu viện của bà lão, Tiểu Ngư cũng chuẩn bị tinh thần là sẽ có Đình Triệt theo về, lúc này nhìn thấy, nàng rất trấn định chào hỏi, mời hắn cùng ngồi xuống ăn. Sở đồ ăn thiếu, nàng đơn giản tự mình xuống bếp làm thêm vài món cho mọi người, khi xào nấu cũng không có kỵ Cừu Cừu Nương, để nàng ở bên cạnh nhìn. Mọi người náo nhiệt ăn bữa trưa, bàn bạc thương lượng chi tiết chuyện quán ăn.

Tiểu Ngư vốn định đề nghị mẹ con Cừu Cừu Nương chuyển về nhà mình, nhưng Cừu Cừu Nương nói nếu muốn mở quán ăn, thì ở đó dù sao cũng phải có người trông nom, hai mẹ con cứ ở hẳn luôn quán là được, như vậy cũng thuận tiện cho việc mở cửa buôn bán.

Tiểu Ngư biết hai người trước khi hôn sự được định luôn có nhiều điều cần cố kỵ, cũng không bắt buộc. Sau khi mọi người lại tán chuyện một hồi, Cừu Cừu nương liền dắt con gái cáo từ, nói về thành sẽ giúp đỡ tìm mặt tiền cửa hàng. Tiểu Ngư nói một người phụ nữ đi một mình vào thành không an toàn, không để ý đến sự từ chối của nàng, nhất quyết bắt Phạm Thông đưa hai mẹ con trở về.

Phạm Thông biết con gái có ý định thành toàn mình, tuy rằng quần đến mặt đỏ bừng, nhưng vẫn đi.

Sau đó Đinh Triệt cũng cáo từ trở về. La Đản vì Tiểu Ngư mới rời khỏi Bách Linh các, vẫn luôn lo lắng, cũng vội vã về thành. Phạm Bạch Thái và Nhạc Du theo như thường lệ vào thư phòng chăm chỉ học tập.

Tiểu Ngư nhìn quanh, vừa mới náo nhiệt giờ chỉ còn lại một mình mình, không khỏi nhún vai. Lại nghĩ trưa hôm nay có vẻ ăn hơi nhiều, liền cùng hai cô hầu gái đang dọn dẹp trong bếp dọn đồ một tiếng, rồi ôm Bối Bối dự định lên lầu nghỉ ngơi một lúc.

Không ngờ nàng mới chop mắt một lát, chợt nghe cửa sổ vang đến tiếng gõ nhẹ, Tiểu Ngư lập tức ngồi dậy: “Ai?”

“Ta.”

Là hán? Tuy rằng cách cửa sổ, Tiểu Ngư lại như nhìn thấy Đinh Triệt đang cười khế, không khỏi mặt đỏ lên một chút.

“Có việc gì vậy?”

“Mang người đến một chỗ.”

“Chỗ nào?” Thực đáng giận, trái tim lại bắt đầu đập rộn, như thể nàng đang được mời đi hẹn hò vậy.

“Người đi sẽ biết.” Đinh Triệt lại gõ gõ cửa sổ hai cái, nói: “Ta ở ngoài tường chờ người.”

“Này...” Tiểu Ngư vội vàng quay người xuống giường, chạy tới mở cánh cửa ra, liền thấy Đinh Triệt áo trắng phát phơ đứng trên bờ tường dưới lầu, phát tay với nàng, sau đó mỉm cười, nhảy xuống dưới.

Làm cái quỷ gì vậy? Có chuyện sao không nói, lại lén lút như kẻ trộm ấy.

Tiểu Ngư khẽ cắn môi, trong lòng nói thầm, nhưng không nén được hiếu kỳ và nổi giận, nhìn không được bước tới trước gương đồng sửa sang tóc tai, y phục, sau đó để lại tin nhắn trên bàn nói rõ mình đi ra ngoài, rồi cũng len lén từ cửa sổ nhảy xuống dưới.

“Cậu nói trước là đi đâu đi.” Nhảy xuống dưới, nhìn Đinh Triệt cười dài nhìn mình, Tiểu Ngư cố ý thản nhiên nói.

“Không phải người nói muốn tìm mặt tiền để mở quán ăn sao? Ta biết một nơi tốt.” Đinh Triệt mỉm cười, dưới bầu trời mùa thu, khuôn mặt tuấn tú thoải mái xán lạn vô cùng.

Hắn vừa nói vậy, Tiểu Ngư thật đúng là không thể không đi, liền đuổi theo kịp, nhưng lại sợ hắn bỗng nhiên phát điên kéo tay mình, cố ý đi sau hai bước.

Đinh Triệt như không để ý tới, đi thẳng về phía bờ sông, sau đó mướn một chiếc thuyền nhỏ, sai đi vào thành.

Lên thuyền, cũng vẫn không nói gì, chỉ giữ nụ cười tươi, thường thường lại liếc nhìn Tiểu Ngư, trong mắt như ẩn hàm thâm ý.

Tiểu Ngư lúc đầu còn trấn định như thường, mặc hắn liếc nhìn, chỉ ngồi ở đầu thuyền nhìn thuyền bè trên sông và cảnh vật đôi bờ, nhưng bị hắn nhìn nhiều lần như vậy, rốt cuộc nàng nhịn không được, giận dữ nói: “Cậu nhìn cái gì đó?!”

Đinh Triệt mỉm cười, khoan thai đáp: “Ta đang nghĩ mấy lời người từng nói.”

Trong mắt Tiểu Ngư hiện lên chút hiếu kỳ: “Nói gì cơ?”

“Người từng nói, thuyền lớn có cái tốt của thuyền lớn, thuyền nhỏ cũng có cái vui của thuyền nhỏ. Thuyền nhỏ tuy rằng vừa nhỏ vừa hẹp, nhưng sàn thuyền thấp, khom lưng là có thể nghịch nước, chơi đùa rất vui. Mới đầu ta còn không tin, sau đó phát hiện quả thực như vậy.”

Đinh Triệt nói, người cũng thật sự cúi xuống quạt nước một cái, sau đó quay mặt nhìn nàng. Không biết tại sao, từ góc độ này nghiêng này nhìn hắn, nụ cười nhàn nhạt kia lại chói mắt như mặt trời vậy.

“Đó là đương nhiên.” Tiểu Ngư hơi mất tự nhiên quay mặt đi, thăm mắng chính mình sao lại càng ngày càng háo sắc thế này.

“Chỉ tiếc xung quanh đây quá ồn ào, nước sông cũng quá đục.” Đinh Triệt ưu nhã vung tay, đầu ngón tay vẩy ra một chuỗi giọt nước, xệt qua không trung, lại rơi vào mặt sông. Giọng hắn trong trẻo rõ ràng, như lơ đãng nói: “Ta biết một nơi chơi thuyền rất tốt, nếu có cơ hội, ta đưa người đến đó.”

Một câu này như có chút quen quen, Tiểu Ngư thoáng nhớ ngày đó hắn cũng nói qua câu nói như vậy ở ngõ Từ Gia, lần đó nói muốn đi Hoàng Sơn, mà nàng... Hình như hôm đó đáp ứng rồi.

Nhớ ngõ Từ Gia, nhớ tới Hoàng Sơn, Tiểu Ngư chỉ cảm thấy bàn tay nào đó lại như nóng lên, quyết định không nhìn hắn nữa, thản nhiên nói: “Kế hoạch

không theo kịp nổi biến hóa, sau này có thời gian lại nói.”

“Kế hoạch không theo kịp nổi biến hóa?” Đinh Triệt cúi đầu lặp lại một câu, như suy nghĩ gì đó.

Tiểu Ngư không hiểu sao trái tim như nảy lên, quyết định nhanh chóng dẫn dắt câu chuyện qua hướng khác: “Được rồi, mấy ngày này sao không gặp được sư phụ cậu?”

Nàng luôn không thích lão già quái dị kia, không xuất hiện trước mặt mình là tốt nhất, chỉ là lúc này thực sự không có chuyện gì để nói, nói về lão ta cũng được.

Đinh Triệt tùy tiện đáp: “Không biết, mấy ngày ta đã không thấy ông ấy.”

Tiểu Ngư cười nói: “Không phải là mất tích rồi chứ? Sao không thấy cậu sốt ruột chút nào?”

Đinh Triệt cười nói: “Không sao, ông ấy cũng thường đột nhiên biến mất mười ngày nửa tháng, ta sớm đã quen rồi, hơn nữa ông ấy không ở cạnh cũng tốt, đỡ phải... đỡ phải nghe ông ấy lái nhai ba hoa.”

Đang nói, gương mặt tuấn tú thoáng ửng đỏ rất nhẹ, lại quay đầu quạt nước sông đục ngầu.

“Ha ha...” Tiểu Ngư vốn không hứng thú lắm với chủ đề này, thấy hắn không nhắc đến nữa, liền cười gượng hai tiếng, cũng không nói gì thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 198: Lựa chọn tốt nhất

Thuyền nhỏ chen chúc trong lòng sông chật chội, lác lác bơi vào thành, sau đó theo chỉ thị của Đinh Triệt, theo một chiếc thuyền lớn vào trong hồ, đến trước một bến thuyền.

Hồ nước sát bên cửa đông này Tiểu Ngư đã tới vài lần, lúc đầu triều đình để tránh giao thông đường sông tắc nghẽn, liền mở rộng chuyên để cung cấp cho thuyền lớn neo đậu trung chuyển, dần dần sau này, rất nhiều đội thuyền của các quan lớn người giàu phú thương cũng đậu ở đây. Là cửa vào đầu tiên của sông Biện, ven bờ cũng sớm có mấy con đường được mở rộng, thông với đường phố ven sông và những con phố khác, rất nhiều giao dịch được tiến hành trực tiếp ở đây, vì vậy nơi này dần trở nên nhộn nhịp.

Có điều, vì ở đây ngày đêm náo nhiệt, quá nhiều người mua kẻ bán, những người có tiền phần lớn đều không thích nơi ồn ào hỗn độn này, vì vậy mặc dù trên đường ngựa xe như nước, áo quần như nêm, nhưng thật sự ở lại đây cơ bản đều là tầng lớp bình dân trung, hạ đẳng, rất nhiều người kiếm sống ở bến thuyền, vì vậy khu vực này trở thành thiên hạ nhỏ của giới tiểu thị dân.

Tiểu Ngư nhớ Đinh Triệt trước đây từng nói muốn dẫn nàng đi tìm nơi mở quán, lúc này nhìn thấy hồ nước, chột bưng tỉnh, đúng rồi, tiệm cơm của nàng nếu định vị mục tiêu bình dân, nơi này không phải là khu vực khách hàng tập trung hay sao? Thật là, bình thường nàng thông minh như thế, lại chỉ biết đi loạn trong thành, không ngờ sát tường thành này còn có một chỗ tuyệt như vậy.

Lập tức, Tiểu Ngư dùng ánh mắt đầy vẻ con buôn quan sát bốn phía.

“Phía này”. Trên bến thuyền nhỏ, Đinh Triệt đi trước dẫn đường, tiến sâu vào đám đông, chỉ rẽ hai lần, liền đi tới một ngã ba rộng rãi, nói: “Tới rồi.”

Tiểu Ngư nhìn lại, là một tòa nhà nổi bật giữa đám đông, ngôi nhà có hai tầng duy nhất trong vòng hai trăm mét xung quanh, đồng thời có ba gian rộng, lầu hai còn có khu riêng vừa đánh cờ vừa thưởng trà. Thế nhưng xung quanh ngã ba, so với những quán trà ngập khách mà nói, nơi này quả thực quanh quẽ muốn chết. Không chỉ không có khách, ngay cả người làm cũng không có.

Tiểu Ngư nghi hoặc đi quanh, dọc theo bên cạnh quán trà, phát hiện một lối nhỏ dẫn vào sân, tương đối chật hẹp, rõ ràng là chuyên để phục vụ cho quán trà phía trước. Nhìn vào, thấy rõ nơi này là chỗ ở bình thường, trồng không ít cây cối.

“Sao?” Đinh Triệt không vội đi vào, mà mỉm cười nhìn Tiểu Ngư.

“Khu vực tốt, nhưng nơi phong thủy tốt thế này sao người ta lại bán lại dễ dàng chứ, thế nào giá cả cũng đắt lắm.” Tiểu Ngư lắc đầu, nơi thế này tuyệt đối vượt qua khả năng chi trả của nàng, phải thời gian dài mới có thể thu hồi vốn, không có lời.

“Trước đừng nghĩ giá, người xem nếu người mở quán cơm ở đây, có thể làm ăn tốt được chứ?” Đinh Triệt lại cười nói.

“Nơi vị trí tốt thế này, không thể làm ăn tốt thì chỉ có thể trách người buôn bán quá ngu ngốc.” Tiểu Ngư cẩn thận quan sát, để ý thấy nếu chặt bỏ hai cái cây ở cửa quán trà kia đi, thì trước quán có thể dành ra một chỗ đất trống để đỗ xe. Phía trước trống phía sau có sân viện, lại ở ngã ba, cách đó không xa là bến thuyền, nếu ở đây còn không tốt thì còn chạy đi đâu tìm chỗ tốt được nữa?!

“Vậy thì được. Chúng ta vào thôi. Nơi này ta đã tự quyết định, giúp người mua lại.” Đinh Triệt cười, ánh mắt tỏa sáng.

Tiểu Ngư ngẩn người: “Cậu giúp tôi mua lại?”

Đinh Triệt gật đầu: “Đúng vậy.”

Tiểu Ngư càng ngẩn ra: “Sao cậu lại giúp tôi mua? Cậu điên rồi hả? Chỗ này lớn như vậy, dù có cho thuê cũng rất đắt, càng đừng nói là mua lại toàn bộ. Tôi nào có nhiều tiền như vậy?”

“Tin ta đi, giá này tuyệt đối trong khả năng thừa nhận của người.”

“Đây không chỉ là vấn đề tiền bạc, vấn đề là vì sao cậu lại thay tôi quyết định? Cậu muốn góp vốn cũng không cần phải dùng cách này, cậu.” Tiểu Ngư bỗng nhiên im bặt, vì bàn tay nàng lại một lần nữa bị Đinh Triệt thỉnh linh túm lấy, giật bắn cả người.

“Đi vào trước xem thử đã.” Đinh Triệt kiên định nắm tay nàng nói khẽ, bước tới phía cửa.

“Này, cậu nói chuyện thì nói, đừng có động chân động tay.” Hắn cho rằng có lần đầu là có thể có lần sau nữa sao? Tiểu Ngư vừa cố sức rút tay ra, vừa đỏ mặt tức giận trừng mắt nhìn lưng hắn.

Đinh Triệt lại chẳng quay đầu, tay cũng không thả lỏng một chút nào, ngược lại nắm càng chặt hơn.

“Này, cậu không buông ra là tôi không khách khí đâu đấy!”

“Muốn đánh nhau sao?” Đinh Triệt quay đầu cười đầy vẻ vô lại, nhưng nụ cười kia lại đẹp đến khó mà diễn tả.

“Đừng mơ.” Tiểu Ngư thoáng nhớ đến giữa hai người còn có một trận tỷ thí, phần nợ trùng mất.

“Vậy thì nghe lời, đi vào trước đã.” Đinh Triệt nhếch khóe môi mỏng, quay đầu đi tiếp.

“Nghe cái đầu cậu!” Nếu như mới đầu nàng còn có chút mặt đỏ tim đập, lúc này chỉ còn thờ hồn hèn, chỉ là bọn họ ở cách nhau rất gần, trong lúc giây dựa hai người đã bước lên bậc thang, Đinh Triệt tiện tay đẩy, liền mở ra cánh cửa khép hờ, lúc này mới thả lỏng tay quay người đóng cửa.

Cửa vừa đóng, bên trong liền trở thành một thế giới yên lặng.

“Nếu cậu không nói rõ, nơi này tôi không cần, muốn buôn bán gì tự cậu làm gì tùy thích.” Tiểu Ngư nắn bóp cổ tay ửng đỏ, vừa nhìn mấy cái bàn còn nguyên vẹn xung quanh, như thể quán trà chỉ đang đóng cửa, vừa lạnh giọng nói.

Có điều gương mặt nàng vốn dĩ nên lạnh lùng lại bởi vì tức giận mà đỏ rực lên, đôi mắt trắng đen rõ ràng cũng vì cháy lên lửa giận mà tỏa sáng, ngược lại có vẻ xinh đẹp lóa mắt.

Đinh Triệt chỉ nhìn nàng cười đầy vẻ vô tội, lượn một vòng qua cái bàn vuông, sau đó mới chậm rãi hỏi lại: “Người đoán ta tổng cộng giúp người hết bao nhiêu bạc?”

“Là chính cậu tự bỏ ra mua, không liên quan gì đến tôi hết.”

Đinh Triệt cười tủm tỉm, giờ một ngón tay.

“Một ngàn lượng?” Tiểu Ngư đưa mắt khinh bỉ, “Đinh đại công tử, thật là có tiền.”

“Sai. Là một trăm lượng.” Đinh Triệt lắc lắc ngón tay.

“Một trăm lượng?” Tiểu Ngư ngạc nhiên, “Cậu lừa trẻ con hả?”

Đinh Triệt lấy trong ngực ra hai tờ giấy, mở ra đưa tới bày trước mặt Tiểu Ngư, cười như một con hổ ly: “Còn bao gồm cả lầu trước vườn sau, một tay giao tiền, vĩnh viễn không thay đổi.”

Tiểu Ngư nhìn tờ khế đắt có con dấu của quan, lại nhìn tờ hợp đồng có dấu tay còn lại, nhất thời hết chỗ nói, nửa ngày mới cất lời: “Cậu dùng thủ đoạn gì khiến người ta bán tống bán tháo như vậy?”

“Ban đầu ghét bỏ tiền của ta là tiền “quân tử” (tiếng lóng ám chỉ tiền trộm cướp, bất minh), giờ lại nghi ngờ ta bức người ta bán nhà, lẽ nào trong lòng người, ta là kẻ tiểu nhân độc ác như vậy sao?” Đinh Triệt có chút ỷ khuất nhìn nàng, giống như nàng đang tàn bạo ức hiếp hắn vậy.

“Khụ..” Thấy hắn không ngờ lại làm ra vẻ đáng thương ngay trước mặt mình, Tiểu Ngư kinh ngạc suýt chút nữa thì bị nước miếng của mình sặc chết, vội vàng nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Vậy thì là chuyện gì? Đừng nói với tôi rằng chủ nhân quán trà này bị hòng nảo.”

“Đầu của chủ nhân quán trà quả thực không có vấn đề, nhưng bọn họ đều mắc bệnh.” Đinh Triệt không làm ra bộ đáng thương nữa, lại khôi phục vẻ giao hoạt thường ngày, cười cười ôn hòa đi về một hướng. “Người đi theo ta xem sẽ biết.”

Tiểu Ngư hồ nghi theo sát sau hắn, vừa tiến vào viện đầu tiên, chỉ thấy có một gian phòng chứa rất nhiều than đá và củi gỗ, phía gần tường viện có hai hàng cây, dưới tàng cây là giếng nước. Lại đi vào trong, hậu viện phòng ốc đều bình thường, chỉ có sân vườn trồng rất nhiều hoa cây cảnh, còn bày cả bàn ghế đá, biểu hiện chủ nhân trước đây khá là phong nhã.

“Đâu có gì lạ chứ?” Tiểu Ngư nhìn một vòng, cũng không thấy có gì đặc biệt.

“Mọi thứ đều không có gì lạ, vấn đề ở chỗ cái cây này.” Đinh Triệt chỉ vào cây lớn bên cạnh giếng.

“Cái cây này? Đây không phải là một cây long não rất bình thường sao?” Tiểu Ngư càng cảm thấy khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 199: Bắt đầu biến thân

“Nó là cây long não, nhưng không phải long não bình thường, mà là long não độc quý.”

“Long não độc quý? Tôi chưa từng nghe thấy cái tên này.”

“Long não độc quý bản thân cũng không có độc, có độc là do những thứ quý quái này.” Đinh Triệt ngắt một mảnh lá cây trên đất cho nàng xem.

“Ý cậu là những con nhỏ xíu màu xám tro này?” Tiểu Ngư ngờ vực nhìn những con sâu nhỏ xíu nằm im bất động giống như vệt nước mưa rơi xuống mặt đất.

“Đúng vậy, đó là nguồn độc. Người đừng thấy nó nhỏ mà xem thường, thứ này khi thời tiết ẩm ướt sẽ tiết ra một loại chất độc làm hại đến thần trí, nếu theo lá cây rơi thẳng xuống giếng, trước khi chết sẽ càng tiết ra nhiều chất độc hơn. Người ăn phải nước giếng này, một hai ngày không sao, nhưng lâu dần, tinh thần trở nên hoảng hốt, tính tình nóng nảy táo bạo, thậm chí còn có thể sinh ra ảo giác như bị quỷ mê hoặc, cho nên gọi là độc quý. Cái giếng này bị tán cây long não bao trùm, mỗi ngày lá cây rụng xuống đó không phải ít, thêm nữa trời mưa, liền thành một cái giếng độc, khó trách mỗi lần đổi chủ đều không ở lâu được, việc buôn bán cũng không tốt.”

“Nếu như cậu nói, chẳng phải tất cả các cây long não đều có thể sẽ có loại sâu kinh khủng này hay sao?” Tiểu Ngư theo phản xạ vội ném bỏ cái lá ra xa xa, nghĩ trong sân nhà mình liệu có loại cây như vậy hay không. “Còn nữa, nếu cậu đã biết rõ giếng nước có độc, tại sao còn mua lại khu nhà này?”

Cây độc dù chặt bỏ, nhưng nước giếng đã ô nhiễm, trừ phi lại đào một cái giếng khác, nhưng dù vậy mạch nước ngầm thông nhau, không phải vẫn là nước có độc hay sao?

“Không phải tất cả các cây long não đều như vậy, chỉ là một loại thôi.” Đinh Triệt cười ý bảo nàng nhìn một cái lá khác, chỉ thấy sát rìa lá có rất nhiều lông tơ màu trắng, gần mũi lá nhọn lại có một lỗ nhỏ do sâu đục. “Loại cây này vốn dĩ chỉ sống ở rừng rậm phía nam, nếu mọc nhiều thành rừng, khi gặp tiết trời mưa hoặc sương sẽ tụ thành chướng khí. Người bị lạc vào đó, nếu hai canh giờ mà không rời khỏi thì sẽ phát cuồng, khó có thuốc giải. Chỉ là không biết tại sao ở đây lại có một gốc, còn bên cạnh giếng nước nữa. Về phần tại sao ta lại mua chỗ này, lúc này ta có nói rồi. Người nếu vô ý uống phải nước giếng này, một hai ngày cũng không sao, hơn nữa độc tính của độc quý này có một đặc điểm lớn.”

“Đặc điểm gì, cậu đừng có dài dòng câu thời gian, còn nữa, cậu mau ném bỏ cái kia ngay.” Tiểu Ngư ghét bỏ liếc nhìn cái lá kia, nhanh chân lui ra xa khỏi cây long não và cái giếng.

Đinh Triệt ném bỏ cái lá, lấy khăn tay lau qua bàn tay cầm lá trước đó rồi ném bỏ cái khăn, không chút hoang mang theo sát nàng, cười nói: “Độc tính của nó biến mất rất nhanh nếu không có nguồn độc mới bổ sung, hai ngày là có thể tự động hóa giải. Chỉ cần chúng ta chặt bỏ cây này, đốt bỏ hết, tạm thời không dùng nước giếng để đó hai ngày là tất cả đều ổn thỏa.”

Tiểu Ngư không bỏ qua: “Cậu vừa nói loại cây này chỉ sống ở rừng rậm nơi cực Nam, nhưng lại mọc ở đây, không phải là có người dòm ngó khu nhà này, cố ý hãm hại chủ nhân chứ? Nếu thế, chúng ta mua khu nhà này chẳng phải là rước lấy phiền phức?”

Đinh Triệt mỉm cười: “Đương nhiên ta đã xem xét vấn đề này. Nhưng người xem, cây long não kia rất lớn, ít nhất cũng phải hai trăm năm tuổi. Cho dù có ai đó từng muốn dùng nó hại người, thì bất luận là người làm hại hay bị hại, chắc chắn từ lâu đã hóa thành xương trắng. Còn nữa, ta cũng đã hỏi thăm, khu nhà này mấy chục năm trước mới được xây dựng, trước sau ở mấy đời chủ nhân, đều cùng vì chứng bệnh điên mà rời khỏi đây. Khi ta mua nhà, đời chủ nhân cuối cùng còn tưởng rằng ta không biết những chuyện trước đó, dám công phu sư từ ngạo đời tám trăm lượng.”

“Kết quả cậu chỉ tốn một trăm lượng.” Tiểu Ngư nhìn không được mỉm cười, biết hẳn là không có vấn đề gì, tâm trạng lúc này mới nhẹ nhõm, nàng nhìn lại khu nhà, càng nhìn lại càng thấy hài lòng.

“Hiện giờ người biết ta làm như vậy vì tốt cho người rồi chứ?” Đinh Triệt cười bước tới bên cạnh nàng, ánh mắt sáng lấp lánh như sao.

“Ai bảo cậu lúc đầu tỏ vẻ thần thần bí bí chứ.” Tiểu Ngư liếc mắt xem thường, bước về phía sân sau, dự định xem kỹ khu nhà này hơn, trong lòng thật ra cũng thấy cảm động.

Đinh Triệt theo sát phía sau nàng: “Một trăm lượng này coi như ta góp vốn, thế nào?”

“Tôi đã nói rồi, tôi không muốn tiền quân tử.” Tiểu Ngư kiêu ngạo nói, sau đó mím môi cười nhẹ.

“Được, vậy đưa một trăm lượng đây!” Đinh Triệt lướt nhẹ người lên trước rồi quay lại, tay giờ ra trước mặt nàng, nghiêm trang nói.

“Trên người tôi không mang nhiều bạc như vậy, về nhà tôi trả cho cậu.” Tiểu Ngư ngẩng đầu, muốn tránh khỏi hấn đi vào cổng vòm thông ra sân sau.

“Không được, bây giờ không lấy ra ta sẽ thu hồi khu nhà này lại.” Đinh Triệt làm bộ không chịu, lại xoay ra chắn trước mặt nàng, tay giờ thẳng tắp, trên mặt là nụ cười nhạt vô lại khiến người ta vừa muốn yêu lại vừa muốn ghét, ai không biết, còn tưởng hấn là một kẻ du côn đích thực.

“Được, vậy cậu thu lại đi, tôi đi tìm tòa nhà khác.”

Tiểu Ngư khi thế định gạt tay hấn đi, không ngờ hấn bỗng nhiên lật cổ tay, thừa cơ quay ngược lại nắm lấy tay nàng, đồng thời vận lực, đẩy nàng về phía bức tường cổng vòm cách đó chừng một thước, thân thể cũng áp sát.

Thình lình bị tấn công khiến Tiểu Ngư vốn được huấn luyện rất nhiều không chút suy nghĩ liền gấp đầu gối, định đá mạnh chân gã lưu manh háo sắc này, sau đó sẽ gấp cánh tay, ý đồ dùng khuỷu tay đồng thời công kích buộc hấn buông ra.

Chỉ tiếc cao thủ so chiêu không thể sai sót mấy may, nàng đối với Đinh Triệt vốn không chút đề phòng, Đinh Triệt lại có ý đột ngột gây khó dễ, dù là vô tình hay cố ý, ngay cả phản ứng của nàng có lạnh lẽo hơn nữa, nhất thời cũng không cách nào xoay chuyển được tình thế, huống chi người nào đó ngay lúc mới ra tay đã đưa ngón tay ra. *(ý là bạn Cá đã bị bạn Triệt điểm huyệt mất tiêu rồi..)*

Vì vậy, Tiểu Ngư vừa mới vận sức, liền phát hiện thân thể mình đột nhiên không còn chút sức lực.

“Người thật sự không muốn nhận lấy ý tốt của ta?”

Những động tác liên tiếp chỉ tổng cộng không quá mấy giây đồng hồ, Tiểu Ngư kinh ngạc mở to hai mắt, đôi mắt đen của hấn giống như những viên kim cương đen sáng nhất trên bầu trời đêm, không cho phép nàng lảng tránh, khóa chặt sự lúng túng của nàng, đồng thời giọng nói trong trẻo lúc này hơi pha chút khàn khàn, chứa đựng một chút uy hiếp, mà dường như lại có chút ủy khuất, cùng nhau hợp lại tạo thành thanh âm đầy sức cảm dỗ giống như ma quỷ.

“Đinh Triệt, cậu làm gì vậy? Mau thả tôi ra, đừng có quá đáng!” Tiểu Ngư vừa then vừa giận nhìn hấn, cố gắng giơ cánh tay vô lực lên muốn đẩy hấn ra, nhưng chỉ cảm thấy dường như bản thân mình đã trở thành một chú dê con bắt lực nằm trong nanh vuốt sói, tất cả giấy dựa yếu ớt đều là phí công.

Đinh Triệt chỉ dứt khoát nắm trọn lấy hai tay nàng trong lòng bàn tay hấn. Mặc dù nửa người dưới còn quân tử cách một khoảng, nhưng gương mặt tuấn tú lại cố ý chậm rãi kề sát, thẳng đến đôi bên đều có thể thấy rõ được bản thân mình được phản chiếu trong đôi mắt đối phương, hơi thở của mỗi người cũng giao hòa vào nhau, sau đó, người nào đó dùng giọng nói trầm thấp giống như làm nũng nhẹ nhàng hỏi lại:

“Ta có sao?”

“Lẽ nào cậu làm vậy còn không phải quá đáng sao?” Tiểu Ngư giận dữ trừng mắt, sắc mặt lại vì đối phương kẻ quá sát mà đỏ ửng lên, càng vì lời nói kỳ dị của hấn mà nổi da gà.

“Nếu ta làm thế này là quá đáng, vậy ngày đó người đối với ta như thế, không phải là càng quá đáng? Hả?” Lời cuối cực kỳ gọi cảm từ mũi Đinh Triệt nhẹ nhàng hừ ra, nhưng ánh mắt hấn lại vẫn cứ tràn ngập ủy khuất.

“Ngày... ngày đó? Tôi.. tôi quá đáng với cậu lúc nào chứ?” Lời vừa ra khỏi miệng, trong lòng Tiểu Ngư bỗng nhiên rung lên một hồi chuông cảnh báo, hình như nàng vừa hỏi ra một vấn đề tuyệt đối không nên hỏi.

“Người thật sự không nhớ?” Đinh Triệt cực kỳ thỏa mãn hưởng thụ cảm giác con cá nhỏ trơn tuột rớt cuộc đã bị nắm chặt trong lòng bàn tay, không nhanh không chậm tiếp tục dùng lời và giọng nói khiến Tiểu Ngư run rẩy kia, nói rành từng tiếng một.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 200: Ôn lại kiểu Pháp

“Ngày đó ở bên bờ sông, tôi không cẩn thận ngủ gật dựa vào người cậu, tôi xin lỗi.” Tiểu Ngư gắng hết sức trấn định nói, bản năng nói tránh khỏi chủ đề buồn tối say rượu kia.

Ngày nào đó trong khách sạn hai người tìm được cách giữ cho bầu không khí hài hòa, giữa bọn họ rõ ràng vẫn rất hòa thuận, có thể coi là bạn bè lâu năm, tại sao sau đó lại biến hóa như vậy? Nàng không dám nhìn hắn, mà hắn, cũng biến thành lúc thì ôn nhu, lúc thì nắm tay, thậm chí còn..

Đinh Triệt sùng sốt, cười khề lắc đầu một cái, trầm thấp giọng: “Không, không phải chuyện đó, thực ra ta rất vui lòng dâng hiến bờ vai của mình.”

Tiểu Ngư lại đỏ mặt, muốn trốn tránh hắn lại không phát hiện ra ánh mắt hắn đang càng lúc càng dịu dàng, nhưng lại sợ như vậy tỏ ra bản thân mình sợ hãi, chỉ có thể lạnh mặt nói: “Vậy thì là vì tôi sở cảm của cậu một chút phải không? Nhưng lần đó là cậu lừa tôi trước, hơn nữa..”

Hơn nữa còn là hắn lừa nàng nói nàng chảy nước miếng, đùa giỡn nàng trước cơ mà.

Nhớ tới vẻ mặt đáng yêu của nàng ngày đó, Đinh Triệt bỗng nhiên cúi đầu cười, tiếng cười êm tai rung lên trong lồng ngực hắn, lan đến tận thân thể nàng.

“Cười cái gì mà cười?!” Tiểu Ngư cố gắng giả dụ, nhưng thân thể không còn chút lực, rất muốn vận công phá huyết đạo bị điểm, lại biết dưới sự đề phòng của hắn căn bản là không thể, chỉ có thể cố cứng rắn nói, đồng thời trong lòng tràn lên cảm giác uất ức.

Nghĩ nàng luyện võ nhiều năm như vậy, chịu đòn roi gậy gộc không dưới số lượng trăm, cũng từng vô số lần khiến cho La Đan không đường chống đỡ, làm cho Nhị thúc cũng phải thương lùi lại, hôm nay ở đây lại bị tên đáng ghét này dễ dàng chặn đứng, còn bị ép hỏi một cách đáng xấu hổ đáng tức giận như vậy. Trong lúc hoảng loạn, nàng cắn răng gặm dữ, thế lúc được tự do nhất định phải tấn cho tên kia một trận, cho hắn biết kết quả việc mạo phạm mình là như thế nào.

“Ta cười ngươi có nhiều mặt không hề giống nhau đến vậy, không biết mặt nào mới thật sự là ngươi.” Nhớ hành vi vừa phóng khoáng vừa hồn nhiên của người nào đó đêm hôm ấy, Đinh Triệt ngừng cười, con ngươi lại bắt đầu thăm thẳm: “Ngươi quên rồi sao? Ngày đó trong ngõ, ta từng nói ngươi dạy ta một việc.”

“Cậu nói tôi dạy cậu một việc, vậy cậu nên cảm ơn tôi mới đúng, sao lại nói tôi quá đáng với cậu? Cậu có biết là cậu rất kỳ quặc không hả?” Ngọn lửa trong đôi mắt và vẻ mặt của Đinh Triệt khiến Tiểu Ngư có chút khô miệng, “Mặc kệ là chuyện gì, cậu buông tôi ra trước đã.”

Còn nói mình có nhiều mặt. Hắn mới là kẻ đa nhân cách, tâm thần phân liệt.

“Thực không nghĩ ra? Không nghĩ ra khi ngươi say rượu đến tìm ta thế nào sao? Không nghĩ ra ngươi đã nói với ta những gì? Làm gì với ta?” Đinh Triệt dịu dàng nói, một tay buông nàng ra, đưa lên nhẹ nhàng dùng lưng bàn tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp của nàng.

“Cậu đừng có chạm vào tôi như vậy!” Ngón tay hắn giống như mang theo ma lực, mỗi cái đụng chạm vào da thịt đều có thể khiến nàng dựng tóc gáy run rẩy. Trong cơ thể dường như có luồng nhiệt nóng bỏng thiêu đốt khiến thân thể nàng càng mềm nhũn. Tiểu Ngư cảm thấy mình sắp đứng không nổi nữa, vội vàng cắn mạnh môi dưới, quyết không lùi bước nhìn chằm chằm gương mặt tuấn mỹ đang chất chứa đầy ôn nhu khiến người ta khó lòng chống cự kia. “Tôi.. Được rồi. Tôi thừa nhận ngày đó tôi đùa giỡn cậu. Tôi không nên gọi cậu là Đinh đại mỹ nhân, cũng không nên gọi cậu là Đinh đại soái ca!”

“Tuy rằng ngươi không nên dùng từ mỹ nhân để hình dung ta, nhưng ngươi khen ta đẹp, ta cũng hài lòng.” Đinh Triệt thờ dài, ngón tay từ gương mặt dần chuyển đến bờ môi dưới hắn dẫu rằng của nàng, nhẹ nhàng ve vuốt. Giọng nói dịu dàng trầm thấp, giống như gió xuân đang thổi bên tai. “Ta vốn dĩ không muốn ép ngươi, hy vọng ngươi từ từ nghĩ ra. Nhưng ngươi không nên cố ý trốn tránh ta. Trải qua đêm hỗn loạn đó, mà lại ném tất cả mọi vấn đề cho một mình ta. Ngươi nói đúng, tính toán không theo kịp biến hóa.. Ta không thể ôm sự may mắn chờ đợi kỳ ức mà có thể cả đời ngươi không thể nghĩ ra nổi. Cho nên, ta nghĩ ta nên hành động để giúp ngươi nhớ lại.”

“Cậu.. Cậu đừng có nói mơ hồ như vậy.. Tôi.. Tôi không hề cố tình trốn tránh, càng nói gì mà đem vấn đề ném cho một mình cậu.. Cậu nói những điều đó.. Thật sự tôi không hiểu..”

Tiểu Ngư khó nhọc đứng dựa vào tường, cảm giác như mình có thể trượt ngã bất cứ lúc nào, cũng càng lúc càng không dám nghĩ đến hắn đang nói về chuyện gì. Nàng rất muốn khấn cầu hắn thả nàng ra rồi nói chuyện từ từ, nhưng lại cảm giác mình phải kiên trì, không thể đầu hàng. Như thế chỉ cần đầu hàng thì nàng sẽ không còn đường quay lại.

“Được rồi. Ta cho ngươi biết.” Ngón tay Đinh Triệt khẽ trượt xuống dưới, ôn nhu nâng cằm nàng lên, đôi môi mỏng cùng với hơi thở cùng lúc từ từ áp sát nàng. “Đêm đó, ngươi đẩy ngã ta. Sau đó..”

Người nào đó làm bừa bỏ qua phần đầu câu chuyện, trực tiếp phản Tiểu Ngư án từ hình.

“Không..”

Nàng cá nhỏ đáng thương chỉ kịp thốt lên một tiếng yếu ớt, liền bị hơi thở mạnh mẽ của chàng trai vây kín, nỗ lực đứng thẳng rồi cuộc tan vỡ, thân thể nhũn xuống. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, thân thể nàng đã bị dán chặt vào một cơ thể khác vừa cứng chắc, vừa nóng bỏng, đồng thời khuôn miệng vừa hé ra khẽ kêu lên của nàng cũng bị đánh chiếm mạnh mẽ, cái lưỡi thơm ngon trượt bị quấn lấy nhiệt tình, như muốn gắng sức chiếm đoạt tất cả hơi thở của nàng.

Trời đất như đảo lộn.. Nàng muốn ngắt xiêu.. Thế giới trở nên điên đảo.. Hấn hấn hấn.. Hấn dăm ..

Tiểu Ngư choáng đầu hoa mắt cổ găng ngăn cản sự điên cuồng đó lại, nhưng bụng dưới bị thân thể nóng bỏng chặn giữ lại dâng lên một luồng lửa, giống như núi lửa phun trào khỏi mặt đất, nung chảy hết thảy.. Lý trí nàng cũng nhanh chóng bị hòa tan, bản năng thức tỉnh đáp lại, rên rì.. Cho đến khi hô hấp không còn đường khí..

“Nàng nói, nàng thích kiểu Pháp, đây là việc mà nàng vừa ức hiếp ta lại vừa dạy ta...” Đinh Triệt khó khăn rời khỏi đôi môi ngọt ngào của nàng, bí mật giải huyết đạo cho nàng, giọng khàn khàn nói, chăm chú nhìn gương mặt đang đỏ ửng của thân thể trong lòng.

Đừng đừng.. Một từ “kiểu Pháp” khiến chút lý trí khó khăn lắm mới khôi phục lại được của Tiểu Ngư như nổ tung, xâu hổ vô cùng. Tất cả đã rõ. Mạnh mẽ, chứng cứ vô cùng xác thực, không thể nghi ngờ. Thì ra, thì ra là mình vô lễ với hắn trước, lại còn là kiểu Pháp...

“Tôi... Tôi...” Không còn đường tự bào chữa, người đáng thương muốn tìm một lời nói dối hoàn mỹ, lại phát hiện vốn từ của mình như đã cạn.

“Còn nghĩ không ra? Ta đây nhắc lại cho nàng lần nữa.”

Đinh Triệt bị vẻ mặt ngưng ngưng ướt át của nàng kích thích, máu nóng lại sôi trào, nhìn không được mượn cớ, mạnh mẽ nâng cằm nàng lên, đón lấy ánh mắt hoảng loạn của nàng, một lần nữa phủ xuống. Có điều, lúc này hắn cố ý nhẹ mút từ ngoài cánh môi nàng, đầu lưỡi thỉnh thoảng lướt qua cánh hoa, từ phía bên này nhẹ nhàng di chuyển sang bên kia, khi thì ngậm môi trên, khi thì trên đầu môi dưới, ra sức mị hoặc quyến rũ nàng, chỉ nhất quyết không tiến sâu vào bạch ngọc chi thành.

“Đinh Triệt..” Cảm giác quen thuộc một lần nữa truyền đến, Tiểu Ngư khó nhịn vận vẹo thân thể, bắt hắn ôm lấy cổ hắn không cho phép hắn lại như gần như xa nữa, không để ý rằng mình đã khôi phục lại khí lực.

Nàng vốn hận những chuyện nơi này hết thảy đều không xảy ra, nhưng khi nàng một lần nữa chìm sâu vào nụ hôn ôn nhu vô tận mà lại đầy giáo hoạt kia, nàng đột nhiên cảm giác được thân thể đã không còn do nàng khống chế, mà hoàn toàn đã bị luồng ý thức mạnh mẽ phóng khoáng, dám yêu dám hận chiếm hết, thành thực phản ứng ra khát khao sâu thẳm nhất trong lòng mỗi một người nữ nhân, mà dục hỏa một khi bắt cháy, liền lập tức chuyển thành nhiệt tình cuộn trào mãnh liệt, không phải chỉ lướt qua như vậy là có thể thỏa mãn.

Khoảnh khắc tiếp xúc với chiếc lưỡi đinh hương, cảm giác ngọt ngào rơi dưới đáy lòng lại một lần nữa đánh tan lý trí Đinh Triệt đang cố khắc chế, như thể qua giờ khắc này sẽ không còn ngày mai nữa, chỉ muốn gần bỏ quán quýt giữ chặt lấy khoảnh khắc tuyệt vời đến vô tận này.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 201: Mê mang và bày tỏ

Tiểu Ngư tỉnh táo lại, không có cách nào đối mặt với bản thân mình như vậy, càng không có cách nào đối mặt với gương mặt đối diện kia, lại cho rằng mình không thể chạy trốn (bạn Cá vẫn tưởng mình đang bị điểm huyết ^o^), không còn cách nào khác đành ôm lấy thất lưng hắn, chôn chặt gương mặt trong lòng hắn, coi ngực hắn như một tấm màn lớn, cũng coi chính mình như một con đà điểu.

Lúc này nàng đã hoàn toàn xác định được ngày đó trong phòng mình từng nghi ngờ gặp được ảo giác kia, tuyệt đối là thật.

Khi đó nàng uống xong canh tỉnh rượu, hắn đã tới, đồng thời canh giữ bên giường nàng, dịu dàng yêu thương nhìn nàng, chân tình trong ánh mắt đó, nàng còn nhớ rõ.

Nhưng vấn đề là, sự yêu thích này, là do tự nhiên hấp dẫn, hay là vì sự lớn mật đêm đó của nàng mà sinh ra di chứng? Dù sao nàng còn trẻ tuổi, cũng coi như xinh đẹp, quan trọng hơn là nàng... nàng vẫn còn là một cô bé.. Mà hắn.. cũng là một cậu nhóc.

Phải biết rằng, đối với một thiếu niên đang trong thời kỳ trưởng thành, dễ dàng xúc động mà nói, nếu đột nhiên bị một cô gái dùng “nụ hôn kiểu Pháp” nóng bỏng trên miên như vậy câu dẫn, sẽ nhanh chóng và mạnh mẽ sinh ra cảm giác khác thường với đối phương, logic này là điều hiển nhiên.

Chỉ là cảm xúc sinh ra dưới sự hỗn loạn đó, rốt cuộc có phải là tình yêu không? Có mấy phần chân thực? Lại có mấy phần là khát vọng từ nội tâm? Điều này cũng không ai có thể xác định.

Chỉ ít, hiện giờ nàng không có cách nào xác định được, hơn nữa, nàng nghĩ hắn cũng không thể nào xác định.

Mà cho dù nàng thật sự động tâm với thiếu niên này, theo cách tính tuổi của nàng, đây cũng là tỷ lệ duyên – Thứ tình yêu bị kịch nàng chưa từng xem trọng, cho rằng nó rất ngắn ngủi khó có thể kéo dài.

“Đinh Triệt..” Khi hơi thở dần ổn định lại, Tiểu Ngư khó khăn cất tiếng.

“Uh..” Một tiếng đáp lại rất dịu dàng, Tiểu Ngư cảm nhận được thân thể mềm nhũn của mình được hạ xuống bằng một cái ôm dịu dàng, sau đó, dưới hông là một tấm nệm bằng thịt ấm áp.

“Xin lỗi..” Cái ôm của hắn rất ấm áp, nhưng Tiểu Ngư cảm thấy có chút vô vọng và bị thương, nghèn nghẹn nói.

“Cái gì?” Thân thể Đinh Triệt thoáng chốc trở nên nhạy cảm, hai tay đỡ đầu vai nàng, muốn đẩy ra nhìn rõ sắc mặt nàng.

Tiểu Ngư nhắm chặt mắt lại, mặc hắn nhẹ nhàng đẩy mình ra, hít sâu một hơi, đôi mắt rõ ràng mờ ra nhìn hắn: “Xin lỗi!”

“Xin lỗi ta điều gì?” Đinh Triệt dự cảm được điều nàng sắp nói nhất định không phải điều mình muốn nghe, nhưng hắn không thể không nghe, vì hắn phải hiểu được suy nghĩ thật của nàng.

“Vi tôi uống say..” Tiểu Ngư gian nan tìm từ ngữ, “Tất cả những hành động và lời nói khi đó.. Xin lỗi.. nếu như..”

“Nếu như thế nào?” Giọng Đinh Triệt cũng trầm xuống.

Tiểu Ngư khẽ vùng người, muốn lùi lại một chút, không ngờ mình có thể cử động, hơi ngẩn ra, liền muốn nhanh chóng rời khỏi hắn trước.

“Cứ thế này nói đi. Nếu như thế nào?” Đinh Triệt một tay trượt xuống, quần chặt eo nàng, ánh mắt yên lặng trối chặt nàng.

“Nếu như có thể, cậu hãy quên những điều đó đi, được không?” Tiểu Ngư cup mí mắt, cứ ngồi như vậy trong lòng người ta, lại nói với người ta những lời tàn nhẫn, nàng có phải quá nhẫn tâm rồi không? Nhưng nếu không nhẫn tâm, không chừng sau này thương tổn lại càng thêm lớn.

“Ngay cả hôm nay cũng quên đi? Ngay lúc này cũng quên đi?” Giọng Đinh Triệt nhẹ nhàng lãnh đạm, nghe không ra cảm xúc gì.

Tiểu Ngư đột nhiên cảm thấy trong lòng chua xót, ép buộc mình gạt đầu.

“Như vậy.. Vừa rồi là nàng bù đắp ta?” Đinh Triệt nhìn rèm mi dày của nàng, bàn tay giữ đầu vai nàng bắt giác siết chặt.

Tiểu Ngư biết hắn muốn nói đến sự đáp lại của nàng lúc sau, giọng nói càng thêm khó khăn, trong lòng như trở nên đau đớn: “Nếu như cậu muốn, có thể cho rằng như vậy.”

“Không, ta không muốn.” Đinh Triệt bình tĩnh nói, “Nàng nghĩ bù đắp ta như vậy, có phải quá đơn giản rồi không?”

“Vậy cậu muốn thế nào?” Tiểu Ngư rút cuộc ngược mắt nhìn hắn, nàng biết mình đuối lý, nhưng vừa rồi không phải nàng đã bị hắn phi lễ ngược trở lại hay sao?

“Cho ta cái này.” Đinh Triệt chỉ vào ngực nàng.

Tiểu Ngư sắc mặt nhất thời xấu hổ lúc đỏ lúc trắng: “Là cái gì? Cậu muốn thân thể tôi, hay là trái tim tôi?”

“Thân thể nàng?” Cát lên câu nghi vấn, ánh mắt thăm thẳm của Đinh Triệt thoáng hiện ý cười. “Ta không ngại nàng đem cho ta, chỉ là..”

Hắn cố ý ngừng lại, quả nhiên liền thấy tức giận trong mắt Tiểu Ngư, “Chỉ là cái gì?”

Đinh Triệt mỉm cười, cánh tay siết chặt lại, chậm rãi nói: “Chỉ là ta muốn chiếm được trái tim này trước, sau đó mới danh chính ngôn thuận trong đêm động phòng hoa chúc, hoàn toàn chiếm lấy nó.”

Mặt Tiểu Ngư thoát đồ rực, cổ sức gãy dựa khỏi lồng ngực hắn, nói: “Cậu nói vậy gì đó? Chúng ta không thể..”

“Vi sao không thể?” Đinh Triệt híp mắt, ngón tay đặt trên lưng nàng lập tức cong lên, “Nếu nàng không nói rõ, ta sẽ điểm huyết đạo của nàng.”

Vừa nói, ánh mắt hắn lại cố ý nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng.

Tiểu Ngư nhất thời cứng đờ, cười khổ thở dài: “Cậu buông ra trước, chúng ta nói chuyện rõ ràng.”

“Không, nàng cứ thế nói đi, nếu như ta buông nàng ra bây giờ, sợ rằng sẽ không còn cơ hội nào nữa.” Đinh Triệt kiên quyết từ chối, ngược lại càng ôm nàng chặt hơn.

“Hòa thượng chạy thì còn miếu mà. Cậu biết tôi sẽ không bỏ rơi người nhà, cậu thả tôi ra, tôi có thể chạy đi đâu chứ?” Tiểu Ngư cắn môi, lại cảm giác đau đớn từ môi truyền đến.

“Đừng cắn..” Đinh Triệt lập tức giữ chặt cằm nàng, ngón cái khẽ phớt ra dấu răng nàng cắn để lại ở môi dưới, lúc này vẫn đang sưng đỏ, lại bị cắn hơi thắm ra máu tiếp, không chút nghĩ ngợi, liền cúi xuống dịu dàng mút lấy.

“Đinh Triệt..” Tiểu Ngư run giọng, bỗng nhiên thật muốn khóc.

“Ta thật lòng thích nàng.” Đinh Triệt hơi lùi lại, để nàng thấy rõ đôi mắt mình, dịu dàng mà nghiêm trang nói, “Thực ra, ta đã sớm phát hiện ra ta thích nàng, chỉ là sự kiêu ngạo của ta không cho phép nói ra. Từ lần đầu tiên gặp mặt đó, tuy rằng nàng là bình dân, ta là đệ tử thế gia, nhưng từ đầu nàng đã chiếm thượng phong, trêu chọc đùa giỡn ta, còn khiến ta cam tâm tình nguyện mua Nhạc Nhạc với giá đắt.”

“Tôi..” Tiểu Ngư không ngờ hẳn lại biểu lộ như vậy.

“Không, nàng đừng nói gì, trước tiên hãy nghe ta nói xong đã.” Đinh Triệt đưa ngón tay che lại miệng nàng, dịu dàng nói: “Ta rất cảm tạ lần đó, vì sau đó, Nhạc Nhạc làm bạn với ta sáu năm, bất luận ta vui vẻ, khổ sở, đắc ý, mất mát, sợ hãi, thống khổ, nó cũng vẫn ở bên ta, giúp ta không cô đơn. Ta từng nói với nàng, khi còn nhỏ, cha mẹ ta rất ít khi ở bên cạnh, phần lớn thời gian ta đi theo ông nội. Nhưng ông nội ta say mê danh lợi quan trường, rất ít khi thật sự quan tâm ta. Bọn người dưới chỉ biết nịnh hót ta, không có mấy người như nhũ mẫu thật lòng đối tốt với ta. Hơn nữa, thân là đệ tử thế gia, anh em họ hàng rất đông, từ nhỏ ta đã có danh thân đông, khó tránh khỏi có người đố kỵ. Cha mẹ không ở bên cạnh, luôn có những người muốn hại ta, ta chỉ có thể càng bất chính mình trở nên cao ngạo, làm bộ như xem thường tất cả. Sau đó ông nội ta bị miễn quan, giáng chức tới Nhại Châu, đem ta nhờ cậy ông ngoại. Về phần ông ngoại ta, nàng cũng từng gặp, chắc hẳn biết tính tình ông ấy, nếu không phải ta không thể ở nổi tại Tiền phủ, cũng sẽ không một mình đi tìm cha mẹ. Không ngờ ta vừa lên thuyền đã bị chủ thuyền thâm hiểm trộm hết lộ phí, còn bị bọn họ coi như trâu ngựa bắt nạt. Mấy ngày đó, ta nếm trải cái gì là đau đớn, là đói khát. May mắn Nhạc Nhạc vẫn ở bên cạnh ta, sau đó ta gặp lại nàng.”

Nói đến đây, Đinh Triệt cười khẽ, nhẹ nắm tay nàng, ánh mắt càng nhu hòa: “Khi đó tuy rằng nàng cố ý chọc ta tức giận, khiến ta té ngã mất mát, dùng phép khích tướng bức ta lên thuyền, làm bộ như lạnh lùng muốn đuổi ta đi nhưng lại giúp ta bán y phục, còn gấp gọn gàng rồi mới bán, lấy ngọc bội làm mồi dụ. Khi đó ta tỏ vẻ không muốn nhận ân tình của nàng, nhưng trong lòng đều hiểu, kỳ thực nàng đều vì tốt cho ta. Nàng là người ngoài thứ hai sau nhũ mẫu thật sự tốt với ta. À, đương nhiên, còn có người nhà nàng nữa, bọn họ cũng vậy.”

“Khi đó tôi thật sự không nghĩ tới sẽ giúp đỡ cậu.” Tiểu Ngư ngượng ngùng xen miệng, trong lòng lại vì tự thuật của hắn mà sinh ra ngọt ngào, thân thể bất giác mềm mại xuống.

“Ta biết, vì khi đó nhà nàng cũng đang gặp phiền phức nhiều.” Đinh Triệt kéo nàng vào lòng, cầm tựa trên đỉnh đầu nàng, “Nàng đừng nói dối rằng mình mầu lạnh, nếu nàng thật sự mầu lạnh, thì đã không bắt chấp tính mạng tới cứu ta.”

“Đó là vì tôi nắm chắc.” Tiểu Ngư lại phiền muộn nói.

“Cho dù nắm chắc, nhưng vẫn là sinh tử trong chớp mắt, vạn nhất xảy ra sai lầm gì, vạn nhất mọi người đánh giá nhầm sự lợi hại của bọn chúng thì sao?” Đinh Triệt bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi trong lòng, cúi đầu nói: “Khi đó dù sao nàng mới mười ba tuổi.”

“Là cậu coi thường tôi thôi.” Tiểu Ngư rúc trong lòng hắn, nghe hơi thở nam tính nhẹ nhàng thanh sáng, trong lòng mặc dù còn chút không được tự nhiên khó nói ra, lại bất giác thấy an tâm, sự chống cự cũng bất giác yếu đi nhiều.

“Bất luận thế nào, trong tình huống đó, sự cơ trí và quyết đoán không phải người nào cũng có. Ta cũng từ lúc ấy, mới thật sự chú ý đến nàng, để ý nàng, đồng thời mong muốn bản thân mình cũng có được bản lĩnh như nàng. Sau đó, nàng cũng biết ta từng muốn bái Nhị thúc nàng làm thầy, nỗ lực luyện võ, cố gắng vượt lên trước nàng. Thế nhưng ta không được như nguyện, trái lại tình cờ bái sư phụ làm thầy, càng không ngờ lại vì vậy mà bỏ qua cuộc sống cầm y ngọc thực đi theo lão nhân gia lưu lạc khắp nơi. Nói thực, khi mới bắt đầu thật sự rất khổ, mấy lần ta đã muốn buông tha, lên trở lại kinh thành. Nhưng mỗi lần nghĩ phải luyện võ giỏi hơn nàng, mạnh hơn nàng, thì đều nhịn xuống tất cả. Cho đến lần này sư phụ có việc phải trở lại kinh thành, ta nhất quyết theo tới, vốn chỉ cho rằng muốn cùng nàng phân cao thấp rửa nhục, lại không hiểu cảm giác của mình đối với nàng, thực ra là yêu thích.”

“Vậy hiện giờ sao cậu có thể xác định được cậu thật sự thích tôi? Vốn khi cậu mới trở về, chúng ta vẫn thường tranh cãi nhau kia mà.” Nghe những lời kể của hắn, Tiểu Ngư rút cuộc nhịn không được ngắt đầu hỏi cậu mình quan tâm nhất

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Q.1 - Chương 202: Tuổi trẻ không phải vấn đề..

Vì những khi chúng ta ở cùng nhau, bởi vì ngoài lúc ban đầu ta muốn tìm nàng tỷ thí, sau đó không còn xuất hiện suy nghĩ này trong đầu nữa, bởi vì ta luôn bất giác nhớ đến nàng, tìm các loại cơ để được gặp nàng, càng vì ngày chúng ta hóa thù thành bạn, trong đêm ở bên bờ sông đó, ta bỗng nhiên phát hiện lòng ta có một cảm giác rất hạnh phúc, rất thỏa mãn, rất muốn cứ như vậy cùng nàng mãi mãi.” Đinh Triệt cúi đầu nhìn nàng, khẽ cười, ôn nhu chất chứa trong nụ cười khiến cả đất trời đều thất sắc.

“Cậu đừng nói mờ ám như vậy, đêm đó chúng ta chỉ nói chuyện thôi, có làm gì khác đâu.” Tiểu Ngư có chút chịu không nổi ánh mắt hắn, úp úp mở mở càu nhàu.

“Ý của nàng là, đêm đó ta nên làm cái gì khác sao?” Đinh Triệt bốn cọt nói.

“Tôi đâu có ý này?!” Tiểu Ngư nhanh chóng phản bác, thẹn quá thành giận dấm dấm hắn một cái, lại bỗng nhiên cảm thấy mình làm thế này chẳng khác nào một cô bé đang làm nũng, không khỏi lại đỏ mặt.

“Nàng biết không? Khi nàng đỏ mặt trông rất đáng yêu.” Đinh Triệt nhìn không được lại đặt lên trán nàng một nụ hôn, nhưng không dám di chuyển xuống dưới, sợ rằng mình không khống chế được, lại càng sợ sẽ phá hỏng bầu không khí khó khăn lắm mới bình tĩnh trở lại.

“Thiếu ba hoa!” Tiểu Ngư nổi giận sẵng giọng, ánh mắt nhìn xuống, nhẹ giọng nói: “Nhưng cậu mới mười bảy tuổi, cậu làm thế nào hiểu được cảm giác này là tình yêu chứ?”

“Mười bảy tuổi thì làm sao? Mười bảy tuổi lẽ nào sẽ không thể có tình cảm? Trên đời này vợ chồng thành thân lúc mười bảy tuổi nhiều biết bao nhiêu? Cha ta khi mười bảy tuổi đã sinh ra ta rồi!” Đinh Triệt cười, “Có một việc có lẽ nàng không biết.”

“Việc gì?”

“Cha mẹ ta, khi bọn họ thành thân, mọi người đều nghĩ đó là cuộc hôn nhân vì danh lợi do ông nội ông ngoại ta quyết định, nhưng không ai biết, kỳ thực là cha ta thích mẹ ta trước, sau đó xin ông nội đến cầu hôn.” Đinh Triệt khoan thai nói, “Mẹ ta cũng bởi vì thích cha ta, mặc dù ông ấy thân thể yếu đuối, cũng vẫn không chùn bước đồng ý gả.”

Nói đến đây, Đinh Triệt bỗng nhiên cúi đầu mỉm cười.

“Cậu cười gì đó?” Tiểu Ngư nhìn không được hiểu kỳ.

“Ta cười cha ta. Lớn tuổi như vậy rồi còn viết thơ tình cho mẹ ta nữa.” Nhớ lại cha mẹ yêu thương nhau, Đinh Triệt không ngớt ý cười, “Mới vừa rồi nàng không phải hỏi ta làm thế nào hiểu được loại cảm giác này là tình yêu hay sao? Bởi vì cảm giác của ta cũng chính là cảm giác của cha ta năm đó. Cha ta nói, nếu con muốn biết mình có thật sự thích một cô gái nào hay không, chỉ cần dùng một câu nói nghiệm chứng là đủ.”

“Câu nào cơ?”

“Một ngày không gặp, như cách ba thu.” Đinh Triệt khoan thai ngâm nga, đồng thời nhẹ nhàng cọ cọ đỉnh đầu nàng, tràn đầy cảm giác thỏa mãn và hạnh phúc.

“Những lời này không hẳn như vậy. Tôi một ngày không gặp đệ đệ, cũng sẽ cảm thấy lo lắng.” Tiểu Ngư trong lòng run rẩy, nhưng miệng vẫn cố ý phản bác.

“Đó là nàng lo lắng, còn ta, thì ở đây cảm thấy trống trơn.” Đinh Triệt nắm lấy tay nàng dán lên ngực mình.

Tiểu Ngư ngượng ngùng muốn rút về, nhưng bàn tay tiếp xúc đến nơi nóng bỏng rắn chắc đó, lại như bị dính chặt, không thể rút lui. Bởi vì nàng cảm nhận rõ ràng, dưới bàn tay mình là một trái tim đang đập từng nhịp mạnh mẽ.

“Sau nữa, nàng uống say..” Đinh Triệt ngừng một chút, quyết định sẽ giấu đi phần mờ đầu, trực tiếp đem tội danh phi lễ gán chặt đầu nàng, miễn cho nàng lại muốn chạy trốn.

“Cậu đừng nhắc chuyện đó mãi được không?” Nhớ tới nụ hôn kiểu Pháp đó, Tiểu Ngư lại quẫn, hận không thể biến mình thành một con rùa, rút sâu đầu vào mai. Uy danh cả đời của tôi ơi, đều bị rượu say làm loạn hỏng mất rồi!!!

“Được, ta không nhắc nữa..” Đinh Triệt lại cất tiếng cười trầm thấp rung rung, sau đó ôn nhu nhìn nàng, “Nhưng nàng cũng phải tin tưởng ta. Cảm giác của ta đối với nàng đều là thật, ta rõ ràng từng lời của mình muốn là gì.”

“Đinh Triệt...” Tiểu Ngư xúc động, khẽ nhắc tên hắn, ánh mắt như hàm chứa nước hồ xuân, sóng xanh gợn gợn, lại mang theo chút sầu lo, “Nhưng. Tôi không biết mình có thích cậu không.”

Tiểu Ngư ngập ngừng, thành thực nói, “Cậu hẳn cũng biết, từ nhỏ tôi đã tương đối thành thực. Hơn nữa, nam nữ cùng độ tuổi, thì hình như phải nữ trưởng thành hơn, giữa chúng ta...”

“Mặc kệ nàng có thành thực hơn ta hay không, nàng cũng chính là một thiếu nữ mười sáu tuổi. Lẽ nào nàng muốn gả cho một đại thúc ngoài ba mươi tuổi hay sao?” Đinh Triệt buồn cười nói, tựa hồ căn bản không lo lắng nàng có đúng là thích mình hay không.

“Đại thúc ba mươi tuổi cũng không tồi mà, đàn ông trưởng thành càng hiểu được quan tâm phụ nữ như thế nào.” Thấy người nào đó bỗng nhiên trợn trừng mắt, giọng Tiểu Ngư tự giác hạ thấp, yếu ớt nói, “Tôi cũng chưa nói mình nhất định phải tìm một ông chú ba mươi tuổi, hơn nữa đàn ông ba mươi tuổi cũng chưa chắc nhất định sẽ trưởng thành. Giống như hai ông dờ hơi nhà tôi đó, khiến cho những người phụ nữ thích họ chịu bao nhiêu khổ sở.”

Hai câu cuối cùng ra khỏi miệng, Tiểu Ngư rất muốn cắn rứt lưỡi mình. Sao nàng lại ngốc vậy chứ, tự đi bê tảng đá đập chân mình.

“Nàng biết là tốt rồi.” Đinh Triệt ngấm ngầm cười.

Tiểu Ngư nổi giận, định mở miệng tranh cãi tiếp.

“Suyt...” Đinh Triệt che môi nàng lại, nhu tình vô hạn ngưng tụ trong đôi mắt: “Ta biết, trước đây ta rất xấu tính, khiến cho nàng không tin tưởng ta, cảm thấy ta rất ấu trĩ, rất dễ kích động. Nhưng ai cũng đều sẽ thay đổi, sao nàng không để thời gian chứng minh chúng ta rất cuộc thích hợp hay không thích hợp?”

Đề thời gian chứng minh sao? Tiểu Ngư ngáy ra chút, cũng có chút động lòng.

Kiếp trước, nàng chỉ từng qua một lần yêu đương chẳng đến đâu cả, căn bản chưa từng cảm nhận qua mùi vị tình yêu mà sách vở hay nói đến, mà kiếp này.. Điều khác nàng không dám nói, nhưng xác thực, nàng cũng thích cảm giác ở cùng nhau bên bờ sông đêm đó, nhất là khi hai người kiss, nàng thừa nhận, nàng cũng thật sự thích cảm giác này, hoàn toàn khác với những nụ hôn chán ngắt có phần ghê ghê kia. Hiện giờ, thậm chí nàng còn muốn nữa..

Trời ạ, nàng sắp biến thành một sắc nữ rồi..

Nhìn ánh dương nhuộm đầm trên da thịt mềm mại, Đinh Triệt thờ dài một tiếng, lại dè nàng xuống, nhẹ nhàng ngậm lấy cánh môi anh đào kia, thì thầm: “Đáp ứng ta, để cho thời gian chứng minh nhé.”

“Tôi...” Tiểu Ngư muốn nói, nhưng phát hiện lại lạc vào bầu của người nào đó, một khi mở miệng là coi như nghênh địch vào thành, sao còn có thể không thất thủ?

“Đinh Triệt... Cậu có thể đừng có vậy mãi được không..?” Tiểu Ngư cố gắng lắm mới bứt ra được, nổi giận bưng kín miệng mình, giận dữ trừng mắt nhìn hắn, “Còn như vậy nữa, cậu bảo tôi về nhà gặp mọi người thế nào được đây?”

“Được được được. Ta không làm loạn nữa.” Đinh Triệt ôm nàng, từ từ nhắm hai mắt ổn định lại hô hấp, đồng thời tham lam hít mùi hương nhàn nhạt trên thân thể nàng, “Vậy nàng đồng ý với ta đi!”

“Tôi... Nếu như thời gian cũng chứng minh chúng ta không thích hợp...”

“Không có nếu như. Mặc kệ là nếu như cái gì, ta đều sẽ khiến chúng không còn tồn tại nữa.” Đinh Triệt nói như đinh đóng cột.

“Cậu đừng có khẳng định tuyệt đối như vậy. Dù sao nói gì đi nữa gia đình cậu cũng là nhà quan, mà tôi chỉ là một người bình dân. Ta dám khẳng định, ông nội ông ngoại cậu đều tuyệt đối không đồng ý quan hệ của chúng ta.” Tiểu Ngư than thở.

“Nàng yên tâm, tuy rằng ông nội ông ngoại ta xác thực đều có chút bè phái, nhưng cha mẹ ta đều không là người nhìn quyền thế, việc hôn nhân của ta chỉ cần bọn họ đồng ý là được.” Đinh Triệt chăm chú nhìn nàng, cực kỳ tự tin nói, “Hơn nữa, người do ta chọn lựa, cha mẹ ta nhất định cũng sẽ thích.”

Tự đại cuồng! Tiểu Ngư lẩm bẩm trong lòng, nhưng gương mặt giấu trong ngực hắn lại khẽ cong lên một nụ cười hạnh phúc.

Hắn nói đúng, nàng mới mười sáu tuổi, cũng vừa đúng giữa tuổi thanh xuân, cần gì phải khiến mình sống như người hai mươi tám, hai mươi chín tuổi cơ chứ?! Nếu cứ mang cõi lòng nặng trĩu mà sống, thì được trọng sinh một lần nữa lại có khác gì?

Nàng nếu muốn có tình yêu, cũng từng mơ ước tình yêu, lúc này đây đang có một cánh chim xanh bay tới, sao không đưa tay đón lấy, nắm thừ và cảm thụ?... Dù cho tương lai mối tình này xuất hiện điều gì xấu, không thể vẹn toàn, cũng lắm chỉ là một lần thất tình mà thôi, chỉ ít khi nàng về già có thể hối tưởng lại, coi như đã hưởng qua một lần mùi vị ái tình, không phải sao?

“Đáp ứng cậu cũng được. Có điều, cậu phải đồng ý với tôi ba điều kiện.” Tiểu Ngư mím môi, bất giác cười, lại khôi phục cơ trí giảo hoạt như trước.

“Tiểu sinh xin rửa tai lắng nghe.” Đinh Triệt mỉm cười đối diện nàng.

“Tôi không biết chúng ta sau này có thể thành thân hay không, nhưng nếu thành thân, vậy cậu cũng chỉ có thể cưới duy nhất một mình tôi, đến chết cũng không thể nạp thiếp, cũng không thể ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.” Tiểu Ngư bá đạo nói, nguyên tắc này, không liên quan đến nữ quyền gì cả, chỉ là nàng không thể cho phép người khác chia sẻ chồng của mình.

“Hãy tin ta, nữ nhân có thể khiến ta để ý đến trên đời này không có mấy người. Hơn nữa...” Đinh Triệt khẽ quệt mũi nàng một cái, “Ta có kiết phích chủng, tuyệt đối sẽ không cùng chung hoạn nạn với người nữ nhân nào khác cả.”

“Đinh Triệt!” Tiểu Ngư giận dữ, “Cậu đừng có lẫn lộn, kéo chuyện tào lao. Cậu hãy trả lời chính xác cho tôi.”

“Được, ta đáp ứng với nàng, Đinh Triệt đời này chỉ yêu một người là nàng, tuyệt đối không nạp thiếp, cũng không trêu chọc người nào khác, nếu có phạm lỗi thì...”

“Được rồi, thế độc thì không cần. Tôi tin tưởng lời thề chỉ ở trong lòng người.” Tiểu Ngư cười khê, dựng thẳng ngón tay thứ hai, “Nếu sau này chúng ta thành thân, đương gia tác chủ chỉ có thể là tôi, việc nhỏ có thể thoái mái, chuyện lớn phải do tôi làm chủ.”

Điều này coi như là nữ quyền, không đương gia tác chủ nàng sẽ không có cảm giác an toàn, hi..

“Không thành vấn đề, toàn bộ tiểu sinh đã là của nương tử đại nhân, những cái khác còn gì phải nói?” Đinh Triệt cột nhà nói.

“Ai là nương tử của cậu? Tôi mới nhận lời hẹn hò thôi, còn chưa nói muốn gả cho cậu.” Tiểu Ngư lập tức sửa lại đúng sai lầm nghiêm trọng này. Nàng mới mười sáu tuổi, đang thì như hoa, điều này kiên quyết không thể thỏa hiệp.

“Được được được, là nương tử đại nhân tương lai, vậy xin hỏi nương tử đại nhân tương lai, điều kiện thứ ba của nàng là gì?” Đinh Triệt lập tức biết điều sửa lại, trong lòng lại cười thầm, miệng nàng đều đã bị ta hôn mấy lần, nàng không gả cho ta còn gả cho ai nữa? La Đan đầu gối kia, hay là gã hòa thượng giả chẳng khác nào nữ nhân kia? Đừng có mơ tưởng!

“Thứ ba, cậu phải để cho tôi quyền tự chủ nguyên vẹn, không thể điều khiển việc tôi làm, cũng không thể can thiệp tự do của tôi.”

“Nghĩa là việc nương tử đại nhân muốn, tiểu sinh đều không thể can thiệp sao?” Đinh Triệt có ý kiến, “Nếu như uy hiếp tới địa vị phu quân của tiểu sinh, hoặc là nguy cấp đến sự an toàn của nương tử đại nhân thì sao?”

“Đừng có nói bừa, tôi còn chưa phải nương tử của cậu.” Tiểu Ngu tức giận, không chút lưu tình nhéo hấn một cái.

“Ồi!!” Đinh Triệt khoa trương kêu thảm thiết, “Được được được, tiểu sinh biết sai rồi, là nương tử đại nhân tương lai, tương lai!!”

Tên này sao lại nói năng ngọt xớt léo mép như vậy nhỉ? Tiểu Ngu vừa bực vừa buồn cười trừng hấn. “Hai điều sau, tình huống đặc thù có thể ngoại lệ, như vậy được rồi chứ!”

Ôi, nhầm rồi, nàng nói vậy chẳng khác nào thừa nhận địa vị phu quân của hấn rồi sao?

“Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy!” Đinh Triệt sớm đã dự đoán nàng sẽ tỉnh ngộ, thành thạo đưa một ngón tay che môi nàng lại, sau đó cười nịnh nọt đáng yêu như một con cún nhỏ: “Nương tử đại nhân tương lai, hiện giờ nàng đã bằng lòng với ta rồi chứ?”

“Không dễ dàng như vậy đâu, còn điều thứ tư...”

Người nào đó kêu thảm: “Điều thứ tư? Vừa rồi nàng chỉ nói có ba điều kiện thôi mà.”

“Tôi đòi ý, không được sao?”

“Được được được, vậy xin hỏi nương tử đại nhân tương lai, điều kiện thứ tư của nàng là gì?”

“Tạm thời tôi còn chưa nghĩ ra...”

“Vậy chờ khi nào nương tử đại nhân tương lai nghĩ ra rồi nói cho tiểu sinh, tiểu sinh nhất định cần tôn thánh dụ, nương tử đại nhân tương lai, tiểu sinh đã đáp ứng nàng ba điều kiện, hiện giờ có thể trước thưởng cho tiểu sinh một chút được không?”

“Sắc lang. Uhm...”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 203: Cuộc sống luôn có vui lẫn buồn

Mặt trời đã ngả về phía Tây, ánh chiều nghiêng nghiêng trên sông Biện, bất luận là những chiếc thuyền qua lại, hay là mặt sông long lanh sóng gợn, hay một đôi thiếu niên thiếu nữ đang ngồi ở đầu thuyền, đều được phủ lên một lớp ánh sáng vàng óng ánh. Nhất là thiếu niên kia, mới hiểu ái tình, đôi mắt tràn đầy chuyên chú, càng khiến cho buổi chiều muộn thêm tươi vui ấm áp.

“Đinh Triệt, nếu cậu cứ cười như vậy mãi, thì đừng đến nhà tôi nữa.” Tiểu Ngu rút cuộc nhìn không được sắc giọng. Mới lên thuyền còn trông ngây ngây ngốc ngốc như vậy, thì về nhà chẳng phải mọi người đều đoán ra hai người bọn họ làm gì rồi sao? Lại nhớ đến hai người ở dưới cánh cổng vòm hao tổn cả một buổi chiều, nàng nhìn không được đỏ hết cả mặt.

“Được được được, ta không cười, ta không cười.” Đinh Triệt cực lực ngăn chặn khoe miệng luôn không tự chủ được mà cong lên, “Có điều, thực sự không cho cha nàng biết về chuyện của chúng ta sao?”

“Đinh Triệt!” Tiểu Ngu gầm lên, thấy người lái đò nhìn tới, lại hạ giọng, bực mình nói: “Chuyện cậu đánh lén điểm huyết tôi, tôi còn chưa tính sổ đâu!”

“Được rồi được rồi, ta không nói nữa, có điều bây giờ còn chưa tới trấn Liễu Hà, nắm tay một chút cũng không sao chứ?” Đinh Triệt tỏ vẻ nghiêm nghị, giờ tay muốn kéo tay nàng.

“Sao lại không sao?” Tiểu Ngu nhanh nhẹn giấu tay ra sau, mặc dù đôi mắt quàng lại về khinh thường, nhưng lời nói lại hờn dỗi đầy vẻ câu nhân đoạt phách: “Bên ngoài có nhiều người, ai biết có người quen với chúng ta hay không? Còn nữa, tôi cảnh cáo lại một lần, đến nhà tôi không cho phép cậu lộ ra sơ hở gì, nếu không tôi sẽ lập tức quyết định chúng ta không hợp.”

Cũng may là đã qua buổi trưa, đôi môi không còn sưng đỏ nữa, nếu không chẳng phải nàng không còn mặt mũi nào mà về nhà hay sao?

“Aizz. Mệnh ta thực khổ!” Đinh Triệt ai oán thu tay về, bộ dáng như cô vợ nhỏ bị chèn ép, khiến Tiểu Ngu lại nhìn không được mà bật cười, đồng thời cũng hung dữ đưa mắt trừng hấn một cái.

“Thế này đi, ta thôi không về nhà cùng nàng nữa, ta không có cách nào khống chế được mình không nhìn nàng.” Đinh Triệt thở dài, “Ta đến chỗ nhũ mẫu trước vậy.”

“Vây là tốt nhất.” Tiểu Ngu có ý kiêu ngạo vênh mặt nói, nhưng nghe câu sau của Đinh Triệt, nhất thời cực kỳ xấu hổ, lập tức phản đối: “Không được!”

“Sao lại không được? Một ngày không gặp, như cách ba thu, nửa ngày không gặp chính là một năm rưỡi, lẽ nào nàng nhẫn tâm nhìn ta chịu nỗi khổ tương tư hay sao? Nếu như nàng sợ mọi người phát hiện, ta nhất định sẽ thật cẩn thận.”

“Tôi nói không được là không được.” Tiểu Ngu đỏ mặt nói, nhưng nghĩ hình như ngữ khí mình có phần quá nặng, liền nhẹ giọng một chút, “Không phải chỉ một buổi tối sao? Cậu cứ ngủ một giấc, ngày mai sáng sớm hãy đến nhà tôi, không phải là thấy được sao?”

Thật không biết đàn ông bình thường khi yêu đương có vô lại như vậy không nữa, có điều có thể khẳng định rằng, dù có vô lại, chắc chắn cũng không thể nào vô lại như hắn.

Tiểu Ngu trong lòng oán thầm, không khỏi ánh mắt lại quét về phía hắn, bất giác đôi mắt hắn lấp lánh sáng kỳ lạ, vội vàng vén áo ngồi nghiêm lại, trừng mắt cảnh cáo.

Lên bờ một mình, Tiểu Ngu lại gia cố tâm lý một hồi nữa, xác định bản thân không lộ ra sơ hở gì, mới về nhà, tuyên bố tin tốt là tìm được mặt bằng.

Mọi người vừa nghe, đều hưng phấn, vội vàng hỏi chi tiết, cũng phân phó Phạm Thông sau bữa tối đến thông báo cho Cừu Cửu Nương, sáng hôm sau đến thẳng ven hồ đi xem nhà.

“Tỷ, hôm nay hình như tỷ rất vui.” Sau cơm tối, Phạm Bạch Thái cười tủm tỉm ôm Bối Bối đến tìm Tiểu Ngu.

Tiểu Ngu đang tính toán các công việc cần chuẩn bị, nghe hỏi vậy, nhất thời có chút chột dạ, vội vàng cười nói: “Rốt cuộc tìm được mặt bằng làm cửa hàng, hơn nữa giá còn rẻ như vậy, ta đương nhiên rất hài lòng.”

Phạm Bạch Thái cười hắc hắc: “Được rồi. Tỷ, Đinh đại ca giúp tỷ tìm đất, sao tỷ không mời huynh ấy về ăn cơm nhà mình?”

“Ừm, cậu ta còn phải thăm nhũ mẫu của mình, hôm nào sẽ đến sau.” Tiểu Ngu gảy bàn tính, không cẩn thận đánh sai một cái, sợ đệ đệ nhìn ra điều gì, liền đẩy bàn tính, nói: “Đông Đông, tỷ tỷ chợt nhớ ra có chuyện cần tìm cha, để giúp tỷ tỷ tính mấy cái này nhé!”

Nhìn theo tỷ tỷ chạy trốn chết, Phạm Bạch Thái cười hi hi, nói với cáo con: “Bối Bối, mày nói tỷ tỷ và Đinh đại ca có chuyện gì không nhỉ? Tỷ ấy quên luôn cả việc cha không ở nhà nữa.”

“Ngoao ngoao...” Bối Bối ngẩng đầu, kêu to hai tiếng.

“Ha, mày cũng nghĩ vậy hả?”

Tiểu Ngu đi ra sân trước, đang muốn kêu Phạm Thông đi tìm mấy người đến, ngày mai cùng đi đào cây kia xử lý, bỗng nhớ tới câu “Lòng hại người không thể có, đề phòng người không thể không”, cây long não độc kia nếu hiếm có như vậy, sao không đơn giản luyện thành độc được, tương lai ngừa vạn nhất nhỉ?

Nghĩ vậy, nhất thời tâm động, nàng liền quay đi định đi tìm Nhạc Du, nhưng chưa đi được mấy bước, lại nghĩ tới một điều.

Hồi trước khi báo Nhạc Du điều chế ít thuốc đoạn tử tuyệt tôn, là vì đối phó Tang gia và Hạ Tùng, hiện giờ Tang gia đã suy tàn, không đủ gây sợ hãi, nhưng Hạ Tùng kia còn đang yên ổn làm quan lớn mà? Thời gian vừa rồi, nàng hoàn toàn quên mất chuyện này.

Nhớ tới Nhạc Du với nụ cười ôn hòa thường thấy trên gương mặt, nhưng đáy mắt lại luôn có chút sầu lo, nhớ nổi bi ai có nhà không dám về đã nhiều năm của hắn, Tiểu Ngu chợt thấy hồ thẹn, quyết định hai ngày này nhất định phải tìm một cơ hội đến Hạ phủ thăm dò tình hình. Về phần cây long não độc kia, cũng không muốn tìm hắn luyện chế nữa, dù sao mấy thứ hại người, kể cả thuốc lần trước đã khiến hắn rất miễn cưỡng rồi.

Tiểu Ngu lưỡng lự suy nghĩ một hồi, liền quyết định bỏ suy nghĩ này, đi tìm Phạm Thông đã, bảo hắn ngày mai tìm người dẫn đi chặt bỏ, nhưng nàng lập tức phát hiện, mình lại phạm phải một sai lầm cấp thấp, Phạm Thông sau bữa tối đã bị nàng phái đi tìm Cừu Cửu Nương, nàng lại còn nói với Đông Đông là tìm cha..

Đều do cái tên kia, nếu không phải vì hắn, sao mình lại quên trước quên sau như vậy chứ?!

Tiểu Ngu ngập ngừng chân một chút, quyết định không quay về để cho Phạm Bạch Thái chế nhạo, liền đi về phía phòng La Đan, lăm bằm, nàng không tìm cha nữa, tìm La Đan hỏi tình hình Bách Linh các mấy ngày nay có chuyện gì không chắc là được chứ?

Tình hình Bách Linh các như Tiểu Ngu dự liệu, không có chuyện gì lớn cả.

Sau mười ngày dưỡng thương, Miêu Nhị Miêu Tam đã khỏe lại, tràn đầy nhiệt tình tập trung vào huấn luyện, để sau này khỏi xuất hiện chuyện bị người khác đánh bất tỉnh “vừa mất mặt lại vừa thất trách” như vừa rồi. Chuyện chiêu sinh tiến hành cũng thuận lợi, hơn nữa vì không ít “học trò” nguyên ý hiếu kính sư phụ để học tập tốt hơn, hầu như mỗi người trong gánh hát đều có thêm thu nhập.

Tiểu Ngu nghe xong, chỉ cười cười, dù sao quyền phán xử trong tay La Đan, quyền quyết định không do đám đào kép này, huống chi nàng cũng đã có ý

định từ từ rút tay, đương nhiên sẽ không quản mấy chuyện hời hợt nhỏ nhoi không ảnh hưởng đến toàn cục như vậy.

Có điều tuy rằng Tiểu Ngư nói không muốn quản nhiều, nhưng La Đan vẫn làm hết phận sự nói lại hết mọi chuyện một lần, bao gồm những ngõ tứ câu lan nào đã tới, người nào ký hiệp ước, người nào lòng tham không đáy được voi đòi tiên, khiến cho Tiểu Ngư nghe mà thấy đau đầu, bảo La Đan và Liễu Viên Thanh cứ toàn quyền quyết định.

“Được rồi, còn có một việc, là Phi Yến càng ngày càng không bình thường.” Thấy Tiểu Ngư làm chương quỳ mà phải tay mặc kệ, La Đan nói một câu thành công giữ lại nàng.

Tiểu Ngư nhíu mày: “Không bình thường thế nào?”

La Đan nói: “Mấy ngày nay, tuy Liễu trưởng ban tìm nàng ta nói chuyện mấy lần, nhưng tình hình không có gì thay đổi, ngược lại nàng ta càng ngày càng ít nói chuyện với mọi người, rảnh là ngầy người, ngay cả Hợp Đức cô nương cũng không thèm để ý đến. Có điều có một lần, khi chương quỳ của một ngõ tứ đến bàn chuyện làm ăn, có người từng thấy nàng ta tiếp xúc với chương quỳ đó.”

Tiểu Ngư lắc đầu: “Hiện giờ chúng ta không cho nàng lên sân khấu, nàng ta có ngoại tâm cũng khó tránh khỏi. Thôi, nếu khuyên nàng ta không được thì tùy vậy, nàng ta chỉ diễn vai hoa đán, một người giầy dụa cũng không gây ra chuyện gì được. Hơn nữa, hợp đồng giữa chúng ta và tỷ muội nàng ta cũng không mấy tháng nữa, người nói nghiệp của Hợp Đức cũng đang được bồi dưỡng, khi đó họ muốn về quê hay ở lại kinh thành cũng không sao cả.”

La Đan gật đầu, vốn muốn tìm chuyện gì giữ nàng ở lại một lúc, lại phát hiện mọi chuyện lớn nhỏ đều đã nói hết, chỉ đành buồn bã nhìn nàng rời đi, cặp mày nhíu lại khó rời.

Khoảng cách giữa nàng và hắn, có vẻ như sớm đã như người một nhà, nhưng hắn lại thấy, khoảng cách đó giống như thiên sơn vạn thủy, khó có thể chạm đến

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 204: Bắt đầu chuẩn bị

Vừa đến nơi, đã thấy Đinh Triệt dẫn theo một nhóm người đến bên giếng nước từ lâu, đang ở nơi đó chặt cây, trên miệng mũi mặt mỗi người thợ đều được bịt kín khăn. Nhìn thấy người đến, Đinh Triệt liền chia ra những công việc còn lại cho mọi người, sau đó bảo Tiểu Ngư và mấy người không tham gia chặt cây cách xa hết mức cái cây có độc.

Phạm Thông thấy Đinh Triệt bộ dáng như chủ nhân sai bảo người làm đâu ra đấy, không khỏi nhỏ giọng hỏi Tiểu Ngư: “Tiểu Ngư, quán ăn này có phải Đinh công tử cũng góp phần?”

Tiểu Ngư nhìn thoáng Đinh Triệt đang đứng mỉm cười nhìn mình phía trước, thầm nghĩ một tiếng giáo hoạt, chỉ có thể gật đầu: “Vâng, cậu ta cũng muốn góp vốn, cho nên con đã đồng ý cho cậu ta góp hai phần.”

Nếu nói không có cô phần, hẳn chịu khó như thế, chắc chắn sẽ bị người ta phát hiện giữa bọn họ có gì đó khác thường. Thật ra ban đầu nàng tính thử hẹn hò trước một thời gian, sau khi xác định được rõ tình cảm giữa hai bên thì mới công khai, cho nên, nàng tạm thời chỉ có thể chấp nhận “tiền Quân tử” kia của hắn vậy.

Phạm Thông vốn quen mọi chuyện tự mình làm, biết chắc chắn Đinh Triệt cũng góp vốn vào mở quán ăn, lập tức không nghi ngờ gì nữa, liền gia nhập vào đám thợ, chọn một cái rìu leo lên chặt cành cây. Hắn đã ra tay làm việc, La Đan hiển nhiên sẽ không đứng không, Nhạc Du do dự một chút, cũng chuẩn bị cùng Phạm Bạch Thái chạy tới làm việc, lại bị Tiểu Ngư buồn cười kéo lại.

“Hai người là thư sinh yếu đuối, đi qua làm cái gì? Lại chẳng phải thợ. Tới đây, theo ta đi dạo, với lại góp ý cho ta nữa.”

Nói xong, liền dẫn hai người cùng với mẹ con nhà họ Cừu đi dạo xung quanh. Từ trước lầu đến phía sau hậu viện, từ phòng bếp đến nhà kho, xem xét tỉ mỉ không bỏ sót nơi nào, vừa đi vừa cùng Cừu Cừu Nương bàn bạc sẽ bày biện bố trí thế nào, về sau mời đầu bếp tiểu nhị tới sẽ ở nơi nào, chỗ nào cần trát vữa sửa tường lại lần nữa, còn những bàn ghế nào có thể sử dụng, kết cấu lâu hai có hay không cần sửa lại hay không. vv..

Bọn họ đi dạo xung quanh. Tiền viện thì ra sức chật, không bao lâu, dưới sự hợp lực của mọi người, cái cây kia từ từ đổ xuống, rầm một tiếng ngã trên mặt đất, chỉ còn lại một đoạn gốc.

Cây long não này tính tuổi đã hơn trăm năm, diện tích cành tán tự nhiên không nhỏ. Mọi người tiêu hao không ít công sức thu dọn lại, sau đó bắt kẻ cành lá thân cây đều gom lại hết, dành ra một bãi đất trống, tưới dầu trẩu rồi châm lửa đốt. Theo cột khói cuộn cuộn không dứt, nhanh chóng khiến cho rất nhiều người phía ngoài chú ý tới.

Đây cũng là điều Tiểu Ngư và Đinh Triệt mong muốn, đợi đến lúc người đông hơn, Tiểu Ngư liền theo như biện pháp hai người đã bàn tính xong từ hôm qua, cười khanh khách đi ra ngoài gặp mọi người, lấy tư cách chủ nhân mới ra giải thích cây này có tà khí, làm cho phong thủy nhà cửa không tốt, cho

nên phải chặt cây thiêu hủy mới có thể hóa giải vận rủi, cầu gia đình được bình an, việc làm ăn thịnh vượng.

Sau đó, nàng nhân cơ hội tuyên bố hơn nửa tháng sau nơi đây sẽ khai trương quán ăn, đến lúc đó hoan nghênh mọi người đại giá quang lâm.vv.. Lợi dụng trọn vẹn sự kiện này để đẩy mạnh làm một buổi quảng cáo miễn phí, đầu tiên tiêu trừ cảm giác sợ hãi của người dân đối với khu nhà ma này. Về phần sau này việc làm ăn có thể tốt lên không, thì phải xem quán ăn kinh doanh cụ thể thế nào. Cột khói lớn hấp dẫn người dân, đương nhiên cũng đưa tới sự chú ý của quan phủ, nhưng Tiểu Ngư sớm đã chuẩn bị tốt giấy tờ nhà đất, tiêu phí một chút bạc, liền đem người quan phủ yên lành đuổi đi.

Chặt cây, thiêu hủy, đem tro tàn mang ra ngoài thành chôn lấp, lại còn phải thu dọn tro bụi đầy sân, vì nước giếng tạm thời không thể sử dụng, nước dùng đều phải lấy từ ngoài hồ gánh vào, cô bé Vân Anh mới năm tuổi cũng hỗ trợ lau bàn, mọi người mất công sức cả một ngày đêm mới chỉnh lý xong xuôi qua loa lầu trước viện sau một lần, ai nấy đều rất mệt mỏi.

Những lúc này, Đình Triệt cùng Tiểu Ngư đều bận rộn, tuy rằng vẫn thường có thể nhìn thấy nhau, nhưng một là Tiểu Ngư muốn trừng phạt hấn một hồi, hai là còn có rất nhiều người xung quanh, Đình Triệt không tìm được chút cơ hội nào ở riêng với Tiểu Ngư cả. Thỉnh thoảng hấn len lén nháy mắt ra hiệu cho nàng, Tiểu Ngư cũng cố ý làm bộ như không phát hiện, khiến cho người nào đó hết sức thất bại, suýt nữa hóa thân thành oán nam. Hấn thật muốn giờ thủ đoạn tạo cơ hội một chút, lại sợ giai nhân tức giận thật sự không thêm để ý tới hấn nữa, chỉ đành tạm thời nhẫn nại, dùng lao động tay chân để xua đi thời gian dài đằng đặc.

May mắn công việc rồi cũng xong xuôi, chớp mắt đã một ngày qua đi, đã đến thời khắc hoàng hôn.

Phạm Thông hẹn rõ với thợ thời gian làm việc ngày mai xong xuôi, sau đó mời mọi người về nhà cùng ăn cơm, Đình Triệt đương nhiên cũng ở trong danh sách khách mời.

Về đến nhà, cánh đàn ông đều tự giác đi tẩy rửa, Tiểu Ngư và Cừu Cừu Nương rửa tay chân xong, lại không ngừng chân vào bếp hỗ trợ. Cừu Cừu Nương vì chăm chỉ, còn Tiểu Ngư thì vừa lúc vào phòng đóng cửa, người nào đó rốt cuộc tìm được một cơ hội, khổ sở thuyết phục yêu cầu tướng thường một ngày đêm, khiến nàng sợ đến mức chạy xa ngay lập tức.

Bốn người phụ nữ cùng làm cơm, hiệu suất đương nhiên cao, rất nhanh liền bưng ra bàn cơm tối thịnh soạn.

Bữa tiệc vui vẻ kết thúc, Tiểu Ngư sai Xuân Yên và Kim Linh dọn bàn ăn, lại cầm giấy bút, ngay trong phòng khách mở hội nghị, trước tiên trình bày quan điểm ý kiến của mình về việc kinh doanh quán ăn này, sau đó hy vọng mọi người cùng góp trí góp sức hoàn thiện. Phạm Bạch Thái và Nhạc Du cùng làm thư ký ghi lại tỉ mỉ rõ ràng, chính bản thân nàng bất cứ lúc nào cũng có thể ghi lại những điểm quan trọng và những ý tưởng sáng tạo.

Đây là lần đầu tiên nàng mở quán ăn, trong đầu mặc dù có nhiều tri thức kinh doanh tiên tiến hơn so với thời đại này, nhưng dù sao đều là trên lý thuyết, nếu không thể nhập gia tùy tục, thật sự thiết thực dung nhập thời đại này, thì cho dù có kế hoạch tốt đến đâu cũng chỉ là phế vật rác rưởi không đáng một xu.

Bởi vậy những điều cần bàn bạc rất nhiều, rất nhiều những điều Tiểu Ngư nói mọi người không thể hiểu rõ ngay, cần giải thích rõ ràng, hơn nữa người này một câu người kia một câu, hội nghị quả thực kéo dài không dứt.

Đợi đến khi Tiểu Ngư rốt cuộc tuyên bố cuộc họp ngừng lại, mọi người ai nấy đều đã bận rộn một ngày trời, gương mặt đều hiện ra vẻ mệt mỏi.

Sau đó, Đình Triệt mở miệng cáo từ trước, còn mẹ con họ Cừu thì nghe theo Tiểu Ngư nói dù sao ngày mai cũng sẽ cùng đi đến thu dọn quán mới, mà tạm thời ngủ lại nhà họ Phạm.

Xuân Yên đã chuẩn bị nước nóng, tắm rửa tẩy đi mồ hôi và mệt mỏi cả một ngày trời xong, Tiểu Ngư vừa lau mái tóc ướt át, vừa thấp thòm bắt an đi về căn gác của mình.

Nhớ đến ánh nhìn thoáng lúc rời đi của Đình Triệt, Tiểu Ngư trăm phần trăm xác định hấn nhất định sẽ như lần trước quay lại, trong lòng không khỏi có chút xấu hổ, lại có chút chờ mong. Nhưng nàng đã tắm xong, Xuân Yên đã thu dọn phòng tắm, nàng không còn lý do gì để trì hoãn về phòng của mình. Vì vậy, dùng dằng một hồi, Tiểu Ngư rốt cuộc bất chấp mà một mình bước chân lên cầu thang.

Đi tới trước cửa phòng, bên trong đã được Xuân Yên chêm nén thấp, Tiểu Ngư vênh tai nghe ngóng động tĩnh bên trong, lại không phát hiện chút khác lạ gì, không khỏi có chút nghi hoặc, lẽ nào hấn chưa tới? Trong lòng hoài nghi, Tiểu Ngư cẩn thận đẩy cửa phòng, tùy thời cảnh giác miễn cho bị đánh lén, nhưng không có chuyện gì xảy ra cả, trong phòng không có ai, chỉ có một mình nàng.

Xác định chắc chắn trong phòng không có người nào ẩn nấp, Tiểu Ngư thở phào một cái, nhưng lại có chút thất lạc khó hiểu trong lòng.

Đổi một cái khăn khô khác, Tiểu Ngư lưỡng lưỡng bước tới ban công.

Nhìn bóng đêm sâu thẳm, mảnh trăng cong cong lơ mờ khuất sau làn mây đen sẫm, nàng vừa chậm rãi lau tóc, để cho gió đêm thổi hong phần nào, vừa đoán thăm, người nào đó rốt cuộc có đến hay không?

Dưới lầu Xuân Yên đã nhanh chóng thu dọn xong phòng tắm, đem y phục bẩn của nàng về phòng, không bao lâu, đèn ở các phòng của mọi người cũng lần lượt tắt hết. Tóc cũng đã khô gần hết, nhưng bốn phía lại không chút động tĩnh.

Tiểu Ngư mím môi một chút, quay người lại vào trong, đóng cửa sổ, quyết định không quản người nào đó đến hay không nữa. Nàng cũng không thể vì trong lòng thấp thòm mà đợi hấn cả một đêm đứng không? Hoặc có lẽ người này chỉ ít còn chút quân tử nhỉ? Dù sao cũng là người xuất thân danh môn, không đến mức thật sự nửa đêm xông vào khuê phòng nữ tử chứ? Nếu là vậy, nàng nhất định sẽ cho gã đáng đồ từ này một trận giáo huấn.

Hạ quyết tâm xong, Tiểu Ngự liền tắt đèn lên giường ngủ, mới đầu còn có chút trằn trọc, dần dần, con buồn ngủ rồi cuộc kéo tới.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 205: Nửa đêm hò hẹn

Không biết ngủ được bao lâu, bỗng nhiên cánh cửa lối thông ra ban công chợt vang lên tiếng gõ nhẹ nhẹ.

Tiểu Ngự thoáng mở mắt.

“Tiểu Ngự.” Phía sân thượng truyền đến tiếng nói rất nhỏ, không phải là cái gã Đổng đồ từ nào đó sao? (Đổng đồ từ: gã háo sắc)

Tiểu Ngự mím môi, không nói gì.

“Tiểu Ngự.” Đinh Triệt lại gọi một tiếng, ôn nhu nói: “Ta biết nàng đã tỉnh, mau mở cửa, để cho ta nhìn nàng một chút.”

Người này..! Thật sự nửa đêm vẫn còn có mặt mũi ghé thăm? Trong bóng tối, mặt Tiểu Ngự phút chốc đỏ bừng, nàng ngồi dậy thấp giọng mắng: “Đêm hôm khuya khoắt, cậu tới đây làm gì?”

“Ta muốn thấy nàng.” Đinh Triệt cúi đầu nói.

“Cậu muốn nhưng tôi không muốn. Cậu mau về đi, tôi ngủ đây.” Tiểu Ngự sắc giọng, muốn tới thì tới sớm chút, làm chi mà phải nửa đêm mới lên lút chứ?

“Nương tử đại nhân, tiểu sinh đã ở bên ngoài đợi cả buổi rồi, lẽ nào nàng nỡ nhẫn tâm khiến tiểu sinh thê thảm quay về vậy sao?” Đinh Triệt đầy bụng ừ khua nói.

“Xi, ai là nương tử đại nhân của cậu? Ai bảo cậu đợi đâu?” Tiểu Ngự phi nhỏ, trong lòng lại nghi hoặc, sao lại phải đợi cả buổi?

“Đương nhiên là có người bảo rồi.” Đinh Triệt thờ dài, tiện đà nịnh nọt: “Tiểu Ngự thân yêu, nàng mau mau mở cửa đi, mở ra rồi ta nói với nàng, nếu không, ta cũng có thể tự mình xông vào được.”

“Đừng có vậy!” Tiểu Ngự vội vàng nhỏ giọng hô lên. Nhưng nàng cũng hiểu, người này nếu thật sự muốn vào, cánh cửa bình thường phòng mình không chắn giữ được hần. Nghĩ một chút, nàng không còn cách nào khác, đành bắt đầu đi khoác thêm áo, chỉnh trang y phục xong, mới ra mở cửa.

“Tiểu Ngự.” Ngay vừa lúc cửa hé ra một khe nhỏ, người nào đó đã lập tức đã vọt tiến đến, một giây sau lại biến thành tảng đá, tư thế giữ nguyên chân trước bên trong, chân sau còn kẹt ở ngoài cửa trông rất buồn cười.

“Tiểu Ngự.” Đinh Triệt gọi một tiếng, giọng nói cực kỳ vô tội, toàn thân chỉ có một đôi ánh mắt sáng rập rình và cái miệng còn nói được.

“Một cho cậu xuất thân con cháu thế gia, lẽ nào không từng học qua lễ nghi liêm sỉ?” Tiểu Ngự cố nén cười, liếc mắt trừng hần, “Lại dám đêm khuya xông vào khuê phòng con gái nhà lành, mưu đồ gây rối. Lạ gan cậu thật là to đó?”

“Trời cao chứng giám, tiểu sinh không có nửa phần ác ý, mà thành tâm thành ý thỉnh cầu được gặp. Cô nương thật là oan uổng tiểu sinh lắm lắm!” Đinh Triệt luôn miệng kêu oan, đôi mắt trong bóng đêm vẫn sáng rực bùng lửa nóng nhìn Tiểu Ngự.

Hai người đều tập võ, tuy nói không thể nhìn thấy rõ mọi thứ trong đêm đen, nhưng trong ánh sáng mờ lung như hiện giờ, lại có thể thấy rõ mặt nhau.

“Tôi không tin cậu đâu!” Tiểu Ngự hừ một tiếng, vờ như không cảm giác thấy sự khác thường trong ánh mắt hần: “Cậu vừa nói đợi cả buổi là chuyện gì xảy ra?”

“Aizz.. Cô nương thanh lệ thoát tục, kiều mị khiến lòng người rung động, lại thông minh thanh khiết, dĩ nhiên có rất nhiều người ái mộ. Tiểu sinh tuy rằng thành tâm thành ý, một lòng muốn nhanh chóng đến đây chiêm ngưỡng dung nhan xinh đẹp của cô nương, bắt đầu đi lại có người gần quan được lộc, chỉ có thể kiềm nén nôn nóng trong lòng, đợi thời cơ tốt.”

“Cậu lại chưa thêm bài điệu nữa, tôi sẽ đá cậu ra ngoài đó.” Nghe không nổi một câu tiểu sinh, hai câu tiểu sinh của hần nữa, Tiểu Ngự không khỏi bực mình nói.

Đinh Triệt lập tức ngậm chặt miệng lại, sau đó đầy vẻ thương cảm nói: “Cũng tại sự dè dặt của nàng, cứ đứng mãi ở trong góc nhìn về bên này, hại ta căn bản không thể đến gần.”

“Hả?” Tiểu Ngư nhỏ giọng thốt lên, nhất thời vừa sững người vừa thấy lúng túng, không biết nên nói gì.

“Ta biết, rất nhiều người thích nàng, ngoài La Đan, còn có cái tên hòa thượng giả kia cũng thích nàng.” Đinh Triệt thờ dài, thần sắc trong mắt lại trở nên nghiêm nghị, “Ta không tức giận, vì ta biết nàng đáng giá bọn họ thích, nhưng ta không thể nào không đố kỵ. Nghĩ đến có thể mỗi đêm hân đều lên lút nhìn nàng như vậy, thực sự cảm thấy vô cùng khó chịu, hận không thể lập tức mang nàng cách xa khỏi tầm nhìn của hân.”

“Cậu ta là sư đệ tôi, cũng là người nhà của tôi.” Tiểu Ngư trừng mắt khinh bỉ, trong lòng lại có chút ngọt ngào, nhưng nghĩ đến tình cảm lạnh nhạt của La Đan, lại cảm thấy nặng nề.

“Ta biết, cho nên ta không thể làm gì hân, nhưng ta cũng sẽ không cho hân thừa cơ hội nào hết.” Đinh Triệt nhìn nàng, trong ánh mắt lộ ra kiên định không thể từ chối.

Tiểu Ngư không nói gì.

Thấy nàng bối rối, Đinh Triệt nói sang chuyện khác: “Tiểu Ngư, hiện giờ nàng đã hiểu, vì sao ta đến muộn rồi chứ? Nàng vẫn không buông cửa ra sao?”

“Có ý gì? Lẽ nào là tôi luôn chờ cậu hay sao?” Nhớ tới ban nãy mình còn ngỡ vực lung tung, Tiểu Ngư còn chưa nhận ra mình đã bị phát hiện, có chút thẹn quá thành giận: “Tôi điểm huyết của cậu, là vì cậu đang đêm xâm nhập khuê phòng con gái, không hợp lễ, cho nên mới cho cậu một giáo huấn.”

“Được được được, là ta sai rồi, nhưng nàng một ngày đêm không để ý đến ta, khi đó chẳng phải ta cũng là bất đắc dĩ?” Đinh Triệt ủy khuất nhận sai.

“Tôi sẽ thả cậu ra, cậu có đảm bảo sẽ không làm càn không?” Tiểu Ngư đỏ mặt nói.

“Được, ta đảm bảo. Ta tuyệt đối sẽ không bắt quăng đến sự phản đối của nàng mà làm càn.” Người nào đó lẩm miệng ồ ồ.

Tiểu Ngư hừ một tiếng, giải huyết đạo cho hân.

“Tiểu Ngư...” Người nào đó lập tức gượng tay.

Tiểu Ngư lui ra sau một bước: “Cậu đã nói không làm càn.”

Đinh Triệt than thở: “Ta không làm càn, ta chỉ là muốn ôm nàng một cái thôi, từ buổi trưa hôm trước đến giờ, đã mười lăm canh giờ ta không chạm vào nàng một đầu ngón tay.”

Đinh Triệt đứng trước nàng, gơ hai tay, ôn nhu dỗ dành: “Qua đây, để ta ôm một chút, chỉ một chút thôi, ta đồng ý với nàng, tuyệt đối sẽ không xằng bậy.”

“Tôi không tin.” Mặt Tiểu Ngư càng đỏ thêm, hân coi nàng là trẻ con sao? Nhất là biết bên trong cái vẻ bề ngoài lừa người kia là một trái tim sắc lang điên cuồng, chỉ ôm một chút mới là lạ.

Đinh Triệt lại than thở: “Lẽ nào nàng muốn cứ dùng dằng như vậy mãi sao? Hôm nay nàng đã bận cả ngày trời, ta cũng muốn để nàng nghỉ ngơi sớm một chút, chỉ là thật sự nhìn không được, mới lên lút đến xem nàng một lần, tin tưởng ta, được không?”

Người này... Không chỉ bộ dạng soái chết người không đền mạng, hơn nữa cả lời nói cũng đầy dụ hoặc, mê chết người không đền mạng.

Tiểu Ngư rất muốn kiên quyết không nhượng bộ, nhưng không thể làm trái cảm xúc của mình, nhẹ nhàng bước tới vùi sâu mình vào lòng hân, đưa tay ôm chặt thắt lưng hân.

Đinh Triệt hai tay siết lại, ôm chặt nàng, cầm tựa trên vai nàng, ngón tay nhẹ nhàng khẽ vuốt mái tóc nàng, hít sâu một hơi rồi thở dài thỏa mãn.

Hơi thở đó giống như một tảng đá, rầm một tiếng rơi sâu vào mặt hồ trái tim của Tiểu Ngư, làm nảy lên tầng tầng lớp lớp sóng rung động ngọt ngào.

Hai người lẳng lặng ôm nhau một lúc, đều mãi mê lưu luyến sự ấm áp của đối phương, ai cũng không muốn rời khỏi. Cuối cùng, lại là Đinh Triệt thu tay lại, nhẹ nhàng đặt trên vai nàng, giọng khàn khàn: “Ta về đây, nàng nghỉ ngơi cho tốt.”

“Uhm” Tiểu Ngư giọng nhỏ xiu như muỗi đáp lại, đưa mắt nhìn hân, hai đôi mắt cùng sáng lấp lánh, rạng ngời trong bóng tối.

“Đừng nhìn ta như vậy, nếu không ta sẽ nhịn không được mà làm bừa đấy.” Đinh Triệt mắt nhìn nàng, giọng trầm thấp.

“Vậy cậu đi nhanh đi.” Tiểu Ngư nhất thời xấu hổ, một tay đẩy hân ra cửa phía ban công.

Đinh Triệt thuận theo nàng, lui dần ra cửa, rồi một chân lại để ở cánh cửa như lúc mới tới, thấp giọng nói: “Để ta hôn một cái, chỉ một cái thôi, được không?”

“Đinh Triệt, cậu đừng có được voi đòi tiên.” Tiểu Ngư cắn môi, vung tay.

“Được rồi, được rồi, ta đi.” Đinh Triệt ai oán nhìn nàng một cái, sau đó không đành lòng mà rút tay lại, Tiểu Ngư lập tức đóng cửa lại, dùng lưng chặn đứng cánh cửa.

Đình Triệt vuốt vuốt cái mũi suýt chút nữa bị cửa đụng, bắt đắc đi lắc đầu, nhưng hán biết nàng vẫn ở ngay phía bên kia cánh cửa.

“Ta đi thật đây!”

“Đi nhanh đi, nam tử hán đại trượng phu, đừng có lè mè.” Tiểu Ngư sẵn giọng nói nhỏ.

Cô nhóc nhẩn tâm này! Đình Triệt nhắm mắt, cười khổ một chút, trong nụ cười lại pha chút thỏa mãn, nhưng càng nhiều hơn là bất mãn, khẽ đáp qua lan can, nhẹ nhàng rơi xuống, vài bước sau, lại nhảy lên tường bao quanh sân, biến mất phía sau bức tường.

Hắn đi thật! Không ngờ hán thật sự chỉ dám ôm một chút.

Nửa ngày sau, Tiểu Ngư mới bước chân lại về cái giường, nghiêng mình ngã vào chăn, khẽ nhếch miệng cười ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 206: Đồng tâm lập nghiệp

Mặt tiền quán ăn đã xác định, công việc chuẩn bị tiếp theo đó dĩ nhiên là càng ngày càng nhiều thêm, dù cho Tiểu Ngư đã ra sức tính toán phân công sắp xếp nhiều cách, nhưng vẫn lằm vào tình cảnh hỗn loạn.

Đầu tiên là tìm người, cổ đại không như hiện đại, nhờ truyền thông đăng quảng cáo là lập tức có một đồng người tự tìm đến cho bạn tuyển chọn, tuy rằng cũng có nơi có chức năng giới thiệu người tương tự như vậy, nhưng không phù hợp với điều kiện của Tiểu Ngư đưa ra, thật sự gặp khó khăn. Để mở rộng phạm vi tuyển chọn, Tiểu Ngư liền dùng ba cách, thứ nhất là quảng cáo, dán khắp nơi thông báo tuyển dụng với điều kiện hấp dẫn như mỗi tháng có hai ngày nghỉ cố định, hai là đi đến chợ mướn người, ba là âm thầm quan sát.

Nhiệm vụ đầu tiên Tiểu Ngư giao cho Đình Triệt, bởi vì Đình Triệt xuất thân thế gia, từ nhỏ đã được hầu hạ quen, dùng hắn để thử trình độ chăm sóc khách hàng của tiểu nhị, tuy rằng yêu cầu cao, nhưng như vậy mới có thể tuyển ra tiểu nhị nhân tài. Vì vậy hơn phân nửa thời gian Đình Triệt đều ở trong quán, kết hợp với yêu cầu của Tiểu Ngư thử thách từng người tới ứng tuyển.

Đương nhiên, Tiểu Ngư còn phải điều chỉnh mức lương thực tế phù hợp, tốn không ít thời gian.

Thứ hai là việc trang trí, để làm sao cho khách hàng ăn cơm có cảm giác mới mẻ, với điều kiện là quán ăn phong cách đơn giản, rõ ràng nhưng lại không tốn nhiều tiền, Tiểu Ngư phải nói là vắt hết sức ra suy nghĩ. Nhà lầu có kết cấu bằng gỗ, quét vôi tô màu không được khả thi, vì không muốn để khách đi vào quán có cảm giác âm u giống các quán ăn khác, Tiểu Ngư đặc biệt tìm một số họa sĩ giá rẻ chuyên bán tranh kiếm sống, yêu cầu họ vẽ tranh cuộc sống sinh hoạt hàng ngày và tranh trẻ em vui chơi treo trang trí ở lầu một (nơi dành cho tất cả mọi loại người). Lầu hai chọn những bức vẽ mỹ nữ và danh họa, đồng thời bày thêm vài chậu cây cảnh, điểm xuyết lùa là, hoa tươi tứ quý, lại dùng bình phong tách từng bàn ra coi như thành một gian nhà tọa. Còn về bàn ghế, toàn bộ đều được sơn lại, cột trụ, cửa sổ, xà nhà cũng vậy, đều được tân trang lại mới mẻ.

Suy xét đến vấn đề phần nhiều người dân không biết chữ, không thể sử dụng được thực đơn, Tiểu Ngư đơn giản yêu cầu họa sĩ vẽ lại các món ăn, dán trên cột và tường, khách hàng muốn ăn món nào, chỉ cần giờ tay là chọn được. Mặt khác, để đón khách, Tiểu Ngư lại treo ở cửa hai bức vẽ đứa bé hầu bàn trông rất ngây thơ, xinh xắn đáng yêu. Mỗi người khách qua cửa đi vào quán đều có thể thấy nụ cười tươi nhiệt tình chào đón như vậy.

Phần việc này, chủ yếu do Phạm Thông và người mỗi khi ra ngoài đều phải dịch dung là Nhạc Du phụ trách đảm nhiệm. Với việc phải nhờ tình địch giúp đỡ mới có thể ra ngoài, Nhạc Du trong lòng kỳ thực rất mâu thuẫn, có điều khát vọng ngày ngày muốn quang minh chính đại đứng cùng Tiểu Ngư đã áp chế sự bất đắc dĩ này lại. Dù sao, ba năm ở ẩn trong nhà đối với hắn đã quá đủ.

Hai việc này đã xác định xong, tiếp đó là các công việc vặt nhỏ nhất chuẩn bị dụng cụ cùng nguyên liệu nấu ăn cho phòng bếp.

Nồi bát thau chậu, rổ giá, sọt rau, dao thớt, chum vại.. các loại dụng cụ hỗ trợ bình thường không ngờ đến, ngoại trừ những thứ chủ nhà cũ để lại còn dùng được, rất nhiều thứ khác đều phải mua. Còn có nhà bếp, hầm rượu, hầm tương, nguyên liệu nấu ăn cùng kho chứa chất đốt cần sửa sang thu dọn riêng biệt. Cố gắng hết mức đạt tới mức độ sạch sẽ, gọn gàng, có trình tự, thêm nữa là công tác phòng hỏa hoạn an toàn này nọ...

Những việc này chủ yếu do Cừu cừu nương phụ trách.

Từ nay trở đi, các loại như thực phẩm tươi, đồ gia vị, rượu, rau dưa trái cây cần cung ứng trường kỳ và kịp thời, Tiểu Ngư phải đích thân đi tìm nguồn cung trước, bàn bạc tốt, định ra hiệp ước. May mà quán ăn ngay tại bên hồ, rất nhiều hàng hóa nguyên vật liệu từ khắp nơi đổ về đây không thiếu, ngược lại so với vào thành mua buôn còn thuận tiện hơn.

Nhưng đây vẫn chỉ là bước đầu trong việc chuẩn bị, về sau còn rất nhiều sự việc cần giải quyết. Phải huấn luyện người làm phối hợp nhau ăn ý, bảo đảm toàn bộ quy trình thuận lợi trôi chảy. Tất cả mọi người bị Tiểu Ngư chỉ huy điều động luôn ở trong tình hình cực kỳ căng thẳng lại bận rộn, nhưng khổ cực nhất, tất nhiên là tổng chỉ huy Phạm Tiểu Ngư.

Vì tuy rằng đã phân công rõ ràng, nhưng cả ngày vẫn có đủ loại vấn đề mọi người cần xin chỉ thị. Hơn nữa Tiểu Ngư quả thật trời sinh số mạng cực khổ, nàng cho rằng nếu đã muốn làm tốt việc mở quán ăn, dĩ nhiên phải dốc hết toàn lực, thập toàn thập mỹ. Cho nên, không thể tránh khỏi việc ban ngày bận rộn ban đêm bồi bổ, thể lực trí óc đều tiêu hao.

Sau hơn mười ngày, tinh lực của nàng dù trước đây từng dư thừa nhưng đến giờ đã khó mà chịu nổi. Mỗi khi đến giờ ngã lưng xuống giường cũng là lúc không muốn nhích nhích một ngón tay nào nữa. Thì còn thời gian đâu mà cùng người nào đó nói chuyện yêu đương?

Thương con gái vất vả, Diệp Chi Yến đặc biệt mang hai tỷ nữ tới Phạm gia hầu hạ. Trong đó một người hằng ngày ngủ ngay trong phòng nàng để bất cứ lúc nào cũng tiện hầu hạ. Cứ như vậy, Đinh Triệt muốn đợi nửa đêm lui tới thân mật một chút cũng không có cơ hội. Chẳng còn cách nào khác, hẳn đành tận lực lúc ban ngày tranh thủ nắm tay một chút, thương tiếc vuốt ve gương mặt nhỏ rõ ràng đã gầy đi nhiều của nàng. Sau đó hẳn cũng hết sức tập trung vào công việc, hy vọng giảm bớt gánh nặng cho nàng.

Sự quan tâm săn sóc của Đinh Triệt, Tiểu Ngư đều nhìn thấy rõ, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Nói thật ra, kể từ ngày đó mơ màng đồng ý cùng hắn hẹn hò, mặc dù Đinh Triệt cam đoan cha mẹ hẳn chắc chắn sẽ không phản đối, nhưng thân phận giai cấp hai người vẫn luôn hiện diện ở đó. Hơn nữa yêu nhau dễ dàng gắn bó giúp đỡ nhau mới khó. Từ xưa tới nay lời này luôn có lý. Huống chi nàng là một linh hồn dị thể có ý thức từ kiếp trước, mà Đinh Triệt thì còn rất trẻ. Bởi vậy, nàng tuy rằng hưởng thụ ái tình ngọt ngào, trong lòng thực ra lại bất an thấp thỏm.

Nàng là một người thực tế, hiểu rõ tiền không phải vạn năng, nhưng nếu không có tiền thì không thể làm gì được, hơn nữa bản thân cũng thật mong muốn hai bàn tay mình lao động, thu hoạch được cuộc sống vật chất sinh hoạt tốt đẹp. Loại thái độ này, nói dễ nghe là có chí tiến thủ, nói khó nghe là con buôn tâm thương. Đinh Triệt hiện tại bị nàng hấp dẫn, nhưng ai biết hẳn với xuất thân thế gia, sau này liệu sẽ nhìn nàng bằng con mắt nào?

Ngoài ra một vấn đề khác, chính là tương lai của Đinh Triệt.

Nhiều năm làm đương gia, Tiểu Ngư mặc dù có chút tư tưởng nữ quyền, nhưng trong nội tâm vẫn giữ lại vài quan điểm khá là truyền thống, mặc dù nàng từng nói sau này mình làm chủ nhà, không có nghĩa là một mình nàng phải gánh việc nuôi tất cả. Theo nàng, nam nhân nuôi gia đình, đó là thiên kinh địa nghĩa, như kiếp trước của nàng, rất nhiều cặp vợ chồng đều như vậy, dù thu nhập của người chồng không nhất định cao hơn người vợ, thế nhưng nhất định phải có nguồn thu nhập kinh tế ổn định, có thể cung cấp cho những nhu cầu sinh hoạt cơ bản trong gia đình. Cuộc sống có thể ở mức bình thường nhưng tuyệt đối không thể đến tình trạng quần bách.

Mà ở thời đại phong kiến này, đối với các nam nhân mà nói, tốt nhất là đỗ đạt làm quan, nhận bổng lộc từ triều đình, tiếp đến mới là làm địa chủ nông gia, mở xưởng buôn bán.

Đinh Triệt xuất thân không tầm thường, lại là người thông minh nhạy bén, tuy rằng ba năm ngừng học, thế nhưng nếu hắn quyết tâm trở lại, vị tất không thể khoa cử làm quan? Nhưng nghề làm quan này, Tiểu Ngư thực ra không thích chút nào, vì từ phương diện nào đó mà nói, bước vào quan trường, là đại biểu cho việc tiến vào một chảo nhuộm lớn với đầy rẫy những xấu xa, hắc ám, đấu đá, thà rằng nàng vất vả khổ cực làm việc cũng không muốn đụng chạm đến những thứ mục nát xấu xa đó. Hơn nữa làm phu nhân nhà quan luôn có những điều phải hạn chế, giữ gìn, nàng bản tính tự do, không muốn gượng ép bản thân làm những việc mình không thích.

Đường văn không thuận, mà đường võ, thứ nhất triều đình không mở thi võ, dù có thi cũng là ra làm quan, vẫn là quan trường. Hơn nữa, mặc dù hắn đã được lão già quái dị kia thâm truyền, võ công trác việt, nhưng thời kỳ này trọng văn ức võ, thiên hạ thái bình, hẳn mặc dù một thân võ công, ngoại trừ làm chút hiệp sự cướp của nhà giàu chia cho người nghèo, thì còn làm được việc gì hơn nữa? Mà nàng cũng đã nói qua, nàng không thích dùng “tiền Quân tử”, lại càng không muốn bị quan phủ phát lệnh truy nã, Đinh Triệt muốn nuôi gia đình, nhất định phải dùng tiền sạch sẽ. Nếu không được như vậy thà rằng nàng tìm một nam nhân có thể áp chế, tin cậy được mà qua ngày đoạn tháng.

Vậy sau này Đinh Triệt rốt cuộc phải làm gì, mới có thể giúp cho hai người có cuộc sống lâu dài thích hợp nhất?

Vấn đề này Tiểu Ngư trong lòng rối rắm nhiều ngày, cũng rất muốn hỏi Đinh Triệt một câu, chỉ là khổ nỗi mấy ngày nay thật sự quá bận rộn. Sau khi rối rắm, Tiểu Ngư quyết định chờ quán ăn khai trương, ổn định lại một chút rồi hỏi lại hẳn thật rõ ràng.

Có điều, không nói thì thôi, nhưng nếu đã nhắc đến, thì dưới sự chỉ đạo của Tiểu Ngư, Đinh Triệt nhận trọng trách huấn luyện quả thực làm việc xuất sắc.

Phương pháp khảo hạch rất đơn giản, đó là hoàn toàn coi mình là khách, sau đó sai tiểu nhị tới hầu hạ, chỉ cần có thể làm cho Đinh đại công tử hắn thỏa mãn là được.

Điểm này nói dễ thì dễ, dễ qua được kiểm tra, mỗi tiểu nhị không chỉ phải nhớ kỹ những vấn đề Tiểu Ngư đã huấn luyện, còn phải hết sức phát huy kỹ năng của chính bản thân mình, hơn nữa ngày ngày phải đối mặt với Đinh Triệt đây mình toát ra về công tử phú quý, mấy ngày sau, đám tiểu nhị mới này thật đúng là giống như thoát thai hoán cốt, xuất chúng hơn người, bất luận thái độ, trí nhớ, độ linh hoạt, đều không thua từ lâu cao cấp. Đương nhiên, đó chỉ là bề ngoài, về sau có thể thực sự tạo ra một đội ngũ có nghiệp vụ vững vàng hay không, còn cần thực tiễn rèn đúc và bồi dưỡng.

Nói chung qua một thời gian khua chiêng gõ trống rùm beng, thời gian tựa như nước sông Hoàng Hà cuộn cuộn chảy xuôi, rất nhanh đã trôi qua hơn nửa tháng, các công việc dần dần hoàn tất, Tiểu Ngư quyết định lại tổ chức một cuộc họp, xác định tên bảng hiệu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 207: Phạm Đại trở về

Nói đến đặt tên, Tiểu Ngư phát hiện người cổ đại thật đúng là không am hiểu, không phải đầy vẻ trưởng giả nghe nửa ngày cũng không ra thâm ý gì, thì đơn giản một cách đáng sợ, ví dụ như X gia quán rượu, Y gia tiệm ăn, thật sự không có gì đặc sắc, không khỏi dở khóc dở cười.

“Thế này đi, tôi đề nghị một cái tên, mọi người xem thử thế nào nhé.” Tiểu Ngư tìm tòi những cái tên quán ăn kiếp trước từng nghe, bỗng nhiên trong đầu nảy ra một linh cảm, lập tức rút một tờ giấy vung bút viết xuống chín chữ.

“Nhất Tái Lai, Dịch Tái Lai, Nghi Tái Lai!” (Một lần quay lại, dễ dàng quay lại, đương nhiên sẽ quay lại)

Mọi người đọc một lần, đều cảm thấy cái tên này nghe rất kỳ lạ, nhưng ngẫm nghĩ lại thấy thâm ý sâu sắc, không khỏi nhìn nhau.

“Tôi lấy tên này ý tứ rất rõ, chính là mong muốn bất kể người nào đã từng đặt chân vào, đều có thể nói cho mọi người rằng, nơi này rất dễ dàng ghé thăm, hơn nữa đến rồi còn muốn đến nhiều lần nữa.” Tiểu Ngư cười hắc hắc. “Hơn nữa tôi còn có một câu, cũng đồng thời có thể làm biển hiệu của quán ăn chúng ta, đó chính là...”

Tiểu Ngư ngừng lại, đi quan rút hai tờ giấy, xoẹt xoẹt viết lên, sau đó hai tay giơ ra, thả xuống hai dòng chữ:

“Lần đầu không đến là lỗi của ngài, lần thứ hai không đến là lỗi của chúng tôi.”

Mọi người lại đọc một lần, hai câu này thông tục dễ hiểu, lại kết hợp với câu trước đầy thâm ý, nhất thời đều hiểu ý mà cười.

Thảo luận ngắn ngủi thêm chút nữa, tất cả mọi người đều đồng ý sử dụng cái tên “Nhất Tái Lai” vừa thông dụng lại vừa dễ đọc dễ thuộc này, có điều chữ của Tiểu Ngư quá khó coi, nếu như thật sự dựa theo chữ nàng viết mà treo ở cửa quán ăn, đảm bảo rất nhiều người sẽ cười lăn. Bị trêu ghẹo, Tiểu Ngư làm vẻ thẹn quá thành giận, bắt tất cả mọi người chép lại một lần, kể cả cô bé Đới Vân Anh, kết quả lại thấy ngay cả chữ của Đới Vân Anh cũng tốt hơn chữ của mình, nhất thời liên tục kêu than hối hận.

Trong tiếng cười giòn vang, mọi người cuối cùng quyết định chọn Đinh Triệt viết chữ làm bảng hiệu, nguyên nhân là chữ của hắn rồng bay phượng múa có khí thế nhất. Chữ Nhạc Du tuy rằng cũng đẹp, nhưng chữ giống người, quá mức ôn hòa nhã nhặn. Có điều, ngoài bảng hiệu, hai câu quảng cáo như câu đối mà chẳng phải câu đối kia mọi người nhất trí đồng ý để Nhạc Du viết, sau đó treo hai bên cửa, cùng chỗ với tranh vẽ hai đứa nhỏ tiểu nhị đón khách.

Không ngờ người này còn có chiều đó. (Ý là Tiểu Ngư không ngờ Đinh Triệt còn có tài viết chữ đẹp nữa)

Thừa dịp tất cả mọi người vây quanh xem Nhạc Du viết chữ, Tiểu Ngư mỉm cười liếc nhìn Đinh Triệt.

Đinh Triệt cảm giác được ánh mắt của nàng, đặc ý nháy mắt với nàng mấy cái, lại thừa dịp đang đứng bên cạnh nàng, lén lút nắm lấy một ngón tay nàng. Tiểu Ngư không đề phòng bị hắn đột nhiên nắm tay, giật mình cuống quýt vung ra, hung dữ trừng mắt hắn một cái, sau đó vội vàng cúi đầu, sợ bị người khác chú ý.

Không ngờ một màn này đã rơi vào mắt La Đan từ đầu đến cuối vẫn dõi theo nàng. Nghĩ tới quan sát mấy ngày nay của mình, gương mặt La Đan không khỏi hiện lên sắc buồn bã.

“Tiểu Ngư, hiện giờ chúng ta nhân thủ đã đầy đủ. Các phân đoạn phòng chừng cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì. Khi nào “Nhất Tái Lai” của chúng ta chính thức mở cửa đón khách?” Những vấn đề cơ bản đã xong xuôi, Cửu Cửu Nương hơn mười ngày nay ở cùng với nhà Tiểu Ngư đã rất hòa hợp, họ thắng tên nàng hỏi.

“Hôm nay là ngày bao nhiêu rồi?”

“Là mười bốn tháng mười. Tôi đã xem lịch rồi.”. “Ngày mười sáu, mười tám gần thời gian này cũng không tồi. Ngày hai mươi lăm muộn nhất trong tháng này cũng là ngày lành, khai trương đại cát.”

“Vậy quyết định ngày mười tám đi! Dành lại ba bốn ngày để chuẩn bị. Hẳn thế là đủ.”

“Đáng tiếc Nhị thúc không có đây. Nếu như Nhị thúc đã quay về thì tốt rồi.” Nghĩ đến quán ăn lập tức sẽ khai trương, Phạm Đại giờ lại không biết đang ở nơi nào, Phạm Bạch Thái tiếc nuối ngắt lời.

“Ha ha ha, ta không phải đang ở đây sao?”

Thình lình, trong phòng bỗng vang lên một tràng cười lớn, mọi người cả kinh, nhìn về phía đó. Chỉ thấy Phạm Thông vẫn đang ngồi thành thật bỗng nhiên đứng dậy, vẻ mặt đắc ý giảo hoạt. Nhìn kỹ, trên mặt hắn còn vẻ phong trần gió bụi, không phải là Phạm Đại huynh đệ song sinh với Phạm Thông thì là ai nữa? Chỉ là tất cả mọi người vốn quen việc Phạm Thông nói ít làm nhiều, không hay lên tiếng, nên đều không chú ý đến việc hai huynh đệ đã trao đổi nhau từ lúc nào.

“Nhị thúc!” Đông Đông cách hần gần nhất bỏ nhào tới, không chút do dự hô to.

“Nhị thúc, thật là thúc!” Tiểu Ngư cũng kinh ngạc vui mừng đứng bật dậy, nhìn Phạm Đại nhấc Đông Đông xoay một vòng, suýt chút nữa thì hất đổ cả bàn. La Đan và Nhạc Du cũng vội vàng bước ra chào hỏi, duy chỉ còn Đình Triệt là bình tĩnh đứng đó, thản nhiên nhìn cảnh này, trên mặt tựa tiểu phi tiếu.

Kỳ thực người đầu tiên cảm nhận được khác thường là hần, bởi “Phạm Thông” sau khi quay lại, tuy có vẻ đang chăm chú nhìn mọi người thảo luận, nhưng lại ngấm ngấm quan sát hần hai lần. Chỉ là Đình Triệt trong lòng chột dạ, cho rằng bị hần thấy được mình và Tiểu Ngư mờ ám, đang lo lắng sợ rằng Tiểu Ngư vì vậy mà không để ý tới hần nữa, nên không liên tưởng quá nhiều. Hiện giờ nghĩ lại, Phạm Đại hần là không biết tại sao hần lại đứng ở đây, cho nên mới nhìn nhiều hai lần mà thôi.

“Nhị thúc, thúc về từ khi nào vậy?” Phạm Bạch Thái nhớ ra mình đã hơn mười tuổi, xấu hổ gãi dạ tụt xuống đất.

“Nhị đệ mới trở về thôi.” Nghe tiếng cười rộ lên trong phòng, Phạm Thông thật sự mỉm cười từ cửa hông bước vào.

“Con biết rồi, nhất định là lúc cha vừa đi lấy ấm trà thì Nhị thúc thế chỗ. Nhị thúc, thật là giáo hoạt, sao không trực tiếp vào đây chứ?” Phạm Bạch Thái nói, đồng thời hải lòng nhìn xung quanh, nhưng không thấy người mình muốn thấy đâu, “Ừa, Nhị thúc, một mình thúc quay về thôi sao?”

“Khụ khụ...” Phạm Đại da mặt thoáng chốc đỏ lên, thoáng lướt nhanh ánh mắt qua mẹ con Cừu Cừu Nương.

“Nhị thúc, thúc đừng có xấu hổ, hôm nay ở đây không có người ngoài.” Tiểu Ngư nói đầy ẩn ý còn cố ý nhìn thoáng qua Phạm Thông, Phạm Đại nhất thời hiểu ra, những người khác đều bật cười.

“Khụ khụ...” Lần này đến lượt Phạm Thông ho khan, thấy Cừu Cừu nương hơi đỏ mặt, vội vàng nói lảng: “Đúng vậy, Nhị đệ, đệ muội đâu?”

“Nàng ở nhà nghỉ ngơi, đi đường xóc nảy, người có chút khó chịu, vừa đến nhà liền nằm nghỉ. Ta nghe Kim Linh nói mọi người ở đây mở quán ăn, có chút hiếu kỳ, liền nhìn không được một mình chạy tới nhìn một cái.” Phạm Đại da mặt vốn đỏ hơn Phạm Thông nhiều, lúc này thấy lão đại xấu hổ, hần nhất thời cảm thấy thoải mái hơn, sáng khoái nói.

“Nhị thúc, thúc sai rồi, Nhị thẩm ngàn dặm xa xôi đến đây, vừa tới kinh thành, người còn đang mệt mỏi, thúc lại đi bỏ nàng ấy một mình chạy đến đây, không biết xấu hổ hay sao?” Tiểu Ngư lúc này không khách khí tặng hần một cái trừng mắt khinh bỉ.

“Hắc hắc, nàng không phải một người, là có bạn ở cùng.”

“Có người ở cùng? Ai?” Tiểu Ngư thuận miệng hỏi một câu, đột nhiên nhớ tới một thiếu nữ xinh đẹp. “Nhị thúc, không phải là nàng ta đấy chứ?”

“Ngoại trừ con bé đó thì còn ai nữa!” Phạm Đại gãi đầu, cười khổ nói: “Nói chung, mọi người về nhà sẽ biết.”

“Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi!” Tiểu Ngư vừa vui vẻ, lại vừa có chút đau đầu, thuận lợi lấy ra cái chặn giấy chặn một đồng chữ, nhờ mẹ con Cừu Cừu Nương ở lại trông quán, rồi cùng mọi người đi ra ngoài.

Hai tỷ đệ vừa đi kèm hai bên Phạm Đại, ép hỏi tình hình một tháng này như thế nào, vừa đi về phía bến thuyền ven hồ. Phạm Thông đi bên cạnh Phạm Bạch Thái, La Đan và Nhạc Du cũng theo sát bọn họ, cười nhìn Phạm Đại cầu xin tha thứ.

Chỉ có Đình Triệt, như đã bị mọi người quên lãng, cô độc đi ở sau cùng, như một người dư thừa, giống như nếu hần đột ngột dừng lại, nhìn người phía trước đi xa, cũng không có ai phát hiện hần không cùng đi nữa. Nhưng gương mặt hần trước sau vẫn mang nụ cười, như thể bên cạnh hần có nhiều người khác, thông dong bình tĩnh, lại vẫn duy trì hai bước cự ly với người đi phía trước.

Nam tử hần đại tượng phu, chỗ nào cần nhẫn phải nhẫn, không nhẫn... Thì hần có thể làm gì? Tiến lên kéo tay nhóc con không lương tâm không thèm quay đầu lại nhìn một chút kia sao? Không cần phải nói, người nào đó nhất định sẽ lạnh lùng tuyên bố một câu: “Ta không liên quan gì đến hần.”

Đến lúc đó, không phải thê thảm chính là mình sao?

Người nào đó tiếp tục mỉm cười, trong lòng lại thở dài một tiếng, aizz, ai bảo hần đã đồng ý trước tiên phải qua thử thách của nàng mới có thể chính đại quang minh có được thân phận khác xuất hiện trước người nhà họ Phạm chứ?! May mà hần đã mưu kế sẵn, góp cổ phần vào quán ăn, nếu không thì mười mấy ngày nay muốn gặp nàng một lần sợ cũng khó khăn.

Nhớ tới Phạm Đại Phạm Thông hai lão già ế sung ế sĩa này đều đã có mùa xuân tiếp theo, còn hần thì muốn trao đổi một ánh mắt với Tiểu Ngư cũng phải lén lút, Đình Triệt ai oán.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 208: Cái đuôi siêu cấp

“Được rồi, Nhị thúc.” Giữa hàng tràng câu hỏi, Phạm Bạch Thái bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện vui vẻ nhất, hưng phấn báo cáo: “Nhị thúc, bọn con đã gặp được mẫu thân, hiện giờ bọn con thường đến chỗ mẫu thân chơi đó.”

“Ồ, thật sao? Đây đúng là chuyện vui lớn.” Phạm Đại kinh hi cười ha ha.

“Đúng vậy, Nhị thúc, con nói cho thúc biết, thực ra mẹ không hề bỏ rơi tụi con...”

Mãi cho đến khi ngồi trên thuyền, rồi lại từ sông Biện về đến trấn Liễu Hà, Phạm Bạch Thái vẫn còn vui vẻ kể chuyện ngày ấy gặp nhau thế nào, những lần sau đó đến Lô phủ ra sao, còn khoe nó có một cô em gái cực kỳ đáng yêu. Tiểu Ngư chỉ thỉnh thoảng xen vào một hai câu, Phạm Thông thì cảm thán mỉm cười nghe con trai nói những điều hắn biết từ lâu, nhưng vẫn bị cảm tình sâu đậm giữa vợ cũ và các con làm cho cảm động.

Nhạc Du và La Đan đã biết trước, còn Đinh Triệt ngồi ở đầu thuyền cũng là lần đầu tiên nghe kể lại quá trình chuyện này.

Khỏe miệng mỉm cười ôn hòa nhân nhạ, về mặt thờ ơ, liếc nhìn cái người nhẩn tâm nào đó một cái.

Tiểu Ngư hẳn cảm nhận ra tâm tình người nào đó, trong lòng nhất thời chợt dạ run lên. Nàng không phải cố ý lừa dối hắn, mà là vẫn chưa có cơ hội nào nói rõ, hơn nữa, mỗi người đều có chuyện nhà mình, ai bảo nàng nhất định phải nói chuyện nhà nàng với hắn chứ?

Tiểu Ngư hùng hồn vững chắc tìm tốt lý do cho mình, nhưng giấu lại thâm ý trong cái liếc mắt kia, sắc mặt mặt không khỏi hiện lên chút ửng đỏ, vội vàng giả bộ chỉnh lại tóc mái bị gió thổi, đưa tay che giấu.

Có câu, trong im lặng không diệt vong, thì trong im lặng sẽ bùng phát (một câu phóng tác lấy từ trong tác phẩm Kỷ niệm Lưu Hòa Trân của Lỗ Tấn). Lần trước nàng chỉ né hắn ba ngày, nhưng đó là khi hai người còn chưa hiểu rõ tình cảm của nhau, hiện giờ nàng đã đồng ý hẹn hò, nhưng lại liên tục mười ngày không hề cho hai người cơ hội được gặp riêng nhau, nàng thật sự có chút sợ người nào đó sẽ đột nhiên phát cuồng, xem ra, hai ngày này nàng nên cẩn thận một chút thì hơn.

Được lắm! Bỏ rơi hắn một mình còn chưa tính, hiện giờ cũng không thèm nhìn hắn, coi hắn là vô hình rồi sao? Đinh Triệt mỉm cười, đôi mắt sâu thẳm nhẹ nhàng híp lại, như báo sẵn tiến vào trạng thái im lặng nhất trước khi sẵn mồi, chỉ còn chờ cơ hội tốt nhất là sẽ dồn sức làm một kích trí mạng.

Qua mấy dặm đường thủy, đi một lát mọi người mới đến cổng nhà. Chợt nghe trong sân nhà truyền đến một tiếng hét thê lương thảm thiết, ai nấy đều biến sắc. Phạm Đại thì đập mạnh cửa cổng vọt vào sân.

Liền thấy trong sân chẳng hề có cảnh tượng máu me khủng khiếp gì như tưởng tượng. Mà chỉ thấy một thiếu nữ mặc váy hồng nhạt vừa xách váy chạy trốn vòng vòng trong sân, vừa sợ hãi quay lại nhìn cái bóng đỏ nho nhỏ đuổi theo chân mình, sợ đến gào thét. Mà hai a hoàn Lô phủ phái tới hầu hạ Tiểu Ngư thì đỡ một nữ tử từ mặc áo đỏ đứng một bên liều mạng nhin cười.

Mọi người chẳng ai ngờ được nguyên nhân tiếng hét thảm thiết kia lại là như vậy, nhất thời đều buồn cười.

“Bối Bối!” Tiểu Ngư dĩ nhiên là đã thấy được cáo con Bối Bối chỉ đang đùa với Thượng Quan Kiều, nếu không với tốc độ của nàng ta, nó đã sớm vồ được mục tiêu rồi. Có thể Thượng Quan Kiều bản năng sợ hãi hành động này của nó, nên mới sợ hãi một con cáo lừa ai nấy đều cảm thấy đáng yêu. Lập tức, nàng không khỏi buồn cười gọi một tiếng.

“Ư.. ư..” Bối Bối nghe thấy tiếng gọi của chủ, buông tha món đồ chơi mới, lanh lẹ quay lại vọt tới, thoáng chốc đã nhào vào lòng Tiểu Ngư, ủy khuất hừ hừ, như đang oán giận vì sao mọi người đều thích nó, chỉ có mỗi thiếu nữ xa lạ kia nhìn thấy nó lại phản ứng như thấy quỷ vậy.

“Biểu tỷ!” Thượng Quan Kiều sớm đã bị Bối Bối đuổi sợ hoảng hồn, lúc này con cáo nhỏ rút cuộc tha cho nàng, vội vàng trốn ra sau Triệu Dao, nước mắt lưng tròng đầy vẻ chật vật sợ hãi.

Triệu Dao từ lúc Phạm Đại tông cửa vào đã thấy mọi người, đứng bên kia sân nhìn thoáng qua, biết đây đều là người nhà của Phạm Đại, nhất thời có chút ngưng ngừng lúng túng không biết nên làm gì, đành đưa ánh mắt cầu xin nhìn Phạm Đại.

“Đại ca, Tiểu Ngư, Đông Đông, đây là...” Phạm Đại nói được phân nửa, lại ngưng ngừng ngưng lại.

“Là gì vậy ạ?” Tiểu Ngư cố ý nói, gương mặt hơi nhợt nhạt của Triệu Dao thoáng cái đỏ lên.

“Là.. Là Nhị thẩm của mấy đứa!” Phạm Đại xấu hổ hai giây, liền ưỡn ngực, một tay vỗ nhẹ đầu hai tỷ đệ, cười mắng: “Còn không mau đến chào hỏi Nhị thẩm của mấy đứa đi?!”

“Dạ!” Hai tỷ đệ ăn ý cười ha ha, Tiểu Ngư nhẹ buông tay để Bối Bối nhảy xuống, cùng với đệ đệ thế chỗ hai a hoàn, đỡ lấy Triệu Dao, cười hi hi giới thiệu:

“Nhị thẩm, ta là Tiểu Ngư.”

“Nhị thẩm, ta là Đông Đông.”

“Tỷ tỷ...” Triệu Dao còn chưa kịp trả lời, Thượng Quan Kiều đã từ nhào tới, một bên ôm cổ Tiểu Ngư, đẩy về đáng thương tựa ở đầu vai nàng, lên án: “Con cáo của nhà tỷ muốn cắn ta.”

“Ừ.. ừ...” Bối Bối ư ư hai tiếng nhỏ phân đối, chạy tới bên cạnh nàng, khiến Thượng Quan Kiều lại hét lên, vội vàng buông Tiểu Ngư ra, như con thỏ chạy tới phía sau Phạm Đại.

“Biểu tỷ phu, mau cứu muội!”

“Kiều Kiều!” Triệu Dao mắng nàng ta một tiếng, sau đó đỏ mặt nhìn hai tỷ đệ, xấu hổ nói: “Tiểu Ngư, Đồng Đồng, biểu muội của ta từ nhỏ đã sợ các loài động vật có lông kê cả chó hay mèo, mọi người đừng để ý nhé.”

“Sao có thể? Là Bối Bối quá bướng bỉnh mới đúng!” Tiểu Ngư cười nói, đồng thời tỉ mỉ quan sát Triệu Dao, phát hiện khí sắc của nàng so với nhiều năm trước, quả thật cách biệt một trời. Không chỉ vậy, tính tình dâm yêu dâm hận vốn dĩ của nàng giờ dường như bị số phận mài mòn không ít. Nàng hiện giờ, ngược lại giống như một nữ tử nhu nhược vẫn được nuôi dưỡng nơi khuê phòng, trong lòng Tiểu Ngư không khỏi thâm than.

“Hắn là chúng ta phải xin lỗi Thượng Quan cô nương mới đúng.” Phạm Thông bước tới hòa giải, trừng mắt nhìn Bối Bối đang vui vẻ rung đuôi, cười nói: “Đệ muội thân thể không tốt, chúng ta đi vào nhà nói chuyện đi.”

“Bá phụ, con còn phải về gấp nhũ mẫu, xin cáo từ trước.” Đinh Triệt nhân lúc này, mỉm cười nói với Phạm Thông.

“Ăn cơm rồi hãy đi chứ.”

“Dạ không, hôm nay con đã nhận lời cùng ăn với nhũ mẫu, vẫn bồi hóm khác xin trở lại quấy rầy.” Nói xong, hắn chấp tay chào mọi người, phóng khoáng quay người rời đi.

“Đại ca, tiểu tử này quay lại từ khi nào vậy? Sao hắn lại ở quán ăn sếp mở nhà chúng ta? Sư phụ hắn đâu, có cùng hắn đến không? Có phải là đến tìm Tiểu Ngư nhà chúng ta để luận võ không nhỉ? So thế nào?” Nhìn đám Tiểu Ngư đỡ Triệu Dao đi ở phía trước, Phạm Đại có ý tụt lại sau một chút, len lén hỏi Phạm Thông.

“Nhị đệ, đệ cứ hỏi liên tiếp nhiều câu như vậy, bảo ta phải trả lời câu nào trước đây?” Phạm Thông cười, “Thực ra trước khi đệ rời kinh hắn cũng từng gặp hắn rồi, hắn chính là thiếu niên cứu ông cháu họ Nghiêm đó, ba năm không gặp, không ngờ hắn học được một môn dịch dung rất giỏi. Đệ thấy Nhạc tiên sinh không, nếu không có hắn ra tay giúp, Nhạc tiên sinh còn không thể ra ngoài được ấy.”

“Thì ra tiểu tử đó chính là hắn à?” Phạm Đại bừng tỉnh, tiện nói thêm: “Đại ca, huynh nói Bi Lương lão đầu kia có quay lại không nhỉ? Bọn họ đã tỉ võ với nhau chưa?”

“Nhị đệ, ta xem đứa nhỏ họ Đinh kia không tồi, lúc đệ không có đây, hắn giúp nhà chúng ta rất nhiều, đệ đừng có lúc nào cũng nghĩ đến tỉ võ độ sức gì. Nhanh đi đi, việc này ngày mai nói tiếp, dù sao đệ đã về rồi, không cần phải nóng lòng nhất thời.”

“Không phải, ta... Đại ca.. Aiz.. Đại ca...!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 209: Sự chấp nhất của Phạm Đại

Lâu không gặp lại, tất cả mọi người có rất nhiều điều để nói, La Đan và Nhạc Du tuy rằng cũng là người nhà, nhưng không phải nhà họ Phạm, sau khi gặp nhau ở thư phòng buổi trưa trở về đều tránh đi.

“Nhị thúc, thúc có thể yên tâm rồi nhé, Nhị thẩm tuy rằng thân thể yếu mệt, nhưng chỉ cần điều dưỡng cho tốt thì sẽ không còn vấn đề gì.”

Trước bữa trưa, Phạm Đại đã nhờ Nhạc Di tỉ mỉ xem bệnh cho Triệu Dao, phát hiện Triệu Dao bệnh tật tuy rằng tích lũy lâu năm, nhưng chủ yếu vì khúc mắc tâm lý, hiện giờ khúc mắc nhiều năm đã được giải trừ, cũng như là bệnh căn đã được nhổ bỏ, chỉ là thân thể lâu năm không để bụng, sẽ mất rất nhiều công sức để điều dưỡng, chỉ ít cũng phải ba tháng mới có thể khôi phục lại.

Nhưng như thế, tuy rằng tốn thời gian, lại không còn trở ngại gì, trong lòng mọi người đều yên định hơn.

“Ừ.” Phạm Đại cười gật đầu, lập tức cảm giận nói, “Không ngờ ta ở chỗ này ba năm chẳng có chuyện gì, ta vừa đi, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Tiểu hoàng đế kia thì không có gì, có điều cái người đại ca mà Tiểu Ngư làm quen được cũng có chút thú vị, đáng tiếc không gặp được, không thấy được phiên tòa kia diễn ra hay ho thế nào, đáng tiếc, thật đáng tiếc!”

“Có cái gì mà tiếc, đó là nghĩa huynh của ta chứ đâu phải của thúc. Chuyện gì cũng không thể quan trọng hơn chuyện người già ế ẩm lâu năm đi kiểm vợ của thúc được. Nhị thúc, hôm nay Nhị thẩm đã theo trở về, thúc dự định khi nào thì bày tiệc, chính thúc cưới người ta về nhà?” Tiểu Ngư cười cười,

“Phòng ở nhà chúng ta cũng không nhiều, sớm dọn dẹp một chút thì tốt hơn.”

Phạm Bạch Thái ở bên cạnh, vừa nghe vừa cười không ngớt.

“Đồ quý nha đầu, chỉ thích trêu chọc Nhị thúc!” Phạm Đại làm bộ định cốc đầu nàng, Tiểu Ngư vừa cười vừa vội vàng né tránh.

“Ta nói thật đấy chứ. Nhị thúc không biết ở trên trần có nhiều người lắm chuyện lắm, Nhị thẩm sau này còn phải ở đây sống lâu dài, thúc không thể để nàng ấy không được gặp người đúng không? Nói ngược lại, nếu người ta coi thường vợ thúc, chẳng lẽ thúc vui được hả?”

“Đúng vậy, Nhị đệ, dù sao cũng phải cho đệ muội một danh phận vẫn hơn. Chi là thân phận của đệ muội...”

“Yên tâm đi đại ca, ta đã xử lý hết rồi. Khi đó chúng ta... Nói chung, tất cả mọi người đều cho rằng Dao Nhi đã chết, lễ tang cũng đã làm, Dao Nhi nói nàng sau này sửa họ Thượng Quan, sau này trên đời không còn có người nào tên là Triệu Dao nữa. Ngoài chúng ta, người khác biết chuyện này chỉ có Thượng Quan Kiều mà thôi.” Nói đến Thượng Quan Kiều, Phạm Đại lại bắt đầu đau đầu, “Hiện giờ ta cũng không biết nên xử lý nha đầu bướng bỉnh này thế nào nữa. Dù sao nàng ta cũng là đại ân nhân của chúng ta, nhưng lại nhất quyết không chịu quay về nhà, nhất định đòi đi theo chúng ta. Huynh nói xem, sau này Thượng Quan gia nếu tìm được đến đây, chẳng phải là phiền phức hay sao?”

Phạm Thông nói: “Nhị đệ, đệ đừng vội. Nếu Thượng Quan cô nương đã đến đây, dù sao đường xá xa xôi, cũng không thể bắt nàng quay về ngay được. Để nàng ta ở đây trước một thời gian đã, chúng ta từ từ nghĩ cách. Chi là đệ muội trước đây là người kinh thành, cần phải đề phòng có người nhận ra mới được.”

Tiểu Ngư cười: “Vấn đề này ngược lại không có gì. Giờ nhà chúng ta có người hầu, Nhị thẩm hiện giờ thân thể yếu, chỉ cần ở nhà tĩnh dưỡng thôi. Thỉnh thoảng nếu muốn ra ngoài, đeo khăn che mặt là được. Nếu Phi Hà quận chúa đã chết, người ta cũng sẽ không nghĩ ngờ đến đây được, trừ khi gặp phải thân nhân Nhị thẩm. Nhưng thân nhân Nhị thẩm là ai, là người chúng ta có thể tùy tiện gặp được sao?”

Phạm Đại suy nghĩ một chút, cũng thấy có lý, liền không nghĩ nhiều nữa, cười nói: “Tuy rằng không trải qua chuyện dạy dỗ mấy súc sinh họ Tang, nhưng may mà không chệch qua vụ mở quán ăn này. Tiểu Ngư, cháu nói đi, chuyện mở quán cần Nhị thúc giúp đỡ gì?”

“Đừng nóng, sau này nhất định sẽ có việc cần thúc làm.” Tiểu Ngư cười nói, nghe Phạm Đại nói dạy dỗ họ Tang, nàng lại nghĩ đến Hạ Tùng kia vẫn chưa đến nhà “thăm hỏi” hần, liền len lén nháy mắt ra ám hiệu cho Phạm Đại.

Phạm Đại lập tức ngẫm hiểu, biết có chuyện tốt muốn mình đi làm, nhất thời cả người đều sáng khoái.

Sau đó, mọi người lại nói đến chuyện hai tỷ đệ gặp lại mẫu thân, cùng với sự tình vị Lô đại nhân kia, Phạm Đại không khỏi thổn thức, vỗ vỗ vai Phạm Thông, thoải mái nói: “Đại ca, huynh cũng đừng quá để tâm, chỉ trách huynh và tẩu tử duyên phận không đủ. Hiện giờ tẩu tử có nơi chốn tốt, cũng là phúc khí của Tiểu Ngư và Đông Đông.”

Phạm Thông cười cười, nói: “Ta đã sớm nghĩ thông suốt, hiện giờ mọi người đều ổn, quá khứ cứ cho qua hết đi! Được rồi, Nhị đệ đừng chuyển chủ đề nữa, chúng ta đang bàn việc làm tiệc mừng cho hai người mà!”

“Trước chờ một chút, để sức khỏe nàng ấy tốt hơn, việc quán ăn cũng thuận lợi rồi, lúc đó mọi người muốn làm thế nào thì làm!” Phạm Đại có chút thận trọng sờ đầu.

Mọi người nhìn nhau cười, người một nhà cuối cùng cũng đã được đoàn tụ.

Mở xong hội đoàn viên, Phạm Đại không thể chờ đợi kéo Tiểu Ngư qua một bên: “Tiểu Ngư, cháu có việc gì cần Nhị thúc làm vậy?”

Tiểu Ngư biết hần đây là hồ thẹn vì khi Bách Linh các gặp nguy nhất lại không ở đó, nên vội vã muốn bù đắp lại chút gì, để hần tâm an, liền len lén nói cho hần, nàng bảo Nhạc Du chế tạo một loại thuốc đoạn tử tuyệt tôn, hạ được hai người chủ chốt của Tang gia, còn dự định tìm Hạ Tùng nữa.

“Tiểu Ngư, độc ác quá, so với Nhị thúc còn ác hơn đấy.” Phạm Đại cười rất chi là vui vẻ, liên tục gãi ngón tay cái lên tán thưởng, sau đó vỗ ngực nói, “Yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho ta. Thuốc kia đâu?”

Tiểu Ngư toát mồ hôi: “Nhị thúc, hôm nay thúc vừa về đến nhà, tốt xấu gì cũng nghỉ ngơi cho tốt đã, dưỡng sức nữa, đêm mai cũng đâu có trễ!”

Phạm Đại cười hắc hắc, không kháng kháng nữa, “Được, vậy mai đi, dò đường trước cũng tốt.”

“Nhị thúc, nói trước thế thôi, việc này chúng ta cùng đi, chiếu cố nhau cũng tiện hơn.” Thấy Phạm Đại bĩu môi muốn nói chút việc nhỏ đâu cần phiền phức, Tiểu Ngư lại nhắc nhở: “Tuy rằng ta biết Nhị thúc võ công cái thế, anh hùng khó sánh, có điều cần thận một chút vẫn tốt hơn, nên nhớ hiện giờ thúc không phải độc thân, hãy nghĩ cho Nhị thẩm một chút, nếu lỡ như bị thương, tự thúc da dày không sợ đau, Nhị thẩm chẳng lẽ không đau lòng sao?”

Bị Tiểu Ngư khuyên một hồi, Phạm Đại há miệng muốn phản bác, nhưng cuối cùng vẫn chán nản cúi đầu: “Được rồi, cháu cũng đi cùng, có điều...”

“Có điều trừ khi bắt đắc dĩ, ta không thể ra tay.” Tiểu Ngư còn không biết trong bụng hần nghĩ gì sao?!

Phạm Đại cười hắc hắc, lập tức sắc mặt nghiêm lại, nói: “Cháu gái ngoan, nói cho ta biết đi, tiểu tử họ Đinh kia sao lại cùng ở chỗ này chứ?”

Sax.. Nói gì vậy? Cái gì gọi là ở cùng một chỗ?

Phản ứng đầu tiên của Tiểu Ngư là chột dạ, cho rằng Phạm Đại muốn nói “sao lại ở cùng chỗ với cháu”, nhưng lập tức liền nhận ra Phạm Đại chỉ hỏi tùy tiện mà thôi, lập tức yên tâm hơn rất nhiều, sóng mắt thoáng chuyển, thân nhiên nói: “Nhị thúc quên rồi sao? Trước đây quan hệ giữa hần với nhà chúng ta cũng không tồi, hiện giờ quay lại, qua lại với nhà chúng ta cũng là bình thường, hần muốn góp vốn cùng buôn bán, khu đất chỗ quán ăn đó cũng là hần tìm được đó!”

“Cái gì mà quan hệ không tồi?” Phạm Đại lập tức nhảy dựng: “Hần đoạt mất sự phụ của cháu, lại cướp đồ đệ của ta.. Nhảm nhảm.. là hần đoạt sự phụ của cháu, sự phụ của hần lại cướp đồ đệ của ta.. Còn bỏ lại mấy lời rất ghê gớm, món nợ này sao có thể không tính toán?”

“Cái loại sự phụ như lão già quái gở đó, ta chẳng muốn chút nào, lẽ nào Nhị thúc nhẫn tâm bắt ta đi làm nữ ăn mày hay sao?” Tiểu Ngư bĩu môi nói. “Hơn nữa, thúc không phải đã nói chuyện thu đồ đệ giống như Chu Du đánh Hoàng Cái, một người nguyện đánh một người nguyện chịu mới tốt sao? Người ta đâu có có bái thúc làm thầy trước rồi mới đổi ý quay qua người khác, sao có thể gọi là cướp đồ đệ của thúc được?”

“Ack..” Phạm Đại nghe xong sững sốt, bỗng nhiên ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng nhìn Tiểu Ngư: “Cháu gái ngoan, không phải lúc Nhị thúc không ở nhà hai đứa đã đấu võ, sau đó cháu thua rất thảm, nên mới nói chuyện giúp cho hần đây chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 210: Tuyệt đối không thể được

“Phù... Vậy còn được!” Phạm Đại khoa trương vỗ ngực thở phào, cười nịnh nọt: “Cháu gái ngoan, Nhị thúc biết mà, cháu nhất định sẽ chờ Nhị thúc trở về mới ra tay dạy dỗ tiểu tử kia phải không?!”

“Nhị thúc, ta không muốn đánh nhau, cũng không định cùng hần luận võ.” Tiểu Ngư điềm nhiên nói.

“Ack.. Vì sao?” Phạm Đại ngẩn người.

“Vi hiện giờ hần là đồng bọn hợp tác của ta, hơn nữa người ta cũng giúp đỡ chúng ta không ít, thúc không biết xấu hổ muốn đánh nhau với người ta, nhưng ta thì không thể mặt dày như thế.” Tiểu Ngư mặt không đổi sắc nói.

“Công là công, tư là tư chứ? Mấy cái đó sao có thể gộp chung thành một được? Dù tên nhóc kia có giúp đỡ vài việc, nhưng không thể xóa bỏ chuyện thầy trò nhà nó sỉ nhục Nhị thúc ta đây được!” Phạm Đại kịch liệt phản đối. “Không được, không được, cháu nhất định phải cùng hần phân thắng bại.”

“Nhị thẩm, sao thẩm lại dậy rồi?” Tiểu Ngư bỗng nhiên nhìn ra phía sau Phạm Đại.

Hả? Phạm Đại vội quay đầu lại, nhưng nào có bóng dáng Triệu Dao? Lại quay đầu, con cá nhỏ tròn tuột kia quả nhiên đã thừa dịp chuồn mất, không khỏi tức giận đến dậm chân, đồng thời trong lòng sinh ra nghi hoặc thật lớn.

Trước khi hần đi, Tiểu Ngư chưa từng nói những lời từ chối kiểu này, hơn nữa dù bận dù mệt đến đâu cũng không quên luyện công, lúc nào cũng đầy sự cầu tiến, sao hần mới đi một tháng, nhà đầu kia lại có vẻ nữ sinh hướng ngoại. Ồ.. Nữ sinh hướng ngoại? Hình như là có chút mùi vị này, ngấm lại tháng nhóc họ Đinh kia bộ dạng xác thực quá mức tương tượng, Tiểu Ngư sẽ không phải vì người ta bộ dạng tuấn tú mà không đành lòng động thủ chứ?

Không xong, chuyện này quá nguy hiểm, hần phải nhanh đi hỏi đại ca một chút!

“Hần là không đâu?!” Nghe xong Phạm Đại huyền thuyên một hồi, Phạm Thông ngẫm nghĩ thật kỹ tình cảnh hai người khoảng thời gian gần đây, bán tín bán nghi nói: “Ta xem Đinh Triệt đưa bé này biểu hiện tuy có chút cao ngạo, nhưng tâm tính vẫn là lương thiện, hiểu được nhớ ơn báo đáp. Hiện giờ hần quay lại, nhớ cũ tình, giúp nhà chúng ta vài lần bận rộn, sau ta cũng chỉ giúp hần tìm một ngôi nhà, dàn xếp cho một người ở cũ của hần, hần còn khắp nơi bôn ba tìm mặt tiền cửa hàng cho nhà chúng ta. Được rồi, đệ biết một tòa nhà lớn như vậy, tốn bao nhiêu tiền không?”

“ Bao nhiêu tiền?”

“Chỉ một trăm lượng bạc thôi.” Phạm Đại than thở. “Đệ cũng biết mấy năm nay Tiểu Ngư kiếm tiền không dễ dàng, cho nên mới muốn tìm chuyện làm ăn an phận một chút, Đinh Triệt tìm được cửa hàng đó, không chỉ vị trí tốt, còn giúp nhà chúng ta tiết kiệm được bao nhiêu tiền. Có phân tình này, Tiểu Ngư không tiện kêu hần luận võ thì có gì không đúng? Huống hồ hần hiện giờ đang cùng Tiểu Ngư góp vốn làm ăn...”

Phạm Đại nóng nảy cắt đứt lời hần: “Đại ca, huynh nói đều là ngoài rìa, đệ muốn hỏi Tiểu Ngư có thích thằng bé kia không cơ mà? Hoặc là, liệu có phải Đinh Triệt tiểu tử kia đang theo đuổi Tiểu Ngư nhà chúng ta hay không?”

Phạm Thông do dự, tình cảnh Tiểu Ngư uống say ngày đó hần còn nhớ. Nếu nói con gái mình thích người ta, hần nghĩ hình như cũng có một chút, nhưng lúc đó con gái nhà mình đùa giỡn không phải chỉ một, mà là ba người, chẳng lẽ là cả ba cùng thích? Con gái nhà mình trưởng thành sớm, thường thường yêu ghét không biểu hiện trên mặt, lúc tức giận lại cười rất ngọt, thực sự khó mà hiểu được suy nghĩ cảm xúc thực của nó. Nhưng nếu không phải thích, thì lúc nó uống say sao vẫn nhớ muốn đi tìm thằng bé kia chứ?

Hơn nữa thằng bé Đinh Triệt kia, tuy rằng bản thân hắn điều kiện không tồi, nhưng con gái nhà mình cũng không kém. La Đan và Nhạc tiên sinh đều thích nó, hẳn lại hay ra vào nhà mình, chẳng lẽ không để ý một chút nào? Nhưng nói hắn đang theo đuổi con gái mình, lại không thấy có hành vi gì đặc biệt cả, nhất là mấy ngày này, mọi người đều bận rộn chuẩn bị mở quán ăn, cũng đâu có gì khác thường đúng không?

Phạm Thông trong lòng nghi hoặc tới nghi hoặc lui, nửa ngày không nói được lời nào nhưng lại khiến Phạm Đại nóng nảy muốn chết.

“Đại ca, rốt cuộc có đúng không? Dù sao huynh cũng phải nói lời nào đi chứ?”

“Ta không biết.” Phạm Thông tốn một đồng té bào não, cuối cùng cũng chỉ thành thật cho ra một kết luận như vậy.

Phạm Đại không nói gì nhìn khinh bỉ: “Đại ca, huynh làm cha như thế nào vậy hả? Ngay cả con gái mình có thích ai không, có người theo đuổi không cũng không biết? Không phải huynh quên luôn cả Tiểu Ngư năm nay bao nhiêu tuổi rồi chứ?”

Phạm Thông hơi xấu hổ cúi đầu: “Cái này ta đương nhiên biết, Tiểu Ngư đã mười sáu...”

“Biết là tốt rồi.” Phạm Đại tức giận thô lỗ nói, nhưng lập tức nghiêm túc lại: “Đại ca, huynh nói chúng ta liệu có nên thay Tiểu Ngư xem xét quyết định?”

“Ừ ừ!” Phạm Thông gật đầu lia lịa. “Cũng nên xem xét tính toán trước, Tiểu Ngư là bé gái, dù sao cũng không thể cứ mãi một mình khổ cực như vậy mãi được.”

“Ừm.” Phạm Đại sờ sờ cằm, vẻ mặt ác liệt nói: “Dù sao ta cũng đã trở về, sau này hai huynh đệ chúng ta chú ý Tiểu Ngư một chút, xem xem rốt cuộc nó nghĩ thế nào, thích người nào mới phải.”

Phạm Thông chần chừ hỏi: “Vậy nếu nó thích Đinh Triệt?”

Trong lòng hắn tuy vẫn nghi hoặc, nhưng không quên được hôm ấy Đinh Triệt đưa Tiểu Ngư về nhà, aiz.. chỉ trách hắn quan tâm đến Tiểu Ngư quá ít, rõ ràng là cha, lại chẳng hề biết tâm tư con gái mình, thật xấu hổ!

“Không được, tuyệt đối không được! Đồ đệ của ta đã bị lão già Bì Lương đoạt đi rồi, còn muốn cướp Tiểu Ngư đi nữa, tuyệt đối không được!” Phạm Đại nhất thời nổi trận lôi đình, kiên quyết phản đối: “Đại ca, lão già khốn kiếp kia đâu? Hắn ở chỗ nào?”

Phạm Thông không nói gì, còn chưa ra đầu vào đầu, Nhị đệ đã kích động như vậy làm cái gì chứ? Hơn nữa, Phạm Thông lo lắng cực kỳ, Tiểu Ngư luôn có chủ kiến của mình, nếu nó thật sự thích Đinh Triệt, ai có thể ngăn cản nó?

“Nhị đệ, đừng có phản ứng mạnh như vậy được không? Thời gian này ta chưa từng gặp sư phụ Đinh Triệt, đâu có biết hắn ở chỗ này hay không chứ?!” Phạm Thông bắt đầu dĩ nhiên, rất sợ sự tình trở nên quá khích động.

“Sáng mai ta vào thành tìm lão già kia.” Phạm Đại lập tức quyết định, “Ta phải hỏi hắn, rốt cuộc có muốn luận võ hay không, nếu không thì hai người chúng ta sẽ đánh một trận trước.”

“Nhị đệ, Bì lão tiên bối dù sao cũng là lão tiên bối, đệ không nên vô lễ như thế, hơn nữa, năm đó đứa bé Đinh Triệt kia cũng không nói nhất định phải báii đệ làm thầy đúng không?” Phạm Thông tận tình khuyên bảo, “Đệ vừa mới về, đệ muội thân thể còn chưa khỏe, đệ không cần lo nhiều như vậy, trước ở bên chăm sóc cho tốt, đợi sức khỏe đệ muội khá hơn rồi bàn lại được chứ?!”

“Không được, chuyện này ngày nào còn chưa làm rõ, trong lòng ta sẽ khó chịu thêm ngày ấy. Đại ca, mấy ngày nay huynh nên lưu ý chút đi! Đừng để tiểu tử Đinh Triệt kia thừa thời cơ.”

Trong phòng, Phạm Đại còn đang cần đắn nghĩ cách nhanh chóng tra ra đầu mối tình cảm của cô cháu gái để sớm tìm chiều phòng bị, ngoài phòng không xa, người nào đó trợn mắt, đồng thời phì cười vô cùng.

Từ khi nào vấn đề cá nhân của nàng lại gắn bó chặt chẽ với vinh nhục của Phạm gia như vậy?

Có làm không? Nàng thích ai chẳng lẽ còn phải nhờ bọn họ quyết định hay sao?

Có điều.. Tiểu Ngư len lén cười, thật ra vừa đúng lúc có thể nhân cơ hội này khảo nghiệm người nào đó một chút.

Dù sao, giữa nàng và hắn có một khoảng cách rất lớn, nếu như một ô gà nhỏ nhỏ hắn cũng không vượt qua được, thì giữa hai người sao có thể nói tới tương lai lâu dài sau này chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 211: Kẻ trộm ban ngày

Sau khi nghe lên xong, Tiểu Ngu chậm rì rì đến phòng Triệu Dao xem một chút, thấy Triệu Dao đã uống thuốc của Nhạc Du xong và ngủ. Thượng Quan Kiều trên đường chăm sóc biểu tỳ, vừa đến Phạm gia lại bị cáo con dọa sợ không ít, sau bữa trưa liền thấy buồn ngủ, cũng đã đi nằm. Toàn bộ sân sau lúc này vô cùng yên tĩnh.

Tiểu Ngu dạo dò hai a hoàn của Lô phủ ở lại hầu hạ xong, một mình về phòng, dự định ngủ thêm một lát, thuận tiện suy nghĩ một chút có nên bổ sung thêm mấy người hầu.

Trước đây Xuân Yển một người làm việc bằng hai, là một hảo thủ khó kiếm, sau khi điều nàng đến quán ăn làm đầu bếp chính, một mình Kim Linh ở lại rõ ràng khó mà kham hết được. Tuy nói mẫu thân đưa đến cho mình hai tỷ nữ, nhưng người ta nhận tiền lương của Lô phủ, dù sao cũng không thể sai họ đi làm việc thô nặng. Hơn nữa Triệu Dao dù sao cũng là cành vàng lá ngọc, thân thể còn chưa tốt, bên người chắc chắn nên có người chăm sóc.

Tính toán như vậy, Tiểu Ngu phát hiện ít nhất mình cần mời hai đến ba người, mới có thể hầu hạ hết tất cả mọi người. Tính toán tiền tích góp mấy năm nay, quán cơm đã tiêu tốn phân nửa, sau này còn phải duy trì chi tiêu của cả nhà nữa. Tiểu Ngu vừa đẩy cửa vào phòng, vừa nén không được thở dài. Aiz. không thể không dùng tiền được!

“Khó khăn lắm ta mới đến đây được, nàng lại chào đón ta như vậy sao?” Mới không yên lòng đóng cửa lại, eo thon bỗng nhiên bị người từ phía sau ôm lấy, một cái đầu nặng trĩu đặt lên vai nàng, hơi thở mang đầy khí tức nam nhân như mây khói nhanh chóng bủa vây quanh nàng.

“Chàng...” Tiểu Ngu bị giật mình không nhẹ, tức giận đẩy cánh tay hắn, nghiêng mặt trừng hắn, không ngờ nhân lúc không đề phòng lại bị hắn hôn một cái.

“Ta nhớ nàng, rất nhớ nàng...” Không đợi Tiểu Ngu mắng, Đinh Triệt tham luyến cọ cọ kề sát gương mặt nàng, khe khẽ thở dài, hơi thở ấm áp khẽ phả trên làn da mẫn cảm nơi cổ nàng.

“Chàng điên rồi. Hiện giờ là ban ngày ban mặt, chàng dám lên đây?” Tiểu Ngu cố nén run rẩy, đỏ mặt khẽ gắt.

“Ban đêm ta đến, nàng không cho phép, ban ngày ta đến, nàng lại muốn mắng.” Đinh Triệt ủy khuất nỉ non, mũi người được mùi hương nhẹ nhàng khiến linh hồn hắn vương vấn đắm chìm, không khỏi rung động, ánh mắt thoáng nhìn vành tai như cánh trai ngọc xinh xắn đáng yêu của nàng, không chút nghĩ ngợi khẽ hôn một cái.

“Đinh Triệt!” Tiểu Ngu thấp giọng cảnh cáo, nhưng thân thể đã thành thực mềm nhũn ra.

Đinh Triệt lập tức mẫn cảm nhận ra đó là một nhược điểm của nàng, lập tức thông minh được một tác lại tiến thêm một thước, ngậm lấy vành tai không xô lệch của nàng, mê hoặc mứt nhẹ, đồng thời trầm thấp đáp: “Ta ở đây!”

“Chàng...” Tiểu Ngu muốn mắng hắn vô lại, nhưng lời ra khỏi môi lại là một tiếng rên rỉ khiến chính nàng cũng muốn đỏ mặt.

Trước đây khi xem tiểu thuyết, nàng vẫn cho rằng lời văn miêu tả nữ nhân bị nam nhân cắn vành tai liền hóa thành một bãi nước quả thực vừa giả vừa biến thái, nhưng thời khắc này, mặc dù không đến mức như truyện nói, nhưng thật sự cảm thấy cả người mềm nhũn vô lực, như thể tất cả sức lực đều bị lửa nóng ở một nơi đó mạnh mẽ cướp mất.

Đinh Triệt ôn nhu tập kích khiến nàng vừa có cảm giác thỏa mãn vì được yêu, lại như cảm thấy bất lực vì mất đi quyền khống chế thân thể mình. Nghĩ đến hắn gan lớn ban ngày dám đến như kẻ trộm, càng sợ tùy tiện điên cuồng như vậy sẽ bị người ta phát hiện, Tiểu Ngu căng thẳng vừa thẹn vừa giận, muốn giãy ra, hai tay lại đều bị Đinh Triệt giữ chặt.

“Đinh Triệt... Chàng buông ra... Không phải ta giận...” Tiểu Ngu thờ hồn hèn, cố gắng giữ vẻ mặt nghiêm túc.

“Nàng hãy nói cho ta biết trước, nàng có nhớ ta không?” Đinh Triệt vừa khẽ nói lời mê hoặc, vừa dùng đầu lưỡi tiếp tục trêu chọc nơi mẫn cảm của nàng.

“Buông ra...”

“Nàng không nói ta sẽ không buông...” Đinh Triệt tà ác thổi một cái trên cổ nàng, lại nghịch ngợm quay sang bên kia, ngậm lấy vành tai khác của nàng, đồng thời hai tay ra sức, xuyên qua bàn tay của nàng khẽ đè lên bụng dưới nàng.

Đinh Triệt chết tiệt này, học ở đâu ra thủ đoạn này chứ? Tiểu Ngu cố hết sức bảo trì thần trí thanh tỉnh, cố sức nghiêng đầu một chút, đồng thời gót chân nhấc lên, đập mạnh vào chân Đinh Triệt, sau đó nhân cơ hội xoay người, muốn đẩy hắn ra.

Đinh Triệt đang chuyên tâm đùa giỡn, không phòng bị dưới chân, mu bàn chân truyền lên cảm giác đau đớn, có điều hắn lập tức phản ứng lại, hai tay buông lỏng theo động tác của Tiểu Ngu, đợi nàng quay người lại lập tức nắm chặt, ngược lại muốn đem nàng ôm chặt vào lòng.

Tiểu Ngu vất vả mới giữ được lý trí, đầu chịu dễ dàng theo như ý hắn, nửa người trên ngã ra sau giãn ra khoảng cách, một tay chống ngực hắn, một tay túm tay phải hắn, dự định cúi đầu từ phía bên phải thoát ra.

Đinh Triệt cười khê, chân phải xoải lên trước, ngăn cản lối thoát của nàng, tay trái giữ chặt eo nàng, lại một lần nữa vây chặt nàng trong vòng tay mình.

Tiểu Ngư chuyển hướng, linh hoạt vận dụng tứ chi mềm dẻo tìm kiếm một khe hở, ngón tay sẵn sàng điểm huyết, Đinh Triệt chỉ đành tạm thời buông thả lưng nàng ra, để rảnh hai tay phòng ngừa nàng công kích rồi chuẩn bị.

Hai người trong phòng lặng lẽ dây dưa đầu lên, thoáng chốc đã đi được vài chiêu, sau đó khó khăn lắm mới bảo trì được tình thế cân bằng. Đinh Triệt không có cách nào ôm lấy giai nhân, Tiểu Ngư cũng không thể hoàn toàn tránh khỏi cánh tay hắn, hai người cách nhau một thước cứ như vậy trừng mắt nhìn nhau.

“Tiểu Ngư, chúng ta đã nhiều ngày không được ở cùng nhau.” Đinh Triệt gian kế không thực hiện được, đổi sang dùng chiến lược đau thương, hoàn toàn tận dụng được ưu điểm của gương mặt tuấn tú trời ban của mình.

“Xùy xùy.. Đừng có mà tròn mắt nói dối, chúng ta rõ ràng hôm nào cũng gặp nhau.” Tiểu Ngư xấu hổ giận dữ nhìn hắn, cái gì mà nhiều ngày không ở cùng? Nghe như bọn họ đã có quan hệ gần bó mật thiết nhất vậy.

“Nàng biết ý ta mà.” Đinh Triệt nhìn chăm chú dung nhan như ngọc khiến hắn vừa yêu vừa hận kia, khẽ thở dài một tiếng, đầy vẻ cam chịu thả nàng ra, đổi thành chậm rãi ghé sát tới gần mặt nàng, “Tiểu Ngư, mấy ngày nay nàng gầy đi.”

Giọng nói hắn ôn nhu như vậy, động tác của hắn dè dặt cẩn trọng, giống như mạnh thêm chút sẽ khiến nàng vỡ vụn, khiến Tiểu Ngư hoài nghi hắn lấy lùi để tiến, nhưng không thể lại dùng bạo lực ngăn cản nữa, chỉ đành đồ mặt mặc bàn tay hắn nhẹ nhàng khẽ vuốt ve gương mặt nàng.

“Nào có gầy nhiều, mẹ ta mỗi ngày đều sai Ngọc Bích Lục Châu nuôi ta như heo ấy. Còn tiếp tục như vậy, chắc chắn ta sẽ béo chết mất thôi.” Ngón tay hơi thô ráp mon trón da thịt mềm mại, mang đến một cảm giác thoải mái ấm áp đến kỳ dị, Tiểu Ngư thở dài một tiếng, chủ động ghé sát vào lồng ngực hắn, nhắm mắt lại nghe tiếng tim đập của hắn.

Không ngờ tới mình lặng lẽ tiến quân lại đối được ôn hương nhuyễn ngọc của giai nhân, Đinh Triệt bỗng thấy được yêu mà lo sợ, có chút vô thố nhẹ ôm lấy nàng, không dám dùng sức như lúc trước, cũng nhắm mắt lại toàn tâm toàn ý cảm nhận nàng ở trong lòng là chân thực, cúi đầu nói: “Ta thà rằng nàng béo một chút, cũng không muốn thấy nàng vất vả như vậy.”

“Lời ngon tiếng ngọt, miệng lưỡi trơn tru!” Tiểu Ngư thoải mái cọ cọ lồng ngực hắn.

Đinh Triệt khẽ cười, không nói gì thêm nữa, chỉ im ắng ôm chặt nàng, lẳng lặng không nhúc nhích.

Tiểu Ngư tham luyến cái ôm của hắn một hồi lâu, mới ngẩng đầu nhìn hắn, yếu ớt nói: “Sau này chúng ta muốn gặp mặt thế này, có lẽ không dễ dàng.”

Đinh Triệt cùng cười, gương mặt hiện ra nụ cười khổ: “Vì Nhị thúc nàng? Hắn còn giận ta?”

“Hình như thúc ấy nghi ngờ chúng ta có gì, cho nên định giám sát ta chặt chẽ.” Tiểu Ngư cong khóe miệng cười khề, cũng không bắt ngờ khi nghe dự đoán của hắn, người này vốn thông minh đến kỳ cục, nếu không thì sẽ không chỉ trong ba năm mà có thể có khí thế ngang ngửa với nàng như vậy được.

P.s: Từ giờ cách xưng hô của Tiểu Ngư với bạn Triệt là khi gặp riêng sẽ chàng nàng mùi mẫn cho tình cảm thêm. . Còn lúc có mặt mọi người thì lại như thường thôi khỏi ai biết.))

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 212: Thẻ vượt qua mọi gian khổ

“Vậy nàng định thế nào?” Vừa nghe Tiểu Ngư nói Phạm Đại muốn ngăn cản hai người gặp gỡ, trong lòng Đinh Triệt nhất thời có dự cảm không tốt.

Tiểu Ngư cười dài nhìn hắn: “Chàng nói xem?”

“Tiểu Ngư, ta lập tức nhờ ma ma tới cầu hôn trước, sau đó gửi thư cho cha mẹ ta, mời mẹ ta đến kinh thành một chuyến, được không?” Đinh Triệt căng thẳng nói.

“Giờ cơ? Sao chàng lại có thể để cho mẹ mình bỏn ba ngàn dặm như thế? Ta cho phép chàng đến cầu hôn khi nào?” Tiểu Ngư vừa xúc động vừa hôn đôi, nhẹ nhàng đặt một cái vào ngực hắn, sóng mắt đưa nghiêng: “Hơn nữa, cho dù mẹ chàng tới, chàng nghĩ rằng cha ta và Nhị thúc sẽ đồng ý sao?”

“Sẽ không.” Đinh Triệt nhất thời chán nản sụp hạ hai vai. “Nếu như ta muốn ôm mỹ nhân về, chắc chắn sẽ còn nhiều tai ương trở ngại.”

“Đinh Triệt! Lúc này chàng còn đưa đẩy qua lại, có phải đây là bản chất thật của chàng không?” Tiểu Ngư giả vờ tức giận, hiện giờ nàng hoàn toàn khẳng định, người này nhất định là có nhiều tầng nhân cách, nếu không sao có thể trước mặt biểu hiện một tính cách, sau lưng lại có một tính cách khác? Quả thực cách xa mười vạn tám ngàn dặm với công tử nhà giàu cao ngạo bốc đồng mấy năm trước.

“Không phải vậy!” Đinh Triệt cuống quýt xua tay, lại ôm nàng lần nữa. “Vậy nàng nói phải làm sao đây? Đừng nói những lời như muốn ta tạm thời xa

nàng không gặp nàng, ta không làm được.”

“Chàng không phải rất thông minh sao?” Tiểu Ngư ngửa đầu cười nhìn hắn, lại không biết bộ dáng mình lúc này mê người đến mức nào.

“Tiểu Ngư...” Nhìn đôi môi kiều diễm đỏ mọng ướt át của nàng, Đinh Triệt dù đang lo lắng, nhưng trái tim vẫn đập loạn nhịp, nhìn không được cúi đầu xuống.

Thấy đồng tử hắn sẫm lại, Tiểu Ngư vô thức muốn né ra, nhưng nghĩ đến sau này hai người chắc chắn sẽ không dễ dàng gặp mặt được nữa, dù sao cũng phải cho hắn chút phúc lợi chứ, liền mềm lòng, khát vọng trong nội tâm nhất thời chiếm thượng phong, liền đơn giản nhắm mắt lại, chờ đợi nụ hôn của hắn.

Thôi thôi, nếu nàng rõ ràng cũng thích cảm giác này, rõ ràng cũng khát vọng đến toàn thân nóng rực, vì sao còn phải nhất định áp chế chính mình?

Đối với tình nhân mà nói, hôn, vốn là một chuyện rất tốt đẹp, cũng rất hiển nhiên.

“Tiểu Ngư...” Giai nhân phối hợp khiến Đinh Triệt mừng như điên ôm chặt thân thể thơm tho ấm áp vào lòng, không chút do dự phủ lên đôi môi như cánh hoa của nàng, giống như một chú ong mật chăm chỉ, tận sức thỏa thuê hút mật hoa ngon ngọt.

Hai người tựa như hai khối nam châm, quấn quýt dây dưa một lúc lâu mới không thể không rời nhau ra. Tiểu Ngư vừa thờ dốc vừa vô thức lắng nghe động tĩnh xung quanh, rất sợ bị ai đó đột nhiên phá vỡ cảnh tượng hương diễm trong phòng mình, trong lòng tràn ngập một cảm giác kích thích kỳ lạ.

“Ta biết phải làm gì rồi. Nhị thúc nếu đối với ta có thành kiến, ta sẽ dùng chính sự nỗ lực của mình xóa bỏ thành kiến của ông ấy, sau đó quang minh chính đại tới tìm nàng.” Đinh Triệt thỏa mãn ôm Tiểu Ngư, lại cúi xuống hôn say đắm lên đôi môi anh đào của nàng. “Mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, ta cũng sẽ không trốn tránh. Chỉ là nàng phải đồng ý với ta, đừng cố sức ân ái tránh ta nữa.”

“Uhm” Tiểu Ngư dịu dàng theo ý hắn, trong lòng cười trộm. Tốt, đây là chính chàng nói nhé, đến lúc đó đừng rên la kêu thảm! Tính tình Nhị thúc so với chàng tưởng tượng cổ chấp khó lường đó.

Có điều, nghĩ đến Phạm Đại nhất định sẽ đưa ra ý định muốn hai người luận võ, Tiểu Ngư có chút phiền muộn, lẽ nào thật sự phải làm khi một hồi biểu diễn cho bọn họ xem sao? Hơn nữa cao thủ ở bên cạnh, hai mắt nhìn chăm chăm, hai người muốn gian lận cũng khó. Đến lúc đó có kết quả thì phải làm sao đây?

Nếu nàng thắng, không chỉ Đinh Triệt có thể sẽ không còn mặt mũi, không biết sự phụ kia của hắn sẽ cảm thấy thế nào, hơn nữa Nhị thúc đắc ý sao có thể đồng ý gả cháu gái cho một người còn không bằng cháu gái chứ?

Nếu nàng thua, dĩ nhiên bản thân nàng sẽ không nghĩ nhiều, nhưng Nhị thúc võ sĩ đã thế sẽ tự phế võ công, đến lúc đó hai bên cũng rất khó kết thân.

Aiz.. nghĩ thế nào thì trắc trở cũng nhiều quá đi! Thôi.. Đi đến đâu tính đến đó, trước xem Đinh Triệt biểu hiện tốt sao đã, dù sao ngày còn dài mà. Đang lúc thanh xuân tuổi trẻ, sao có thể sớm vui mình vào phần mộ hôn nhân chứ?

“Tiểu Ngư, cháu đâu rồi?”

Hai người đang cùng hưởng thụ thời khắc ấm áp ngọt ngào, dưới lầu bỗng nhiên vang lên một tiếng gọi to, đồng thời có tiếng bước chân thình thịch bước dưới sân.

Tiểu Ngư cuống lên, vội đẩy Đinh Triệt: “Chàng đi mau!”

“Ta...”

“Mau đi! Có chuyện gì hôm khác nói tiếp.” Tiểu Ngư cuống quýt chỉnh sửa lại tóc tai, sau đó vội vàng vọt tới bên giường, giữ chân ra.

Đinh Triệt cười khỏ, thân ảnh lóe lên, đã nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Nhị thúc. Ở đây, thúc có việc gì à?” Tiểu Ngư lo lắng chạy tới bên cửa sổ nhìn Đinh Triệt đã trượt xuống dưới, cũng đã nhảy ra ngoài tường, mới hít sâu một hơi, lau mặt, sau đó ngồi bên giường cời giày, cố ý giữ giữ áo tạo ra tiếng sột soạt như đang mặc đồ, rồi mới đi ra mở cửa, làm bộ như mới rời giường.

“Ha ha, đồ heo lười này, giờ vẫn ngủ trưa hả?” Phạm Đại nhanh chóng bước đến, tùy tiện nhìn vào, cũng chưa nghĩ ngợi gì.

“Cũng vì thời gian này mở quán, nhiều việc quá.” Tiểu Ngư cố ý làm bộ như than thở một câu, vừa hít hơi một cái, vừa rót cho hắn một chén trà, chột dạ dấn dặt sự chú ý của hắn, miễn cho hắn phát hiện điều gì.

Phạm Đại quả nhiên lập tức xấu hổ: “Đều do Nhị thúc về muộn, không thì đã giúp đỡ được chút gì rồi.”

“Đã nói rồi, Nhị thúc mang được Nhị thẩm về cũng đã là đại ân cho nhà chúng ta rồi. Chờ hai người thành thân, nhà này cuối cùng cũng có một vị nữ chủ nhân chính thức.” Tiểu Ngư cười trêu chọc.

“Nhị thúc đến là muốn hỏi cháu một chút, có cách nào khuyên Kiều Kiều kia quay về không?” Phạm Đại nhún mày, nói. “Đáng lý ra, nó là ân nhân cũng là bà mối của ta và Dao Nhi, chúng ta không thể qua sông đoạn cầu, nhưng đại ca kia của nó thì...”

“Thượng Quan Hiền?” Tiểu Ngư ngắt lời, “Hắn thích Nhị thẩm đúng không nhỉ.”

“Đúng vậy. Chính vì hắn, chuyện Dao Nhi giả chết suốt chút nữa mà bị lộ.” Phạm Đại lắc đầu, tiện đà phần nộ mắng: “Tên tiểu quỷ đó, vợ hắn đã sinh cho hắn hai đứa con trai rồi, mà vẫn còn nhớ đến Dao Nhi, đúng là không còn chút luân thường đạo đức nào. Nếu không vì muội muội hắn, lão tử đây đã dạy dỗ hắn một trận ra hồn rồi.”

Tiểu Ngư nghe xong, buồn cười, cố ý nói: “Nhị thẩm là biểu tỷ hắn, cũng đâu phải biểu cô, biểu tỷ đệ thành thân hình như cũng có nhiều đúng không nhỉ? Cháu còn nhớ năm đó hắn thành thân cũng không quá cam tâm tình nguyện.”

“Dù có không cam tâm tình nguyện, cưới vợ rồi vẫn nên toàn tâm toàn ý với nàng.” Phạm Đại lắm bầm, “Hơn nữa Dao Nhi không thích hắn, hắn còn khăng khăng một bên tình nguyện, cũng không ngại tự mình mất mặt.”

Đây là bình dâm bị lật úp hay sao? Tiểu Ngư nhìn không được cười, không ngờ người già thần kinh thô ế ảm lâu năm như Phạm Đại cũng sẽ có ngày biết ghen.

Phạm Đại biết nói thêm nữa, chắc chắn sẽ bị cháu gái cười, bởi vậy nói thêm hai câu xong lại vòng trở về: “Dao Nhi cũng đã đợi ta nhiều năm như vậy, ta đương nhiên không sợ nàng ấy có suy nghĩ gì khác. Chỉ là Thượng Quan Kiều hiện giờ rời nhà trốn đi, nhà họ chắc chắn sẽ đi tìm đúng không? Đến lúc đó nếu như bị Thượng Quan Hiền biết được Dao Nhi giả chết, sẽ phiền phức rất lớn. Ta thấy tên kia rất cực đoan, điên cuồng kiểu như nếu không chiếm được thì sẽ hủy diệt người ta đi ấy.”

Tiểu Ngư nhất thời cả kinh. Phạm Đại nói những lời này, đương nhiên không phải nói lung tung tùy tiện, chắc chắn một tháng qua đã từng xảy ra chuyện gì khiến hắn có cái nhìn như vậy.

“Nhị thúc, thúc không nên đưa theo Thượng Quan Kiều về nhà mới phải.” Tiểu Ngư nhú mày, hiện giờ Thượng Quan Kiều biết Phạm gia ở đây, trừ khi bọn họ có thể từ bỏ ngôi nhà này, nếu không thì cả đời đừng hòng đá Thượng Quan Kiều đi được.

Phạm Đại hừ nói: “Cháu nghĩ ta không nghĩ tới điều đó sao? Nhưng con bé này nói, cho dù ta không đưa nó đi, nó cũng đã biết chúng ta ở kinh thành, dù cho ba hay năm năm, nó cũng sẽ lật tung hết cả kinh thành. Hơn nữa, Dao Nhi không cho phép ta nửa đường vứt bỏ nó.”

“Hai người tỷ muội tình thâm, lo lắng cho biểu tỷ của nàng ta thôi, chớ nàng ta chắc chắn Nhị thẩm ở nhà chúng ta sống vui vẻ, chắc sẽ quay về.” Tiểu Ngư khuyên nhủ, nhưng những lời này ngay cả chính nàng đều không tin nổi, cứ cảm thấy thiếu nữ tình quái lớn gan kia không chỉ vì Triệu Dao mà đến.

“Hừ hừ...” Nghe Tiểu Ngư nói vậy, Phạm Đại tức giận. “Nó quay về mới là lạ. Cháu có biết nó gọi ta thế nào không?”

Tiểu Ngư nghĩ một chút, nói: “Không phải là biểu tỷ phu sao?”

“Là biểu tỷ phu sư phụ, nó muốn làm đồ đệ của lão tử!”

Ack.. Tiểu Ngư nhớ lần gặp Thượng Quan Kiều trước, những lời nàng ta nói trước khi đi, quả nhiên.. Nàng ta thật sự quay lại đây là để học võ công.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 213: Đêm thăm dò Hạ phủ

Sự thật chứng minh, Thượng Quan Kiều không chỉ muốn làm đồ đệ của Phạm Đại, mà còn muốn làm đồ đệ của rất nhiều người.

Trong những người nhà họ Phạm, người đầu tiên nàng ta gặp được là nữ hiệp tỷ tỷ Phạm Tiểu Ngư bị nàng ta ôm đùi khóc hô ân công, cho nên, khi cô nàng tiểu thư ăn no uống say kết thúc giấc ngủ trưa, rửa mặt chải đầu thần thái sáng láng xong, liền ngay lập tức đi tìm Tiểu Ngư, nhõng nhẽo làm nũng muốn Tiểu Ngư dạy nàng võ công.

Khác với Phạm Đại kiên quyết cự tuyệt, Tiểu Ngư đồng ý ngay, sau khi cảnh cáo nàng ta không được để cho những hoàn người hầu trong nhà biết Phạm gia có võ công, liền lập tức bắt nàng ta chồm hồm đứng trung bình tấn trong phòng, bắt đầu luyện kiến thức cơ bản.

Con đường luyện võ vốn dĩ cực khổ, dù có là thiên phú kỳ tài, tiện nghi hơn nữa có thể là kiếm được một thân thể đã có nền tảng nhất định, thì về sau trong quá trình luyện võ vẫn phải chịu nhiều khổ nhọc. Thượng Quan Kiều tuy rằng một lòng mơ tưởng trở thành nữ hiệp giang hồ, nhưng nữ hiệp giang hồ không phải chỉ muốn là được, một tiểu thư như nàng ta liệu có thể qua được một cửa là đứng trung bình tấn được không? Dù có qua được cửa này, Tiểu Ngư vẫn còn rất nhiều cách khiến nàng ta rút lui trong êm ả.

Thượng Quan Kiều lúc đầu còn hăng hái, không nói hai lời liền ở trong phòng đứng tấn, nhưng đúng như suy nghĩ của Tiểu Ngư, không bao lâu sau nàng ta bắt đầu không chịu nổi, vừa làm nũng vừa cầu xin Tiểu Ngư dạy cách khác nhanh thành công hơn. Tiểu Ngư dĩ nhiên là không chịu, đồng thời vô cùng nghiêm khắc yêu cầu nàng ta kiên trì bền bỉ, còn đặc biệt cầm một cây chổi lông gà ngồi ngay bên cạnh. Thượng Quan Kiều về mặt đưa đám miễn cưỡng

đứng tấn một hồi nữa, rồi cuộc chịu không nổi mụon có đau bụng muốn đi nhà xí định bỏ chạy.

Đã đau bụng, dĩ nhiên phải đi gặp thầy thuốc, vì vậy Nhạc Du liền lên sân khấu. Nhìn thấy mỹ thân y trẻ tuổi lần thứ hai ra tay, tuy rằng uyển chuyển nhưng thoáng chốc đã bóc trần lời nói dối của nàng ta, Thượng Quan Kiêu nhất thời mất sáng lên đôi chủ ý, nói muốn theo Nhạc Du học y, sau đó hành y tế thế, trị bệnh cứu người.

Nhạc Du là một người thành thật, ngay cả trước đây khi ở cùng Tiểu Ngư, giữa hai người luôn luôn mười phần có lẽ, đâu đã từng gặp cô nàng nào không chút quan tâm đến nam nữ khác biệt, lại có thần kinh khác hẳn người thường này, bị nàng ta dọa cho chạy chối chết. Mà hắn càng bỏ trốn, Thượng Quan Kiêu lại càng muốn đuổi theo hắn học, hải đến nỗi Phạm Đại cười ha ha.

Một ngày đêm nhờ có sự góp mặt của cặp biểu tỷ muội mà vui vẻ khó có được rồi cứ như vậy trôi qua. Ngày khai trương quán ăn là mười tám tháng mười, nhưng để đảm bảo việc buôn bán có thể thuận lợi hoàn mỹ, từ ngày mười sáu sẽ thử kinh doanh trước. Vì vậy, sau khi nghỉ ngơi chiều ngày mười bốn, sáng ngày mười lăm, tất cả mọi người đều trở nên bận rộn, bắt đầu chuẩn bị ngày hôm sau đón khách.

Ngày quán ăn khai trương, dĩ nhiên phải mời mẫu thân và cha kế, vừa vặn Diệp Chi Yến cũng phải người mời Tiểu Ngư và Phạm Bạch Thái vào phủ, Tiểu Ngư liền hẹn với Phạm Đại buổi tối sẽ đi thăm dò nhà Hạ Tùng.

Đêm hôm đó, thời tiết thuận lợi, bắt đầu từ giờ Hợi (9~11h đêm), mặt trăng tròn ngày mười lăm vốn dĩ chiếu sáng như ban ngày lại trốn kỹ trong mây đen, thỉnh thoảng mới lộ mặt ra chút ít giữa các kẽ mây, nhưng mọi người còn chưa kịp nhìn rõ thì đã núp lại rồi.

Phạm Đại vui vẻ nói, đây là ông trời mở mắt, đêm nay nhất định sẽ xử đẹp lão sắc quỷ biến thái kia.

Hai thúc cháu đợi đến đêm khuya yên tĩnh, mới lén lút từ ngoài viện nơi hạ nhân ở leo vào Hạ phủ. Hiện giờ cách lúc khai quốc đã vài chục năm, dù sao cũng là thiên hạ thái bình, rất ít xảy ra những chuyện như ám sát náo động, cho nên hai người dễ dàng vượt qua hàng phòng vệ của Hạ phủ. Nhưng, có thể là vì đêm nay mười lăm trăng tròn, Hạ phủ lại đặc biệt náo nhiệt. Tuy rằng đã nửa đêm, nhưng yên hội trong sảnh vẫn không hạ nhiệt chút nào, tiếng đàn sáo liên miên không dứt.

“Mẹ hắn chứ. Đã trẻ thế này vẫn còn ăn chơi nhảy múa!” Phạm Đại chửi nhỏ một tiếng, kêu Tiểu Ngư đứng tại chỗ chờ, còn hắn thì muốn đến phòng khách quan sát.

Tiểu Ngư không chịu, muốn đi cùng hắn xem thử.

Hai người lặng lẽ tiếp cận phòng khách. Nằm trên nóc nhà đối diện là có thể quan sát hết tổng thể, chuẩn bị tiến thêm một bước quan sát bốn phía xong mới đột nhập lên nóc phòng khách.

Không ngờ vừa nhìn một cái, thần kinh Phạm Đại bỗng chốc căng thẳng.

Tiểu Ngư nằm bên cạnh, đương nhiên là nhận thấy, liền nghi hoặc nhìn về phía tầm nhìn của hắn. Phạm Đại ánh mắt ngưng trọng, ra hiệu cho nàng cẩn thận hơn gấp bội, sau đó nhìn thẳng về phía phòng khách.

Tiểu Ngư thị lực hơn người, Phạm Đại thấy đương nhiên nàng cũng có thể thấy, thậm chí còn rõ ràng hơn hắn, bên trong tiệc rượu có bốn nam nhân đang ngồi.

Ngồi ở vị trí chủ tọa cao nhất, không cần phải nói, đương nhiên là Hạ Tùng không cần ngờ vực, theo hầu bên cạnh lão ta là hai cơ thiếp, vị trí chỗ ngồi bên trái có hai người, bên phải có một người. Hai người bên trái đều đã bốn năm mươi tuổi, dung mạo dù khác biệt, nhưng phục sức đều màu tro giống hệt nhau, hơn nữa sắc mặt cứng nhắc cũng không khác nhau chút nào. Bên người bọn họ cũng có mỹ cơ rót rượu, nhưng hai người ngồi ngay gần, áo quần tề chỉnh, mắt không liên lạc, hiển nhiên là không bị nữ sắc lung lay.

Mà người phía bên phải tuổi còn trẻ hơn rất nhiều, khoảng chừng hơn ba mươi, dung mạo trông rất phổ thông, trên mép có hàng ria mỏng, cũng rất có vẻ thức thời, vừa trò chuyện với Hạ Tùng, vừa vui vẻ với mỹ nữ, còn không quên ngắm nhìn ca vũ đang múa ở giữa sảnh, dường như rất thỏa mãn với các tiết mục của tiệc rượu.

Tiểu Ngư nghe hắn nói vài câu, không hiểu sao cảm thấy khá là quen, nhưng nghĩ mãi cũng không ra đã từng thấy người này ở đâu, không khỏi âm thầm kinh ngạc, liền quan sát hai người ngồi bên kia. Nhìn mấy lần, cảm thấy có chút ấn tượng mơ hồ, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra được.

Đang ngờ vực, ổng tay áo bỗng nhiên bị kéo khẽ một chút, Phạm Đại đang làm dấu tay ra hiệu cho nàng lui lại.

Tiểu Ngư trong lòng vô cùng nghi hoặc, nhưng nàng cũng nhìn ra ba người xa lạ kia đều là người luyện võ, biết hôm nay muốn hạ độc sợ rằng không dễ, liền cẩn thận theo sát Phạm Đại lui ra.

Hai thúc cháu rời khỏi Hạ phủ, thẳng đến nơi ẩn nấp an toàn, Tiểu Ngư mới không nhịn nữa, hỏi: “Nhị thúc, ba người kia là ai?”

Phạm Đại sắc mặt ngưng trọng: “Cháu còn nhớ năm đó chúng ta đi chùa Phong Huyệt, Nhị thúc từng bị ba người ở Phong Huyệt động đuổi theo hơn mười dặm không?”

“Nhị thúc muốn nói là hai người kia?” Phạm Đại nói vậy, Tiểu Ngư lập tức nhớ tới hai gã lục lâm có thân pháp cực nhanh đặng phải khi đi tìm Phạm Đại khi đó, liền nói: “Khó trách ta cảm thấy có chút quen mắt.”

“Chính là bọn họ, Tả Hữu Hộ pháp của Nghĩa bang, Tây Môn Khang và Khuru Liên.” Phạm Đại nhúu chặt mày: “Nhưng tại sao bọn họ lại đến Kinh thành? Còn cùng đại quan triều đình ở một chỗ nữa! Nghĩ đến năm đó ở núi Cao Truyền khởi sự, hai người họ là tích cực nhất, đối lập nhất với triều đình, hiện giờ lại cùng quan viên triều đình câu tam đáp tứ, chuyện này nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết ta cũng không tin.”

“Đúng vậy, Lâm đại nhân khi đó là đệ đệ tiểu thiếu của Hạ Tùng cũng là do bọn chúng giết chết, sao giờ chúng lại trở thành khách quý trong Hạ phủ thế này?” Tiểu Ngư cũng không nghĩ ra, nhưng nàng còn thắc mắc một điều này hơn nữa: “Nhị thúc, người ngồi phía bên phải thúc có biết không? Không hiểu sao, ta cảm thấy giọng nói của hắn nghe rất quen.”

Vừa rồi nàng lục lọi ký ức suy nghĩ lại những trọng điểm của biến cố trong đêm hôm đó. Hôm đó, ngoài Cảnh Đạo Sơn, thì chính là Thanh đàn chủ gì đó ở bên cạnh hắn nói mấy câu, sau đó gã này chết dưới sự tự vệ của lão cha nhà mình, sau nữa, đám Cảnh Đạo Sơn đuổi theo có bốn người đều bị nhà họ Phạm bắt được, cũng không hề có giọng nói này.

“Cháu thấy giọng hắn quen thuộc?” Phạm Đại nhúu mày: “Nghe cháu nói vậy, Nhị thúc hình như cũng cảm thấy thế, nhưng hắn là ai đây?”

Sẽ không phải là người bọn họ gặp được ở Kinh thành đây chứ?

Hai thúc cháu đều cả kinh, nếu như người này trong vòng ba năm đã từng gặp qua người nhà họ Phạm, mà bọn họ lại chẳng hề biết gì về thân phận thực sự của đối phương, vậy thì vấn đề này đã trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 214: Phòng ngựa vạn nhất

“Nhanh nhanh nghĩ lại xem!” Phạm Đại giục, sau đó nhúu mày bước qua bước lại.

Tiểu Ngư gật đầu, cố gắng hồi tưởng lại dung mạo thân thái của người nọ, sau đó nhắm mắt lại, tay nắm chặt, bắt đầu suy tư.

Những người nàng tiếp xúc sau khi vào kinh lần lượt được lọc qua một lần, thành viên Bách Linh các, người dân Liễu Hà trấn, thậm chí người làm quán cơm mới thuê gần đây, hầu như không bỏ qua người nào, muốn tìm ra điều gì khả nghi, thì mặc dù những người này nhân phẩm không đến thế nào, nhưng hắn là không liên quan gì đến Nghĩa Bang. Tiếp đó, nàng hồi tưởng lại thời gian ba năm trước, bắt đầu từ lúc trên đường đến chùa Phong Huyệt cứu Không Sắc, sau đó lại phá vây, trốn trong sơn động. Trải qua mạo hiểm, rút cuộc thuận lợi rời khỏi vùng núi Phong Huyệt, đi ngang qua Tổng Lâu trấn, gặp phải đám Cảnh Đạo Sơn, bắt cóc, cứu con tin, bắt được hết bốn người, lại một đường đến Kinh thành.

Bỗng dưng, trong đầu đột nhiên hiện lên một đoạn ngắn, khiến Tiểu Ngư sững sờ một chút, mở to mắt nói: “Nhị thúc, thúc còn nhớ rõ khi chúng ta rời đi còn có một đám quan binh đang tìm trong núi không?”

“Đương nhiên nhớ chứ. Lúc đó tên đội trưởng còn ngồi ở cửa hang, khiến lão tử toát hết mồ hôi, suýt chút nữa thì không nhịn được.” Phạm Đại đứng lại, quay đầu nói: “May mắn chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, sao, người này có liên quan gì à?”

“Hai người, lúc đó ngồi ở cửa hang có hai người.” Ký ức đột nhiên rõ ràng, Tiểu Ngư tỉ mỉ nhớ lại, quả quyết khẳng định, đồng thời thờ phào nhẹ nhõm, may mắn không phải người nào sau khi vào kinh mới quen. “Đi cùng gã bộ đầu kia có một tùy tùng, tự xưng là đồ đệ của Đô kiểm hạt Vương Nghĩa năm đó từng áp giải công phẩm, hôm đó hắn nói rất nhiều, giật dây gã bộ đầu kia tận lực tìm người để lập công. Lúc đó cháu còn ấn tượng rất sâu, tuy rằng không nhìn thấy mặt hắn, nhưng có thể khẳng định, hắn chính là gã có ria mép ngồi trong sảnh hôm nay.”

“Tuy rằng trí nhớ ta không tốt lắm, nhưng cháu nếu có thể chắc chắn, thì tiểu tử này nhất định là kẻ năm đó. Hắn tên gọi là gì?”

“Gã bộ đầu kia hình như chỉ gọi hắn là lão Tứ, không có gọi tên thật của hắn.”

Phạm Đại nói: “Vậy thì phiền đây. Nếu như bọn chúng biết chúng ta ở Kinh thành, chỉ sợ bọn chúng đến đây là nhằm vào chúng ta.”

Tiểu Ngư cũng lo lắng gật đầu, chính xác mà nói, vì La Đan mà tới.

Dù sao năm đó Cảnh Đạo Sơn vây thôn, mục đích thật sự không phải vì truy cứu chút ân oán nhỏ giữa hai huynh đệ và Nghĩa Bang năm xưa, mà là muốn bắt La Đan nhằm ép La Quảng nói ra nơi giấu công phẩm, sau đó lại bắt được Đinh Triệt, mục đích cũng chỉ là muốn trao đổi La Đan. Cho nên ban này Phạm Đại nhanh chóng quyết định nhanh chóng lui ra trước, không dă thảo kinh xà là chính xác. Nếu không với khinh công hơn người và sự cảnh giác của hai người kia, một khi bị phát hiện, dù bọn chúng vốn dĩ không biết Phạm gia ở Kinh thành, sợ rằng cũng sẽ bị điều tra ra được.

“Nhị thúc, võ công của hai người họ thế nào?” Khinh công của hai người năm đó Tiểu Ngư từng được thấy, nhưng võ công thì không rõ lắm.

“Tuyệt đối không phải hạng vừa! Hai người kia vào Nghĩa bang đã rất nhiều năm, đồng thời trở thành Tả Hữu Hộ pháp, từ lâu đã vô cùng ăn ý. Hai người đó nếu liên thủ, không thể khinh thường.” Liên quan đến sự an nguy của cả nhà, Phạm Đại thà rằng cẩn thận chứ không thể coi khinh, trầm ngâm nói: “Cố điều, nếu chỉ là hai người hắn, ta và cha cháu thật ra có thể đối phó. Chỉ sợ bọn họ tới không ít người, lại ẩn núp trong bóng tối. Chúng ta hiện

giờ phải bảo vệ nhiều người, sợ rằng khó lòng phòng bị, vạn nhất sơ hở bị bọn chúng bắt được người nào, dùng đến uy hiếp chúng ta, chỉ sợ sự tình không dễ dàng giải quyết như năm đó.”

Biết Phạm Đại không phóng đại, mặt Tiểu Ngư thoáng chốc lạnh băng, nhũu chặt mày lại, nhanh chóng quyết định: “Nhị thúc, chúng ta phải biết được mục đích của bọn chúng, xác định xem bọn chúng rốt cuộc có biết chúng ta ở Kinh thành hay không.”

Phạm Đại gật đầu: “Vậy thì bây giờ cháu về nhà, nói rõ chuyện cho cha cháu biết. Ta ở chỗ này canh chừng.”

“Được, Nhị thúc nhất định phải cẩn thận.” Tiểu Ngư không có thời gian dài dòng lằng nhằng, liền nghiêm túc dặn dò Phạm Đại một câu, rồi lập tức đi tìm dây thừng.

Hiện giờ cửa thành tuy rằng đã đóng, nhưng quan binh thủ thành quanh năm lỏng lẻo, nằng muốn chuồn ra ngoài thành cũng không khó.

Sau khi nghe được tin xấu, phản ứng đầu tiên của Phạm Thông là thực lòng cảm thấy sự việc hóc búa, nhũu chặt mày giống hệt đệ đệ sinh đôi của hắn, sau đó cũng ngồi không yên đi qua đi lại, sắc mặt rất tệ.

Có điều Tiểu Ngư không chú ý đến những điều này, mày liễu cau chặt.

“Không ngờ bọn họ lại đuổi đến được Kinh thành, sợ rằng trấn Liễu Hà đã không thể ở lại lâu được nữa.” Nghĩ đến ba năm bình yên này vẫn là bị phá hỏng, Phạm Thông sắc mặt trầm trọng nói: “Không biết bọn họ đến đây bao nhiêu người, hiểu biết tình hình của chúng ta đến đâu? Liệu có thể đã biết chúng ta ở chỗ này không?”

“Đúng vậy, Nhị thúc cũng vì vậy mà tiếp tục mạo hiểm ở lại Hạ phủ thám thính.” Tiểu Ngư suy nghĩ một chút, nói: “Cha, ta nghĩ bọn chúng nếu không lập tức đến đánh lên chúng ta, rất có thể còn không biết chúng ta ở tại trấn Liễu Hà này, nhưng để ngừa vạn nhất, chúng ta không nên ở lại trong nhà nữa. Hay là thế này đi, chúng ta đều chuyển đến chỗ mẫu thân, sau đó lại tính tiếp.”

Thời điểm thế này, thà rằng nghĩ theo chiều hướng xấu, còn tốt hơn là bị nguy hiểm bất ngờ đánh úp, gây ra tai họa không còn đường hối tiếc.

“Tất cả mọi người đến chỗ mẹ con? Như vậy được không?” Phạm Thông chần chừ nói.

“Lúc này còn lo lắng cái gì, cha dưỡng là người không tài, nhất định sẽ đồng ý.” Chuyện này, Tiểu Ngư có thể chắc chắn. Căn cứ thời gian này tìm hiểu, Lô Từ Triều khoan dung không chỉ là mặt ngoài làm bộ, mà thật sự là người cực kỳ ôn hòa rộng lượng.

“Vậy được rồi. Có điều nguyên nhân thật sự chúng ta không thể cho họ biết, chỉ có thể nói cha và Nhị thúc năm xưa kết hạ thù hận giang hồ, vì sợ liên lụy đến mọi người nên mới mặt dày xin tạm lánh nhờ một thời gian là được.” Phạm Thông tuy rằng cảm thấy xảy ra chuyện còn phải đi tìm vợ trước cùng chồng mới nhờ giúp đỡ, trong lòng thực sự xấu hổ, nhưng vì sự bình an của người nhà, cũng bất chấp chút tự tôn nho nhỏ này của mình.

“Vâng, cha yên tâm, con có chừng mực.” Tiểu Ngư nhìn bóng đêm âm u bên ngoài, “Bây giờ chúng ta kêu mọi người chuẩn bị sẵn sàng, trời sáng sẽ vào thành ngay lập tức.”

Quá trình khuyên bảo mọi người rất thuận lợi. Nhạc Du đã kinh qua chạy nạn, nghe tin xong mặc dù trong lòng kinh sợ, nhưng vẫn còn trấn định, lập tức bắt đầu đóng gói đồ đạc nghiên cứu nhiều năm của mình lại. Triệu Dao dù không rõ chân tướng, nhưng nghe nói chỉ có bản thân an toàn, Phạm Đại mới có thể không lo lắng mà làm việc, cũng không nói hai lời phôi hợp. Chỉ có Thượng Quan Kiều nội tình không rõ, lại có đầu óc kết cấu không giống người thường là không sợ, ngược lại còn lộ ra vài phần hưng phấn, như thể chính mình lập tức liền có thể kinh lịch mưa gió giang hồ, có điều bị Tiểu Ngư trừng mắt, mới chịu thành thật nghe lời.

Duy còn lại La Đan, ngoài mặt dịu dàng ôn thuận kỳ thực luôn đem tâm sự chôn giấu ở đáy lòng. Tiểu Ngư trước hết sắp xếp hệ thống lại ngôn ngữ một phen, mới gõ cửa phòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 215: Bí mật của La Đan

“Đan Nhi, ta biết, thời gian này muốn đệ trốn vào Lô phủ, trong lòng đệ tất nhiên ngàn vạn lần không muốn. Chỉ là thân phận đệ đặc thù, khi chúng ta còn chưa biết được mục đích tới đây của đối phương là gì, tuyệt đối không thể mạo hiểm đệ đi ra ngoài, miễn cho thật sự dẫn tới phiền toái. Có điều, nếu như bọn họ thật sự là vì đệ mà đến, thì cũng thế, chúng ta sẽ không để đệ trốn ở sau lưng, đệ hiểu không?” Nói lên sự tình nghiêm trọng như thế nào một lần, Tiểu Ngư nghiêm nghị nhìn gương mặt mày rậm mắt sâu của La Đan dưới ngọn đèn.

La Đan buông hai bàn tay đã nắm chặt xuống, gương mặt hơi trắng bệch, khó khăn phun ra mấy chữ: “Ta biết.”

“Uh, đệ hiểu được là tốt rồi. Còn nữa, chỗ Bách Linh Các đệ cũng đừng đến, chuyện chúng ta có Ứng Vệ từ lâu không phải là bí mật, vạn nhất bị bọn chúng để ý, nếu như để lộ diện, sẽ rất nguy hiểm.” Tiểu Ngư lại căn dặn. Nghĩa Bang luôn luôn chiều mộ nhân tài, nằng không sợ bọn họ liên tưởng

đến mình, chỉ sợ nếu như bọn họ muốn chiều người sẽ tra xét bối cảnh chủ nhân, cho nên hiện giờ liên hệ với Bách Linh Các cũng phải tạm thời cắt đứt.

“VẬY còn tỳ?” La Đan nhìn thẳng Tiểu Ngư, gương mặt sắc cạnh, đôi con ngươi thâm thúy chất chứa đau khổ và lo lắng, không chút nào che giấu cảm tình sâu thẳm trong tâm.

“Ta? Ha ha, đệ không cần lo lắng cho ta, năm đó ta không đối mặt đánh nhau với chúng, ba năm nay ta lại khác đi nhiều, bọn chúng sẽ không nhận ra đâu. Hơn nữa, nếu có vấn đề gì, đệ quên ta còn có mặt nạ da người sao? Đệ yên tâm, đệ ngừa vạn nhất, mấy ngày nay ta sẽ giao hết chuyện quán ăn cho Cửu Nương làm, dù sao mọi việc đều đã chuẩn bị thỏa đáng. Nếu như còn phát hiện vấn đề gì, thì chỉ có thể nói đồng gia ta đây không thích hợp mở quán cơm.” Tiểu Ngư cười ha ha, vô thức tránh nhắc đến tên một người góp vốn khác trước mặt La Đan.

Tâm ý của La Đan nàng biết rõ, nàng cũng biết thiếu niên trước mắt này là một chàng trai tốt, tuyệt đối đáng giá để một cô gái giao phó cả đời. Chỉ là từ nhỏ nàng đã coi hán như sư đệ, xem hán như người nhà, sớm đã quen lấy thân tình đối đãi, mà không có cảm tình nam nữ gì cả. Lòng yêu mến của hán, nàng chỉ có thể cô phụ.

Sự cô phụ này, không liên quan đến Đinh Triệt hay ai khác, chỉ đơn thuần là nàng không có cảm giác tình yêu với La Đan mà thôi.

“VẬY tỳ phải tự bảo trọng, ngàn vạn lần cẩn thận.” Nhìn thật sâu vào đôi mắt sáng kia, nhưng không tìm được rung động mà mình muốn, La Đan chỉ có thể giấu kín thất vọng vô tận trong lòng.

Tiểu Ngư mỉm cười với hán, bảo hán nhanh chóng thu dọn, xoay người định rời đi.

“Tiểu Ngư!” La Đan bỗng nhiên gọi nàng.

Tiểu Ngư quay đầu lại, ánh mắt ý hỏi.

“Ta có việc muốn nói với tỳ và sư phụ.” La Đan đứng thẳng trong ánh đèn mờ lung, thân ảnh cao lớn mà tịch liêu, gượng gạo. Ánh sáng trong mắt hán đầy phức tạp, khiến nàng nhất thời không thể hiểu rõ.

Nhưng có một điều có thể chắc chắn, đó là La Đan có tâm sự, hơn nữa là một việc cực kỳ quan trọng.

“Được rồi, chúng ta đến phòng cha ta nói.” Tiểu Ngư mỉm cười, nụ cười dịu dàng mà ấm áp.

....

Vừa vào phòng, La Đan liền quỳ xuống.

“Đàn Nhi, con làm gì vậy? Sư phụ không phải đã sớm nói với con, chuyện này không thể trách con sao?” Phạm Thông còn tưởng hán vì chuyện cũ của cha mình mà tâm tình khó chịu, liền tiến tới đỡ hán.

“Không. Chuyện này đều do đồ nhi gây ra.” La Đan kiên quyết không chịu đứng dậy, “Sư phụ, đồ nhi lừa dối ngài, cũng lừa dối mọi người.”

“Lời này là sao? Chừng nào thì con lừa gạt chúng ta?” Thấy La Đan hết sức quỳ xuống không chịu đứng lên, Phạm Thông không khỏi nhíu mày.

La Đan cắn răng nói: “Con biết cha con ở đâu, một năm trước con đã biết, bọn chúng hiện giờ đến Kinh thành, nhất định là vì đồ nhi mà đến.”

Phạm Thông ngạc nhiên: “Đàn Nhi, con nói cái gì?”

La Đan mím môi, ngẩng đầu nhìn Tiểu Ngư và Phạm Thông, nói tiếp: “Một năm trước, một lần con vào thành, từng vô tình gặp được Anh Sơn thúc, Anh Sơn thúc nói cho con biết, cha con ở đâu, cũng muốn con về cùng ông ấy...”

“VÌ sao lúc đó không đi cùng ông ta?” Những lời đó như tảng đá lớn ném vào lòng Tiểu Ngư, khiến lòng nàng trào dâng cảm giác bị lừa dối, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Năm đó khi mới gặp cha con họ, La Quảng lợi dụng sự tốt bụng của Phạm Thông mà nhét con trai vào nhà mình, tuy rằng nàng mất hứng, nhưng oan có đầu, nợ có chủ, La Đan cũng là vô tội, cho nên dù sau đó vì hán mà gia đình gặp tai biến, Phạm Thông còn suýt nữa mất mạng, cả nhà cũng vì vậy mà buộc phải tha hương lưu lạc, nàng cũng không từng oán giận La Đan. Thậm chí, biết rõ mang theo La Đan giống như mang theo bom hẹn giờ, lúc nào cũng có thể đưa đến nguy hiểm cho nhà mình, nàng vẫn như cũ không từng nghĩ sẽ đuổi La Đan đi, cũng không từng muốn La Đan phải trả nợ ân tình, vì trong tâm trí nàng, từ lâu đã vô thức coi hán như người nhà.

Nhưng bọn họ chấp nhận thu lưu La Đan, cũng nguyên ý bảo vệ hán, không trông mong gì hán báo đáp là một chuyện, La Đan đối xử với Phạm gia thế nào lại là chuyện khác, dù hán không báo ân, chỉ ít cũng đừng có hại bọn họ chứ?!

Nếu từ lâu hán đã biết sự tồn tại của chính mình sẽ luôn mang đến cho Phạm gia nguy hiểm, vì sao khi liên hệ được với cha ruột, lại không đi cùng họ, mà ngược lại giấu giếm mọi người Phạm gia? Nàng không nghĩ ra, cũng không thể nghĩ ra được lý do, nhất là lúc này, phát hiện ra Phạm gia bọn họ vô cùng có thể vì La Đan mà rước lấy đại họa, càng không thể nào chấp nhận nổi.

Lẽ nào an toàn của cha La Đan quan trọng, sự an toàn của một nhà Phạm gia đây lại không quan trọng? Hán không nghĩ tới Đông Đông căn bản không biết võ công chút nào sao?

“Ta...” La Đản chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Tiểu Ngư, đôi mắt hiện vẻ thống khổ, hẳn biết mình liên lụy đến Phạm gia, nhưng hẳn...

“Tiểu Ngư, Đản Nhi không đi cùng họ có lẽ có nguyên nhân của nó, con trước nghe nó nói xong đã.” Phạm Thông ôn hòa nói, hẳn vốn nhân từ, tuy rằng cảm thấy La Đản nếu đã liên hệ được với cha hẳn mà còn ở lại Phạm gia, xác thực có chút không thích hợp, nhưng không đành lòng trách móc đồ đệ nửa câu, hòa nhã đỡ hẳn dậy. “Con đứng lên nói đi, quỳ mãi cũng không ổn.”

Hắn vận kinh lực, La Đản không dám phản kháng, chỉ đành thuận thế đứng lên, trong lòng càng thêm hổ thẹn.

“Đản Nhi, cha con giờ khỏe chứ?” Phạm Thông chung quy vẫn là một người phúc hậu.

“Anh Sơn thúc nói, huyền thiết trên người cha con một năm rưỡi trước đã tháo được ra, chỉ là gân cốt bị hao tổn nghiêm trọng, đã không còn cách nào đi lại, cần tỉ mỉ điều dưỡng, nhất thời chưa khỏe hẳn.” La Đản cụp mắt nói.

“Tháo ra được là tốt rồi, tháo được là tốt rồi, dù sao cũng đỡ hơn ngày ngày phải chịu xích sắt khóa.” Phạm Thông vỗ đầu vai hắn. “Con là một đứa con có hiếu, biết tình hình của cha con lại không quay về, có phải có nỗi khổ gì không?”

Sắc mặt La Đản hiện lên vẻ bi thương: “Tuy rằng xiềng xích trên người cha con đã gỡ bỏ, nhưng đã chẳng khác nào tàn phế, nếu muốn đi lại được, cần lượng lớn dược liệu quý trọng, mà những dược liệu này phần lớn đều ở nơi vương hầu quyền quý, thậm chí là hoàng cung, dù muốn mua cũng không mua được, cho nên Anh Sơn thúc mới có thể mạo hiểm tới kinh thành.”

“Ta hiểu rồi, con muốn tự mình tìm linh dược cho cha?” Phạm Thông gật đầu. “Nhưng sao con không nói cho sư phụ? Nhiều người nhiều sức, nếu con nói, sư phụ không chừng có thể giúp đỡ chút gì, còn có Nhạc tiên sinh, hẳn tinh thông y lý, chắc là có thể giúp cha con được.”

“Việc này Nhạc tiên sinh cũng biết một chút, chỉ là hẳn cũng không biết con chế thuốc cho cha mình, nhưng không có dược liệu, Nhạc tiên sinh cũng không có cách nào.” La Đản vẫn cúi đầu như cũ, thành thật nói, nhưng không nói vì sao không đem chuyện đi trộm thuốc nói cho nhà họ Phạm.

Kỳ thực nguyên nhân hai cha con cũng đoán ra được, vì thuốc mà La Quảng cần dùng hầu hết trong vương hầu cung cấm, muốn tìm được đủ hết quả thực trắc trở, La Đản sợ liên lụy đến Phạm gia nên giấu diếm, cũng coi như có thể hiểu, chỉ là...

(*Rùa: đến đây bực ghê, ông này đi kiếm thuốc ko nói ra sợ liên lụy mọi người, thế ko nói ra mà vẫn điềm nhiên ở lại nhà họ Phạm, lờ trộm thuốc xong dẫn quan binh mật thám gì điều tra đến nhà họ Phạm thì ko nguy hiểm, ko liên lụy gì à? Rõ một là quá ngu ngốc, 2 là vô ơn. Tiểu Ngư ko tức mới là lạ.)

Tiểu Ngư nhắm mắt, thờ dài, nói: “Thôi, quá khứ không cần nói ra nữa, quan trọng là bây giờ chúng ta làm sao vượt qua được cửa ải khó khăn này. Bọn họ nếu không phải vì đệ mà đến, chỉ cần chúng ta cẩn thận tự nhiên sẽ bình an vô sự, nếu vì đệ mà đến, chúng ta lại nghĩ cách.”

La Đản gật đầu, giấu kín bi thương trong lòng. (*Rùa: Ta chỉ muốn chửi: bi thương cái con khi!!!)

Cả đời này, hẳn luôn gây liên lụy đến Phạm gia, ân tình quá sâu, càng không trả nổi, lại có tư cách hy vọng xa vời điều gì khác?

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 216: Đồng tâm hiệp lực

Sau khi yêu cầu cả nhà chuẩn bị dời đi, lại cùng Phạm Thông bàn bạc một hồi, Tiểu Ngư liền thừa dịp bóng đêm đến căn nhà của Đình Triệt.

Cong môi giả tiếng cáo kêu vài lần, rất nhanh, trên tường tiểu viện hiện lên một thân ảnh. Nhìn thấy bóng hình kia, Đình Triệt vốn chẳng ngờ đến là Tiểu Ngư sẽ đi tìm mình, lập tức sắc mặt vui vẻ vô cùng.

“Ta có việc tìm chàng.” Tiểu Ngư trước tiên lui lại, đưa tay ra hiệu ngăn cản, tuy nàng biết nhà mình ở cách nơi này cả dặm, ở giữa còn có cây cối nhà cửa nhiều thứ khác, Phạm Thông và Nhạc Du lúc này cũng không thể đi theo mình, nhưng nàng vẫn muốn nói rõ ý định của mình trước khi Đình Triệt xông tới, miễn cho người này lại một hồi tình chàng ý thiếp.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Không phải nàng đến chỗ mẫu thân nàng sao?” Thấy nàng mặc y phục dạ hành, sự hưng phấn ban đầu của Đình Triệt chuyển thành kinh ngạc.

“Chuyện này có chút phức tạp, chúng ta đổi chỗ khác đi đã!”

Tiểu Ngư cười khổ một chút, quay người dẫn hắn đến chỗ trước đây mình hay luyện công: một rừng cây cách xa sông Biện, rải rác mười mấy ngôi mộ. Quanh Kinh thành tuy rằng thôn trấn phồn hoa, nhưng nơi âm trầm thế này, dù là nông dân chăm chỉ đến đâu đi chăng nữa cũng không dám sáng sớm tùy tiện lại gần, cho nên, nơi này ngoại trừ có phần âm u, ngược lại rất hợp để luyện công và nói chuyện.

Bước vào trong khoảng rừng cây âm u mờ mịt, thị lực hai người so với người thường mạnh hơn nhiều, dĩ nhiên không lo thiếu ánh sáng, rất nhanh dắt tay nhau tìm một phiến đá ngồi xuống. Tiểu Ngư nói đại ý tình huống một lần, đương nhiên, kể cả bí mật về công phẩm trước đây vẫn giấu không cho hẳn biết.

Bản thân nàng tự chủ, nhưng cũng không tự phụ tự đại cho rằng một mình mình có thể giải quyết tất cả. Nếu như quan hệ giữa hai người vẫn như trước, loại chuyện này dĩ nhiên không thể liên lụy đến hẳn. Nhưng hiện giờ hai người đang hẹn hò, chuyện này cần phải nói với Đinh Triệt một tiếng, huống chi lúc này bọn họ nhân khẩu ít ỏi, là lúc đang cần giúp đỡ nhất. Mà Đinh Triệt không thể nghỉ ngơi, chính là một trợ lực rất lớn. Còn nữa, nếu chuyện lớn như vậy không nói với hẳn, trong đầu người này không biết sẽ mang thù oán giận đến mức nào!

“Thì ra năm đó còn có nội tình phức tạp đến thế.” Nghe xong tiền căn hậu quả, Đinh Triệt nhủ chặt lông mày, “Vậy mọi người hiện giờ có thể chắc chắn bọn chúng đến vì mình sao?”

“Mặc dù không thể chắc chắn trăm phần trăm, nhưng cũng không kém mười phần. Hiện giờ Nhị thúc ta còn đang ở Hạ phủ giám thị, tình hình cụ thể còn phải chờ gặp lại sau đó mới biết.” Đối với dự đoán như vậy, Tiểu Ngư thật sự khó có thể lạc quan.

“Ta hiểu, Tiểu Ngư, ta rất vui vì nàng đến tìm ta, càng vui hơn là nàng có thể nói với ta chuyện quan trọng như vậy. Nàng yên tâm, từ giờ trở đi, chuyện này cũng là chuyện của ta, ta nhất định tận lực nghĩ cách.”

Đinh Triệt lúc nghiêm túc, sắc mặt trầm ngâm tập trung suy nghĩ lại có một loại cuốn hút khác lạ. Dù xung quanh tối tăm âm trầm, nhưng ánh mắt hẳn vẫn như ánh sao sáng ngời có thể thấu qua lớp mây mờ che phủ.

Tiểu Ngư nhìn ánh mắt đó, trái tim trước đó còn hoảng loạn vì nguy hiểm đột ngột xuất hiện không hiểu sao yên ổn lại không ít. Nàng khẽ thở dài, chủ động dựa vào lòng hẳn: “Chỉ sợ liên lụy đến chàng.”

Đinh Triệt ôm chặt nàng, cố ý nói: “Nói cái gì vậy? Nàng không đến liên lụy ta chẳng lẽ đi liên lụy người khác sao? Ta không cho phép đâu!”

Tiểu Ngư khẽ cười một tiếng, có chút mệt mỏi nhắm mắt lại.

“Tiểu Ngư..” Đinh Triệt nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nàng.

“Vâng?” Trong đêm thanh lãnh, Tiểu Ngư bỗng cảm thấy cái ôm của Đinh Triệt ấm áp lạ thường.

“Một lúc nữa trời mới sáng, nàng ngủ một lát đi!” Đinh Triệt dịu dàng nói. Dù hẳn không nhìn thấy rõ biểu hiện nhỏ nhất trên mặt nàng, nhưng có thể cảm giác được nàng đang mệt mỏi rã rời, bàn tay không khỏi nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, trong lòng có một cảm giác trong sáng thanh thản trước nay chưa từng thấy.

Thì ra, nguyên nhân thực sự thúc đẩy hẳn ba năm này liều mạng luyện công, chính là đây.

Không phải muốn mạnh hơn nàng, mà sâu thẳm trong lòng, hẳn muốn chính mình trở nên mạnh mẽ, mạnh đến một ngày nào đó có thể ngược lại bảo vệ nàng, mà giờ, chính là thời điểm đó.

Trời sắp sáng, cả nhà đi đường vòng, giấu diếm thôn dân, lén lút lẫn vào giữa các loại tiểu thương đang đứng ở cổng thành chờ mở cửa, sau đó đồng thời theo đám người cùng vào trong rất nhanh. Mọi người một đường cảnh giác, may là không gặp kẻ nào khả nghi, thuận lợi tới Lô phủ, sau đó Tiểu Ngư vào trong trước, lén lút đến gặp nói chuyện với Lô Tử Triều và Diệp Chi Yên.

“Mọi người cứ yên tâm ở lại, bao lâu cũng được, mẹ tuyệt đối sẽ không để cho đám giặc cướp kia có cơ hội thương tổn các con.”

Diệp Chi Yên dù có chút hoảng hồn khi sáng sớm đã thấy Tiểu Ngư mang theo cả nhà đến tìm nơi ẩn náu, có chút lo lắng Phạm gia rước phải “ăn oán giang hồ”, nhưng bà quan tâm hơn là, từ nay về sau mỗi ngày đều có thể nhìn thấy hai đứa con, bù đắp trách nhiệm của một người mẹ, lập tức không nói hai lời, vội sai quản gia tìm mấy người tâm phúc, né tránh những kẻ không liên quan, sắp xếp cho mọi người ở lại phó viện bên cạnh, còn xin Lô Tử Triều an bài hộ vệ bảo vệ.

“Phu nhân yên tâm. Ta sẽ bảo Đổng Phi tự mình phụ trách việc này.” Lô Tử Triều không những không có ý kiến gì, ngược lại lập tức phái hộ vệ đắc lực nhất trong phủ tới phụ trách an toàn cho bọn họ, “Tiểu Ngư, mọi người cứ yên tâm ở lại, đừng tuy rằng chỉ là một Viên ngoại lang, nhưng mấy người hộ vệ năng lực vẫn phải có, chắc rằng những kẻ cướp giang hồ kia sẽ không dám tới phủ chúng ta giường oai đâu.”

Tiểu Ngư cảm kích nhìn hẳn, lại nhẹ nhàng ôm Diệp Chi Yên một chút: “Cám ơn mẹ, cám ơn dưỡng!”

Nàng đã từng không thèm tìm kiếm mẹ ruột thân thể này, mà hiện giờ, nàng thấy may mắn vì có một người mẫu thân thương yêu mình như vậy, cùng một người cha dưỡng khoan dung rộng rãi, lại có khả năng khiến cho mẫu thân được bình an hạnh phúc, loại may mắn này không phải mỗi người đều có được!

“Đứa bé này, người một nhà nói cái gì thế!” Lô Tử Triều cười ha ha, vỗ vai nàng, dặn dò: “Tuy rằng mẹ con nói con tập võ từ nhỏ, hiện giờ cũng vượt quá chân truyền của cha và Nhị thúc, nhưng con dù sao cũng là con gái, việc này lại là do ân oán ngày xưa của cha con và Nhị thúc, nếu con có thể không cần đụng chạm vào thì đừng đụng, miễn cho mẹ con lo lắng.”

“Vâng, con biết, dưỡng yên tâm.”

Sắp xếp cho người nhà xong, Tiểu Ngư lập tức rời khỏi Lô phủ, hội họp với Phạm Thông Đình Triệt đang chờ ở ngoài, cùng đến Hạ phủ tiếp ứng Phạm Đại. Nghĩ đến Phạm Đại nhất định là một đêm chưa có gì vào bụng, nàng còn cố ý mang cho hắn một phần bữa sáng và một cân rượu.

Phạm Đại nhìn thấy bọn họ, con mắt sắc bén trước đảo qua Đình Triệt, sau đó ôm lấy bầu rượu Tiểu Ngư chuẩn bị cho hắn ừng ực nốc mấy ngụm, mới ồm ồm hỏi: “Hắn tới làm gì?”

“Tôi giúp đỡ, là cháu mồi đó.” Tiểu Ngư chỉ đơn giản nói một câu, không muốn giải thích nhiều, lại hỏi tiếp, “Nhị thúc, những người đó còn ở Hạ phủ sao? Thúc nghe thấy cái gì?”

Nói như vậy, ý là không tránh tiểu tử thối này?

Phạm Đại nhìn sắc mặt Tiểu Ngư vẫn bình thản như thường, lại trừng mắt liếc nhìn Đình Triệt đang về mặt thuần khiết, cung kính gọi hắn một tiếng “Phạm Nhị thúc”, trong lòng dù muốn nói rằng chuyện nhà họ Phạm không cần người ngoài giúp đỡ, nhưng người là do Tiểu Ngư mời tới, lại không tiện đuổi ngược về, chỉ đành phải đem lời chất vấn của mình nghẹn trong cổ họng, đổi thành hai tiếng lâu bầu, thay cho câu đáp lại.

“Nhị thúc!”

Tiểu Ngư vừa bực vừa buồn cười gắt hần, ánh mắt đồng thời liếc qua Đình Triệt cũng đang cười, Phạm Đại bình thường cực kỳ khoan dung rộng rãi, không ngờ chuyện này lại tức giận ba năm không dứt, nhớ mãi không quên Đình Triệt năm đó đi theo người khác (là sư phụ hắn =)), coi như là chuyện lạ thật là hiếm có.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 217: Chủ động xung phong

“Nhị đệ, Đình Triệt cũng là có ý tốt.” Phạm Thông dĩ nhiên hiểu Phạm Đại vì sao không muốn nhìn thấy Đình Triệt, vội vàng hòa giải, “Đệ mau nói tình hình đi! Bọn họ đã đi chưa?”

“Chưa, còn đang ở Hạ phủ. Má ơi, đúng là lo cái gì thì là cái đó, bọn chúng quả nhiên là vì chúng ta mà đến.” Phạm Đại cũng hiểu hiện giờ không phải lúc truy cứu Đình Triệt vì sao đến nơi này, chỉ đành phiền muộn nốc một ngụm rượu, nói: “Khi ta quay lại, tiệc rượu vừa lúc tan, ta vốn nghĩ hai kẻ này không phải dễ dàng đối phó, liền dự định đến chỗ gã rìa mép kia xem có thể thám thính được tin tức gì không, chẳng ngờ chân trước ta vừa đi, hai lão già kia liền đến, suýt chút nữa thì bị chúng phát hiện. Sau nữa, bọn chúng một mực ở trong phòng nói chuyện, ta sợ dả thảo kinh xà nên không dám đến quá gần, bọn chúng lại nói chuyện rất nhỏ, vì vậy nên không thể nghe hết được, có điều tuyệt đối có liên quan đến chúng ta, vì bọn chúng còn nhắc đến cống phẩm nữa.”

Nghe thấy Phạm Đại xác nhận sự tình quả nhiên liên quan đến cống phẩm, ba người còn lại sắc mặt đều ngưng trọng.

Phạm Thông hỏi: “Vậy đệ có biết bọn chúng có phát hiện ra chúng ta ở nơi nào chưa?”

Phạm Đại lắc đầu: “Hắn là không có, ta từng nghe tên rìa mép kia nói qua gì mà nếu La Đan đã ở Kinh thành, vậy bất luận làm sao cũng nhất định phải tìm được hắn. Đúng rồi...”

Phạm Đại đột nhiên sắc mặt vô cùng nghiêm túc nói: “Mọi người có biết gã rìa mép kia là ai không?”

Tiểu Ngư nghi hoặc: “Là ai?”

Phạm Đại oán hận nói: “Cao Chí Đạt!”

“Cao Chí Đạt? Cháu trai ruột của Cao Truyền Sơn?” Phạm Thông lần này thực sự giật mình, ngạc nhiên hỏi: “Nhưng không phải nói hắn là bộ đầu gì đó mà?”

“Bộ đầu là hắn, Cao Chí Đạt cũng là hắn, nếu không phải Tây Môn Khang và Khuru Liên gọi hắn là bang chủ, ta cũng không ngờ tiểu tử kia lại chính là Cao Chí Đạt. Lão tử đã nói, hai gã tả hữu hộ pháp kia dù võ công cao, nhưng làm người cứng nhắc, hơn nữa cũng có xu hướng thế bất lưỡng lập với triều đình, dù Nghĩa Bang muốn đàm phán với triều đình thì có lẽ sẽ lên lút, không thể nào để cho hai người kia đến làm. Thì ra bọn chúng chỉ là ngụy trang, kẻ làm chủ thật sự từ lâu trốn ở phía sau, hoàn toàn khoác võ bọc quan lại. Cao Chí Đạt kia, không biết hắn dùng cách gì, lại có thể thay đổi gương mặt hoàn toàn khác, thảo nào lão tử lúc đó cũng không thể nhận ra.” Phạm Đại vừa cảm giận vừa phẫn nộ đem tất cả những điều vừa nghe thấy đều nhất nhất nói ra.

“Nếu dung mạo trước sau khác nhau, thì nhất định là dịch dung.” Đình Triệt ở bên cạnh nói nhỏ một câu, mày kiếm khẽ nhú lại, trầm giọng hỏi: “Phạm Nhị thúc, thúc có thể nhận ra hắn là dịch dung thông thường hay dùng mặt nạ da người không?”

Phạm Đại không chút khách khí trợn mắt khinh bỉ: “Lão tử cũng không phải mất thần, cách xa như vậy lại có màn lụa chắn cửa sổ, ai biết hắn dùng cái

gi!”

“Nhị đệ!” Phạm Thông hơi bực mình mắng hấn.

Phạm Đại như đứa trẻ giận dỗi hừ một tiếng, rồi mới nói: “Khoảng cách quá xa, nhìn không rõ được. Có điều, ta có thể khẳng định tiểu tử Cao Chí Đạt này bộ dạng trước đây so với hiện tại hoàn toàn không giống nhau.”

“Vậy chỉ có thể là mặt nạ da người.” Đinh Triệt suy nghĩ một chút, nói.

“Nói thừa.”

Phạm Đại lại hừ một tiếng, rồi nốc rượu ừng ực, lại khinh thường chẳng thèm nhìn bánh bao Tiểu Ngư mang đến, có lẽ nói, hấn khinh thường chính là người nào đó, mà không phải bọc đồ ăn kia.

Tiểu Ngư buồn cười nhìn hấn, cũng không vì chút ấy mà đòi bắt binh thay Đinh Triệt, nàng trầm ngâm nói: “Hiện giờ bất kể hấn dịch dung hay không, chúng ta đều đã biết hấn chính là Cao Chí Đạt. Hấn mang theo tả hữu hộ pháp đến kinh thành là vì bắt La Đan tìm công phẩm. Chỉ là, nếu như Cao Chí Đạt trước đây trà trộn vào nha môn Nhữ Châu là vì tiện hành sự, vậy hiện giờ hấn tìm đến Hạ Tùng là vì sao? Năm đó thẩm án chúng ta tuy rằng chỉ xác nhận Cảnh Đạo Sơn là hung thủ, nhưng ngầm bên trong ông ngoại Đinh Triệt và Hạ Tùng đều biết có một bang phái như vậy tồn tại. Hạ Tùng nếu biết chính Nghĩa Bang giết huynh đệ của tiểu thiếp hấn, vì sao giờ lại bày tiệc mời bọn chúng, còn giữ chúng lại trong phủ? Còn nữa, nếu bọn chúng biết Đan Nhi ở kinh thành, chẳng lẽ không tự mình lặn lội ngầm động thủ sao? Hà có gì phải tất yếu kinh động quan phủ chứ? Bọn chúng rốt cuộc có bằng chứng gì mà dám tự chui đầu vào lưới như vậy?”

Những câu hỏi này của Tiểu Ngư không ai có thể trả lời, vì cũng đều là những điều trong lòng bọn họ đang thắc mắc. Huống chi, dù bọn họ không phải dân chúng bình thường, nhưng cũng không quen người nào làm công việc mật thám đặc vụ giám sát người khác, càng không đoán trước được mà cài tai mắt vào Hạ phủ, thậm chí ba năm này căn bản không hỏi đến việc giang hồ, hiện giờ trước mắt quả thực là một màn tầm tòi.

Thế nhưng, nếu không biết kế hoạch của đối phương, vậy bọn họ phải đề phòng thế nào đây? Việc này không phải chuyện thường, không cẩn thận có thể sẽ tai nạn chết người.

“Thế này đi, đề ta đi thăm dò một chút.” Khi tất cả mọi người đều bó tay không có cách nào, Đinh Triệt bỗng nhiên nói, “Ta có biện pháp trà trộn vào Hạ phủ.”

Tiểu Ngư ngăn ra: “Cậu?”

Đinh Triệt mỉm cười: “Ta từng vào trong Hạ phủ, đối với địa hình bên trong không tính là xa lạ.”

“Tiểu tử, có cách trà trộn vào trong, với việc có thể do thám tin tức hoàn toàn là hai việc khác nhau.” Tiểu Ngư đang muốn nói tiếp, Phạm Đại đã xùy một tiếng, nói: “Ta có thể cho người biết, hai lão già Tây Môn Khang và Khuru Liên kia không phải dễ chọc, lỡ tai bọn chúng ngay cả ta cũng phải cẩn thận vô cùng. Tiểu tử ngươi luyện võ bao lâu? Đừng tưởng rằng theo sư phụ ngươi học vài món chân truyền là đã giỏi, đến lúc đó đừng có chưa thám thính được gì bản thân đã bị người ta tóm cổ.”

“Đa tạ Phạm Nhị thúc nhắc nhở, tại hạ nhất định ghi nhớ đồng thời hành sự cẩn thận.” Đinh Triệt lễ phép đáp tại, nhưng từ nụ cười của hấn có thể thấy, hấn chẳng hề vì vậy mà khiếp sợ.

“Đinh Triệt, Nhị thúc nói vậy không sai đâu, hai kẻ tả hữu hộ pháp kia rất cảnh giác.” Tiểu Ngư nghiêm mặt nói, “Dù cậu có thể dịch dung trà trộn vào, cũng không thể tìm cơ hội tiếp cận bọn chúng, đừng nói đến việc thăm dò tin tức chúng ta cần. Huống chi nếu Cao Chí Đạt kia đeo mặt nạ da người, nói vậy hấn cũng là cao thủ dịch dung, vạn nhất cậu bị hấn phát hiện chẳng lẽ không phải càng nguy hiểm?”

Nghĩ đến việc nếu như bị phát hiện, Đinh Triệt lập tức sẽ bị bao vây, rơi vào tuyệt cảnh, Tiểu Ngư vội lắc đầu, không dám tưởng tượng nữa. Phạm Thông ở bên cạnh cũng vội vã khuyên can, kiên quyết không để Đinh Triệt đi mạo hiểm.

“Hành sự tại người, hơn nữa, không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Nàng yên tâm, ta thực sự có cách.”

Thấy mọi người không đồng ý, Đinh Triệt cười lắc đầu, bỗng nhiên rung vai, thân thể bất ngờ như lùn đi một tấc, khí chất vốn dĩ mạnh mẽ xuất chúng thoáng chốc cũng biến mất không còn tăm hơi. Hơn nữa cúi đầu tận lực giấu đi gương mặt tuấn tú, cả người nhất thời biến hóa nhanh chóng, trở thành một thiếu niên bình thường đến không thể bình thường hơn, thậm chí còn khiến người ta gần như không cảm giác được sự tồn tại của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 218: Tình cảnh kham ưu

“Ngươi... Đây...” Phạm Đại vốn kiến thức rộng rãi, nhất thời cả kinh, thất thanh nói: “Đây không phải là thuật Liễm quang quy tức đã thất truyền từ lâu

hay sao?”

“Phạm Nhị thúc không hổ kiến thức rộng rãi, đây chính là thuật Liễm quang quy tức mà gia sư không muốn để người nào biết.” Đinh Triệt ngẩng đầu lên, khiêm tốn cười, sắc mặt vô cùng bình thản.

Tiểu Ngư chú ý thấy khi đang dùng thuật Liễm quang quy tức này, gương mặt tuấn tú hoàn mỹ của hắn đã kém hơn trước rất nhiều, ngũ quan vẫn thế, nhưng không còn cảm giác hạc giữa bầy gà, chói mắt khiến người ta chú ý như trước.

“Thì ra Bí lão tiền bối còn có món tuyệt kỹ này, lại càng không ngờ tuổi người còn nhỏ đã xuất sắc học được chân truyền của lão tiền bối, chớp mắt đã biến hóa một trời một vực, thật sự đáng để khen ngợi.” Phạm Thông giật mình, tự đáy lòng tán thưởng: “Nếu không phải tận mắt thấy người biến hóa, ta thật sự sẽ cho rằng đã thay đổi thành người khác, nói thật, nếu người cứ thế im lặng mà đi qua cạnh ta, sợ rằng ta cũng không chú ý đến.”

Tiểu Ngư cũng khó giấu kinh ngạc mím môi, nàng thừa nhận, tuyệt kỹ này của Đinh Triệt xác thực lợi hại ngoài sức tưởng tượng của nàng, cũng thực sự có thể nói là cách tốt để đi thám thính trinh sát, có điều, nàng vẫn không thể yên tâm. Năm đó tuy rằng nàng chỉ nhìn thoáng qua hai hộ pháp kia một lần, nhưng thân thủ như quỷ mị của chúng vẫn còn như in trong ký ức nàng, thực sự không muốn để hắn đi mạo hiểm, dù sao chuyện này không liên quan trực tiếp đến hắn.

“Mọi người đã thấy được năng lực của ta, để ta đi được chứ?” Đinh Triệt thành khẩn nói, ánh mắt lại nhìn về phía Tiểu Ngư.

Tiểu Ngư không cần suy nghĩ lắc đầu: “Dù cho cậu có thể thu liễm khí tức, nhưng không có nghĩa cậu có thể ẩn hình, hơn nữa làm như vậy cũng cần tiêu hao công lực, vạn nhất...”

Nàng cần sự giúp đỡ của Đinh Triệt, nhưng không có nghĩa là Đinh Triệt phải vì nhà nàng mà xông vào nguy hiểm lớn như vậy.

“Không có vạn nhất, tin tưởng ta!” Đinh Triệt cắt đứt lời nàng, nụ cười ôn hòa mà kiên định.

Tiểu Ngư dù trong lòng vạn lần không muốn, nhưng cũng hiểu được nếu muốn biết âm mưu kẻ địch, Đinh Triệt là người đi điều tra thích hợp nhất. Nhưng nghĩ đến hai hộ pháp mà Phạm Đại cũng phải kiêng kỵ kia, nàng lại thấy việc này quá mức nguy hiểm. Trong mâu thuẫn, đôi mi thanh tú không khỏi nhíu chặt lại, mà Đinh Triệt chỉ lẳng lặng nhìn nàng, đôi mắt đẹp như ngọc quý kia như toát ra thành lời, như muốn nói với nàng, hắn đã quyết định.

“Được rồi, vậy cậu đi dịch dung trước. Ngần vạn lần đừng lộ ra sơ hở.” Hiểu được dù nàng không đồng ý, Đinh Triệt cũng sẽ tự ý một mình đi, Tiểu Ngư cuối cùng chỉ đành miễn cưỡng gật đầu. Nhưng khi nàng nhìn theo Đinh Triệt mỉm cười biến mất sau chỗ rẽ, trái tim lại đau xót.

“Tiểu Ngư, sao cháu lại để cho hắn nhúng tay vào? Món nợ giữa chúng ta và hắn còn chưa tính toán hết nữa.”

Thẳng đến khi không còn thấy bóng dáng Đinh Triệt đâu nữa, Phạm Đại mới tỉnh hồn lại từ thuật Liễm quang quy tức kia, thấy Tiểu Ngư nhìn chằm chằm phương hướng hắn rời đi, nhện không được ghen tị châm chọc một câu.

“Nhị đệ.” Phạm Thông nhíu mày, nghiêm mặt nói: “Đứa bé Đinh Triệt kia biết rõ chuyện này nguy hiểm còn nghĩa khí như vậy giúp đỡ chúng ta, chúng ta càng phải đoàn kết mới đúng, sao đệ có thể nói lời như vậy?”

“Tiểu tử kia rõ ràng muốn chúng ta mắc nợ nó.” Phạm Đại sừng sốt một chút, nhưng vẫn mạnh mẽ.

“Nếu như Nhị thúc có tự tin bảo vệ được mọi người, chúng ta có thể không nợ bất cứ ân tình nào của ai hết.” Tiểu Ngư trong lòng đang sa sút vì Đinh Triệt sắp phải mạo hiểm, nghe vậy nhện không được châm chọc lại.

Phạm Đại không ngờ mình chỉ nói hai câu mà lại bị Tiểu Ngư vốn hay bên phe hắn trở mặt đối xử lạnh lùng như vậy, không khỏi ủy khuất, bất quá nghĩ đến thế lực kẻ địch, lại á khẩu không nói gì được. Hắn có tự phụ hơn đi chăng nữa, cũng không dám tự phụ đến mức như vậy.

“Nhị đệ, đệ nói ít đi một câu, mau nghĩ xem có cách nào thì hay hơn. Tuy rằng đứa bé Đinh Triệt này nguyện ý giúp chúng ta, nhưng chuyện này chung quy là nguy hiểm, có thể không phiền hà người khác thì tốt hơn.” Phạm Thông vội vàng khuyên nhủ.

Đây mới là tiếng người! Tiểu Ngư quăng ánh mắt khinh bỉ nhìn Phạm Đại, không thèm để ý đến hắn nữa mà bắt đầu vắt óc suy nghĩ, đúng vậy, có cách nào... cách nào ôn hòa, có thể giải quyết nguy cơ lần này, lại không để Đinh Triệt phải xông vào nguy hiểm?

Phạm Thông đưa ra ý kiến trước: “Nếu bọn họ còn chưa biết chúng ta ở đâu, hay là chúng ta tránh đi trước đã?”

“Tránh đi? Tránh thế nào? Chúng ta không thể cứ trốn mãi ở Lô phủ được.” Tiểu Ngư lắc đầu phản đối, nói: “Tuy rằng dượng chấp nhận che chở chúng ta, nhưng không ai có thể bảo đảm kẻ địch sẽ vĩnh viễn không tìm được đến chỗ chúng ta ở, mọi người đừng quên Hạ Tung là loại quan gì, nếu ngày nào đó hắn biết được chúng ta ở tại Lô phủ, khi đó chúng ta không chỉ không bảo toàn được mình, còn liên lụy đến cả nhà dượng và mẫu thân nữa.”

Phạm Thông vội xua tay: “Không không không, ta không phải ý đó, ý của ta là, chúng ta có thể rời khỏi kinh thành một thời gian, né qua đợt này rồi lại trở về?”

“Rời khỏi Kinh thành?” Nghĩ đến ba năm trước đào tẩu, Tiểu Ngư trong lòng dâng tràn cảm giác khó chịu, cực kỳ không muốn.

“Cái gì? Lại muốn bỏ trốn? Cứ trốn lại trốn mãi như vậy, phải chạy trốn bao lâu nữa?” Phạm Đại lại càng miễn cưỡng nhảy dựng lên: “Không được, ta kiên quyết phản đối, nếu như mỗi lần gió thổi cỏ lay chúng ta sẽ như chó nhà có tang chạy trốn khắp nơi, thật là quá uất ức.”

“Nhị đệ, đệ nghĩ ta muốn vậy sao? Tiểu Ngư ở Kinh thành dốc sức ba năm này, thật vất vả mới gây dựng được một chút gia nghiệp, hiện giờ lại gặp được mẫu thân, nếu như không phải bắt đắc dĩ, người cha không xứng đáng như ta đây sao có thể đưa ra ý đó?” Phạm Thông cười khổ. “Nhưng đệ ngẫm lại xem, tuy nói Tiểu Ngư và Đan Nhi giờ đều trưởng thành, cũng có năng lực, nhưng hai quyền khó chống lại bốn tay, huống chi lần này không thể so với ba năm trước, lúc này bang chủ và Hộ pháp của họ đều tới, ai biết ngoài ra còn có bao nhiêu người khác? Huống chi chúng ta còn có Đông Đông và Nhạc tiên sinh, còn có đệ muội và Thượng Quan cô nương, bốn người họ đều không biết võ công, chúng ta không thể không lo cho họ, đệ không hy vọng sẽ có chuyện xảy ra với bất kỳ ai trong bọn họ, đúng không? Còn nữa, nếu chúng ta không đi, vạn nhất để bọn họ tra tới Lô phủ, làm phiền hà tới mẫu thân Tiểu Ngư và Lô đại nhân, vậy phải làm sao đây?”

Phạm Đại mở miệng muốn phản bác, lại nghĩ lời Phạm Thông xác thực có lý, đêm đó ba năm trước, bọn họ đã vô cùng may mắn mới có thể chạy trốn, Phạm Thông còn suýt chút nữa mất mạng, huống chi hiện giờ Nghĩa bang còn thông đồng với quan to như Hạ Tùng, biện pháp cứng rắn quả thật không thể thực hiện được.

Chỉ là ngẫm lại, đường đường nam tử hán, mỗi lần gặp nguy hiểm lại chỉ có thể đào tẩu, thực sự khó có thể cam tâm, Phạm Đại nhịn không được bực mình hừ nói: “Bất luận thế nào, ý kiến này của huynh chính là hạ hạ sách cực kỳ uất ức.”

Phạm Thông than thở: “Chỉ cần có thể giữ được cả nhà bình an, dù có là hạ hạ sách uất ức đến thế nào, cũng tốt hơn là sau này phải hối hận.”

“Vấn đề là dù chúng ta bỏ tất cả rồi khỏi kinh thành, lẽ nào có thể nhất định bảo đảm bình an? Có thể bảo đảm giữa đường không bị người của chúng phát hiện? Từ nay về sau sẽ không bị chúng truy sát? Vinh viễn thuận lợi mai danh ẩn tích?” So với Phạm Đại giận dữ nóng nảy, Tiểu Ngư thoạt nhìn rất bình tĩnh, nhưng giọng nói thì sắc bén vạch ra vấn đề trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 219: Chia rẽ

“Điều này...” Phạm Thông sững sốt, hiển nhiên còn chưa nghĩ nhiều đến vấn đề này, do dự một chút mới nói: “Sự tình từ giờ trở đi tuy rằng rất khó bảo đảm, nhưng lúc này bọn chúng đã tới kinh thành, bất kể thế nào, chúng ta ở lại chắc chắn không an toàn bằng rồi khỏi đây.”

“Vậy nếu chúng ta trốn đến một nơi khác, hai ba năm sau lại bị bọn chúng phát hiện?” Tiểu Ngư hỏi lại.

“Nói hay lắm, còn có sau, sau nữa? Có phải mỗi lần có chút tình hình mới là chúng ta nhất định lại bỏ trốn?” Phạm Đại vốn chẳng hề tình nguyện, Tiểu Ngư vừa hỏi vậy, hần nhất thời quên mất rằng ở lại cũng không an toàn, hỏi bật lại.

Phạm Thông ngạc nhiên nhìn bọn họ, kỳ thực hắn rất muốn nói chỉ cần cẩn thận một chút, lần sau hắn sẽ không bị phát hiện nữa, nhưng ngẫm lại những lời này có sức thuyết phục đến đâu, lập tức chùn lời, không biết nên nói thế nào.

“Nếu như cha không thể bảo đảm lên đường sẽ bình an, lại không thể đảm bảo sau này nhất định không sẽ xuất hiện chuyện như ngày hôm nay, như vậy, ta muốn hỏi, cha, lẽ nào cha muốn để cho tỷ đệ ta, muốn Nhị thúc nhị thẩm, tất cả mọi người nhà chúng ta cả đời đều sống trong tình cảnh bất an này sao? Khiến mẫu thân mà khó khăn lắm chúng ta mới tìm lại được suốt đời phải lo lắng sao?” Đối với loại tính tình nhu nhược, ngay cả vấn đề bé tắc như vậy cũng chưa từng ngẫm nghĩ tìm hướng giải quyết, thậm chí còn chưa cố gắng đã tìm cách trốn tránh của Phạm Thông, Tiểu Ngư thực sự cảm thấy bất mãn.

“Cha không thể đảm bảo điều gì, nhưng Tiểu Ngư, nếu như chúng ta còn mạo hiểm ở lại, bất kể là ai xảy ra mệnh hệ gì, chúng ta hối hận cũng không kịp đó.”

“Nếu không thể đảm bảo, vậy tại sao cha không nghĩ cách giải quyết triệt để mối nguy hiểm này? Sao không thể cố gắng nỗ lực một chút?” Tiểu Ngư sắc bén hỏi ngược lại.

“Cha đương nhiên muốn triệt để giải quyết, cũng rất muốn cố gắng, nhưng vấn đề là bọn chúng người đông thế mạnh, lại có tham quan chống lưng, mà chúng ta không chỉ có ít ỏi bốn năm người, còn phải bảo vệ Đông Đông và mấy người khác nữa, thật sự là hữu tâm vô lực.” Phạm Thông thở dài.

Phạm Đại ở một bên rất muốn xen vào, nhưng gãi đầu, phát hiện bản thân mình cũng không có chủ ý gì tốt, ngược lại càng trở nên phiền muộn.

“Cha chỉ là muốn, nhưng căn bản chẳng hề thật sự cố gắng.” Tiểu Ngư mệt mỏi thở ra một hơi, thàn thàn cho cái sự đầu gối của hai huynh đệ, nhần nại nói: “Hai người không nghĩ đến căn nguyên của tất cả mọi việc ở đâu ư? Liệu có bao giờ nghĩ đến bắt đầu từ căn nguyên, sau đó tỉ mỉ phân tích, tìm ra một biện pháp có thể giải quyết triệt để tất cả?”

“Căn nguyên?” Hai huynh đệ không hẹn mà cùng lặp lại, trong mắt đều có nghi hoặc, “Ý con là?”

“Hai người ngẫm lại đi, ba năm trước vì sao chúng ta phải bỏ trốn? Hôm nay là vì cái gì mới rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan thế này? Nguyên nhân uy hiếp đến tương lai sự bình an cả nhà chúng ta là gì?” Tiểu Ngư nhần nại tiếp tục dẫn dắt.

“Đàn Nhi.” Hai huynh đồng thời nói.

Tiểu Ngư miệng còn chưa kịp chuyển động, Phạm Thông đã khiếp sợ hô lên: “Tiểu Ngư, con không phải là muốn đuổi Đàn Nhi đi chứ? Trăm ngàn lần không thể, Tiểu Ngư...”

Thấy Phạm Thông tự cho là đúng ngầm kết luận, lại còn tưởng rằng nàng muốn đuổi La Đan đi, sự nhần nại của Tiểu Ngư thoáng chốc mất hết, cả người như muốn phát điên, cũng khó nén thất vọng và phẫn nộ.

Phạm Thông mới hô lên phân nửa, đột nhiên phát hiện ánh mắt Tiểu Ngư lúc này thật đáng sợ, không khỏi ngạc nhiên dừng lại, lẽ nào hắn nói sai rồi sao?

“Đại ca, huynh nghĩ gì vậy? Tiểu Ngư sao có thể muốn đuổi Đàn Nhi đi?” Phạm Đại trong lòng vốn cũng có chút hoài nghi, lúc này thấy được sắc mặt lạnh hiem khi Tiểu Ngư biểu hiện, trong lòng giật mình, vô cùng may mắn mình không mau miệng như đại ca, vội vã hòa giải: “Tiểu Ngư chắc chắn có ý khác, chỉ là hai đại nam nhân như chúng ta hữu dũng vô mưu, đều đầu đưa ngu ngốc cả.”

“Nếu như đuổi La Đan đi có thể giữ được cả nhà bình an, ta sẽ không bỏ qua cách này.” Tiểu Ngư lạnh lùng nói, trong lòng lửa giận lạnh buốt không ngừng bốc lên, ngay cả cách gọi La Đan cũng thay đổi.

“Không sai không sai, nếu như La Đan đi rồi chúng ta sẽ không còn chuyện gì nữa. Ta cũng sẽ đuổi hắn đi, dù sao chúng ta đối với hắn vài năm nay đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, dù sao cũng không thể vì hắn mà hại cả nhà chúng ta. Mạng của hắn đáng giá, nhưng mạng của Đông Đông và Tiểu Ngư nhà chúng ta lại càng quý hơn. Hơn nữa làm người tốt hay đại hiệp cũng có hạn độ, dù huynh có thể đại công vô tư, dù sao cũng không thể liên lụy người nhà đều hi sinh đúng không? Huống chi lúc này hắn cũng không phải không có chỗ đi, không phải đã liên hệ được với cha hắn rồi sao? Hơn nữa La Đan năm nay cũng đã mười tám, đã có thể chịu trách nhiệm”

Chợt nhận ra nguy cơ nghiêm trọng có thể xảy ra giữa hai cha con, trong lúc cấp bách, Phạm Đại đột nhiên linh động hẳn ra, vừa vất hết óc tìm phụ họa, vừa nhảy mắt ra hiệu cho Phạm Thông. Kỳ thực hắn cũng không rõ ý định thực sự của Tiểu Ngư là gì, nhưng hắn dù có ngu hơn nữa, cũng có thể từ sắc mặt Tiểu Ngư nhìn ra nàng đã bị câu nói kia của Phạm Thông tổn thương vô cùng, cho nên, lúc này quan trọng nhất chính là trấn an cháu gái bảo bối của hắn, không thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng.

Nhờ sự giảng hòa của hắn, sắc mặt Tiểu Ngư quả nhiên đỡ hơn một chút.

Phạm Thông dù lỗ mãng nhưng không phải ngốc, bị đệ đệ đánh một đồng ám hiệu bằng mắt, cũng vội vàng bắt chập tất cả cúi đầu xin lỗi: “Tiểu Ngư, xin lỗi, là cha không đầu óc nói lung tung, cha sai rồi, đều là lỗi của cha.”

Theo ta thấy, thì cha căn bản chẳng hề biết mình sai ở đâu, Tiểu Ngư trong lòng hừ lạnh.

“Đúng đúng đúng, cha của cháu ấy à, chính là một kẻ đầu gỗ, quả trứng ngu ngốc...” Phạm Đại thấy sự tình có chuyển cơ, vội hòa theo giảng hòa hai cha con, nằng nằng, trong đầu đột nhiên lóe sáng, thốt ra: “Ta biết rồi, Tiểu Ngư, căn nguyên mà cháu muốn nói có phải là đám công phẩm cha hắn năm đó cướp được hay không?”

Có những lời này, lại thấy bộ dạng Phạm Thông thành tâm nhận lỗi, sắc mặt Tiểu Ngư quả nhiên buông lỏng, vẻ lạnh như băng dù vẫn còn, nhưng ánh mắt không đến nỗi lạnh toát như trước, hừ giọng: “Không thì còn là gì nữa?”

Phạm Đại cũng nhất thời đầu óc linh động mới đoán ra được, nói xong nghĩ lại, xác thực đầu sỏ gây ra đều là đám công phẩm nghe nói là vô giá này, La Đan kỳ thực chỉ là người bị hại mà thôi.

“Nhưng cháu gái bảo bối, dù chúng ta biết căn nguyên là ở công phẩm, thì chúng ta có thể làm gì đây?” Phạm Đại vừa nảy dùng não quá độ, cảm thấy linh quang trong đầu mất đi, vô đầu nói: “Đám Cao Chí Đạt đó đã quyết tâm đoạt được công phẩm, nếu như không chiếm được, bọn chúng tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.”

“Cho nên chúng ta cũng chỉ có thể nghĩ cách ở đám công phẩm đó.” Tiểu Ngư thực sự chán chường buồn dãi dãi hai huynh đệ suy luận mà càng nói càng khiến mình tức giận nữa, thẳng tắp lạnh mặt vạch ra: “Nếu muốn giải quyết vấn đề này, cách tốt nhất là khiến La Đan khuyên phụ thân hắn giao công phẩm ra.”

Nghe được cách này, Phạm Thông nhin không được muốn mở miệng, nhưng nghĩ lại chính mình vừa chọc Tiểu Ngư tức giận, lại ngậm miệng lại, chỉ ngóng mắt nhìn về phía Phạm Đại.

“Điều này không thể chứ?” Phạm Đại nhin không được cảm thấy Tiểu Ngư suy nghĩ kỳ lạ. “Năm đó bọn La Quảng vì đám công phẩm đó mà trả giá rất lớn, không chỉ nhiều người bỏ mạng, mà La Quảng cũng vì thế mà gần như tàn phế, năm đó đại ca đứng đầu Gia Cát Tuấn giờ còn đang bị nhốt trong thiên lao, bọn họ sao có thể chấp nhận đem công phẩm dính đầy máu huynh đệ mình chấp tay dâng cho chúng?”

“Ta chưa nói đưa cho Cao Chí Đạt.” Tiểu Ngư lạnh lùng nói. “Cao Chí Đạt loại tiểu nhân này đương nhiên không xứng khi không mà được món hời. Ta muốn nói là vật quy nguyên chủ.”

Phạm Đại sững sốt một chút, mới hiểu ý của nàng, “Ý của cháu là.. Trả lại cho triều đình?”

“Bọn họ năm đó vốn không nên cướp đoạt. Nếu bọn họ không cướp, những chuyện sau đó sẽ không xảy ra.” Tiểu Ngư bình luận, “Chỉ cần công phẩm trở lại tay triều đình, La Đan tự nhiên sẽ vô dụng, Cao Chí Đạt dù có truy tìm chúng ta cũng vô nghĩa, sau này nhiều lắm là giang hồ ăn oán mà thôi.”

Phạm Đại im lặng, có vài điều lúc này hần khó mà nói thẳng, vì nói ra nhất định Tiểu Ngư sẽ rất tức giận. Nhưng nếu thật sự dựa theo lời Tiểu Ngư, tìm cách khuyên La Quảng trả cống phẩm lại cho triều đình, sau này nhất định tất cả giang hồ đồng đạo đều sẽ khinh bỉ hai huynh đệ họ, khi đó, anh danh cả đời của Phạm thị song hiệp nhất định sẽ bị phá hủy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 220: Cha con chia rẽ

“Tiểu Ngư, cha nghĩ con coi sự tình quá đơn giản.” Phạm Đại im lặng, Phạm Thông rút cuộc nhin không được mở miệng, “Năm đó bọn họ cướp cống phẩm đương nhiên là sai, nhưng bọn họ phải trả giá rất lớn mới có thể đoạt được, từ lâu đã coi cống phẩm như tính mạng, thậm chí còn hơn tính mạng, nếu không thì cha Đản Nhi năm đó sẽ không thà rằng chịu cực hình cũng không cung khai.”

“Buồn cười, bọn họ trả giá lớn, lẽ nào người khác không trả giá lớn? Cha đừng nói rằng khi bọn họ cướp bóc sẽ không giết người, cũng đừng nói rằng cái đêm ba năm trước đó bọn họ không muốn giết người.” Tiểu Ngư châm chọc cười nhạt, “Phạm Đại hiệp ngài có thể vĩ đại dù mất mạng cũng không ngại, nhưng ta không rộng rãi như vậy. Nói cho cha biết, món nợ này, ta không chỉ tính trên đầu Nghĩa Bang, mà đồng thời cũng tính vào đầu họ nữa, ta không tìm bọn họ tính sổ đã là quá khách khí rồi.”

Phạm Thông cầu cứu nhìn thoáng qua Phạm Đại đang đột ngột cảm xúc, do dự nói: “Cho dù bọn họ nên trả lại cống phẩm cho triều đình, nhưng La đại hiệp nhất định sẽ không đồng ý. Năm đó hần thà chịu cực hình bao nhiêu lâu cũng không chịu lộ ra chút nào, nói rõ tính tình cực kỳ kiên định cố chấp, chúng ta dù sao cũng không thể giống như những người đó lợi dụng con trai bức phụ thân hần đúng không? Nếu vậy chúng ta và những kẻ trong Nghĩa Bang đó có gì khác nhau?”

Câu này nói lúc bình thường có thể cho rằng thuận miệng không cần để ý, nhưng trong lúc nhạy cảm như lúc này, Phạm Đại đứng bên lập tức trầm hô không ổn. Quả nhiên, sắc mặt Tiểu Ngư mới tốt hơn một chút lại trở thành đông lạnh.

Phạm Đại đang nghĩ cách chữa cháy, Tiểu Ngư đột nhiên cười một chút, bình tĩnh nói: “Nếu cái gì cũng không được, như vậy còn có một cách.”

Ha ha, được lắm, lão cha này của nàng thật đúng là coi trọng nàng, thật sự hiểu được bản tính máu lạnh của nàng! Tiểu Ngư tức giận bật cười, băng sương trên mặt nhảy mất tan rã.

“Cách gì?” Phạm Thông vẫn chưa phát hiện ra mình nói sai, lập tức phản chấn hỏi. Phạm Đại thì đã muốn rên lên vì đại ca này của mình.

Tiểu Ngư cong khóe miệng, nụ cười vừa châm chọc vừa lạnh lẽo, cực kỳ thoải mái nói: “Cha đã luyện tiết đồ đệ của mình, đương nhiên chỉ có thể liêu minh thành ma, đại khai sát giới. Cha nghĩ xem, chỉ cần đám Cao Chí Đạt kia chết hết, sau đó tìm hết tất cả những kẻ đã từng dò xét đám cống phẩm kia, những kẻ biết được quan hệ giữa La gia và nhà chúng ta cũng giết hết, không để lại một ai, không chừa một kẻ nào. Cứ như vậy, cống phẩm sau đó sẽ là của La Quảng, chúng ta sau này cũng sẽ được an toàn. Đương nhiên, nhiệm vụ vĩ đại một mũi tên trúng mấy con chim này phải giao cho đường đường Phạm Đại hiệp là ngài đến hoàn thành rồi!”

Nghe con gái một tiếng lại một tiếng Phạm Đại hiệp, Phạm Thông nhất thời ngây ra như phỗng.

“Không phải ta vào địa ngục thì ai vào địa ngục? Phạm Đại hiệp, ngài nghĩ cách này thế nào?” Tiểu Ngư mỉm cười nhìn Phạm Thông, giọng nói cực kỳ mềm mại, lại khiến Phạm Thông như rơi vào hầm băng, không chỉ thân thể lạnh toát, mà trong tâm càng như rơi xuống đáy.

Hần rút cuộc hiểu được, mình vừa rồi đã nói sai điều gì.

Mà lúc này... Phạm Thông hoảng loạn nhìn đệ đệ, lại phát hiện Phạm Đại vẻ mặt bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại, không còn muốn giúp hần bào chữa chút gì nữa.

“Sao? Phạm Đại hiệp nghĩ cách này không được à? Vậy thì xin lỗi. Ta không còn cách nào khác. Nếu không thì mời chính ngài tự nghĩ ra một thượng sách nào đi!” Tiểu Ngư lưng thẳng băng, hai tay chấp sau lưng nhưng trong lòng lại tràn đầy bi ai và tuyệt vọng. Nhưng miệng nàng tiếp tục mỉm cười. “À, được rồi, để cho ngài giảm bớt gánh nặng, cũng không để ngài bị vướng chân, cũng thành toàn anh danh ngàn đời của Phạm Đại hiệp ngài, ta nghĩ sau này chuyện của ta và Đông Đông không cần ngài quan tâm nữa. Về phần La Đản, hần không chỉ là đồ đệ của ngài, mà còn là con ruột của La Quảng La Đại hiệp, ngài cứ mang hần bên người thì an toàn hơn.”

Nói xong, nàng ngẩng mặt, thẳng tắp quay người lại, không chút lưu luyến bước đi.

“Tiểu Ngư!” Phạm Đại nhìn thoáng qua Phạm Thông bị con gái đã kích một hồi, lúc này mặt đã như tro tàn, không còn chút năng lực ngôn ngữ nào, liền lo lắng muốn đuổi theo nàng.

“Nhị thúc!” Tiểu Ngư bỗng nhiên quay đầu lại quát lên. Chiếc mặt nạ tươi cười ban nãy nhảy mất vỡ vụn, “Nếu thúc còn muốn làm Nhị thúc của ta, thì đừng nói một tiếng nào hết.”

Nhìn sự quyết tuyệt trong mắt nàng, Phạm Đại mới giờ một chân lên nhất thời cứng đờ, sau đó, Tiểu Ngư không chút do dự quay đi, thẳng lưng bước về phía trước.

Nàng không thích bão nổi, cho tới giờ cũng không thích. Nhưng lúc này, nàng thật sự không thể nhịn được nữa!

Không sai, Phạm Thông coi nàng và Đông Đông là sinh mệnh, nhưng không có nghĩa là tỷ đệ bọn họ nên cùng với hắn “Đại công vô tư”. Một người phụ thân trong đầu chỉ để ý người ngoài, chưa bao giờ bận tâm người nhà của mình, thậm chí còn muốn để cho con cái của mình gặp nguy hiểm, hắn căn bản không xứng làm phụ thân.

Nàng tới thế giới này sáu năm, vì gia đình này mà khổ cực dốc sức làm việc sáu năm, chu toàn trong các thân phận chủ nhân Bách Linh các và một Phạm Tiểu Ngư bình dân, chịu đựng nhiều khinh thường vì địa vị ti tiện, là vì cái gì? Lẽ nào chỉ vì một cái hư danh buồn cười? Vì một lão già kẻ cướp mang danh hiệp nghĩa thực tế chỉ vì tư lợi mà hại người hại mình? Vì một đám tang vật ăn cướp vốn dĩ là bất nghĩa?

Thực sự là một chuyện nực cười.

Nàng từng cho rằng chỉ cần mình nỗ lực, cuối cùng sẽ có thể khiến vị đại hiệp làm cha này ý thức được người nhà mới là thứ nhất, nhưng không ngờ rằng lại thất bại. Đã như vậy, nàng cần gì lại miễn cưỡng? Nàng vốn dĩ không cần phụ thân gì hết, như bây giờ là tốt nhất, hẳn rồi cuộc thoát khỏi sự lăm chận của nàng, đi làm bất cứ điều gì hắn muốn làm, mà nàng cũng đã hết hy vọng, sống cuộc sống nhẹ nhõm thoải mái thuộc về chính mình.

Tiểu Ngư tâm như tro nguội mới đi được mấy chục bước, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một nam tử mặc áo vải gai cán lối đi của nàng.

“Tiểu Ngư, cẩn thận!”

Phạm Đại đang cân nhắc có nên mạo hiểm khuyên nỡ không, chợt thấy bỗng nhiên xuất hiện một người lạ chặn đường Tiểu Ngư, còn tưởng rằng bị người của Nghĩa Bang phát hiện, nhất thời kinh hãi, chân điềm mạnh phi thân tới, đồng thời đưa tay chém ra, muốn đưa kẻ đó cách xa khỏi Tiểu Ngư.

“Phạm Nhị thúc, là ta.”

Nam tử áo gai kia thân ảnh nhoáng lên, đồng thời vội vàng cất tiếng, chính là Đinh Triệt đã quay lại. Nhìn kỹ, hắn đã mang mặt nạ lần trước, chỉ có điều màu da chuyển thành vàng như nến, điềm thêm rất nhiều tàn nhang, lại thay đổi trang phục của người trung niên, thoát nhìn vô cùng xa lạ.

Sau khi hắn trở về dịch dung, vốn định lập tức đi thăm dò, nhưng nghĩ lại có thể nhân cơ hội này khiến Tiểu Ngư tin tưởng mình có thể đảm nhiệm nhiệm vụ nguy hiểm lần này, không ngờ lại nghe thấy một hồi khác khẩu như vậy.

“Thì ra là ngươi?” Phạm Đại thờ phào, không chỉ không gây phiền hà cho Đinh Triệt như lúc trước, ngược lại vì hắn đến mà sinh hy vọng, nhưng giây tiếp theo Tiểu Ngư đã đánh nát ảo tưởng của hắn.

“Nếu như chàng không muốn quan hệ giữa chúng ta đổ vỡ thì tốt nhất đừng nói gì cả.” Tiểu Ngư thân nhiên nhìn Đinh Triệt.

Đinh Triệt nhìn qua Phạm Đại thoáng chốc cứng đờ người, lại nhìn Phạm Thông hai tay đang run rẩy không ngừng, thở dài một hơi, thật sự không nói gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 221: Đau lòng

“Tiểu Ngư, con có thể nghe cha giải thích được không?” Trong bầu không khí cứng ngắc, Phạm Thông như già đi vài tuổi rồi cuộc tích góp được chút dũng khí, run rẩy muốn tiến lên.

“Không có gì phải giải thích cả. Cha cũng không cần giải thích.” Tiểu Ngư hoàn toàn không quay đầu lại, lạnh lùng nói, “Mấy năm nay ta luôn hạn chế mấy người cái này cái kia, không chỉ coi như bất hiếu, mà hắn là đại nghịch bất đạo, bất kính phạm thượng! Trong lòng mấy người nhất định là rất không vui, rất bức bối, thật sự xin lỗi! Chỉ là ta tính tình ích kỷ, đời này tính tình như vậy không thể sửa lại, chỉ có thể từ nay về sau không lại can thiệp đến nữa, mấy người thích làm gì thì cứ làm vậy đi! Còn nữa, có một chuyện vừa lúc cho mấy người biết.”

Tiểu Ngư lạnh lùng nói, bỗng nhiên xoay người kéo tay Đinh Triệt, ánh mắt lạnh nhạt thoáng nhìn qua hai huynh đệ: “Hiện giờ ta đang hẹn hò với Đinh Triệt, có điều, bất kể tương lai ta và hắn có thành hay không, chuyện của ta mấy người cũng không cần xen vào nữa.”

Lần này, không chỉ có hai huynh đệ ngây người, ngay cả Đinh Triệt cũng lấy làm kinh hãi, hắn vẫn muốn dùng nỗ lực của mình khiến cho hai huynh đệ Phạm Thông và Phạm Đại nhìn nhận mình, không ngờ Tiểu Ngư lại tuyên bố quan hệ của hai người ngay lúc này.

Nói thật, có thể ngay trước mặt nghe thấy Tiểu Ngư nói đồng ý qua lại với mình, hắn cảm thấy rất hài lòng, chỉ là, lúc này có vẻ không đúng thời điểm

cho lắm? Dù sao hẳn thực sự không muốn trở thành thùng dầu hắt thêm vào đồng lửa.

“Tiểu Ngư, nàng đừng nóng giận, trước bình tĩnh lại, cha nàng cũng không có ý chỉ trích nàng.” Lần này dù Đinh Triệt sợ Tiểu Ngư nổi giận cũng không thể không mở miệng: “Hon nữa hiện giờ đang trong lúc nguy cấp, mọi người là người một nhà, hẳn nên đoàn kết nhất trí mới phải!”

“Đúng vậy đúng vậy, Tiểu Ngư, dù cháu giận cha cháu, nhưng Nhị thúc từ trước vẫn đứng về phía cháu mà.” Phạm Đại bị nàng giận cá chém thớt nói “mấy người mấy người” nghe mà sợ hãi, vội vàng bày tỏ lập trường.

“Tiểu Ngư, con hiểu lầm rồi, cha chỉ là...” Phạm Thông về mặt tội nghiệp bước lên vài bước.

“Câm miệng!” Tiểu Ngư lớn tiếng quát hấn, ánh mắt quật cường nhìn về phía Đinh Triệt: “Chàng có đi hay không?”

“Đi!” Đinh Triệt lập tức tỏ thái độ, hiểu rõ lúc này nếu như hấn có nửa phần do dự, nhất định mối tình của hấn rất có khả năng chết yểu. Đồng thời, hấn càng hiểu rõ, lúc này tuy rằng Tiểu Ngư có vẻ cực kỳ vô tình, nhưng người bị tổn thương nhất lúc này, lại chính là nàng.

“Nhị đệ, đệ mau giúp ta khuyên Tiểu Ngư đi.” Nhìn Tiểu Ngư và Đinh Triệt rời đi, Phạm Thông hồn xiêu phách lạc tuyệt vọng đem tia hy vọng cuối cùng đặt lên Phạm Đại.

Phạm Đại hít sâu, không nói gì, thấy Tiểu Ngư và Đinh Triệt đi xa rồi, mới nghiêng người vỗ vai Phạm Thông: “Đại ca, huynh đừng cuống, vừa rồi ta xem Đinh Triệt ra mấy ám hiệu, hấn hẳn là sẽ giúp chúng ta khuyên Tiểu Ngư.”

“Ồ...” Phạm Thông trong mắt nhất thời dâng lên hy vọng: “Thật sao?”

“Có điều, đại ca. Hôm nay huynh thật sự khiến Tiểu Ngư tổn thương vô cùng.” Phạm Đại không nhịn được lắc đầu, “Huynh sao có thể nói như vậy được chứ?”

“Nhị đệ, ta thật sự không phải cố ý. Trước tới nay ta chưa từng nghĩ...”

“Giờ huynh nói vậy thì làm được gì. Quan trọng là Tiểu Ngư cho rằng như vậy. Tiểu Ngư rất đau lòng.”

Phạm Thông hai mắt trống rỗng nhìn người một hồi, mới mờ mịt nói: “Nhị đệ, đệ nói xem, lẽ nào nghĩa hiệp đạo đức mà chúng ta vẫn kiên trì trước nay đều là sai sao?”

“Ta không biết chúng ta đúng hay sai. Có điều, đại ca, huynh nói xem, chúng ta vì một người vốn dĩ chẳng hề liên quan đến mình mà phải trả giá nhiều như vậy, có quá đáng hay không? Nên biết, chúng ta trước đây chẳng hề có giao tình gì với La Quảng kia cả, thế mà không chỉ phải nuôi con không công cho hấn, còn vì hấn mà liên lụy đến cả nhà, ta cảm thấy thực có phần oan ức.” Phạm Đại thở dài, cúi đầu nhìn bầu rượu, buồn bực uống một ngụm.

“Nhưng. Nhị đệ... Việc đã đến nước này, ta còn biết làm sao đây?” Phạm Thông nửa ngày mới mắt mờ mờ phun ra được mấy tiếng, thoáng nhìn qua bầu rượu của Phạm Đại, liền cảm thấy, ừng ực nốc mấy ngụm, vô lực ngẩng đầu nhìn trời.

Đã tới bình minh, lại chẳng hề thấy mặt trời, bầu trời chỉ có tầng tầng lớp lớp mây đen che phủ, nhưng thành Khai Phong phồn hoa náo nhiệt cũng không vì thế mà bớt ồn ào.

Khu vực hạng sang tọa lạc trong vườn từ lâu Trương gia, bên cạnh hồ nước xanh biếc, một căn nhà nhỏ bằng gỗ, cửa sổ chống lên bằng giấy trúc, những chén điểm tâm sáng đặt chỉnh tề trên bàn đá.

Cháo hoa quế hầm nhừ sánh đặc, bánh gạo chiên giòn rụm, kẹo bông vào miệng là tan, bánh đậu đỏ hình hoa mai, sủi cảo hấp trong suốt xinh xắn, còn có món canh thập bát vị thơm ngon sảng sảng, một đĩa dưa cải, không món nào không tán ra mùi hương quyến rũ mê người, khiến cho người ta chỉ cần nhìn liền chảy nước miếng.

Nhưng Tiểu Ngư nhìn đồ ăn sáng xếp đầy bàn chỉ như nhìn một dãy đá cuội.

“Đền đây, nếm thử món canh thập bát vị này, có người nói món này dùng một loại rễ cây chỉ mọc trên núi cao, phơi khô nghiền thành bột mới nấu ra được, cực kỳ mềm mịn, hon nữa bên trong còn có mười tám loại gia vị phụ trợ, xem nàng đoán ra bao nhiêu vị?”

Tiểu nhị lui ra, Đinh Triệt kéo tay nàng ngồi xuống ghế đá, ân cần múc cho nàng một chén canh nhỏ.

“Ta không muốn ăn.” Tiểu Ngư mặt không chút cảm xúc nhìn thoáng qua, “Chàng không cần phải đưa ta đến nơi đất tiền thế này.”

Trong kinh thành có rất nhiều từ lâu mời chào khách hàng xa xỉ thượng lưu, thường đem từ lâu bố trí như vườn hoa tư gia, xa hoa, u tĩnh, mỗi căn nhà gỗ nhỏ đều tách biệt, núp trong những bóng cây, bụi hoa, núi giả.. Ở kinh thành tác đất tác vàng, có thể coi là những phòng bao hạng sang quý nhất, giá thành dĩ nhiên không rẻ.

“Nàng đã biết đây là ta gọi cho nàng, vậy ăn nhiều một chút.” Đinh Triệt nhét cái muỗng nhỏ vào tay nàng, gương mặt dù vì dịch dung mà không thể biểu đạt hết cảm xúc, con mắt lại cố tình nhấp nháy nghịch ngợm: “Nếu như cái muỗng nàng cũng không muốn cầm, vậy để ta đút cho nàng.”

Nói xong, hấn liền thực gỡ cái muỗng trong tay nàng ra, múc một muỗng đưa đến miệng nàng, động tác kiên nhẫn, nhưng trong ánh mắt ám áp không hề có chút ép buộc.

Tiểu Ngự thờ ơ cùng hấn đầu mất một hồi, rót cuộc im lặng nhận lấy cái muống buồn bực ăn sáng.

Đình Triệt nhất thời cười tươi gấp cái này cái kia cho nàng, cũng tự mình ăn sáng, còn giới thiệu cho nàng món ăn tên gọi gì xuất xứ ở đâu, chỉ không nói nữa chữ đến chuyện vừa rồi, như là chỉ đơn thuần hẹn nàng đi ăn một bữa sáng ngon lành.

Ăn xong, Đình Triệt vừa vẩy tay, lập tức liền có tiểu nhị nhanh chóng tiến đến nhẹ nhàng thu dọn bát đĩa, lau khô mặt bàn, sau đó lại đem vào một bộ đồ trà, bắt đầu biểu diễn pha trà.

Sau khi biểu diễn xong, rót ra hai chén trà, tiểu nhị hạ màn cuốn ba mặt xuống, lui đi. Tiểu Ngự lúc này mới đứng dậy, nhìn mặt hồ xanh biếc, thần thờ nói: “Chàng không cảm thấy ta tổn hại thân tình, lạnh lùng cay nghiệt hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 222: Tri âm tri kỷ

Đình Triệt nhẹ nhàng gỡ chén trà trong tay nàng xuống, đặt lên bàn, sau đó bước ra phía sau ôm nàng vào lòng, thấp giọng dịu dàng: “Ta nhớ tới lần đầu tiên chúng ta gặp nhau. Khi đó nàng xanh xao vàng vọt, tóc khô cháy tựa như cỏ khô, rõ ràng đã chín tuổi, lại giống như mới chỉ sáu, bảy, bắt buộc phải lo cho sinh hoạt của cả nhà, lại còn phải thu dọn họa do Nhị thúc nàng chuốc phải, nhất định là khổ cực vô cùng.”

“Sao chàng biết là Nhị thúc ta chuốc họa? Ta đâu có nói với chàng chuyện này.” Tiểu Ngự cau mày một chút.

“Ta hỏi tiểu nhị.” Đình Triệt cười ha hả, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, “Vừa mới gặp nàng đã chẳng kiêng nể gì nhìn ta, không chỉ ánh mắt thẳng thừng, còn không cứng không mềm chống đối ta, nhưng ta lại chẳng thể có cách nào giáo huấn lại, sau lúc đó dĩ nhiên ta muốn đi hỏi nàng là ai, liền biết được một chút chuyện nhà của nàng.”

Nhớ tới năm đó gặp gỡ, gương mặt Tiểu Ngự khôi phục lại chút vui vẻ: “Khi đó nhất định trong lòng chàng khinh thường đờn nhóc như ta lắm.”

“Không, khi đó ta nghĩ sao lại có người ngu ngốc như cha nàng, người nhà không chăm lo cho tốt, cả ngày đi giúp đỡ người ngoài làm gì không biết.” Đình Triệt cười nói, “Có điều khi đó ta không thấy nàng đáng thương, mà thấy đáng đời, ai bảo nàng làm ta tức giận.”

Thấy hấn có ý nói giỡn, muốn chọc nàng tức giận, lại khéo léo kéo Phạm Thông vào, Tiểu Ngự trong lòng không khỏi có chút ảm áp, nhưng nhớ tới Phạm Thông, lại lạnh xuống, châm chọc: “Ta xác thực cảm thấy mình đáng đời. Giang sơn dễ đổi... ta vốn nên ngay lúc hấn thu nhận La Đan phải mang theo Đông Đông rời khỏi. Với bản lĩnh của ta, dù kém cỏi đến đâu ta cũng không để cho Đông Đông bị lạnh bị đói.”

“Nhưng nói vậy, Đông Đông không phải là cả đời không còn phụ thân và thúc thúc nữa? Hơn nữa, có thể cũng không tìm được mẹ ruột. Hai tỷ đệ nàng rõ ràng có cha có mẹ, lại giống như trẻ mồ côi, chẳng phải là tiếc nuối cả đời?” Đình Triệt dịu dàng nói.

“Dù có tiếc hơn nữa, cũng tốt hơn là sống trong lo lắng nom nớp như vậy.” Tiểu Ngự cắn môi, bực bội nói.

Nàng đương nhiên hiểu rõ ý Đình Triệt, đơn giản là biến tướng khuyên nàng, không nên bởi vì vài câu giận dữ mà tiếc nuối cả đời. Nhưng nếu người kia vẫn luôn đặt người khác ở vị trí thứ nhất, nàng và Đông Đông cũng đâu khác gì không có phụ thân?

Không, không có phụ thân có thể chịu chút ít bất nạt, nhưng có thể bình an. Có người cha như vậy, bọn họ đã vài lần đối mặt với nguy hiểm tính mạng.

“Tiểu Ngự, ta nghĩ bá phụ thực ra rất quan tâm tới hai người, tuy rằng ta không ở cùng mọi người nhiều, nhưng vẫn cảm giác được.” Đình Triệt kỳ thực không am hiểu làm thuyết khách, cũng chưa từng làm thuyết khách, hấn chỉ có thể dựa vào cảm giác của mình khuyên giải cô bé dễ bị tổn thương này.

“Nàng không biết, ta đã từng rất ghen tỵ với nàng.”

“Ghen tỵ ta?”

“Đúng vậy, ghen tỵ nàng khi một môi, có thể úp sấp nằm trên lưng cha mà ngủ.” Đình Triệt cười nói, “Ta nhớ trước giờ ta cũng chưa từng được ngủ trên lưng cha như vậy.”

Nằm trên lưng hấn ngủ? Chuyện này đã bao lâu rồi? Hình như cũng một hai lần, lại bị hấn vừa vắn thấy.

Tiểu Ngự cười chưa chút, thả lỏng lưng, dựa vào lòng hấn, yếu ớt nói: “Đó là hấn thẹn với ta.”

“Thẹn là thật, thương yêu cũng là thật.” Đình Triệt thương tiếc ôm chặt nàng, kề bên tai nàng nhỏ giọng khuyên: “Thiên hạ không có cha mẹ nào không thương con mình. Năm đó chẳng phải nàng từng hiểu lầm bá mẫu bỏ rơi hai tỷ đệ hay sao? Nhưng thực ra chỉ là tạo hóa trêu người. Ta nghĩ, cha nàng kỳ thực không có ý định trách nàng, chỉ là hấn suy nghĩ vì người khác mà thôi. Ta cho rằng, hai người hấn nên nói chuyện rõ ràng.”

“Có cái gì cần nói nữa, trong lòng hân, vĩnh viễn đều là hiệp nghĩa chó má gì đó xếp thứ nhất.” Tiểu Ngư hừ nói.

Đinh Triệt buông thắt lưng nàng ra, xoay nàng lại đối mặt với mình, nâng mặt nàng lên, sau đó mới mở to mắt, khoa trương kinh ngạc: “Nàng chửi tục?”

“Ta chửi tục thì sao? Ta chính là kẻ phạm tục tầm thường như vậy đó.” Vốn Tiểu Ngư còn tưởng hân trịnh trọng như vậy là muốn nói gì, không ngờ lại là câu như vậy, nhất thời cắn môi trừng mắt, hất tay hân ra, rất tự nhiên lại cay độc bồi thêm câu nữa: “Chàng có biết giờ chàng rất giống một ông chú không, làm động tác này thực sự khiến người ta kinh hoàng đó.”

“Kinh hoàng? Ta chỉ sờ một chút mặt của nàng thôi, đâu có làm gì kinh hoàng?” Đinh Triệt có chút hồ đồ.

Đến đây thì Tiểu Ngư rút cuộc nhịn không được bật cười.

“Ha ha..”

Đinh Triệt bị nàng cười mà chẳng hiểu gì, nhưng thấy nàng rút cuộc chịu cười, lập tức ôm nàng vào lòng, thừa cơ thấp giọng: “Tiểu Ngư...”

“Uhm?” Tiểu Ngư ôm chặt thắt lưng hân, khẽ đáp.

“Cho bá phụ một cơ hội đi, nghe hân giải thích rõ ràng, về phần chuyện công phẩm, trước nên để La Đan nêu ý kiến đã! Chuyện này vì hân mà gây nên, mọi người không thể lúc nào cũng không cho phép hân tham dự đúng không? Lúc này là cửa ải khó khăn không dễ vượt qua, chúng ta nếu không đồng tâm hiệp lực, sau này sẽ thực sự nuối tiếc, hối hận cả đời đó, nàng dù sao cũng không hy vọng bất luận người nào nhà mình gặp chuyện không may, phải không?”

Tiểu Ngư thân thể cứng ngắc một chút, mới cúi đầu nói: “Đinh Triệt, chàng có phải nghĩ con người ta quá mức bá đạo, không thích hợp là một đứa con?”

“Đồ ngốc này, là con cái dù thế nào cũng cắt không đứt quan hệ huyết thống, có gì mà hợp hay không hợp? Tuy rằng nàng không giống con gái nhà người khác nhu thuận nghe lời, nhưng nàng lại thực lòng vì người nhà mà suy nghĩ, cũng vì bọn họ mà bận rộn, hy sinh, còn dung túng cho bọn họ đi làm việc mình thích, còn hơn những đứa con dối trá trước mặt nghe lời bên sau lưng ngỗ nghịch, tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Chỉ ít, nàng là đứa con tốt hơn ta, nàng thấy đấy, ta đã bốn năm không gặp cha mẹ lần nào, còn hại họ ngày đêm vì ta lo lắng nữa.” Đinh Triệt nhẹ vỗ về mái tóc nàng, trong giọng pha lẫn chút phiền muộn.

“Vậy chừng nào chàng quay về thăm bọn họ?” Tiểu Ngư buồn bực nói, thành công bị ngôn ngữ của hân dẫn dắt đánh lạc hướng.

“Ừ, ta sẽ, chờ chuyện này giải quyết xong, ta sẽ xin sự phụ đề ta về nhà một chuyến.” Đinh Triệt nhẹ nhàng kéo Tiểu Ngư, dịu dàng chăm chú nhìn nàng, “Đến lúc đó, nàng đi cùng ta chứ?”

“Ta... Sao ta phải đi...” Tiểu Ngư mặt bỗng dưng đỏ bừng, đẩy hân đi ra ngoài, còn chưa có gì, đã ngần ngại xa xôi đến nhà người ta, coi mình là cái gì chứ?

“Aiz.. Tiểu Ngư, nàng đừng đi, con dâu dù xấu cũng phải gặp mặt cha mẹ chồng mà, huống chi nàng còn chẳng xấu chút nào, sợ cái gì?” Đinh Triệt làm bộ cọt nhả đuổi theo, trong lòng thở phào một hơi, biết chuyện này dù sao hân làm cũng đã ổn.

“Đinh Triệt!” Tiểu Ngư bước ra sân, tay lạnh lẽo túm được tay hân, không chút khách khí nhéo một chút.

“Nương tử, sao nàng nỡ nhẫn tâm ngược đãi phu quân tương lai như vậy chứ?” Đinh Triệt hít mạnh, khoe miệng căng ra.

“Ai bảo chàng nói lung tung!” Tiểu Ngư nâng cằm, hừ một tiếng, gương mặt lại tràn đầy ý cười.

Đinh Triệt thở dài, chủ động đưa tay kia đến, nói: “Aizz.. được rồi, chỉ cần nương tử vui, tiểu sinh dù có chịu chút nỗi khổ da thịt cũng có ngại gì?”

Nói xong còn mặt dày mày dạn cười nịnh nọt: “Còn xin nương tử hạ thủ lưu tình, chó có cổ sức quá! Tiểu sinh sợ nhéo ở trên người ta, lại đau lòng nương tử.. Ôi...”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 223: Cởi chuông cần người buộc chuông

“Nếu như chàng không về được, ta nhất định không chờ chàng đâu, mà tìm một người đàn ông khác đó.”

Gần cửa sau Hạ phủ, ở một chỗ bí mật, Tiểu Ngư hung dữ trừng mắt nhìn Đinh Triệt vẫn không chịu thay đổi ý định, mặc dù nàng hiểu Đinh Triệt đi không phải vì tự khoe mình gan dạ, mà thực sự có dũng có mưu, nhưng nàng vẫn khó có thể hoàn toàn yên tâm.

“Yên tâm đi, ta nhất định không để nàng có cơ hội tìm niềm vui khác.” Đinh Triệt đưa tay nhắc lồng chim, thuận miệng huýt hai tiếng, khiến con chim trong lồng tung cánh bay một vòng, mỉm cười nói: “Được rồi, đưa cái kia cho ta.”

“Cái gì cơ?” Tiểu Ngu nghi hoặc nhìn cánh tay hần vươn ra đòi thứ gì đó.

“Cái lọ trắng kia đó! Nàng không phải nợ tiểu hòa thượng kia một lời hứa sao?” Đinh Triệt cười hắc hắc, “Nếu như có cơ hội, ta có thể thuận tiện một chút.”

Tiểu Ngu sùng sốt, nhưng vẫn lấy bình thuốc ra đưa cho hần, rồi kéo tay hần lại, ánh mắt long lanh như nước nhìn thẳng sâu vào đôi con ngươi đen bóng của hần, cắn môi: “Nếu như không chắc chắn, ngàn vạn lần không thể hành động thiếu suy nghĩ, vạn nhất có tình huống gì nhất định phải lập tức gửi tín hiệu.”

Tuy nói Đinh Triệt có bản lĩnh thông thạo ngôn ngữ loài chim, có thể hiệu lệnh cho chim cất cánh, lại có thể giao tiếp nịnh nọt Hạ Tung, khiến nàng vô cùng bất ngờ, đồng thời cũng tăng thêm chút lòng tin với hần. Chỉ là Hạ phủ hiện giờ giống như đầm rồng hang hổ, nàng không thể hoàn toàn yên tâm nổi.

“Đừng lo, ta thực sự không sao hết. Hiện giờ trời đã lạnh, mọi người đừng cố ở lại bên ngoài.” Đinh Triệt nhìn thoáng qua hai huynh đệ đứng cách đó không xa, cười gât đầu: “Đêm nay ta sẽ nghĩ cách ở lại Hạ phủ qua đêm. Chỉ cần qua đêm ta không ra ngoài, vậy sáng sớm mai mọi người có thể quay lại chờ tin tốt của ta là được!”

Sau đó, hần nhẹ nhàng rút tay ra, không quay đầu lại đi về phía cửa sau Hạ phủ, thông dong gỗ cửa.

Tiểu Ngu xa xa nhìn hần đột nhiên biến thành một người xa lạ, thuần thực khom nom quy lụy, nói một hồi với người gác cổng, sau đó thấy người gác cổng kia lại thật sự để cho hần vào trong.

Tiểu Ngu kinh ngạc nhìn cánh cửa sau đã đóng lại, yên lặng một hồi. Cuối cùng nàng cắn môi, quyết định rời khỏi, coi Phạm Thông bên cạnh như vô hình.

Phạm Thông vội vàng nhắm mắt theo đuôi sát theo nàng, Phạm Đại thì ẩn thân vào bóng tối. Bên trong có ba cao thủ, lỡ như có gì ngoài ý muốn, có Phạm Đại ở đây tiếp ứng đúng lúc, dù sao cũng khiến người ta yên tâm hơn nhiều.

Về đến nhà, La Đan ra đón trước, cất tiếng hỏi: “Sur phụ?”

“Chúng ta vào phòng rồi nói.” Phạm Thông cẩn thận nhìn thoáng qua Tiểu Ngu, dẫn theo hai người vào phòng.

“Đàn Nhi, hiện giờ chúng ta đã xác định được bọn chúng là vì đệ mà đến. Bọn chúng muốn chỗ cống phẩm kia.” Tiểu Ngu không để cho Phạm Thông nói gì, thẳng vào vấn đề. “Ta không biết bọn chúng dùng cách gì để biết được đệ ở kinh thành, nhưng đệ hẳn là biết khả năng của chúng mạnh đến đâu, cũng nên biết nếu không tìm được cống phẩm, bọn chúng tuyệt đối sẽ không dừng tay.”

La Đan sắc mặt nhất thời trắng bệch.

“Tất cả nguồn con đều do đám cống phẩm kia. Mà cống phẩm máu chốt là do cha đệ quyết định. Cho nên, ta muốn hỏi ý đệ.” Trước đó đã được Đinh Triệt dây dưa một hồi, khi gặp lại Phạm Thông Phạm Đại, Tiểu Ngu đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

Nàng và La Đan như người một nhà đã hơn sáu năm, nàng đương nhiên hần nên bảo vệ La Đan. Nhưng điều kiện trước hết là không thể liên lụy đến những thân nhân khác của mình. Mà đối với La Đan mà nói, hần liên quan trọng đó, lại là nhân vật then chốt, hần phải có cái nhìn và suy nghĩ của mình, cho nên nàng muốn cho La Đan thấy được thái độ của mình. Nếu như La Đan cố hù giống Phạm Thông, ồn ào rằng thà chính mình đi chịu chết cũng không muốn liên lụy bọn họ, vậy thì khiến nàng quá thất vọng rồi.

“Nếu như bọn chúng biết đệ rời khỏi kinh thành, liệu có buông tha cho mọi người không?” Nhiều năm trải qua thời gian thử thách, khiến La Đan thành thực hơn rất nhiều, lúc này hần không như trước nói tất cả phải do mình hần gánh chịu, mà im lặng một hồi, mới trầm giọng hỏi.

“Dù đệ có rời đi, bọn chúng cũng sẽ không bỏ qua chúng ta.” Tiểu Ngu nói thản nhiên, “Từ cái đêm ba năm trước ấy, ân oán giữa nhà chúng ta và Nghĩa Bang liền không dễ dàng cắt đứt. Hơn nữa bọn chúng đã thất bại một lần, lại đợi ba năm, sợ rằng sẽ không cho phép thất bại lần nữa. Cho nên, ta nghĩ bọn chúng sẽ không bỏ qua bất luận manh mối nào có thể tìm thấy đệ. Hơn nữa, chúng ta còn không biết rõ bọn chúng vì sao cấu kết với Hạ Tung, trong đó có âm mưu gì.”

“Ý của tỷ là đám cống phẩm đó một ngày chưa tìm được, bọn chúng sẽ không bỏ qua?” La Đan sắc mặt tái nhợt, giọng nói lại rất điềm tĩnh.

“Chính xác mà nói, thì cống phẩm ngày nào còn chưa có tin tức chính xác, bọn chúng sẽ chưa từ bỏ.” Nhìn La Đan hầu như không biểu cảm gì, mắt Tiểu Ngu hiện lên vẻ đồng tình, nhưng không thể không nói. “Đàn Nhi, cách tốt nhất là thuyết phục cha đệ, để cho cống phẩm vật quy nguyên chủ, chỉ cần bọn chúng biết được mấy thứ đó đã về tay triều đình, tự nhiên sẽ không bám theo chúng ta nữa.”

“Được, ta sẽ cố gắng thuyết phục cha ta, chỉ là...” La Đan trầm mặc một hồi, mới giương mắt lên nhìn Tiểu Ngu và Phạm Thông, ánh mắt như núi cao sông thẳm ngưng tụ nổi lo lắng không thể xua tan. “Chỉ là đến chỗ cha ta, qua lại nhanh nhất cũng cần mười ngày, hơn nữa còn không biết cống phẩm giấu ở đâu, vạn nhất trong thời gian này bọn chúng tìm được mọi người...”

“Điều này đệ không cần lo lắng, quan hệ giữa chúng ta và Lô phủ không để người ngoài biết, ở nơi này tạm lánh chút thời gian không sao cả.” Tiểu Ngu trầm giọng nói.

Năm đó vì danh dự của Diệp Chi Yến, bọn họ tuy rằng gặp lại mẹ ruột, nhưng cũng vì danh tiếng của vị cha kế rộng lượng kia, bọn họ cũng chỉ coi như nhận vợ chồng Diệp Chi Yến làm nghĩa phụ nghĩa mẫu, lúc riêng tư mới xưng hô là mẫu thân cha dượng, hơn nữa cũng không để Lô phủ công bố rộng rãi. Hiện giờ vừa lúc thành một nơi ẩn náu hữu ích, nếu cẩn thận hơn nữa, xác thực có thể giấu diếm hành tung một thời gian.

Chi có điều bọn họ ở trấn Liễu Hà ba năm, khó tránh khỏi lộ tung tích ra ngoài, nếu kẻ địch cố tình, thực sự khó bảo đảm sẽ không bị bọn chúng tìm tòi tra được đến đây, cho nên, phải một lần dứt khoát giải quyết xong hết chuyện này mới được.

“Bây giờ ta sẽ lên đường.” La Đan dứt khoát nói.

“Không, không nên vội vàng ngay lúc này. Nếu như đệ cứ vậy mà đi, sợ rằng ra khỏi kinh thành là sẽ bị bọn chúng phát hiện ngay. Phải thay đổi y phục đi mới được. Cuối cùng, vẫn phải chờ Đình Triệt quay trở về nhờ hắn dịch dung cho đệ, hơn nữa đệ đi một mình mọi người cũng sẽ lo lắng.” Tiểu Ngư nhìn thoáng qua Phạm Thông.

“Đàn Nhi, ta biết chỗ cha con ẩn náu rất kín đáo, không muốn để người ngoài biết được, chỉ là thầy trò chúng ta nếu có thể cùng đi, trên đường cũng dễ dàng trông nom nhau hơn.” Phạm Thông đầy mặt hồ thẹn nói.

“Sur phụ, ngài nói như vậy khiến đồ nhi biết làm sao cho phải?” La Đan rốt cuộc xúc động kêu lên, vành mắt đỏ ửng, “Năm đó nếu không phải cha con... Nói chung, là đồ nhi làm phiền hà mọi người. Sur phụ và sư tỷ vẫn luôn vì con mà suy nghĩ, nếu đồ nhi ngay cả sư phụ cũng không tin, chẳng phải là không bằng loài chó lợn?”

Phạm Thông bắt đầu dĩ cảm khái vỗ vai hắn, không nói gì, Tiểu Ngư trong lòng có vướng mắc, nên chỉ mắt lạnh nhìn, không tâm trạng đâu mà cùng bọn họ vung cầu huyết.

“Chỉ là...” La Đan cắn răng, nói tiếp: “Sư phụ, sư tỷ, hai người cũng biết ta và cha ta dù là cha con, nhưng xa cách thì nhiều mà ở chung thì ít, ta... ta... Yên tâm đi, bất luận thế nào, ta nhất định sẽ thuyết phục cha ta.”

Câu nói cuối cùng, hắn vốn định nói rằng không chắc chắn có thể làm được, nhưng rồi đột nhiên lại thay lời, ngữ khí kiên quyết, nhất thời khiến Tiểu Ngư trong lòng chợt cảm thấy bất thường, nghiêm mặt nói: “Đàn Nhi, đệ phải đáp ứng ta một việc, nếu cha đệ không muốn giao công phẩm ra, đệ ngàn vạn lần không thể làm chuyện gì cực đoan. Trên đời không có con đường nào là tuyệt lộ, đường sống là do con người tìm ra, tuy rằng giao ra công phẩm là cách tốt nhất, nhưng nếu cha đệ không thông hiểu, cũng không phải là nhất định không còn cách nào khác.”

La Đan dừng một chút, mới gật đầu: “Được, đệ đồng ý. Nhưng.. Nhưng nếu đệ và sư phụ đều rời khỏi đây, mọi người...”

Cảm thụ được sự khẩn trương thực lòng của hắn, Tiểu Ngư rốt cuộc hơi mỉm cười, “Không cần lo lắng cho chúng ta, hiện giờ sách lược chính của chúng ta là tránh né, mà không phải là chính diện nghênh địch, cho nên đệ không cần lo lắng. Nhưng còn đệ, dọc đường đi phải thật cẩn thận.”

La Đan mím môi, cuối cùng gật đầu.

Phạm Thông tuy rằng vì nàng không thêm nhìn hắn lấy một cái mà có chút mất mát, nhưng lúc này, công lao chưa có, cũng chưa có gì đền bù lại, hắn xác thực không có tư cách cầu xin con gái tha thứ. Việc duy nhất lúc này có thể làm, chính là ra sức thúc đẩy tiến hành chuyện này, thì may ra khi trở về, mới thực sự là người một nhà đoàn tụ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 224: Không nhục sứ mệnh

Chuẩn bị xong xuôi hành lý, mọi người bắt đầu chờ tin tức của Đình Triệt.

Dần dần, buổi trưa trôi qua, buổi chiều cũng tàn, màn đêm nhanh chóng buông xuống bao trùm nhân gian, khi Tiểu Ngư và Phạm Thông lần thứ ba đến gần Hạ phủ hỏi Phạm Đại tình hình diễn ra, Đình Triệt đã ở trong đó ít nhất sáu canh giờ.

Tuy rằng trước khi đi Đình Triệt từng nói, nếu khi trời tối hắn còn chưa bị đuổi ra, cũng không gửi tín hiệu gì ra ngoài, chứng tỏ rằng hắn đã lấy được sự tín nhiệm của Hạ phủ, có cơ hội ở lại đó. Nhưng nhìn bóng đêm từ từ đậm đặc, trong Hạ phủ không có bất cứ động tĩnh gì, Tiểu Ngư lại khó có thể nén xuống lo lắng trong lòng, kiên quyết đích thân chờ bên ngoài.

Hai tuyệt kỹ kia của Đình Triệt nàng có lòng tin, nhưng bên trong có ba cao thủ khiến nàng không thể hoàn toàn chắc chắn.

Đối với sự kiên trì của Tiểu Ngư, hai huynh đệ rất bất đắc dĩ, nhưng hai người hiểu rõ việc này họ không cách nào phản đối, huống chi với quan hệ hiện giờ giữa Tiểu Ngư và Đình Triệt, lúc này muốn nàng về nhà đợi tin, chắc chắn là không thể nào.

Nhớ tuyên bố ban ngày của Tiểu Ngư, hai huynh đệ không khỏi thầm thở dài nơi đáy lòng.

Tuy rằng bọn họ đều không cảm thấy Đinh Triệt là đối tượng tốt, lại càng không thấy Đinh gia là gia đình tốt đẹp thích hợp với Tiểu Ngư gì cả, nhưng nếu Đinh Triệt là người mà Tiểu Ngư lựa chọn, hôm nay lại vì Phạm gia mà xông pha nguy hiểm, chỉ bằng hai điều này, hiện giờ bọn họ không thể nào phản đối. Huống chi hôm nay còn xảy ra hiểu lầm, khiến cho quan hệ cha con đột nhiên hạ xuống tình trạng đóng băng đã lâu lắm rồi mới thấy. Hiện giờ, ngoài một vài câu bắt buộc phải nói ra để trao đổi thông tin, Tiểu Ngư hoàn toàn không thêm phản ứng lại bọn họ, càng đừng nói đến chuyện khơi thông thuyết phục.

Nghĩ đến còn phải canh giữ cả đêm, phía Lô phủ tuy hẳn là an toàn, nhưng không tự mình trông coi vẫn cảm thấy lo lắng, hai huynh đệ liền bàn nhau để cho Phạm Thông quay về Lô phủ trông chừng mấy người khác, Phạm Đại ở lại đây tiếp ứng Đinh Triệt.

Trước khi đi, Phạm Thông còn đưa đến hai cái chăn, miễn cho đêm khuya nhiều sương, con gái ở ngoài đỡ bị cảm lạnh.

Tuy nói đang ản núp còn khoắc chắn bông có chút kỳ quái tức cười, nhưng Phạm Thông ra sức sửa sai lấy lòng như vậy, Tiểu Ngư không từ chối. Hiện giờ đã qua nửa cuối tháng mười, nhiệt độ ban đêm khá thấp. Ngay cả khi có thể dùng nội công chống đỡ cái lạnh ban đêm, nhưng năng lực nào cũng phải sẵn sàng tiếp ứng Đinh Triệt, tuyệt đối không thể lãng phí công lực vào việc giữ ấm được.

Có điều, tuy rằng nàng ở lại, nhưng Phạm Đại vốn dĩ muốn nịnh nọt cháu gái cũng không chịu để cho nàng canh gác trực tiếp, lấy cớ muốn thay phiên nhau, chọn một nơi bí mật tránh gió bất năng chờ ở đó, hứa đi hứa lại nếu có tình hình gì nhất định sẽ gọi nàng lập tức.

Tiểu Ngư chỉ cân nhắc sơ qua, liền ôm chăn bông ngủ trang thành đứa ăn mày cư ngụ nơi xó đường.

Tất cả đều vì có thể ngay lập tức chiến đấu, nên dĩ nhiên không thể nghỉ ngơi, Tiểu Ngư nhìn như không nhúc nhích, thực ra hoàn toàn không ngủ, mà chỉ nhắm mắt dưỡng thần, duy trì cảnh giác tối đa.

Đã gần mùa đông, quần áo mọi người từ lâu đã dày thêm rất nhiều. Ban đêm khí lạnh càng thêm buốt giá, nhưng dù đêm có lạnh đến đâu, thời gian có dài hơn nữa, cuối cùng cũng sẽ đến lúc đón chào ngày mới.

Trời đã sáng.

Tiểu Ngư từ lúc cửa hồng mở ra lần thứ nhất đã ném bỏ chăn bông, ngồi rình ở chỗ quan sát tốt nhất.

Buổi sáng, cửa hồng Hạ phủ cực kỳ náo nhiệt, các loại trái cây rau dưa tươi roi rói, các loại hàng tạp hóa đều được đưa vào từ đây, dùng cho cả một ngày. Cho đến lúc này, Tiểu Ngư khó có thể ức chế căng thẳng trong lòng, nhìn chăm chăm không dời mắt vào đó.

Hắn đã nói, hắn sẽ rất cẩn thận.

Hắn còn bảo đảm, nhất định sẽ không sao hết.

Hắn còn hứa hẹn, sáng sớm ngày hôm sau hắn sẽ nhanh chóng ra ngoài.

Nhưng, nếu như hắn còn chưa có cơ hội gửi tín hiệu ra ngoài đã bị bắt, vậy nên làm sao đây?

Theo thời gian dần trôi, lòng tin trong Tiểu Ngư từng chút từng chút xói mòn, nỗi lo như vậy cứ quanh quẩn day dứt trong đầu nàng. Một lát nàng nghĩ phải tự tin vào Đinh Triệt, chỉ cần yên tâm đợi là được, một lát sau lại lo lắng lúc này lỡ như Đinh Triệt cần trợ giúp, thật muốn liều lĩnh xông vào Hạ phủ, một lúc nữa lại sợ nếu Đinh Triệt không gặp chuyện gì, nàng cứ liều lĩnh xông vào như vậy ngược lại là hại hắn.

Những ý niệm trong đầu cứ xoay vòng vòng, sắc trời cũng dần sáng rõ. Những góc nhỏ u tối dần được ánh sáng mặt trời buổi sớm rọi sáng. Cửa hồng cũng dần vắng lại.

“Ta đi xem nhé..”

“Ta tin tưởng hắn.” Tiểu Ngư rót cuộc mở miệng. Thật kỳ lạ, khi Phạm Đại vừa kích động, lòng của nàng ngược lại yên ổn xuống.

Nói xong, khí tức của nàng đã trở lại bình thường, im lặng chăm chú nhìn cánh cổng, phảng phất như một khắc sau Đinh Triệt sẽ bước ra từ đó vậy.

Dường như tâm linh cảm ứng, không quá thời gian ba chén trà, cửa hồng bỗng nhiên kèn kẹt một tiếng, mở ra. Hai người lập tức run lên, vội vàng nhìn chăm chú. Lúc này, quả nhiên thấy được Đinh Triệt tay không được đưa ra ngoài. Chỉ thấy hắn vừa bước ra vừa nói cười vui vẻ với người gác cổng, đồng thời nhét vào tay người kia gì đó. Người gác cổng được bạc, cực kỳ hài lòng, phất tay chào hắn như thân thiết lắm, rồi mới lui về đóng cửa.

Đinh Triệt nhìn cánh cửa đóng lại, như thể quên mất còn có người đang đợi, quay người đi thẳng về một phía khác.

Nhìn thấy Đinh Triệt bình an ra ngoài, Tiểu Ngư rót cuộc thở phào nhẹ nhõm, đang muốn lấy hơi huyết sáo ra hiệu cho hắn mình ở chỗ này, lại bị Phạm Đại giật góc áo một cái, chỉ chỉ về phía bức tường Hạ phủ, ý bảo nàng không nên gấp gáp.

Thực ra Tiểu Ngư cũng biết sở dĩ Đinh Triệt không lập tức đến phía này, mà đi về phương hướng khác mục đích là để phòng ngừa có người theo dõi. Chỉ là quá quan tâm sẽ bị loạn, nhất thời nàng quên mất. Lập tức nàng kiềm chế lại, tiếp tục quan sát động tĩnh bốn phía, đồng thời đợi Đinh Triệt quay lại từ hướng khác.

Có điều, lúc này bọn họ lo lắng dư thừa, sau khi Đinh Triệt đi ra, cánh cửa kia hoàn toàn khép kín không mở ra thêm lần nào nữa. Bức tường cao cũng không có nhân vật khả nghi nào nhảy ra. Mà chỉ trong thời gian nửa chén trà, Tiểu Ngư liền đợi được giọng nói quen thuộc của một người.

“Ta đã trở về.”

Quay người lại, thân ảnh kia xông vào tầm mắt, bắt gặp ánh mắt quen thuộc của hắn, lo lắng trong lòng nàng mới hoàn toàn dứt bỏ, nếu không phải Phạm Đại ở cạnh đó, nàng thật muốn nhào thẳng vào lòng hắn, mà không phải chỉ im lặng đối diện với hắn như vậy.

“Đợi cả đêm rồi, đói bụng ghê. Tiểu Ngư, ta đi trước tìm gì đó ăn một chút, chúng ta lát nữa gặp lại nhé.” Phạm Đại sờ sờ mũi, thức thò đi trước.

“Nàng chờ ở đây cả một đêm?” Đinh Triệt nhú mày, quở trách: “Không phải ta đã bảo nàng sáng nay hãy quay lại hay sao?”

Tiểu Ngư không thể thốt ra lời nào, cũng không quần xung quanh có ai không, không chần chừ thêm nữa dang hai tay lao vào lòng hắn, ôm chặt thắt lưng hắn, tham lam hấp thụ sự ấm áp của thân thể hắn, cảm thụ sự tồn tại của hắn.

“Đồ ngốc, ta đã tự tin đi vào đó, sao có thể dễ dàng gặp chuyện không may được chứ?!”

Vuốt ve mái tóc lạnh lẽo của nàng, Đinh Triệt nhìn không được thờ dài một tiếng, dịu dàng hôn lên trán nàng, khoe miệng cong lên một nụ cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 225: Lên đường

Hai người lẳng lặng dựa sát vào nhau một lúc, rồi lý trí rời khỏi nơi đó, có điều trước khi vào Lô phủ, để tránh gương mặt đã dịch dung ở Hạ phủ gây phiền phức, Đinh Triệt gỡ nó xuống trước, cũng để tránh lộ thân phận miễn cảm là cháu ngoại Tiền Duy Diễn, liền đơn giản dùng dụng cụ dịch dung hóa trang cho gương mặt tối đi, lại sửa dáng lông mày một chút.

Sự tồn tại của hắn từ lúc khai trương tiệm cơm, Diệp Chi Yên và Lô Từ Triều đã biết, nhưng Lô phủ nhiều người, kẻ hầu người hạ đông đúc, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Trở lại trong phủ, gặp lại mọi người, thuật lại một hồi, mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm.

Lần thám hiểm này của Đinh Triệt, mặc dù vất vả cả đêm, có điều rất đáng giá.

Nghĩa Bang là vì công phẩm họ La cướp mà đến, chuyện này hôm qua đã xác định, nhưng Nghĩa Bang đến kinh thành khi nào, lại biết gì về Phạm gia hiện giờ hay không, có âm mưu gì nhắm vào bọn họ chưa, giữa bọn họ và Hạ Tùng có hiệp định gì?... Những điều quan trọng này mọi người đều cần biết nhưng lại không có đáp án. Mà Đinh Triệt đêm qua mạo hiểm, tuy rằng không hoàn toàn tìm hiểu được hết tất cả, nhưng ít ra cũng có được vài tin quan trọng, khiến tất cả mọi người đều bớt lo một hồi.

Thì ra, Cao Chí Đạt mới đến kinh thành, nói cách khác, bọn họ mới đến ngày đầu tiên, liền đúng lúc bị Tiểu Ngư và Phạm Đại gặp được, điều này không thể không nói rằng cực kỳ may mắn.

“Nói như vậy, bọn họ hiện giờ còn không biết nhà chúng ta ở nơi nào, cũng không biết hiện giờ chúng ta ở tại Lô phủ, nếu không chắc chắn bọn họ sẽ sai người đến Liễu Hà trấn theo dõi, thậm chí trực tiếp đánh lên.” Đề bầu không khí sinh động, Phạm Đại cố ý khoa trương hô lớn “nguy hiểm quá, nguy hiểm quá”, sau đó nói ra một câu khiến mọi người cảm thấy mấy lời trước đó thật là vô ích.

“Nhị đệ nói rất đúng, có điều chúng ta cũng không thể vì vậy mà lo lắng, cẩn thận là trên hết.” Phạm Thông cũng đồng dài vài câu, từ lúc nói nhầm mấy câu đó, quan hệ với con gái hạ nhiệt xuống mức đóng băng, hắn vẫn cẩn thận từng câu nói, mỗi khi phát ngôn lời nào đều phải ngẫm nghĩ một lát, xác định không có bất cứ ẩn ý có thể suy diễn nào mới dám nói ra miệng.

“Sư phụ, nếu bọn chúng nhất thời còn chưa phát hiện ra chúng ta, chúng ta hãy mau chóng khởi hành đi, miễn cho thời gian kéo dài, càng xảy ra nhiều biến hóa.” La Đan nói với sư phụ, nhưng mắt lại nhìn về Tiểu Ngư.

Hắn vẫn luôn là người trầm lặng nội liêm nhưng cực kỳ miễn cảm. Tuy rằng mọi người không biểu hiện ra giữa Tiểu Ngư và Phạm Thông xảy ra điều gì, nhưng còn không giấu được Diệp Chi Yên, sao có thể gạt được người ở chung sớm chiều như hắn. Huống chi ở thời gian đặc biệt này, không hỏi cũng biết, bầu không khí lạnh băng giữa hai cha con nhất định không thể không liên quan đến hắn. Chỉ là Tiểu Ngư không nói, Phạm Thông cũng không nói, chứng tỏ bọn họ không muốn để hắn biết, không muốn hắn lo lắng. Mà lúc này, điều hắn khó chịu nhất cũng chính là sự bảo vệ vô tư của nhà họ Phạm. Nếu muốn nội tâm mình dễ chịu hơn, muốn Phạm gia một lần nữa quay lại cuộc sống bình tĩnh, điều duy nhất hắn có thể làm là nhanh chóng xuất phát, nhanh chóng khuyên bảo phụ thân đem công phẩm trả lại cho triều đình.

Phạm Thông ừm à đáp lại, rồi lại đẩy về đáng thương nhìn Tiểu Ngư, đợi quyết định cuối cùng của nàng.

“Vậy phiền chàng rồi.” Tiểu Ngự chuyển hướng Đinh Triệt.

“Cứ giao cho ta!” Đinh Triệt cười cười với nàng, cầm lấy bọc đồ đựng cụ dịch dung, ý bảo Phạm Thông và La Đan theo hần sang phòng khác.

Ba người rời đi rồi, Tiểu Ngự và Phạm Đại đối diện ngồi xuống.

“Tiểu Ngự, tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Phạm Đại kiên quyết tuân theo nguyên tắc Tiểu Ngự đứng đầu cả nhà, cực kỳ khiêm tốn đồng thời cũng là nịnh nọt xin chỉ thị.

Tiểu Ngự nhàn nhạt nói: “Thúc nghĩ sao?”

Trải qua sự việc đau lòng hôm qua, hiện giờ tâm cảnh nàng chuyển biến rất nhiều so với trước đây. Đối với một gia đình có tới hai vị nam trưởng bối đang lúc tráng niên, mà công việc hầu như là một mình nàng ôm vào người, phí tâm phí sức, có phải hay không cũng là một loại tự ngược đáng đời?

“Nếu như ta nói sai, cháu đừng tức giận được không?” Phạm Đại cẩn thận phòng tránh trước.

“Thúc nói đi!”

“Cháu cũng biết con người ta không có trí óc gì, nhất thời cũng khó nghĩ ra ý gì hay. Có điều ta nghĩ để an toàn, ngôi nhà ở Liễu Hà trấn của chúng ta không thể giữ lại nữa.” Phạm Đại nhìn sắc mặt của Tiểu Ngự, nhận thấy nàng không mất hứng, mới tiếp tục nói: “Năm đó chúng ta mua nhà ở Liễu Hà trấn, là thành thật đến quan phủ làm thủ tục, vào sổ dân cư, hơn nữa cũng có chút danh tiếng ở Liễu Hà trấn, Nghĩa Bang sớm muộn cũng tra được, giữ lại chỉ sợ cũng vô dụng.”

Nói xong, nhìn Tiểu Ngự chờ nàng đáp lại.

“Vậy thì bán đi.” Tiểu Ngự mặt không chút cảm xúc nói. Lời này của Phạm Thông nàng đã sớm nghĩ rõ ràng, nếu không đem qua cũng không buộc cả nhà phải chuyển khỏi đó. Tuy rằng ngôi nhà đó nàng đã trút vào rất nhiều tâm sức và tình cảm, nhưng so với sự an toàn của người nhà thì cũng chỉ là vật chết, dù có không nỡ bán giá thấp cũng phải bỏ qua.

Phạm Đại vội nói: “Ồ. Được.”

“Còn có gì khác không?” Tiểu Ngự sắc mặt bất động tiếp tục hỏi. Phạm Đại tuy rằng si mê võ thuật, ít khi phản ứng với việc gì khác, bình thường cần hần ra sức đều là ra lệnh nào làm theo lệnh đó, nhưng không có nghĩa là hần thật sự không có đầu óc, không biết tự hỏi.

Còn có..” Phạm Đại do dự một chút, nói: “Phía Bách Linh các tuy rằng nhất thời không cần lo lắng, nhưng quán com mới mở của chúng ta sợ là... Chi sợ cũng cần xử lý một chút.”

“Ồ.”

Thấy Tiểu Ngự sắc mặt bình tĩnh, cũng không vì kiến nghị của hần mà tức giận, Phạm Đại vội vàng hỏi: “Cháu biết đấy, chuyện chúng ta mở quán rất nhiều người trong trấn đều biết, chuyện này cũng không giấu được. Tuy rằng chúng ta cũng không muốn vừa mở cửa đã đóng, nhưng..”

Phạm Đại không nói thêm gì nữa, vì chuyện đã quá rõ ràng, cũng vì thực sự hần cũng không đành lòng. Để chuẩn bị cho “Nhất Tái Lai”, những ngày trước Tiểu Ngự đã đổ vào đó bao nhiêu công sức và tâm huyết, hiện giờ tiệm com vừa thử kinh doanh, lại đột nhiên bỏ qua, đặt trong lòng ai cũng không hề thấy dễ chịu.

“Ta đã biết, hai chuyện này ta sẽ xử lý.” Tiểu Ngự im lặng một hồi, nói.

“Ack.. Vậy ta đây nên làm gì?”

“Không cần làm gì cả!” Tiểu Ngự chỉ nói một câu, liền đứng dậy đi tìm Phạm Bạch Thái.

La Đan và Phạm Thông đi lần này, không biết khi nào sẽ trở về, chuyện này cũng không lừa được Phạm Bạch Thái, hơn nữa, dù sao cũng nên để bọn họ nói câu từ biệt.

Không cần làm gì hết? Sao có thể như vậy được? Phạm Đại ngờ ngác gãi gãi đầu, không rõ lời Tiểu Ngự nói có ý gì, không còn cách nào khác đành ngồi yên chờ bọn Đinh Triệt quay trở lại.

La Đan có huyết thống dị tộc, hốc mắt sâu, sống mũi cao thẳng, đường nét sắc cạnh, cực dễ khiến người khác chú ý, Đinh Triệt liền thuận thế hóa trang cho hần thành một người Hồ buôn bán trung niên thường thấy nhiều ở Kinh thành, sau đó hóa trang Phạm Thông thành một người tùy tùng da ngâm đen, gương mặt khắc khổ, hoàn toàn không giống bộ dạng ban đầu.

Hai người khi bước vào phòng, không nói người khác, ngay cả mấy người Tiểu Ngự cũng nhất thời không nhận ra được, lập tức yên tâm không ít, có bộ dạng cải trang như vậy, dọc đường đi tiếp theo chắc chắn thuận lợi hơn rất nhiều.

Sau nửa canh giờ, ở một bến thuyền hẻo lánh nơi nội hồ, một con thuyền chở khách rất bình thường sắp xuất phát.

“Nhị đệ, mọi việc ở nhà giao cả cho đệ.”

Nhìn Tiểu Ngư đứng phía xa xa, căn bản không hề có ý định đến từ biệt hấn, Phạm Thông khó tránh khỏi cảm thấy chua xót trong lòng, rồi lại nỗ lực xốc lại tinh thần dặn dò Phạm Đại. “Lúc ta không ở nhà, mọi người nhất định phải thật cẩn thận, cố gắng đừng đi ra ngoài, miễn cho đám người kia bắt gặp. Còn nữa, ta biết đệ và Tiểu Ngư đều không thích chữ “nhân”, nhất là đệ, nhưng vì Đông Đông và đệ muội, nhất định mọi việc đều phải suy đi tính lại rồi hẵng...”

“Biết rồi, đại ca! Huynh đã nói đi nói lại mấy điều này bao nhiêu lần rồi? Lẽ nào chút chừng mực ấy chúng ta cũng không thể hiểu được sao? Điều hai chúng ta có thể nghĩ ra, Tiểu Ngư đã sớm rõ ràng, huynh chỉ cần tự bảo vệ mình cho tốt đi thì hơn. Đi nhanh đi! Đi sớm về sớm, bọn đệ ở nhà chờ tin tức tốt của huynh đó!” Phạm Đại nhìn không được ngắt lời hấn, sau đó nhìn về phía La Đản, cười cười cổ vũ hấn, nói: “Đản Nhi, ta biết con vẫn luôn là một đứa trẻ hiểu chuyện, sự thúc rất yên tâm về con, không nói nhiều thêm nữa.”

“Sự thúc yên tâm, xin chuyển lời đến sư tỷ, con nhất định không phụ kỳ vọng.” La Đản gật đầu, cuối cùng liếc nhìn Tiểu Ngư đang đứng bên Đình Triệt, rồi cuộc hạ quyết tâm quay người đi xuống thuyền.

Vận mệnh giữa hấn và nàng, từ thời khắc hấn bị phụ thân nhét vào nhà họ Phạm đã được định trước. Có được quãng thời gian bảy năm đẹp đẽ, hấn nên cảm thấy đủ, về phần điều gì khác, hấn nào có tư cách cầu mong xa vời chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 226: Tín nhiệm

Cháu...” Nhìn theo chiếc thuyền khách đi xa, Phạm Đại cười hi hi tiến đến bên cạnh Tiểu Ngư vẫn đang nhìn về phía xa, theo thói quen mở miệng định gọi cháu gái bảo bối, nhưng mới buột miệng ra liền đã bị Tiểu Ngư quăng cho một cái liếc mắt thoáng qua, lúc này mới nhớ hiện giờ Tiểu Ngư đang là “thân nam nhi”, suýt chút nữa thì làm nàng lộ tẩy, vội vàng cười hắc hắc xí xóa, nói lảng sang chuyện khác: “Khụ khụ... Cháu trai à, giờ đã trưa rồi, chúng ta đi đâu ăn đây?”

Vốn dĩ hấn muốn hai thầy trò Phạm Thông ăn xong rồi mới đi, có điều một là vì không tiện để hạ nhân Lô phủ nhìn thấy gương mặt đã qua cải trang của bọn họ, hai là cần lên đường nhanh chóng. Phạm Thông cũng nói mang chút lương khô là tốt rồi, mà ngay cả Tiểu Ngư cũng không có ý định làm tiệc tiễn đưa gì hết, kết quả hai người thực đúng là chỉ mang theo chút lương khô lên thuyền rồi Kính.

Đình Triệt đã đổi sang mặc một bộ đồ tùy tùng, nghe Phạm Đại đổi giọng, hấn âm thầm cười. Hằng ngày hấn gặp qua người nhà họ Phạm không ít, cũng vài lần nghe Phạm Đại gọi Tiểu Ngư nào là “Cháu gái bảo bối”, “Cháu gái ngoan”... này nọ, bởi vậy không kinh ngạc chút nào, ngược lại cố ý coi như không nghe thấy gì, ngay cả nụ cười cũng ẩn kín, miễn cho Phạm Đại vốn còn nhiều định kiến với hấn đề ý đến.

“Đến Nhất Tái Lai đi, tôi mới nghe nói chỗ đó ngày mai chính thức khai trương, hôm nay còn đang có khuyến mãi đó.”

Phạm Đại vốn chỉ là thuận miệng hỏi, không ngờ có mấy người trông như buôn bán nhỏ từ phía trước đi tới, muốn đi qua chỗ bọn họ để lên thuyền, một người trong số đó không ngờ lại thực đáp một câu.

“Nhất Tái Lai?” Phạm Đại bị người kia đột nhiên tiếp lời, chợt hoảng sợ, suýt chút nữa còn tưởng mình bại lộ, rồi mới nhớ ra ba người mình đi ra đưa tiễn, đều đã hóa trang dịch dung, mặc dù tiểu nhị Nhất Tái Lai đến cũng không nhất định nhận ra cả bọn, thực là nghĩ quá nhiều rồi.

“Đúng rồi, chính là quán đó.” Người qua đường kia giờ ngón tay chỉ về phía tòa nhà trông rất nổi bật so với nhà cửa phố xá thấp bé xung quanh, nhiệt tình nói: “Quán đó dù là hoàn cảnh hay món ăn đều không tồi. Chúng tôi vừa ở đó, mỗi người ăn một bát lớn canh sườn hầm đậu phụ khô, thêm hai cái bánh bao, mà giá không quá mười đồng tiền. Thật ninh nhừ, vừa thơm vừa ngon!”

Thấy đồng bạn đứng lại nhiệt tình chỉ cho người lạ, hai người còn lại cũng thuận miệng khen mấy câu, mới kéo nhau lên thuyền đi, nào biết rằng người thiếu niên trước mắt này lại chính là chủ nhân của “Nhất Tái Lai”.

“Xem ra “Nhất Tái Lai” làm ăn không tệ lắm thì phải.” Phạm Đại sờ sờ mũi, nhớ Nhất Tái Lai dù sao cũng phải thanh lý hết, cười nịnh nọt.

“VẬY ĐẾN NHẤT TÁI LAI ĐI, DÙ SAO CŨNG PHẢI ĂN.” Tiểu Ngư im lặng thu hồi ánh mắt nhìn về phía Phạm Thông rồi đi, đem cảm xúc giấu xuống đáy lòng, thần nhiên nói.

Đình Triệt cũng không biết bàn bạc trước đó giữa nàng và Phạm Đại, hiện giờ nghe ra trong lời nàng có chút phiền muộn, trong lòng không khỏi thoáng hoài nghi, nhưng bên thuyền tuy nhỏ người lui tới lại không ít, không tiện hỏi, liền chỉ gật đầu.

Ba người đi về phía Nhất Tái Lai, mới nhìn thoáng qua ngã ba, liền thấy được ở cửa thực khách ra vào nườm nượp không dứt. Tuy rằng phần lớn đều trang phục tầm thường, không giống những người nhiều tiền, nhưng “Nhất Tái Lai” vốn dĩ theo nguyên tắc giá cả bình dân, ngược lại vừa lúc biểu hiện rõ buôn bán thử rất thành công.

Ba người đã sớm quen thuộc Nhất Tái Lai, bởi vậy được nhiệt tình chào đón cũng không có cảm giác đặc biệt gì, nhưng nhìn cả sảnh đường đầy khách đang ăn uống rạo rạo, cảm giác thành tựu bỗng nhiên chột tót, chỉ là nghĩ đến tình cảnh hiện giờ, ánh mắt lại trở nên buồn bã.

“Ba vị xin mời qua bên này!” Tiểu nhị chân không chạm đất không nhận ra ba người đang cải trang, nghe nói có người gọi món liền đưa cả ba lên lầu hai. Tiểu nhị phụ trách lầu hai lập tức lau bàn rót trà đưa thực đơn, động tác đều cực kỳ hợp lý vừa phải.

So với sảnh lầu một đông đúc, lầu hai có vẻ thanh tịnh hơn rất nhiều, tính cả ba người thì cả mười bàn có ba bàn có khách. Nhưng xem sắc mặt bọn họ khá hài lòng, nếu quán ăn sau này tiếp tục kinh doanh, những người này hẳn sẽ trở thành khách quen, chỉ là đáng tiếc...

“Sao vậy?” Đinh Triệt vẫn lưu ý sắc mặt Tiểu Ngu, thấy sau khi nàng vào quán tâm tình không tốt, rốt cuộc nhìn không được thấp giọng hỏi.

“Để sau hẵng nói.” Tiểu Ngu miễn cưỡng quay qua hắt cười cười, chuyển mắt nhìn thực khách xung quanh. Đinh Triệt cũng biết ở đây không phải nơi nói chuyện, không thể làm gì khác hơn đành tận lực dùng ánh mắt an ủi nàng, hy vọng nàng có thể thoải mái hơn chút trong lòng.

Phạm Đại nhìn bọn họ “mất đi mây lại”, trong lòng chỉ thở dài, nếu như có thể, hẳn cũng không muốn đóng cửa Nhất Tái Lai, đang làm ăn tốt như vậy, đóng cửa thật sự rất đáng tiếc.

Đồ ăn mỹ vị hương sắc song toàn rất nhanh lục tục được bung lên, trong lúc này lại có hai bàn nữa có khách ngồi. Người càng nhiều càng khó bàn bạc, ba người hầu như không mở miệng nữa. Nhưng Tiểu Ngu trong lòng có chuyện, món ngon ăn vào miệng cũng không còn thấy hương vị như xưa.

Lẽ nào cứ vậy mà bỏ qua sao? Tiểu Ngu rối rắm trong lòng, chung quy có chút không cam lòng, hưởng chi quán ăn này không chỉ riêng của một mình nàng.

Không phải của một mình nàng? Trong đầu bỗng nhiên lóe sáng, Tiểu Ngu nói lấy ý niệm này, cân nhắc, nhất thời có một ý tưởng lớn mật dần hiện ra. Nàng lập tức gọi tiểu nhị đến, sai hắn chuẩn bị cho mình giấy bút và mực đóng dấu, sau đó bỏ com nước đi, ở trên phần bàn trống bắt đầu viết.

“Đây là...” Đinh Triệt ở bên nhìn, không khỏi kinh ngạc nhướn mày, lập tức thông minh đoán ra lúc trước tại sao Tiểu Ngu lại rầu rĩ không vui.

“Cách này rất tốt, có điều...” Phạm Đại cũng hiểu, nhưng nói được phân nửa lại sờ sờ mũi, không nói gì thêm. Tiểu Ngu quyết định chuyện gì xưa nay đều có lý do của nàng, nói vậy nội dung bên trong tờ khế ước này hẳn không nên hỏi nhiều.

Hắn không hỏi nữa, Tiểu Ngu cũng không định trả lời hắn, đợi vết mực khô, liền ấn dấu vân tay lên, sau đó mới liếc qua Đinh Triệt cười khê: “Việc này ta có thể làm chủ đứng chữ.”

Đinh Triệt biết nàng nói vậy có ý gì, có điều việc nhỏ thế này dĩ nhiên hắn sẽ không để trong lòng, liền cười gật đầu.

Trong phòng bếp quán “Nhất Tái Lai”, Cừu Cừu Nương đang bận túi bụi. Nghe thấy con gái nói nhỏ vào tai, rằng Tiểu Ngu bí mật tới vườn sau, nhưng lại ăn mặc giống nam nhân, còn dặn không được nói cho ai khác, trong lòng không khỏi nghi hoặc, vội vàng kéo tấm khăn lau mồ hôi, đi nhanh ra sau hậu viện.

“Vân Anh, muội ở bên ngoài giúp tỷ trông, có người tới thì ho một tiếng nhé.” Nhìn thấy hai mẹ con tới, Tiểu Ngu trước tiên mỉm cười đuổi Vân Anh đi, sau đó đóng cửa phòng lại.

“Tiểu Ngu, có chuyện gì xảy ra đúng không?” Cừu Cừu Nương nhiều năm quan một mình mang theo con gái lăn lộn kiếm sống, sáng suốt rất nhiều, thấy sắc mặt Tiểu Ngu trong lòng nhất thời rung mình.

“Đúng vậy, tôi có một tin xấu muốn nói cho thím.” Tiểu Ngu gật đầu nói. Ở cùng Cừu Cừu Nương gần một tháng, nàng rất thích tính tình thẳng thắn và kiên cường của Cừu Cừu Nương, lập tức không nói nhiều, nhìn thẳng, sắc mặt nghiêm nghị, đi thẳng vào vấn đề: “Cừu Nương, Nhất Tái Lai chỉ sợ không thể kinh doanh nữa.”

“Cái gì?” Cừu Cừu Nương cả kinh, đây không phải chuyện đùa. Với nàng mà nói, Nhất Tái Lai không chỉ là công việc, mà đã là nhà của nàng, hơn nữa hiện giờ quán ăn đã chuẩn bị ổn thỏa hết, mất thấy ngày lại là có thể chính thức khai trương, Tiểu Ngu lại đột ngột nói đóng cửa, có thể nào không khiến nàng khiếp sợ?

“Tiểu Ngu, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Sao đang yên đang lành lại đột ngột không mở nữa?”

“Không phải không muốn mở nữa, mà là không thể không bỏ qua,” Tiểu Ngu cười khổ, “Hơn nữa không chỉ Nhất Tái Lai, nhà cửa gia nghiệp của chúng tôi ở trấn Liễu Hà nữa, cũng phải bỏ hết, vì ngày mai chúng tôi phải rời khỏi kinh thành rồi.”

“Mọi người phải rời khỏi kinh thành? Vì sao?” Cừu Cừu Nương càng kinh ngạc, nhưng vẫn cố ngồi xuống miễn cưỡng ép mình bình tĩnh một chút.

“Chuyện này nói ra thì dài, hơn nữa biết nhiều cũng không tốt cho hai mẹ con thím. Cho nên, tôi chỉ nói đại khái thôi. Cừu Nương, thím biết chúng tôi không phải người kinh thành, thực ra, năm đó chúng tôi tới kinh thành vì cha và Nhị thúc tôi vô tình kết thù lớn với một người, mới phải rời nhà tị nạn. Chúng tôi vốn tưởng tới kinh thành sẽ an toàn, không ngờ chưa hết ba năm, kẻ thù đã sắp tìm tới cửa.”

“Vậy cha cô hiện giờ thế nào? Ông ấy không sao chứ? Còn có Nhị thúc, Nhị thẩm cô, bọn Đông Đông nữa thì sao?” Cừu Cừu Nương nghe nói nhà họ Phạm vì tránh kẻ thù mới rời đi, thoáng chốc trở nên căng thẳng.

“Cửu Nương, thím đừng quá lo lắng, hiện giờ kẻ thù còn chưa tìm được chúng tôi, tất cả mọi người đều rất an toàn.” Tiểu Ngư áy náy nhìn nàng, “Chỉ là chúng tôi không có cách nào tiếp tục mở quán được nữa, thực sự rất xin lỗi.”

Nghe nói mọi người đều không sao, Cửu Cửu Nương không khỏi thở phào, cười thoải mái.

“Chuyện này không thể trách cô, dù sao không có gì quan trọng hơn là bình an. Nhất Tái Lai không mở nữa tuy rằng đáng tiếc, nhưng cũng chỉ là vật ngoài thân, về phần tôi, cô có thể yên tâm, cùng lắm thì tôi quay lại làm Tây Thi vẫn thán lẫn nữa, chỉ cần tay nghề còn đó, trời không tuyệt đường người. Vậy đi...” Cửu Cửu Nương đứng dậy, “Tôi lập tức đi tìm người mua, tuy nói thời gian gấp gáp, nhưng từ hôm qua thử bán, xung quanh không ít người kinh doanh đều cảm thấy hứng thú. Hơn nữa tất cả đều sẵn có, tuy rằng giá có thể thấp một chút, nhưng bán chắc sẽ dễ dàng.”

“Không cần, Cửu Nương, thực ra tôi đã có nhân tuyển sẵn rồi.” Sau khi thử Cửu Cửu Nương, Tiểu Ngư rốt cuộc mỉm cười.

“Cô đã tìm được người mua?” Cửu Cửu Nương ngăn người, lập tức cười chân thành: “Vây cũng tốt, có thể đỡ nhiều phiền toái, vậy người mua hiện giờ tới đây chưa? Mọi người đó đến hậu viện bàn bạc hay chúng ta đến chỗ người đó?”

Tiểu Ngư cười cười, lấy trong lòng ra một tờ giấy, đưa cho nàng: “Không cần, chỉ cần thím ký một chữ trên tờ giấy này là được.”

Nghĩ đến Nhất Tái Lai sẽ có chủ nhân mới, mình lập tức sẽ phải rời khỏi đây, Cửu Cửu Nương không khỏi có chút phiền muộn, nhưng lập tức dứt bỏ những cảm xúc này, quyết định chờ gặp người mua sẽ cố thử xem có cơ hội ở lại hay không, nhưng suy nghĩ trong đầu còn chưa dứt, liền thấy trên tờ khế ước ghi rõ tên một người, không khỏi thất kinh: “Đem Nhất Tái Lai bán lại cho tôi? Nhưng...”

“Trừ thím ra, Nhất Tái Lai ở trong tay ai tôi cũng sẽ lo lắng. Tuy rằng hiện giờ nhà tôi gặp nạn phải rời khỏi đây, nhưng tôi và thím đều giống nhau, không hy vọng những khổ cực thời gian qua đều thành uổng phí. Tôi càng tin tưởng hơn là, Cửu Nương thím nhất định có thể kinh doanh tốt quán ăn này.” Tiểu Ngư cười nói, “Về phần hiện giờ thím lo không có tiền, vậy đơn giản, chỉ cần kinh doanh quán ăn thật tốt, sợ sau này không có tiền trả tôi hay sao?”

“Lẽ nào cô không sợ đến lúc đó tôi trở mặt không thừa nhận?” Cửu Cửu Nương xúc động nói, khế ước tuy rằng có ghi giá cả, nhưng chữ ký đầu tay đã có đầy đủ hết, nói cách khác, sau này nàng không trả một xu thì Tiểu Ngư cũng không có cách nào. Cái này và tặng không có gì khác nhau chứ?

Tiểu Ngư cười nói: “Thím đã có thể tin chúng tôi, chúng tôi vì sao không thể tin tưởng thím?”

“Được, như vậy tốt lắm.” Sau con khiếp sợ, Cửu Cửu Nương hít sâu, lấy ra cây bút vẫn dùng cho con gái luyện chữ, không suy nghĩ thêm nữa, múa bút viết xuống mấy câu, rồi trịnh trọng ấn dấu vân tay, sau đó đưa cho Tiểu Ngư.

“Cửu Nương, thím đây là...” Lần này đến lượt Tiểu Ngư xúc động.

Cửu Cửu Nương bình thản nói: “Nếu cô đã tin tưởng tôi, tôi dĩ nhiên không thể phụ sự tin nhiệm, bất kể bao lâu nữa mọi người mới có thể quay lại, chủ nhân Nhất Tái Lai vẫn như cũ vĩnh viễn là cô.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 227: Hứa hẹn

Nàng không nhìn lầm người.” Đinh Triệt gấp lại bản khế ước trong tay, cười đưa trả lại cho Tiểu Ngư.

“Đương nhiên rồi, con mắt của Tiểu Ngư nhà chúng ta mà lại. Nó nhìn người mà sai được sao?!” Phạm Đại đắc ý nói, lời vừa nói ra bỗng nhiên mạnh bịt kín miệng, về mặt ảo não. Mẹ ơi, hần sao có thể ngốc vậy chứ, nói vậy chẳng khác nào thừa nhận Tiểu Ngư coi trọng tên nhóc kia là không sai hay sao? Thực sự là bung tảng đá tự đập vào chân mình!

“Tiếp theo, chúng ta về trấn Liễu Hà đúng không?”

Đinh Triệt khoe miệng cong lên hơi mỉm cười, nhưng thông minh không nhân cơ hội đầu cơ trực lợi bái tạ Phạm Đại thành toàn, chỉ coi như không phát hiện ra chuyện chủ đề. Ban đầu hần mong muốn Phạm Đại sớm có thể chấp nhận chuyện mình và Tiểu Ngư, có điều hần muốn nhận được sự tán thành của người nhà họ Phạm bằng chính bản lĩnh của mình hơn.

“Tiểu Ngư, chuyện này có thể giao cho ta chứ?” Phạm Đại vội hỏi.

“Giao cho thím?” Tiểu Ngư cười như không, “Nhị thúc, thím biết ngôi nhà của chúng ta có thể bán được bao nhiêu tiền? Có biết ai có thể bỏ tiền mua? Có chắc chắn ngay hôm nay bán được hay không?”

“Cái này...” Phạm Đại nhất thời trợn tròn mắt.

“Được rồi, chuyện này vẫn phải để ta đi làm!” Thấy Phạm Đại vừa xấu hổ lại vừa cố gắng cười nịnh nọt rất đáng thương, Tiểu Ngư nhin không được

cười lác đầu. Giang sơn dễ đổi, ngay cả khi hắn có tâm hỗ trợ nhiều hơn nữa, nhưng không trong nghề không biết, muốn cho một người vốn dĩ không quan tâm thế tục đến lo liệu mọi chuyện trong nhà, làm được tốt mới là lạ.

“Ha ha... Tiểu Ngư, vậy cháu cứ giao cho ta việc gì đó ta có thể làm được đi. Được rồi, hay là ta đi theo dõi đám khốn kiếp kia nhé?” Nghĩ đến sở trường của mình, Phạm Đại tinh thần đang héo úa nhất thời tươi tỉnh lại.

“Không cần, thúc phải làm chuyện quan trọng này trước đã!”

“Được rồi, cháu nhanh phân công đi, bắt kể chuyện gì, lần này ta nhất định xử lý gọn ghê!” Phạm Đại lập tức vỗ ngực đảm bảo.

“Đây là chính lời thúc nói đấy nhé! Nếu làm không được thì ta không khách khí đâu đấy!” Tiểu Ngư cong khóe miệng.

“Phạm Đại ta nói lời giữ lời, nếu không mặc cháu xử lý!” Phạm Đại càng hào hùng khẳng định, ưỡn ngực hiên ngang.

“Vậy thúc nghe cho kỹ đây! Bây giờ thúc lập tức về nhà, đầu tiên tắm rửa thật sạch cho hết mùi hôi hám trên người, sau đó ngủ thật ngon giấc hết buổi chiều nay cho ta!” Nhìn cặp mắt hắn trùng to đầy tơ máu, Tiểu Ngư lo lắng nói.

Đây là chuyện quan trọng đó sao? Phạm Đại một lần nữa choáng váng, sắc mặt nhất thời như khóc tang, quả thực khó coi hơn cả bất hủ đi chịu chết.

“Đừng nghĩ rằng ta chỉ đơn thuần muốn thúc đi ngủ.” Tiểu Ngư buồn cười liếc nhìn ông chú quái thai này, “Thúc đã hai ngày nay không chợp mắt rồi, nếu không bù đắp lại tinh thần, đến tối sao có thể đi giám sát bọn chúng được?”

“Được! Vậy ta lập tức trở về nhà.” Vừa nghe đến buổi tối còn có nhiệm vụ, Phạm Đại lập tức thay đổi sắc mặt, vui vẻ quay người đi. Nhưng vừa đi được hai bước lại đột ngột quay đầu, trừng mắt nhìn Đinh Triệt: “Tiểu tử, bảo vệ Tiểu Ngư cho tốt, nếu như...”

“Phạm Nhị thúc yên tâm, cháu nhất định sẽ không làm Nhị thúc thất vọng, nếu như Tiểu Ngư thiếu một sợi tóc, Nhị thúc có thể tìm cháu tính sổ.” Đinh Triệt cung kính chấp tay, làm đủ bộ dáng cháu rể tương lai, rồi lại giảo hoạt gọi thẳng “Nhị thúc”, lén lút bỏ đi chữ ‘Phạm’.

“Người tốt nhất nói được thì làm được.” Phạm Đại hừ một tiếng, ánh mắt chuyển tới Tiểu Ngư lập tức thay đổi gương mặt tươi cười, nịnh nọt nói: “Tiểu Ngư, thúc về nhà đây!”

Tiểu Ngư quăng cho hắn một cái nhìn coi thường, Phạm Đại cười hắc hắc, như có lửa đốt mông bỏ chạy nhanh như chớp.

Buổi chiều đầu mùa đông, ánh nắng không chói mắt mà nhàn nhạt, tĩnh lặng, phảng phất một sự tang thương khó nói thành lời, lại vẫn có thể gây cho người ta cảm giác âm áp bình thản.

Tiểu Ngư và Đinh Triệt khoác ánh nắng trời như vậy ngồi ở đầu thuyền, nhìn trần Liễu Hà từ từ hiện ra trước mắt.

Từ trong thành đến trần Liễu Hà, bất kể là đường bộ hay đường thủy, ba năm nay Tiểu Ngư đã qua lại vô số lần, thân thể khê đung đưa theo làn nước gợn, nhắm mắt cũng có thể cảm giác được khoảng cách đến bến thuyền đang dần thu gọn lại. Có điều lúc này trong lòng nàng không nghĩ đến điều đó, mà tự hỏi có nhà nào ở trần Liễu Hà có hứng thú với khu nhà mình hay không, và làm thế nào mới có thể bán nhà với một giá cả hợp lý.

Đinh Triệt không quấy rầy suy nghĩ của nàng, cặp mắt hơi nheo lại, đem ánh sáng giấu kín trong đôi mắt đen, không chút thả lỏng đánh giá trần Liễu Hà trước mắt, ánh mắt lướt nhanh qua những người bên bờ sông, tìm xem trong đó liệu có nhân vật khả nghi nào đang ẩn náu hay không.

Thuyền nhanh chóng cập bờ, trong lòng Tiểu Ngư cũng có tính toán đại khái.

Hai người không chút nóng nảy tìm người mua, mà trước hóa trang thành thương nhân buôn bán, ở quanh nhà họ Phạm và trần Liễu Hà quan sát chừng nửa canh giờ, lại từ một góc tường lên vào trong sân tỉ mỉ tra xét một hồi, cẩn thận xác định chắc chắn có gì bất bình thường hay không.

Cả khu nhà đều rất vắng lặng, tuy rằng sáng hôm qua chủ nhân mới dọn đi, nhưng lúc này đi dạo quanh, lại có cảm giác bi thương như nơi này đã hoang vắng từ lâu.

Đây là nhà của nàng, nhưng lại không thể tiếp tục làm nhà của nàng nữa. Giống như ngôi nhà nhỏ ở thôn Hòe Thụ mà nhà họ Phạm từng thuê, nàng từng cho rằng mình sẽ sống ở đó rất lâu, lại bị hủy vì một trận hỏa hoạn mà không bao giờ còn tồn tại nữa, đã định trước chỉ có thể là một khách qua đường thăm lạng bước qua cuộc đời nàng.

Rốt cuộc tới khi nào, nàng mới có thể thật sự có được một ngôi nhà mãi mãi thuộc về mình, sẽ không thay đổi, kiên cố vững chắc như một pháo đài bảo vệ nàng suốt cuộc đời này?

Ngón tay Tiểu Ngư khê vuốt những đồ đạc cũ kỹ, cửa, cột nhà, thậm chí cả lò nấu cơm trong bếp, trong lòng tràn lên cảm giác buồn thương nhàn nhạt. Những thứ ở đây đối với nàng quen thuộc cỡ nào, nàng có bao nhiêu mong muốn ngôi nhà này có thể tiếp tục tràn ngập tiếng cười nói của mọi người, có tiếng đọc sách lanh lảnh của Đông Đông, có tiếng sáo du dương của Nhạc Du, có bóng Bối Bối đồ rục chạy qua chạy lại. Thậm chí nàng có còn chút nhớ đến những bà những cô lắm chuyện thường thường tìm cơ đến gõ cửa, thực tế trong đầu toàn mục tiêu là mấy người đàn ông độc thân trong nhà. Chi tiết, có tiếc nuối và bất đắc dĩ nhiều hơn nữa, điều cần bỏ qua vẫn phải bỏ qua.

“Sau này sẽ lại có, hơn nữa sẽ tốt hơn rất nhiều.” Đinh Triệt lặng yên từ phía sau dịu dàng ôm lấy thắt lưng nàng, tóc mai khê chạm nhau, giọng khàn khàn khê nói: “Ta bảo đảm.”

“Chàng nói gì cơ?” Tiểu Ngu chỉ cảm thấy trái tim hơi run rẩy.

“Nàng rất muốn những thứ này..” Đinh Triệt ánh mắt lướt qua phòng bếp ngăn nắp sạch sẽ, bố trí cũng cực kỳ hợp lý, “Còn có những thứ nàng vừa lướt qua ban nãy, một ngôi nhà, một ngôi nhà sẽ vĩnh viễn thuộc về nàng, bất kể gió mưa sương tuyết, xuân hạ thu đông, tuyệt đối không thay đổi, cũng không ai có thể cướp đi được.”

Tiểu Ngu nhắm mắt lại, nước mắt ầm ập cứ như vậy đột nhiên tràn ra, hắn biết nàng muốn điều gì nhất, hắn còn hứa hẹn sẽ cho nàng một ngôi nhà vĩnh viễn như vậy.

Dù đây có là lời đường mật, cũng là những lời đường mật khiến người ta cảm động nhất, dù là hắn đang dùng những lời hứa hẹn này mua chuộc lấy lòng nàng, giờ khắc này, nàng cũng thả lỏng cho nó chìm ngập sâu vào lòng mình, sau đó trịnh trọng nung nấu thành một niềm kỳ vọng.

“Đồ ngốc, dễ dàng bị mua chuộc như vậy à?!” Đinh Triệt cố ý nói, bờ môi ầm ập nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt ướt át của nàng.

“Được lắm, thì ra là chàng lừa gạt ta?” Tiểu Ngu muốn vờ gắt gỏng, nhưng giọng nói ra lại chất chứa ghen ngào.

“Ừ, muốn lừa nàng, lừa nàng ở bên ta cả đời, vĩnh viễn đều bị ta bắt nạt...” Đinh Triệt cố ý cười cực kỳ tà ác, hai tay rắn chắc lại vẫn như cũ ôm chặt lấy thắt lưng nàng, cuộn cuộn không ngừng truyền cho nàng tất cả ầm ập mà hắn có, không một chút tạp niệm.

Tiểu Ngu im lặng mỉm cười, không cãi lại nữa, thân thể chỉ càng mềm mại tựa lên người hắn, nàng nghĩ, buổi chiều đông này, và cả căn bếp nhỏ này, nàng sẽ nhớ kỹ cả đời.

Cảm nhận được thân thể trong lòng lưu luyến và phở phác, Đinh Triệt càng ôm chặt nàng hơn, nụ cười trên môi đầy thỏa mãn và hạnh phúc.

Giấc mơ của nàng, kỳ thực cũng chính là giấc mơ của hắn!

Đến lúc đó ngôi nhà của bọn họ sẽ như thế nào nhỉ? Uhm.. Phòng của bọn họ nhất định không thể thiếu được cái sân thượng nhỏ kia. Như vậy, đợi khi nào cả hai tóc đều đã bạc trắng, hắn còn có thể từ bên ngoài leo lên, len lén gõ cửa sổ của nàng

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 228: Giải quyết hậu hoạn

Có đôi khi, cảm giác ầm ập cõi lòng không cần quá nhiều thời gian để tạo dựng, thậm chí, chỉ cần có một giây, cũng đủ khiến người ta cả đời nhớ nhung, cả đời ầm ập. Cho nên, sau khi thả lỏng một chút, Tiểu Ngu và Đinh Triệt không tiếp tục diễn trò yêu đương nữa, mà nhanh chóng rời khỏi phòng bếp, vì bọn họ còn rất nhiều việc phải làm.

Với sự trợ giúp của Đinh Triệt, Tiểu Ngu tẩy sạch dịch dung, lại quay về phòng đổi quần áo bình thường. Để phòng cẩn thận, hai người không ra từ cửa trước mà vẫn theo hông tiểu viện đi ra ngoài. Dù sao mà nói, với hai người, leo tường cũng đơn giản như bước qua cánh cửa vậy.

Tiểu Ngu đang chuẩn bị cùng Đinh Triệt lần lượt đi về thị trấn, bỗng nhiên a một tiếng, quay lại.

“Sao vậy?” Đinh Triệt ngăn ra.

“Chúng ta phải xử lý cả nhà của chàng nữa, tìm cho nhũ mẫu một nơi ở khác thôi!” Tiểu Ngu chỉ về phía thôn nhỏ cách đó không xa, nhũ mầy nói: “Hai nhà chúng ta ở quá gần, hơn nữa lúc trước nhà chàng là cha ta tìm giúp, chúng ta bình thường cũng có giao du qua lại, chẳng phải bí mật gì. Vạn nhất Nghĩa Bang tìm tới cửa, nhà chúng ta không có ở đó, nhờ đâu tức giận mà liên lụy đến nhũ mẫu thì thật là hối không kịp.”

Đinh Triệt mỉm cười, cầm tay nàng khẽ cười nói: “Vẫn là nương tử nghĩ chu đáo.”

“Chuyện này ta suy tính nửa thì quên mất, chàng còn đùa giỡn?” Tiểu Ngu nhìn không được có chút ngạc nhiên, rồi phì một tiếng, nói: “Chuyện quan trọng như vậy, ta không tin chàng không ngờ đến.”

“Bất kể ta ngờ hay không ngờ, đây đều là tâm ý của nàng.” Đinh Triệt nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu như nước, bên trong đầy vui sướng và cảm động.

Tiểu Ngu mặt đỏ lên, sao nghe mấy lời này như hắn đang ca tụng vợ hắn vậy, vội vàng thúc giục: “Vậy hiện giờ chàng quay lại bảo bọn họ thu dọn đi, đợi chút nữa bán nhà xong là có thể cùng đi, vào thành nếu nhất thời không tìm được nơi ở thì ở tạm khách sạn trước vậy.”

“Không vội, để ta đi cùng nàng trước đã!”

“Hiện giờ bọn chúng còn chưa tìm được đến đây, chàng đi theo ta làm gì? Ta cũng không phải loại con gái yếu đuối phải nâng niu chiều chuộng.” Tiểu

Ngư hồn dỗi trợn mắt coi thường, “Hon nữa, chàng đi theo bên cạnh ta, người ta còn không biết sẽ nói ra cái gì nữa.”

“Nói cái gì? Nếu người ta nói, ta có thể nói thẳng cho người ta biết, nàng là nương tử của ta.”

“Ai là nương tử của chàng? Muốn ăn đòn hả?” Tiểu Ngư nhéo mạnh tay hắn, trong sóng mắt lộ ra thần sắc xúc động.

“Ồi.. Nương tử tha mạng!!” Đinh Triệt giả vờ đau đớn liên tục kêu xin tha thứ.

“Đinh Triệt!!” Tiểu Ngư tức giận trừng mắt, “Thời gian của chàng nhiều lắm phải không?”

“Được rồi được rồi, nghe nàng hết, nghe nàng hết.” Đinh Triệt mặt đầy vẻ đáng thương vội vã gơ tay đầu hàng.

Tuy rằng thời gian cấp bách, hơn nữa người đầu tiên được Tiểu Ngư chủ động đến chào mua muốn nhân cơ hội nàng nóng lòng muốn bán mà ép giá hết mức, có điều Tiểu Ngư ở trấn này dù sao không phải đồ ngốc, danh tiếng nàng tuổi còn trẻ mà đã quản lý cả gia đình lại càng không phải giả, lập tức không chút hoang mang tỏ rõ nguyên tắc của mình.

Không sai, nàng vì muốn bán nhà, đồng thời mong muốn có thể lập tức hoàn thành, có điều vì ở trấn Liễu Hà này, khu vực nơi nhà họ Phạm có tiếng là đất giá nhiều người dòm ngó, cho nên mỗi người mua nàng chỉ cho một lần cơ hội. Nếu muốn nhân cơ hội ép giá quá nhiều, cho rằng Tiểu Ngư nàng dễ bắt nạt, vậy thì xin lỗi, nàng thà rằng để nhà bỏ không mấy tháng cũng không cần phải bán.

Những lời này nói ra, người mua nhất thời phải lo lắng, dù sao ở cùng một trấn, bình thường cũng có quen biết, tuy nói Phạm Thông nổi tiếng dễ thương lượng, nhưng Tiểu Ngư lại là người nói một không hai, nếu như ra giá không thích hợp, nàng thực sự có thể bỏ đi tìm nhà khác. Suy tính một hồi, người mua liền chủ động vòng về một mức giá, Tiểu Ngư nhân cơ hội trả giá tiếp, đưa người mua dạo quanh ngôi nhà một vòng, tất cả mọi đồ đạc đều quy ra tiền cho ông ta, cuối cùng định giá thấp hơn so với giá bình thường một phần năm, nhân tiện đem tiêu viện của Đinh Triệt cũng đưa ra.

Vì tìm người đầu tiên liền bán xong, thời gian tiết kiệm rất nhiều. Mặc dù Tiểu Ngư và Đinh Triệt đưa theo người vú già và hai người hầu có ý đi xe đến bến thuyền ở hồ trong thành, đợi mướn xe rồi khỏi đó lại có ý đổi xe khác nữa, trên đường lại chuyển qua thuyền nhỏ, để tránh lưu lại dấu vết vòng vo rất nhiều, nhưng khi về đến nơi vẫn còn cách lúc trời tối một khoảng thời gian.

Về phần nơi ở mới của bà cụ, vì Đinh Triệt ở khách sạn Vân Lai không ít ngày, biết trong ngõ Tử Gia có không ít nhà cho thuê, liền đưa người đến đó. Hiện giờ nhà Tiểu Ngư đều ở trong thành, hơn nữa phòng ở khách sạn Vân Lai hắn cũng chưa lui, nên vẫn như cũ tiện lợi chăm sóc thăm hỏi.

Có điều mọi chuyện thuận lợi không có nghĩa là tâm tình Tiểu Ngư có thể thoải mái. Thực tế, khi nàng ngồi trên xe lừa rời khỏi trấn Liễu Hà, nhìn lại con đường dẫn về ngôi nhà họ Phạm nàng đã ở ba năm nay, giờ càng lúc càng xa, đôi môi nàng vẫn mím chặt lại.

Nơi đã từng là nhà nàng này, còn có Bách Linh các, còn có Nhất Tái Lai, đều là những thứ nàng cực khổ lắm mới dốc sức gây dựng được. Mà hiện giờ, nàng chẳng những bị ép phải bỏ qua, còn buộc phải bán đi, hơn nữa để an toàn, sau này nàng cũng không thể thường đến Bách Linh các nữa. Bất luận là cơ nghiệp nào nàng cũng không thể quang minh chính đại làm chủ, điều này khiến nàng sao có thể cam tâm?

“Đinh Triệt, chúng ta không thể chỉ trông mong vào cha ta và La Đan, chúng ta phải làm gì đó, không thể để cho Nghĩa Bang cứ thế mà hủy hoại tất cả của ta như vậy được.” Sau khi rời khỏi chỗ ở mới của bà cụ, bước đi trong ngõ Tử Gia, Tiểu Ngư bỗng nhiên cảm giận nói một câu.

Đinh Triệt dừng bước nhìn nàng, mỉm cười: “Được, bất luận nàng muốn làm gì, ta đều cùng nàng.”

“Nhưng.. có thể càng thêm nguy hiểm” Thấy Đinh Triệt thoải mái đáp lời như vậy, Tiểu Ngư ngược lại có chút do dự, nàng cũng không quên khi Đinh Triệt mạo hiểm xâm nhập Hạ phủ, nàng ở bên ngoài canh giữ khổ sở như thế nào.

“Mọi việc nếu muốn thành công, dù sao cũng phải có mạo hiểm nhất định. Chúng ta gặp phải nguy hiểm, nhưng thực sự gặp nguy hiểm nên là bọn chúng chứ!?” Đinh Triệt cố ý bóp các đốt ngón tay kêu lách cách, âm trầm cười, “Đám trêu vào nương tử đại nhân nhà ta, bọn chúng nên chuẩn bị đón nhận cơn giận sấm sét đi là vừa. Phạm đại nữ hiệp và Đinh Triệt đại hiệp song kiếm hợp bích thiên hạ vô địch, mặc kệ yêu ma quỷ quái gì, nhất định khiến bọn chúng có đến mà không có về, hồn phi phách tán.”

“Tự đại cuồng, ta còn chưa từng thấy chàng dùng kiếm bao giờ nữa.” Tiểu Ngư chọc lại hắn.

“Sai rồi, đây là tự tin. Về phần kiếm sao, trong tay không kiếm, trong lòng có kiếm” Đinh Triệt ngẩng cằm, vẻ mặt khốc liệt.

“Được rồi, đừng đùa giỡn nữa.” Tiểu Ngư cười cười, “Chúng ta mau trở về tìm Nhị thúc bàn bạc đi, lại nói, chỉ dựa vào vài thứ linh tinh đâu không lại bọn họ, chúng ta cũng nên có chút binh khí vừa tay mới phải.”

“Chờ một chút, đừng nóng vội.” Đinh Triệt gạt đầu, bỗng nhiên nắm tay nàng, nhìn xung quanh, rồi đột ngột đưa nàng chạy về phía trước.

“Chàng muốn làm gì đó?” Tiểu Ngư vừa chạy theo hắn, vừa hỏi.

“Chờ chút nàng sẽ biết.” Đinh Triệt cong khoe miệng, qua một cây phong lớn, bỗng nhiên quẹo vào một con hẻm nhỏ.

“Chàng dẫn ta vào hẻm nhỏ này làm gì?” Tiểu Ngư nghi hoặc hỏi, con hẻm này hình như quen quen.

“Ồn lại bài tập thôi.” Đinh Triệt kéo nàng thẳng vào sâu trong con hẻm quanh co, xác định không ai có thể nhìn thấy, liền một tay kéo nàng vào lòng,

chuẩn xác phù xứng.

“Hửm? Ummm...”

Sắc lang! Trong lúc giây dựa, hơi thở ấm áp càng lúc càng dày đặc vây quanh nàng, Tiểu Ngư đang đỏ mặt bỗng nhiên nhớ ra.

Một lần đó, cũng là ngày hôm sau khi say rượu, nàng từng tìm đến hắn, còn hỏi hắn nàng có làm chuyện gì mất mặt không, sau đó hắn nói nàng dạy hắn một việc, việc này ở Nhất Tái Lai đã kiểm chứng một lần, mà nay...

Thân thể có chút nhũn ra, Tiểu Ngư nhanh chóng ôm lấy cổ hắn, nhắm mắt lại toàn tâm toàn ý cảm nhận tình ý từ nơi miệng không ngừng truyền vào thân thể, uhm. bài tập này đã lâu không làm, xác thực nên ôn tập lại cho tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 229: Dự kiến trước

“Trong ngực chàng có cái gì vậy? Cộm quá.”

Nửa ngày sau, Tiểu Ngư thở hồng hộc dựa khỏi vòng ôm của người nào đó đang càng lúc càng không thể kiềm chế.

“Không có gì đâu.” Bất mãn trên miên ngọt ngào bị ngắt quãng, Đinh Triệt đưa tay muốn kéo nàng lại vào lòng.

“Thật là có gì đó.” Tiểu Ngư dựa vào ngực hắn, sờ soạng mấy cái liền lôi ra được thứ gì đó mới cần nàng, thì ra chính là cái lọ sứ màu trắng nàng đưa cho Đinh Triệt để hắn hạ thuốc cho Hạ Tùng.

“Thì ra là cái này. Nàng yên tâm, ta đã hạ thuốc rồi, nàng không cần thấy hổ thẹn gì đó với tên hòa thượng giả kia nữa.” Đinh Triệt liếc mắt, lại một lần nữa muốn chiếm đoạt đôi môi anh đào của giai nhân.

“Chờ một chút...” Tiểu Ngư lại đẩy hắn ra, thân thể còn có chút mê đắm, nhưng đôi mắt đã trấn tĩnh lại. “Đinh Triệt, chàng nói chúng ta liệu có thể dùng độc đối phó bọn chúng không nhỉ?”

“Độc?” Đinh Triệt sắc mặt cổ quái nhìn nàng.

“Đúng vậy,” Tiểu Ngư cũng kỳ lạ nhìn lại hắn, “Chàng sẽ không cho rằng thủ đoạn này hạ lưu quá đấy chứ?”

Trước đây hạ thuốc cho người nhà họ Tang, chẳng phải hắn rất tích cực hay sao?

“Đương nhiên không phải.” Đinh Triệt nhếch miệng, đột nhiên nói, “Nàng chờ ta một chút.”

Nói xong liền thả người nhảy về phía sâu trong ngõ.

Làm gì vậy? Tiểu Ngư chẳng hiểu gì đứng ở tại chỗ.

Một lát sau, Đinh Triệt trở về, trong tay còn ôm một cái bình.

“Bên trong là gì vậy?” Tiểu Ngư nhìn không được hiểu kỳ hỏi.

Đinh Triệt cười hắc hắc: “Lá độc của cây long não quý.”

“Lá độc của cây long não quý?” Tiểu Ngư nghi hoặc lặp lại một lần, bỗng nhiên hiểu ra, chỉ hắn nói: “Chàng không thiêu hủy hết? Ồ.. Thảo nào ngày đó chàng đi đốn cây trước. Thật là gian xảo.”

“Sai rồi. Đây không phải gian xảo, mà là có dự tính trước.” Đinh Triệt cười hi hi một tay ôm bình, một tay kéo tay Tiểu Ngư lên môi khẽ hôn một cái, cười nói: “Mỹ nam từ kia nhà nàng nếu có nghiên cứu với được lý như vậy, thì chắc tỉnh lỵ một vò quý độc chắc không thành vấn đề chứ?”

“Cái gì mà mỹ nam từ nhà ta?” Tiểu Ngư sáng giọng, lập tức ánh mắt chuyển biến, mím miệng cười, “Ý chàng là tương lai ta có thể thu vài phòng nam thiếp sao?”

“Nam thiếp? Nàng dám?” Đinh Triệt như bị sét đánh bất ngờ, lập tức mắt lộ hung quang, sau đó đặt cái bình sang bên, lập tức kéo nàng vào lòng, bá đạo che kín cái miệng nhỏ thiếu hôn của nàng.

“Uhm. Thì chính chàng nói... nhà ta mà...” Trong lúc giây dựa Tiểu Ngư còn muốn mạnh miệng, nhưng chung quy vệt chết cứ không nổi, rốt cuộc không

kiên trì được nữa, không còn cách nào khác đành đầu hàng trước thế tiến công vừa mạnh mẽ vừa vô lại của người nào đó.

Nửa canh giờ sau, ở Lô phủ, màn đêm đã hoàn toàn phủ xuống.

Tiểu Ngư cùng Đinh Triệt lúc này đã giống như một thiếu niên ngốc nghếch khờ khạo ôm một cái bình, vừa về đến phủ, liền trực tiếp đi tìm Nhạc Du.

“Ta sẽ thử xem.”

Khác với lần trước Tiểu Ngư phải mất bao công sức mới thuyết phục được Nhạc Du đồng ý, lần này nàng vừa uyển chuyển nói xong thỉnh cầu, hy vọng hẳn có thể nghiền cứu một ít loại độc dược khác, Nhạc Du bất ngờ đồng ý ngay lập tức. Sau đó còn nghe Đinh Triệt nói một vài tư liệu liên quan đến việc tinh luyện độc quý, tuy rằng vì nội dung câu chuyện đều là vô văn loại độc quý mà sắc mặt hơi tái nhợt một chút, nhưng hẳn vẫn dùng cảm ôm cái bình vào, lập tức triển khai công việc.

Đinh Triệt cùng Tiểu Ngư đi ra khỏi phòng Nhạc Du, sau đó bỗng nhiên quay đầu lại nhìn nàng, không đầu không cuối nói một câu: “Sau này ta phải giám sát nàng thật chặt mới được.”

Tiểu Ngư ngẩn ra, rồi hiểu được ý hắn. Trong lòng không khỏi ngọt ngào lại áy náy, than thở: “Thực ra hắn ta cũng là người đáng thương.”

Nàng nói Nhạc Du, rồi không khỏi lại nhớ tới La Đan đã rời đi, tâm tình vừa chột dạ vừa sa sút. Nàng không phải người vô tình, nhưng nàng lại càng không phải người đa tình. Bất kể có Đinh Triệt hay không, nàng nếu không có ý tứ gì với hai người họ, thì không nên khiến người ta hy vọng hão huyền.

Hiện giờ Hạ Tung đã không thể quan hệ tình dục, căn bản uy hiếp đã giải trừ, đợi sau khi mối nguy này được hóa giải, bọn họ cũng nên đưa Nhạc Du trở về quê cũ đã xa cách nhiều năm. Với tài năng và dung mạo ở tuổi này của hắn, chờ sau khi hắn về đến nhà, trong nhà nhất định sẽ lập tức vì hắn tìm kiếm lương phối, chờ sau đó, hắn sẽ chậm rãi quên lãng người vô tâm là nàng.

“Ta biết, nhưng ta sẽ không vì bất cứ kẻ nào đáng thương mà cho bọn họ cơ hội.” Đinh Triệt thấp giọng nói, rất tự nhiên đưa tay ra nắm lấy tay Tiểu Ngư.

“Khụ khụ..” Phạm Đại chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở cửa phòng đối diện, đang dài mặt trừng mắt nhìn bàn tay Đinh Triệt sắp cầm lấy tay Tiểu Ngư.

“Nhị thúc.” Đinh Triệt như phản xạ vô thức xoay tay lại, chớp mắt đã biến ra một gương mặt tươi cười, biến sắc cực nhanh, thật rất có phong phạm của Phạm Đại, khiến cho Tiểu Ngư không khỏi cúi đầu cười trộm.

“Ta họ Phạm” Phạm Đại nặng nề hừ nói, tiểu tử này miệng lưỡi trơn tru, thảo nào hai đứa bé chất phác an phận kia đều không phải đối thủ của nó.

“Phạm Nhị thúc, bọn ta đang có chuyện muốn tìm thúc thương lượng đây.” Đinh Triệt lập tức nhu thuận nghe lời, đồng thời giả hoạt lấy chính sự ra yểm trợ.

Phạm Đại đương nhiên biết hắn lấu cá, nhưng hắn ở trong phòng ghen cả buổi chiều, đã sớm ngóng chờ Tiểu Ngư trở về giao nhiệm vụ, nghe vậy dù không muốn tiểu tử họ Đinh này được lợi, cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua hắn.

“Lắm nhảm mấy lời vô dụng làm gì, mau nói.” Phạm Đại như một cơn gió cuốn đến chỗ hai người, đồng thời cố ý chen vào giữa.

“Cho dù có chuyện cần bàn, cũng phải ăn cơm tối đã.” Đinh Triệt còn chưa trả lời, ở cửa viện liền truyền tới giọng nói pha chút trách cứ, Diệp Chi Yên tay trái nắm Phạm Bạch Thái, tay phải dắt Liên Nhi, phía sau còn đi theo Thượng Quan Kiều và Triệu Dao, sau nữa còn một đám người.

“Mẹ.” Tiểu Ngư ngẩn ra, vội vàng bỏ lại hai người kia, cười cười bước qua, gật đầu chào bọn họ.

“Tiểu Ngư tỷ tỷ.” Liên Nhi giẫy khỏi tay Diệp Chi Yên, ngọt ngào chạy tới gọi nàng, giờ hai tay ra muốn nàng ôm.

“Liên Nhi ngoan.” Tiểu Ngư khom lưng ôm lấy thân hình bé nhỏ thơm mềm mại nhảy vào lòng mình, vừa ôm lấy nàng, vừa hôn mạnh một cái lên má cô bé, khiến cho Liên Nhi cười khanh khách không ngừng, cọt cọt trán nàng làm nũng.

“Liên Nhi, mau xuống, tỷ tỷ con bận rộn cả ngày đêm đã mệt lắm rồi, còn làm cho tỷ ấy mệt thêm nữa.” Diệp Chi Yên cuống quýt nói.

“Mẹ, không sao đâu, con không mệt.” Tiểu Ngư cười nói.

“Sao không mệt được chứ. Đêm qua.. Aiz..” Diệp Chi Yên vốn định nói nàng bận rộn cả đêm không về, nhưng nghĩ đến xung quanh nhiều người như vậy không tiện, liền quay sang nghiêm mặt với Liên Nhi: “Liên Nhi, lời của mẹ con không nghe thấy sao?”

“Liên Nhi, đến ca ca ôm nào, chờ tỷ tỷ ăn xong chúng ta lại chơi nhé.” Phạm Bạch Thái vội tranh bước lên trước đón lấy Liên Nhi cái miệng đã dẩu thật cong từ trong lòng Tiểu Ngư.

“Được rồi.” Đôi cánh tay như ngó sen của Liên Nhi chuyển sang ôm lấy Phạm Bạch Thái, sắc mặt cũng từ ỉu xiu chuyển thành tươi tắn, nhìn Tiểu Ngư cười sáng lạn: “Tiểu Ngư tỷ tỷ, mẹ chuẩn bị cho tỷ rất nhiều đồ ăn, chờ ăn xong rồi, tỷ tỷ chơi với Liên Nhi một lúc có được không?”

“Được, dĩ nhiên là được rồi.” Tiểu Ngư nhéo nhéo cái mũi nhỏ của cô bé, cưng chiều nói.

“Nhị thúc, Đình công tử, mấy người cũng tới ăn đi.” Diệp Chi Yến cười nói với Phạm Đại và Đình Triệt. Tuy bà và Phạm Thông hiện giờ đã không phải phu thê, nhưng năm đó Phạm Đại vì nhà bọn họ mà không ngại cực khổ theo khắp tận chân trời góc biển, sau còn giúp bà chiếu cố các con rất nhiều, phần tình này bà vô cùng cảm kích, liền vẫn xưng hô như xưa.

“Tạ ơn Lô phu nhân.” Đình Triệt lễ phép hành lễ.

“Được rồi được rồi, ăn cơm trước, ăn cơm trước.” Phạm Đại tuy rằng trong lòng rất sốt ruột, có điều cũng biết tình cảnh này trước mắt không thể nào bàn việc chính được, hơn nữa phu nhân tương lai của hắn cũng đang cười như không cười nhìn hắn, chỉ đành sờ sờ mũi, cũng cố tươi cười cùng mọi người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 230: Kế phản công

Bữa cơm muộn này thực tế tuy rằng chỉ có Tiểu Ngư, Đình Triệt và Phạm Đại là những người còn chưa ăn tối, có điều vì Liên Nhi vẫn ở bên cạnh quấy rầy nên mất không ít thời gian. Sau khi ăn xong, Lô Từ Triều mời bọn họ đến thư phòng ngồi một lúc, một lần nữa thành tâm thành ý nói nếu có gì cần ông giúp đỡ, mọi người không cần phải khách khí.

Đối với một người cha kẻ tốt bụng quá mức như vậy, Tiểu Ngư vừa cảm kích vừa đồng thời không muốn liên lụy đến. Bởi vậy chỉ nói Phạm Thông và La Đan rời kinh vì đã có biện pháp giải quyết, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, để cho Lô Từ Triều yên tâm.

Lô Từ Triều tuy rằng là người tốt, nhưng đồng thời cũng đã nhiều năm lẫn lộn quan trường, đương nhiên nhìn ra Tiểu Ngư có điều giấu diếm. Nhưng lần đầu tiên gặp mặt ông đã nhận ra cô con gái của vợ trước này thông minh không giống người thường, hơn nữa Phạm gia không muốn mình nhúng tay vào nhất định là có lý riêng của họ, liền mỉm cười không vạch trần, chỉ âm thầm sai trợ thủ đắc lực nhất của mình là Đồng Phi tăng mạnh phòng vệ, cũng chú ý nhiều hơn xung quanh Lô phủ, xem có người khả nghi nào lui tới hay không.

Từ thư phòng đi ra, Diệp Chi Yến từ lâu đã sai người hầu chuẩn bị nước nóng dội sẵn, sau khi ba người tắm rửa sạch sẽ thoải mái xong, thay đổi trang phục sạch rót cuộc ngồi ở trong phòng Phạm Đại, bắt đầu bàn việc chính sự, thì đã giờ Hợi (9-11h đêm).

“Có dùng khí này, ta đương nhiên không thể nhân nhượng!”

Nghe Tiểu Ngư nói không muốn bị động chờ đợi, muốn lấy công làm thủ, Phạm Đại nhất thời vỗ bàn hoan nghênh. Có điều nhớ lúc gần đi Phạm Thông đã dặn đi dặn lại, hắn lại có chút do dự ngồi xuống, suy nghĩ một chút, nói: “Phản kích thì được, nhưng lúc này chúng ta chỉ có ba người có thể hành động, hơn nữa bọn chúng hiện giờ cấu kết với cấu quan, chuyện này cũng không dễ dàng, chúng ta còn cần bàn bạc thật kỹ mới được.”

“Đó là đương nhiên, cho nên chúng ta mới đến tìm Nhị thúc thương lượng.” Tiểu Ngư gật đầu nói, “Tuy hiện giờ chúng ta đã cắt đứt đầu mối Liễu Hà trấn, nhưng thế sự khó liệu, vẫn là chuẩn bị nhiều một chút thì tốt hơn.”

Phạm Đại gật đầu: “Được, chúng ta hãy nghĩ cách, xem nên ra tay ở đâu.”

Nói xong, ba người đều cùng trầm tư.

“Ta có một cách, không biết được không.” Một lúc lâu sau, Tiểu Ngư đột nhiên nói.

“Cách gì?” Phạm Đại vội hỏi, Đình Triệt cũng giương mắt nhìn nàng.

Tiểu Ngư vừa trầm ngâm nghĩ lời, vừa nói: “Năm xưa không phải Nghĩa Bang từng tạo phản hay sao? Nếu vậy, bọn người Cao Chí Đạt hẳn phải là khâm phạm triều đình phải không? Mà Hạ Tùng kia lại dám cùng khâm phạm triều đình cấu kết, chúng ta có nên vừa lúc mượn điểm này, tìm một quan viên có mâu thuẫn với Hạ Tùng, gửi một phong thư nặc danh tố cáo hắn cấu kết lặc lăm mưu đồ làm loạn?”

“Mật báo với triều đình?” Phạm Đại có chút kinh ngạc, rõ ràng là chưa từng nghĩ đến cách hợp tác với triều đình thế này, nhưng vừa nhìn về mặt Tiểu Ngư kiểu “ngươi dám ý kiến gì không?!!”, lập tức đổi giọng, nịnh nọt: “Không tồi không tồi, cách mượn dao giết người này thật không tồi! Đúng là Tiểu Ngư nhà ta thông minh, như vậy bọn chúng sẽ còn không lo nổi thân mình mà lo chuyện khác được.”

Tiểu Ngư vừa giận vừa buồn cười trợn trắng mắt, nhìn về phía Đình Triệt: “Chàng nghĩ sao?”

Đình Triệt suy nghĩ một chút, nói: “Cách này không tồi, nhưng cũng không dễ. Mọi người nghĩ xem, Hạ Tùng là chức vị gì? Nếu không có chứng cứ xác thực, triều đình sao có thể vì một bức thư nặc danh mà đi lục soát phủ đệ của một đại quan? Hơn nữa dù thực có lục soát, Hạ phủ lớn như vậy, mặc dù quan binh vào phủ tìm kiếm, bằng vào thân thủ của Tả Hữu hộ pháp, dĩ nhiên có thể thoải mái chạy trốn. Đến lúc đó lục soát không thấy người, Hạ Tùng liền có thể hoàn toàn phủ nhận, cũng có thể yêu cầu nghiêm tra mật báo, mà đám Cao Chí Đạt cũng nhất định nghi ngờ chúng ta nhúng tay. Vạn nhất lúc trước bọn chúng đã làm cho rằng chúng ta đã rời kinh, cứ như vậy ngược lại lộ cho bọn chúng biết chúng ta còn ở Kinh thành.”

“Uhm.. Chàng nói có lý, trừ phi để bọn họ tận mắt chứng kiến đám Cao Chí Đạt ở trong Hạ phủ, nếu không chúng ta xác thực không lấy đâu ra chứng cứ.” Tiểu Ngự thất vọng nhũm mày. “Ta nghĩ xem, làm thế nào mới có thể tìm được chứng cứ đây.”

“Vậy không phải đơn giản?” Phạm Đại tùy tiện vung tay, nói, “Trước để bọn họ bí mật vây binh quanh Hạ phủ, sau đó chúng ta mang theo người lên nhập phủ, để hấn nhìn thử, chỉ cần thấy người, dù có nhất thời không tìm thấy chứng cứ, tội danh cũng đã xác thực rồi.”

Tiểu Ngự toát mồ hôi: “Nhị thúc, nếu như thật sự đơn giản vậy thì tốt quá. Thúc cho là quan phủ chỉ bằng vài lời của thúc mà mang binh đến vây Hạ phủ? Càng đừng nói lẽ nào bọn người Hạ Tòng Cao Chí Đạt thật đúng là mất mù tai điếc, ngay cả có người vây phủ cũng không biết? Còn nữa, việc đám người Cao Chí Đạt tạo phản đã qua mấy chục năm, lẽ nào người thúc mang theo vào nhất định có thể nhận ra mặt bọn chúng sao?”

“Ack..” Phạm Đại sờ sờ mũi, vội vàng cúi đầu làm bộ dạng cố hết sức suy nghĩ.

Căn phòng lại rơi vào im lặng.

“Có thể, cũng không phải hoàn toàn không có cách nào.” Giữa lúc Tiểu Ngự suy tư mãi không nghĩ ra cách nào toàn vẹn, đang định bỏ qua cách này, Đinh Triệt đột nhiên hít mắt nói.

“Cách nào?” Tiểu Ngự tinh thần phấn chấn.

“Ta còn không thể xác định cách này có được hay không.” Đinh Triệt nhìn về phía Phạm Đại: “Phạm Nhị thúc, thúc cho rằng hiện giờ trong triều còn có người có thể biết được chuyện tạo phản năm đó không?”

Phạm Đại nhũm mày, “Đương nhiên năm đó khi chúng ta đi rồi bọn họ mới khởi sự, tình hình cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng mới mấy chục năm mà thôi, hẳn là có người sẽ biết.”

Tiểu Ngự nói: “Vậy nếu như có người biết thì thế nào?”

Đinh Triệt đáp: “Nếu như có người biết được, thì sẽ có thể chỉ ra và xác nhận, mà nếu người đó hiện giờ còn ở triều đình, hoặc vẫn ở kinh thành, chuyện này có thể tiến hành, chỉ ít bọn họ sẽ không cảm thấy là chuyện bịa đặt.”

Tiểu Ngự nhũm mày, “Cần đưa người đi xác nhận, lại không để cho đối phương phát hiện, thực sự không phải chuyện dễ dàng.”

Đinh Triệt mỉm cười, “Chỉ cần có người còn biết được, vậy thì không cần thiết phải trực tiếp đưa người đi nhận mặt.”

Phạm Đại nóng nảy vỗ đầu mắng: “Người rút cuộc có mưu ma chước quỷ gì? Mau nói đi!”

“Dạ.” Đinh Triệt cười sáng lạn, ánh mắt sáng rực như sao: “Cách của ta là vẽ lại chân dung. Một bức thư nặc danh cố nhiên không đủ để người khác tin tưởng, nhưng nếu có chân dung của đám người Cao Chí Đạt, mặc dù không thể khiến người ta tin tưởng hoàn toàn, cũng sẽ khiến triều đình coi trọng. Hơn nữa nếu bọn chúng ở Hạ phủ, nhất định sẽ có người hầu hạ, nếu ta lại ghi chú thêm bên dưới danh sách những người bí mật hầu hạ bọn chúng, nhắc nhở triều đình trước khi bắt người, có thể khống chế mấy kẻ hạ nhân đó, liền đủ để làm nhân chứng. Hạ Tòng xưa nay đối đãi hạ nhân hà khắc, không sợ mấy người đó không nhận tội cung khai. Đến lúc đó, dù cho bắt không được đám người Cao Chí Đạt, Hạ Tòng cũng tuyệt đối sẽ chịu không nổi. Cứ như vậy, hiệp ước và âm mưu giữa bọn chúng cũng tự sẽ sụp đổ, mà đám Cao Chí Đạt cũng vì triều đình lần nữa phát lệnh truy nã mà óc không mang nổi mình óc, chúng ta vậy là có thể một mũi tên trúng hai con chim.”

“Xi. Ta còn tưởng người nói là cách gì dễ làm.” Phạm Đại hoàn toàn thất vọng, mắt tròn trảng: “Chúng ta đi đâu tìm được họa sĩ đây? Người cho là bọn người kia sẽ ngoan ngoãn để cho người ta ngồi họa lại hay sao? Càng đừng nói có thể vẽ giống được hay không nữa.”

“Không giấu Phạm Nhị thúc, vẽ vẽ tranh, cháu đây cũng từng có học qua, hơn nữa cháu cũng am hiểu nhất là vẽ chân dung.” Đinh Triệt cười khiêm tốn.

“...” Phạm Đại nhất thời cứng họng, nhìn Đinh Triệt như nhìn quái vật.

Lần này, Tiểu Ngự cũng kinh ngạc: “Chàng còn có thể vẽ tranh?”

Đinh Triệt mỉm cười gật đầu: “Chỉ cần để ta lại nhìn thấy bọn họ một lần, ta tự tin có thể họa ra thần vận của họ.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 231: Dựa thế

“Vậy còn chờ gì nữa? Mau đi vẽ tranh thôi! Ta đi tìm bút.” Thấy Đinh Triệt còn có bản lĩnh này, Phạm Đại lập tức gấp gấp phóng ra cửa.

“Nhị thúc! Thúc gấp cái gì, chúng ta còn chưa biết triều đình có ai có thể nhận ra hai người họ mà. Dù vẽ ra tranh xong thì tìm ai đây?” Tiểu Ngự giờ tay

kéo hẳn lại, sắc mặt không hề vui vẻ, ngược lại nhũn mảy, nhìn Đinh Triệt: “Chàng nói, chỉ cần thấy mặt bọn họ lần nữa, vậy chẳng phải chàng còn phải vào Hạ phủ lần nữa hay sao?”

“Đúng vậy. Lần trước không nghĩ đến kế hoạch này nên ta không lưu ý diện mạo bọn họ lắm, cho nên mới phải thấy mặt bọn họ lần nữa.” Đinh Triệt gật đầu, ôn nhu cười: “Nàng không cần lo lắng, kỳ thực tối qua ta vào Hạ phủ không lâu sau, mấy người tiểu thiếp của Hạ Tùng đã hẹn với ta, muốn ta sau này thường xuyên đến đó, chỉ cho bọn họ huấn luyện chim thể nào. Sáng nay ta mượn cớ đi tìm cho họ ít chim chóc thông minh hơn mới đi ra ngoài, chỉ cần ta đi mua mấy con là có thể quay lại lúc nào cũng được.”

“Tuy nói vậy, nhưng Cao Chí Đạt kia cũng biết dịch dung, nếu chàng không cẩn thận bị hắn nhận ra sẽ rất phiền phức, chúng ta vẫn nên nghĩ cách nào tốt hơn đi.” Tiểu Ngư lông mày vẫn nhũn chặt, Hạ phủ vốn không nguy hiểm, nhưng có ba kẻ ác của Nghĩa Bang ở đó, chẳng khác nào đầm rồng hang hổ, thực sự quá nguy hiểm.

“Yên tâm, ta sẽ vô cùng cẩn thận.” Đinh Triệt mỉm cười, dịu dàng nhìn nàng, “Hiện giờ chúng ta còn chưa biết rõ cụ thể âm mưu của bọn chúng, nếu có thể ở lại Hạ phủ, còn có thể thăm dò tình hình một chút.”

Tên nhóc này, thực không chỉ có cái miệng dẻo quẹo! Phạm Đại bên cạnh thấy hắn có ý muốn quay lại Hạ phủ, tuy rằng không muốn khen chút nào, nhưng không thể không thừa nhận hắn rất thông minh gan dạ.

Tiểu Ngư căn bản không lòng dạ nào chú ý đến sắc mặt hắn. Đôi mắt đẹp của nàng chỉ yên lặng chăm chú nhìn Đinh Triệt, cuối cùng nàng cắn môi gật đầu: “Nhất định phải hết sức cẩn thận.”

“Ta hứa.” Đinh Triệt nhìn lại nàng, trịnh trọng gật đầu hứa hẹn, ánh mắt ôn nhu như nước.

Hai người đứng đó nhìn nhau chăm chú, trong mắt chẳng còn chứa nổi gì khác, ngay cả bên cạnh có một cái bóng đèn lớn siêu cấp cũng không để ý đến.

Ôi thanh niên thời nay! Thật là buồn nôn! Dám không để ý còn có lão nhân gia hắn ở đây, cứ thế mà liếc mắt đưa tình với nhau.

Có điều, mà thôi, nể tình hắn vì Phạm gia mà xông pha nguy hiểm, không tính toán với hắn.

Nhớ tới đã hai ngày chưa nói chuyện yên ổn được với Triệu Dao lần nào, Phạm Đại không khỏi có chút đố kỵ, ngấm phần nộ liếc mắt nhìn Đinh Triệt, nặng nề khụ hai tiếng.

“Uhm. Được rồi.” Đinh Triệt bị bắt quả tang, thông dong điều chỉnh lại vẻ mặt, quay trở lại việc chính: “Tuy rằng chuyện về chân dung ta có thể hoàn thành, có điều chúng ta còn phải tìm người nhận được mặt bọn chúng nữa, hơn nữa người nhận được mặt lại không chắc được nắm quyền trong tay, cho nên việc chọn người càng phải thận trọng.”

Những lời này hắn vừa định nói, không ngờ lại bị tiểu tử này giành trước. - Phạm Đại tức giận, nhất thời không nói được gì khác.

“Những chuyện về chúng đều đã lâu năm, chúng ta sợ rằng khó có thể tìm được, xem ra không thể không phiền hà cha kế một chút rồi.” Tiểu Ngư nhũn mày nói.

Nàng thực sự không tình nguyện kéo Lô Từ Triều vào chuyện này, có điều quan trường nhiều biến động, nàng muốn thám thính cũng nhất thời không thể. Về phần bên quan hệ của Đinh Triệt, nếu hắn căn bản không có ý liên hệ với Tiền Duy Diễn, hơn nữa Tiền Duy Diễn cũng ở xa tại Lạc Dương, con đường này dĩ nhiên không cần suy nghĩ.

“Lô đại nhân ở quan trường nhân duyên không tồi, chỉ cần thật cẩn thận, thì không đến mức bị nghi ngờ đến. Hơn nữa nếu việc này nếu đại công cáo thành, khi luận công phân thưởng, chúng ta sẽ báo ra Lô đại nhân, vừa lúc được công, coi như vẹn toàn đôi bên.” Đinh Triệt nhìn ra tâm sự của nàng, khuyên giải.

“Ừm. Chỗ cha kế, ta sẽ xem xét trình bày.” Tiểu Ngư bắt đầu dĩ thờ dài.

“Đúng rồi Tiểu Ngư, tiểu hoàng đế kia không phải đã tới Bách Linh các của chúng ta hai lần rồi sao? Có thể trực tiếp giao cho hắn không?” Phạm Đại bỗng nhiên nảy ra sáng kiến, vội vàng đặc ý đề nghị.

Tiểu Ngư lắc đầu nói: “Tiểu hoàng đế đương nhiên là lựa chọn thích hợp, chỉ là không biết bao giờ hắn sẽ đến, nếu chỉ đem hy vọng trông cậy vào đó thì quá bị động.”

Đinh Triệt ở bên nhìn hai thúc cháu câu nọ câu kia gọi tiểu hoàng đế, ngôn ngữ không hề mang kính nể mà người thường nên có, không khỏi có chút kinh ngạc. Có điều suy nghĩ một chút, bản thân hắn theo lão già quái dị nhiều năm, đối với những chuyện thế tục cũng phai nhạt đi nhiều, càng đừng nói đến gia đình giang hồ như nhà họ Phạm, lập tức cũng bình thường trở lại.

Hắn trầm ngâm một chút, nói: “Hoàng đế cũng là một con đường, như vậy, chúng ta có thể chuẩn bị thêm vài phần chứng cứ, đưa đến nhiều người, chỉ cần những người này là thật tâm vì triều đình làm việc, không nhất định cần có thù oán với Hạ Tùng. Lại nói tiếp, ta nghĩ đến một người, hắn là thích hợp.”

“Ai?” Hai thúc cháu cùng lúc hỏi.

“Tướng gia đương triều - Lữ Di Giản.”

“Lữ Di Giản?” Tiểu Ngư nghiêng đầu trầm tư.

Đối với cái tên này, nàng đương nhiên không xa lạ, vì trong lịch sử, Lữ Di Giản chính là một danh thần. Đời Tống Nhân Tông, ông ta từng ba lần được phong tướng, hơn nữa chiến tích trác việt, làm không ít việc tốt vì dân chúng. Thôi Chân Tông, ông ta từng làm Lang trung Hình bộ, Tri phủ Khai Phong phủ. Tính thời gian và tuổi tác, cho dù ông ta chưa từng thấy qua đám Cao Chí Đạt kia, cũng có thể biết được những hạ thần từng trải qua phản loạn năm đó. Tin rằng nếu ông ta nghe được những chứng cứ này, nhất định sẽ đối xử vô cùng thận trọng.

“Ta nghe qua chuyện về Lữ Di Giản này rồi, ông ta xác thực là một lựa chọn thích hợp. Vậy thì chọn ông ta!” Tiểu Ngư gật đầu, lập tức lại nảy ra một suy nghĩ. “Chỉ là chúng ta hao tâm tốn sức huy động nhân lực như vậy, kết quả lại chỉ có thể phá hủy cầu kết giữa Nghĩa Bang và Hạ Tung, mà rất khó tổn thương đến gân cốt Nghĩa Bang, thực sự là đáng tiếc.”

Những lời này vừa nói, trên mặt Phạm Đại cũng hiện vẻ không cam lòng: “Đúng vậy, nếu như lúc này không động được căn cơ bọn chúng, thì sau này sợ rằng không còn cơ hội nữa. Hơn nữa bọn chúng có thời trường mất tất bảo, sợ rằng dù cha La Đan có giao công phẩm ra, cũng không có cách nào bảo đảm bọn chúng sẽ bỏ qua chúng ta. Tiểu Ngư, hay chúng ta đơn giản đưa bọn chúng một lưới bắt hết?”

“Một lưới bắt hết? Ta không biết Nhị thúc lại có thể hóa thân thành Quan Âm ngàn tay như vậy được từ lúc nào nhỉ!” Thấy Phạm Đại bộ dáng nhất phu đương quan vạn phu mạc khai, Tiểu Ngư nhin không được pha trò, giễu cợt hân chêm gió không tốn sức, sau đó mới nói: “Hiện giờ chúng ta chỉ có ba người, mà đối phương lại không biết có bao nhiêu cao thủ, không chỉ nói một lưới bắt hết, dù chỉ là bắt một hộ pháp hoặc là mình Cao Chí Đạt thôi, sợ cũng không phải dễ dàng.”

“Dù có là sự thực, cháu cũng không nên chê mình khen người vậy chứ? Tả Hữu hộ pháp liên thủ với nhau, một mình ta tuy không làm gì được bọn chúng, nhưng nếu riêng từng người đến, Nhị thúc cháu chưa chắc không chiếm được thượng phong.” Phạm Đại ngao nghể nói, nếu làm gì khác hẳn không thể nắm chắc, nhưng nói đến đánh nhau, thì chính là lĩnh vực sở trường.

“Vấn đề là dù chiếm thượng phong cũng vô dụng, chúng ta phải chắc chắn sẽ tóm hết bọn chúng mới được. Hơn nữa Tả Hữu hộ pháp luôn cùng lui cùng tiến sát nhau không rời, hơn nữa đã nhiều năm tôi luyện, từ lâu đã như một thể, lần này lại muốn bảo vệ Cao Chí Đạt, có thể ngu ngốc chia từng người ra đánh nhau với thúc mới là lạ.”

Nghĩ đến Phạm Thông ba năm trước suýt chút nữa đi đòi nhà ma, Tiểu Ngư sắc mặt trầm xuống, nếu thực có cơ hội, lúc này nàng không ngại tay dính máu. Nhưng vậy không có nghĩa bọn họ có thể khinh xuất, hiện giờ trong ba người, có lẽ chỉ Phạm Đại mới thật sự có kinh nghiệm đối địch. Chính nàng dù đã có sáu năm tập võ, nhưng chưa bao giờ thử đánh nhau với người khác, mà Đinh Triệt thì mới học ba năm.

“Ta thì thấy, Phạm Nhị thúc nói cũng không hoàn toàn không thể, chỉ cần tách bọn họ ra, chúng ta liền có cơ hội lớn.” Đinh Triệt hai mắt sáng lên, rất có tự tin, phân tích: “Nàng nghĩ xem, Phạm Nhị thúc có thể cầm chân một người, hai ta liền thủ có lẽ đủ để địch nổi một người, nếu chúng ta có thể kéo dài đến khi bá phụ trở về, liền có nhiều phần thành công hơn, huống chi...”

Đinh Triệt bỗng nhiên cười giảo hoạt: “Hai người không phải quên mất ta còn một sư phụ rồi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 232: Bắt đầu hành động

“Ồ, đúng rồi, sư phụ chàng nếu có thể ra tay, chuyện này chắc chắn hơn nữa là thành.”

Tiểu Ngư tinh thần hưng phấn trở lại, tuy nói nàng không thích thiếu nợ ân tình người khác, nhưng ở tình huống đặc thù này, nàng tuyệt đối sẽ không từ thủ cái gọi là kiêu ngạo gì đó, huống chi hiện giờ nàng và Đinh Triệt quan hệ đã không như trước, chuyện này liên quan đến an nguy sinh tử của cả nhà họ Phạm, hãy cứ mắc nợ một lần đi! Cùng lắm thì sau này mỗi ngày đều mua rượu mua gà nướng cho lão già kia.

Nghe được Đinh Triệt muốn kéo sư phụ hẳn ra tay, Phạm Đại không khỏi ngần ra, lập tức lại bủi môi ngậm miệng lại im lặng. Hắn tuy rằng vẫn canh cánh trong lòng chuyện lão già quái kia cướp đồ đệ, lại càng không muốn nợ ân huệ người khác, có điều hiện giờ là thời kì đặc biệt, nếu như lão già kia có thể ra tay tương trợ, hắn cũng sẽ không phản đối.

“Ừ. Bất giác trước bất vương. Chỉ cần sư phụ ta có thể ra tay, chúng ta bố trí lại một chút, thừa dịp bọn chúng chật vật chạy trốn mà mai phục, tin rằng trong lúc rối loạn nhất định có thể bắt được ba kẻ đó.” Đinh Triệt cũng nóng lòng muốn thử, nói: “Tuy rằng Nghĩa Bang nhiều người, nhưng có câu cây cỏ bầy khí tan, nếu cha nàng chỗ đó thuận lợi, từ nay về sau mỗi họa lớn này không chừng có thể triệt để giải quyết.”

“Đúng, còn nữa, nếu bọn chúng đã không phải là dạng người gì tốt, chúng ta cũng không cần phải câu nệ giang hồ quy củ cái gì. Nhạc Du đang nghiên cứu độc dược, đến lúc đó chúng ta sẽ tìm cơ hội hạ độc bọn chúng, suy yếu sức chiến đấu của chúng, tranh thủ bắt được tướng cũng tốt, quân cũng được, toàn bộ giải quyết, sau này mới có thể thật sự thanh tịnh.” Tiểu Ngư càng nghĩ lại càng cảm thấy kế hoạch này có khả thi.

“Phạm Nhị thúc, thúc nghĩ sao?” Thấy ý kiến của mình được Tiểu Ngư tán thành, Đinh Triệt tâm tình sung sướng, cười nhìn về phía Phạm Đại.

“Các ngươi cứ bàn hết đi, dù sao đến lúc đó không thiếu ta là được.” Phạm Đại giọng có chút chua nói.

Phương pháp là tiểu tử này nghĩ, chân dung cũng là hấn vẽ, hơn nữa sợ rằng đến lúc đó chủ lực tấn công cũng là hai thầy trò bọn hấn, thậm chí cháu gái ngoan của mình cũng bị kéo về phía hấn... Một Nhị thúc đáng thương là hấn còn có thể nói cái gì?

Thật không biết lão quái vật Bỉ Lương kia rốt cuộc huấn luyện tên tiểu tử này thế nào? Mới chỉ có ba năm, không chỉ khiến Đinh Triệt thoát thai hoá cốt, còn dạy cho hấn nhiều bản sự linh tinh mục như vậy. Lúc thì là dịch dung, lúc lại là huấn luyện chim chóc, lúc thì là cổ pháp liêm tức co đầu rút cổ.. Ghê tởm nhất là, Phạm gia bọn họ còn bồi vì mấy bản sự linh tinh đó mà nợ ân tình lớn của thầy trò hấn. Còn nữa, nếu sau này hai đứa thành thân, vậy cũng không phải tương đương không công mà tặng Tiểu Ngư hấn một tay bồi dưỡng thành tài tận tay cho lão quái vật kia sao?

Đây thực sự là tiền mất tật mang! Phạm Đại càng nghĩ lại càng không dễ chịu.

“Tốt lắm, vậy ta giờ đi tìm sư phụ ngay.” Đinh Triệt và Tiểu Ngư nhìn nhau cười, đều cố ý làm bộ không phát hiện hấn đang phiền muộn.

“Chờ một chút!” Phạm Đại bỗng nhiên kêu lên.

“Phạm Nhị thúc còn có gì phân phó?” Đinh Triệt kính cẩn cười nói.

“Việc này chúng ta còn cần bàn tính kỹ càng hơn.” Phạm Đại ho khan hai tiếng, rất tự đắc nói: “Lần này bọn chúng đến đây làm chuyện lớn, nhân số tất nhiên đông đảo. Nếu muốn một lưới bắt hết, chúng ta trước hết nên biết rõ bọn chúng rốt cuộc tới bao nhiêu người, thăm dò những quan hệ ngầm của chúng, xem bọn chúng bình thường hay tập trung ở đâu mới được. Không phải có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng sao?”

Đinh Triệt và Tiểu Ngư không khỏi nhìn nhau một chút, lại cười một lần nữa. Nhị thúc vô si này, lần này còn thực thông minh!

“Phạm Nhị thúc nói có lý, ta nhớ bá phụ bọn họ nhanh nhất cũng phải mười ngày nữa mới có thể trở về. Chúng ta vừa lúc nhân thời gian này chuẩn bị cho tốt. Như vậy, ta vẫn là trước đi tìm sư phụ, sau sẽ quay lại thăm thính tình hình Hạ phủ.” Đinh Triệt đáp.

“Ngươi sẽ không cho rằng chỉ có quay về Hạ phủ nằm vùng mới có thể biết được bọn chúng có bao nhiêu người chứ?” Phạm Đại không chút do dự cười nhạo một tiếng. “Tiểu tử, nói đến thủ đoạn giang hồ, ngươi còn non lắm.”

“Thỉnh Phạm Nhị thúc chỉ điểm.” Đinh Triệt mỉm cười, không chỉ không khó chịu, ngược lại cung kính chấp tay.

Tiểu Ngư biết Phạm Đại muốn mượn cơ hội kiểm lại chút kiêu ngạo, liền chỉ mỉm cười, không chen vào.

“Vậy còn được.” Phạm Đại hừ hừ một tiếng, càng làm ra bộ nghiêm trang, sau đó một bộ để cho tiền bối chỉ điểm chỉ điểm ngươi một chút, nói ra huyền cơ.

Có điều, huyền cơ này vừa nói ra, kỳ thực rất đơn giản, chỉ có hai chữ: Theo dõi.

Đám người Cao Chí Đạt tuy rằng ở trong Hạ phủ, nhưng xuất phát từ nguyên tắc quan và kẻ cướp không phải một nhà, cùng với hai bên khó có thể tuyệt đối tin tưởng nhau, những bang chúng khác của Nghĩa Bang nhất định là có hang ổ khác, không thể nào đều ở hết bên trong Hạ phủ. Nếu không ở cùng một chỗ, bình thường dĩ nhiên không thể thiếu sẽ có liên lạc với nhau. Theo như Phạm Thông nói, chính là giám sát người trung gian phụ trách truyền lời nhận lệnh, sau đó tìm hiểu nguồn gốc, nhất định có thể tìm ra hang ổ bí mật của Nghĩa Bang.

“Đúng là gừng càng già càng cay. Nhị thúc, thúc quả nhiên lợi hại!” Tiểu Ngư cười vỗ mông ngựa một câu, Đinh Triệt cũng phụ họa bằng vẻ kính nể thành tâm thành ý, Phạm Đại bị hai người tăng bốc đến lảng lảng cả người, chút khó chịu ban đầu với Đinh Triệt mất đi vài phần.

Lập tức, ba người liền thảo luận kế hoạch này càng thêm chi tiết tỉ mỉ, lại bắt đầu phân công, để tận khả năng thực hiện mục tiêu cao nhất là một lưới bắt hết.

Để lợi dụng lực lượng phía Tiểu hoàng đế, Tiểu Ngư riêng đến Bách Linh Các một chuyến trước, dặn Liễu Viên Thanh nếu như có tin Triệu Trinh muốn tới, thì phóng một loại pháo hoa đặc biệt đưa tin, về phần người giám sát pháo hoa, vì không cần phải biết bất cứ nội tình gì, có thể mượn dùng người của Lô phủ. Mặt khác, để tiện sau này liên hệ với Đinh Triệt đi nằm vùng, Tiểu Ngư liền ở một ngõ nhỏ sát bên Hạ phủ lặng lẽ thuê một căn nhà dân, sau đó mới quay lại, dùng lý do đã suy tính kỹ trước đó, thỉnh cầu Lô Từ Triều tương trợ.

Lô Từ Triều rất nghi hoặc sao nàng lại muốn điều tra cụ thể sự kiện phản loạn Cửu Nghi Sơn năm đó, có điều Tiểu Ngư không chịu nói rõ, hấn cũng không thể cưỡng cầu, mà dựa theo Tiểu Ngư dẫn dắt, lập tức phải tâm phúc cẩn thận điều tra.

Về phương diện khác, Phạm Đại cũng bắt đầu tự mình nằm rình, truy tra đầu mối.

Nhưng phía Đinh Triệt, sự tình lại không thuận lợi như tưởng tượng. Hấn liên tiếp tìm hai ngày, mắt thấy cũng sắp đến lúc nhập Hạ phủ, lại vẫn không có chút tin tức nào của lão quái vật.

“Lẽ nào sư phụ chàng không ở kinh thành?” Tiểu Ngư cảm thấy kỳ quái.

“Theo lý thì không thể, lần này ông ấy đặc biệt đến kinh thành có việc.” Đinh Triệt nhú chặt mi, lần đầu tiên trở nên lo lắng: “Tính ra thì, ta đã lâu rồi không liên hệ với lão nhân gia, sẽ không phải là có chuyện gì xảy ra chứ?”

“Sao có thể?” Tiểu Ngư cũng bị hấn dọa nhảy mí mắt, vội vàng an ủi, “Sự phụ chàng là cao thủ trong cao thủ, ngay cả cha ta và Nhị thúc đều rất sùng bái, người khác không thể thương tổn đến ông ấy được. Có lẽ ông ấy đến chỗ nào chàng không biết, chúng ta lại tìm nhiều hơn một chút có lẽ sẽ thấy. Không thì thế này đi, chàng nói cách hai người dùng để liên hệ nhau, còn có những nơi ông ấy thường tới cho ta biết, ta đi tìm xem”

“Uhm, cũng được.” Nhớ tới lão già quái dị sở dĩ biến mất không thấy bóng có thể vì lần trước hấn phản đối mạnh mẽ, không cho phép lão lại theo dõi hấn, nghe trộm hấn và Tiểu Ngư nói chuyện, Đinh Triệt rất nhanh bỏ qua nỗi lo lắng, lão già sư phụ của hấn, còn thật không nghĩ ra ai có thể thương tổn được lão.

Tạm thời bỏ qua nỗi lo này, Đinh Triệt liền kể lại cách liên lạc và ám hiệu cho Tiểu Ngư, sau đó vội vàng trong hai ngày tranh thủ thời gian đi tìm vài con chim quý, một lần nữa dịch dung vào Hạ phủ.

Dù sao việc tìm lão già kia tuy rằng quan trọng, nhưng quan trọng hơn là hấn phải nhanh chóng về ra được bức chân dung kia, đồng thời làm ra danh sách nhân chứng

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 233: Chung thân đại sự

Ngày thứ sáu sau khi La Đan và Phạm Thông ra đi, cũng là buổi sáng ngày thứ ba Đinh Triệt lấy thân phận huấn luyện chim vào Hạ phủ, mưa mùa đông bắt đầu hạ, khiến cho nhiệt độ còn sót lại chút ấm áp từ cuối thu đột nhiên trở nên lạnh lẽo, chính thức bước vào mùa đông.

Hiện giờ, rốt cuộc càng ngày càng thêm lạnh giá.

Diệp Chi Yến từ lúc nhận hai đứa con trở về, đã bắt đầu tự tay chuẩn bị cho hai người y phục mùa đông, lúc này tiết trời thay đổi, liền tự mình mang tới, còn vô cùng hăng hái muốn đích thân thay Tiểu Ngư trang điểm phối hợp với bộ đồ mới.

“Mẹ, lát nữa con phải đi ra ngoài, y phục này để sau hãy mặc ạ.” Tiểu Ngư cười ngăn bà lại, chỉ thử xem quần áo có vừa người không liền ra sau bình phong thay đồ nam trang.

“Tiểu Ngư.” Diệp Chi Yến vội vàng kéo tay nàng, lo lắng nói: “Cha con lúc sắp đi không phải dặn hạn chế ra ngoài hết mức có thể sao? Hiện giờ con và Nhị thúc ngày nào cũng chạy ra ngoài, nếu như gặp phải người xấu thì phải làm sao?”

“Không sao đâu mẹ. Con cài trang một chút, không có ai nhận ra được con đâu.” Tiểu Ngư cười nói, “Lần trước chẳng phải mẹ không nhận ra con sao?”

“Tuy nói thế, nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn. Hơn nữa hiện giờ bên ngoài đang mưa dầm, mưa mùa đông đâu có giống như mưa mùa hè, nếu như bị dính mưa, hàn khí xâm nhập vào người, rất dễ sinh bệnh.” Diệp Chi Yến đương nhiên không dễ dàng yên tâm như vậy, tiếp tục tìm lý do khuyên Tiểu Ngư, “Nếu con muốn ra ngoài, đợi mưa tạnh cũng không trễ mà.”

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng nhiều như vậy, chỉ là chút mưa nhỏ mà thôi, hơn nữa chẳng phải có ô rồi sao? Con sẽ không bị ướt.” Tiểu Ngư nhún vai cười cười.

Nói thật, có mẹ rất tốt, nhưng nàng vốn đã tùy tiện quen, thực sự không có thói quen được cẩn thận chăm chút như vậy, nhất là bà mẹ này, trong lòng lúc nào cũng tràn đầy ham muốn nghĩ cách bù đắp cho hai tỷ đệ.

Huống chi, Đinh Triệt lần trước đi Hạ phủ, bọn họ đã hẹn sáng hôm nay gặp mặt, chuyện hôm nay nàng đã làm xong xuôi, cơ bản chỉ còn việc đi gặp Đinh Triệt. Hơn nữa quan trọng hơn là, nàng vẫn luôn lo lắng, nhất định phải nhìn thấy hấn, xác định hấn bình an mới được, cho nên bất luận thế nào nàng cũng phải đi xem.

“Aiz.” Thấy Tiểu Ngư kiên trì, Diệp Chi Yến nhịn không được thở dài, hơi ủy khuất oán giận: “Tỷ đệ các con khi chưa vào đây ở, mẹ con ta tuy không thể ngày nào cũng gặp mặt nhau, nhưng mỗi lần con đến vẫn ở cùng mẫu thân. Hiện giờ con rõ ràng ở ngay bên cạnh mẹ, nhưng mỗi lần mẹ muốn gặp con còn khó hơn trước đây nữa.”

“Mẹ.” Tiểu Ngư vừa bắt đầu đi vừa buồn cười kêu lên, kéo tay Diệp Chi Yến ngồi lên giường nhỏ, mềm giọng nói: “Không phải con không muốn ở cùng mẹ, nhưng không phải mấy ngày nay vừa lúc có nhiều việc sao. Hơn nữa, Đông Đông ngày nào cũng ở nhà, nó có thể ở cùng mẹ mà. Với lại tương lai còn dài, chờ giải quyết việc này xong, mỗi ngày con đều có thể ở bên cạnh mẹ rồi.”

“Cũng chẳng được bao lâu cả! Con đã cập kê, đã có thể làm vợ làm mẹ được rồi.” Diệp Chi Yến cả người tỏa ra ánh hào quang của tình mẹ, ôn nhu nhìn đứa con gái giống mình thời còn trẻ như đúc, tay khẽ vuốt má nàng, than thở: “Mẫu thân trước đây không thể chăm sóc con, hiện giờ mẹ con ta thật vất vả mới đoàn viên, con cũng cùng Đinh công tử tâm đầu ý hợp, việc hôn nhân của con, mẹ nhất định phải thay con xử lý tốt.”

“Mẹ, mẹ nói đi đâu vậy?” Tiểu Ngư toát mồ hôi lạnh. “Con còn chưa tới mười bảy tuổi, không vội vàng mấy chuyện này. Để sau hẵng tính đi ạ.”

“Sao có thể không vội vàng chứ? Con gái lớn dù sao cũng phải lấy chồng. Hơn nữa một con vẫn còn biết mình đã sắp mười bảy tuổi. Năm đó mẹ ở tuổi này đã mang bầu con rồi đây.” Diệp Chi Yến cũng như những người mẹ khác trong thiên hạ, luôn quan tâm đến việc hôn nhân của con cái mình, khó chấp nhận nhất là đứa con nói mình còn nhỏ không nóng nảy, sáng giọng: “Hơn nữa theo lý mà nói, khi con mười lăm tuổi đến tuổi cập kê, cha con nên xem xét tìm người trong sạch cho con mới phải. Nhưng cha con thật không làm được, lẽ nào mẹ cũng phải bắt chước giống cha con hay sao? Được rồi, Tiểu Ngu. Mẹ chỉ biết đứa bé kia gọi là Đinh Triệt, lại không biết nó rốt cuộc là người nơi nào, trong nhà còn có ai...”

“Mẹ. Việc này sau này hãy nói.” Tiểu Ngu vội vàng cứng rắn ngắt lời, vẻ mặt hắc tuyến nói sang chuyện khác: “Được rồi, Liên Nhi đâu? Sao nó không tới đây?”

“Có tới đấy chứ. Bên chỗ hai vị Thượng Quan cô nương ta cũng tặng hai bộ quần áo, nhất định lúc này con bé đang dán ở chỗ Kiều Kiều cô nương thử y phục đấy. Ha ha, không biết tại sao, Liên Nhi và vị cô nương Thượng Quan Kiều kia rất hợp nhau, mấy ngày nay, hai người luôn dính chặt với nhau... Aida.. Đứa bé này, mẹ đang muốn nói chuyện của con, sao con lại kéo người khác vào thế hả?”

Tiểu Ngu thật sự van xin: “Mẹ.. Xin mẹ hãy tha cho con, việc này thật sự để sau hãy bàn được không? Hôm nay con thực sự có việc, lập tức phải đi ngay bây giờ.”

“Việc gì cũng không quan trọng hơn chung thân đại sự của con! Được rồi, mẹ không quấy rối con nữa, chờ lần này chuyện của cha con kết thúc, nhất định phải tìm thời gian bàn kỹ.” Diệp Chi Yến vờ tức giận nói, nhưng cũng biết đúng mực, cười xong liền nghiêm mặt. “Nhưng con nhất định phải đồng ý với mẹ là thật cẩn thận, ngàn vạn lần đừng có cậy mạnh, phải bình an, biết không?”

“Dạ dạ dạ, con gái ghi nhớ trong lòng, nhất định không thiếu một sợi tóc trở về.” Tiểu Ngu không ngừng đảm

Toát mồ hôi.. Những bà mẹ, bất kể niên đại nào, không ai là không lắm lời, dù có là bà mẹ xinh đẹp nhìn như mới ba mươi tuổi Diệp Chi Yến cũng không ngoại lệ.

Mất nửa ngày mới vất vả khuyên được Diệp Chi Yến rời đi, Tiểu Ngu lập tức tranh thủ thời gian đi thay quần áo, mới búi xong kiểu tóc nam tử, chuẩn bị dịch dung, đột nhiên tai thính nghe được bên ngoài có tiếng bước chân rón ra rón rén.

Trời ạ! Mới khuyên đi được một người lại lập tức tới một đôi, còn như vậy nữa chắc mình khỏi ra ngoài quá.

Tiểu Ngu thờ dài, thu hồi đạo cụ lại vọt tới bên cạnh cửa, quả nhiên, cánh cửa đột ngột bị đẩy mạnh ra, hai người chạy ào vào.

“Ha ha, lần này bị ta tóm được rồi!” Thượng Quan Kiều tự cho mình là sét đánh không kịp bưng tai ủa vào, lao thẳng vào buồng trong. Lô Liên Nhi cũng hoạt bát chạy theo ngay sau cô nàng, nhưng vừa vào phòng trong, hai cô nhóc một lớn một nhỏ đều ngăn người.

“Ồ.. Sao không có ai cả?”

“Kiều Kiều tỷ tỷ, Tiểu Ngu tỷ tỷ sao không có ở đây?”

“Ta cũng không biết nữa, vừa rồi Hà Nhi rõ ràng nói tỷ tỷ còn đang ở trong phòng mà.”

Hai người tìm trong tìm ngoài một hồi, đến cái bóng Tiểu Ngu cũng chẳng thấy đâu, không khỏi mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, nhưng nào biết đâu rằng, ngay khi hai người vừa đẩy cửa, xông vào phía phòng trong, Tiểu Ngu đã dễ dàng từ phía sau hai người đi ra ngoài.

Thượng Quan Kiều tuy rằng tỉnh quái, nhưng so với Tiểu Ngu, ha ha.. quá ngốc rồi! Nghĩ tới Thượng Quan Kiều lúc này nhất định đang ảo não cái môi đầu thật cong, Tiểu Ngu không khỏi mỉm cười, nhưng lập tức lại khề thờ dài.

Kỳ thực nếu như không có nhiều chuyện xảy ra như vậy, nàng phải dốc hết sức ứng phó mới có thể bảo vệ mọi người, nàng sao lại không muốn cùng với những người khác thỏa thích hưởng thụ vui vẻ chứ!

©2017 Kites.vn | - I7 v& o; T# B! [All rights reserved]

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 234: Nói Chính Sự Trước

Thoát khỏi Thượng Quan Kiều, Tiểu Ngu vội vã chạy nhanh tới chỗ Nhạc Du.

Ngày đó Nhạc Du nhận nhiệm vụ, ngoài một ngày ba bữa cơm, cơ bản đều ở lý trong phòng nghiên cứu các loại dược vật. Hôm trước hẳn đã tinh luyện một loại mê dược có tính năng tương tự như mộng hân dược, nhưng chủ yếu thông qua đường hô hấp, cũng nói đại khái hôm nay là có thể đem độc quỷ tinh luyện triệt để thành dạng dịch lỏng cô lọc.

Vào phòng Nhạc Du, Nhạc Du đang vui đùa thực hiện bước cuối cùng, thấy nàng đến, dung nhan tuấn mỹ vì mệt mỏi rã rời mà có chút tái nhợt, nhưng lúc này lại hiện diện nụ cười hài lòng, không đợi nàng hỏi, hắn đã chủ động nói rõ, rằng nhanh nhất đến buổi chiều mới có thể hoàn thành, và còn phải cần bắt một vài con vật nhỏ thí nghiệm một chút mới có thể xác định được thời gian được hiệu duy trì. Tiểu Ngư thấy mình không thể chờ đợi lâu như vậy, liền mượn phòng tắm dịch dung ngay tại đó, rồi sau đó mới đi ra ngoài gặp mặt Đinh Triệt.

Che trên đầu một chiếc ô giấy dầu, Tiểu Ngư đi ra khỏi tầm nhìn của Nhạc Du, một đường cẩn thận đi đến một ngôi nhà bình thường nằm sâu trong ngõ, nhẹ nhàng gõ cánh cửa gỗ đã cũ. Cửa phòng gần như lập tức mở ra, Tiểu Ngư nhanh chóng luồn vào, nhìn thấy rõ người trước mắt, liền ném cây dù trong tay, sà vào vòng tay ấm áp của hắn.

“Sao vậy?” Đinh Triệt bị nhiệt tình bất ngờ của nàng làm cho kinh ngạc một chút.

“Trời chuyển lạnh, mẹ ta làm cho ta hai bộ y phục, nhất định bắt ta phải mặc thử, lại cần nhẫn một hồi lâu, nên ta mới tới chậm.” Tiểu Ngư nắm bả, hít một hơi mùi hương quen thuộc, giống như con mèo nhỏ cọ cọ trong ngực hắn.

Sau lần trước hai người hưởng thụ ngọt ngào ngán ngủ trong hẻm nhỏ, cho tới giờ, bọn họ đã ba bốn ngày không từng đơn độc ở cùng nhau. Nhất là hai ngày hai đêm này, mặc dù tính ra ngán ngủ, nhưng vì Đinh Triệt đang trong hiểm cảnh, thời gian liền trở nên dài đằng đặc. Đặc biệt đến buổi tối, nghĩ đến Đinh Triệt còn phải nhân lúc trời đêm nghĩ cách thám thính tin tức, còn phải tìm hết cách đến gần quan sát mặt của Tả Hữu hộ pháp, nàng thấp thỏm bất an, cũng không ngủ ngon được. Người thấy mùi hương riêng biệt của hắn, lòng nàng mới thực sự yên ổn lại.

“Bá mẩu tự tay làm? Vậy nhất định là rất đẹp, lúc nào nàng mặc cho ta xem?” Đinh Triệt cười khẽ một tiếng, lúc này mới thoải mái mà ôm chặt nàng. Câu trả lời của nàng dường như không ăn nhập chút nào với câu hỏi của hắn, nhưng lại thể hiện rõ ràng những quan tâm lo lắng vô cùng của nàng đối với hắn.

“Ồ trước mặt đại soái ca như chàng, mặc cái gì cũng thấy mặc cảm” Tiểu Ngư ở trong lòng hắn cười trộm.

“Được lắm, nàng dám đùa giỡn ta? Ta phải nghiêm phạt mới được.” Đinh Triệt làm bộ nghiêm mặc, bàn tay nâng cằm nàng lên, đôi môi nóng như lửa phủ xuống.

“Đáng ghét!” Tiểu Ngư cười khẽ, như con cá trơn tuột trượt khỏi lòng hắn, trốn đến đầu kia cái bàn, sóng mắt như nước hồ mùa xuân, long lanh rung động mê người. “Trước nói chính sự đã!”

“Không được. Phải thương trước.” Đinh Triệt chỉ vào miệng mình, làm mặt nghiêm trang.

“Không được, nói chính sự trước.” Nhớ tới Đinh Triệt nổi lần đầu nhiệt tình như lửa, cuộn trào như sóng triều khó có thể kiềm lại được, Tiểu Ngư nhìn không được mặt đỏ. Nếu như thực chiều ý hắn, hai người chắc chắn sẽ có một hồi dây dưa không dứt.

“Chỉ một chút thôi?” Đinh Triệt cọt nhà mặc cả, lại không biết bộ dạng làm nũng của mình phối hợp với gương mặt dịch dung thành ông chủ có chút cứng nhắc, thật sự khiến người ta có cảm giác bị sét đánh.

“Đinh Triệt, nếu chàng muốn vậy, một lát nữa cũng không vội mà.” Tiểu Ngư giận dữ nói, thuận tiện run người phủ xuống đất một đồng da gà.

Đinh Triệt hai mắt nhất thời đầy vẻ đáng thương, trở nên ẻo lả, giống như nai con nhìn Tiểu Ngư, khiến nàng trông mà vừa bực mình vừa thấy buồn cười, mặt ngoài lại càng cứng rắn, sẵn giọng: “Nhanh nói đi!”

“Được rồi!” Biết nàng hạ quyết tâm không nhượng bộ, Đinh Triệt không còn cách nào khác đành ngồi xuống, sau đó lấy trong ngực ra một bức thư đưa cho nàng: “Đây là danh sách những hạ nhân và quan kỹ từng hầu hạ bọn chúng, cùng với địa đồ Hạ phủ. Ta đã đánh dấu chỗ ở của ba người đó và lộ tuyến bọn chúng có thể dùng để chạy trốn.”

“Uhm” Tiểu Ngư trải địa đồ ra xem một chút, những gì vẽ bên trên kỹ càng tỉ mỉ, trong lòng không khỏi mềm mại: “Hai ngày nay chàng nhất định không được ngủ đủ.”

“Đúng vậy, phân nửa mỗi đêm ta đều đi vòng vòng quanh Hạ phủ, hôm đầu tiên ta chưa tìm được cơ hội, đêm qua lại đi, suýt chút nữa thì bị Tây Môn Khang phát hiện.” Đinh Triệt bắt đầu tranh công trạng.

“Ồ, vậy hắn có nghi ngờ chàng không?” Biết rõ hắn lúc này nhẹ nhàng ngồi đây, đêm qua nhất định là không việc gì, nhưng Tiểu Ngư vẫn bị lời hắn làm lo lắng.

Đinh Triệt cười hi hi: “May mà ta sớm có chuẩn bị, trộm con mèo của một tiểu thiếp Hạ Tằng, hắn vừa nghi ngờ, ta liền thả con mèo kia ra, chỉ tội nghiệp cho con mèo nhỏ đó, mất mạng tại chỗ.”

“Thật là may quá.” Nghĩ đến một khắc phạm hiểm đó, Tiểu Ngư không khỏi sợ hãi, “Nhưng kể đó chỉ có thể dùng một lần, không thể dùng lần nữa, chàng đã có danh sách và địa đồ, không cần phải quay về đó đúng không?”

“Sao? Nàng không có lòng tin với phu quân của mình như vậy hả?” Đinh Triệt cười ôm vòng eo mềm mại của nàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lưng nàng: “Nàng yên tâm, sau này ta nhất định càng thêm cẩn thận. Được rồi, nàng đoán hiện giờ Hạ đại nhân kia sao rồi?”

“Chàng đừng có nói sang chuyện khác.” Tiểu Ngư cố sức rút tay lại, trừng mắt hắn: “Nhị thúc mấy ngày nay mai phục ngoài Hạ phủ, đã tìm được hai nơi

Nghĩa Bang tự tập, cha kẻ cũng đã tra được hai người võ tướng năm đó tham dự vụ dẹp loạn kia, nay cũng coi như có chức vị cao, bên phía Lữ Di Giản cũng đã thăm dò xong, hiện giờ chỉ cần chúng ta gửi bức họa và thư nặc danh đến, đợi quan phủ phái binh, có thể dẫn bọn họ vào trong bao vây tiểu trù, nhiệm vụ của chàng coi như là xong. Hơn nữa, ta nghe Nhị thúc nói, Hạ phủ gần đây thu mua được liệu trắng dương quý giá, giả như Hạ Tùng hiện giờ đã bị hạ độc, vậy chàng tiếp tục ở lại đó quá nguy hiểm rồi.”

“Việc này đợi lát nữa thảo luận tiếp.” Đinh Triệt cảm tay nàng, quay người lấy ra văn phòng tứ bảo, cười nói: “Nói đến tranh vẽ, ta ở Hạ phủ vẫn không tiện ra tay, còn thỉnh tiểu nương tử vì tiểu sinh hồng tự thêm hương, xem tiểu sinh diệu thủ hiện đan thanh.” (cách nói văn hoa khoe khoang mình có tài vẽ tranh. J)

“Tự đại cuồng!” Tiểu Ngư biết hắn cố lái sang chuyện khác, có điều vẽ tranh xác thực rất quan trọng, liền không cùng hắn đấu võ mồm nữa, bắt đầu xắn tay áo mài mực, dự định vẽ xong tranh lại cùng hắn nói.

Sau nửa canh giờ, Đinh Triệt rút cuộc buông bút, nhìn trước sáu bức chân dung về ba người khác nhau, cười nói: “Cao Chí Đạt kia mấy ngày nay rất cẩn thận không gỡ bỏ mặt nạ dịch dung, ta cũng chỉ có thể tạm thời dựa theo hình dáng hắn hiện giờ, sao, có giống không?”

Tiểu Ngư nhìn mấy bức vẽ, không khỏi tán thưởng nhìn hắn: “Ngày đó ta chỉ nhìn qua bọn chúng một lần, cũng nhớ không rõ hình dạng của chúng nữa, có điều nhìn mấy bức họa này của chàng, bỗng chốc đã nhớ lại rõ ràng. Đinh đại diệu thủ, xem ra chàng xác thực có tiền vốn để mà cuồng vọng đó!”

“Đa tạ tiểu nương tử khích lệ, tiểu sinh thực sự thụ sủng nhược kinh.” Đinh Triệt cố ý làm bộ dáng thư sinh ngốc cúi đầu bái dài.

“Được rồi, đừng toan hủ nữa.” Tiểu Ngư cười mắng, buông bức họa để chúng khô mực, lại rót chén trà cho Đinh Triệt, nghiêm mặt nói: “Ta vừa rồi là nói thật, chàng không nên quay về đó nữa, chàng cũng biết, ta mấy ngày này không tìm được sư phụ chàng. Nếu không có ông ấy hỗ trợ, phần thắng của chúng ta sẽ giảm đi rất nhiều. Chàng ở lại Hạ phủ, ta thực sự lo lắng.”

“Sư phụ còn chưa tìm được sao?” Đinh Triệt cũng không thể không nhún mày, nhện không được bước đi vài bước.

“Đúng vậy, ta dựa theo phương pháp của chàng, đến nơi ông ấy có thể đến nhất, cũng để lại ký hiệu xung quanh, nhưng ông ấy vẫn chưa hề đến tìm ta. Ta nghĩ sư phụ chàng hẳn là tạm thời không ở kinh thành, kế hoạch của chúng ta cần có cải biến thích hợp mới được.”

“Nếu như vậy, ta đây lại càng không thể không quay lại.” Đinh Triệt nghiêm mặt nói. “Được rồi, độc quỷ của Nhạc Du tình luyện được chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 235: Rồi Bàn Chuyện Yêu Đường.

“Đến chiều nay là có thể tình luyện ra được. Trước đó hẳn nghiên cứu ra mê dược này.” Tiểu Ngư móc ra một cái lọ cho hắn xem, “Hắn nói không thể điều chế ra mộng hân dược vô sắc vô vị, chỉ có thể dùng bột phấn này thay thế, nếu người thường uống hai ngụm, có thể hôn mê nửa canh giờ, về phần đám Tây Môn Khang, ta xem với công lực của bọn chúng nhiều nhất cũng hôn mê một khắc (15 phút) mà thôi. Đáng tiếc hắn không biết nhuyễn cốt tán, hóa công tán, vv... những thứ độc dược này lại càng tiện hơn.”

Đinh Triệt nhận lấy cái lọ, tiện tay đút vào trong ngực, cười nói: “Vậy cũng không trách được, hẳn không phải người trong giang hồ, chẳng bao giờ tiếp xúc với những dược vật đó, không làm được cũng là bình thường.”

“Uhm” Tiểu Ngư gật đầu, lập tức xông tới muốn cướp lại cái lọ kia: “Áy.. Ta chưa nói cho chàng mà, mau trả lại cho ta.”

“Chỉ là một lọ mê dược mà thôi, nương tử sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ?” Đinh Triệt cười hi hi né tránh.

“Nếu chàng không quay lại đó, ta sẽ cho chàng, nếu chàng không đồng ý, ta sẽ không chấp nhận.” Tiểu Ngư lại lao tới.

Lúc này, Đinh Triệt rõ ràng làm như né tránh, thực tế lại giả hoạt dang tay ôm nàng vào lòng, gắt gao siết chặt, lúc này mới ôn nhu nói: “Tiểu Ngư, nàng biết ta ở lại Hạ phủ còn có mục đích quan trọng là nội ứng ngoại hợp, hôm nay sư phụ chưa tìm được, bá phụ cũng chưa quay về, chúng ta thiếu nhân thủ vô cùng, ta lại càng không thể không đi. Tối qua đám Cao Chí Đạt đã lợi dụng Hạ Tùng tra được trấn Liễu Hà, cả đêm đi đánh lén, nhưng phát hiện người không nhà trống, vẫn đang vô cùng tức giận. Nếu giờ ta rời đi, bọn chúng tuyệt đối sẽ hoài nghi, nếu bọn chúng cảnh giác, rồi khỏi Hạ phủ, sẽ rất bất lợi cho kế hoạch của chúng ta.”

Tiểu Ngư bất động một lát, thân thể mềm xuống, dán trong lòng ngực hắn, khe khẽ thở dài: “Ta từng thấy qua thân thủ của hai Hộ pháp kia. Sự ăn ý giữa hai người bọn chúng không phải người thường có thể làm được, tuy rằng ta có lòng tin với chàng, nhưng nghĩ đến mỗi ngày chàng phải qua lại bên cạnh bọn chúng, lại lo sợ không yên.”

“Ngoan.. Thực sự không cần lo lắng, cùng lắm thì mấy ngày nay ta không làm gì hết, chỉ an phận làm một vị tiên sinh huấn chim luyện để tầm thường thôi.” Đinh Triệt ôn nhu vỗ về đầu vai nàng, dụ dỗ: “Hiện giờ chúng ta đã qua nửa thời gian, qua bốn năm ngày tới, cha nàng có thể sẽ quay lại. Chúng ta kiên trì thêm một chút, được không?”

“Nhưng...” Tiểu Ngự rầu rĩ ngẩng đầu, rót cuộc vẫn khó nén chút lo lắng trong lòng.

“Suyt! Nương tử, tiểu sinh đã báo xong chính sự, nương tử liệu có nên ban thưởng cho tiểu sinh một chút hay không?” Đinh Triệt khẽ nâng cằm nàng, thần sắc thoảng chốc trở thành không đứng đắn, một chân cong về phía sau, kéo ghế tròn chuyển tới dưới mông, đồng thời nhẹ nhàng nhắc nàng lên, đặt nàng trên đùi mình.

“Tiểu sinh ở đâu ra thế?” Biết người này mà cố chấp thì tuyệt đối không thua kém gì con trâu (thành ngữ “tỳ như trâu”), Tiểu Ngự không còn cách nào khác đành âm thầm thở dài, cố ý nhìn trái nhìn phải: “Ta rõ ràng chỉ nhìn thấy một ông chú thô tục.”

“Nhóc con này, dám nói ta thô tục?” Đinh Triệt hung hăng ôm chặt nàng, đưa tay giữ chặt lấy cằm dưới thon thon của nàng, cố ý làm bộ như ác lang ghé vào gân sát, hơi thở ấm nóng, tà ác mà lại mê hoặc phả vào mặt nàng.

“Không chỉ thô tục mà còn háo sắc.” Vành tai Tiểu Ngự đỏ ửng như hoa hồng, nhưng nhờ dịch dung che giấu, hai tròng mắt thanh minh, không lùi mà tiến tới ngửa đầu khiêu chiến hắn.

Đinh Triệt nhất thời phá công: “Nương tử, nàng đang câu dẫn vi phu sao? Vậy vi phu phải háo sắc cho nàng nhìn mới được.”

Nói xong, gương mặt đang ghé sát đôi môi nàng bỗng hơi nghiêng, rồi đột ngột ngậm lấy vành tai Tiểu Ngự, hàm răng khẽ cắn.

“A...” Tiểu Ngự bất thành linh bị tấn công nơi mẫn cảm, nhẹn không được buột ra một tiếng kêu.

Tiếng kêu của nàng giống như tinh được cực mạnh, khiến Đinh Triệt vốn chỉ định trêu chọc nàng thoảng chốc động tình, lực đạo căng thẳng, vừa ôn nhu vừa gấp gáp ghé sát xuống bên cổ nàng, từ vành tai đến cổ thon xinh đẹp, vô sự tự thống liếm láp. Mỗi lần đầu lưỡi tiếp xúc với da thịt đều nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, chạm vào liền dừng, rồi lại chuyển sang nơi khác.

Con hẻm nhỏ, không khí lạnh lẽo len lỏi khắp nơi, xuyên qua y phục mỏng manh xâm nhập vào cơ thể, khiến những người ăn mặc mỏng manh nhẹn không được rung mình.

Nhưng trong căn phòng nhỏ, vì không chuẩn bị nên không có lò sưởi, lúc này dù khô ráo cũng vẫn nhiễm hơi lạnh. Nhưng đôi tình nhân đang chìm đắm trong tình ái ngọt ngào chẳng những không cảm thấy chút ý lạnh nào, nhiệt độ thân thể trái lại nóng hơn bình thường rất nhiều, lại bất giác càng quan sát người nhau hơn...

“Chàng... học... ở đâu...ra vậy...?”

Theo sự di chuyển của những nụ hôn nóng bỏng trên da thịt, trêu chọc những tế bào sâu thẳm trong cơ thể, Tiểu Ngự kim lòng không đậu ngẩng đầu, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ vừa thống khổ vừa khát vọng, vừa cảm thụ tình triều sung sướng, lại vừa phải cố sức giữ thần trí thanh tỉnh.

“Nàng quên sao? Là nàng dạy ta...”

Đinh Triệt hích mũi nhẹ nhàng đẩy cổ áo nàng, bồi hồi trên xương quai xanh của nàng, mỗi lần hít sâu vào một lần u hương, thân thể hắn lại nóng lên thêm một chút, nơi bụng dưới nhanh chóng căng lên, khiến hắn khó chịu một tay kéo chặt thân thể của nàng ép chặt trên người mình, một tay tự động luồn lên trên, nhẹ nhàng cầm lấy một thứ mềm mại.

“Ta đâu có...A...”

Vùng cấm thiếu nữ chưa từng bị chạm đến bỗng nhiên bị người ngoài nắm giữ, Tiểu Ngự thân thể run mạnh, không khỏi khẽ nức lên một tiếng rất nhẹ, hoảng loạn mở mắt muốn đẩy tay hắn ra. Nhưng mới khẽ động, phía ngoài đùi phải lập tức đã mẫn cảm chạm phải một nơi nóng rực lạ thường, nhất thời cực kỳ xấu hổ, thân thể vừa mềm nhũn vừa căng thẳng, lại thêm vừa cuồng vừa sợ, không biết nên ngăn trở nơi nào trước mới tốt.

Không ăn qua thịt heo cũng từng thấy heo chạy, kiếp trước nàng dù chưa tự mình trải qua, nhưng không có nghĩa là nàng không hiểu tình yêu nam nữ, không biết trong đó có những nguy hiểm gì. Chỉ là... Biết là một chuyện, khi gặp phải lại là một chuyện khác, lý trí trước hưng phấn tình ái bỗng chốc yếu đi rất nhiều.

“Tiểu Ngự...” Thanh âm Đinh Triệt khàn khàn khẽ gọi, đầu vừa ngẩng lên, đã chuẩn xác ngậm lấy đôi môi anh đào đang vì hoảng loạn mà khẽ hé của nàng, tham lam cướp đoạt hơi thở từ miệng nàng, đồng thời bàn tay càng thêm bao chặt lấy nơi khiến người ta phải mê hồn kia, không ngừng nắn bóp, tùy ý để cho cảm giác kỳ diệu tuyệt vời lan tràn bành trướng nuốt chửng bản thân mình, mặc cho bản năng vui sướng theo những đợt sóng lớn đập diu chìm nổi.

“Đinh.. Triệt...” Tiểu Ngự khó khăn gọi tên hắn, miễn cưỡng nắm tay hắn, muốn chống lại sự xâm phạm của hắn, nhưng thân thể cãi lại ý chí, ngược lại ưỡn ngực nghênh đón, mê loạn tham muốn càng nhiều hơn.

“Ta đây...” Đinh Triệt hôn khắp từ đôi môi vào sâu bên trong miệng nàng, thỉnh thoảng cuốn chặt lấy cái lưỡi đình hương của nàng, mạnh mẽ như muốn nuốt chửng cả người nàng.

“Chúng ta... không thể...” Thừa lúc buông ra hít thở, Tiểu Ngự cực lực lấy lại tâm trí, tránh khỏi sự tấn công liên tục của hắn.

Đinh Triệt lại giống như không nghe thấy, không hôn được đôi cánh hoa kiều diễm, đôi môi nóng bỏng như lửa lập tức di chuyển xuống dưới, một đường

in lại thật nhiều vết lửa, không chỉ thiêu đốt chính bản thân mình, mà còn muốn đem thân thể trong lòng đồng thời kéo xuống nước, không, là kéo vào biển lửa..

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 236: Nhu Tình Đào Dạt

“Chàng.. Chàng muốn... làm gì?”

Da thịt lửa lò như bị rót dầu sôi, nhanh chóng nóng bùng lên, khiến làn da trắng như tuyết chớp mắt đã rực lên chuyển thành màu hồng nhạt, cũng hầu như khiến Tiểu Ngư hôn mê, khiến toàn bộ thân thể nàng đều vô lực run lên, chỉ có thể theo bản năng đưa hai cánh tay yếu ớt đặt ở ngực hân. Đợi khi nộ hỏa nóng bỏng tiếp tục di chuyển gần đến chỗ mẫn cảm, chỉ cảm thấy phía bụng dưới đột nhiên dâng lên một luồng khát vọng, nhất thời nhanh trí, nàng hoảng loạn ngửa ra sau, thân thể đụng vào bàn, chấn động khiến âm trà vang lên tiếng va chạm loảng xoảng.

Không phải nàng bảo thủ không muốn xảy ra mất khống chế trước khi kết hôn, chỉ là ở chỗ này, hơn nữa hai người đều dịch dung, cảm giác rất kỳ quái, ở tình hình như vậy, khiến cho nàng cảm thấy mình không phải chính mình, mà Đinh Triệt cũng không phải Đinh Triệt, tất cả đều không hoàn mỹ.

“Xin lỗi...”

Bị tiếng âm chén kinh động, Đinh Triệt mới phát hiện chính mình không khống chế được, một tay đã vuốt chút nữa thì mò hân vạt áo của người thương ra, vội vàng ngửa người, rời khỏi nơi khiến hân chìm đắm. Nhưng lúc này trong cơ thể hân vẫn đầy ngập sóng tình, hân muốn buông tay ngay, lại chẳng thể từ bỏ, do dự một lúc, chỉ đành thành thật buông tay, sửa lại thành ôm eo nàng, thoáng rút ra một khoảng cách nhỏ, sau đó tựa đầu trên vai nàng, thở hân hân.

Tiểu Ngư thấy hân rốt cuộc khôi phục lại chút lý trí, cũng đưa chân mình rời xa, không áp sát vào nơi khó xử nào đó nữa, hai gò má ngược lại đỏ ửng như ánh chiều tà, xấu hổ lúng túng muốn lập tức rời khỏi, nhưng lại không dám gãy giữa sau nguy hiểm để tránh khỏi xảy ra nguy cơ lần nữa. Nàng đành cố chịu đựng, vừa ngượng ngùng vừa cảm thấy ngọt ngào vô tận để mặc hân ôm, đồng thời cố sức dùng chuyện khác dời đi sự chú ý của hân.

“Đinh Triệt?”

“Uhm?”

Người nào đó dùng thanh âm vừa dày dặn vừa gọi cảm ồm một tiếng, khiến trái tim nàng đột ngột đập sai nhịp, mẫn cảm nhớ lại cảm giác đôi môi nóng bỏng của hân di chuyển trên da thịt mình, quên hết mình đang định hỏi cái gì.

“Chuyện đó... Chàng đi ra lâu như vậy... không thấy gấp hay sao?” Tiểu Ngư khẽ nuốt nước miếng, ngăn cản chính mình miên man suy nghĩ.

“Ừ. Ta xin nghỉ nửa ngày, nói khí trời lạnh, muốn mua vài bộ đồ.” Đinh Triệt hít sâu mấy hơi, mới có dũng khí đối mặt Tiểu Ngư.

“Nếu như bị người khác thấy, nhất định cho rằng chúng ta là đoạn tụ.” Nhìn gương mặt đại thúc của hân, Tiểu Ngư nhìn không được muốn cười, giả vờ nói: “Mau đề ta đứng lên, chúng ta như hiện giờ, thực sự thấy kỳ lạ lắm.”

“Chỉ cần là nàng, thì đoạn tụ cũng có làm sao?” Bị gương mặt nam nhân xa lạ kích thích, sóng tình trong người Đinh Triệt nhất thời tiêu hao không ít, giọng nói cũng khôi phục lại sự trong trẻo thường ngày. Miệng tuy rằng nói vậy, có điều tay vẫn không buông ra.

“Đừng có ba hoa!” Tiểu Ngư vội vàng trượt về phía đối diện hân ngồi xuống, đỏ mặt, sóng mắt lưu chuyển sáng giọng: “Mau khai thật.. Những thứ chàng... vừa làm đó.. Đều học ở đâu? Có phải là trước đây làm khách hồng lâu?”

“Oan uổng quá! Thanh lâu ta đã từng đi qua vài lần, nhưng đều là có việc cả, mắt đều nhìn đi nơi khác. Những nữ nhân đó ta chưa từng chạm qua một người.” Đinh Triệt vội vã kêu oan.

“Thật không đó?” Tiểu Ngư bĩu môi.

“Ngay cả Cổ Ngọc ta cũng không để cho nàng ta tiếp xúc quá gần.” Đinh Triệt vội kêu lên, trong mắt bỗng nhiên nhiễm một chút ngượng ngùng. “Nếu không phải ngày đó nàng uống say... ta...”

“Chàng gì cơ?” Trái tim Tiểu Ngư bỗng nhiên mẫn cảm mà hạnh phúc đập loạn.

“Không có gì...” Đinh Triệt chuyển tầm mắt, đưa tay rót trà, dự định từ thủ bí mật.

“Không thể nào không có gì. Nói mau, chàng mau nói đi!” Tiểu Ngư đề tay hân lại, đôi mắt sáng rực lấp lánh mong chờ, một bộ nếu không ăn ngay nói thật nhất quyết không chịu bỏ qua.

“Khụ khụ.” Sắc mặt Đinh Triệt khó hiểu, nhưng bên tai lại ửng đỏ, dự hoặc khiến người ta rất muốn cắn một cái.

Tiểu Ngư trong mắt hiện lên tia giao hoạt, đột ngột đứng dậy, học theo bộ dạng ban nãy của hắn, vòng ra sau ôm lấy cổ hắn, dung thanh âm kiều mị mê hoặc làm nũng: “Chàng có nói không? Không nói ta cắn chàng đó!”

“Nếu nàng dám cắn ta, hậu quả sẽ do chính nàng phụ trách đó.” Đinh Triệt nắm tay nàng giọng khàn khàn. Tuy rằng cổ nén không quay đầu lại, nhưng lưng bị hai thứ mềm mại đè sát, sóng triều chưa kịp dập hết đã có xu hướng muốn dâng lên.

“Ta... Ta mặc kệ, muốn chàng nói...” Tiểu Ngư đỏ mặt, lui người lại một chút, cũng không dám quá gần sát, ghé vào tai hắn, đôi sóng mắt lại xinh đẹp lay động lòng người.

“Được rồi.. Ta nói.” Đinh Triệt mạnh nghiêng người qua phía trái, mũi chân khẽ điểm, người đã linh hoạt xoay quanh ghế tròn một vòng, lại một lần nữa ôm Tiểu Ngư đang kinh ngạc thốt lên vào chặt trong lòng, giống như ác ma cố ý ghé sát, hung ác nói: “Nếu không phải nàng phi lễ trước với ta, ta sao có thể biết được trên đời còn có mỹ thực mê người như vậy?”

“Ý chàng là... Nụ hôn đầu của chàng là bị ta cướp đi sao?” Tuy rằng thảo luận chuyện này có chút không thú vị, nhưng niềm vui thích đột ngột khiến Tiểu Ngư trong mắt tràn đầy đắc ý và kiêu ngạo.

“Nếu ta nói không phải?” Tuy rằng nhìn như đã hóa thân thành sói, nhưng để tránh một lần nữa mất đi khống chế, Đinh Triệt không dám tiến công mạnh, chỉ dám ở bên môi nàng bồi hồi, như đang quyến rũ... Nếu là con cừu nhỏ chủ động trước, không thể trách hắn được đúng không?

“Chàng dám?” Tiểu Ngư hừ một tiếng, đáng ghét hắn trên cột mình như vậy, đưa mình tới ngậm lấy môi dưới hắn, hàm răng nhẹ nhàng khép lại...

“Uhm.. Nàng cắn ta...” Đinh Triệt mở to mắt kinh ngạc, khoa trương kêu lên, lập tức muốn nắm chặt nàng đảo khách thành chủ, Tiểu Ngư đã sớm có chuẩn bị trước, điểm một cái, người nào đó nhất thời không thể động đậy.

“Ta cắn chàng đó, ta cắn chàng đó, ta cắn chàng đó...” Tiểu Ngư giao hoạt cười, vừa tiếp tục cắn môi hắn, vừa khống chế lực đạo miễn cho lưu lại dấu vết, cái lưỡi càng không ngừng tiến sâu vào miệng hắn, thỏa thích đùa giỡn hắn.

“Nàng là tiểu ma quỷ... Mau giải huyết.. Ta nói...”

“Không giải đó không giải đó không giải đó!! Chàng cho là tiện nghi của ta dễ chiếm như vậy sao? Hi hi...”

“Tiểu Ngư... Nương tử...” Người nào đó run giọng nói, chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân sôi trào, thực sự sắp chịu không nổi nữa.

“Được rồi, trước tha cho chàng” Thấy hắn con mắt tràn ngập lửa nóng ái tình, Tiểu Ngư khẽ cười buông tha hắn, ôm cổ, tựa vào bờ vai hắn, lẳng lặng dựa sát nhau một hồi, mới giải huyết đạo cho hắn, khe khẽ thở dài: “Đinh Triệt, hãy đáp ứng ta, bất kể là tình huống gì, đều phải bảo vệ mình trước nhất, được chứ?”

“Được, ta đáp ứng nàng” Đinh Triệt cũng thở khẽ, cọ sát tóc mai nàng, “Chờ sau khi chuyện này kết thúc, ta muốn vẽ cho nàng một bức tranh, còn muốn mang nàng đi gặp cha mẹ ta, còn muốn đi rất nhiều rất nhiều nơi... Cho nên, ta nhất định sẽ ổn.”

“Chàng đảm bảo nhất định làm được?”

“Đúng vậy, ta đảm bảo, nhất định làm được.”

“Ta tin tưởng chàng!” Tiểu Ngư nở một nụ cười khiến hắn rung động tâm can, chủ động một lần nữa dâng lên môi thơm, Đinh Triệt lập tức không chút do dự nhận lấy, thật sâu đôi lại.

Ý xuân trong căn phòng nhỏ lại một lần nữa sóng dậy dạt dào..

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 237: Tượng Gỗ Hình Người

Dù Đinh Triệt luôn mãi đảm bảo, trước khi chia tay Tiểu Ngư vẫn buộc hắn phải đồng ý mỗi ngày để lại mẫu giấy nhỏ báo bình an vào cơ quan nhỏ trên tường, nhưng khi trở lại Lô phủ rồi, Tiểu Ngư vẫn cảm thấy nôn nóng khó hiểu trong người, cứ cảm thấy dường như có chuyện gì sẽ xảy ra vậy.

Loại cảm giác này khiến nàng đứng ngồi không yên, đôi về nữ trang xong, định qua chỗ Nhạc Du nhìn một cái, bất kể thế nào, đọc được khi nào có thể xuất xưởng nàng phải biết rõ.

“Kiều Kiều tỷ, nếu như La ca ca biết chúng ta lén cầm đồ trong hòm của huynh ấy, liệu có thể tức giận không?” Tiểu Ngư mới ra khỏi nơi nữ quyến ở, bước về phía tiểu viện cho nam khách ngay sát vách, chợt nghe ở hành lang gấp khúc phía trước truyền đến một giọng nói non nớt, là giọng của Liên Nhi.

“Suyt. Khế thôi, đừng để người khác nghe thấy.” Thượng Quan Kiều cuống quýt đưa tay ra hiệu dừng lên tiếng, sau đó siết chặt tay áo, nhỏ giọng nói: “Chúng ta chỉ cầm chơi một chút, ngày mai trả lại, La ca ca không phải sẽ không biết được sao?”

“Uh uh, Kiều Kiều tỷ tỷ, vậy tỷ dạy Liên Nhi làm thế nào mở khóa được không?” Liên Nhi quả nhiên nhỏ giọng xuống, nhưng giấu không được hưng phấn trong giọng nói.

“Muội còn nhỏ, chờ muội sau này lớn hơn ta sẽ dạy, ha ha, đây chính là tuyệt kỹ sở trường của ta, trước đây mẹ và đại ca luôn thích nhốt ta lại, cũng không phải ta vẫn luôn trốn thoát hay sao.” Thượng Quan Kiều khó có dịp gặp được một người có thể khoe khoang, dù đối phương chỉ là một đứa bé năm sáu tuổi, cũng vẫn cảm thấy cực kỳ đắc ý.

“Nói như vậy, khóa cửa bình thường không nhốt được người?”

“Đương nhiên rồi... Ack... Sư phụ tỷ tỷ...” Thấy Tiểu Ngư, Thượng Quan Kiều nhất thời giống như chuột thấy mèo, toàn thân đều căng thẳng, hai tay vội giấu ra sau, Liên Nhi cũng một bộ bị tóm tại trận, vội vàng bắt chước theo.

Tiểu Ngư mỉm cười, giơ tay ra.

“Sư phụ tỷ tỷ... Tỷ... tỷ... làm gì vậy?” Thượng Quan Kiều lắp bắp nói.

“Người nói xem?” Tiểu Ngư tựa tiểu phi tiêu, đáy mắt lại không có ý cười, vốn Thượng Quan Kiều dắt theo Liên Nhi có hồ đồ nữa nàng cũng không rảnh quản, nhưng chúng dám trộm đồ trong hòm của La Đan, còn rất đắc ý?

Thượng Quan Kiều cắn môi, chần chờ hồi lâu mới lấy thứ trong tay áo ra đặt vào tay Tiểu Ngư. Liên Nhi thấy thế, cũng giao thứ mình cầm ra.

Tiểu Ngư nhìn, chính là hai con chó nhỏ được khắc rất sống động, một con nhỏ chút, một con lớn hơn.

Ký ức ngày sinh nhật nhiều năm trước khi mới gặp La Đan đột nhiên hiện ra trong đầu nàng, rồi đột nhiên rung lên trong lòng một chút. Năm đó, hấn đưa cho nàng là một con chó nhỏ khắc từ gỗ. Nhưng so với hai con này, thủ nghệ hiện giờ rõ ràng đã thành thục hơn rất nhiều.

“Sau này không được tùy tiện vào phòng người khác. Lại càng không được phép tự tiện động chạm tới đồ của người khác. Biết chưa?” Tiểu Ngư hơi thẳng thốt phục hồi tinh thần lại, nghiêm mặt dạy dỗ một hồi.

Hai nha đầu một lớn một nhỏ vội vã gật đầu.

“Được rồi. Đi đi.” Tiểu Ngư vuốt vuốt đầu Liên Nhi hai cái, mỉm cười cho phép hai đứa đi qua, bỗng nhiên chợt thấy tay kia của Thượng Quan Kiều nhìn như che chở Liên Nhi, thực tế lại có chút là lạ.

“Còn có một...” Tiểu Ngư nhìn tang vật trong tay, ngôn ngữ đột nhiên ngừng lại.

Đây là một bức tượng gỗ, bức tượng nhỏ điêu khắc nàng. Tuy rằng chỉ có hơn ba tấc, nhưng vẻ mặt và nụ cười kia, còn có kiểu quần áo đơn giản, rõ ràng là bản thu nhỏ của chính mình.

“Tượng gỗ như vậy, trong hòm còn có vài cái.” Nhìn thấy tượng gỗ rơi vào tay Tiểu Ngư, Thượng Quan Kiều trái lại bình tĩnh xuống, nói xong câu này, môi mấp máy, như thể muốn nói thêm gì đó, nhưng vẫn không nói ra.

Mặc dù trong lòng bắt đầu có chút chua xót, nhưng Tiểu Ngư sắc mặt nhanh chóng trấn định lại, như không có việc gì cười nói: “Ồ.. Đan Nhi vốn ham thích khắc gỗ, chỗ Đông Đông cũng có, nếu hai người thích, chờ La ca ca của các người trở về có thể nhờ hấn cũng khắc cho chính mình. Có điều sau này hai người không được phép trộm đồ của hấn nữa.”

“Tiểu Ngư tỷ tỷ, chờ La ca ca trở về, thực sự sẽ làm cho Liên Nhi một con chó nhỏ sao? Nếu như Liên Nhi muốn huynh ấy làm cái khác, có thể được không?” Liên Nhi vui vẻ hỏi.

“Đương nhiên có thể. La ca ca là người tốt, hấn nhất định sẽ đồng ý với muội.” Tiểu Ngư nhìn Thượng Quan Kiều cúi đầu im lặng, liền nói thêm hai câu rồi bước nhanh khỏi đó.

Đợi khi nàng vào tiểu viện của nam khách, Thượng Quan Kiều mới rầu rĩ dắt Liên Nhi đi. Nàng ta từng vì giúp biểu tỷ tìm kiếm hạnh phúc mà lén rời nhà, đương nhiên từ khi thấy tượng gỗ của La Đan thì đã hiểu được một chuyện.

Chỉ là... Nghĩ đến Tiểu Ngư và Đinh Triệt, Thượng Quan Kiều bỗng thấy trong lòng đau xót. La ca ca thật đáng thương, hấn si mê yêu thích sư phụ tỷ tỷ như thế, mà... Aizz.. Thượng Quan Kiều chưa từng biết ưu sầu là gì, đột nhiên chợt nảy sinh cảm xúc khác lạ.

Phía bên kia, Tiểu Ngư vội vã bước vào trong sân cũng thở dài, chỉ là trong cái thở dài của nàng phần nhiều là bất đắc dĩ. Bất luận là La Đan hiện giờ đang không biết ở phương nào, hay là Nhạc Du ở trong phòng kia đang vì thỉnh cầu của nàng mà ngày đêm không nghỉ, nàng nhất định đều cô phụ tấm si tình của bọn họ.

Chỉ vì, nàng không có ba trái tim, lại càng không có lòng yêu tất cả. Nếu đã không thể trao đi, vậy chỉ có thể cứng rắn dứt khoát, chỉ có như vậy mới có thể không kéo dài nỗi đau.

Vào trong phòng La Đản trước đặt lại ba món đồ khắc gỗ, Tiểu Ngư lại quay ra gõ cửa phòng Nhạc Du, không ngờ Phạm Bạch Thái đã ở đó.

“Được tính đã tỉnh luyện ra, cũng may có Đông Đông ban nãy, ta mới có thể thử nghiệm một giọt trên con vật nhỏ kia.” Nhạc Du rất sợ Tiểu Ngư khó chịu, vội vàng giải thích, hẳn kỳ thực rất muốn một mình động thủ, nhưng vừa nhìn thấy chuột hay mèo, đã cảm thấy hoảng sợ, Phạm Đại lại không có đó, không còn cách nào khác đành nhờ Phạm Bạch Thái giúp đỡ.

“Tỷ tỷ, ta đã hơn mười bốn tuổi, tỷ để cho ta giúp đi, có được không?”

Phạm Bạch Thái khát vọng nhìn Tiểu Ngư. Mấy ngày qua tỷ tỷ và Nhị thúc hầu như trắng đêm không về, không cần phải nói chắc chắn đang bận đại sự, ngay cả Nhạc tiên sinh cũng ra sức giúp đỡ, chỉ có hắn, chẳng thể giúp được gì, trong lòng thật sự không dễ chịu.

“Không phải ta không cho đệ giúp đỡ, nhưng chuyện này đệ muốn giúp cũng không giúp được gì.” Tiểu Ngư mỉm cười an ủi hắn, “Nếu như cần đệ ra sức, tỷ tỷ nhất định sẽ không khách khí.”

“Nếu như trước đây ta chịu học võ thì tốt rồi.” Phạm Bạch Thái rầu rĩ nói.

“Có võ công cũng không có nghĩa là giải quyết được tất cả mọi chuyện. Nhà chúng ta tương lai trông cậy vào người đọc sách như đệ đó.” Tiểu Ngư cười khuyên hắn, cố ý nói đùa một hồi, sau đó nói: “Như này đi, Nhạc tiên sinh mấy ngày nay cũng mệt mỏi, đệ tới giúp huynh ấy trông coi những con vật nhỏ này, ghi lại những phản ứng lạ của chúng, cũng giúp Nhạc tiên sinh nghỉ ngơi một hồi.”

Phạm Bạch Thái lập tức gật đầu, đi lấy bút.

“Nhạc tiên sinh, huynh cực khổ rồi.” Nhìn gương mặt có chút tái nhợt của Nhạc Du, Tiểu Ngư thành tâm thành ý cảm tạ.

Gương mặt Nhạc Du lập tức tươi tỉnh lại, cuống quýt khiêm tốn tỏ vẻ mình không khổ cực, còn nói nếu Tiểu Ngư cần thêm gì, cứ việc phân phó.

Thấy Nhạc Du một bộ nhất sương tình nguyện, nhớ tới bức tượng gỗ nhỏ kia, Tiểu Ngư càng cảm thấy bất đắc dĩ lại hổ thẹn, cũng không đổi mặt với đôi mắt đẹp mơ hồ tình cảm của hắn nữa, làm bộ tự nhiên một lát, liền nói có việc cần xử lý, chờ quay về lại hỏi kết quả sau.

“Vây cô hãy cẩn thận một chút.” Nhạc Du có chút mất mát, nhưng lập tức lại chấn hưng tinh thần. Tiểu Ngư cười cười đáp lại hắn, nói hai câu với Phạm Bạch Thái xong liền rời khỏi phòng, đi thẳng ra khỏi tiểu viện.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 238: Bà Lão Quái Dị

Cầm ô giấy dầu, xuyên qua những bóng người thưa thớt trên con đường mưa rơi lất phất, Tiểu Ngư chưa từ bỏ ý định, đi mua một cân rượu Kiếm Nam Xuân trước, cũng không bị mệnh bình lại, tùy ý để cho hương rượu phiêu đảng trong mưa gió, khiến cho những người đi ngang qua đều ghé mắt, đồng thời cũng câu ra sâu rượu trong bụng rất nhiều người, muốn nhấp một ngụm rượu cho ấm dạ.

Nhưng sâu rượu trong bụng người nào câu ra nàng mặc kệ, nàng chỉ muốn câu ra sâu rượu của một người.

Tiểu Ngư đến nơi lần đầu tiên gặp phải lão già quái dị trước, lại dọc theo con đường qua các túp lều lớn nhỏ, cũng dựa theo đầu mối Đinh Triệt cung cấp, ở trong thành đi qua rất nhiều nơi, cuối cùng ôm một chút mong chờ đến khách sạn Vân Lai ở phố Từ Già.

Nàng đã bốn ba hơn nửa buổi chiều, mắt thấy sắc trời dần sập tối, làn váy từ lâu đã bị mưa phùn làm ướt một mảng lớn, đôi giày đế da cũng sớm đã bị nước mưa ngấm vào, nhưng vẫn không có chút tin tức nào của lão già quái dị.

Thờ dãi, nhìn rượu ngon trong tay, Tiểu Ngư đứng trên một cây cầu, chậm rãi nghiêng mệnh bình, đổ rượu xuống dòng sông nhỏ bên dưới, dự định lát nữa đi thăm nhũ mẫu Đinh Triệt một lát rồi quay về.

“Này, ta nói tiểu cô nương, người không uống rượu thì cũng đừng lãng phí rượu ngon như vậy chứ?!” Đổ được một nửa, một thanh âm già nua vang dội bỗng nhiên ngang trời xuất thế.

“Lão tiền bối?” Tiểu Ngư kinh hi quay đầu, nhưng ánh mắt vừa chạm đến đối phương liền thất vọng ngẩn ra, người trước mắt tuy cũng già cả, nhưng chẳng phải Bì Lương, cũng không phải một ông già, mà là một đại lão thái thái trông cực kỳ đặc sắc.

Sở dĩ dung từ “đại” để hình dung, hoàn toàn bởi vì vóc người của bà tròn vo, cao to cường tráng rất đáng chú ý. Lão thái thái này mặc một bộ đồ vải thô màu lam đã cũ, quanh người là váy màu lam đậm, nếu không có mái tóc bạc, gương mặt đầy nếp nhăn, thì chỉ lướt nhìn qua, tuyệt đối khiến người ta lầm

tướng bà là một bà vợ trung tuổi của nhà quanh năm giết heo. Chỉ là bà cụ mắt to như chuông đồng, quanh người không chỗ nào không buu hăn lại sở hữu một đôi mày đẹp cong vút, cực kỳ bất đồng.

“Tiểu cô nương nhận sai người hả?” Đại lão thái thái cất tiếng cười to nói, đôi mắt to lại nhìn chăm chăm vào rượu trong tay Tiểu Ngư, lộ ra vẻ thèm nhỏ dãi.

“Đúng vậy, cháu nhận nhầm.” Thấy bộ dạng bà cụ, Tiểu Ngư nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, thu vào rượu lại thuận tiện đưa qua: “Nếu đại nương không chê...”

“Không chê, đương nhiên không chê...” Tiểu Ngư mới khách sáo một câu, đại lão thái thái đã di chuyển thân hình cao to của mình nhanh như gió đến trước mặt nàng, ôm lấy vào rượu Kiếm Nam Xuân tu ừng ực.

Tiểu Ngư nhất thời mất chữ O miệng chữ A. Thân thể khổng lồ mà còn có thể di chuyển nhanh như vậy, bà cụ siêu bự này rõ ràng là người trong võ đạo phải không? Không ngờ trong kinh thành còn ẩn dấu nhân vật như vậy.

“Ồ.. Rượu này.. mùi vị đã bay đi mất phân nửa. Không chính tông! Không chính tông!” Đại lão thái thái mặt không đổi sắc lau rượu. Không chỉ không nói nửa câu cảm ơn, mà ngược lại còn lắc đầu mạnh, tiện tay quăng cái bình xuống cầu, đôi mắt như chuông đồng nhìn chăm chăm Tiểu Ngư, nói: “Tiểu cô nương của ta, ngươi có thể mời ta loại Kiếm Nam Xuân chính tông được không?”

Nếu như bình thường, gặp phải người như vậy, Tiểu Ngư chắc chắn cười nhạt một tiếng rồi quay đi, như trước đây không muốn có quan hệ gì với những kẻ giang hồ. Nhưng hôm nay nàng mất công tìm lão già quái dị mà không có kết quả, lại đột nhiên gặp gỡ một lão thái thái như vậy, trong lòng không khỏi khê động, lập tức cười nói: “Được! Đại nương muốn đi nơi nào uống?”

“Ngươi thật sự muốn mời ta?” Đại lão thái thái kinh ngạc.

“Chỉ cần đại nương không uống hết tiền trong túi cháu là được.” Tiểu Ngư mỉm cười tháo túi tiền nâng nâng trong tay.

Đại lão thái thái nhất thời cười híp mắt: “Vậy còn chờ gì nữa? Đi thôi!”

Từ lâu ở phố Điềm Thủy không ít, nhưng giá cao nhất là Thái Bạch lâu, bên trong bán đủ các loại rượu nổi tiếng, bất kể loại nào đều là rượu ngon chính cống.

Lúc này, trước mặt lão thái thái vóc người siêu bự bày sáu vào rượu lớn nhỏ, bà cụ uống rượu cực kỳ chăm chú, giống như nước chảy trên đất, ngoài tiếng gọi rượu cũng không nói thêm một câu nào với Tiểu Ngư.

Tiểu Ngư lúc đầu còn có chút háo hứng nhìn bà uống thả cửa, dần dần, rầu rĩ trong lòng bỗng nhiên trĩu dậy. Tuy rằng nàng cảm thấy lão thái thái này là một dị nhân, nhưng không nói đến giang hồ tự có quy củ của nó, nàng còn không biết đối phương là ai, làm sao có thể khiến đối phương giúp mình, lại có thể nào chắc chắn đối phương sẽ giúp mình chứ?

Aiz.. Không ngờ nàng cũng có lúc tầm thường như vậy, muốn dùng rượu lung lạc người khác. Thật sự là chuyện gì cũng có thể thử lúc tuyệt vọng!!

Tiểu Ngư âm thầm thở dài, chuyển mắt nhìn ra màn mưa bay bên ngoài cửa sổ, trong lòng thầm nghĩ, nếu như không thể tìm được lão già quái dị kia, nàng thà rằng bỏ qua mục tiêu tóm gọn ba người Cao Chí Đạt, sửa lại thành bắt được một hay hai kẻ trong đó là tốt rồi. Tuy rằng để lại hậu họa không tốt, nhưng qua thời gian này, triều đình chắc chắn sẽ không bàng quan đứng nhìn, sau này cũng không hẳn sẽ không còn cơ hội.

Nghĩ vậy, Tiểu Ngư cười bình thản, đơn giản đặt túi tiền lên bàn, nói: “Đại nương, cháu còn có việc phải đi trước, bà từ từ uống, tiền rượu cháu để đây, nếu có thừa, coi như cháu mời cả lần sau nữa.”

Nói xong, nàng đứng dậy định bước đi.

“Chờ một chút!” Lão thái thái một khắc trước còn nâng vào rượu nốc ừng ực, một khắc sau đôi bàn tay to bè đã chuẩn xác nắm lấy cổ tay Tiểu Ngư, còn “vừa vặn” đặt trên mạch môn, mở miệng lộ ra đầy răng vàng khè: “Tiểu cô nương muốn tìm người phải không?”

Tiểu Ngư mạch môn bị chặn, nhưng tuyệt không hoảng hốt, vì nàng xác định mình và lão thái thái này không có thù hận gì, ngược lại cười: “Đúng vậy, sao đại nương biết?”

Lão thái thái cười kèn kẹt: “Sao ta không biết, bộ mặt này của ngươi chính là do ta làm cơ mà.”

Lần này, Tiểu Ngư chấn động, giang hồ tàng long ngoạ hổ, nàng cũng không ngạc nhiên rằng có người có thể nhìn ra nàng dịch dung, nhưng vấn đề là lão thái thái này còn nói mặt nạ do bà làm, thực sự khiến nàng chấn kinh. Nói vậy lẽ nào... Lão thái thái này và lão già quái dị kia có quan hệ gì đó? Nhưng Đinh Triệt vẫn nói mặt nạ này là do lão già kia làm mà?!

Nghĩ đến khả năng này, Tiểu Ngư không khỏi run giọng sửa lại xưng hô: “Lão tiên bối...”

“Đi theo ta.” Lão thái thái lại nhếch miệng cười, trực tiếp cầm lấy túi tiền bước tới quầy bán hàng, nặng nề ném trên mặt quầy: “Tính tiền, đóng thêm mười cân Kiếm Nam Xuân nữa.”

Hai người trong ánh nhìn của mọi người bước ra khỏi Thái Bạch lâu, lão thái thái cũng không mở ô, mỗi tay xách một vào rượu, lão đảo bước đi, Tiểu

Ngư lòng đầy nghi hoặc cùng hy vọng theo sát phía sau bà.

Hai người đi qua mấy con đường, mấy cái ngõ một hồi lâu, lão thái thái mới dẫn nàng đến trước một cánh cửa nhỏ, tiện chân một cước đá văng cánh cửa phòng đầy đinh lôm chôm, chỉ vào một lão già đang ôm một đồng chắn bông ngủ khò khò, còn chảy cả nước miếng.

“Đây là người ngươi muốn tìm.”

Tiểu Ngư nhìn thoáng qua, vừa mừng vừa sợ xác nhận.

“Đồ quý không chút tiền đồ! Mỗi lần chỉ uống có một cân rượu thôi đã say như chết rồi, không mất vài canh giờ sẽ không tỉnh nổi.” Lão thái thái tiện tay đặt bình rượu lên bàn, đi tới trước giường nhỏ, không chút khách khí giờ bàn tay to như cái quạt hương bồ tát bôm bốp vào cái mông gầy còm cõi của lão già Bi Lương.

Khỏe miệng Tiểu Ngư nhất thời co rút, nàng vẫn cho rằng chỉ có đàn ông mới thích vỗ mông phụ nữ, nhưng không ngờ hôm nay lại hoàn toàn trái ngược, hơn nữa đối tượng lại còn là một bà già to khỏe và một ông lão gầy còm. Càng ngạc nhiên hơn là, bị đánh mạnh như vậy, lão già quái dị vẫn ngủ ngon lành.

Trong nháy mắt, trong đầu Tiểu Ngư đã chuyển hoá vô số suy đoán, nhưng có một điều không thể nghi ngờ, rằng hai ông bà già kia nhất định là một cặp đôi.

“Ngươi chính là nha đầu nhà họ Phạm mà lão quý kia nói đúng không?” Hắc tuyến trên mặt Tiểu Ngư còn chưa tan hết, lão thái thái đã một chưởng đẩy lão già vào bên trong, sau đó như không có việc gì đá giầy, ngồi xếp bằng trên giường nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 239: Tình Thế Có Biến

“Đúng vậy.. Văn bối Phạm Tiểu Ngư báỉ kiến lão tiền bối.” Tiểu Ngư lấy lại bình tĩnh, cung kính thi lễ, làm bộ như không nhìn thấy xung quanh căn phòng đơn sơ chất đồng những vỏ rượu rỗng.

“Gỡ mặt nạ xuống để ta xem nào.” Lão thái thái bộ dạng kiêu ngạo, ừ một tiếng.

Tiểu Ngư do dự một chút, nói: “Lão tiền bối xin thứ lỗi, không phải văn bối không muốn, chỉ là văn bối không mang theo nước thuốc dùng để gỡ hóa trang.”

“Chỉ là 1 tấm mặt nạ vớ vẩn thôi, còn phải gì mà thuốc gỡ?” Lão thái thái nhất thời khó chịu nói.

Nói oách quá.. Có điều, hình như bà ấy cũng có tư cách để nói oách đó. Nghĩ thật nhanh, Tiểu Ngư đã nhanh chóng quyết định, cúi đầu liền bắt đầu cố gắng gỡ lớp da trên mặt. Nếu như lúc này nàng còn không biết người thật sự chế tác ra mặt nạ là ai thì quá ngu ngốc rồi.

“Hmm. Cô bé xinh đẹp quá.” Lão thái thái nhìn chòng chọc nàng một hồi, ngoắc nàng lại.

Tiểu Ngư cố nén mồ hôi ngoan ngoãn đi tới, chịu đựng để cho bà già bốc mùi rượu nồng nặc sờ tới sờ lui người mình.

“Không tồi, tư chất quả thực rất cao, là một mầm non tốt, rất xứng với tên họ Đinh kia.” Lão thái thái hài lòng gật đầu.

“Đa tạ tiền bối khách lệ.” Tiểu Ngư mặt hơi đỏ lên, liếc mắt nhìn lão quái vật nằm lăn như heo chết, cung kính hơn nữa: “Xin hỏi Bi lão tiền bối bao giờ mới tỉnh lại?”

“Ngươi một câu lại một câu tiền bối, có mệt hay không? Trước đây ta nghe nói ngươi chẳng khách khí với lão già đó chút nào, chẳng lẽ có việc muốn cầu?” Lão thái thái dường như thoáng chốc đã xem thấu lòng người.

Tiểu Ngư nhất thời quần bách, lại thừa nhận ngay: “Không giấu tiền bối, văn bối hiện giờ đúng là có việc muốn nhờ...”

Việc đã đến nước này, nàng cũng không muốn dối trá nói là bị người nhờ vả, hay là Đinh Triệt nhờ mình tìm, dù sao Đinh Triệt tìm lão già quái dị cuối cùng cũng là vì nhà nàng.

“Dừng...” Tiểu Ngư đang định kể ra sự thực, lão thái thái lại bắt ngờ ngăn lại, vẻ mặt thờ ơ nói: “Ngươi muốn tìm hấn để làm gì không cần nói với ta, cứ vậy đi, khoảng ba, bốn canh giờ nữa ngươi quay lại, lão quý này uống trộm của ta hai cân rượu ngon, không qua mấy canh giờ sẽ không tỉnh được.”

“Dạ.” Tiểu Ngư nghe lời, khẽ mỉm cười: “Vậy văn bối xin quay lại sau.”

“Ừ, đi đi đi đi, ta cũng mệt mỏi.” Lão thái thái miệng đầy mùi rượu, thân thể bất ngờ nghiêng đi, nằm xuống ngay bên cạnh lão già, bắt đầu lăn ra ngủ.

Tiểu Ngư cố hết sức cung kính lui ra, còn rón rén đóng cửa lại, thẳng đến khi rời khỏi ngõ Đềm Thủy thật xa, xác định không ai theo sau, mới không kiềm được ghen cười.

Hiện giờ nàng rất cuộc hiểu được vì sao lão già kia mỗi lần uống say đều chạy đến chuồng heo ôm heo mẹ ngáy khò khò, ha ha ha.. Lão già quái dị lần này vào kinh, không cần phải nói, nhất định là vì lão thái thái bực con này, cho nên bên ngoài chẳng thấy cái bóng của lão ta nổi.

Cười ghen một lúc, Tiểu Ngư chợt cảm thấy bất an trong lòng thoáng chốc nhẹ đi nhiều, mặc dù lão thái thái có vẻ không muốn biết về ân oán giang hồ, nhưng dù sao Đĩnh Triệt cũng là đồ đệ của lão già kia, lão ta không thể mặc kệ được. Mà chỉ cần lão tới, lão thái thái kia nói không chừng cũng sẽ ra tay giúp đỡ. Cứ như vậy, sự tình có lẽ thuận lợi hơn so với kế hoạch ban đầu.

Mang theo hy vọng tốt đẹp, Tiểu Ngư bước chân nhẹ nhàng chạy về Lô phủ. Ba bình thuốc độc nhỏ đã tinh chế được, chuẩn bị đưa cho Đĩnh Triệt đổi pho đảm người Cao Chí Đạt, hai người còn lại do nàng và Phạm Đại chia bình hai đường, trừ bỏ hai hang ổ của bọn chúng.

Lão già quái dị đã tìm thấy, độc được tinh luyện thành công, khiến bất an trong lòng Tiểu Ngư hóa giải không ít, dù sao đợi khi lão già kia tỉnh rượu, sự an toàn của Đĩnh Triệt cũng được đảm bảo, cho dù có bị bọn người Cao Chí Đạt phát hiện, với bản lĩnh hai thầy trò họ, chạy trốn chết tuyệt đối không thành vấn đề.

Lập tức, Tiểu Ngư yên tâm nghe theo lời Diệp Chi Yển, vào phòng tắm ngâm nước nóng, tẩy bỏ một thân khí lạnh, lại thay quần áo sạch sẽ rồi uống canh gừng, sau đó cùng người nhà vui vẻ sung sướng ăn cơm tối.

Cơm tối xong, Tiểu Ngư lại chuẩn bị riêng một ít tiền bạc, dự định đốt lát nữa thay thế Phạm Đại, để cho hắn ăn nghỉ xong lại ra ngoài, liền thấy Phạm Đại trở về.

“Tiểu Ngư, có tình hình mới.” Vừa về đến nơi, Phạm Đại liền dội một chậu nước lạnh xuống.

“Xảy ra chuyện gì?” Tâm trạng đang tốt của Tiểu Ngư nhất thời đình trệ.

“Sáng sớm nay, bọn chúng đột nhiên bỏ qua hang ổ, xé lẻ chia ra bốn phương tám hướng.” Phạm Đại vội vàng nói, không đợi Tiểu Ngư hỏi lại, liền nói tiếp: “Bọn chúng đột ngột chia ra, ta không kịp báo cho cháu, không còn cách nào khác trước bám theo tên Hoàng đường chủ đứng đầu. Tên đó ở trong thành lượn cả ngày, lại không thấy hắn tiếp xúc với người nào cả.”

“Việc này quả thực kỳ lạ, chẳng lẽ bọn chúng phát hiện thục đang theo dõi?” Tiểu Ngư nghiêm nghị nói.

Phạm Đại nghiêm túc suy nghĩ một chút, khẳng định: “Hắn là không, ta vẫn rất cẩn thận, vì không để cho chúng phát hiện, mấy ngày nay ta thậm chí không đụng đến chút rượu nào để tránh bọn chúng phát hiện ra mùi rượu.”

“Nếu như không phát hiện, vậy bọn chúng... Uhm.. đứng rồi.” Tiểu Ngư chợt nói: “Đĩnh Triệt nói với cháu, hôm qua bọn chúng đến trấn Liễu Hà, không chừng bọn chúng vì vô huyệt chúng ta mà cảnh giác, dù sao nếu như chúng ta không biết chúng muốn tới, sẽ không thể đột nhiên bỏ nhà nơi này đi chỗ khác.”

Phạm Đại lúc này mới phào nhẹ nhõm: “Cháu nói có lý, ta nghĩ chắc là vậy rồi, Nhị thúc cháu bình thường mặc dù có khoác lác, nhưng chừng mực vẫn phải có, ta bảo đảm tuyệt đối không có đã thảo kinh xà.”

“Uhm. Như vậy, hẳn là do bọn chúng quá cảnh giác, mới có thể như vậy.” Tiểu Ngư gật đầu nói: “Vậy bây giờ tình hình ra sao?”

“Hoàng đường chủ đi loạn một hồi xong, giữa trưa đến phố yên hoa, tìm một kỹ nữ quen, sau đó trốn trong phòng không ra ngoài. Ta ngồi canh suốt cả buổi chiều, cảm thấy chuyện này không xong, nhất định phải tìm cháu thương lượng, lại mua một kỹ nữ ở cửa đối diện giúp ta canh chừng, về phần hiện giờ hắn còn ở đó không, ta cũng không biết nữa.” Phạm Đại ảo não nói, “Người của chúng ta thật sự quá ít, không phải vì vậy thì không đến mức chỉ có thể theo dõi được một tên, hơn nữa đến lúc gặp chuyện gì cũng không có người nào báo tin cả.”

“Có thể canh chừng bọn chúng hay không thực ra không quá quan trọng nữa, dù sao bọn chúng có thay đổi kế hoạch cũng không thể không liên lạc với Cao Chí Đạt, chúng ta chỉ cần nhìn chăm chăm Hạ phủ là được. Ôi chao...” Tiểu Ngư bỗng nhiên cả kinh, “Bọn Cao Chí Đạt sẽ không vì thế mà rời khỏi Hạ phủ đấy chứ?”

Phạm Đại sững sờ: “Có khả năng này đấy.”

“Vậy thì, Nhị thúc, thúc cứ theo dõi chặt Hoàng đường chủ, nếu như người còn ở đó thì thúc cứ bám chặt theo, nếu đã rời đi thì thúc đến thẳng Hạ phủ, nếu thấy họ Cao rời khỏi, thúc cứ để lại ký hiệu ở ven đường. Nhớ kỹ, mũi tên vẽ ngược hướng, còn phải xen lẫn những ký hiệu thật giả lẫn lộn, miễn cho bọn chúng phát hiện. Chờ ta đến chỗ Đĩnh Triệt xong, lại nghĩ cách nhờ sự phụ hân nhanh chóng tìm cách hỗ trợ.”

Rời khỏi nhà, Tiểu Ngư trùm áo choàng lên, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới ngôi nhà nhỏ gần Hạ phủ, đầu tiên kiểm tra cơ quan nhỏ trên tường, ở phía trên có thêm một vạch ngang: “Tuất nhất.” (có lẽ là giờ tuất khắc thứ nhất ~ giờ tuất: 19-21h, khắc thứ nhất có lẽ là 19h15 phút)

Tiểu Ngư tính một chút thời gian, biết rõ Đĩnh Triệt từ hơn nửa canh giờ trước có đến đây, nhất thời thoáng thờ phào, lập tức nhanh chóng viết một bức thư nhỏ nói rõ tình huống, sau đó lặng lẽ lên về phía Hạ phủ.

Men theo địa đồ Đình Triệt đã vẽ nhớ trong đầu, Tiểu Ngu cực kỳ cẩn thận đi dọc theo đường nhỏ chỉ có hạ nhân mới qua lại, một đường tràn ngập cảnh giác và cẩn thận đến gần nơi Đình Triệt ở.

Lúc này canh giờ còn sớm, trong viện còn nhiều phòng khác vẫn sáng đèn, Tiểu Ngu vẫn cố núp trong bóng mưa dầm một khắc, phát hiện không có gì dị thường, dựa theo cái bóng phản chiếu trên cửa sổ xác định bên trong là Đình Triệt, mới lén lút gõ cửa sổ rất nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 240: Mật Hội

Bóng người trên cửa sổ ngừng một chút, cũng không lập tức ra ngoài, mà rót một ly trà uống một ngụm, sau đó tựa hồ cảm thấy trà rất lạnh, rất tự nhiên mở cửa sổ hắt bỏ nước trà.

Nương theo ánh nến hắt ra từ trong phòng, Tiểu Ngu đưa đầu ra thăm dò, ra ám hiệu cho hần rất nhanh, ném một tờ giấy vo tròn vào trong, sau đó lại lùi về chỗ cũ.

Đình Triệt không nói gì, nhanh chóng đóng cửa sổ lại, chỉ chốc lát, chợt nghe tiếng hần mở cửa đi ra ngoài, gõ cánh cửa phòng bên cạnh, ám muội hỏi đối phương có muốn cùng đi ra ngoài tìm vui không.

Đề nghị này với người kia hiển nhiên là ý hay. Lập tức, hai người nhanh chóng đến quân sự viện xin nghỉ, rồi công khai đi theo cửa hông ra ngoài, ngồi trên một chiếc xe bò chuyên dùng cho những người làm công ngắn hạn như bọn họ, lắc lư lão đảo lên đường.

Hần muốn đi ra ngoài nói chuyện sao? Thấy Đình Triệt hiển nhiên muốn ở bên ngoài tìm cơ hội gặp mặt nói chuyện với nàng, Tiểu Ngu không khỏi có chút lo lắng Hạ phủ sẽ nghi ngờ, nhưng lại không thể ra mặt ngăn cản, chỉ phải thật cẩn thận theo sát sau bọn họ, thành công thể thân cho một vị Hương Mai cô nương nào đó ở một tòa thanh lâu nào đó, đạt được quyền lợi “hầu hạ” Đình đại công tử.

Trong phòng nhỏ thơm ngát, màn trướng phù dung ấm áp, Đình Triệt rốt cuộc chiếm được cơ hội gặp mặt giai nhân, có điều giờ phút này tuy rằng ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, hần lại không có thời gian hưởng thụ hết thấy, bởi vì hần biết nếu không có chuyện quan trọng, Tiểu Ngu sẽ không tìm gặp hần khi sáng nay hai người vừa mới gặp nhau.

Tiểu Ngu nằm trong ngực hần, mặc cho hần dùng một chiếc khăn vải khô lau mái tóc thấm ướt của nàng, thấp giọng đem tình hình Nghĩa bang lẫn tình huống tìm được lão già quái dị nói lại cho Đình Triệt nghe.

“Sư phụ.. thật không ngờ..” Đình Triệt mặc dù kinh ngạc vì sự biến động của Nghĩa Bang, nhưng vẫn không nhịn được ghen cười vì sư phụ của hần, “Ta bây giờ mới hiểu được tại sao sư phụ uống say lại đi ôm heo nái, thì ra ta còn có một vị sư nương dũng mãnh như vậy. Ha ha ha.. Khẩu vị của sư phụ ta thật đúng là đặc biệt.”

“Đúng vậy, lúc ấy ta cũng sợ hết hồn, có lẽ dù có là cái xanh hay cà rốt thì cũng có sở thích riêng của mình.” Tiểu Ngu tủm tỉm cười nói, ngay sau đó lại nhúm mũi ngửi đầu hần: “Tình hình tối nay có chút không tầm thường. Ta vốn chỉ muốn thông qua bức thư truyền tin tức cho chàng, không ngờ chàng lại ra hần đây, như vậy không sao chứ?”

Đình Triệt ngừng cười, dịu dàng nói: “Không sao, người ta rủ đi cùng là kẻ nổi tiếng háo sắc, ngày đầu tiên ta vào phủ đã mời ta đi dạo thanh lâu, vì che giấu những tình huống như hôm nay có thể xảy ra, ta liền đáp ứng hần, hầu như ngày nào cũng cùng hần đi ra ngoài, người trong Hạ phủ chắc cũng quen rồi.”

“Được lắm, thì ra chàng ngày ngày đều đến nơi hương phấn này..” Tiểu Ngu nhất thời nổi giận, hung dữ nheo hần một cái.

Đình Triệt hít một hơi lạnh, ngược lại ôm chặt nàng hơn, ghen cười nói: “Nàng ghen.” Còn cầm tay nàng, đặt lên ngực hần, thấp giọng: “Tin tưởng ta, ta không hề làm chút gì có lỗi với nàng, căn bản là không chạm qua bọn họ chút nào.”

“Có quý mới biết.” Tiểu Ngu hừ một tiếng, lại quay về việc chính: “Chàng cảm thấy tình huống này thế nào? Bọn chúng chẳng qua vì cảnh giác mà chia nhau ra, hay mà muốn đòi hàng ô rồi khỏi kinh thành truy đuổi chúng ta đây?”

“Theo ta thấy, bọn chúng chẳng qua là vô huyệt, nhất thời cảnh giác mà thôi. Nếu như chúng muốn đi, thì ngay từ ban ngày đã tranh thủ thời gian trực tiếp bỏ đi rồi, hơn nữa Hoàng đường chủ đó cũng sẽ không ở lại kinh thành nữa.” Đình Triệt trầm ngâm nói.

“Chàng chắc chắn bọn họ giờ còn ở Hạ phủ sao?”

“Ừ, chắc chắn.”

“Vậy thì tốt. Chúng ta chỉ sợ bọn chúng đi rồi kế hoạch cũng khó mà áp dụng.” Tiểu Ngu gật đầu. “Đúng rồi, Đình Triệt, bây giờ đã tìm được sư phụ chàng, ta nghĩ nếu như sư phụ và sư nương chàng đều đồng ý ra tay giúp đỡ, ta nghĩ không cần chờ mấy người cha ta trở về nữa, chỉ cần Nhị thúc xác

định được bọn chúng tụ lại là chúng ta có thể động thủ. Chuyện này ta luôn cảm thấy đêm dài lắm mộng, hơn nữa, lỡ như trong vòng mười ngày cha ta không thể quay về kịp, chúng ta càng chờ đợi càng dễ có biến.”

“Cũng tốt, như vậy đi, đợi một lúc nữa nàng thỉnh sư phụ đến Hạ phủ tìm ra, ta sẽ giải thích với ông ấy.” Đinh Triệt gật đầu, “Ta cũng không thể ở đây lâu, một lát nữa phải quay về rồi.”

“Đinh Triệt!”

“Hãy đồng ý với ta, khi sư phụ chàng chưa tới đừng làm gì hết, chỉ lặng im ở trong phòng mình thôi, đừng tính toán đi bất cứ đâu tìm hiểu tin tức gì. Bọn chúng đã cảnh giác như vậy, nói không chừng đêm nay sớm có chuẩn bị, chỉ đợi chàng tự chui đầu vào lưới thôi.”

Sớm biết được với tính cô chấp của Đinh Triệt, lúc này khuyên hắn đừng quay lại đó, hắn nhất định sẽ không đồng ý, Tiểu Ngư chỉ đành hạ thấp yêu cầu, nhưng trong lòng nàng cảm thấy rất bất an, cảm thấy nếu Đinh Triệt còn mạo hiểm tra xét như trước đây nữa thì sẽ gặp nguy hiểm, giống như một con côn trùng mắc vào mạng nhện vậy.

Đinh Triệt cười nói: “Nàng ấy à, chẳng có lòng tin với phu quân tương lai của mình chút nào.”

“Cái đó không liên quan đến lòng tin.” Tiểu Ngư thẳng người dậy, hai tay ôm mặt hắn, trịnh trọng nhìn thẳng vào mắt hắn, nghiêm túc nói: “Đáp ứng ta, đừng để ta không được yên lòng!”

“Được, ta đáp ứng nàng.” Đinh Triệt vừa bất đắc dĩ vừa cảm động nói, ngẩng đầu, ôm nhu hôn lên môi nàng một cái, khẽ cười nói: “Không cho mạo hiểm, vậy nàng phải bồi thường ta.”

Tiểu Ngư không nói gì, mà cúi đầu, chuẩn xác ngăn chặn cái miệng của hắn, dùng hành động nhiệt tình trực tiếp nhất chủ động trả lời.

Con mưa mùa đông đầy phiền muộn vẫn không chịu dừng lại, lóe phốt quanh quẩn sáng mờ hắt ra từ đèn lồng, giống như những sợi dây nhỏ kéo dài không dứt.

Tiểu Ngư đội nón có vành che, thân hình bọc kín áo choàng đứng trú dưới lầu trong chốc lát, trong lòng thật chẳng muốn chút nào, nhưng cuối cùng vẫn phải hạ quyết tâm chạy vào trong bóng tối.

Nghĩ đến Đinh Triệt nói cái người đi cùng hắn một lát nữa sẽ rời đi, Tiểu Ngư suy nghĩ một chút, liền quyết định trước đi tìm Phạm Đại xem tình huống thế nào. Đến nơi, lại phát hiện Phạm Đại và Hoàng đường chủ kia đều không thấy, Tiểu Ngư theo dấu mũi tên Phạm Đại để lại đuổi theo một đoạn, phát hiện mục tiêu tựa hồ đi về phía ngoài thành, nếu dọc theo dấu để lại mà đuổi theo chỉ sợ không kịp đến chỗ lão già quái dị nữa, liền quay trở lại, chạy về nơi ở của lão thái thái kia.

Nàng vốn cho rằng mình tính toán thời gian rất chuẩn, lần này quay lại hắn là đúng lúc lão già kia tỉnh lại, không ngờ khi chạy tới cánh cổng nhỏ kia, gõ cửa một hồi lâu vẫn không thấy ai đáp lại. Tiểu Ngư đợi một lát, chỉ đành đánh tiếng rồi trực tiếp phá cửa, kết quả đi vào nhìn, lão thái thái bị con như quả núi vẫn đang ngủ say sưa, phía trong giường lão già quái dị lại chẳng còn tăm tích.

Không có người?

Tiểu Ngư nhất thời ngẩn ra, dọc đường đi bị khí lạnh nhiễm không ít, nhưng vẫn không khỏi cuống đến đổ mồ hôi.

Lấy lại bình tĩnh, Tiểu Ngư cúi mình cung kính thi lễ một cái với lão thái thái vẫn đang say ngủ, thấp giọng gọi: “Lão tiên bối, lão tiên bối? Văn bối Phạm Tiểu Ngư bái kiến lão tiên bối.”

Phạm là cao thủ, đến cảnh giới nhất định đều có một loại cảnh giác gần như bản năng, trước đó lão già quái dị kia không phản ứng lại nàng chút nào, nếu không phải là không muốn gặp nàng thì chỉ có thể là đã uống quá say, dù sao Đinh Triệt từng nói qua thói xấu của lão ta, sau khi uống say bất tỉnh nhân sự cũng rất bình thường. Nhưng lão thái thái thì không, cũng không phải uống say, vậy mà ngay cả nàng đến cũng không có phản ứng gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 241: Tự Chui Đầu Vào Lưới

Lão thái thái trên giường không phản ứng lại chút nào, tiếng ngáy vẫn đều đều như trước, Tiểu Ngư toát mồ hôi, cũng không xác định rõ liệu có phải bà lão thật sự không nghe thấy nàng nói không, liền gọi thêm vài tiếng nữa, thành khẩn nói: “Lão tiên bối, không phải văn bối vô lễ muốn quấy rầy mộng đẹp của tiên bối, chỉ là lúc này tình hình khẩn cấp, văn bối nhất định phải tìm được Bí lão tiên bối, xin lão tiên bối chỉ giúp Bí lão tiên bối đang ở đâu?”

Lão thái thái vẫn đáp lại bằng tiếng ngáy, mặt Tiểu Ngư không khỏi hơi nóng lên, nhưng vì Đinh Triệt, chỉ đành cố kiên trì tiếp tục gọi.

“A..a...a... Phiền muốn chết!” Sau ba bốn lần, lão thái thái rốt cuộc không chịu nổi nữa, rống to: “Đồ quỷ!! Lão còn không ra đuổi con nhóc chim sẻ

này đi, sau này đừng hồng hồng rượu cùng lão nương nữa!!!”

Bà lão bất thành linh hết lớn, Tiểu Ngu bị bắt ngờ, nhất thời mông tai bị chấn động ù ù, không khỏi lùi lại một bước, đồng thời nhếch khóe miệng, lão thái thái này lúc tỉnh tỉnh tỉnh không được tốt, nhưng khi ngủ lại thật khác!

“Rời rời rời!! Ta đưa tiểu nha đầu này đi!” Gót chân Tiểu Ngu lui về phía sau mới chạm đất, một thanh âm nịnh nọt bỗng vang lên bên tai nàng, đồng thời, cánh tay căng thẳng, thân thể đã bị kéo hướng ra ngoài.

“Tiểu nha đầu này, lá gan cũng lớn quá nhỉ? Ngay cả lão tiền bối ta đây cũng không dám phiền bà ấy khi ngủ, bà ấy không lập tức cho người một cái tát đã là đủ khách khí, người còn dám ở trước mặt mà hô to gọi nhỏ! Tiểu nha đầu người không muốn sống nữa phải không?...” Kéo Tiểu Ngu đi đúng là lão già sư phụ kỳ quái của Đinh Triệt, lão kéo Tiểu Ngu chạy một hơi thật xa mới thả nàng ra, cũng không chờ nàng mở miệng liền trút xuống một tràng mắng mỏ, sau đó lại hung dữ trừng mắt hỏi: “Nói, sao người biết ta ở đây?”

Tiểu Ngu nhìn mái đầu bạc hiện rõ trong màn đêm của lão, mỉm cười: “Là một vị lão tiền bối khác dẫn ta đến.”

Nói xong, liền nói ngắn gọn chuyện lúc chạng vạng lại một lần.

“Nha đầu này, vận khí không tồi, đến tìm đúng lúc ta quay về kinh, lại có phúc sâu, vào được mắt lão bà nương kia.” Nghe nói lão thái thái tự mình mang nàng về nhà, thái độ lão già quái dị lập tức tốt hơn hẳn. “Nói đi, tìm ta có việc gì? Là chính người muốn tìm ta, hay là đồ đệ ngu ngốc kia của ta phải người tới?”

“Là ta tự mình muốn tìm lão tiền bối, muốn nhờ lão tiền bối giúp đỡ.” Tiểu Ngu cười cười.

“Muốn ta giúp cũng được, có điều...” Lão già quái dị chấp tay sau đít vòng quay Tiểu Ngu một vòng, trong mắt cười gian xảo: “Người phải cho ta một lý do để giúp mới được.”

Tiểu Ngu nhất thời đỏ mặt. Nàng không phản đối để lão già biết được quan hệ giữa nàng và Đinh Triệt, nhưng loại chuyện này với nàng mà nói tựa hồ có chút...

“Ha ha ha.. được rồi được rồi. Nói cho ta biết đồ đệ ngốc kia của ta ở đâu rồi? Ta sẽ tự hỏi nó.”

Lão già mặc dù tính tình quái đản, nhưng cũng biết nữ tử trên đời nhắc tới loại chuyện này luôn có chút thẹn thùng, liền cười lớn buông tha nàng, đúng hợp ý của Tiểu Ngu, nàng mừng rỡ nói: “Hiện giờ hắn đang ở phủ đệ của Hạ Tùng chờ lão tiền bối, nguyên nhân cụ thể trên đường ta sẽ nói rõ với ngài.”

“Vậy sao...” Lão già quái dị quay đầu nhìn lại căn nhà, nhận định bà vợ lão dù sao nhất thời cũng chưa ngủ dậy, thuận miệng nói: “Được rồi, người đi trước dẫn đường.”

Nói xong, trong lòng cười trộm, xem ra đồ đệ ngốc kia của lão cuối cùng thông suốt, làm theo lời chỉ thị của lão, thật sự dụ tiểu cô nương vào tay. Hắc hắc hắc, tiểu cô nương này vừa thông minh vừa giỏi, lần này lão có lẽ không bao giờ phải phát sầu vì tiền mua rượu nữa. Đến lúc đó, bà vợ lão muốn uống rượu gì lão sẽ mời rượu đó, dù sao thể tử tương lai của đồ đệ hiếu kính lão nhân gia đây cũng hẳn là. (lão này cơ hội ghê, bán đồ đệ lấy tiền mua rượu. =))))

Hai người trong đêm như chim ưng hồi hải phi hành, rất nhanh đã tới Hạ phủ.

“Lão tiền bối, chính là viện kia, gian phòng thứ nhất bên dãy nhà phía Tây. Ta sẽ không qua đó, ở ngoài này chờ ngài.” Nhớ tới dọc đường lão già thỉnh thoảng lại nhìn nàng bằng ánh mắt vừa trêu tức vừa hài lòng đặc ý, Tiểu Ngu không khỏi có chút đỏ mặt, kiên quyết đứng ngoài chờ.

Lão già quái dị cũng không miễn cưỡng nàng, cười hắc hắc, không chút tiếng động lên vào trong phủ.

Nhìn thân thủ lão so với quý mị còn quý mị hơn, Tiểu Ngu mỉm cười thờ ra nhẹ chút, có lão già quái dị này ở đây, cho dù Hạ phủ thật sự là đầm rồng hang hổ, nàng cũng có thể yên tâm.

Có điều, không biết phía Nhị thúc sao rồi? Nếu hắn đuổi theo thuận lợi, có thể một lần nữa phát hiện hang ổ của Nghĩa bang, như vậy có thể đem thư nặc danh và tranh chân dung giao cho quan phủ, rồi thừa dịp loạn bắt đám Cao Chí Đạt. Tả hữu hộ pháp kia lợi hại, cũng tuyệt đối đánh không lại lão già quái dị và lão thái thái, còn lại một Cao Chí Đạt, ngay cả có thêm cao thủ bảo vệ, hai thúc cháu nàng thêm Đinh Triệt cũng nhất định có thể bắt giữ. Chỉ cần ba trùm thổ phi này sa lưới, đám còn lại của Nghĩa bang không đủ tạo thành uy hiếp.

Nghĩ đến nhanh chóng có thể giải trừ mối nguy từ Nghĩa Bang, nụ cười của Tiểu Ngu không khỏi càng sâu, nhưng nàng không đợi được bao lâu, liền thấy bên trong đột ngột vọt ra một đạo thân ảnh, thẳng đến chỗ nàng ẩn thân.

“Lão tiền bối, sao ngài...” Tiểu Ngu đang muốn hỏi lão sao nhanh ra ngoài như vậy, không ngờ lão già đã túm lấy nàng, sắc mặt nghiêm trọng ngắt lời: “Đinh Trệt có thể đã xảy ra chuyện, người mau nói cho ta biết ba tên kia đang ở nơi nào?!”

Tiểu Ngu chỉ cảm thấy mắt hoa lên, nàng cắn mạnh môi dưới, lập tức chấn chỉnh tinh thần, vội nói: “Đi theo ta.”

“Người nói phương hướng, ta mang người đi.” Vừa nói, lão già đã nâng thân thể nàng lướt qua tường cao.

“Bên kia.” Trái tim như nổi trống, Tiểu Ngu bất chấp nghĩ nhiều, nhanh chóng xét lại trí nhớ trong đầu, dựa theo bản đồ Đinh Triệt cho nàng xem nhanh

chống chỉ dẫn về phía viện Cao Chí Đạt đang ở.

“Bất thích khách, bất thích khách...” Không ngoài dự đoán, bọn họ vừa vào viện đã bị vây kín, chớp mắt xung quanh đã xuất hiện vô số cây đuốc, từng mũi tên dài ào ào vọt bắn tới.

Lão già quái dị hú lên một tiếng, hai tay vung lên bắt lấy mũi tên, thuận tay ném ngược lại, xung quanh liên tiếp vang lên những tiếng kêu thảm thiết. Tiểu Ngư đi theo bên cạnh lão chỉ phải đỡ mấy mũi loạn tên mà thôi, hai người như vào chỗ không người nhảy vào trong phòng, quả nhiên căn phòng trống rỗng, nghênh đón hai người chính là hơn mười thanh phi đao bén nhọn. Tiểu Ngư quơ áo choàng, lập tức đánh rơi ba thanh, đã thấy lão già không biết từ khi nào rút đai lưng, tay vung lên, đã cuốn hết những mũi đao còn lại vào trong đó.

“Bổ sung cung thủ, hỏa công.” Không chút ngưng nghỉ, bên ngoài lại có người hạ mệnh lệnh mới, những mũi tên đầu gắn mỗi lửa dày đặc lập tức phá không mà đến.

“Lão tiền bối, người kia chính là Cao Chí Đạt.” Vừa nghe thanh âm này, tâm trí Tiểu Ngư bị biến cố bất ngờ kia làm choáng váng đột ngột thanh tỉnh lại.

“Được, bắt hẩn trước.”

Lão già quái dị thân thể xoay tròn, quơ một chiếc ghế trong phòng chấn mấy mũi tên lửa, đồng thời một tay bắt lấy cánh cửa sổ giật mạnh, khiến cánh cửa rời ra, thân hình không chút dừng lại bật ra ngoài, ném lại ván cánh cửa cho Tiểu Ngư phía sau, đồng thời vung đai lưng lên, những mũi phi đao bị cuốn lấy ban nãy đã biến thành vũ khí, ném mạnh ra.

Tên lửa từ bốn phía bắn tới, Tiểu Ngư vốn dĩ không rảnh mà kinh ngạc vì sự dũng mãnh của lão già, lập tức bắt lấy cánh cửa sổ che chở bản thân, theo sát sau lão già chỉ dùng cái thất lưng vải thô làm phòng ngự.

“Đao thủ!” Trong khoảnh khắc, hai người đã chạy tới vài chục bước, nhưng đối phương không ngừng hô to ra lệnh, trong mưa phùn và lửa cháy, những ánh hàn quang đã chấn ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 242: Thời Khắc Sinh Tử

“Tiểu nha đầu, ngươi kiên trì một chút, ta đi bắt người.” Lão già quái dị chuyển động nhanh như chớp, chẳng biết cướp được ở đâu một thanh cương đao, ném cho Tiểu Ngư.

“Tiền bối yên tâm.” Tiểu Ngư cắn răng nói, nghĩ tới Đinh Triệt sinh tử chưa rõ, máu nóng toàn thân nàng đều sôi sùng sục, sức mạnh từ luyện võ bao nhiêu năm trong phút chốc bạo phát không giữ lại chút nào. Tầm ván cánh cửa sổ làm lá chắn, cương đao trong tay phảng phất như biến ảo theo nàng, chỉ trong nửa khắc đã chém đứt tay những kẻ cầm đao khác.

Sau đó, đao của nàng cũng không chỉ một lần chạm vào máu thịt, mũi của nàng không chỉ một lần ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, thậm chí, trong mưa bay tán loạn, văng trần lộ dưới lớp che mặt của nàng còn cảm nhận được vài vệt ẩm nóng.

Nhưng đó không phải là luyện công như trước đây, cũng không phải là diễn tập, mà là hiện thực máu me đầm đìa, dù trước đây nàng chưa từng có kinh nghiệm chiến đấu với đao thương kẻ địch gần đến vậy, dù cho lúc này trong đầu nàng chất đầy từ khí, giờ khắc này, nàng cũng chỉ có thể vung đao trong tay, dốc hết sức lực chiến đấu chém chết kẻ địch.

Là tự vệ, tự bảo mệnh, càng là vì một người, Đinh Triệt vì nhà nàng mới đến Hạ phủ làm gián điệp, Đinh Triệt lại là người duy nhất nàng thật sự động tâm trong cả hai kiếp sống của mình, là người con trai nàng từng thân mật, hơn nữa cũng đã khắc vào sinh mệnh nàng không thể chối bỏ.

Vì hẩn, nàng thà rằng hai tay nhuộm đầy máu, cũng tuyệt không lùi bước.

“Dừng tay lại, nếu không lão tử sẽ chém chết bang chủ của các ngươi!” Trong tiếng kêu thảm thiết, lão già quái dị giống như chim ưng bắt gà con túm lấy một người, nhảy về bên cạnh Tiểu Ngư, thuận tiện một cước đá bay một bóng người bám sát theo sau.

Công kích xung quanh nháy mắt dừng lại. Trong mưa phùn, một giọt máu tươi chảy dọc theo lưỡi đao, vừa vụn rớt xuống một cánh tay đứt lìa trên mặt đất.

Tiểu Ngư đứng cứng ngắc. Trong bầu không khí yên tĩnh, mùi máu tanh lại càng thêm nồng nặc, cơ hồ khiến người ta nôn mửa.

“Thả bang chủ của chúng ta, nếu không sẽ khiến các ngươi chết không có chỗ chôn.” Người bị lão già đá bay cũng không ngã nhào như những kẻ khác, ngược lại nhanh trong xoay mình trên không, tiếp đất đứng vững.

“Hẩn là Tây Môn Khang.” Tiểu Ngư chỉ liếc mắt lập tức đã nhận ra.

“Tiếp lấy.” Lão già quái dị rất hiểu đạo lý bất giác phải bắt chủ tướng đầu tiên, liền đẩy Cao Chí Đạt đã bị điểm huyết qua cho Tiểu Ngư, mái tóc bạc đã phớt qua không trung.

Một giây tiếp theo, cương đao của Tiểu Ngư đã kề sát cổ Cao Chí Đạt, cho dù tay nàng còn có chút run rẩy, nhưng ánh mắt kiên nghị lộ ra sau mặt nạ lại khiến những kẻ muốn rục rịch phải dừng bước.

“Nếu các người dám đụng đến một sợi tóc nào của ta, thì đừng có nghĩ đến biết được tin tức nào của đồng bọn các người.” Cao Chí Đạt không hề là đứng đầu một bang, lúc này vẫn còn trấn định muốn nói điều kiện với Tiểu Ngư.

Đáp lại của Tiểu Ngư là thẳng tay ấn trên cổ hắn một đường vết máu, trầm giọng: “Được thôi. Ta không ngại học cách lãng trí.”

Cao Chí Đạt run lên, thân thể nhất thời cứng ngắc.

“Nói. Hắn ở đâu? Nếu nói láo nửa câu, ta chém tay người đầu tiên.” Tiểu Ngư hơi nghiêng đao, lưỡi đao sắc bén lập tức dựng thẳng trên bả vai hắn.

“Bang chủ, nói sẽ càng nhanh mất mạng.” Tây Môn Khang không hề là một trong hai Hộ pháp, đang dưới sức ép của lão già quái dị còn có thể vừa chống đỡ mấy hiệp vừa rảnh lên tiếng.

“Mang các huynh đệ đi mau!” Cao Chí Đạt đã dịch dung, thần sắc gương mặt không rõ ràng, chợt hét lớn một tiếng.

“Vậy thì cùng đi hết đi!” Lão già quái dị nghĩ đến đồ đệ bảo bối mấy chục năm mới kiếm được đang an nguy chưa rõ, hú lên một tiếng quái dị, nhất thời gia tăng công kích.

Tiểu Ngư không chút do dự dung sức nhấn lưỡi đao, lập tức vạch ra một đường máu trên vai Cao Chí Đạt.

“Bang chủ!” Tây Môn Khang kinh hô, liều mạng muốn nhảy qua phía này, nhưng chính hắn còn đang cố hết sức mới đứng vững, nơi nào còn có thể phân thân.

“Đi đi, ta là đồ đệ của Hoàng Thạch, họ Bì sẽ không dám giết ta!”

Trong thời khắc kinh tâm động phách, Cao Chí Đạt đột nhiên hô lên như vậy một câu, lão già Bì Lương động tác nhất thời ngưng một chút, Tây Môn Khang chớp cơ hội, trong chớp mắt ném ra ba quả đạn khói. Một quả ném ngay bên cạnh Tiểu Ngư, khói mù trong phút chốc tán ra, bao vây Tiểu Ngư lại, tầm mắt nhất thời mờ hồ, hơn nữa xung quanh vang lên vô số tiếng xé gió, có lẽ là bang chúng Nghĩa Bang nhân cơ hội bắn ra ám khí vây công lão già quái dị.

Không tốt, chúng muốn cướp người! Tiểu Ngư lập tức nín thở, neho mắt lại, gia tăng thính giác đến mức tận cùng.

Nhưng trong giây lát, nàng đã nghe được hai tiếng xé gió sắc bén bắn thẳng tới ót, chỉ có thể vội vàng cúi đầu tránh đi ám khí, trong lúc dùng dằng, động tác tay không khỏi chậm một chút, chỉ nghe đing một tiếng, không biết ám khí gì đã chuẩn xác đánh vào cương đao Tiểu Ngư gác trên cổ Cao Chí Đạt, khiến cương đao bị đẩy cách ra một tấc.

Tiểu Ngư không chút nghi ngại, cấp tốc xoay người qua một bên, một tay kéo Cao Chí Đạt về bên cạnh, tay khác cầm cương đao, đối sau thành trước, gắng sức đâm về phía trước, trong đầu chỉ có một ý niệm, tuyệt đối không thể để cho Tây Môn Khang cướp được Cao Chí Đạt.

Bịch, một đạo chưởng phong ác liệt xông tới trước mặt, đẩy cương đao nghiêng sang một bên, cũng thẳng đập vào vai phải Tiểu Ngư.

Tiểu Ngư gần như bán năng nghiêng đao ngăn cản, đồng thời một chân đột ngột đá về phía trước, nặng nề đá vào đối phương, nhưng không biết đá phải cái gì giống như là tấm thép, mũi chân đau thấu tâm, càng không thể ngăn cản đối phương tiếp tục xông tới.

Một chuỗi hành động nói thì chậm, mà xảy ra lại cực nhanh, mắt thấy Tiểu Ngư đã không có cách nào cản lại, một thân ảnh khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện trong khói mù, lớp khói mù vốn đang dày đặc như bị phá tan một tầng.

Sau mấy đạo chưởng phong mạnh mẽ va chạm, khói mù nhanh chóng mỏng đi như sương, có thể nhìn thấy rõ hơn, một bóng người cao lớn mạnh mẽ dễ dàng túm được cánh tay của Tây Môn Khang, mắng: “Đồ quỷ, một tên tiểu bối cũng không đối phó được, người sao không đâm đầu xuống cống mà chết đi!”

“Bà già mập chết tiệt, ta đây không phải cho người một cơ hội hoạt động gân cốt hay sao!!” Giọng lão già quái dị mông lung bâng lảng, lúc đông lúc tây, cùng lúc đó, xung quanh vang lên những tiếng leng keng của vũ khí rơi xuống đất.

Chỉ hai ba giây, sương trắng bên trong viện đã bị chưởng phong quét đi, lộ ra mặt đất ngổn ngang.

“Sư.. sư phụ...” Cao Chí Đạt vẫn bị Tiểu Ngư liều mạng giữ chặt, trong mắt rớt cuộc lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Đừng có gọi ta là sư phụ, mười chín năm trước ta đã không có đồ đệ như người rồi.” Hắn không nói thì thôi, vừa lên tiếng, lão thái thái nhất thời giận dữ, một cái quạt lá cây liền quạt tới, nặng nề đập vào mặt Cao Chí Đạt, ngay cả Tiểu Ngư cũng bị liên lụy, lão đảo một chút mới đứng vững lại được.

“Bang chủ...”

Tây Môn Khang bị thương hô lên một tiếng, cũng rút cuộc không nhúc nhích thêm được chút nào nữa, từ lúc Cao Chí Đạt hô lên một tiếng sư phụ, hắn cũng đã biết mình dù có giỏi hơn nữa cũng không có cách nào so sánh được với lão thái thái Hoàng Ngọc Mi với biệt danh “Lông mày cong” mười mấy năm trước đã nổi danh giang hồ.

“Ha ha ha ha... Không ngờ trước khi chết ta còn có thể được thấy mặt sư phụ một lần, cũng coi là khó được, khó được...” Cao Chí Đạt bỗng nhiên cuồng tiếu.

Tiểu Ngư giận dữ bóp cổ hắn, cả giận nói: “Mau nói cho ta, Đinh Triệt đâu rồi?”

“Đinh Triệt? Thì ra hắn...” Cao Chí Đạt cổ họng vẫn bị bóp, tiếng cười ngược lại nghe quái dị, lạc giọng nói: “Yên tâm, trên đường xuống suối vàng ta còn có thể tìm tên tiểu tử kia tính sổ... Ack...”

“Nói!” Lão già quái dị chẳng biết từ lúc nào chạy tới, chỉ điểm một cái lên người hắn, Cao Chí Đạt nhất thời trợn mắt vẻ kịch liệt, như đang chịu tra tấn đau đớn cực kỳ, nhưng vẫn muốn cười lớn, ngang ngược vô cùng.

“Người nói!” Hoàng lão thái thái thấy vậy, nhướn mày một cái, sau đó một chưởng nắm chặt trên người Tây Môn Khang.

Tây Môn Khang trên gương mặt âm trầm lộ ra vẻ thống khổ đau đớn, mồ hôi trên trán toát ra, nhưng vẫn không chịu nói thêm một chữ. Lão già quái dị lửa giận bùng bùng bắt lấy mấy kẻ khác. Những người đó không có cứng rắn như hai kẻ đầu đảng, nhưng thật sự không biết Đinh Triệt và Khâu Liên ở đâu, chỉ biết là Đinh Triệt bị hai Hộ pháp phục kích bị thương sau đó chạy trốn khỏi Hạ phủ, Khâu hộ pháp đuổi theo.

“Mụ vợ chết tiết, nơi này giao cho mụ, ta đi tìm người.” Vừa biết được đồ đệ bảo bối bị thương, lão già quái dị một chút cũng không trì hoãn, thanh âm chưa dứt, người đã không thấy đâu.

“Ta cũng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 243: Thiên Nhân Vĩnh Cách

“Ta cũng đi.”

Tiểu Ngư không chút do dự muốn đuổi theo, nhưng đã bị Hoàng lão thái thái kéo lại, trợn mắt nói: “Ở đây một đồng ròi ren, ngươi chẳng lẽ muốn để ta xử lý?”

Nước mắt Tiểu Ngư lập tức tràn ra ngoài, mới rồi nghe nói Đinh Triệt không thấy nàng không khóc, đi theo lão già quái dị vào trong vòng vây, thân lâm vạn hiểm nàng không khóc, nhưng lúc này nghe được Đinh Triệt bị Tả Hữu hộ pháp phục kích, lại không thể tự mình đi tìm, mềm yếu trong lòng lập tức áp đảo lý trí và trấn định, cũng không cách nào che giấu nữa.

Thân thủ Cao Chí Đạt nàng mới vừa thấy, Đinh Triệt lại bị hai người đồng thời phục kích, lại bị Khâu Liên một mực đuổi giết... Hậu quả sau đó, nàng không dám nghĩ, thật sự không dám nghĩ...

Bóng đêm dần dày đặc, mưa vẫn còn rơi xuống.

Biết được Nghĩa Bang không thể thành công vây bắt những kẻ đến sau, ngược lại bị cá lớn phá lưới đánh ngược lại, Hạ Tùng vội vàng chui vào mật thất, lại bị Hoàng lão thái thái tìm bắt ra. Ngoài một bộ phận lâu la mau chóng nhận rõ tình hình đã chạy trốn, phần lớn bang chúng đều ở dưới mưa lạnh theo sau bang chủ và hộ pháp của chúng. Trận này không có như dự đoán, bị ba người chỉ trong một khắc đồng hồ liền nhanh chóng giải quyết.

Nhưng, thành công lớn hơn nữa cũng không thể nào sánh nổi với sinh tử của Đinh Triệt.

Hạ phủ đã loạn. Trong hỗn loạn, không ai có thể ngăn cản càng lúc càng nhiều người thoát đi và mật báo, Tiểu Ngư nếu không muốn đêm nay uống công, không muốn mọi người gặp phiền toái lớn hơn, cũng chỉ có thể mau chóng đem bức họa và thư nặc danh giao cho quan phủ. Mà Phạm Đại còn đang truy đuổi Hoàng đường chủ còn chưa trở lại, Hoàng lão thái thái phụ trách trông coi Hạ phủ, còn lại chỉ có một mình nàng.

Tiểu Ngư không còn lựa chọn nào khác, nàng có cổ nghẹn rang, đè nén lo âu cực độ trong lòng, lấy tốc độ nhanh nhất chạy về Lô phủ, lại xông thẳng vào phòng Lữ Di Giản nói rõ tình huống, mời Lữ Di Giản nhanh chóng quyết định bắt đám thổ phi trước rồi nói sau.

Máy mẩn sự tình trọng đại, chẳng những liên quan đến tàn dư đảng phản nghịch nhiều năm trước, còn dính tới quan viên đương triều, vị Tướng gia Lữ Di Giản này không khiêu chiến tính nhẫn nại và thần kinh đã căng đến cực điểm của Tiểu Ngư, thà tin chuyện có còn hơn không, quyết định bất luận thật giả dù sao phải nhìn trước rồi kết luận, lập tức sai người đồng thời đi thông báo người phụ trách nhân mã của Khu Mật Viện, cấm quân đề hạt cùng những người biết đảng phản nghịch năm đó, còn bản thân thì tiến cung diện thánh ngay trong đêm.

Một hồi rồi ren, Kinh thành vốn vì mưa mùa đông mà lạnh tỉnh rất nhiều, nay liền náo nhiệt. Kinh thành đã thái bình nhiều năm, rất ít gặp qua binh lính có vũ trang đầy đủ nửa đêm được điều động, những tiếng bước chân rầm rập vừa vang lên, rất nhiều những dân chúng tránh rét trong nhà ngược lại đi ra xem náo nhiệt, rất nhanh, mọi người liền phát hiện căn nguyên ngay tại Hạ phủ.

Khi thấy cấm quân từ bên trong mang ra từng người một, kẻ nào cũng máu chảy đầm đìa, có kẻ còn không nguyên vẹn tay chân, dân chúng đều rít rít kinh hô. Nhìn nữa đến ngay cả Hạ Tòng cũng không chút khách khí bị mời lên một chiếc xe ngựa đơn giản, bị trông chừng nghiêm mật, đám đông đều ồn ào.

Lữ Di Giản vào sớm nhất, thấy Hạ phủ máu chảy khắp nơi, cùng với cùng với Cao Chí Đạt và Tây Môn Khang đã bị phế võ công, liền biết đây là một đại án. Đợi thêm những người nắm đó trải qua diệt phản loạn đến xác nhận, càng tin chắc không thể nghi ngờ, lại sai người điều tra kỹ Hạ phủ, lục soát dư đảng. Khi ông ta quay đầu lại muốn tìm thiếu nữ che mặt đến báo án, phát hiện người đã sớm chẳng biết đi đâu.

Đang lúc tìm người, chợt nghe thuộc hạ báo lại, nói ngay vừa rồi, có một nam tử xa lạ tới mật báo, nói ở Từ gia trang cách phía bắc Kinh thành ba dặm còn có rất đông đạo tặc tụ tập, Lữ Di Giản lúc này lại vội vàng thông báo thủ lĩnh cấm quân đi lùng bắt, không để cập tới nữa.

...

Mà bên kia. Không chỉ là Tiểu Ngư, Hoàng lão thái thái, Phạm Đại mới đuổi tới Hạ phủ biết được tình hình đại khái cũng chân không ngừng gia nhập hàng ngũ tìm kiếm Đình Triệt.

Nhưng... Thời gian từ từ trôi qua, ngay cả mưa triều miền cả ngày đêm cũng đã bắt đầu ngừng lại.

Tiểu Ngư không có kinh nghiệm truy tung, Kinh thành vạn hộ, Đình Triệt vội vàng chạy thoát thân chưa từng lưu lại dấu mối, nàng chỉ có thể gấp như con kiến bò trên chảo nóng, vòng vo hồi lâu cũng không tìm được bất cứ tung tích gì.

Thật may không lâu sau gặp được Phạm Đại, hai người liền cùng quay lại Hạ phủ, sau đó Phạm Đại tìm được ở một góc tường một chiếc khăn tay dính đầy máu tươi.

Tiểu Ngư thân trong vòng vây mấy chục người, ngửi qua vô số máu tanh do mình tự tay chém, cũng không có tuyệt vọng và chấn động như giờ phút này nhìn thấy chiếc khăn màu xanh kia. Nàng dường như có thể thấy được tình cảnh Đình Triệt lúc đó, dưới trọng kích của Tả hữu hộ pháp phun ra máu tươi, tựa như có thể nhìn thấy Đình Triệt liều mạng chạy trốn trong đuôi giết của kẻ thù truy sát, tựa như có thể nhìn thấy Khâu Liên kia đang cười gần giờ tay lên, vung ra một chương cuối cùng...

Trong phút chốc, khí lực khắp thân thể như bị tháo chảy sạch sẽ, ngay cả chân cũng đứng không vững nữa, nàng mềm nhũn ngã xuống bên cạnh Phạm Đại.

“Tiểu Ngư, cháu phải tin tưởng nó, tiểu tử kia không phải người thường, nó biết liềm quang quy tức pháp, chỉ cần có thể kéo dài khoảng cách, nó có thể tránh thoát được Khâu Liên đuổi giết, chờ cứu viện.” Phạm Đại dùng sức đỡ cháu gái chưa từng có lúc mềm yếu đến thế, lớn tiếng an ủi, “Đứng dậy đi, nghĩ một chút lúc này có thể nó đang cần chúng ta tìm thấy. Đứng lên!”

Đứng, phải đứng lên, nàng phải đứng lên!

Tiểu Ngư mạnh cắn môi một chút, không quan tâm máu tanh trong miệng, cứng rắn bạo phát ra dũng khí kinh người, lập tức chống đỡ thân thể, cùng Phạm Đại dọc theo một chút dấu vết rất nhỏ trên các nóc nhà một đường đuổi ra ngoài thành.

Mưa đã tạnh, gió lại càng mạnh hơn, dưới ánh đuốc chiếu rọi, bọn họ bắt đầu phát hiện ra càng lúc càng nhiều dấu vết: từng giọt, hoặc thỉnh thoảng là một mảng vết máu... thẳng đến bờ sông Hoàng Hà cách thành mười mấy dặm.

Đêm khuya không trăng không sao, mưa phùn vừa tạnh, bóng tối dày đặc như lọ mực, trong gió lạnh, nước Hoàng Hà cuộn cuộn dâng trào như trăm ngàn năm qua vẫn vậy.

Bên bờ có một người, mặt cứng ngắt, âm trầm, là Khâu Liên. Khâu Liên không nhúc nhích, hoặc có thể nói là không thể động đậy nổi, chỉ còn lại con ngươi âm u, không cam lòng trọn mắt nhìn bọn họ, ngực đầy máu.

Bờ sông có đá, cách Khâu Liên chừng một trượng, trên đá có vết máu, từ góc độ vết máu mà xem, có thể nhận thấy có người ngã xuống rồi phun ra.

“Ta giết ngươi!” Tiểu Ngư đột nhiên phát điên, giống như sư tử cuồng nộ một chương lại một chương đánh ra, cho đến khi Phạm Đại kéo nàng, nhắc nhở nàng, nếu sư phụ Đình Triệt đã chế trụ Khâu Liên, nói không chừng lão ta đuổi kịp và cứu Đình Triệt, nói không chừng giờ phút này Đình Triệt đã được sư phụ hần cứu, đang ở nơi nào đó chữa thương.

“Tiểu tử kia trước khi bị ta... đánh rơi xuống sông Hoàng Hà... cũng đã... hết cứu... Coi như các ngươi.. tất cả các ngươi đều xuống mồ... cùng chỉ có thể vớt được... thì thể của hân... các ngươi... chết tâm đi!” Khâu Liên miệng không ngừng tràn ra máu tươi, đột nhiên cười một cái, tiếng cười giống như cạnh đá sắc vạch qua nôi sắt ri sét, không phải khó nghe mà như tiếng ma quỷ rít lên.

Tiểu Ngư lao đảo, rút cuộc mềm nhũn người ngồi xuống, nhưng chợt phát hiện bờ Hoàng Hà nơi này quen thuộc như vậy, nàng nhớ lại, một đêm kia, ánh trăng như tuyết rơi đầy đất, nàng cũng từng cùng hân tới nơi này, còn ngồi suốt một đêm.

Đình triệt... Đình Triệt... Đình Triệt...

Sao chàng có thể lại trong lúc mặt trời đã mọc, mọi sự đều qua, bỏ ta mà đi? Tại sao? Tại sao chúng ta đều còn sống khỏe mạnh, không chút bị thương, lại để tất cả đau đớn và cái chết mình người chịu đựng?

Không được, không được! Ông trời ơi, không thể như thế này!

Trong gió bắc thét gào, Tiểu Ngư đột ngột phun ra một ngụm máu tươi, nặng nề rơi xuống ngay những vết máu đen trên nền đá.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 244: Ta Muốn Đi Tìm

Sau mưa không lâu, thành Khai Phong liền nghênh đón trận tuyết mùa đông đầu tiên, tung bay trên mái ngói lưu ly của hoàng cung, đậu trên những góc mái hiên vườn hoa các đại quan quyền quý, phủ lên nhà ở của bình dân bách tính, những đứa trẻ khắp phố lớn hẻm nhỏ lại thêm một trò vui mới.

...

Nhưng, so với những thanh âm huyền ảo vui mừng ngoài kia, trong Lô phủ cơ hồ yên tĩnh, giống như thế giới băng tuyết vô thanh.

...

Phạm Thông và La Đan rời kinh mười hai ngày, rốt cuộc trở về, mang theo hai tin xấu, cũng mang về một tin tốt.

...

Phạm Thông và La Đan lần này xuôi nam, không hề thuận lợi, cộng thêm Phạm Thông bản thân cảm thấy làm như vậy có chút không đúng với hiệp nghĩa giang hồ, cho nên chẳng phải là một thuyết khách đạt chuẩn, La Nghiễm mới đầu còn không chịu đồng ý trả lại cống phẩm, mặc dù La Đan hết sức khuyên, nhưng từ đầu đến cuối vẫn lâm vào tình trạng giằng co không dứt. Sau đó, thấy thời gian càng lúc càng gấp gáp, La Đan ngoài dự đoán của mọi người, lựa chọn phương thức tự tổn thương kịch liệt nhất, nếu không phải La Nghiễm cố hết sức ngăn cản, đã không phải phé bỏ một cánh tay trái, mà là một sinh mệnh trẻ tuổi.

...

Thấy con trai duy nhất không tiếc hết thảy dùng tính mạng bức bách mình, La Nghiễm trong nháy mắt già đi mấy lần, rốt cuộc đáp ứng La Đan. Chuyện này đến đây vốn coi như tất cả đều vui vẻ, nhưng không ngờ sau khi giao ra cống phẩm, La Nghiễm vì thẹn với các huynh đệ năm đó cướp cống phẩm mà hy sinh, liền theo sau con trai, dùng cách thức càng cực đoan, kết thúc tính mạng mình.

...

Cống phẩm có thể trả lại vốn là một tin tốt vô cùng, nhưng việc hai cha con một chết một bị thương lại phủ lên trên cùng một tầng sương mù thê lương, thêm vào việc Đình Triệt sinh tử không rõ, đại sự kéo dài hơn mười năm này kết thúc, không một ai cảm thấy thật sự nhẹ nhõm.

Cố gắng chống đỡ mò tìm bất kể ngày đêm, nhưng nửa tháng vẫn không có tin tức, Tiểu Ngư đã nhiều năm chưa từng sinh bệnh rốt cuộc gục ngã.

...

Lần bệnh này, đến cực kỳ hung mãnh, vừa hôn mê liền kéo dài ba ngày, ngoài hô hấp yếu ớt chứng minh nàng còn sống, không còn chút động tĩnh nào, mọi người đều vô cùng hoảng sợ. Nhạc Du tốn không ít sức lực, cơ hồ chân không chạm đất thời khắc đều chú ý đến bệnh tình của nàng, nhưng trong lòng hiểu rõ, căn nguyên chân chính của bệnh thực ra ở trong lòng nàng.

...

Tâm bệnh phải có tâm dược, y thuật của hần dù có cao minh hơn nữa, cũng không có cách nào tìm được vị thuốc Đình Triệt kia.

...

Ba ngày sau, ban đêm gió bắc quay cuồng, rạng sáng, một trận tuyết trắng lặng lẽ bay tỏa khắp nhân gian, Tiểu Ngư đột nhiên tỉnh lại, sau đó bắt đầu uống thuốc ăn cơm, mỉm cười an ủi mọi người không cần lo lắng.

...

Tất cả mọi người cho rằng nàng đã qua được cửa ải này, rốt cuộc có thể tiếp nhận sự thực, mười mấy trái tim lúc này mới thả lỏng xuống. Không ngờ nàng chỉ nghĩ ngơi ngắn ngủi hai ngày rồi đột ngột biến mất, chỉ để lại một phong thư.

...

“Cha, mẹ, Nhị thúc, cha kè, Đông Đông... Ta đi. Không cần lo lắng ta. Ta từ lâu vốn dĩ là người đã chết một lần, cho nên sẽ không dễ dàng buông tha cho sinh mạng của mình như vậy. Chẳng qua là... Có một số việc mất đi, sau đó mới biết mình đề ý nó đến mức nào. Có chút ký ức không thể gây dựng lại, mới biết được mỗi giây mỗi phút đáng quý... Ta không thể thuyết phục mình tin rằng hân đã đi. Càng không thể tự thuyết phục mình cứ ngồi chờ như vậy. Cho nên, ta muốn đi tìm hân. Dù là tìm không được, ta cũng muốn đến những nơi hân từng kể với ta, dạo một chút trên những con đường hân từng đi, ngắm những phong cảnh hân từng nhìn...”

...

“Hân từng nói, kỳ thực hân rất bất hiếu, hầu như không ở dưới gối cha mẹ hầu hạ được bao nhiêu. Hân từng gọi ta là nương tử, ta đây cũng nên đi thăm cha mẹ hân một chút.. Cha là người cẩn thận quan tâm đến người khác, vú nuôi của hân con giao cho cha, cho dù hân không có đây, chúng ta cũng không thể để hân không yên lòng đúng không? Nói với Đản Nhi, chữa thật tốt cánh tay hân lại cho ta. Hiện giờ công phẩm đã trả lại, cha hân cũng dùng cái chết của chính mình rửa sạch tội nghiệt. Nếu hân còn thấy áy náy, nói bảo hân giữ lại cái mạng lại cho ta, trước khi ta nói muốn thu lấy không cho phép hân nhắc đến nửa từ chết, không cho phép hân thương tổn đến mình nửa phần nào..”

...

“Phản Nhạc tiên sinh, con xin nhờ cha kè phái người hộ tống một chút. Lâu như vậy, hân rốt cuộc có thể về nhà... Đông Đông. Tỷ tỷ từ sau khi tỉnh táo lại, chưa từng chia lìa với đệ, nhưng lại không phát hiện đệ đã trưởng thành tự lúc nào. Như vậy, cha mẹ giao cho đệ chăm sóc, tỷ tỷ muốn khi trở về, đệ đã trở thành một nam tử hân chân chính. Lần này là lần cuối tỷ tỷ cho phép đệ khóc nhè. Sau khi trở thành nam tử hân không cho phép khóc nữa, nếu không Liên Nhi cũng sẽ cười chê đệ..”

...

“Nhị thúc, Bì lão tiên bối và Hoàng lão tiên bối ở đó, bọn họ muốn uống gì muốn ăn gì thì mua hết cho họ. Dù Bì lão tiên bối cả đời không tha thứ cho ta, ta cũng phải phụng dưỡng ông ấy suốt đời. Chỉ là bây giờ ta không mặt mũi nào đối mặt lão nhân gia. Một ngày nào đó ta sẽ trở về, đến lúc đó, ông ấy sẽ có thời gian cả đời nghiêm phạt ta.. Cha, Cửu Nương là một người phụ nữ tốt, nếu như cha muốn người ta được hạnh phúc, thì đừng dẫm vào vết xe đổ của mẫu thân ngày xưa, cũng đừng bỏ qua mối nhân duyên này.. Ta sẽ năng viết thư trở về.. Chớ niệm!”

...

“Ngay cả Bối Bối tỷ tỷ cũng không mang theo, chỉ có một người...” Phạm Bạch Thái đọc bức thư dài đến vài trang cho cả nhà nghe, sau đó không nhịn nổi nữa nhào vào lòng mẫu thân òa khóc, khiến cho mỗi người đang ngồi đó đều mắt ướt nhoe.

...

“Chớ niệm.. Chớ niệm. Đứa bé này.. Chuyện lớn như vậy, thân thể cũng còn chưa hồi phục hẳn, hiện giờ lại đang lúc trời đông giá lạnh, không nói tiếng nào liền chạy đi. Chúng ta sao có thể không nhớ nó chứ? Vạn nhất.. vạn nhất nó nhất thời luẩn quẩn trong lòng...” Diệp Chi Yên nghĩ đến điều tệ nhất, lại càng khóc không ngừng được.

...

“Phu nhân, nàng đừng quá đau lòng!” Lô Từ Triều thở dài, “Ta xem Tiểu Ngư, tuy rằng tính tình cương liệt, nhưng không phải là đứa bé có thể dứt bỏ tất cả thân nhân chúng ta đang ở đây, chờ mấy ngày nữa, nhất định nó sẽ quay trở lại.”

...

“Nhưng đã hơn nửa tháng, Bì lão tiên bối và Nhị thúc đều đã xuống Hoàng Hà nhiều lần, vẫn không tìm thấy thi thể đứa bé Đình Triệt kia, Tiểu Ngư... Đứa con đáng thương của ta.. Sao nó lại mệnh khổ như vậy chứ...” Diệp Chi Yên khóc như đứt từng khúc ruột, Triệu Dao và Thượng Quan Kiêu ngồi bên cũng sớm đầy nước mắt, Liên Nhi cũng ôm Phạm Bạch Thái mắt ngập nước.

...

“Nó đem hết trách nhiệm đổ lên đầu mình!” Phạm Đại ngựa đầu, muốn nhin xuống hơi nước trong mắt, lại chung quy không nhin được rơi xuống một giọt.

...

“Hết thảy vốn nên là người cha vô dụng như ta gánh chịu mới đúng.” Phạm Thông mặt đầy râu ria, giọng nói tắc nghẹn, chỉ cần tất cả có thể quay lại, hân thà rằng Tiểu Ngư vĩnh viễn không nhận hân làm cha, chỉ cần Đình Triệt có thể còn sống...

...

Trong góc, La Đản vẫn ngồi lặng lẽ, cánh tay trái mềm oặt treo ở trước ngực, giống như một khúc gỗ khắc thật sự.

...

...Sắc trời mới rạng, tuyết còn đang phơ phất tung bay, cửa hông Lô phủ còn chưa kịp quét sạch tuyết đọng, một người lạng lẽ dắt ngựa đi ra, đạp trên tuyết lạo xạo từng bước một đi ra đầu ngõ, sau đó dùng cánh tay còn khỏe mạnh nắm lấy yên ngựa, nhảy lên, nhưng hắn còn chưa kịp vung roi liền ngừng lại.

...

Vì phía trước hắn cũng có một người một ngựa, con ngựa vốn màu nâu lại cơ hồ bị biến thành màu trắng, người thì toàn thân đều bị lông tuyết bao phủ, gương mặt thiếu nữ nhỏ nhắn vì lạnh giá mà đỏ rực lên.

...

Thiếu nữ ánh mắt kiên định nhìn hắn chằm chằm: “Mang ta cùng đi tìm sư phụ tỷ tỷ, nếu không, dù một mình ta cũng sẽ lên đi tìm.”

...

La Đan kéo dây cương, như không nhìn thấy nàng, vòng bên cạnh đi qua.

...

Nếu như có thể thay thế, hắn thà rằng người chết bây giờ là hắn, chứ không phải Đinh Triệt, hắn thà chỉ một mình hắn phải chịu hết đau đớn dằn vặt, mà không phải tất cả mọi người. Nhưng, mạng của hắn là của nàng, nàng không đồng ý, hắn không có tư cách đi tìm chết!

...

“Nếu huynh gặp được Tiểu Ngư tỷ tỷ, huynh có biết nên khuyên tỷ ấy về như thế nào không? Lẽ nào huynh không nghĩ rằng có thể tỷ ấy vốn không muốn gặp huynh?”

...

Hành động của La Đan khựng lại, tuấn mã hý dài dừng bước.

...

“Huynh không biết, cũng không có cách nào xác nhận, đúng không?” Thương Quan Kiều vui vẻ, lại càng thêm hùng hổ, tự cho mình là thành thực, hô to: “Bởi vì huynh trước giờ đều chỉ biết khắc gỗ khắc gỗ, mà không chịu nói, cũng không biết tỏ rõ tâm ý của mình, nhưng ta không giống, ta cũng là nữ nhân, ta có thể hiểu được lòng tỷ tỷ, ta có thể khuyên nàng trở về. Huynh không biết ta, nhưng sư phụ tỷ tỷ biết ta là người nói được làm được, ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ.”

...

Tầm lưng La Đan vẫn không nhúc nhích, rốt cuộc một giọng nói khàn khàn cất lên: “Nếu người muốn đi theo, ai có thể cản người?”

...

Sau đó, kẹp chặt bụng ngựa, phi vọt đi.

...

Thương Quan Kiều đầu tiên sững sốt, sau đó ngạc nhiên vui mừng, cũng nhảy lên ngựa, vung roi đuổi theo.

...

Trên đường cái, trong gió tuyết, hai con ngựa phi rất nhanh chỉ để lại dấu chân hằn rõ, không hề biết phía sau lưng họ, có một cặp sinh đôi đang đứng, một người thở dài: “Để cho bọn chúng đi đi! Chỉ mong bọn chúng đều có thể bình an trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 245: Phiên Ngoại: Lưu Lạc Chân Trời

Xuân có trăm hoa, thu trắng sáng

Hạ có gió mát, tuyết sang đông

Người mà thư thái, tâm vô sự

Thời tiết quanh năm thấy đẹp lòng

(*Vô Môn Huệ Khai Thiên sư)

Câu thơ thiền này rất có lý, con người nếu không phiền muộn, thế gian sao lại không có cảnh đẹp? Chỉ là hiện giờ với ta mà nói, cảnh có đẹp hơn nữa cũng chỉ có thể vui vẻ nhất thời, mà chẳng thể nào khiến ta quên đi tất cả đau đớn. Đình Triệt, chàng biết không, ta đã một mình đi hơn hai trăm ngày đêm. Hai trăm ngày đêm này, ta đi qua rất nhiều nơi, những nơi mà bên bờ sông Hoàng Hà đêm ấy, chàng đã kể với ta, cố ý, vô tình mời ta cùng đồng hành cùng thường lắm.

...

Chàng nói không sai, những nơi này quả thực rất đẹp, mỗi nơi đều có những vẻ đẹp, những đặc sắc riêng mà tạo hóa ban cho, bất luận là mệnh mệnh hùng vĩ hay tĩnh lặng êm ả, bất luận là Hoàng Hà cuộn cuộn, hay biển mây bồng bềnh mờ ảo, đều mang đến cho con người những cảm xúc rất riêng.

...

Nhưng, chàng có từng biết không, con đường hai người đi là ngọt ngào, con đường một người đi, cô độc vô cùng!

...

Rất nhớ chàng!

...

Ta từng cho rằng chỉ cần có thể đi hết qua những nơi chàng từng đi, dù cho không tìm được chàng, trái tim đang này trong lồng ngực này cũng có thể khá hơn một chút. Nhưng ta sai rồi, không có chàng, những nơi chàng từng tới nay trống vắng, chỉ càng thêm nhắc nhở ta chàng đã không còn tồn tại, nhắc nhở ta sự mất mát, nhắc nhở nỗi nhớ nhung của ta chẳng chón dừng chân.

...

Tô Đông Pha đời sau từng viết một bài từ cho người vợ đã mất:

...

Mười năm sống chết có đôi đường

Gạt nhớ thương

Vẫn tơ vương

Ngàn dặm năm mò côi

Có nơi nào nói hết nỗi thê lương.*

...

Chúng ta xa cách chẳng tới mười năm, thậm chí cũng chưa phải một năm, nhưng, ta cảm thấy thời gian đã bị kéo thành một sợi dây không thấy cuối dài dang dặc... Từng đêm, ta cuộn mình một mình thiếp đi, mỗi ngày, ta tỉnh lại trong sắc trời mơ hồ. Tuyết rơi, sương phủ, mưa đổ mưa ngừng, mây cuộn mây tan, xuân hạ thu đông chảy xuôi trong thời gian vĩnh hằng, vạn vật vạn sự đều bất giác thay đổi, duy nhất không thay đổi được, chỉ có thân ảnh lưu lạc của ta, chỉ có ánh mắt tìm kiếm của ta, cùng với một chút đau buồn vĩnh viễn không thể biến mất.

...

Đúng vậy, đau buồn ấy hôm nay chỉ còn một chút, mà không dày đậm như lúc ban đầu ta mới rời đi. Có lẽ, thời gian thật sự có thể mài mòn tất cả, giống như sớm chiều mỗi ngày mỗi đêm đều lặp đi lặp lại, con người, cuối cùng cũng sẽ trở nên bình lặng.

...

Rất lâu sau đó, ta thậm chí còn có thể mỉm cười.

...

Khi ta bước đi trong núi xanh, hồ thẳm, khi ta đứng lặng trên đỉnh Hoàng Sơn, ngắm nhìn biển mây vô tận, ta sẽ cố gắng chân thành thưởng thức những cảnh sắc mỹ lệ hùng tráng ấy, cũng cảm tạ sự tồn tại của chúng, từng cho chàng sự ngạc nhiên, thần phục và thích ý.

...

Bởi vì ta biết, đây là những cảm giác chàng vẫn muốn ta cảm nhận.

...

Chỉ là, khi ta không còn nghĩ thấy được khí tức quen thuộc của chàng, khi nỗi nhớ nổi lên trong lòng, ta vẫn không có cách nào quên được lỗ nhỏ trong tim. Vết thương không lớn, nhưng mỗi khi vòng tuần hoàn máu lặp lại sẽ không quên, mỗi một lần hô hấp đều hiện lộ, yếu đuối đến mức lông chim cũng không thể chạm.

...

Tô Đông Pha nói “Có nơi nào nói hết nỗi thê lương.” Ta khác. Ta biết, chỉ cần ta muốn, ở ngôi nhà ấm áp nơi Kinh thành, mỗi người đều nguyện ý nghe ta nói hết, nguyện ý cho ta ấm áp.

...

Chỉ là, bọn họ cho ta được tình thân, cho ta được tình cảm, lại chỉ riêng nỗi nhớ chàng là không thể, càng không có cách nào khiến thời gian quay ngược lại, để cho ta kéo tay chàng, không để chàng quay lại nơi đầm rồng hang hổ ấy nữa.

...

Không thể. Không thể. Đều không thể. Cho nên ta chỉ có thể tiếp tục bước đi theo dấu chân chàng. Ngày qua ngày lại lặp lại nỗi nhớ nhưng và đau xót.

...

Chàng nói rất đúng, tự mình nhảy xuống Hoàng Hà là một việc điên cuồng, nhưng khi sóng triều đục ngầu nhấn chìm ta, ta lại thấy biết ơn sức mạnh dữ dội ấy đã cho hai ta gần kề như vậy, ta như cảm thấy được con sóng ấy cũng đã từng mãnh liệt đánh lên chàng, chồm qua đầu chàng, phủ ướt mái tóc chàng, ủa vào đôi tai chàng... Nghĩ đến trong biển người mênh mông, thế gian vô tận này, ta không còn tìm thấy chàng nữa, ta từng một lần nghĩ đến cắt đứt dây thừng, mặc theo dòng nước... Nhưng, ta cuối cùng vẫn chưa thể tin Hoàng Hà đã chảy trăm ngàn năm nay lại là nơi cuối cùng của chàng, cho nên, ta lựa chọn lên bờ.

...

Chỉ vì, ta không thể ích kỷ dứt bỏ hết thảy, cũng chỉ vì, miễn là còn sống, dù sao còn có chút hy vọng, chỉ ít, trong tim ta, ta tin tưởng chàng chưa bao giờ rời khỏi thế giới này.

...

Hành trình lần này để lại trên cánh tay ta một đường kỷ niệm, ta bỗng cảm thấy thắc mắc, ba năm huấn luyện để lại trên người chàng bao nhiêu dấu vết? Ta lại càng hối hận, khi đó tại sao lại ngăn cản chàng? Nếu như ngày đó chúng ta trao nhau và dâng hiến cho nhau, biết đâu, những ấn ký của chàng ta đều thấy rõ.. Ngoài đôi môi chàng, ta có thể dùng đôi mắt của mình đọc được trên da dẻ chàng càng thêm nhiều câu chuyện

...

Trời mưa, chỉ trong một lát, cơn mưa to trắng xóa đã phủ đầy sơn cốc, cũng che kín núi xanh bốn phía, đường đi phía sau và phía trước đều trở nên mờ hồ.

...

Đại thúc quán trà hảo tâm khuyên ta đợi mưa tạnh hẵng đi, ta mỉm cười từ chối hảo ý của ông, phủ thêm áo choàng, dứt khoát rời khỏi quán trà đang đầy người chen chúc. Không vì điều gì khác, chỉ vì túp lều tranh ấy quá mức náo nhiệt, ảnh hưởng đến sự yên tĩnh mà ta muốn để nhớ tới chàng.

...

Tiếng vó ngựa lộc cộc, ở trong mưa nghe rất rõ ràng.

...

Bước chân Hắc Phong rất ổn, mặc dù bụi mưa mênh mông từ lâu đã thấm ướt lông bờm, nước mưa không ngừng xẹt qua mặt nó, nhưng Hắc Phong vẫn như trước, không chút oán giận.

...

Được rồi, Hắc Phong là con ngựa của ta, mua ở chợ đúng ngày rời khỏi Kinh thành. Từ hôm đó trở đi, nó biến thành đồng bọn trung thực nhất của ta,

ngày theo đi, đêm bầu bạn, đồng thời, cũng là nơi duy nhất lắng nghe ta.

...

Ta nghĩ, nếu có ngày nào chàng và nó gặp nhau, nó nhất định sẽ thích chàng, mà chàng, nhất định cũng sẽ thích nó.

...

Phía trước có một cây cầu bằng đá xanh thật dài, hai bên cầu rêu xanh um tùm, biểu hiện nơi này đã rất xa xôi. Bất tri bất giác, ta đã đi qua vài ngàn dặm.

...

Nhớ trước đây đọc sách, mỗi lần đọc được thành ngữ thiên sơn vạn thủy, trong lòng ta sinh ra mơ màng vô hạn, như thể chính bản thân mình đang ở trong một không gian rộng lớn vô cùng, núi non trùng trùng điệp điệp, suối nước từng khe từng dòng, cầu độc mộc một cây lại nối một cây, sau đó bản thân ta mang theo vô tận cảm thán, nhìn như bình thân xuyên qua nơi đó, mỗi người nhìn thấy ta sẽ từ phía sau ngưỡng vọng phong thái của ta, thấy nỗi cô tịch của ta mà rung động.

Tốt hơn nữa, ta còn có một con ngựa, một cái nón tre rộng vành, một vạt áo choàng, một cây tiêu trúc, và một hồ lô rượu.

...

Ha ha, thật buồn cười, còn bày đặt mơ mộng học đòi, đến giờ, rốt cuộc lại trở thành hiện thực.

...

Chỉ là, ta không uống rượu, ta cũng không có tiêu trúc, những nơi ta đi qua, ánh mắt mọi người cũng chỉ là hờ hững lướt qua, sự tồn tại của ta, đối với bọn họ không có bất kỳ ý nghĩa gì, ánh mắt của ta có u sầu hay không, bóng lưng của ta có cô tịch hay không, lại càng không có bất kỳ ai chú ý.

...

Vì vậy, ta cười yên lặng mà đi qua, chỉ uống trà tỉnh táo, không uống rượu say mèm. Ở bên ngoài, an toàn xếp thứ nhất, ta biết, bất kể chàng có ở đây hay không, điều chàng hy vọng, nhất định là ta được bình an.

...

Cho nên, ta chỉ có thể thanh tĩnh nối tiếp cô độc, cho đến khi nào tìm được chàng, cũng có lẽ, cho đến khi quên mất chàng.

...

Đọc chap này có ai rớt nước mắt như mình ko. TT_TT

...

*Trích “Giang thành tử”, một bài từ Tô Đông Pha làm sau khi mơ thấy người vợ đã khuất

...

Thập niên sinh tử lưỡng mang mang,

Bất tư lưỡng,

Tự nan vương,

Thiên lý cô phần,

Vô xứ thoại thê lương,

Túng sử tương phùng ưng bất thức,

Trần mẫn diện,

Mẫn như sương.

Dạ lai u mộng hốt hoàn hương,

Tiểu hiền song,

Chính sơ trang,

Tương cổ vô ngôn,

Duy hữu lệ thiên hàng.

Liệu đắc niên niên trường đoạn xứ,

Minh nguyệt dạ,

Đoản tùng cương.

Dịch nghĩa:

Mười năm xa cách thấy vô cùng

Ta muốn nghĩ

Nhưng thực khó quên

Nắm mờ đơn côi xa ngàn dặm

Có nơi nào ta nói hết nỗi thê lương

Dù cho gặp nhau thì chắc nàng cũng không còn nhận ra ta nữa

Bụi đã đầy khuôn mặt

Tóc đã nhuộm sương

Đêm qua trong mộng ta thấy mình về quê cũ

Nàng ngồi cạnh cửa sổ bên hiên

Đang chải đầu trang điểm

Nhìn nhau không nói

Chỉ có lệ ngàn hàng

Biết rằng năm lại năm ở nơi đứt ruột ấy

Đêm nay trăng sáng

Trên ngọn đồi thông

Dịch thơ (Nguyễn Xuân Tào, NXB Văn học, 1999):

Mười năm sống chết có đôi đường,

Gạt nhớ thương,

Vẫn tơ vương,

Ngàn dặm nắm mờ côi,

Xiết nỗi thê lương.

Có gặp nhau chăng, khôn nhận rõ,

Bụi đầy mặt,

Tóc nhuộm sương.

Đêm rồi mơ trở lại quê hương,

Đứng bên sông,

Đang điểm trang,

Nhìn mặt nín thính,

Chỉ nhỏ lệ ngàn hàng.

Liệu được hàng năm nơi đứt ruột,

Gò thông ngán,

Dưới đêm trăng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 246: Phố Núi Tìm Người

Xuân qua, hạ hết lại sang thu. Chớp mắt đã tới ngày trung thu.

Một huyện thành nhỏ ở Tứ Xuyên, vất vả giải trừ nạn trộm cướp, sau đó được một mùa thu hoạch bội thu, toàn huyện từ Huyện lệnh cho đến thứ dân đều sung sướng chuẩn bị một buổi lễ Trung thu thật long trọng. Nơi này vốn là nơi các dân tộc thiểu số sống lẫn lộn, vậy nên còn chưa vào thị trấn, đã có thể cảm nhận rõ phong vị dân tộc nồng đậm, bầu không khí đầy sự vui mừng, ngay cả nha môn bình thường trang trọng nghiêm túc cũng treo một chiếc lồng đèn đỏ mới tinh thật lớn.

Lúc này đang là hoàng hôn, đúng giờ cơm chiều.

Tiểu Ngư dắt ngựa chậm rãi tiến vào phố núi, đi trên con đường duy nhất của thị trấn, một bên mỉm cười nhìn phong cảnh ven đường, một bên ngửi mùi hương thức ăn bay trong không khí, đôi khi nghiêng người né một đứa bé giơ đèn hoa hoặc một người phụ nữ cầm giỏ đi ngang qua.

“Mẹ ơi, tỷ tỷ này trông thật xinh đẹp, hình như con từng gặp tỷ tỷ này ở đâu rồi.” Một bé trai tò mò nhìn Tiểu Ngư, bỗng nhiên kéo áo mẹ nó, tự cho là bí mật nói thầm.

Đáp lại nó là một cái cốc đầu.

“Còn nhỏ như vậy đã háo sắc, cả ngày nhìn tỷ tỷ này tỷ tỷ kia, sao không thấy con đọc sách chăm chỉ như vậy?” Bà mẹ kia không chút khách khí mắng, đồng thời mỉm cười áy náy với Tiểu Ngư: “Vị cô nương này, xin lỗi nhé, thằng nhóc nhà ta hay thích nói lung tung.”

“Không sao đại thẩm, cậu bé khen ta trông xinh đẹp, không phải nên vui vẻ mới đúng sao? Ha ha..” Tiểu Ngư mỉm cười, “Xin hỏi đại thẩm, huyện nha đi hướng nào vậy?”

“À, huyện nha sao? Cô nương cứ đi tiếp, một đoạn nữa sẽ thấy.” Đại thẩm kia cực kỳ nhiệt tình nói, “Cô nương muốn tới cáo trạng sao? Vậy cô tìm đúng rồi, Ngô huyện lệnh ở đây là một vị quan thanh liêm hiếm có, quan tốt đó!”

“Không, ta tới tìm bạn bè thôi, ta có bạn làm việc ở huyện nha.”

Phiêu bạt hơn nửa năm, không dừng lại ở nơi nào quá lâu, Tiểu Ngư đã hình thành thói quen không nói nhiều với người xa lạ, vì sợ vị đại thẩm này quá nhiệt tình, liền vội vàng gật đầu rồi đi.

“Mẹ, con thật sự cảm thấy đã gặp tỷ tỷ này ở đâu mà.”

“Con còn nói?...” Lại một cái cốc nữa vung ra.

...

Phố núi không lớn, huyện nha phố núi lại càng không lớn. Nếu không phải mặt tiền là tiêu chuẩn của nha môn, Tiểu Ngư đã thật sự tưởng rằng đây là một nhà dân bình thường nào đó.

Cửa nha môn có hai nha dịch đứng thủ vệ, mặc chế phục, tay giữ đao, vẻ mặt không phải kiêu ngạo mà mang một cảm giác tự hào rất tích cực.

“Chào hai vị đại ca, xin hỏi huyện lệnh quý nha họ Ngô danh Ngôn Chi có phải không?” Tiểu Ngư lễ phép tiến lên hỏi.

“Đúng vậy, cô là ai? Tôi đệ đơn kiện sao?” Hai người đánh giá nàng từ trên xuống dưới, một trong hai người hỏi, mới hỏi xong, đột nhiên người kia thúc hẳn một cái khuỷu tay, thấp giọng: “Hồ Nhị, người nhìn cô nương kia, có phải nhìn trông quen quen, đúng không?”

Người còn lại hít một hơi, thấp giọng trả lời: “Người nói mới thấy, hình như có chút quen mắt thật..”

“Hai vị đại ca nhận lầm người sao? Hôm nay ta mới đến nơi này lần đầu.” Vừa nghe có người nói mình quen mắt, lại còn là hai người đàn ông cao lớn, Tiểu Ngư không khỏi toát mồ hôi, vội vàng nói rõ ý đồ: “Phiền hai vị đại ca chuyển cáo quý tri huyện một chút, rằng có nghĩa muội Diệp Như Quân của Bách Linh các từ Kinh thành đến đây bái kiến.”

“Cô là nghĩa muội tri huyện chúng ta?” Hai nha dịch nhìn nhau, sau đó cùng bật mạnh chạy vào trong, rồi nhất tề đứng lại, người tên Hồ Nhị nói: “Suýt chút nữa quên quý cù, người đi thông báo, ta canh cửa.”

Nha dịch còn lại nhanh như chớp chạy vào.

Một lát sau, Ngô Ngôn Chi mặc thường phục vội vã đi ra. Mấy tháng không gặp, thân hình đen gầy của hắn nay lại càng đen gầy hơn, có điều tinh thần dường như tốt hơn trước rất nhiều.

“Người đâu?” Ngô Ngôn Chi còn chưa ra khỏi cửa đã nhanh chóng quét mắt nhìn, cũng không thấy cô gái mang mặt nạ trong ấn tượng, mà chỉ có một thiếu nữ xinh đẹp đứng đó, hơi kinh ngạc dừng lại trên mặt nàng một giây, rồi nghiêng đầu hỏi nha dịch gọi là Hồ Nhị kia.

Hồ Nhị còn buồn bực hơn, chỉ vào Tiểu Ngư nói: “Chính là nàng, nói là nghĩa muội của đại nhân, đại nhân ngài không biết nàng sao?”

“Nàng?” Ngô Ngôn Chi giật mình.

“Đại ca, mới mấy tháng đã không nhớ rõ tiểu muội?” Tiểu Ngư đưa tay che mặt mỉm cười một chút, “Chúng ta ở Kinh thành vì một hồi lên công đường mà có duyên kết nghĩa kim lan, không ngờ đại ca vội vã đi nhậm chức mà không rảnh gặp thêm lần nào, khiến hình dáng thật của tiểu muội cũng chưa nhìn thấy rõ.”

“Cô thật sự là Như Quân?” Ngô Ngôn Chi lần này vừa mừng vừa sợ, “Nhưng mặt của cô...”

“Đại ca nếu chỉ ngày ấy lên tòa, thực ra là vì tiểu muội không muốn mọi người biết được mặt thật của mình, chỉ dùng chút kỹ xảo mà thôi.” Tiểu Ngư hé miệng cười, “Đại ca không phải muốn tiểu muội phải hát vài đoạn Ngu Lang Chức Nữ mới tin chính là tiểu muội đấy chứ?”

“Đúng là muội, thật là muội rồi! Ha ha ha ha... Ta nghe ra giọng của muội.” Ngô Ngôn Chi chợt cười lớn, vội vàng tự mình nghênh đón, kéo Tiểu Ngư vào trong huyện nha, cười nói: “Ai nha, đại ca lúc đó đã nghĩ, tiểu muội thông minh như vậy, dung mạo lại xảy ra chuyện, thật sự đáng tiếc, không ngờ tiểu muội lại là một đại mỹ nhân thế này.”

“Đại ca đừng giễu cợt muội.” Tiểu Ngư cười nói, mấy tháng nàng lang thang trên đường, luôn dùng hình dáng thật, bất luận đi đến đâu cũng ít nhiều gặp vài tay lưu manh, mở miệng liền là: “Tiểu nương tử thật xinh đẹp...” vv.. khiến cho nàng nghe xong muốn ói, không thiếu chút quyền cước cho hả giận. Nhưng lúc này nghe Ngô Ngôn Chi khen, trong lòng hoàn toàn không như thế, ngược lại càng thêm cảm giác thân thiết.

“Được rồi, tiểu muội, thời gian này muội đi đâu? Đại ca gửi vài lần thư về Kinh thành, lần nào Liễu chương quỳ cũng đều nói muội đi xa nhà còn chưa quay lại, là có chuyện gì vậy?” Ngô Ngôn Chi vừa hỏi, vừa đưa nàng qua tiền sảnh, vào sảnh trong.

Viên mặt Tiểu Ngư đột nhiên đỏ lên, muốn nói lại mím chặt môi, rất sợ mình mở miệng sẽ khóc òa.

“Sao vậy, làm sao vậy?” Ngô Ngôn Chi nhất thời hoảng hốt, gấp đến xoa quanh, một người nha dịch nhìn thấy Tiểu Ngư như vậy, vội vàng chạy đi múc nước.

“Đại ca, huynh đừng hỏi được không?” Qua mấy tháng sống trong cô độc, mấy tháng chỉ có tương tư và hối hận khắc cốt ghi xương làm bạn, Tiểu Ngư muốn có hết sức kiềm chế, nhưng vừa lên tiếng, lệ nóng đã không thể khống chế được mà tràn ra.

“Được được được, đại ca không hỏi, đại ca không hỏi!” Ngô Ngôn Chi vội vàng vỗ vai nàng.

“Oa...” Tiểu Ngư lúc này đâu chịu được an ủi dễ dàng như vậy, thống khổ trong lòng nhất thời bùng lên thành tiếng nỉ non, ôm bờ vai hắn khóc lớn: “Đại ca, trong lòng ta thật khổ sở.. Thật khổ sở... Ta rất nhớ hắn.. rất nhớ hắn...”

“Hắn?” Ngô Ngôn Chi sững sờ một chút, vội vàng dỗ dành: “Muội muội ngoan, nói cho đại ca, có phải muội phụ bất nạt muội? Muội nói cho đại ca, đại ca sẽ làm chủ cho muội.”

“Không...” Tiểu Ngư hít mũi một chút, nước nỏ, “Hắn... Hắn đã chết... Là muội hại chết hắn... Oa...”

Đúng vậy, hắn đã chết, Đinh Triệt đã chết.

Mấy tháng này, nàng vẫn không dám thừa nhận sự thật này, nhưng nàng có thể nào thuyết phục chính mình rằng Đinh Triệt còn sống.? Trời lạnh như vậy, sông chảy xiết như vậy, thương nặng như vậy, trừ khi trời ban kỳ tích, bằng không ngay cả thần tiên cũng không thể cứu được hắn. Mà hai trăm

ngày đêm từ ấy đến nay, hầu như không lúc nào nàng không khẩn cầu kỳ tích xảy ra, nhưng rốt cuộc không thể.

Trên đời vốn không có kỳ tích, kỳ tích giống như nàng xuyên qua ngàn năm mà đến trăm năm cũng chưa chắc có một lần, nàng nào có thể hy vọng kỳ tích xa vời..

“Muội muội!” Ngô Ngôn Chi luống cuống vỗ vai nàng, vuốt đầu nàng, nhìn nghĩa muội tuy không quen biết bao nhiêu ngày nhưng trong lòng luôn nhớ tới, giờ này khóc thương tâm như vậy, dù hắn là một nam nhi cứng rắn cũng không khỏi động dung thương cảm. Nhưng hắn không biết nội tình, không dám tùy tiện ngắt lời để tránh nàng càng lo lắng, không còn cách nào khác, đành để mặc cho nàng phát tiết.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 247: Họa Sĩ Mất Trí Nhớ

Tiểu Ngư thống khoái khóc một hồi lâu, mới cảm thấy tâm tình trầm động trong mấy tháng hơi khá lên một chút, nghĩ đến mình thất thố như vậy, không khỏi có chút ngượng ngùng. Ngô Ngôn Chi vội sai tùy tùng đem nước bưng lên cho nàng rửa mặt.

Tiểu Ngư ngại ngùng rửa mặt, lấy khăn lau mắt, rồi trả lại cho tùy tùng, thuận tiện nói cảm ơn.

“Đồng gia, tôi là Trương ca nhi đây! Có thể hầu hạ ngài tiểu nhân vinh hạnh mới phải, sao có thể gánh được hai chữ cảm ơn chứ!” Tùy tùng kia cười ha ha, nhưng vừa nhìn thấy mặt Tiểu Ngư liền giật mình.

“Thì ra là Trương huynh đệ, một thời gian không gặp, cậu có vẻ thay đổi không ít nhì!” Tiểu Ngư mỉm cười, mắt mũi tuy rằng còn đỏ ửng, nhưng tinh thần đã tốt hơn rất nhiều.

“Đúng vậy, tiểu nhân đi theo đại nhân, cũng thêm được nhiều kiến thức.” Trương ca nhi nhìn chăm chăm mặt nàng, rõ ràng có chút không yên.

“Trương ca nhi!” Thấy hắn làm càn như vậy, Ngô Ngôn Chi không khỏi có chút không vui, trầm giọng quát.

Trương ca nhi vội vàng cúi đầu, nhưng lập tức lại ngẩng lên, ghé tai hắn, nói nhỏ: “Đại nhân, ngài xem Đồng gia có phải có chút giống người trong tranh vẽ của ân công đại hiệp?”

Đây đã là người thứ tư nói nàng trông giống ai đó? Tiểu Ngư trong lòng càng buồn bực.

Ngô Ngôn Chi nghe Trương ca nhi nói thế, nhìn lại Tiểu Ngư, còn không phải sao, dung mạo hai người tựa hồ không hoàn toàn giống, nhưng thần vận rõ ràng cực kỳ tương tự, vội vàng phân phó: “Nhanh, đến phòng ân công lấy một bức tranh đến, nói không chừng muội tử nhận biết ân công.”

“Đại ca, đây là có chuyện gì? Sao ai cũng nói ta giống người nào đó vậy?” Tiểu Ngư ngờ vực hỏi.

“Tiểu muội, muội còn nhớ đại ca từng nói, trước đây khi đại ca đến kinh thành đi thi, từng gặp phải cường đạo, rồi được một vị đại hiệp cứu giúp không?”

“Uhm, nhớ chứ.”

“Muội nói có trùng hợp không, bốn tháng trước, có một thiếu niên đến vùng này, ngây ngô không biết mình là ai, vô tình ta gặp được hắn, phát hiện hắn chính là đại hiệp trước kia từng cứu ta.” Ngô Ngôn Chi đỡ nàng ngồi xuống, hưng phấn kể lại sự tình, “Nhưng vị đại hiệp kia không biết tại sao mà bị thương ở đầu, mọi chuyện quá khứ đều không nhớ, chỉ nhớ rõ một vị cô nương, cách vài ngày lại vẽ một bức chân dung cô nương ấy, đi hỏi xung quanh có ai nhận ra nàng hay không. Mấy tháng gần đây, huyện thành này của chúng ta hầu như không ai không biết vị đại hiệp này thích cô nương ấy. Nói đến càng trùng hợp, chân dung vị cô nương kia thật sự rất giống muội đó!”

Nghe hắn nói vậy, trái tim đã lặng ngắt của Tiểu Ngư đột nhiên lại đập thình thịch, đúng lúc này, Trương ca nhi đã chạy về, mang theo bức tranh, thoáng cái đã trải ra.

Chỉ thấy trên giấy, một nữ tử với kiểu tóc giản dị, nhưng không thể giấu đi được thần sắc tươi sáng động lòng người, đôi mày thanh tú, đôi mắt to trong suốt tựa như biết nói, mũi thẳng tắp, khoe miệng phớt hồng cất chứa nụ cười tựa như vừa giận dỗi, đôi má ửng đỏ nhàn nhạt, nhìn nữa là quần áo trên tranh vẽ lại cùng màu sắc giản dị như bộ đồ hôm nay nàng đang mặc.

“Đại ca..” Tiểu Ngư cố nhìn xuống lệ nóng đang dâng lên, chăm chú nắm chặt tay Ngô Ngôn Chi, nhìn hắn đầy mong đợi, dường như đem tất cả sức lực và hy vọng đặt lên hắn, run giọng hỏi: “Hắn ở đâu? Người vẽ tranh này ở đâu?”

Nàng căng thẳng quá, nhất thời dùng sức quá mạnh, khiến Ngô Ngôn Chi thậm chí hít một hơi, mới có thể trả lời: “Vị đại hiệp này tuy rằng không nhớ quá khứ, nhưng kiên trì muốn tay làm hàm nhai. Vì hắn vẽ tranh rất sống động, cho nên đại ca liền giúp hắn mở một quán nhỏ vẽ tranh ven đường..”

“Đưa ta đi, đưa ta đến đó...” Lời còn chưa dứt, Tiểu Ngư đã ra sức kéo hần chạy ra ngoài.

Ngô Ngôn Chi chỉ cảm thấy thân thể tựa hồ như bay lên, chỉ một thoáng đã xuyên qua cửa phòng, tới cửa nhà môn, khiến nha dịch gác cửa nhảy dựng.

“Đại ca, hướng nào?” Tiểu Ngư sốt ruột hỏi.

“Kia.. bên kia..” Ngô Ngôn Chi còn chưa hồi phục lại tinh thần, chỉ một phương hướng, lời còn chưa dứt, thân mình lại tiếp tục bị Tiểu Ngư kéo vọt đi.

Phổ núi rất nhỏ, quán tranh cách huyện nha cũng không xa, Ngô Ngôn Chi mới cảm thấy gió vu vu thoáng qua tai một chốc, người đã ngừng lại, lực đạo như sắt kìm bên tay cũng biến mất, mà tiểu muội của hần đang si ngốc nhìn ân công đại hiệp đang ở trong quán tranh về chân dung cho một đôi vợ chồng người dân tộc.

“Đỉnh Triệt..” Nước mắt Tiểu Ngư lại dâng lên, miệng không tự chủ được thì thầm ra cái tên nàng thương nhớ bấy lâu.

Thiếu niên vẽ tranh nghe thấy tiếng, bút vẽ bỗng nhiên dừng lại, chậm rãi quay đầu.

Gương mặt chói mắt, sống mũi thẳng đẹp tuyệt, còn có đôi môi quen thuộc từng bị nàng hạ gục, dung mạo tuấn mỹ khó ai sánh được, trên đời này không có người thứ hai như vậy nữa.

“Nàng...” Thiếu niên vẽ tranh đứng bật dậy như mộng du, ngay cả bút vẽ rơi xuống vạt áo dài trắng của hần tạo thành một đường đen sẫm cũng không phát hiện ra, đôi mắt đột nhiên như bị sương mờ bao phủ rồi lại sáng lên ánh nhìn nóng rực, hần bước từng bước về phía nàng, dường như trong khoảnh khắc, trời đất này chỉ còn nàng và hần. “Ta nhất định biết nàng..”

“Chàng biết ta, đương nhiên là biết ta rồi.”

Tiểu Ngư rất muốn chạy tới nghênh đón, nhưng hai chân lại như mọc rễ gắn chặt trên đất, ngay cả mắt cũng không dám chớp, rất sợ chỉ trong nháy mắt, người mà nàng ngày nhớ đêm mong sẽ biến mất, hết thấy cũng chỉ còn là một giấc mộng.

“Ta gọi là gì? Ta là ai?” Thiếu niên tuấn mỹ bước thẳng tới trước mặt nàng mới cau mày dừng lại, muốn đụng vào mặt nàng, tay lại chần chừ dừng trên không.

“Chàng là Đỉnh Triệt, Đỉnh Triệt, Đỉnh Triệt!” Tiểu Ngư nắm tay hần nhẹ nhàng áp lên má mình, nước mắt lăn xuống, luồn vào kẽ ngón tay, rất nhanh thấm ướt lòng bàn tay hần. “Chàng đã từng nói.. sẽ cưới ta... còn từng nói.. sẽ vẽ riêng cho ta.. một bức họa...”

Nàng hết sức ghen ngào, mỗi lời nói ra cũng phải hít một hơi mới lấy được sức lực, nhưng ánh mắt nàng chăm chú quán lấy ánh mắt hần, một chút cũng không rời.

“Vậy còn nàng? Nàng là ai?”

“Ta là Tiểu Ngư, Phạm Tiểu Ngư, Phạm Tiểu Ngư!” Tiểu Ngư nhin không được nhắm đôi mắt đang cay xè lại, cảm nhận ấm áp của lòng bàn tay hần, sau đó không thể nhìn được nữa nhào vào ngực hần.

Ngô Ngôn Chi đang muốn hỏi nàng không phải tên là Diệp Như Quân, tại sao lại biến thành Phạm Tiểu Ngư, nhưng cảnh tượng trước mắt, người nào không mù cũng có thể nhìn ra, hai người bọn họ yêu sâu đậm như thế nào, ngay cả ký ức đã mất đi, nhưng cảm giác khắc sâu trong xương tủy không thể nào quên được.

“Phạm Tiểu Ngư... Tiểu Ngư...” Thiếu niên mờ mịt ni non, hai tay như tự có ý thức ôm chặt lấy nàng, như thể hơi lỏng ra chút ít, thiếu nữ trong tranh sẽ biến mất không còn tăm tích.

“Đừng vậy, là ta, là ta!” Tiểu Ngư ghen ngào khản cầu: “Đỉnh Triệt, nhớ lại cho ta, nhớ lại cho ta!”

Nghe hần còn đang mê mang nhắc lại tên mình, Tiểu Ngư liêu lĩnh rời khỏi ngực hần, hai tay đỡ lấy mặt hần, không chút do dự điên cuồng hôn hần. Nước mắt tuôn trào chảy xuống môi, hòa vào môi lưỡi, đầu lưỡi hần có thể cảm thấy, mẫn mẫn, rồi lại ngọt ngào, dường như ký ức đẹp nhất sâu trong đầu giống như cánh bướm, nhanh chóng bay vụt lại.

“Hôn kiểu Pháp...” Trong hơi thở dốc, thiếu niên bỗng nhiên thốt ra ba tiếng, sau đó cười xán lạn: “Ta nhớ.. nhớ lại một chút gì đó rồi.”

“Đỉnh Triệt...” Tiểu Ngư kinh ngạc vui mừng nhìn hần, chỉ thấy một giây sau, thiếu niên bỗng nhiên mỉm cười té xỉu trong lòng nàng, chìm vào giấc ngủ, giống như mỹ nam say ngủ thuần khiết nhất của thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 248: Cuối Cùng Cũng Thành Chim Liền Cánh

“Đình Triệt!” Kinh hi của Tiểu Ngư lập tức biến thành kinh hãi, vô pháp kiềm chế hô lên.

“Nhanh, mau đi mời Hách đại phu!” Ngô Ngôn Chi bị sự lớn mật của hai người làm cho kinh sợ, là người đầu tiên thanh tỉnh lại, vội vàng chạy tới cùng Trương ca nhi nhanh chóng đỡ lấy thiếu niên, nói với Tiểu Ngư: “Chúng ta mau điu hán vào.”

Tiểu Ngư lúc này mới định thần lại, vội đỡ thiếu niên vào trong họa quán, đặt hán ở trên giường trong phòng.

“Không cần mời, ta ở ngay bên cạnh đây, ha ha! Ta đều nhìn thấy cả, đều nghe thấy cả!” Bọn họ mới đặt thiếu niên nằm đó, ngay theo sau một ông cụ người dân tộc râu bạc trắng bước vào, mở miệng liền cười: “Không sao, đây là chuyện tốt, chuyện tốt!”

Nói xong, tiện tay kéo một chiếc ghế thấp tới, thành thạo chần mạch cho thiếu niên, sau đó buông ra, vuốt râu cười híp mắt nhìn Tiểu Ngư còn đang sắc mặt căng thẳng chưa kịp cảm thấy xấu hổ.

“Ta vẫn luôn chờ xem tiểu tử này có thể đối được người thật sự trong bức họa kích động đến, không ngờ thật đúng là chờ được đến ngày này. Tiểu cô nương, cô cứ yên tâm, thân thể nam nhân của cô theo lý thuyết hẳn là sớm tốt, có điều đầu hán từng bị va đập mạnh, ảnh hưởng tới trí nhớ, giống như một cái hòm bị khóa lại, cần một cái chìa khóa mới có thể mở. Mới rồi hán đột nhiên té xỉu, nhất định là nhớ ra chuyện gì đó, nhất thời chịu không nổi mới tạm thời ngất đi. Lão hủ có thể đảm bảo, chờ sau khi hán tỉnh lại, nhất định có thể nhận ra cô nương đó!”

“Thật vậy sao?” Hôm nay trong những khoảnh khắc ngắn ngủi, Tiểu Ngư như thể qua lại giữa mặt đất và bầu trời vài lượt, nàng tưởng rằng hết thầy đã định, rồi lại không thể tin nổi, biểu cảm lo được lo mất rành rành trên mặt.

“Đương nhiên là thật, tiểu cô nương nếu không tin, thì cứ ở chỗ này với hán, đợi một lát, chắc chắn hán sẽ tỉnh lại thôi.”

“Cảm tạ Hách đại phu, cảm tạ Hách đại phu.” Tiểu Ngư hai đầu gối khụy xuống, thành tâm thành ý dập đầu trước Hách đại phu. Nàng vẫn cho rằng phương thức cảm tạ này rất quê mùa rất thô tục, nhưng hôm nay, nàng lại cảm thấy chỉ có vậy mới có thể biểu đạt chính xác tâm tình của mình.

Đại phu đầu chịu để nàng bái nhiều, miễn cưỡng nửa chừng liền đỡ nàng dậy, tiếp đó lại an ủi vài câu, cười híp mắt nhìn Ngô Ngôn Chi, đưa tay ra hiệu mời.

Ngô Ngôn Chi vốn dĩ có chút không yên lòng, nhưng thấy được Tiểu Ngư toàn bộ tâm tình đều đặt vào thiếu niên kia, cảm thán cười cười, phát tay ra hiệu cho tất cả mọi người ra ngoài, còn sẵn sóc đóng cửa họa quán, khép lại cửa phòng cho bọn họ.

...

Nàng từng hận vô cùng cảm giác chờ đợi, nhất là khi nàng bị buộc lâm vào tình trạng chờ đợi đủ để cuộc đời lạnh ngắt. Linh hồn nàng cơ hồ bị giầy vò hành hạ phát điên. Cho nên, nàng lựa chọn lưu đây. Dấn thân vào trời băng đất tuyết, dùng cái giá lạnh thấu xương để chống đỡ cảm giác chờ đợi tuyệt vọng ấy.

Mà nay, nàng bỗng nhiên không oán, không hận, dù là thiếu niên trước mắt này tỉnh lại vẫn không nhớ ra quá khứ. Nhưng chỉ cần hán còn nhớ nàng, còn nhớ nụ hôn của nàng, nàng sẽ có đủ sức mạnh để chống cự lại tất cả những đá kích của cuộc đời. Chỉ cần... hán còn yêu nàng, hán còn cần nàng.

Cho nên, nam nhân của nàng, phu quân của nàng, tiểu sinh giảo hoạt của nàng, tỉnh lại đi, bất kể chàng biến thành ai, chỉ cần chàng còn nhớ ta, thì cả cuộc đời ta đều là của chàng, cả đời sẽ không lại để cho chàng rời đi.

Bởi vì, đây là ông trời ban ân, đây là số mệnh một lần nữa coi trọng, ban cho nàng kỳ tích. Đây là ý nghĩa khi để nàng xuyên việt qua thời không muôn trùng, đến với thế giới này! Mắt nàng ngấn lệ, nàng vuốt ve tác tác da thịt hán, nhắm mắt, hôn nhẹ lên mắt hán, mũi hán, môi hán, nhẹ nhàng mềm dịu, như thể muốn đem tất cả ôn nhu đều cho hán.

“Ta đã từng nói, đêm động phòng hoa chúc mới có thể ăn nàng, nhưng hiện giờ nếu nàng cứ tiếp tục dụ dỗ ta như vậy, ta không bảo đảm được điều gì đâu.”

Không biết thành kính cầu nguyện bao lâu, thất lưng nhỏ nhắn của nàng bỗng nhiên có một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy, nụ hôn ôn nhu cũng bị cuốn vào đôi môi nóng bỏng kia. Trời đất quay cuồng, công chúa “vô lễ” với mỹ nam say ngủ đã bị mỹ nam tỉnh lại đè ngược dưới thân.

“Đình Triệt...” Tiểu Ngư run giọng, trong môi lưỡi quấn quýt khó khăn khẽ nói.

“Là ta, là ta! Tiểu Ngư, Tiểu Ngư...”

Những nụ hôn như gió giạt mưa rào nóng bỏng hết cái này đến cái khác rơi xuống môi, chóp mũi, mắt, trán, dọc theo gò má, mang theo hơi thở nóng bỏng, như mang theo sức nóng của lửa đỏ đống dầu, từng cái từng cái một hạ xuống, dọc theo vành tai xinh xắn, dừng lại, trêu chọc, lại giống như trượt tuyết dần xuống cần cổ, mút vào, cướp đoạt, chầm lử khắp nơi, phun ra hơi hấp nhiệt liệt như nham thạch tích góp đã lâu ngày.

“Đình Triệt...” Tiểu Ngư rên rỉ, nhận lấy, đầu ngón tay lướt trên sống lưng dày rộng vững chãi, linh hoạt kéo mở đai lưng của hán, hưởng thụ thời khắc vô cùng đẹp để diệu kỳ này không chút do dự, không chút miễn cưỡng, chỉ muốn cùng nam nhân mà nàng mất rồi lại tìm thấy trước mắt lại sít sao hợp lại thành một.

Nàng muốn chứng minh hạnh phúc của nàng, nàng muốn dùng cảm giác cực hạn nhất để chứng minh thời khắc này là chân thực, là may mắn...

Nơi mềm mại đã từng bị ngượng ngùng xâm chiếm lại lần nữa về lại tay chủ nhân, y phục từng chưa kịp cởi ra từng món một bị chủ nhân quăng xuống, những nơi da thịt chưa từng bị đụng đến lần lượt bị xâm chiếm không chút nào giữ lại.

Nhiệt độ tăng cao, hô hấp gấp gáp. Da thịt và da thịt quần quýt ngọt ngào giống như chất kích thích khiến người chìm đắm, thiêu đốt lý trí còn sót lại.

Trong ánh sáng ngời ngời xuyên qua ô cửa sổ thật cao, thân thể sáng trong như ngọc, đường cong xinh đẹp chỉ liếc nhìn đã có thể hằn sâu trong trí nhớ, da thịt nóng bỏng như lửa từ ban đầu ẩn giấu đến gắt gao dính chặt lại.

Tia lửa văng khắp nơi, sóng tình từ thân thể này truyền sang thân thể kia, sôi trào nối tiếp sôi trào, ngược lại càng sinh ra nhiều khát vọng.

“Tiểu Ngư...” Đinh Triệt không muốn để mặc hai tay mình tiếp tục làm càn đi xuống dưới, muốn nhân lúc còn chút lý trí sót lại bỏ đi ý muốn kéo cái yếm trắng của nàng xuống, nhưng muốn rời khỏi thân thể thơm tho này cần thật nhiều ý chí.

“Không được rời khỏi!” Cảm giác trên người nhẹ hơn, nam nhân phía trên sắc mặt đỏ ửng, ánh mắt say mê tựa hồ như muốn chạy trốn, Tiểu Ngư không vui ôm lấy cổ hắn, xoay người, áp hắn dưới thân, ngón tay nhỏ nhẹ nhàng trượt xuống, thăm dò vào lồng ngực trong lớp áo hắn.

“Đinh Triệt, ta muốn chàng muốn ta, chứng minh cho ta xem, chàng thật sự tồn tại.”

Tiểu Ngư nỉ non như mê sáng, chuyển động như rắn trên người hắn, ngửa đầu hôn lên hầu kết hắn, hải lòng nghe được thanh âm khàn khàn từ cổ hắn, sau đó học cách châm lửa của hắn, giống như thiên thần nghịch ngợm khiêu vũ khắp nơi, nhẹ nhàng mở rộng thêm cổ áo hắn, vừa cắn vừa cọ xát da dẻ hắn, sau đó trong tiếng thở hổn hển của hắn, đem bộ ngực mềm mại kề sát bụng hắn, giáo hoạt cắn lên một nơi nào đó.

“Uhm...” Tiếng rên rỉ không thể ức chế cuối cùng thoát ra khỏi cổ, sự chịu đựng của Đinh Triệt cũng tới điểm cuối, không thể nhịn được nữa giờ hai tay đào khách thành chủ, cấp tốc giải trừ cái yếm, để cho cảnh xuân hiện ra trước mắt, đẹp để tựa hồ như pháo hoa nở rộ trước mắt, sau đó, ngắt lấy, thật sâu...

“A...” Trong tiếng rên rỉ yêu kiều, Tiểu Ngư nâng thân thể của mình dán sát, đôi chân thon dài quấn chặt lấy hắn, như thể không bao giờ rời khỏi nữa, mặc cho lửa nóng mãnh liệt nhất cuộn trào, giống như sóng biển điên cuồng, đem mình và Đinh Triệt cùng nhau vùi lấp.

...

Ngoài cửa sổ, bốn phía hoàng hôn đã buông xuống, một vòng trăng sáng tròn vành vạnh chậm rãi nổi lên.

Trong đau đớn ngọt ngào, đôi môi kiều diễm của Tiểu Ngư ngược lại nở nụ cười xinh đẹp nhất, mặc kệ đã trải qua những gì, mặc kệ số phận đã treo cột họ ra sao, mặc kệ Đinh Triệt rõ ràng rơi xuống sông ở Kinh thành tại sao lại xuất hiện nơi xa ngàn dặm này, lúc này cả hai đều không muốn để ý đến, chỉ vì nàng biết, tương lai còn có quãng đường rất dài, đủ để bọn họ nhìn lại tất cả.

Còn giờ đây, nàng sẽ không bao giờ cô đơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 249: Thiên Nhân Hợp Nhất*

*Thiên nhân hợp nhất: một câu bắt nguồn trong triết học cổ phương Đông, ý nói quan hệ gắn bó chặt chẽ không rời, bù trừ lẫn nhau, thành một thể thống nhất.

“Tại sao chàng lại đến nơi này?”

Sau mây mưa, Tiểu Ngư thở hổn hển nằm trên thân thể nóng như lửa đầm đìa mồ hôi giống nàng, lúc này mới rảnh hời tới chỗ khiến người ta thắc mắc của niềm vui bất ngờ này.

“Ack...” Đinh Triệt có chút lúng túng dừng một chút, bàn tay ôm lấy thắt lưng ngọt ngào mềm mại kia, thấp giọng nói: “Chuyện này... Nói ra rất dài dòng, khi ta nói, nàng đừng tức giận có được không?”

“Tại sao chàng lại cảm thấy ta sẽ tức giận?” Tiểu Ngư ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào hai mắt hắn, thấy ánh mắt hắn ôn nhu như nước, không kìm được lại nhớ lại cảm giác lên đỉnh mắt hôn kia, dư âm kiều diễm còn chưa dứt nhịn không được đỏ ửng lên, khiến Đinh Triệt trong lòng liên nhất thời rung động, máu nóng lại một lần nữa tràn lên. Nếu không phải nghĩ đến nước mắt đau đớn của Tiểu Ngư khi mới tiến vào nơi thiên đường ban nãy, giờ phút này hẳn

thật muốn hóa thân làm chó sói, lập tức xoay mình áp đảo nàng lần nữa.

“Vi ban đầu cứu ta là một nữ tử.” Nghĩ đến đoạn thời gian đó, dự vọng trong người Đinh Triệt không khỏi giảm bớt rất nhiều.

Một nữ tử? Trong đầu Tiểu Ngu nhất thời xuất hiện cảnh tượng một tuyệt thế mỹ nữ ánh mắt đưa tình hết tâm hết sức quyến rũ Đinh Triệt, mảy liễu nhú lại, thân thể lập tức hơi cứng đờ, chẳng lẽ..

“Nàng đừng hiểu lầm.” Giữa hai người căn bản thân mật không có khoảng cách, Đinh Triệt sao có thể không cảm giác thấy sự khác thường của nàng, vội vàng trấn an. “Ngoài việc nàng ta với ta có ân cứu mạng, ta cùng nàng ta căn bản không có bất cứ quan hệ gì, nếu không ta cũng sẽ không một thân một mình xuất hiện ở nơi này, đúng không?”

“Ừ.” Tiểu Ngu khẽ đáp, phát hiện bản thân mình trước nay chưa từng ăn dấm chua giờ lại vì Đinh Triệt nói đến một nữ tử liền suy nghĩ bậy bạ, không khỏi có chút thẹn thùng, chủ động hỏi: “Người đó là ai?”

“Nàng ta là một công chúa Miêu tộc. Ngày đó ta có lẽ đang hôn mê trong sóng nước, vô tình đụng phải nơi các nàng đậu thuyền, mới được họ cứu lên. Khi tỉnh lại đã là một tháng sau, hơn nữa chuyện quá khứ không còn nhớ được gì. Vốn theo lý, ta hẳn nên hết sức cảm kích ơn cứu mạng của nàng ta, nhưng...” Nhắc tới ân nhân này, mảy kiếm Đinh Triệt nhú lại, giọng nói có pha chút vô lực: “Nhưng nàng lừa gạt ta nói ta là vị hôn phu của nàng, nếu không phải kẻ thù đột nhiên tìm tới cửa, ta và nàng đã sớm thành thân.”

“A...” Tiểu Ngu ngạc nhiên, trong lòng bản năng cảm thấy không thoải mái, trực giác phụ nữ quả nhiên nhạy cảm, có điều hiện giờ Đinh Triệt xác thực đã ở bên cạnh nàng, lại cũng đã nói rõ hẳn đối với công chúa Miêu tộc kia không có quan hệ gì, chút giấm này quả thật không cần phải ăn, nhưng như vậy không đồng nghĩa với việc nàng sẽ không để ý và tò mò: “Nàng có đẹp không?”

“Có lẽ trong mắt những người bên cạnh, bộ dáng nàng ta cũng không phải tệ. Có điều ta thấy cũng chỉ bình thường.” Lúc này, dù nàng kia có là cửu thiên tiên nữ hạ phàm, Đinh Triệt cũng sẽ không ngu ngốc đến nỗi đi khen một nữ nhân khác. Hơn nữa, quả thật hẳn cũng không cảm thấy công chúa Miêu tộc đó đẹp đến cỡ nào.

“Vậy sau đó thì sao?” Khóe miệng Tiểu Ngu không nhịn được cong lên. Phụ nữ đang yêu, bất luận chi số thông minh như thế nào, nghe được lời thế này khó tránh khỏi đều cảm thấy vui vẻ.

“Ban đầu, ta có chút tin nàng, bởi vì công chúa Miêu tộc đó nhìn quả thực không giống như nói dối. Nhưng nàng ta hết lần này đến lần khác khẳng định trước khi mất trí nhớ ta và nàng ấy hết sức yêu thương nhau. Nhưng khi ta cực lực hồi tưởng lại, trong đầu chỉ hiện lên bóng dáng một cô gái khác. Mặc dù mơ hồ, nhưng có thể kết luận người con gái trong lòng ta tuyệt đối không phải là công chúa Miêu tộc đó.” Nói đến đây, Đinh Triệt may mắn ôm chặt lấy Tiểu Ngu. Tiểu Ngu xúc động ôm lại hắn, không nhịn được khẽ cắn lên bờ môi mỏng của hắn, trong lòng như có dòng mật ngọt ngào đầy ắp tràn qua.

Cho dù bị thương nặng mất trí nhớ, dù đối mặt với một nàng công chúa xinh đẹp, trong lòng hắn vẫn chỉ có nàng. Chỉ điều này, liền có thể tha thứ hết thảy. Huống chi Đinh Triệt vẫn còn ở nhân gian, bọn họ còn có thể gặp nhau, đây đã là on huệ lớn nhất ông trời ban cho.

Đối mặt với môi thơm dâng lên tận nơi, Đinh Triệt đương nhiên không thể buông ta, thẳng đến khi hai người cơ hồ hít thở không thông mới thoáng buông lỏng, hôn hên kể tiếp.

“Cho nên ta bắt đầu hoài nghi, rất muốn xuống thuyền đi hỏi thăm mình là ai. Nhưng khi ta tỉnh lại đã là nhiều ngày sau, hơn nữa mặc dù ta may mắn còn sống, nhưng thương thế quá nặng, nhất thời không bỏ đi được, chỉ có thể điều dưỡng thân thể cho tốt. Sau đó, thời gian ở đó càng lâu, hình ảnh nàng trong lòng ta lại càng rõ, rốt cuộc, có một lần, ta vô tình vẽ ra hình ảnh của nàng. Nàng ta phát hiện thấy, vô cùng lo lắng, đêm đó liền đem bức tranh thiêu hủy, cũng ngay trong đêm đó, ta nghe trộm được thuốc hạ của nàng ta khuyên nàng hạ độc ta, khiến cho ta vĩnh viễn không nhớ được quá khứ, cả đời chỉ yêu một mình nàng ta.”

“Dù cho nàng ta cứu chàng, cũng không thể làm như vậy được!” Nghe thấy có người không chỉ nhòm ngó người mình yêu, còn muốn chiếm lấy cả đời, Tiểu Ngu dù có tu dưỡng tốt hơn nữa, cũng không khỏi tức tối bĩu môi, hai cánh tay trần trụi lại ôm chặt Đinh Triệt hơn, giống như tuyên bố không cho phép kẻ nào đến tranh đoạt hắn vậy.

Động tác nhỏ của nàng vô tình khiến Đinh Triệt vui vẻ, làm hắn không nhịn được phát ra tiếng cười trầm thấp, cúi đầu hôn sâu nàng một cái, sau đó mới nói: “Ta nghe được điều đó, liền xác định mọi chuyện nhất định không phải như lời nàng ta nói, đêm đó liền lên rồi khỏi thuyền của bọn họ. Nhưng bọn họ vì sợ ta nhớ tới chuyện cũ, lúc ta mới tỉnh lại liền ngụy tạo ra một câu chuyện, hơn nữa không hề nhắc đến Hoàng Hà. Mặc dù ta trốn thoát, nhưng thiên hạ rộng lớn, ta biết đi đâu tìm nàng? Càng không biết ta là ai, nhà ở nơi đâu? Hơn nữa thương thế của ta vốn không nhẹ, liền trước tìm một nơi dừng lại dưỡng thương, sau đó ta liền lưu lạc đến nơi này.”

“Đoạn thời gian đó, chàng nhất định rất khó!” Tiểu Ngu đau lòng tựa sát hắn, vốn không muốn rơi lệ, nhưng nước mắt như tự có ý thức, rơi vào lồng ngực ấm áp của Đinh Triệt.

“Bất kể quá khứ như thế nào, trời cao rốt cuộc đối với ta không tệ, vẫn đưa nàng về lại bên cạnh ta.” Đinh Triệt cầm tay nàng, ánh mắt sâu thẳm ôn nhu, giọng pha chút thờ dài, thỏa mãn nói: “Nếu là ông trời đã định trước hai ta phải qua lần trắc trở này, mới cho phép chúng ta được ở bên nhau cả đời, cho dù là khổ nhiều hơn nữa, ta cũng cam lòng.”

“Lời ngon tiếng ngọt, đáng ghét!” Tiểu Ngu cười cười quờ hắn, nước mắt lại không ngừng rơi xuống, trong miệng mằn mằn, hai đôi môi lại một lần nữa quấn lấy nhau, hai trái tim nóng bỏng gắt gao kề sát, hai thân thể trẻ tuổi đã sớm ráo mồ hôi lại lần nữa không một kẽ hở bám chặt không rời, để mặc cho tình dục nhanh chóng bùng lên, quấn quýt nhau, triền miên...

Vào giờ phút này, có lẽ, không, là chỉ có, chỉ có trong ta có ngươì, trong ngươì có ta, cả thân thể lẫn linh hồn toàn bộ hòa vào nhau thành một, mới có thể biểu đạt, mới có thể chứng minh, mới có thể lấp hết tất cả những tiếc nuối, chữa lành tất cả những vết thương, những đau đớn tâm can.

Pháo hoa mê hồn cực hạn lại một lần nữa nở bung, một đêm này, thanh âm say lòng người bên trong họa quán chưa từng ngừng lại.

Mà ngày mai, ngày kia, ngày kia nữa, ngày kia nữa nữa, thậm chí vô số những ngày đêm của sau này, sợi tơ tình kéo dài kia tin rằng sẽ không bao giờ đứt, tình như thiên nhân hợp nhất, dù sau này còn có vô số những gian nan hiểm trở, cũng không thể nào chia cách hai người được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Nữ 18 Hào Nữ Thập Bát Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.